Giới thiệu

Giữa cõi Hồng Hoang hỗn mang và hiểm nguy, thời đại của Long, Phượng, Kỳ Lân vừa mới kết thúc trong tro tàn của đại kiếp Long Hán.

Thiên địa đang ở vào một giai đoạn yên bình ngắn ngủi nhưng đầy biến động.

Thánh nhân duy nhất, Hồng Quân Lão Tổ, vừa kết thúc ba lần giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, thu nhận sáu vị đệ tử định sẵn sẽ trở thành trụ cột của trời đất: Tam Thanh (Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên), Nữ Oa, và hai vị thánh phương Tây là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Dưới trướng Hồng Quân, một trật tự mới đang manh nha hình thành, nhưng những mầm mống xung đột đã được gieo rắc, và đại kiếp Vu Yêu đang chực chờ bùng nổ, hứa hẹn một cuộc huyết tẩy kinh thiên động địa.

Giữa bối cảnh vĩ đại đó, tại một góc khuất trong lãnh địa của Nhân tộc sơ sinh, tồn tại một linh hồn hoàn toàn lạc lõng.

Đó là Đế Phượng Thiên, một sinh viên đại học bình thường từ thế kỷ 21, không may xuyên không đến thế giới Hồng Hoang đầy rẫy sát cơ.

Mang trong mình ký ức của một người hiện đại, hắn nhận thức sâu sắc sự nhỏ bé và mong manh của bản thân.

Chỉ với tu vi Địa Tiên quèn, hắn không khác gì một con kiến giữa bầy voi.

Nỗi sợ hãi bị Yêu tộc bắt ăn thịt, nỗi ám ảnh về những đại năng có thể hủy thiên diệt địa chỉ bằng một cái phất tay, đã biến Đế Phượng

Thiên thành một kẻ nhát gan đến cực điểm, chỉ biết ru rú trong lãnh địa, không dám bước ra ngoài nửa bước.

Hàng ngàn năm trôi qua, hy vọng về một "hệ thống" hay "bàn tay vàng" như trong tiểu thuyết đã gần như lụi tàn, bỏ lại hắn với sự tuyệt vọng và ý chí sinh tồn hèn mọn.

Nhưng số phận dường như muốn trêu đùa kẻ xuyên không này.

Ngay khi hắn đang chán nản cùng cực, một biến cố kinh thiên đã xảy ra.

Thông Thiên Giáo Chủ, một trong Tam Thanh, đệ tử thân truyền của Hồng Quân, tương lai là một trong Lục Thánh, đột nhiên xuất hiện và nhận hắn là con trai thất lạc từ nhiều năm về trước.

Cú sốc này không chỉ mang đến cho Đế Phượng Thiên một thân phận mới – "Thánh nhị đại" danh xứng với thực – mà còn kích hoạt thành công hệ thống mà hắn hằng ao ước.

Hệ thống này không ban cho hắn sức mạnh vô địch ngay lập tức, mà đưa ra những lựa chọn ở các thời điểm then chốt, mỗi lựa chọn đều đi kèm với những phần thưởng kinh người.

Với bản tính "mô cẩu" (cẩn trọng đến mức hèn nhát) đã ăn sâu vào máu, Đế Phượng Thiên không chút do dự lựa chọn con đường an toàn nhất: nhận cha và trở thành một thiếu chủ được bảo bọc.

Hắn từ chối những phần thưởng đầy cám dỗ như Thí Thần Thương hay một trong Tam Thiên Đại Đạo để đổi lấy cuộc sống an nhàn, tu luyện dưới sự che chở của người cha Thánh nhân tương lai.

Từ đó, một kế hoạch dài hạn được vạch ra trong đầu kẻ xuyên không xảo quyệt này: tuyệt đối không ra ngoài gây sự trước khi cha mình thành Thánh, tận dụng hệ thống để tích lũy thực lực một cách an toàn nhất có thể.

Dưới sự chỉ dẫn của hệ thống và bản tính cẩn trọng, Đế Phượng Thiên liên tục bế quan, tu vi tăng tiến với tốc độ chóng mặt.

Hắn không chỉ đột phá phong ấn huyết mạch, gây ra dị tượng kinh động cả Hồng Quân, mà còn bắt đầu xây dựng thế lực riêng bằng việc thu nhận Lục Nhĩ Di Hầu làm đệ tử.

Quan trọng hơn, bằng kiến thức "tiên tri" của mình, hắn đã chỉ điểm cho Thông Thiên, giúp cha mình trở thành người đầu tiên trong Tam Thanh lập giáo, giành được công đức và chứng đạo thành Thánh, qua đó thay đổi một cách tinh vi dòng chảy của lịch sử.

Khi thời đại Thánh nhân chính thức bắt đầu, Hậu Thổ hóa thân thành Lục Đạo Luân Hồi nhưng lại bị Hồng Quân ép buộc vĩnh viễn trấn thủ nơi đây, Đế Phượng Thiên biết rằng thời cơ của mình đã đến.

Được hệ thống thúc đẩy bởi một phần thưởng không tưởng, hắn đã làm một việc kinh thiên động địa: trước sự chứng kiến của toàn bộ đại năng Hồng Hoang, hắn đường hoàng xuất hiện, chỉ thẳng vào Tử Tiêu Cung mà lớn tiếng mắng nhiếc Hồng Quân bất công, thiên vị.

Hành động ngông cuồng chưa từng có tiền lệ này đã khiến cả Hồng Hoang chấn động, đồng thời cũng chính thức khắc ghi cái tên Đế Phượng Thiên vào tâm trí của tất cả các thế lực.

Nhờ sự bảo vệ của Thông Thiên, hắn thoát chết trong gang tấc, nhưng cũng thành công xây dựng nên một hình tượng "thánh nhị đại" ngang ngược, không sợ trời không sợ đất, một tấm bình phong hoàn hảo để che giấu con người thật sự đầy toan tính bên trong.

Từ đó, Đế Phượng Thiên không còn ẩn mình.

Hắn bắt đầu ra mặt chưởng quản Tiệt Giáo, dùng thực lực tuyệt đối để thu phục nhân tâm, ban thưởng cho những đệ tử trung thành như Tam Tiêu, gõ đầu những kẻ có khả năng phản bội như Đa Bảo

Đạo Nhân, từng bước biến Tiệt Giáo thành một khối thống nhất dưới quyền lực của mình.

Câu chuyện chỉ mới bắt đầu, và trên bàn cờ Hồng Hoang rộng lớn, kẻ xuyên không cẩn trọng ngày nào nay đã trở thành một kỳ thủ bí ẩn, một biến số không thể lường trước, sẵn sàng đối mặt với đại kiếp Vu Yêu và xa hơn nữa là Phong Thần đại chiến, với mục tiêu không chỉ là sinh tồn, mà là chiến thắng.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 1

"Ta là Thiên Đạo Thánh nhân Hồng Quân, nghĩ thương sinh khổ cực, vô vọng Đại đạo, nên đặc biệt quảng bá phương pháp tu hành.

Ta sẽ thuyết đạo tại Tử Tiêu Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên, vạn tộc Hồng Hoang đều có thể đến nghe....." Giọng nói của Hồng Quân truyền khắp cả Hồng Hoang, chúng sinh triệt để sôi trào!

Thánh nhân thuyết đạo ư?

Cơ duyên bực này sao có thể bỏ lỡ?

Vô số đại năng có lòng tin vào bản thân lao về phía Tử Tiêu Cung như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nhưng Tử Tiêu Cung nằm ở ngoài Tam Thập Tam Thiên, há lại là nơi có thể dễ dàng đến được?

Tam Thập Tam Thiên chính là ba mươi ba đạo khảo nghiệm và chướng ngại, từng lớp rào cản đã chặn lại đại bộ phận người, hoặc khiến họ trực tiếp vẫn lạc trên đường đi.

Hồng Quân cũng không phải người đại thiện, chỉ thuyết đạo cho một nhóm người đỉnh tiêm của Hồng Hoang, đồng thời thuận theo Thiên Đạo thu nhận vài vị đệ tử, vì thế không thể thuyết đạo cho quá nhiều người.

Bằng không ở Tử Tiêu Cung đã không chỉ có ba ngàn người nghe đạo, mà là ba trăm tỷ người.

Bây giờ, Long Hán sơ kiếp của thiên địa Hồng Hoang đã qua, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc nguyên khí đại thương, lui khỏi vũ đài lịch sử.

Vu Yêu đại kiếp chưa đến, Hồng Quân là người duy nhất chứng

đạo thành Thánh ở Hồng Hoang.

Dưới Thiên Đạo, Hồng Quân là tồn tại mạnh nhất.

Ngoài Tử Tiêu Cung, từng vị đại lão sau này sẽ danh chấn Hồng Hoang lần lượt xuất hiện.

Tam Thanh do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành tự nhiên đến sớm nhất, chiếm lấy ba cái bồ đoàn màu tím gần Hồng Quân nhất.

Bồ đoàn màu tím tổng cộng chỉ có sáu cái mà thôi.

Cái thứ tư bị Nữ Oa chiếm lấy.

Cái thứ năm và thứ sáu lần lượt bị Hồng Vân Lão Tổ và Côn Bằng đoạt được.

Những người khác chỉ có thể ngồi trên đất nghe giảng, không có bồ đoàn để ngồi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đến muộn, hai người đều cảm thấy chiếm được sáu cái bồ đoàn màu tím kia tất sẽ có chỗ tốt.

Thế là Chuẩn Đề lừa gạt Hồng Vân Lão Tổ và Côn Bằng, chiếm được hai vị trí, cùng Tiếp Dẫn thành công ngồi lên bồ đoàn màu tím.

Hồng Vân Lão Tổ là một người tốt, rất dễ giải quyết.

Côn Bằng tuy có một thân thực lực, cơ bắp phát triển nhưng không có não, nếu không sau này cũng sẽ không đến mức trở thành quân cờ của Thánh nhân.

Cứ như vậy, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vốn nên bình bình không có gì lạ, vì hành động này mà thành công chen chân vào vị trí hai trong sáu đại lão Hồng Hoang.

Hồng Quân cũng không nhúng tay vào chuyện nhường ghế, mỗi người đều có cơ duyên và mệnh số của riêng mình, có những chuyện Hồng Quân cũng không tiện can dự.

Thực ra Hồng Quân vốn không định thu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề làm đệ tử.

Nhưng hai người đã chiếm được bồ đoàn, đó chính là thiên mệnh, Hồng Quân cũng dứt khoát không quản nữa.

Sau đó, Hồng Quân thuyết đạo ba lần, mỗi lần một ngàn năm, trực tiếp nâng cao tiêu chuẩn chiến lực đỉnh tiêm của Hồng Hoang.

Đối với một số người, ba ngàn năm như một cái búng tay, ba ngàn hồng trần khách vẫn còn chưa thỏa mãn, nhưng buổi thuyết đạo của Hồng Quân đã kết thúc.

Cuối cùng ông thu nhận Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa làm thân truyền đệ tử; Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề làm ký danh đệ tử.

Lúc này, Hồng Vân Lão Tổ và Côn Bằng mới biết mình đã bỏ lỡ, hối hận cũng đã muộn!

Người bạn thân của Hồng Vân Lão Tổ là Trấn Nguyên Tử cũng thở dài nói: "Lão hữu, cơ duyên bực này, sẽ không bao giờ có lại..." Hồng Quân để mọi người đến Phân Bảo Nhai chia bảo vật xong, ba ngàn hồng trần khách luyến tiếc rời đi, cuối cùng chỉ còn lại sáu vị Thánh nhân tương lai ở lại Tử Tiêu Cung.

“Từ hôm nay, các ngươi là đệ tử của ta.” Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cung kính hành lễ.

Chương 2

Sau đó, Hồng Quân ban thưởng pháp bảo.

Ban cho đại đệ tử Lão Tử Thái Cực Đồ.

Ban cho nhị đệ tử Nguyên Thủy Bàn Cổ Phiên.

Ban cho tam đệ tử Thông Thiên Tru Tiên Tứ Kiếm, Tru Tiên Trận Đồ.

Ban cho tứ đệ tử Nữ Oa Hồng Tú Cầu, Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Ban cho ký danh đệ tử Tiếp Dẫn Đạo Nhân Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Ban cho ký danh đệ tử Chuẩn Đề Đạo Nhân Gia Trì Thần Xử.

Từ đây cũng có thể thấy được sự khác biệt giữa thân truyền đệ tử và ký danh đệ tử, bảo bối của bốn vị thân truyền đệ tử rõ ràng tốt hơn của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một chút.

Thái Cực Đồ kia là Tiên thiên phòng ngự chí bảo, Bàn Cổ Phiên cũng là Tiên thiên công phạt chí bảo, Thông Thiên và Nữ Oa mỗi người còn được hai món bảo bối.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuy trong lòng có chút tức giận, nhưng trên mặt cũng không dám biểu hiện ra chút nào.

Cuối cùng, Hồng Quân giữ một mình Thông Thiên lại nói chuyện, khiến năm người còn lại đều có chút ghen tị, sư phụ hình như có chút thiên vị Thông Thiên?

Hồng Quân mưu kế sâu không lường được, một hành động đơn giản như vậy đã gieo mầm cho sự bất hòa của Tam Thanh sau này.

Thông Thiên vừa được bảo bối, lúc này tự nhiên đối với Hồng

Quân vô cùng tôn kính.

"Sư phụ có gì phân phó?" Thông Thiên vốn kiệt ngạo, lúc này cũng dị thường cung kính.

Lúc này Thông Thiên chưa thành Thánh, trước mặt Thánh nhân Hồng Quân tự nhiên cũng không có vốn liếng để kiêu ngạo.

"Bần đạo có tâm ma sao?" Giọng điệu Hồng Quân bình thản, mặt không biểu cảm.

Thông Thiên toàn thân run lên, không ngờ sư phụ lại lợi hại như vậy, đều có thể suy diễn ra được.

"Sư phụ tại thượng, đệ tử xác thực có tâm ma, mong sư phụ chỉ điểm." Thông Thiên thành tâm cầu giáo.

"Hãy làm theo trái tim." Hồng Quân chậm rãi nói ra bốn chữ.

"Đa tạ sư phụ dạy bảo, đệ tử xin cáo lui." Thông Thiên được Hồng Quân điểm hóa xong liền thông suốt, rời khỏi Tử Tiêu Cung.

"Tâm ma không trừ, làm sao thành Thánh?

Ngươi không thành Thánh, làm sao có Phong Thần đại kiếp?" Hồng Quân thầm nghĩ trong lòng, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay!

Vu Yêu đại kiếp chưa đến, Hồng Quân đã chuẩn bị cho Phong Thần đại kiếp.

Phong Thần đại kiếp là mấu chốt để Hồng Quân hợp đạo, vạn vạn không thể có sai sót!

Lấy trời đất làm bàn cờ, vạn vật đều là quân cờ!

Đây là kế của Thánh nhân..... -------- Hồng Hoang, Thần Châu đại địa.

Đây là nơi Nhân tộc sinh sống, lúc này Nhân tộc vừa mới được

Nữ Oa tạo ra không lâu.

"Ta đường đường là một kẻ xuyên không, tại sao lại sống chật vật đến thế này?" "Khuôn mẫu nhân vật chính đã hứa đâu?

Hệ thống hack đã hứa đâu?

Toàn là lừa đảo!" "Mẹ nó chứ, xuyên đến một thế giới nguy hiểm như Hồng Hoang, ta mà ra ngoài chắc bị Yêu tộc ăn thịt mất!" Đế Phượng Thiên nằm trên đất, ngơ ngác nhìn trời.

Là một sinh viên bình thường trên Trái Đất, xuyên qua thế giới Hồng Hoang mấy ngàn năm, cuối cùng cũng miễn cưỡng bước vào ngưỡng cửa tu hành Hồng Hoang, đạt đến cảnh giới Địa Tiên.

Nhưng, đây là Hồng Hoang đó!

Thiên Tiên nhiều như chó, Địa Tiên chạy đầy đất!

Vu Yêu đại kiếp chưa đến, Nhân tộc đang ở thời kỳ yếu đuối nhất vừa mới ra đời, động một tí là bị Yêu tộc ăn thịt, khiến cho Đế Phượng Thiên đến cửa cũng không dám ra.

Hắn đã gọi hệ thống gần một trăm triệu lần, nhưng hệ thống không hề xuất hiện.

Ở thế giới Hồng Hoang cao võ này, không có hệ thống thật sự chỉ có thể co ro trong góc tường run lẩy bẩy!

Trong lúc Đế Phượng Thiên đang suy nghĩ miên man.

Bỗng nhiên, trước mắt Đế Phượng Thiên đột nhiên xuất hiện một nam tử áo đen uy nghiêm.

Đế Phượng Thiên hoàn toàn không biết nam tử này xuất hiện từ lúc nào, như thể vốn đã ở đó, lại như thể từ hư không mà ra.

Cảnh giới khí tức, tuyệt đối cao hơn Đế Phượng Thiên ba trăm triệu bậc.

Bởi vì khoảnh khắc người này xuất hiện, dưới ảnh hưởng của khí thế khủng bố đó, Đế Phượng Thiên toàn thân không nhịn được run rẩy, chỉ nhìn nam tử áo đen một cái, mắt đã cảm thấy nhói đau, nam tử áo đen kia như một thanh tuyệt thế lợi kiếm vừa ra khỏi vỏ, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

"Ta là Thông Thiên, ngươi là con ta, hôm nay đặc biệt đến nhận con....." "Đinh!

Phát hiện túc chủ được Thông Thiên tìm thấy, hệ thống chính thức được kích hoạt....." "Ta là Thông Thiên, ngươi là con ta, hôm nay đặc biệt đến nhận con!" Nghe câu nói này, Đế Phượng Thiên hoàn toàn ngây người.

Thông Thiên?

Một trong những đệ tử của Hồng Quân?

Đại lão một tay sáng lập Tiệt Giáo rồi chứng đạo thành Thánh?

Đế Phượng Thiên còn chưa hiểu tại sao Thông Thiên lại có con trai, trong đầu liền có một âm thanh vang lên!

"Đinh!

Phát hiện túc chủ được Thông Thiên tìm thấy, hệ thống chính thức được kích hoạt." "10%.....30%.....50%.....70%.....Hệ thống kích hoạt thành công." "Phát hiện Thông Thiên đến nhận người thân, lựa chọn khởi đầu đã được kích hoạt." "Một: Đồng ý theo Thông Thiên về Bích Du Cung, thưởng Bàn Cổ Nạp Khí Pháp." "Hai: Từ chối nhận Thông Thiên làm cha, tự mình xông pha Hồng Hoang, ngẫu nhiên ban thưởng một trong Tam Thiên Đại Đạo." "Ba: Từ chối và nổi giận mắng Thông Thiên vô tình, chịu khổ bao nhiêu năm mới đến tìm, thưởng một cây Thí Thần Thương." Đối mặt với ba phần thưởng cấp độ bùng nổ ngay từ đầu, Đế Phượng Thiên hoàn toàn kinh ngạc.

Bàn Cổ Nạp Khí Pháp?

Tuy không biết là cái gì, nhưng chỉ cần dính đến hai chữ "Bàn Cổ", chắc chắn không thể kém.

Một trong Tam Thiên Đại Đạo?

Đây không phải chuyện đùa, Bàn Cổ Đại Thần chỉ dựa vào "Lực chi Đại Đạo" đã một mình chém giết Hỗn Độn Ma Thần, khai thiên lập địa Hồng Hoang!

Thí Thần Thương?

Đó là vũ khí của La Hầu a!

Ma chủ La Hầu là tồn tại cùng cấp bậc với Hồng Quân, vũ khí của ngài ấy có thể kém được sao?

Không phải Hỗn Độn Linh Bảo, thì cũng ít nhất là Tiên thiên chí bảo, ít nhất cũng cùng đẳng cấp với những Tiên thiên chí bảo như Tru Tiên Tứ Kiếm, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung.

Hệ thống đến quá đột ngột, hóa ra lão tử cũng là người có hack?

Chỉ là do tên cha khốn nạn Thông Thiên Giáo Chủ không đến nhận người thân nên không kích hoạt được!

Đối mặt với việc Thông Thiên đột nhiên tìm con, đối mặt với phần thưởng cấp độ bom hạt nhân của hệ thống, Đế Phượng Thiên có chút ngơ ngác!

Tuy nhiên, hắn không do dự quá lâu, trực tiếp chọn phương án thứ nhất.

Có thể làm một thánh nhị đại, tại sao phải nỗ lực chứ?

Chương 3

An phận sống qua ngày, trêu chọc vài nữ tu sĩ xinh đẹp chẳng phải thơm hơn sao?

Giống như đột nhiên phát hiện mình là con riêng của một phú hào nào đó, ví dụ như một phú hào họ Mã.

Phú hào tìm đến cửa mời kế thừa đế quốc ngàn tỷ, lẽ nào lại phải đi tự mình gây dựng sự nghiệp?

Vậy chẳng phải là não có vấn đề sao!

Tuy kết cục của Tiệt Giáo trong Phong Thần đại kiếp có hơi thảm, nhưng bây giờ Vu Yêu đại kiếp còn chưa đến, hoảng cái gì?

Còn về Tam Thiên Đại Đạo và Thí Thần Thương, Tam Thiên Đại Đạo kia dù có lấy được cũng không thể một sớm một chiều vô địch được, mạnh như Bàn Cổ Đại Thần cuối cùng cũng không thể chứng được Đại Đạo Thánh nhân.

Còn pháp bảo thì sau này sẽ có, không vội.

Nói tóm lại, Đế Phượng Thiên cảm thấy hai phần thưởng kia sau này có cơ hội nhận được, nhưng cơ hội nhận Thông Thiên chỉ có một lần, không thể bỏ lỡ.

Thông Thiên thấy con trai ngây người tại chỗ, nhất thời không thể chấp nhận sự thật này, cũng không thúc giục.

Thông Thiên chỉ nhìn chằm chằm hắn, bao nhiêu năm rồi, Thông Thiên vẫn luôn muốn đến nhận con, nhưng lại không có đủ dũng khí.

Người chứng đạo, không nên để những thứ tình cảm lằng nhằng này làm rối loạn đạo tâm.

Tuy nhiên, càng không làm lại càng làm rối loạn đạo tâm.

Hồng Quân đã điểm tỉnh ông.

Chỉ có nhận lại đứa con trai này, Thông Thiên Giáo Chủ mới có thể đạo tâm viên mãn, từ đó chứng đạo thành Thánh.

Đương nhiên, những năm qua, Thông Thiên Giáo Chủ vẫn luôn quan sát đứa con trai này, chỉ là không hiện thân.

Ông phát hiện đứa con trai này hình như rất sợ chết, trồng cây trong trang viên, mấy ngàn năm chưa từng bước ra khỏi cửa một bước, sống sờ sờ mà cày lên được cảnh giới Địa Tiên.

Điều này khiến Thông Thiên vô cùng kinh ngạc, vì huyết mạch của con trai ông đã bị phong ấn, vậy mà có thể tu luyện đến Địa Tiên, cũng là một kỳ tích.

Chỉ là muốn tiến thêm nữa thì vô cùng khó khăn.

"Đa đa tại thượng, xin nhận của hài nhi một lạy!" Đế Phượng Thiên lập tức ôm quyền hành lễ, cúi người bái lạy.

Hắn không hỏi gì cả, rất trực tiếp nhận Thông Thiên Giáo Chủ.

Tuy là một kẻ xuyên không, chưa từng nghe nói Thông Thiên có một đứa con trai.

Nhưng dù sao tiểu thuyết hậu thế cũng chỉ là hư cấu, Hồng Hoang thật sự Thông Thiên có một đứa con trai cũng có thể chấp nhận.

Hơn nữa, là Thông Thiên sau này sẽ thành Thánh, cũng không thể nào nhận nhầm con trai mình được.

Nếu không Thông Thiên đã trực tiếp dùng Tru Tiên Tứ Kiếm kề cổ hắn rồi.

Đế Phượng Thiên là người có chút hiểu biết về Hồng Hoang, lại là người có chỉ số IQ và EQ cao, hiện tại hắn không biết mẹ mình là ai.

Từ khi xuyên qua, hắn vẫn luôn nghĩ mình là Nhân tộc.

Nhưng, bây giờ hắn biết, mình tuyệt đối không phải Nhân tộc.

Lý do đơn giản, vì Nhân tộc là do Nữ Oa tạo ra, Thông Thiên không thể nào kết hợp với một chủng tộc do Nữ Oa tạo ra, như vậy sẽ mất thân phận.

Dù sao bây giờ Nhân tộc đang ở thời kỳ yếu đuối nhất, quả thật không hề cao quý chút nào, chỉ là thức ăn của Yêu tộc, còn một khoảng thời gian rất dài nữa mới trở thành nhân vật chính của trời đất Hồng Hoang.

Cho nên Đế Phượng Thiên suy đoán mẹ mình không phải Nhân tộc.

Rốt cuộc là nữ tử của chủng tộc nào, mà có thể khiến cho lão kiêu ngạo như Thông Thiên để mắt tới?

Lại còn sinh hạ một đứa con?

Lão đa ơi là lão đa!

Hóa ra người là một Thông Thiên như vậy!?

Bây giờ Nhân tộc đã được Nữ Oa tạo ra, nhưng Nữ Oa vẫn chưa thành Thánh, Đế Phượng Thiên không biết tình huống này.

Bởi vì tiểu thuyết hậu thế đều viết Nữ Oa sau khi tạo ra Nhân tộc thành công liền trực tiếp thành Thánh.

Nhưng những chuyện này Đế Phượng Thiên cũng không quan tâm, căn bản không phải chuyện của hắn.

Quản bà ta có thành Thánh hay không, tốt nhất là đừng thành Thánh, chỉ có lão đa ta một mình thành Thánh, vậy thì ta, thánh nhị đại này, càng lợi hại hơn.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Bàn Cổ Nạp Khí Pháp." "Gợi ý: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp là pháp môn nạp khí đỉnh tiêm của Hồng Hoang, tu hành bằng pháp môn này có thể tiến bộ một ngày ngàn dặm." "Gợi ý: Bảng thuộc tính hệ thống đã mở." Bảng thuộc tính cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Địa Tiên cảnh sơ kỳ.

Đại đạo: Không.

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Không.

Thần thông: Không.

Pháp bảo: Không.

Đế Phượng Thiên nhìn vào hai chữ "Không rõ" ở cột chủng tộc mà có chút cạn lời.

Nhưng nhận được phần thưởng của hệ thống, tâm tình hắn cũng không tệ.

Thông Thiên lúc này thì hơi ngẩn người!

Ặc?

Nhanh như vậy đã nhận thân rồi sao?

Một câu hỏi cũng không có?

Cũng không tức giận, cũng không nổi nóng, lại bình tĩnh như vậy?

Người bình thường đột nhiên từ trên trời rơi xuống một ông bố, ít nhiều cũng phải có chút gợn sóng chứ?

Thông Thiên đột nhiên cảm thấy có chút không nhìn thấu đứa con trai này.

Ông bấm ngón tay tính toán, nhưng không tính ra được gì, liền không để trong lòng nữa.

"Vậy thì theo ta về Bích Du Cung đi!" Giọng điệu Thông Thiên bình thản, không nhìn ra vui giận.

"Con có thể biết mẹ con là vị nào không?" Đế Phượng Thiên trực tiếp hỏi ra thắc mắc của mình.

Thông Thiên nhìn về phương xa, thần sắc phức tạp, trong đôi mắt lạnh lùng sắc bén kia tựa như lộ ra vẻ hồi tưởng.

Một lúc lâu sau, Thông Thiên thở dài một tiếng nói: "Chuyện này đừng hỏi nữa, đi thôi!" Sau đó, Thông Thiên mang theo Đế Phượng Thiên bay về phía Bồng Lai Tiên Đảo.....

Đông Hải, Bồng Lai Tiên Đảo.

Dưới sự giúp đỡ của Thông Thiên, Đế Phượng Thiên nhanh chóng đến được Bích Du Cung.

Chương 4

Nếu để hắn tự bay, có lẽ cả đời này cũng không bay tới được.

Sự rộng lớn của Hồng Hoang, quả thực không thể tưởng tượng.

Trên đường bay quá nhanh, Đế Phượng Thiên cũng không nhìn rõ cảnh vật.

Bồng Lai Tiên Đảo như tiên cảnh, đẹp không sao tả xiết, khiến Đế Phượng Thiên nhìn đến ngây người, thực sự quá hùng vĩ, đây là nơi ở của Thánh nhân sao?

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã theo Thông Thiên về Bích Du Cung, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức mượn danh hiệu Thông Thiên ra ngoài gây sóng gió, thưởng thần thông Súc Địa Thành Thốn." "Hai: Lập tức bế quan, tăng cường thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng thần thông Địa Sát Thất Thập Nhị Biến." Đế Phượng Thiên không chút do dự chọn phương án thứ hai.

Lão đa bây giờ còn chưa thành Thánh, tu vi của mình lại rác rưởi, ra ngoài gây sóng gió?

Chê chết chưa đủ nhanh sao?

Thời đại Thánh nhân chưa đến, ta đây tuyệt đối không bước ra khỏi Bích Du Cung nửa bước!

Đế Phượng Thiên phát hiện dường như phần thưởng cho lựa chọn đầu tiên rất hậu hĩnh, hai thần thông bây giờ so với phần thưởng lúc đầu, không cùng một đẳng cấp.

Nhưng không sao, có thưởng còn hơn không.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Địa Sát Thất Thập Nhị Biến!” Nhận được phần thưởng xong, Đế Phượng Thiên lập tức nói: “Đa, hài nhi muốn đi bế quan, cũng chúc đa sớm ngày chứng đạo thành Thánh.” Thông Thiên nhìn Đế Phượng Thiên hỏi: “Có cần ta truyền đạo cho ngươi không?” Đế Phượng Thiên xua tay nói: “Đa cứ chứng đạo trước đi!

Con luyện trước, không vội!” Nếu người không thành Thánh, sau này ta làm sao ra ngoài giả ngầu được?

Ngài mau mau bế quan đi!

“Ừm.” Thông Thiên gật đầu, cho đạo đồng sắp xếp một động phủ bế quan tuyệt vời cho Đế Phượng Thiên.

Nhìn bóng lưng con trai rời đi, Thông Thiên có chút vui mừng, vừa về đã muốn bế quan, xem ra con trai ta rất nỗ lực a!

Biết ta nóng lòng chứng đạo, không muốn làm lỡ thời gian của ta, thật là hiếu thuận.

Đúng là kỳ lân nhi của ta!

Thông Thiên tuyệt đối không ngờ, sau này khi ông thành Thánh, đứa “kỳ lân nhi” này sẽ khiến ông thổ huyết như thế nào.

Trong nơi bế quan, Đế Phượng Thiên lập tức bắt đầu tu luyện Bàn Cổ Nạp Khí Pháp.

Bàn Cổ Nạp Khí Pháp không phải là thứ có thể tu luyện thành trong một sớm một chiều, nếu tư chất không tốt, có lẽ cả đời cũng đừng hòng nhập môn.

Sau khi Hồng Quân thuyết đạo, các đại lão đỉnh tiêm của Hồng Hoang lần lượt bế quan đột phá Đại La Kim Tiên hoặc Chuẩn Thánh.

Lúc này Hậu Thổ Nương Nương chưa tạo ra luân hồi, địa phủ cũng chưa được thành lập, vì thế không có khái niệm "thọ mệnh".

Dù sao người Hồng Hoang tuổi thọ rất dài, thường là chết trong chiến đấu, hiếm có ai chết già.

Cho nên Đế Phượng Thiên mới lãng phí mấy ngàn năm tu luyện lên Địa Tiên, nếu ở thế giới khác đã sớm chết già rồi.

Sau khi thành Thánh càng sống cùng trời đất, muốn chết cũng khó!

Lúc này Hồng Hoang vạn tộc san sát, vô cùng náo nhiệt.

Trong đó có hai chủng tộc quật khởi mạnh mẽ, trở thành những kẻ nổi bật nhất trong vạn tộc.

Một là Vu tộc do Thập Nhị Tổ Vu dẫn dắt.

Một là Yêu tộc do Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cầm đầu.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất được thai nghén trong Thái Dương Tinh do Bàn Cổ Đại Thần hóa thành.

Bản thể là Tam Túc Kim Ô, toàn thân lông vũ màu vàng, trời sinh Thái Dương Chân Hỏa.

Thập Nhị Tổ Vu: Đế Giang, Cú Mang, Nhục Thu, Cộng Công, Chúc Dung, Thiên Ngô, Cường Lương, Hấp Tư, Chúc Cửu Âm, Xa Bỉ Thi, Hậu Thổ, Huyền Minh đều do tinh huyết của Bàn Cổ hóa thành.

Vì thế Yêu tộc và Vu tộc đều cho rằng mình là hậu duệ của Bàn Cổ, không phục ai cả, bao gồm cả Tam Thanh do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành.

Ngoài ra, người Vu tộc ăn rất khỏe, ăn huyết nhục của Yêu tộc có tu vi càng cao, càng có thể tinh tiến nhục thân, vì thế Vu tộc xem Yêu tộc là thức ăn.

Hai nguyên nhân trên đã dẫn đến mâu thuẫn giữa Yêu tộc và Vu tộc ngày càng gay gắt, ai cũng muốn diệt đối phương.

Nhưng còn một khoảng thời gian nữa mới đến Vu Yêu lượng kiếp, một lần lượng kiếp thời gian vô cùng dài, không phải một sớm một chiều là kết thúc.

Ở Hồng Hoang mỗi ngày đều có hàng ngàn vạn sinh linh của các chủng tộc chết đi, đều là do tranh đấu gây ra.

Trước Tây Du, thế giới Hồng Hoang nguy hiểm như vậy, cũng khó trách Đế Phượng Thiên đến cửa cũng không dám ra, ra ngoài là khó giữ được mạng nhỏ!

Một trăm năm trôi qua, Đế Phượng Thiên lĩnh ngộ được Bàn Cổ Nạp Khí Pháp.

Sau đó dùng Bàn Cổ Nạp Khí Pháp bắt đầu tu luyện.

Kết quả phát hiện tu vi tiến triển không nhanh, Đế Phượng Thiên có chút thắc mắc, không nên như vậy a!

"Đinh!

Phát hiện huyết mạch thiên phú của túc chủ bị cao nhân phong ấn, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Hệ thống giúp túc chủ giải phong, thưởng pháp thuật Phân Thần Thuật." "Hai: Không giải phong, giữ nguyên hiện trạng, thưởng pháp bảo Ngự Thủy Châu." Đế Phượng Thiên có chút bối rối, huyết mạch của lão tử bị người ta phong ấn?

Chẳng trách tu luyện cứ kỳ kỳ, cứ tưởng thiên phú có hạn.

Lão đa chắc chắn biết huyết mạch bị phong ấn, không biết vì sao không giải phong cho mình, lẽ nào sẽ có nguy hiểm?

Đối với vấn đề này, Đế Phượng Thiên đã suy nghĩ rất lâu.

Đế Phượng Thiên cảm thấy huyết mạch của mình không phải do

lão đa Thông Thiên Giáo Chủ phong ấn, mà là do người mẹ chưa biết kia phong ấn, chắc chắn không phải để hại mình.

Cố ý giúp mình hóa hình, vứt vào đống Nhân tộc, chắc chắn có nguyên nhân.

Cho nên, Đế Phượng Thiên do dự, không biết có nên giải phong hay không.

Còn phần thưởng của hệ thống thì cũng tương đương nhau, Phân Thần Thuật kia có lẽ cũng không phải pháp thuật lợi hại gì, Ngự Thủy Châu kia có lẽ nhiều nhất cũng chỉ là Hậu thiên linh bảo mà thôi.

Suy nghĩ hồi lâu, Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

Hắn quyết định giải phong huyết mạch, dù sao cũng không thể cả đời làm một kẻ phế vật.

Dựa vào lão đa cũng được, nhưng lão đa trong Phong Thần đại kiếp đã thua mà!

Đến lúc đó chẳng phải chết chắc sao?

Nếu Phong Thần đại kiếp Tiệt Giáo đại thắng, vậy thì Đế Phượng Thiên dứt khoát không giải phong nữa.

Đế Phượng Thiên cuối cùng chọn phương án thứ nhất.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Phân Thần Thuật." "Gợi ý: Đang giải phong huyết mạch thiên phú cho túc chủ, 10%.....30%.....50%.....70%.....Giải phong thành công!" "Ầm ầm ầm" Trên chín tầng trời, mây sét cuồn cuộn, thanh thế cực lớn, như thể trời sập!

Trên Đông Hải, trời vốn đang nắng gắt, bỗng nhiên bị mây đen bao

phủ, cho người ta một cảm giác áp bức.

Hai mắt Đế Phượng Thiên bộc phát ra kim quang, biến thành màu đỏ vàng, vô cùng yêu dị.

May mà kim quang bị trận pháp của Bồng Lai Tiên Đảo ngăn cản, không lọt ra ngoài, nếu không thì không biết sẽ chiếu đến đâu.

Chương 5

Tu vi của Đế Phượng Thiên trong nháy mắt đã đột phá Địa Tiên viên mãn, chỉ còn một bước nữa là Thiên Tiên.

Những người ở khu vực gần Đông Hải có chút kỳ quái, trời sao lại thay đổi?

“Chuyện gì vậy?

Lẽ nào có người đột phá sao?” “Nhìn thiên địa dị tượng này, ít nhất cũng phải đột phá Thái Ất Kim Tiên mới có thế này chứ?” “Cũng không biết là vị đại năng nào đang đột phá, nếu có may mắn kết giao thì tốt rồi.” “Thôi đi, tu luyện cho tốt đi!

Nếu thật sự là đột phá Thái Ất Kim Tiên, người ta sao lại để ý đến mấy tiểu lâu la Địa Tiên, Thiên Tiên chúng ta chứ!” “.....” Thiên địa dị tượng do Đế Phượng Thiên gây ra cũng không kinh động cả Hồng Hoang, phạm vi ảnh hưởng cũng chỉ ở khu vực Đông Hải.

Nhưng đó cũng là một khu vực rất lớn rồi.

Chỉ riêng khu vực Đông Hải đã lớn hơn cả hệ mặt trời ở hậu thế.

Thông Thiên đang bế quan trong Bích Du Cung tự nhiên lập tức phản ứng, mở mắt ra.

Có chút kinh nghi bất định.

“Sao có thể?

Làm sao nó giải được cấm chế?

Đó là cấm chế dưới Chuẩn Thánh đỉnh phong mà!” Thông Thiên hoàn toàn không thể lý giải chuyện gì đã xảy ra.

Ông vung tay một cái, lập tức đặt thêm một tầng cấm chế nữa ở

gần Bích Du Cung, ngăn cản người khác dòm ngó thiên cơ.

"Thôi vậy, thôi vậy, thời cũng là mệnh cũng là!" Nói xong, Thông Thiên nhắm mắt tiếp tục bế quan.

Hiện tại Thông Thiên có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng khoảng cách đến Thánh nhân còn rất xa, lúc này Thông Thiên Giáo Chủ cũng không biết mình có thể thành công chứng đạo hay không.

Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân đang suy diễn.

Cấm chế của Thông Thiên có lẽ có thể che giấu được Chuẩn Thánh, nhưng chắc chắn không thể che giấu được Thánh nhân.

Hồng Quân với thuật suy diễn hiện tại gần như là mạnh nhất Hồng Hoang, cơ bản không có chuyện gì có thể che giấu được ông.

Tuy nhiên, một lát sau, Hồng Quân cũng hơi kinh ngạc, bởi vì người gây ra thiên địa dị tượng này lại không thể suy diễn ra được.

"Nhảy ra khỏi nhân quả, thân ở Hồng Hoang lại không dính nhân quả Hồng Hoang, sao có thể?

Lẽ nào Tiên thiên Hỗn Độn Ma Thần Nhân Quả Lão Tổ còn sống?" Hồng Quân là nhân vật cỡ nào, từ khi chứng đạo đến nay đâu có lộ ra cảm xúc như vậy.

Hồng Quân vô cùng không thích cảm giác không thể khống chế này.

Do Đế Phượng Thiên là linh hồn xuyên không, sau khi xuyên không vẫn luôn bế quan tu luyện, chưa dính nhân quả Hồng Hoang, Hồng Quân tự nhiên không thể suy diễn.

Năng lực của hệ thống lại không thuộc về Hồng Hoang, Hồng Quân càng không thể suy diễn.

“Thôi vậy, không thể nào là Nhân Quả Lão Tổ, người gây ra dị tượng tu vi còn nông cạn, không uy hiếp được ta.” Hồng Quân nhanh chóng không suy diễn nữa, chọn tiếp tục bế quan.

Chỉ cần không phải mấy Tiên thiên Hỗn Độn Ma Thần quỷ dị nhất kia ẩn náu ở Hồng Hoang, đối với Hồng Quân đều không phải chuyện lớn. --------- Lúc này Đế Phượng Thiên toàn thân bộc phát ra kim quang, đôi mắt màu vàng óng kia tựa như hai thế giới.

Khí chất cả người cũng đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Vốn chỉ là một thanh niên tướng mạo tuấn tú trông bình thường.

Hiện tại khí chất cao cao tại thượng bẩm sinh trên người lại không thể che giấu được.

Một lát sau, kim quang tiêu tan, Đế Phượng Thiên cảm thấy toàn thân sảng khoái lạ thường.

Cảm giác như một ngọn núi lớn đè trong cơ thể trước đây đã sụp đổ.

Lần nữa vận chuyển Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, quả nhiên hoàn toàn khác hẳn.

Chưa vận chuyển được mấy năm đã trực tiếp đột phá Thiên Tiên cảnh.

“Phát hiện túc chủ thành công đột phá đến Thiên Tiên cảnh, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, mượn danh hiệu Thông Thiên Giáo Chủ ra ngoài gây sóng gió, thưởng thần thông Thiên Cương Tam Thập Lục Biến.” “Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Hậu thiên linh bảo Cửu Tuyệt Kiếm.” Đế Phượng Thiên không nghĩ ngợi gì, trực tiếp chọn phương án thứ hai.

Hừ, lừa ta ra ngoài lãng?

Cửa cũng không có, chết thế nào cũng không biết!

Tuy Thiên Cương Tam Thập Lục Biến không tệ, mạnh hơn Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, nhưng cũng phải có mạng để chơi, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến tạm thời dùng là đủ rồi, mới Thiên Tiên cảnh, không cần yêu cầu cao như vậy.

Còn về Hậu thiên linh bảo Cửu Tuyệt Kiếm, hiện tại đang thiếu một kiện pháp bảo, cũng là một lựa chọn không tồi.

Như Ý Kim Cô Bổng của Tôn Hầu Tử thực ra cũng là Hậu thiên linh bảo, nhưng do Thánh nhân luyện chế, sau khi Đại Vũ trị thủy dẫn thủy hoạn vào tứ hải, được dùng làm Định Hải Thần Châm trấn áp thủy hoạn tứ hải.

Vì thế, Định Hải Thần Châm mới trở thành Hậu thiên công đức chí bảo, giết chóc không dính nhân quả.

Nếu không với tính khí nóng nảy của Tôn Hầu Tử, suốt ngày đánh đánh giết giết, nhân quả và nghiệp lực quấn thân, làm sao thành Phật?

Đó là vì Như Ý Kim Cô Bổng không dính nhân quả.

Cho nên, giai đoạn đầu có một cái Hậu thiên linh bảo dùng tạm cũng không tệ rồi.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Hậu thiên linh bảo Cửu Tuyệt Kiếm!" Một thanh kiếm toàn thân tỏa ra hàn quang từ không trung xuất hiện trước mặt Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên cầm kiếm múa vài đường, rất hài lòng.

Tiếp tục bế quan, có Bàn Cổ Nạp Khí Pháp trợ giúp, tốc độ tiến bộ tu vi cực nhanh.

Lại một trăm năm sau, Đế Phượng Thiên đạt đến Huyền Tiên cảnh

sơ kỳ.

"Phát hiện túc chủ thành công đột phá đến Huyền Tiên cảnh, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, mượn danh hiệu Thông Thiên Giáo Chủ ra ngoài gây sóng gió, thưởng thần thông Thiên Cương Tam Thập Lục Biến." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng pháp thuật Cân Đẩu Vân." Đế Phượng Thiên cũng không nghĩ ngợi, tiếp tục chọn phương án thứ hai.

Ra ngoài ư, vĩnh viễn không thể ra ngoài, trừ phi lão đa của ta chứng đạo thành Thánh.

Cân Đẩu Vân tuy ở Hồng Hoang cũng không phải là pháp thuật gì ghê gớm, ví dụ như không bằng Hóa Hồng Chi Thuật của tộc Tam Túc Kim Ô.

Nhưng có còn hơn không, thời Tây Du Tôn Hầu Tử cũng dùng Cân Đẩu Vân tung hoành tam giới.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Cân Đẩu Vân!" Ba trăm năm sau, tu vi của Đế Phượng Thiên đột phá đến Thái Ất Huyền Tiên sơ kỳ.

Hệ thống lựa chọn lại được kích hoạt.

"Phát hiện túc chủ thành công đột phá đến Thái Ất Huyền Tiên cảnh, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, mượn danh hiệu Thông Thiên Giáo Chủ ra ngoài gây sóng gió, thưởng thần thông Tam Vị Chân Hỏa." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng mảnh vỡ Thí Thần Thương (tổng cộng năm mảnh)." Đế Phượng Thiên mừng rỡ, vũ khí của La Hầu, Thí Thần Thương, khiến hắn rất động lòng, không nói hai lời trực tiếp

chọn phương án thứ hai.

Còn về Tam Vị Chân Hỏa thì bị hoàn toàn bỏ qua.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng mảnh vỡ Thí Thần Thương!” “Gợi ý: Thu thập đủ năm mảnh vỡ Thí Thần Thương, có cơ hội nhận được Thí Thần Thương hoàn chỉnh.” Nhận được phần thưởng xong, Đế Phượng Thiên vẫn chọn bế quan.

Một ngàn năm sau, Đế Phượng Thiên đột phá đến Kim Tiên sơ kỳ.

Tốc độ đột phá của Đế Phượng Thiên rất nhanh, ở Hồng Hoang hơn một ngàn năm không bằng một cái búng tay, các đại lão bế quan động một tí là dùng nguyên hội để tính, một nguyên hội là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm.

Chương 6

"Phát hiện túc chủ thành công đột phá đến Kim Tiên cảnh, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, mượn danh hiệu Thông Thiên Giáo Chủ ra ngoài gây sóng gió, thưởng thần thông Ngũ Sắc Thần Quang." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng mảnh vỡ Thí Thần Thương (tổng cộng năm mảnh)." Ặc...!

Đế Phượng Thiên ngẩn người, dụ dỗ người ta như vậy có hợp lý không?

Thiên Cương Tam Thập Lục Biến không được thì đổi thành Tam Vị Chân Hỏa, Tam Vị Chân Hỏa không được thì thành Ngũ Sắc Thần Quang?

Ngũ Sắc Thần Quang là bản mệnh thần thông của Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên sở dĩ được gọi là người thứ nhất dưới Thánh nhân, chính là vì thần thông nghịch thiên này.

Ngũ Sắc Thần Quang được xưng là không gì không quét được, ngay cả Thánh nhân cũng không thể xem thường thần thông này.

Cắn răng một cái, Đế Phượng Thiên tiếp tục chọn phương án thứ hai.

Lão đa không thành Thánh, ta vĩnh viễn không xuất quan.....

Bảng thuộc tính cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Kim Tiên sơ kỳ.

Đại đạo: Không.

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Địa Sát Thất Thập Nhị Biến.

Pháp bảo: Cửu Tuyệt Kiếm (Hậu thiên linh bảo), mảnh vỡ Thí Thần Thương (x2).

Nhìn qua bảng thuộc tính cá nhân, Đế Phượng Thiên có chút ngơ ngác.

Cái Xích Kim Thần Đồng này?

Bản mệnh thần thông của ta?

Chắc là được thức tỉnh lúc hệ thống giúp mình giải trừ cấm chế huyết mạch.

Đế Phượng Thiên nhớ lại những gì mình biết về Hồng Hoang, có chủng tộc nào có bản mệnh thần thông Xích Kim Thần Đồng không?

Kết quả là không tìm thấy, từ Xích Kim Thần Đồng này hình như cũng là lần đầu tiên nghe thấy.

Không biết so với Hỏa Nhãn Kim Tinh của Tôn Hầu Tử và Thiên Nhãn của Dương Tiễn thì cái nào mạnh hơn?

Có chút tò mò, Đế Phượng Thiên sử dụng Xích Kim Thần Đồng.

Đồng tử màu đen của Đế Phượng Thiên lập tức biến thành màu vàng.

Sau đó, hắn phát hiện Xích Kim Thần Đồng lại có thể nhìn thấy rất xa.

Ặc...??

Có khác gì Thiên Lý Nhãn không?

Đế Phượng Thiên có chút không hài lòng lắm, nhưng vẫn tiếp tục dùng Xích Kim Thần Đồng quan sát tình hình bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo.

Nhìn một hồi.

Ví như trên mặt biển có Long tộc và đại yêu đang chém giết, máu nhuộm đỏ Đông Hải.

Long tộc bây giờ không còn địa vị bá chủ trời đất như thời Hồng Hoang sơ khai nữa, chủng tộc nào cũng dám lên giẫm một chân.

Lại ví như có một số chủng tộc không quản vạn dặm xa xôi đến Bồng Lai Tiên Đảo muốn bái nhập môn hạ của Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng lại chết giữa đường.

Biển cả của Hồng Hoang không phải là nơi có thể dễ dàng đặt chân.

Nếu thực lực không đủ, bay cũng không bay ra được.

Tầm mắt chuyển một cái, Đế Phượng Thiên nhìn thấy một hòn đảo nhỏ khác.

Sau đó, hắn nhìn thấy một con khỉ yêu và một con gấu yêu đang chém giết.

Cuối cùng con khỉ yêu thắng, đánh chết con gấu yêu.

Giữa các chủng tộc cũng không hoàn toàn hòa thuận, bất kể là Yêu tộc, Nhân tộc, bao gồm cả Lục Thánh sau này, đều sẽ nội đấu, hình như chỉ có Vu tộc là đoàn kết hơn, Thập Nhị Tổ Vu tuy tính khí đều không tốt lắm, thường xuyên đánh nhau, nhưng cũng không thật sự trở mặt.

"Đinh!

Phát hiện túc chủ dùng Xích Kim Thần Đồng nhìn thấy Lục Nhĩ

Mi Hầu, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Bỏ qua Lục Nhĩ Mi Hầu, thưởng Thiên Cương Tam Thập Lục Biến." "Hai: Đánh chết Lục Nhĩ Mi Hầu, thưởng Hậu thiên linh bảo Khốn Tiên Thằng." "Ba: Thu phục Lục Nhĩ Mi Hầu, thưởng mảnh vỡ Thí Thần Thương (tổng cộng năm mảnh)." Đế Phượng Thiên không ngờ chỉ tùy tiện nhìn một cái đã nhìn thấy Lục Nhĩ Mi Hầu.

Càng không ngờ trước Vu Yêu đại kiếp Lục Nhĩ Mi Hầu đã tồn tại, cứ tưởng nó chỉ sống ở thời Tây Du.

Vậy thì vấn đề đến rồi, Lục Nhĩ Mi Hầu tồn tại từ trước Vu Yêu đại kiếp lại có thể không đánh thắng được Tôn Ngộ Không sao?

Chẳng phải là đang đùa sao!

Rõ ràng là Lục Nhĩ Mi Hầu đã nương tay.

Tây Thiên thỉnh kinh vốn là một âm mưu của Tây Phương Giáo, giả vờ yếu đuối nương tay, cho đủ chín chín tám mươi mốt nạn cũng là chuyện bình thường.

Đế Phượng Thiên cũng không quan tâm đến vận mệnh của Lục Nhĩ Mi Hầu, chỉ nhìn vào phần thưởng, cũng phải chọn phương án thứ ba.

Bởi vì hắn đã có hai mảnh vỡ Thí Thần Thương, chỉ cần thu thập thêm ba mảnh nữa là được.

Còn về Thiên Cương Tam Thập Lục Biến và Khốn Tiên Thằng, hiện tại đối với Đế Phượng Thiên cũng không quá quan trọng.

Vì thế, Đế Phượng Thiên chọn phương án thứ ba.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng mảnh vỡ Thí Thần Thương (tổng cộng năm mảnh)." "Gợi ý: Xin túc chủ đến thu

phục Lục Nhĩ Mi Hầu, nếu thu phục thất bại hệ thống sẽ thu hồi phần thưởng.” --------- Ở một hòn đảo nhỏ khác, Lục Nhĩ Mi Hầu có chút kỳ quái nhìn xung quanh, luôn cảm thấy có người đang nhìn trộm mình.

Để ý một lúc lâu không phát hiện gì, liền cho rằng mình đã nghĩ nhiều.

Lục Nhĩ Mi Hầu lau vết máu trên mặt, nghĩ tối nay có thể nướng tay gấu ăn rồi.

Tuy không ngon bằng tim hổ, nhưng cũng tạm được.

Hiện tại Lục Nhĩ Mi Hầu có tu vi Huyền Tiên sơ kỳ, con gấu yêu vừa bị đánh chết cũng có tu vi tương đương.

Đấu với kẻ cùng cấp mà thắng được, cũng đủ chứng tỏ Lục Nhĩ Mi Hầu có chút thiên phú chiến đấu.

Hồng Hoang thật sự quá nguy hiểm, Lục Nhĩ Mi Hầu biết rõ mình yếu đuối, cũng không dám chạy lung tung, vẫn luôn tu hành trên hòn đảo nhỏ này.

Nhìn về phía Bồng Lai Tiên Đảo, ánh mắt chăm chú nhìn vào Bích Du Cung cao trăm trượng, lộ ra vẻ khao khát.

“Ta phải nỗ lực tu luyện, sau này sẽ bái nhập môn hạ của Thông Thiên.

Thông Thiên là thân truyền đệ tử của Thánh nhân, có người che chở, có thể bảo vệ ta bình an.” Lục Nhĩ Mi Hầu quyết định càng phải nỗ lực tu luyện hơn, lấy việc đến Bồng Lai Tiên Đảo làm mục tiêu phấn đấu.

“Chuyện gì vậy, cảm giác bị nhìn trộm đó càng lúc càng mạnh?” Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn xung quanh, trong lòng có chút run sợ.

Lẽ nào thật sự có cao nhân đang nhìn mình?

Chương 7

Tu vi của mình quá thấp không thể phát hiện?

"Không cần tìm nữa, ta đang nhìn ngươi đây." Một giọng nói vang lên, chỉ thấy một thanh niên áo đen khí thế phi phàm, tướng mạo anh tuấn xuất hiện trước mặt nó.

Người này tự nhiên là Đế Phượng Thiên đến thu phục Lục Nhĩ Mi Hầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu kinh hãi thất sắc, nhìn tốc độ và khí tức này, đối phương ít nhất cũng là Kim Tiên cảnh.

Mình mới Huyền Tiên cảnh, ở giữa còn cách một cái Thái Ất Huyền Tiên cảnh.

Thua kém hai đại cảnh giới, Lục Nhĩ Mi Hầu có giỏi đánh đến đâu, nếu chiến đấu cũng chắc chắn chết không nghi ngờ!

Cảnh giới thế giới Hồng Hoang được phân chia thành: Địa Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên, Thái Ất Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Thánh nhân.....

Mỗi cảnh giới lại có sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, viên mãn.

Cảnh giới Đại La Kim Tiên sau "viên mãn" còn có thêm một tiểu cảnh giới "đỉnh phong".

"...Ngài là ai?" Lục Nhĩ Mi Hầu có chút căng thẳng nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên.

"Ta là con trai của Thông Thiên, Đế Phượng Thiên, đến đây thu ngươi làm đồ đệ, có nguyện ý không?" Đế Phượng Thiên chắp hai tay sau lưng, ra vẻ thâm sâu khó lường.

Cuối cùng cũng có thể ra ngoài giả ngầu rồi, sướng quá đi!

Suốt ngày bế quan, bế quan, người sắp bế đến ngốc luôn rồi!

Lục Nhĩ Mi Hầu nghe xong ngây người, con trai của Thông Thiên?

Chưa từng nghe nói Thông Thiên có con trai?

Người trước mặt này gan lớn thật, lại dám mạo xưng là con trai của Thông Thiên?

"Đừng lừa ta, tam đồ của Đạo Tổ căn bản không có con trai, ngươi có âm mưu gì?" Lục Nhĩ Mi Hầu tự nhiên không tin, cũng không dám gọi thẳng tên húy "Thông Thiên".

Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy?

Muốn bái nhập môn hạ Thông Thiên, kết quả lại gặp một người tự xưng là con trai Thông Thiên?

Lừa khỉ à?

Trông khỉ ta có vẻ ngốc lắm sao?

Lục Nhĩ Mi Hầu biết rõ, những nhân vật lớn ở Hồng Hoang, suốt ngày toàn âm mưu quỷ kế, đi đâu cũng một bụng nước đục.

Một con khỉ nhỏ đơn thuần như mình không thể bị người ta lừa vào bẫy được!

Con khỉ thối này cũng cẩn thận ghê?

Đế Phượng Thiên trực tiếp phóng ra uy áp Kim Tiên, đồng thời cũng sử dụng Xích Kim Thần Đồng.

"Ta là con trai của Thông Thiên, ngươi dám nghi ngờ ta?

Muốn thần hình câu diệt sao?" Uy áp Kim Tiên của Đế Phượng Thiên lập tức bộc phát, ép Lục Nhĩ Mi Hầu không thở nổi.....

"Ta là con trai của Thông Thiên, ngươi dám nghi ngờ ta?

Muốn thần hình câu diệt sao?" Uy áp Kim Tiên của Đế Phượng Thiên lập tức bộc phát, ép Lục Nhĩ Mi Hầu không thở nổi.

Đặc biệt là đôi mắt màu vàng óng kia, bên trong còn có một sức mạnh vĩ đại khiến Lục Nhĩ Mi Hầu run rẩy từ tận đáy lòng.

Thế giới màu vàng đó khiến linh hồn của Lục Nhĩ Mi Hầu cũng run rẩy, căn bản không thể nảy sinh ý định phản kháng.

Chân tay Lục Nhĩ Mi Hầu run rẩy, cuối cùng không chịu nổi uy áp mạnh mẽ, trực tiếp quỳ xuống.

"Sư phụ tại thượng, xin nhận của đồ nhi một lạy!" Lục Nhĩ Mi Hầu trực tiếp nhận thua.

Thật sự không phải nó không muốn chết.

Mà là nó không thể phản kháng Đế Phượng Thiên.

Tuy biết thanh niên áo đen trước mặt không thể nào là con trai của Thông Thiên, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng không có cách nào.

Người ta tu vi mạnh hơn mình, còn có thần thông khiến mình sợ hãi không thể phản kháng, không quỳ xuống bái sư sợ rằng sẽ chết ngay lập tức.

Kệ là âm mưu hay không, trước hết phải sống đã chứ?

Ặc...?

Quỳ rồi?

Dễ dàng quá vậy?

Đế Phượng Thiên có chút ngơ ngác!

Hắn còn chuẩn bị đánh một trận nữa chứ!

Vừa hay thử tu vi hiện tại của mình.

Kết quả vừa mới phóng ra uy áp, Lục Nhĩ Mi Hầu đã quỳ rạp!

Aiz!

Cao thủ thật cô đơn a!

Một chút thử thách cũng không có.

Đế Phượng Thiên tự nhiên không biết, nếu không có thần thông Xích Kim Thần Đồng, việc thu phục Lục Nhĩ Mi Hầu sẽ không dễ dàng như vậy.

Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói: "Ừm, đồ nhi ngoan, theo vi sư đi!

Đến Bồng Lai Tiên Đảo." Lục Nhĩ Mi Hầu ngẩn người, ngơ ngác hỏi: "Thật sự đến Bồng Lai Tiên Đảo?" Trong lòng nó thầm nghĩ: Không sợ Thông Thiên biết ngươi mạo xưng con trai ông ấy, trực tiếp đánh chết ngươi sao?

Đế Phượng Thiên nhún vai nói: "Nếu không thì sao?" "Cân Đẩu Vân!" Theo tiếng gọi của Đế Phượng Thiên, một đám mây trắng tinh từ chân trời với tốc độ cực nhanh lao đến dừng trước mặt hắn.

"Tu vi của ngươi quá thấp, bay quá chậm, cùng vi sư đứng trên Cân Đẩu Vân đi." Đế Phượng Thiên mời Lục Nhĩ Mi Hầu lên Cân Đẩu Vân.

Lục Nhĩ Mi Hầu không biết Cân Đẩu Vân là cái gì, nhưng vẫn nhảy lên.

"Sư phụ, đám mây này.....bay nhanh lắm sao?" "Ha ha!" Đế Phượng Thiên mỉm cười nói: "Cân Đẩu Vân của vi sư, một cú nhào lộn mười vạn tám ngàn dặm, ngươi nói xem?" Lục Nhĩ Mi Hầu hoàn toàn nghe đến ngây người, một cú nhào lộn mười vạn tám ngàn dặm?

Cũng quá lợi hại rồi đi?

Trong nháy mắt, đôi mắt khỉ của Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn Cân Đẩu Vân mà sáng rực.

Đế Phượng Thiên thấy Lục Nhĩ Mi Hầu sắp chảy nước miếng, nhàn nhạt nói: "Vi sư sau này sẽ truyền pháp thuật Cân Đẩu Vân cho ngươi." Lục Nhĩ Mi Hầu mừng rỡ, vội vàng bái tạ: "Cảm ơn sư phụ!" Sau đó, Đế Phượng Thiên mang theo Lục Nhĩ Mi Hầu bay về phía Bồng Lai Tiên Đảo.

Có Cân Đẩu Vân, không mất bao lâu đã đến Bồng Lai Tiên Đảo.

Trên đường đi Lục Nhĩ Mi Hầu vô cùng thấp thỏm, sư phụ mạo xưng con trai của Thông Thiên Giáo Chủ, thật sự không sợ chọc giận Thông Thiên sao?

Bồng Lai Tiên Đảo, đạo đồng giữ cửa hướng Đế Phượng Thiên hành lễ: "Công tử." Hiện tại Tiệt Giáo chưa thành lập, ở đây không có nhiều người, chỉ có vài đạo đồng duy trì trật tự trên đảo.

"Ừm, đa của ta đang bế quan sao?" Đế Phượng Thiên thuận miệng hỏi một câu.

"Giáo chủ lão nhân gia vẫn chưa xuất quan." Đạo đồng cung kính trả lời.

Chương 8

"Ừm." Đế Phượng Thiên gật đầu, trực tiếp bay về phía động phủ bế quan của mình.

Lục Nhĩ Mi Hầu hoàn toàn ngây người!

Thật... thật sự là con trai của Thông Thiên?

Cảm giác hạnh phúc to lớn đánh thẳng vào thân thể khỉ của Lục Nhĩ Mi Hầu!

Cả con khỉ như bị sét đánh ngốc tại chỗ.

Mình cứ như vậy mà bái nhập môn hạ của Thông Thiên một cách khó hiểu sao?

Tuy bái sư phụ là con trai của Thông Thiên, nhưng như vậy thì Thông Thiên cũng là sư tổ của mình a!

Không có khác biệt quá lớn.

Từ nay mình cũng là một con khỉ yêu có ô dù?

Trong nháy mắt, đôi mắt linh động của Lục Nhĩ Mi Hầu đầy sương mù, không nhịn được muốn khóc!

Từ khi sinh ra đến nay, mỗi ngày đều trôi qua trong chém giết, không ngừng chiến đấu, không giết chết yêu khác, thì bị yêu khác giết, Lục Nhĩ Mi Hầu cảm thấy sẽ có một ngày mình sẽ chiến tử, vì thế mới vội vàng tìm một chỗ dựa.

Không ngờ chỗ dựa đến đột ngột như vậy, có chút ngoài dự liệu!

Đạo đồng nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu toàn thân máu me, có chút ngốc nghếch, thầm nghĩ thiếu chủ từ đâu nhặt về một con khỉ ngốc vậy?

"Không theo kịp à?" Giọng nói của Đế Phượng Thiên vang lên.

Làm Lục Nhĩ Mi Hầu tỉnh lại từ cảm giác hạnh phúc to lớn, vội vàng theo kịp.

Đế Phượng Thiên sắp xếp cho Lục Nhĩ Mi Hầu đi tắm trước, sau đó sắp xếp cho nó bế quan ở một động phủ gần đó.

"Vi sư truyền cho ngươi Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, hãy tu luyện cho tốt, khi nào đột phá Thái Ất Huyền Tiên rồi hãy gặp ta." Đế Phượng Thiên nhàn nhạt dặn dò và dùng thần niệm truyền phương pháp tu luyện Địa Sát Thất Thập Nhị Biến cho nó.

Lục Nhĩ Mi Hầu vô cùng cảm động, không ngờ vừa mới được thu nhận vào môn hạ đã được truyền thần thông.

"Đệ tử nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, không phụ lòng kỳ vọng của sư phụ." Lục Nhĩ Mi Hầu quỳ xuống, rất nghiêm túc dập đầu ba cái.

Đế Phượng Thiên hài lòng gật đầu, đi bế quan.

Trong khoảng thời gian Đế Phượng Thiên bế quan, Vu Yêu hai tộc chém giết đến mức biển máu ngập trời!

Số lượng người Vu tộc tuy ít, nhưng ai nấy đều là mãnh nhân, một Vu có thể đánh chết một đám Yêu, Thập Nhị Tổ Vu càng là chiến lực đỉnh tiêm.

Yêu tộc vốn là số lượng đông nhất ở Hồng Hoang, lại có hai thủ lĩnh là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, thế cũng không thể ngăn cản.

Mâu thuẫn hai bên càng lúc càng gay gắt, mỗi ngày đều có vô số Yêu tộc và Vu tộc chết đi.

Hai ngàn năm sau, Đế Phượng Thiên thành công đạt đến Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

"Phát hiện túc chủ thành công đột phá đến Thái Ất Kim Tiên cảnh,

lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, mượn danh hiệu Thông Thiên ra ngoài gây sóng gió, thưởng Ngũ Sắc Thần Quang.” “Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Chân Long Nạp Khí Pháp.” Lại dùng Ngũ Sắc Thần Quang dụ dỗ ta?

Đừng hòng!

Đế Phượng Thiên tiếp tục chọn phương án thứ hai.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Chân Long Nạp Khí Pháp!” Bảng thuộc tính cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Đại đạo: Không.

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Địa Sát Thất Thập Nhị Biến.

Pháp bảo: Cửu Tuyệt Kiếm (Hậu thiên linh bảo), mảnh vỡ Thí Thần Thương (x3).

Đế Phượng Thiên nhìn qua bảng thuộc tính cá nhân, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến đã truyền cho Lục Nhĩ Mi Hầu rồi, Bàn Cổ Nạp Khí Pháp quá đỉnh, không tiện ngoại truyền, có thể truyền Chân Long Nạp Khí Pháp cho Lục Nhĩ Mi Hầu.

“Sư phụ!” Lúc này, ngoài cửa động vang lên tiếng của Lục Nhĩ Mi Hầu.....

“Sư phụ!” Lúc này, ngoài cửa động vang lên tiếng của Lục Nhĩ Mi Hầu.

“Chuyện gì?” Giọng của Đế Phượng Thiên bình thản, nhưng lại đầy uy nghiêm của một người thầy.

“Đệ tử không phụ sự mong đợi của sư tôn, đã đạt đến Thái Ất Huyền Tiên viên mãn, mới dám đến làm phiền sư tôn.” Đế Phượng Thiên hài lòng, Lục Nhĩ Mi Hầu không có công pháp tu luyện, nhanh như vậy đã tu luyện đến Thái Ất Huyền Tiên viên mãn là không tệ rồi.

Bồng Lai Tiên Đảo có trận pháp ngưng tụ linh khí trời đất, tự nhiên tu luyện nhanh hơn hòn đảo nhỏ vô danh kia một chút.

Ban đầu Đế Phượng Thiên bảo nó tu luyện đến Thái Ất Huyền Tiên có thể tìm mình, ý là Thái Ất Huyền Tiên sơ kỳ là được rồi, Lục Nhĩ Mi Hầu lại tu luyện đến Thái Ất Huyền Tiên viên mãn mới đến, xem ra không muốn làm phiền mình bế quan, có chút hiểu chuyện.

“Địa Sát Thất Thập Nhị Biến đã học được chưa?” Đế Phượng Thiên tiếp tục hỏi.

“Không phụ sự mong đợi của sư tôn, bảy mươi hai phép biến hóa đã học thành toàn bộ.” Lục Nhĩ Mi Hầu có chút đắc ý trả lời.

“Ừm, nếu đã như vậy, vậy vi sư truyền cho ngươi Chân Long Nạp Khí Pháp, đợi ngươi đột phá đến Kim Tiên viên mãn, vi sư sẽ truyền cho ngươi Cân Đẩu Vân.” Nói xong, Đế Phượng Thiên dùng thần niệm truyền Chân Long Nạp Khí Pháp cho Lục Nhĩ Mi Hầu.

Đế Phượng Thiên cũng không biết Chân Long Nạp Khí Pháp có tốt không, nhưng Long tộc là bá chủ trời đất trước Long Hán sơ kiếp, có lẽ cũng không kém đi đâu được.

“Đa tạ sư phụ!” Lục Nhĩ Mi Hầu vô cùng vui mừng, cung kính dập đầu ba cái, liền chạy đi cảm ngộ Chân Long Nạp Khí Pháp.

Đế Phượng Thiên tiếp tục bế quan.

Trong lòng thì có chút thắc mắc.

Lão đa của mình còn chưa thành Thánh à?

Có chút chậm nha!

Lão đa cố lên!

Cuộc sống hạnh phúc của thánh nhị đại trông cậy vào người cả đó!

Cứ như vậy, lại hai ngàn năm nữa trôi qua.

Lúc này, Thông Thiên xuất quan.

Lúc này ông đã có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, Thông Thiên phát hiện, muốn đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn thậm chí Chuẩn Thánh đỉnh phong còn khó hơn lên trời.

Nói thế nào nhỉ, muốn từ Chuẩn Thánh hậu kỳ lên Chuẩn Thánh viên mãn, còn khó hơn từ Địa Tiên tu luyện đến Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Điều này khiến ông có chút thất vọng, không đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại làm sao thành Thánh?

Thông Thiên ngay lập tức đi thăm Đế Phượng Thiên.

Thằng nhóc này bao nhiêu năm trôi qua rồi, chắc cũng tu luyện đến Huyền Tiên rồi chứ?

Chương 9

Thôi rồi!

Thông Thiên đột nhiên nhớ ra, mình nóng lòng bế quan, trước khi bế quan quên truyền pháp môn tu luyện cho thằng nhóc.

Không có pháp môn tu luyện, có lẽ bây giờ nhiều nhất cũng chỉ là Thiên Tiên thôi?

Thông Thiên đến gần động phủ bế quan của Đế Phượng Thiên, cảm nhận được tu vi của hắn là Thái Ất Huyền Tiên viên mãn!

Ừm, không tệ, tốt hơn dự đoán một chút.

Sau đó, Thông Thiên lại cảm thấy khí tức không đúng lắm, hình như không phải khí tức của con trai mình?

Do động phủ của Lục Nhĩ Mi Hầu và Đế Phượng Thiên quá gần nhau, Thông Thiên đã nhầm.

Thông Thiên lập tức cảm ứng được một cỗ khí tức mạnh hơn ở gần đó – Thái Ất Kim Tiên trung kỳ!

Đây mới là khí tức của con trai mình.

Thông Thiên cả người đều không ổn!

Sao có thể?

Trong vòng mấy ngàn năm ngắn ngủi đã từ Địa Tiên lên Thái Ất Kim Tiên trung kỳ?

Thiên phú này có thể sánh với mình rồi!

Trong phút chốc, Thông Thiên lại vui mừng khôn xiết, vô cùng vui mừng.

Đế Phượng Thiên cũng đã cảm nhận được khí tức sâu không lường được của Thông Thiên.

Đây là Chuẩn Thánh sao?

Cảm giác chỉ một sợi tóc bay qua cũng có thể nghiền chết mình!

"Hài nhi." Thông Thiên gọi một tiếng.

Đế Phượng Thiên bước ra khỏi động phủ, cung kính nói: "Bái kiến đa đa." Thông Thiên hài lòng vuốt râu, cười nói: "Không tệ, tu vi tiến bộ nhanh, xem ra rất nỗ lực!" Tiếp đó Thông Thiên lại hỏi: "Động phủ bên cạnh là ai?" Đế Phượng Thiên trả lời: "Một con khỉ yêu, là đồ đệ con thu nhận ở một hòn đảo nhỏ gần đây, thấy tư chất không tệ nên mang về." Thông Thiên gật đầu, dặn dò: "Hồng Hoang quá nguy hiểm, trước khi vi phụ thành Thánh, cố gắng ít ra ngoài." Đế Phượng Thiên cảm thấy lão đa quan tâm mình, trong lòng hơi cảm động, hỏi: "Đa tại sao lại xuất quan?" "Ai!" Thông Thiên thở dài một tiếng nói: "Tu vi của vi phụ bị kẹt ở Chuẩn Thánh hậu kỳ, không thể tinh tiến, bế quan đã vô dụng, khổ tư suy nghĩ nhưng vẫn không tìm được cơ duyên chứng đạo đó." Đế Phượng Thiên hiểu rồi, chắc là phải sáng lập Tiệt Giáo, nếu không lão đa không thể thành Thánh.

Tam Thanh đều dựa vào việc sáng lập giáo phái để một bước thành Thánh, chứ không phải từng bước một đi lên.

Xem ra lão đa bây giờ không có ý định sáng lập giáo phái, hay là mình điểm tỉnh ông ấy?

Đế Phượng Thiên giả vờ suy tư, một lát sau có chút nghiêm túc hỏi: "Đa tại sao không sáng lập giáo phái?" Thông Thiên ngẩn người, có chút khó hiểu nói: "Sáng lập giáo phái làm gì?" Đế Phượng Thiên hiểu rồi, lão đa hoàn toàn không có ý định này, có lẽ ban đầu đáng lẽ Lão Tử phải sáng lập Nhân Giáo trước, Thông Thiên và Nguyên Thủy mới bắt chước theo sáng lập Tiệt Giáo và Xiển Giáo.

Đế Phượng Thiên từng chữ một nói: "Nếu bế quan không thể tinh tiến tu vi, không bằng lập giáo, giáo hóa thế nhân, tập trung khí vận của một giáo vào một thân, lại có thể nhận được công đức của Thiên Đạo, như vậy liền có thể một bước thành Thánh!" Thông Thiên vừa nghe, mắt sáng rực, khả thi!

Kế hoạch này khả thi!

Đầu óc con trai mình làm bằng gì vậy?

Ngay cả phương pháp chứng đạo thần kỳ như vậy cũng có thể nghĩ ra?

Tập trung khí vận của một giáo vào một thân, cộng thêm việc truyền đạo giáo hóa thế nhân, công đức của Thiên Đạo giáng xuống, thật sự có khả năng thành Thánh!

Thông Thiên hơi suy diễn liền biết kế này khả thi, mừng rỡ, hỏi: "Hài nhi, theo ý con, vậy đặt tên cho giáo phái là gì." Đế Phượng Thiên không chút do dự nói: "Tiệt Giáo!

Tôn chỉ của giáo chúng ta: Hữu giáo vô loại!" "Tiệt Giáo!" "Hữu giáo vô loại!" Thông Thiên lẩm bẩm, một lát sau ngửa mặt lên trời cười dài: "Ha ha ha, tốt, tốt một cái Tiệt Giáo, tốt một cái Hữu giáo vô loại, thật là kỳ lân nhi của ta a!" Thông Thiên đâu biết, "kỳ lân nhi" trong miệng ông lúc này, sau này chính là "phá gia chi tử" số một Hồng Hoang.

"Chuyện này, vi phụ lập tức đi làm, con tiếp tục bế quan, chờ tin tốt vi phụ thành Thánh, ha ha ha....." Thông Thiên vô cùng vui vẻ rời đi.

Đế Phượng Thiên thầm nghĩ, công đức thành Thánh có nhược điểm a!

Lão đa lúc này là Chuẩn Thánh hậu kỳ, chưa đạt đỉnh phong,

nhưng sau khi sáng lập Tiệt Giáo, công đức trời ban xuống liền trực tiếp thành Thánh.

Có lẽ tình huống của Tam Thanh cũng giống nhau, chẳng trách không có ai đánh thắng được Hồng Quân.

Chưa đạt Chuẩn Thánh đỉnh phong, đã trực tiếp thành Thánh, tự nhiên kém một chút ý nghĩa.

Đế Phượng Thiên đoán rằng nếu Nữ Oa thật sự là yếu nhất trong Lục Thánh, có lẽ là từ Chuẩn Thánh sơ kỳ đã dựa vào công đức trực tiếp thành Thánh, nhưng chuyện này Đế Phượng Thiên cũng không chắc chắn, chỉ là suy đoán mà thôi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề của Tây Phương có lẽ là từ Chuẩn Thánh trung kỳ trực tiếp chứng đạo.

Vì thế mới xuất hiện tình huống Tam Thanh mạnh nhất, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thứ hai, Nữ Oa yếu nhất, nhưng không có một Thánh nhân nào đánh thắng được Hồng Quân.

Xem ra mình không thể đi con đường này, nếu không vĩnh viễn chỉ có thể khuất phục dưới Hồng Quân, Đế Phượng Thiên thầm nghĩ.

Việc chứng đạo cũng được chia thành nhiều phương pháp.

Hồng Quân thuận theo Thiên Đạo, thu thập thanh khí của Cửu Thiên để trảm tam thi rồi thành Thánh, trở thành Thiên Đạo Thánh nhân.

Sau đó, các đệ tử của Hồng Quân là Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh cùng Nữ Oa, nhờ có Hồng Mông Tử Khí phụ trợ, thuận theo Thiên Đạo công đức mà thành Thánh, cũng là Thiên Đạo Thánh nhân.

Nếu hoàn toàn nắm giữ Tam Thiên Đại Đạo hoặc tu luyện một loại Đại Đạo nào đó đến cực hạn thì có thể trở thành Đại Đạo Thánh nhân.

Đại Đạo Thánh nhân mạnh hơn Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng đến nay vẫn chưa có ai chứng được Đại Đạo Thánh nhân, mạnh như Bàn Cổ Đại Thần dùng "Lực Chi Đại Đạo" để chứng đạo cũng chưa thành công.

Một trăm năm sau, tại Bồng Lai Tiên Đảo.

"Ta là đệ tử của Thánh nhân, Thông Thiên.

Thấu tỏ chúng sinh khổ cực, khó tìm Đại Đạo, hôm nay đặc biệt sáng lập Tiệt Giáo.

Đại Đạo năm mươi, trời diễn bốn chín, độn đi một.

Tiệt Giáo của ta sẽ vì chúng sinh giành lấy một tia sinh cơ, giữ vững lý niệm hữu giáo vô loại.

Trong vòng ba năm, ai đến được Bồng Lai Tiên Đảo, vạn tộc Hồng Hoang đều có thể nhập giáo của ta..." Thông Thiên Giáo Chủ vừa dứt lời, liền được ý chí Thiên Đạo hưởng ứng, trực tiếp truyền khắp toàn cõi Hồng Hoang.

Tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ vô cùng cường đại của ngài chấn động khiến người người trong Hồng Hoang phải tê cả da đầu!

Tiệt Giáo!

Vì chúng sinh giành lấy một tia sinh cơ!

Hữu giáo vô loại!

Toàn cõi Hồng Hoang lập tức bùng nổ!

Chúng sinh Hồng Hoang đều cầu đạo mà không được, dù sao Hồng Quân cũng chỉ thu sáu đệ tử, người được nghe Hồng Quân truyền đạo cũng chỉ có hơn ba ngàn người.

Vậy những người còn lại thì sao?

Không còn cách nào khác, đành phải tu luyện lung tung!

Vừa chiến đấu vừa tu luyện, dựa vào việc tích lũy kinh nghiệm chiến đấu và thời gian để từ từ mài giũa cảnh giới đi lên.

Câu nói "vì chúng sinh giành lấy một tia sinh cơ" của Thông Thiên Giáo Chủ thực sự đã chạm đến trái tim của chúng sinh Hồng Hoang.

Còn bốn chữ "hữu giáo vô loại" kia, phải là người có tấm lòng rộng lớn đến nhường nào mới có thể nói ra được?

Trong nhất thời, Hồng Hoang phong vân cuộn trào, những kẻ có chút tự tin trong vạn tộc đều lần lượt hướng về Bồng Lai Tiên Đảo.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng nhờ hai câu "vì chúng sinh giành lấy một tia sinh cơ" và "hữu giáo vô loại" mà danh tiếng vang dội khắp Hồng Hoang.

Trước đó, do Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa nương nương đều là đệ tử thân truyền của Hồng Quân nên danh tiếng của họ tương đương nhau.

Chương 10

Nữ Oa lại còn sáng tạo ra cả một chủng tộc, nên lúc đó danh tiếng còn lớn hơn cả Tam Thanh.

Bây giờ, với hành động này, Thông Thiên Giáo Chủ đã trực tiếp nổi bật lên, khiến cho những chủng tộc cấp thấp cũng biết đến đại danh của "Thông Thiên Giáo Chủ".

Trong Thập Vạn Đại Sơn có cự nhân đi về phía Bồng Lai Tiên Đảo, trong Tứ Hải có Long tộc huyết mạch không thuần khiết bay về phía Bồng Lai Tiên Đảo, trên không trung các loài phi cầm cũng lao về phía Bồng Lai Tiên Đảo, khắp nơi trong Hồng Hoang, hàng triệu tẩu thú điên cuồng chạy đến Bồng Lai Tiên Đảo...

Hữu giáo vô loại, chỉ cần đến nơi trong vòng ba năm là có thể bái nhập môn hạ của Thông Thiên Giáo Chủ, đây là cơ duyên vô thượng, không thể bỏ lỡ... --- Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân khẽ mỉm cười.

"Thông Thiên này, cũng có đầu óc đấy." Nhưng ngay sau đó, Hồng Quân lại cảm thấy có chút kỳ lạ.

Theo như ông biết, Thông Thiên Giáo Chủ không phải là người có đầu óc lanh lợi.

Nếu Lão Tử là người đầu tiên lập giáo, Hồng Quân sẽ không chút kinh ngạc.

Có chút kỳ lạ, Hồng Quân khẽ suy diễn một chút, nụ cười nhàn nhạt kia liền hoàn toàn biến mất.

"Theo thiên cơ vốn có, đáng lẽ đại đệ tử Lão Tử phải lập giáo trước tiên.

Bị một sức mạnh nào đó can thiệp, làm loạn quỹ tích ban đầu rồi sao?" Hồng Quân lẩm bẩm, đôi mắt sắc bén mở ra, nhìn về phía Bồng Lai Tiên Đảo.

Dường như ông đã nhìn ra được điều gì đó... --- Bát Cảnh Cung.

Nơi ở của đại đệ tử Hồng Quân, Lão Tử.

Lão Tử có chút kỳ quái, gần đây ông vẫn luôn quan sát Nhân tộc, cũng đã có ý định lập giáo, sao sư đệ lại đi trước một bước rồi?

Lão Tử đang định sáng lập Nhân Giáo để hưởng khí vận của Nhân tộc.

Kết quả, Thông Thiên Giáo Chủ lại lập Tiệt Giáo trước, khiến Lão Tử có chút hối hận vì đã chậm một bước.

"Việc không thể chậm trễ, phải lập Nhân Giáo ngay lập tức." Lão Tử hạ quyết tâm, thân là đại đệ tử của Đạo Tổ, không thể để mình tụt lại phía sau. --- Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe được lời của Thông Thiên Giáo Chủ, lập tức suy diễn.

"Sư đệ vậy mà lại phát hiện ra cơ duyên thành Thánh, ngay cả ta cũng chưa nghĩ tới.

Đầu óc của hắn khai sáng từ khi nào vậy?" Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ trước nay tính tình không hợp nhau cho lắm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn luôn cảm thấy Thông Thiên Giáo Chủ không có não, chỉ là thiên phú cao hơn một chút.

Đương nhiên, bây giờ mọi người đều chưa thành Thánh, chỉ là tính tình không hợp nhau mà thôi, hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ không có mâu thuẫn gì, hai người trở mặt là

chuyện của thời Phong Thần đại kiếp.

Lần này, Thông Thiên Giáo Chủ lập giáo đầu tiên, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng kinh ngạc.

"Không được, đây là cơ duyên thành Thánh, ta cũng phải lập giáo, lập Xiển Giáo!" "Thuận theo ý trời, xiển thuật Thiên Đạo, có thể phân chia vạn vật thành ba sáu chín đẳng cấp, tùy theo tài năng mà giáo hóa, đây chính là giáo nghĩa của Xiển Giáo..." --- Oa Hoàng Cung.

Một bóng hình tuyệt mỹ trong bộ hồng bào đang nhìn về phía Bồng Lai Tiên Đảo.

Cao quý, điển nhã, khí chất, phong thái tuyệt thế.

Đôi mắt đẹp kia không thể dùng lời nào để miêu tả, dường như có thể nhìn thấu cổ kim vị lai.

Mỗi một nụ cười, một cái nhíu mày của nàng đều chói lòa như mặt trời bùng nổ, mỗi một cử chỉ đều mang theo một vẻ đẹp không thể khinh nhờn.

"Thông Thiên sư huynh lần này đã chiếm được tiên cơ rồi." Nữ Oa khẽ mở đôi môi hồng, răng ngà mắt sáng, giọng nói trong trẻo vang lên.

Bên cạnh Nữ Oa nương nương, một thiếu nữ vô cùng yêu diễm khẽ hỏi: "Vậy nương nương cũng muốn lập giáo sao?" Thiếu nữ này vô cùng mỹ diễm, nếu chỉ so về dung mạo cũng chỉ kém Nữ Oa một bậc, nhưng lại yêu diễm hơn Nữ Oa.

Thiếu nữ này chính là Tô Đát Kỷ nổi tiếng trong thời Phong Thần, một con hồ ly tinh, giống như Nữ Oa, cũng thuộc Yêu tộc.

Trong một lần cơ duyên xảo hợp, Nữ Oa đã cứu Tô Đát Kỷ, suy diễn ra con hồ ly tinh này có duyên với mình, liền mang theo bên người.

Nữ Oa nương nương lắc đầu, tỏ ý sẽ không lập giáo.

"Tại sao ạ?" Tô Đát Kỷ vô cùng khó hiểu, tuy rằng nàng không biết cơ duyên thành Thánh là gì, nhưng cũng biết việc Thông Thiên Giáo Chủ làm ắt có thâm ý.

Nữ Oa thở dài: "Ta sáng tạo Nhân tộc đã có cơ duyên thành Thánh, sẽ không tham gia vào chuyện này nữa." Tô Đát Kỷ nghe ra được, việc Thông Thiên Giáo Chủ sáng lập Tiệt Giáo lại có liên quan đến việc thành Thánh, nàng cẩn thận hỏi: "Nương nương tại sao lại thở dài?" Nữ Oa nhàn nhạt đáp: "Ta đâu phải chưa từng nghĩ đến việc lập giáo, chỉ tiếc... quá nguy hiểm!" Tô Đát Kỷ nghe không hiểu, lập một giáo phái thì có gì nguy hiểm chứ?

Nhưng nếu Đế Phượng Thiên nghe được những lời này, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc.

Nữ Oa không hề đơn giản!

Tuy rằng Nữ Oa không thể biết trước được Phong Thần đại kiếp như Hồng Quân, nhưng ít nhất nàng cũng cảm ứng được hoặc nhìn ra được một vài điều.

Quả nhiên, Thánh Mẫu Nữ Oa có thể sáng tạo ra Nhân tộc, sao có thể vô dụng như trong truyền thuyết, chỉ là một sự tồn tại làm nền trong Lục Thánh?

Nữ Oa, có lẽ còn nhìn xa hơn cả Tam Thanh... --- Tây Phương.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái, đều nhìn ra được ý nghĩ trong lòng đối phương.

Tiếp Dẫn đạo nhân chắp tay nói: "Sư đệ, nếu chúng ta cũng lập một giáo phái, nên gọi là gì?" Chuẩn Đề suy nghĩ một lát rồi nói: "Vậy gọi là Tây Phương Giáo đi!" "Đại thiện!" Tiếp Dẫn gật đầu nói: "Vậy huynh đệ chúng ta sẽ lập Tây Phương Giáo." Chuẩn Đề hỏi: "Sư

huynh cảm thấy giáo nghĩa của Tây Phương Giáo nên là gì?" Tiếp Dẫn suy nghĩ một lát, trả lời: "Hồng Hoang sát lục không ngừng, ngày ngày máu chảy thành sông, chúng ta nên khuyên giải chúng sinh 'buông đao đồ tể, lập tức thành Phật'." Chuẩn Đề vui mừng khôn xiết, quả là một câu "buông đao đồ tể, lập tức thành Phật" hay. --- Trong nhất thời, thiên tài của các chủng tộc từ bốn phương tám hướng đều bắt đầu đổ về Bồng Lai Tiên Đảo ở Đông Hải.

Ba năm sau, Bồng Lai Tiên Đảo đã tụ tập được đến mấy chục vạn người từ các chủng tộc khác nhau.

Đến được Bồng Lai Tiên Đảo vốn đã là một bài kiểm tra.

Tiệt Giáo xưng là hữu giáo vô loại, tự nhiên là phải thu nhận tất cả những người này.

Tuy rằng số người tụ tập rất đông, nhưng không ai dám lớn tiếng huyên náo.

Đây là địa bàn của đệ tử thân truyền của Thánh nhân, không ai dám làm càn.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn đám người, vô cùng hài lòng, xem ra có rất nhiều người muốn gia nhập giáo phái của mình.

Đây là sau khi đã đào thải đến chín thành rưỡi rồi, dù sao không có chút tu vi thì không thể nào đến Bồng Lai Tiên Đảo nhanh như vậy.

Đương nhiên, nếu vốn sống ở gần Đông Hải thì sẽ có chút lợi thế.

"Thành tâm nhập Tiệt Giáo ta, không quản ngại vạn dặm, lòng ta vô cùng vui mừng.

Hôm nay giảng đạo ngàn năm!" Câu đầu tiên của Thông Thiên Giáo Chủ, chưa làm gì cả đã bắt đầu truyền đạo, khiến đám người vô cùng hưng phấn, cảm thấy mình đã đến đúng nơi.

Năm đó không kịp nghe Hồng Quân truyền đạo hoặc không có thực lực để đi, lần này đệ tử của Hồng Quân truyền đạo, cuối cùng cũng đã theo kịp.

Ngàn năm trôi qua nhanh chóng, mọi người đều cảm thấy chưa thỏa mãn, rất nhiều người đã trực tiếp đột phá trong lúc nghe đạo.

Nhanh hơn khổ tu rất nhiều.

Tiếp đó, Thông Thiên Giáo Chủ bắt đầu tự mình tuyển chọn đệ tử.

Cuối cùng, ngài chọn ra bốn đại đệ tử nội môn: Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu.

Chương 11

Chọn ra Tùy Thị Thất Tiên: Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Ngoài ra còn có Cửu Diệu Tinh Quan, Nhị Thập Bát Tú, Tam Thập Lục Thiên Cương, Thất Thập Nhị Địa Sát, tổng cộng một trăm bốn mươi lăm người.

Những người còn lại đều là đệ tử ngoại môn và đệ tử ký danh.

Trong đó, Triệu Công Minh và Tam Tiêu sau này khá nổi tiếng chính là đệ tử ngoại môn.

Trong đó, Đa Bảo đạo nhân là thủ tịch đại đệ tử của Tiệt Giáo.

Đến đây, Tiệt Giáo chính thức thành lập!

Sau khi Tiệt Giáo thành lập, trời giáng công đức, Thông Thiên Giáo Chủ đã đi trước các sư huynh đệ của mình một bước, đầu tiên thành Thánh.

Ngày đó, mưa lành tưới khắp đất trời Hồng Hoang, thất thải quang hoa chiếu rọi khắp nơi, báo hiệu Thánh nhân sắp xuất thế.

Sau đó, một luồng khí tức kinh khủng hủy thiên diệt địa bao trùm toàn bộ Hồng Hoang, thánh uy truyền khắp nơi, vô số người run rẩy quỳ lạy trên đất.

Ngày đó, danh tiếng của Thông Thiên Giáo Chủ chấn động Hồng Hoang.

Mặc dù sau đó Lão Tử lập Nhân Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập Xiển Giáo, lần lượt thành Thánh, nhưng chúng sinh Hồng Hoang sẽ mãi mãi không quên người đầu tiên thành Thánh sau Đạo Tổ Hồng

Quân, chính là Thông Thiên Giáo Chủ.

Điều này cũng vô hình nâng cao hình tượng của Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng chúng sinh.

Sau khi Tam Thanh đều thành Thánh, Tây Phương Giáo được thành lập.

Do công đức không đủ để Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cùng thành Thánh, Tiếp Dẫn tự sáng tạo ra đạo pháp "Mộng Trung Chứng Đạo", kết hợp với một phần công đức nhỏ để thành Thánh.

Chuẩn Đề thì hấp thu phần lớn công đức trời giáng, trực tiếp thành Thánh.

Nữ Oa thì nhờ việc sáng tạo Nhân tộc trước đó, cũng công đức thành Thánh.

Chỉ là công đức đến hơi muộn một chút, có lẽ ý chí Thiên Đạo phán định rằng chủng tộc Nhân tộc đã hoàn toàn đứng vững gót chân ở Hồng Hoang, không phải vừa tạo ra đã bị diệt tộc, vì vậy sau khi năm vị Thánh khác thành Thánh, Nữ Oa mới nhận được công đức tạo nhân, cũng trực tiếp thành Thánh.

Thánh Nhân thời đại, từ đây giáng lâm! --- "Các ngươi đã thành Thánh, có thể đến vùng Hỗn Độn ngoài Tam Thập Tam Thiên để khai tịch đạo trường, mỗi người truyền đạo ngàn năm.

Sau khi thành Thánh không được tùy ý can thiệp vào chuyện của Hồng Hoang." Sau khi Thánh Nhân thời đại giáng lâm, giọng nói của Hồng Quân liền vang lên.

Cái gọi là "không được tùy ý can thiệp" của Hồng Quân không phải là không được đặt chân vào Hồng Hoang, hiện tại không phải là thời đại "Thánh nhân bất xuất" sau này.

Các Thánh nhân tự nhiên phải tuân theo.

Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp di chuyển Bích Du Cung rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, dời đến đạo trường vừa được khai tịch ở vùng Hỗn Độn ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng làm như vậy.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề của Tây Phương Giáo thì khai tịch Cực Lạc Thiên ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Theo thứ tự chứng đạo trước sau: Thông Thiên Giáo Chủ, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa, mỗi vị Thánh nhân lần lượt giảng đạo ngàn năm.

Sáu ngàn năm này lại là khoảng thời gian nâng cao trình độ chiến lực tổng thể của Hồng Hoang.

Chúng sinh Hồng Hoang lần lượt đến Bích Du Cung, Bát Cảnh Cung, Ngọc Hư Cung, Oa Hoàng Cung, Cực Lạc Thiên ngoài Tam Thập Tam Thiên để nghe đạo.

Trong nhất thời, số tu sĩ chết trên đường đến Tam Thập Tam Thiên không đếm xuể.

Nhưng các Thánh nhân sẽ không đi thương hại những người này.

Đã muốn nghe đạo thì tự nhiên phải vượt qua khảo nghiệm, nếu không sinh linh Hồng Hoang ức ức vạn vạn, tất cả đều ngồi trước mặt Thánh nhân, Thánh nhân cũng sẽ choáng váng. --- Tuy rằng Thánh Nhân thời đại đã giáng lâm, nhưng do Hồng Quân không cho phép Thánh nhân tùy tiện can thiệp vào chuyện của Hồng Hoang, các Thánh nhân nhiều nhất cũng chỉ đứng sau giật dây, thường ít khi tự mình ra mặt.

Vì vậy, Vu tộc và Yêu tộc vẫn đánh nhau vô cùng náo nhiệt.

Yêu Đế Đế Tuấn thành lập Thiên Đình, tự xưng Thiên Đế, thống lĩnh ức vạn Yêu tộc Hồng Hoang.

Để lôi kéo Thánh nhân Nữ Oa, Đế Tuấn đã mời huynh trưởng của Nữ Oa là Phục Hy gia nhập Thiên Đình.

Phục Hy và Nữ Oa đều là Yêu tộc, sau khi Nữ Oa thành Thánh tự nhiên không muốn tham gia vào tranh đấu ở Hồng Hoang, nhưng Phục Hy lại gia nhập Cổ Thiên Đình, được phong làm Đại Yêu Thánh, địa vị chỉ sau Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, ngang hàng với Yêu Sư Côn Bằng.

Phục Hy rất quan tâm đến Yêu tộc, vì vậy cũng không nghe lời khuyên của Nữ Oa, nhất quyết muốn nhảy vào vũng nước đục này, nhập vào Vu Yêu đại kiếp.

Huynh trưởng Phục Hy, Nữ Oa khuyên không được cũng đành chịu, chẳng lẽ lại trói ở nhà?

Vì vậy cũng chỉ có thể để Phục Hy đi gây chuyện.

Vu tộc thì tập trung tại Bàn Cổ Thần Điện dưới chân núi Bất Chu.

Bàn Cổ Thần Điện là do trái tim của Bàn Cổ hóa thành, chỉ có người của Vu tộc mới có thể sử dụng.

Trong những năm tháng sau đó, Vu Yêu hai tộc hoàn toàn bá chủ Hồng Hoang, giống như Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc năm xưa, trở thành bá chủ của Hồng Hoang.

Tất cả các chủng tộc đều bị ép phải chọn phe, không gia nhập Vu tộc thì gia nhập Yêu tộc.

Cho nên, Vu Yêu đại kiếp cuối cùng tuyệt đối không chỉ là cuộc chiến giữa hai tộc Vu Yêu, mà là một cuộc va chạm lớn của vạn tộc Hồng Hoang... --- Một bóng hình thanh lệ trong bộ váy trắng đang chậm rãi bước đi trên mảnh đất Hồng Hoang đầy máu tanh.

Đập vào mắt đều là những mảnh thi thể tàn khuyết, máu tươi nhuộm đỏ đất dưới chân.

Hậu Thổ, vị Tổ Vu ít thích chiến đấu nhất trong Thập Nhị Tổ Vu.

Nàng dần dần cảm thấy mệt mỏi, cuộc tàn sát với Yêu tộc dường như không có hồi kết.

"Vu Yêu hai tộc sớm muộn cũng sẽ đi vào vết xe đổ của Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, đến bao giờ mới kết thúc?" Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng đầy vẻ tuyệt vọng, đôi mắt trong veo đầy hơi nước, cuối cùng hội tụ thành sông, chậm rãi chảy xuống hai hàng lệ trong.

Hậu Thổ dường như đã thấy trước được cảnh tượng diệt vong của hai tộc Vu Yêu.

Một Tổ Vu khóc, đây tuyệt đối là cảnh tượng hiếm thấy ở Hồng Hoang.

Bọn Vu tộc đánh không lại còn muốn tự bạo, từng tên một không phục trời, không phục đất, tính tình nóng nảy.

Hậu Thổ thân là Tổ Vu vậy mà lại rơi lệ, phải hiếm thấy đến mức nào?

Cũng chính vào khoảnh khắc này, Hậu Thổ cuối cùng đã đốn ngộ!

"Ta là Tổ Vu Hậu Thổ, hôm nay thân hóa Lục Đạo Luân Hồi.

Từ nay về sau, chúng sinh Hồng Hoang, thân chết hồn không diệt, linh hồn có thể đầu thai..." Lời của Tổ Vu Hậu Thổ truyền khắp toàn cõi Hồng Hoang, cả Hồng Hoang vì thế mà chấn động.

Bởi vì, đám mây công đức màu vàng kim trên Cửu Thiên đã được tất cả mọi người nhìn thấy.

Sau Lục Thánh, đã bao lâu rồi mới xuất hiện công đức khổng lồ như vậy?

Tổ Vu Hậu Thổ, lẽ nào sắp trở thành vị Thánh nhân thứ tám? ---

Công đức tường vân hiển hiện, Hồng Quân đang bế quan đột nhiên mở mắt.

Không ngờ vị Thánh nhân thứ tám lại xuất hiện nhanh như vậy, chỉ còn lại một vị trí cuối cùng.

Hồng Hoang chỉ có thể có chín vị Thánh nhân (bao gồm cả Hồng Quân), đây là ý chí của Thiên Đạo, không thể thay đổi.

Đợi vị Thánh nhân thứ chín chứng đạo xong, liền sẽ viên mãn, đất trời Hồng Hoang không thể xuất hiện thêm Thánh nhân nữa.

Chương 12

Hồng Quân sở dĩ có chút kinh ngạc là vì Hậu Thổ năm xưa không đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, người đi là Đế Giang và Câu Mang.

Một người Vu tộc chưa từng nghe truyền đạo như Hậu Thổ, vậy mà sắp thành Thánh?

Công đức màu vàng kim giáng xuống người Hậu Thổ, Hậu Thổ trực tiếp thành Thánh, trở thành vị Thánh thứ tám của Hồng Hoang.

Do trong cơ thể Hậu Thổ không có Hồng Mông Tử Khí mà Hồng Quân ban tặng, thành Thánh cũng không phải thuận theo Thiên Đạo, chỉ là công đức sáng lập Lục Đạo Luân Hồi thực sự quá lớn, vì vậy Hậu Thổ không trở thành Thiên Đạo Thánh nhân, mà là Công Đức Thánh nhân.

Giờ phút này, Hậu Thổ tuy chiến lực không bằng Thất Thánh, nhưng Luân Hồi bất diệt, Hậu Thổ vĩnh tồn, bất tử bất diệt!

Hậu Thổ thành Thánh, khiến Vu tộc vui mừng khôn xiết, nếu có một Thánh nhân dẫn dắt, vậy thì Yêu tộc tất bại, Vu tộc sẽ nhất thống Hồng Hoang!

Trong Thiên Đình, sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất tái mét, lẩm bẩm: "Làm sao có thể?

Hậu Thổ lại thành Thánh?" Yêu Đế Đế Tuấn cách ức vạn dặm nhìn chằm chằm Hậu Thổ, lạnh lùng nói: "Đệ đệ đừng vội, e rằng Hồng Quân sẽ không ngồi yên mà nhìn.

Hồng Quân muốn Vu Yêu đại chiến, nếu Vu tộc có Thánh nhân tọa trấn, vậy thì chiến thế nào?

Trong kế hoạch của Thánh nhân lại xuất hiện bất ngờ, Hậu Thổ

thành Thánh đối với Vu tộc chưa chắc đã là chuyện tốt." Do có Đông Hoàng Chung che đậy thiên cơ, nên Đế Tuấn mới dám gọi thẳng danh húy của Đạo Tổ.

Xem ra Đế Tuấn cũng không phải hạng tầm thường, vậy mà biết tất cả đều là kế hoạch của Thánh nhân.

Nhưng, biết thì cũng vô dụng, không thể chống lại ý chí của Thánh nhân.

Trừ phi có thể thành Thánh, mới có thể cùng Hồng Quân một trận chiến.

Khế cơ thành Thánh nằm trong Vu Yêu đại kiếp, trong đại kiếp có đại khí vận, Thánh nhân muốn Vu Yêu hai tộc lưỡng bại câu thương, nhưng nếu Yêu tộc thắng, vậy thì mọi chuyện sẽ không hay.

Nếu có ngày đó, Đế Tuấn nhất định sẽ giết đến Tử Tiêu Cung, giẫm lão già Hồng Quân dưới chân, để cho vạn tộc Hồng Hoang xem ai mới là bá chủ trời đất thực sự!

Đường đường Yêu Đế, há có thể cam tâm trở thành quân cờ của Thánh nhân!

Quả nhiên, như Đế Tuấn dự liệu, giọng nói của Đạo Tổ Hồng Quân vang vọng khắp Hồng Hoang.

"Bần đạo thỉnh Hậu Thổ Thánh nhân vĩnh viễn trấn giữ Luân Hồi, không được đặt chân vào Hồng Hoang một bước." Giọng nói của Hồng Quân rơi vào tai chúng sinh Hồng Hoang, như sấm sét nổ vang.

Bao nhiêu năm rồi, Đạo Tổ Hồng Quân ở Tử Tiêu Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên, chưa từng can thiệp vào chuyện Hồng Hoang, bây giờ vì Hậu Thổ thành Thánh mà xuất hiện, vừa xuất hiện liền muốn Hậu Thổ Thánh nhân vĩnh viễn trấn giữ Luân Hồi, thật là bá đạo!

Giờ phút này, ý nghĩ của Hậu Thổ giống hệt như Đế Tuấn, chỉ muốn xông đến Tử Tiêu Cung cùng Hồng Quân đại chiến ba trăm hiệp.

Nhưng nàng biết chắc chắn sẽ bại.

Hoặc là đến Tử Tiêu Cung oanh oanh liệt liệt chiến tử, hoặc là vĩnh viễn trấn giữ Luân Hồi, Hậu Thổ chỉ có hai lựa chọn.

Cân nhắc đến việc trấn thủ Luân Hồi có thể giúp đỡ Vu tộc chuyển thế, Hậu Thổ quyết định lựa chọn nhẫn nhịn.

"Ta là Công Đức Thánh nhân Hậu Thổ, từ nay về sau vĩnh viễn trấn giữ Luân Hồi, không đặt chân vào Hồng Hoang một bước!" Hậu Thổ không cam lòng nhìn về phía Tử Tiêu Cung, nghiến răng nói ra câu này.

Vừa mới thành Thánh, không thể giúp đỡ Vu tộc, đã lập tức bị Hồng Quân ép đi trấn thủ Luân Hồi.

Đây cũng là chuyện bình thường, Hồng Quân ngay cả sáu đệ tử Thánh nhân của mình cũng không cho phép can thiệp vào chuyện Hồng Hoang, sao có thể để Hậu Thổ ở lại Hồng Hoang?

Vậy chẳng phải là Vu tộc sẽ trực tiếp nhất thống Hồng Hoang, đè Yêu tộc trên đất mà ma sát sao?

Các Tổ Vu đại nộ, từng người một chỉ trời mắng lớn Hồng Quân, nhưng Hồng Quân không thèm để ý.

Tổ Vu Hậu Thổ thành Thánh, ngược lại khiến Thập Nhị Tổ Vu thiếu đi một vị.

Cục diện chiến đấu tiếp theo có vẻ không có lợi cho Vu tộc cho lắm. --- "Kiểm tra thấy Thông Thiên Giáo Chủ đã thành Thánh, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, mượn danh hiệu của Thông Thiên Giáo Chủ ra ngoài gây sóng gió, thưởng mảnh vỡ

Thí Thần Thương (tổng cộng năm mảnh).” “Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Hóa Hồng Chi Thuật.” Trong khoảnh khắc Thông Thiên Giáo Chủ lập Tiệt Giáo, lựa chọn của hệ thống đã được kích hoạt.

Đế Phượng Thiên vô cùng vui mừng, lão đa cuối cùng cũng thành Thánh rồi, ta đây cuối cùng cũng có thể sống cuộc sống hạnh phúc của một thánh nhị đại rồi!

Lúc này, tu vi của Đế Phượng Thiên đã là Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Nhìn vào các lựa chọn, cả hai phần thưởng đều rất hấp dẫn đối với Đế Phượng Thiên.

Hắn đã có ba mảnh vỡ Thí Thần Thương, chỉ còn thiếu hai mảnh.

Về Hóa Hồng Chi Thuật, đó là bản mệnh thần thông của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, còn lợi hại hơn cả Cân Đẩu Vân.

Tuy rằng Hóa Hồng Chi Thuật rất hấp dẫn, nhưng lần này Đế Phượng Thiên chọn phương án đầu tiên.

Bởi vì hắn đã bế quan quá lâu rồi, bây giờ lão đa đã thành Thánh, tung hoành Hồng Hoang không còn áp lực gì nữa, không ra ngoài lượn lờ, sống còn có ý nghĩa gì?

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng mảnh vỡ Thí Thần Thương (tổng cộng năm mảnh)!” Không lâu sau, hệ thống lại mở ra lựa chọn mới.

“Kiểm tra thấy Hậu Thổ Thánh nhân đang bị Đạo Tổ Hồng Quân chèn ép, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Giúp Hậu Thổ Thánh nhân mắng Hồng Quân bất công, ngẫu nhiên ban thưởng một trong Tam Thiên Đại Đạo.” “Hai: Phớt lờ tất cả, làm một siêu cấp thánh nhị

đại, thưởng Thiên Cương Tam Thập Lục Biến.” Ặc...!

Đi mắng Hồng Quân?

Đó không phải là tìm chết sao?

Hồng Quân là tồn tại duy nhất mà lão đa cũng không đánh lại được, ngay cả Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hắn cũng dám trêu chọc, nhưng Hồng Quân thì thật sự không được!

Đế Phượng Thiên theo bản năng muốn chọn cái thứ hai, tuy rằng Tam Thiên Đại Đạo rất hấp dẫn, nhưng cũng phải có mạng để học mới được chứ!

Khoan đã!

Mắng Hồng Quân?

Hình như có kẽ hở để lách?

Dù sao cũng không phải đi đánh giết Hồng Quân, mắng hai câu chắc là được nhỉ?

Phần thưởng của hai lựa chọn chênh lệch lớn như vậy, hệ thống rõ ràng đang dụ dỗ mình chọn cái đầu tiên!

Đế Phượng Thiên suy đi nghĩ lại, cảm thấy thật sự có thể mắng Hồng Quân một chút.

Dù sao nếu có nguy hiểm, lão đa chắc chắn sẽ cầu tình.

Bây giờ Vu Yêu đại kiếp còn chưa qua, Phong Thần đại kiếp còn xa vời, Hồng Quân không thể trở mặt với lão đa, nếu không Phong Thần đại kiếp chơi thế nào?

Để Xiển Giáo và Tây Phương Giáo chơi sao?

Người quá ít, không chơi nổi!

Cảm thấy sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, Đế Phượng

Thiên nghiến răng quyết định giàu sang tìm trong hiểm nguy, chọn phương án đầu tiên.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, ngẫu nhiên ban thưởng một trong Tam Thiên Đại Đạo, chúc mừng túc chủ nhận được Ám Chi Đại Đạo!" "Gợi ý: Thuộc tính Ám là một loại thuộc tính vô cùng bá đạo, có khả năng thôn phệ pháp thuật thần thông nhất định, tu luyện đến cực hạn có thể diễn biến thành Hỗn Độn!" "Gợi ý: Ám Chi Đại Đạo thuộc một trong những loại Đại Đạo khó nắm giữ nhất trong Tam Thiên Đại Đạo, mời túc chủ nỗ lực tham ngộ." "Gợi ý: Mời túc chủ nhanh chóng đi hoàn thành nhiệm vụ, nếu không hệ thống sẽ thu hồi phần thưởng." Nghe hệ thống gợi ý, Đế Phượng Thiên ngây người, có thể thôn phệ pháp thuật thần thông?

Tu luyện đến cực hạn có thể diễn biến thành Hỗn Độn?

Nghe có vẻ bá đạo quá rồi!

Nhưng hình như khuyết điểm là loại Đại Đạo này rất khó nắm giữ.

Nhưng không sao, thứ càng lợi hại thì càng khó nắm giữ, điểm này Đế Phượng Thiên vô cùng hiểu rõ.

Đế Phượng Thiên không biết Tam Thiên Đại Đạo có phân chia mạnh yếu hay không, nếu có, vậy thì Lực Chi Đại Đạo của Bàn Cổ Đại Thần chắc chắn phải xếp hạng nhất.

Chương 13

Ám Chi Đại Đạo, nghe hệ thống giới thiệu cũng biết là một trong những Đại Đạo bá đạo.

Cũng có lẽ, Tam Thiên Đại Đạo không có mạnh yếu, chỉ xem cảnh giới lĩnh ngộ mà thôi... --- Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Đại Đạo: Ám Chi Đại Đạo.

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Địa Sát Thất Thập Nhị Biến.

Pháp bảo: Cửu Tuyệt Kiếm, mảnh vỡ Thí Thần Thương (x4).

Đế Phượng Thiên nhìn lướt qua bảng thông tin cá nhân trong đầu, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười.

Bế quan bao nhiêu năm qua, sự hiểu biết của Đế Phượng Thiên về Bàn Cổ Nạp Khí Pháp ngày càng sâu sắc, còn những thần thông đơn giản như Địa Sát Thất Thập Nhị Biến thì tự nhiên đã sớm học được.

Trọng điểm không phải là thực lực, trọng điểm là lão đa cuối cùng cũng đã thành Thánh, trước Phong Thần đại kiếp tuyệt đối là tiết tấu có thể tùy tiện đi lượn lờ rồi!

"Siêu cấp thánh nhị đại ăn chơi trác táng số một Hồng Hoang sắp ra ngoài lượn lờ rồi, các ngươi chuẩn bị xong chưa..." Đế Phượng

Thiên chuẩn bị lên đường đến nơi Hậu Thổ đang ở.

"Đinh!

Kiểm tra thấy với tu vi hiện tại của túc chủ không thể kịp thời đến bên cạnh Hậu Thổ để thực hiện nhiệm vụ, hệ thống có thể dịch chuyển túc chủ đến đó, có muốn dịch chuyển không?" Ặc...!

Đế Phượng Thiên khẽ sững sờ, còn có chuyện tốt như vậy sao?

"Lập tức dịch chuyển!" "Đinh!

Đang tiến hành dịch chuyển..." Đế Phượng Thiên chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, sau đó liền bị một cỗ sức mạnh không rõ tên kéo vào một không gian dịch chuyển. --- "Ta là Công Đức Thánh nhân Hậu Thổ, từ hôm nay về sau vĩnh viễn trấn giữ Luân Hồi, không đặt chân vào Hồng Hoang một bước!" Trong lúc Đế Phượng Thiên còn đang hoảng hốt, liền thấy một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần mang theo vẻ căm hận nhìn trời nói ra một câu!

Đây là Hậu Thổ nương nương sao?

Trông xinh đẹp quá!

Còn đẹp hơn các nữ minh tinh đời sau cả vạn lần!

Đáng tiếc tu vi của mình quá thấp, nếu không đã trói Hậu Thổ về Bồng Lai Tiên Đảo, mỗi ngày ngắm nhìn thật là bổ mắt?

Giờ phút này, ánh mắt của tất cả các đại năng Hồng Hoang đều tập trung vào Hậu Thổ.

Bên cạnh Hậu Thổ đột ngột xuất hiện một nam tử xa lạ, các đại năng đồng loạt ngơ ngác, tình huống gì đây?

Tên nhóc này từ đâu xuất hiện?

Người ngơ ngác nhất tự nhiên là Thông Thiên Giáo Chủ, ngài cũng đang quan sát tình hình bên phía Hậu Thổ, kết quả chỉ trong chớp mắt,

đứa con trai đang bế quan của mình đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hậu Thổ?

Nếu không phải Thánh nhân tuyệt đối không thể hoa mắt, Thông Thiên Giáo Chủ còn tưởng mắt mình có vấn đề.

Chính lúc chuẩn bị rời khỏi Hồng Hoang để đến Luân Hồi, trong đôi mắt đẹp của Hậu Thổ Thánh nhân cũng đầy vẻ kinh ngạc!

Nàng đã thành Thánh rồi!

Vậy mà có người có thể xuất hiện bên cạnh mình một cách thần không biết quỷ không hay?

Chẳng lẽ tu vi của người này còn cao hơn cả mình?

Dưới gầm trời này, ngoài Đạo Tổ và Lục Thánh, làm sao có thể có người tu vi cao hơn mình?

Trong nhất thời, Hậu Thổ Thánh nhân ngơ ngác nhìn Đế Phượng Thiên, đầu óc có chút không hoạt động được.

Một lát sau, Hậu Thổ Thánh nhân mới bình tĩnh hỏi: "Ngươi là ai?" Đế Phượng Thiên cười hì hì hỏi ngược lại: "Hậu Thổ nương nương, người định đi đâu vậy?" "Ta muốn đến Luân Hồi, tránh xa ta ra một chút." Hậu Thổ lười để ý đến Đế Phượng Thiên, tuy có chút tò mò về sự xuất hiện của đối phương, nhưng bây giờ nàng không có tâm trạng.

"Hậu Thổ nương nương vừa mới thành Thánh, không giúp Vu tộc đại chiến, tại sao lại muốn đến Luân Hồi?" Đế Phượng Thiên giả vờ không biết mà hỏi.

Hậu Thổ ngẩng đầu nhìn về phía Tử Tiêu Cung, lạnh lùng nói: "Ngươi không biết Đạo Tổ muốn ta vĩnh viễn trấn giữ Luân Hồi sao?" Đế Phượng Thiên vừa nghe, lập tức đại nộ, trực tiếp nhập vai ảnh đế mà biến sắc.

Hắn chỉ tay về phía Tử Tiêu Cung mắng lớn: "Lão già Hồng Quân, ngươi dựa vào cái gì mà bắt Hậu Thổ vĩnh trấn Luân Hồi?

Ngươi cũng là Thánh nhân, có còn là Thánh nhân không?

Đến cả mặt mũi của Thánh nhân cũng không cần nữa à?

Cậy già lên mặt sao?

Hậu Thổ Thánh nhân sáng tạo Luân Hồi, công đức vô lượng, dựa vào đâu lại phải chịu kết cục như vậy?" Giọng nói của Đế Phượng Thiên vang dội biết bao!

Tuy rằng với tu vi của hắn không thể khiến cả Hồng Hoang đều nghe thấy.

Nhưng bây giờ, các đại năng của vạn tộc, bao gồm cả Lục Thánh và chính Hồng Quân, đều đang chú ý đến nơi này!

Nói cách khác, tất cả các ông lớn của Hồng Hoang đều nghe được lời của Đế Phượng Thiên!

Sau đó... cả Hồng Hoang rơi vào một sự im lặng như chết!

Những vị đại lão bình thường đầu đội trời chân đạp đất, lúc này ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, hoàn toàn không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra trước mắt!

Từ khi Hồng Quân chứng đạo đến nay, đừng nói là phun vào mặt Hồng Quân, ngay cả bàn tán sau lưng cũng không ai dám, bởi vì Thánh nhân gần như không gì không biết.

Tên ngáo ngơ này từ đâu chui ra vậy?

Dám ở trước mặt Đạo Tổ Hồng Quân mắng ông cậy già lên mặt?

Còn gọi là "lão già Hồng Quân"?

Giờ phút này, đầu óc của tất cả các đại lão Hồng Hoang như bị ức

vạn tia sét nghiền qua, hoàn toàn không thể suy nghĩ được nữa.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa nương nương, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lập tức bắt đầu suy diễn lai lịch của Đế Phượng Thiên, sau đó, một điều khiến mọi người chấn động, lai lịch của người này ngay cả Thánh nhân cũng không thể suy diễn ra.

Điều này khiến cả năm vị Thánh nhân đều nhíu mày.

Thông Thiên Giáo Chủ là người ngơ ngác nhất, con trai mình sao đột nhiên lại phát điên?

"Nghịch tử, nghịch tử à!

Rốt cuộc con đang làm gì vậy!" Thông Thiên Giáo Chủ sau khi phản ứng lại lập tức tức giận công tâm, vừa giận vừa lo, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng ra tay cứu nghịch tử.

Hậu Thổ Thánh nhân nhìn Đế Phượng Thiên mà cả người đều ngây ra.

Người này...

đầu óc có phải không bình thường không?...

Hắn đang mắng Đạo Tổ?

Chương 14

Cả Hồng Hoang lại có người dám trách mắng Đạo Tổ?

Hậu Thổ Thánh nhân trong nhất thời tâm trạng vô cùng phức tạp, vừa cảm thấy Đế Phượng Thiên đầu óc có bệnh, lại có chút sùng bái.

Phải biết rằng ngay cả Hậu Thổ bị ép phải đi vĩnh trấn Luân Hồi, cũng không dám trách mắng Hồng Quân.

Ai đã cho người trước mắt này dũng khí vậy?

Bản thân Hồng Quân thì tỏ ra khá bình tĩnh, nhưng điều khiến ông có chút không bình tĩnh là, ông cũng không thể suy diễn ra được lai lịch của Đế Phượng Thiên.

Thân là Đạo Tổ, sóng to gió lớn gì mà chưa từng thấy?

"Ngươi đang trách mắng bần đạo?" Giọng nói của Hồng Quân vang vọng khắp Hồng Hoang, không nghe ra vui giận.

"Trách mắng ngươi thì sao?

Ngươi chứng đạo trước thì giỏi lắm à?

Dựa vào cái gì mà chèn ép Hậu Thổ Thánh nhân?

Không phải nói là không can thiệp vào chuyện Hồng Hoang sao?

Hóa ra Thánh nhân các ngươi đều là kẻ không giữ lời?

Lão già thối tha nhà ngươi, vừa nhìn đã biết không phải người tốt!" Đế Phượng Thiên chỉ tay về phía Tử Tiêu Cung tiếp tục buông lời ngông cuồng, hoàn toàn không biết sợ!

Giờ phút này, Đế Phượng Thiên vừa giống một kẻ điên, lại vừa giống một hóa thân của chính nghĩa, dám ở trước mặt Đạo Tổ phân định đúng sai!

Lại mắng nữa rồi!

Lại mắng nữa rồi!

Lần này còn mắng Đạo Tổ là "lão già thối tha".

Cả Hồng Hoang dường như vang lên tiếng nuốt nước bọt điên cuồng của các đại lão.

Chuyện kỳ lạ như vậy, thật sự là ức vạn năm khó gặp!

Đơn giản là còn đặc sắc hơn cả đại chiến giữa Vu tộc và Yêu tộc cả vạn lần... --- Thiên Đình.

Đế Tuấn ngửa mặt lên trời cười lớn: "Ha ha ha, hóa ra trên thế giới này còn có người giống ta, không sợ Hồng Quân.

Tốt lắm tiểu tử, ta, Đế Tuấn, cả đời chưa từng phục ai, hôm nay liền phục ngươi, ha ha ha ha ha..." Đông Hoàng Thái Nhất cũng với vẻ mặt chấn động không thể tả nổi, nói: "Huynh trưởng cảm thấy người này là ai?

Tại sao lại dám nhục mạ Hồng Quân?" Đế Tuấn lắc đầu nói: "Ta không biết, người này dường như không có bất kỳ nhân quả nào với Hồng Hoang." Lời này càng khiến Đông Hoàng Thái Nhất nghe mà ngây người, hỏi lại: "Chủng tộc nào có thể không có nhân quả với cả Hồng Hoang?" Đế Tuấn suy nghĩ một lát, không chắc chắn nói: "Thiên Đạo nhất tộc?" Đông Hoàng Thái Nhất sững sờ, im lặng nói: "Huynh trưởng, Thiên Đạo nhất tộc chỉ là truyền thuyết thôi mà?

Hoàn toàn không tồn tại!" Đế Tuấn ha ha cười lớn nói: "Vậy thì ta không biết chủng tộc nào có thể không có nhân quả với Hồng Hoang, trừ phi không phải là người của Hồng Hoang." Đế Tuấn chỉ nói bừa một câu, nhưng không ngờ đó lại là sự thật, Đế Phượng Thiên xác thực không phải là người của Hồng Hoang.

Vì vậy ngay cả Hồng Quân cũng không thể suy diễn ra lai lịch của

hắn... --- Bàn Cổ Thần Điện.

Trước đó đang cãi nhau, chuẩn bị đi ra ngoài Hỗn Độn đánh một trận, Cộng Công và Chúc Dung đều với vẻ mặt ngơ ngác ngừng cãi nhau.

Thủ lĩnh Thập Nhị Tổ Vu, Đế Giang, nhìn Đế Phượng Thiên, đầu óc rối bời.

"Vị này hình như không phải người của Vu tộc chúng ta..." Người xếp thứ hai trong Thập Nhị Tổ Vu, Câu Mang, hỏi: "Lão đại, người này không phải là có quan hệ đặc biệt với Hậu Thổ chứ?" Tổ Vu Nhục Thu xếp hàng thứ ba nói: "Sao có thể, Hậu Thổ vẫn luôn tu luyện trong thần điện, vừa mới ra ngoài tìm phương pháp chứng đạo, làm sao có thể có quan hệ với người kia?" Tổ Vu Cộng Công xếp hàng thứ tư nói: "Vậy tại sao tên nhóc đó lại giúp Hậu Thổ mắng Hồng Quân?

Chán sống rồi sao?" Chúc Dung xếp hạng thứ năm, lớn tiếng nói với Vu tộc: "Tên nhóc đó chẳng phải đã nói thay lời của Vu tộc chúng ta sao?" Tổ Vu Huyền Minh xếp cuối cùng gật đầu nói: "Ngũ ca nói có lý, nên coi tiểu tử đó là bạn của Vu tộc chúng ta." Đế Giang thở dài một tiếng nói: "Chỉ đáng tiếc, tiểu tử đó sắp phải hồn bay phách tán rồi..." --- Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử vuốt chòm râu hoa râm, cười nói: "Tiểu tử này cũng thú vị đấy." Hồng Vân Lão Tổ hỏi: "Hảo hữu tại sao lại nói vậy?" Trấn Nguyên Tử nhìn Hồng Vân Lão Tổ một cái, nói: "Dám làm việc mà người khác không dám làm, chẳng phải là thú vị sao?" Hồng Vân Lão Tổ gật đầu: "Có lý!" Trấn Nguyên Tử lại nhắc lại chuyện cũ: "Năm xưa nếu ngươi không nhường chỗ, bây giờ đã là một trong Lục Thánh, sao lại cùng ta ẩn cư ở Ngũ Trang Quán này." Chuyện này đã bị Trấn Nguyên Tử nói cả vạn lần, Hồng Vân Lão Tổ

cũng thở dài: "Lỡ mất Thánh vị, hối hận cũng đã muộn!" Vì chuyện này, Côn Bằng đã ghi hận Hồng Vân Lão Tổ, bởi vì năm xưa Hồng Vân Lão Tổ nhường chỗ cho Chuẩn Đề, mới dẫn đến việc sau đó Côn Bằng phải nhường chỗ cho Tiếp Dẫn.

Khiến cho Hồng Vân Lão Tổ bất đắc dĩ phải trốn ở Ngũ Trang Quán bế quan, sợ bị Côn Bằng tập kích.

Nay Yêu tộc thế lớn, không thể trêu vào! --- Vô Tận Huyết Hải.

"Thú vị, thật sự thú vị, đều nói dưới Thánh nhân đều là con kiến, hôm nay sao lại có con kiến dám mắng Thánh nhân, ha ha ha..." Minh Hà Lão Tổ cười lớn, cả Minh Hà cũng theo đó mà sôi trào.

Minh Hà Lão Tổ cũng là một trong ba ngàn người nghe đạo ở Tử Tiêu Cung năm xưa.

Hiện tại đã đạt đến tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ.

Huyết hải không khô, Minh Hà bất tử!

Minh Hà là do ô huyết của Bàn Cổ hóa thành, Minh Hà Lão Tổ sinh ra từ trong Minh Hà.

Cho nên, Minh Hà Lão Tổ và Bàn Cổ cũng có chút quan hệ.

Năm đó ở Tử Tiêu Cung, Minh Hà Lão Tổ không thể trở thành đệ tử của Hồng Quân, vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Nay Lục Thánh kia đều đã thành Thánh, mà mình vẫn là Chuẩn Thánh trung kỳ, không cam lòng!

Lúc Đạo Tổ truyền đạo, trời đất Hồng Hoang tối đa chỉ có thể có chín vị Thánh nhân, nay cộng thêm Đạo Tổ đã có tám vị Thánh nhân.

Minh Hà Lão Tổ muốn tranh giành Thánh vị cuối cùng.

Ông quyết định bắt chước Nữ Oa sáng tạo một chủng tộc, xem xem có cách nào thành Thánh không.

Minh Hà Lão Tổ quyết định sáng tạo A Tu La tộc! --- Cực bắc của Hồng Hoang.

Trên một hòn đảo quỷ dị ở nơi sâu nhất của Bắc Hải.

Nơi này quanh năm độc khí bao phủ, trên đảo không có bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào, cả hòn đảo đều tràn ngập khí tức kinh khủng.

Đây là một vùng đất chết, thuộc về khu vực chưa được khai phá của Hồng Hoang.

Nơi này tử khí trầm trầm, ngay cả một con hung thú cũng không thấy, chỉ có những đống hài cốt.

Một nữ tử tuyệt mỹ toàn thân tắm trong ngọn lửa màu hắc kim chậm rãi mở đôi mắt.

Cơ thể nàng, một nửa cháy ngọn lửa màu vàng kim, một nửa cháy ngọn lửa màu đen, trông vô cùng quỷ dị.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Đế Phượng Thiên.

"Con của ta... cuối cùng cũng đã bước vào vòng tranh đấu của Hồng Hoang..." "Chỉ đáng tiếc, mẹ không thể bảo vệ con, chỉ có thể dựa vào người cha không đáng tin cậy kia của con rồi." "Vốn định mượn khế cơ Nữ Oa tạo nhân, để con trà trộn vào Nhân tộc, làm một giới phàm nhân, cuối cùng vẫn khó địch lại ý trời..." Nữ tử chậm rãi nhắm mắt lại, một giọt lệ châu long lanh từ trong mắt lăn xuống. --- Trong khoảnh khắc đó, Đế Phượng Thiên dường như cảm ứng được có một đôi mắt đang nhìn mình.

"Chết!" Giọng nói của Hồng Quân như sấm sét nổ vang, trên Cửu Thiên mây đen cuồn cuộn, sấm chớp đùng đùng, tựa như diệt thế!

Cơn giận của Hồng Quân trực tiếp khiến trời đất Hồng Hoang biến sắc.

Ông ta thật sự tức giận rồi, với tư cách là người đứng đầu Hồng Hoang, có bao giờ mất mặt như hôm nay?

Bị một tên nhóc chỉ vào mũi mắng!

Một bàn tay vô hình với tốc độ không thể tưởng tượng đã phá vỡ Tam Thập Tam Thiên, trực tiếp từ Tử Tiêu Cung giáng xuống vị trí của Đế Phượng Thiên.

Chương 15

Đậu má!

Lão đa, cứu mạng!

Đế Phượng Thiên lúc này bị khí tức của Hồng Quân khóa chặt, căn bản không thể động đậy.

Đương nhiên, có động đậy được cũng vô dụng, chỉ là Thái Ất Kim Tiên viên mãn, tu vi so với Hồng Quân cách xa vạn dặm, căn bản không thể né tránh.

Vào lúc này, Hậu Thổ đã chắn trước mặt Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên hoàn toàn không ngờ Hậu Thổ sẽ cứu mình.

Hậu Thổ cũng bất đắc dĩ, dù sao Đế Phượng Thiên cũng là vì nàng mà mắng Hồng Quân.

Chỉ cần Luân Hồi không diệt, nàng có thể bất tử, nhưng nếu Đế Phượng Thiên ăn một đòn của Hồng Quân thì chết chắc, nàng phải ra tay!

Tổ Vu chân thân trực tiếp hiển hóa, bàn tay to vung lên, phảng phất như một vùng đất dày vô tận xuất hiện trên không trung, trực tiếp chắn trước bàn tay vô hình kia.

Hậu Thổ, rõ ràng, là Tổ Vu nắm giữ pháp thuật hệ Thổ trong Vu tộc, bây giờ nên gọi là Thánh nhân.

Nàng không thể nào đánh lại Hồng Quân, nhưng có thể đỡ được một đòn của Hồng Quân, cứu Đế Phượng Thiên.

Nhưng, chênh lệch thực lực quá lớn, vùng đất dày đặc che trời lấp đất trên không trung trực tiếp bị Hồng Quân một chưởng đánh nát.

Tất cả mọi người ở Hồng Hoang đều vô cùng chắc chắn, hôm nay không ai có thể cứu được tên nhóc này.

Hậu Thổ định dùng Tổ Vu chân thân để chống đỡ, xem xem có thể đỡ được một đòn của Hồng Quân không, cũng muốn biết Hồng Quân rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Đúng lúc này, từ ngoài Tam Thập Tam Thiên bay tới bốn đạo kiếm quang vô cùng sắc bén.

"Sư tôn chậm đã, đây là con của con, cũng là đồ tôn của người, xin hãy thủ hạ lưu tình..." --- "Sư tôn chậm đã, đây là con của con, cũng là đồ tôn của người, xin hãy thủ hạ lưu tình!" Một giọng nói vang vọng khắp trời đất, theo sau là bốn đạo kiếm quang hãi người mang theo sát khí ngút trời.

Tru Tiên Tứ Kiếm!

Cùng với sự xuất hiện của Tuyệt Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tru Tiên Kiếm, lôi vân trên bầu trời càng thêm hung mãnh, sát ý vô biên chấn động khiến chúng sinh Hồng Hoang không thể hô hấp!

Không phải là Thông Thiên muốn giết Hồng Quân, mà là Tru Tiên Tứ Kiếm vừa ra khỏi vỏ liền sát ý ngút trời, bốn thanh kiếm này là chí bảo sát lục, bản thân kiếm đã mang theo sát ý vô biên.

Tuyệt Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tru Tiên Kiếm trực tiếp chắn trước bàn tay khổng lồ vô hình kia.

Trong khoảnh khắc va chạm, mặt biển Hồng Hoang rung chuyển dữ dội, không gian bắt đầu vặn vẹo, cả Hồng Hoang đều rung động nhẹ.

Một đòn của Thánh nhân, kinh khủng đến nhường này!

Tuyệt Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tru Tiên Kiếm

phát ra tiếng kiếm minh, dường như có chút không chịu nổi uy lực của bàn tay khổng lồ vô hình.

Cũng vào lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh từ tận đáy lòng, tu vi của Đạo Tổ Hồng Quân thật khủng bố, một đòn tùy tay mà ngay cả Thánh nhân Thông Thiên Giáo Chủ đã xuất ra Tru Tiên Tứ Kiếm cũng khó lòng chống đỡ.

Đương nhiên, Thông Thiên Giáo Chủ cũng chưa xuất ra Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng điều này cũng đủ để chúng sinh Hồng Hoang thấy được một chút tu vi sâu không lường được của Hồng Quân.

Sau đó, mới có người phản ứng lại, tên ngáo ngơ kia lại là con trai của Thông Thiên Giáo Chủ?

"Ặc, nghe thấy chưa?

Tên nhóc đó hình như là con trai của Thông Thiên Giáo Chủ?" "Nghe rồi, Thánh nhân sao lại có con trai?

Chưa từng nghe nói Thông Thiên Giáo Chủ có con trai mà!" "Chắc chắn là sinh trước khi chứng đạo rồi!

Đúng là chưa từng nghe nói Thông Thiên Giáo Chủ có con trai." "Nếu là thật, vậy thì mệnh của tên nhóc đó cũng quá tốt rồi, có lẽ là thánh nhị đại đầu tiên của Hồng Hoang!" "Vậy, Đạo Tổ có hạ sát thủ không?" "Chắc là không đâu!

Dù sao cũng là đồ tôn của Đạo Tổ, không đến mức vì chút chuyện nhỏ này mà trở mặt với đồ đệ chứ?" "..." Lời nói của Thông Thiên Giáo Chủ mang lượng thông tin quá lớn, chúng sinh Hồng Hoang sau khi phản ứng lại đều bàn tán xôn xao.

Năm vị Thánh còn lại với vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm Thông Thiên Giáo Chủ, ngay cả năm người họ cũng không biết Thông Thiên Giáo Chủ có một đứa con trai.

Năm vị Thánh lập tức bắt đầu suy diễn xem mẹ của tên nhóc đó là ai, kết quả là không thể suy diễn được.

Lạ thật đấy!

Sao lại như vậy?

Rốt cuộc là kỳ nữ tử như thế nào mới khiến cho Thông Thiên Giáo Chủ vốn luôn kiệt ngạo bất tuân lại sinh ra một đứa con?

"Keng!" Tiếng kiếm minh chấn động trời đất, cuồng phong quét qua Hồng Hoang, nước biển trên mặt biển bị chấn động cao hàng trăm trượng, một cảnh tượng tận thế!

"Sư tôn, xin hãy giơ cao đánh khẽ!" Thông Thiên Giáo Chủ chắn trước mặt Đế Phượng Thiên, lại một lần nữa khẩn cầu!

Một lát sau, bàn tay khổng lồ vô hình biến mất, giọng nói của Hồng Quân truyền đến: "Nếu đã là đồ tôn của ta, có thể không truy cứu.

Sau này hãy quản giáo cho tốt." Thông Thiên Giáo Chủ cung kính nói: "Con không dạy là lỗi của cha, sau này nhất định sẽ nghiêm khắc quản giáo." Sau đó, ngài lại quay đầu trừng mắt giận dữ với Đế Phượng Thiên: "Nghịch tử, còn không mau xin lỗi sư tổ!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ mắng Hồng Quân." Vào lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, nhiệm vụ đã kết thúc.

Vậy thì lúc này, Đế Phượng Thiên có sự lựa chọn, hắn cũng có thể chọn xin lỗi.

Phong Thần đại kiếp, Tiệt Giáo đại bại, nếu muốn ngăn chặn kết cục này, Hồng Quân sớm muộn cũng là kẻ địch, hôm nay đã khiến Hồng Quân chán ghét, bây giờ xin lỗi cũng không có ý nghĩa gì lớn, vì vậy Đế Phượng Thiên dứt khoát cứng rắn đến cùng.

“Hừ, lời của ta câu nào cũng là sự thật, tại sao phải xin lỗi?

Thiên Đạo bất công, vậy thì cứ mắng Thiên Đạo!

Cái chết có lúc nhẹ tựa lông hồng, có lúc nặng hơn Thái Sơn, tu sĩ chúng ta, sá gì một cái chết!” “Ầm ầm ầm!” Cùng với những lời nói sắt son của Đế Phượng Thiên, sấm sét trên bầu trời không ngừng vang dội, những tia chớp lớn liên tục giáng xuống, soi sáng cả Hồng Hoang.

Lần này không chỉ các đại lão Hồng Hoang trợn mắt há mồm, ngay cả Hồng Quân cũng có chút đoản mạch.

Tên nhóc này không chỉ dám nhục mạ ông, mà còn dám trực tiếp trách mắng “Thiên Đạo bất công”, ngay cả Thiên Đạo cũng mắng luôn, quá điên rồi?

Đế Phượng Thiên hoàn toàn là đang làm màu!

Đương nhiên là hắn sợ chết, chỉ là vừa hay mượn cơ hội này, xây dựng hình tượng một thánh nhị đại ngáo ngơ, trời không sợ, đất không sợ.

Như vậy sau này bố cục sẽ thuận tiện hơn.

Thông Thiên Giáo Chủ ngửa mặt lên trời gào thét: “Nghịch tử!

Nghịch tử à!

Hôm nay ta đánh chết ngươi, nghịch tử!” Nói xong, Tru Tiên Tứ Kiếm thu về vỏ!

Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp rút Thanh Bình Kiếm, đuổi theo Đế Phượng Thiên.

“A a a!

Giết con rồi!

Thánh nhân giết con rồi!

Cứu mạng!

Hậu Thổ nương nương, nếu ta bị chém chết, nhất định phải giúp ta đầu thai tốt nhé!" Đế Phượng Thiên thấy Thông Thiên Giáo Chủ đang tức giận đùng đùng, vội vàng bỏ chạy!

Hậu Thổ Thánh nhân lúc này hoàn toàn ngơ ngác!

Người này, lại là con trai của Thánh nhân!

Nếu không phải là kẻ điên, sao dám trách mắng Hồng Quân và Thiên Đạo?

Chương 16

Nếu là kẻ điên, sao lại nói ra được những lời hào khí ngút trời như "cái chết có lúc nhẹ tựa lông hồng, có lúc nặng hơn Thái Sơn"?

Rốt cuộc đây là người như thế nào?

Hậu Thổ đã thành Thánh, rõ ràng Đế Phượng Thiên không hề đơn giản như vẻ bề ngoài, chuyện hôm nay chắc chắn cũng có nguyên do.

Ha ha, Hồng Hoang lại xuất hiện một người thú vị rồi!

Hậu Thổ nói xong, lộ ra một nụ cười nhẹ, biến mất trên đất trời Hồng Hoang, đi trấn thủ Luân Hồi.

"Nghịch tử, chạy đi đâu, hôm nay ta phải lóc xương lột da ngươi!" Tiếng quát giận dữ của Thông Thiên Giáo Chủ truyền khắp cả Hồng Hoang.

"Ta là Đế Phượng Thiên, con trai của Thông Thiên Thánh nhân.

Tất cả mọi người ở Hồng Hoang cẩn thận cho ta một chút.

Thấy chưa?

Cha ta hung lắm, hung đến mức con trai mình cũng chém!

Nếu ai dám bắt nạt ta, ta sẽ để cha ta đánh chết kẻ đó..." Đế Phượng Thiên vừa chạy, vừa tiện thể uy hiếp các đại lão Hồng Hoang!

Tất cả các đại lão Hồng Hoang, bao gồm cả năm vị Thánh còn lại, Đế Tuấn, Đế Giang, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà Lão Tổ, những siêu cấp đại lão này đều co giật khóe miệng.

Ngay cả Hồng Quân cũng co giật nhẹ cơ mặt, lựa chọn tiếp tục bế quan.

Điều duy nhất khiến Hồng Quân có chút không thoải mái là, ngay cả ông cũng không phát hiện ra Đế Phượng Thiên ở bên cạnh Hậu Thổ, lại cũng không suy diễn ra được Đế Phượng Thiên là con trai của Thông Thiên Giáo Chủ.

Thằng nhóc này có vấn đề!

Các vị đại lão này sao có thể không nhìn ra, Thông Thiên Giáo Chủ bề ngoài đang đuổi đánh con trai, nhưng thực chất là đang bảo vệ hắn, phòng ngừa Hồng Quân lại ra tay, cũng là ngăn chặn Thiên Đạo nổi giận.

Xem ra Thông Thiên Giáo Chủ rất bao che cho đứa con trai này!

Đây là nhận thức chung của tất cả các đại lão.

Dù sao tu vi đã đến cảnh giới này, ai mà không phải là lão yêu quái sống mấy chục triệu năm, trừ Hồng Vân Lão Tổ, loại cực kỳ cá biệt đầu óc chưa phát triển hoàn toàn, những người khác đầu óc đều bình thường.

Cái chết có lúc nhẹ tựa lông hồng, có lúc nặng hơn Thái Sơn!

Tu sĩ chúng ta, sá gì một cái chết!

Hai câu nói này cộng với việc mắng Hồng Quân và Thiên Đạo.

Hôm nay, danh tiếng của Đế Phượng Thiên vang dội khắp Hồng Hoang... --- Thông Thiên Giáo Chủ một đường "truy sát" Đế Phượng Thiên đến Bồng Lai Tiên Đảo.

Tất cả đệ tử Tiệt Giáo trợn mắt há mồm nhìn Giáo chủ truy sát con trai.

Đơn giản là không thể bạo lực hơn!

"Nghịch tử, chạy đi đâu, hôm nay ta chém chết ngươi!" "Lão đa, bình tĩnh chút đi, cha chỉ có một đứa con trai này thôi..." Sau khi vở

kịch lớn hôm nay diễn ra, tất cả đệ tử Tiệt Giáo mới biết, hóa ra Giáo chủ có một đứa con trai.

Do trước đó Đế Phượng Thiên vẫn luôn bế quan, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không thể ngớ ngẩn đến mức gặp ai cũng nói một câu "Biết không?

Ta có một đứa con trai đấy" được.

Vì vậy, ngay cả đệ tử Tiệt Giáo cũng hoàn toàn không biết Thông Thiên Giáo Chủ có một đứa con trai.

Cho đến khi "truy sát" con trai đến động phủ bế quan, Thông Thiên Giáo Chủ mới hạ Thanh Bình Kiếm xuống.

"Hừ, nói rõ ràng, tại sao con lại làm vậy." Thông Thiên Giáo Chủ lúc này đã khôi phục lại bình tĩnh, diễn kịch lâu như vậy ở bên ngoài thật sự đã làm khó ngài rồi.

Người khác có thể không rõ, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ thì biết, con trai mình không thể nào không có lý do mà làm ra chuyện lỗ mãng như vậy.

Con trai đã nhắc nhở mình lập giáo, có thể trợ giúp thành Thánh, một đứa con trai như vậy sao có thể não tàn đến thế?

Chỉ trong mấy ngàn năm ngắn ngủi, tu vi đã đến Thái Ất Kim Tiên viên mãn, tư chất như vậy cũng khiến người ta phải thán phục.

"Hài nhi có lý do không thể không làm vậy, nhưng không tiện nói rõ." Đối mặt với câu hỏi của lão đa, Đế Phượng Thiên cũng thành thật đưa ra một câu trả lời không đáng tin cậy.

Tổng không thể giải thích là vì nhiệm vụ của hệ thống được!

Lão đa cũng không biết đến hệ thống!

"Thôi được rồi, vậy sao con biết sư phụ ta sẽ không giết con?"

Thông Thiên Giáo Chủ cũng không truy hỏi nữa, mà hỏi một vấn đề khác.

"Đạo Tổ sẽ không trở mặt với lão đa đâu." Đế Phượng Thiên thành thật trả lời.

Thông Thiên Giáo Chủ trầm mặc một lát rồi nói: "Sư phụ ta có sáu đệ tử, vị trí của ta trong lòng người chắc cũng không đến mức quan trọng như vậy đâu nhỉ?" Đế Phượng Thiên nhìn về phía Tử Tiêu Cung, lắc đầu nói: "Con không tiện nói." Thông Thiên Giáo Chủ trong nháy mắt đã hiểu, sư phụ không gì không biết, có những lời nói ra sẽ khiến người cảm ứng được.

Chẳng lẽ nghịch tử đã suy ra được một số chuyện mà ngay cả ta cũng không biết?

Thông Thiên Giáo Chủ bắt đầu suy diễn, nhưng lại không phát hiện ra điều gì.

Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên cảm thấy có chút không nhìn thấu được đứa con trai này, rốt cuộc nó đã biết được bí mật gì?

Đế Phượng Thiên hiện tại không tiện nói về chuyện Phong Thần đại kiếp, tiết lộ thiên cơ trước thời hạn chắc chắn sẽ khiến Hồng Quân cảm ứng được.

Hồng Quân hiện tại không thể trở mặt với Thông Thiên Giáo Chủ được, nếu không có đại chiến giữa Tiệt Giáo và Xiển Giáo, thì còn gì là Phong Thần đại kiếp?

Không có Phong Thần đại kiếp, Hồng Quân làm sao hợp đạo?

Chuyện này Đế Phượng Thiên biết, Hồng Quân cũng biết, nhưng cả hai đều sẽ không nói cho người khác.

"Thôi được rồi, con có muốn vi sư truyền cho pháp bảo hay pháp môn tu luyện nào không?" Thông Thiên Giáo Chủ không tiếp tục hỏi

về những vấn đề nguy hiểm đó nữa.

"Không cần đâu, con trai của cha phong hoa tuyệt đại, trò hơn thầy, con tự mình tu luyện được." Đế Phượng Thiên vô cùng bá khí phất phất tay.

Thông Thiên Giáo Chủ co giật khóe miệng nói: "Tiệt Giáo đã thành lập, vi phụ đã thu một số đệ tử, rảnh rỗi thì đi làm quen đi." Thông Thiên Giáo Chủ nhịn rất khổ sở, sợ nhịn không được sẽ cầm kiếm chém chết đứa nghịch tử này.

Cái gì gọi là trò hơn thầy?

Chẳng phải là đang mỉa mai vi phụ thiên phú không bằng con sao?

Hửm?

Hình như thiên phú tu luyện của mình thật sự không bằng nghịch tử?

Nghĩ đến đây, Thông Thiên Giáo Chủ càng thêm đau đầu.

"Vi phụ về Bích Du Cung đây, sau này tuyệt đối không được hành động lỗ mãng như vậy nữa, nếu không ta lột da ngươi..." Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp bay đi, hướng về Bích Du Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Đế Phượng Thiên đột nhiên phát hiện mình đã quên một chuyện, trước khi bế quan đã quên dặn lão đa không nên thu Đa Bảo đạo nhân làm thủ tịch đại đệ tử.

Tên Đa Bảo đó sau này sẽ phản bội Tiệt Giáo, đầu nhập vào Tây Phương Giáo.

Còn có tên Trường Nhĩ Định Quang Tiên kia, nếu không phải hắn phản bội, không chừng Lục Hồn Phiên của lão đa thật sự có thể đồ Thánh!

Giáo nghĩa "hữu giáo vô loại" của Tiệt Giáo tuy không sai, nhưng lại dẫn đến việc đệ tử Tiệt Giáo quá tạp nham, không quá chú trọng phẩm đức, đủ loại lộn xộn đều ở trong Tiệt Giáo.

Phải trông chừng đám phản đồ này cho tốt mới được, Đế Phượng Thiên thầm nghĩ.

Ra khỏi động phủ, Đế Phượng Thiên đầu tiên đi tìm Lục Nhĩ Mi Hầu.

Chương 17

Lục Nhĩ Mi Hầu vẫn luôn bế quan, nay đã là Kim Tiên viên mãn cảnh giới.

Với cảnh giới này, cũng tạm được, ở Hồng Hoang thuộc trình độ trung bình, không còn là yếu kém.

"Sư phụ." Lục Nhĩ Mi Hầu kết thúc bế quan, cung kính gọi một tiếng.

"Ừm, không tồi.

Vi sư hôm nay sẽ truyền cho ngươi Cân Đẩu Vân." Nói xong, thần niệm khẽ động, truyền pháp môn tu luyện Cân Đẩu Vân cho Lục Nhĩ Mi Hầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu đã thèm muốn Cân Đẩu Vân từ lâu, tự nhiên vô cùng vui mừng.

"Bế quan nhiều năm như vậy, theo vi sư ra ngoài đi dạo.

Bây giờ Bồng Lai Tiên Đảo rất náo nhiệt đấy." Nói xong, Đế Phượng Thiên liền sải bước đi về phía trước.

Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng theo sau.

Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã sớm chán bế quan rồi, bế quan lâu như vậy, thật sự là buồn chán chết khỉ.

Vừa ra khỏi động phủ, Lục Nhĩ Mi Hầu phát hiện Bồng Lai Tiên Đảo bây giờ quả thật có rất nhiều người.

Đôi mắt đen láy của nó nhìn ngó khắp nơi, đối với mọi thứ đều tràn đầy tò mò.

Trên đường đi, rất nhiều người nhìn thấy bên cạnh Đế Phượng

Thiên có một con khỉ.

Mọi người đều nhận ra Đế Phượng Thiên, bởi vì lúc Thông Thiên Giáo Chủ cầm Thanh Bình Kiếm "truy chém" Đế Phượng Thiên trở về, mọi người đều đã thấy.

Không phải là coi chúng sinh Hồng Hoang đều là kẻ ngốc sao?

Một Thánh nhân muốn chém người, mà lại phải đuổi giết người khác ức vạn dặm cũng không đuổi kịp?

Nhưng mọi người cũng chỉ dám lẩm bẩm trong lòng, không dám nói ra.

Tất cả mọi người nhìn Đế Phượng Thiên, trong nhất thời không biết phải làm sao, đối với vị thiếu chủ dám mắng Đạo Tổ Hồng Quân này, họ có chút sợ hãi, không đoán được tính tình của hắn.

"Ủa!

Kia không phải là thiếu chủ sao?

Hóa ra thiếu chủ trông phong thần tuấn lãng như vậy?" Người nói là một nữ tử, mặc một bộ váy dài màu xanh biếc, dung mạo linh động xinh đẹp, giọng nói trong trẻo dễ nghe, trông vừa đáng yêu lại vừa có chút tinh nghịch.

"Bích Tiêu, không được vô lễ!" Hóa ra nữ tử vừa nói chính là Bích Tiêu, người nhỏ nhất trong Tam Tiêu.

Đại tỷ Vân Tiêu lập tức trách mắng tiểu muội.

Vân Tiêu lập tức tiến lên, cung kính nói: "Tiểu muội vô lễ, xin thiếu chủ thứ tội!" Vân Tiêu mặc một bộ váy dài màu trắng, giống như Cửu Thiên tiên nữ hạ phàm, khí chất phiêu diêu thoát tục, trông trầm ổn hơn Bích Tiêu.

Quỳnh Tiêu xếp thứ hai cũng nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên

không ngừng, tò mò không biết thiếu chủ có mấy trăm lá gan hùm mà dám đi nhục mạ Thánh nhân.

Quỳnh Tiêu cho người ta cảm giác khá yên tĩnh, có chút giống tiểu thư khuê các.

Ba chị em khí chất mỗi người một vẻ, nhưng điểm chung hoàn toàn giống nhau là vẻ đẹp kinh vi thiên nhân.

Đối mặt với Vân Tiêu đang cung kính hành lễ, khóe miệng Đế Phượng Thiên nhếch lên một đường cong, nói: "Bích Tiêu nói không sai, thiếu chủ ta đây đẹp trai, Bích Tiêu muội muội cũng xinh đẹp." Đế Phượng Thiên nháy mắt với Bích Tiêu.

Bích Tiêu lập tức đỏ bừng mặt.

Thiếu chủ, thiếu chủ sao lại có thể trêu ghẹo mình trước mặt nhiều người như vậy chứ!

Thật là xấu hổ quá đi!

Vân Tiêu khẽ nhíu mày, thiếu chủ quả nhiên là kẻ không đáng tin, phóng đãng, khó trách ngay cả Thánh nhân cũng dám mắng.

Xem ra phải cách xa vị thiếu chủ này một chút.

"Quỳnh Tiêu muội muội hình như không thích nói chuyện nhỉ?" Đế Phượng Thiên lại chuyển tầm mắt sang người Quỳnh Tiêu.

Đối mặt với ánh mắt "nhiệt tình" của Đế Phượng Thiên, Quỳnh Tiêu cũng xấu hổ cúi đầu.

Vân Tiêu vội nói: "Nhị muội ta bình thường chỉ chú tâm tu hành, không giỏi ăn nói, mong thiếu chủ đừng trách." Đế Phượng Thiên mỉm cười nói: "Không trách, không trách, Vân Tiêu hình như hơi sợ ta thì phải?

Không muốn tránh xa ta một chút sao?" Vân Tiêu giật mình, tâm tư

nhỏ bé bị nhìn thấu rồi sao?

Không đúng!

Thiếu chủ biết tên của ba người bọn họ?

Ba người chỉ là đệ tử ngoại môn thôi mà!

Các nữ đệ tử ngoại môn gần đó đều nhìn Tam Tiêu với ánh mắt có chút hâm mộ, nếu được thiếu chủ để mắt tới thì có thể một bước lên trời rồi.

Vân Tiêu nặn ra một nụ cười, nói: "Thiếu chủ nói đùa rồi, Vân Tiêu sao có thể như vậy." Đế Phượng Thiên giả vờ bấm ngón tay suy diễn, vẻ mặt nghiêm túc.

Chúng đệ tử thấy thiếu chủ dường như đang suy diễn, cũng không dám làm phiền.

Thật ra Đế Phượng Thiên chỉ đang ra vẻ thôi, hắn vừa không phải Chuẩn Thánh, lại chẳng biết pháp thuật suy diễn, làm sao mà hiểu được thuật này.

Một lát sau, Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Ta tính ra ba chị em các ngươi và ta có duyên, hay là làm thị nữ cho ta đi, sau này bản thiếu chủ sẽ bao bọc các ngươi." Lời này vừa nói ra, tất cả đệ tử Tiệt Giáo gần đó đều kinh ngạc.

Vị thiếu chủ này, vô cùng không biết xấu hổ a!

Không đợi Vân Tiêu sắp xếp ngôn từ để từ chối, Bích Tiêu lập tức nói: "Hừ, ta mới không thèm làm thị nữ của ngươi!" Đế Phượng Thiên suy nghĩ một lát, hỏi: "Vì sao?

Chẳng lẽ không thích người đẹp trai như thiếu chủ ta đây?" Sau đó, Đế Phượng Thiên nhìn về phía Lục Nhĩ Mi Hầu sau lưng, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Vậy muốn gả cho đồ nhi của ta sao?" Bích Tiêu tức

giận, lớn tiếng nói: “Ta càng không muốn gả cho một con khỉ!” Lục Nhĩ Mi Hầu cũng vô cùng nghiêm túc nói: “Sư tôn, con thích khỉ cái khỏe mạnh, nha đầu này trông gầy gò quá, chẳng đẹp chút nào.” Đế Phượng Thiên: “...” Sư phụ ta chỉ đùa một chút thôi, sao ngươi lại nghiêm túc thế?

Bích Tiêu nổi giận, chỉ vào Lục Nhĩ Mi Hầu mắng lớn: “Con khỉ chết tiệt, ai không đẹp hả?” Lục Nhĩ Mi Hầu vừa mới đến, không rõ địa vị của các đệ tử này, không biết có thể đắc tội hay không, vì vậy không dám phản bác, rụt cổ trốn sau lưng Đế Phượng Thiên.

“Càn rỡ!” Vân Tiêu quát lớn: “Lập tức lui ra.” Bị đại tỷ mắng, Bích Tiêu cảm thấy tủi thân, rõ ràng mình rất xinh đẹp, không được tranh luận sao?

Đế Phượng Thiên bật cười nói: “Không sao, cứ nói đi, bản thiếu chủ hỏi ngươi, ngươi thích kiểu nam nhân nào?” Bích Tiêu ngẫm nghĩ rồi nói: “Phải đẹp trai như thiếu chủ, thực lực phải trên ta.” Đế Phượng Thiên lắc đầu nói: “Chẳng lẽ ngươi cảm thấy bản thiếu chủ không đánh lại ngươi?” Bích Tiêu đắc ý nói: “Đó là đương nhiên, ta đã có tu vi Kim Tiên.” Đế Phượng Thiên cạn lời, tu vi Kim Tiên mà cũng cảm thấy ta yếu hơn ngươi sao?

Chắc là do bị lão đa “truy sát” suốt quãng đường, khiến người khác bất giác cho rằng mình yếu đuối.

Nha đầu không có não này cũng không nghĩ xem, người “truy sát” ta chính là một vị Thánh nhân a!

Vân Tiêu cảm thấy tình hình có chút không ổn, nhưng thiếu chủ đang nói chuyện với tam muội, cũng không tiện xen vào.

Đế Phượng Thiên cười nhạt nói: “Vậy chúng ta đấu một trận nhé?” Bích Tiêu mắt sáng lên, lập tức đáp ứng: “Được thôi!” Đế Phượng Thiên hỏi: “Nếu ta thắng, ngươi làm thị nữ cho ta?” Bích

Tiêu cũng có chút thông minh, không trả lời câu hỏi này mà hỏi lại: "Nếu ngươi thua thì sao?" "Ta thua?" Đế Phượng Thiên vô cùng bá khí nói: "Nếu ta thua, ta sẽ để lão đa của ta nhận ngươi làm nghĩa nữ." "Nhất ngôn vi định!" Bích Tiêu vui vẻ nhảy cẫng lên.

Vân Tiêu thì nhíu chặt mày, ngay cả nàng cũng không nhìn ra tu vi của thiếu chủ, e rằng tiểu muội không phải là đối thủ của thiếu chủ.

Quỳnh Tiêu thì cảm thấy vị thiếu chủ này rất thú vị, không nhịn được mà liếc trộm vài cái.

Theo động tĩnh bên này, càng lúc càng có nhiều người tụ tập lại.

Đệ tử ký danh cũng xôn xao hóng chuyện, ngay cả Tứ đại đệ tử nội môn và Tùy thị thất tiên cũng đã đến.

"Nghe nói chưa?

Nếu Bích Tiêu thắng, thiếu chủ hứa sẽ để giáo chủ nhận Tam Tiêu làm nghĩa nữ." "Nghe rồi, tu vi của thiếu chủ thế nào?

Có lợi hại không?" "Không biết nữa!

Trước đây cũng không biết có sự tồn tại của thiếu chủ, lúc ta biết thì người ta đã mắng cả Thánh nhân rồi." "Nếu tu vi của thiếu chủ cao, tại sao giáo chủ lại giấu chuyện có con trai?

Chương 18

Chắc là thiên phú của thiếu chủ cực kém, giáo chủ sợ mất mặt nên mới giấu kín, không chừng Bích Tiêu có cơ hội." "Đùa sao?

Con trai của Thánh nhân, sao có thể thiên phú cực kém được?" "..." Theo tin tức Đế Phượng Thiên muốn tỷ thí với Bích Tiêu lan truyền, các loại phân tích, các loại nghị luận không ngừng, vô cùng náo nhiệt!

Là một siêu cấp thánh nhị đại, bên cạnh sao có thể không có mỹ nhân hầu hạ chứ?

Vì vậy Đế Phượng Thiên trực tiếp ra tay với Tam Tiêu.

Dù sao thì Hậu Thổ, Nữ Oa những Thánh nhân kia còn quá xa vời, bây giờ dù có tán tỉnh cũng không được a!

Tam Tiêu quả thực xinh đẹp, sau này trong Phong Thần chi chiến mà vẫn lạc thì có chút đáng tiếc, Đế Phượng Thiên chuẩn bị cứu vãn vận mệnh của họ.

Đế Phượng Thiên nhìn Bích Tiêu linh động xinh đẹp trước mắt, giống như đang nhìn một con thỏ trắng rơi vào bẫy của thợ săn.

"Mau ra tay đi!

Mọi người đều nóng lòng muốn xem kết quả rồi." Đế Phượng Thiên hai tay chắp sau lưng, ra vẻ phong thái cao nhân.

"Hừ, dám xem thường ta." Tu vi Kim Tiên trung kỳ của Bích Tiêu đột nhiên bùng nổ, khí thế như hồng, một kiếm đâm về phía Đế Phượng Thiên! ...

Tu vi Kim Tiên trung kỳ của Bích Tiêu đột nhiên bùng nổ, khí thế như hồng, một kiếm đâm về phía Đế Phượng Thiên!

Được pháp lực gia trì, kiếm quang như rồng, tốc độ cực nhanh.

Bích Tiêu bay trên không trung, một kiếm đâm tới, tựa như tiên nữ hạ phàm, tư thái diệu không thể tả.

Đế Phượng Thiên gật đầu, Bích Tiêu đã có thiên phú chiến đấu như vậy, Quỳnh Tiêu và Vân Tiêu chắc chắn còn lợi hại hơn.

Ba chị em quả thật có thiên phú chiến đấu, khó trách sau này sẽ tỏa sáng rực rỡ trong Phong Thần đại kiếp.

Chỉ tiếc là chết quá sớm, nếu sống đến Tây Du đại kiếp, danh tiếng hẳn sẽ còn vang dội hơn.

Đối mặt với một kiếm sắc bén, Đế Phượng Thiên vẫn chắp hai tay sau lưng, không hề sợ hãi.

Chúng đệ tử quan khán gần đó đều toát mồ hôi lạnh thay cho Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên chỉ khẽ nghiêng người, liền trực tiếp né được một kiếm của Bích Tiêu.

Bích Tiêu kinh hãi thất sắc, không ngờ một kiếm vô cùng tự tin của mình lại bị hóa giải dễ dàng như vậy.

Khi nàng quay người định xuất kiếm lần nữa, bàn tay ngọc ngà đã bị Đế Phượng Thiên tóm lấy.

Tay bị tóm lấy, Bích Tiêu hoàn toàn không hay biết, chênh lệch cảnh giới quá lớn, Đế Phượng Thiên với tu vi Thái Ất Kim Tiên viên mãn, hơn Bích Tiêu cả một đại cảnh giới.

Ở thế giới Hồng Hoang, muốn vượt cấp chiến đấu gần như là không thể, trừ khi có pháp bảo cao hơn cấp bậc của đối thủ, rõ ràng Bích Tiêu không có, không thể nào là đối thủ của Đế Phượng Thiên.

“Oa, thiếu chủ cũng quá mạnh rồi đi?

Thắng rồi, ta còn chưa nhìn rõ nữa!" "Không rõ sao?

Né một kiếm, sau đó trực tiếp tóm lấy Bích Tiêu thôi mà." "Ta đương nhiên biết!

Ta chủ yếu là không nhìn rõ lúc tóm lấy Bích Tiêu." "Ta đã nói rồi mà, con trai Thánh nhân sao có thể yếu được, tu vi của thiếu chủ cao hơn chúng ta nhiều." "Hóa ra thiên phú của thiếu chủ mạnh như vậy, xem ra trước đó ngài ấy vẫn luôn bế quan, tu vi có thành tựu rồi mới xuất quan." "..." Trận đấu kết thúc trong một giây, các đệ tử quan khán xôn xao bàn tán, cảm khái sự cường đại của thiếu chủ.

"Một chiêu bại rồi?

Về tu luyện cho tốt đi, tay cũng mềm mại đấy." Đế Phượng Thiên cười toe toét nhìn Bích Tiêu.

Bích Tiêu lúc này nếu còn không biết tu vi của Đế Phượng Thiên cao hơn mình, thì đúng là thiểu năng rồi.

Mặc dù Đế Phượng Thiên không hề để lộ khí tức tu vi, Bích Tiêu cũng biết ít nhất phải là Thái Ất Kim Tiên trở lên.

Thường thì tu vi cao hơn hoặc tương đương đối phương mới có thể nhìn ra khí tức cảnh giới của đối phương, nếu tu vi thấp hơn thì không dễ nhìn ra.

"Ngươi lừa ta, tu vi của ngươi cao hơn ta!" Bích Tiêu vô cùng không phục, cảm thấy mình bị lừa.

"Ta chưa bao giờ nói tu vi của ta thấp hơn ngươi, là ngươi cảm thấy ta không đánh lại ngươi." Đế Phượng Thiên nhún vai, ra vẻ "ta vô tội".

Bích Tiêu không nói nên lời, hình như đúng là như vậy.

"Được rồi, đi xuống đi!

Đợi tu vi tăng cao rồi lại tìm ta, ngày nào ngươi thắng được ta, ta sẽ để cha ta nhận ba chị em ngươi làm nghĩa nữ." Cảm nhận xúc cảm mềm mại trong tay, Đế Phượng Thiên buông Bích Tiêu ra, còn tặng thêm một cú xoa đầu.

Đế Phượng Thiên cũng không nhắc lại chuyện thị nữ, có những chuyện ép quá chặt sẽ gây phản cảm, là một tra nam từ Trái Đất hiện đại xuyên không, yêu đương vô số, Đế Phượng Thiên hiểu rất rõ sáo lộ.

"Ngươi nói đó, không được nuốt lời!" Bích Tiêu nghe vậy vô cùng vui vẻ, cảm thấy thiên phú của mình không tệ, sẽ có một ngày có thể chiến thắng thiếu chủ.

"Đại tỷ, nhị tỷ, nghe thấy chưa?

Sẽ có một ngày em sẽ chiến thắng ngài ấy." Bích Tiêu líu ríu bay xuống võ đài.

Quỳnh Tiêu hạ thấp giọng nói: "Đại tỷ, thực ra ngài ấy cũng không xấu xa như vậy, thắng rồi cũng không nhắc lại chuyện để tiểu muội làm thị nữ, thiếu chủ chắc chỉ trêu tiểu muội chơi thôi." Vân Tiêu cũng gật đầu, nói: "Ta đã hiểu lầm thiếu chủ rồi." Đế Phượng Thiên ngạo thị toàn trường, thản nhiên nói: "Đa Bảo đạo nhân ở đâu?" Một đạo nhân tai to mặt tròn trông có vẻ phúc hậu bước lên một bước, cung kính nói: "Đa Bảo ra mắt thiếu chủ." Lúc này Đa Bảo đạo nhân vừa mới gia nhập Tiệt Giáo, vẫn còn rất thật thà.

Sau này phản giáo, cũng do nhiều yếu tố gây nên, cũng có liên quan đến việc Tây Phương giáo Chuẩn Đề không ngừng lôi kéo.

Về phần Đa Bảo cuối cùng quyết định phản giáo, chắc chắn cũng đã nhìn ra Tiệt Giáo sắp bại.

"Nghe nói ngươi là thủ đồ của Tiệt Giáo chúng ta, hiện tại tu vi

thế nào?" Đế Phượng Thiên nhân dịp hôm nay gõ Đa Bảo, thuận tiện thiết lập uy quyền của thiếu chủ.

"Đa Bảo bất tài, nay đã là Thái Ất Kim Tiên viên mãn." Lời này vừa nói ra, đệ tử Tiệt Giáo vô cùng kinh ngạc, không hổ là thủ đồ của giáo chủ, tu vi cảnh giới lại cao như vậy.

Chỉ còn một bước nữa là đến Đại La Kim Tiên.

Chỉ cần bước vào Đại La Kim Tiên, ở Hồng Hoang cũng là một nhân vật có tiếng tăm.

Năm đó ở Tử Tiêu Cung nghe Hồng Quân đạo tổ truyền đạo ba ngàn hồng trần khách, rất nhiều người cũng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên.

Đế Phượng Thiên không hề bất ngờ, Đa Bảo đạo nhân đã được thu làm thủ đồ, tu vi và thiên phú tự nhiên phải vượt trội hơn các đệ tử khác, nếu không làm sao phục chúng?

"Bản thiếu chủ cũng là Thái Ất Kim Tiên viên mãn, có muốn cùng bản thiếu chủ một trận không?" Đế Phượng Thiên nhìn Đa Bảo đạo nhân, ánh mắt sắc bén.

Hóa ra thiếu chủ cũng có tu vi Thái Ất Kim Tiên viên mãn, đệ tử Tiệt Giáo bừng tỉnh đại ngộ, khó trách một chiêu đánh bại Bích Tiêu.

"Đa Bảo tuân mệnh." Đa Bảo đạo nhân bay lên võ đài.

"Kiểm tra thấy túc chủ sắp cùng Đa Bảo đạo nhân tỷ thí, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lợi dụng tỷ thí giết chết Đa Bảo đạo nhân, phòng ngừa sau này phản bội, phần thưởng Ngũ Sắc Thần Quang." "Hai: Lợi dụng tỷ thí gõ Đa Bảo đạo nhân, phòng ngừa sau này phản bội, phần thưởng thần thông Tiệt Thiên Chỉ." Không ngờ lại kích hoạt lựa chọn của hệ thống.

Đế Phượng Thiên suy nghĩ một chút, liền quyết định chọn phương

án thứ hai.

Đa Bảo đạo nhân là thủ tịch đại đệ tử của Tiệt Giáo, nếu không có lý do mà trực tiếp giết chết, sẽ khiến Tiệt Giáo trên dưới thất vọng.

Lão đa cũng phải ra mặt ngăn cản việc này.

Nếu Đế Phượng Thiên nói Đa Bảo sau này có thể sẽ phản giáo, chắc chắn cũng không ai tin.

Chẳng lẽ ngươi còn nhìn xa hơn Thánh nhân sao?

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, phần thưởng thần thông Tiệt Thiên Chỉ!" "Thông báo: Xin túc chủ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nếu không hệ thống sẽ thu hồi phần thưởng." Đế Phượng Thiên nhìn Đa Bảo đạo nhân, bình tĩnh nói: "Cứ dùng hết bản lĩnh mà đánh, không cần để ý đến thân phận của ta, để ta xem ngươi có tư cách trở thành thủ tịch đại đệ tử hay không." Đa Bảo đạo nhân vốn chỉ định tùy tiện giao lưu, không ngờ thiếu chủ lại nói như vậy.

Nếu đã như vậy, thì phải nghiêm túc đấu pháp, nếu không để người khác cảm thấy mình không có tư cách ngồi vào vị trí thủ tịch đại đệ tử, chẳng phải là mất mặt sao.

Chương 19

"Đa Bảo đắc tội rồi!" Đa Bảo đạo nhân cung kính hành lễ. ...

"Đa Bảo đắc tội rồi!" Đa Bảo đạo nhân cung kính hành lễ.

Lễ xong, trong tay Đa Bảo đạo nhân lôi quang dũng động, một lát sau đột nhiên bùng nổ ánh sáng trắng chói mắt, cả người như được tắm trong lôi quang.

Chưởng Tâm Lôi!

Chưởng Tâm Lôi không phải là diệu pháp cao thâm gì, trong Tiệt Giáo ngoài Đa Bảo đạo nhân ra cũng có người luyện được.

Nhưng, uy lực và tốc độ thi pháp của họ không thể nào so sánh được với Đa Bảo đạo nhân.

Đế Phượng Thiên khởi động thần thông Xích Kim Thần Đồng, trong nháy mắt, một mảng kim quang từ trong mắt Đế Phượng Thiên tỏa ra.

Lúc này, Chưởng Tâm Lôi của Đa Bảo đạo nhân đã xuất thủ.

Nhưng Chưởng Tâm Lôi vốn nhanh như tia chớp, trong mắt Đế Phượng Thiên, tốc độ lại không nhanh.

Trong khoảnh khắc, Đế Phượng Thiên tức khắc minh ngộ, Xích Kim Thần Đồng không chỉ nhìn được xa, mà trong chiến đấu còn có công hiệu nghịch thiên.

Vốn dĩ Chưởng Tâm Lôi này Đế Phượng Thiên cũng không dễ dàng né tránh, nhưng trong trạng thái khởi động Xích Kim Thần Đồng, hắn dễ dàng né được, và nhanh chóng phản kích.

Hắn vẫn luôn bế quan, không có kinh nghiệm chiến đấu, chỉ vài

ngàn năm trước bắt nạt Lục Nhĩ Mi Hầu cảnh giới yếu hơn.

Nhưng Đế Phượng Thiên giống như trời sinh đã biết chiến đấu, hoàn toàn biết phải đánh như thế nào.

Trong khoảnh khắc né được Chưởng Tâm Lôi, Cửu Tuyệt Kiếm tuốt vỏ.

Đế Phượng Thiên chém một kiếm, một đạo kiếm khí màu vàng quét ngang về phía Đa Bảo đạo nhân, một kiếm vô cùng đáng sợ, kiếm ý mênh mông, khiến xung quanh cuốn lên từng trận cuồng phong.

Đa Bảo đạo nhân sắc mặt đại biến, góc độ của kiếm khí vô cùng hiểm hóc, không dễ né tránh, hắn liên tục sử dụng các loại pháp thuật để ngăn cản kiếm mang này.

Cuối cùng mới hiểm hóc và gian nan né được.

Không ngờ thiếu chủ vừa ra tay đã sắc bén như vậy.

Không đợi Đa Bảo đạo nhân phản kích lần nữa, một cái chân từ trên trời đã ép xuống.

Đế Phượng Thiên trong khoảnh khắc kiếm mang tuốt vỏ, một chân quét ngang, trực tiếp quét về phía Đa Bảo đạo nhân.

Đa Bảo đạo nhân không có thời gian né tránh, hai tay bắt chéo phía trên, dùng nhục thân phòng ngự.

"Phanh" một tiếng trầm đục, một chân của Đế Phượng Thiên lực lượng lớn đến mức nào, Đa Bảo đạo nhân không chịu nổi lực đạo, bị ép đến quỳ một gối xuống đất, bề mặt võ đài rộng trăm trượng vô cùng cứng rắn sụp xuống, sau đó những vết nứt như mạng nhện nhanh chóng lan ra xung quanh.

Đế Phượng Thiên trên không trung một cái lộn nhào, lại một quyền đấm vào ngực Đa Bảo đạo nhân.

Đa Bảo đạo nhân phun ra một ngụm máu tươi, bị Đế Phượng Thiên áp chế gắt gao.

"Hãy nhớ kỹ ngày hôm nay, sau này nếu dám phản giáo, bất kể ngươi ở đâu, bản thiếu chủ cũng sẽ tự tay giết chết ngươi." Một giọng nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy truyền vào đầu Đa Bảo đạo nhân, mang theo sát ý kinh người.

Trong khoảnh khắc, rõ ràng, Đa Bảo đạo nhân hoàn toàn ngơ ngác.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Ta thua rồi?

Tại sao ta lại phải phản giáo?

Thật đáng thương cho Đa Bảo, chỉ dùng Chưởng Tâm Lôi để thăm dò, có rất nhiều pháp thuật lợi hại chưa kịp thi triển, liền trực tiếp thất bại!

Các đệ tử Tiệt Giáo quan khán gần đó, cũng trợn mắt muốn rớt ra ngoài.

Vốn đang mong chờ thưởng thức một trận đại chiến kinh thiên động địa, các loại pháp thuật bay loạn xạ!

Bây giờ thì hay rồi, thủ tịch đệ tử cùng cảnh giới bị thiếu chủ hai ba chiêu miểu sát.

Cũng quá hung mãnh rồi đi?

Còn chưa nhìn rõ chuyện gì xảy ra nữa!

"...Thiếu chủ của ta hung mãnh như vậy sao?" "Ta thật sự không nhìn rõ, chỉ thấy kim quang lóe lên, sau đó kết thúc một cách khó hiểu rồi." "Thiếu chủ uy vũ, thiếu chủ thật sự quá mạnh." "Có ai thấy mắt của thiếu chủ vừa rồi hình như biến thành màu vàng không?" "Hình

như có thì phải!

Lại cảm giác như nhìn lầm!" "..." Trong khoảnh khắc, hình tượng của thiếu chủ trong lòng tất cả đệ tử Tiệt Giáo tức khắc trở nên cao lớn.

Ở Hồng Hoang, thực lực là trên hết!

Dù là con trai của Thánh nhân, nếu thật sự là một kẻ yếu đuối, người khác bề ngoài đối với ngươi cung kính, sau lưng vẫn sẽ xem thường.

Thực lực miểu sát Đa Bảo đạo nhân cùng cảnh giới của Đế Phượng Thiên, tuyệt đối đã nhận được sự tôn trọng của đệ tử Tiệt Giáo.

"Đắc tội rồi." Đế Phượng Thiên cười hì hì kéo Đa Bảo đạo nhân dậy, hoàn toàn không còn sát ý lúc truyền âm nữa.

"Đa Bảo thực lực không bằng người, xấu hổ!" Đa Bảo đạo nhân mặt mày ngơ ngác, cảm giác những gì mình vừa nghe có thể là ảo giác.

"Ngươi đi chữa thương trước đi." Đế Phượng Thiên ra vẻ một thiếu chủ ôn hòa.

"Vâng." Đa Bảo lau máu tươi ở khóe miệng rồi lui xuống.

Thực lực của hắn là Thái Ất Kim Tiên viên mãn, chỉ còn một bước nữa là đến Đại La, chút thương tích này hoàn toàn có thể bỏ qua.

Đế Phượng Thiên lại chuyển tầm mắt sang Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Sự phản bội của Trường Nhĩ Định Quang Tiên còn đáng khinh hơn Đa Bảo, trực tiếp dẫn đến sự diệt vong của Tiệt Giáo.

Có nên giết hắn không?

Trường Nhĩ Định Quang Tiên thấy thiếu chủ đang nhìn mình chằm chằm, với ánh mắt không có ý tốt, toàn thân lông tóc dựng đứng.

Ta đã làm gì?

Cảm giác thiếu chủ nhìn ta không thuận mắt?

Ảo giác chăng?

Đế Phượng Thiên nghĩ rồi thôi, chỉ cần sau này để lão đa đừng giao Lục Hồn Phiên cho Trường Nhĩ Định Quang Tiên là được.

Nghĩ vậy, Đế Phượng Thiên lại truyền âm cho Đa Bảo đạo nhân: "Những lời bản thiếu chủ nói với ngươi hôm nay, cũng chuyển đạt cho Trường Nhĩ Định Quang Tiên." Đa Bảo đạo nhân ngẩn người.

Hóa ra vừa rồi không phải ảo giác?

Thiếu chủ thật sự cảnh cáo mình không được phản giáo?

Mình là thủ tịch đại đệ tử của Tiệt Giáo, tại sao lại phải phản giáo?

Đa Bảo đạo nhân hoàn toàn không hiểu ra sao, cảm thấy thiếu chủ dường như không tin tưởng mình.

"Vâng." Đa Bảo đạo nhân không hỏi nhiều, trực tiếp truyền âm đáp ứng.

Đế Phượng Thiên quét mắt toàn trường, thản nhiên nói: "Ta là Đế Phượng Thiên, con trai của Thông Thiên, giáo chủ đang ở Tam Thập Tam Thiên ngoại khai tịch đạo trường, sẽ không thường xuyên ở đảo Bồng Lai, sau này mọi việc của Tiệt Giáo sẽ do bản thiếu chủ tự mình quản lý, các ngươi có ý kiến gì không?" "Cẩn tuân mệnh lệnh của thiếu chủ!" "Cẩn tuân mệnh lệnh của thiếu chủ!" "Cẩn tuân mệnh lệnh của thiếu chủ!" "..." Đệ tử Tiệt Giáo từng người một quỳ bái xuống, cuối cùng tất cả đều quỳ xuống ngay ngắn, giọng nói vang dội,

truyền khắp toàn bộ đảo Bồng Lai.

"Đây là đồ nhi của ta Lục Nhĩ Mi Hầu, tu vi Kim Tiên viên mãn, ai muốn cùng nó giao lưu một chút?" Sau đó, Đế Phượng Thiên giới thiệu Lục Nhĩ Mi Hầu cho đệ tử Tiệt Giáo làm quen.

Chương 20

Còn hắn thì lên đường đến Bích Du Cung ở Tam Thập Tam Thiên ngoại, đi xin vài món bảo bối. ...

Đế Phượng Thiên hiện tại không phải là Đại La Kim Tiên.

Đi đến Tam Thập Tam Thiên ngoại có chút vất vả.

Nếu là cảnh giới Đại La Kim Tiên, đi đến Tam Thập Tam Thiên ngoại sẽ đơn giản hơn nhiều.

Mất một lúc, Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng đến được Bích Du Cung.

Đối với Tứ đại đệ tử nội môn như Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, lão đa chắc chắn đã ban cho pháp bảo.

Còn đối với các đệ tử ngoại môn như Tam Tiêu, Triệu Công Minh, họ tạm thời chưa tỏa sáng, nên chưa được lão đa chú ý.

Vì vậy, Đế Phượng Thiên đến đây để xin một vài bảo bối, trực tiếp ban thưởng cho họ.

Trước hết phải xây dựng quan hệ tốt với những đệ tử vừa trung thành vừa mạnh mẽ của Tiệt Giáo.

Anh em Triệu Công Minh và Tam Tiêu có thể nói là trung thành tuyệt đối với Tiệt Giáo, sau này trong Phong Thần đại kiếp đều chết vì Tiệt Giáo.

Vì vậy Đế Phượng Thiên định sẽ quan tâm đặc biệt đến loại đệ tử này.

Còn những kẻ như Đa Bảo đạo nhân và Trường Nhĩ Định Quang

Tiên, cứ để chúng đi chơi bùn đi!

Tại Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ sớm đã có cảm ứng.

"Vừa mới thiết lập uy quyền trong lòng đệ tử Tiệt Giáo, tại sao lại vội vàng đến Bích Du Cung?" Thông Thiên Giáo Chủ ngồi trên vị trí giáo chủ nhìn con trai mình, cũng rất vui mừng, nhưng bề ngoài không hề biểu hiện ra.

Đế Phượng Thiên nhìn đi đâu vậy, lão già thối tha này có gì đáng xem?

Nhưng ngoại hình của Thông Thiên Giáo Chủ không hề già, ở cấp bậc Thánh nhân, muốn mãi mãi giữ được dáng vẻ trẻ trung là chuyện dễ dàng.

Thông Thiên Giáo Chủ giữ dáng vẻ trung niên, trông là một đại thúc trung niên tuấn lãng, vô cùng uy nghiêm và đầy nam tính.

Về phần Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh, tại sao lại thích dáng vẻ lão già, có lẽ cảm thấy dáng vẻ đó phù hợp với thân phận Thánh nhân hơn chăng!

Ai mà biết được!

"Đa đa, sao rồi, thấy con trai vui không?

Hài nhi có hiếu thuận không?" Đế Phượng Thiên nghênh ngang ngồi xuống bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ.

Khóe miệng Thông Thiên Giáo Chủ co giật, từ khi thành Thánh, cảm thấy con trai mình như biến thành người khác?

Thông Thiên Giáo Chủ không biết, đây mới là bản tính của Đế Phượng Thiên, chỉ là trước đây hắn đã kiềm chế lại, lão đa vừa thành Thánh, hắn bắt đầu thả bay bản ngã.

"Nói đi, đến đây có việc gì?

Không phải chỉ để thăm ta thôi chứ?" Thông Thiên Giáo Chủ ra vẻ uy nghiêm như đã nhìn thấu tất cả.

"Haha, đa đa lợi hại, không gì có thể qua mắt được Thánh nhân, đa đa không chỉ đẹp trai, mà còn thần cơ diệu toán, anh minh thần võ, bá khí vô song, thật là tấm gương cho Lục Thánh." Đế Phượng Thiên trực tiếp nịnh nọt một tràng trước.

Lục Thánh ở đây là Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh và Nữ Oa, không bao gồm Hồng Quân và Hậu Thổ.

Thông Thiên Giáo Chủ mặt đầy vạch đen, cuối cùng không giả vờ được nữa: "Có rắm thì mau thả!" Đế Phượng Thiên cười hì hì nói: "Chuyện là thế này, con thấy Tiệt Giáo chúng ta nhân tài đông đúc, con phát hiện ra mấy mầm non tốt, quyết định ban cho họ một vài pháp bảo, nên đặc biệt đến đây xin đa đa." Thông Thiên Giáo Chủ cười như không cười nói: "Lấy pháp bảo của vi phụ đi ban cho đệ tử, ngươi cũng tính toán hay thật." "Hahahaha!" Đế Phượng Thiên tiếp tục không biết xấu hổ nói: "Chúng ta là người một nhà mà!

Của đa đa cũng là của con, có gì khác biệt đâu, hay là đa đa cho con mượn Tru Tiên Tứ Kiếm chơi một chút?" "Hồ đồ!" Thông Thiên Giáo Chủ thua trận, cạn lời nói: "Muốn gì, nói nhanh, đừng làm lỡ bế quan của vi phụ." "Hài nhi muốn Kim Giao Tiễn, Hỗn Nguyên Kim Đấu, hai mươi bốn viên Định Hải Châu." Đây đều là pháp bảo vốn thuộc về Tam Tiêu và Triệu Công Minh, sau này Thông Thiên Giáo Chủ cũng sẽ ban cho họ, chỉ là Đế Phượng Thiên đã đẩy nhanh quá trình này lên mà thôi.

Thông Thiên thầm kỳ lạ, làm sao nó biết vi phụ có Kim Giao Tiễn, Hỗn Nguyên Kim Đấu, hai mươi bốn viên Định Hải Châu?

Ta cũng chưa từng nói với nó!

Nhưng bề ngoài vẫn không hề tỏ ra gì, phải duy trì hình tượng

Thánh nhân không gì không biết.

"Cầm lấy!" Thông Thiên Giáo Chủ đối với con trai mình rất hào phóng, không nói nhiều lời, trực tiếp đưa cho hắn.

Kim Giao Tiễn, Hỗn Nguyên Kim Đấu, hai mươi bốn viên Định Hải Châu đều là Tiên thiên linh bảo, đều là những bảo bối sát phạt lợi hại.

Trong Phong Thần đại kiếp, Triệu Công Minh dùng hai mươi bốn viên Định Hải Châu đại chiến với năm trong mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo, đại thắng, một trận thành danh!

Cuối cùng bị Lục Áp dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư ám sát mà chết.

Tam Tiêu vì báo thù cho anh trai, bày ra "Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận", dùng Kim Giao Tiễn và Hỗn Nguyên Kim Đấu bắt Lục Áp đạo nhân và Dương Tiễn, phá Bát Cửu Huyền Công của Dương Tiễn, thu đi Kim Trá và Mộc Trá cùng pháp bảo của hai người, càng quét sạch mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo nhốt trong trận, một trận trực tiếp đánh ra danh tiếng của Tam Tiêu.

Từ những chiến tích sau này có thể thấy, Kim Giao Tiễn, Hỗn Nguyên Kim Đấu, hai mươi bốn viên Định Hải Châu ba bảo bối này đều là những thứ xuất sắc trong số các Tiên thiên linh bảo.

Đế Phượng Thiên lấy được bảo bối, hài lòng rời đi.

"Không được làm chuyện đại nghịch bất đạo nữa." Thông Thiên không nhịn được, lại dặn dò.

"Biết rồi." Đế Phượng Thiên không kiên nhẫn phất tay, rời khỏi Bích Du Cung.

"Nghịch tử!" Thông Thiên Giáo Chủ tức đến bật cười, trực tiếp bắt đầu bế quan, dù là cảnh giới Thánh nhân, cũng có phân chia mạnh

yếu.

Thông Thiên Giáo Chủ hy vọng mình là tồn tại mạnh nhất trong Lục Thánh. --------- Trở lại đảo Bồng Lai, Đế Phượng Thiên đầu tiên ra lệnh cho đệ tử xây một tòa cung điện.

Bích Du Cung đã bị lão đa dời đi, hắn cũng phải có cung điện mới được, cứ ở mãi trong động phủ thì ra thể thống gì?

Sau đó, Đế Phượng Thiên tìm đến Tam Tiêu và Triệu Công Minh.

Bích Tiêu thấy Đế Phượng Thiên vô cùng kích động, trực tiếp nghênh đón.

Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu thì có phần câu nệ hơn, đứng tại chỗ hành lễ.

"Thiếu chủ, lần trước tỷ thí với Đa Bảo đại sư huynh, ngài lợi hại quá." Bích Tiêu líu ríu nói không ngừng với Đế Phượng Thiên.

Khiến cho Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu ba người một trận lúng túng.

Đế Phượng Thiên cũng không nói nhiều lời, trực tiếp lấy ra hai mươi bốn viên Định Hải Châu ban cho Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh trực tiếp ngơ ngác, thiếu chủ tại sao lại ban cho mình Tiên thiên linh bảo?

Sau đó, Đế Phượng Thiên lại lấy ra Hỗn Nguyên Kim Đấu ban cho Vân Tiêu, Kim Giao Tiễn ban cho Quỳnh Tiêu.

Tất cả mọi người đều sững sờ, đây là màn kịch gì vậy. ...

Đồng thời lấy ra ba kiện Tiên thiên linh bảo, ban cho mấy đệ tử ngoại môn này?

Đãi ngộ như vậy, quả thực khiến Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu suýt nữa hạnh phúc đến ngất đi.

Triệu Công Minh lắp bắp nói: "...Thiếu...

Thiếu chủ có ý gì?" Bản thân cũng chưa lập được công lao gì cho Tiệt Giáo, đột nhiên được ban thưởng trọng bảo như vậy, Triệu Công Minh vừa kích động vừa lo lắng!

"Bản thiếu chủ thấy bốn người các ngươi thiên phú không tệ, đặc biệt ban thưởng ba món bảo bối, hy vọng các ngươi sau này sẽ dốc lòng vì Tiệt Giáo, đừng để bản thiếu chủ thất vọng." Triệu Công Minh lập tức quỳ xuống, cung kính nói: "Đệ tử nguyện vì Tiệt Giáo vào nước sôi lửa bỏng." Triệu Công Minh thật sự vô cùng cảm động, bốn anh em họ chưa có tấc công nào, liền được ban thưởng trọng bảo như vậy, đây là sự tin tưởng cỡ nào, Triệu Công Minh cảm thấy mình đã gặp được Bá Nhạc.

Kỳ thực Triệu Công Minh vẫn luôn là người cao ngạo, cảm thấy thiên phú của mình thậm chí không kém đại sư huynh Đa Bảo.

Và quả thực, thiên phú của Triệu Công Minh rất tốt, so với Đa Bảo còn có thiên phú chiến đấu hơn.

Chương 21

Nhưng lúc này hắn chỉ là một đệ tử ngoại môn không tên tuổi của Tiệt Giáo, không ngờ lại được thiếu chủ để mắt tới, làm sao không cảm kích đến rơi lệ!

Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu sững sờ tại chỗ, không thể suy nghĩ.

Triệu Công Minh lập tức nói: "Còn không mau bái tạ thiếu chủ?" Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu lúc này mới phản ứng lại, lập tức quỳ xuống nói: "Đa tạ thiếu chủ ban bảo." Bích Tiêu thấy Đế Phượng Thiên không có động tác tiếp theo, chua lè nói: "Của ta đâu?

Của ta đâu?" Đế Phượng Thiên có chút lúng túng, vốn dĩ Tam Tiêu dùng chung hai món pháp bảo, ta biết làm sao bây giờ?

Nhìn Bích Tiêu sắp khóc, Đế Phượng Thiên vội vàng lấy ra Cửu Tuyệt Kiếm, nói: "Kiếm của ta, tên là Cửu Tuyệt Kiếm, không chỉ là Hậu thiên linh bảo, bản thiếu chủ trên người tạm thời không có pháp bảo tốt nào khác, đợi sau này tìm được cái tốt hơn sẽ ban cho ngươi." Bích Tiêu lập tức vui mừng, thiếu chủ lại đưa kiếm của mình cho ta?

Bích Tiêu hiện tại là một nha đầu có tâm tư đơn thuần, nào quản Tiên thiên linh bảo hay Hậu thiên linh bảo, chỉ biết mình nhận được kiếm của thiếu chủ.

"Đa tạ thiếu chủ!" Bích Tiêu vui vẻ nhận lấy Cửu Tuyệt Kiếm, không quỳ xuống như Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu.

Nàng luôn cảm thấy thiếu chủ rất dễ gần, không quan tâm đến những chuyện đó.

Nhưng hành động này lại khiến Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu ba người càng thêm cảm động.

Thiếu chủ chỉ dùng Hậu thiên linh bảo, vậy mà lại đem Tiên thiên linh bảo ban thưởng cho họ, sao không cảm động cho được?

Ngay cả một hán tử sắt đá như Triệu Công Minh cũng đỏ hoe mắt, huống hồ là hai chị em Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu.

Triệu Công Minh lớn tiếng nói: "Đệ tử Triệu Công Minh xin phép trở về Nga Mi sơn La Phù động bế quan khổ tu, đợi sau này tu vi đại thành, nhất định sẽ truyền bá đạo thống của Tiệt Giáo chúng ta." "Ừm!" Đế Phượng Thiên gật đầu nói: "Lòng ta rất vui, đi đi!" Triệu Công Minh từ biệt ba vị muội muội, lại bái Đế Phượng Thiên một cái, trực tiếp rời khỏi đảo Bồng Lai.

Đế Phượng Thiên nghĩ xem có nên đưa Tam Tiêu đến Tam Tiên đảo bế quan không.

Suy nghĩ rồi thôi, hay là giữ lại bên cạnh làm thị nữ thì tốt hơn.

Giữ lại bên cạnh là an toàn nhất.

"Bích Tiêu, bản thiếu chủ bên cạnh thiếu một thị nữ, ngươi có nguyện theo bản thiếu chủ không, sau này có thần thông, pháp thuật, pháp bảo tốt nào, đều sẽ truyền cho ngươi đầu tiên." Đế Phượng Thiên suy nghĩ một hồi, Vân Tiêu thận trọng, Quỳnh Tiêu dè dặt, quyết định ra tay từ Bích Tiêu trước, sau đó từ từ tính tiếp.

"A?

Được thôi!" Bích Tiêu cầm Cửu Tuyệt Kiếm hí hửng, không hề suy nghĩ, trực tiếp đáp ứng.

Thực ra, Bích Tiêu đối với Đế Phượng Thiên có tình cảm ái mộ.

Làm thị nữ nghe có vẻ không hay lắm, nhưng phải xem làm thị nữ cho ai, người ta là con trai Thánh nhân, thiếu chủ của Tiệt Giáo.

Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu nhìn nhau, đều có chút bất đắc dĩ, tiểu

muội đáp ứng cũng quá nhanh rồi đi?

Lát nữa thiếu chủ hỏi hai người, nên trả lời thế nào?

"Hai chị em ngươi cứ tu luyện cho tốt, có thể đến thăm Bích Tiêu bất cứ lúc nào." Không ngờ, Đế Phượng Thiên lại không hỏi tiếp, để lại một câu rồi dẫn Bích Tiêu đi trước.

Tình cảm ba chị em sâu đậm như vậy, chỉ cần giữ Bích Tiêu bên cạnh, còn sợ hai người kia không vào tròng sao?

Sáo lộ của tra nam sâu như vậy đấy. --------- Không mất quá lâu, dưới sự hợp lực của đệ tử Tiệt Giáo, cung điện mới đã được xây xong.

Đương nhiên không có khí phái như Bích Du Cung, nhưng cũng không tệ.

Đế Phượng Thiên đặt tên cho cung điện là "Tiêu Dao Cung".

Một cái tên vừa quê mùa vừa không bá khí!

Nhưng Đế Phượng Thiên muốn dùng cái tên này.

Ta là thánh nhị đại, cả đời tiêu dao tự tại, chẳng phải rất tốt sao?

Theo số lượng người trong Tiệt Giáo ngày càng đông, thực lực ngày càng mạnh.

Đảo Bồng Lai mỗi ngày đều náo nhiệt.

Được xưng là Vạn Tiên Triều!

Cũng khiến mỗi đệ tử Tiệt Giáo đều vô cùng kiêu ngạo.

Nhìn xem, Tiệt Giáo của chúng ta ngầu chưa!

Thường thì Đế Phượng Thiên sẽ không tự mình ra ngoài nghênh đón, đều để Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu thay mặt.

Đệ tử nội môn của Thông Thiên Thánh Nhân tự mình tiếp đãi, cũng không thất lễ.

Về phần Đa Bảo đạo nhân, bị Đế Phượng Thiên phớt lờ, một mình đi chơi bùn đi.

Sau đó Đế Phượng Thiên lại lần nữa phân chia chi tiết đệ tử Tiệt Giáo, trên đệ tử nội môn có đệ tử thân truyền, tổng cộng phân thành đệ tử thân truyền, đệ tử nội môn, đệ tử ngoại môn, đệ tử ký danh bốn cấp bậc, chỉ cần biểu hiện tốt, tu vi tăng nhanh hoặc có cống hiến cho Tiệt Giáo, đều có cơ hội thăng cấp.

Tạm thời vị trí đệ tử thân truyền còn trống.

Lợi ích của việc thăng cấp rất rõ ràng, sẽ nhận được pháp bảo do Thông Thiên Giáo Chủ hoặc Đế Phượng Thiên đích thân ban tặng, có cơ hội nghe Thông Thiên Giáo Chủ đích thân giảng đạo.

Điều này khiến đệ tử Tiệt Giáo vô cùng kích động, nỗ lực sẽ có báo đáp, kích phát tính tích cực.

Ngoài ra Xiển Giáo cũng đã thu không ít đệ tử, sớm nhất là đại đệ tử Nam Cực Tiên Ông, nhị đệ tử Vân Trung Tử, sau đó thu Nhiên Đăng đạo nhân làm phó giáo chủ Xiển Giáo, Nhiên Đăng đạo nhân là một trong ba ngàn hồng trần khách nghe đạo ở Tử Tiêu Cung năm đó.

Tiếp theo lại thu Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, Cụ Lưu Tôn, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng đạo nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân các vị Thập Nhị Kim Tiên.

Cũng bắt đầu lớn mạnh.

Ngược lại Nhân Giáo, Lão Tử chỉ thu một đệ tử, tên là Huyền Đô.

Ít ai biết, Huyền Đô là một người tộc. ...

“Hồng Hoang thiên địa có chín Thánh vị là viên mãn, nay tám Thánh đã xuất hiện, Thánh nhân cuối cùng sẽ do ai chứng đạo, hãy để Hồng Mông Tử Khí lựa chọn đi!” Một ngày nọ, giọng nói của Hồng Quân đột nhiên vang vọng khắp thiên địa.

Tất cả các đại lão đều kích động vô cùng.

Trong Vô Tận Huyết Hải, một bóng người phóng lên trời, Minh Hà lão tổ cuối cùng cũng đã rời khỏi Vô Tận Huyết Hải.

Cơ hội cuối cùng, phải nắm chắc.

Vì Minh Hà lão tổ đã sáng lập ra tộc A Tu La, nhưng công đức lại ít đến đáng thương, hoàn toàn không thể so sánh với việc Nữ Oa tạo ra con người.

Vì vậy, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này chính là cơ hội chứng đạo duy nhất.

Trong Bắc Hải, một bóng người cực nhanh lao ra, tốc độ lại còn nhanh hơn Minh Hà lão tổ một chút.

Côn Bằng cực tốc!

Côn Bằng những năm qua uất ức, lòng thù hận đối với Hồng Vân lão tổ cũng ngày càng tăng.

Nếu không phải tiểu nhi Hồng Vân nhường ghế cho Chuẩn Đề, sao lại nhường ghế cho Tiếp Dẫn?

Khiến hắn và thánh vị kia lỡ mất nhau.

Mối thù lớn như vậy, quả thực không đội trời chung!

Tại Ngũ Trang Quán cũng có hai bóng người bay ra.

Trấn Nguyên Tử thì không tranh giành Hồng Mông Tử Khí, không phải không động lòng, mà cảm thấy tranh không nổi.

Chương 22

Hồng Vân lão tổ càng không dám tranh, năm đó nhường ghế đã đắc tội không ít người, giờ lại đi tranh Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, chết lúc nào cũng không biết.

"Đệ đệ, cùng vi huynh đi, chúng ta nhất định phải giành được Hồng Mông Tử Khí." Trên Thiên Đình, hai bóng người cao lớn mang khí thế của bậc thượng vị giả phóng lên trời.

Trong Bàn Cổ thần điện, Đế Giang chậm rãi nói: "Yêu tộc chắc chắn sẽ tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, chúng ta cùng đi, ai chứng đạo cũng được nhưng không thể để Yêu tộc xuất hiện một Yêu Thánh, nếu không Vu tộc chúng ta chắc chắn sẽ bị diệt tộc." Mười vị Tổ Vu còn lại cũng biết rõ lợi hại trong đó, không ai phản bác, mười một bóng người sát khí ngút trời bay về phía Hồng Mông Tử Khí.

Vu tộc chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần, lấy sát khí tu luyện, vì vậy mỗi Tổ Vu đều sát khí ngút trời.

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử chậm rãi mở mắt nói: "Đi xem có cơ duyên nào để có được đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng không." Huyền Đô cung kính bái lạy nói: "Đệ tử tuân mệnh." Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn phái Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử đi tranh giành Hồng Mông Tử Khí, lúc này Thập Nhị Kim Tiên tu vi còn nông cạn, không thể đi được.

Thánh nhân càng không thể ra tay, nếu không người khác chơi cái gì?

Đây là quy tắc ngầm.

Tây Phương Nhị Thánh thì không phái người đi, không phải không động lòng với Hồng Mông Tử Khí, mà thật sự không có ai để phái.

Tây Phương là nơi nghèo nàn, không có nhân tài, không có linh bảo. --------- "Kiểm tra thấy túc chủ đã thành công đột phá đến Đại La Kim Tiên sơ kỳ, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, mượn danh hiệu của Thông Thiên Giáo Chủ đi gây sóng gió, phần thưởng Tiên thiên linh bảo Hóa Huyết Thần Đao." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, phần thưởng thần thông Tam Muội Chân Hỏa." Lại một vòng bế quan nữa, tu vi của Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng đã đến Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Lúc này lựa chọn của hệ thống lại được kích hoạt, Đế Phượng Thiên không chút do dự chọn phương án thứ nhất, bế quan lâu như vậy, thật sự không nhịn được nữa rồi.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, phần thưởng Tiên thiên linh bảo Hóa Huyết Thần Đao!" Không lâu sau, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên.

"Kiểm tra thấy đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng đã xuất thế, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Quá nguy hiểm, không đi hóng chuyện, đến nơi khác lãng sẽ an toàn hơn, phần thưởng thần thông Ba Đầu Sáu Tay." "Hai: Đi xem Hồng Mông Tử Khí sẽ thuộc về ai, có thể tham gia tranh đoạt cũng có thể không tham gia, phần thưởng mảnh vỡ Thí Thần Thương (tổng cộng năm mảnh vỡ)." Không chút do dự, Đế Phượng Thiên trực tiếp chọn phương án thứ hai, lão đa đều là Thánh nhân, sợ cái trứng à?

Đã có bốn mảnh vỡ Thí Thần Thương, chỉ còn thiếu một mảnh, sự cám dỗ này đã không thể chống lại được.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, phần thưởng mảnh vỡ Thí

Thần Thương (tổng cộng năm mảnh vỡ)!" "Thông báo: Túc chủ đã có được năm mảnh vỡ Thí Thần Thương, muốn có được Thí Thần Thương hoàn chỉnh, cần Hỗn Độn Niêm Kim làm nguyên liệu." "Thông báo: Sau khi có được Hỗn Độn Niêm Kim, hệ thống có thể tự động sửa chữa Thí Thần Thương đến trạng thái đỉnh phong không bị tổn thương." Đế Phượng Thiên mặt đen lại, cái quái gì vậy?

Hỗn Độn Niêm Kim là cái gì?

Lấy được năm mảnh vỡ mà vẫn không có được Thí Thần Thương, quá lừa đảo!

"Hệ thống sẽ có phần thưởng là Hỗn Độn Niêm Kim không?" Đế Phượng Thiên hỏi trong đầu.

Hỗn Độn Niêm Kim là cái gì hắn còn không biết, Đế Phượng Thiên đi đâu mà tìm.

"Có một tỷ lệ nhất định sẽ kích hoạt khi lựa chọn được kích hoạt." Hệ thống đưa ra câu trả lời.

Lúc này Đế Phượng Thiên mới yên tâm, nếu có thể nhận được từ hệ thống thì tốt rồi, nếu không cầm năm mảnh vỡ Thí Thần Thương thì có tác dụng gì.

Sau đó, Đế Phượng Thiên dẫn theo Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Tam Tiêu sáu người, đi xem náo nhiệt.

Về phần Đa Bảo đạo nhân, tiếp tục chơi bùn đi! --------- Tất cả các đại lão đều truy đuổi theo Hồng Mông Tử Khí.

Giao chiến không ngừng.

Những đạo thần thông pháp thuật sắc bén tràn ngập khắp Hồng Hoang thiên địa.

Lần này, không có tu vi Chuẩn Thánh, căn bản không có tư cách tranh giành.

Minh Hà lão tổ và Côn Bằng đều đã có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất càng là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Ba người đứng đầu trong Thập Nhị Tổ Vu là Đế Giang, Câu Mang, Nhục Thu cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Về phần Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ, có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Lần này là cuộc tranh đoạt cấp Chuẩn Thánh, dù là Đại La Kim Tiên cũng chỉ có thể đứng bên cạnh xem.

"Đế Giang, cút ngay cho ta!" Tiếng gầm của Đế Tuấn kinh thiên động địa, hắn và lão đối thủ, người đứng đầu Thập Nhị Tổ Vu, Đế Giang đã chiến đấu với nhau.

"Đế Tuấn, chết đi cho ta!" Tỳ khí của Thập Nhị Vu Tộc một người còn nóng hơn một người, sao có thể yếu thế, dùng chiến đấu để nói chuyện.

Đông Hoàng Thái Nhất tế ra Đông Hoàng Chung, trực tiếp một mình đấu hai, cùng Câu Mang và Nhục Thu đại chiến.

Đông Hoàng Chung là pháp bảo cộng sinh của Đông Hoàng Thái Nhất, có pháp tắc thời gian và không gian, là chí bảo phòng ngự, cùng cấp bậc với Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Kiếm đẳng Tiên thiên chí bảo.

Dù một mình địch hai cũng không hề rơi vào thế hạ phong.

Côn Bằng và Phục Hy dẫn theo một đám đại yêu cùng với các Tổ Vu còn lại là Cộng Công, Chúc Dung, Thiên Ngô, Cường Lương, Hấp Tư, Chúc Cửu Âm, Xa Bỉ Thi, Huyền Minh đại chiến.

Tổ Vu không phải ai cũng là Chuẩn Thánh.

Đế Giang, Câu Mang, Nhục Thu là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Cộng Công, Chúc Dung, Hậu Thổ là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Huyền Minh, Thiên Ngô, Chúc Cửu Âm là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Hiện tại Hậu Thổ đã trực tiếp công đức thành Thánh, thân ở luân hồi.

Cường Lương, Hấp Tư, Xa Bỉ Thi ba Vu tộc là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là đến Chuẩn Thánh sơ kỳ, không lâu nữa là có thể bước vào. ...

Quả nhiên, một cuộc tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí của các đại lão, không cẩn thận lại biến thành đại chiến Vu Yêu!

Không còn cách nào khác, hiện tại Vu tộc và Yêu tộc quá mạnh, nếu Vu Yêu liên hợp, tuyệt đối sẽ càn quét Hồng Hoang vạn tộc, theo kiểu nghiền ép!

Minh Hà lão tổ và đệ tử của các Thánh nhân thấy Vu Yêu đang đánh nhau kịch liệt, vội vàng lao về phía Hồng Mông Tử Khí.

Yêu tộc vô cùng sốt ruột, họ cần Hồng Mông Tử Khí.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, thậm chí Phục Hy và Côn Bằng, ai có được Hồng Mông Tử Khí đều có khả năng chứng đạo.

Nhưng họ bị Vu tộc níu chặt.

Cả Hồng Hoang có tộc nào không cần Hồng Mông Tử Khí?

Chỉ có Vu tộc!

Vu tộc không tu nguyên thần, chỉ tu nhục thân, dù có lấy được Hồng Mông Tử Khí cũng không chắc có thể chứng đạo.

Vì vậy, mục đích của Vu tộc chỉ có một, ngăn chặn Yêu tộc lấy

Hồng Mông Tử Khí.

Các đại lão Yêu tộc tức đến uất nghẹn, mắt thấy Minh Hà lão tổ và đệ tử của các Thánh nhân ngày càng gần Hồng Mông Tử Khí, quả thực sắp tức điên.

Nếu Minh Hà lão tổ lấy được Hồng Mông Tử Khí, Yêu tộc thật sự không có cách nào.

Huyết hải không khô, Minh Hà bất tử!

Chỉ cần Minh Hà lão tổ trốn trong Vô Tận Huyết Hải chậm rãi luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, ngay cả Thánh nhân cũng không làm gì được Minh Hà lão tổ, huống chi là Yêu tộc.

Nếu đệ tử của các Thánh nhân lấy được Hồng Mông Tử Khí, Yêu tộc càng không có cách nào, chẳng lẽ có thể diệt được Nhân Giáo, Xiển Giáo sao?

Nếu giáo phái nào lấy được đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này, sau này sẽ có thêm một vị Thánh nhân, thực lực tuyệt đối sẽ tăng mạnh.

Chương 23

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất bị níu chặt, Côn Bằng đang dẫn đại yêu đại chiến với Cộng Công, Chúc Dung, Thiên Ngô, Cường Lương, Hấp Tư, Chúc Cửu Âm, Xa Bỉ Thi, Huyền Minh lại đột nhiên lao về phía Hồng Mông Tử Khí.

Côn Bằng vốn bị Hồng Vân lão tổ hại mất thánh vị, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này hắn nhất định phải nắm bắt được.

Nếu không sẽ có tâm ma!

Đế Tuấn sắc mặt biến đổi.

Thôi bỏ đi, chỉ cần thánh vị cuối cùng này ở trong Yêu tộc, còn hơn là bị người khác lấy đi.

Vạn nhất Côn Bằng có được Hồng Mông Tử Khí, sau này không nghe lệnh của hắn và Đông Hoàng Thái Nhất, cũng là chuyện có thể lường trước, nhưng Đế Tuấn lúc này thật sự không thể đi được!

Đế Giang, Câu Mang, Nhục Thu thậm chí còn hiện ra Tổ Vu chân thân, liều mạng níu giữ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Ba Tổ Vu chân thân đầu đội trời, chân đạp đất che cả bầu trời, sát khí càn quét trăm vạn dặm xung quanh.

Mặc dù Minh Hà lão tổ và đệ tử của các Thánh nhân đi trước một bước, nhưng về tốc độ, Côn Bằng không thua kém bất kỳ ai.

Côn Bằng thi triển cực tốc, trực tiếp đuổi kịp Minh Hà lão tổ và đệ tử của các Thánh nhân.

Lúc này, Đế Phượng Thiên dẫn đệ tử Tiệt Giáo cũng đã đến.

Nhưng họ đứng ở ngoài trăm vạn dặm, bên đó đều là chiến đấu

cấp Chuẩn Thánh, đi qua quá nguy hiểm.

Bích Tiêu vỗ vỗ ngực nói: "Thật đáng sợ, đó là Chuẩn Thánh sao?

Chỉ một dư chấn chiến đấu cũng đủ để ta thân tử đạo tiêu." Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu cũng nhìn mà tim đập thình thịch.

Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu thì khá hơn một chút, dù sao cảnh giới cũng cao hơn một chút.

Kim Linh Thánh Mẫu và Vô Đương Thánh Mẫu là Thái Ất Kim Tiên viên mãn, Quy Linh Thánh Mẫu là Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Kim Linh Thánh Mẫu có chút bất đắc dĩ nói: "Thiếu chủ, chúng ta hình như không thể tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí." "Ta dẫn các ngươi đi xem náo nhiệt thôi, ta không tranh giành thứ này." Đế Phượng Thiên thờ ơ trả lời.

Hồng Mông Tử Khí chính là một cái hố, ai lấy người đó chết.

Đương nhiên, Đế Phượng Thiên lấy cũng sẽ không chết, dù sao chỗ dựa của hắn cứng hơn Hồng Vân rất nhiều.

Hồng Vân lão tổ chỉ dựa vào một mình Trấn Nguyên Tử, lão đa của hắn là Thông Thiên Giáo Chủ, con trai Thánh nhân duy nhất của Hồng Hoang, ai dám ra tay?

Nhưng Đế Phượng Thiên không muốn chứng đạo Thiên Đạo Thánh Nhân, nếu dựa vào Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo Thiên Đạo Thánh Nhân, vĩnh viễn chỉ có thể ở dưới trướng Hồng Quân, không thể lật mình.

Nay có Đại Đạo trong tay, Đế Phượng Thiên muốn thử xem có thể chứng được Đại Đạo Thánh Nhân hay không, tuy quá trình gian nan, nhưng dù sao cũng có cơ hội lật mình.

Hồng Mông Tử Khí e rằng ai giành cũng vô ích, chắc chắn sẽ bay

đến chỗ Hồng Vân lão tổ.

Về phần tại sao Hồng Quân lại muốn hại Hồng Vân lão tổ, hắn cũng không rõ.

Tâm tư của Đạo Tổ ai mà đoán được?

Nhưng Đế Phượng Thiên cảm thấy có khả năng Hồng Quân không muốn Hồng Hoang thiên địa xuất hiện vị Thánh nhân thứ chín, bởi vì Thánh nhân càng nhiều thì càng khó kiểm soát cục diện.

Nếu không tại sao Hậu Thổ sau khi thành Thánh lại lập tức bị ép vĩnh trấn luân hồi?

Hồng Quân chắc chắn biết, Hồng Vân lão tổ có được Hồng Mông Tử Khí chắc chắn sẽ chết.

Sau đó, sau khi Hồng Vân lão tổ chết, Hồng Mông Tử Khí sẽ độn thổ mà đi, không tìm được nữa!

Vị Thánh nhân cuối cùng đó sẽ không xuất hiện.

Và chuyện này không thể trách Đạo Tổ, người ta đã lấy ra đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, cho cơ hội tranh giành rồi, cuối cùng Hồng Mông Tử Khí biến mất thì liên quan gì đến bản Đạo Tổ?

Bất lực thôi!

Đế Phượng Thiên chỉ có thể giải thích như vậy.

Sáu cô gái ngẩn người, Vô Đương Thánh Mẫu không hiểu hỏi: "Thiếu chủ, ngài đối với Hồng Mông Tử Khí hình như không mấy hứng thú." Điều này khiến người ta cảm thấy vô cùng không thể tin được, đó là cơ hội chứng đạo cuối cùng, các đại lão đều vì Hồng Mông Tử Khí mà đại chiến, thiếu chủ của chúng ta lại không có phản ứng gì?

Huyền Đô của Nhân Giáo và Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử

của Xiển Giáo, đều đã đi tranh giành rồi.

"Hồng Mông Tử Khí là một củ khoai lang nóng, ai lấy cũng sẽ trở thành kẻ thù chung của Hồng Hoang, ai lấy người đó chết, cứ chờ xem đi!" Đế Phượng Thiên vô cùng bình tĩnh, như thể đã nhìn thấu tất cả.

Sáu cô gái nhìn nhau, trong lòng cũng cảm thấy lời của thiếu chủ có mấy phần đạo lý.

Nhưng đạo lý là đạo lý, có thể trước mặt Hồng Mông Tử Khí mà không động lòng, tâm tính của thiếu chủ cũng quá nghịch thiên rồi.

Bên kia.

Thật sự để Côn Bằng đuổi kịp.

Côn Bằng cực tốc thật không phải chuyện đùa.

"Hahahaha, thánh vị cuối cùng, bản yêu sư lấy đây!" Côn Bằng ngày càng gần Hồng Mông Tử Khí, mắt thấy sắp lấy được, phát ra tiếng cười lớn.

"To gan, Côn Bằng tìm chết!" Minh Hà lão tổ đại nộ, phương hướng Huyết Hải cũng theo đó gào thét.

Về phần Huyền Đô, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử ba người, chưa phải Chuẩn Thánh, sức cạnh tranh không lớn, chỉ vì là đệ tử Thánh nhân nên không ai ra tay với họ mà thôi, nếu không đã chết một vạn lần.

Ngay khi Côn Bằng sắp lấy được Hồng Mông Tử Khí, Hồng Mông Tử Khí lại bay nhanh về phía Hồng Vân lão tổ! ...

Ngay khi Côn Bằng sắp lấy được Hồng Mông Tử Khí, Hồng Mông Tử Khí lại bay nhanh về phía Hồng Vân lão tổ!

Hồng Vân lão tổ và Trấn Nguyên Tử kỳ thực chỉ đang đứng xem

kịch ở không xa.

Hai người đều không dám tranh, tu vi đều không bằng Minh Hà lão tổ và Côn Bằng.

Trấn Nguyên Tử vuốt râu dài hoa trắng nói: "Cũng không biết đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này sẽ thuộc về ai." Hồng Vân lão tổ có chút bất đắc dĩ nói: "Nếu để Côn Bằng kia lấy được, ta thảm rồi, hay là để Minh Hà lão tổ kia lấy đi!

Ta và Minh Hà lão tổ không có thù oán." Trấn Nguyên Tử thở dài một tiếng nói: "Chúng ta lui ra xa một chút, để khỏi bị người khác hiểu lầm là ta muốn tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí." Hồng Vân lão tổ đang định đáp ứng, cả người đột nhiên sững sờ tại chỗ.

"Cái... cái Hồng Mông Tử Khí kia hình như đang bay về phía ta!" Hồng Vân lão tổ đột nhiên cảm thấy đại sự không ổn, Hồng Mông Tử Khí sao lại bay về hướng này?

"Mẹ nó, mau chạy!

Nếu không hôm nay chết chắc rồi!" Trấn Nguyên Tử cũng kinh hãi thất sắc, không phải không động lòng với Hồng Mông Tử Khí, chỉ cảm thấy sau khi lấy được thực lực không đủ, có thể sẽ mất mạng.

Người khác đều đang liều mạng truy đuổi Hồng Mông Tử Khí, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ lại bỏ chạy, cũng khá buồn cười.

Hai người này nhát gan đến mức nào!

Nhưng cũng là biểu hiện của sự tự biết mình!

Nhưng không kịp nữa rồi!

Đạo Hồng Mông Tử Khí kia với tốc độ không thể lý giải đã trực tiếp chui vào trong cơ thể Hồng Vân lão tổ.

Hồng Vân lão tổ: "???" Hồng Vân lão tổ hoàn toàn ngơ ngác.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Chương 24

Hồng Mông Tử Khí đang làm gì vậy?

"To gan, Hồng Vân dám giành Hồng Mông Tử Khí?!" Tiếng gầm giận dữ của Côn Bằng vang vọng khắp phương trời đất.

Côn Bằng nhìn thấy Hồng Vân vốn đã rất tức giận, chỉ muốn giết chết Hồng Vân, nhưng Hồng Mông Tử Khí ở trước mắt, Côn Bằng cũng tạm thời không quan tâm đến Hồng Vân được.

"Chết đi!" Minh Hà lão tổ cũng tỏa ra sát khí ngút trời, lao về phía Hồng Vân lão tổ.

Trước khi luân hồi được thành lập, hồn phách của người chết đều trôi về Huyết Hải, vì vậy nơi đó cũng tràn ngập sát khí.

Dẫn đến khí tức của Minh Hà lão tổ và Thập Nhị Tổ Vu có phần tương tự.

Hồng Vân lão tổ và Trấn Nguyên Tử hoàn toàn cạn lời.

Hồng Mông Tử Khí tự bay đến, chẳng lẽ các ngươi mù sao?

Đương nhiên, bất kể có phải Hồng Mông Tử Khí tự bay đến hay không, đều không thể thay đổi được sự thật hiện tại là Hồng Mông Tử Khí đang ở trong cơ thể Hồng Vân lão tổ.

Theo lý của Côn Bằng, tiểu nhi Hồng Vân căn bản không nên xuất hiện ở đây.

Trấn Nguyên Tử vội vàng lấy ra Địa Thư che chở cho Hồng Vân lão tổ.

Nếu không Hồng Vân lão tổ tuyệt đối sẽ bị một kích miểu sát.

Minh Hà lão tổ và Côn Bằng đều là Chuẩn Thánh trung kỳ, hắn chỉ

là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Bích Tiêu vô cùng sùng bái nói: "Thiếu chủ, ngài thật quá cơ trí, quả nhiên như ngài đã liệu." Đế Phượng Thiên ra vẻ ngẩng đầu bốn mươi lăm độ, ra dáng một cao nhân đã nhìn thấu thiên cơ.

Bộ dạng đó khiến trong mắt Bích Tiêu lấp lánh những ngôi sao nhỏ.

Nhưng không ai chú ý, ở không xa, một bóng người màu đỏ chậm rãi xuất hiện ở đó.

"Kiểm tra thấy Nữ Oa nương nương xuất hiện ở gần đây, lựa chọn đã được mở." "Một: Lập tức tiến đến chào hỏi, kết giao với Nữ Oa, phần thưởng thần thông Ba Đầu Sáu Tay." "Hai: Không để ý đến, giả vờ không biết Nữ Oa, phần thưởng thần thông Ngũ Hành Độn Thuật." Đế Phượng Thiên nhìn xung quanh một vòng, quả nhiên không biết từ lúc nào đã thấy một bóng người màu đỏ.

Hoàn toàn không biết bóng người đó xuất hiện lúc nào.

Đó hẳn là Nữ Oa.

Cũng quá đẹp rồi đi?

Vẻ cao quý không thể xâm phạm, dung nhan nghiêng nước nghiêng thành!

Nữ Oa cũng chú ý có người đang nhìn mình, đôi mắt tuyệt mỹ nhìn sang.

Liền thấy Đế Phượng Thiên khiến người ta đau đầu.

Ban đầu khi Đế Phượng Thiên mắng đạo tổ, Nữ Oa có nhìn, tự nhiên biết kẻ này là ai.

Con trai của sư huynh Thông Thiên, kẻ phá đa, đáng lẽ phải gọi mình một tiếng sư cô.

Nhưng Nữ Oa không muốn nhận kẻ to gan lớn mật này, giả vờ không quen biết trực tiếp quay đầu đi.

Đế Phượng Thiên biết điều mà chọn phương án thứ hai, không phải không muốn làm quen với Nữ Oa, nhưng hiện tại Nữ Oa không thèm để ý đến hắn.

Lão tử đường đường là siêu cấp thánh nhị đại duy nhất của Hồng Hoang, sao có thể mặt nóng áp mông lạnh chứ?

Có cốt khí mà chọn phương án thứ hai.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, phần thưởng thần thông Ngũ Hành Độn Thuật!" Bảng cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Chưa biết.

Tu vi: Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Đại đạo: Ám Chi Đại Đạo.

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Tiệt Thiên Chỉ, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Hóa Huyết Thần Đao (Hậu thiên linh bảo), mảnh vỡ Thí Thần Thương (x5).

Nhìn qua bảng cá nhân, Đế Phượng Thiên tiếp tục quan sát trận chiến.

Bên kia, Hồng Vân lão tổ và Trấn Nguyên Tử bị một trận đánh tơi bời.

Nếu không có Địa Thư của Trấn Nguyên Tử che chở, Hồng Vân

lão tổ sớm đã bị đánh chết rồi.

Địa Thư của Trấn Nguyên Tử là do đại địa thai mô hóa thành, vì vậy lực phòng ngự cực cao, là cấp bậc Tiên thiên linh bảo, nhưng năng lực phòng hộ không thua kém gì Thập nhị phẩm công đức kim liên của Tiếp Dẫn.

Vì vậy, Côn Bằng và Minh Hà lão tổ muốn phá vỡ phòng ngự của Địa Thư, thật sự phải tốn không ít công sức.

Nhưng, mai rùa cũng có lúc bị phá vỡ.

Dưới sự tấn công liên tiếp của Côn Bằng và Minh Hà lão tổ, Địa Thư cuối cùng cũng không chống đỡ nổi.

Trong khoảnh khắc phòng ngự của Địa Thư bị phá vỡ, Hồng Vân lão tổ biết mình chết chắc rồi.

Nhưng không thể liên lụy bạn tốt, Trấn Nguyên Tử vì Hồng Vân thật sự đã làm quá nhiều rồi.

Phải biết họ không phải như Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất là anh em ruột, chỉ là bạn bè mà thôi.

Ở Hồng Hoang, tính toán không ngừng, ngay cả Thánh nhân cũng như vậy, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ mới là bạn bè thật sự.

Hồng Vân lão tổ tuy là một lão hảo nhân, nhưng đất sét còn có ba phần lửa giận, huống hồ là một Chuẩn Thánh?

"Lão hữu, mau chạy!" Trấn Nguyên Tử lập tức kinh hô.

"Bạn tốt, ta Hồng Vân đã liên lụy ngươi, ta Hồng Vân có lỗi với ngươi, đại ân đại đức của ngươi, ta Hồng Vân dù hồn bay phách tán cũng không dám quên!" Nói xong, Hồng Vân lão tổ trực tiếp ném Trấn Nguyên Tử không hề phòng bị ra xa trăm vạn dặm.

Trong khoảnh khắc, lão hảo nhân của Hồng Hoang, Hồng Vân, đã

hoàn toàn nổi giận.

"Đều muốn ta chết sao?

Tất cả mọi người trong Hồng Hoang đều muốn Hồng Vân ta chết, ha ha ha ha ha...

Vậy thì Hồng Vân ta chết cho các ngươi xem thì có sao đâu!" Ngọn lửa giận đã bị Hồng Vân Lão Tổ đè nén nhiều năm cuối cùng cũng bùng phát triệt để.

Sau đó, Hồng Vân Lão Tổ lộ ra bản thể, một đám mây nấm màu đỏ khổng lồ bao trùm cả một phương trời đất.

Hồng Vân Lão Tổ chính là đám mây hồng đầu tiên đắc đạo sau khi trời đất khai mở.

Vốn là một nhân vật có bối phận rất cao, thiên phú kỳ thực cũng phi thường cao.

Nhưng ở Hồng Hoang, ai mà không biết danh tiếng của lão người tốt Hồng Vân, Hồng Vân Lão Tổ quá thích xen vào chuyện của người khác, vì thế dính quá nhiều nhân quả, cảnh giới khó mà đột phá.

Chứng đạo chú trọng lục căn thanh tịnh, vô dục vô cầu, một người nhân quả đầy mình, có thể đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đã là không tệ rồi.

Nếu Hồng Vân Lão Tổ chăm chỉ tu luyện, bớt lo chuyện bao đồng, hiện tại ít nhất cũng đã ngang hàng với Đế Tuấn, Đế Giang.

Đâu đến nỗi bị Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ đè ra đánh?

Chương 25

Những uất ức bao nhiêu năm qua khiến Hồng Vân Lão Tổ hoàn toàn điên cuồng.

"Ha ha ha ha ha, cái Hồng Hoang này không đáng, không đáng để lão tổ ta ở lại, bao nhiêu năm qua ta đã giúp đỡ bao nhiêu người, hiện tại ta bị hai tên nhãi ranh Côn Bằng và Minh Hà đè ra đánh, vậy mà chỉ có một mình Trấn Nguyên Tử bảo vệ ta, ha ha ha ha ha, Hồng Hoang không đáng..." Giọng nói của Hồng Vân Lão Tổ tràn ngập lửa giận, vừa cười liên tục, như một kẻ điên, trông có phần đáng sợ.

"Đều nói dưới Thánh nhân đều là giun dế, hôm nay ta sẽ cho các ngươi thấy Hồng Vân ta không phải giun dế!

Hồng Quân, ngươi giỏi lắm!" Hồng Vân Lão Tổ thật sự điên rồi, dám gọi thẳng cả danh húy của Đạo Tổ!

Thật sự điên rồi sao?

Không!

Đế Phượng Thiên ngược lại cảm thấy Hồng Vân Lão Tổ vào giờ khắc này cuối cùng cũng đã tỉnh ngộ.

Gã ngốc Hồng Vân cuối cùng cũng đã nhìn thấu một vài chuyện.

Theo những lời điên cuồng của Hồng Vân Lão Tổ, cả Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ đều cảm thấy có chuyện chẳng lành.

Tự bạo!

Hắn muốn tự bạo!

Một Chuẩn Thánh muốn tự bạo!

Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ nhìn nhau một cái, lập tức xoay

người bỏ chạy.

Hồng Vân điên rồi, mau chạy thôi!

Cái thói bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh này ở đâu cũng có, Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ lúc trước còn hung hăng đánh Hồng Vân, sau khi Hồng Vân Lão Tổ cứng rắn lên, lập tức bỏ chạy.

"Lui!" Đế Phượng Thiên lập tức dẫn sáu cô gái lui lại.

Một Chuẩn Thánh tự bạo không phải chuyện đùa.

Nhìn đám mây nấm màu đỏ kia, chẳng khác nào một biển đỏ, lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

"Trấn Nguyên Tử lão hữu, Hồng Vân ta có lỗi với ngươi, đừng báo thù cho ta!" Hồng Vân phát ra tiếng gào thét cuối cùng.

Sau đó, biển đỏ kia đột nhiên nổ tung!

"Không!!!" Trấn Nguyên Tử trừng mắt muốn nứt ra, đau thương đến mức nước mắt tuôn rơi.

"Ầm" "Ầm" "Ầm" Vụ nổ kinh thiên động địa quét sạch ức vạn dặm.

Cả bầu trời đều bị màu đỏ bao phủ.

Ngay cả Vu Yêu nhị tộc cũng không thể không dừng tay.

Từng người một chật vật lùi lại.

Không biết có phải Hồng Vân đã uất ức quá lâu hay không, uy lực tự bạo của hắn vượt xa một Chuẩn Thánh sơ kỳ, cảm giác như một Chuẩn Thánh trung kỳ đang tự bạo vậy.

Kẻ hứng chịu đầu tiên tự nhiên là Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ.

Lui nhanh đến mấy cũng không nhanh bằng Hồng Vân tự bạo.

Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ trực tiếp bị nổ bay.

Chết thì chắc chắn không chết.

Nhưng chắc chắn sẽ bị thương không nhẹ.

Không biết bao lâu sau, dư chấn của vụ nổ mới từ từ tan đi.

Nhìn hố sâu khổng lồ vô tận trên mặt đất, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Uy lực tự bạo quá mạnh.

Phải biết rằng trời đất Hồng Hoang lúc này vô cùng kiên cố.

Nếu không Vu Yêu nhị tộc đánh nhau như vậy, sớm đã đánh sập trời đất rồi.

Nhưng Hồng Vân tự bạo, lại để lại một hố sâu ức vạn dặm.

Trong vòng mấy chục nguyên hội, phạm vi ức vạn dặm tuyệt đối không một ngọn cỏ nào mọc nổi.

Ngay cả những đại nhân vật như Đế Tuấn, Đế Giang cũng phải động dung, không nên ép người quá đáng, người tốt cũng sẽ phát điên!

Trấn Nguyên Tử lao tới, ngửa mặt lên trời gào khóc.

"Thiên Đạo bất công, Thiên Đạo bất công a!" Trấn Nguyên Tử quá đau lòng, mất hết lý trí, lại dám mắng cả Thiên Đạo.

Thiên Đạo có cảm ứng, trên bầu trời mây đen cuồn cuộn, sấm sét rền vang, nhưng Trấn Nguyên Tử lại hoàn toàn không hay biết.

"Lão hữu Hồng Vân của ta cả đời đã giúp đỡ bao nhiêu người, làm bao nhiêu việc tốt, không đáng phải nhận kết cục như vậy a!" Trấn Nguyên Tử khóc đến mức đau đớn muốn chết.

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, nếu không phải lão hữu của ta nhường chỗ, hai tên phế vật các ngươi làm sao có thể trở thành đệ tử của Đạo Tổ, vậy mà lại không ra tay tương trợ, uổng làm Thánh nhân, uổng

làm Thánh nhân a!" Trấn Nguyên Tử không chỉ mắng Thiên Đạo, mà còn mắng luôn cả hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Xong rồi!

Lại thêm một kẻ nữa điên rồi!

Tất cả các đại lão đều ngây người, không ngờ Hồng Vân Lão Tổ trước giờ vốn nhát gan yếu đuối và Trấn Nguyên Tử trước giờ vốn không màng thế sự lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, nhất thời đầu óc có chút mông lung.

Tít tận Tây phương, Chuẩn Đề giận dữ nói: "Sư huynh, để ta đi giết Trấn Nguyên Tử, dám sỉ nhục Thánh nhân và Thiên Đạo." Tiếp Dẫn sau khi thôi diễn liền ngăn cản: "Không được, sư huynh đệ chúng ta không thể dính vào nhân quả này, tự có người sẽ ra tay." Quả nhiên, Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ sau khi trở về trong bộ dạng chật vật thì không tìm thấy tung tích của Hồng Mông Tử Khí.

Thêm vào việc bị Hồng Vân tự bạo làm cho mất mặt, Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ trực tiếp trút giận lên người Trấn Nguyên Tử.

Với thương thế hiện tại, Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ ít nhất cũng phải tĩnh dưỡng vạn năm.

Không có được Hồng Mông Tử Khí, lại còn bị một thân thương tích, Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ trong cơn thịnh nộ liền muốn ra tay với Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử lúc này đang đau đớn tột cùng, căn bản không phát hiện ra nguy hiểm đến tính mạng.

"Dừng tay, hai tên súc sinh các ngươi ngay cả mặt mũi cũng không cần nữa à?" Một tiếng quát giận dữ chấn động tám phương, một bóng người mặc áo bào đen trực tiếp chắn trước mặt Trấn Nguyên Tử.

Tất cả các đại lão trong nháy mắt đều nhận ra Đế Phượng Thiên!

Động tĩnh ngày đó Đế Phượng Thiên sỉ nhục Đạo Tổ, tất cả các đại lão có mặt ở đây đều đã chứng kiến.

Không hổ là tồn tại dám mắng cả Đạo Tổ, mở miệng đã chửi Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ là "súc sinh", quả thật có chút uy lực...

Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ ngẩn người, nhất thời mặt đỏ bừng.

Nếu là người khác, Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ chắc chắn đã xông lên giết chết rồi.

Nhưng Đế Phượng Thiên thì bọn họ không dám động vào!

Côn Bằng chắc chắn không dám động, Minh Hà Lão Tổ thì khá hơn một chút, chỉ cần biển máu không cạn, hắn sẽ không chết, cho dù Thông Thiên Giáo Chủ muốn giết cũng không dễ.

Ngay lập tức, một luồng uy áp vô cùng cường đại bao trùm cả một phương trời đất phạm vi ức vạn dặm.

Thánh uy!

Bốn điểm sáng lấp lánh ở bốn hướng đông, tây, nam, bắc của Bích Du Cung.

Chương 26

Kia đâu phải là bốn điểm sáng, rõ ràng là Tru Tiên Tứ Kiếm!

Thông Thiên Giáo Chủ, thiên vị quá rồi!

Che chở con trai, có chút không cần mặt mũi rồi!

Hai chúng ta bị mắng là "súc sinh", còn chưa kịp phản kích, ngươi đã dùng Thánh uy và Tru Tiên Tứ Kiếm uy hiếp ta là sao?

Côn Bằng kìm nén lửa giận nói: "Tiểu hữu, đây là chuyện giữa ta và Trấn Nguyên Tử, không liên quan đến ngươi." Đế Phượng Thiên chỉ vào Côn Bằng mắng lớn: "Bạn thân của người ta vừa bị ép chết đang đau lòng muốn chết đây!

Ngươi còn có mặt mũi hạ sát thủ à?

Côn Bằng, ngươi không cảm thấy mình vì mất đi thánh vị mà trút giận lên Hồng Vân sao?

Ngươi không nghe lời sỉ nhục của Chuẩn Đề, không nhường chỗ cho Tiếp Dẫn là được rồi, chẳng lẽ ngươi là đồ ngốc à?" "Hả?

Bây giờ không dám đi tìm hai thằng ngốc lừa Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gây phiền phức, chỉ dám bắt nạt người thật thà?

Người thật thà bị bắt nạt chết rồi, lại đi bắt nạt bạn của người thật thà?" "Ngươi còn có mặt mũi tự xưng là Côn Bằng Yêu Sư?

Hay là gọi cẩu đầu quân sư cho rồi đi!

Loại hàng như ngươi ở Thiên Đình, ta còn thấy xấu hổ thay cho Đế Tuấn, đồ ngốc như ngươi, chắc gì có được bồ đoàn, Đạo Tổ sẽ nhận ngươi làm đệ tử?" Nói thật, lời của Côn Bằng đã rất nể mặt Đế Phượng Thiên rồi, ngữ khí cũng không tệ.

Nhưng không ai ngờ, Đế Phượng Thiên vừa mở miệng đã là một trận oanh tạc điên cuồng, mắng đến mức Côn Bằng tê cả da đầu!

Đối với những gì Đế Phượng Thiên nói, Côn Bằng hoàn toàn không thể phản bác.

Côn Bằng quả thực cũng hận Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã thành Thánh, Côn Bằng có thể làm gì, đi tìm chết sao?

Gương mặt Côn Bằng nín đến tím gan, trực tiếp bị mắng đến phun ra một ngụm máu.

Tất cả các đại lão nhìn nhau, một Chuẩn Thánh bị mắng đến hộc máu, công lực mắng người này...

Đương nhiên, cũng có liên quan đến việc bị Hồng Vân tự bạo lúc trước, nhưng nếu không phải tức giận công tâm, Côn Bằng chắc chắn cũng sẽ không hộc máu trước mặt bàn dân thiên hạ, mất mặt quá!

Mấy câu nói của Đế Phượng Thiên đã sáng tạo ra cho Hồng Hoang hẳn ba từ mới.

Một là sỏa điểu!

Một là ngốc lư!

Một là cẩu đầu quân sư!

Sau này ở Hồng Hoang, khi các chủng tộc mắng nhau, đều sẽ dùng hai chữ "sỏa điểu".

Sau này ở Hồng Hoang, hễ ai có ân oán với Tây Phương Giáo, tất cả đều mắng "ngốc lư".

Sau này ở Hồng Hoang, hễ ai có ân oán với Côn Bằng, tất cả đều lén gọi là "cẩu đầu quân sư".

Điều duy nhất khiến mọi người may mắn là, lần này Đế Phượng

Thiên không gọi thẳng danh húy của Đạo Tổ nữa.

Trong Tây Phương Giáo, mặt già của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều nín đến tím gan, nhưng nhìn bốn thanh kiếm ở hướng Bích Du Cung, hai người cứng rắn không nói một lời.

Hóa ra Thánh nhân cũng là hạng bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, lúc Trấn Nguyên Tử mắng, Chuẩn Đề còn muốn đi giết hắn, đến khi Đế Phượng Thiên mắng còn hung hơn, kết quả dưới sự uy hiếp của Tru Tiên Tứ Kiếm, cứng rắn không dám thả ra một cái rắm.

Minh Hà Lão Tổ cứng rắn nói: "Ngươi tuy là con trai của Thánh nhân, cũng không thể vô pháp vô thiên như vậy, chẳng lẽ ngươi muốn học Hồng Vân làm lão người tốt sao?" Đế Phượng Thiên liếc nhìn Minh Hà Lão Tổ một cái, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Yo!

Ai đây?

À, Minh Hà lão cẩu phải không?

Bảo sao hôi thế, ngươi không học theo Nữ Oa nương nương sáng tạo chủng tộc à?

Sao vẫn chưa thành Thánh thế?" "Truyền thuyết Minh Hà lão cẩu là do ô huyết của Bàn Cổ đại thần hóa thành, thật sự cho rằng mình có địa vị ngang hàng với Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu rồi sao?

Sao không tè một bãi ra mà soi lại mình xem, ngươi có xứng không?" "Ai da!

Đừng có trừng mắt thổi râu với bản thiếu chủ, ta sợ quá đi à!

Hả!

Đánh ta đi!

Bản thiếu chủ đang ngứa ngáy khắp người đây, rất muốn bị người ta đánh cho một trận." "Sao, không dám?

Không dám thì cút sang một bên, bản thiếu chủ muốn làm lão người tốt, làm thánh nhị đại phá gia chi tử cần ngươi chỉ tay năm ngón sao?

Minh Hà lão cẩu không thử uy lực Tru Tiên kiếm của lão đa ta xem?" "..." Cả khuôn mặt già nua của Minh Hà Lão Tổ lúc này đang co giật.

Tất cả các đại lão vào giờ khắc này đều hoàn toàn kinh ngạc!

Cái công phu mắng người này, cũng quá đỉnh rồi đi?

Người ta nói một câu, hắn mắng mười câu, hoàn toàn mắng theo hướng đắc tội chết đối phương, mắng đến mức người khác không thể cãi lại.

Khóe miệng Đế Giang co giật nói: "Sau này tất cả đều phải ghi nhớ bộ dạng của tên này cho bản tổ vu, ai đắc tội hắn bản tổ vu tự mình bẻ gãy xương cốt của các ngươi." Huyền Minh không hiểu hỏi: "Đại huynh vì sao lại sợ hắn như vậy?

Vu tộc chúng ta ngay cả Thánh nhân cũng không sợ, lại sợ một tên nhóc ranh sao?" Đế Giang đen mặt nói: "Ta mắng không lại hắn, khiêm tốn một chút đi!" Huyền Minh: "..." Huyền Minh cũng nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên không rời, dưới gầm trời này, người có thể khiến đại huynh sợ hãi, đây là người đầu tiên.

Vu tộc thuộc loại trời không sợ đất không sợ, Lục Thánh, Vu tộc cũng hoàn toàn không sợ, đương nhiên cũng sẽ không cố ý đi trêu chọc, dù sao cũng không phải não tàn!

Giờ khắc này, công phu mắng người của Đế Phượng Thiên khiến Đế Giang tê cả da đầu!

Đế Tuấn cũng có chút bất mãn nhìn Côn Bằng, Côn Bằng bỏ lại một đám đại yêu, trực tiếp đi truy đuổi Hồng Mông Tử Khí.

Dẫn đến Thiên Đình đại yêu lại chết mất mấy vị.

Sau đó Hồng Mông Tử Khí không lấy được, lại bị Hồng Vân Lão Tổ tự bạo ép cho chật vật rút lui.

Bây giờ còn muốn tiếp tục gây sự, quả thực làm mất hết mặt mũi của Yêu tộc Thiên Đình.

Câu nói "ta còn thấy xấu hổ thay cho Đế Tuấn" của Đế Phượng Thiên không sai, Đế Tuấn quả thực rất cạn lời.

Cũng có chút thất vọng về Côn Bằng...

Côn Bằng vốn là loại yêu xảo quyệt, căn bản không một lòng một dạ vì Thiên Đình.

Nếu không sau này Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều chết, Côn Bằng sao có thể bình an vô sự.

Đương nhiên, Đế Tuấn hiện tại không biết những điều này.

Côn Bằng có thực lực, vì để lớn mạnh sức mạnh của Yêu tộc Thiên Đình, Đế Tuấn chắc chắn phải để Côn Bằng gia nhập Thiên Đình.

"Côn Bằng, còn không trở về?" Giọng nói âm trầm của Đế Tuấn vang lên.

Côn Bằng cũng biết hôm nay mình làm việc không được quang minh chính đại lắm với các đại yêu, thấy ngữ khí của Đế Tuấn không thiện, lại hoàn toàn không có cách nào với Đế Phượng Thiên, liền bay trở về.

Hiện tại chỉ còn lại Minh Hà Lão Tổ và Đế Phượng Thiên mắt to trừng mắt nhỏ.

"Này, Minh Hà lão cẩu, ngươi có động thủ không?

Định dùng ánh mắt ăn tươi nuốt sống ta à?

Nếu không phải bản thiếu chủ hiện tại đánh không lại ngươi, sớm đã đánh ngươi về biển máu rồi." Đế Phượng Thiên ngoáy ngoáy tai, ra vẻ không kiên nhẫn.

Chương 27

Các đại lão bao gồm cả Nữ Oa đều co giật khóe miệng, có thể nói câu "nếu không phải bản thiếu chủ hiện tại đánh không lại ngươi" một cách bá khí vô song như vậy, mặt phải dày đến mức nào?

Ngươi cũng biết mình đánh không lại à?

Cũng biết mọi người đều nể mặt Thông Thiên Thánh nhân à?

Vậy mà còn kiêu ngạo như vậy?

Ta kiêu ngạo đấy, thì sao nào?

Có giỏi thì đi tìm lão đa ta đánh một trận đi?

"Hừ...

Minh Hà lão tổ ta ghi nhớ rồi!" Nói xong Minh Hà Lão Tổ vô cùng tức giận phất tay áo bỏ đi.

"Ồ, ghi nhớ rồi à?

Ta sợ quá đi!

Ngươi đợi chứng đạo rồi hãy đến tìm ta a!

À, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng biến mất rồi, Minh Hà lão cẩu hình như không thể chứng đạo được nữa nhỉ?

Ha ha ha..." Lời nói kiêu ngạo của Đế Phượng Thiên vang lên sau lưng.

Khiến Minh Hà Lão Tổ loạng choạng một cái, suýt nữa từ trên không trung rơi xuống đất.

Hôm nay không những không được lợi gì, còn mất hết mặt mũi, biệt danh Minh Hà lão cẩu cũng sẽ lan truyền khắp Hồng Hoang.

Minh Hà Lão Tổ phải về biển máu vô tận tự kỷ một thời gian rồi.

Đúng lúc này, đạo Hồng Mông Tử Khí đã biến mất đột nhiên từ dưới đất chui lên.

Hướng về phía Đế Phượng Thiên mà bay tới.

Đế Phượng Thiên kinh hãi thất sắc!

Đậu xanh?

Tình hình gì đây?

Không phải đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng sau khi biến mất là không thấy nữa sao?

Vì sao lại chui ra?

"A a a!

Cứu mạng a!

Đế Tuấn, Đế Giang, mau lên, Hồng Mông Tử Khí đang đuổi theo ta, các ngươi không muốn Hồng Mông Tử Khí sao?

Mau ra tay đi..." Đế Phượng Thiên vội vàng bỏ chạy, không để Hồng Mông Tử Khí đuổi kịp.

Các đại lão: "..." Hành động nghịch thiên của Đế Phượng Thiên khiến tất cả các đại lão không hiểu ra sao.

Khiến tất cả các đại năng tranh giành đến vỡ đầu chảy máu Hồng Mông Tử Khí, hắn lại như gặp phải quỷ mà trực tiếp bỏ chạy là ý gì?

Là con trai của Thánh nhân, không cần chứng đạo sao?

Thánh nhị đại thật sự có thể muốn làm gì thì làm sao?

Kia là Hồng Mông Tử Khí a!

Các vị đại lão cảm giác bị Đế Phượng Thiên chọc tức sắp hộc máu, giờ phút này cuối cùng cũng hiểu được cảm giác của Côn Bằng.

Đế Phượng Thiên thật sự sợ a!

Hắn đã quyết định không chứng Thiên Đạo Thánh nhân, Hồng Mông Tử Khí đối với người khác là cơ duyên chứng đạo, đối với hắn chính là độc dược a!

Đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này rốt cuộc có thể luyện hóa được không vẫn là một ẩn số.

Có thể chỉ là Hồng Quân lấy ra để hại chết Hồng Vân Lão Tổ, căn bản không thể luyện hóa được, lấy Hồng Mông Tử Khí để làm gì?

Để tự hại mình à?

Cho nên bất kể là nguyên nhân nào, Đế Phượng Thiên thật sự không muốn Hồng Mông Tử Khí a!

Thế là liền có một cảnh tượng kỳ lạ, Hồng Mông Tử Khí đuổi theo Đế Phượng Thiên chạy khắp trời!

Nếu Hồng Mông Tử Khí có ý thức, e rằng cũng phải tức đến nổ tung.

Dù sao thì Côn Bằng hiện tại cũng tức đến hoài nghi nhân sinh.

Đế Tuấn và Đế Giang lập tức lao về phía Đế Phượng Thiên.

Nhưng không kịp rồi!

Tốc độ của Hồng Mông Tử Khí quá nhanh, sắp đuổi kịp Đế Phượng Thiên rồi.

Đế Phượng Thiên đang lúc muốn khóc không ra nước mắt, nhìn thấy bóng người màu đỏ phía trước, vui mừng nói: “Cô cô cứu mạng a!

Mau giúp con đuổi Hồng Mông Tử Khí đi!” Cô cô?

Mọi người đều nhìn về phía bóng người màu đỏ kia.

Nữ Oa nương nương đến lúc nào vậy?

Hoàn toàn không biết a!

Thánh nhân thật sự đáng sợ như vậy sao?

Xuất hiện thần không biết quỷ không hay, hoàn toàn không ai biết!

Nữ Oa mặt đầy vạch đen, chỉ lén xem kịch thôi, cả ngày ở trong Oa Hoàng Cung có chút buồn chán, kết quả lại gặp phải chuyện.

Mà tên nhóc phá gia chi tử này chưa từng gặp ta a?

Vì sao có thể nhận ra ta?

Trong lúc Nữ Oa đang ngẩn người, Đế Phượng Thiên đã trốn sau lưng Nữ Oa, nắm lấy tay Nữ Oa.

"Cô cô bảo vệ con, Hồng Mông Tử Khí muốn làm hại con!" Đế Phượng Thiên ra vẻ một thiếu niên bị hại khổ sở.

Khiến tất cả các đại lão suýt nữa tự kỷ, kia là Hồng Mông Tử Khí a!

Ngươi coi nó là độc dược à?

Nữ Oa liếc nhìn về hướng Tử Tiêu Cung, lại liếc nhìn Hồng Mông Tử Khí, nhất thời không quyết định được đây có phải là ý của sư phụ không?

Nhưng khi Hồng Mông Tử Khí sắp đến gần Nữ Oa, nó lại chui xuống đất biến mất không thấy.

"Nguy hiểm quá!" Đế Phượng Thiên cảm nhận sự mềm mại trong tay, có chút xao động.

Nữ Oa cũng quá xinh đẹp rồi, dường như chỉ có Hậu Thổ mới có thể so sánh.

Chương 28

Nữ Oa lúc này mới phản ứng lại tay mình đang bị tên nhóc phá gia chi tử này nắm trong tay.

Vội vàng rút ra, khuôn mặt tuyệt mỹ kia lập tức có chút đen lại.

Tất cả các đại lão lại một trận mắt chữ A mồm chữ O, tên nhóc này lại dám nắm cả tay Nữ Oa nương nương?

Chẳng lẽ thánh nhị đại phá gia chi tử này có quan hệ tốt với Nữ Oa nương nương sao?

Nếu không sao lại nắm tay trước mặt bàn dân thiên hạ?

Chẳng lẽ Nữ Oa xuất hiện là để bảo vệ Đế Phượng Thiên?

Nếu không vì sao lại lén lút xuất hiện?

Nữ Oa nhìn những ánh mắt dò xét đang lệch ra tận ba mươi ba tầng trời xung quanh, suýt nữa tức đến phun ra một ngụm máu già.

"Đều là chuyện tốt ngươi làm!" Nữ Oa lườm Đế Phượng Thiên, vẻ mặt hung dữ.

Nhưng cũng không làm gì được Đế Phượng Thiên, hắn là con trai của sư huynh Thông Thiên Giáo Chủ, có thể làm gì được chứ?

Đế Phượng Thiên lại cảm thấy Nữ Oa lúc tức giận thật đáng yêu, mặt dày nói: "Cô cô lúc tức giận trông thật xinh đẹp..." Đế Phượng Thiên lại cảm thấy Nữ Oa lúc tức giận thật đáng yêu, mặt dày nói: "Cô cô lúc tức giận trông thật xinh đẹp!" Nữ Oa: "???" Lời như vậy cũng dám nói?

Các đại lão càng cảm thấy quan hệ giữa Đế Phượng Thiên và Nữ Oa không tầm thường.

Ý vị dò xét càng thêm mãnh liệt.

Nữ Oa quả thực muốn phun máu!

Tên nhóc phá gia chi tử này, lão nương ta thật sự là lần đầu tiên gặp a!

Lúc này, Trấn Nguyên Tử thất hồn lạc phách đi tới, nghiêm túc cúi đầu bái Đế Phượng Thiên: "Đa tạ đạo hữu cứu mạng chi ân." Đế Phượng Thiên tùy ý xua tay nói: "Chuyện nhỏ thôi, bản thiếu chủ cũng không giúp ngươi không công đâu." Trấn Nguyên Tử tự nhiên hiểu rõ, Hồng Vân một lòng giúp người làm niềm vui cũng đã tự bạo rồi, ở đâu ra lão người tốt như vậy.

Trấn Nguyên Tử nói: "Đạo hữu có yêu cầu gì cứ nói." Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Đưa cây Nhân Sâm Quả cho ta, nhân quả này coi như xong." "Cây Nhân Sâm Quả sao?" Trấn Nguyên Tử bỗng nhiên thương cảm: "Lão hữu của ta thích nhất là ăn trộm nhân sâm quả của ta, đáng tiếc...

Thôi vậy, một cây Nhân Sâm Quả đổi lấy nhân quả lần này, bần đạo lời rồi, đạo hữu có thể đến lấy bất cứ lúc nào." Đế Phượng Thiên nói: "Tốt!

Sau khi chuyện ở đây kết thúc ta sẽ đến lấy, sự tình đã xảy ra, mong Trấn Nguyên đại tiên nén bi thương." Trấn Nguyên Tử nhìn về hướng của Yêu tộc Côn Bằng và hướng của biển máu vô tận, từng chữ từng chữ nói: "Nếu có một ngày ta có thể chứng đạo, nhất định sẽ lấy đầu hai tên súc sinh kia." Đế Phượng Thiên gật đầu, kỳ thực hắn cũng rất tán thưởng tình hữu nghị giữa Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ, chỉ là Trấn Nguyên Tử muốn chứng đạo e rằng có chút khó khăn.

"Một lần nữa tạ ơn đạo hữu, vậy bần đạo xin về Ngũ Trang Quán trước." Nói xong, Trấn Nguyên Tử rời khỏi nơi đau lòng này, về Ngũ

Trang Quán chữa thương.

Vu Yêu nhị tộc cũng không quyết chiến ở đây nữa, hai bên để lại lời cay độc rồi ai về nhà nấy.

Chỉ cần Yêu tộc không lấy được Hồng Mông Tử Khí, mục đích của Vu tộc liền đạt được.

Trước khi rời đi, Đế Tuấn và Đế Giang đều liếc nhìn Đế Phượng Thiên một cái, không hề biểu lộ địch ý rõ ràng, ngược lại có vẻ có chút kiêng dè.

Chuyện Hồng Mông Tử Khí tạm thời kết thúc, các đại lão lần lượt rời đi, chỉ còn lại Huyền Đô, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử.

Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Tam Tiêu đều đã đến sau lưng Đế Phượng Thiên.

"Bái kiến Thánh nhân!" Sáu cô gái lần lượt hành lễ với Nữ Oa.

Bất kể là giáo phái nào, thân phận nào, gặp Thánh nhân đều phải hành lễ.

Đó là quy củ.

Đương nhiên có một số ít người không tuân thủ quy củ, ví như Khổng Tuyên sau này, ví như Minh Hà Lão Tổ, ví như Thập Nhị Tổ Vu, ví như Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, lại ví như thánh nhị đại duy nhất của Hồng Hoang, Đế Phượng Thiên.

Đương nhiên, trừ Đế Phượng Thiên, những người kia cho dù gặp Lục Thánh không hành lễ, gặp Hồng Quân cũng sẽ hành lễ.

Thân phận của Đạo Tổ quá cao, nói một cách nghiêm khắc, Đế Tuấn, Đế Giang, Đông Hoàng Thái Nhất, Minh Hà Lão Tổ đều là học trò của Hồng Quân, vì lúc Hồng Quân giảng đạo bọn họ đều đã nghe.

"Không cần đa lễ." Nữ Oa thấy sáu cô gái dung mạo thiên phú đều

không tệ, thái độ đối với các nàng tốt hơn một chút so với tên nhóc phá gia chi tử Đế Phượng Thiên.

Lúc này, Huyền Đô, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử cũng cung kính hành lễ trước mặt Nữ Oa.

Sau đó đối mặt với Đế Phượng Thiên có chút lúng túng, không biết nên mở miệng giao lưu thế nào.

Đế Phượng Thiên hoàn toàn lờ đi ba người, nói với Nữ Oa: "Vừa rồi đa tạ cô cô tương trợ, sau này có thể đến Tiêu Dao Cung trên Bồng Lai tiên đảo của con, con nhất định sẽ chiêu đãi cô cô thật tốt." Nữ Oa bị gọi một tiếng "cô cô" này, mặt có chút đen lại.

Sư cô thì gọi là sư cô, gọi thân mật như vậy làm gì?

"Ừm, không có chuyện gì bần đạo đi trước." Nói xong, Nữ Oa trực tiếp rời đi, nhìn Đế Phượng Thiên có chút đau đầu, đánh không được, mắng không xong, toàn để tên nhóc này chiếm tiện nghi.

"Cung tống Thánh nhân!" Sáu cô gái của Tiệt Giáo cùng với Huyền Đô, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử lần lượt hành lễ, tiễn Nữ Oa Thánh nhân rời đi.

Chỉ có Đế Phượng Thiên đứng tại chỗ không nhúc nhích.

"Nhìn cái gì, chưa thấy trai đẹp bao giờ à?" Đế Phượng Thiên không cho Huyền Đô, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử sắc mặt tốt, dẫn theo sáu cô gái trực tiếp rời đi.

Huyền Đô, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử nhìn nhau, đều có chút cạn lời.

Sắc mặt Huyền Đô khá bình tĩnh, nhưng Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử lại tỏ ra tức giận.

Con trai của Thông Thiên Thánh nhân cũng quá vô lễ rồi đi?

Sư tôn của ta là sư huynh của lão đa ngươi đấy!

So với người khác thì kiêu ngạo, mọi người đều là giáo phái của Thánh nhân, có gì mà kiêu ngạo?

"Hừ, tên Đế Phượng Thiên này thật quá vô lễ." Vân Trung Tử không nhịn được buột miệng một câu.

Huyền Đô và Nam Cực Tiên Ông không nói gì, không biết đang nghĩ gì.

Dù sao sau này cũng sẽ khai chiến, Đế Phượng Thiên không thích làm những chuyện vô nghĩa, tự nhiên lười để ý đến.

Hôm nay, Đế Phượng Thiên mắng Minh Hà Lão Tổ và Côn Bằng, một lần nữa danh tiếng lẫy lừng Hồng Hoang.

Có người nói hắn trượng nghĩa, cũng có người nói hắn dựa vào lão đa lợi hại mà hoành hành bá đạo, có khen cũng có chê.

Những điều này Đế Phượng Thiên đều không quan tâm, lại có người khen ta?

Thật là kỳ lạ... --------- Tử Tiêu Cung.

Một đoàn Hồng Mông Tử Khí lơ lửng bên cạnh Hồng Quân, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, vẫn trở về Tử Tiêu Cung.

Xem ra tất cả quả nhiên đều là âm mưu, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng cũng không phải biến mất như lời đồn, mà vẫn luôn ở trong tay Hồng Quân.

Trước đó tự nhiên cũng là Hồng Quân điều khiển Hồng Mông Tử Khí đến gần Đế Phượng Thiên, muốn đưa Hồng Mông Tử Khí vào trong cơ thể Đế Phượng Thiên, vì đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này không thể luyện hóa, ngược lại có thể hạn chế Đế Phượng Thiên.

Không ngờ phản ứng của Đế Phượng Thiên lại kỳ lạ như vậy,

giống như biết Hồng Mông Tử Khí không thể luyện hóa, khiến Hồng Quân không hiểu.

Sau đó thấy đệ tử Nữ Oa của mình chắn trước mặt Đế Phượng Thiên, Hồng Quân liền điều khiển Hồng Mông Tử Khí chui vào đất.

Hồng Quân nheo mắt quan sát Đế Phượng Thiên.

Đối mặt với Hồng Mông Tử Khí, lại không hề động tâm, còn bỏ chạy?

Hành vi này quá bất thường!

Tất cả mọi thứ trên người Đế Phượng Thiên đều như một ẩn số, khiến Hồng Quân không thể nhìn thấu.

Hồng Quân cảm thấy đã đến lúc gọi đệ tử thứ ba của mình là Thông Thiên Giáo Chủ đến hỏi cho rõ, đứa con này rốt cuộc có lai lịch gì, mẹ ruột của hắn rốt cuộc là ai?

Chương 29

Như vậy mới có thể giải khai khúc mắc trong lòng Hồng Quân...

Oa Hoàng Cung.

Tâm trạng Nữ Oa không tốt lắm.

Nhìn bàn tay của mình, lập tức càng tức hơn.

Từ khi có ý thức đến nay, Nữ Oa chưa từng bị nam tử nào chạm vào, hôm nay lại bị tên nhóc phá gia chi tử Đế Phượng Thiên kia nắm tay một cách khó hiểu.

Khiến Nữ Oa càng nghĩ càng tức, nhưng không thể phát tác, vì Đế Phượng Thiên là tiểu bối, sẽ tỏ ra mình quá nhỏ mọn.

Tô Đát Kỷ thấy vậy liền vội vàng hỏi: "Nương nương sao vậy ạ?" Nữ Oa lắc đầu, cũng giống như Hồng Quân, cảm thấy Đế Phượng Thiên rất bất thường.

Nữ Oa suy nghĩ một lát, nói với Tô Đát Kỷ: "Ta muốn ngươi giúp ta làm một việc." Tô Đát Kỷ lập tức đáp: "Nương nương xin cứ phân phó." Mạng của nàng là do Nữ Oa cứu, tự nhiên Nữ Oa bảo làm gì nàng sẽ làm nấy.

Nữ Oa trầm giọng nói: "Ngươi tìm cách tiếp cận Đế Phượng Thiên, theo dõi hắn cho ta, đứa con này có chút cổ quái, khiến ta không thể nhìn thấu." "Nô tỳ lĩnh mệnh!" Tô Đát Kỷ lập tức lên đường đến Bồng Lai tiên đảo, bắt đầu kế hoạch của mình. --------- Đế Phượng Thiên trước tiên đến Ngũ Trang Quán lấy cây Nhân Sâm Quả, sau đó trồng bên cạnh Tiêu Dao Cung.

Trở về Bồng Lai tiên đảo, Đế Phượng Thiên bị Tam Tiêu vây quanh, líu ríu không ngừng.

“Hồng Mông Tử Khí kia mọi người tranh giành đến vỡ đầu chảy máu, thiếu chủ nhà ta lại không thèm để ý, trực tiếp bỏ chạy, quá ngầu!” “Đúng vậy, muội muội có thấy không, lúc đó đám đại năng của Yêu tộc và Tổ Vu mặt đều đen lại.” “Thiếu chủ mắng Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ thật quá bá khí, mắng hai lão già đó mặt mày xanh mét.” “...” Người nói chuyện chủ yếu là Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu, Vân Tiêu thì trầm ổn hơn một chút.

Một số từ hiện đại lộn xộn, như xanh mét, đen lại, đều là học từ Đế Phượng Thiên.

Đúng là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, sau khi Đế Phượng Thiên mang Bích Tiêu đi, Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu thường xuyên đến thăm, qua lại tiếp xúc tự nhiên nhiều hơn.

Sau đó Quỳnh Tiêu là người sau khi quen thân thì nói nhiều, cho nên bây giờ cùng Bích Tiêu líu ríu khen không ngớt, hận không thể biến thiếu chủ nhà mình thành mặt trời mặt trăng trên trời.

Vân Tiêu đứng bên cạnh nghe đến đỏ cả mặt.

Hai nha đầu này càng ngày càng không biết xấu hổ à?

“Hai vị tỷ tỷ, hay là hai tỷ đừng về nữa!

Ở lại Tiêu Dao Cung, theo thiếu chủ thật tốt biết bao!” Bích Tiêu đưa ra đề nghị của mình.

Vân Tiêu im lặng không nói.

Quỳnh Tiêu thì ngại ngùng gật đầu.

Bích Tiêu thấy Vân Tiêu không nói, lập tức khoác tay đại tỷ, làm nũng nói: “Tỷ tỷ, thiếu chủ thật sự rất tốt, cùng muội muội hầu hạ thiếu chủ đi mà!” Vân Tiêu: “...” Lời này nghe sao cứ kỳ kỳ?

Cảm giác như ba chị em cùng thiếu chủ làm gì đó?

Có thể nói chuyện đàng hoàng được không!

Đế Phượng Thiên ở một bên vui muốn điên rồi!

Tốt quá đi!

Tán gái không cần ra tay, cảm giác muội muội giúp tán tỷ tỷ thật quá sướng đi!

Ai, đẹp trai cũng là một cái phiền não a!

Tán gái cũng không cần ra tay!

Đế Phượng Thiên trong lòng dương dương đắc ý, nhưng bề ngoài lại không tỏ ra gì, duy trì sự uy nghiêm của thiếu chủ.

Dưới tiền đề Quỳnh Tiêu cũng đồng ý, và Vân Tiêu cũng không phản cảm với Đế Phượng Thiên, Vân Tiêu cũng đồng ý ở lại Tiêu Dao Cung hầu hạ thiếu chủ.

Khiến Đế Phượng Thiên rất hài lòng.

"Ba người các ngươi, ai biết nấu rượu?" Đế Phượng Thiên đột ngột hỏi một câu.

Vân Tiêu trả lời: "Ta biết." Đế Phượng Thiên chỉ vào cây Nhân Sâm Quả bên ngoài nói: "Đây là Nhân Sâm Quả, ba ngàn năm mới ra hoa, ba ngàn năm mới kết quả, lại ba ngàn năm nữa mới chín, gần một vạn năm mới ăn được một quả, là thứ tốt hiếm có, ngươi mang đi nấu rượu đi." Vân Tiêu nghe xong kinh ngạc, không ngờ cái cây lấy từ chỗ Trấn Nguyên Tử lại lợi hại như vậy.

Vân Tiêu không chắc chắn hỏi: "Thứ tốt như vậy mang đi nấu rượu có phải quá lãng phí không?" Đế Phượng Thiên khoát tay một cái, bá khí nói: "Chỉ là Nhân Sâm Quả thôi, theo bản thiếu chủ, bảo đảm các ngươi ăn ngon mặc đẹp." Ờ!

Lời này Vân Tiêu không biết đáp lại thế nào, vì nàng không có ham

muốn ăn uống, đại bộ phận tu sĩ đều lấy tu đạo làm chính, không thích ăn uống.

Ăn uống lãng phí thời gian a!

Không bằng bế quan thì thực tế hơn.

Bích Tiêu lại hai mắt sáng như sao nhỏ, nói: "Thật không?

Ta rất muốn ăn thịt rồng đó, lớn như vậy rồi còn chưa được ăn thịt rồng." Đế Phượng Thiên "ha ha" cười lớn nói: "Thịt rồng thôi sao?

Lát nữa ta đi giết Long Vương ở Đông Hải cho ngươi ăn." Bích Tiêu bất mãn nói: "Người ta không muốn ăn thịt rồng già, muốn ăn thịt rồng non!" Đế Phượng Thiên cạn lời, nha đầu này yêu cầu cũng nhiều ghê!

Quỳnh Tiêu nghe vậy cười "khúc khích".

Vân Tiêu nghe mà mặt đầy vạch đen, đi ra ngoài hái Nhân Sâm Quả ngâm rượu.

Tiên nhân nấu rượu tự nhiên không cần phiền phức như vậy, chỉ cần biết quy trình, trực tiếp dùng pháp lực nấu rượu là được.

Cho nên không dùng bao lâu, rượu Nhân Sâm Quả liền nấu xong.

"Thơm quá!" Mùi rượu xộc vào mũi, nha đầu Bích Tiêu nước miếng sắp chảy ra rồi.

Quỳnh Tiêu cũng nuốt nước bọt.

Vân Tiêu hiểu chuyện rót một ly cho Đế Phượng Thiên trước, cung kính nói: "Thiếu chủ mời dùng." Đế Phượng Thiên nhận ly rượu, từ từ thưởng thức.

Mắt hơi trợn lên, cũng quá ngon rồi đi?

Một chút vị rượu cũng không có, mang theo một chút vị ngọt và chua nhẹ, uống vào cả người sảng khoái không tả nổi.

So với rượu vang, rượu đỏ, rượu trắng mà Đế Phượng Thiên uống ở kiếp trước ngon hơn vạn lần không chỉ.

Không!

Căn bản không có tính so sánh.

"Các ngươi cũng thử xem, thật sự rất ngon." Vân Tiêu rót cho Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu mỗi người một ly.

Ngay cả Vân Tiêu cũng kinh ngạc với khẩu vị của rượu Nhân Sâm Quả.

Càng đừng nói đến Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu, cảm giác ngon đến sắp ngất đi.

"Không được, rượu ngon như vậy, không có thịt ngon sao được?

Đợi đó, bản thiếu chủ đi Long Cung một chuyến." Nói xong, Đế Phượng Thiên liền trực tiếp bay về hướng Đông Hải Long Cung.

"Thiếu chủ thật sự đi tìm thịt rồng à?

Thiếu chủ đối với ta thật quá tốt." Bích Tiêu vô cùng vui vẻ, lại uống thêm một ly rượu Nhân Sâm Quả.

"Đừng uống nữa, lát nữa thiếu chủ về rượu cũng hết rồi." Vân Tiêu vội vàng ngăn Bích Tiêu lại.

Bích Tiêu bất mãn nói: "Bên ngoài nhiều Nhân Sâm Quả như vậy!

Tỷ tỷ đi nấu nữa là được mà!" Vân Tiêu nghiêm túc nói: "Hồ đồ, đó đều là đồ của thiếu chủ, ta có thể tùy tiện lấy sao?

Chương 30

Cho ta ngoan ngoãn một chút, không thì đánh!" Bích Tiêu rụt lại bàn tay đang lén lút lấy rượu uống, mặt đầy uất ức...

Bây giờ Đế Phượng Thiên đã là cảnh giới Đại La Kim Tiên, bay đến Long Cung tự nhiên rất nhanh.

"Kẻ nào dám tự tiện xông vào Long Cung trọng địa?" Tôm binh cua tướng giữ cửa lập tức chặn Đế Phượng Thiên lại.

"Ha ha, một chủng tộc suy tàn, cũng gọi là trọng địa à?" Đế Phượng Thiên khẽ phóng ra uy áp, tôm binh cua tướng gần đó trực tiếp bị đánh bay mười vạn dặm.

Đế Phượng Thiên đã lưu thủ, nếu không tất cả đều phải nổ thành sương máu.

Đế Phượng Thiên bước đi với dáng vẻ "lục thân bất nhận", trực tiếp đi vào Long Cung.

"Địch tập!" Tôm binh cua tướng lập tức báo động.

Không cần báo động, ngay lúc uy áp vừa rồi phóng ra, lão Long Vương Ngao Thương đã cảm nhận được uy áp Đại La trong khoảnh khắc đó. ...

Hiện tại Đông Hải là trung tâm của cả Long tộc.

Bây giờ không phân Tứ Hải Long Vương, chỉ có một Long Vương, đó là Ngao Thương.

Bây giờ Long tộc sa sút, bất kỳ chủng tộc nào cũng dám đến dẫm một chân, cả Long tộc chỉ có một Đại La Kim Tiên, đó là Ngao Thương.

So với Yêu tộc, có Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Côn Bằng là Chuẩn Thánh.

Thập Nhị Tổ Vu cũng có hơn nửa là Chuẩn Thánh.

Bá chủ thiên địa thượng cổ là Long tộc bây giờ chỉ có một Đại La Kim Tiên trấn giữ, quả thực thảm không nỡ nhìn.

Ngao Thương là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Người vừa rồi phóng ra uy áp đại khái là Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Điều này khiến Ngao Thương có thêm một chút tự tin.

Ngao Thương trực tiếp bay ra khỏi Long Vương điện, quát lớn: "Kẻ nào dám làm bị thương người của Long Cung ta?" Uy áp Đại La Kim Tiên trung kỳ của Ngao Thương lập tức phóng ra, cả Long Cung đều khẽ run rẩy, tất cả Long tộc đều quỳ xuống.

"Bái kiến Long Vương!" Ngao Thương dùng tu vi của mình để dọa lui đối phương, Long tộc bây giờ quá yếu thế, Ngao Thương thật sự không muốn gây sự, sợ bị diệt tộc.

Đế Phượng Thiên không hề nhúc nhích, nhìn màn biểu diễn đặc sắc của Ngao Thương.

Thấy Đế Phượng Thiên không có phản ứng gì, Ngao Thương có chút lúng túng, không đoán được lai lịch của đối phương lại không dám trực tiếp động thủ.

Phải nói rằng, sự cẩn thận của Ngao Thương đã bảo vệ được ngọn lửa cuối cùng của Long tộc, nếu Ngao Thương kiêu ngạo dám trực tiếp động thủ, hôm nay Đế Phượng Thiên sẽ xóa sổ Long tộc khỏi Hồng Hoang.

Không cần gọi viện binh, chỉ với tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, hắn cũng có thể cùng Long Vương Đại La Kim Tiên trung kỳ một trận.

“Ngươi là ai, báo danh!” Ngao Thương không trực tiếp ra tay, cứng rắn tiếp tục hỏi.

“Đế Phượng Thiên!” Đế Phượng Thiên vô cùng bình tĩnh nói ra ba chữ.

Ờ..!

Long Vương Ngao Thương ngẩn người, Đế Phượng Thiên?

Sao cái tên này có chút quen tai nhỉ?

Một lát sau, Ngao Thương cuối cùng cũng phản ứng lại, lắp bắp nói: “Đế...

Đế... ngài có phải là con trai của Thánh nhân, thiếu chủ của Bồng Lai tiên đảo không?” Ngao Thương không dám gọi thẳng tên của Đế Phượng Thiên, vì vậy nói chuyện lắp bắp.

“Chính là bản thiếu chủ.” Đế Phượng Thiên lập tức ngẩng đầu bốn mươi lăm độ, ra vẻ “ta là vô địch”.

Đợi đến lúc có thể dựa vào tên tuổi để ra vẻ, sao có thể không tạo một dáng thật ngầu chứ?

Ngao Thương sợ đến suýt nữa từ trên rơi xuống, vội vàng bay đến trước mặt Đế Phượng Thiên, không nói hai lời liền quỳ xuống: “Long tộc chi chủ Ngao Thương bái kiến con trai của Thánh nhân, con trai của Thánh nhân vạn an.” “Còn không bái kiến con trai của Thánh nhân, các ngươi muốn chết sao?” Ngao Thương lập tức quát lớn với tất cả Long tộc gần đó.

Long tộc gần đó đều ngơ ngác, sau đó lập tức quỳ xuống trước mặt Đế Phượng Thiên.

“Bái kiến con trai của Thánh nhân!” Ngao Thương lúc này thật sự sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Thôi được!

Dưới đáy biển không thể có mồ hôi lạnh.

Nhưng thật sự bị ba chữ "Đế Phượng Thiên" dọa đến suýt nữa tim nổ tung!

Không chỉ vì Đế Phượng Thiên là con trai của Thánh nhân, mà còn vì những truyền thuyết "vô cùng phong quang" ngầu lòi của Đế Phượng Thiên.

Ngao Thương tuy luôn ở trong Long Cung, nhưng định kỳ đều có tai mắt báo cáo những chuyện lớn ở Hồng Hoang cho Ngao Thương, cho dù không tham gia tranh đấu Hồng Hoang, cũng không thể làm một kẻ mù không biết gì chứ?

Cho nên, đối với chuyện Đế Phượng Thiên nổi giận mắng Đạo Tổ, mắng Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ, Ngao Thương đều đã nghe nói.

Một kẻ điên dám mắng cả Đạo Tổ, còn không dám diệt Long tộc sao?

Đánh chết Ngao Thương cũng không tin.

Cho nên Ngao Thương biết rất rõ, hôm nay nếu biểu hiện không tốt, đó sẽ là ngày Long tộc diệt tộc!

Nghĩ đến đây, cơ thể Ngao Thương không nhịn được khẽ run rẩy.

Hết rồi sao?

Long tộc ta là bá chủ của trời đất sơ khai, Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc liên thủ mới có thể cùng Long tộc ta một trận, chẳng lẽ Long tộc ta hôm nay thật sự phải vong tộc diệt chủng sao?

Ngao Thương ta làm sao đối mặt với liệt tổ liệt tông, làm sao đối mặt với các tiên tổ Long tộc đã chiến đấu đổ máu!

Đế Phượng Thiên tự nhiên không biết nội tâm của Ngao Thương diễn nhiều như vậy.

"Miễn lễ, đưa ta vào Long Cung ngồi một chút." Đế Phượng Thiên mặt không biểu cảm nói.

Ngao Thương vui mừng khôn xiết, chỉ cần vị sát tinh này không có ý định lập tức diệt Long tộc là tốt rồi.

Lập tức cung cung kính kính dẫn đường phía trước.

Các Long tộc khác quỳ trên đất không dám thở mạnh, cũng không dám đứng lên.

Cứ như vậy, Ngao Thương và Đế Phượng Thiên vào trong Long Cung.

Long tộc tuy đã sa sút, nhưng Long Cung lại vô cùng xa hoa.

Ngao Thương không dám ngồi trên ghế rồng, mời Đế Phượng Thiên ngồi lên ghế rồng.

Đế Phượng Thiên cũng không khách sáo, trực tiếp ngồi xuống, có hắn ở đây, Ngao Thương chắc chắn không dám ngồi.

Đế Phượng Thiên thẳng thắn nói: "Ta muốn ăn chút thịt rồng." Ngao Thương ngẩn người, hóa ra là vì thịt rồng.

Trong tay sát tinh này, có thể bảo toàn Long tộc không bị diệt đã là tốt rồi.

Còn có thể xa cầu gì nữa?

Phải nói rằng, những "chiến tích kinh người" của Đế Phượng Thiên, quả thực có hiệu quả, nếu không Ngao Thương cũng sẽ không sợ hãi như vậy.

Chương 31

Với một thánh nhị đại điên cuồng, có thể nói lý được sao?

Ngao Thương cắn răng nói: "Ta lập tức sắp xếp mười con Ngũ Trảo Kim Long có huyết thống thuần khiết nhất của Long tộc ta đưa đến Bồng Lai tiên đảo cho ngài!" Ngũ Trảo Kim Long có huyết thống thuần khiết nhất của Long tộc?

Đó đều là thân thuộc trực hệ của Ngao Thương, hắn cũng nỡ lòng ra.

Đế Phượng Thiên xua tay nói: "Không cần, cho ta một ít tạp long là được, Ngũ Trảo Kim Long huyết thống thuần khiết còn lại không nhiều, giữ lại đi." Đế Phượng Thiên nói với Bích Tiêu sẽ giết Long Vương tự nhiên là nói đùa, trừ phi Long Vương quá không biết điều mới làm vậy, hắn cũng không định ăn Long tộc có huyết mạch thuần chính.

Ngao Sương vừa nghe, vành mắt lập tức ướt nhòa, vội quỳ xuống nói: "Đa tạ con trai của Thánh nhân thể tất, ta lập tức sắp xếp một trăm con tạp long có huyết mạch khá tốt đưa đến Bồng Lai tiên đảo." Không ngờ yêu cầu của Đế Phượng Thiên lại thấp như vậy, khiến Ngao Thương cảm động.

Ngũ Trảo Kim Long huyết thống thuần khiết thì ít, nhưng tạp long thì nhiều, tạp long có thể bồi dưỡng bất cứ lúc nào!

Cũng không làm tổn thương đến nền tảng của Long tộc.

Nếu Đế Phượng Thiên muốn ăn Ngũ Trảo Kim Long, sớm muộn cũng sẽ ăn đến diệt tộc Long tộc.

Nỗi bi ai của một chủng tộc sau khi sa sút, Đế Phượng Thiên chỉ

cần hạ thấp yêu cầu một chút, Ngao Thương đã vô cùng cảm kích. ...

Đế Phượng Thiên cũng không phải người táng tận lương tâm, không có ân oán với Long tộc, tự nhiên cũng không có ý định phải diệt tộc Long tộc.

Đế Phượng Thiên tiếp tục hỏi: "Có linh quả thượng hạng không, cũng đưa cho ta một ít để nhắm rượu." Ngao Thương lập tức gật đầu: "Có!

Linh quả, ta sẽ sắp xếp cho tử đệ Long tộc cùng tạp long đưa đến, có cần linh tửu không ạ?" Đế Phượng Thiên lắc đầu: "Rượu ta có rồi." Ngao Thương cung kính hỏi: "Con trai của Thánh nhân còn có phân phó gì không ạ?" Đế Phượng Thiên suy nghĩ một chút, nói: "Tạm thời không có, ta, Đế Phượng Thiên cũng không lấy không đồ của các ngươi, nếu có Yêu tộc tìm Long tộc gây phiền phức, có thể báo tên Đế Phượng Thiên của ta, tiền đề là không được gây sự, nếu không bị diệt tộc ta cũng sẽ không quản." Ngao Thương vừa nghe lập tức mừng rỡ vạn phần, lại một lần nữa quỳ xuống, trực tiếp dập đầu khóc không thành tiếng: "Ngao Thương thay mặt toàn thể Long tộc cảm tạ con trai của Thánh nhân che chở!" Bao nhiêu năm qua, Long tộc sống quá khổ rồi!

Nhưng hoàn toàn không có đại lão nào ngó ngàng đến Long tộc, vì đây là chủng tộc bị ý chí Thiên Đạo đào thải, ở Hồng Hoang sẽ không bao giờ làm nên sóng gió gì nữa.

Thử hỏi lôi kéo một chủng tộc như vậy có ích lợi gì?

"Ừm, vậy bản thiếu chủ đi trước, nhanh chóng đưa đến!" Nói xong, Đế Phượng Thiên liền định rời đi.

"Con trai của Thánh nhân xin dừng bước!" Ngao Thương cứng rắn gọi theo bóng lưng của Đế Phượng Thiên.

“Có chuyện gì?” Đế Phượng Thiên không quay đầu lại.

“Ta... ta có một con gái, dung mạo tuyệt sắc, tên là Ngao Sương, hy vọng có thể làm thị nữ cho con trai của Thánh nhân, hầu hạ ngài.” Giọng Ngao Thương yếu ớt, sợ Đế Phượng Thiên tức giận.

Đế Phượng Thiên biết Ngao Thương sợ hắn nói suông, Long tộc thật sự có nạn sẽ không giúp, khó khăn lắm mới tìm được một chỗ dựa, phải đưa con gái cho hắn mới yên tâm.

Đế Phượng Thiên đối với Ngao Thương này cũng không phản cảm, là một con rồng khá biết điều.

“Có thể đưa đến cho ta xem.” Đế Phượng Thiên lại ngồi xuống.

Ngao Thương vui mừng, lập tức dùng thần niệm gọi con gái Ngao Sương đến.

Một lát sau, Ngao Sương đến.

Bước đi nhẹ nhàng, một thân váy dài màu xanh nhạt, dung mạo tuyệt mỹ vì căng thẳng mà có chút tái nhợt, trên đầu một đôi sừng rồng màu hồng phấn đáng yêu, quả thực muốn làm người ta manh hóa.

Nhìn một cái, dung mạo của Ngao Sương quả thực không tệ, ngang hàng với Tam Tiêu.

Nhưng khí chất lại hoàn toàn khác với Tam Tiêu.

Không trầm ổn như Vân Tiêu.

Không yên tĩnh như Quỳnh Tiêu.

Không nghịch ngợm như Bích Tiêu.

Vẻ mặt đáng thương của Ngao Sương, dễ dàng kích thích dục vọng bảo vệ của đàn ông.

“Tiện... tiện tỳ Ngao Sương, kiến... kiến con trai của Thánh nhân.” Ngao Sương quỳ trên đất, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Đường đường là công chúa cao quý của Long tộc, được tất cả thiếu long trong Long Cung ngưỡng mộ, Ngao Sương, lại trực tiếp tự xưng là “tiện tỳ”.

Có thể thấy Long tộc lúc này so với Tiệt Giáo, quả thực không thể ngẩng đầu.

“Ngẩng đầu lên.” Giọng Đế Phượng Thiên bình thản.

Ngao Sương ngẩng đầu nhìn Đế Phượng Thiên, thân thể có chút run rẩy.

“Có nguyện ý cùng ta đến Bồng Lai tiên đảo không?

Nói ra ý nguyện thật sự trong lòng, cho dù không muốn ta cũng sẽ không trách tội Long tộc, bản thiếu chủ không thích ép buộc phụ nữ.” Đế Phượng Thiên nhìn thẳng vào Ngao Sương, đưa ra câu hỏi của mình.

Mặt già của Ngao Thương cười đến cứng đờ, câu nói này rõ ràng là Đế Phượng Thiên đã đồng ý cho Ngao Sương ở bên cạnh.

“Có thể hầu hạ con trai của Thánh nhân, là phúc khí của Ngao Sương.” Ngao Sương nhìn Đế Phượng Thiên, ngữ khí chân thành.

Xem ra trong lòng nàng cũng thật sự nghĩ vậy.

“Ừm, vậy cùng ta đến Bồng Lai tiên đảo.” Đế Phượng Thiên thấy Ngao Sương tu vi mới Thái Ất Huyền Tiên hậu kỳ, trực tiếp gọi Cân Đẩu Vân ra.

Ngao Sương nhìn đám mây trắng tinh, có chút thích, sờ lại không dám sờ.

“Đi thôi!” Đế Phượng Thiên ôm eo Ngao Sương trực tiếp nhảy lên

Cân Đẩu Vân, trong nháy mắt biến mất không thấy.

"Cung tống con trai của Thánh nhân!" Ngao Thương lập tức quỳ trên đất, cho đến lúc này, những Long tộc bên ngoài vẫn quỳ không dám đứng lên... --------- Rất nhanh đã trở lại Tiêu Dao Cung trên Bồng Lai tiên đảo.

Tam Tiêu thấy thiếu chủ mang một long nữ về, nhất thời có chút không hiểu.

Bích Tiêu vô tư hỏi một câu: "Thiếu chủ, long nữ đáng yêu như vậy mang về ăn à?

Có chút phung phí của trời a!" Câu nói này dọa Ngao Sương loạng choạng một cái, suýt nữa khóc lên.

Ôm lấy thân thể Đế Phượng Thiên cũng khẽ run rẩy.

Đế Phượng Thiên không vui nói: "Không ăn, là con gái của Long Vương Ngao Thương, Ngao Sương, sau này ba người các ngươi hãy đối xử tốt với nàng." Bích Tiêu đau lòng nói: "Vậy thịt rồng của ta đâu?" Đế Phượng Thiên vỗ vỗ đầu Bích Tiêu, nói: "Đợi chút, sẽ có cho ngươi." Rất nhanh, Long tộc trói một đám tạp long đưa đến, mang theo một đống linh quả các loại.

Khiến đệ tử Tiệt Giáo tưởng Long tộc ăn gan hùm mật gấu dám tấn công Tiệt Giáo.

Kết quả là đưa đồ ăn cho thiếu chủ, uổng công bị dọa một phen.

Những con tạp long này đều rất lớn, đủ ăn một thời gian.

"Nào, chúng ta nướng thịt rồng ăn." Đế Phượng Thiên tiện tay bắt một con tạp long, trực tiếp làm thịt.

Không bao lâu, trong Tiêu Dao Cung mùi thịt thơm nức bay ra.

Khiến đệ tử Tiệt Giáo cũng không có tâm tư tu luyện.

“Thơm quá!

Thiếu chủ đang ăn gì vậy?” “Chưa thấy sao?

Chắc chắn là thịt rồng a!” “Ta cũng muốn ăn, làm sao bây giờ?” “Hừ, thật không biết thiếu chủ coi trọng Tam Tiêu ở điểm nào, ta thấy ta cũng không kém Tam Tiêu mà!” “Thôi đi, ngươi thật sự không bằng Tam Tiêu.” “Ngươi, có giỏi thì nói lại cho lão nương một lần nữa!” “...” Đế Phượng Thiên cũng không biết mình làm cho đệ tử Tiệt Giáo không thể yên tâm tu luyện.

Chương 32

Tiếp tục nướng thịt rồng.

Bích Tiêu sắp chảy nước miếng rồi.

“Thiếu chủ, thiếu chủ, ta cảm thấy có thể ăn được rồi.” Bích Tiêu hai mắt sáng rực, giống như một kẻ ăn xin mấy vạn năm chưa ăn gì.

“Cho ngươi, thiếu chút gia vị.” Nói xong, Đế Phượng Thiên tâm thần khẽ động, biến ra một ít gia vị như muối.

Lật qua lật lại thịt rồng, từ từ rắc gia vị lên.

Một lát sau, Đế Phượng Thiên cảm thấy đã được, liền chia thịt rồng cho các cô gái.

Ngao Sương tự nhiên không ăn, thân là Long tộc chắc chắn không ăn thịt rồng.

Đế Phượng Thiên rót cho Ngao Sương mấy ly rượu Nhân Sâm Quả, ý bảo nàng uống rượu ăn linh quả.

Ngao Sương thấy Đế Phượng Thiên rót rượu cho mình, sợ đến suýt nữa lại quỳ xuống, bị Đế Phượng Thiên ngăn lại...

Ngao Sương thấy Đế Phượng Thiên rót rượu cho mình, sợ đến suýt nữa lại quỳ xuống, bị Đế Phượng Thiên ngăn lại.

“Đến đây rồi thì không phải người hầu nữa, không cần quỳ lên quỳ xuống, đừng nghịch ngợm như nha đầu Bích Tiêu là được rồi.” Đế Phượng Thiên lại thuận tiện trêu chọc Bích Tiêu.

Bích Tiêu miệng đầy dầu mỡ đâu có thời gian để ý đến Đế Phượng Thiên, quả thực như ma đói đầu thai.

“Ngon quá, ngon quá đi, thiếu chủ giỏi quá.” Bích Tiêu miệng đầy

thịt rồng, líu ríu nói gì đó không ai nghe hiểu.

Ngay cả Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu cũng ăn không biết trời đất, có thể thấy quả thực rất ngon.

Đương nhiên, không có động tác thô lỗ như Bích Tiêu, sẽ chú ý một chút hình tượng thục nữ.

Còn Ngao Sương, chỉ yên tĩnh ăn chút linh quả, uống chút rượu Nhân Sâm Quả, thục nữ đến không thể tưởng.

"Ăn chậm thôi, đừng để nghẹn chết!" Đế Phượng Thiên có chút cạn lời nhìn miệng phồng lên của Bích Tiêu.

"Không nghẹn đâu, thiếu chủ yên tâm." Đế Phượng Thiên trợn mắt, không biết nha đầu này đang nói cái quỷ gì.

"Ngon không?" Đế Phượng Thiên hỏi Ngao Sương.

"Ừm, ngon ạ." Ngao Sương cúi đầu, mặt nhỏ đỏ bừng.

Vốn tưởng rằng theo Đế Phượng Thiên sẽ bị áp bức, bên ngoài đồn Đế Phượng Thiên như một ma thần.

Không ngờ chủ nhân lại dễ nói chuyện như vậy, một chút giá đỡ cũng không có, ba thị nữ kia hình như cũng không sợ chút nào.

Đặc biệt là cô gái mặc váy xanh kia, hoàn toàn không có chút giác ngộ nào của một thị nữ nô tỳ.

Chủ nhân cũng không hề để ý, hình như còn rất cưng chiều.

Khiến Ngao Sương cảm thấy chủ nhân cũng không đáng sợ như lời đồn bên ngoài.

Đế Phượng Thiên tay trái rượu Nhân Sâm Quả, tay phải thịt rồng thơm nức, có Ngao Sương đút linh quả, quả thực không sướng hơn được.

Ừm, đây mới là cuộc sống mà một thánh nhị đại nên có!

Nếu viết thành một cuốn tiểu thuyết, tên sách nhất định phải là 《Cách mở khóa chính xác của Thánh nhị đại》, hoặc là 《A!

Đánh ta đi!

Lão tử là thánh nhị đại》.

Đế Phượng Thiên vừa gặm thịt rồng, vừa uống rượu Nhân Sâm Quả, vừa ăn linh quả, bắt đầu YY.

Sau khi mọi người ăn no uống đủ, Đế Phượng Thiên lại nướng một ít thịt rồng chia cho đệ tử Tiệt Giáo.

Do số lượng người quá đông, chỉ có thể tạm thời chia cho nội môn đệ tử và ngoại môn đệ tử, ký danh đệ tử thì không có khẩu phúc.

Số lượng đông nhất đương nhiên là ký danh đệ tử.

Đây cũng là một cách Đế Phượng Thiên khuyến khích ký danh đệ tử, muốn ăn thịt rồng?

A!

Thăng cấp lên ngoại môn đệ tử đi! --------- Sau đó, Đế Phượng Thiên bế quan một thời gian, chủ yếu là để lĩnh ngộ Ám chi Đại đạo.

Tiệt Thiên Chỉ, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật, những thứ này Đế Phượng Thiên đều đã học được, trừ Tiệt Thiên Chỉ, những cái khác đều đơn giản.

Ám chi Đại đạo, hoàn toàn không lĩnh ngộ được.

Phải biết rằng thiên phú của Đế Phượng Thiên đã rất cao, ngay cả hắn cũng không thể lĩnh ngộ, có thể thấy Ám chi Đại đạo khó tu luyện đến mức nào.

Nếu đổi thành người có thiên phú kém hơn, cho dù có được Ám chi Đại đạo, cũng cả đời không thể tham ngộ.

Ai, Đại đạo Thánh nhân, quả nhiên khó như lên trời!

Đế Phượng Thiên quyết định không tiếp tục bế quan nữa, ra ngoài đi dạo giải sầu.

Một góc yên tĩnh trên Bồng Lai tiên đảo, nhìn ra Đông Hải vô tận.

Không biết đang suy nghĩ gì.

Đột nhiên có một con hồ ly nhỏ đáng yêu như bị kinh hãi nhảy vào lòng hắn.

Đế Phượng Thiên ngẩn người?

Hồ ly ở đâu ra vậy?

Con hồ ly này bị thương một chút, bộ lông trắng như tuyết, đôi mắt đen láy, trông rất đáng yêu, vẻ mặt đáng thương.

"Chi, chi, chi" tiểu hồ ly kêu lên, dường như rất tin tưởng Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên theo bản năng cảm thấy con hồ ly này có chút không ổn, luôn cảm thấy ánh mắt kia quá nhân tính hóa, có linh tính.

Hồ ly?

Không phải chứ?

Đế Phượng Thiên nghĩ đến một vài chuyện.

"Phát hiện Cửu Vĩ Yêu Hồ Tô Đát Kỷ bị Nữ Oa phái đến bên cạnh ký chủ, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Giết Tô Đát Kỷ, để kế hoạch của Nữ Oa thất bại, thưởng Hóa Hồng chi thuật thần thông." "Hai: Vứt bỏ Tô Đát Kỷ, giả vờ không biết gì, không để Tô Đát Kỷ tiếp cận, thưởng Đại La Đan (x3)." "Ba: Thu nhận Tô Đát Kỷ, giả vờ

không biết gì, đợi thời cơ thích hợp sẽ sách phản, thưởng Đại đạo quả thực (x1).” Nghe tiếng hệ thống vang lên trong đầu, Đế Phượng Thiên có chút mông lung.

Nữ Oa coi ta là Trụ Vương rồi à?

Đế Phượng Thiên có chút dở khóc dở cười, nhanh chóng đưa ra lựa chọn.

Cái thứ nhất chắc chắn không chọn, sẽ hoàn toàn đắc tội với Nữ Oa.

Phần thưởng của cái thứ hai dường như không tốt bằng phần thưởng của cái thứ ba.

Vừa hay không thể lĩnh ngộ Ám chi Đại đạo, Đại đạo quả thực có thể sẽ có chút tác dụng.

Vì vậy, Đế Phượng Thiên chọn lựa chọn thứ ba.

“Đinh!

Chương 33

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại đạo quả thực (x1)!" "Gợi ý: Đại đạo quả thực có thể giúp ký chủ lĩnh ngộ Đại đạo pháp tắc, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu tùy thuộc vào ngộ tính cá nhân." Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Đại đạo: Ám chi Đại đạo.

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Tiệt Thiên Chỉ, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Hóa Huyết Thần Đao (Hậu thiên linh bảo), Thí Thần Thương mảnh vỡ (x5).

Linh căn: Nhân Sâm Quả (một trong mười đại linh căn khai thiên), Đại đạo quả thực (x1).

Nhìn thoáng qua bảng thông tin cá nhân, Đế Phượng Thiên phát hiện có thêm một mục "Linh căn".

Có được cây Nhân Sâm Quả, tự nhiên tương đương với có Nhân Sâm Quả, xem ra hệ thống sẽ liệt kê một số thứ tốt mà hắn thu thập được vào bảng thông tin cá nhân, khá chu đáo.

Còn về Đại đạo quả thực, Đế Phượng Thiên định lập tức ăn nó, xem có thể lĩnh ngộ được Ám chi Đại đạo hay không.

Giao tiểu hồ ly (Tô Đát Kỷ) cho Tam Tiêu chơi, Đế Phượng Thiên

trực tiếp đến nơi bế quan, nuốt Đại đạo quả thực, bắt đầu lĩnh ngộ...

Đế Phượng Thiên trực tiếp nuốt Đại Đạo Quả Thực, bắt đầu tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Đại Đạo Quả Thực quả nhiên kỳ diệu.

Trước kia hoàn toàn không cách nào lý giải Ám Chi Đại Đạo, bây giờ Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng lĩnh ngộ được một chút da lông.

Thế nào là tối tăm?

Đêm đen là tối tăm.

Nhưng Hỗn Độn mới là cực hạn của sự tối tăm.

Vì thế, Ám Chi Đại Đạo khi lĩnh ngộ đến trạng thái cuối cùng, có thể diễn hóa thành Hỗn Độn.

Chậm rãi, Đế Phượng Thiên quên đi sự trôi chảy của thời gian, quên đi mình đang ở nơi nào.

Hắn dường như đã tiến vào một thế giới tối tăm vô tận.

Thế giới này không có âm thanh, không có ánh sáng, không có gió nhẹ, thậm chí không cảm nhận được không khí lưu động.

Một cảm giác thật đáng sợ.

Giống như bị ném vào trong hố đen, vĩnh viễn không có lối ra, bất luận đi nơi nào cũng là bóng tối cực hạn.

Đế Phượng Thiên quên mất vì sao mình lại ở đây, chỉ lờ mờ nhớ rằng mình dường như đang lĩnh ngộ thứ gì đó.

Hắn cất bước đi về phía trước, chỉ có thể đi bộ, bởi vì hắn đã quên mình là Đại La Kim Tiên, quên cả việc mình biết bay.

Khi bước đi trong một mảnh bóng tối tuyệt đối, khái niệm "thời gian" không hề tồn tại.

Đế Phượng Thiên quên mất mình đã đi bao lâu.

Có lẽ là một trăm năm, có lẽ là một nghìn năm, cũng có lẽ là một vạn năm.

Hắn không cảm thấy đói khát hay mệt mỏi, nhưng vẫn mãi không đi ra khỏi không gian tăm tối này.

Dần dần, Đế Phượng Thiên quên mất mình là ai, quên mất vì sao mình phải ở đây.

Hắn chỉ có chút máy móc, chậm rãi bước về phía trước.

Nội tâm mách bảo hắn phải đi về phía trước, đi đến tận cùng của bóng tối!

Cũng may lúc này Đế Phượng Thiên là Đại La Kim Tiên, thân là con trai Thánh nhân, trời không sợ đất không sợ, đạo tâm vững vàng.

Nếu không, đổi lại là kẻ có tu vi thấp hơn một chút, đạo tâm không ổn định, ở trong một mảnh bóng tối dường như vĩnh viễn không có điểm cuối này, đạo tâm đã sớm sụp đổ!

Đế Phượng Thiên tiếp tục đi về phía trước.

Phía trước là đâu?

Hắn cũng không biết, bởi vì bất kể đi về hướng nào cũng là bóng tối cực hạn, vốn không có trước, sau, trái, phải, đông tây nam bắc.

Giống như đã qua mười vạn năm, lại như thể đã qua trăm vạn năm.

Bất chợt, trong bóng tối vô tận, một luồng kim quang chói mắt như một thanh lợi kiếm đâm rách bóng đêm.

Nơi ánh sáng đó có một bậc thang màu vàng, chỉ cần bước lên bậc thang đó là có thể rời khỏi thế giới tăm tối vô tận này.

Giống như một người phàm không được uống nước, sắp chết khát ở bìa rừng, bỗng nhiên phát hiện ra dòng suối.

Phản ứng đầu tiên chắc chắn là chạy đến uống nước.

Phản ứng đầu tiên của Đế Phượng Thiên cũng là muốn đi về phía ánh sáng, thoát khỏi thế giới khiến người ta tuyệt vọng này.

Thế nhưng, trước bậc thang màu vàng kia, Đế Phượng Thiên lại dừng bước. "Đạo tâm của ta mách bảo rằng ta phải đi đến tận cùng của bóng tối, ta không thể bước lên bậc thang này!" Đế Phượng Thiên cắn răng, tin vào trực giác nội tâm, vô cùng tiếc nuối rời khỏi bậc thang màu vàng, tiếp tục tiến về phía bóng tối vô tận. …Trong khoảnh khắc đó, ánh mặt trời biến mất, bậc thang vàng vỡ nát, vô số ký ức như thủy triều tràn vào đầu óc Đế Phượng Thiên. "Ta là người xuyên không, ta là con trai Thánh nhân, ta đang lĩnh ngộ Ám Chi Đại Đạo." "Ha ha ha, ta, Đế Phượng Thiên, tỉnh rồi, Ám Chi Đại Đạo, có thể làm gì được ta?" "Ầm!" Trong nháy mắt, thế giới tăm tối vô tận sụp đổ, Đế Phượng Thiên mở bừng hai mắt, trên người có một lớp vật chất màu đen đang di chuyển.

Đó không phải là vật chất hắc ám, đó là pháp tắc của Ám Chi Đại Đạo!

Ám Chi Đại Đạo, Đế Phượng Thiên cuối cùng đã lĩnh ngộ! "Suýt chút nữa đã lạc lối trong thế giới tăm tối vô tận, thật nguy hiểm, ba nghìn Đại Đạo cũng quá khó đi!

Chẳng trách từ trước đến nay chưa từng có Đại Đạo Thánh nhân xuất hiện." Khi Đế Phượng Thiên lẩm bẩm, giọng nói của hệ thống cũng vang lên. [Kiểm tra thấy túc chủ đã lĩnh ngộ Ám Chi Đại Đạo nhập môn, lựa chọn đã được kích hoạt.] [Một: Lập tức xuất quan, dùng danh hiệu của Thông Thiên Giáo Chủ ra ngoài gây sóng gió, thưởng Hỗn Độn Niêm Kim.] [Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực

lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Ngũ Sắc Thần Quang.] [Gợi ý: Ám Chi Đại Đạo được chia thành: Hoàng Hôn, Hôn Ám, Xâm Hắc, Hắc Ám, U Ám, Cực Ám, Hỗn Độn bảy giai đoạn lớn.

Túc chủ hiện tại đã lĩnh ngộ giai đoạn Hoàng Hôn của Ám Chi Đại Đạo, mời túc chủ tiếp tục nỗ lực tham ngộ.] Đế Phượng Thiên: "???" Trong lòng Đế Phượng Thiên có một vạn con thảo nê mã chạy qua!

Mẹ nó, hóa ra lão tử chỉ mới lĩnh ngộ được một cọng lông?

Vốn đang có chút đắc ý, cảm thấy pháp tắc Đại Đạo cũng chẳng qua chỉ thế, Đế Phượng Thiên nháy mắt bị hệ thống dội cho một gáo nước lạnh.

Cả một đời người, năm trăm năm đã trôi qua, phối hợp với Đại Đạo Quả Thực mà cũng chỉ lĩnh ngộ được một chút da lông.

Pháp tắc Đại Đạo cũng quá nghịch thiên rồi, chẳng trách Đại Đạo Thánh nhân chưa bao giờ xuất hiện.

Đế Phượng Thiên chỉ thất vọng một lúc rồi liền ném chuyện này ra sau đầu.

Pháp tắc Đại Đạo khó lĩnh ngộ là hiện tượng bình thường.

Sau đó hắn nhanh chóng chọn lựa chọn thứ nhất.

Tiếp tục bế quan cũng không phải không được, chỉ là Hỗn Độn Niêm Kim bắt buộc phải lấy được, như vậy mới có thể có được Thí Thần Thương hoàn chỉnh.

Chương 34

[Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Hỗn Độn Niêm Kim!] [Gợi ý: Kiểm tra thấy túc chủ đã có tất cả Hỗn Độn Niêm Kim và mảnh vỡ Thí Thần Thương (x5), có tiến hành dung hợp không?] Cuối cùng cũng đến rồi sao? "Dung hợp!" Đế Phượng Thiên ra lệnh trong đầu. [Đinh!

Đang tiến hành dung hợp… 10%... 30%... 50%... 70%...

Chúc mừng túc chủ dung hợp thành công, nhận được Thí Thần Thương hoàn chỉnh!] [Gợi ý: Thí Thần Thương là vũ khí của Ma Tổ La Hầu, sau khi La Hầu chết, Thí Thần Thương không rõ tung tích.

Thí Thần Thương trong tay La Hầu do căn hành của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành.

Căn hành của Hỗn Độn Thanh Liên bị tổn thương sau khi Bàn Cổ khai thiên, vì vậy Thí Thần Thương trong tay La Hầu là Tiên Thiên Chí Bảo.

Bản hoàn chỉnh của Thí Thần Thương phải là Hỗn Độn Linh Bảo.] Pháp bảo trong thế giới Hồng Hoang phân cấp từ cao đến thấp: Hồng Mông Chí Bảo, Hỗn Độn Chí Bảo, Hỗn Độn Linh Bảo, Tiên Thiên Chí Bảo, Tiên Thiên Linh Bảo, Hậu Thiên Chí Bảo, Hậu Thiên Linh Bảo.

Vì vậy, Thí Thần Thương trong tay Đế Phượng Thiên cao hơn một cấp so với Thí Thần Thương mà La Hầu sử dụng trước đây.

Điều này khiến Đế Phượng Thiên có chút vui mừng, Hỗn Độn Linh Bảo a!

Cấp bậc còn cao hơn cả Thái Cực Đồ trong tay Lão Tử, Bàn Cổ Phiên trong tay Nguyên Thủy, và Tru Tiên Kiếm trong tay lão đa của hắn.

Và cũng chính vào khoảnh khắc Thí Thần Thương xuất thế, một luồng sát khí và sát ý ngút trời bao trùm toàn bộ đảo tiên Bồng Lai.

Đảo tiên Bồng Lai có trận pháp của Thông Thiên Giáo Chủ cách ly, người ngoài tự nhiên không thể phát hiện.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ vẫn luôn chú ý đến động tĩnh trên đảo.

Thánh nhân có lẽ không phải là toàn trí toàn năng, nhưng nếu Thánh nhân chú ý đến một nơi nào đó, thì mọi động tĩnh ở nơi đó Thánh nhân nhất định sẽ biết.

Thông Thiên Giáo Chủ ngay lập tức phát hiện một luồng sát khí kinh người xuất hiện trên đảo tiên Bồng Lai.

Loại sát khí đó không phải là sát khí thông thường, mà là do thần binh lợi khí đã nhuốm máu quá nhiều tỏa ra. "Tên tiểu tử đó lại giở trò gì nữa rồi?" Thông Thiên Giáo Chủ không biết là thần binh lợi khí xuất thế, thần niệm quan sát đảo tiên Bồng Lai không có gì khác thường, liền không chú ý nữa.

Trận pháp của Thông Thiên có lẽ có thể che giấu được Thánh nhân, nhưng chắc chắn không giấu được Hồng Quân.

Hồng Quân ngay lập tức chú ý tới sát khí bên trong đảo tiên Bồng Lai.

Bởi vì luồng sát khí đó rất quen thuộc, là sát khí độc hữu của Thí Thần Thương.

La Hầu đã chết, Thí Thần Thương sao có thể xuất thế được?

Hồng Quân suy diễn một phen, nhưng vì Thí Thần Thương này do hệ thống tạo ra, kết quả lại không suy diễn ra được gì.

Hồng Quân ngay lập tức nghĩ đến Đế Phượng Thiên, tiểu tử đó quá quỷ dị, mọi thứ trên người hắn đều là một ẩn số.

Sao hắn lại có được Thí Thần Thương?

Hồng Quân có chút không thể hiểu nổi, nhưng cũng không quá để tâm.

Năm xưa La Hầu tay cầm Thí Thần Thương, bá đạo bất khả nhất thế đến mức nào, chẳng phải cũng chết trong tay Hồng Quân sao?

Bây giờ La Hầu đã chết, cho dù Thí Thần Thương tái xuất thế gian, cũng không có chút uy hiếp nào đối với Hồng Quân.

Nắm chặt Thí Thần Thương, Đế Phượng Thiên ngay lập tức cảm nhận được một luồng sát ý bạo ngược lan tỏa từ trong lòng.

Hắn đã bị sát khí của Thí Thần Thương ảnh hưởng.

Thí Thần Thương là hung binh, là hung binh còn hung hãn hơn cả Tru Tiên Kiếm.

Hung binh xuất thế, tất phải thấy máu! "Hừ, một món binh khí quèn mà cũng muốn thao túng Bản thiếu chủ?" Đế Phượng Thiên lạnh lùng quát, một luồng hắc ám mạnh mẽ ập về phía Thí Thần Thương.

Cây thương đang tỏa ra huyết quang màu đỏ rực lập tức bị pháp tắc của Ám Chi Đại Đạo bao phủ.

Trong nháy mắt, Thí Thần Thương liền yên tĩnh lại, trực tiếp bị Đế Phượng Thiên thu phục. "Ngươi có hung hãn đến đâu, chẳng lẽ còn hung hãn hơn cả pháp tắc Đại Đạo sao?" Tay cầm Thí Thần Thương, Đế Phượng Thiên múa một hồi, vô cùng hài lòng với hung binh này.

Đầu tiên là ngoại hình của Thí Thần Thương cực ngầu, thân thương màu đỏ máu, tỏa ra ánh sáng u u, toàn bộ cây thương như được tưới bằng máu tươi, bá khí vô song!

Đế Phượng Thiên có thể cảm nhận được sát ý và chiến ý của Thí Thần Thương, dùng loại hung binh này tác chiến, chiến lực của hắn cũng phải tăng lên một chút. [Chúc mừng túc chủ nhận được bản hoàn chỉnh của Thí Thần Thương và khiến Thí Thần Thương nhận chủ.] Đế Phượng Thiên nhẹ nhàng vuốt ve thân thương, Thí Thần Thương dường như cảm nhận được sự vuốt ve của chủ nhân, phát ra tiếng thương minh vui vẻ. "Đúng là một cây Thí Thần Thương tốt, đây mới là vũ khí mà Đế Phượng Thiên ta nên dùng." Đế Phượng Thiên rất hài lòng với Thí Thần Thương có linh tính, bao nhiêu lựa chọn trước đây đều chọn mảnh vỡ Thí Thần Thương, ngay cả Hóa Hồng Chi Thuật, Ngũ Sắc Thần Quang đều bỏ lỡ.

Chỉ có thể nói một câu, không lỗ! --------- "Tiểu hồ ly, chạy đi đâu, mau lại đây cho cô nãi nãi!" "Chít, chít, chít (Không muốn)." "Mau lại đây, ta bảo đảm không bắt nạt ngươi, cũng không đánh ngươi." "Chít, chít, chít (Tin ngươi mới là quỷ)." Vừa ra ngoài, Đế Phượng Thiên đã thấy Bích Tiêu đang đuổi theo tiểu hồ ly (Tô Đát Kỷ) chạy khắp nơi.

Vừa thấy Đế Phượng Thiên, tiểu hồ ly lập tức lao vào lòng hắn. "Chít, chít, chít (Nữ nhân kia bắt nạt ta)." Mặc dù tiểu hồ ly chỉ phát ra tiếng "chít chít", nhưng Đế Phượng Thiên cảm thấy mình nghe hiểu được ý của nó.

Nhìn bộ lông trắng như tuyết của tiểu hồ ly bị làm cho lộn xộn, có thể biết nó đã bị Bích Tiêu bắt nạt thảm thương đến mức nào.

Lúc này trong đôi mắt đen láy của tiểu hồ ly đong đầy hơi nước, trông đáng thương vô cùng. "Tô Đát Kỷ à Tô Đát Kỷ, ngươi cũng có ngày hôm nay!" Trong lòng Đế Phượng Thiên vui như nở hoa, nhưng

bề ngoài thì lại vuốt ve bộ lông mềm mại của tiểu hồ ly, ôm nó vào lòng. "Thiếu chủ, ngài ra rồi!" Bích Tiêu kích động chạy tới, tiện thể trừng tiểu hồ ly một cái. "Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Ngao Sương đi đâu rồi?" Đế Phượng Thiên thuận miệng hỏi một câu. "Sau khi thiếu chủ bế quan, các nàng đều tự mình tu luyện rồi." Bích Tiêu vừa trả lời vừa muốn giật lấy tiểu hồ ly, nhưng tiểu hồ ly phát ra tiếng "chít chít" ôm chặt Đế Phượng Thiên không buông.

Bích Tiêu tức giận lại trừng tiểu hồ ly mấy cái. "Gọi các nàng đến đây." Đế Phượng Thiên ngồi trên ghế chủ vị, giọng điệu bình thản. "Vâng." Bích Tiêu bay đi, rất nhanh, cả bốn người con gái đều đứng trước mặt Đế Phượng Thiên. "Hôm nay truyền cho các ngươi công pháp thần thông." Nói rồi, Đế Phượng Thiên dùng thần niệm truyền Chân Long Nạp Khí Pháp, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật cho các nàng.

Chân Long Nạp Khí Pháp đối với Tam Tiêu có tác dụng lớn hay không Đế Phượng Thiên không biết, nhưng cho Ngao Sương thì tuyệt đối phù hợp.

Khi phát hiện công pháp được truyền có tên là "Chân Long Nạp Khí Pháp", đôi mắt đẹp tròn xoe của Ngao Sương đều sáng lên.

Loại nạp khí pháp này trong tộc phổ của Long tộc có ghi lại, là công pháp nạp khí tốt nhất chỉ sau Long Vương Nạp Khí Pháp, nhưng đã thất truyền rồi, không ngờ chủ nhân lại có.

Đây chính là nội tình của con trai Thánh nhân sao?

Ngay cả công pháp mà Long tộc cũng tìm không được, chủ nhân lại có thể dễ dàng lấy ra!

Chương 35

Ngao Sương mặt đầy sùng bái, trái tim nhỏ bé kích động đến mức sắp nhảy ra ngoài.

Tiểu hồ ly ở bên cạnh nhìn mà ngưỡng mộ!

Làm ơn truyền cho ta nữa đi!

Tiểu hồ ly lúc này hận không thể lộ ra thân thể hóa hình, dùng mỹ nhân kế với Đế Phượng Thiên, lấy hết mấy công pháp thần thông đó. "Đa tạ thiếu chủ." - "Tạ chủ nhân." Câu đầu tiên là Tam Tiêu hô, câu sau là Ngao Sương hô.

Đế Phượng Thiên nói với Ngao Sương: "Sau này ngươi cũng giống như ba người họ, gọi ta là Thiếu chủ là được." "Vâng." Ngao Sương cung kính đáp. "Đi gọi Lục Nhĩ Mi Hầu đến cho Bản thiếu chủ." "Đi gọi Lục Nhĩ Mi Hầu đến cho Bản thiếu chủ." Đế Phượng Thiên phân phó với Vân Tiêu. "Vâng." Vân Tiêu ra khỏi Tiêu Dao Cung, đi tìm Lục Nhĩ Mi Hầu. "Sư phụ." Rất nhanh, Lục Nhĩ Mi Hầu đã quỳ lạy trước mặt Đế Phượng Thiên. "Tu vi thế nào rồi?" Đế Phượng Thiên vừa vuốt ve tiểu hồ ly, vừa lơ đãng hỏi.

Tiểu hồ ly cảm thấy bị sờ có chút kỳ quái, luôn có cảm giác bị chiếm tiện nghi, nhưng lại không có cách nào, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm im. "Không phụ sự kỳ vọng của sư tôn, đồ nhi đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ." Đế Phượng Thiên hài lòng gật đầu, tư chất của Lục Nhĩ Mi Hầu quả thực không tồi. "Bích Tiêu, đưa Cửu Kiếp Kiếm ta cho ngươi cho Lục Nhĩ Mi Hầu." Đế Phượng Thiên liếc nhìn Bích Tiêu. "Ta không muốn, là thiếu chủ cho ta, ta không cho ai hết." Bích Tiêu cũng không khách khí mà từ chối thẳng thừng.

Đế Phượng Thiên: "..." Này, đó chỉ là một thanh Hậu Thiên Linh

Bảo, đừng có coi nó như Hỗn Độn Chí Bảo mà trân trọng được không?

Thực ra Bích Tiêu không phải keo kiệt, chỉ là cô rất để ý đến thanh kiếm mà thiếu chủ đã từng sử dụng, không hề biết rằng Đế Phượng Thiên chỉ tiện tay dùng một lần khi so tài với Đa Bảo đạo nhân, căn bản không coi Cửu Kiếp Kiếm ra gì. "Lát nữa ta sẽ ban cho ngươi một thứ khác tốt hơn." Đế Phượng Thiên vốn định ban Hóa Huyết Thần Đao cho Bích Tiêu, trước đó hắn đã hứa cho Bích Tiêu pháp bảo tốt hơn.

Nghe Đế Phượng Thiên nói vậy, Bích Tiêu mới lưu luyến không nỡ đưa Cửu Kiếp Kiếm cho Lục Nhĩ Mi Hầu, khiến cho Lục Nhĩ Mi Hầu có chút ngại ngùng, luôn cảm thấy mình đã cướp đi vật yêu quý của người ta. "Vi sư tạm thời không có pháp bảo thích hợp cho ngươi dùng, Cửu Kiếp Kiếm ngươi cứ cầm dùng trước, đợi sau này vi sư có thứ tốt hơn sẽ ban cho ngươi." Đế Phượng Thiên hứa hẹn với Lục Nhĩ Mi Hầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu cảm động vô cùng, từ khi bái sư, sư phụ đã truyền hết công pháp, thần thông, pháp thuật, hôm nay lại ban pháp bảo.

Lục Nhĩ Mi Hầu cảm thấy mình đã theo đúng người, cũng có cảm giác quy thuộc mãnh liệt với Tiệt Giáo.

Đế Phượng Thiên nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, hỏi: "Ngươi theo vi sư bao lâu rồi?" Lục Nhĩ Mi Hầu cung kính trả lời: "Đã gần một vạn năm." "Ừm." Đế Phượng Thiên gật đầu, nhàn nhạt nói: "Đi đi!

Ra ngoài lịch luyện đi!

Đi xông pha một phen." Lục Nhĩ Mi Hầu nghe xong, vừa kinh ngạc vừa vui mừng!

Hắn có chút không nỡ rời khỏi đảo tiên Bồng Lai, nhưng trong lòng lại cũng muốn ra ngoài lịch luyện một phen, không thể cả đời ru rú ở đảo tiên Bồng Lai được? "Nhớ kỹ, ngươi là đệ tử của Đế Phượng Thiên ta, chỉ có thể bắt nạt người khác, không thể bị người khác bắt nạt, đừng làm mất mặt vi sư.

Ở Hồng Hoang, chỉ cần đừng chọc tới Đạo Tổ, bất luận ngươi chọc phải ai, vi sư đều có thể bảo vệ được ngươi, đi đi…" "Sư phụ!" Lục Nhĩ Mi Hầu toàn thân run rẩy, ánh mắt ngấn lệ, ngẩng đầu nhìn Đế Phượng Thiên một cái, cắn răng nói: "Đồ nhi đi đây, sư tôn xin hãy bảo trọng!" Một đám mây bay qua chân trời, Lục Nhĩ Mi Hầu đạp Cân Đẩu Vân rời khỏi đảo tiên Bồng Lai.

Đế Phượng Thiên bỗng có cảm giác như Tôn Ngộ Không bay đi, hay là sau này kiếm cho nó cây Như Ý Kim Cô Bổng nữa nhỉ?

Như vậy thì Tôn Ngộ Không còn ra làm gì?

Đại kiếp Tây Du cứ để đồ nhi của ta đánh thẳng lên núi Tu Di là được.

Lục Nhĩ Mi Hầu đi rồi, Bích Tiêu có chút tủi thân níu lấy cánh tay Đế Phượng Thiên, lay a lay!

Đế Phượng Thiên lắc đầu cười khổ, ta có thể thiếu của nha đầu ngươi sao?

Đế Phượng Thiên lấy ra Hóa Huyết Thần Đao đưa cho Bích Tiêu.

Đừng nhìn tên Hóa Huyết Thần Đao bá khí, thực ra nó là một thanh đoản đao màu đỏ sẫm, cũng thích hợp cho nữ tử sử dụng. "Tiên Thiên Linh Bảo Hóa Huyết Thần Đao, cầm lấy đi!" Bích Tiêu nhận lấy Hóa Huyết Thần Đao, mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, cuối cùng cũng cười rồi. "Thiếu chủ đối với ta là tốt nhất." Bích Tiêu vui vẻ chạy đến trước mặt Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu khoe khoang.

Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu thấy thiếu chủ cưng chiều muội muội nghịch ngợm, cũng vui mừng thay cho nàng.

Đế Phượng Thiên nhìn qua, hiện tại tu vi của Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu đều là Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, Bích Tiêu là Kim Tiên viên mãn, Ngao Sương là Thái Ất Huyền Tiên viên mãn. "Tất cả đi tu luyện đi!

Đặc biệt là Bích Tiêu, đừng có lười biếng với Bản thiếu chủ.

Có Ngao Sương ở đây, cảnh giới của ngươi đã lạc hậu so với ba vị tỷ tỷ, phải nỗ lực tu hành." Đế Phượng Thiên bảo các nàng đi tu hành, đặc biệt điểm tên Bích Tiêu và Ngao Sương. "Vâng." Bích Tiêu lè lưỡi, Ngao Sương cung kính đáp.

Sau đó, cả bốn người đều đi bế quan.

Đế Phượng Thiên một mình trong Tiêu Dao Cung ăn thịt rồng uống rượu Nhân Sâm Quả.

Ai, không có người đút linh quả cho nữa rồi, sớm biết thế đã không để Ngao Sương đi bế quan sớm như vậy.

Nên đi đâu lãng đây?

Đế Phượng Thiên suy nghĩ nửa ngày.

Cuộc sống của thánh nhị đại thật là vô vị và khô khan!

Nếu để chúng sinh biết được suy nghĩ của Đế Phượng Thiên, chắc phải tức chết mất.

Người ta ai ai cũng suy nghĩ nâng cao tu vi, chứng đạo, còn tên phá gia chi tử này cả ngày chỉ nghĩ đi đâu lãng!

Thật là ngầu lòi!

Nghĩ nửa ngày, Đế Phượng Thiên bỗng nhiên nghĩ đến hai mỹ nhân Hi Hòa và Thường Hi.

Lúc này Hi Hòa và Thường Hi còn chưa gả cho Đế Tuấn, không bằng đi Thái Âm Tinh một chuyến.

Nói là làm, Đế Phượng Thiên lập tức lên đường đi tới Thái Âm Tinh. --------- Trong Tử Tiêu Cung. "Bái kiến sư tôn." Thông Thiên Giáo Chủ cung kính hành lễ với Hồng Quân. "Vi sư có chuyện muốn hỏi, hôm nay ngươi phải nói thật." Hồng Quân nhàn nhạt mở lời, cuối cùng không nhịn được đã gọi Thông Thiên Giáo Chủ đến, hỏi về chuyện của Đế Phượng Thiên. "Đệ tử biết gì nói nấy." Thông Thiên Giáo Chủ có chút kỳ quái, sư phụ có chuyện gì mà lại phải hỏi mình? "Mẹ ruột của đồ tôn ta, Đế Phượng Thiên, rốt cuộc là ai?" Do trên người Đế Phượng Thiên tồn tại nhiều điểm quỷ dị, Hồng Quân nhất định phải hỏi rõ mới có thể yên tâm.

Thông Thiên Giáo Chủ lộ vẻ do dự, cuối cùng cũng nói ra sự thật với Hồng Quân. "Nguyên lai là vậy, đi đi!" Hồng Quân gật đầu, cuối cùng cũng yên lòng, chẳng trách mình không suy diễn ra được. "Đệ tử cáo lui." Thông Thiên Giáo Chủ rời khỏi Tử Tiêu Cung. "Nếu đã bị Thiên Đạo không dung, vậy thì đứa trẻ này ta không cần phải để ý nữa." Hồng Quân cuối cùng cũng yên tâm, tiếp tục bế quan.

Chương 36

Nhưng Hồng Quân không biết, ông chỉ biết một nửa sự thật, Đế Phượng Thiên là người xuyên không có hệ thống hỗ trợ, bí mật này không một ai biết.

Thái Âm Tinh có chút xa, Đế Phượng Thiên bay một hồi lâu.

Dù sao hiện tại hắn không phải Chuẩn Thánh, nếu là Chuẩn Thánh sẽ nhanh hơn nhiều.

Thái Âm Tinh trông có vẻ lạnh lẽo, hoàn toàn trái ngược với Thái Dương Tinh. "Đạo hữu là ai?" Trong khoảnh khắc Đế Phượng Thiên tiếp cận Thái Âm Tinh, Hi Hòa và Thường Hi đã có cảm ứng.

Giọng nói trong trẻo mang theo chút chất vấn vang lên, dường như có chút cảnh giác.

Hi Hòa và Thường Hi hai tỷ muội là hai trạch nữ.

Hai người vẫn luôn ru rú ở Thái Âm Tinh, gần như không ra ngoài, cũng không có ai đến thăm.

Đột nhiên có một người lạ là Đại La Kim Tiên đến Thái Âm Tinh, hai tỷ muội tự nhiên cảnh giác.

Nhưng hai tỷ muội cũng không sợ hãi, dù sao một người là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, một người là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhìn khí tức của người kia, cũng chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ mà thôi. "Ta tên Đế Phượng Thiên, nghe đồn Thái Âm Tinh có hai vị tiên tử bế quan không ra, hôm nay đến quấy rầy, hy vọng có thể kết giao với hai vị đạo hữu." Đế Phượng Thiên ở bên ngoài Thái Âm Tinh, lớn tiếng báo danh húy của mình. "Ủa!

Chẳng phải là siêu cấp vô sỉ thánh nhị đại trong miệng người ta

sao?" Lúc này, một giọng nói trong trẻo khác mang theo chút kinh ngạc truyền đến, giọng nói này còn dịu dàng hơn giọng đầu tiên.

Lần này hẳn là Thường Hi đang nói. "Muội muội, không được vô lễ.

Con trai Thánh nhân đến Thái Âm Tinh, thực là vinh hạnh của tỷ muội ta, mời vào." Hi Hòa vội vàng giảng hòa.

Siêu cấp vô sỉ thánh nhị đại?

Lời này sau lưng nói thì thôi đi, có thể nói trước mặt người ta sao?

Sau đó, trận pháp của Thái Âm Tinh mở ra, Đế Phượng Thiên tiến vào bên trong.

Thái Âm Tinh tuy trông có vẻ lạnh lẽo, nhưng bên trong thực ra rất sạch sẽ và xinh đẹp.

Có thể thấy Hi Hòa và Thường Hi đã bỏ công sức bố trí một phen.

Đế Phượng Thiên ở trong Quảng Hàn Cung (không phải Quảng Hàn Cung mà sau này Hằng Nga ở).

Toàn bộ cung điện không phú lệ đường hoàng, chỉ có vẻ thanh nhã giản dị, một vài đóa hoa cây cỏ điểm xuyết cũng vừa phải, hoàn toàn trái ngược với Tiêu Dao Cung của Đế Phượng Thiên.

Sau đó, Đế Phượng Thiên đã gặp được hai vị nữ thần trong truyền thuyết, Hi Hòa và Thường Hi.

Vẻ đẹp của Hi Hòa là loại vẻ đẹp tác động sâu sắc vào tâm hồn, chỉ cần nhìn một cái, trong lòng có thể bật ra một từ: Mỹ quan Hồng Hoang!

Vẻ đẹp của Hi Hòa tuyệt đối có thể sánh ngang với Nữ Oa, Hậu Thổ, khí chất cũng không hề thua kém.

Xét về căn nguyên, Hi Hòa và Thường Hi hai tỷ muội tự nhiên

cũng cực tốt, khí chất cũng là vạn người có một.

Còn Thường Hi, có thể hình dung là người phụ nữ của phụ nữ, dung mạo cũng nghiêng nước nghiêng thành.

Bởi vì Thường Hi tràn đầy vẻ đẹp âm nhu của nữ tính, cả người trông rất dịu dàng, sự dịu dàng đó dường như có thể hòa tan cả năm tháng.

Đây chính là nữ thần mặt trăng trong truyền thuyết sao?

Quả nhiên phi thường! [Kiểm tra thấy túc chủ gặp gỡ tỷ muội Hi Hòa và Thường Hi, lựa chọn đã được kích hoạt.] [Một: Kết bạn với Hi Hòa, Thường Hi, không phá hoại thiên hôn sau này của Đế Tuấn và hai tỷ muội, thưởng Bát Cửu Huyền Công.] [Hai: Cướp đi trái tim của hai tỷ muội Hi Hòa, Thường Hi, ôm mỹ nhân về, thưởng Hóa Hư Thuật!] Bát Cửu Huyền Công sao?

Hình như lấy về cũng không có tác dụng gì.

Còn Hóa Hư Thuật kia không biết là cái gì, chưa nghe nói qua.

Đế Phượng Thiên không do dự quá lâu, chọn lựa chọn thứ hai.

Mỹ nhân như vậy, không gặp thì thôi, đã gặp rồi sao có thể không cướp về?

Đế Tuấn còn chưa cầu hôn mà!

Mọi người cạnh tranh công bằng chứ?

Nếu cạnh tranh không lại, ta trực tiếp gọi lão đa đến, trói hai tỷ muội về đảo tiên Bồng Lai là xong.

Ân, có một ông bố đáng tin cậy thật tốt a! [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Hóa Hư Thuật!] [Gợi ý: Hóa Hư Thuật có thể che giấu tu vi khí tức của bản thân, ngay cả Đạo Tổ cũng không thể tra xét.] Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế

Phượng Thiên.

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Đại đạo: Ám Chi Đại Đạo (giai đoạn Hoàng Hôn).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo).

Linh căn: Nhân Sâm Quả (một trong mười đại linh căn khai thiên).

Đế Phượng Thiên vui mừng, đây quả là một thứ tốt.

Pháp thuật chuyên dụng để giả heo ăn thịt hổ a!

Sau khi đưa ra lựa chọn và xem lại bảng thông tin cá nhân, Đế Phượng Thiên chậm rãi mở lời: "Gặp hai vị đạo hữu, nếu có quấy rầy, ta xin nhận lỗi ở đây." Đế Phượng Thiên vốn dĩ cao quý anh tuấn bất phàm, lúc này nói chuyện lại lịch sự tao nhã.

Trong đôi mắt đẹp của Thường Hi cũng có chút khác lạ, dù sao là một trạch nữ, chưa gặp qua bao nhiêu nam nhân, Đế Phượng Thiên là người đàn ông khiến Thường Hi có cảm tình nhất.

Trông cũng không khoa trương như lời đồn bên ngoài, cũng ra dáng người mà!

Hi Hòa cười nói: "Con trai Thánh nhân giá lâm, Thái Âm Tinh thật vẻ vang, xin hỏi Thánh tử đến đây có việc gì?" Đế Phượng Thiên quan sát, lời nói của Hi Hòa tuy lịch sự nhưng rõ ràng lòng phòng bị rất

mạnh, ngược lại Thường Hi thì cứ lén lút nhìn hắn.

Đế Phượng Thiên quyết định ra tay từ phía Thường Hi trước, mỉm cười nói: "Ta nghe đệ tử Tiệt Giáo nói, Thái Âm Tinh có hai vị nữ thần, đẹp như tiên trên trời, quan tuyệt Hồng Hoang, đặc biệt đến đây diện kiến, không có việc gì khác." Hi Hòa nghe xong khẽ nhíu mày, hoàn toàn không tin lời này a!

Người tu đạo, đa số không bị mỹ sắc làm động lòng, đều theo đuổi Đại Đạo xa vời kia.

Nào có ai như Đế Phượng Thiên, cả ngày trong đầu chỉ nghĩ đi cướp nữ thần về.

Đây là tu sĩ gì chứ?

Rõ ràng là lưu manh địa phương mà!

Nhưng cũng bình thường, dù sao Đế Phượng Thiên là người xuyên không, tư duy không giống với đám thổ dân Hồng Hoang này.

Đột nhiên nhìn thấy những nữ thần ở Hồng Hoang đẹp hơn minh tinh trong phim ảnh hậu thế ngàn vạn lần, không muốn mới là lạ sao?

Chương 37

Đó có phải là người Trái Đất bình thường không?

Nhưng Thường Hi nghe xong lại rất vui, che miệng cười khẽ.

Dù sao là trạch nữ, tuy xinh đẹp nhưng không có cơ hội được người ta khen, Đế Phượng Thiên một phen khen ngợi khiến Thường Hi sinh hảo cảm.

Hi Hòa nhất thời không biết trả lời thế nào, dù sao cũng là con trai của Thông Thiên Thánh nhân, cũng không tiện đắc tội, nhưng lại hy vọng Đế Phượng Thiên mau đi.

Ngược lại Thường Hi khẽ cắn môi nói: "Vậy hôm nay Thánh tử đã gặp tỷ muội ta rồi, cảm thấy thế nào…" Khi Thường Hi hỏi câu này, Hi Hòa liếc nhìn muội muội một cái.

Muội muội bình thường không thích nói chuyện, hôm nay gặp Đế Phượng Thiên, nói nhiều hơn rồi?

Đế Phượng Thiên giả vờ suy nghĩ nghiêm túc, đi đi lại lại trong Quảng Hàn Cung, dường như đang trầm tư điều gì đó.

Thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm Hi Hòa một lúc, rồi lại nhìn chằm chằm Thường Hi một lúc.

Hi Hòa hoàn toàn không biết hắn đang giở trò gì, ngược lại Thường Hi bị Đế Phượng Thiên nhìn đến đỏ bừng cả mặt.

Hồi lâu sau, Đế Phượng Thiên mỉm cười, dùng giọng nói dịu dàng nói: "Thu thủy vi thần ngọc vi cốt, Phù dung như diện liễu như mi.

Thử nữ chỉ ứng thiên thượng hữu, Nhân gian nan đắc kỷ hồi văn!" Thực ra Đế Phượng Thiên đã sớm nghĩ ra, chỉ là tổ hợp mấy câu thơ ca ngợi vẻ đẹp của phụ nữ.

Nhưng giả vờ suy nghĩ một lúc, như vậy mới có thể khiến người khác biết là ứng khẩu thành thơ, để thể hiện tài hoa của mình.

Thực ra Đế Phượng Thiên cũng không có gì tốt để thể hiện, cả thế giới đều biết hắn là con trai Thánh nhân, thiếu chủ Tiệt Giáo.

Về phần tu vi, tạm thời không bằng Hi Hòa và Thường Hi, càng không có gì tốt để thể hiện.Nếu Thường Hi đã hỏi, Đế Phượng Thiên liền thuận nước đẩy thuyền, biểu diễn tài hoa một phen.

Lời thơ vừa ra, Hi Hòa liền chìm vào suy tư.

Thường Hi càng lẩm bẩm đọc lại: "Thu thủy vi thần ngọc vi cốt, phù dung như diện liễu như mi.

Thử nữ chỉ ứng thiên thượng hữu, nhân gian nan đắc kỷ hồi văn!" Dần dần, mắt của Thường Hi càng ngày càng sáng, thơ hay quá!

Lúc này Hồng Hoang mọi người đều đang theo đuổi Đại Đạo, đối với văn học chưa phát triển, dù sao Nhân tộc còn chưa xuất hiện!

Không thể nào yêu cầu đám yêu quái đi làm thơ, hay yêu cầu đám Vu tộc ngốc nghếch đi làm thơ được?

Vì vậy Thường Hi bây giờ cũng không có khái niệm "thơ", chỉ cảm thấy những từ này kết hợp lại với nhau rất hay!

Vì vậy, khi những câu thơ thiên cổ này xuất hiện, đã khiến cho trái tim Thường Hi loạn nhịp. "Thu thủy vi thần ngọc vi cốt, phù dung như diện liễu như mi", không cần nói nhiều, tuyệt đối là những câu thơ hay nhất để hình dung vẻ đẹp của phụ nữ. "Thử nữ chỉ ứng thiên thượng hữu, nhân gian nan đắc kỷ hồi văn", Thường Hi càng tự tưởng tượng ra những điều ẩn chứa bên trong, chẳng phải là vẻ đẹp của hai tỷ muội, ở Hồng Hoang không thể thấy được sao?

Ba chữ "thiên thượng hữu" ngầm chỉ Thái Âm Tinh, Thái Âm Tinh đúng là ở trên trời, vì vậy đại địa Hồng Hoang không có vẻ đẹp như

Hi Hòa và Thường Hi, nên "nhân gian" vừa vặn tương ứng với "đại địa Hồng Hoang".

Hi Hòa cảm thấy mình đã lĩnh ngộ được chân lý của bài thơ!

Trời đất chứng giám!

Đế Phượng Thiên thật sự là tùy tiện kết hợp, toàn bộ đều là Thường Hi tự tưởng tượng. "Thơ hay, quá tuyệt diệu!" Thường Hi không nhịn được mà khen ngợi.

Dù là Hi Hòa không mấy chào đón Đế Phượng Thiên, cũng không thể không thừa nhận bài thơ rất hay, đã miêu tả được vẻ đẹp của hai tỷ muội. "Ta có mang theo một ít rượu ngon, không biết có vinh hạnh được cùng hai vị nữ thần cạn vài chén không?" Tra nam Đế Phượng Thiên bắt đầu bước tiếp theo của công cuộc chinh phục. "Được thôi!

Mau lấy rượu ngon của ngươi ra đây." Không đợi Hi Hòa nói, Thường Hi đã đồng ý ngay.

Vốn Thường Hi đã hài lòng với khí chất và ngoại hình của Đế Phượng Thiên, về phần căn nguyên thì khỏi phải bàn, siêu cấp thánh nhị đại duy nhất của Hồng Hoang.

Sau đó, lại được chiêm ngưỡng tài hoa kinh thiên động địa của Đế Phượng Thiên, nàng càng muốn tiếp xúc sâu hơn với hắn.

Thái Âm Tinh lạnh lẽo, khó khăn lắm mới có một người thú vị đến, sao có thể không trò chuyện vài câu?

Hi Hòa thấy muội muội đã đồng ý, cũng không có cách nào đuổi người nữa, đành phải cùng uống vài chén.

Đế Phượng Thiên lấy ra rượu Nhân Sâm Quả.

Một luồng hương rượu lập tức lan tỏa.

Đây là rượu Vân Tiêu đã ủ cho Đế Phượng Thiên trước khi bế

quan.

Vì vậy Đế Phượng Thiên luôn mang theo một ít bên mình.

Đế Phượng Thiên rót rượu Nhân Sâm Quả ra, Hi Hòa và Thường Hi đều nếm thử một ngụm.

Vừa nếm, Hi Hòa và Thường Hi lập tức mắt đẹp sáng ngời.

Rượu ngon!

Dường như có chút trợ giúp cho việc nâng cao tu vi, không phải là linh tửu bình thường.

Phải biết rằng một người là Đại La Kim Tiên đỉnh phong và một người là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nếu là linh tửu bình thường, làm sao có thể khiến hai nàng cảm thấy có trợ giúp cho tu vi được?

Nhưng rượu được ủ từ Nhân Sâm Quả, một trong mười đại linh căn khai thiên, tự nhiên phi phàm. "Muội muội, đi lấy một ít linh quả của Thái Âm Tinh chúng ta ra đây chiêu đãi Thánh tử." Hi Hòa nói với Thường Hi một câu.

Thông qua biểu hiện của Đế Phượng Thiên, sự cảnh giác của Hi Hòa đối với hắn rõ ràng đã giảm đi.

Con trai của Thông Thiên Thánh nhân, lại không giống như lời đồn bên ngoài là một tên hỗn đản, xem ra lời đồn không thể tin hoàn toàn.

Sau đó, ba người bắt đầu ăn linh quả uống rượu Nhân Sâm Quả trò chuyện.

Lời nói của Đế Phượng Thiên dí dỏm hài hước, thỉnh thoảng kể một vài câu chuyện cổ tích linh tinh của Trái Đất hậu thế chọc cho Hi Hòa và Thường Hi cười không ngớt.

Cứ như vậy, hảo cảm của Thường Hi đối với Đế Phượng Thiên tiếp tục tăng lên.

Hi Hòa thì vẫn giữ được sự tỉnh táo, đối với Đế Phượng Thiên không thể nói là ghét, cũng không thể nói là thích.

Trò chuyện một lúc, ba người bắt đầu luận đạo, một lần luận đạo kéo dài một trăm năm.

Một trăm năm sau, Đế Phượng Thiên nói: "Nơi này rất yên tĩnh, thích hợp bế quan, nếu có thể, ta muốn bế quan trên Thái Âm Tinh, xin hai vị nữ thần cho phép." Không đợi Hi Hòa mở lời, Thường Hi đã đồng ý ngay.

Khiến cho Hi Hòa có chút cạn lời, muội muội ngốc, có thể đề phòng một chút được không!

Sau đó, Đế Phượng Thiên thật sự đi bế quan.

Hi Hòa quan sát năm trăm năm, phát hiện Đế Phượng Thiên thật sự đang bế quan, không làm chuyện gì khác, mới dần dần yên tâm.

Đế Phượng Thiên trước tiên tham ngộ Ám Chi Đại Đạo, phát hiện không có tiến triển, liền tiếp tục dùng Bàn Cổ Nạp Khí Pháp để nâng cao tu vi.

Trong thời gian này, Thường Hi thường xuyên đến thăm Đế Phượng Thiên, nhưng thấy Đế Phượng Thiên nghiêm túc bế quan, liền không làm phiền.

Dần dần, Hi Hòa và Thường Hi cũng thích ứng với việc có người thứ ba trên Thái Âm Tinh.

Lại hai nghìn năm nữa trôi qua, Đế Phượng Thiên cuối cùng đã đột phá đến Đại La Kim Tiên trung kỳ. [Kiểm tra thấy túc chủ đột phá đến Đại La Kim Tiên trung kỳ, lựa chọn đã được kích hoạt.] [Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Cực Phẩm Đại La Đan (x5).] [Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Nhân Sâm trăm vạn

năm.] Trước đây đều là khi tấn thăng đại cảnh giới mới kích hoạt lựa chọn.

Chương 38

Chẳng lẽ sau Đại La Kim Tiên, tấn thăng tiểu cảnh giới cũng có thể kích hoạt lựa chọn sao?

Cũng có thể hiểu được, dù sao từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ lên trung kỳ còn khó hơn từ Kim Tiên lên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Đế Phượng Thiên không suy nghĩ nhiều, trực tiếp chọn lựa chọn thứ nhất. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại La Đan (x5)!] [Gợi ý: Đại La Đan có trợ giúp lớn đối với người ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, có thể nhanh chóng trở thành Chuẩn Thánh.] [Gợi ý: Một người chỉ có thể dùng một lần.] [Gợi ý: Dùng xong không có bất kỳ tác dụng phụ nào.] Đại La Đan, đúng là thứ mình cần, nhanh chóng nâng cao tu vi mà không có tác dụng phụ, đồ tốt!

Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng xuất quan, Thường Hi ngay lập tức cảm ứng được, lập tức đến tìm hắn. "Phượng Thiên ca ca, huynh cuối cùng cũng xuất quan rồi, tu vi đột phá nhanh vậy sao?" Thường Hi mặt đầy vui mừng, càng ngày càng quen thuộc, ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi. "Ừm, Thường Hi muội muội, ta có đồ tốt tặng cho muội." Đế Phượng Thiên vẫy tay với Thường Hi. "A?" Thường Hi nhỏ giọng hỏi, có chút ngượng ngùng đi đến trước mặt Đế Phượng Thiên.

Lúc này Hi Hòa đang bế quan, trong Quảng Hàn Cung chỉ có Thường Hi và Đế Phượng Thiên hai người.

Đế Phượng Thiên lấy ra Cực Phẩm Đại La Đan nói: "Cực Phẩm Đại La Đan, đối với muội có tác dụng lớn, yên tâm ăn đi, sẽ không ảnh hưởng đến việc chứng đạo sau này." Thường Hi cũng có chút

hiểu biết về luyện đan chi thuật, đương nhiên trình độ không thể so với Lão Tử.

Lão Tử là tổ sư gia luyện đan.

Sau này Thái Thượng Lão Quân có thuật luyện đan quan tuyệt tam giới chính là thiện thi của Lão Tử.

Thường Hi thấy trên Cực Phẩm Đại La Đan có pháp tắc Đại Đạo bao quanh, kim quang không tan, liền vô cùng kinh ngạc!

Đan dược gần như hoàn mỹ như vậy, vậy mà cũng có thể luyện chế ra được sao?

Là người biết một số kiến thức cơ bản về luyện đan, Thường Hi tự nhiên biết đan dược cũng phân ba sáu chín đẳng, đan dược càng hoàn mỹ càng khó luyện chế, đan dược càng kém ăn vào, ảnh hưởng sau này càng lớn.

Viên Cực Phẩm Đại La Đan này, vừa nhìn đã biết là loại đỉnh cấp, chẳng trách Đế Phượng Thiên lại nói sẽ không ảnh hưởng đến việc chứng đạo sau này. "Phượng Thiên ca ca luyện chế sao?" Thường Hi mặt đầy không thể tin được. "Không lẽ từ trên trời rơi xuống sao?" Đế Phượng Thiên lập tức đem công lao của hệ thống quy về mình, hoàn toàn không cần mặt mũi.

Thường Hi đối với Đế Phượng Thiên càng thêm sùng bái, có chút ngại ngùng mở lời: "Thứ này quá quý trọng, ta không thể nhận." Mặc dù trong lòng rất muốn, nhưng Thường Hi là một cô gái rụt rè, thứ quý trọng như vậy không dám nhận, dù sao cũng không có quan hệ đặc biệt gì với Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên mang theo nụ cười dịu dàng từ từ tiến lại gần Thường Hi, nắm lấy tay nàng.

Thường Hi toàn thân run lên, hoàn toàn quên mất suy nghĩ.

Đế Phượng Thiên đặt Cực Phẩm Đại La Đan vào lòng bàn tay trắng nõn như ngọc của Thường Hi, cười nói: "Không có gì là quý trọng hay không quý trọng, chỉ cần Thường Hi muội muội vui, ta đều nguyện ý cho muội." Chiêu trò của tra nam bắt đầu rồi!

Thường Hi là một siêu cấp trạch nữ, nào đã nghe qua những lời tình tứ như vậy, trong nháy mắt mặt đỏ đến mang tai. "Ta... ta... ta..." Thường Hi hoàn toàn nói năng lộn xộn, trái tim nhỏ bé đập thình thịch, không biết phải làm sao. "Chẳng lẽ Thường Hi muội muội không thích ta, không nhận đồ của ta sao?" Đế Phượng Thiên giả vờ làm ra vẻ đau lòng.

Thấy Đế Phượng Thiên như vậy, Thường Hi cảm thấy tim mình như vỡ ra, lập tức giải thích: "Không có, Thường Hi không có không thích Phượng Thiên ca ca." "Ồ?" Khóe miệng Đế Phượng Thiên từ từ cong lên một nụ cười, hỏi: "Không có không thích, vậy là thích rồi?" "...

Huynh bắt nạt ta!" Thường Hi thực sự không chịu nổi nữa, trực tiếp cầm Cực Phẩm Đại La Đan che mặt chạy đi. "Thật là đáng yêu, một cô gái như nước..." Đế Phượng Thiên cười lắc đầu.

Sau đó năm trăm năm, Đế Phượng Thiên và Thường Hi sớm tối bên nhau, khiến cho hảo cảm của Thường Hi đối với Đế Phượng Thiên ngày càng sâu đậm.

Cô nam quả nữ ở trong Quảng Hàn Cung lạnh lẽo bên nhau năm trăm năm, một tảng đá cũng phải tan chảy, huống chi Thường Hi vốn đã có tình cảm ái mộ với Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên cuối cùng đã thành công chiếm được trái tim của Thường Hi. "Phượng Thiên ca ca, sau này huynh sẽ cưới ta và tỷ tỷ chứ?" Trong lòng Thường Hi, cả đời này tự nhiên phải cùng tỷ tỷ gả cho cùng một người, tư duy không giống như hậu thế, Thường Hi

không muốn xa cách tỷ tỷ Hi Hòa. "Tỷ tỷ của muội, e là không muốn gả cho ta, muội phải giúp ta nói tốt trước mặt nàng vài câu." Đế Phượng Thiên vẫn luôn sớm tối bên nhau với Thường Hi, nhưng không tiếp xúc với Hi Hòa, Hi Hòa chắc chắn chưa nảy sinh tình cảm với hắn, điểm này Đế Phượng Thiên rất rõ ràng. "Chuyện đó là chắc chắn rồi, em nhất định sẽ nói tốt cho huynh trước mặt tỷ tỷ mỗi ngày." Thường Hi dựa vào lòng Đế Phượng Thiên, nhìn ra Hỗn Độn vô tận, luôn cảm thấy Thái Âm Tinh có chút quá lạnh lẽo, nếu Phượng Thiên ca ca ở lại mãi mãi thì tốt rồi.

Đế Phượng Thiên đột nhiên bế Thường Hi lên, kiểu công chúa.

Thường Hi vừa kinh ngạc vừa ngượng ngùng, nhỏ giọng hỏi: "Phượng Thiên ca ca, huynh làm gì vậy?" Đế Phượng Thiên mỉm cười nói: "Trẻ con không nên hỏi nhiều, đương nhiên là làm chút chuyện thú vị." --------- Đế Phượng Thiên lại để lại cho Thường Hi một viên Cực Phẩm Đại La Đan, bảo nàng chuyển cho Hi Hòa, rồi trực tiếp rời khỏi Thái Âm Tinh.

Thường Hi chỉ cảm thấy một trận trống rỗng, đã quen có Đế Phượng Thiên ở bên, đột nhiên đi rồi, một chút cũng không thích ứng được.

Sau khi Đế Phượng Thiên đi, Hi Hòa cũng xuất quan.

Thường Hi đem Cực Phẩm Đại La Đan mà Đế Phượng Thiên để lại đến trước mặt Hi Hòa, vui vẻ nói: "Tỷ tỷ xuất quan rồi?

Vẫn chưa đột phá sao?

Phượng Thiên ca ca để lại cho tỷ Cực Phẩm Đại La Đan này…" Hi Hòa nhìn Đại La Đan có chút ngây ngẩn, đan dược quý giá và hoàn mỹ đến mức nào, nàng tự nhiên nhìn ra được.

Đế Phượng Thiên lại có thể để lại đan dược quý giá như vậy cho

mình sao?

Đợi đã!

Phượng Thiên ca ca?

Từ khi nào mà gọi thân mật như vậy?

Hi Hòa theo bản năng cảm thấy không ổn, lập tức hỏi: "Trong thời gian ta bế quan, muội và Đế Phượng Thiên đã xảy ra chuyện gì?" Thường Hi bị hỏi đến trong lòng chột dạ, ấp úng nói: "Không... không có chuyện gì xảy ra cả!" Hi Hòa tức giận nói: "Bây giờ gan lớn rồi sao?

Ngay cả tỷ tỷ cũng dám lừa, khai thật đi!" Nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của Thường Hi, Hi Hòa cảm thấy rất không ổn. "Ta... ta... ta không biết nên nói thế nào." Thường Hi thật sự không dám mở miệng, không nói ra được. "Đừng nói với ta, trong thời gian ta bế quan, ngay cả thân thể cũng bị lừa mất rồi?" Hi Hòa cuối cùng không nhịn được mà hỏi thẳng. "Không... không phải lừa!

Em tự nguyện!" Thường Hi lập tức bênh vực Đế Phượng Thiên. "Đế Phượng Thiên, tên hỗn đản này!" Hi Hòa suýt nữa tức đến ngất đi.

Sớm biết Đế Phượng Thiên hỗn đản như vậy, đã không bế quan, mà ở lại trông chừng. "Tỷ tỷ, đừng giận, Phượng Thiên ca ca còn để lại Đại La Đan cho tỷ mà!" Thấy Hi Hòa tức giận, Thường Hi lập tức nói tốt cho Đế Phượng Thiên. "Không cần!

Ngươi ăn đi!" Hi Hòa sắp tức chết rồi, muội muội ngốc, bị người ta lừa mất thân thể, còn đang giúp người ta nói tốt!

Chương 39

"Em có rồi, không thể ăn hai viên!" Thường Hi thành thật trả lời.

Hi Hòa: "..." Đó là trọng điểm sao?

Đồ của hắn ta căn bản không muốn được không?

Hi Hòa cảm thấy sắp bị tức đến nội thương rồi.

Hi Hòa bình tĩnh hồi lâu, mới hỏi: "Tên hỗn đản đó trước khi đi có nói gì không?" "Anh ấy nói, biết tỷ tỷ chắc chắn sẽ tức giận, anh ấy sẽ chịu trách nhiệm, hy vọng tỷ tỷ không tức giận làm hại thân thể.

Sau này nếu gặp bất kỳ phiền phức gì, anh ấy đều sẽ bảo vệ tỷ muội ta, cả Hồng Hoang này không ai có thể bắt nạt người phụ nữ của anh ấy." "Anh ấy nói, tỷ tỷ chắc chắn sẽ không đồng ý bây giờ đi theo anh ấy, nên để tỷ tỷ bình tĩnh một thời gian.

Tỷ tỷ nếu chưa đột phá, hãy dùng Cực Phẩm Đại La Đan, có thể đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ." "Anh ấy nói, hy vọng tỷ tỷ suy nghĩ kỹ, dẫn em đến đảo tiên Bồng Lai.

Nếu suy nghĩ chậm, sau này tên Đế Tuấn kia có thể sẽ đến cầu hôn, Yêu tộc thế lớn, tỷ muội ta chắc chắn không thể từ chối, lúc đó anh ấy sẽ đích thân đến Thiên Đình cướp dâu, người phụ nữ của anh ấy không ai được phép động vào!" "..." Thường Hi thao thao bất tuyệt, chuyển đạt lại từng lời của Đế Phượng Thiên trước khi đi.

Hi Hòa nghe mà đau cả đầu, cầm lấy Cực Phẩm Đại La Đan phất tay áo bỏ đi, một câu cũng lười nói.

Thấy tỷ tỷ lấy đi Cực Phẩm Đại La Đan, Thường Hi một trận vui mừng, chứng tỏ tỷ tỷ tuy tức giận, nhưng cũng đã chấp nhận Phượng Thiên ca ca.

Sau đó, Thường Hi cũng đi bế quan.

Có sự trợ giúp của Cực Phẩm Đại La Đan, Hi Hòa nhanh chóng đột phá Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Thường Hi tạm thời chưa ăn, đợi tu vi đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, mới dùng Cực Phẩm Đại La Đan.

Như vậy có thể phát huy tối đa hiệu quả của Đại La Đan.

Không lâu sau, Thường Hi cũng đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ, đuổi kịp tu vi của tỷ tỷ. --------- Trở lại Tiêu Dao Cung trên đảo tiên Bồng Lai, Đế Phượng Thiên không thấy tỷ muội Tam Tiêu đâu.

Hắn liền đi tìm Ngao Sương hỏi thăm.

Bây giờ đã hơn hai nghìn năm trôi qua, tu vi của Ngao Sương cũng đã đạt Kim Tiên viên mãn, sắp đạt Thái Ất Kim Tiên.

Vốn dĩ tốc độ tu hành của Ngao Sương sẽ không nhanh như vậy, dù sao Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc đã hoàn toàn mất đi vận khí Thiên Đạo, tuy không đến mức bị Thiên Đạo không dung, nhưng cũng không tốt hơn là bao, vì vậy tốc độ tu hành của Long tộc chậm hơn rất nhiều, nếu không cũng sẽ không chỉ có một Long Vương Đại La Kim Tiên trấn giữ.

Nhưng nhờ có Chân Long Nạp Khí Pháp, tốc độ tu hành của Ngao Sương đã nhanh hơn rất nhiều.

Thấy thiếu chủ nhà mình cuối cùng cũng trở về, Ngao Sương cũng vô cùng vui mừng, cung kính nói: "Thiếu chủ, ngài đã về, ba vị tỷ tỷ Tam Tiêu năm trăm năm trước đã ra ngoài chơi, vẫn chưa về." "Năm trăm năm không về, mấy nha đầu này, không phải là ngứa da rồi sao." Đế Phượng Thiên thuận miệng nói, cũng không để trong lòng. "Thiếu chủ không ở đây, các tỷ tỷ có lẽ có chút buồn chán." Ngao Sương vẫn biểu hiện cung kính.

Ngao Sương này cái gì cũng tốt, chỉ là phân biệt tôn ti quá rõ ràng, không giống như Bích Tiêu tự nhiên trước mặt Đế Phượng Thiên, Ngao Sương có vẻ căng thẳng.

Nhưng cũng không trách Ngao Sương, hiện tại Đế Phượng Thiên là chỗ dựa lớn của Long tộc, Ngao Sương tự nhiên sợ hãi chọc giận Đế Phượng Thiên.

Tam Tiêu đều ra ngoài chơi, Ngao Sương vẫn ở nhà, chắc chắn cũng là vì không có sự đồng ý của Đế Phượng Thiên nên không dám ra ngoài. "Được rồi, rót cho Bản thiếu chủ chút rượu Nhân Sâm Quả, rồi lấy thêm ít linh quả." Đế Phượng Thiên phân phó một tiếng, Ngao Sương lập tức đi lấy rượu và linh quả. "Được rồi, đấm bóp cho Bản thiếu chủ." Đế Phượng Thiên chỉ chỉ ra sau lưng.

Ngao Sương chưa từng nghe qua từ "đấm bóp", nhưng cũng hiểu được đại khái ý tứ.

Nàng cẩn thận đi ra sau lưng Đế Phượng Thiên, đấm bóp cho hắn. "Dùng sức thêm chút, Bản thiếu chủ là Đại La Kim Tiên, chút lực này giống như gãi ngứa." Đế Phượng Thiên vừa uống rượu Nhân Sâm Quả vừa nói. "Vâng, thiếu chủ." Ngao Sương lập tức tăng thêm lực đạo.

Đế Phượng Thiên tay trái cầm rượu Nhân Sâm Quả, tay phải thỉnh thoảng ném mấy quả linh quả vào miệng, sau lưng có công chúa Long tộc đấm bóp phục vụ, trong lòng nghĩ đây mới là cuộc sống mà một thánh nhị đại nên có.

Ngao Sương chưa từng có tiếp xúc thân thể với nam tử, vì vậy dù chỉ là đấm bóp đơn giản, cũng khiến Ngao Sương đỏ bừng mặt.

Đôi sừng rồng màu hồng phấn trên đỉnh đầu càng đỏ hơn.

Sau khi hưởng thụ một lúc, Đế Phượng Thiên liền đi bế quan.

Ở Thái Âm Tinh bế quan, Đế Phượng Thiên đã sắp đạt Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Vì vậy lần này chỉ bế quan một nghìn năm, liền đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ. [Kiểm tra thấy túc chủ thành công đột phá đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, lựa chọn đã được kích hoạt.] [Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Ngũ Hành Đại Trận.] [Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng thần thông Hóa Hồng Chi Thuật.] Đế Phượng Thiên không chút do dự chọn lựa chọn thứ hai, Hóa Hồng Chi Thuật hắn đã muốn từ lâu, trước đây vẫn luôn không có lựa chọn tốt, vì vậy đành bỏ lỡ.

Mặc dù Ngũ Hành Đại Trận cũng không tồi, nhưng Ngũ Hành Đại Trận cần phải phối hợp với Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Chân Võ Tạo Điêu Kỳ mới có thể bố trí ra được.

Ngũ kỳ hợp nhất, có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng trong tay Đế Phượng Thiên cũng không có những lá cờ này, vì vậy Ngũ Hành Đại Trận tạm thời vô dụng, liền trực tiếp chọn bản mệnh thần thông Hóa Hồng Chi Thuật của Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Hóa Hồng Chi Thuật!] Lựa chọn tiếp tục bế quan, Đế Phượng Thiên trực tiếp dùng Cực Phẩm Đại La Đan.

Phối hợp với Cực Phẩm Đại La Đan, chỉ trong năm trăm năm, Đế Phượng Thiên đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Lựa chọn của hệ thống lại được kích hoạt. [Kiểm tra thấy túc chủ thành công đột phá đến Đại La Kim Tiên viên mãn, lựa chọn đã được kích hoạt.] [Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã

của thánh nhị đại, thưởng Tiên Thiên Linh Bảo Như Ý Thí Thiên Bổng.] [Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Bát Cửu Huyền Công.] Đế Phượng Thiên chọn lựa chọn thứ nhất.

Trước đây đã hứa cho Lục Nhĩ Mi Hầu một món vũ khí tốt, lần này vừa hay.

Như Ý Thí Thiên Bổng?

Đế Phượng Thiên thật sự không biết Hồng Hoang có thứ này, Tiên Thiên Linh Bảo, mạnh hơn Như Ý Kim Cô Bổng nhiều a!

Con khỉ chết tiệt này có phúc khí a!

Lão tử lại rút cho nó một món Tiên Thiên Linh Bảo! [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Tiên Thiên Linh Bảo Như Ý Thí Thiên Bổng!] [Gợi ý: Như Ý Thí Thiên Bổng không thuộc về vật phẩm của Hồng Hoang, là phiên bản tăng cường của Như Ý Kim Cô Bổng, nhưng không phải công đức chí bảo, sát lục sẽ dính nhân quả.] Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Đại La Kim Tiên viên mãn.

Đại đạo: Ám Chi Đại Đạo (giai đoạn Hoàng Hôn).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Như Ý Thí Thiên Bổng (Tiên Thiên Linh Bảo).

Linh căn: Nhân Sâm Quả (một trong mười đại linh căn khai thiên), Cực Phẩm Đại La Đan (x2).

Quả nhiên, không phải là vật phẩm nguyên bản của Hồng Hoang, mà là phiên bản tăng cường của Như Ý Kim Cô Bổng.

Hệ thống có năng lực trâu bò gì thế này?

Chương 40

Lướt qua bảng thông tin cá nhân, Đế Phượng Thiên trực tiếp kết thúc bế quan. --------- Đế Phượng Thiên kết thúc bế quan không lâu, tỷ muội Tam Tiêu cũng đã trở về.

Đế Phượng Thiên khẽ nheo mắt, bởi vì Tam Tiêu trông có vẻ tả tơi.

Khóe miệng Bích Tiêu còn vương một vệt máu.

Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ có kẻ nào gan to dám bắt nạt đệ tử Tiệt Giáo?

Quan sát tu vi của ba người, bốn nghìn năm trôi qua, Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu đã là Thái Ất Kim Tiên viên mãn, Bích Tiêu thì là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Lại thêm một nghìn năm trăm năm, tu vi của Ngao Sương đã đạt Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Có Chân Long Nạp Khí Pháp, Ngao Sương tu hành lại nỗ lực, vì vậy có chút ý muốn đuổi kịp Tam Tiêu. "Thiếu chủ." Vân Tiêu thấy Đế Phượng Thiên trở về, dường như có chút hoảng loạn.

Quỳnh Tiêu cũng cúi đầu không dám nói.

Phản ứng của Bích Tiêu là khoa trương nhất, trực tiếp lao đến ôm Đế Phượng Thiên khóc.

Vân Tiêu muốn kéo Bích Tiêu lại, nhưng đã muộn. "Nói đi, sao thế?" Đế Phượng Thiên vuốt ve mái tóc đen dài của Bích Tiêu, giọng điệu bình thản.

Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu quỳ trên đất, không dám nói một lời.

Chủ yếu là cảm thấy đã gây họa cho thiếu chủ, không dám nói. "Bích Tiêu, nói đi." Đế Phượng Thiên vỗ vỗ lưng Bích Tiêu. "Ta cùng các tỷ tỷ ra ngoài du ngoạn, trên đường về gặp phải Đông Vương Công, tên Đông Vương Công đó buông lời trêu ghẹo ba người chúng ta.

Ta tức giận liền mắng lại.

Xin lỗi thiếu chủ, Bích Tiêu đã gây họa cho ngài rồi…" Bích Tiêu không có ý muốn để Đế Phượng Thiên ra mặt giúp, khóc chỉ vì có chút tủi thân, cộng thêm đã lâu không gặp thiếu chủ.

Không cần nói tiếp, Đế Phượng Thiên cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Trên đường trở về đảo tiên Bồng Lai, Tam Tiêu tình cờ gặp Đông Vương Công, tên Đông Vương Công đó thấy Tam Tiêu xinh đẹp, liền trêu ghẹo vài câu.

Có lẽ tên Đông Vương Công đó cũng chỉ trêu ghẹo hai câu, dù sao Tam Tiêu là đệ tử của giáo phái Thánh nhân, cũng không dám quá đáng.

Nhưng Bích Tiêu nóng tính, nào có thể nhịn được, chắc chắn đã mắng lại.

Sau đó bị sỉ nhục, Đông Vương Công nhất thời tức giận ra tay với Bích Tiêu, Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu chắc chắn phải bảo vệ tiểu muội.

Sau đó đánh một trận, chắc chắn Tam Tiêu đánh không lại, tên Đông Vương Công đó đã là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Nhưng Đông Vương Công cũng không dám hạ sát thủ, dù sao cũng là đệ tử Tiệt Giáo, có Thông Thiên Thánh nhân trấn giữ, chắc chắn chỉ dám trừng phạt một phen. "Là Nam Tiên Chi Thủ Đông Vương Công đó sao?" Giọng điệu của Đế Phượng Thiên lạnh nhạt, không nghe ra

vui giận.

Đông Vương Công sau này cũng chính là Đông Hoa Đế Quân của Thiên Đình mà Hạo Thiên thành lập. "Đúng vậy, Đạo Tổ tự mình phong Nam Tiên Chi Thủ, đừng tưởng là đệ tử Tiệt Giáo thì không thể chọc, chọc giận rồi vẫn dám ra tay." Năm xưa ở Tử Tiêu Cung truyền đạo, trong ba nghìn khách hồng trần có một vị chính là Đông Vương Công, được Đạo Tổ phong làm Nam Tiên Chi Thủ.

Tây Vương Mẫu (sau này không phải là Vương Mẫu nương nương) thì được phong làm Nữ Tiên Chi Thủ. "A, thật có kẻ dám tìm chết…" "A, thật có kẻ dám tìm chết!" Khi Đế Phượng Thiên nói câu này, mặt không biểu cảm, không có vẻ gì là tức giận.

Nhưng luồng khí tức nguy hiểm đó lại đè nén Tam Tiêu và Ngao Sương đến không thở nổi. "Vân Tiêu, truyền lệnh của ta, lập tức cho tất cả đệ tử Tiệt Giáo có tu vi từ Thái Ất Kim Tiên trở lên đến Tiêu Dao Cung gặp ta." Đế Phượng Thiên không định đi tìm lão đa.

Một tên Đông Vương Công quèn cũng phải để lão đa ra tay, vậy thì Đế Phượng Thiên đừng hòng lăn lộn ở Hồng Hoang nữa.

Chỉ cần Thánh nhân không gây sự, Đế Phượng Thiên có thể giải quyết.

Không lâu sau.

Tứ đại nội môn đệ tử: Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu.

Cùng với Tùy Thị Thất Tiên: Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Cửu Diệu Tinh Quan: Sùng Ứng Bưu, Cao Hệ Bình, Hàn Bằng, Lý Tế, Vương Phong, Lưu Cấm, Vương Trữ, Bành Cửu Nguyên, Lý

Tam Ích.

Trong Nhị Thập Bát Tú, những người có tu vi đạt Thái Ất Kim Tiên: Giác Mộc Giao, Đấu Mộc Trĩ, Khuê Mộc Lang, Tỉnh Mộc Ngạn, Ngưu Kim Ngưu, Quỷ Kim Dương, Lâu Kim Cẩu, Kháng Kim Long.

Cộng thêm những người trong Tam Thập Lục Thiên Cương và Thất Thập Nhị Địa Sát có tu vi từ Thái Ất Kim Tiên trở lên, cũng như Thạch Cơ và một số ngoại môn đệ tử có thiên phú, thực lực đạt đến Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Tổng cộng bảy mươi tám đệ tử Tiệt Giáo có cảnh giới từ Thái Ất Kim Tiên trở lên quỳ trước mặt Đế Phượng Thiên.

Trong đó, Đa Bảo đạo nhân và Kim Linh Thánh Mẫu là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Vô Đương Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu là Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Do Tam Tiêu có sự trợ giúp của Đế Phượng Thiên, thực lực đã đuổi kịp Tứ đại nội môn đệ tử.

Trong Tùy Thị Thất Tiên, Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên là Thái Ất Kim Tiên viên mãn, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ. "Hôm nay, Bản thiếu chủ dẫn các ngươi đi thấy máu, để thế nhân biết hậu quả của việc bắt nạt đệ tử Tiệt Giáo." Không một lời thừa thãi, lời mở đầu của Đế Phượng Thiên vô cùng trực tiếp.

Nghe tin đệ tử Tiệt Giáo có người bị bắt nạt, ai nấy đều có chút phẫn nộ, nhưng lại không dám hỏi ai bị bắt nạt.

Nhưng Đế Phượng Thiên lập tức giải thích. "Tên Đông Vương Công đó bắt nạt Tam Tiêu, các ngươi theo Bản thiếu chủ đến san bằng phủ của Đông Vương Công!" Nói rồi, Đế Phượng Thiên liền đứng dậy, bay về phía phủ của Đông Vương Công.

Đệ tử Tiệt Giáo vội vàng theo sau, Tam Tiêu và Ngao Sương cũng cùng đi.

Đa Bảo đạo nhân vốn muốn hỏi, tên Đông Vương Công kia là Chuẩn Thánh sơ kỳ, có cần báo cho giáo chủ một tiếng không?

Kết quả Đế Phượng Thiên đã bay đi mất, khiến Đa Bảo đạo nhân có chút sốt ruột.

Nhưng dù sao cũng phải theo sau trước, nếu thiếu chủ xảy ra sơ suất gì, bọn họ không thể ăn nói với giáo chủ. --------- Phủ Đông Vương Công.

Nam Tiên Chi Thủ Đông Vương Công ngồi trên ghế chủ vị, trông anh tuấn tiêu sái, khí độ bất phàm, đang cùng một đám tiên nhân uống rượu vui vẻ.

Phủ Đông Vương Công có thể nói là đêm đêm ca múa, do được Đạo Tổ tự mình phong làm Nam Tiên Chi Thủ, nên những tiên nhân đến nịnh bợ, tạo quan hệ tốt cũng nối liền không dứt.

Những tiên nhân này thấp nhất cũng là tu vi Thái Ất Kim Tiên, cảnh giới thấp hơn một chút thì không có tư cách vào đây.

Đại La Kim Tiên cũng không thiếu, nhưng Chuẩn Thánh thì không có.

Dù sao ở cấp bậc Chuẩn Thánh, cũng không cần thiết phải nịnh bợ Đông Vương Công, bản thân thực lực của Đông Vương Công cũng chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, so với Minh Hà lão tổ, Côn Bằng yêu sư còn kém một bậc, càng không thể so với Đế Tuấn và Đế Giang.

Trong đó có một nữ tiên tu vi Thái Ất Kim Tiên nịnh nọt nói: "Nghe nói mấy ngày trước, Đông Vương Công đã dạy dỗ đám đệ tử Tiệt Giáo một trận?" Cố ý nhắc đến "sự tích huy hoàng" của Đông Vương Công, đây là một cách nịnh bợ không tồi. "Ha ha, đám đệ tử

Tiệt Giáo đó ỷ vào giáo phái Thánh nhân, có chút không biết trời cao đất rộng, một đệ tử quèn mà cũng dám cãi lại bản tiên thủ.

Dù cho Thông Thiên Thánh nhân đích thân đến, ta là Nam Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ tự mình phong, cũng sẽ không vô lễ như vậy, ta chỉ là thay Thông Thiên Thánh nhân quản giáo đệ tử mà thôi." Đông Vương Công dùng giọng điệu phong khinh vân đạm nói.

Chương 41

Nếu lời này bị Đế Phượng Thiên nghe thấy, nhất định sẽ nói một câu: Ngươi lại còn trang bức lợi hại hơn ta?

Lời này hoàn toàn là chém gió, nếu thật sự Thông Thiên Giáo Chủ đích thân đến, hắn ta ngay cả rắm cũng không dám thả.

Đông Vương Công cũng chỉ dám bắt nạt những đệ tử thực lực yếu của Tiệt Giáo, cũng không dám thật sự đánh thành trọng thương, sợ Thông Thiên Giáo Chủ nổi giận.

Nếu chỉ là trừng phạt nho nhỏ, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không thể vì chút chuyện nhỏ này mà đích thân xuống Hồng Hoang tìm phiền phức.

Điểm này Đông Vương Công tính toán rất kỹ.

Một nam tiên khác tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ lập tức tiếp lời nịnh bợ: "Tiên thủ làm như vậy, dù là Thánh nhân cũng sẽ cảm kích ngài đã giúp giáo huấn đệ tử." Nam tiên này không dám gọi thẳng tên húy "Thông Thiên", chỉ dùng hai chữ "Thánh nhân".

Đông Vương Công ha ha cười lớn, vô cùng sảng khoái.

Thực ra Đông Vương Công bị nịnh bợ mỗi ngày, nịnh đến mức có chút không biết trời nam đất bắc, cầm lông gà làm lệnh tiễn.

Nói thật, giáo phái Thánh nhân dù chỉ là một đệ tử, cũng không nên trêu chọc.

Dù sao hắn ta cũng không phải đệ tử của Hồng Quân, Hồng Quân chỉ tùy tiện phong cho hắn một cái Nam Tiên Chi Thủ, chẳng lẽ xảy ra chuyện, Hồng Quân có thể vì hắn mà đích thân ra tay sao?

Ăn cứt đi!

Nhưng Đông Vương Công bị nịnh đến hồ đồ, cứ như thể thật sự có Đạo Tổ bảo kê vậy. "Mọi người uống rượu!" Đông Vương Công nâng ly. "Chúng tôi kính tiên thủ!" Khách khứa trong phủ Đông Vương Công lần lượt nâng ly.

Chưa kịp uống ngụm rượu. "Đông Vương Công, ra đây chịu chết!" Một tiếng hét giận dữ khiến cả phủ Đông Vương Công đều run rẩy.

Rượu trong ly khẽ sóng sánh.

Đông Vương Công lập tức nổi giận, lại có kẻ dám đến phủ Đông Vương Công tìm phiền phức?

Đơn giản là tìm chết!

Cảm ứng được người nói chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Đông Vương Công lập tức bay ra. "Kẻ nào, báo danh…" "Kẻ nào, báo danh!" Đông Vương Công bay ra khỏi phủ đệ, những tiên nhân khác đang làm khách cũng lần lượt bay theo.

Đông Vương Công cảm nhận được tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ của Đế Phượng Thiên, vì Đế Phượng Thiên đã dùng Hóa Hư Thuật để che giấu tu vi thật, chỉ để lộ ra mức Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Vừa ra ngoài, hắn liền thấy bảy tám mươi người đang xếp thành hàng ngay ngắn trên không trung, tất cả đều có tu vi từ Thái Ất Kim Tiên trở lên, ngoại trừ nam tử mặc hắc bào dẫn đầu, những người còn lại đều mặc trang phục đệ tử Tiệt Giáo.

Đông Vương Công thầm kêu không hay, Tiệt Giáo thật sự vì chút chuyện nhỏ mà kéo đến tận cửa sao?

Nhưng khi thấy không có một ai tu vi cao thâm, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không có ở đây, Đông Vương Công cũng yên tâm phần nào.

“Chư vị đệ tử Tiệt Giáo, đến phủ Đông Vương Công ta có chuyện

gì?" Dù trong lòng có chút hoảng hốt, nhưng bề ngoài Đông Vương Công không hề để lộ ra chút nào.

"Hừ, Đông Vương Công, dám làm tổn thương đệ tử Tiệt Giáo ta, hôm nay phải để ngươi nợ máu trả bằng máu!" Không đợi Đế Phượng Thiên mở miệng, Kim Linh Thánh Mẫu đã lên tiếng trước.

Trong bốn đại đệ tử nội môn, chỉ có Kim Linh Thánh Mẫu là tính tình nóng nảy nhất, nên đã nổi giận đầu tiên.

"Đệ tử Tiệt Giáo ăn nói hỗn xược, lẽ nào không cho phép bản tiên thủ dạy dỗ một phen sao?" Đông Vương Công vẫn giữ vẻ mặt bình thản.

"Phì!

Đồ không biết xấu hổ, rõ ràng là ngươi buông lời trêu ghẹo ba tỷ muội chúng ta trước." Bích Tiêu thấy Đông Vương Công vô liêm sỉ như vậy, lập tức không nhịn được nữa.

"Ta trêu ghẹo ba tỷ muội các ngươi, có ai nhìn thấy không?

Ta chưa bao giờ làm chuyện như vậy, đừng có ngậm máu phun người!" Đối mặt với Tam Tiêu vừa mới bị mình dạy dỗ, Đông Vương Công tự nhiên không hề sợ hãi.

"...

Vô sỉ!" Bích Tiêu tức đến mức chỉ muốn lập tức giết chết Đông Vương Công.

Đế Phượng Thiên từ từ giơ tay phải lên, ra hiệu cho mọi người im lặng.

"Không cần tranh cãi, Tiệt Giáo ta động thủ không cần lý do!" Lời nói nhàn nhạt của Đế Phượng Thiên vang lên, bá đạo không ai bì nổi.

"Ngươi là Đế Phượng Thiên, con trai của Thánh nhân?" Đông

Vương Công nhìn Đế Phượng Thiên, tự nhiên biết đến đại danh của hắn.

Nhưng Đông Vương Công cũng không hề để Đế Phượng Thiên vào mắt.

Chẳng phải chỉ là một kẻ mắng chửi Đạo Tổ, sỉ nhục Minh Hà Lão Tổ và Côn Bằng, ngay cả động thủ cũng không dám, chỉ dám chửi người thôi sao, loại người này có gì đáng sợ?

Nếu không có Thông Thiên Thánh Nhân chống lưng, tùy tiện giết là xong.

Nhưng phiền phức ở chỗ, Đông Vương Công dù thế nào cũng không dám giết Đế Phượng Thiên, giết con trai của Thánh nhân, vậy thì thật sự phải lấy mạng đền mạng.

Đế Phượng Thiên căn bản lười đối thoại với tên ngốc Đông Vương Công này.

Giết người thì giết người, không cần biện luận.

Lúc chửi người thì cứ chửi cho đã!

Lúc giết người thì cứ giết cho sướng!

Không cần nói nhảm nhiều.

"Các ngươi lui ra sau mười vạn dặm, xem cho kỹ!" Đế Phượng Thiên quay lại dặn dò đám đệ tử Tiệt Giáo sau lưng.

"Thiếu chủ, không được!" Đám đệ tử Tiệt Giáo đều hoảng hốt, thiếu chủ muốn làm gì?

Đông Vương Công kia là tu vi Chuẩn Thánh, những tiên nhân bên cạnh Đông Vương Công kia cho dù không dám giúp đỡ, nhưng một Chuẩn Thánh sơ kỳ ở đây, không một ai có thể đơn độc chiến thắng được!

Đa Bảo Đạo Nhân trực tiếp tiến lên một bước khuyên can: "Thiếu chủ, Đông Vương Công là Chuẩn Thánh sơ kỳ, không thể một mình chiến đấu!" Đế Phượng Thiên vẫn nhìn chằm chằm vào Đông Vương Công, ngay cả đầu cũng không quay lại, lạnh nhạt nói: "Tất cả lui ra!" Đám đệ tử Tiệt Giáo bất đắc dĩ, đành phải lui ra sau mười vạn dặm.

Còn về lũ nịnh hót bên cạnh Đông Vương Công, Đế Phượng Thiên căn bản không thèm liếc mắt nhìn, bọn chúng không một ai dám ra tay với hắn.

Nhìn ánh mắt tràn đầy sát ý đó, tựa như ác ma trước cơn bão tố, sắp sửa chọn người mà cắn xé, Đông Vương Công không khỏi có chút hoảng sợ.

Đế Phượng Thiên triệt để bùng nổ tu vi của mình!

Tức thì, phong vân biến sắc, một luồng khí thế vô cùng kinh khủng bốc lên ngút trời.

Đại La Kim Tiên viên mãn!

Thiếu chủ lại là Đại La Kim Tiên viên mãn!

Tất cả đệ tử Tiệt Giáo ở phía sau, bao gồm cả những tiên nhân gần Đông Vương Công, đều trợn mắt há mồm.

Tốc độ tu vi của Đế Phượng Thiên tăng tiến nhanh quá rồi phải không?

Lần trước khi sỉ nhục Minh Hà Lão Tổ và Côn Bằng, nghe đồn mới chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, mới qua bao nhiêu năm?

Một vạn năm còn chưa tới mà?

Đã là Đại La Kim Tiên viên mãn?

Còn để cho người khác sống nữa không?

Chương 42

Lũ nịnh hót bên cạnh Đông Vương Công cũng lập tức bắt đầu lùi lại, trận chiến giữa Chuẩn Thánh sơ kỳ và Đại La Kim Tiên viên mãn, không thể đứng quá gần được.

Đông Vương Công hơi sững sờ, tên nhóc này hẳn là có pháp bảo che giấu tu vi, hóa ra là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Nhưng Đông Vương Công cũng không căng thẳng, dù sao thì cho dù là Đại La Kim Tiên viên mãn, đối chiến với Chuẩn Thánh sơ kỳ cũng không có cửa thắng.

Điều duy nhất có chút phiền phức là, Đông Vương Công không dám hạ sát thủ.

Dù cho Đế Phượng Thiên đã bộc lộ toàn bộ tu vi, vẫn không một ai cho rằng hắn có khả năng chiến thắng.

Kể cả đám đệ tử Tiệt Giáo ở phía sau.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, không biết từ lúc nào, trong tay Đế Phượng Thiên đã xuất hiện một cây trường thương màu đỏ như máu.

Một luồng sát khí khiến người ta nghẹt thở tỏa ra từ Thí Thần Thương.

Dường như ngay cả màu sắc của bầu trời cũng trở nên có chút đỏ máu và áp bức.

Tiếp đó, sát khí nồng đậm của bản thân hắn cũng xông thẳng lên trời, nhuộm đỏ cả một phương trời.

Thí Thần Thương cảm nhận được sát ý của chủ nhân, phát ra tiếng kêu vui sướng.

Thí Thần Thương là siêu cấp hung binh, khát vọng đối với máu tươi vô cùng mãnh liệt, sát ý của chủ nhân khiến nó cảm thấy cuối cùng cũng có thể uống máu, thật sự khiến Thí Thần Thương vô cùng vui sướng.

"Kia... kia là hung binh gì, sao lại có sát khí mạnh như vậy?

Quả thực khiến ta không thể thở nổi!" "Hoàn toàn không biết, ta chưa từng nghe nói ngoài Tru Tiên Tứ Kiếm còn có hung binh như vậy." "Không!

Có, nghe đồn Thí Thần Thương của Ma Chủ La Hầu chính là tuyệt thế hung binh." "...

Không thể nào!

La Hầu đã chết bao nhiêu nguyên hội rồi?

Thí Thần Thương sao có thể xuất thế?" "..." Đám đệ tử Tiệt Giáo và những tiên nhân nịnh hót kia bàn tán xôn xao, không thể tin nổi mà nhìn Đế Phượng Thiên sát khí ngút trời.

"Từ nay về sau, Hồng Hoang không còn Nam Tiên Chi Thủ!" Đế Phượng Thiên không hề nói nhảm, một lời vừa dứt, thương xuất như long, trong nháy mắt đã đến trước mặt Đông Vương Công. .....

Thương xuất như long, cây Thí Thần Thương mang theo sát khí ngút trời trong nháy mắt đã đến trước mặt Đông Vương Công.

Một thương đâm ra, trong khoảnh khắc sát khí bao trùm cửu thiên, nơi Thí Thần Thương đi qua, thiên địa pháp tắc vỡ nát, Hỗn Độn Linh Bảo, kinh khủng đến thế là cùng!

Hắc bào của Đế Phượng Thiên phần phật trong gió, mái tóc đen dài bay múa, khuôn mặt viết đầy sát ý đã quyết, giống như một vị sát thần, khiến người ta kinh sợ!

Đông Vương Công thì có chút ngơ ngác, nói động thủ là động thủ ngay sao?

Khoảnh khắc Thí Thần Thương xuất hiện, Đông Vương Công đã đề cao cảnh giác mười hai phần, tuy không biết đó là Thí Thần Thương, nhưng từ cây thương đó hắn cảm nhận được một luồng tử khí.

Điều này khiến Đông Vương Công toàn thân căng cứng, bắt đầu đề phòng.

Vì vậy, dù Đế Phượng Thiên ra tay đột ngột, nhưng Đông Vương Công cũng kịp thời xuất chiêu.

Pháp bảo tùy thân của Đông Vương Công, Đông Vương Kiếm, đã ở trong tay, là một món Tiên Thiên Linh Bảo.

Đông Vương Công đoán rằng cây thương quỷ dị kia nhiều nhất cũng chỉ là Tiên Thiên Chí Bảo, dựa vào tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ của mình, tuy pháp bảo không bằng đối phương, nhưng cũng hoàn toàn có thể một trận chiến!

Đông Vương Công không hề lùi bước, trực tiếp xuất kiếm.

Chuẩn Thánh ra tay, há phải chuyện đùa?

Kiếm ý kinh thiên đâm thủng trời cao, từng đạo kiếm chi pháp tắc lượn lờ quanh thân kiếm, trực tiếp lựa chọn đối đầu trực diện với Đế Phượng Thiên!

"Ầm, ầm, ầm!" Trong nháy mắt, lấy hai người làm trung tâm, trời long đất lở, ngọn núi khổng lồ cách đó mấy chục vạn dặm ầm ầm sụp đổ, mây trên chín tầng trời vỡ nát.

Tất cả những người xem trận chiến lại một lần nữa lùi xa, quá kinh khủng, quả thực giống như hai vị Chuẩn Thánh đang giao đấu!

Đế Phượng Thiên tay cầm Thí Thần Thương, sát khí xông thẳng lên trời, thương như sấm sét, chiêu nào chiêu nấy đều là đòn chí mạng!

Đông Vương Công tay cầm Đông Vương Kiếm, kiếm mang màu xanh cùng pháp tắc xông thẳng lên trời, dựa vào tu vi cao thâm hơn mà đại chiến với Đế Phượng Thiên.

Vốn dĩ Đông Vương Công còn nương tay, không muốn làm tổn thương Đế Phượng Thiên, nhưng bây giờ hoàn toàn không có cách nào nương tay nữa, công kích của Đế Phượng Thiên quá sắc bén, chỉ cần hơi sơ sẩy là sẽ thân tử đạo tiêu.

Hai người kịch chiến mấy chục hiệp, cuối cùng cũng tách ra.

Đế Phượng Thiên vẫn giữ vẻ mặt mây trôi nước chảy.

Ngược lại, Đông Vương Công không còn vẻ mây trôi nước chảy nữa, mà trên mặt viết đầy sự ngưng trọng.

Đế Phượng Thiên chỉ là Đại La Kim Tiên viên mãn, sao lại có thể mạnh mẽ đến vậy?

Đặc biệt là cây thương kia, sát khí quá nặng, khiến hắn chiến đấu phải bó tay bó chân.

Cảm giác của Đông Vương Công hoàn toàn đúng, Thí Thần Thương có thể trực tiếp làm tổn thương nguyên thần, cho nên mới kinh khủng như vậy.

"Cạch!" một tiếng động nhỏ vang lên, khóe miệng Đế Phượng Thiên nở một nụ cười, còn Đông Vương Công thì sắc mặt đại biến.

Đông Vương Công liếc nhìn Đông Vương Kiếm trong tay mình, vậy mà lại xuất hiện vết nứt!

Sao có thể?

“Cạch, cạch, cạch!” Một lát sau, Đông Vương Kiếm hoàn toàn vỡ nát!

Một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, vậy mà chỉ giao chiến với Thí Thần Thương mấy chục hiệp đã trực tiếp vỡ nát!

Hỗn Độn Linh Bảo, kinh khủng đến thế là cùng!

“Không... không thể nào, ...thứ trong tay ngươi không phải Tiên Thiên Chí Bảo, mà là Hỗn Độn Linh Bảo!” Giờ khắc này, đạo tâm của Đông Vương Công hoàn toàn rối loạn, không thể giữ được một chút bình tĩnh nào nữa.

Lời này vừa nói ra.

Những người xung quanh cũng hít một hơi khí lạnh, cây thương màu đỏ kia lại là Hỗn Độn Linh Bảo?

“Thí Thần Thương, thật sự là Thí Thần Thương, Thí Thần Thương tái hiện Hồng Hoang!” “Không thể nào, sau khi La Hầu chết, Thí Thần Thương không biết tung tích, khả năng lớn nhất là đang ở trong tay Đạo Tổ, sao lại có thể ở trong tay Đế Phượng Thiên?” “Không có khả năng nào khác, chỉ có thể là Thí Thần Thương của Ma Chủ La Hầu.” “Quá kinh khủng, Đông Vương Công hình như có chút nguy hiểm rồi.” “Nếu Đế Phượng Thiên thật sự thắng, hắn có dám giết Đông Vương Công không?” “Chắc không đâu!

Dù sao đó cũng là Nam Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ đích thân phong, cũng phải nể mặt Đạo Tổ chứ?” “Nể mặt Đạo Tổ?

Ngươi quên là hắn ngay cả Đạo Tổ cũng dám mắng sao?” “...” Lũ nịnh hót vẫn luôn bám theo Đông Vương Công ai nấy đều trợn to hai mắt, bàn tán xôn xao.

Đám đệ tử Tiệt Giáo thì hoàn toàn chết lặng, mất đi khả năng suy nghĩ!

Hóa ra, thiếu chủ của ta đã mạnh đến mức khiến người ta phải giận sôi rồi sao?

Đại La viên mãn chiến Chuẩn Thánh sơ kỳ, ở giữa còn cách một Đại La đỉnh phong nữa đấy!

Vậy mà cũng có thể đánh?

Khoảng cách giữa Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên là vô cùng to lớn.

Nếu trong tình huống bình thường, mười Đại La Kim Tiên đỉnh phong liên thủ cũng chưa chắc có thể đánh lại một Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Chương 43

Cứ so sánh như vậy, chiến lực của thiếu chủ có chút kinh khủng rồi!

"Hôm nay vừa hay lấy ngươi lập uy, muốn trách thì hãy trách ngươi đã làm chim đầu đàn!" Lời nói sát khí đằng đằng của Đế Phượng Thiên vang lên, Thí Thần Thương lại một lần nữa đâm tới.

Đông Vương Công đã không còn binh khí để dùng, Tiên Thiên Linh Bảo Đông Vương Kiếm đã là pháp bảo tốt nhất trong tay hắn rồi.

Lấy ra pháp bảo kém hơn nữa để đánh, hoàn toàn không có ý nghĩa, sẽ bị Thí Thần Thương trực tiếp đánh nát.

Do đó, Đông Vương Công trực tiếp sử dụng pháp thuật mà mình lĩnh ngộ.

"Đông Vương Quyền!" Pháp thuật mà Chuẩn Thánh lĩnh ngộ, có thể thấy được uy lực phi thường.

Đông Vương Công tung ra từng quyền một, quyền ảnh đầy trời bao phủ cả một phương thiên địa, đến cuối cùng, quyền ý xông thẳng lên trời, vô số quyền ảnh hợp thành một quyền đầu màu xanh khổng lồ.

Quyền đầu lơ lửng trên bầu trời, dài rộng đến nghìn trượng, quyền ý ngút trời khiến phong vân đảo lộn, một quyền hạ xuống, tùy tiện cũng có thể đánh sập mấy cái vương triều.

"Tiệt Thiên Chỉ!" Đế Phượng Thiên thu lại Thí Thần Thương, cũng thi triển pháp thuật.

Tiệt Thiên Chỉ là sản phẩm của hệ thống, đến nay vẫn chưa thử

qua uy lực, vừa hay có thể thử một phen.

Theo tiếng hét lớn của Đế Phượng Thiên truyền ra.

Nửa ngón tay khổng lồ màu vàng xuất hiện trong hỗn độn ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Đế Phượng Thiên quả thực đã lĩnh ngộ toàn bộ Tiệt Thiên Chỉ, nhưng có lẽ do thực lực không đủ, vậy mà chỉ có thể phát huy ra một nửa uy năng.

Xem ra ít nhất phải đến Chuẩn Thánh mới có thể phát huy ra toàn bộ uy năng.

Nửa ngón tay khổng lồ màu vàng đó phủ đầy những hoa văn cổ xưa tang thương, từng đạo thiên địa pháp tắc lưu chuyển không ngừng, tràn ngập khí tức cổ xưa tang thương, tựa như đã tồn tại từ hằng cổ, trực tiếp rơi xuống quyền ảnh khổng lồ kia.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía ngoài Tam Thập Tam Thiên, nơi có một vệt vàng rực rỡ. .....

Giờ phút này, không chỉ có những người tại hiện trường đang quan sát trận chiến.

Do đánh nhau quá kịch liệt, các đại lão đều đã chú ý đến trận chiến bên này.

Thông Thiên Giáo Chủ thì ngay từ đầu đã luôn quan sát.

Lúc này, năm vị Thánh nhân còn lại cũng lần lượt chú ý đến trận chiến này.

"Pháp thuật thật mạnh, hình như vẫn chưa phát huy hết toàn bộ uy năng!" Chuẩn Đề Thánh Nhân nhìn ngón tay khổng lồ màu vàng ngoài Tam Thập Tam Thiên, lẩm bẩm.

"Thí Thần Thương kia sao lại rơi vào tay tiểu tử đó?" Tiếp Dẫn

Thánh Nhân lại quan tâm đến một vấn đề khác.

Một trận chiến giữa Đại La Kim Tiên viên mãn và Chuẩn Thánh sơ kỳ, đối với Thánh nhân mà nói hoàn toàn là trò trẻ con, nhưng ngoại trừ Hồng Quân ra, cả Lục Thánh đều quan tâm đến trận chiến này.

Ngón tay khổng lồ màu vàng tựa như xuyên qua không gian, trong nháy mắt từ ngoài Tam Thập Tam Thiên giáng lâm Hồng Hoang, trực tiếp va vào quyền ảnh khổng lồ kia.

"Ầm!" "Ầm!" "Ầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên!

Vô số pháp tắc xung quanh vỡ nát, không gian chấn động không ngừng.

Phủ Đông Vương Công có trận pháp gia trì cũng ầm ầm sụp đổ!

Tiệt Thiên Chỉ tự nhiên lợi hại hơn Đông Vương Quyền, nhưng do cảnh giới có chênh lệch, hai pháp thuật này chỉ đánh ngang tay.

Hoàn toàn không làm tổn thương được Đông Vương Công.

Nhưng Đế Phượng Thiên lại không lùi mà tiến ngay trong khoảnh khắc vụ nổ xảy ra, Thí Thần Thương trong tay đột nhiên đâm tới, nhắm thẳng vào Đông Vương Công.

Đông Vương Công sợ đến hồn bay phách lạc, trực tiếp quay người bỏ chạy.

Một thương đã gần trong gang tấc, hoàn toàn không có thời gian phòng ngự.

Hắn tin rằng với tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, tốc độ chắc chắn sẽ nhanh hơn Đế Phượng Thiên, nếu muốn chạy, Đế Phượng Thiên không thể nào đuổi kịp.

Nhưng, hắn đã lầm!

"Hóa Hồng Chi Thuật!" Đế Phượng Thiên sử dụng bản mệnh

thần thông của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, trực tiếp hóa thành một luồng cầu vồng lao về phía Đông Vương Công.

Tốc độ của Hóa Hồng Chi Thuật, trong số các pháp thuật của cả Hồng Hoang cũng thuộc hàng đầu, còn nhanh hơn cả Cân Đẩu Vân.

Chỉ trong chốc lát, Đế Phượng Thiên đã đuổi kịp Đông Vương Công, không chút do dự đâm ra một thương, trực tiếp xuyên thủng thân thể Đông Vương Công.

Pháp bảo phòng ngự trước mặt Thí Thần Thương đều vỡ nát, vừa chạm đã tan!

Một thương đâm vào, Chuẩn Thánh quả vị của Đông Vương Công hiện ra, tam hoa trên đỉnh đầu rơi rụng, nguyên thần trực tiếp bị tiêu diệt!

Nếu bị các pháp bảo khác đâm vào như vậy, Chuẩn Thánh cũng sẽ không chết, nhưng Thí Thần Thương có thể trực tiếp tổn thương nguyên thần, uy lực không thể nào so sánh được.

Chỉ một thương, Nam Tiên Chi Thủ lừng lẫy uy danh của Hồng Hoang, Đông Vương Công, vẫn lạc!

Trước khi chết, Đông Vương Công gắt gao nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên, hai mắt trợn trừng, dường như không thể tin được Nam Tiên Chi Thủ đường đường lại vì đắc tội với mấy đệ tử ngoại môn của Tiệt Giáo mà trực tiếp vẫn lạc.

Nếu có cơ hội lần nữa, sau này gặp đệ tử Tiệt Giáo nhất định sẽ đi đường vòng.

Cuối cùng, Đạo Tổ cũng không có bất kỳ biểu hiện gì.

Cứ như vậy đơn giản bị Thí Thần Thương đâm chết.

Cảnh tượng một mảnh tĩnh lặng!

Đám đệ tử Tiệt Giáo xem trận chiến ngây người, lũ nịnh hót vây quanh Đông Vương Công cũng ngây người, các đại lão quan chiến cũng ngây người.

Một Đại La Kim Tiên viên mãn cứ đơn giản như vậy giết chết một vị Chuẩn Thánh?

Giờ phút này, ngay cả Thánh nhân cũng động dung!

Người động dung nhất chắc chắn là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, bởi vì hai người còn chưa kịp phản ứng lại chuyện tại sao Đế Phượng Thiên lại biết bản mệnh thần thông Hóa Hồng Chi Thuật của họ, Đông Vương Công đã bị giết.

Trên mặt, trên người Đế Phượng Thiên, đầy máu tươi, Thí Thần Thương khát máu lại càng thêm đỏ rực yêu dị.

Giờ phút này, tất cả đệ tử Tiệt Giáo đều cảm thấy, nam tử mặc hắc bào toàn thân nhuốm máu kia là một tồn tại cao như trời khiến người ta phải ngưỡng vọng.

Giờ phút này, Đa Bảo Đạo Nhân nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng dấy lên một nỗi sợ hãi đối với Đế Phượng Thiên.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên cũng vậy.

Bởi vì thiếu chủ hình như có chút ý kiến và không tin tưởng hai người họ.

Bị một thiếu chủ bạo lực khát máu như vậy không tin tưởng không phải là chuyện tốt.

Còn đám tiên nhân ngày ngày vây quanh Đông Vương Công nịnh hót thì hoàn toàn ngây dại.

Người mà ta ngày ngày bợ đỡ, bị một kẻ chỉ là Đại La Kim Tiên viên mãn giết chết?

Nói cho ta biết, đây là ảo giác!

Quá khó tin rồi!

“Toàn thể đệ tử Tiệt Giáo nghe lệnh, giết không tha!

Một tên cũng đừng để bản thiếu chủ thả đi!” Đế Phượng Thiên hét lớn một tiếng, trực tiếp xông về phía đám nịnh hót kia.

Chương 44

Đám đệ tử Tiệt Giáo ngẩn ra một lúc, muốn giết hết sao?

"Giết!!!" Sau đó, từng đệ tử Tiệt Giáo như bị nhiệt huyết và chiến ý của Đế Phượng Thiên lây nhiễm, điên cuồng lao về phía đám nịnh hót kia.

Thiếu chủ một mình giết chết Đông Vương Công, cả đám đệ tử Tiệt Giáo vốn có chút hổ thẹn, chỉ biết đứng xem.

Giờ thì tốt rồi, thiếu chủ muốn diệt sạch đám người từ phủ Đông Vương Công đi ra, đám đệ tử Tiệt Giáo này đúng lúc có cơ hội thể hiện.

Đám nịnh hót kia hoàn toàn ngơ ngác, xem kịch cũng bị giết?

Sau khi phản ứng lại, từng người quay đầu bỏ chạy, không còn chút chiến ý nào.

Đùa gì vậy, Chuẩn Thánh sơ kỳ còn bị giết, ở lại tìm chết sao?

Đế Phượng Thiên dẫn đầu nhắm vào một tên có tu vi cao nhất là Đại La hậu kỳ, Thí Thần Thương trực tiếp lao tới.

Bảy mươi tám đệ tử Tiệt Giáo cũng điên cuồng truy sát những kẻ nịnh hót đang chạy trốn tứ phía.

"Thánh tử, không liên quan đến chúng ta!

Chúng ta chỉ là khách thôi!" "Thánh tử tha mạng!

Ta thật sự không có đắc tội với đệ tử Tiệt Giáo!" "Thông Thiên Thánh Nhân, cứu ta!

Ta thật sự oan uổng!" "..." Từng tiếng cầu xin tha mạng vang lên, nhưng dưới sự dẫn dắt của Đế Phượng Thiên, không một đệ tử nào

dám lưu tình, toàn bộ giết không tha!

Không mất quá nhiều thời gian, Đế Phượng Thiên dẫn theo bảy mươi tám đệ tử Tiệt Giáo đã giết sạch hơn năm mươi tên nịnh hót.

Đế Phượng Thiên giết nhiều nhất, sau khi giết Đông Vương Công, lại giết thêm ba Đại La Kim Tiên, năm Thái Ất Kim Tiên.

Lúc này, hắc bào của Đế Phượng Thiên đã bị máu tươi thấm đẫm, biến thành màu đỏ sẫm.

Khuôn mặt đầy máu trông như ác ma bò ra từ mười tám tầng địa ngục.

Cơn mưa máu rơi lả tả!

Đế Phượng Thiên từ từ giơ cây Thí Thần Thương với mũi thương còn đang nhỏ máu lên.

"Kẻ nào phạm vào Tiệt Giáo của ta, dù xa cũng giết..." "Kẻ nào phạm vào Tiệt Giáo của ta, dù xa cũng giết!" Có lẽ là vì chiến ý ngút trời của Đế Phượng Thiên.

Cũng có lẽ là vì bản thân câu nói này có một sức mạnh truyền cảm nào đó.

Câu nói này lại nhận được sự hưởng ứng của ý chí Thiên Đạo, trực tiếp truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Vạn tộc Hồng Hoang đều nghe thấy câu nói này, đều cảm nhận được chiến ý ngút trời của Đế Phượng Thiên.

Ánh mắt của từng người đều hướng về phía Đế Phượng Thiên.

Thanh niên mặc hắc bào kia, giờ phút này giống như một chiến thần, toàn thân đẫm máu, như điên như dại!

Đế Phượng Thiên không biết rằng, câu nói này sau này sẽ để lại bóng ma như thế nào cho các giáo phái khác!

“Kẻ nào phạm vào Tiệt Giáo của ta, dù xa cũng giết!” “Kẻ nào phạm vào Tiệt Giáo của ta, dù xa cũng giết!” “Kẻ nào phạm vào Tiệt Giáo của ta, dù xa cũng giết!” “...” Tất cả đệ tử Tiệt Giáo có mặt tại hiện trường đều hét lớn, tiếng vang động trời.

Dần dần, ngay cả những đệ tử Tiệt Giáo ở xa tít trên đảo Bồng Lai cũng đang hô vang câu nói này.

Giờ phút này, tất cả đệ tử Tiệt Giáo đều vô cùng tự hào.

Vì họ có một vị thiếu chủ như vậy.

Vì họ đã lựa chọn Tiệt Giáo.

Ba tỷ muội Tam Tiêu thì nước mắt lưng tròng, nhìn thanh niên mặc hắc bào toàn thân đẫm máu mà không muốn rời mắt.

Ngao Sương ngơ ngác nhìn Đế Phượng Thiên, đây là người đàn ông mà mình đi theo sao?

Ngao Sương cảm thấy mình may mắn đến nhường nào, mới có thể được thiếu chủ đưa về đảo Bồng Lai.

Trong đôi mắt đẹp của Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu cũng tỏa ra ánh sáng kỳ lạ.

Đế Phượng Thiên từ từ đi đến trước mặt Tam Tiêu, giọng nói ôn nhu: “Người của Tiệt Giáo ta, không cho phép bất kỳ ai bắt nạt, huống chi ba người các ngươi là người của ta.

Sau này bị người khác bắt nạt, cứ trực tiếp nói với ta, chỉ cần Đế Phượng Thiên ta còn sống, nhất định sẽ đòi lại công đạo cho các ngươi!” Giờ phút này, ngay cả Vân Tiêu cũng bật khóc!

Huống chi là Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu.

Bích Tiêu lao vào lòng Đế Phượng Thiên khóc không ngừng, hoàn toàn không quan tâm xung quanh có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn.

Nhưng Bích Tiêu không phải khóc vì đau lòng, mà là vì quá vui mừng, vì không ngờ rằng, ba tỷ muội trong lòng thiếu chủ lại có vị trí quan trọng đến vậy.

"Đừng khóc nữa, bình thường không phải rất kiêu ngạo sao?" Đế Phượng Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, nói với tất cả đệ tử Tiệt Giáo: "Cùng bản thiếu chủ trở về đảo Bồng Lai!" "Vâng!" Tất cả đệ tử Tiệt Giáo lập tức tuân lệnh, trên mặt ai nấy đều tràn ngập sự sùng bái cuồng nhiệt.

Đế Phượng Thiên lại lặng lẽ truyền âm cho Ngao Sương: "Trở về chuẩn bị cho ta một ít linh thủy để tắm rửa." Đối với cái chết của Đông Vương Công, Đạo Tổ ở Tử Tiêu Cung căn bản ngay cả mắt cũng không thèm mở, còn Thông Thiên Giáo Chủ vẫn luôn quan sát trận chiến thì lộ ra nụ cười hài lòng. ..... --------- Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa cách Tam Thập Tam Thiên nhìn Đế Phượng Thiên, lẩm bẩm: "Vì để lập uy mà giết sạch tất cả mọi người sao?

Sát tâm thật nặng!" Nữ Oa suy diễn một chút, phát hiện Tô Đát Kỷ vẫn bình an vô sự, liền yên tâm.

Nữ Oa có chút hối hận vì đã gửi Tô Đát Kỷ đi.

Trước đây vốn tưởng hắn chỉ là một tên phá gia chi tử dựa vào sư huynh mà làm càn.

Kết quả sát tâm của Đế Phượng Thiên khiến Nữ Oa có chút động lòng.

Những vị khách khanh kia quả thật vô tội, nhưng vì để lập uy cho Tiệt Giáo, hắn lại giết sạch tất cả.

Một người lòng dạ độc ác, tàn nhẫn vô tình như vậy, sao có thể là kẻ vô não mắng chửi Đạo Tổ?

Cho nên, ngày đó hắn mắng chửi Đạo Tổ là vì muốn bảo vệ Hậu

Thổ?

Trong một khoảnh khắc, Nữ Oa cảm thấy nghi ngờ tất cả hành vi của Đế Phượng Thiên, tất cả những gì hắn làm đều có mục đích?

Còn cây Thí Thần Thương kia, rốt cuộc vì sao lại ở trong tay hắn?

Giờ phút này Nữ Oa cũng có cảm giác giống như Đạo Tổ, người này, hoàn toàn không thể nhìn thấu, cũng không thể suy diễn. ..... --------- Bát Cảnh Cung.

Lão Tử nhìn đệ tử duy nhất của mình là Huyền Đô, hỏi: "Con thấy Đế Phượng Thiên thế nào?" Huyền Đô suy nghĩ một lát, nghiêm túc trả lời: "Tính cách cuồng phóng ngang ngược, dám nghĩ dám làm, lòng dạ độc ác, ích kỷ." Đánh giá của Huyền Đô rất trung thực, một kẻ ngay cả Thiên Đạo và Hồng Quân cũng dám mắng, xứng với bốn chữ "cuồng phóng ngang ngược, dám nghĩ dám làm".

Vì một chút chuyện nhỏ mà diệt sát Đông Vương Công, có thể nói là "lòng dạ độc ác".

Lại vì để lập uy cho Tiệt Giáo mà giết một đám nịnh hót vô tội, cũng có thể gọi là "ích kỷ".

Lão Tử gật đầu, nói: "Còn một điểm nữa, người này là người có đại cơ duyên, nếu không Thí Thần Thương sẽ không ở trong tay hắn, thân phận khá bí ẩn, không thể suy diễn ra sinh mẫu là ai, người này chính là biến số của Hồng Hoang." Huyền Đô nhớ lại cảnh tượng lần đầu gặp Đế Phượng Thiên, nói: "Đệ tử cảm thấy Đế Phượng Thiên đối với Nhân Giáo và Xiển Giáo chúng ta đều có chút thành kiến, lần đó tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, hắn không hề nể mặt đệ tử, Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử." Lão Tử nhàn nhạt nói: "Sau này cố gắng đừng xung đột với người này." Lời của Lão Tử chủ yếu là sợ đến lúc đó lại gây chuyện với Thông Thiên Giáo Chủ, dù sao Đế Phượng Thiên là con trai duy nhất của Thông Thiên, Huyền Đô là đệ

tử duy nhất của ông, ông cũng dạy dỗ như con trai.

Nếu Đế Phượng Thiên và Huyền Đô xảy ra mâu thuẫn, thật sự không dễ giải quyết.

"Đệ tử tuân lệnh..." --------- Ngọc Hư Cung.

Chương 45

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Đế Phượng Thiên, luôn cảm thấy người này sát tâm quá nặng, uổng công là con trai của Thánh nhân.

Sư đệ Thông Thiên Giáo Chủ thu nhận một đám thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giáp làm đệ tử, đã khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn không hài lòng.

Con trai của Thông Thiên Giáo Chủ lại là một kẻ vô lễ, cuồng vọng, hiếu sát như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức càng thêm bất mãn.

"Còn ra thể thống gì, Tiệt Giáo còn ra thể thống gì nữa!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận quát, cảm thấy Tiệt Giáo cả một giáo phái quả thực hỗn loạn.

"Sư tôn nói rất đúng." Quảng Thành Tử lập tức phụ họa.

Trong Thập Nhị Kim Tiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu thích nhất là Quảng Thành Tử, do đó Quảng Thành Tử thường xuyên ở Ngọc Hư Cung.

Phó giáo chủ Nhiên Đăng Đạo Nhân phải quản lý sự vụ của Xiển Giáo, không thường xuyên ở Ngọc Hư Cung.

"Hừ, sư đệ của ta cũng không quản giáo gì cả, đến lúc bản tôn phải đích thân đến Bích Du Cung nói chuyện với sư đệ một phen..." --------- Tây Phương Tu Di Sơn.

"Sư đệ, bảo đệ tử Tây Phương Giáo chúng ta sau này tránh xa tên Đế Phượng Thiên kia một chút." Tiếp Dẫn Thánh Nhân ngồi trên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, sau lưng phật quang phổ chiếu,

trông vô cùng thần thánh.

"Bần đạo cũng có ý này." Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng đồng tình.

Xem ra Đế Phượng Thiên là kẻ hiếu sát thành tính, gan to bằng trời, ngay cả Đạo Tổ cũng dám mắng, ngay cả Nam Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ đích thân phong cũng dám giết, nếu đệ tử Tây Phương Giáo đắc tội với hắn, dùng mông cũng biết tên nhóc đó chắc chắn dám giết đến Tây Phương Giáo.

Đến lúc đó Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không ra tay cũng không được, ra tay cũng không được, sẽ rất khó xử.

Không ra tay thì đệ tử sắp bị tên nhóc đó giết sạch.

Ra tay thì hai vị Thánh nhân liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ của Thông Thiên Giáo Chủ, Tru Tiên Tứ Kiếm phi tứ thánh bất khả phá không phải là chuyện đùa.

"A Di Đà Phật, người này tất nhiên sát nghiệt vô số, ta thấy thủ tịch đại đệ tử của Tiệt Giáo là Đa Bảo Đạo Nhân có duyên với Tây Phương Giáo chúng ta, còn có Lục Đạo Luân Hồi kia, Hậu Thổ Thánh Nhân một mình quản lý dường như có chút mệt mỏi, hay là để Tây Phương Giáo chúng ta đến giúp một tay." Tiếp Dẫn dường như đã nhắm trúng Đa Bảo Đạo Nhân.

Chuẩn Đề mỉm cười đầy ẩn ý. .....

Lục Đạo Luân Hồi được chia thành: Thiên Đạo, Nhân Đạo, A Tu La Đạo, Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo.

Lúc này, Hậu Thổ Thánh Nhân đang trấn giữ Thiên Đạo, cũng đã để Vu tộc cử một số người đến giúp quản lý Lục Đạo Luân Hồi.

Nhưng vẫn bận rộn không ngơi tay.

Mỗi ngày ở Hồng Hoang có quá nhiều người chết đi.

Vô số sinh linh đang chờ đầu thai chuyển thế.

Hậu Thổ lẩm bẩm: "Quả nhiên không đơn giản như bề ngoài." Kể từ ngày hôm đó, Hậu Thổ Thánh Nhân thường xuyên chú ý đến Đế Phượng Thiên.

Không phải là Hậu Thổ nảy sinh tình cảm yêu mến với Đế Phượng Thiên, chỉ là có chút tò mò về hắn.

Hậu Thổ cảm thấy tính cách nóng nảy của Đế Phượng Thiên ngược lại sẽ được Vu tộc yêu thích.

"Bẩm báo Thánh nhân, có người cầu kiến." Một vị Đại Vu không cao lớn trong Vu tộc bẩm báo.

Vị này là hậu duệ của Hậu Nghệ, do Hậu Thổ đích thân bồi dưỡng, tuy năng lực cận chiến không mạnh trong Vu tộc, nhưng tài bắn cung lại xuất thần nhập hóa.

Hậu Thổ biết, nếu là những kẻ tép riu, Hậu Nghệ sẽ không bẩm báo, vì vậy hỏi: "Là ai?" Hậu Nghệ cung kính trả lời: "Đế Phượng Thiên!" Hậu Thổ ngẩn ra, vừa xem xong Đế Phượng Thiên chém giết Đông Vương Công, không tiếp tục quan tâm nữa, hắn đã chạy đến Lục Đạo Luân Hồi rồi sao?

Không do dự, Hậu Thổ nói: "Để hắn vào." Một lát sau, Đế Phượng Thiên lại một lần nữa gặp Hậu Thổ.

Dung nhan mỹ lệ không gì sánh được, uy áp Thánh nhân kinh khủng sâu không lường được.

"Kính chào Hậu Thổ Thánh Nhân." Lời nói của Đế Phượng Thiên tuy cung kính, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm khắp người Hậu Thổ.

Hậu Thổ tuy là người của Vu tộc, nhưng sau khi thành Thánh, toàn thân cũng toát ra ánh sáng thánh khiết.

Tính cách của Hậu Thổ và Nữ Oa có sự khác biệt khá lớn.

Nữ Oa cao quý kiêu ngạo.

Hậu Thổ thanh lãnh lại lãnh đạm.

Tóm lại, hai vị nữ Thánh nhân này đều thuộc loại không dễ gần.

"Không cần giả vờ nữa, ta thấy ngươi cũng không có ý tôn trọng ta, cứ nói thẳng ý đồ đi." Hậu Thổ liếc nhìn Đế Phượng Thiên, giọng nói bình thản.

"Nói chuyện trong luân hồi, có bị các Thánh nhân khác nghe thấy không?" Đế Phượng Thiên trước tiên cẩn thận hỏi một câu.

"Không." Hậu Thổ trả lời tự tin.

Dù sao Hậu Thổ cũng là Thánh nhân, tuy đánh không lại bảy vị Thánh nhân còn lại, nhưng để lời nói không bị bảy vị Thánh nhân kia biết được thì chắc chắn có thể làm được.

Đế Phượng Thiên yên tâm, trực tiếp tìm một chỗ trước mặt Hậu Thổ ngồi xuống, thuận miệng hỏi: "Bị Hồng Quân trấn áp vĩnh viễn trong luân hồi, ngươi cam tâm sao?" Hậu Thổ không ngờ Đế Phượng Thiên vừa mở miệng đã liên quan đến Đạo Tổ, quả nhiên là vô sự bất đăng tam bảo điện!

"Cam tâm thì sao, không cam tâm thì sao?" Hậu Thổ chắc chắn là không cam tâm, nhưng vậy thì sao?

Trừ phi trong hỗn độn vẫn còn tồn tại Hỗn Độn Ma Thần, nếu không Hồng Quân chính là người mạnh nhất, người mạnh nhất muốn trấn áp ngươi, ngươi có cách nào sao?

"Nếu không cam tâm, chúng ta có thể liên minh, ta và Hồng Quân sớm muộn cũng phải phân thắng bại!" Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói, giọng điệu có vẻ khá thờ ơ.

Nhưng Hậu Thổ nghe xong lại toàn thân chấn động.

Hắn thật sự dám làm vậy sao?

Hậu Thổ có chút không hiểu: "Ngươi là con trai của Thông Thiên Thánh Nhân, Đạo Tổ là sư tôn của Thông Thiên Thánh Nhân, giữa ngươi và Đạo Tổ sao lại có thể đối địch?" Đế Phượng Thiên trả lời: "Bí mật trong đó ta không tiện nói rõ, tiết lộ thiên cơ sẽ khiến Hồng Quân có cảm ứng, nhưng ta không cần thiết phải chạy xa đến Lục Đạo Luân Hồi để lừa ngươi." Hậu Thổ suy nghĩ nghiêm túc một lúc, không hỏi sâu nữa, nói: "Ngươi chỉ là con trai của Thánh nhân, cũng vĩnh viễn không thể vượt qua Đạo Tổ, làm sao có thể là đối thủ của ông ta?" "Vậy sao?" Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói, đồng thời, một đạo pháp tắc màu đen tuyền nhảy múa trong tay phải của hắn, đạo pháp tắc màu đen đó từ từ bay về phía Hậu Thổ.

Khoảnh khắc pháp tắc màu đen tiếp cận, ngay cả Hậu Thổ Thánh Nhân cũng cảm thấy một trận kinh hãi!

Tự nhiên rồi, đó là Đại Đạo pháp tắc, còn đứng trên cả Thiên Đạo!

Huống chi Hậu Thổ ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không phải, chỉ là một Công Đức Thánh Nhân.

Nhưng Hậu Thổ tự nhiên cũng biết pháp tắc đó không có địch ý, liền đưa tay phải ra, đám pháp tắc màu đen đó hóa thành một ngọn lửa màu đen nhảy múa trong lòng bàn tay Hậu Thổ.

"Đại Đạo pháp tắc, sao có thể?

Ngươi mới chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, tuyệt đối không thể lĩnh ngộ Đại Đạo pháp tắc!" Hậu Thổ nhìn Ám Chi Đại Đạo pháp tắc, trong đôi mắt đẹp tràn đầy sự kinh ngạc vô hạn!

Ngay cả Hậu Thổ thành Thánh cũng chưa lĩnh ngộ được Đại Đạo

pháp tắc, một Đại La Kim Tiên sao có thể lĩnh ngộ Đại Đạo pháp tắc?

Trong nhận thức của Hậu Thổ, đây là chuyện gần như không thể!

Quả thực đảo lộn tam quan!

Đương nhiên, nếu không có Đại Đạo quả thực tương trợ, Đế Phượng Thiên cũng không thể ở cảnh giới này mà lĩnh ngộ Hắc Chi pháp tắc.

"Bây giờ ngươi có tự tin chưa?" Đế Phượng Thiên cười hỏi.

"...

Ngươi muốn chứng đạo Đại Đạo Thánh Nhân mà chưa từng có ai thành công?" Hậu Thổ cảm thấy hôm nay tam quan của mình có chút sụp đổ!

"Nếu không thì sao?" Đế Phượng Thiên nhàn nhạt cười nói.

"Ngươi lại tin tưởng bản thánh đến vậy?

Chuyện như vậy cũng dám nói cho ta biết, không sợ ta đến Tử Tiêu Cung báo cho Đạo Tổ sao?" Hậu Thổ có chút không hiểu nhìn Đế Phượng Thiên, rõ ràng mới gặp mặt lần thứ hai, hoàn toàn không hiểu tại sao Đế Phượng Thiên lại tin tưởng mình.

Chương 46

"Chắc chắn rồi!

Vu tộc và Hồng Quân vĩnh viễn không thể đi cùng một con đường, sau Long Hán sơ kiếp, đại kiếp tiếp theo cũng sắp đến rồi, ta không tin ngươi một chút cũng không nhìn ra, Vu tộc suy tàn là ý chí của Thiên Đạo, ý chí của Thiên Đạo chính là ý chí của Hồng Quân, ngươi có thể đứng cùng phe với ông ta sao?" Đế Phượng Thiên tỏ ra vô cùng tự tin, nói năng lưu loát!

"Ngươi cũng cảm thấy kết cục của Yêu tộc và Vu tộc sẽ giống như Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc sao?" Đây là chủ đề mà Hậu Thổ vô cùng quan tâm, Hậu Thổ lập tức hỏi.

"Không sai, Vu Yêu nhị tộc nhất định sẽ suy tàn, đây là điều không thể thay đổi, trừ phi có người có thể diệt Hồng Quân, thí Thiên Đạo, nhưng bây giờ không ai làm được." Hậu Thổ vô cùng đồng tình, kỳ thực nàng đã suy diễn vô số lần, tuy không nhìn rõ kết cục, nhưng không có một lần nào suy diễn ra kết cục tốt đẹp cho Vu Yêu nhị tộc.

"Nếu ta đồng ý liên minh với ngươi, ngươi có nguyện ý che chở cho người của Vu tộc ta không?" Hậu Thổ hỏi vấn đề mà nàng quan tâm nhất. .....

Trong đại kiếp, làm sao để bảo tồn Vu tộc, chính là vấn đề mà Hậu Thổ quan tâm nhất.

Nàng cũng vẫn luôn phiền não vì vấn đề này.

Nếu không bị Đạo Tổ trấn áp, nàng đã trực tiếp dẫn dắt Vu tộc giết sạch Yêu tộc, vậy thì sẽ không có đại kiếp nữa.

Nhưng ý chí Thiên Đạo không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Vì sao?

Nếu thật sự Vu tộc thống nhất Hồng Hoang.

Vậy thì toàn bộ Hồng Hoang sẽ chờ bị Vu tộc ăn sạch!

Người của Vu tộc ngoài việc đánh nhau ra, nổi bật nhất là khả năng ăn.

Bây giờ sinh linh trong vòng trăm vạn dặm xung quanh Bàn Cổ thần điện đều đã bị ăn gần hết, Vu tộc đang phiền não vì thức ăn!

Vu tộc chỉ biết ăn, không biết sáng tạo.

Nhân tộc thì khác, Nhân tộc biết trồng trọt, trồng rau, không cần ăn các chủng tộc khác để sống.

Đương nhiên, ăn một ít gà, vịt, bò, dê thì chắc chắn có, nhưng những thứ này không ảnh hưởng đến sự phồn thịnh của Hồng Hoang đại địa.

Do đó, Vu tộc tất sẽ suy tàn, không ai có thể thay đổi được.

Ngược lại, Yêu tộc, dù cũng suy tàn, nhưng trên Hồng Hoang đại địa vĩnh viễn đều có thể nhìn thấy bóng dáng của Yêu tộc.

Nếu không thì Tây Du đại kiếp chín chín tám mươi mốt nạn, tám mươi mốt nạn đó chẳng phải đa số đều là Yêu tộc đang cản đường sao?

Cho nên giữa Vu Yêu nhị tộc, kỳ thực Vu tộc càng không được ý chí Thiên Đạo chấp nhận hơn.

"Nếu ngươi muốn ta bảo vệ toàn bộ mười một Tổ Vu còn lại, đó là điều tuyệt đối không thể, ta sẽ cố hết sức bảo vệ một hai vị Tổ Vu, hai ba vị Đại Vu, đó là những gì ta có thể làm." Đế Phượng Thiên đưa ra câu trả lời của mình.

Hậu Thổ gật đầu nói: "Như vậy cũng rất tốt, vậy ta liền đại diện

cho Vu tộc liên minh với ngươi.” Hậu Thổ tự nhiên cũng biết, muốn toàn bộ mười một Tổ Vu còn lại đều sống sót tự nhiên là hoàn toàn không có khả năng.

Hậu Thổ cũng là một người thẳng thắn, không dây dưa, lập tức đưa ra quyết định.

Đế Phượng Thiên từ từ gật đầu, ôn nhu nói: “Sẽ có một ngày, ta sẽ giúp ngươi thoát khỏi khốn cảnh, ngươi cứ yên tâm ở lại Lục Đạo Luân Hồi trước đi.” Hậu Thổ có chút bất đắc dĩ nói: “Giọng điệu của ngươi đột nhiên trở nên dịu dàng như vậy, ta luôn cảm thấy có âm mưu.” Nếu Hậu Thổ cũng là người xuyên không, có lẽ sẽ nói một câu “Ta luôn cảm thấy ngươi đang trêu chọc ta, nhưng ta không có bằng chứng”.

“Đối mặt với một mỹ nhân như vậy, giọng điệu sao có thể không dịu dàng?” Đế Phượng Thiên mặt dày, nhìn thẳng vào Hậu Thổ, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Hậu Thổ có chút tức giận, trên đời này thật sự có người không coi Thánh nhân ra gì!

Nhưng nghĩ lại tên nhóc này ngay cả Đạo Tổ cũng dám mắng, liền cảm thấy cũng là chuyện bình thường.

Hậu Thổ bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Ta không có hứng thú với thứ tình yêu nam nữ đó.” Thân là Thánh nhân, tự nhiên cảm nhận được một số ý đồ của Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên hoàn toàn không để ý, nói: “Không sao, bây giờ không có hứng thú, không có nghĩa là sau này không có hứng thú.

Đúng rồi, người của Tây Phương Giáo có thể sẽ đến tìm ngươi, chắc là đang nhắm vào Lục Đạo Luân Hồi.” Hậu Thổ có chút kinh ngạc, vì sao Đế Phượng Thiên chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên lại có

thể nhìn xa trông rộng hơn cả một Thánh nhân như nàng?

Tự nhiên nàng không biết thân là người xuyên không nên hắn có khả năng "chưa bói đã biết".

Hậu Thổ cũng không nghi ngờ, trực tiếp hỏi: "Ta nên làm thế nào?" Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói: "Cứ thuận theo tự nhiên, dù sao quản lý Lục Đạo Luân Hồi cũng khá mệt mỏi, để họ giúp quản lý một chút cũng tốt, chỉ cần ngươi chiếm giữ Thiên Đạo và Nhân Đạo là được, bốn đạo còn lại có thể tạm thời giao cho Tây Phương Giáo quản lý." "Ngoài ra, ta sẽ phái một số đệ tử Tiệt Giáo đến giúp ngươi quản lý Thiên Đạo và Nhân Đạo." Người của Vu tộc trong Lục Đạo quá ít, người Vu tộc ai nấy đều có cơ bắp mà không có đầu óc, vốn không thích hợp làm công việc quản lý Lục Đạo.

Hậu Thổ từ từ gật đầu, ghi nhớ lời của Đế Phượng Thiên.

Cuối cùng, Hậu Thổ lại hỏi một câu hỏi sắc bén: "Đạo Tổ đại diện cho ý chí Thiên Đạo, chúng ta thật sự có thể thắng được trời sao?" "Lấy nhiệt huyết của ta nhuộm trời xanh, cho dù là đấu với trời, ta, Đế Phượng Thiên, cũng phải thắng trời nửa mạng!" Đế Phượng Thiên từ từ đứng dậy, để lại một câu nói rồi trực tiếp rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi.

Hậu Thổ cẩn thận nghiền ngẫm câu nói này, trong đôi mắt đẹp tràn đầy ánh sáng kỳ lạ. .....

Quả nhiên như Đế Phượng Thiên dự đoán, không lâu sau người của Tây Phương Giáo đã đến.

Người đến là Địa Tạng Vương Bồ Tát của Tây Phương Giáo.

Địa Tạng Vương Bồ Tát gặp Hậu Thổ liền thẳng thắn nói: "Tây Phương Giáo muốn thiết lập Địa Phủ trong Lục Đạo Luân Hồi, cùng nhau quản lý Lục Đạo Luân Hồi, chia sẻ gánh nặng cho Hậu Thổ

Thánh Nhân.” Hậu Thổ trong lòng cười lạnh, nói nghe hay thật, chia sẻ gánh nặng cho ta, chỉ sợ là nhắm vào lợi ích của Lục Đạo Luân Hồi mà thôi?

Lục Đạo Luân Hồi quả thực rất quan trọng đối với Tây Phương Giáo, bởi vì Tây Phương Giáo giảng về tu hành chuyển thế luân hồi, nếu không Kim Thiền Tử cũng sẽ không chuyển thế đi lấy kinh.

Cho nên Lục Đạo Luân Hồi Tây Phương Giáo bắt buộc phải nắm trong tay.

Hậu Thổ lần này thật sự hoàn toàn khâm phục Đế Phượng Thiên, đoán chuẩn thật sao?

Hậu Thổ cũng rất thẳng thắn, nhàn nhạt nói: “Đạo hữu của Tây Phương Giáo có thể thay bản thánh quản lý A Tu La Đạo, Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo, còn Thiên Đạo và Nhân Đạo do Vu tộc ta quản lý.” Địa Tạng Vương có chút cạn lời, bởi vì hai vị Thánh nhân Tây Phương đã nói với ông, trong Lục Đạo quan trọng nhất chính là Thiên Đạo và Nhân Đạo, kết quả hai đạo này Hậu Thổ Thánh Nhân lại muốn kiểm soát trong tay.

“Nếu không đồng ý, thì từ đâu đến hãy về đó đi!” Hậu Thổ lại bổ sung một câu.

Dù sao ở trong luân hồi, Hậu Thổ cũng không sợ hai vị Thánh nhân Tây Phương, giọng điệu rất cứng rắn.

“Vậy thì cứ theo ý của Thánh nhân.” Địa Tạng Vương đành phải đồng ý trước, sau này sẽ từ từ tính kế.

Trước tiên nắm giữ A Tu La Đạo, Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo, đợi sau này thế lực của Địa Phủ lớn mạnh, lại nắm quyền kiểm soát Thiên Đạo và Nhân Đạo.

Địa Tạng Vương đã tính toán rất kỹ.

Hậu Thổ sao có thể không biết Địa Tạng Vương đang nghĩ gì, nhưng nàng cũng không quan tâm, dù sao đệ tử Tiệt Giáo sắp đến rồi.

"Như vậy thì lui đi!" Hậu Thổ trực tiếp bắt đầu đuổi người.

"Bần đạo cáo lui." Địa Tạng Vương cũng biết điều mà rời đi. .....

Trở về đảo Bồng Lai, Đế Phượng Thiên lập tức triệu tập Tam Tiêu.

"Thiếu chủ." Bích Tiêu từ xa đã gọi lớn.

Bây giờ quan hệ giữa Đế Phượng Thiên và Tam Tiêu đã thân thiết hơn, Bích Tiêu cũng luôn không lớn không nhỏ, Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu thấy thiếu chủ không tức giận, cũng mặc kệ.

"Ừm, vết thương đã khỏi chưa?" Đế Phượng Thiên hỏi một câu.

"Khỏi lâu rồi, thiếu chủ đi đâu về vậy?" Lời này cũng chỉ có Bích Tiêu dám hỏi, đổi lại là Vân Tiêu và Bích Tiêu tuyệt đối không dám hỏi.

"Ta đã đến Lục Đạo Luân Hồi một chuyến, lần này có nhiệm vụ giao cho ba người các ngươi, ba tỷ muội hãy đến Tiệt Giáo tuyển chọn năm trăm đệ tử đầu óc linh hoạt, đến Lục Đạo Luân Hồi giúp Hậu Thổ Thánh Nhân quản lý Thiên Đạo và Nhân Đạo." Đế Phượng Thiên quyết định phái Tam Tiêu đến Lục Đạo Luân Hồi.

Thứ nhất: tin tưởng Tam Tiêu, chuyện này tương đối quan trọng.

Thứ hai: Tam Tiêu trong quỹ đạo ban đầu, sẽ vẫn lạc trong Phong Thần Chi Chiến.

Cho nên đợi đến Phong Thần Chi Chiến, Đế Phượng Thiên định để Tam Tiêu trốn trong Lục Đạo Luân Hồi, như vậy dù không thể cứu vãn được thế bại của Tiệt Giáo, Tam Tiêu cũng có thể bảo toàn tính mạng.

Chương 47

Còn về lão đa thì không cần lo lắng, dù Phong Thần Chi Chiến thua, cũng chỉ bị giam cầm ở Tử Tiêu Cung, không có nguy hiểm đến tính mạng.

Đương nhiên, Đế Phượng Thiên hy vọng có thể giúp Tiệt Giáo thắng Phong Thần Chi Chiến, nhưng cũng không chắc chắn, do đó phải bố trí trước, để lại đường lui.

Bố cục này đã được thực hiện từ rất sớm, bởi vì bây giờ Vu Yêu lượng kiếp còn chưa qua, Phong Thần đại kiếp vẫn còn xa vời.

Đế Phượng Thiên phải lợi dụng ưu thế của mình, bố trí mưu hoạch trước mấy chục nguyên hội, vừa để lại vô số hậu thủ, vừa có cách để Tiệt Giáo giành thắng lợi.

Thắng là tốt nhất, nhưng nếu thua ta vẫn còn đường lui, có thể làm lại từ đầu, chính là đứng ở thế bất bại!

"Ta không đi đâu, Lục Đạo Luân Hồi âm u đáng sợ, lại không được gặp thiếu chủ, chán chết đi được!" Bích Tiêu lập tức phản đối.

"Hồ đồ!

Thiếu chủ tin tưởng chúng ta, mới giao cho chúng ta nhiệm vụ quan trọng như vậy, không được tùy hứng!" Vân Tiêu lập tức mắng Bích Tiêu.

"Đúng vậy muội muội.

Hậu Thổ kia là Thánh nhân, có thể ở bên cạnh Thánh nhân, là cơ hội hiếm có biết bao." Quỳnh Tiêu cũng mở miệng khuyên giải Bích Tiêu.

Bích Tiêu cúi đầu, mặt đầy uất ức, nhưng cũng không phản đối

nữa.

Đế Phượng Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, xoa đầu Bích Tiêu, nói: "Đi đi!

Ở Lục Đạo Luân Hồi làm việc cho tốt, không được làm mất mặt Tiệt Giáo, đồng thời tu luyện cũng không được lơ là, có gì không hiểu, cứ trực tiếp đi hỏi Hậu Thổ Thánh Nhân." "Vân Tiêu tuân mệnh!" "Quỳnh Tiêu tuân mệnh!" Thấy hai vị tỷ tỷ đều tuân mệnh, Bích Tiêu cũng yếu ớt nói một câu: "Bích Tiêu tuân mệnh!" Sau đó, Vân Tiêu dẫn theo hai vị muội muội, đích thân đi tuyển chọn năm trăm đệ tử Tiệt Giáo đến Lục Đạo Luân Hồi.

Bích Tiêu lưu luyến quay đầu nhìn Đế Phượng Thiên mấy lần.

Ngao Sương thấy ba vị tỷ tỷ đều đi, yếu ớt hỏi: "Thiếu chủ, có chuyện gì Ngao Sương có thể chia sẻ gánh nặng với thiếu chủ không?" Ngao Sương có chút thất vọng, thấy ba vị tỷ tỷ đều có thể giúp thiếu chủ làm việc, còn mình thì hình như không làm được gì.

Đế Phượng Thiên không để Ngao Sương đi tránh kiếp, vì trong ấn tượng của hắn, Hồng Hoang không có nhân vật nào tên là Ngao Sương.

Ngao Sương vì vẫn luôn trốn ở Long Cung, không có hành động gì, vốn chỉ là một con tép riu không nhập kiếp, bây giờ chỉ cần ở bên cạnh hắn là có thể bảo đảm an toàn.

Đế Phượng Thiên tự nhiên biết suy nghĩ của Ngao Sương, cười nói: "Đương nhiên có thể chia sẻ gánh nặng với ta, đi nướng một ít thịt rồng, lấy một ít linh quả đút cho bản thiếu chủ ăn." "Vâng." Ngao Sương lập tức đi nướng thịt rồng, lấy linh quả.

Bây giờ Ngao Sương đã hiểu khẩu vị của Đế Phượng Thiên, biết cách nướng thịt rồng, nướng rất ngon.

Tuy là Long tộc, đi nướng thịt rồng có chút kỳ quái.

Nhưng những con tạp long kia kỳ thực có sự khác biệt về bản chất với những con Ngũ Trảo Kim Long huyết mạch thuần chính, xét cho cùng những con tạp long đó chỉ có thể xem là nửa Long tộc, do đó Ngao Sương cũng không có gánh nặng tâm lý.

Rất nhanh, thịt rồng và linh quả đều đã sẵn sàng, Ngao Sương còn lấy cả rượu Nhân Sâm Quả.

Ngao Sương quỳ ngồi trước mặt Đế Phượng Thiên, xé thịt rồng nướng thơm phức, đút vào miệng Đế Phượng Thiên.

Linh quả và rượu Nhân Sâm Quả cũng vậy.

Đế Phượng Thiên thì nằm trên Tiêu Dao Ỷ, nhắm mắt ăn uống vô cùng vui vẻ.

"Tiêu Dao Ỷ" là cái tên do Đế Phượng Thiên đặt.

Cái ghế này rất lớn, đủ để Đế Phượng Thiên lăn qua lộn lại trên đó, toàn thân màu vàng, rất xa hoa.

Đế Phượng Thiên vừa nhai thịt rồng, vừa cảm thán: "Đây mới là chuyện mà một thánh nhị đại nên làm, nằm ăn thịt rồng, ăn linh quả, còn bố cục mưu hoạch, thật quá mệt mỏi." Ngao Sương không hiểu thiếu chủ đang lẩm bẩm gì, chỉ cẩn thận đút thịt và linh quả.

"Rượu nên dùng miệng đút, nếu không uống không thoải mái lắm." Đế Phượng Thiên thuận miệng nói một câu.

Trời đất chứng giám, Đế Phượng Thiên thật sự chỉ thuận miệng nói thôi.

Không ngờ Ngao Sương lại thật sự đỏ mặt làm theo.

Đế Phượng Thiên: "..." Nha đầu này, quả thực rất nghe lời!

"Có ngon không?

Thiếu chủ.” Ngao Sương cúi đầu không dám ngẩng lên.

“Ừm, không tệ, có vị đó rồi!” Đế Phượng Thiên nằm trên Tiêu Dao Ỷ không nhúc nhích.

Ngao Sương không biết nên nói gì, chỉ trong lòng có chút vui mừng nho nhỏ.

“À đúng rồi, tranh thủ về Long Cung một chuyến, bảo phụ thân ngươi kiếm thêm một ít tạp long, sắp ăn hết rồi.” Tuy lần trước đưa khá nhiều tạp long, nhưng đại bộ phận Đế Phượng Thiên đã chia cho đệ tử Tiệt Giáo, do đó còn lại không nhiều.

“Biết rồi.” Ngao Sương gật đầu đồng ý.

Dần dần, Ngao Sương đã nắm bắt được tính tình của thiếu chủ, chung sống cũng thoải mái hơn.

Thiếu chủ là loại người đối xử với người thân rất tốt, cũng không quá chú trọng lễ nghi, bây giờ chỉ có hai người với thiếu chủ, Ngao Sương cũng không hành lễ nữa.

Nhưng điều đó không có nghĩa là không tôn trọng Đế Phượng Thiên, ngược lại, ở bên cạnh hắn càng lâu Ngao Sương càng tôn trọng.

Lúc đầu là sợ hãi, không phải tôn trọng.

Bây giờ hoàn toàn là yêu mến và tôn trọng, không còn sợ hãi nữa.

Nàng cảm thấy chuyện may mắn nhất đời này là được theo thiếu chủ. .....

Đế Phượng Thiên vuốt ve bộ lông trắng như tuyết của con hồ ly nhỏ.

Kể từ khi Tam Tiêu đi, con hồ ly nhỏ liền do Ngao Sương chăm sóc.

Con hồ ly nhỏ vô cùng vui mừng, ma nữ Bích Tiêu cuối cùng cũng đi rồi, Ngao Sương rất dịu dàng, khiến con hồ ly nhỏ rất thích.

Nhưng bây giờ Ngao Sương đang trên đường trở về Đông Hải, về bảo Chúc Phù Long Vương Ngao Thương kiếm thêm một ít tạp long.

Con hồ ly nhỏ ngoan ngoãn nằm trong lòng Đế Phượng Thiên.

Một dáng vẻ vô cùng hưởng thụ.

Kỳ thực con hồ ly nhỏ đang truyền tin tức Tam Tiêu đã đến Lục Đạo Luân Hồi cho Nữ Oa Nương Nương.

Con hồ ly nhỏ luôn cảm thấy Đế Phượng Thiên là một người không đơn giản, đang mưu hoạch chuyện lớn.

Cụ thể là chuyện lớn gì, con hồ ly nhỏ tự nhiên cũng không phân tích ra được.

Chỉ cần báo cáo tất cả những gì mình biết ở đây cho Nữ Oa Nương Nương, để Nữ Oa Nương Nương tự mình phân tích và suy diễn là được.

Nên tìm cơ hội như thế nào để trở về Oa Hoàng Cung một chuyến đây?

Đế Phượng Thiên dịu dàng vuốt ve nó, tựa như lẩm bẩm một mình: "Tô Đát Kỷ à Tô Đát Kỷ, ngươi thật sự nghĩ bản thiếu chủ không biết ngươi đang làm gì sao?" Khi câu nói không đầu không đuôi của Đế Phượng Thiên vang lên, con hồ ly nhỏ trong lòng hắn toàn thân run rẩy, lập tức muốn thoát khỏi tay Đế Phượng Thiên để bỏ chạy!

Bị lộ rồi!

Tuy không biết bị lộ như thế nào!

Nhưng Tô Đát Kỷ dù là một kẻ ngốc cũng biết mình đã bị lộ!

Cho nên, phản ứng đầu tiên là chạy, nhanh chóng truyền tin tức gần đây nhất về Oa Hoàng Cung.

Nhưng, một bàn tay to đã bóp chặt cổ nó, trực tiếp nhấc lên.

Móng vuốt của hồ ly quơ loạn khắp nơi, trông vô cùng hoảng loạn.

Chương 48

"Tô Đát Kỷ, trong tay bản thiếu chủ, ngươi còn muốn chạy?

Còn không mau hóa thân!" Đế Phượng Thiên quát lớn một tiếng, uy áp của Đại La Kim Tiên viên mãn đột nhiên bùng nổ, Tô Đát Kỷ trực tiếp hóa thành hình người.

Một nữ tử vô cùng quyến rũ, kiều diễm đến mức như sắp nhỏ ra nước xuất hiện trước mặt Đế Phượng Thiên.

Nhưng nữ tử quyến rũ này lúc này mặt mày đỏ bừng, vì cổ đang bị người ta bóp chặt.

Tô Đát Kỷ tuy ở bên cạnh Nữ Oa, nhưng Nữ Oa căn bản không dạy nàng tu hành, do đó lúc này nàng chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Trước mặt một Đại La Kim Tiên, căn bản không có chút sức phản kháng nào.

Đế Phượng Thiên nhìn thẳng vào Tô Đát Kỷ, quả thực là một mỹ nhân, khó trách sau này Trụ Vương sẽ sa ngã.

Tô Đát Kỷ thuộc loại mà đàn ông không thể kháng cự.

Có lẽ nếu so sánh thật, Nữ Oa đẹp hơn Tô Đát Kỷ, nhưng mười người đàn ông thì có chín người sẽ chọn loại hình như Tô Đát Kỷ.

Bởi vì Tô Đát Kỷ tràn ngập sức quyến rũ của nữ tính, còn Nữ Oa thì quá cao cao tại thượng, khiến người ta khó nảy sinh lòng khinh nhờn, không thể đến gần.

"Muốn về Oa Hoàng Cung thông báo tin tức sao?" Đế Phượng Thiên một chút cũng không thương hương tiếc ngọc, ngược lại còn tăng thêm lực đạo trên tay.

Tô Đát Kỷ căn bản không thể nói chuyện, chỉ có thể vô lực giãy giụa!

"Ta cho ngươi một cơ hội sống, cũng chỉ có một cơ hội duy nhất, nếu nghe hiểu thì gật đầu." Giọng điệu của Đế Phượng Thiên vô cùng lạnh lùng, trông giống như một người đàn ông máu lạnh vô tình, hoàn toàn khác với lúc ở cùng Tam Tiêu.

Tô Đát Kỷ liều mạng gật đầu.

Đế Phượng Thiên tiện tay ném Tô Đát Kỷ xuống đất.

Tô Đát Kỷ liều mạng thở dốc, ho sù sụ.

Nàng thật sự sợ rồi, người đàn ông này quả thực là một tên điên, đối mặt với dung nhan tuyệt thế, một chút lòng thương hương tiếc ngọc cũng không có.

Tô Đát Kỷ luôn tự tin vào ngoại hình của mình, cảm thấy trên đời này ngoài Nữ Oa Nương Nương ra, thì mình là người đẹp nhất.

Dù ở đảo Bồng Lai, ba tỷ muội Tam Tiêu và Ngao Sương cũng có dung mạo khuynh thành, nhưng nàng vẫn tự tin, đàn ông nhất định sẽ thích loại hình như mình hơn.

Thậm chí nàng còn ảo tưởng, nếu Đế Phượng Thiên nhìn thấy thân thể hóa hình của mình, có thể sẽ yêu nàng.

Nhưng không, sau khi Đế Phượng Thiên nhìn thấy, lại suýt nữa bóp chết nàng.

Điều này khiến nhận thức của Tô Đát Kỷ về Đế Phượng Thiên trong khoảng thời gian này hoàn toàn bị đảo lộn.

Hắn không yêu mỹ nhân sao?

Nếu không tại sao lại để Tam Tiêu ở bên cạnh.

Tại sao đi Long Cung một chuyến lại mang công chúa Long tộc

về?

Tô Đát Kỷ hoàn toàn không hiểu, tại sao Đế Phượng Thiên lại đối xử với mình như vậy.

Kỳ thực rất dễ hiểu, Tam Tiêu đối với Tiệt Giáo trung thành tuyệt đối, lợi ích của họ và Đế Phượng Thiên là một.

Ngao Sương và Đế Phượng Thiên hoàn toàn không có xung đột lợi ích, thậm chí còn phải ôm chặt đùi Đế Phượng Thiên, Long tộc có bị diệt vong hay không cũng chỉ là một câu nói của Đế Phượng Thiên.

Đát Kỷ thì hoàn toàn khác, đùi của nàng là Nữ Oa, Nữ Oa sau này là địch hay bạn hoàn toàn không nói chắc được.

Tuy theo hiểu biết sơ sài của Đế Phượng Thiên về thế giới Hồng Hoang, Nữ Oa hình như trong Phong Thần Chi Chiến không làm gì cả, cũng không lập giáo, hoàn toàn là một người đi ngang qua.

Nhưng Đế Phượng Thiên bây giờ đang xuyên không vào một thế giới Hồng Hoang chân thực, ai có thể đảm bảo Nữ Oa nhất định sẽ đi ngang qua?

Vạn nhất truyền thuyết của hậu thế có sai lầm thì sao?

Đế Phượng Thiên không dám xem thường bất kỳ một Thánh nhân nào, người xuyên không tuy có một số ưu thế nhất định, nhưng nhất định không thể khinh địch, nếu không cũng sẽ lật thuyền.

Ai quy định người xuyên không nhất định phải thắng?

Ai quy định người xuyên không nhất định phải nghiền ép Thánh nhân?

Phải biết rằng một phàm nhân không thể tu luyện ở Trái Đất hậu thế xuyên không đến thế giới Hồng Hoang, ngoài một số ưu thế biết trước, thì không có bất kỳ ưu thế nào khác, căn cốt cũng chưa chắc đã

tốt bằng những Thánh nhân kia.

Do đó, Đế Phượng Thiên chưa bao giờ xem thường bất kỳ kẻ địch tiềm ẩn nào.

Đừng thấy hắn đối với Nữ Oa nhiệt tình, kỳ thực trong lòng hắn luôn giữ cảnh giác với Nữ Oa.

Còn về sự tin tưởng đối với Hậu Thổ, đó là vì lập trường của Hậu Thổ hoàn toàn khác với Nữ Oa, Hậu Thổ vĩnh viễn không thể đứng cùng phe với Hồng Quân, nhưng Nữ Oa thì hoàn toàn có thể!

Dù là người xuyên không, Đế Phượng Thiên cũng sẽ không sơ suất, đây là Hồng Hoang, một thế giới mà Thánh nhân chỉ cần một ý niệm là có thể giết chết ngươi mà không cần động tay!

Chỉ có coi trọng kẻ địch, nghiêm túc bố cục, mới có thể giành được thắng lợi cuối cùng, tồn tại qua từng đại kiếp.

"Phản bội Nữ Oa, ta tha cho ngươi một mạng, nếu không thì đến Lục Đạo Luân Hồi báo danh đi..." "Phản bội Nữ Oa, ta tha ngươi một mạng, nếu không thì đi Lục Đạo Luân Hồi báo danh đi!" Đế Phượng Thiên không nói lời thừa thãi, chỉ cho Đát Kỷ hai lựa chọn.

Chết hoặc phản bội.

Đát Kỷ có chút không thể suy nghĩ, nàng thật sự không dám phản bội Nữ Oa!

Nữ Oa là Thánh nhân, một tiểu yêu như nàng sao dám phản bội Thánh nhân?

Chết lúc nào cũng không hay!

Nhưng Tô Đát Kỷ lúc này cũng hoàn toàn không dám làm trái ý Đế Phượng Thiên, nàng tin rằng Đế Phượng Thiên tuyệt đối sẽ không chút do dự mà giết nàng, loại người không hề có chút thương hoa tiếc

ngọc nào.

Tô Đát Kỷ nhất thời không thể mở miệng.

"Thứ nhất, ngươi phải hiểu rằng, cho dù ta giết ngươi, Nữ Oa Thánh nhân cũng không thể vì ngươi mà ra mặt, trừ phi bà ta muốn trở mặt với cha ta." "Thứ hai, đừng cảm thấy mình quan trọng với Nữ Oa Thánh nhân, ngươi chỉ là một con cờ có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào." Đế Phượng Thiên nói thật, bởi vì trong Phong Thần đại kiếp, Đát Kỷ bị phái đến bên cạnh Trụ Vương, cuối cùng Đại Thương bị diệt, Tô Đát Kỷ cũng rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu, nếu Nữ Oa thật sự coi trọng nàng, Tô Đát Kỷ đã không thể chết.

"Cho nên, ngươi chết cũng là chết vô ích, tin rằng ngươi là một con yêu quái thông minh, biết lựa chọn thế nào mới có lợi cho mình." "Ngoài ra, hiện tại ngươi đã biết ta cùng Hậu Thổ của Lục Đạo Luân Hồi kia có kết minh, vì vậy ngươi cũng đừng mong đầu thai tốt.

Kiếp sau ta nhất định sẽ cho ngươi làm một con heo nái, yên tâm, không phải trư yêu đâu, là loại heo bị vỗ béo rồi làm thịt ấy." Tô Đát Kỷ một câu cũng không dám nói, Đế Phượng Thiên đã trực tiếp đẩy lời uy hiếp đến cực hạn, ngay cả chuyện đầu thai kiếp sau cũng trực tiếp dùng làm con bài uy hiếp.

Phải nói rằng, lợi ích của việc liên minh với Hậu Thổ quá rõ ràng, nếu không làm sao hắn có thể nhúng tay vào chuyện Lục Đạo Luân Hồi.

Dù cho A Tu La đạo, Súc Sinh đạo, Ngạ Quỷ đạo, Địa Ngục đạo trong Lục Đạo Luân Hồi bị Tây Phương giáo khống chế, nhưng Hậu Thổ muốn can thiệp vào chuyện đầu thai của một con yêu quái nào đó, dưới tiền đề không ảnh hưởng đến lợi ích của Tây Phương giáo, Tây Phương giáo cũng sẽ nể mặt Hậu Thổ.

Tô Đát Kỷ nghe xong toàn thân run rẩy, thật sự sợ hãi.

Nàng biết những lời của Đế Phượng Thiên đều là sự thật.

“Khoảng thời gian này, ta đối xử với người của mình như thế nào, ngươi cũng đã thấy.

Hiện tại ta đối với ngươi như vậy, chỉ vì Tô Đát Kỷ ngươi không phải người của Đế Phượng Thiên ta, nếu là người của ta, ta cũng sẽ bảo vệ ngươi như bảo vệ Tam Tiêu.” “Cho nên, lập tức chết đi rồi kiếp sau đầu thai làm heo nái, hay là làm người bên cạnh bản thiếu chủ, tin ta, ta có thể không để Nữ Oa làm hại ngươi.

Cho ngươi mười hơi thở để đưa ra lựa chọn.” Từ đầu đến cuối, Tô Đát Kỷ một câu cũng không dám nói, Đế Phượng Thiên đã phát huy uy hiếp và tẩy não đến cực hạn.

Mỗi một câu đều vô cùng mạnh mẽ, câu nào cũng là sự thật, trực tiếp đâm vào nơi yếu đuối nhất trong lòng Đát Kỷ!

Mới qua năm hơi thở, Tô Đát Kỷ đã cung kính quỳ lạy nói: “Tô Đát Kỷ nguyện đi theo công tử!” Trán Tô Đát Kỷ dán chặt xuống đất, cả người quỳ rạp trên mặt đất không dám động đậy.

Nhìn qua thì là cho nàng lựa chọn, nhưng Tô Đát Kỷ căn bản không có không gian để chọn.

Nếu như Đế Phượng Thiên không phải con trai Thánh nhân, Tô Đát Kỷ có lẽ liều chết cũng sẽ chọn không phản bội Nữ Oa, cược rằng Nữ Oa thấy nàng trung thành, sẽ can thiệp vào luân hồi, cho nàng đầu thai tốt, hoặc là lúc nguy hiểm sẽ ra tay cứu giúp.

Bởi vì phản bội Thánh nhân cũng chắc chắn phải chết!

Chương 49

Nhưng Đế Phượng Thiên là con trai của Thông Thiên Thánh nhân, Tô Đát Kỷ biết rằng nếu phản bội Nữ Oa, Đế Phượng Thiên có khả năng rất lớn thật sự có thể che chở cho nàng, dù sao nàng rất hiểu tính tình của Nữ Oa nương nương, tuyệt đối sẽ không chủ động đi gây sự với Thông Thiên Thánh nhân.

Vì vậy, ngay cả kẻ ngốc cũng biết phải chọn thế nào, Tô Đát Kỷ tự nhiên đã đưa ra lựa chọn chính xác.

"Lại đây!" Đế Phượng Thiên nhàn nhạt mở miệng.

Tô Đát Kỷ không dám đứng dậy, quỳ gối bò đến trước mặt Đế Phượng Thiên, vẫn không dám ngẩng đầu.

"Ngẩng đầu lên!" Giọng điệu của Đế Phượng Thiên không nghe ra vui giận.

Đát Kỷ ngẩng đầu, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần lúc này lại trông vô cùng căng thẳng và bất an.

"Dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng, đã đưa ra lựa chọn, bản thiếu chủ sẽ tin ngươi.

Nhưng nếu ngươi dám phản bội ta, bản thiếu chủ nhất định sẽ khiến ngươi ngay cả cơ hội đầu thai cũng không có, trực tiếp dùng Thí Thần Thương diệt ngươi, hiểu chưa?" Giọng điệu Đế Phượng Thiên lạnh nhạt, khiến Đát Kỷ không dám nghi ngờ tính chân thật trong lời nói của hắn.

"Đát Kỷ hiểu rồi!" Tô Đát Kỷ lại lần nữa cúi đầu.

Sau đó, trong tay Đế Phượng Thiên xuất hiện một viên đan dược kim quang lấp lánh.

“Đây là Cực phẩm Đại La đan, sự quý giá của nó không cần ta phải nhắc lại, sau này đợi đến cảnh giới Đại La Kim Tiên rồi hãy dùng.” Đế Phượng Thiên vung tay, viên Đại La đan bay đến trước mặt Đát Kỷ.

Đát Kỷ vừa mừng vừa sợ, từ từ nắm lấy viên Đại La đan.

Trên gương mặt xinh đẹp cuối cùng cũng có chút tươi cười.

“Đát Kỷ tạ chủ nhân ban thưởng!” Tô Đát Kỷ vui mừng khấu đầu lần nữa.

“Sau này cứ giống như Ngao Sương, gọi ta là thiếu chủ là được.” “Vâng.” Trước tiên là mạnh mẽ uy hiếp răn đe một phen, sau đó cho một quả táo ngọt, Đế Phượng Thiên học được thuật ngự nhân của tiểu Lý, cảm thấy hiệu quả không tệ.

“Ngươi hiểu biết về Nữ Oa bao nhiêu, kể hết cho ta nghe.” Đế Phượng Thiên lập tức hỏi.

Tô Đát Kỷ đem những gì mình biết về Nữ Oa kể lại một năm một mười, bao gồm cả một số cuộc đối thoại mà nàng không hiểu cũng kể cho Đế Phượng Thiên nghe.

Bao gồm cả lần Đát Kỷ hỏi Nữ Oa về việc sáng lập giáo phái, câu trả lời của Nữ Oa Đát Kỷ nghe không hiểu, nhưng cũng đã kể lại nội dung cuộc đối thoại cho Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên bắt đầu trầm tư, Nữ Oa này và Nữ Oa trong ấn tượng của hắn khác nhau quá xa!

“Nữ Oa, thật sự không hề đơn giản, ban đầu không sáng lập giáo phái là vì bà ta đã nhìn thấu một số chuyện...” Đế Phượng Thiên lập tức tăng mạnh sự dè chừng đối với Nữ Oa, Thánh Mẫu của Nhân tộc này nghe có vẻ không phải là một nhân vật làm nền!

Cuối cùng, Đế Phượng Thiên lại truyền cho Đát Kỷ Chân Long

Nạp Khí Pháp, rồi bảo Đát Kỷ trở về Oa Hoàng Cung phục mệnh. ...

Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa luôn cảm thấy có chút bất an.

Nàng bấm ngón tay tính toán, nhưng không tìm ra manh mối nào.

Tất cả những gì liên quan đến Đế Phượng Thiên, ngay cả Đạo Tổ cũng không thể suy tính ra, Nữ Oa càng không thể.

Vì vậy Nữ Oa cũng không biết nguồn gốc của sự bất an này.

"Nương nương!" Rất nhanh, Tô Đát Kỷ đã trở về Oa Hoàng Cung.

"Vào đi." Nữ Oa lập tức cho Tô Đát Kỷ vào bẩm báo tình hình.

"Nương nương, nô tỳ nhân lúc Đế Phượng Thiên bế quan, đã lén lút ra ngoài để bẩm báo tình hình với ngài." Tô Đát Kỷ cung kính quỳ lạy.

Hoàn toàn không nhìn ra chút bất thường nào, xem ra nàng trời sinh đã là một gián điệp.

"Nói đi!" Nữ Oa ngồi trên bảo tọa Oa Hoàng, nhàn nhạt mở miệng.

"Đế Phượng Thiên kia đến Long tộc cướp một long nữ về, ngày thường thích ăn thịt rồng, uống linh tửu, cách đây không lâu lại đi giết Đông Vương Công, tiêu diệt toàn bộ khách khanh trong phủ Đông Vương Công, nguyên nhân là Đông Vương Công trêu ghẹo ba chị em Tam Tiêu đệ tử Tiệt Giáo, còn làm họ bị thương." Đát Kỷ báo cáo lại một số chuyện không quan trọng, hoàn toàn không nhắc đến chuyện của Hậu Thổ.

Xem ra nàng đã thật sự bị Đế Phượng Thiên khuất phục.

Trong những chuyện này, Nữ Oa chỉ không biết chuyện long nữ và việc Đế Phượng Thiên thường ngày thích ăn thịt rồng, uống linh tửu,

còn chuyện Đông Vương Công thì Nữ Oa đã biết.

Nữ Oa nhíu mày nói: "Long nữ?

Long tộc đã sa sút, Đế Phượng Thiên muốn làm gì?" Đế Phượng Thiên mang Ngao Sương về, hoàn toàn là vì thấy Ngao Thương biết điều, nên cho một chút mặt mũi.

Đương nhiên, cũng có nguyên nhân là Ngao Sương thật sự xinh đẹp.

Vì vậy, hành động này thực ra không có ý nghĩa gì, Đế Phượng Thiên cũng không có ý đồ gì.

Nhưng Nữ Oa không nghĩ vậy, Long tộc từng là bá chủ thiên địa, cộng thêm mẹ ruột của Đế Phượng Thiên không rõ, chẳng lẽ...

Nữ Oa rơi vào suy tưởng vô hạn.

Nếu Đế Phượng Thiên biết được chắc chắn sẽ cười chết.

Trí tưởng tượng của Thánh nhân thật phong phú!

Một lúc sau, Nữ Oa tiếp tục hỏi: "Còn gì nữa không?" Đát Kỷ suy nghĩ rồi nói: "Còn có Đế Phượng Thiên dường như rất thích mỹ nhân, Tam Tiêu và long nữ bên cạnh hắn đều là những người có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành." Nữ Oa có chút cạn lời, sư huynh sinh ra cái thứ quái thai gì vậy?

Không chăm chỉ tu hành chứng đạo, lại thích mỹ nhân?

Đây thật sự là con trai của Thánh nhân sao?

Sư huynh rốt cuộc cùng ai sinh ra cái thứ quái thai này vậy?

Nữ Oa bỗng nhớ lại chuyện bị tên nhóc kia nắm tay, tên nhóc đó không phải cố ý chứ?

Nghĩ đến đây, Nữ Oa liền tức giận không thôi, tên khốn đó tuyệt

đối là cố ý!

Miệng thì gọi "cô cô", tay thì không thành thật, quả là một tên cặn bã!

Lồng ngực Nữ Oa phập phồng một lúc, nhanh chóng bình tĩnh lại rồi phân phó: "Mau trở về Bồng Lai Tiên Đảo, theo dõi Đế Phượng Thiên, có bất cứ chuyện gì lập tức báo cho ta." "Vâng." Đát Kỷ nhận lệnh rời đi.

Ra khỏi Oa Hoàng Cung, Đát Kỷ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra nàng rất căng thẳng, lừa gạt Thánh nhân là chuyện lần đầu nàng làm.

May là Nữ Oa không phát hiện ra, khiến Đát Kỷ vô cùng mừng rỡ.

Những gì Tô Đát Kỷ nói đều là những chuyện không quan trọng, chuyện quan trọng nhất về Hậu Thổ, Đát Kỷ không hề nói.

Đát Kỷ lập tức bay về hướng Bồng Lai Tiên Đảo, cảnh giới của nàng còn thấp, nếu không phải quen đường đến Oa Hoàng Cung, thì ngay cả ra khỏi Tam Thập Tam Thiên cũng khó.

Vì vậy, trở về cũng phải mất một khoảng thời gian. --------- Sau khi Tô Đát Kỷ trở về Bồng Lai Tiên Đảo, lập tức bẩm báo tình hình trong Oa Hoàng Cung cho Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên gật đầu, khen ngợi Đát Kỷ làm tốt.

Được khen ngợi, Tô Đát Kỷ cũng rất vui vẻ.

"Đi nướng chút thịt rồng, lấy chút linh quả ăn đi." Tam Tiêu đã đi, Ngao Sương cũng không ở đây, may là bên cạnh mỹ nhân đủ nhiều, Đế Phượng Thiên có thể tiếp tục cuộc sống thánh nhị đại vô lo vô nghĩ.

Tô Đát Kỷ tuy chưa từng nướng thịt, nhưng thường xuyên thấy Ngao Sương nướng, vì vậy việc nướng thịt cũng không làm khó được nàng, nhiều nhất là nướng không ngon bằng Ngao Sương thôi.

Đế Phượng Thiên nằm trên ghế Tiêu Dao, không biết đang nghĩ gì.

Chương 50

Không lâu sau, Tô Đát Kỷ đã nướng xong thịt rồng, lại mang linh quả và linh tửu đến.

Đế Phượng Thiên nằm trên ghế Tiêu Dao hưởng thụ sự chăm sóc của Đát Kỷ.

Tô Đát Kỷ khác với Ngao Sương, Ngao Sương hay ngại ngùng, chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào Đế Phượng Thiên.

Tô Đát Kỷ thì nhất cử nhất động đều tràn đầy vẻ quyến rũ, đôi mắt to ngấn nước cứ nhìn chằm chằm vào Đế Phượng Thiên không thôi.

Đế Phượng Thiên vừa nhai thịt rồng, vừa hỏi: "Hình như ngươi không còn sợ ta nữa?" Tô Đát Kỷ mỉm cười đặt một quả linh quả vào miệng Đế Phượng Thiên, nhẹ giọng nói: "Ta đã là người của thiếu chủ, tin rằng thiếu chủ sẽ không đối xử với Đát Kỷ như trước nữa, vì vậy Đát Kỷ không sợ!" Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói: "Người của ta sao?

Chẳng phải còn thiếu một bước?" Đát Kỷ nghe vậy lại không hề đỏ mặt, tính cách hoàn toàn trái ngược với Ngao Sương, nàng nhỏ giọng đáp: "Đát Kỷ chưa từng bị đàn ông chạm vào!

Nếu thiếu chủ thích Đát Kỷ, bất cứ lúc nào cũng có thể hái!" Đế Phượng Thiên "ha ha" cười một tiếng, vỗ nhẹ đầu Đát Kỷ, thuận miệng đáp: "Xem biểu hiện của ngươi đã." Bảo ta lên là ta lên sao, thánh nhị đại như ta không cần thể diện à?

Là một thánh nhị đại phải biết giữ giá!

Dù sao cũng không phải hàng hiếm, sao có thể khiến siêu cấp thánh

nhị đại Hồng Hoang như ta phải bù thêm?

Nhớ kiếp trước vô số kẻ liếm chó, cuối cùng nữ thần thường lên giường phú nhị đại, sau khi xuyên đến Hồng Hoang lại có mỹ nhân tuyệt sắc tranh nhau liếm, làm một thánh nhị đại sướng thật!

"Đát Kỷ nhất định sẽ biểu hiện tốt." Tô Đát Kỷ ngoan ngoãn nói.

"Yên tâm, nếu chuyện bại lộ, ta nhất định sẽ bảo cha ta che chở cho ngươi, Nữ Oa kia không dám làm gì ngươi đâu." Đế Phượng Thiên dường như nhìn thấu tâm sự của Đát Kỷ, bổ sung một câu.

"Cảm ơn thiếu chủ." Nghe Đế Phượng Thiên bảo đảm, Đát Kỷ cuối cùng cũng buông bỏ được chút lo lắng cuối cùng.

"Người của ta, không ai được động vào, cho dù là Thánh nhân cũng không được." Đế Phượng Thiên nhàn nhạt mở miệng, lời nói quả thực vô cùng bá đạo.

"Đát Kỷ nhất định sẽ toàn tâm toàn ý đi theo thiếu chủ." Đôi mắt đẹp của Tô Đát Kỷ sáng lên, lập tức bắt đầu bày tỏ lòng trung thành.

Thiếu chủ tuy bá đạo tàn nhẫn, nhưng đối xử với người của mình lại rất tốt, điểm này Tô Đát Kỷ luôn thấy rõ, không hề nghi ngờ!

"Được rồi, các ngươi tự đi bế quan đi!

Dùng Chân Long Nạp Khí Pháp ta truyền cho mà tu luyện." Đế Phượng Thiên phất phất tay, định bế quan một thời gian.

"Đát Kỷ xin cáo lui..." Tô Đát Kỷ ngoan ngoãn lui xuống. ...

Lục Nhĩ Mi Hầu đã rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo mấy nghìn năm.

Hắn tập hợp một đám yêu quái trên một hòn đảo gần Đông Hải, tự xưng là Yêu Vương.

Vốn định tự xưng là Yêu Hoàng, nhưng dù sao Đế Tuấn vẫn là Yêu Hoàng, không thích hợp lắm, nên đành tự xưng là Yêu Vương.

Hiện tại tu vi của Lục Nhĩ Mi Hầu là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, chỉ cần không lên Thiên Đình của Yêu tộc, ở Hồng Hoang cũng là một yêu quái lợi hại.

Dựa vào tu vi của mình, hắn đã đánh cho một đám yêu tộc ở gần Đông Hải phải thần phục, tạo nên danh tiếng, trong nháy mắt đã thu phục được một đám yêu tộc, số lượng lên đến mấy chục vạn.

Lục Nhĩ Mi Hầu đặt tên cho thế lực mình thành lập là "Vạn Yêu Minh".

Dưới trướng Lục Nhĩ Mi Hầu có ba đại yêu, đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Một yêu tên là Kim Hổ, là hổ yêu tu luyện hóa hình.

Một yêu tên là Cuồng Sư, là sư tử yêu tu luyện hóa hình.

Yêu còn lại tên là Chiến Giao, là một con giao long tu luyện hóa hình.

Một ngày nọ, Chiến Giao dường như bị thương, đến trước mặt Lục Nhĩ Mi Hầu, tức giận nói: "Đại vương, Long tộc kia dám giết huynh đệ của ta." Lục Nhĩ Mi Hầu ngồi trên ghế Yêu Vương, một thân áo giáp màu đen trông vô cùng uy vũ bá khí.

Đừng thấy Lục Nhĩ Mi Hầu trước mặt Đế Phượng Thiên cung kính, sự kiêu ngạo trong xương cốt của hắn không dễ dàng biến mất, Vạn Yêu Minh sớm đã có uy danh lừng lẫy ở khu vực Đông Hải, hung danh của Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã sớm lan truyền.

"Kể lại chuyện cho ta nghe." Lục Nhĩ Mi Hầu nhàn nhạt mở miệng.

"Ta dẫn theo huynh đệ dưới trướng đi săn một số tạp long ăn thịt, nhưng lại bị Long Vương Ngao Thương đích thân dẫn người ngăn cản, nói rằng tạp long sau này đều phải cống nạp cho một vị đại nhân

vật, cấm bất kỳ chủng tộc nào săn bắt." "Ta không phục, liền cùng Long Vương kia đánh một trận, kết quả Ngao Thương kia có tu vi Đại La Kim Tiên, ta không phải đối thủ của hắn, nhưng hắn cũng biết rõ uy danh của đại vương, không dám hại tính mạng ta.

Nhưng huynh đệ dưới trướng chiến đấu với Long tộc, có tử thương." Chiến Giao đem chuyện kể lại một năm một mười.

"Hừ, một Long tộc nhỏ nhoi, cũng dám ngông cuồng?

Triệu tập huynh đệ cho bản vương, cùng ta đến Long cung tính sổ với Long Vương kia." Lục Nhĩ Mi Hầu nghe xong đại nộ, chỉ là đi săn vài con tạp long thôi mà, lại không phải đi săn Ngũ Trảo Kim Long huyết mạch thuần khiết, Long tộc cũng dám phản kháng?

Nói rồi, Lục Nhĩ Mi Hầu dẫn theo Chiến Giao, Kim Hổ, Cuồng Sư cùng mấy vạn tiểu yêu có tu vi cao hơn một chút, trực tiếp sát phạt đến Long Cung. ...

Trên Long Cung.

"Ngao Thương tiểu nhi, mau cút ra đây gặp bản vương!" Lục Nhĩ Mi Hầu gầm lên một tiếng, uy áp Đại La phóng ra, sóng biển xung quanh nổ tung thành từng đóa bọt sóng, cuồn cuộn không ngừng.

Uy áp khủng bố chấn động đến nỗi các tiểu yêu và các chủng tộc yếu ớt gần Đông Hải đều phải nằm rạp xuống đất, run lẩy bẩy.

Rất nhanh, Ngao Thương liền dẫn theo một đám Long tộc bay ra khỏi Long Cung, đối đầu với đám yêu tộc mà Lục Nhĩ Mi Hầu dẫn đến.

"Vị đạo hữu này, cớ gì đến Long cung của ta gây sự?" Ngao Thương những năm này đã quen nhẫn nhịn, tính tình không tệ, dù sao có thể không đánh thì cố gắng không đánh, có thể nói chuyện tử tế thì cố gắng nói chuyện tử tế.

“Hừ, lão long ngươi, dám làm thương yêu quái của Vạn Yêu Minh ta, còn hỏi bản vương vì sao đến đây?” Lục Nhĩ Mi Hầu đối với thái độ hữu hảo của Ngao Thương hoàn toàn không nể mặt.

Lúc này Ngao Thương cũng liếc thấy Chiến Giao bên cạnh Lục Nhĩ Mi Hầu, biết chuyện gì đã xảy ra.

Gần đây Lục Nhĩ Mi Hầu dẫn đầu Vạn Yêu Minh trỗi dậy mạnh mẽ, Ngao Thương biết sự tồn tại của Lục Nhĩ Mi Hầu.

“Vị đạo hữu này, thực sự không phải ta cố ý làm thương yêu quái của Vạn Yêu Minh, là thuộc hạ của ngươi cứ nhất quyết muốn săn tạp long của Long tộc ta, ta mới ra mặt ngăn cản.” Ngao Thương kiên nhẫn giải thích.

“Sao?

Ngũ Trảo Kim Long ta không được ăn?

Ngay cả tạp long cũng không được ăn?

Long cung muốn khai chiến với Vạn Yêu Minh ta sao?” Lục Nhĩ Mi Hầu cảm thấy lão Long Vương có chút phân biệt không rõ, chỉ là săn vài con tạp long thôi, Đông Hải lớn như vậy, tạp long nhiều như vậy, quản cũng quá rộng rồi?

“Đạo hữu xin hãy nghe ta nói một lời, tạp long của Long cung ta đều chuẩn bị cho một vị đại nhân vật, vì vậy mới không cho săn bắt, cũng là vì tốt cho ngươi, vị đại nhân vật đó ngay cả ngươi cũng không đắc tội nổi.” Ngao Thương tiếp tục giải thích, đây cũng là lời thật lòng.

“Ha ha, nói cho bản vương nghe, đại nhân vật trong miệng ngươi là ai?

Nghe có vẻ lợi hại lắm?” Lục Nhĩ Mi Hầu khinh thường, chẳng lẽ chỗ dựa của hắn còn lợi hại hơn sư phụ ta sao?

“Vị đại nhân vật đó chính là con trai của Thánh nhân, Đế Phượng Thiên!” Ngao Thương cũng rất thành thật nói ra.

Ặc...!

Lục Nhĩ Mi Hầu ngây người!

Ngây người là vì, hóa ra “đại nhân vật” trong miệng ngươi là sư phụ ta à?

Mấy vạn yêu quái cũng ngây người, ngây người là vì sợ hãi!

Mẹ kiếp!?

Long tộc lại có con trai của Thánh nhân chống lưng?

Sao không nói sớm!

Chương 51

Nói sớm thì ta cũng không gây sự rồi!

Do lúc Đông Hải gửi tạp long, Đế Phượng Thiên và Tam Tiêu ăn thịt rồng, Lục Nhĩ Mi Hầu đang bế quan, nên không biết gì cả.

Sau khi bị Đế Phượng Thiên gọi ra, liền trực tiếp rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, vì vậy Lục Nhĩ Mi Hầu thật sự không biết chuyện này, nên mới gây ra hiểu lầm.

"Đại vương, lời của lão long chắc chắn là giả." Kim Hổ ở bên cạnh nhỏ giọng nói với Lục Nhĩ Mi Hầu, Cuồng Sư và Chiến Giao cũng gật đầu đồng tình.

Long tộc có Thánh tử chống lưng, sao không sớm vểnh đuôi lên trời rồi?

Sao có thể khách khí như vậy?

Mấy yêu quái này không biết, đại vương của họ là đồ đệ của Đế Phượng Thiên.

Bởi vì Lục Nhĩ Mi Hầu muốn thử năng lực của mình, danh tiếng của sư phụ quá lớn, nếu để người khác biết sư phụ là Đế Phượng Thiên, ở khu vực Đông Hải ai còn dám gây sự với Lục Nhĩ Mi Hầu?

Cho nên, Ngao Thương không biết lai lịch của Lục Nhĩ Mi Hầu, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng không biết sư phụ đang bảo vệ Long tộc.

"Cha, sao vậy?" Đúng lúc này, một giọng nói rất dễ nghe và dịu dàng vang lên.

Ngao Sương với đôi sừng rồng màu hồng phấn trên đầu, ngơ ngác nhìn mấy vạn Long tộc và mấy vạn Yêu tộc trước mắt.

Đang đánh nhau à...

Ngao Thương quay đầu, thấy con gái yêu trở về, lập tức vui mừng.

Hắn phát hiện tu vi của con gái yêu hiện giờ đã tăng mạnh, lại là Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, càng kinh hỉ vạn phần.

"Con gái, sao con lại về?" Ngao Thương lập tức hỏi.

"Cha, thiếu chủ bảo con về nói một tiếng, rồi gửi thêm một ít tạp long qua." Ngao Sương nói ra mục đích trở về.

"Được!

Ta sẽ sắp xếp người gửi đi." Ngao Thương lập tức đồng ý.

Ngao Sương nhìn lướt qua mấy vạn yêu quái hình thù kỳ dị, tò mò hỏi: "Cha, chuyện gì vậy?" Nếu là trước đây, Ngao Sương thấy nhiều yêu quái đánh nhau như vậy, nhất định sẽ sợ chết khiếp.

Nhưng bây giờ theo Đế Phượng Thiên, lá gan cũng lớn hơn, lần trước theo Đế Phượng Thiên đi đánh phủ Đông Vương Công, tuy Ngao Sương vì tu vi quá thấp không tham gia chém giết, nhưng cũng là long nữ đã từng thấy cảnh lớn.

Lục Nhĩ Mi Hầu thấy Ngao Sương có chút quen mắt, suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng nhớ ra ngày rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, lúc nói chuyện với sư phụ trong Tiêu Dao Cung, bên cạnh dường như có một long nữ đứng đó?

Ngao Sương thì không nhận ra Lục Nhĩ Mi Hầu, vì Lục Nhĩ Mi Hầu trước khi rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, chỉ là một con khỉ bình thường, trông nhút nhát không dám gây chuyện.

Yêu vương trước mắt mặc áo giáp màu đen, tu vi Đại La, khí chất kiêu ngạo bất tuân, Ngao Sương hoàn toàn không thể gộp hai con khỉ

này lại làm một.

Ngao Thương thở dài nói: "Bọn yêu tộc này đi săn tạp long ăn thịt, bị ta ngăn cản, nên mới thành ra thế này." Lúc này, đám yêu tộc kia hoàn toàn không dám nói gì, Chiến Giao kiêu ngạo trước đó cũng cúi đầu.

Ba chữ Đế Phượng Thiên ở khu vực Đông Hải có ma lực như vậy.

Long Vương cũng không dám mạo danh Thánh tử, vì vậy khả năng lớn là lời thật.

Lục Nhĩ Mi Hầu lại từ từ tiến lên, cười hỏi: "Có phải là vị long nữ bên cạnh Thánh tử không?" Ngao Sương có chút nghi ngờ hỏi: "Ngươi là?" Lục Nhĩ Mi Hầu dùng thần niệm truyền âm: "Ngày đó ta rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, ngươi cũng có mặt ở đó!

Quên rồi sao?" Ngao Sương suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng nhớ ra con khỉ nhỏ ngày đó quỳ trước mặt thiếu chủ được ban bảo vật, sau đó rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo.

"A!...

Ngươi là..." Ngao Sương cuối cùng cũng nhớ ra.

"Là ta!

Xin đừng tiết lộ ta là đệ tử của sư phụ." Lục Nhĩ Mi Hầu dùng thần niệm ngắt lời Ngao Sương.

Ngao Sương lập tức ngậm miệng, hiểu ý của Lục Nhĩ Mi Hầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn về phía lão Long Vương Ngao Thương, thay đổi thái độ kiêu ngạo trước đó, nghiêm túc nói: "Chuyện lần này là một hiểu lầm, chúng ta lập tức rời đi." "Từ nay về sau, Vạn Yêu Minh của ta không được gây sự với Long tộc, kẻ vi phạm bản vương lập

tức chém không tha!" Lục Nhĩ Mi Hầu quát lớn với đám yêu.

"Tuân lệnh Yêu Vương!" Mấy vạn yêu trực tiếp quỳ xuống nhận lệnh.

Sau đó, Lục Nhĩ Mi Hầu liền trực tiếp dẫn mấy vạn yêu rời đi.

Một đám Long tộc có chút ngơ ngác, sao lại đi rồi?

Tưởng sẽ có một trận ác chiến chứ!

"Về Long cung." Ngao Thương lập tức dẫn đám Long tộc về Long cung.

Đợi đến khi chỉ còn lại hai cha con, Ngao Thương lập tức nhỏ giọng hỏi: "Con quen biết Yêu Vương Lục Nhĩ kia sao?" Ngao Thương tự nhiên đã nhìn ra được một số điều.

Ngao Sương nhỏ giọng trả lời: "Yêu Vương Lục Nhĩ kia thực ra là đồ đệ của thiếu chủ, lần này là hiểu lầm, hắn rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo khá sớm, không biết thiếu chủ đang bảo vệ Long tộc." Ngao Thương bừng tỉnh đại ngộ!

Đối với Thánh tử càng thêm kính ngưỡng, tùy tiện dạy dỗ ra được đệ tử như Yêu Vương Lục Nhĩ, cũng quá lợi hại rồi!

Lần này là một hiểu lầm lớn, Long tộc cung cấp thịt tạp long cho Thánh tử, Yêu Vương Lục Nhĩ không biết chuyện, nên mới đánh tới cửa.

Sau khi biết Long tộc bảo vệ tạp long là để cung cấp thịt cho sư phụ, liền lập tức rời đi.

Ngao Thương cảm thấy ôm được đùi lớn của Đế Phượng Thiên thật sự quá chính xác, quả là may mắn của Long tộc.

Ngao Thương bỗng nhiên bắt đầu đi đi lại lại trong đại điện, không biết đang suy nghĩ gì.

Ngao Sương chớp chớp mắt, không biết Ngao Thương đang làm gì.

Hồi lâu sau, Ngao Thương dường như không nhịn được nữa, hỏi: "Con gái, Thánh tử kia... con đã thị tẩm cho Thánh tử chưa?" Nghe cha hỏi, mặt Ngao Sương lập tức đỏ bừng, lí nhí nói: "Cha, cha hỏi vấn đề gì vậy!" Ngao Thương nghiêm túc nói: "Con gái, chuyện này liên quan đến sự hưng vong của Long tộc ta, con phải trả lời thật lòng." Mặt Ngao Sương đỏ đến tận mang tai, yếu ớt nói: "Thiếu chủ... thiếu chủ không phải người như vậy đâu!

Con chỉ hầu hạ, ngài ấy không hề động tay động chân với con." Ngao Thương nghe vậy có chút thất vọng, chẳng lẽ con gái mình không đủ hấp dẫn?

Đã theo mấy nghìn năm, mà chưa thị tẩm?

Ngao Thương lập tức hỏi tiếp: "Bên cạnh Thánh tử có mỹ nhân nào khác không?" Ngao Sương thành thật trả lời: "Có ba vị mỹ nhân là Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu." Ngao Thương tiếp tục hỏi: "Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu so với dung mạo của con thì thế nào?" Ngao Sương suy nghĩ, có chút không tự tin trả lời: "Đẹp hơn con gái." Thực ra Ngao Sương không tự tin, nhưng trong lòng Đế Phượng Thiên, nàng và Tam Tiêu cùng một cấp bậc mỹ sắc.

Trong lòng Đế Phượng Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ, Hi Hòa, Thường Hi là những mỹ nhân đỉnh cấp của Hồng Hoang, bất kể ngoại hình, khí chất, căn nguyên đều không có gì để chê, có thể nói là hoàn mỹ.

Tam Tiêu, Ngao Sương, Đát Kỷ, tuy so với bốn vị kia kém một bậc, nhưng thực ra không phải kém về ngoại hình, mà là kém về khí chất và căn nguyên.

Chỉ bàn về ngoại hình, Tam Tiêu, Ngao Sương, Đát Kỷ đều là tuyệt sắc của Hồng Hoang.

Căn nguyên thì không có cách nào, nhưng theo thời gian và tu vi tăng cao, khí chất có thể từ từ thay đổi.

Ngao Thương nghe vậy liền vội vàng dạy bảo: "Bên cạnh Thánh nhân có nhiều mỹ nhân như vậy, con gái phải cố gắng lên, tính tình con quá nhút nhát, có lúc cũng phải chủ động một chút, nếu có thể thị tẩm cho Thánh tử, sau này Thánh tử cũng có thể chiếu cố Long tộc ta nhiều hơn, hiểu không?" Ngao Sương cúi đầu, nghĩ đến dáng vẻ của thiếu chủ trong lòng có chút ngọt ngào, dùng giọng nói nhỏ như muỗi kêu trả lời: "Con gái biết rồi..." Sau khi được Ngao Thương dạy bảo đủ điều, Ngao Sương kiên định với niềm tin sau này phải chủ động hơn.

Sau khi trở về Bồng Lai Tiên Đảo, thiếu chủ đang bế quan, nàng cũng đi bế quan.

Tạp long đã được gửi đến Bồng Lai Tiên Đảo, bây giờ Ngao Thương rất chú trọng việc nuôi dưỡng tạp long, chuyện nhỏ mà Thánh tử giao phó không thể làm hỏng được.

Một lần bế quan, năm nghìn năm đã trôi qua.

"Kiểm tra thấy túc chủ đã đột phá thành công đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1) và Cực Phẩm Tăng Phúc Đan (x2)." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực mới là vương đạo, thưởng Lưỡng Nghi Vi Trần Trận và Cửu Khúc Hoàng Hà Trận." Lần đầu tiên xuất hiện một lựa chọn có hai phần thưởng.

Tuy cả hai phần thưởng đều không tệ, nhưng Đế Phượng Thiên chắc chắn không thể từ chối sự hấp dẫn của Đại Đạo Quả Thực, không có Đại Đạo Quả Thực, việc lĩnh ngộ Ám Chi Đại Đạo thực sự quá khó khăn.

Chương 52

Vì vậy, Đế Phượng Thiên không do dự mà trực tiếp chọn phương án đầu tiên.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1) và Cực Phẩm Tăng Phúc Đan (x2)!” “Gợi ý: Cực Phẩm Tăng Phúc Đan sau khi dùng có thể tăng năm lần chiến lực, không có bất kỳ tác dụng phụ nào, thời gian duy trì là một canh giờ.” Bảng thuộc tính cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Đại đạo: Ám Chi Đại Đạo (giai đoạn hoàng hôn).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Như Ý Thí Thiên Bổng (Tiên Thiên Linh Bảo).

Linh căn: Nhân Sâm Quả (một trong mười đại linh căn khai thiên), Đại Đạo Quả Thực (x1), Cực Phẩm Đại La Đan (x1), Cực Phẩm Tăng Phúc Đan (x2).

Đế Phượng Thiên thầm vui mừng, đây là một món đồ tốt, tăng năm lần chiến lực mà không có tác dụng phụ, đúng là thần dược bảo

mệnh.

Ngoài thời gian duy trì hơi ngắn một chút, hoàn toàn không có khuyết điểm nào.

Cuối cùng cũng đã đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Chỉ còn một bước nữa là đến Chuẩn Thánh.

Tốc độ tu luyện của Đế Phượng Thiên có thể nói là thần tốc.

Sau khi đưa ra lựa chọn, Đế Phượng Thiên lập tức xuất quan.

Lúc này Tam Tiêu đã đến Lục Đạo Luân Hồi, Đát Kỷ và Ngao Sương đều đang bế quan, Đế Phượng Thiên nằm trên ghế Tiêu Dao, dùng thần thông Xích Kim Thần Đồng quan sát động tĩnh của các hòn đảo gần đó.

Theo tu vi ngày càng cao, Xích Kim Thần Đồng cũng có thể nhìn được xa hơn.

Khi Xích Kim Thần Đồng quét qua Tam Tiên Đảo, nơi Tam Tiêu từng ở, Đế Phượng Thiên bỗng nhiên phát hiện ra một số điều kỳ dị.

Tại sao lại cảm nhận được một chút khí tức của Hỗn Độn chi khí?

Hỗn Độn chi khí đó đáng lẽ chỉ tồn tại ở nơi Hỗn Độn ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Có chút không ổn!

Đế Phượng Thiên lập tức đích thân đến Tam Tiên Đảo kiểm tra tình hình.

Hắn nhanh chóng tìm thấy nơi kỳ dị đã phát hiện trước đó, bên trong một hang động.

Nhưng trong hang động không có gì cả.

Ở bên dưới!

Đế Phượng Thiên mạnh mẽ tung một quyền xuống mặt đất.

"Ầm ầm ầm" Một quyền của Đại La Kim Tiên đỉnh phong uy lực có thể thấy, lập tức cả Tam Tiên Đảo đều rung chuyển.

Sau khi một quyền đánh sập mặt đất trong động, một luồng khí Hỗn Độn hỗn hợp với tiên thiên linh khí bắt đầu tuôn ra.

"Linh khí thật nồng đậm!" Đế Phượng Thiên lẩm bẩm một tiếng, một chút Hỗn Độn chi khí kia xông về phía Đế Phượng Thiên, không ngừng phát ra tiếng kim loại va chạm.

Một chút Hỗn Độn chi khí tự nhiên không thể làm tổn thương Đế Phượng Thiên.

Một lúc sau, từng trận hào quang bảy màu từ bên dưới tỏa ra, dường như có trọng bảo sắp xuất thế.

Ngay lúc này, tất cả các đại lão đều có cảm ứng, và phản ứng ngay lập tức.

Ngay sau đó, một đài sen màu trắng tỏa ra hào quang bảy màu từ từ bay lên.

Đài sen màu trắng dường như tỏa ra ánh sáng thuần khiết nhất thế gian, toàn thân trắng như ngọc, tựa như tạo vật hoàn mỹ nhất trên đời!

"Ta không phải đã đánh ra Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên bị thất lạc đó chứ?" Đế Phượng Thiên lúc này có chút ngơ ngác, đoán ra món đồ đó là gì.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên là do Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành.

Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên đã thai nghén nên Bàn Cổ Đại Thần, sau khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, Tam Thập

Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên đã chia làm bốn.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên: do Đạo Tổ Hồng Quân có được, sau đó ban cho Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Công hiệu: ngồi trên đài sen, không vật gì có thể phá, là vật trấn giáo khí vận của Tây Phương giáo.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên: thuộc sở hữu của Minh Hà Lão Tổ ở Huyết Hải.

Công hiệu: ngồi trên đài sen, không vật gì có thể phá, đốt cháy nghiệp lực hóa thành nghiệp hỏa, nghiệp hỏa có thể dẫn động nhân quả trên người địch, công thủ toàn diện.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên: do Ma Tổ La Hầu có được, sau khi La Hầu chết, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên không rõ tung tích.

Công hiệu: ngồi trên đài sen, không vật gì có thể phá, tỏa ra ánh sáng đen tím bổ sung pháp lực cho chủ nhân pháp bảo, tỏa ra cảnh tượng Tu La diệt thế làm kinh hãi tâm thần, loạn đạo tâm của người khác, dùng Diệt Thế Thần Quang tấn công, hấp thu bạo lệ chi khí phụ trợ tu luyện.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, vẫn luôn không rõ tung tích.

Công hiệu: ngồi trên đài sen, không vật gì có thể phá, ngăn cản mọi đòn tấn công tinh thần, miễn dịch với một số đòn tấn công tiêu cực, có tính áp chế bẩm sinh đối với mọi sinh vật tiêu cực, dùng Tịnh Thế Thần Quang tấn công, tiêu diệt mọi pháp lực tấn công.

Đương nhiên, "không vật gì có thể phá" ở đây chỉ là tương đối, nếu có pháp bảo cao hơn tiên thiên chí bảo, thì có thể phá được phòng ngự này.

Hoặc là tu vi quá cao, một đòn tùy tay của Hồng Quân cũng có thể

phá được phòng ngự này.

Truyền thuyết rằng sau khi Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên xuất thế, Tam Thanh vì nó mà đại chiến, cuối cùng Hồng Quân bất đắc dĩ phải chia Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên làm ba.

Liên ngẫu hóa thành Thái Ất Phất Trần, bị Lão Tử có được.

Liên hoa hóa thành Tam Bảo Ngọc Như Ý, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn có được.

Liên diệp hóa thành Thanh Bình Kiếm, bị Thông Thiên Giáo Chủ có được.

Đế Phượng Thiên nghĩ thầm, cha ta bây giờ đã có Thanh Bình Kiếm rồi!

Xem ra truyền thuyết không hoàn toàn chính xác.

Rất nhanh, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa là những người đầu tiên đến.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đến muộn hơn một chút.

Dù sao phương Tây cũng khá xa, chậm một chút cũng là bình thường.

Lục Thánh đều đã có mặt.

"Cha." Đế Phượng Thiên lập tức chạy đến bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ.

"Ừm, con lại phát hiện được món đồ tốt." Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, từ từ gật đầu.

Sau khi Lục Thánh đến, Yêu tộc trên Thiên Đình là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cũng dẫn Yêu tộc đến.

Sau đó là Thập Nhị Tổ Vu...

Chương 53

Các đại lão lần lượt đến.

Đế Phượng Thiên không ngờ một hành động tùy tiện của mình lại gây ra trận thế lớn như vậy.

Tam Thanh gặp mặt hàn huyên vài câu, dù sao cũng nhiều năm không gặp, bây giờ chưa trở mặt, nên gặp mặt phải nói vài câu vô nghĩa như "sư huynh lâu rồi không gặp".

Tam Thanh cũng chào hỏi Nữ Oa.

Nhưng Tây Phương Nhị Thánh thì không ai để ý.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vốn là đệ tử ký danh của Đạo Tổ, không phải đệ tử thân truyền, lại là người phương Tây, bảo vật phương Đông xuất thế lại chạy đến nhanh như vậy, tự nhiên bị Tam Thanh và Nữ Oa không ưa.

Đế Phượng Thiên liếc nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, quát lớn: "Hai lão lừa ngốc kia, bảo vật phương Đông xuất thế, người phương Tây các ngươi chạy đến làm gì?" Chuẩn Đề nghe vậy đại nộ, từ khi Đế Phượng Thiên sáng tạo ra từ "lừa ngốc", người của Tây Phương giáo liền thường xuyên bị gọi là "lừa ngốc".

Vốn đã không thích Đế Phượng Thiên, không ngờ Đế Phượng Thiên lại dám gọi như vậy ngay trước mặt Nhị Thánh.

Tiếp Dẫn sợ Chuẩn Đề manh động, giành nói trước: "Bảo vật Hồng Hoang xuất thế, người có duyên sẽ được." "A ha!" Đế Phượng Thiên tiếp tục châm chọc: "Hay cho một câu người có duyên sẽ được?

Hai kẻ không biết xấu hổ các ngươi, không chỉ cướp các loại bảo vật ở phương Đông, ngay cả người cũng cướp về phương Tây, sao

không dời cả phương Đông về phương Tây đi, nói với ta một câu, phương Đông và phương Tây có duyên, thế nào?" Tiếp Dẫn bị chọc tức đến nỗi suýt phun máu, cuối cùng cũng hiểu được cảm giác của Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ ngày đó.

Sở dĩ danh tiếng của Tây Phương Nhị Thánh kém như vậy, là vì phương Tây cằn cỗi, nên không ngừng cướp bảo vật ở phương Đông.

Không chỉ cướp bảo vật, mà còn cướp người.

"Cùng ta có duyên." Sáu chữ này đã trực tiếp bắt một số nhân tài phương Đông về Tây Phương để độ hóa.

Vì vậy, danh tiếng của Tây Phương Nhị Thánh ở phương Đông cực kỳ tệ.

Nhưng vì hai người là Thánh nhân, cũng không ai dám thực sự mắng thẳng mặt, đều ở sau lưng bàn tán.

Không ngờ hôm nay Đế Phượng Thiên trực tiếp mắng thẳng mặt, vẫn là cái vị quen thuộc đó.

Yêu tộc và Vu tộc hiếm khi không đánh nhau ngay khi gặp mặt, đều đang chờ xem kịch hay.

Vu tộc tin tưởng vào nhục thân, cho rằng nhục thân luyện đến cực hạn thì không gì không phá được, vì vậy đối với Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên thực ra cũng không quá hứng thú, chỉ có một mục đích là Yêu tộc tuyệt đối không được có!

Tóm lại, cái gì Yêu tộc muốn, Vu tộc sẽ ngăn cản, nơi nào có Yêu tộc, nơi đó có Vu tộc.

Côn Bằng thấy Tây Phương Nhị Thánh cũng bị mắng, tâm tình cuối cùng cũng tốt hơn một chút, hai lão lừa ngốc cũng nếm thử công lực phun người của Đế Phượng Thiên đi!

Minh Hà Lão Tổ lần này không đến, có lẽ là vì đã có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thánh nhân đều đã đến, cũng không cần thiết, dù sao cũng không giành được!

Về phần Trấn Nguyên Tử, có lẽ vẫn còn chìm trong nỗi đau Hồng Vân qua đời, chắc chắn sẽ không ra khỏi Ngũ Trang Quán.

Tam Thanh và Nữ Oa cũng có chút không ưa Tây Phương Nhị Thánh, thân là Thánh nhân lại không tiện mở miệng mắng trực tiếp, vừa hay Đế Phượng Thiên mở miệng, tự nhiên sẽ không ngăn cản.

Chuẩn Đề không nhịn được đại nộ nói: "Ta là đệ tử của Đạo Tổ, ngươi quá vô lễ rồi!

Sư huynh, huynh không định quản sao?" Tiếng "sư huynh" này tự nhiên là gọi Thông Thiên Giáo Chủ, tuy là đệ tử ký danh, nhưng cũng phải gọi là sư huynh.

Thông Thiên Giáo Chủ hai tay buông xuôi, vẻ mặt đau đầu nói: "Nghịch tử này của ta ngay cả lão sư cũng dám mắng, ta thực sự không quản được, các ngươi xem mà làm đi!" Các đại lão cạn lời!

Thông Thiên Thánh nhân cũng học được thói vô lại rồi!

Thông Thiên ngay thẳng trước đây đâu rồi!

Đế Phượng Thiên tiếp tục trêu chọc: "Thấy chưa, lão lừa ngốc?

Không phản bác được rồi, biết mình đuối lý rồi sao?

Vậy sao không cút về nơi của các ngươi đi?

Chẳng lẽ định cướp bảo bối từ tay Tam Thanh và Nữ Oa nương nương sao?" Đế Phượng Thiên lập tức dùng một chiêu gieo gió gặt bão, đặt Tây Phương Nhị Thánh đối lập với Tam Thanh và Nữ Oa, không để họ chỉ đối đầu với một mình cha mình.

Chuẩn Đề đang định quát lớn, cục đất cũng có ba phần lửa, huống

chi là Thánh nhân!

Chuẩn Đề tức đến nỗi đỉnh đầu sắp bốc khói, tên nhóc này mở miệng ngậm miệng đều là "lừa ngốc", hoàn toàn không coi Thánh nhân ra gì!

Tiếp Dẫn lại một lần nữa ngăn Chuẩn Đề lại, nhàn nhạt nói: "Vị đạo hữu này xem ra công phu miệng lưỡi không tệ, không bằng cùng bần đạo luận đạo một phen?" Tiếp Dẫn rõ ràng tinh ranh hơn Chuẩn Đề nhiều, Chuẩn Đề chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, gặp phải người khó nhằn thì nổi trận lôi đình.

Trong lời nói của Tiếp Dẫn, "công phu miệng lưỡi không tệ" rõ ràng là châm chọc Đế Phượng Thiên đánh không lại, chỉ dám trốn sau lưng Thông Thiên múa mép.

Thích múa mép phải không?

Vậy bần đạo cùng ngươi múa mép?

Luận đạo, dám không?

Các đại lão lại lần nữa cạn lời, Tiếp Dẫn cũng đủ không biết xấu hổ!

Đường đường là một Thánh nhân, người ta ngay cả Chuẩn Thánh cũng chưa phải, lại đi luận đạo với hắn à?

Mặt Thông Thiên Giáo Chủ sầm lại, đang định mở miệng mắng Tiếp Dẫn ỷ lớn hiếp nhỏ.

Đế Phượng Thiên lại rất bình thản nói: "Được thôi!

Nói đi!

Hai lão lừa ngốc các ngươi đánh không lại cha ta, công phu miệng lưỡi cũng đừng mong thắng được ta.

Lần này ta sẽ cho Tây Phương Nhị ngốc lư kiến thức thế nào gọi

là sự nghiền ép của thánh nhị đại!" Các đại lão ngây người, tên nhóc ngông cuồng này thật sự dám nhận à?

Luận đạo với Thánh nhân, không phải là tìm ngược sao?

Luận đạo, ở đây ngoài Lão Tử, e rằng ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa cũng chưa chắc là đối thủ của Tây Phương Nhị Thánh.

Đế Phượng Thiên lấy dũng khí ở đâu ra mà nhận lời?

Chuẩn Đề cười lạnh, cảm thấy tên nhóc này không biết tự lượng sức mình.

Tiếp Dẫn mặt không biểu cảm nói: "Đạo hữu, ngươi có thể hỏi trước." Đế Phượng Thiên cũng không nói nhảm, trực tiếp hỏi: "Thế nào là pháp?" Các đại lão cẩn thận suy ngẫm câu hỏi này, phát hiện câu trả lời của nó quá nhiều và quá rộng, thật không dễ trả lời.

Tiếp Dẫn Thánh nhân trầm mặc một lát, từ từ nói: "Vạn vật đều là pháp, vạn vật đều là phật, vô ngã độ chúng sinh, chúng sinh đều là phật!" Các đại lão có mặt, trừ Thập Nhị Tổ Vu lơ mơ không hiểu, ai nấy đều vỗ án khen hay!

Câu trả lời quá tuyệt vời!

Không chỉ trả lời hoàn hảo câu hỏi, mà còn tiện thể giải thích chân ý của phật pháp.

Hoàn toàn không cho Tiếp Dẫn có cơ hội đặt câu hỏi, Đế Phượng Thiên lập tức nói: "Ha ha ha!

Chúng sinh đều là phật?

Lừa ngốc ngươi chắc chắn sao..." Hoàn toàn không cho Tiếp Dẫn có cơ hội đặt câu hỏi, Đế Phượng Thiên lập tức nói: "Ha ha ha?

Chúng sinh đều là phật?

Ngươi chắc chắn không?" Tiếp Dẫn rất bình tĩnh nói: "Bản thánh tự nhiên chắc chắn." Nếu để Tiếp Dẫn đặt câu hỏi, Đế Phượng Thiên sợ không trả lời được, vì vậy hắn trực tiếp bắt đầu màn cù nhây.

Dù sao Tiếp Dẫn trả lời thế nào, hắn nhất định phải dùng ba tấc lưỡi không xương của mình biến câu trả lời của Tiếp Dẫn thành sai.

"Chúng sinh đều là phật, vậy ta có phải là phật không?" Đế Phượng Thiên lại chất vấn.

"Đương nhiên ngươi cũng có thể là phật!" Tiếp Dẫn bình thản trả lời.

"Không!

Chương 54

Ta không phải!" Đế Phượng Thiên bỗng nhiên gầm lên một tiếng như sấm.

"Là ngươi!" Tiếp Dẫn không hề bị lay động.

"Không!

Ta không phải!" Đế Phượng Thiên lại gầm lên.

"Là ngươi!" Tiếp Dẫn vẫn thờ ơ.

"Không!

Ta không phải!" "Là ngươi!" "Không!

Ta không phải!" "Là ngươi!" "....." Tiếp đó, là mười vạn câu "Ta không phải" của Đế Phượng Thiên, và mười vạn câu "Là ngươi" của Tiếp Dẫn.

Các đại lão mặt mũi ngơ ngác!

Luận đạo?

Luận đạo có thể như thế này sao?

Có chắc đây không phải là hai kẻ vô lại đang cãi nhau ngoài đường không?

Một trận luận đạo hay ho, bị Đế Phượng Thiên hoàn toàn bẻ lái.

Ngay cả Lão Tử Thánh nhân luôn mặt không biểu cảm, mặt cũng đã biến thành màu gan heo, suýt nữa cười thành tiếng.

Chưa kể những người khác, hai trong số Thập Nhị Tổ Vu là Cộng Công và Chúc Dung cười đến lăn lộn dưới đất.

"Ha ha ha, hóa ra luận đạo là như thế này à!

Hôm nay ta mới biết!

Vui quá!" Cộng Công vừa ôm bụng lăn lộn vừa cảm thán.

"Sau này hai chúng ta đừng đánh nhau nữa, chơi luận đạo đi!" Chúc Dung cũng hùa theo.

Sắc mặt Tiếp Dẫn khó coi, tên nhóc này đúng là một kẻ vô lại.

Tiếp Dẫn đương nhiên có thể độ hóa chúng sinh dưới Thánh nhân, chỉ cần dùng Phạm âm dẫn dắt, là có thể độ người vào Phật môn.

Nhưng nếu Tiếp Dẫn dám độ hóa Đế Phượng Thiên, Thông Thiên Giáo Chủ dám dùng bốn thanh Tru Tiên Kiếm chém Tiếp Dẫn thành năm mảnh!

Đế Phượng Thiên không thừa nhận mình là phật, Tiếp Dẫn hoàn toàn không có cách nào!

Nếu cứ tiếp tục đấu võ mồm với Đế Phượng Thiên, người mất mặt là Tiếp Dẫn, một Thánh nhân luận đạo với một Đại La Kim Tiên, luận lâu như vậy mà không thắng, còn mặt mũi nào mà luận đạo tiếp?

Đế Phượng Thiên lắc đầu, ngẩng đầu lên bốn mươi lăm độ, ra vẻ cao thủ tịch mịch, nhàn nhạt nói: "Ai, đánh thì hai tên lừa ngốc các ngươi cũng không lại, luận đạo cũng không phải đối thủ của bản thiếu chủ, cứ ở đây không đi, ta còn thấy mất mặt thay các ngươi." Thấy Tiếp Dẫn không tiếp tục cãi, Đế Phượng Thiên tiếp tục phát huy thần công châm chọc.

Ngay cả Chuẩn Đề mặt dày như vậy, cũng sắp tức ngất, muốn rời đi.

Tiếp Dẫn lại không mặn không nhạt nói: "Nếu đã như vậy, bảo bối này Tây Phương Nhị Thánh chúng ta không tranh đoạt nữa là được.

Ta ở đây xem bảo vật về tay ai, có được không?" Đế Phượng Thiên không ngờ mặt da của Tiếp Dẫn còn dày hơn Chuẩn Đề, chẳng trách Tiếp Dẫn mới là đại lão thực sự của Tây Phương giáo.

Đế Phượng Thiên lười để ý đến hai tên lừa ngốc phương Tây, ngạo nghễ nhìn toàn trường mở miệng nói: "Bảo vật là do ta phát hiện, tự nhiên thuộc sở hữu của Tiệt Giáo ta, nên do cha ta Thông Thiên Thánh nhân có được." Vu tộc không đưa ra ý kiến gì, Yêu tộc định mở miệng nhưng lại thôi.

"Sư điệt nói sai rồi, bảo vật tự nhiên người có duyên sẽ được." Một vị đạo nhân tướng mạo uy nghiêm, đầu đội Ngọc Thanh Liên Hoa Quan, thân khoác đạo bào kim quang lấp lánh, chắp tay sau lưng, nhàn nhạt mở miệng.

Người đầu tiên lên tiếng là Nguyên Thủy Thiên Tôn, không ngờ lời nói của hắn lại giống hệt Tiếp Dẫn.

"Sư bá nói rất có lý, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên là do ta phát hiện, có duyên với ta, xem ra nên là ta được?" Đế Phượng Thiên không hề nể mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, trực tiếp đáp trả.

Nguyên Thủy Thiên Tôn rất tức giận tên nhóc này không biết tôn ti, bản thân Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đã có chút bất hòa, nên càng nhìn tên nhóc Đế Phượng Thiên không thuận mắt.

"Bảo vật xuất hiện ở phương Đông, người phương Đông chúng ta đều là người có duyên." Nguyên Thủy Thiên Tôn phải giữ thể diện Thánh nhân, nén giận không phát hỏa, tiếp tục lý luận.

Thông Thiên Giáo Chủ tuy có chút không vui với lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng bây giờ dù sao cũng chưa trở mặt, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại là sư huynh của mình, vì vậy tạm thời không lên tiếng.

Thông Thiên Giáo Chủ bây giờ không nghĩ đến việc trở mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tam Thanh vốn là một nhà, bây giờ Tam Thanh hoàn toàn không biết sau này sẽ tranh đấu với nhau.

"Ồ?

Không biết sư bá thấy thế nào?" Lần này Đế Phượng Thiên gọi sư bá không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà quay đầu nhìn Lão Tử.

Lão Tử mặc một bộ y phục vải thô, trông như một lão đầu tóc bạc bình thường.

Nhưng không ai dám khinh thường, đây là lão đại của Tam Thanh, đại đệ tử của Đạo Tổ.

"Bần đạo thấy nhị sư đệ nói có lý." Lão Tử nhàn nhạt mở miệng, đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Điều này khiến Thông Thiên Giáo Chủ có chút không vui, cùng là Tam Thanh, ta Thông Thiên đối với Lão Tử luôn tôn kính, tại sao lại đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Lúc này Lão Tử tự nhiên không có tâm tư khác, đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng là vì muốn có được Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên.

Đế Phượng Thiên cười nhìn Nữ Oa, mở miệng hỏi: "Cô cô thì sao?" "Bần đạo trung lập." Nữ Oa đưa ra một lựa chọn phù hợp với hình tượng của mình.

"Vậy không bằng cô cô giúp ta trông chừng hai tên lừa ngốc phương Tây kia, vạn nhất nhân lúc người phương Đông chúng ta đánh nhau, hai tên lừa ngốc phương Tây kia cướp mất bảo vật, chẳng phải đáng tiếc sao?" Đế Phượng Thiên đưa ra sự sắp xếp tương ứng.

“Thiện.” Nữ Oa trực tiếp đồng ý.

Điều này khiến Tây Phương Nhị Thánh cạn lời.

Chuẩn Đề thật sự định nhân lúc người phương Đông đại chiến mà đục nước béo cò, bây giờ kế hoạch đã thất bại.

Tên Đế Phượng Thiên đáng chết này, quả là kẻ thù không đội trời chung của Tây Phương giáo ta.

“Thế này đi!

Hai tên lừa ngốc phương Tây không tham gia tranh đoạt, Nữ Oa Thánh nhân trung lập trông chừng hai tên lừa ngốc phương Tây.

Vu Yêu nhị tộc dù sao cũng phải đánh một trận trước, còn lại không bằng cha ta cùng hai vị sư bá cũng đánh một trận, bên nào thắng trước, thì đi giành Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên trước, được không?” Đế Phượng Thiên nói năng rành mạch, sắp xếp các Thánh nhân đâu vào đấy. ...

Đế Phượng Thiên, với tư cách là người có tu vi thấp nhất tại hiện trường, lại sắp xếp mọi người một cách rõ ràng.

Nhưng sự sắp xếp này quả thực không có vấn đề gì, tạm thời không ai đưa ra ý kiến phản đối.

“Như vậy rất tốt, không có chuyện gì mà một trận đánh không giải quyết được, nếu có, thì đánh hai trận!” Đế Giang lên tiếng ủng hộ đề nghị của Đế Phượng Thiên, người của Vu tộc thích đánh nhau nhất, lằng nhằng làm gì, không bằng đánh một trận!

Đây mới là việc mà nam nhi Hồng Hoang nên làm!

Nếu không ai phản đối, vậy thì đánh một trận!

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không nói ra được là không ổn ở đâu, nên cũng không

phản đối.

Thông Thiên Giáo Chủ tuy xếp thứ ba, nhưng Tru Tiên Tứ Kiếm phi tứ thánh bất khả phá, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều biết hai người cần phải liên thủ mới có thể chiến một trận với sư đệ của mình.

"Đế Tuấn, nhận lấy cái chết!" Bên này chưa đánh, bên kia Đế Giang đã không nhịn được đối đầu với đối thủ cũ là Đế Tuấn.

"Đại ca, đi lấy Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên đi." Đông Hoàng Thái Nhất lập tức tế ra Đông Hoàng Chung.

Chương 55

Đông Hoàng Thái Nhất cầm Hỗn Độn Chung chặn trước mặt Đế Giang.

Đông Hoàng Chung của Đông Hoàng Thái Nhất là tiên thiên phòng ngự chí bảo, có thể sánh ngang với Thái Cực Đồ của Lão Tử, ngay cả Đế Giang mạnh nhất trong Thập Nhị Tổ Vu cũng dám một trận chiến.

Đông Hoàng Chung tế ra, liền có pháp tắc màu vàng kim lưu chuyển trên bề mặt chuông, đi kèm với nhật nguyệt tinh thần, phong hỏa lôi điện bao quanh.

Miệng chuông rơi xuống vô tận Hỗn Độn khí, bảo vệ vững chắc Đông Hoàng Thái Nhất.

"Đang" Quyền ý vô tận phá nát sơn hà của Đế Giang trực tiếp đập vào Hỗn Độn Chung, đánh cho Hỗn Độn chi khí tứ tán.

Tuy không thể phá vỡ phòng ngự của Hỗn Độn Chung, nhưng quyền ý vô địch kia đập vào Hỗn Độn Chung, sức mạnh truyền vào, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không dễ chịu.

Đế Tuấn lập tức bay về phía Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, nhưng lập tức bị Cú Mang và Nhục Thu chặn lại.

Cú Mang và Nhục Thu liên thủ chặn Đế Tuấn, Đế Tuấn nhất thời cũng không thể thoát thân.

Côn Bằng, Bạch Trạch, Cửu Anh, Kế Mông, Anh Chiêu, Phi Đản, Phi Liêm, Thử Thiết, Thương Dương, Quỷ Xa, Khâm Nguyên thập đại yêu thánh thì cùng với Cộng Công, Chúc Dung, Thiên Ngô, Cường Lương, Hấp Tư, Trọc Cửu Âm, Xa Bỉ Thi, Huyền Minh bát đại tổ vu còn lại hỗn chiến.

Mấy vạn năm trôi qua, ba vị tổ vu trước đây chưa bước vào hàng ngũ Chuẩn Thánh là Cường Lương, Hấp Tư, Xa Bỉ Thi cũng đã bước vào Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Huyền Minh, Thiên Ngô, Trọc Cửu Âm ba vị tổ vu từ Chuẩn Thánh sơ kỳ bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ.

Đế Giang cũng từ Chuẩn Thánh hậu kỳ bước vào Chuẩn Thánh viên mãn.

Một lần va chạm lớn của các chiến lực đỉnh cao của Yêu tộc và Vu tộc, chắc chắn trong một thời gian ngắn không ai làm gì được ai.

Đừng thấy Vu Yêu nhị tộc đánh nhau dữ dội, trước khi Vu tộc tế ra Bàn Cổ chân thân, đều chỉ là đánh nhỏ.

Dùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tế ra Bàn Cổ chân thân, sau đó sẽ có một giai đoạn suy yếu, không phải vạn bất đắc dĩ, Thập Nhị Tổ Vu sẽ không tế ra Bàn Cổ chân thân.

Hơn nữa Hậu Thổ đang ở Luân Hồi, thiếu một vị tổ vu, mười một vị tổ vu làm thế nào để khởi động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vẫn cần Đế Giang nghiên cứu thêm, nếu không nhanh chóng hoàn thiện, Bàn Cổ chân thân không thể phát huy được uy lực thực sự.

Bên kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn tế ra Bàn Cổ Phiên, từng luồng Hỗn Độn chi khí sắc bén từ Bàn Cổ Phiên truyền ra.

Lão Tử tế ra Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, hai kiện phòng ngự chí bảo gia trì, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ tay cầm sát phạt chí bảo nhất thời cũng không thể phá vỡ.

Thông Thiên Giáo Chủ tế ra Thanh Bình Kiếm, một mình độc chiến hai Thánh.

Ba vị Thánh nhân đại chiến.

Trận chiến của Thánh nhân, chỉ có thể dùng kinh thiên động địa để hình dung, từng đòn tấn công khiến không gian vỡ nát, pháp tắc tan vỡ, tinh thần trong Hỗn Độn ngoài Tam Thập Tam Thiên rung chuyển, Hồng Hoang đại địa bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Đây đều là trong tình huống ba vị Thánh nhân đang nương tay, nếu không không đánh nát Hồng Hoang, thì ít nhất cũng đánh nát một nửa Hồng Hoang.

Nhưng nếu thật sự đánh ra chân hỏa, Hồng Quân chắc chắn sẽ can thiệp, vì vậy ba vị Thánh nhân cũng khá kiềm chế.

"Cha, Nguyên Thủy Thiên Tôn kia có thể sẽ ra tay thật, cha cẩn thận một chút." Đế Phượng Thiên dùng thần niệm truyền âm cho Thông Thiên Giáo Chủ.

Phòng trường hợp cha mình vì nể tình Tam Thanh mà không đề phòng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hắn không nhắc nhở chú ý Lão Tử, không phải vì Đế Phượng Thiên tin tưởng nhân phẩm của Lão Tử, mà là hai bảo bối của Lão Tử đều là phòng ngự chí bảo, phòng ngự thì được, tấn công thì tạm thời kém một chút.

Thông Thiên Giáo Chủ tuy không tin sư huynh sẽ thật sự hạ thủ, nhưng cũng đề phòng.

Nữ Oa Thánh nhân lúc này sử dụng Sơn Hà Xã Tắc Đồ, phòng ngự dư ba của trận chiến ba Thánh nhân.

Tiếp Dẫn Thánh nhân cũng dùng Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên bảo vệ vững chắc mình và Chuẩn Đề.

Về phần Yêu tộc và Vu tộc bên kia, cũng vừa đánh vừa lùi ra xa, nếu không động một chút là bị dư ba của trận chiến Thánh nhân đánh trúng tuy không chết, nhưng cũng không dễ chịu.

Đế Phượng Thiên thì lén lút trốn vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Nữ Oa.

"Cô cô, con trốn ở đây, có chút sợ hãi!" Đế Phượng Thiên cười hì hì nói với Nữ Oa.

Nữ Oa hận không thể bóp chết tên phá gia chi tử này, nhưng cũng không tiện đuổi Đế Phượng Thiên ra ngoài, dù sao cũng có mối quan hệ với Thông Thiên.

"Cho ta thành thật một chút!" Nữ Oa liếc Đế Phượng Thiên một cái, nhớ lại chuyện bị nắm tay lần trước, mấy vạn năm trôi qua vẫn canh cánh trong lòng.

"Cô cô, con oan uổng quá!

Con lúc nào không thành thật, con luôn kính trọng ngài!" Đế Phượng Thiên biết Nữ Oa đang nói gì, vội vàng giơ hai tay lên, tự chứng minh trong sạch!

Ha ha!?

Kính trọng ta?

Cái ánh mắt kỳ quái, đầy vẻ dò xét đó là sao?

Kính trọng cái quỷ ấy!

Nữ Oa lười nói nhảm với tên nhóc Đế Phượng Thiên.

"Cô cô thấy cha con có thắng không?" Đế Phượng Thiên lại mở đầu câu chuyện.

"Tru Tiên Tứ Kiếm phi tứ thánh bất khả phá, nhưng Thông Thiên sư huynh dường như không có ý định tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm.

Hai vị sư huynh kia lại có phòng ngự chí bảo Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, chỉ dựa vào Thanh Bình Kiếm chắc chắn không thể phá phòng ngự, chắc là Lão Tử và Nguyên

Thủy sư huynh sẽ chiếm thế thượng phong." Nữ Oa cũng nghiêm túc phân tích cục diện.

"Vậy cô cô thấy cuối cùng Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên sẽ thuộc về ai..." "Vậy cô cô cảm thấy cuối cùng Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên sẽ thuộc về tay ai?" Đế Phượng Thiên lại tiếp tục ném ra vấn đề.

"Có lẽ ba vị Thánh nhân sẽ chia đều!

Người nhận được Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên có thể lấy ra một ít vật phẩm bồi thường." Nữ Oa đưa ra suy đoán.

Đối với những cuộc trò chuyện đứng đắn, không dính líu đến những chuyện vớ vẩn, Nữ Oa vẫn bằng lòng nói vài câu.

"Ta rất tò mò, ta cảm thấy Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên kia rất hợp với khí chất của cô cô, không có cách nào sao?" Đế Phượng Thiên tiếp tục hỏi.

"Bảo bối có lẽ vô duyên với ta!" Nữ Oa thở dài một tiếng, nàng nào đâu không muốn Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, vấn đề là không giành được!

"Nếu ta lấy được Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, tặng cho cô cô làm sính lễ, cô cô gả cho ta được không?" Đế Phượng Thiên nói chuyện đứng đắn được hai câu, lại bắt đầu không đứng đắn.

Nữ Oa mặt không biểu cảm nói: "Ngươi có biết lai lịch của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên không?" Nữ Oa cũng không kinh ngạc với những lời gây sốc của Đế Phượng Thiên, nếu tiểu tử này có thể nói chuyện đàng hoàng thì mới là lạ.

Đế Phượng Thiên gật đầu nói: "Do Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, là chí bảo Khai Thiên!" Nữ Oa cười lạnh nói: "Vậy mà ngươi không biết tu vi dưới Chuẩn Thánh thì căn bản

không thể phá vỡ lớp phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, càng đừng nói đến luyện hóa, tu vi chỉ mới Đại La đỉnh phong mà cũng si tâm vọng tưởng." Cũng chính vì nguyên nhân này, các đại lão mới yên tâm giao đấu.

Những người còn lại, Nữ Oa nhìn về phía Tây Phương Nhị Thánh, Đế Phượng Thiên chắc chắn không phá được phòng ngự của Tịnh Thế Thanh Liên, căn bản không có uy hiếp.

Bằng không, đám đại lão quỷ tinh này sao có thể yên tâm để một mình Đế Phượng Thiên đứng ngoài cuộc.

Đế Phượng Thiên thuận miệng hỏi: "Hay là ta với cô cô đánh cược một phen?

Nếu ta lấy được Tịnh Thế Bạch Liên đưa cho người làm sính lễ, người sẽ gả cho ta?" Nữ Oa nén lại xúc động muốn bóp chết tiểu tử này, bình tĩnh hỏi: "Nếu không lấy được thì sao?" Đế Phượng Thiên suy nghĩ một hồi, nghiêm túc trả lời: "Vậy ta gả cho người!" Nữ Oa: "…" Sao ngươi không đi chết đi!

Chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ đến thế!

"Nếu không lấy được, chi bằng ngươi đưa Thí Thần Thương kia cho ta." Nữ Oa đương nhiên sẽ không ngu ngốc đồng ý phương án gả cho nhau của Đế Phượng Thiên.

"Cô cô vậy mà lại để mắt đến Hỗn Độn Linh Bảo của ta, cũng phải, Hỗn Độn Linh Bảo ai mà không muốn chứ?

Được thôi!

Cứ theo lời cô cô." Nữ Oa ngược lại sững sờ, nàng chỉ thuận miệng nói, không ngờ Đế Phượng Thiên lại trực tiếp đồng ý.

Đó là Hỗn Độn Linh Bảo đó!

Chương 56

Tên nhóc phá gia chi tử này thật sự dám lấy ra đánh cược sao?

Chẳng lẽ hắn có phương pháp đặc thù có thể phá vỡ phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên?

Có Thí Thần Thương trong tay, nhưng tu vi không đủ cũng khó mà phá được.

Mặc dù Đế Phượng Thiên có Thí Thần Thương, nhưng do tu vi quá thấp, không thể phát huy toàn bộ uy năng của Thí Thần Thương, không có khả năng phá vỡ phòng ngự của Tịnh Thế Thanh Liên.

Nữ Oa tuy nói cần tu vi trên Chuẩn Thánh, nhưng thực ra Chuẩn Thánh sơ kỳ cũng hơi khó, phải là Chuẩn Thánh trung kỳ trở lên.

Suy nghĩ một hồi, cảm thấy Đế Phượng Thiên không có khả năng thành công, Nữ Oa nói: "Vậy cược đi!" "Cô cô sảng khoái!

Đến lúc đó đừng ngại ngùng không nhận sính lễ nhé!" Đế Phượng Thiên không nhịn được nhắc nhở một câu.

"Hừ, bản Thánh nói lời tự nhiên giữ lời." Lại suy tính một phen, xác định Đế Phượng Thiên tuyệt đối không thể phá vỡ phòng ngự của Tịnh Thế Bạch Liên, Nữ Oa kiêu ngạo hất chiếc cằm thon.

"Mở to mắt ra mà xem cho kỹ đây!" Đế Phượng Thiên cười lớn một tiếng, Thí Thần Thương trong tay, thần thông Hóa Hồng Chi Thuật thi triển, hóa thành một đạo cầu vồng trong nháy mắt đã đến trước mặt Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Thí Thần Thương mang theo sát khí ngút trời hung hăng đâm tới!

"Oanh!" Thí Thần Thương mang theo sát khí ngút trời hung hăng đánh vào màn sáng phòng ngự màu trắng tinh của Tịnh Thế Bạch

Liên.

Xung quanh đất rung núi chuyển, nước biển ngoài đảo chảy ngược, không gian vặn vẹo một trận, một luồng sóng chấn động có thể nhìn thấy bằng mắt thường hung hăng quét ra bốn phía, nơi nó đi qua, các ngọn núi đều hóa thành tro bụi.

Hành động của Đế Phượng Thiên cũng lập tức thu hút sự chú ý của Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cả Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều không cho rằng Đế Phượng Thiên có thể phá vỡ phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Nhưng hai vị Thánh nhân cũng không phải kẻ ngốc, cảm thấy Đế Phượng Thiên tên nhóc này có chút yêu nghiệt, không thể dùng lẽ thường để đo lường, nếu không có nắm chắc thì chắc sẽ không ra tay.

"Sư huynh, huynh giữ chân Thông Thiên sư đệ, đợi ta lấy được Tịnh Thế Bạch Liên, hai ta sẽ chia đều." "Khai Thiên Khí Nhận!" Nguyên Thủy Thiên Tôn quyết định không thể kéo dài thêm nữa, phải lập tức thu lấy Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, vì thế lay động Bàn Cổ Phiên, thi triển một trong những đại chiêu của Bàn Cổ Phiên.

Theo sự lay động của Bàn Cổ Phiên, toàn bộ Hồng Hoang bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Giống như đang lắc lư theo nhịp điệu của Bàn Cổ Phiên vậy.

Vô số sinh linh run rẩy quỳ rạp trên đất, miệng hô "Thánh nhân tha mạng".

Đại chiêu này của Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết sẽ gây ra bao nhiêu thương vong, đây cũng là nguyên nhân Hồng Quân không cho Thánh nhân thường xuyên hoạt động ở Hồng Hoang, nếu thật sự đánh nhau, Lượng kiếp Vu tộc chưa kết thúc, sinh linh Hồng Hoang đã

bị cuộc chiến của Thánh nhân đánh chết hết.

Khí Hỗn Độn vô tận từ Bàn Cổ Phiên bộc phát ra, từ từ hình thành vô số đạo khí nhận Hỗn Độn.

Khí nhận Hỗn Độn có thể xé rách Hỗn Độn, chia cắt thời không, vô cùng mạnh mẽ, ngay cả Chuẩn Thánh cũng có thể miểu sát.

Đây chính là uy thế của Thánh nhân, giơ tay nhấc chân liền có thể miểu sát Chuẩn Thánh.

"Hừ, ngươi thật sự ra tay?" Thông Thiên Giáo Chủ hừ lạnh một tiếng, ngay cả "sư huynh" cũng không gọi nữa, xem ra đã thật sự nổi giận.

Ông vốn không hợp tính với Nguyên Thủy Thiên Tôn, trước khi mọi người thành Thánh, với tư cách là người nhỏ nhất trong Tam Thanh, thường bị Nguyên Thủy Thiên Tôn "dạy dỗ", sau khi thành Thánh, Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên cũng lười để ý đến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ vẫn nể tình Tam Thanh, vì vậy ngay cả Tru Tiên Tứ Kiếm cũng chưa tế ra.

Nhưng sau khi được Đế Phượng Thiên nhắc nhở, Thông Thiên Giáo Chủ đã sớm âm thầm đề phòng.

Dù sao lời nói của tên nghịch tử kia vào thời điểm mấu chốt cũng khá đáng tin.

Vì thế, Thông Thiên Giáo Chủ đã sớm âm thầm bố trí Tru Tiên Kiếm Trận ở Hồng Hoang!

Vào lúc Nguyên Thủy dùng Bàn Cổ Phiên đánh ra Khai Thiên Khí Nhận, chuẩn bị lao về phía Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, bốn phương Đông Nam Tây Bắc của Hồng Hoang, bốn thanh kiếm mang theo sát khí ngút trời đã khóa chặt Nguyên Thủy Thiên Tôn. … Bốn

phương Đông Nam Tây Bắc của thế giới Hồng Hoang, bốn thanh kiếm mang theo sát khí ngút trời khóa chặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phía Đông có một kiếm, tên là Tru Tiên!

Mang theo khí tức sắc bén cắt nát trời đất, cuồng bạo đến mức khiến người ta kinh hãi!

Phía Nam có một kiếm, tên là Lục Tiên!

Sát khí hồng mang của nó chiếu rọi cửu thiên, nhuộm đỏ cả những đám mây trên trời, phương Nam một mảnh đỏ rực!

Phía Tây có một kiếm, tên là Hãm Tiên!

Tự mình diễn biến thành một vũ trụ thời không, trong vũ trụ có vô cùng vô tận biến số khiến người ta chìm đắm trong đó.

Phía Bắc có một kiếm, tên là Tuyệt Tiên!

Không bộc phát sát khí ngút trời hay sát khí ngập trời, trông có vẻ bình thường nhưng lại tràn ngập vận vị của tử vong, cũng tràn ngập vô cùng ảo diệu, phảng phất như tử vong mới là nơi quy túc của chúng sinh!

Đông Nam Tây Bắc, Tru Tiên Tứ Kiếm!

Hồng Hoang đệ nhất sát trận, Tru Tiên Kiếm Trận!

Tru Tiên Kiếm Trận, được xưng là phi Tứ Thánh hợp lực không thể phá, một kiếm trận ngay cả Thánh nhân cũng cảm thấy vô giải, có thể thấy uy lực của nó.

Lão Tử cũng biến sắc, vội vàng dùng Thái Cực Đồ che chở cho Nguyên Thủy Thiên Tôn và bản thân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp nổi giận nói: “Sư đệ, ngươi điên rồi sao?

Dùng Tru Tiên Kiếm Trận nhắm vào ta?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này cũng không còn giữ được thể diện Thánh nhân, tiểu sư đệ Thông Thiên xưa nay luôn thật thà, vậy mà có một ngày lại bày ra Tru Tiên Kiếm Trận nhắm vào sư huynh mình!

Thật sự khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa kinh vừa giận!

Kinh hãi là, Tru Tiên Kiếm Trận do bốn thanh kiếm kia tạo thành thật sự đáng sợ!

Năm xưa lão sư không nói đùa, có lẽ thật sự phi Tứ Thánh không thể phá.

Sư phụ thiên vị a!

Sát phạt chí bảo như vậy, vì sao lại cho sư đệ?

Trong khoảnh khắc, Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn cảm thấy Đạo Tổ thiên vị, lòng đố kỵ trong lòng lại bắt đầu khuếch đại.

"Chỉ cho phép ngươi dùng Bàn Cổ Phiên đánh ta?

Ta không thể dùng Tru Tiên Kiếm Trận sao?" Thông Thiên Giáo Chủ vốn là người kiệt ngạo, những năm qua đã nhẫn nhịn Nguyên Thủy Thiên Tôn quá lâu, lúc này cũng trực tiếp đáp trả.

Con trai ta đang thu phục Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, ngươi hung hăng xông tới như vậy, không phải muốn làm hại con ta sao?

Coi ta là kẻ ngốc à?

Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng cũng phẫn nộ, một tiểu bối đang thu phục Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, một Thánh nhân mà cũng không biết xấu hổ nhúng tay vào, thật sự ngay cả mặt mũi Thánh nhân cũng không cần nữa sao?

"Thông Thiên, ngươi gan lớn lắm!" Nguyên Thủy Thiên Tôn một

tiếng hét như sấm động cửu tiêu, toàn bộ Hồng Hoang mây đen giăng kín, sấm chớp đùng đoàng!

Thánh nhân nổi giận, thiên địa biến sắc!

Cách xưng hô của Nguyên Thủy Thiên Tôn từ "sư đệ" biến thành "Thông Thiên", có thể thấy ông ta đã thật sự nổi giận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang nổi giận đùng đùng định dùng Bàn Cổ Phiên thi triển đại chiêu khác thì bị Lão Tử vội vàng ngăn lại.

"Tru Tiên Kiếm Trận không thể đối đầu trực diện!" Lão Tử lập tức dùng thần niệm truyền âm tới.

Cảm nhận được Tru Tiên Kiếm Trận khiến cả Thánh nhân cũng phải kiêng kỵ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng nén giận xuống.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ Hồng Hoang đều bị Tru Tiên Kiếm Trận bao phủ, muốn tru sát tồn tại dưới Thánh nhân, cũng chỉ cần một ý niệm của Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ vậy mà lại để kiếm trận bao phủ cả vùng đất Hồng Hoang vô tận, cũng là vì bảo vệ nghịch tử mà mất hết lý trí rồi.

Chương 57

"Cho dù ngươi cản được ta, tên nghịch tử kia với tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng không thể nào phá được phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên." Nguyên Thủy Thiên Tôn không ra tay nữa, trực tiếp chuyển sang công kích bằng lời nói.

"Hừ, 'nghịch tử' cũng là ngươi có thể gọi sao?

Đồ khốn!" Thông Thiên cũng nổi nóng, ta gọi "nghịch tử" là chuyện của ta, ngươi dựa vào đâu mà gọi "nghịch tử", Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự coi mình là cái thá gì?

"Thông Thiên, ngươi muốn Tam Thanh triệt để phân gia sao?" Trên trán Nguyên Thủy Thiên Tôn gân xanh ẩn hiện, hiển nhiên đã giận đến cực điểm.

Trước đây tuy Tam Thanh không ở cùng nhau, cũng đã phân gia, nhưng tình nghĩa vẫn còn, chưa đến mức xé rách mặt nhau.

"Phân gia" mà Nguyên Thủy Thiên Tôn nói ở đây có nghĩa là hoàn toàn xé rách mặt nhau.

"Phân thì phân, bản tọa có gì phải sợ?" Biểu hiện hôm nay của đại huynh Lão Tử cũng khiến Thông Thiên Giáo Chủ thất vọng, vì vậy lời nói vô cùng kịch liệt.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!

Ngươi nói đó!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến cực điểm, hôm nay là lần bá đạo nhất của Thông Thiên Giáo Chủ, trong những lần chung sống trước đây, Thông Thiên Giáo Chủ đa phần đều nhẫn

nhượng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng thầm nghĩ, đều là do đám đồ đệ thấp kém, lông lá, vảy giáp kia, còn có tên nghịch tử không biết từ đâu chui ra kia đã làm Thông Thiên thay đổi, lập tức căm hận cả đám đệ tử Tiệt Giáo và Đế Phượng Thiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản không tìm nguyên nhân từ bản thân, bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn quá kiêu ngạo, chưa bao giờ cảm thấy mình sai.

"Hai vị sư đệ, hà tất phải như vậy!" Lão Tử lúc này lại đóng vai người hòa giải, bắt đầu khuyên can.

"Sư huynh, lựa chọn hôm nay của huynh khiến ta thất vọng, ta gọi huynh một tiếng sư huynh cuối cùng, hy vọng sau này huynh tự lo cho mình!" Dù sao cũng đã xé rách mặt, Thông Thiên cũng để lộ bản tính kiệt ngạo bất tuân, ngay cả lời nói với đại huynh Lão Tử cũng ngông cuồng như vậy.

"Ai!" Lão Tử khẽ thở dài, cũng không tranh cãi với Thông Thiên Giáo Chủ.

Bên kia.

"Hừ, chỉ là Tiên Thiên Chí Bảo, cũng muốn cản ta!" Đế Phượng Thiên hét lớn một tiếng, trực tiếp nuốt một viên Cực Phẩm Tăng Phúc Đan.

Chủ yếu là sợ kéo dài, Hồng Quân sẽ ra tay, chia Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên làm ba phần.

Dù sao lão đa ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận cũng đã bày ra, phải tranh thủ thời gian.

"Oanh!" Trong nháy mắt, khí thế của Đế Phượng Thiên lại một lần nữa ngút trời.

Tăng phúc gấp năm lần!

Khiến Đế Phượng Thiên vốn ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong lúc này đã tiếp cận vô hạn với Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đế Phượng Thiên lúc này, tuyệt đối có thể trực tiếp miểu sát tên Đông Vương Công kia, không cần phải chiến đấu lâu như vậy nữa.

Tất cả các đại lão đều trố mắt nhìn Đế Phượng Thiên, khí tức của tiểu tử này sao lại đột nhiên tăng vọt như vậy?

"Rắc!" Một khắc này, lớp phòng ngự quang mang màu trắng của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên xuất hiện vết nứt. … Lớp phòng ngự quang mang màu trắng của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên xuất hiện vết nứt!

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn trở nên khó coi!

Sao có thể?

Sao có thể phá phòng ngự?

Tu vi kia đột nhiên tăng vọt là chuyện gì?

Nguyên Thủy Thiên Tôn, với tư cách là một Thánh nhân, lúc này có chút hoài nghi nhân sinh.

Người càng hoài nghi nhân sinh hơn là Nữ Oa.

Đáng thương cho Thí Thần Thương của nàng đều đã đặt cược vào đó.

Tiểu tử này cũng quá có khả năng sáng tạo kỳ tích rồi đi?

Ngay cả các đại lão Vu Yêu Nhị Tộc đang kịch chiến cũng dừng lại, nhìn về phía bên này.

"Phá!" Đế Phượng Thiên lại một lần nữa hét lớn, lớp phòng ngự màu trắng của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên lập tức vỡ tan.

Thấy Đế Phượng Thiên sắp thành công, Chuẩn Đề cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Lúc này Thông Thiên đang giữ chân Lão Tử và Nguyên Thủy, là thời cơ tốt nhất để Chuẩn Đề ra tay.

Chuẩn Đề đã thèm muốn Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên từ lâu.

Dù sao Tiếp Dẫn đã có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, nhu cầu đối với Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên có thể nhỏ hơn, nhưng Chuẩn Đề cần!

Chuẩn Đề nhắm chuẩn cơ hội, Thất Diệu Bảo Thụ trong tay, trực tiếp quét về phía Tịnh Thế Bạch Liên.

Nữ Oa đã đồng ý trước mặt mọi người với Đế Phượng Thiên là sẽ để mắt đến Tây Phương Nhị Thánh, không ngờ tên Chuẩn Đề vô sỉ kia lại thật sự ra tay.

Nữ Oa đang định ra tay, lại thấy Thông Thiên Giáo Chủ hét giận dữ: "Muốn chết!" Thông Thiên Giáo Chủ thần niệm khẽ động, uy năng của Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm ở bốn phương Đông Nam Tây Bắc chuyển hướng, kiếm quang khủng bố hung hăng bắn ra.

Khoảnh khắc bốn đạo kiếm quang hội tụ, không gian kia lại trực tiếp bị xé rách, lộ ra Hỗn Độn màu đen.

Đại địa Hồng Hoang điên cuồng run rẩy, bốn đạo kiếm quang hợp nhất, trở thành một đạo kiếm mang sắc bén màu xanh nhạt chém về phía Chuẩn Đề!

Đạo kiếm mang sát khí ngút trời kia trực tiếp xuyên qua không gian, trong nháy mắt vượt qua ức vạn dặm, đánh tan ngũ sắc quang mang do Thất Diệu Bảo Thụ của Chuẩn Đề quét ra, và không dừng

lại, vẫn tiếp tục chém về phía Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn kinh hãi thất sắc, lập tức tế ra Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên để phòng ngự cho Chuẩn Đề.

Bằng không Chuẩn Đề không chết cũng phải lột một lớp da.

Chuẩn Đề đang định né tránh, nhưng phát hiện một đạo kiếm khí vô cùng khủng bố đã khóa chặt mình, một kiếm phong tỏa tất cả đường lui, căn bản không thể né tránh.

May mà Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn kịp thời che chở.

"Ầm!" Một tiếng vang trầm đục đột nhiên truyền ra.

Toàn bộ Tam Tiên Đảo đột nhiên nứt ra, nước biển xung quanh trực tiếp nhấn chìm Tam Tiên Đảo rộng lớn.

Một luồng sóng chấn động hung hăng lan ra, trên cửu thiên, từng đám mây trắng tinh đột nhiên nổ tung.

Đại địa sụp đổ, tầng mây vỡ nát, sấm sét không dứt!

Tên Chuẩn Đề kia cho dù có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên phòng ngự, cũng trực tiếp bị đánh bay trăm vạn trượng, hoàn toàn không thấy tăm hơi đâu nữa.

Một kích của Tru Tiên Kiếm Trận, khủng bố đến thế!

Mặc dù Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên không vỡ nát, nhưng lực chấn động kia cũng đủ cho Chuẩn Đề no đòn.

Tiếp Dẫn cũng kinh ngạc trước sự cường đại của Tru Tiên Kiếm Trận, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cũng không chịu nổi mấy kích của Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Giáo Chủ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này vô cùng may mắn vì vừa rồi không hành động lỗ mãng, nếu không người chật vật như vậy chính là

Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nữ Oa tay cầm Hồng Tú Cầu và Sơn Hà Xã Tắc Đồ trực tiếp chặn trước mặt Tiếp Dẫn, đề phòng Tiếp Dẫn lại ra tay.

Nàng đã đồng ý sẽ để mắt đến Tây Phương Nhị Thánh, lời hứa của Thánh nhân đáng giá ngàn vàng.

Đối với việc Chuẩn Đề ra tay, Nữ Oa cũng vô cùng tức giận, nói là xem kịch thôi mà?

Chương 58

Biết rõ lão nương đang trông chừng hai người các ngươi mà còn ra tay, không coi ta Nữ Oa ra gì sao?

"Sư đệ đừng để ta khó xử!" Sắc mặt Nữ Oa tái mét, ngữ khí không thiện.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chỉ là đệ tử ký danh của Hồng Quân, Nữ Oa cho dù yếu hơn cũng là đệ tử thân truyền, tự nhiên gọi Tiếp Dẫn là "sư đệ".

Tên Chuẩn Đề kia quá không biết xấu hổ, cảm thấy Nữ Oa yếu dễ bắt nạt, luôn gọi Nữ Oa là "sư muội".

Nữ Oa tự nhiên không vui, hai tên đệ tử ký danh mà cũng bày đặt cái gì?

Thật sự coi mình là cái thá gì?

"Lần này sư đệ ta đường đột, mong sư tỷ đừng trách, hai người chúng ta lập tức trở về Tây Phương." Tiếp Dẫn hơi nể mặt Nữ Oa một chút, gọi một tiếng "sư tỷ", sau đó liền trực tiếp rời đi tìm Chuẩn Đề.

Đợi đến khi tìm được Chuẩn Đề, phát hiện Chuẩn Đề mặt mày xám xịt, quần áo rách nát, đâu còn chút bộ dáng Thánh nhân nào.

"Sư huynh, Thông Thiên thật quá đáng!" Chuẩn Đề nhảy dựng lên chửi bới, tức đến bốc khói!

"Đừng nói nữa, còn chưa đủ mất mặt sao?

Cùng ta nhanh chóng trở về Tây Phương." Sắc mặt Tiếp Dẫn lúc này cũng không tốt, đương nhiên chủ yếu là cảm thấy Thông Thiên Giáo Chủ quá không coi Tây Phương Nhị Thánh ra gì, chứ không trách

Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị Thánh nhân tuy vô sỉ, nhưng tình cảm rất tốt, đoàn kết vô cùng chặt chẽ.

Không giống như Tam Thanh, động một chút là phân gia, một chút tình nghĩa cũng không có.

Thấy Tiếp Dẫn nổi giận, Chuẩn Đề cũng không chửi nữa, ngoan ngoãn đi theo Tiếp Dẫn trở về Tây Phương.

Bên này Đế Phượng Thiên đã lấy được Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Một Đại La Kim Tiên nhỏ bé bị tất cả các đại lão xem thường, lại lấy được bảo bối.

Hồng Quân cũng không ra tay.

Đế Phượng Thiên đoán rằng Hồng Quân mong Tam Thanh sớm ngày gây gổ, để chuẩn bị cho Phong Thần Đại Kiếp, chỉ cần không đánh nát Hồng Hoang là được, vì vậy cũng lười ra tay.

Từ sự sắp xếp ban đầu, Đế Phượng Thiên đã đi trước một bước.

Nhưng vì các đại lão đều cảm thấy không thể phá vỡ phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, nên không phản đối sự sắp xếp của hắn.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên vào tay, một luồng khí tức thánh khiết truyền khắp toàn thân.

Nhưng luồng khí tức vô cùng thánh khiết này dường như hơi bài xích với Ám Chi Đại Đạo và Thí Thần Thương!

Thôi được rồi!

Bảo bối này ta thật sự không dùng được.

Ngoan ngoãn đưa cho Nữ Oa làm sính lễ vậy!

Xem ra Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên của La Hầu mới hợp với khí chất của ta!

Pháp bảo tuy tốt, cũng phải phù hợp với bản thân mới được, nếu không không thể phát huy uy năng lớn nhất của pháp bảo.

Đế Phượng Thiên cũng không sao cả, một kiện Tiên Thiên Chí Bảo đổi lấy một Thánh nhân không lỗ.

Nếu tặng cho Nữ Oa, cưới Thánh nhân về nhà, Tiệt Giáo từ đó có thêm một Thánh nhân, chẳng phải quá tuyệt sao?

Đợi nàng làm vợ ta rồi, xem nàng có thể đứng về phía Hồng Quân được không!

Khi ánh mắt Đế Phượng Thiên nhìn về phía Nữ Oa, cả người Nữ Oa đều ngơ ngác!

Lão nương bây giờ phải làm sao… … Thấy Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên đã bị cướp đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng mắt nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái, chào Lão Tử một tiếng, rồi tức giận phất tay áo bỏ đi.

Lão Tử khẽ thở dài cũng rời đi trước.

Tru Tiên Kiếm Trận đều đã bày ra, nếu không muốn thật sự xảy ra Thánh nhân chi chiến, cũng chỉ có thể tạm lui.

Vu tộc thấy Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên đã bị Đế Phượng Thiên thu đi, cũng vô cùng hài lòng rời đi.

Chỉ cần Yêu tộc không lấy được là tốt rồi.

Dưới sự uy hiếp của Tru Tiên Kiếm Trận, cho dù bảo vật có tốt đến đâu, Yêu tộc cũng không dám cướp, cũng trực tiếp rời đi.

Tất cả mọi người đều đã đi gần hết, chỉ còn lại Thông Thiên Giáo

Chủ, Nữ Oa và Đế Phượng Thiên ba người.

"Lão đa, mau thu lại." Đế Phượng Thiên hướng về phía Thông Thiên Giáo Chủ hô một tiếng.

"Không tệ, không ngờ ngươi lại phá được phòng ngự của Tịnh Thế Thanh Liên." Thông Thiên Giáo Chủ cũng lộ ra nụ cười vui mừng, vô cùng hài lòng với sự tiến bộ tu vi của Đế Phượng Thiên.

"Lão đa, giúp con làm mai, con muốn tặng Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên cho cô cô làm sính lễ, con muốn cưới nàng về nhà." Đế Phượng Thiên đi thẳng vào vấn đề, dâng Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên cho lão đa.

Thông Thiên Giáo Chủ nghe mà ngẩn cả người.

Ông kỳ quái nhìn Nữ Oa một cái, có chút không hiểu hỏi: "Sư muội,…" Nữ Oa Thánh nhân lúc này mặt cười đỏ bừng, giống như một khối linh ngọc trong suốt, hoàn mỹ không tì vết.

Không ngờ Đế Phượng Thiên lại không biết xấu hổ như vậy, trực tiếp mời Thông Thiên Giáo Chủ làm mai.

Nói cho cùng, muốn cưới Thánh nhân, người làm mai tự nhiên cũng phải là Thánh nhân, Thông Thiên Giáo Chủ quả thực rất thích hợp.

"Sư huynh đừng nghe hắn nói bậy!" Nữ Oa quay đầu đi, có chút chột dạ.

"Cô cô, vừa rồi ta đánh cược, nếu ta lấy được Tịnh Thế Bạch Liên sẽ tặng cho người làm sính lễ, người sẽ gả cho ta, nếu ta không lấy được, ta sẽ đưa Thí Thần Thương cho người, đường đường là Thánh nhân không thể chơi xấu a!" Đế Phượng Thiên vội vàng nói ra nội dung của cuộc cá cược, để lão đa làm chủ.

Thông Thiên ánh mắt sáng lên, vừa mới trở mặt với hai vị sư

huynh, nếu có thể kéo Nữ Oa về làm vợ cho con trai, tự nhiên là chuyện cực tốt.

Tiệt Giáo không công có thêm một vị Thánh nhân, món hời này quá tốt!

Thông Thiên Giáo Chủ hỏi: "Sư muội, chuyện này là thật sao?" "Sư huynh, trong Oa Hoàng Cung của ta có chút chuyện, ta đi trước đây, lần sau lại tụ họp." Nữ Oa chật vật bỏ chạy, không còn cách nào, gặp phải chuyện này, Thánh nhân cũng chỉ có thể chơi xấu.

Chỉ cần không nhận sính lễ là được.

Mặc dù rất động lòng với Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, nhưng cũng không thể bán mình đi được!

Đế Phượng Thiên là con trai của sư huynh, Nữ Oa xem như tiểu bối, ta đường đường là Thánh nhân gả cho một tiểu bối là chuyện gì?

Sau này còn mặt mũi nào lăn lộn ở Hồng Hoang nữa?

Nữ Oa căn bản không có ý định tìm đạo lữ.

Đại đạo không thơm sao?

Tìm đạo lữ?

Một mình ở một mình rất tốt!

Nếu ở hậu thế, Nữ Oa Thánh nhân chính là một siêu cấp trạch nữ cô độc.

"Sư muội!" Thông Thiên Giáo Chủ đang định hỏi cho rõ, liền bị Đế Phượng Thiên ngăn lại.

"Lão đa, chúng ta không cần đuổi cùng giết tận, ép quá sẽ không tốt, hôm nay đã kết hạ nhân quả, con tuyệt đối sẽ không để cô cô dễ dàng cắt đứt nhân quả này, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, sau này lại tặng cho nàng là được." Đế Phượng Thiên một bộ dáng nắm

chắc phần thắng.

Lôi kéo Hậu Thổ, cưới Nữ Oa, tự nhiên sẽ có thêm hai Thánh nhân giúp đỡ, món hời này đều có lời!

"Thôi được, vậy con muốn kéo sư muội của con vào phe ta?" Thông Thiên Giáo Chủ một bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Chương 59

"Lão đa, hôm nay người cũng thấy rồi, tên Nguyên Thủy Thiên Tôn kia căn bản không nể tình Tam Thanh, Lão Tử kia dường như cũng có chút kiêng kỵ Tru Tiên Kiếm Trận của lão đa, lựa chọn đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, chúng ta cũng phải kéo thêm đồng minh a!" Đế Phượng Thiên bắt đầu phân tích cục thế.

Thông Thiên Giáo Chủ bình tĩnh hỏi: "Làm sao con biết Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ thật sự ra tay?" Đế Phượng Thiên lý lẽ hùng hồn nói: "Nhìn lão già đó gian xảo, không giống người tốt." Thông Thiên Giáo Chủ: "…" Đế Phượng Thiên không thể tiết lộ thiên cơ trước, phòng ngừa Hồng Quân lại có cảm ứng, vì vậy nói bừa một câu, Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên cũng hiểu ý, không hỏi thêm.

Thông Thiên Giáo Chủ cảm thấy càng ngày càng không nhìn thấu đứa con trai này.

Nhưng không sao, ông không nhìn thấu, các Thánh nhân khác càng không nhìn thấu.

"Thôi được, ta về Bích Du Cung bế quan trước." "Được, lão đa mang Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên đi đi, sau này phải phiền người mang đến Oa Hoàng Cung đó." Thông Thiên Giáo Chủ mang theo Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên rời đi, Đế Phượng Thiên thì nhìn về phía Oa Hoàng Cung như có điều suy nghĩ. … ---------- Thiên Đình.

Sau khi Đế Tuấn trở về Thiên Đình, lập tức tiếp tục nghiên cứu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã nghiên cứu từ lâu.

Uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cực mạnh, bố trí cũng vô cùng phức tạp.

Nhưng không phải Đế Tuấn không thể thi triển.

Cần Đế Tuấn tự mình chủ trì trận pháp, đệ đệ Đông Hoàng Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thánh phối hợp, cần ba trăm sáu mươi lăm Đại Yêu cấp bậc Đại La Kim Tiên, mười vạn tám nghìn Yêu Tướng cấp Thái Ất Kim Tiên, càng cần Yêu Binh ức vạn.

Mặc dù phức tạp như vậy, nhưng uy lực của nó tuyệt đối hủy thiên diệt địa.

Đế Tuấn biết rõ Vu tộc có hậu chiêu, Thập Nhị Tổ Vu do tinh huyết của Bàn Cổ hóa thành, không thể không có hậu chiêu mạnh mẽ.

Vì thế muốn đánh thắng trận này, Đế Tuấn cũng phải có hậu chiêu.

Cuộc chiến chủng tộc, tuyệt đối không thể sơ suất.

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó." Đông Hoàng Thái Nhất suy nghĩ một hồi nói: "Ca ca, trong cuộc u mê a!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thiếu Thái Âm Tinh, âm dương kết hợp, mới có thể khiến Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hoàn thiện." "Đúng vậy!" Đế Tuấn vui mừng, cười hỏi: "Nhưng Thái Âm Tinh là nơi ở của Hi Hòa và Thường Hi, ta phải làm sao?" Đông Hoàng Thái Nhất cười lớn nói: "Ca ca cưới Hi Hòa và Thường Hi về Thiên Đình làm Yêu Hậu là được!

Trở thành một nhà, Thái Âm Tinh chẳng phải là của ca ca sao?" Đế Tuấn "ha ha" cười lớn nói: "Không sai, Hi Hòa và Thường Hi năm xưa lúc Đạo Tổ truyền đạo ta đã gặp qua vài lần, dung mạo cũng tuyệt sắc." Đông Hoàng Thái Nhất cười lớn nói: "Vậy ta lập tức đến Thái Âm Tinh giúp ca ca cầu thân." … Thái Âm Tinh.

Thường Hi buồn chán nhìn về phía tỷ tỷ đang bế quan, ngày ngày

nhớ nhung Đế Phượng Thiên.

"Tên tra nam chết tiệt, lâu như vậy rồi cũng không đến thăm ta!" Thường Hi có chút tức giận mắng một câu.

Từ "tên tra nam chết tiệt" này là nàng học được trong mấy nghìn năm ở cùng Đế Phượng Thiên.

"Tỷ tỷ suốt ngày bế quan, chỉ có cây Nguyệt Quế ở bên ta, ai, ta thật buồn chán a!" Thường Hi khẽ thở dài.

Tra nam Đế Phượng Thiên đang bận cưới Nữ Oa về nhà, nhất thời không để ý đến bên Thái Âm Tinh.

Nhưng trước đó hắn đã sắp đặt sẵn, nếu Đế Tuấn không cầu thân thì thôi, nếu thật sự cầu thân, Đế Phượng Thiên tất nhiên sẽ đến Thiên Đình làm khách.

Vì vậy Đế Phượng Thiên không cần lo lắng chuyện của Thái Âm Tinh, trước khi đi đã dặn dò Thường Hi rõ ràng.

"Ủa!

Có người đến?" Thường Hi cảm ứng được một đám người đang tiến gần Thái Âm Tinh.

Yêu tộc, Thường Hi cảm ứng được yêu khí ngút trời kia.

Không lẽ thật sự bị Phượng Thiên ca ca đoán trúng rồi?

Chẳng mấy chốc, Đông Hoàng Thái Nhất dẫn theo Bạch Trạch và Thương Dương hai vị Yêu Thánh đã đến bên ngoài Thái Âm Tinh.

Trong Thập Đại Yêu Thánh, Bạch Trạch và Thương Dương tính tình ôn hòa nhất, hình tượng nho nhã nhất, vì thế mang hai yêu này đi là thích hợp nhất.

Hai vị Yêu Thánh đều có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ.

“Ta là Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc Thiên Đình, đệ đệ của Thiên Đế, dẫn theo Bạch Trạch và Thương Dương hai vị Yêu Thánh, đến Thái Âm Tinh có việc quan trọng muốn thương lượng.” Đông Hoàng Thái Nhất báo danh hiệu, ngữ khí cung kính, nhưng cũng không che giấu được sự kiêu ngạo.

Hiện tại Thiên Đình đang ở thời kỳ hùng mạnh nhất, quả thực cũng có vốn để kiêu ngạo.

Hi Hòa cũng kết thúc bế quan, vội vàng ra ngoài.

“Tỷ tỷ, làm sao bây giờ?

Yêu tộc không lẽ thật sự như Phượng Thiên ca ca nói đến cầu thân chứ?” Thường Hi lo lắng hỏi một câu.

Thường Hi đã trao cả trái tim và thân thể cho Đế Phượng Thiên, tự nhiên không thể gả cho người khác.

Hi Hòa tuy không yêu Đế Phượng Thiên như muội muội, nhưng vì hai chị em không muốn xa nhau, Hi Hòa tự nhiên cũng không có cách nào gả cho người khác.

Nhiều năm qua đi, Hi Hòa cũng không còn hận Đế Phượng Thiên nữa, dù sao Đế Phượng Thiên và muội muội tình đầu ý hợp, lại không có cưỡng ép, cũng không thể hoàn toàn đổ lỗi cho một người.

Nhưng không hận không có nghĩa là có hảo cảm với Đế Phượng Thiên, nhân lúc nàng bế quan, lại lừa gạt thân thể của muội muội, chuyện này Hi Hòa vẫn luôn canh cánh trong lòng.

“Cứ để người ta vào trước đã!

Không thể nào đóng cửa không tiếp Yêu tộc Thiên Đình được.” Nói xong, Hi Hòa mở trận pháp phòng hộ của Thái Âm Tinh.

Đông Hoàng Thái Nhất dẫn theo Bạch Trạch và Thương Dương

tiến vào Thái Âm Tinh.

Vừa vào Thái Âm Tinh, Thái Hoàng Thái Nhất liền từ không gian trữ vật lấy ra từng rương sính lễ.

Sính lễ xa hoa, tuy không có Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng có mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo, còn Hậu Thiên Chí Bảo và Hậu Thiên Linh Bảo thì vô số kể.

Từ đó cũng đủ thấy nội tình của Yêu tộc.

"Ta đại diện ca ca Thiên Đế Đế Tuấn đến hạ sính lễ cho hai vị tiên tử, hy vọng hai vị có thể trở thành Yêu Hậu của Yêu tộc Thiên Đình chúng ta." Đông Hoàng Thái Nhất cũng không dài dòng, trực tiếp nói rõ ý định.

"Ta không gả!" Thường Hi ngay cả nhìn sính lễ cũng không thèm, không đợi tỷ tỷ Hi Hòa mở miệng đã trực tiếp từ chối.

Đông Hoàng Thái Nhất sững sờ, từ chối cũng quá dứt khoát rồi đi?

Gả cho Thiên Đế đó!

Bao nhiêu nữ nhân mơ ước cũng không được, không cần suy nghĩ sao?

Bạch Trạch cười hỏi: "Dám hỏi vì sao?" Bạch Trạch tuy là Yêu tộc, nhưng lại mang theo một chút khí chất công tử phong lưu, khiến người ta khó sinh ác cảm.

"Không gả là không gả!" Thường Hi dứt khoát từ chối, cũng không nói nguyên nhân.

Bởi vì Thiên Đình Yêu tộc thế lớn, nàng không muốn gây phiền phức cho Phượng Thiên ca ca.

Tuy Phượng Thiên ca ca là con trai của Thánh nhân, nhưng chắc chắn cũng không muốn gây chiến với thế lực Yêu tộc khổng lồ như

vậy, Thường Hi thầm nghĩ.

Hi Hòa thấy muội muội ngốc đang bảo vệ tên Đế Phượng Thiên kia, cũng có chút bất đắc dĩ.

Thật sự không hiểu tên Đế Phượng Thiên kia đã cho muội muội uống thuốc mê gì mà khiến nó thần hồn điên đảo như vậy!

Một vị Yêu Thánh khác là Thương Dương cũng hòa nhã mở miệng nói: "Xin cho biết nguyên nhân, nếu không chúng ta không cách nào ăn nói với Thiên Đế." "Bần đạo đã có ý trung nhân rồi, sẽ không gả cho Thiên Đế." Thường Hi đưa ra câu trả lời của mình.

Câu trả lời này khiến hai vị Yêu Thánh bất ngờ, hai người ở Thái Âm Tinh một bước không ra, ý trung nhân ở đâu ra?

Đông Hoàng Thái Nhất nhíu mày, chuyện này liên quan đến Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, không chỉ đơn giản là cưới hai người phụ nữ.

"Xin hỏi ý trung nhân của đạo hữu là ai?" Ngữ khí của Đông Hoàng Thái Nhất bắt đầu trở nên không thiện.

Đông Hoàng Thái Nhất đã hạ mình, cho đủ mặt mũi, mang đủ sính lễ, không ngờ hai người phụ nữ này lại không biết điều như vậy!

"Liên quan gì đến ngươi?" Thái độ của Thường Hi cũng không tốt, thay đổi hình tượng ôn nhu như nước thường ngày, đối đầu với Đông Hoàng Thái Nhất.

Chương 60

"Ha ha, đạo hữu tốt nhất nên suy nghĩ kỹ rồi trả lời, muốn đối địch với Yêu tộc Thiên Đình chúng ta sao?" Đông Hoàng Thái Nhất cười lạnh một tiếng, hoàn toàn mất kiên nhẫn, trong lời nói đầy ý uy hiếp.

Thường Hi còn muốn nói gì đó, thì bị Hi Hòa kéo lại.

"Xin hãy trở về bẩm báo Thiên Đế, chị em chúng ta đồng ý rồi." Hi Hòa nhanh chóng trả lời Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất cười lớn, thái độ hơi dịu lại: "Như vậy rất tốt, vậy chọn ngày lành tháng tốt để hai vị đạo hữu trở thành Yêu Hậu, chúng ta đi trước đây." Nói xong, Đông Hoàng Thái Nhất dẫn theo Bạch Trạch và Thương Dương rời khỏi Thái Âm Tinh!

"Tỷ tỷ, vì sao lại đồng ý?

Em không gả, em thà chết cũng không gả!" Thường Hi thay đổi sự tôn trọng thường ngày đối với tỷ tỷ, nổi giận bất ngờ.

"Ai!" Hi Hòa lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói: "Tên Đế Phượng Thiên kia không phải đã sớm đoán được Yêu tộc sẽ cầu thân sao?

Hắn không nói, nếu chúng ta không thể từ chối thì cứ đồng ý, hắn sẽ tự mình đến Thiên Đình cướp dâu, hắn không phải thật lòng với em sao?

Vậy thì xem hắn có đến không, chẳng lẽ em không có lòng tin với hắn?" Thường Hi hiểu ý của tỷ tỷ, một là Thiên Đình Yêu tộc thế lớn, không thể từ chối.

Hai là tỷ tỷ nhân cơ hội này để thử lòng Đế Phượng Thiên.

"Phượng Thiên ca ca nhất định sẽ đến, sẽ không lừa em đâu…"

Thường Hi tràn đầy tin tưởng vào Đế Phượng Thiên.

Hi Hòa lại lắc đầu, không nói gì thêm, nàng không tin Đế Phượng Thiên sẽ đến, tên ngốc nào sẽ vì hai người phụ nữ mà đối đầu với Yêu tộc đang không ai bì nổi hiện nay?

Muội muội ngốc a!

Sợ là phải thất vọng rồi. … Thiên hôn của Đế Tuấn với Hi Hòa, Thường Hi được định vào ba trăm năm sau.

Thời gian này vô cùng gấp gáp, hôn lễ của những nhân vật lớn như vậy thường được định vào mấy vạn năm thậm chí mấy chục vạn năm sau.

Nhưng vì để hoàn thiện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Đế Tuấn tự nhiên không muốn trì hoãn thời gian.

Một trăm năm trước hôn lễ, Đế Tuấn tự mình ở trong Thiên Đình chiêu cáo Hồng Hoang vạn tộc: "Ta là Thiên Đế Đế Tuấn, trăm năm sau sẽ cưới Hi Hòa, Thường Hi hai vị tiên tử của Thái Âm Tinh làm Yêu Hậu, Hồng Hoang vạn tộc đều có thể chứng kiến Thiên hôn của ta…" Trải qua nhiều thời gian như vậy, tu vi của Đế Tuấn cũng đã đến Chuẩn Thánh viên mãn, uy áp mênh mông kinh thiên động địa.

Giọng nói của Đế Tuấn nhận được sự hưởng ứng của ý chí Thiên Đạo, truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

"Không ngờ Thiên Đế Yêu tộc lại sắp đại hôn!" "Ha ha ha, Yêu tộc chúng ta vẫn luôn thiếu một Yêu Hậu tọa trấn!

Lần này viên mãn rồi!" "Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh kết hợp, cũng rất thích hợp." "Nghe đồn Hi Hòa và Thường Hi hai vị tiên tử đều có tu vi Chuẩn Thánh, lần này thế lực của Yêu tộc Thiên Đình lại lớn mạnh hơn." "Hiện nay Yêu tộc thật sự không ai bì nổi a!

Cưới vợ cũng cao điệu như vậy!" "…" Giọng nói của Đế Tuấn

truyền khắp Hồng Hoang, Hồng Hoang vạn tộc cũng bắt đầu nghị luận.

Giọng nói này không truyền đến Đông Hải, hệ thống lựa chọn đã được kích hoạt.

"Phát hiện Đế Tuấn và Hi Hòa, Thường Hi sắp cử hành Thiên hôn, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Tiếp tục bế quan, không để ý đến Thiên hôn, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Ngũ Sắc Thần Quang Thần Thông." "Hai: Lập tức xuất quan, đến tham gia Thiên hôn, tạo mối quan hệ tốt với Đế Tuấn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)." "Ba: Lập tức xuất quan, đến Thiên Đình cướp Thiên hôn, thưởng mảnh vỡ Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (tổng cộng ba mảnh vỡ)." Mặc dù cả ba phần thưởng đều không tệ, nhưng không chút do dự, Đế Phượng Thiên chọn phương án thứ ba.

Cho dù không có hệ thống mở ra lựa chọn, Đế Phượng Thiên cũng sẽ đi cướp Thiên hôn, hắn đã hứa với Thường Hi.

Hệ thống lựa chọn mở ra, chỉ là cho không một phần thưởng.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng mảnh vỡ Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (tổng cộng ba mảnh vỡ)!" "Gợi ý: Thu thập đủ ba mảnh vỡ có cơ hội nhận được Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên hoàn chỉnh." Bảng cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Đại đạo: Ám Chi Đại Đạo (giai đoạn Hoàng Hôn).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân

Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Như Ý Thí Thiên Bổng (Tiên Thiên Linh Bảo), mảnh vỡ Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (x1).

Linh căn: Nhân Sâm Quả (một trong mười đại linh căn Khai Thiên), Đại Đạo Quả Thực (x1), Cực Phẩm Đại La Đan (x1), Cực Phẩm Tăng Phúc Đan (x1).

Đế Phượng Thiên còn một quả Đại Đạo Quả Thực được thưởng trước đó chưa sử dụng, chờ đến khi bước vào Chuẩn Thánh mới sử dụng, tranh thủ ngộ ra Ám Chi Đại Đạo đến một đẳng cấp mới.

Sau khi liếc qua bảng cá nhân, Đế Phượng Thiên đã đưa ra lựa chọn đứng dậy, kết thúc bế quan.

Từ Đại La Kim Tiên đỉnh phong đến Chuẩn Thánh là một ngưỡng cửa, khoảng một trăm Đại La Kim Tiên đỉnh phong mới có một người bước vào hàng ngũ Chuẩn Thánh, tỷ lệ này cũng khá kinh người.

Vì vậy ngay cả Đế Phượng Thiên cũng không thể một lần đột phá, tu vi vẫn là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Nhưng với tư chất của Đế Phượng Thiên, tiến vào Chuẩn Thánh chỉ là vấn đề thời gian, lúc này cách Chuẩn Thánh sơ kỳ chỉ còn một bước chân.

Nếu để Đế Phượng Thiên bế quan một lần nữa, tất nhiên sẽ bước vào hàng ngũ Chuẩn Thánh.

“Thiếu chủ, ngài xuất quan rồi?” Trở lại Tiêu Dao Cung, Tô Đát Kỷ lập tức chào đón.

Đế Phượng Thiên thấy Tô Đát Kỷ đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên viên mãn, sắp đến Đại La Kim Tiên rồi.

"Ngao Sương có đang bế quan không?" Đế Phượng Thiên hỏi một câu.

"Vâng, thiếu chủ, nàng ấy rất nỗ lực." Tô Đát Kỷ ngoan ngoãn trả lời.

Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Ta phải ra ngoài một chuyến, thay ta trông coi Tiêu Dao Cung." Tô Đát Kỷ không nhịn được tò mò hỏi: "Thiếu chủ đi đâu vậy?" Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Điện Bàn Cổ…" Nói xong, Đế Phượng Thiên hóa thành một đạo cầu vồng biến mất.

"Thiếu chủ đến địa bàn Vu tộc làm gì?

Chẳng lẽ đi tìm Vu tộc đánh nhau?" Tô Đát Kỷ gãi đầu, đôi mắt to linh động xinh đẹp chớp chớp, chống cằm nhìn về hướng Đế Phượng Thiên rời đi, có chút không hiểu. … ---------- Gần Bất Chu Sơn, Điện Bàn Cổ.

Đế Phượng Thiên có Hóa Hồng Chi Thuật, tốc độ cực nhanh.

Đại La Kim Tiên đỉnh phong bình thường bay một quãng đường xa như vậy có thể mất cả trăm năm.

Nhưng Đế Phượng Thiên chỉ mất hơn ba năm đã đến bên ngoài Điện Bàn Cổ.

Điện Bàn Cổ, do trái tim của Bàn Cổ hóa thành.

Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng nhìn thấy Điện Bàn Cổ cổ kính không hoa mỹ, cao vút tận trời, nhưng lại khiến người ta có chút kinh hãi.

Điện Bàn Cổ chắc chắn không chỉ đơn giản là để ở, đây là cảm

giác đầu tiên của Đế Phượng Thiên.

Thứ do trái tim của Bàn Cổ hóa thành, mà lại dùng để ở sao?

Nói ra cũng không ai dám tin!

Nhưng Điện Bàn Cổ rốt cuộc có tác dụng gì, thì chỉ có Thập Nhị Tổ Vu (tuy Hậu Thổ đã thành Thánh, nhưng theo thói quen vẫn viết Thập Nhị Tổ Vu, mọi người biết hiện tại chỉ còn lại mười một Tổ Vu là được) mới biết.

"Kẻ nào dám tự tiện xông vào lãnh địa Vu tộc của ta!" Một tiếng hét như sấm vang lên, một siêu cấp cơ bắp khổng lồ cao tới mười mấy mét (nếu dùng số liệu của hậu thế để đo lường) chặn trước mặt Đế Phượng Thiên.

So sánh với hắn, Đế Phượng Thiên như một con gà con.

Đế Phượng Thiên lại không chút sợ hãi, cười hỏi: "Ngươi là ai?

Trông có vẻ rất giỏi đánh nhau?" "Ha ha ha, tiểu tử có mắt nhìn, ta là Đại Vu Hình Thiên, tự nhiên giỏi đánh nhau!" Hình Thiên cười lớn, một trận cuồng phong nổi lên, thổi đổ những cây đại thụ gần đó.

Chương 61

Nguyên lai là Chiến Thần Hình Thiên nổi danh lừng lẫy của Vu tộc.

"Nguyên lai là Hình Thiên, tuy giỏi đánh nhau, nhưng chắc chắn không đánh lại ta." Khóe miệng Đế Phượng Thiên mang theo một tia cười.

"Ha ha ha, tiểu tử, nhỏ như con kiến, vừa nhìn đã biết không giỏi đánh nhau!

Sợ ta một quyền là bẹp dí!" Hình Thiên cảm thấy tiểu tử này khá thú vị, thấy Đại Vu của Vu tộc mà cũng không sợ hãi, còn dám nói chuyện, thật là gan lớn!

Phải biết ở Hồng Hoang, Vu tộc cái gì cũng ăn, đương nhiên thích ăn nhất là Yêu tộc.

Nói không khách khí, nơi nào Vu tộc đi qua, thật sự là cỏ không mọc nổi!

Vì vậy Hồng Hoang vạn tộc đều sợ Vu tộc.

Nhưng tiểu tử trước mắt hoàn toàn không có vẻ gì là sợ hãi.

"Vậy ngươi đánh ta một quyền, xem ta có bị bẹp dí không!" Đế Phượng Thiên hai tay chắp sau lưng, một mặt cười nhìn Hình Thiên.

Tuy Thập Nhị Vu Tộc đều đã bước vào cấp bậc Chuẩn Thánh, nhưng các Đại Vu bên dưới hiện tại vẫn chưa phải Chuẩn Thánh!

Hiện tại Hình Thiên cũng là Đại La Kim Tiên viên mãn, cảnh giới kém Đế Phượng Thiên một cấp, tự nhiên không thể là đối thủ của Đế Phượng Thiên.

Do Đế Phượng Thiên sử dụng Hóa Hư Thuật, nên Hình Thiên hoàn toàn không cảm nhận được khí tức cảnh giới của Đế Phượng Thiên, cảm giác Đế Phượng Thiên là một phàm nhân tay không tấc sắt.

"Tiểu tử, vậy ta thật sự đánh đó, lỡ như một quyền đánh chết ngươi, ta không chịu trách nhiệm đâu!" Hình Thiên cười hắc hắc.

"Đến đi!

Ta đứng yên bất động, ngươi có thể làm ta bị thương một sợi lông thì ngươi thắng." Đế Phượng Thiên một bộ dáng "ta là cao nhân, ta cô đơn" của Độc Cô Cầu Bại.

"Tốt tiểu tử, ăn ta một quyền!" Vu tộc vốn tính tình nóng nảy, Hình Thiên thấy tiểu tử này xem thường mình, lập tức nổi giận vung một quyền.

Nắm đấm to lớn kia có kích thước bằng cả người Đế Phượng Thiên, mang theo tiếng gió rít gào, từng đạo pháp tắc vờn quanh nắm đấm, không gian cũng bị nén đến biến hình.

Đừng nghi ngờ uy lực của một quyền này, tuyệt đối có thể một quyền đập chết một Đại La Kim Tiên sơ kỳ thậm chí trung kỳ bình thường.

Đế Phượng Thiên đối mặt với một quyền vô cùng khủng bố kia, bình tĩnh đưa ra lòng bàn tay phải. … Đế Phượng Thiên đối mặt với một quyền vô cùng khủng bố kia, bình tĩnh đưa ra lòng bàn tay phải.

"Oanh!" Một tiếng vang trầm đục, mặt đất xung quanh đột nhiên nứt ra, hoa cỏ cây cối đều vỡ nát!

Đợi khói bụi tan đi, Hình Thiên kinh ngạc phát hiện, lòng bàn tay nhỏ bé kia dễ dàng chặn đứng nắm đấm của hắn.

Mặc dù mặt đất nơi tiểu tử kia đứng bị lún xuống, nhưng tiểu tử

kia vẫn đứng vững không nhúc nhích, nắm đấm của hắn không thể tiến thêm một phân nào.

Chiến Thần Hình Thiên ngơ ngác, tiểu tử kia mạnh như vậy sao?

Hắn đã dùng đến bảy tám phần lực một quyền đó!

Mặc dù không dùng toàn lực, nhưng bị chặn lại dễ dàng như vậy, nếu Hình Thiên còn không biết tu vi của tiểu tử kia cao hơn mình, thì không phải là ngốc nghếch, mà là não tàn rồi.

"Ngươi là ai?" Hình Thiên thu lại nắm đấm, tò mò hỏi.

"Đế Phượng Thiên." Đế Phượng Thiên báo tên của mình.

Hình Thiên ngốc nghếch gãi đầu, "hắc hắc" cười ngốc.

Đế Phượng Thiên không nói gì hỏi: "Cười gì?" Hình Thiên tiếp tục cười "hắc hắc": "Đế Phượng Thiên cái tên này nghe quen quen!

Nhưng ta nghĩ mãi không ra là ai." Đế Phượng Thiên: "…" Ngươi thật sự là một tên ngốc!

Suy nghĩ một lát, Hình Thiên đột nhiên trợn to đôi mắt tròn xoe nói: "…Ngươi là Đế Phượng Thiên?" Sau đó, dưới ánh mắt ngơ ngác của Đế Phượng Thiên, Hình Thiên quay người bỏ chạy, vừa chạy vừa hét lớn: "Đế Giang Tổ Vu, không xong rồi, tên Đế Phượng Thiên mà người nói tuyệt đối không thể chọc vào đã đánh tới cửa rồi…" Hình Thiên chạy rất nhanh, chạy đến mức mặt đất rung chuyển!

Đế Phượng Thiên: "???" Ta có đáng sợ vậy sao?

Ta rõ ràng rất đẹp trai mà!

Vu tộc không quan tâm đến con trai của Thánh nhân, thiếu chủ của Tiệt Giáo, chửi Hồng Quân các kiểu, những chuyện này Hình Thiên đều không biết, chỉ biết Đế Giang Tổ Vu đã dặn, có một người tên là "Đế Phượng Thiên", ai dám chọc vào thì Đế Giang sẽ tự mình ra tay

đánh chết người đó.

Vì thế, đám Vu tộc không hiểu chuyện, cho rằng đó là một siêu cấp đại nhân vật mà ngay cả Đế Giang Tổ Vu cũng phải sợ.

Phải biết Đế Giang Tổ Vu là kẻ trời không sợ, đất không sợ!

Vậy mà lại sợ tên Đế Phượng Thiên kia?

Vu tộc đã liên tưởng Đế Phượng Thiên thành một con quái vật còn đáng sợ hơn cả Đạo Tổ!

Đế Phượng Thiên cũng không biết chuyện này, Đế Giang sợ mồm mép của hắn, đã sớm dặn dò Vu tộc không được chọc vào.

Khiến Đế Phượng Thiên cũng một mặt mờ mịt!

Vu tộc tại sao lại sợ ta a?

Dữ dằn đến mức ngay cả Thánh nhân cũng dám đánh, sợ ta làm gì?

Đế Phượng Thiên mặt đầy dấu hỏi, không hiểu chuyện gì.

Chẳng mấy chốc, từng đám Vu tộc bao vây Đế Phượng Thiên, như lâm đại địch.

Trong đó bao gồm Đại Vu Khoa Phụ, Xi Vưu, Tương Liễu, Cửu Phượng.

Hình Thiên bỏ chạy rồi, Hậu Nghệ thì đang ở Lục Đạo Luân Hồi.

Từng Vu tộc đều tò mò nhìn Đế Phượng Thiên, nghiêm túc quan sát xem người mà ngay cả Đế Giang Tổ Vu cũng sợ có phải có ba đầu sáu tay không.

Kết quả thấy bình thường không có gì đặc biệt, thân hình thấp bé.

Đối với Vu tộc, thân hình của Đế Phượng Thiên quả thực thấp bé, đơn giản là nhỏ xíu.

Đại Vu Khoa Phụ có tư lịch lâu nhất tay cầm gậy gỗ đào tò mò hỏi: "Người này thật sự có gì đáng sợ sao?" Xi Vưu tay cầm đao hổ phách cười hắc hắc nói: "Ta cũng không nhìn ra chỗ nào đáng sợ." Thân hình của Xi Vưu cao lớn như Hình Thiên, hai người trông cũng ngốc nghếch như nhau.

Tương Liễu trông có vẻ hung dữ nhất nói: "Người ta một chiêu đã đánh chạy Hình Thiên, chắc chắn có chỗ hơn người." Cửu Phượng trông có vẻ ra dáng người nhất trong Vu tộc nói: "Đợi Đế Giang Tổ Vu đến rồi hãy nói!

Tổ Vu dặn chúng ta không được chọc vào người này." Đế Phượng Thiên dựa vào đặc trưng nhận ra mấy vị Đại Vu, tên Cửu Phượng này là nam, hậu thế một số tiểu thuyết viết Cửu Phượng thành nữ, hoàn toàn sai bét.

Bởi vì chữ "Phượng" đại diện cho giống đực, chữ "Hoàng" mới đại diện cho giống cái.

Nếu Cửu Phượng là nữ, nên gọi là Cửu Hoàng mới đúng.

Cũng vì thế, Đế Phượng Thiên mới gọi là Đế Phượng Thiên, không gọi là Đế Hoàng Thiên.

Vì vậy thực ra đây là một sự hiểu lầm, thấy chữ "Phượng" dễ liên tưởng đến nữ giới.

Tên người ta đã rõ ràng cho biết là nam giới, lại viết thành nữ, không phải là não có vấn đề sao?

Đế Phượng Thiên không nhịn được thầm nhổ bọt.

Chẳng mấy chốc, mười một vị Tổ Vu còn lại của Vu tộc đích thân đến.

Do Hậu Thổ đã bí mật liên lạc với mười một vị Tổ Vu, nói cho họ biết Đế Phượng Thiên là đồng minh.

Đã là đồng minh của Hậu Thổ, tự nhiên cũng là đồng minh của Vu tộc.

Lần này Đế Giang vô cùng vui mừng, không còn lo lắng về cái miệng có thể chửi Chuẩn Thánh hộc máu của Đế Phượng Thiên nữa.

Chương 62

Không lẽ lại chửi cả đồng minh chứ?

Đế Giang "ha ha" cười lớn một tiếng, thân mật tiến lên vỗ vỗ vai Đế Phượng Thiên, nói: "Thánh tử đến Điện Bàn Cổ rồi, mau cùng bản Tổ Vu vào trong uống mấy chén." Đế Phượng Thiên bị vỗ có chút đau.

Đại ca, có thể vỗ nhẹ chút không!

Tổ Vu vốn sức lực lớn, lại là Chuẩn Thánh viên mãn!

Vỗ mạnh như vậy, thân hình nhỏ bé của ta chịu không nổi a!

Cứ tưởng ta là Hình Thiên à!

Đế Phượng Thiên thầm nhổ bọt, bề ngoài vẫn nhiệt tình đáp lại: "Vậy làm phiền rồi!" Các vị Tổ Vu còn lại là Cú Mang, Nhục Thu, Cộng Công, Chúc Dung, Thiên Ngô, Cường Lương, Hấp Tư, Trọc Cửu Âm, Xa Bỉ Thi, Huyền Minh cũng cùng nhau trở về Điện Bàn Cổ.

Huyền Minh lặng lẽ hỏi Cú Mang: "Vì sao lại đến?" Cú Mang lắc đầu nói: "Không biết, dù sao không phải đến gây chuyện là được." Những người Vu tộc kia thấy Đế Giang đối xử với Đế Phượng Thiên nhiệt tình như vậy, liền bắt đầu bàn tán.

"Thấy không, Đế Giang Tổ Vu hình như rất nhiệt tình với Đế Phượng Thiên!

Không giống như sợ hãi." "Ngươi hiểu cái gì?

Đều không có não, chính vì sợ hãi, nên mới nhiệt tình!

Ngươi thấy Đế Giang Tổ Vu bao giờ đối xử với người ngoài nhiệt tình như vậy chưa?" "Ừm, phân tích rất có lý!

Não của ngươi quả là tốt." "Không sai, sau này nhất định phải tránh xa tên Đế Phượng Thiên này, có thể khiến Đế Giang Tổ Vu nhiệt tình như vậy, quá đáng sợ rồi!" "Đúng đúng đúng, Đế Giang Tổ Vu nhất định dùng sự nhiệt tình để che giấu sự chột dạ của mình." "…" Đám ngốc nghếch của Vu tộc lại bắt đầu hành trình YY vô hạn của mình.

Đế Phượng Thiên vô tội, chẳng làm gì cả, đã để lại hình tượng ma quỷ trong lòng Vu tộc. … Sau khi Đế Giang mời Đế Phượng Thiên vào Điện Bàn Cổ, hai người bắt đầu mật đàm.

Đế Giang thẳng thắn hỏi: "Hậu Thổ đã nói chuyện của ngươi với ta, đã Hậu Thổ tin tưởng ngươi, thì ta Đế Giang cũng tin tưởng ngươi, có chuyện gì có thể nói thẳng." Từng Tổ Vu đều thẳng thắn, ghét nhất là những kẻ vòng vo, vì vậy trực tiếp hỏi.

Đế Phượng Thiên cũng không một lời thừa thãi trực tiếp trả lời: "Ta muốn đến Yêu tộc Thiên Đình cướp Thiên hôn, không biết Đế Giang Tổ Vu có hứng thú đi xem náo nhiệt không?" Ách…!?

Đế Giang sững sờ một lúc, sau đó lập tức cười khoa trương: "Đạo hữu muốn đi cướp Hi Hòa và Thường Hi, phá hoại Thiên hôn của Đế Tuấn?

Ha ha ha, vậy thì quá tốt rồi!

Chỉ cần là chuyện Yêu tộc không thuận lòng, Vu tộc chúng ta nhất định phải tham gia náo nhiệt!" Đế Giang nghe xong vô cùng vui mừng, con trai của Thánh nhân muốn đi cướp Thiên hôn.

Đế Tuấn vì nể nang Thông Thiên Thánh nhân, lại không thể làm gì được Đế Phượng Thiên!

Ha ha ha, thật quá vui!

Đế Giang không thể chờ đợi muốn xem bộ dạng mặt đen của Đế

Tuấn.

“Vậy quyết định vậy đi, dù sao Đế Tuấn đã nói Hồng Hoang vạn tộc đều có thể đến, vậy Vu tộc tự nhiên cũng đi được.” Đế Phượng Thiên cũng cười, có Vu tộc làm đồng minh thật đáng tin!

Không cảm thấy việc mình làm là kỳ quặc, ngược lại cảm thấy táo bạo vui vẻ, giao tiếp thuận tiện.

“Thành, ngày Thiên hôn, ta nhất định sẽ đích thân dẫn theo mười vị Tổ Vu còn lại cùng đạo hữu đến Thiên Đình.” Đế Giang lập tức đưa ra bảo đảm.

Cứ như vậy, trong vài lời, Đế Phượng Thiên và Đế Giang đã đạt được thỏa thuận, một chữ thừa cũng không có, quả là quá nhanh!

Dường như cướp Thiên hôn trong mắt hai người chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể như ăn cơm uống nước.

Mười vị Tổ Vu còn lại thấy lão đại Đế Giang vui vẻ như vậy đi ra, biết là có chuyện tốt.

Cộng Công và Chúc Dung tính tình nóng nảy nhất lập tức không nhịn được hỏi: “Đại huynh, có chuyện gì mà vui vậy?” Đế Giang đối với huynh đệ nhà mình cũng không giấu giếm, trực tiếp nói: “Đế Phượng Thiên đạo hữu muốn đi Thiên Đình cướp Thiên hôn.” Lời này vừa nói ra, mười vị Tổ Vu còn lại đều trợn to mắt nhìn Đế Phượng Thiên. … Lời này vừa nói ra, mười vị Tổ Vu còn lại đều trợn to mắt nhìn Đế Phượng Thiên.

Trâu bò vậy?

Muốn đi cướp Thiên hôn?

Còn trâu bò hơn cả Tổ Vu chúng ta!

Mười vị Tổ Vu đều ha ha cười lớn.

Ánh mắt nhìn Đế Phượng Thiên tràn ngập hai chữ "thuận mắt".

Tính cách của tiểu tử này quả thật hợp khẩu vị của người Vu tộc!

Cộng Công trực tiếp bước lên, khoác vai Đế Phượng Thiên, cười lớn nói: "Chỉ cần ngươi dám cướp Thiên hôn của Đế Tuấn, sau này ngươi là huynh đệ của ta Cộng Công." Chúc Dung cũng lập tức bước lên không hài lòng nói: "Dựa vào đâu?

Phải là huynh đệ của ta trước mới đúng." Cộng Công nổi giận nói: "Ta đến trước, ngươi đi đâu mát thì đi!" Chúc Dung không phục nói: "Hung hăng cái gì, không phục thì đến Hỗn Độn Chi Xứ ngoài Tam Thập Tam Thiên đánh một trận, ai thắng thì Đế Phượng Thiên là huynh đệ của người đó!" Cộng Công mặt đầy khinh thường nói: "Ai sợ ai?" Nói xong, hai vị Tổ Vu liền trực tiếp đến Hỗn Độn Chi Xứ ngoài Tam Thập Tam Thiên đánh nhau.

Đế Phượng Thiên: "…" Vừa xảy ra chuyện gì?

Lão tử một lời chưa nói, hai gã đàn ông vì ta mà đi đánh nhau?

Người không biết còn tưởng ta chơi gay!

Cộng Công thuộc tính Thủy, Chúc Dung thuộc tính Hỏa, có chút mùi vị nước lửa không dung, các Tổ Vu đã sớm quen rồi.

Đế Phượng Thiên có chút không nói nên lời hỏi: "Đế Giang Tổ Vu không ngăn cản sao?" Đế Giang hoàn toàn không để tâm, cười nói: "Không sao, một ngày không đánh nhau là toàn thân khó chịu, đánh vài trăm năm tự nhiên sẽ về, chỉ hy vọng chúng nó nhớ thời gian, đừng quên ngày Thiên hôn của Đế Tuấn." Đế Phượng Thiên: "…" Nguyên lai hoạt động giải trí của Vu tộc là đánh nhau a!

Ừm, sở thích này… lành mạnh!

Chẳng trách lại giỏi đánh nhau như vậy!

Sau đó, chuyện khiến Đế Phượng Thiên càng ngơ ngác hơn đã xảy ra.

Thiên Ngô hỏi Cường Lương: "Ngươi nghĩ lần này ai sẽ thắng?" Cường Lương trả lời: "Ta nghĩ Cộng Công thắng." Thiên Ngô khinh thường lắc đầu nói: "Ta nghĩ lần này Chúc Dung thắng." Cường Lương cười lạnh nói: "Nhất định là Cộng Công thắng…" Sau đó, hai vị Tổ Vu vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy mà trực tiếp cãi nhau.

Tiếp theo, Thiên Ngô và Cường Lương hai vị Tổ Vu cũng đến Hỗn Độn Chi Địa ngoài Tam Thập Tam Thiên đánh nhau.

Cú Mang, Nhục Thu, Hấp Tư, Xa Bỉ Thi bốn vị Vu tộc dường như cảm thấy xem đánh nhau có chút ngứa tay, cũng lần lượt đến Hỗn Độn Chi Địa ngoài Tam Thập Tam Thiên để đánh nhau.

Đế Phượng Thiên: "???" Mỗi một Tổ Vu đều có đức hạnh như vậy, chẳng trách toàn bộ Vu tộc đều ngốc nghếch!

Cuối cùng còn lại chỉ có Đế Giang, Trọc Cửu Âm, Huyền Minh ba vị Tổ Vu.

Chẳng trách cuối cùng Trọc Cửu Âm có thể sống sót trong Vu Yêu Đại Kiếp a!

Xem xem, người ta ổn trọng hơn nhiều.

Huyền Minh thì vì tràn đầy tò mò với Đế Phượng Thiên, nên không tham chiến, Huyền Minh cũng là một mỹ nhân bạo lực, nếu không đã sớm đi đánh nhau rồi.

Huyền Minh đôi mắt to xinh đẹp chớp chớp, tò mò nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên, dường như đang kỳ quái người như thế nào mới có được sự tin tưởng của Hậu Thổ tỷ tỷ.

Huyền Minh là người nhỏ nhất trong Thập Nhị Vu Tộc, vì vậy cũng được cưng chiều nhất, bình thường quan hệ với Hậu Thổ tốt

nhất.

Sau khi Hậu Thổ trấn thủ Lục Đạo Luân Hồi, Huyền Minh vẫn luôn có chút buồn bã.

Đế Giang thấy tiểu muội Huyền Minh cứ mãi nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên, nói một câu không đầu không cuối: "Tiểu muội thích Đế Phượng Thiên đạo hữu sao?

Nếu thích thì huynh có thể gả muội cho hắn, ta thấy hai người rất hợp nhau." Đế Phượng Thiên: "…" Huyền Minh: "…" Đế Phượng Thiên thầm nghĩ, người ta nhìn ta mấy cái, ngươi đã muốn gả cô ấy cho ta, có ai làm đại ca như vậy không?

Huyền Minh thì đã quen với những lời nói không đầu không cuối của các Tổ Vu này, cười tủm tỉm nói: "Ta không muốn, hắn lại không đánh thắng ta, ta thích người đàn ông cường tráng đánh thắng được ta." Đế Phượng Thiên: "???" Lão tử bị coi thường sao?

Đế Phượng Thiên nhìn về phía Huyền Minh, đừng nói Huyền Minh tuy không hoàn mỹ như Hậu Thổ và Nữ Oa, nhưng cũng cùng đẳng cấp với Tam Tiêu.

Huyền Minh thuộc loại tiểu công chúa bạo lực có thân hình bốc lửa, có nét đặc sắc riêng.

Chương 63

"Nhìn gì mà nhìn, ngươi thích ta cũng vô dụng, dù sao cũng không đánh thắng được ta!" Huyền Minh trừng mắt nhìn Đế Phượng Thiên một cái, nói rất thẳng thắn.

Đế Phượng Thiên cười cười, cũng không nhỏ mọn, hỏi: "Nếu có một ngày ta đánh thắng ngươi thì sao?" Huyền Minh suy nghĩ, nghiêm túc trả lời: "Trong vòng một vạn năm, nếu ngươi có thể đánh thắng ta, ta sẽ để ngươi làm nam nhân của ta." Đế Giang và Trọc Cửu Âm nhìn nhau không nói nên lời, người ta mới Đại La Kim Tiên, ngươi đã là Chuẩn Thánh trung kỳ rồi, một vạn năm để hắn đánh thắng ngươi?

Đừng thấy trước đây Đế Phượng Thiên vượt cấp giết chết Đông Vương Công là Chuẩn Thánh.

Bây giờ để Đế Phượng Thiên đánh Huyền Minh thì tuyệt đối không thắng được.

Chiến lực của Thập Nhị Tổ Vu sao có thể so sánh với một Đông Vương Công nhỏ bé?

Vu tộc giỏi đánh nhau đến mức nào?

Số lượng ít nhất cũng kém Yêu tộc vạn lần, nhưng lại có thể đánh ngang ngửa với Yêu tộc.

Một Vu Binh bình thường có thể đánh một đám Thiên Tiên, Huyền Tiên của Yêu tộc.

Một Tiểu Vu có thể đánh một đám Thái Ất Huyền Tiên, Kim Tiên của Yêu tộc.

Một Vu Tướng có thể đánh một đám Thái Ất Kim Tiên của Yêu tộc.

Một Đại Vu có thể đánh một đám Đại La Kim Tiên của Yêu tộc.

Vì vậy, chiến lực của Thập Nhị Tổ Vu, tự mình cân nhắc đi!

Đó tuyệt đối là cấp bậc biến thái.

"Thành, quyết định vậy đi." Đế Phượng Thiên cười lắc đầu, cảm thấy làm đồng minh của Vu tộc rất thú vị.

"Hừ, chỉ có một vạn năm thôi, qua một vạn năm, sau này đừng có ý định với bản Tổ Vu nữa." Huyền Minh hừ lạnh một tiếng, cảm thấy Đế Phượng Thiên dù có thêm một nguyên hội nữa cũng không phải là đối thủ của mình, càng đừng nói là một vạn năm.

Thập Nhị Tổ Vu đối với chuyện đánh nhau, luôn vô cùng tự tin.

Do không tu Nguyên Thần, Tổ Vu không giỏi mưu mô đấu đá, nhưng đánh nhau thì quả thực là cao thủ hàng đầu của Hồng Hoang!

"Một lời đã định!" Đế Phượng Thiên đồng ý, tuy hắn không có ý định với Huyền Minh, vì Đế Phượng Thiên đang có ý định với Hậu Thổ, nhưng Huyền Minh đã khăng khăng muốn tự dâng hiến, vậy cũng không còn cách nào.

Trọc Cửu Âm "ha ha" cười nói: "Đạo hữu, một vạn năm đánh bại Huyền Minh là khá khó khăn đó!" Trọc Cửu Âm lại hạ thấp giọng nói: "Đừng thấy nàng ấy xinh đẹp, đánh nhau như điên, ngay cả ta cũng không đánh lại." Huyền Minh quay đầu trừng mắt nhìn Trọc Cửu Âm một cái, nói: "Ngươi đang nói xấu ta phải không?" Trọc Cửu Âm vội vàng xua tay nói: "Không có, tuyệt đối không có!" "Hừ!" Huyền Minh hừ lạnh một tiếng, nói: "Thấy ngươi không thành thật, cùng ta đến Tam Thập Tam Thiên ngoài kia đánh một trận!" Trọc Cửu Âm: "…" Ta đã chọc giận ai đâu!

Trọc Cửu Âm bất đắc dĩ chỉ có thể đến Tam Thập Tam Thiên ngoài kia bị Huyền Minh đánh một trận.

Sau đó, chỉ còn lại Đế Phượng Thiên và Đế Giang hai người.

"Ha ha ha, ta cũng có chút ngứa tay!" Đế Giang nhìn về phía Tam Thập Tam Thiên ngoài kia, cảm giác cũng muốn gia nhập chiến trường.

Đế Phượng Thiên hoàn toàn không nói nên lời, nguyên lai lão đại cũng là một tên ngốc, chẳng trách đám Vu bên dưới toàn là ngốc nghếch.

"Đạo hữu, ta đùa thôi, sao ta có thể để khách lại một mình được?" Đế Giang vội vàng thu lại ánh mắt, đề phòng một lúc xung động lao ra ngoài.

Đế Phượng Thiên khinh bỉ nói: "Đế Giang Tổ Vu, rõ ràng là ngài muốn đi mà?" Đế Giang vội vàng lắc đầu nói: "Sao có thể?

Ta Đế Giang là loại Vu không quan tâm đến khách sao?" Đế Phượng Thiên: "Là vậy đó!" Đế Giang: "…" "Khụ khụ!" Đế Giang ho khan hai tiếng chuyển chủ đề: "Ta dẫn ngươi đi xem Huyết Trì Bàn Cổ của Vu tộc chúng ta." Đế Phượng Thiên nghe xong lập tức có hứng thú, nghe đồn Huyết Trì Bàn Cổ là nơi chế tạo Vu tộc, Đế Phượng Thiên có chút tò mò, đang muốn xem thử, không ngờ Đế Giang lại bằng lòng cho một người ngoài xem.

Đương nhiên, người ngoài bình thường chắc chắn không xem được Huyết Trì Bàn Cổ, nhưng Đế Phượng Thiên đã được Hậu Thổ tin tưởng, Đế Giang tin tưởng vào mắt nhìn của Hậu Thổ.

Trong Thập Nhị Tổ Vu, Hậu Thổ là người thông minh nhất, điểm này ngay cả Đế Giang cũng tự thấy không bằng.

Đánh nhau thì Đế Giang là một tay cừ khôi, động não thì kém Hậu Thổ một chút.

Chẳng mấy chốc, Đế Giang dẫn Đế Phượng Thiên đến Huyết Trì

Bàn Cổ.

Rất nhanh, Đế Giang đã đưa Đế Phượng Thiên tới Bàn Cổ Huyết Trì.

Bàn Cổ Huyết Trì vô cùng rộng lớn, sát khí ngút trời.

Đây là nơi Thập Nhị Tổ Vu chế tạo ra tộc nhân Vu tộc.

Bên trong, từng tộc nhân Vu tộc chưa sinh ra trí tuệ đang không ngừng được huyết thủy trong Bàn Cổ Huyết Trì gột rửa, cũng không biết phải mất bao lâu mới tạo ra xong.

Đế Phượng Thiên quan sát một lúc, các Tổ Vu dường như đã sử dụng phương pháp tương tự như Nữ Oa tạo người, trước tiên nặn ra hình người Vu tộc, sau đó đặt vào trong Bàn Cổ Huyết Trì.

Không cần nghĩ cũng biết, loại đất dùng để nặn người Vu tộc chắc chắn không phải đất tầm thường.

Nữ Oa tạo người dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng, không biết Vu tộc dùng thứ gì.

Nhưng điều Đế Phượng Thiên tò mò hơn là, những dòng máu kia, tại sao lại có sát khí kinh người đến vậy.

Đế Phượng Thiên hỏi: "Máu trong Bàn Cổ Huyết Trì này sát khí quá kinh người, chẳng lẽ vốn đã tồn tại trong Bàn Cổ Thần Điện sao?" Đế Phượng Thiên không nhịn được hỏi.

Đế Giang lắc đầu cười khổ: "Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, máu trong Bàn Cổ Huyết Trì là do tinh huyết của mười hai Tổ Vu chúng ta hóa thành." Đế Phượng Thiên kinh ngạc: "Thảo nào chiến lực của Vu tộc mạnh đến thế, thì ra tất cả các Vu tộc nhân đều do tinh huyết của Tổ Vu tạo ra, nhưng như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự tiến bộ tu vi của mười hai vị Tổ Vu chứ?" Tinh huyết của Tổ Vu, quý giá biết bao!

Nhưng vì để tạo ra nhiều Vu tộc hơn, đánh bại Yêu tộc, các Tổ Vu cũng không còn cách nào khác.

Đế Giang cười nói: "Đạo hữu vừa nhìn đã nhận ra, quả thực là như vậy, nhưng mười hai Tổ Vu chúng ta thay phiên nhau bổ sung tinh huyết cho Bàn Cổ Huyết Trì, mỗi lần bổ sung tinh huyết của một Tổ Vu có thể dùng trong một nguyên hội, vì vậy vẫn có thể kiên trì." Đế Phượng Thiên lắc đầu nói: "Đây đều là bí mật của Vu tộc, không ngờ Đế Giang Tổ Vu lại nói cho ta biết như vậy, thực sự không biết là phúc hay họa." Đế Giang chẳng hề để tâm, "haha" cười lớn: "Ta trước nay luôn tin vào mắt nhìn của Hậu Thổ tiểu muội, lợi hại hơn ta nhiều, nếu không cũng chẳng thể thành Thánh được." Đế Phượng Thiên cười khổ, vốn dĩ hắn không muốn dây dưa quá sâu với Vu tộc, dù sao họ cũng là nhân vật chính của lượng kiếp.

Nhưng khi tiếp xúc với các Tổ Vu, bao gồm cả Đại Vu Hình Thiên ngờ nghệch, Đế Phượng Thiên lại khó lòng nảy sinh ác cảm với Vu tộc.

Vu tộc đối với vạn tộc Hồng Hoang quả thực rất đáng sợ, vừa biết đánh lại vừa biết ăn.

Nhưng Vu tộc đối xử với bạn bè lại cực kỳ tốt, thuộc loại dốc lòng dốc sức.

Cách thức qua lại với Vu tộc cũng vô cùng đơn giản và thoải mái, cứ nói thẳng chuyện là được, cảm thấy làm được thì làm, không cần phải suốt ngày tính toán mưu kế, chỉ vài câu là xong chuyện.

Thật đáng tiếc, Vu tộc là nhân vật chính của lượng kiếp, ngoài Hậu Thổ ra, mười một vị Tổ Vu còn lại, ta thật sự không chắc có thể cứu được mấy người.

Đế Phượng Thiên cũng khẽ thở dài trong lòng.

Tiếp đó, Đế Giang dẫn Đế Phượng Thiên tham quan Bàn Cổ Thần Điện.

Bàn Cổ Thần Điện rất lớn, tham quan xong cũng mất mấy năm.

Mấy năm nay, Đế Phượng Thiên đã trò chuyện rất nhiều với Đế Giang.

Đối với con người Đế Giang cũng có thêm một chút hiểu biết.

Đế Giang thực ra là một người có tầm nhìn xa, cũng giống như Hậu Thổ, cảm thấy kết cục cuối cùng của Vu tộc sẽ không tốt đẹp.

Vì vậy, hắn cũng luôn tìm cách hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận có thể triệu hồi Bàn Cổ chân thân, vô cùng mạnh mẽ, một kích có được sức mạnh của Thánh nhân.

Nhưng, Bàn Cổ chân thân đó cũng chỉ có thể đánh ra một kích, sự tiêu hao thực sự quá lớn, đây là một nhược điểm cực lớn.

Hơn nữa Hậu Thổ đã thành Thánh, phải đi trấn thủ Địa Phủ, Thập Nhị Tổ Vu chỉ còn lại mười một người, Đế Giang càng phải tìm cách hoàn thiện trận pháp, nhưng thật sự quá khó!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không giống Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là do Đế Tuấn thông qua pháp bảo cộng sinh Hà Đồ Lạc Thư nghiên cứu ra.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không phải do Đế Giang nghiên cứu ra, mà là vô thượng đại trận được truyền thừa từ ký ức của Bàn Cổ Đại Thần, Đế Giang đối với trận pháp cũng chỉ biết sơ sơ, làm sao mà hoàn thiện được?

Đế Giang cũng kể cho Đế Phượng Thiên nghe phiền não này.

Đế Phượng Thiên cũng bày tỏ rằng sau này nếu có chỗ nào giúp được, nhất định sẽ giúp hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Đế Giang chỉ coi như Đế Phượng Thiên đang an ủi mình, tự nhiên không để trong lòng.

Chương 64

Muốn hoàn thiện vô thượng đại trận được truyền thừa từ ký ức của Bàn Cổ Đại Thần, phải có trình độ về trận pháp cao đến mức nào chứ?

Thánh nhân cũng chưa chắc làm được!

Đương nhiên, Thánh nhân cũng tuyệt đối không thể giúp đỡ Vu tộc, ai cũng biết Vu Yêu nhị tộc là nhân vật chính của lượng kiếp, tuyệt đối không thể nhúng tay vào vũng nước đục này.

Kể cả Đế Phượng Thiên nhờ Thông Thiên Giáo Chủ giúp đỡ, Thông Thiên Giáo Chủ cũng sẽ không đồng ý, lùi một bước, dù Thông Thiên Giáo Chủ đồng ý, Hồng Quân cũng sẽ không đồng ý.

Cho nên muốn hoàn thiện vô thượng đại trận này, thật sự không biết nên tìm ai giúp đỡ.

Sau đó Đế Giang lại dẫn Đế Phượng Thiên đi làm quen với các chiến lực đỉnh cao của Vu tộc, bao gồm cả mấy vị Đại Vu kia.

Hình Thiên nhìn thấy Đế Phượng Thiên thì cứ cười ngây ngô, rõ ràng có chút sợ hãi hắn.

Các Đại Vu khác cũng không khá hơn là bao, đều có vẻ hơi sợ.

Điều này khiến Đế Phượng Thiên vô cùng cạn lời, thì ra ta mới là khắc tinh của Vu tộc!

Thời gian cứ thế từng chút trôi đi.

Dần dần, các Tổ Vu đi đánh nhau ở ngoài Tam Thập Tam Thiên cũng lần lượt trở về.

Ngày đại hôn của Đế Tuấn càng ngày càng gần. -------- Thái Âm

Tinh.

Hơn trăm vạn đội ngũ đón dâu hùng hậu của Yêu tộc trông vô cùng hoành tráng.

Chín con kỳ lân kéo một cỗ kiệu vàng, đẳng cấp vô cùng cao.

Tộc Kỳ Lân sau Long Hán sơ kiếp đã chẳng còn lại bao nhiêu.

Thiên Đình vậy mà tìm được chín con Mặc Kỳ Lân cấp Thái Ất Kim Tiên để kéo kiệu cưới, cũng thật tốn không ít tâm sức.

"Giờ lành đã đến, cung thỉnh hai vị nương nương lên kiệu." Một tiếng hô vang vọng khắp Thái Âm Tinh.

Bên trong Thái Âm Tinh, Thường Hi hít sâu một hơi, vô cùng kiên định nói: "Chàng nhất định sẽ đến!

Tuyệt đối sẽ không lừa ta!" Hi Hòa có chút đau lòng cho muội muội, không nhịn được hỏi: "Vạn nhất, ta nói là vạn nhất, chàng không đến thì sao?" Thường Hi quả quyết nói: "Chàng không đến, ta chết!" Hi Hòa toàn thân chấn động, đến lúc này mới biết muội muội đối với Đế Phượng Thiên kia đã dùng tình sâu đậm đến mức vô phương cứu chữa.

"Ai, không đi chứng cái Đại đạo kia, tại sao lại cứ đặt tâm tư vào chuyện tình tình ái ái này." Hi Hòa thở dài một tiếng, có chút không thể hiểu nổi, trong lòng đã quyết, nếu muội muội làm ra chuyện gì tổn hại đến bản thân, nhất định phải lập tức ngăn cản.

"Trước khi gặp chàng, ta cũng chẳng để tâm đến mấy chuyện tình ái này, mãi đến khi gặp chàng ta mới biết thì ra những thứ đó lại tốt đẹp đến vậy." Thường Hi dường như nhớ lại từng chút kỷ niệm với Đế Phượng Thiên trên Thái Âm Tinh, không khỏi nở một nụ cười.

Hi Hòa bất lực, trúng ma rồi!

Dưới vạn người chú mục, hai chị em thân khoác tiên bào đỏ tiên thiên, đầu đội kim quan tiên thiên, tai đeo bảo châu tiên thiên cuối cùng cũng bay ra khỏi Thái Âm Tinh.

Khuynh thành tuyệt thế!

Trầm ngư lạc nhạn!

Ngoài Đông Hoàng Thái Nhất ra, mấy trăm vạn đội ngũ đón dâu của Yêu tộc đều quỳ xuống nghênh đón Hi Hòa và Thường Hi, những người sắp trở thành Yêu Hậu.

Tuy Đế Tuấn là Yêu Đế, nhưng thực chất Đông Hoàng Thái Nhất vẫn luôn ngang hàng với Đế Tuấn, vì vậy dù gặp Yêu Hậu cũng có thể không quỳ.

Hi Hòa và Thường Hi chậm rãi đáp xuống cỗ kiệu vàng do chín con kỳ lân kéo, không nói một lời.

"Giờ lành đã đến, khởi kiệu!" Đội ngũ đón dâu hùng hậu của Yêu tộc bắt đầu quay về Thái Dương Tinh. -------- Bên trong Thiên Đình, người người tấp nập.

Tiệt Giáo được xưng là vạn tiên triều bái, hôm nay khí thế của Yêu tộc cũng không hề thua kém Tiệt Giáo.

Dù sao Yêu tộc cũng là nhân vật chính của lượng kiếp hiện tại, thế lực sắp đạt đến đỉnh cao, vạn tộc Hồng Hoang đều phải nể mặt Yêu tộc.

Quà mừng tân hôn chất thành núi.

Một số chủng tộc nhân cơ hội nịnh bợ Yêu tộc cũng đã dốc hết tâm tư cho lễ vật tân hôn.

"Ha ha ha, Đế Tuấn Thiên hôn, ngày vui lớn như vậy, sao có thể thiếu ta được." Ngay khi mọi thứ đang diễn ra một cách có trật tự.

Bỗng nhiên, một tiếng quát như sấm truyền khắp cả Thiên Đình, mười một bóng người mang theo sát khí ngút trời chậm rãi xuất hiện bên ngoài Thiên Đình.

Là Tổ Vu!

Tất cả tân khách đều kinh ngạc quay đầu lại, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành, đây là tiết tấu muốn gây chuyện rồi. ...

Tiếng cười lớn của các Tổ Vu truyền khắp cả Thiên Đình.

Vạn tộc Hồng Hoang đến Thiên Đình chứng kiến Thiên hôn đều biến sắc.

Thiên hôn sẽ không biến thành hiện trường sự cố lớn chứ?

Các Tổ Vu lại dám đến Thiên Đình phá hoại Thiên hôn của Yêu Đế?

Đây là sân nhà của Yêu tộc mà!

Đánh nhau ở đây, các Tổ Vu không chiếm được lợi thế.

Vì vậy không có bất kỳ chủng tộc nào nghĩ rằng hôm nay các Tổ Vu sẽ đến.

"Đế Giang, hôm nay là ngày Thiên hôn của bản đế, nếu ngươi dám gây sự, hôm nay ta sẽ cùng Vu tộc cá chết lưới rách!" Đế Tuấn trên long ỷ chậm rãi mở mắt, vừa mở miệng đã vô cùng uy nghiêm.

Lời của Đế Tuấn quả thực là thật, càng là đại lão càng coi trọng mặt mũi, dám phá hoại Thiên hôn của ta chẳng phải là tát vào mặt Đế Tuấn ta sao?

Vậy thì đừng nói nhảm nữa, đại quyết chiến luôn đi!

Đế Giang cười lớn: "Chẳng phải vạn tộc Hồng Hoang đều có thể đến sao?

Lẽ nào Vu tộc chúng ta không phải người Hồng Hoang?

Đến đây xin chén rượu uống, Đế Tuấn sẽ không keo kiệt đến mức một ngụm rượu cũng không cho ta uống chứ?" Nói rồi, Đế Giang định dẫn mười vị Tổ Vu còn lại vào chỗ ngồi.

Nhưng lại bị Thập Đại Yêu Thánh chặn đường.

"Sao?

Muốn đánh nhau à?" Đế Giang nhìn Côn Bằng dẫn đầu, thản nhiên hỏi một câu.

Côn Bằng đương nhiên không muốn đánh nhau với tên điên Đế Giang này, chỉ đang đợi mệnh lệnh của Đế Tuấn, nếu muốn đánh, hắn cũng chỉ có thể cứng rắn mà lên.

"Để họ vào!" Đế Tuấn lên tiếng, hôm nay là ngày Thiên hôn, chỉ cần Vu tộc không gây sự, Đế Tuấn chắc chắn sẽ không phá hỏng Thiên hôn.

Đế Giang dẫn theo mười vị Tổ Vu còn lại đi vào, tìm một chỗ ngồi xuống rồi bắt đầu uống rượu.

Huyền Minh dường như nghĩ ra điều gì, hỏi: "Ca ca, chúng ta hình như quên mang hạ lễ rồi?" Đế Giang vừa uống rượu vừa lớn tiếng trả lời: "Không sao, Đế Tuấn không nhỏ mọn như vậy, các Tổ Vu chúng ta đích thân đến đã cho hắn đủ mặt mũi rồi, Đế Tuấn sẽ không đòi hạ lễ của chúng ta đâu." Cuộc đối thoại của hai người rất lớn.

Khiến cho mặt Đế Tuấn đầy vạch đen.

Không mang thì không mang, cần gì phải nói to như vậy?

Vạn tộc Hồng Hoang đều rất sợ Vu tộc, vì vậy đều đứng tránh xa.

Chương 65

Cả một khu vực lớn chỉ có mười một vị Tổ Vu đang lớn miệng ăn thịt, lớn hớp uống rượu.

Không lâu sau, Đông Hoàng Thái Nhất dẫn theo mấy trăm vạn đội ngũ đón dâu trở về.

Khi vạn tộc Hồng Hoang nhìn thấy chín con kỳ lân kéo cỗ kiệu vàng, cũng kinh ngạc trước sự lớn mạnh của Yêu tộc.

Cảnh tượng này quá đẳng cấp, phải biết rằng tộc Kỳ Lân năm xưa cũng là bá chủ thiên địa!

Một lúc sau, Hi Hòa và Thường Hi xinh đẹp tuyệt trần cuối cùng cũng bước ra khỏi kiệu.

Quả nhiên là hai vị tiên tử tuyệt sắc!

Thực lực một người là Chuẩn Thánh trung kỳ, một người là Chuẩn Thánh sơ kỳ, cũng xứng đôi với Yêu Đế.

Vẻ đẹp hôm nay của Hi Hòa và Thường Hi cũng khiến Đế Tuấn sáng mắt lên.

Thường Hi lập tức nhìn quanh, không thấy bóng dáng Đế Phượng Thiên.

Lòng lập tức thất vọng, tại sao chàng không đến?

Hi Hòa khẽ nói: "Muội muội ngốc, chàng sẽ không đến đâu, cho dù là con trai của Thánh nhân, cũng không thể vì hai người phụ nữ mà đắc tội với Yêu tộc hùng mạnh hiện nay." Hi Hòa thấy Thường Hi sắp khóc, cuối cùng không nhịn được nói ra suy nghĩ của mình.

Thường Hi vẫn kiên định nói: "Chàng nhất định sẽ đến, chàng đã

hứa với ta!" Hi Hòa bất lực lắc đầu, trừ khi Thông Thiên Thánh Nhân hộ tống Đế Phượng Thiên đến Thiên Đình, nếu không Đế Phượng Thiên sao dám đến Thiên Đình cướp dâu?

Thông Thiên Thánh Nhân cũng không thể làm chuyện không phù hợp với thân phận Thánh nhân như vậy được!

Hi Hòa nói rất rõ ràng, chắc chắn rằng Đế Phượng Thiên nhất định sẽ không đến.

Muội muội đáng thương, bị người ta lừa rồi, mà vẫn một lòng một dạ.

Nếu không phải Đế Phượng Thiên là con trai của Thánh nhân, Hi Hòa đã xông đến Bồng Lai Tiên Đảo để đòi một lời giải thích rồi.

Bây giờ Hi Hòa lại đang phiền não một chuyện khác, có nên giải thích với Đế Tuấn chuyện muội muội không còn là thân trong trắng hay không?

Ngay khi Hi Hòa đang suy nghĩ vẩn vơ.

"Yo!

Khá náo nhiệt nhỉ?

Mọi người đều đến đủ rồi sao?" Vốn tưởng mọi người đã đến đủ, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên từ ngoài Thiên Đình.

Chỉ thấy một thanh niên mặc hắc bào chắp tay sau lưng, bước đi bá vương "lục thân bất nhận", chậm rãi tiến về phía Thiên Đình.

Tất cả các đại lão lập tức nhận ra, đó chính là nghịch tử của Thông Thiên Thánh Nhân, Đế Phượng Thiên!

Sao tên sát tinh này lại đến đây?

Trong khoảnh khắc, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Đế Phượng Thiên.

Không ai chú ý rằng đôi mắt tuyệt đẹp của Thường Hi đã rơi hai hàng lệ trong!

"Chàng đến rồi, chàng thật sự đã đến!" Hi Hòa cũng trừng lớn mắt, nhìn bóng người mặc hắc bào một mình tiến đến.

Dù chỉ có một mình, dù tu vi còn chưa đến Chuẩn Thánh, nhưng vẫn ngông cuồng vô đối, tự có một loại khí thế cao cao tại thượng, không coi bất kỳ ai ở đây ra gì.

Hi Hòa lần đầu tiên nhìn thấy một mặt khác của Đế Phượng Thiên, vì trước đây khi Đế Phượng Thiên đến Thái Âm Tinh, hắn vẫn luôn tỏ ra ôn hòa.

"Không ngờ Thánh tử cũng đến chứng kiến Thiên hôn của Thiên Đế chúng ta." Đông Hoàng Thái Nhất thấy Đế Phượng Thiên đến, cũng tiến lên chào hỏi.

Đế Phượng Thiên tuy tu vi hiện tại chưa đủ cao, nhưng là con trai của Thánh nhân, tốc độ tiến bộ tu vi chúng sinh Hồng Hoang đều thấy rõ.

Sau này dù không thể chứng đạo, cũng tất nhiên là tồn tại hàng đầu trong số các Chuẩn Thánh, vì vậy Đông Hoàng Thái Nhất cao ngạo cũng chào hỏi Đế Phượng Thiên.

Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất không biết Đế Phượng Thiên đến làm gì.

Đế Tuấn thì mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng thôi diễn một hồi lại không phát hiện ra gì.

Mọi thứ liên quan đến Đế Phượng Thiên đều không thể thôi diễn, điểm này đã được chứng thực trên người Đạo Tổ.

"Thì ra là Đông Hoàng đạo hữu, đệ đệ của Yêu Đế, cửu ngưỡng đại danh!" Đế Phượng Thiên cũng mỉm cười chào hỏi Đông Hoàng

Thái Nhất.

Đế Phượng Thiên nhìn một vòng, phát hiện các đại lão Hồng Hoang, trừ Thánh nhân ra, đều có mặt đông đủ.

Có một Thánh nhân, đó là Nữ Oa, vì Phục Hy là ca ca của Nữ Oa, được Đế Tuấn phong làm Đại Yêu Thánh, vì mối quan hệ này, Nữ Oa cũng nể mặt đến Thiên Đình.

Đế Phượng Thiên nháy mắt với Nữ Oa, Nữ Oa mắt nhìn thẳng, dường như không thấy Đế Phượng Thiên.

Cuối cùng, Đế Phượng Thiên khóa chặt ánh mắt vào Đế Tuấn, từng chữ từng câu nói: "Hôm nay, ta đến Thiên Đình muốn một người." Ách..!?

Lời này vừa ra, tất cả các đại lão đều hơi kinh ngạc, Đế Phượng Thiên không phải đến chứng kiến Thiên hôn, mà là đến đòi người?

"Ồ, không biết đạo hữu muốn ai?" Đế Tuấn híp mắt, nhìn về phía Đế Phượng Thiên.

Khi lời của Đế Phượng Thiên vừa thốt ra, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Nữ Oa.

Bởi vì chuyện cá cược lần trước giữa Đế Phượng Thiên và Nữ Oa không biết từ đâu đã lan truyền khắp Hồng Hoang, trong giới đại lão ai cũng biết chuyện đó.

Chuyện đó tự nhiên là do Đế Phượng Thiên "không cẩn thận" truyền ra.

Nữ Oa suýt nữa hộc máu, đều nhìn ta làm gì?

Tên Đế Phượng Thiên chết tiệt này, không lẽ vì vụ cá cược kia mà truy đến tận Thiên Đình chứ?

Hôm nay là ngày đại hôn của Yêu Đế đó!

Có thể đừng chơi lớn như vậy không?

Sớm biết vậy ta ở trong Oa Hoàng Cung đánh chết cũng không ra ngoài.

Thực ra Nữ Oa cũng cảm thấy Đế Phượng Thiên là vì mình mà đến.

Vì vậy có chút chột dạ.

Nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Chỉ có các Tổ Vu biết chuyện gì đang xảy ra, ai nấy đều đang chờ xem kịch hay.

"Ồ, xin lỗi, ta vừa nói nhầm, không phải một người, ta muốn hai người, Hi Hòa và Thường Hi!" Đế Phượng Thiên vừa dứt lời, cả Thiên Đình im phăng phắc, có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi. ...

"Ồ, xin lỗi, ta vừa nói nhầm, không phải một người, ta muốn hai người, Hi Hòa và Thường Hi!" Đế Phượng Thiên vừa dứt lời, cả Thiên Đình im phăng phắc, có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Tất cả các đại lão gần như ngừng thở.

Huynh đệ, đến cướp dâu à?

Cũng quá ngông cuồng rồi đi?

Cướp dâu của Yêu Đế?

Cảnh tượng hoàn toàn tĩnh lặng, không một ai dám lên tiếng.

Thường Hi cuối cùng không nhịn được bật khóc nức nở.

Chương 66

Phượng Thiên ca ca thật lòng với mình, mọi sự chờ đợi đều đáng giá.

Chàng thật sự đã đến, một mình đến đây, chỉ vì lời hẹn ước năm xưa!

Hi Hòa thì ngây người đứng đó, đầu óc có chút không theo kịp...

Chàng thật sự đến rồi?

Hi Hòa cảm thấy như lần đầu tiên nhận thức con người này, Đế Phượng Thiên lúc này khiến nàng cảm thấy có chút xa lạ.

Thường Hi vừa khóc, lại vừa hay bị các đại lão hiểu lầm, cho rằng Thường Hi tiên tử vì bị người ta sỉ nhục nên mới khóc lóc.

Ai cũng biết Đế Phượng Thiên là tên phá gia chi tử, thích mỹ nhân, bên cạnh toàn thị nữ đẹp như tiên, lại cứ bám riết Nữ Oa không tha, không ngờ sắc đảm bao thiên lại dám đến Thiên Đình cướp dâu, trực tiếp khiến Thường Hi tiên tử tức phát khóc.

Minh Hà Lão Tổ ở một bên trong lòng cười khoái chí.

Tốt lắm!

Quậy tốt lắm!

Tốt nhất là đánh nhau đi, đánh chết tên nhóc không biết trời cao đất dày này.

Nữ Oa nghe lời Đế Phượng Thiên nói, không ngờ Đế Phượng Thiên không phải vì mình mà đến, trong lòng không hiểu sao lại có chút mất mát.

Nữ Oa cũng có chút hiểu biết về Đế Phượng Thiên, nếu Đế

Phượng Thiên không quen biết hai vị tiên tử Hi Hòa, Thường Hi, chắc chắn sẽ không đến cướp hôn.

Cho nên, tên nhóc thối này từ lúc nào đã qua lại với Hi Hòa và Thường Hi?

Đến khi Nữ Oa phát hiện ra mình đang ghen, lập tức ổn định đạo tâm, đè nén hết mọi cảm xúc xuống.

Lão nương thật sự trúng độc của tên nhóc thối này rồi, Nữ Oa thầm mắng những suy nghĩ lung tung trong lòng.

Không ai dám lên tiếng, lúc này chỉ có bản thân Đế Tuấn mới có tư cách mở miệng.

"Đạo hữu nói đùa hơi quá rồi, nếu đạo hữu ngồi xuống chứng kiến Thiên hôn của bản đế, bản đế có thể coi như chưa nghe thấy gì." Giọng nói uy nghiêm của Đế Tuấn cuối cùng cũng vang lên, vẫn chừa lại một chút đường lui cho cả hai bên.

Nhưng sát cơ từng đợt khó mà che giấu.

Đây là điềm báo trước cơn thịnh nộ của Đế Tuấn.

Lời nói vừa rồi của Đế Phượng Thiên chính là tát thẳng vào mặt hắn.

"Hi Hòa và Thường Hi, ta, Đế Phượng Thiên, muốn, Yêu Đế có thể chọn Yêu Hậu khác." Đối mặt với Đế Tuấn sắp nổi giận, Đế Phượng Thiên một mặt vẫn vân đạm phong khinh, hoàn toàn không sợ hãi, nhưng lời nói ra lại bá khí vô đối, mở miệng liền muốn Yêu Đế "chọn Yêu Hậu khác", ở Hồng Hoang trừ Đế Phượng Thiên ra thật không ai dám nói ra lời này.

Đế Phượng Thiên nói từng chữ từng câu, ngữ khí kiên định vô cùng, bá khí tuyệt luân!

Theo lời nói của Đế Phượng Thiên thốt ra, từng vị đại lão đều ngây ra như phỗng!

Thánh nhị đại thật sự có thể muốn làm gì thì làm sao?

Sắc mặt của đám Yêu tộc Thiên Đình đều không tốt, bao gồm cả Đông Hoàng Thái Nhất đã chào hỏi Đế Phượng Thiên trước đó.

Hoàn toàn không coi Thiên Đình Yêu tộc ra gì!

Tiệt Giáo ngoài việc có Thánh nhân che chở, thực lực so với Thiên Đình chúng ta kém xa vạn dặm, dựa vào đâu mà dám ngang ngược như vậy?

Không ai dám nói, tiếp theo chỉ có thể do chính Đế Tuấn giải quyết.

Đế Tuấn chậm rãi đứng dậy, sắc mặt âm trầm đến cực điểm, lạnh lùng nói: "Tiệt Giáo muốn khai chiến với Thiên Đình ta?" Khi Đế Tuấn thốt ra câu nói này, một luồng khí tức tu vi Chuẩn Thánh viên mãn lập tức bao trùm toàn bộ Thiên Đình, tuy uy áp nhắm vào Đế Phượng Thiên, nhưng những Đại La Kim Tiên dưới Chuẩn Thánh đều mặt đỏ bừng, hai chân không nhịn được run rẩy.

Tu vi dưới Đại La Kim Tiên thì trực tiếp quỳ rạp trên đất, toàn thân run rẩy không thể động đậy.

Chuẩn Thánh viên mãn!

Cảnh giới này quá mạnh mẽ.

Tiến thêm một bước nữa chính là Chuẩn Thánh đỉnh phong, mạnh nhất dưới Thánh nhân!

Đối mặt với uy áp Chuẩn Thánh vô cùng đáng sợ, Đế Phượng Thiên tế ra Thí Thần Thương, một luồng sát khí ngút trời càn quét cả Thiên Đình, trực tiếp chặn lại phần lớn uy áp khủng bố đó.

Đế Phượng Thiên vẫn ngẩng cao đầu ưỡn ngực nhìn thẳng vào Đế Tuấn, không chút sợ hãi!

Đế Phượng Thiên biết lão đa nhất định đang chú ý bên này, dù thế nào cũng không thể xảy ra nguy hiểm.

Căn bản không tồn tại chuyện sợ hãi.

Đế Tuấn tuy là Yêu Đế, nhưng trước mặt Thánh nhân thì tính là gì?

Ở Bích Du Cung xa xôi, Thông Thiên Giáo Chủ thở dài một tiếng: "Nghịch tử a!

Sớm muộn gì cũng bị tên nghịch tử này tức chết!" Than thở xong, Thông Thiên Giáo Chủ lại lặng lẽ bố trí Tru Tiên Kiếm Trận ở Thái Dương Tinh, đề phòng nghịch tử gặp nguy hiểm.

Thông Thiên Giáo Chủ chỉ bảo vệ Đế Phượng Thiên không bị thương tổn, chứ không đi chém giết Đế Tuấn, bởi vì Đạo Tổ đã đích thân dặn dò, Vu Yêu lượng kiếp sắp đến, Thánh nhân không được nhập kiếp.

Nếu có Thánh nhân nào muốn giết Đế Tuấn, Đạo Tổ nhất định sẽ đích thân ra tay ngăn cản.

Đế Tuấn có thể chết trong tay Vu tộc, tuyệt đối không thể chết trong tay Thánh nhân.

Tuy Thông Thiên Thánh Nhân ra tay kín đáo, người khác có lẽ không nhận ra, nhưng Nữ Oa nhất định đã nhận ra.

Theo sự căm hận giữa Vu Yêu nhị tộc ngày càng sâu sắc, thiên cơ càng lúc càng hỗn loạn, một mảng hỗn độn không thể thôi diễn.

Ngay cả Hồng Quân cũng không nhìn ra kết cục cuối cùng của Vu Yêu nhị tộc sẽ như thế nào, cho nên tuyệt đối không thể để bất kỳ thế

lực mạnh mẽ nào khác tiếp tục nhập kiếp, nếu không thiên cơ sẽ càng thêm hỗn loạn, thậm chí có khả năng thoát ly quỹ đạo ban đầu.

Chỉ cần Thánh nhân không nhập kiếp, thế lực của họ căn bản không thể thay đổi đại thế.

Nhưng, Hồng Quân đã bỏ qua Đế Phượng Thiên, tuy không phải Thánh nhân, nhưng lại đang dựa vào sức mạnh của mình từng chút một thay đổi kết cục ban đầu.

Tất cả những gì Đế Phượng Thiên làm không hoàn toàn vì gái, mà có mưu đồ lớn hơn.

Phải thay đổi kết cục gần như đồng quy vu tận của Vu Yêu nhị tộc, nếu không đại kiếp tiếp theo sẽ là Phong Thần đại kiếp, đó là lúc Tiệt Giáo nhập kiếp.

Chỉ có thay đổi kết cục của Vu Yêu lượng kiếp, mới có thể làm chậm bước chân của Phong Thần đại kiếp.

Đương nhiên, Đế Phượng Thiên cũng không thể thay đổi quá nhiều, dù sao hiện tại hắn không thể chống lại ý chí Thiên Đạo.

Nhưng hắn phải cố gắng hết sức thử một lần.

Tất cả các đại lão đều đang chờ đợi câu trả lời của Đế Phượng Thiên, không ai ngờ tên nhị lăng tử không sợ trời không sợ đất như Đế Phượng Thiên lại có thể đáp lại bằng những lời lẽ kinh thiên động địa.

"Yêu tộc thật uy phong, cướp người phụ nữ của ta, lại còn hỏi Tiệt Giáo ta có muốn khai chiến không?

Ta hỏi Yêu Đế một câu, ngươi có muốn khai chiến với Tiệt Giáo không?" Lời nói của Đế Phượng Thiên vang dội, mang theo sát ý ngút trời, không hề sợ hãi Đế Tuấn sắp nổi điên.

Các đại lão đều cạn lời, mặt của tên nhóc này còn dày hơn cả Tam Thập Tam Thiên sao?

Rõ ràng là ngươi đến cướp dâu, lại thành Yêu Đế cướp người phụ nữ của ngươi?

Đế Tuấn tức quá hóa cười nói: "Bản đế cướp người phụ nữ của ngươi?

Thật là chuyện cười lớn nhất thiên hạ, lẽ nào ngươi và Hi Hòa, Thường Hi quen biết nhau?" Đồng thời khi Đế Tuấn nói, sát khí càng thêm cuồng bạo, Đông Hoàng Thái Nhất cũng lặng lẽ tế ra Đông Hoàng Chung, tùy thời chuẩn bị khai chiến.

"Ha ha ha, có chuyện gì từ từ nói, nổi nóng làm gì?" Đế Giang phát hiện tình hình không ổn, sắp đánh nhau rồi, lập tức dẫn theo mười vị Tổ Vu còn lại chắn trước mặt Đế Phượng Thiên.

"Đế Giang, ngươi tìm chết!" Đế Tuấn thật sự sắp tức điên rồi, lúc này Vu tộc đáng ghét lại nhảy ra.

Chương 67

Các đại lão lúc này mới hiểu ra, thì ra Đế Phượng Thiên sớm đã cùng phe với Vu tộc, thảo nào lại tự tin như vậy.

"Ha ha ha, ta, Đế Giang, tìm chết cũng không phải một hai lần, Đế Tuấn có thể giết được chúng ta ngay bây giờ sao?

Hơn nữa, Đế Tuấn cướp người phụ nữ của người khác, bây giờ còn muốn giết người diệt khẩu à?" Đế Giang ra vẻ lợn chết không sợ nước sôi.

Đế Tuấn cảm giác mình sắp tức hộc máu, giận dữ nói: "Hi Hòa, Thường Hi, nói cho mọi người biết, các ngươi có từng quen biết Đế Phượng Thiên không?" Bị cướp dâu, lại còn bị người ta vu oan, Đế Tuấn đời nào chịu nỗi oan ức này, nếu không phải Vu tộc và Đế Phượng Thiên liên thủ khiến Đế Tuấn kiêng dè, hắn đã sớm ra tay rồi.

Đế Phượng Thiên chuyển ánh mắt sang Thường Hi, lúc này Thường Hi mặt đầy nước mắt.

Các đại lão cảm thấy Đế Phượng Thiên thật quá vô sỉ, khiến Thường Hi tiên tử tức phát khóc, còn oan uổng Yêu Đế cướp người phụ nữ của mình.

"Còn không qua đây, chờ đến khi nào?" Đế Phượng Thiên mỉm cười mở miệng.

"Vụt" Thường Hi hóa thành một đạo tàn ảnh, trực tiếp lao vào lòng Đế Phượng Thiên khóc lớn, khóc hoàn toàn không giống một Chuẩn Thánh, mà giống như một thiếu nữ yếu đuối chịu đựng nỗi oan ức tột cùng.

"Phượng Thiên ca ca, em cứ nghĩ chàng sẽ không đến....." Các đại

lão: “???” ...

Khi Thường Hi khóc lóc lao vào lòng Đế Phượng Thiên, tất cả các đại lão đều mộng bức.

Đương nhiên cũng bao gồm cả Nữ Oa và chính Đế Tuấn.

Ban đầu mọi người đều cho rằng Thường Hi cảm thấy bị người ta cướp hôn, cảm thấy bị bắt nạt tận cửa, có chút tủi thân nên mới khóc.

Kết quả bây giờ xem ra hoàn toàn không phải như vậy!

Thường Hi dường như thấy Đế Phượng Thiên đến cướp hôn, quá vui mừng, cảm xúc kích động nên mới khóc.

Tên bại hoại Đế Phượng Thiên này từ lúc nào đã chiếm được trái tim của hai chị em Thường Hi?

Một chút phong thanh cũng không có?

Đế Tuấn tức đến mức mặt mày xanh mét.

Không cần trả lời nữa, Thường Hi đã tự mình lao vào vòng tay Đế Phượng Thiên rồi.

Cú lật kèo này cũng quá ngoạn mục rồi đi?

Đầu óc của tất cả các đại lão có mặt tại hiện trường như bị sét đánh, trực tiếp đoản mạch.

Thì ra thật sự là Đế Tuấn không biết xấu hổ cướp người phụ nữ của người khác!

Xem kìa, Thường Hi tiên tử tủi thân đến mức lao vào lòng Đế Phượng Thiên rồi kìa!

Ban đầu là Đế Phượng Thiên hành động vô lễ, cưỡng ép phá hoại Thiên hôn của Yêu Đế.

Kết quả bây giờ ngược lại, Đế Tuấn lại trở thành kẻ vô lễ, sự đảo

ngược quá nhanh chóng, khiến đầu óc các đại lão có mặt tại hiện trường có chút mơ màng.

Lý lẽ có quan trọng không?

Quan trọng!

Tuy Hồng Hoang tôn sùng thực lực, nhưng phải biết rằng sau lưng Đế Phượng Thiên là lão đa Thánh nhân.

Nếu Đế Phượng Thiên không chiếm lý, Thông Thiên Thánh Nhân cũng không tiện cưỡng ép ra tay can dự, dù sao Thánh nhân cũng phải giữ thể diện.

Nhưng nếu Đế Phượng Thiên chiếm được lý, vậy thì không thể xem thường được!

Thông Thiên Thánh Nhân có thể bất cứ lúc nào nhảy ra hét lớn một tiếng: "Đế Tuấn tiểu nhi, dám cướp con dâu tương lai của ta, còn muốn đánh con trai ta?

Có muốn thử uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận của bản tôn không?" Như vậy thì vô cùng đáng sợ rồi!

Cảnh tượng trở nên vô cùng khó xử, thuộc loại khó xử không thể hóa giải.

Nữ Oa không hiểu sao lại cảm thấy trong lòng một trận phiền muộn.

Đặc biệt là khoảnh khắc Thường Hi lao vào lòng Đế Phượng Thiên, Nữ Oa cảm thấy tên này đúng là một kẻ cặn bã chính hiệu!

Nữ Oa bây giờ không biết từ "tra nam", nếu biết nhất định sẽ dùng từ này để hình dung Đế Phượng Thiên.

Tên tra nam này, chân trước còn muốn cưới ta, muốn lấy Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên làm sính lễ.

Hay lắm!

Chưa được bao nhiêu năm, ngay trước mặt lão nương đã đưa đẩy mắt đi mày lại với người phụ nữ khác, còn muốn cướp dâu!

Đơn giản là tra nam đến tận trời xanh!

Nữ Oa cảm thấy đạo tâm của mình lại có chút rối loạn, vội vàng đè nén những suy nghĩ lung tung đó xuống.

Ở góc khuất, Minh Hà Lão Tổ đang chờ xem kịch hay cũng bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Tên phá gia chi tử này vậy mà cũng có người thích?

Hi Hòa và Thường Hi có bị mù không vậy?

Yêu Đế đường đường của Yêu tộc không cần, lại cứ phải theo một tên Thánh nhị đại tai tiếng?

Cách đó không xa, Nữ Tiên Chi Thủ Tây Vương Mẫu nhìn người đàn ông đã giết Đông Vương Công, trong lòng nảy sinh một chút chán ghét.

Nam Tiên Chi Thủ Đông Vương Công và Nữ Tiên Chi Thủ Tây Vương Mẫu có chút giao tình, đương nhiên không phải loại giao tình nam nữ, dù sao đều là Nam Nữ Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ đích thân phong, tư dưới có chút qua lại kết thành minh hữu cũng là chuyện bình thường.

Vì vậy, Tây Vương Mẫu không có cảm tình với Đế Phượng Thiên, đương nhiên Tây Vương Mẫu cũng không dám biểu lộ sự bất mãn trước mặt Đế Phượng Thiên, bà ta thông minh hơn tên Đông Vương Công không biết trời cao đất dày kia.

Ngoài Nữ Oa, năm vị Thánh nhân còn lại cũng đang chú ý đến động tĩnh ở Thiên Đình, ai nấy đều khóe miệng giật giật, vô cùng cạn

lời.

"Con trai ngoan, quả nhiên con trai của ta, Thông Thiên, có sức hấp dẫn lớn, giống như ta hồi trẻ vậy, ha ha ha....." Chỉ có ở Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ cười không ngớt.

Suy nghĩ của các đại lão đều không giống nhau, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, Đế Phượng Thiên một lần nữa trở thành tiêu điểm duy nhất.

Hi Hòa cũng thở dài một hơi, đi đến bên cạnh Đế Phượng Thiên.

Đã đến nước này, Hi Hòa cũng phải đưa ra lựa chọn giống như muội muội, trừ khi Hi Hòa muốn trở mặt với muội muội mình.

Đế Phượng Thiên hoàn toàn không để ý đến Hi Hòa, nhưng Hi Hòa lại không thể không trở thành người phụ nữ của Đế Phượng Thiên.

Thủ đoạn của tra nam này chơi thật là cao tay!

Xứng đáng là tổ sư gia của tra nam!

"Ta và Thường Hi, Hi Hòa đã tình đầu ý hợp từ vạn năm trước, Yêu tộc không màng đến sự phản đối của hai vị tiên tử, nhất quyết muốn họ làm Yêu Hậu Thiên Đình, có phải là không coi Tiệt Giáo ta ra gì, không coi lão đa Thông Thiên Thánh Nhân của ta ra gì không?" Đế Phượng Thiên dõng dạc chất vấn Đế Tuấn đang từ chỗ suýt nổi giận giờ có chút mộng bức.

"Hừ, lúc đại ca ta đi hạ sính lễ, hai vị cũng không nói ra mối quan hệ với ngươi, làm sao bọn ta biết được?" Đông Hoàng Thái Nhất nghe không lọt tai nữa, lập tức đứng ra phản bác.

"Ta rõ ràng đã từ chối, nhưng thái độ của Yêu tộc quá cứng rắn, hai nữ tử yếu đuối chúng ta có thể làm gì được?" Thường Hi cũng nhảy ra phản bác lời của Đông Hoàng Thái Nhất, nàng đối với Đông

Hoàng Thái Nhất này trước nay không có thiện cảm.

Các đại lão cạn lời.

Một Chuẩn Thánh sơ kỳ, mà là nữ tử yếu đuối, có vẻ không thích hợp lắm nhỉ?

Theo cách nói này thì 99% phụ nữ ở Hồng Hoang đều là nữ tử yếu đuối sao?

Quả nhiên, một tiên tử tốt đẹp đã bị tên Thánh nhị đại vô sỉ Đế Phượng Thiên này làm hư rồi.

"Hừ, Đế Phượng Thiên không đến sớm, không đến muộn, lại cứ đến vào ngày Thiên hôn, ta thấy ngươi cố ý đến gây sự với Yêu tộc chúng ta." Đông Hoàng Thái Nhất mặt mày âm trầm nói ra suy đoán của mình.

Chương 68

Các đại lão cũng không ngốc, đều cảm thấy Đông Hoàng Thái Nhất nói có lý.

Trăm năm trước Đế Tuấn đã thông báo cho cả Hồng Hoang về Thiên hôn.

Nếu có hiểu lầm, sao không nói sớm, lại cứ chọn đúng lúc này?

Quả thực giống như đến gây sự.

Đế Phượng Thiên đã trở thành minh hữu với Vu tộc, vậy thì tự nhiên là đến gây sự, điểm này quá rõ ràng.

Muốn thay đổi một chút kết cục gần như đồng quy vu tận của Vu Yêu nhị tộc, phải chọn một phe, để cán cân nghiêng đi, và hắn đã chọn Vu tộc.

"Yêu tộc cướp người phụ nữ của ta, lại thành ta đến gây sự, không hổ là Yêu tộc cường thế!

Khả năng đổi trắng thay đen này khiến chúng ta tự thấy hổ thẹn, Yêu tộc nếu muốn chiến, vậy thì chiến!" Đế Phượng Thiên không hề lùi bước, mặc kệ Yêu tộc nói gì, cứ bám chặt vào việc Yêu tộc muốn cướp người phụ nữ của mình, đứng ở góc độ "người bị hại".

Ba chữ "vậy thì chiến" vừa thốt ra, khí thế ngút trời, sát ý bùng nổ.

"Ân, ta cũng thấy nói nhảm nhiều quá vô dụng, không bằng đánh một trận!" Đế Giang xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, lập tức cười hì hì bổ sung một câu.

"Ha ha ha, đánh đi!

Tay ta đang ngứa ngáy đây, đã không thể chờ đợi được nữa rồi."

Cộng Công ngửa mặt lên trời cười lớn, chỉ mong lập tức đánh một trận, nói nhảm nửa ngày thật quá vô vị!

Đông Hoàng Thái Nhất nhẫn hết nổi, trực tiếp tế ra Đông Hoàng Chung, một luồng Thái Dương Chân Hỏa có thể thiêu đốt vạn vật trên thế gian trực tiếp đánh về phía Đế Giang.

"Đối thủ của ngươi là bọn ta!" Cú Mang và Nhục Thu trực tiếp hiển hóa Tổ Vu chân thân, đại chiến với Đông Hoàng Thái Nhất.

Côn Bằng bất đắc dĩ, dẫn theo chín Đại Yêu Thánh còn lại hỗn chiến với các Tổ Vu còn lại ngoại trừ Đế Giang.

Đám đông hoảng sợ như thủy triều lui ra, một lời không hợp đã đánh nhau rồi?

Hỗn Độn Chung là chí bảo phòng ngự tiên thiên, phi Thánh nhân không thể phá, cho nên dù Cú Mang và Nhục Thu liên thủ, lực công kích của Tổ Vu chân thân mạnh mẽ vô đối, nhất thời cũng không làm gì được Đông Hoàng Thái Nhất.

Dòng khí hỗn độn của Hỗn Độn Chung bảo vệ Đông Hoàng Thái Nhất chặt chẽ, cộng thêm Đông Hoàng Thái Nhất có Thái Dương Chân Hỏa làm thủ đoạn công kích, hoàn toàn ra vẻ ung dung tự tại.

Nhưng công kích của Vu tộc chỉ sẽ càng ngày càng cuồng bạo.

"Đông, đông, đông" tiếng chuông chói tai vang lên từng hồi.

Lực đạo khủng bố vô tận của Tổ Vu chân thân truyền vào trong Đông Hoàng Chung, sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất cũng dần dần có chút khó coi.

Đế Giang đứng vững trước mặt Đế Phượng Thiên, nhìn thẳng vào Đế Tuấn trên long ỷ vẫn chưa ra tay.

Lúc này, mấy chục triệu Yêu tộc ở bên ngoài cũng điên cuồng lao

về phía Thiên Đình.

Đây là Thiên Đình, đây là địa bàn của Yêu tộc, về số lượng Yêu tộc tự nhiên chiếm ưu thế tuyệt đối.

Không phải Yêu tộc nào cũng có tư cách gia nhập Thiên Đình, vì vậy tuy có ức vạn Yêu tộc, nhưng trên Thiên Đình chỉ có mấy chục triệu Yêu tộc tinh nhuệ nhất.

"Sao nào, lão đối thủ, có muốn đánh một trận không?" Đế Giang mỉm cười gửi lời mời đến Đế Tuấn. ...

"Sao nào, lão đối thủ, có muốn đánh một trận không?" Đế Giang mỉm cười gửi lời mời đến Đế Tuấn.

Đế Tuấn mặt không biểu cảm, không biết đang nghĩ gì.

Phục Hy đau đầu, sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Hắn nhìn về phía muội muội Nữ Oa.

"Nữ Oa lắc đầu với hắn." Nữ Oa sớm đã cảm nhận được Thông Thiên sư huynh đã bố trí Tru Tiên Kiếm Trận ở đây, đánh tiếp không có lợi gì cho Yêu tộc cả.

Phục Hy thấy Nữ Oa lắc đầu, biết rằng Nữ Oa nhất định đã cảm nhận được nguy hiểm mà mình không cảm nhận được.

Phục Hy lập tức cũng lắc đầu với Đế Tuấn, ra hiệu Yêu Đế nhẫn nại.

Đế Tuấn mặt mày âm trầm đáng sợ, hôm nay mặt mũi Yêu Đế hắn đã mất hết rồi.

Nhìn trận chiến hỗn loạn, và đại quân Yêu tộc sắp sửa tràn vào Thiên Đình.

Đế Tuấn cuối cùng cũng mở miệng vàng.

“Dừng tay!” Yêu Đế lên tiếng, Yêu tộc và Vu tộc đang hỗn chiến đều tạm thời dừng tay.

Cộng Công và Chúc Dung không hài lòng, vì chưa đánh đã, sao lại không đánh nữa?

Đế Tuấn một chút khí phách cũng không có sao?

Vu tộc chúng ta xem thường!

Đế Tuấn biết Phục Hy lắc đầu là ý của Nữ Oa, Nữ Oa cũng là Yêu tộc, tuy không gia nhập Thiên Đình, nhưng lập trường của Nữ Oa luôn hướng về Yêu tộc, điểm này Đế Tuấn rất rõ, vì vậy Nữ Oa tuyệt đối sẽ không cố ý hại Yêu tộc.

Vậy thì Đế Tuấn vì đại cục, phải nghe lời khuyên của Nữ Oa.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng chưa hoàn thiện, bây giờ không phải lúc quyết chiến với Vu tộc.

Thêm vào đó còn có tên phá đám Đế Phượng Thiên, bây giờ đánh nhau sẽ hoàn toàn đẩy Tiệt Giáo về phía đối lập.

“Chuyện hôm nay, là do ta, Đế Tuấn, chưa tìm hiểu rõ tình hình, mới đắc tội với Thánh tử, nếu đã là một trận hiểu lầm, không bằng hóa can qua thành ngọc bạch, ngươi có thể đưa Hi Hòa và Thường Hi rời đi, thế nào?” Một câu nói của Đế Tuấn khiến các đại lão có mặt tại hiện trường đều ngây người!

Đường đường Yêu Đế!

Ở Hồng Hoang dậm một chân là cả Hồng Hoang phải rung chuyển ba lần!

Đây là địa bàn của Yêu tộc, có ưu thế quân số, có ưu thế trận pháp!

Hôm nay bị người ta bắt nạt tận đầu rồi, mà có thể nhẫn nhịn sao?

Đây không giống phong cách của Đế Tuấn!

Lẽ nào Thánh nhị đại thật sự không thể chọc vào, ngay cả Yêu Đế đường đường cũng phải nhún nhường?

Các đại lão đều nhìn lại Đế Phượng Thiên một lần nữa, cảm thấy sau này phải tránh xa tên tai họa này một chút, Yêu Đế còn không dám chọc, mình cũng không chọc nổi!

Đế Phượng Thiên híp mắt, nhìn Đế Tuấn.

Đế Tuấn này không phải kẻ vô não như trong truyền thuyết!

Trong truyền thuyết, Đế Tuấn chỉ có căn nguyên và thực lực tốt, hoàn toàn là một con cờ của Thánh nhân, không có não.

Nhưng biểu hiện hôm nay của Đế Tuấn khiến Đế Phượng Thiên phải nhìn bằng con mắt khác.

Đường đường Yêu Đế, một đại lão đỉnh cấp của Hồng Hoang trước Vu Yêu lượng kiếp, lúc này bị làm cho mất hết mặt mũi, chiến trường chiếm hết thiên thời địa lợi, vậy mà vẫn vì đại cục mà chọn cách ẩn nhẫn!

Không sợ đại lão thực lực mạnh, chỉ sợ đại lão có não!

Đế Tuấn này là một Yêu Đế có não!

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Đế Phượng Thiên, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Tên Thánh nhị đại vô não này chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua chứ?

"Như vậy rất tốt, cứ theo lời Yêu Đế!" Đế Phượng Thiên đồng ý với lời của Đế Tuấn.

Chương 69

Nếu Đế Tuấn trong tình huống này còn chọn ẩn nhẫn, vậy thì Đế Phượng Thiên cũng không thể được đằng chân lân đằng đầu.

Nếu Đế Tuấn thật sự nổi điên muốn giết hắn, có thể sẽ kéo lão đa vào Vu Yêu lượng kiếp, vì để bảo vệ lợi ích của lão đa và Tiệt Giáo, nếu có thể không thật sự đánh nhau cũng là một lựa chọn không tồi.

Lần này đã cắt đứt kế hoạch hoàn thiện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Đế Tuấn, mục đích của Đế Phượng Thiên đã đạt được.

Không cần thiết phải ép Yêu Đế vào đường cùng, đối với hắn không có lợi.

Bố cục mấy vạn năm, không phải là để quyết một trận tử chiến với Yêu tộc ở Thiên Đình.

Mình còn chưa phải Chuẩn Thánh nữa là!

Đánh cái rắm!

Nữ Oa thở phào nhẹ nhõm, các đại lão các phương cũng bình ổn lại trái tim nhỏ đang đập loạn xạ.

Thường Hi vô cùng vui vẻ, kết quả hôm nay đối với nàng là viên mãn.

Chỉ có các Tổ Vu là mắng mỏ không ngớt, ra vẻ lão tử hoàn toàn chưa đánh đã.

Đế Tuấn chậm rãi bước xuống khỏi đài cao vàng ròng, khí tràng bá đạo của người bề trên vẫn đang đè nén tất cả các đại lão có tư cách chứng kiến Thiên hôn ở cự ly gần.

Không biết Yêu Đế định làm gì, không lẽ tùy tiện tìm người trút

giận chứ?

Vậy thì thật quá nguy hiểm!

Các đại lão ngừng thở, lông tóc dựng đứng, trong lòng vô cùng căng thẳng.

Bỗng nhiên, Đế Tuấn chuyển ánh mắt sang người Tây Vương Mẫu và dừng lại.

Tây Vương Mẫu suýt nữa bị dọa ngốc, lão nương chọc ai ghẹo ai rồi?

Nhìn chằm chằm ta làm gì?

Đế Tuấn chậm rãi mở miệng hỏi: "Đế Phượng Thiên đạo hữu, Tây Vương Mẫu có quen biết với ngươi không?" Đế Phượng Thiên dường như đoán được suy nghĩ của Đế Tuấn, cười đáp: "Lần đầu gặp mặt, không hề quen biết!" Đế Tuấn bỗng nhiên cười, khiến đám người đứng bên cạnh Tây Vương Mẫu lập tức lùi xa, đều có một dự cảm không lành.

Tây Vương Mẫu hoàn toàn ngây người?

Đây là ý gì?

Đường đường Yêu Đế không đến mức lấy một người phụ nữ ra trút giận chứ?

Ta không có giao tình với Vu tộc, không có giao tình với Tiệt Giáo, với Yêu tộc cũng không ân oán gì, tìm ta gây phiền phức là bị điên à!

Tây Vương Mẫu gần như sắp khóc!

"Nàng, làm Yêu Hậu của bản đế, Thiên hôn tiếp tục!" Đế Tuấn chỉ vào Tây Vương Mẫu, tùy tiện nhưng lại vô cùng bá đạo nói ra một câu khiến tất cả các đại lão mất khả năng suy nghĩ.

"Người đâu, lấy một bộ linh bào màu đỏ, cho Tây Vương Mẫu

thay.” Đế Tuấn vung tay, trực tiếp chọn một Yêu Hậu mới, hoàn toàn không cho Tây Vương Mẫu cơ hội trả lời, thật sự bá khí vô đối.

Các đại lão dần dần tỉnh táo lại từ trong trạng thái tê liệt, Yêu Đế cao tay thật!

So với việc Thiên hôn bị người ta cắt ngang, hủy bỏ Thiên hôn, thì chọn người khác tiếp tục Thiên hôn rõ ràng sẽ giảm thiểu tổn thất về mặt mũi xuống mức thấp nhất!

Bất kể đối tượng Thiên hôn là ai, Yêu Đế cuối cùng vẫn hoàn thành Thiên hôn phải không?

Ai quy định Yêu Đế phải cưới Hi Hòa và Thường Hi?

Tây Vương Mẫu lúc này đầu óc hoàn toàn là một mớ hỗn độn, như thể bị ức vạn tia sét đánh qua, cả người có vẻ ngây ngô.

Ta?

Sẽ làm Yêu Hậu?

Hạnh phúc đến quá đột ngột, một thoáng địa ngục, một thoáng thiên đường, khiến Tây Vương Mẫu hoàn toàn ngây dại.

Yêu tộc hiện nay ở Hồng Hoang đang ngang dọc không ai cản nổi!

Có thể làm Yêu Hậu, Tây Vương Mẫu đương nhiên không hề bài xích.

Đế Tuấn cũng vô cùng anh tuấn bá đạo, địa vị so với Tây Vương Mẫu, một Nữ Tiên Chi Thủ hữu danh vô thực, cao hơn rất nhiều, Tây Vương Mẫu tự nhiên cũng không có lý do gì để phản đối.

Không phải ai cũng như Thánh nhân, có thể nhìn ra khí số của Yêu tộc sắp tận.

Hiện tại Yêu tộc đang ở thời kỳ cường thịnh nhất, ôm đùi Yêu tộc nhiều không kể xiết.

Cho nên Tây Vương Mẫu không chút do dự, như thiêu thân lao vào lửa mà làm Yêu Hậu của Yêu tộc.

Thiên hôn tiếp tục.

"Đế Phượng Thiên đạo hữu muốn ở lại chứng kiến Thiên hôn của bản đế hay là đưa Hi Hòa và Thường Hi rời đi?" Đế Tuấn hỏi Đế Phượng Thiên.

"Đã đến rồi, nếu Yêu Đế không chê, ta và các Tổ Vu xin một chén rượu uống rồi đi." Đế Phượng Thiên mặt cũng dày thật, cướp đi Hi Hòa và Thường Hi, còn muốn ở lại chứng kiến Thiên hôn của Đế Tuấn và Tây Vương Mẫu.

"Tốt, ban chỗ ngồi!" Đế Tuấn cũng dường như hoàn toàn quên đi chuyện vừa rồi, không để ý đến sự tồn tại của Hi Hòa và Thường Hi.

Phụ nữ thôi mà, Đế Tuấn đường đường Yêu Đế thống lĩnh ức vạn Yêu tộc, muốn phụ nữ không có sao?

Hoàn toàn không quan tâm, chứ không phải cố ý giả vờ không quan tâm.

Điều hắn quan tâm là mặt mũi và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Các Yêu nữ lập tức dọn đi những thứ bị trận chiến trước đó phá hỏng, thay vào đó là những thứ mới.

Mọi thứ dường như chưa từng xảy ra!

Nếu không phải tin rằng trí nhớ của mình tuyệt đối không có vấn đề, các đại lão đều sẽ cho rằng tất cả mọi chuyện vừa rồi đều là ảo giác. ...

Thiên hôn long trọng vẫn được cử hành như dự kiến.

Mặc dù Yêu Hậu đã bị đổi giữa chừng.

Nhưng mọi người đều hòa thuận như chưa có chuyện gì xảy ra.

Đế Phượng Thiên và các Tổ Vu cũng không gây chuyện nữa.

Trong lúc Thiên hôn, trời giáng công đức, nhưng công đức cũng không nhiều, một lượng nhỏ công đức được Đế Tuấn và Tây Vương Mẫu chia đều.

Công đức quá ít, Đế Tuấn đã là Chuẩn Thánh viên mãn, không thể đột phá cảnh giới, ngược lại Tây Vương Mẫu từ Chuẩn Thánh sơ kỳ trực tiếp vượt lên Chuẩn Thánh trung kỳ.

Các đại lão đều xôn xao, thì ra lấy danh nghĩa Thiên hôn để cưới đạo lữ, có thể được ý chí Thiên Đạo công nhận, nhận được công đức?

Công đức tuy không nhiều, nhưng cũng khiến các đại lão vô cùng ngưỡng mộ.

Tây Vương Mẫu vui mừng khôn xiết, không ngờ mình lại trở thành Yêu Hậu một cách khó hiểu, nhận được công đức Thiên Đạo, cảnh giới tăng tiến, phải cảm ơn Đế Phượng Thiên, Hi Hòa, Thường Hi ba người mới phải!

Thấy cảnh này, các đại lão đều kích động, chuẩn bị về nhà cũng tổ chức một trận Thiên hôn.

Chỉ có Đế Phượng Thiên biết rằng Thiên hôn chỉ có cặp đôi đầu tiên được ý chí Thiên Đạo công nhận mới có thể nhận được công đức, sau này sẽ không có nữa.

Cứ như vậy, Thiên hôn của Yêu Đế hạ màn, Đế Phượng Thiên đưa Hi Hòa và Thường Hi, cùng mười một vị Tổ Vu rời khỏi Thiên Đình.

Trước khi đi, Đế Phượng Thiên nhìn Nữ Oa một cái, nhưng Nữ Oa lại không nhìn hắn.

Chương 70

Tên tiểu ngạo kiều này không lẽ ghen rồi chứ?

Đế Phượng Thiên thầm nghĩ, cũng không để trong lòng.

Tân khách lần lượt rời đi.

Cuối cùng, trong Thiên Đình chỉ còn lại Nữ Oa, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy bốn người.

Phục Hy không nhịn được mở miệng hỏi: "Muội muội, tại sao lại ngăn cản ta khai chiến?" Tuy Nữ Oa đã thành Thánh, nhưng Phục Hy vẫn gọi là "muội muội", có thể thấy quan hệ huynh muội của Nữ Oa và Phục Hy rất tốt.

Cũng không lạ khi sau khi Phục Hy chết, Nữ Oa phải tìm cách cho Phục Hy đầu thai làm Nhân Hoàng của Nhân tộc, thay đổi khí vận cho Phục Hy.

Nữ Oa thở dài nói: "Sư huynh ta đã bố trí Tru Tiên Kiếm Trận ở Thái Dương Tinh, các huynh còn muốn khai chiến sao?" Đế Tuấn: "....." Đông Hoàng Thái Nhất: "....." Phục Hy: "....." Ba vị đại lão đều cảm thấy Thông Thiên Thánh Nhân có chút quá đáng, dù là con trai ruột cũng không thể bênh vực bất chấp phải trái trắng đen như vậy chứ!

Đông Hoàng Thái Nhất không nhịn được phàn nàn: "Thông Thiên Thánh Nhân, quá đáng quá rồi!" "Không được!" Nữ Oa ngữ khí nghiêm túc nói: "Bất kể Thánh nhân đã làm gì, đều không được vô lễ với Thánh nhân." Đặc biệt là những Thánh nhân có chiến lực cực mạnh như Thông Thiên sư huynh.

Nửa câu sau Nữ Oa không nói ra.

Nữ Oa rất rõ chiến lực của Thông Thiên sư huynh, ngay cả Đại sư huynh Lão Tử và Nhị sư huynh Nguyên Thủy liên thủ cũng không làm gì được.

Nếu thật sự nổi điên, nhất quyết muốn động thủ với Yêu tộc, cả Hồng Hoang trừ Đạo Tổ ra không ai có thể ngăn cản!

Nếu ai cũng không tôn trọng Thánh nhân, vậy thì thể diện của các Thánh nhân còn đâu?

Nữ Oa cũng là Thánh nhân mà!

Đương nhiên, tên phá gia chi tử Đế Phượng Thiên là ngoại lệ, một tồn tại biến thái cấp độ dám mắng cả Thiên Đạo và Đạo Tổ.

Đông Hoàng Thái Nhất hơi áy náy nói: "Bần đạo lỗ mãng rồi." Nữ Oa gật đầu, cáo biệt với Phục Hy, rời khỏi Thiên Đình, trở về Oa Hoàng Cung.

Đông Hoàng Thái Nhất căm hận nói: "Tên Đế Phượng Thiên kia quá đáng như vậy, chúng ta cứ để yên như vậy sao?" Phục Hy vội vàng khuyên: "Chúng ta không thể cùng lúc thụ địch với Tiệt Giáo và Vu tộc!" Đông Hoàng Thái Nhất nghiến răng nói: "Tên Đế Phượng Thiên kia và Thập Nhị Tổ Vu thân thiết như vậy, đã mặc chung một cái quần rồi, chúng ta không đối địch với Tiệt Giáo, Tiệt Giáo cũng sẽ đối địch với chúng ta." Phục Hy lắc đầu nói: "Không!

Lúc này, Đế Phượng Thiên không thể đại diện cho cả Tiệt Giáo, chuyện đối địch với Yêu tộc chúng ta, Thông Thiên Thánh Nhân sẽ không đồng ý, Đế Phượng Thiên chỉ có thể cá nhân thân thiết với các Tổ Vu, vì vậy Tiệt Giáo không phải là kẻ địch của chúng ta." Đông Hoàng Thái Nhất chìm vào suy tư.

Đế Tuấn chậm rãi gật đầu: "Đại Yêu Thánh nói rất có lý!" --------
Đế Phượng Thiên cáo biệt với các Tổ Vu.

Trước khi cáo biệt, hắn đã nhờ Đế Giang giúp mình đánh cho Minh Hà Lão Tổ ở Huyết Hải một trận.

Không còn cách nào khác, đánh không lại chỉ có thể gọi người giúp đỡ.

Minh Hà Lão Tổ mắng mỏ không ngớt, chật vật chạy về Huyết Hải, đối đầu với Đế Giang hoàn toàn không phải đối thủ.

"Minh Hà lão cẩu, sau này gặp một lần đánh một lần!" Tuy không phải mình động thủ, Đế Phượng Thiên vẫn vô cùng ngông cuồng hét về phía bóng lưng bỏ chạy của Minh Hà Lão Tổ.

Khiến Minh Hà Lão Tổ lảo đảo một cái, suýt nữa bay không vững.

Minh Hà Lão Tổ quá uất ức, là một tồn tại cực kỳ mạnh mẽ dưới Thánh nhân, hết lần này đến lần khác bị tên Đế Phượng Thiên chết tiệt này bắt nạt, quan trọng nhất là không dám trả thù, quả thực là dở khóc dở cười!

Sau đó, Đế Giang đưa mười vị Tổ Vu trở về Bàn Cổ Thần Điện.

Đế Phượng Thiên thì đưa Hi Hòa và Thường Hi trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Thường Hi khoác tay Đế Phượng Thiên, vô cùng vui vẻ đi bên cạnh, Hi Hòa thì mặt không biểu cảm đi theo.

Trên đường đi, các đệ tử Tiệt Giáo đều thấy Thiếu chủ đưa về hai vị tiên tử tuyệt sắc.

Tin tức tạm thời chưa lan truyền, vì vậy các đệ tử Tiệt Giáo không biết hai vị tiên tử là ai.

Mãi đến sau này, các đệ tử Tiệt Giáo mới biết hai vị tiên tử chính là hai vị tiên tử Hi Hòa, Thường Hi mà Thiếu chủ đã cướp từ tay Yêu Đế ở Thiên Đình.

Tình cảm sùng bái đối với Thiếu chủ của họ đạt đến đỉnh điểm.

Trở về Tiêu Dao Cung, Thường Hi hưng phấn nhìn đông ngó tây, cuối cùng cũng đến được nơi ở của Phượng Thiên ca ca, đây là điều Thường Hi hằng mơ ước trên Thái Âm Tinh.

Ngao Sương và Đát Kỷ thấy Thiếu chủ trở về, vội vàng ra nghênh đón.

Trong khoảng thời gian này, Ngao Sương cũng đã dần dần bình tĩnh lại sau cú sốc tiểu hồ ly biến thành Tô Đát Kỷ.

Đương nhiên, Tô Đát Kỷ không phải là gián điệp do Nữ Oa Thánh Nhân cử đến, sau đó bị Đế Phượng Thiên thành công sách phản.

Nàng chỉ là nhờ sự giúp đỡ của Thiếu chủ mà thành công hóa hình.

Tam Tiêu đã đưa năm trăm đệ tử tinh anh của Tiệt Giáo đến Lục Đạo Luân Hồi, Ngao Sương có một Tô Đát Kỷ có thể nói chuyện cũng rất tốt.

Dần dần tiếp xúc, hai nàng đã trở thành tỷ muội tốt.

Lúc này, Ngao Sương và Tô Đát Kỷ quỳ xuống nghênh đón Thiếu chủ trở về, sau đó nhìn thấy hai vị tiên tử tuyệt sắc Hi Hòa và Thường Hi đều ngây người.

Ngay cả một người phụ nữ kiêu ngạo như Tô Đát Kỷ, cảm thấy dưới gầm trời này chỉ có Nữ Oa đẹp hơn mình, cũng không thể không thừa nhận hai vị tiên tử trước mắt là tuyệt sắc Hồng Hoang.

Không hề thua kém Tô Đát Kỷ chút nào.

Ngao Sương vốn là một long nữ không tự tin, nhìn thấy hai vị tiên tử Hi Hòa và Thường Hi, lập tức cảm thấy hai vị tiên tử đẹp hơn mình.

Đế Phượng Thiên nhìn thấy tu vi của hai nàng có tiến bộ, hài lòng

gật đầu.

Hai nha đầu này tu luyện cũng không lười biếng.

Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Đứng lên đi!

Hai vị này là Hi Hòa, Thường Hi, là người phụ nữ của bản thiếu chủ, sau này các ngươi phải hầu hạ cho tốt." Ngao Sương và Đát Kỷ đồng thời kinh ngạc, miệng nhỏ há to.

Hi Hòa và Thường Hi không phải là hai vị tiên tử mà Yêu Đế muốn cưới sao?

Sao lại thành người phụ nữ của Thiếu chủ rồi?

Thiếu chủ chẳng lẽ đã đến Thiên Đình...

Hai nha đầu lập tức tự mình tưởng tượng ra cảnh Thiếu chủ đến Thiên Đình, dưới sự bao vây của hàng vạn Yêu tộc, tiêu sái đưa hai vị tiên tử trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Đơn giản là không thể đẹp trai hơn!

"Vâng!" Ngao Sương và Tô Đát Kỷ đồng thanh đáp.

"Hai nha đầu này là thị nữ thân cận của ta, một người là con gái của Long Vương Ngao Thương, Ngao Sương, một người là hồ ly tinh hóa hình, tên là Tô Đát Kỷ." Đế Phượng Thiên giới thiệu với Hi Hòa và Thường Hi.

Hi Hòa vẫn mặt không biểu cảm, không có cảm xúc gì, nhưng cũng hơi kinh ngạc trước vẻ đẹp của Ngao Sương và Tô Đát Kỷ.

Quả nhiên là một tên tra nam!

Ngay cả thị nữ thân cận bên cạnh cũng có vẻ đẹp trầm ngư lạc nhạn, hai nha đầu này chưa từng thị tẩm quỷ mới tin!

Điểm này Hi Hòa đã oan cho Đế Phượng Thiên rồi, Ngao Sương

và Đát Kỷ thực sự tạm thời chưa thị tẩm.

Không phải Đế Phượng Thiên là chính nhân quân tử, mà là có quá nhiều chuyện, động một tí là phải bế quan, một lần bế quan là mấy nghìn, mấy vạn năm, động một tí là phải bố cục trước mấy nguyên hội, đau đầu lắm chứ!

Bế quan quá nhiều, dẫn đến cơ hội tiếp xúc với hai nha đầu thực sự không nhiều.

"Hai nha đầu thật xinh đẹp!

Làm thị nữ thật đáng tiếc, đáng lẽ nên cưới về luôn, muội không ngại có thêm vài mỹ nhân hầu hạ Phượng Thiên ca ca đâu." Thường Hi tiến lên đỡ Ngao Sương và Tô Đát Kỷ, câu nói đầu tiên khiến Ngao Sương đỏ mặt, Tô Đát Kỷ mặt dày hơn một chút không đỏ, nhưng trong lòng cũng dâng lên cảm xúc khao khát.

Đế Phượng Thiên nhìn Thường Hi, trong lòng thầm vui mừng, có một người phụ nữ dịu dàng, xinh đẹp, hiền huệ, lương thiện, đáng yêu như vậy trấn giữ hậu cung của ta.....

Ân, có thể yên tâm ra ngoài lãng rồi.

Chương 71

...

Hậu cung phải có tiên tử tốt tính và dễ nói chuyện như Hi Hòa và Thường Hi trấn giữ, nếu không bên cạnh có nhiều thị nữ xinh đẹp như vậy, sẽ loạn thành một nồi cháo.

Không lâu sau, Tô Đát Kỷ đã nướng xong thịt rồng.

Ngao Sương cũng đã chuẩn bị xong linh tửu và linh quả.

Hi Hòa và Thường Hi không phải loại tiên tử có khẩu phúc chi dục.

Nhưng dưới sự "tuần tuần thiện dụ" của Đế Phượng Thiên, Thường Hi cũng ăn một ít thịt rồng nướng.

Sau khi ăn xong, đôi mắt đẹp sáng lên, vội vàng nói với Hi Hòa là "rất ngon", Hi Hòa có chút tò mò cũng thử một miếng, mùi vị quả thực rất tuyệt.

Sau đó, Đế Phượng Thiên cùng bốn vị tuyệt sắc cùng nhau thưởng thức mỹ thực và linh tửu.

Thường Hi là một người dịu dàng, không hề có chút kiêu ngạo của một Chuẩn Thánh, rất nhanh đã hòa đồng với Đát Kỷ và Ngao Sương.

Hai nha đầu cũng có thiện cảm với Thường Hi, cảm thấy một tiên tử dịu dàng thân thiện như vậy thật sự rất hiếm có, thảo nào có thể được Thiếu chủ yêu thích.

Hi Hòa thì ít nói hơn, đương nhiên cũng không cố ý tỏ ra mặt lạnh, chỉ là có vẻ hơi lãnh đạm.

Thấy Hi Hòa không nói, Ngao Sương và Đát Kỷ cũng không dám

chủ động nói chuyện với Hi Hòa.

"Tỷ tỷ, đừng cứ im lặng mãi như vậy mà!" Thường Hi dùng ngữ khí có chút làm nũng khuyên Hi Hòa.

"Không biết nên nói gì, kết quả có chút ngoài dự liệu của ta." Hi Hòa nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Hi Hòa muội muội cảm thấy ta sẽ không đến Thiên Đình cướp dâu?" Đế Phượng Thiên cười hỏi một câu.

"Ừm." Hi Hòa gật đầu.

"Vậy Bồng Lai Tiên Đảo này, cảm giác thế nào?" Đế Phượng Thiên nhìn Hi Hòa, tiếp tục hỏi.

Tuy Đế Phượng Thiên đã ở Thái Âm Tinh mấy nghìn năm, nhưng giao lưu với Hi Hòa quả thực rất ít, phương án của hắn vốn là chiếm được Thường Hi trước, cũng là dựa theo đó mà thực thi.

Vì vậy, hai người sẽ có vẻ hơi xa lạ.

"Cũng được, không ghét, có chút chưa kịp hoàn hồn." Hi Hòa thành thật nói ra cảm giác trong lòng.

"Sau này ta sẽ đối tốt với nàng như đối với Thường Hi." Đế Phượng Thiên nhìn thẳng vào mắt Hi Hòa, đưa ra lời hứa với nàng.

"Ừm." Hi Hòa gật đầu, quay mặt đi, dường như trên mặt đã có thêm một chút hồng hào.

Thường Hi thấy tỷ tỷ chuẩn bị chấp nhận Phượng Thiên ca ca, cũng vô cùng vui vẻ.

Vui vẻ liền ăn thêm mấy miếng thịt rồng.

"Đút cho ta ăn chút linh quả." Đế Phượng Thiên ra lệnh cho Ngao Sương.

Ngao Sương liếc nhìn Hi Hòa và Thường Hi, dường như sợ làm hai vị tiên tử không vui.

Thường Hi ôn hòa cười nói: "Ngày thường cứ cư xử như bình thường, không cần phải e dè hai chúng ta." Sự dịu dàng của Thường Hi đã xua tan đi nỗi lo của Ngao Sương, bắt đầu đút linh quả cho Đế Phượng Thiên.

Tô Đát Kỷ thì lén uống thêm mấy chén rượu Nhân Sâm Quả.

"Đúng rồi!" Ngao Sương dường như nhớ ra điều gì, bẩm báo: "Lục Nhĩ Mi Hầu đã đến mấy lần, đều không tìm được sư phó." "Ồ?" Đế Phượng Thiên ngạc nhiên nói: "Tên khỉ con đó không phải đi làm Yêu Vương rồi sao?

Lại còn biết quay về thăm ta?" Ngao Sương đáp: "Về thỉnh tội." Sau đó, Ngao Sương thuật lại một lần chuyện xảy ra trên Đông Hải trước đây.

"Tên khỉ chết tiệt này, thiếu đòn, làm Yêu Vương mà đã không biết trời đất là gì rồi!" Đế Phượng Thiên cũng không để trong lòng, vừa ăn linh quả vừa thuận miệng cười mắng mấy câu.

Hi Hòa và Thường Hi không biết Lục Nhĩ Mi Hầu là ai, liền hỏi.

Đế Phượng Thiên kể lại chuyện làm thế nào nhận biết Lục Nhĩ Mi Hầu, làm thế nào đưa Lục Nhĩ Mi Hầu về Bồng Lai Tiên Đảo cho Hi Hòa và Thường Hi nghe.

Thường Hi cười hì hì nói: "Thì ra Phượng Thiên ca ca còn có một con khỉ làm đồ đệ nữa à?" Hi Hòa cũng xen vào một câu: "Nghe nói tư chất của con khỉ đó cũng không tệ." "Sư phó!" Nói khỉ, khỉ liền đến, từ xa đã nghe thấy tiếng gọi.

"Tên khỉ chết tiệt, gọi nhỏ một chút, tai vi sư có điếc đâu!" Đế Phượng Thiên nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu đang bay đến từ xa.

“Đồ nhi bái kiến sư tôn!” Tên Yêu Vương ngông cuồng không ai bì nổi, trước mặt Đế Phượng Thiên lại cung cung kính kính quỳ lạy.

Thấy Lục Nhĩ Mi Hầu ăn mặc uy phong lẫm liệt, quả thực có phong phạm của một Yêu Vương.

Đế Phượng Thiên thuận miệng nói: “Còn biết quay về thăm vi sư sao?

Cứ tưởng làm Yêu Vương, đuôi khỉ đã vểnh lên tận trời rồi.” Lục Nhĩ Mi Hầu cười gượng nói: “Sư phó nói gì vậy, đồ nhi ngày đêm đều nhớ đến sư tôn ngài.” Đế Phượng Thiên liếc Lục Nhĩ Mi Hầu một cái, nói: “Tìm được khỉ cái khỏe mạnh chưa?” Lục Nhĩ Mi Hầu không ngờ sư phó còn nhớ lời năm đó, lập tức cười đáp: “Chưa tìm được ạ!

Khỉ cái xứng đôi với con thật sự quá ít.” Yo!

Một con khỉ tự luyến à?

Hi Hòa, Thường Hi, Ngao Sương, Đát Kỷ đều che miệng cười khẽ.

Lục Nhĩ Mi Hầu có chút uất ức, cười cái gì, ta nói thật mà!

Nhìn thân hình uy phong lẫm liệt, bộ lông khỉ và khuôn mặt khỉ đẹp trai của ta, lại thêm một thân tu vi Đại La, có mấy con khỉ cái xứng đôi với ta chứ?

“Cầm lấy!” Đế Phượng Thiên ném thẳng Tiên thiên linh bảo Như Ý Thí Thiên Bổng mà hệ thống cấp cho qua.

Lục Nhĩ Mi Hầu nắm lấy, mắt khỉ sáng rực, suýt nữa cười đến tận mang tai.

Cây gậy đen tuyền khắc đầy các loại minh văn không thể nhận biết, ngay khi cầm lấy liền vô cùng yêu thích, có cảm giác như tri kỷ

gặp nhau.

“Dám hỏi sư phó, đây là vật gì?” Lục Nhĩ Mi Hầu vuốt ve Như Ý Thí Thiên Bổng, yêu không nỡ rời tay!

“Tiên thiên linh bảo, Như Ý Thí Thiên Bổng!” Đế Phượng Thiên ngữ khí bình thản, thái độ như chỉ ban cho một món pháp bảo không đáng kể.

“Như Ý Thí Thiên Bổng, Như Ý Thí Thiên Bổng, Như Ý Thí Thiên Bổng!” Lục Nhĩ Mi Hầu ngây ngốc lẩm bẩm ba lần, kinh hỉ nói: “Tên hay, tên thật bá khí, lại là một món Tiên thiên linh bảo.” Lục Nhĩ Mi Hầu không ngờ mình sẽ có được một món Tiên thiên linh bảo yêu thích.

“Đa tạ sư tôn ban bảo!” Lục Nhĩ Mi Hầu nặng nề dập đầu ba cái.

“Đây là hai vị sư mẫu của ngươi.” Đế Phượng Thiên chỉ vào Hi Hòa và Thường Hi bên cạnh.

“Hai vị sư mẫu khỏe, xin nhận của đồ nhi một lạy!” Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức ghi nhớ dung mạo của Hi Hòa và Thường Hi, đề phòng sau này gặp lại không nhận ra.

Dù sao Lục Nhĩ Mi Hầu là khỉ, đối với dung mạo của khỉ cái tương đối nhạy cảm, vẻ đẹp kinh người của Hi Hòa và Thường Hi, Lục Nhĩ Mi Hầu không hiểu rõ lắm.

“Miễn lễ!” Hi Hòa và Thường Hi đồng thanh nói.

“Đúng rồi, con đến đây là để thỉnh tội với sư tôn, mấy nghìn năm trước một thủ hạ của con.....” Lục Nhĩ Mi Hầu cuối cùng cũng nói ra mục đích của mình, nhưng vừa mở miệng đã bị Đế Phượng Thiên cắt ngang.

“Không cần nói nữa, Ngao Sương đã nói cho ta biết rồi, cút đi.....” Đế Phượng Thiên vung tay, không muốn nghe lại một lần nữa.

“Đệ tử cáo lui, sau này sẽ lại đến thăm sư tôn, sư tôn vạn an!” Lục Nhĩ Mi Hầu gọi Cân Đẩu Vân, vô cùng vui vẻ rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo.

Trên Cân Đẩu Vân, hắn cứ mân mê Như Ý Thí Thiên Bổng, còn vui hơn cả tìm được một con khỉ cái khỏe mạnh.

Sau khi no say, mọi người ai về nhà nấy, Ngao Sương và Đát Kỷ lại đi bế quan.

Đế Phượng Thiên thì lặng lẽ đến phòng của Thường Hi.

Thường Hi và Hi Hòa ở hai phòng cạnh nhau.

Thấy người trong lòng đến vào lúc đêm khuya, khuôn mặt tuyệt mỹ của Thường Hi có chút ửng hồng.

Chương 72

Nửa đêm chạy đến, thật là xấu hổ chết đi được!

"Tối rồi, Phượng Thiên ca ca đến làm gì?" Thường Hi liếc nhìn Đế Phượng Thiên, vội vàng cúi đầu.

"Thường Hi muội muội thấy sao?" Đế Phượng Thiên khẽ nhếch mép cười, nhìn về phía Thường Hi, khuôn mặt tinh xảo kia dường như nhìn mãi không chán.

"Em... em không biết!" Ánh mắt Thường Hi lảng tránh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Đế Phượng Thiên chậm rãi tiến về phía trước, ôm lấy Thường Hi, cười nói: "Vậy thì ta sẽ cho muội biết....." Hi Hòa và Thường Hi ở lại đảo tiên Bồng Lai.

Dần dần, các nàng cũng quen với cuộc sống ở đây, dù sao cũng náo nhiệt hơn Thái Âm Tinh một chút.

Một ngày nọ, Đế Phượng Thiên nhận được thần niệm truyền âm của Nữ Oa.

Nữ Oa muốn mời Đế Phượng Thiên đến Oa Hoàng Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên một chuyến.

Đế Phượng Thiên vốn không muốn đi.

Nhưng nghĩ lại Nữ Oa dù sao cũng là Thánh nhân, lại là cô cô của mình, phải nể mặt đôi chút, bèn đến Oa Hoàng Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Oa Hoàng Cung cũng vắng vẻ lạnh lẽo như Thái Âm Tinh, cung điện to lớn chỉ có một mình Nữ Oa.

Đúng là một người phụ nữ chịu được cô đơn a!

Tại Oa Hoàng Cung, thấy Nữ Oa, Đế Phượng Thiên cười nói: "Chào cô cô." Nữ Oa thấy mắt Đế Phượng Thiên cứ đảo loạn trên người mình, nhất thời có chút cạn lời, tên nhóc này lời nói thì cung kính, nhưng ánh mắt lại không thành thật, vẫn không coi một vị Thánh nhân như nàng ra gì, may mà Nữ Oa cũng có chút quen rồi.

Đế Phượng Thiên thấy Nữ Oa không nói gì, lại hỏi: "Cô cô lương tâm trỗi dậy rồi sao?

Đã hối cải, không còn ăn vạ nữa?

Quyết định nhận Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên làm sính lễ, gả cho ta rồi à?" Nữ Oa: "???" Ta đường đường là Thánh nhân mà phải hối cải ư?

Còn về việc ăn vạ, đúng là có chút ăn vạ thật, không tiện phản bác.

Nữ Oa trực tiếp chuyển sang chủ đề chính: "Vì sao ngươi lại đứng về phía Vu tộc?

Vu tộc cho ngươi lợi lộc gì?" Nữ Oa rất tò mò về vấn đề này.

Đế Phượng Thiên cười đáp: "Ta không đứng về phía nào cả, chỉ đứng về phía mình, Vu tộc cũng không cho ta bất kỳ lợi lộc gì." Nữ Oa hỏi ngược lại: "Vậy giúp đỡ Vu tộc thì có được lợi lộc gì?" Đế Phượng Thiên tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, buột miệng nói: "Thứ ta muốn, tạm thời không tiện tiết lộ." Nữ Oa nhíu mày, truy hỏi đến cùng: "Rốt cuộc ngươi đang có kế hoạch gì?

Ta luôn cảm thấy mưu đồ của ngươi rất lớn!" Đế Phượng Thiên tiện tay cầm một quả linh quả trên bàn ném vào miệng, nói: "Đợi gả cho ta, có lẽ ta sẽ nói cho ngươi biết." Lại lái sang chuyện này rồi!

Nữ Oa không thể không khâm phục bản lĩnh nói nhăng nói cuội của Đế Phượng Thiên.

Nữ Oa đành phải một lần nữa chuyển chủ đề: "Ta hy vọng ngươi có thể đứng về phía Yêu tộc." Đế Phượng Thiên nhìn chằm chằm Nữ Oa một lúc, Nữ Oa cũng nhìn thẳng vào mắt Đế Phượng Thiên, vẻ mặt không chút gợn sóng.

Một lát sau, Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Là Thánh mẫu của Nhân tộc, không quan tâm đến sự phát triển của Nhân tộc, suốt ngày lo lắng cho Yêu tộc làm gì?

Tuy ngươi là Yêu tộc, nhưng đừng quên chính Nhân tộc đã giúp ngươi thành Thánh." Nữ Oa hơi giận: "Ngươi đang dạy bản Thánh làm việc?" Đế Phượng Thiên dang hai tay, giọng điệu tùy ý: "Thì sao?

Không thì sao?" Nữ Oa không thể tiếp tục tranh cãi về vấn đề này, vì nàng quả thực không quan tâm nhiều đến Nhân tộc.

Liên tiếp mấy chủ đề, Nữ Oa đều không thể tiếp tục.

Nói chuyện với tên khốn này quả thực tức chết người!

Đế Phượng Thiên lại bồi thêm một câu: "Yêu tộc suy tàn là điều không thể tránh khỏi, ta khuyên cô cô bớt lo chuyện bao đồng đi, có thời gian thì không bằng nghĩ xem, nếu sau này ca ca Phục Hy của ngươi tử trận, thì nên đối phó thế nào!" Hiện nay Đế Phượng Thiên và Hậu Thổ đã thành đồng minh, luân hồi đã nằm trong tầm kiểm soát của Đế Phượng Thiên, nếu sau này Phục Hy không may tử trận, muốn chuyển thế thành Nhân Hoàng, Nữ Oa đến lúc đó phải đến cửa cầu xin.

Nghĩ đến đây, Đế Phượng Thiên bèn nở một nụ cười.

Nữ Oa luôn cảm thấy nụ cười của Đế Phượng Thiên có chút ý xấu.

"Chẳng lẽ ngươi biết?

Không thể nào, ngay cả ta là Thánh nhân còn không biết, ngươi

làm sao biết được?" Nữ Oa nhìn thẳng vào mắt Đế Phượng Thiên, dường như muốn nhìn ra điều gì đó.

"Ta một tên Đại La Kim Tiên thì biết được cái gì?

Đương nhiên là nói bừa thôi." Đế Phượng Thiên tự nhiên sẽ không bị moi lời.

Dừng một chút, Đế Phượng Thiên nói: "Đúng rồi, ta cũng có một chuyện vẫn luôn muốn hỏi cô cô." "Hỏi đi." Nữ Oa lúc này tâm trạng có chút không tốt, luôn cảm thấy lời Đế Phượng Thiên nói Phục Hy sẽ chết không giống như nói bừa.

"Theo ta biết, vì sao cô cô không học tập ba vị sư huynh của mình mà sáng lập giáo phái?" Đế Phượng Thiên hỏi ra điều tò mò trong lòng.

Nữ Oa không nghĩ nhiều liền đáp: "Ta đã sáng tạo Nhân tộc thành Thánh, không cần dựa vào việc lập giáo để thành Thánh, không cần thiết phải làm chuyện thừa thãi." Đây tự nhiên không phải lời thật lòng, Tô Đát Kỷ sớm đã bán đứng Nữ Oa sạch sẽ, vì vậy Đế Phượng Thiên biết rất rõ.

Đế Phượng Thiên mỉm cười nói: "Cô cô không nói thật rồi, cô cô đề phòng ta làm gì?

Ta lại không hại cô cô!" Nhìn chằm chằm ánh mắt của Đế Phượng Thiên, Nữ Oa luôn có ảo giác rằng tâm tư của mình đều bị tên nhóc này nhìn thấu.

Cảm giác này khiến Nữ Oa vô cùng khó chịu.

"Cứ cách một khoảng thời gian, Hồng Hoang sẽ có lượng kiếp giáng lâm, ai có thể đảm bảo rằng lần lượng kiếp đó Thánh nhân sẽ không ứng kiếp, nếu lập giáo, chẳng phải sẽ càng khó thoát thân sao?" Nữ Oa cuối cùng cũng nói ra suy nghĩ thật trong lòng.

Đế Phượng Thiên lúc này vô cùng khâm phục tầm nhìn xa của Nữ Oa, chiến lực của Nữ Oa có phải yếu nhất trong Lục Thánh hay không Đế Phượng Thiên không biết, nhưng Nữ Oa tuyệt đối nhìn xa hơn Tam Thanh.

Chẳng trách một mình nàng ở lại Oa Hoàng Cung, bản lĩnh tránh kiếp của Nữ Oa quả thực là hạng nhất!

Nếu không phải vì không đưa đệ tử trong giáo phái lên Phong Thần Bảng, thì Tiệt Giáo, Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo đâu có đánh nhau đến sống mái.

Nếu Nữ Oa lập giáo, quả thực cũng sẽ bị cuốn vào Phong Thần đại kiếp.

"Lời cô cô nói rất đúng, ta vô cùng đồng tình." Đế Phượng Thiên đáp lại một câu.

Nữ Oa không ngờ Đế Phượng Thiên lại đồng tình với suy nghĩ của mình, tò mò hỏi: "Ngươi thấy ta nói đúng?" Thực ra Nữ Oa cũng không chắc chắn lắm, Thánh nhân thoát khỏi Lục đạo, sống cùng trời đất, cũng không có lượng kiếp nào có thể khiến Thánh nhân gặp nguy hiểm.

Đế Phượng Thiên gật đầu nói: "Ta thấy suy nghĩ của cô cô là đúng." Thấy vẻ mặt Đế Phượng Thiên nghiêm túc, không giống như đang nói đùa, Nữ Oa luôn cảm thấy tên nhóc này biết một số chuyện mà mình không biết.

Một lát sau, Nữ Oa tự cười, hỏi: "Nếu đã đồng tình với ta, vì sao lại để cha ngươi sáng lập Tiệt Giáo." Một số chuyện người khác không biết, nhưng Nữ Oa lại biết.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy con trai mình muốn cưới Nữ Oa, trong lòng cũng tán thành, Tiệt Giáo có thêm một vị Thánh nhân tọa

trấn thì có gì không tốt?

Bèn cùng Nữ Oa qua lại nhiều hơn, trong thời gian đó khẳng định cũng không tránh khỏi việc khoe khoang con trai mình, bèn nói ra suy nghĩ của Đế Phượng Thiên về việc lập giáo.

Đế Phượng Thiên bất đắc dĩ nói: "Thời đại Thánh nhân giáng lâm là ý chí của Thiên Đạo, không thể ngăn cản, cha ta cũng phải là một trong Lục Thánh, cho dù không có suy nghĩ của ta, cha ta sớm muộn cũng sẽ lập giáo thành Thánh, chỉ có cô cô sáng tạo Nhân tộc, tránh được con đường lập giáo, cha ta chỉ có thể đi con đường này." Đế Phượng Thiên dường như đã nói ra một số chuyện, lại như chưa nói gì, ngay cả Nữ Oa cũng nhíu mày.

Đế Phượng Thiên lại hỏi: "Nếu sau này Lục Thánh trở mặt, cô cô có đứng về phía Tiệt Giáo của ta không?" Nữ Oa đương nhiên nói: "Lục Thánh đều là đệ tử của Đạo Tổ, sao lại trở mặt được?" Đế Phượng Thiên cười nói: "Quên chuyện Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên rồi sao?

Một món bảo vật mà đã đánh nhau to, có gì là không thể?" Nữ Oa cũng cảm thấy lời Đế Phượng Thiên nói có chút đạo lý, không phản bác nữa, nhưng cũng không trả lời câu hỏi của Đế Phượng Thiên.

Vấn đề này bây giờ khẳng định không có được đáp án, nếu muốn Nữ Oa đứng về phía Tiệt Giáo, đơn giản, cưới về nhà!

Thành vợ của mình rồi sau này không thể nào giúp người ngoài chứ?

"Nếu cô cô không có chuyện gì khác, vậy ta về đảo tiên Bồng Lai trước." Đế Phượng Thiên chuẩn bị rời khỏi Oa Hoàng Cung, về bế quan đột phá Chuẩn Thánh.

"Có Hi Hòa và Thường Hi rồi, còn muốn cưới ta?" Nữ Oa không

nhịn được, hỏi một câu vào bóng lưng của Đế Phượng Thiên.

“Chuyện này đơn giản, đợi cô cô suy nghĩ thông suốt rồi, ta sẽ cưới cả ba người vào cửa là được, cô cô là Thánh nhân, tự nhiên sẽ làm lớn, Hi Hòa và Thường Hi đều là tiên tử tính tình ôn hòa, chắc sẽ không có ý kiến gì đâu.” Tra nam Đế Phượng Thiên đưa ra câu trả lời chi tiết.

“Hừ, nghĩ hay thật!” Nữ Oa không nói thêm nữa, mặc cho Đế Phượng Thiên rời đi...

Trở về đảo tiên Bồng Lai, Đế Phượng Thiên trực tiếp bắt đầu bế quan.

Chương 73

Hắn còn một quả Đại Đạo Quả Thực chưa sử dụng.

Vì vậy hắn muốn lĩnh ngộ tầng sâu hơn của Ám Chi Đại Đạo, cũng muốn đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đế Phượng Thiên chỉ còn cách cảnh giới Chuẩn Thánh một bước chân, vì vậy quyết định đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh trước.

Nhưng cho dù chỉ là một bước chân, ngưỡng cửa từ Đại La Kim Tiên đến Chuẩn Thánh cũng rất khó vượt qua.

Trọn vẹn năm ngàn năm sau, Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

"Kiểm tra thấy túc chủ đột phá thành công Chuẩn Thánh sơ kỳ, các lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, phần thưởng là thần thông Ngũ Sắc Thần Quang và Thiên Cang Tam Thập Lục Biến." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, phần thưởng là Đại Đạo Quả Thực (x1) và Hoàng Trung Lý Quả Thực (x1)." Đế Phượng Thiên vốn muốn lĩnh ngộ Ám Chi Đại Đạo, không vội xuất quan, tự nhiên chọn phương án thứ hai.

Lại có thêm một quả Đại Đạo Quả Thực, thứ này càng nhiều càng tốt, Hoàng Trung Lý cũng là thứ tốt, công hiệu còn hơn cả Nhân Sâm Quả và Bàn Đào.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, phần thưởng là Đại Đạo Quả Thực (x1) và Hoàng Trung Lý Quả Thực (x1)." "Gợi ý: Hoàng Trung Lý có một chút trợ giúp yếu ớt đối với việc lĩnh ngộ Đại Đạo."

“Gợi ý: Hoàng Trung Lý Quả Thực có thể lựa chọn không dùng, đem Hoàng Trung Lý Quả Thực trồng xuống, có thể giống như cây Nhân Sâm Quả, nhận được một cây Hoàng Trung Lý.” Không ngờ Hoàng Trung Lý có thể giúp lĩnh ngộ Đại Đạo, xem ra phải sớm trồng Hoàng Trung Lý Quả Thực xuống.

Sau khi nhận được phần thưởng, Đế Phượng Thiên ăn Đại Đạo Quả Thực, bắt đầu lĩnh ngộ giai đoạn tiếp theo của Ám Chi Đại Đạo.

Lần này, Đế Phượng Thiên lạc lối trong bóng tối còn lâu hơn, cuối cùng quên hết mọi thứ, cho rằng thế giới bóng tối này chính là dáng vẻ nguyên bản của thế giới.

Hắn cho rằng mình là sinh linh duy nhất tồn tại trong cả thế giới.

Nơi đây không có nước, không có không khí, không có dòng chảy, không có vạn vật, chỉ có bóng tối vô tận và sự cô độc.

Không biết đã trôi qua bao lâu trong thế giới bóng tối vô tận, thế giới Hồng Hoang đã trôi qua một ngàn năm.

Đế Phượng Thiên từ từ mở mắt, trong mắt lóe lên kim quang.

Mặc dù chỉ mới qua một ngàn năm, nhưng khí chất của hắn lại có sự thay đổi, tựa như nước tĩnh lặng, cả người trở nên sâu không lường được.

Một lát sau, quanh thân Đế Phượng Thiên như bùng lên ngọn lửa màu đen, vật chất màu đen bao quanh toàn thân.

Màu đen đó như vực sâu địa ngục, đặc quánh không tan.

“Kiểm tra thấy túc chủ thành công lĩnh ngộ giai đoạn Hôn Ám của Ám Chi Đại Đạo, các lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, phần thưởng là Ngũ Sắc Thần Quang và thần thông Ba Đầu Sáu Tay.” “Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, ngẫu

nhiên ban thưởng một trong Tam Thiên Đại Đạo." Vốn định xuất quan, Đế Phượng Thiên nhìn thấy lựa chọn thứ hai liền do dự.

Mình đã có Ám Chi Đại Đạo, có cần thêm một trong Tam Thiên Đại Đạo nữa không?

Mặc dù nắm giữ Tam Thiên Đại Đạo cũng có thể thành Đại Đạo Thánh nhân.

Nhưng đó là ba ngàn Đại Đạo!

Không phải ba cái!

Bây giờ đã bao nhiêu vạn năm rồi, hệ thống mới kích hoạt hai lần phần thưởng Đại Đạo, muốn gom đủ ba ngàn Đại Đạo thì đừng có mơ!

Không bằng lĩnh ngộ một loại Đại Đạo đến cực hạn còn đáng tin hơn!

Nhưng Đế Phượng Thiên lúc này chỉ còn một quả Đại Đạo Quả Thực, hắn có thể cảm giác được lần sau muốn lĩnh ngộ giai đoạn sâu hơn của Ám Chi Đại Đạo, một quả Đại Đạo Quả Thực là không đủ.

Lần này ăn một quả Đại Đạo Quả Thực, miễn cưỡng lĩnh ngộ được giai đoạn Hôn Ám của Ám Chi Đại Đạo, nếu muốn lĩnh ngộ giai đoạn Xâm Hắc, ít nhất cũng cần hai quả Đại Đạo Quả Thực.

Đế Phượng Thiên do dự một lát, chọn phương án thứ hai, sự cám dỗ của Tam Thiên Đại Đạo quá mạnh, không nhịn được!

Có thêm một quả Đại Đạo Quả Thực, bất kể phần thưởng là Đại Đạo nào, ít nhất cũng có thể nhập môn.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, phần thưởng là một trong Tam Thiên Đại Đạo, Trận Chi Đại Đạo!" "Gợi ý: Thuộc tính Trận

pháp là một loại thuộc tính vô cùng cao thâm, sau khi nắm giữ có thể dùng sức một người thi triển các trận pháp cần nhiều người hợp lực mới có thể sử dụng như Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tu luyện đến cực hạn còn có năng lực tự mình lĩnh ngộ các trận pháp cao thâm!" "Gợi ý: Trận Chi Đại Đạo trong Tam Thiên Đại Đạo thuộc về một trong những Đại Đạo tương đối khó nắm giữ, xin túc chủ nỗ lực tham ngộ." "Gợi ý: Trận Chi Đại Đạo từ thấp đến cao có thể chia thành: Nhập môn, Hoàng, Huyền, Địa, Thiên năm cấp độ cảm ngộ." "Gợi ý: Người không phải là tuyệt thế thiên tài về trận pháp không thể lĩnh ngộ Trận Chi Đại Đạo cấp "Thiên", kiểm tra thấy túc chủ không phải là tuyệt thế thiên tài về trận pháp." Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đại Đạo: Ám Chi Đại Đạo (giai đoạn Hôn Ám), Trận Chi Đại Đạo (chưa nhập môn).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên toái phiến (x1).

Linh căn: Nhân Sâm Quả (một trong thập đại linh căn khai thiên), Đại Đạo Quả Thực (x1), Hoàng Trung Lý Quả Thực (x1), Cực phẩm Đại La Đan (x?), Cực phẩm Tăng Phúc Đan (x1).

Đế Phượng Thiên cạn lời, ngay cả ngộ tính của ta cao như vậy mà

còn không phải là tuyệt thế thiên tài về trận pháp, vậy Hồng Hoang có ai là tuyệt thế thiên tài về trận pháp?

Chẳng phải Trận Chi Đại Đạo này căn bản không thể lĩnh ngộ đến cảnh giới cao nhất sao!

Đế Phượng Thiên lập tức chuyển sự chú ý sang một chuyện khác, phải biết rằng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cần mười hai Tổ Vu tồn tại trâu bò như vậy hợp lực mới có thể thi triển, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận còn cần Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cộng thêm thập đại yêu thánh và sức mạnh của ức vạn Yêu tộc mới có thể thi triển.

Có thể dùng sức một mình thi triển?

Quả thực không thể tưởng tượng!

Tu luyện đến cực hạn có thể lĩnh ngộ ra trận pháp cao thâm!

Trận Chi Đại Đạo nghe cũng có vẻ lợi hại.

Đế Phượng Thiên chú ý đến một chi tiết.

Trước đó Ám Chi Đại Đạo gợi ý "thuộc về một trong những Đại Đạo khó nắm giữ nhất", Trận Chi Đại Đạo gợi ý "thuộc về một trong những Đại Đạo tương đối khó nắm giữ", từ chi tiết này có thể thấy Trận Chi Đại Đạo so với Ám Chi Đại Đạo tương đối đơn giản hơn một chút.

Ám Chi Đại Đạo có bảy cấp độ, Trận Chi Đại Đạo thì có năm cấp độ, cũng có thể nhìn ra một chút manh mối.

Đế Phượng Thiên đột nhiên nghĩ đến một chuyện, Đế Giang chẳng phải đang phiền não vì không thể hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sao?

Nếu mình lĩnh ngộ Trận Chi Đại Đạo đến nhập môn... có thể sẽ có

năng lực hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không?

Đế Phượng Thiên cảm thấy khả năng này rất lớn, cho dù chỉ là cấp nhập môn, đó cũng là Đại Đạo pháp tắc a!

Đế Phượng Thiên lập tức ăn quả Đại Đạo Quả Thực cuối cùng còn lại, bắt đầu lĩnh ngộ Trận Chi Đại Đạo.

Dưới sự trợ giúp của Đại Đạo Quả Thực, năm trăm năm sau, Đế Phượng Thiên thành công lĩnh ngộ Trận Chi Đại Đạo.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ lĩnh ngộ Trận Chi Đại Đạo nhập môn!" Không kích hoạt lựa chọn phần thưởng, Đế Phượng Thiên cũng không để ý, xem ra chỉ có lựa chọn phần thưởng khi tăng cấp cảnh giới là ổn định nhất.

Bế quan một lần nữa đã gần vạn năm, Đế Phượng Thiên vội vàng xuất quan, chuyện bế quan thực sự quá khô khan, đối với một người Trái Đất như Đế Phượng Thiên thực sự không chịu nổi thời gian bế quan quá dài.

Đế Phượng Thiên quyết định đi đến điện thần Bàn Cổ một chuyến, tìm Đế Giang tán gẫu.

Có thần thông Hóa Hồng Chi Thuật lại có tu vi Chuẩn Thánh, Đế Phượng Thiên không mất quá nhiều thời gian đã đến được điện thần Bàn Cổ.

Hình Thiên thấy Đế Phượng Thiên, ngây ngô gãi đầu, chỉ cười ngốc, không ngăn cản.

Đế Phượng Thiên nhìn nụ cười đáng ăn đòn của Hình Thiên không nhịn được hỏi: "Ngươi cười cái gì?" Hình Thiên lý lẽ hùng hồn nói: "Tổ Vu Đế Giang nói cười như vậy sẽ không dễ bị đánh!" Đế Phượng Thiên: "..." Đế Phượng Thiên cảm thấy mình có chút thích sự

ngây ngô của Vu tộc.

Ngây ngô quá rồi!

Chương 74

Nhanh chóng, Đế Phượng Thiên vào điện thần Bàn Cổ.

Lại chỉ còn lại Đế Giang, Trọc Cửu Âm, Huyền Minh ba vị Vu tộc, các Tổ Vu khác đều đi đánh nhau rồi.

Không đợi Đế Giang mở miệng, Huyền Minh lập tức cười hỏi: "Đến tìm ta đánh nhau à?" Huyền Minh nhớ rất rõ Đế Phượng Thiên, nàng và Đế Phượng Thiên còn có giao ước vạn năm!

Đế Phượng Thiên thật sự đã quên mất, dù sao sự chú ý của hắn đều đặt trên người Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi và Đại Đạo.

Vốn chỉ định xem xem có thể hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không, kết quả lại vừa hay gặp một tiểu mỹ nhân vội vã đưa tới cửa.

Đế Phượng Thiên cười nói: "Một vạn năm sắp đến rồi, hay là chúng ta đến Hỗn Độn đánh một trận?" Huyền Minh lập tức gật đầu: "Được." Huyền Minh vừa hay đánh nhau với các ca ca đã chán, Đế Phượng Thiên đến rất đúng lúc.

Do Đế Phượng Thiên đã dùng Hóa Hư Thuật, trông vẫn là tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không nhìn ra tu vi Chuẩn Thánh.

Nhưng cho dù Đế Phượng Thiên lộ ra tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, Huyền Minh cũng không cảm thấy sẽ thua, vì nàng là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Vu tộc ở cùng cảnh giới gần như bất bại, muốn vượt cấp đánh Vu tộc, tuyệt đối khó như lên trời.

Đế Phượng Thiên chưa kịp nói với Đế Giang câu nào, đã cùng Huyền Minh đến ngoài Tam Thập Tam Thiên đánh nhau.

Trọc Cửu Âm có chút cạn lời: "Đế Phượng Thiên đạo hữu trông chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong thôi mà!

Đánh thắng được không?" Đế Giang trầm ngâm một lát nói: "Hắn dường như không làm chuyện không nắm chắc." Trọc Cửu Âm lắc đầu: "Ta cược tiểu muội thắng." Đế Giang giọng điệu tùy ý: "Vậy ta cược Đế Phượng Thiên đạo hữu thắng đi!" Trọc Cửu Âm ngạc nhiên, nói: "Đại ca dường như đặc biệt xem trọng Đế Phượng Thiên đạo hữu?

Vì là con trai của Thông Thiên Thánh nhân sao?" Đế Giang lý lẽ hùng hồn: "Vì hắn là người duy nhất trong cả Hồng Hoang dám chửi Đạo Tổ mà không chết." Trọc Cửu Âm sững sờ, lời này hình như cũng có chút đạo lý!

Nếu Đế Phượng Thiên không chắc chắn mình sẽ không chết, sao dám đi chửi Đạo Tổ?

Có thể thấy hắn làm việc quả thực luôn có sự nắm chắc, chỉ là trông có vẻ lỗ mãng.

Chờ đợi như vậy năm mươi năm.

Năm mươi năm sau, Đế Phượng Thiên và Huyền Minh cuối cùng cũng từ ngoài Tam Thập Tam Thiên trở về.

Cả hai người đều có chút mệt mỏi và chật vật, chỉ thấy Huyền Minh vẻ mặt buồn bực tức giận.

Đế Giang lập tức cười lớn: "Ta thắng rồi." Trọc Cửu Âm đầy khó hiểu hỏi: "Tiểu muội sao lại thua?" Huyền Minh tức giận nói: "Chơi xấu!

Rõ ràng là Chuẩn Thánh sơ kỳ, không phải Đại La Kim Tiên viên mãn, còn có Hỗn Độn Linh Bảo." Tổ Vu Trọc Cửu Âm trừng lớn hai mắt, Chuẩn Thánh, đó cũng là vượt cấp chiến đấu a!

Còn nữa, cả Hồng Hoang đều biết hắn có Hỗn Độn Linh Bảo a!

Cũng không thể gọi là chơi xấu chứ!

Đế Giang than thở: "Xem ra tiểu muội phải gả cho người ta rồi, không biết Hi Hòa và Thường Hi có đồng ý không?" Đế Phượng Thiên nói: "Hi Hòa tính tình ôn hòa, không sao!" "Hừ, lúc nào muốn cưới thì nói với ta một tiếng." Nói xong, Huyền Minh liền hậm hực bỏ đi, cảm thấy đánh thua người có cảnh giới thấp hơn mình thật mất mặt, không còn mặt mũi nào ở lại.

Đối với giao ước, Huyền Minh tỏ ra rất phóng khoáng, Tổ Vu ăn vạ tự nhiên không thèm làm.

Điểm này so với Nữ Oa còn giữ chữ tín hơn!

Một lúc sau, Huyền Minh thay một bộ quần áo sạch sẽ lại đi ra, chỉ vào Trọc Cửu Âm nói: "Đi, đánh một trận?" Trọc Cửu Âm mặt đầy uất ức: "Ta không đánh a!" Huyền Minh lý lẽ hùng hồn: "Không được!

Ta vừa bị người ta đánh, phải tìm một người đánh lại, đi thôi!" Trọc Cửu Âm: "..." Đúng là họa từ trên trời rơi xuống!

Ngươi đánh không thắng Đế Phượng Thiên thì liên quan gì đến ta!

Trọc Cửu Âm quả thực vô tội đến sụp đổ!

Biểu cảm của hắn lúc này có lẽ là (⊙_⊙)...

Nhanh chóng, điện thần Bàn Cổ lại chỉ còn lại Đế Giang và Đế Phượng Thiên.

Trọc Cửu Âm đi chịu đòn rồi!

"Ta đến đây lần này, có một chuyện tương đối quan trọng!" Vẻ mặt Đế Phượng Thiên trong nháy mắt trở nên nghiêm túc.

"Nói đi!" Đế Giang cũng không kinh ngạc.

“Ta muốn xem trận đồ của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.” Đế Phượng Thiên cũng không vòng vo, trực tiếp nói ra.

Sắc mặt Đế Giang hơi biến đổi, trận đồ của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tương đương với bảo vật trấn tộc của Vu tộc, nếu đổi lại là người khác đưa ra yêu cầu vô lễ như vậy, Đế Giang đã ngay lập tức đánh chết rồi.

Tầm quan trọng của trận đồ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không kém gì điện thần Bàn Cổ.

“Ngươi có cách hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận?” Đế Giang biết Đế Phượng Thiên thực ra là người có chừng mực, nếu đã đưa ra yêu cầu vô lễ như vậy, khẳng định có nguyên nhân.

“Có thể thử một lần, không thể hoàn toàn bảo đảm, nếu Tổ Vu Đế Giang cảm thấy không ổn, ta cũng có thể không xem.” Đế Phượng Thiên tự nhiên không thể ép buộc phải xem, quyền lựa chọn giao cho Tổ Vu Đế Giang.

“Được.” Đế Giang không do dự quá lâu, quyết định để Đế Phượng Thiên xem trận đồ của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Mặc dù đối với việc Đế Phượng Thiên có thể hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không ôm quá nhiều hy vọng, nhưng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận ngoài Tổ Vu ra, người ngoài khó có thể thi triển, xem một chút cũng không có vấn đề gì lớn.

Huống hồ Đế Giang đối với Đế Phượng Thiên có sự tin tưởng đầy đủ.

Đế Giang dẫn Đế Phượng Thiên vào một mật thất vô cùng bí mật, lấy ra trận đồ của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Đế Phượng Thiên cảm nhận được sự phi phàm của trận đồ, đây không phải là giấy vẽ thông thường, ước chừng được làm từ da của một vị Hỗn Độn Ma Thần nào đó.

Bởi vì trên trận đồ còn mơ hồ bao quanh từng luồng Hỗn Độn khí lưu, vô cùng đáng sợ!

Đế Phượng Thiên đã nhập môn Trận Chi Đại Đạo nhanh chóng xem hiểu trận đồ, nhất thời kinh ngạc đến mức không thốt nên lời!

Sự thâm sâu cao diệu của trận pháp này quả thực khó dùng lời lẽ để hình dung.

Tru Tiên Kiếm Trận đủ mạnh rồi chứ?

Phi Tứ Thánh bất khả phá!

Nhưng Đế Phượng Thiên có thể đảm bảo, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận còn mạnh hơn Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhưng trận pháp này quả thực có vấn đề lớn, dựa vào sức mạnh của mười hai Tổ Vu hợp lực, cũng chỉ có thể đánh ra một kích!

Sau một kích đó thì sao?

Chờ chết thôi!

Một kích đó sẽ rút cạn toàn bộ sức lực của mười hai Tổ Vu, không còn sức chiến đấu nữa!

Nhưng một kích đó, tương đương với một kích của Thánh nhân!

Phải biết rằng Thánh nhân là tồn tại đặc thù, cho dù ở Chuẩn Thánh đỉnh phong mấy chục nguyên hội, cũng không thể bộc phát ra một kích vượt qua Thánh nhân, cho dù bao nhiêu Chuẩn Thánh hợp lực cũng đều không thể!

Nhưng, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đã biến điều không thể thành có thể, có thể khiến mười hai Tổ Vu đánh ra một kích có sức

mạnh của Thánh nhân.

Cũng có nghĩa là, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đã vượt qua ranh giới tuyệt đối không thể vượt qua giữa Chuẩn Thánh và Thánh nhân.

Một kích của Bàn Cổ Chân Thân do Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận triệu hoán, Bàn Cổ Chân Thân sẽ còn lưu lại ý chí của Bàn Cổ lúc khai thiên, ngay cả Thánh nhân cũng không dám đỡ một kích này.

Trận pháp thật mạnh!

Đế Phượng Thiên đã nhập môn Trận Chi Đại Đạo, nhanh chóng đọc hiểu được sự mạnh mẽ của trận pháp.

Đế Phượng Thiên lẩm bẩm: "Nếu có thể đánh ra hai kích thậm chí ba kích, hoặc là sau khi đánh ra một kích, Bàn Cổ Chân Thân tiêu tán, phản phệ yếu đi, đều là sự tăng cường cực lớn cho Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận." Đế Giang có chút kinh ngạc vì Đế Phượng Thiên nhanh như vậy đã xem hiểu được huyền bí trong đó.

Chẳng lẽ hắn thật sự là đại sư trận pháp?

Chương 75

Đế Giang có chút căng thẳng hỏi: "Có cách giải quyết không?" Đế Phượng Thiên không trả lời ngay, bắt đầu tìm kiếm kiến thức về trận pháp trong đầu.

Trận Chi Đại Đạo dù sao cũng là Đại Đạo pháp tắc, cho dù chỉ là cấp nhập môn, lượng thông tin chứa trong đó cũng thực sự quá nhiều, Đế Phượng Thiên lại vừa mới tiếp xúc với Trận Chi Đại Đạo, vì vậy cần phải tìm kiếm một lượt kiến thức trong đầu.

Một lát sau, đồng tử của Đế Phượng Thiên sáng lên, nói: "Có một cách, nhưng cần tinh huyết của mười hai Tổ Vu." Đế Giang toàn thân chấn động, không thể tin được nhìn Đế Phượng Thiên, có chút không dám tin đây là sự thật, vì chuyện này thực sự quá khó tin, nếu đơn giản như vậy, Đế Giang đã sớm hoàn thiện trận pháp rồi.

Đế Phượng Thiên mới xem một lúc mà đã tìm ra phương pháp?

Cho dù Đế Giang biết Đế Phượng Thiên không phải loại người nói năng bừa bãi, nhất thời cũng không thể tin được.

"Chỉ cần có thể hoàn thiện đại trận, tinh huyết của Tổ Vu không thành vấn đề, đạo hữu có thể nói rõ phương pháp không?" Đế Giang vừa kích động vừa khó tin hỏi.

"Ta định dùng tinh huyết của mười hai Tổ Vu để chế tạo mười hai lá cờ, đặt tên là Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên đi!

Mỗi Tổ Vu dùng tinh huyết để ôn dưỡng một lá Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên." "Đến lúc sử dụng Bàn Cổ Chân Thân thì có thể để Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên thay thế Tổ Vu chịu một phần lực phản phệ, như vậy có lẽ có thể đánh ra đòn thứ hai, sau khi Bàn Cổ Chân Thân tiêu tán, phản phệ cũng sẽ nhỏ hơn..." Đế Phượng

Thiên nói ra phương pháp của mình.

Khuôn mặt luôn trầm ổn của Đế Giang trong số mười hai Tổ Vu nhất thời trở nên vô cùng kích động.

Tuyệt vời!

Sao mình không nghĩ ra chiêu này nhỉ?

Đế Giang hiểu một chút kiến thức về trận pháp lập tức đồng tình với phương pháp của Đế Phượng Thiên, biết rằng phương pháp này có tính khả thi lớn.

Đế Giang đi đi lại lại trong mật thất, mãi không thể bình tĩnh lại.

"Còn một chuyện, hiện nay Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thiếu mất Hậu Thổ, khó có thể phát huy ra uy lực vốn có, ta đã thử cải tiến dùng mười một Tổ Vu để khởi động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng đã thất bại!" Đế Giang lúc này hoàn toàn tin tưởng vào năng lực trận pháp của Đế Phượng Thiên, lập tức hỏi ra một vấn đề then chốt.

"Đơn giản, ta sẽ để Hậu Thổ cũng dùng tinh huyết luyện chế một lá Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên, dùng cờ thay người, khởi động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Hậu Thổ tuy không thể ra khỏi Lục Đạo Luân Hồi, nhưng lấy ra Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên được luyện chế bằng tinh huyết chắc sẽ không có vấn đề gì." Đế Phượng Thiên tiếp tục đưa ra giải thích.

Đương nhiên cũng có phương pháp khác, nhưng nếu muốn giữ được uy lực vốn có của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, thì đây là phương pháp tốt nhất.

Do Hậu Thổ đã thành Thánh, dùng cờ thay người cũng sẽ không làm giảm uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, mười một Tổ Vu điều khiển Bàn Cổ Chân Thân là đủ rồi, vừa hay có thể

giải quyết hoàn hảo vấn đề này.

“Ha ha ha, diệu!

Quá diệu!

Đạo hữu thật là bạn của Vu tộc!” Đế Giang cười lớn, càng nhìn Đế Phượng Thiên càng thấy thuận mắt, trong lòng lại âm thầm khen muội muội mình có mắt nhìn.

Đế Giang lập tức gọi tất cả các Tổ Vu đang đánh nhau ở ngoài Tam Thập Tam Thiên về.

Các Tổ Vu lần lượt trở về.

Mặc dù thấy Đế Phượng Thiên đang xem trận đồ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, các Tổ Vu cũng không nói nhiều, đại huynh ở bên cạnh, khẳng định là đại huynh cho xem, đối với quyết định của đại huynh, các Tổ Vu chưa bao giờ nghi ngờ.

Cộng Công bực bội nói: “Ta sắp đánh cho tên Chúc Dung kia ngã gục rồi, sao lúc này lại gọi ta về?” Chúc Dung gào lên: “Rõ ràng là ngươi sắp không chống đỡ nổi nữa rồi, còn mặt mũi không?” Cộng Công khinh thường nói: “Không phục thì ra đánh một trận nữa?” Chúc Dung cười lạnh: “Đi thì đi, ai sợ ai?” Đế Giang vội vàng giảng hòa: “Được rồi được rồi, đừng náo nữa, có chuyện chính kinh, mỗi người đưa cho Đế Phượng Thiên đạo hữu một giọt tinh huyết Tổ Vu.” Các Tổ Vu tuy nghi hoặc, không biết vì sao phải đưa tinh huyết cho Đế Phượng Thiên, nhưng nếu đã là mệnh lệnh của đại huynh, khẳng định cũng sẽ không trì hoãn, trực tiếp sảng khoái đưa ra.

Đế Giang cũng bức một giọt tinh huyết ra khỏi cơ thể, lơ lửng trước mặt Đế Phượng Thiên.

Mất đi một giọt tinh huyết, khiến các Tổ Vu đều có vẻ hơi suy yếu.

Tinh huyết của Tổ Vu rất quý giá, một giọt cần thời gian rất dài mới có thể ôn dưỡng ra được.

Đế Phượng Thiên ngồi xếp bằng trên đất, một bên nhìn trận đồ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, một bên dùng tinh huyết của Tổ Vu bắt đầu chế tác Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên.

Quá trình chế tác này không hề nhanh, dù sao đây là lần đầu tiên Đế Phượng Thiên chế tác, trong đầu chỉ có kiến thức về trận pháp, chưa từng động thủ.

Đế Giang cũng ra hiệu cho mọi người không được làm phiền Đế Phượng Thiên, để hắn an tâm chế tác.

Đế Phượng Thiên tiện tay vẽ ra từng phù hiệu cổ xưa mà các Vu tộc đều không hiểu được trong không trung, một bên nhìn trận đồ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, một bên hai tay không ngừng vẽ ra những trận pháp huyền diệu.

Huyền Minh không nhịn được lén hỏi Đế Giang: "Rốt cuộc hắn đang làm gì vậy?" Các Tổ Vu khác cũng dỏng tai nghe, đều rất tò mò.

Đế Giang khẽ đáp: "Hắn đã tìm ra phương pháp hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đang chế tác Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên!" Các Tổ Vu khác: "???" Họ đều vẻ mặt khó tin nhìn về phía Đế Phượng Thiên, dường như có một đống câu hỏi muốn hỏi, nhưng lại không dám làm phiền, phải biết rằng đại huynh vì để hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà đầu óc cũng sắp bạc trắng rồi.

Họ không hiểu trận pháp bằng Đế Giang, cũng hoàn toàn không giúp được gì.

Cho nên không thể tin được Đế Phượng Thiên lại làm được chuyện mà đại huynh khổ tư mấy nguyên hội cũng không nghĩ ra.

Sao có thể?

Đế Giang thấp giọng nói: "Đế Phượng Thiên đạo hữu là thiên tài trận pháp, ta kém xa." Mọi người bừng tỉnh, nếu đại huynh đã nói vậy, mọi người cũng hiểu ra, Đế Phượng Thiên khẳng định là thiên tài trận pháp, có Thông Thiên Thánh nhân chỉ dạy, lợi hại hơn đại huynh cũng không có gì lạ.

Nếu Đế Phượng Thiên biết suy nghĩ của mười hai Tổ Vu, nhất định sẽ không phục mà nói một câu: Lão đa của ta có dạy ta cái lông gì đâu!

Cứ như vậy, Đế Phượng Thiên một lòng đầu tư vào việc luyện chế Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên.

Trong khoảng thời gian này, cả Vu tộc không còn ai dám lớn tiếng la hét, từng người nói chuyện đều nhẹ nhàng.

Vì Tổ Vu đã hạ lệnh tử, trong khoảng thời gian này không được nói to, Tổ Vu cũng đang ở giai đoạn bế quan then chốt.

Điều này làm các Vu tộc buồn rầu chết đi được, không thể nói to thật khó chịu, cổ họng ai nấy đều to như vậy, làm sao mà nói chuyện?

Trong điện thần Bàn Cổ, các Tổ Vu hiếm khi ngoan ngoãn một lần, cũng không ra ngoài đánh nhau, cũng không cãi nhau, cứ như vậy nhìn Đế Phượng Thiên không dám nói chuyện.

Vu tộc quá rõ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận có ý nghĩa gì đối với Vu tộc, quả thực là mạng sống!

Tiến triển của Đế Phượng Thiên vô cùng chậm rãi.

Trọn vẹn năm ngàn năm, Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng cẩn thận luyện chế xong Vu Thần Phiên.

Do được luyện chế từ tinh huyết của mười một vị Tổ Vu, nên

ngay khoảnh khắc luyện chế xong, liền có cảm ứng với mười một vị Tổ Vu, trực tiếp tự bay đến trước mặt mười một Tổ Vu.

Nhìn Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên tràn đầy sát khí và có liên hệ mờ nhạt với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Đế Giang từng chữ từng câu nói: "Đế Phượng Thiên đạo hữu, là đại ân nhân của Vu tộc ta…" Câu nói này rất nặng, mà Đế Phượng Thiên cũng quả thực xứng đáng.

Trong ánh mắt của mười vị Tổ Vu khác cũng tràn đầy sự cảm kích đối với Đế Phượng Thiên.

Vu tộc vốn không có bạn bè, đều là người trong tộc, đây là lần đầu tiên có một người ngoài giúp đỡ Vu tộc lớn như vậy.

Cộng Công Tổ Vu là người đầu tiên biểu thị: "Sau này ai dám bắt nạt Đế Phượng Thiên đạo hữu, Cộng Công ta sẽ là người đầu tiên đánh kẻ đó." Chúc Dung quen thói đấu võ mồm với Cộng Công: "Thôi đi!

Người ta là Thánh tử, cần ngươi giúp sao?" Cộng Công cạn lời, câu này thật không thể phản bác.

Các Tổ Vu khác cũng lần lượt bày tỏ sự cảm kích đối với Đế Phượng Thiên.

"Chuyện nhỏ, không cần để trong lòng." Lúc này Đế Phượng Thiên trông trạng thái không được tốt lắm, có vẻ hơi tiều tụy.

Chủ yếu là vì luyện chế Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên quá hao tổn tâm thần.

Huyền Minh cũng hiểu chuyện đi lên trước, nói với Đế Phượng Thiên: "Ngươi ở điện thần Bàn Cổ nghỉ ngơi một phen đi!

Ta sẽ chăm sóc ngươi." Các Tổ Vu khác đều sững sờ, cảm thấy có chút rợn tóc gáy.

Tiểu muội từ lúc nào nói chuyện lại trở nên dịu dàng như vậy?

Cảm giác có chút sợ hãi!

Để nàng chăm sóc người, người đó sẽ chết mất!

Đế Giang ha ha cười lớn: "Đúng vậy, đạo hữu đã hao tổn tâm thần năm ngàn năm, tự nhiên phải ở điện thần Bàn Cổ nghỉ ngơi một phen, do tiểu muội phụ trách chăm sóc đi!" Đế Phượng Thiên gật đầu, cũng không phản đối, Huyền Minh đưa Đế Phượng Thiên về phòng của mình.

Sau khi Huyền Minh đi, Đế Giang đột nhiên trở nên nhiều chuyện: "Ta lặng lẽ nói cho các ngươi biết!

Tiểu muội vạn năm trước đã đánh cược với Đế Phượng Thiên đạo hữu, nếu thua sẽ gả cho Đế Phượng Thiên đạo hữu, vạn năm sau Đế Phượng Thiên đạo hữu đã đánh thắng tiểu muội..." Trừ Trọc Cửu Âm ra, các Tổ Vu khác đều kinh ngạc!

Chương 76

Đầu tiên là tò mò vì sao tu vi của Đế Phượng Thiên rõ ràng thấp hơn tiểu muội, lại có thể đánh thắng.

Nhưng nghĩ lại là con trai của Thông Thiên Thánh nhân, chiến lực biến thái một chút cũng có thể chấp nhận.

Sau đó, từng Tổ Vu lại đều lộ ra ánh mắt đồng tình với Đế Phượng Thiên.

Tiểu muội bạo lực như vậy, Đế Phượng Thiên đạo hữu thảm rồi...

Phòng của Huyền Minh rất đơn giản, không giống phòng của nữ tử.

Phòng của nàng rất lớn, nhưng ngoài giường, bồ đoàn ra thì chẳng có gì.

Đế Phượng Thiên nằm trên giường, nói: "Ta muốn ăn!" Huyền Minh cười hì hì: "Muốn ăn gì, ta đi săn cho ngươi." Huyền Minh cũng rất thích ăn, thấy Đế Phượng Thiên thích ăn, nàng liền vui vẻ.

Cái gọi là, có sở thích chung mới dễ dàng bồi dưỡng tình cảm, phải không?

Đế Phượng Thiên lười biếng nói: "Tùy tiện đi!

Yêu quái nào ngon thì ăn, ta muốn ăn nướng." Nói rồi Đế Phượng Thiên biến ra mấy lọ muối và bột thì là, ném cho Huyền Minh.

"Dùng những gia vị này nướng, vị thịt sẽ ngon hơn." Huyền Minh không biết "gia vị", Vu tộc thường ăn sống, đương nhiên cũng có một số người có yêu cầu cao hơn sẽ nướng ăn, Huyền Minh chính là một trong những kẻ ham ăn có yêu cầu cao đó.

“Được, ngươi chờ đó!” Huyền Minh bỏ đi.

Không mất quá lâu, Huyền Minh đã trở về.

Nàng kéo theo một con siêu cấp cự thú trở về.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của các Tổ Vu khác, Huyền Minh trở về phòng.

Cũng may phòng đủ lớn, nếu không thật sự không nhét vừa con siêu cấp cự thú này.

Huyền Minh cười nói: “Ta săn cho ngươi một con Cùng Kỳ, bây giờ nướng cho ngươi, ngươi chờ đó!” Ặc..!

Đế Phượng Thiên cạn lời, tốc độ của cô nương cũng nhanh thật!

Nhìn ngoại hình giống một con hổ mọc cánh, Đế Phượng Thiên thầm nghĩ thứ này có ngon không?

Một lát sau, từng làn hương thịt bay ra, Huyền Minh đang nướng, trước tiên nướng đùi và cánh của Cùng Kỳ.

Kỹ thuật nướng thịt của Huyền Minh là nhất đẳng, đó là kỹ thuật được rèn luyện sau vô số lần theo đuổi mỹ thực của một kẻ ham ăn.

Cuối cùng, Huyền Minh cho gia vị mà Đế Phượng Thiên đưa vào, nhất thời hương thịt bỗng tăng vọt gấp mấy lần.

Từng làn hương thịt lan tỏa ra đến chính điện.

Thiên Ngô hít hít mũi, hỏi: “Các ngươi có ngửi thấy mùi hương kỳ lạ nào không?” Cường Lương nói: “Ngửi thấy rồi, hình như là mùi thịt.” Hấp Tư không nhịn được hỏi: “Thịt gì mà thơm như vậy?” Xà Bỉ Thi nuốt nước bọt: “Vừa rồi tiểu muội không phải lôi về một con Cùng Kỳ sao...” Cú Mang vung tay một cái: “Đi, chúng ta cùng đi xem, có đồ ăn ngon phải chia sẻ!” Đế Giang liếc nhìn đám tiểu đệ, quyết định không tham gia vào vũng nước đục này, thuần túy là tìm chửi!

Quả nhiên, dưới sự dẫn dắt của Cú Mang, Nhục Thu, Cộng Công, Chúc Dung, Thiên Ngô, Cường Lương, Hấp Tư, Trọc Cửu Âm, Xà Bỉ Thi đều đến ngoài phòng của Huyền Minh.

Cú Mang thăm dò hỏi: "Tiểu muội, trong phòng có mùi thịt kỳ lạ bay ra a!" "Cút!" Một tiếng gầm của Huyền Minh chấn động cả điện thần Bàn Cổ.

Chín vị Tổ Vu không nói hai lời trực tiếp chuồn mất.

Chạy còn nhanh hơn chuột.

Trong chính điện, Đế Giang thầm nghĩ: May mà mình cơ trí!

Đế Phượng Thiên cười cười nói: "Dù sao hai chúng ta cũng ăn không hết, chia cho họ một chút cũng được." Huyền Minh bực bội: "Ai nói ăn không hết, một mình ta có thể ăn hết một con Cùng Kỳ!" Đế Phượng Thiên: "..." Heo à!

Đây không phải là một con hổ a!

Lớn hơn hổ gấp trăm lần đó!

Theo hương thịt lan tỏa, nước miếng của Huyền Minh cũng sắp chảy ra, hỏi: "Ngươi muốn đùi hay cánh?" "Tùy tiện đi!

Ngươi có thể đút cho ta ăn không?" Đế Phượng Thiên đã quen với việc có thị nữ phục vụ, dưỡng thành thói quen tốt không thích tự tay ăn!

"Được thôi!" Huyền Minh nhìn vào việc Đế Phượng Thiên có cống hiến lớn cho Vu tộc, miễn cưỡng đồng ý.

Sau đó, nàng ngồi bên giường, xé một miếng thịt Cùng Kỳ đặt vào miệng Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên nhai nhai.

Ừm, vị quả thật không tệ!

Không kém thịt rồng.

Huyền Minh cũng ăn một miếng, cảm thấy vị thịt ngon hơn trước đây không biết bao nhiêu lần, rất ngưỡng mộ Đế Phượng Thiên có thể lấy ra loại gia vị "đỉnh cấp" như vậy.

Huyền Minh thầm nghĩ: Gia vị ngon như vậy, nhất định rất quý giá!

Đế Phượng Thiên lại bảo Huyền Minh đi lấy một ít linh tửu.

Huyền Minh cắn một miếng thịt, sau đó xé một miếng thịt cho Đế Phượng Thiên, hai người ăn uống vui vẻ.

"Đây là lần đầu tiên ta đối tốt với một người đàn ông như vậy, ngươi phải nhớ kỹ sự tốt của ta." Huyền Minh vừa ăn vừa nói, chớp chớp đôi mắt to nhìn Đế Phượng Thiên.

"Ừm, nhớ rồi, đợi gả cho ta, ta cũng sẽ đối tốt với ngươi hơn." Đế Phượng Thiên vừa ăn thịt vừa trả lời qua loa.

"Ta đẹp hay Hi Hòa và Thường Hi đẹp?" Huyền Minh hỏi ra câu hỏi chung kết đoạt mạng đàn ông.

"Đương nhiên là cô đẹp rồi!" Mặc dù Huyền Minh cũng đẹp, có nét đặc trưng của mình, nhưng trong lòng Đế Phượng Thiên cảm thấy Hi Hòa và Thường Hi đẹp hơn, vì hắn tương đối yêu thích loại tiên nữ dịu dàng một chút.

Huyền Minh... quá bạo lực!

Nhưng có thể nói trước mặt người ta như vậy sao?

Với tư cách là tố chất nghề nghiệp của một tra nam, đối mặt với phụ nữ vĩnh viễn không nói lời thật lòng!

"Cũng gần như vậy, ta cũng thấy mình đẹp hơn." Huyền Minh vui vẻ gặm cánh Cùng Kỳ, ngưỡng mộ mắt nhìn của Đế Phượng Thiên.

“Nhưng ta thấy Hậu Thổ tỷ tỷ đẹp hơn ta.” Huyền Minh không phải kiểu tự luyến cuồng như Tô Đát Kỷ!

Đát Kỷ cũng cảm thấy ngoài Nữ Oa ra thì mình là đẹp nhất.

“Ừm.” Đế Phượng Thiên gật đầu, không nói nhiều.

“Đúng rồi, ngươi có thích Hậu Thổ tỷ tỷ không, có cần ta đi nói tốt cho ngươi vài câu, để tỷ ấy cũng gả cho ngươi không?” Huyền Minh chớp chớp đôi mắt to tròn ngây thơ hỏi một cách vô tư!

“Được a!” Tra nam Đế Phượng Thiên không chút do dự trực tiếp đồng ý.

Trước đây lúc tán tỉnh Hi Hòa và Thường Hi, cũng có Thường Hi giúp đỡ.

Câu chuyện này nói cho chúng ta biết, khi muốn tán tỉnh một cặp chị em, xin hãy nhớ nguyên tắc cơ bản nhất là hạ gục em gái trước!

Sau đó, hai người vừa trò chuyện, vừa bất tri bất giác ăn hết một con Cùng Kỳ...

Theo việc Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên được chế tác hoàn thành, các Vu tộc cuối cùng cũng có thể nói to.

Khó quá mà!

“Gào” “A” Từng Vu tộc vô cùng lớn tiếng gào thét, cảm giác cuối cùng cũng có thể nói to thật tốt a!

Chương 77

(O) Gào...

Biểu cảm khi la hét đại khái là như vậy, làm cho sinh linh trong phạm vi ngàn vạn dặm đều sợ ngây người.

Vu tộc sắp phát điên rồi, mau chạy thôi!

Đế Phượng Thiên nghỉ ngơi một thời gian ngắn liền khôi phục như cũ.

Nhưng tên thích hưởng thụ này vẫn nằm im không động để Huyền Minh chăm sóc.

Huyền Minh trong khoảng thời gian này cũng thay đổi tính khí bạo lực của nữ loli, đối với những yêu cầu nhỏ nhặt của Đế Phượng Thiên đều đáp ứng.

Sau đó, Đế Phượng Thiên quyết định đến Lục Đạo Luân Hồi tìm Hậu Thổ.

Huyền Minh cũng muốn đi cùng.

Đế Phượng Thiên đưa Huyền Minh cùng đến Lục Đạo Luân Hồi.

Các Tổ Vu có chút ngơ ngác nhìn Huyền Minh đột nhiên trở nên dịu dàng, không hiểu.

Quãng đường đi không biết xa bao nhiêu, khó mà tính được.

Nhưng hai người lại vô cùng thoải mái, thỉnh thoảng từ trên trời bay xuống săn một số Yêu tộc để ăn.

Từ điện thần Bàn Cổ đến Lục Đạo Luân Hồi, trên đường đi đều lưu lại từng làn hương thịt nướng.

Huyền Minh truyền âm cho Đế Phượng Thiên: "Ta có chút thích

ngươi rồi!" Đế Phượng Thiên lập tức truyền âm: "Ta từ cái nhìn đầu tiên đã thích ngươi rồi." Huyền Minh có chút vui vẻ: "Thật không?" Tất nhiên là giả rồi!

Đế Phượng Thiên không chút do dự: "Đương nhiên là thật." Huyền Minh: "Vậy vì sao ngươi phải đến Thiên Đình cướp dâu!" Khụ khụ, vì ta thích Hi Hòa và Thường Hi hơn a!

Đế Phượng Thiên: "Vì ta đã hứa với Thường Hi sẽ đến, nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy!" Huyền Minh hài lòng: "Ừm, nam nhân của ta phải như vậy!" Đế Phượng Thiên đột nhiên cảm thấy Huyền Minh cũng không tệ, ít nhất rất dễ lừa phải không?

Hai người vừa đi vừa ăn, vừa trò chuyện, tình cảm cũng theo đó mà tăng lên.

Đến Lục Đạo Luân Hồi, Huyền Minh ngay lập tức nhào vào lòng Hậu Thổ.

"Tỷ tỷ, tỷ có khỏe không?" Xem ra tình cảm của hai chị em không tệ.

"Tỷ tỷ mọi thứ đều tốt." Thấy Huyền Minh, khuôn mặt lạnh lùng của Hậu Thổ cuối cùng cũng có nụ cười, Hậu Thổ xoa đầu Huyền Minh, trông rất yêu thương em gái.

Mặc dù Hậu Thổ không thể ra khỏi Lục Đạo Luân Hồi, nhưng Vu tộc đến Lục Đạo Luân Hồi thăm nàng thì có thể.

Hậu Thổ dịu dàng hỏi: "Ngươi đến cùng Đế Phượng Thiên." Huyền Minh ý niệm trong đầu vừa động, lá cờ thuộc về mình trong Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên trực tiếp từ từ xuất hiện trước mặt Hậu Thổ.

"Tỷ tỷ xem, hắn đã hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại

Trận, đây là Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên...” Huyền Minh kích động giới thiệu với Hậu Thổ.

Hậu Thổ đã là Thánh nhân, chỉ cần suy tính một chút liền biết được tác dụng của Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên.

Đôi mắt đẹp của Hậu Thổ mở lớn, dùng một ánh mắt đặc biệt nhìn về phía Đế Phượng Thiên.

Ánh mắt bao hàm sự cảm kích và một chút nghi ngờ.

Nhưng nàng sớm đã biết Đế Phượng Thiên là một người không thể tưởng tượng nổi, nhanh chóng bình thường trở lại.

Hậu Thổ tự nhiên rõ ràng việc hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận có ý nghĩa gì đối với Vu tộc.

Nó có nghĩa là trong trận đại quyết chiến cuối cùng, Vu tộc có khả năng sẽ sống sót nhiều Tổ Vu và Đại Vu hơn.

Nhân quả này quá lớn, Hậu Thổ quả thực không biết phải lấy gì để báo đáp.

“Cảm ơn ngươi đã làm tất cả vì Vu tộc, nhân quả này sau này Hậu Thổ ta nguyện dùng mạng để trả.” Hậu Thổ Thánh nhân nhìn Đế Phượng Thiên, chân thành bày tỏ sự cảm kích và lời hứa của mình.

“Nói ra có thể ngươi không tin, ta làm những việc này đều là để tán tỉnh ngươi, hay là ngươi gả cho ta đi, nhân quả coi như xong.” Mặc dù Hậu Thổ không biết “tán tỉnh” có nghĩa là gì, nhưng đại khái cũng hiểu được ý của câu nói này.

Tra nam Đế Phượng Thiên không một chữ nào đáng tin, làm tất cả đương nhiên là vì bản thân, vì để trì hoãn Phong Thần đại kiếp.

Hậu Thổ tự nhiên cũng không tin hắn, bèn cười cười, không nói gì.

Huyền Minh lập tức tiếp lời: "Tỷ tỷ, ta thấy được đó!

Tiểu muội đã đồng ý gả cho hắn rồi, hay là tỷ cùng ta gả đi?" Hậu Thổ: "???" Hậu Thổ Thánh nhân vẻ mặt ngơ ngác, hỏi: "Tiểu muội vì sao phải gả cho Đế Phượng Thiên?" Huyền Minh kể lại đầu đuôi câu chuyện đánh cược thua Đế Phượng Thiên.

Hậu Thổ cạn lời, cũng quá tùy tiện rồi?

Hậu Thổ bực bội: "Ngươi muốn gả thì gả, ta không gả." Huyền Minh đang định khuyên thêm vài câu, một tiếng gọi vang dội đã vang lên.

"Thiếu chủ, thiếu chủ!" Nghe giọng nói là của Bích Tiêu.

Nhanh chóng, Đế Phượng Thiên đã gặp lại Tam Tiêu đã lâu không gặp.

Thấy ba nha đầu đều đã là tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Đế Phượng Thiên có chút vui mừng gật đầu.

Tu vi của Bích Tiêu cuối cùng cũng đuổi kịp hai vị tỷ tỷ.

Bích Tiêu một đầu nhào vào lòng Đế Phượng Thiên, uất ức nói: "Thiếu chủ, cuối cùng ngài cũng đến thăm chúng ta rồi." Đế Phượng Thiên như ở đảo tiên Bồng Lai xoa đầu Bích Tiêu.

Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu thì đứng ở không xa, cũng có vẻ hơi kích động, nhưng không mặt dày như Bích Tiêu, trực tiếp ôm người ta.

"Nha đầu nhà ai kia, nam nhân của ta mà cũng tùy tiện ôm được sao?" Huyền Minh nhất thời không vui, ta còn chưa ôm, ngươi đã ôm trước rồi, là ai vậy?

Bích Tiêu la lối: "Ngươi là cọng hành nào?

Ta ôm thiếu chủ của ta thì liên quan gì đến ngươi?" Huyền Minh càng thêm kiêu ngạo báo ra danh húy của mình: "Ta là Huyền Minh,

một trong Thập Nhị Tổ Vu, còn ngươi là ai?" Bích Tiêu sững sờ!

Đệch!?

Người này là Tổ Vu?

Khí thế kiêu ngạo trước đó nhất thời giảm đi một nửa, ấp úng nói: "Ta... ta... ta là thị nữ thân cận của Thiếu chủ Đế Phượng Thiên, Bích Tiêu." Ừm!

Danh hiệu này hô ra quả nhiên không vang dội bằng Tổ Vu.

"Ha ha ha, một tiểu thị nữ a!

Giọng điệu kiêu ngạo như vậy, ta còn tưởng là Nữ Oa chứ!" Tổ Vu trước nay không kiêng nể gì, danh húy của Thánh nhân cũng dám gọi thẳng.

Bích Tiêu: "..." Đối mặt với Tổ Vu, Bích Tiêu không biết phải nói gì, dù sao Thập Nhị Vu tộc ở Hồng Hoang quá nổi tiếng.

"Nào, gọi một tiếng thiếu nãi nãi nghe xem, cô nãi nãi ta vui, sẽ cho phép tiểu thị nữ ngươi ôm phu quân một cái." Huyền Minh cảm thấy có chút buồn cười, tiếp tục trêu chọc Bích Tiêu.

"Thiếu chủ, lời nàng nói là thật sao?" Bích Tiêu đôi mắt to ngấn nước nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên.

"Ừm, đợi thời cơ thích hợp, ta sẽ cưới nàng!" Đế Phượng Thiên gật đầu.

Bích Tiêu nhất thời buông Đế Phượng Thiên ra, uất ức khóc lên.

Đó là sự uất ức khi món đồ yêu quý bị người khác cướp mất.

Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu vội vàng tiến lên an ủi.

"Ơ!

Chương 78

Sao lại khóc rồi, ta chỉ đùa với ngươi thôi, muốn ôm thì cứ ôm đi!" Huyền Minh vô tư không hiểu tại sao, không biết nha đầu này khóc vì cái gì.

Đế Phượng Thiên vẫn luôn không có cách nào với nha đầu Bích Tiêu, bất đắc dĩ lắc đầu, lấy ra một viên Cực phẩm Đại La Đan.

"Đừng khóc nữa, cho ngươi." Đế Phượng Thiên đưa Cực phẩm Đại La Đan qua.

Bích Tiêu mắt lệ lưng tròng, đáng thương nói: "Đây là?" Đế Phượng Thiên trả lời: "Cực phẩm Đại La Đan, chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên mới có thể dùng, ăn vào sẽ nhanh chóng đạt đến Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng ta đề nghị ngươi để sau này hãy ăn." Đế Phượng Thiên lại quay đầu nói với Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu: "Tạm thời chỉ có một viên, đợi ta có thêm sẽ cho hai ngươi!" Cực phẩm Đại La Đan, hắn đã cho Hi Hòa và Thường Hi mỗi người một viên, Đát Kỷ một viên, Đế Phượng Thiên ăn một viên, bây giờ chỉ còn một viên.

Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu tự nhiên sẽ không ghen tị với tiểu muội, vội vàng cúi người nói: "Đa tạ thiếu chủ." Vân Tiêu lặng lẽ nói với Bích Tiêu: "Còn không mau tạ ơn thiếu chủ." "Hừ." Bích Tiêu tay trái cầm Đại La Đan, tay phải lau nước mắt, một bộ dạng uất ức.

"Được rồi, đừng khóc nữa, một Đại La Kim Tiên mà cứ như trẻ con." Đế Phượng Thiên lau nước mắt cho Bích Tiêu, Bích Tiêu mới có chút xấu hổ thấp giọng nói một câu: "Tạ thiếu chủ..." Địa Phủ được thành lập, Địa Tạng Vương đại diện cho Tây Phương Giáo quản lý Địa Phủ.

Hậu Thổ gọi thế lực của mình ở Lục Đạo Luân Hồi là "Minh

Đình", do Lục Đạo Luân Hồi nằm cạnh Vô Tận Huyết Hải.

Vì vậy ở đây có ba thế lực: Minh Đình, Địa Phủ, Huyết Hải.

Minh Đình là thế lực do Hậu Thổ Thánh nhân lãnh đạo, bao gồm một bộ phận đệ tử Vu tộc cùng với hơn năm trăm đệ tử Tiệt Giáo.

Địa Phủ là thế lực của Tây Phương Giáo, Địa Tạng Vương thành lập Thập Điện Diêm La, thế lực cũng dần dần thành hình.

Huyết Hải là phạm vi thế lực của Minh Hà lão tổ, có đội quân A Tu La do Minh Hà lão tổ sáng tạo.

Minh Hà lão tổ cũng vẫn luôn đang tìm cơ hội để nhúng tay vào Lục Đạo Luân Hồi.

Đợi thời cơ chín muồi, Minh Hà lão tổ tất nhiên sẽ dẫn theo Tứ Đại Ma Vương, Tứ Đại Ma Tướng, bảy mươi hai công chúa A Tu La, tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai đại sát phạt chí bảo, công chiếm Địa Phủ.

Về phần Minh Đình, Minh Hà lão tổ không dám công đánh, dù sao ở đó có Hậu Thổ Thánh nhân tọa trấn.

Gần đây Địa Tạng Vương có chút u uất.

Vì hắn vẫn luôn muốn nhúng tay vào Thiên Đạo và Nhân Đạo, triệt để khống chế Lục Đạo Luân Hồi.

Vì Vu tộc không giỏi quản lý, Hậu Thổ Thánh nhân lại quanh năm bế quan, nên Địa Tạng Vương quả thực có cơ hội.

Dù sao những tên ngốc của Vu tộc đó quá dễ lừa.

Nhưng tên Đế Phượng Thiên vạn ác đó lại để Tam Tiêu mang theo năm trăm đệ tử tinh anh của Tiệt Giáo, thay Hậu Thổ quản lý Thiên Đạo và Nhân Đạo.

Khiến Địa Tạng Vương uất ức đến mức suýt thổ huyết.

Tiệt Giáo không có việc gì làm lại nhúng tay vào nơi xa xôi như vậy làm gì?

Không thể không nói, suy nghĩ của hắn có chút tiêu chuẩn kép.

Tây Phương Giáo chẳng phải cũng nhúng tay vào nơi xa xôi như vậy sao?

Con thần thú thông linh Đế Thính có đầu hổ, một sừng, tai chó, thân rồng, đuôi sư tử, chân kỳ lân thấy tâm trạng chủ nhân không tốt, liền dùng đầu dụi dụi vào Địa Tạng Vương.

Địa Tạng Vương xoa xoa cái đầu to của Đế Thính, đứng dậy, quyết định đến Minh Đình tìm Hậu Thổ Thánh nhân.

Cứ trì hoãn như vậy, sớm muộn cũng bị Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề Thánh nhân trách mắng. -------- Tại Minh Đình.

Bầu không khí bên này vô cùng vui vẻ, Bích Tiêu náo loạn một lúc cũng không còn giận nữa.

Mặc dù không giận, nhưng trong lòng chua lè chua lét.

Hậu Thổ Thánh nhân không nói nhiều, chỉ lắng nghe.

Huyền Minh tuy tính khí không tốt, nhưng đối với Tam Tiêu lại rất thân thiện.

Dù sao đây đều là đệ tử Tiệt Giáo, sau này gả đến đảo tiên Bồng Lai, phải chung sống với những đệ tử Tiệt Giáo này, nên quan hệ không nên làm căng, đạo lý cơ bản nhất của một Vu tộc Huyền Minh vẫn hiểu.

Vân Tiêu tương đối ổn trọng, thỉnh thoảng xen vào vài câu, nói không nhiều.

Quỳnh Tiêu thì chỉ lén nhìn Đế Phượng Thiên vài lần, ít nói.

Thực ra phần lớn thời gian là Đế Phượng Thiên, Huyền Minh,

Bích Tiêu nói chuyện.

"Hậu Thổ Thánh nhân, Địa Tạng Vương cầu kiến." Đang lúc trò chuyện vui vẻ, Hậu Nghệ lưng đeo Chấn Thiên Cung và Xạ Nhật Tiễn đến bẩm báo.

"Cho hắn vào." Hậu Thổ Thánh nhân thản nhiên mở miệng, vẻ mặt không vui không buồn.

"Vâng." Hậu Nghệ lui xuống.

"Chào Thánh nhân." Địa Tạng Vương thấy trong này có một đám khách, cảm thấy mình đến không đúng lúc.

"Ừm, Địa Tạng Vương có chuyện gì tìm bản Thánh?" Hậu Thổ mắt cũng không mở, tùy ý hỏi một câu.

"Bần đạo muốn hỏi Hậu Thổ Thánh nhân quản lý Thiên Đạo và Nhân Đạo có gặp khó khăn gì không?

Hiện nay Địa Phủ đã thành lập, trật tự dần dần hoàn thiện, nếu Hậu Thổ Thánh nhân có khó khăn, bần đạo nguyện thay Hậu Thổ Thánh nhân quản lý Thiên Đạo và Nhân Đạo." Địa Tạng Vương trực tiếp nói rõ ý đồ, không vòng vo.

Một bộ dạng từ bi "ta đều là vì ngươi".

"Hỏi hắn đi!" Hậu Thổ trực tiếp ném vấn đề cho Đế Phượng Thiên, lười thảo luận những chuyện vớ vẩn này với Địa Tạng Vương.

Địa Tạng Vương nhìn về phía Đế Phượng Thiên, lộ ra vẻ nghi hoặc, người này là ai?

Dường như rất được Hậu Thổ Thánh nhân tin tưởng?

Minh Đình có nhân vật lớn nào sao?

Sao ta chưa từng gặp?

“Kiểm tra thấy túc chủ và Địa Tạng Vương gặp nhau, các lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lờ đi Địa Tạng Vương, coi hắn như không khí, phần thưởng là thần thông Tam Vị Chân Hỏa.” “Hai: Đánh cho Địa Tạng Vương một trận, đánh cho hắn đến mẹ ruột cũng không nhận ra, phần thưởng là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên Toái Phiến (tổng cộng ba mảnh).” “Ba: Đem Thiên Đạo và Nhân Đạo tặng cho Địa Tạng Vương, phần thưởng là Tam Quang Thần Thủy.” Còn phải chọn sao?

Đế Phượng Thiên không chút do dự, trực tiếp chọn phương án hai.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, phần thưởng là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên Toái Phiến (tổng cộng ba mảnh)!” “Gợi ý: Xin túc chủ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nếu không hệ thống sẽ thu hồi phần thưởng.” Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đại Đạo: Ám Chi Đại Đạo (giai đoạn Hôn Ám), Trận Chi Đại Đạo (nhập môn).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên toái phiến (x2).

Linh căn: Nhân Sâm Quả (một trong thập đại linh căn khai thiên), Hoàng Trung Lý Quả Thực (x1), Cực phẩm Tăng Phúc Đan (x1).

"Ngươi muốn Thiên Đạo và Nhân Đạo?" Đế Phượng Thiên mỉm cười, một bộ dạng vô hại.

"Thay Hậu Thổ Thánh nhân phân ưu!" Địa Tạng Vương vô sỉ trả lời.

Địa Tạng Vương thấy tên nhóc này chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cũng không quá sợ hãi.

Chương 79

Nhưng hắn không biết Đế Phượng Thiên đã dùng Hóa Hư Thuật nên đây chỉ là tu vi giả.

Vì Địa Tạng Vương có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Người có thể được Tây Phương Nhị Thánh phái đến nhúng tay vào Lục Đạo Luân Hồi, khẳng định là người có thực lực bất phàm và cơ trí thông tuệ.

Địa Tạng Vương chính là người đó.

"Ồ?

Vậy à?

Vậy ngươi đánh thắng ta, Thiên Đạo và Nhân Đạo sẽ thuộc về ngươi, được không?" Đế Phượng Thiên thản nhiên trả lời một câu.

Địa Tạng Vương vừa nghe liền động lòng.

Chẳng lẽ tên này là một tên ngốc?

Ta đường đường là Chuẩn Thánh sơ kỳ mà không đánh thắng được một tên Đại La Kim Tiên đỉnh phong sao?

Nhưng Địa Tạng Vương cẩn thận cảm thấy bên trong có gì đó không ổn?

Nhưng lại không nghĩ ra, có gì không ổn?

Vì trong nhận thức của hắn, Đại La Kim Tiên không thể nào chiến thắng Chuẩn Thánh sơ kỳ.

"Nhất ngôn vi định, theo lời đạo hữu!" Địa Tạng Vương cảm thấy đây là một cơ hội tốt, không thể bỏ lỡ, bèn trực tiếp đồng ý.

Đế Phượng Thiên mỉm cười, đôi đồng tử đen tuyền của hắn biến thành màu xích kim, sau đó khí thế Chuẩn Thánh sơ kỳ bùng nổ, cả người hóa thành một dải cầu vồng trực tiếp một quyền đánh bay Địa Tạng Vương.

Không phải Địa Tạng Vương yếu, mà là Đế Phượng Thiên ra tay quá nhanh, Hóa Hồng Chi Thuật lại là nhanh trong nhanh, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Tên nhóc này cũng là Chuẩn Thánh sơ kỳ?

Đầu óc Địa Tạng Vương chỉ kịp phản ứng được điều đó, đã bị đánh bay.

Đế Phượng Thiên lại hóa thành một dải cầu vồng, trực tiếp cho Địa Tạng Vương một trận đòn nhừ tử.

"Bụp" "Bụp" "Bụp" Chuẩn Thánh da dày thịt béo, Tây Phương Giáo lại luyện Phật môn kim thân, tự nhiên rất chịu đòn.

Nhưng dù chịu đòn đến đâu cũng không chịu nổi Đế Phượng Thiên bạo đánh như vậy.

Đế Phượng Thiên vận dụng lực lượng pháp tắc của Chuẩn Thánh gia trì lên nắm đấm, khiến Địa Tạng Vương không thể trong thời gian ngắn dùng tu vi để khôi phục nhục thể như cũ.

Nhanh chóng, Địa Tạng Vương mặt mày từ bi tường hòa đã bị đánh thành một cái đầu heo!

"...Ngươi là Đế Phượng!" Địa Tạng Vương do vẫn luôn chỉ quan tâm chuyện Địa Phủ, không chú ý nhiều đến chuyện Hồng Hoang, nên cũng không nhận ra Đế Phượng Thiên là thánh nhị đại siêu cấp nổi tiếng này.

Nhưng sau khi Đế Phượng Thiên thi triển Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Tạng Vương đã nhận ra.

Vì cả Hồng Hoang đều biết, ngoài Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất ra, Đế Phượng Thiên là người duy nhất còn lại biết Hóa Hồng Chi Thuật.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tự nhiên không thể xuất hiện trước mặt Hậu Thổ, tìm chết à?

Đương nhiên, Địa Tạng Vương biết quá muộn rồi, ngay cả thánh nhị đại duy nhất của Hồng Hoang cũng không nhận ra, chú định phải bị đánh một trận oan uổng.

"Thánh...

Thánh tử, đừng đánh nữa..." Địa Tạng Vương kêu la không ngớt, Đế Phượng Thiên đánh không biết chán.

"Ha ha ha, vui quá." Huyền Minh vô tư lại cười như heo.

Quỳnh Tiêu lén hỏi Huyền Minh: "Cảm giác sắp đánh chết hắn rồi?" Huyền Minh tùy ý xua tay: "Da của đám Tây Phương Giáo dày như Vu tộc chúng ta vậy, không chết được đâu." Câu nói này của Huyền Minh đã thể hiện đầy đủ chân lý "mẹ nó, ta ác đến mức chửi cả mình"!

Hậu Thổ vẻ mặt bất đắc dĩ, con lừa ngốc này, ngay cả Vu tộc cũng chửi luôn?

Các nàng cứ thế nhìn, không một ai lên tiếng ngăn cản!

"Hậu...

Hậu Thổ Thánh nhân... cứu... cứu bần đạo..." Địa Tạng Vương thấy Đế Phượng Thiên không hề lay động, lại hướng Hậu Thổ Thánh nhân cầu cứu.

Hậu Thổ Thánh nhân lại nhắm mắt lại, bản Thánh có thấy gì đâu...

Không một ai để ý đến tiếng kêu cứu và gào thảm của Địa Tạng

Vương.

Sau khi bị đánh tơi bời suốt một canh giờ, Địa Tạng Vương vốn đã có chút mập mạp giờ sưng vù lên mấy vòng, thể tích phải bằng ba Địa Tạng Vương cộng lại.

Nếu bây giờ có gặp lại hai vị Thánh nhân Tây Phương, e rằng thân nương của hắn cũng chẳng nhận ra nổi.

"Đánh sướng tay thật!" Đế Phượng Thiên phủi tay, hóa thành một dải cầu vồng quay về chỗ cũ, như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Địa Tạng Vương cũng không dám nói mấy lời cay độc kiểu "ngươi cứ đợi đấy cho bần đạo", không nói hai lời mà vội vàng chạy trối chết khỏi Minh Đình.

Lúc Địa Tạng Vương quay về Địa Phủ, đương nhiên không thể để người của Địa Phủ thấy bộ dạng thảm hại thế này được.

Đế Phượng Thiên!!!

Địa Tạng Vương gầm thét cái tên chết tiệt đó trong lòng, vẻ mặt đầy phẫn uất.

Nhưng ngay cả Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề Thánh nhân cũng chẳng làm gì được tên Thánh nhị đại chết tiệt đó, Địa Tạng Vương dù có về Tây Phương mách lẻo cũng vô dụng!

Nghĩ đến đây, Địa Tạng Vương lại càng thấy tủi thân.

Đường đường là Chuẩn Thánh, chúa tể Địa Phủ, vậy mà lại bị người ta đánh cho thành đầu heo, nói ra chắc chẳng ai dám tin!

Mang đầy một bụng uất ức và phẫn nộ không chỗ trút giận, Địa Tạng Vương cuối cùng cũng về tới phủ đệ.

Do trên nắm đấm của Đế Phượng Thiên có ẩn chứa lực lượng pháp tắc, Địa Tạng Vương tạm thời không thể khôi phục lại dáng vẻ

ban đầu, chỉ có thể mang cái đầu heo này về.

Ít nhất cũng phải mất mấy ngày, đợi lực lượng pháp tắc tiêu tan mới có thể dùng tu vi khôi phục lại nhục thân.

Phải biết Đế Phượng Thiên chỉ dùng lực lượng pháp tắc của Chuẩn Thánh, nếu hắn dùng pháp tắc Ám chi Đại đạo phủ lên nắm đấm, e rằng Địa Tạng Vương đã sớm bị hắn đánh chết rồi.

Lúc còn ở Đại La Kim Tiên viên mãn, Đế Phượng Thiên đã có thể vượt cấp chém giết Đông Vương Công, đứng đầu các Nam tiên.

Giờ đây cùng cảnh giới với Địa Tạng Vương, đương nhiên là đánh cho ra bã.

Địa Tạng Vương hoàn toàn không có sức chống cự.

"Yêu lợn to gan, dám tự tiện xông vào điện Địa Tạng!" Đế Thính đột nhiên gầm lên một tiếng, miệng nói tiếng người, trực tiếp xông lên cắn.

Địa Tạng Vương gần như muốn khóc, mình bị đánh đến mức ngay cả Đế Thính cũng không nhận ra, rốt cuộc là thảm đến mức nào chứ?

"Súc sinh, ngay cả ta mà ngươi cũng không nhận ra?" Bắp đùi bị Đế Thính cắn một miếng, may mà Đế Thính chỉ mới ở Đại La Kim Tiên sơ kỳ, không thể gây thương tổn cho Địa Tạng Vương Chuẩn Thánh sơ kỳ được.

Đế Thính ngây người!

Chủ nhân của ta?

Không phải là một con yêu lợn sao?

Chương 80

"Chủ... chủ nhân... sao người lại thành ra thế này?" Đế Thính trợn tròn đôi mắt, vẻ mặt như bị sét đánh.

Tuy rằng lúc Địa Tạng Vương vừa bước vào, Đế Thính đã cảm nhận được khí tức của chủ nhân, nhưng nó nghĩ chủ nhân tuyệt đối không thể nào biến thành bộ dạng heo thế kia, ở Địa Phủ cũng không có ai dám đánh chủ nhân thành ra thế này.

Vì vậy, Đế Thính cho rằng có yêu lợn nào đó đã giả mạo khí tức của chủ nhân...

"Haizz, không nhắc tới nữa..." Địa Tạng Vương cảm thấy đây là ngày đen tối nhất trong cuộc đời Phật của mình... -------- "Tha cho hắn đi?" Huyền Minh có chút không hiểu mà hỏi.

"Người ta thay chúng ta quản lý Lục đạo, thay chúng ta cản đám quân A Tu La của lão cẩu Minh Hà, đánh một trận là được rồi, không nên quá đáng." Đế Phượng Thiên giải thích cho Huyền Minh.

Huyền Minh nghe mà hiểu lơ mơ, cảm thấy tư duy của con người thật phức tạp!

Sao không thể giống ta, yên tĩnh làm một tiểu công chúa đơn thuần chứ?

"Đánh người ta thành ra thế kia, lại còn muốn lợi dụng người ta, ngươi không thấy ngại à?" Hậu Thổ không nhịn được mà nói với giọng điệu có chút đồng tình.

Sự đồng tình này tự nhiên là dành cho Địa Tạng Vương.

"Thế ta biết làm sao?

Lỗi tại ta à?" Đế Phượng Thiên làm ra vẻ mặt "tự dâng tới cửa, ta

vô tội".

Hắn còn thuận tiện xoa xoa nắm đấm, ngầm ra hiệu rằng đấm đến mức tay mình cũng đau rồi.

Hậu Thổ quả thực cạn lời.

Đúng là một tên siêu cấp vô lại.

Tam Tiêu nghe ba vị đại lão nói chuyện, không dám xen mồm.

Nhưng các nàng cũng không nhịn được mà lén cười.

Tiếp theo là lúc làm việc chính.

Một giọt tinh huyết của Hậu Thổ Thánh nhân lơ lửng trước mặt Đế Phượng Thiên.

Giọt tinh huyết của Thánh nhân này ẩn chứa năng lượng còn mạnh mẽ hơn cả tinh huyết của Tổ Vu.

Cũng may là Đế Phượng Thiên đã có kinh nghiệm mười một lần chế tạo Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên, nếu không thì thật khó mà hoàn thành.

Dù sao thì việc dùng tinh huyết của Thánh nhân để chế tạo Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên chắc chắn có độ khó cao hơn nhiều.

Trận chi Đại đạo của Đế Phượng Thiên mới chỉ ở cấp nhập môn sơ cấp nhất mà thôi.

May mà quen tay hay việc, sau khi dặn dò Tam Tiêu phải tu luyện cho tốt, Đế Phượng Thiên liền bắt đầu chế tạo Hậu Thổ Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên.

Tam Tiêu tạm thời lui xuống xử lý các công việc của Nhân đạo.

Hiện giờ Nhân tộc đã bắt đầu sinh sôi nảy nở, việc đầu thai của Nhân đạo cũng trở nên phiền phức hơn.

Vừa phải xử lý một đống việc, vừa phải tu luyện, sau khi đến Lục Đạo Luân Hồi, Tam Tiêu quả thực rất bận rộn.

Huyền Minh thì cùng Hậu Thổ tỷ tỷ bắt đầu ôn lại chuyện cũ, nhưng hai nữ thần đều dùng thần niệm truyền âm, sợ làm phiền Đế Phượng Thiên.

Một ngàn năm sau, Đế Phượng Thiên đã chế tạo xong Hậu Thổ Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên.

Như vậy, Đế Giang chỉ cần cầm Hậu Thổ Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên là có thể thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Vấn đề thiếu một vị Tổ Vu, không thể phát huy được uy lực nguyên bản của đại trận đã được giải quyết.

Một thân váy trắng tinh khôi, vóc người cao ráo, Hậu Thổ đứng bên cạnh Đế Phượng Thiên.

Một cơn gió âm u từ đâu thổi tới làm tà váy của Hậu Thổ Thánh nhân lay động, mái tóc đen như ngọc trai của nàng khẽ bay, băng thanh ngọc khiết, nghiêng nước nghiêng thành!

Đôi mắt vốn luôn lạnh lùng không chút cảm xúc của nàng hiếm hoi lộ ra một tia cảm kích, nàng chậm rãi mở miệng: "Cảm ơn." Giọng điệu dường như cực kỳ bình thản.

Nhưng phải biết rằng, để nghe được hai từ này từ miệng một Thánh nhân là điều hiếm có đến nhường nào.

"Đều là người một nhà, nói chuyện hai nhà làm gì." Giọng điệu Đế Phượng Thiên rất tùy ý.

Hậu Thổ: "???" Tuy biết là đồng minh, nhưng lời này cũng quá trăng hoa rồi đi?

Ai là người một nhà với ngươi?

Nhưng Hậu Thổ Thánh nhân đương nhiên biết tài ăn nói của Đế Phượng Thiên, tóm lại là không nên tranh cãi nhiều với hắn, bởi vì... không lại!

Hậu Thổ cầm lấy Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên xem xét, tỏ vẻ tán thưởng đối với trình độ trận pháp của Đế Phượng Thiên.

"Tiểu muội, mang Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên về cho đại huynh, không được chậm trễ!" Hậu Thổ đưa Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên cho Huyền Minh.

"Biết rồi, tỷ tỷ." Huyền Minh nhận lấy lá cờ, liếc nhìn Đế Phượng Thiên một cái rồi trực tiếp rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi.

Không một lời từ biệt.

Bản công chúa trời sinh phóng khoáng, không cần từ biệt!

Đế Phượng Thiên đương nhiên biết tính cách của Huyền Minh, cũng không để ý.

Sau đó, Đế Phượng Thiên gọi Tam Tiêu đến.

Sau khi dặn dò ba nàng một lượt, hắn liền chuẩn bị rời đi.

"Thiếu chủ." Bích Tiêu gọi một tiếng.

Đôi mắt Bích Tiêu trong như nước mùa thu, chứa chan tình ý, cặp mắt đào hoa quyến rũ động lòng người trông có chút mơ màng.

Dường như nàng có điều muốn nói.

Đế Phượng Thiên cười hỏi: "Sao vậy?" "Không... không có gì, Thiếu chủ nhớ quay lại thăm chúng ta nhé." Bích Tiêu cười với Đế Phượng Thiên, lấy hết can đảm hôn lên má hắn một cái.

Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu đều nhìn mà mắt chữ A mồm chữ O, tiểu muội gan cũng lớn quá rồi!

Đế Phượng Thiên không hề tức giận, hắn xoa đầu Bích Tiêu một cái rồi rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi. *Thiếu chủ... có cưới ta không?* Bích Tiêu cuối cùng vẫn không thể hỏi ra câu đó, chỉ có thể đứng nhìn bóng lưng người nàng yêu nhất rời khỏi Minh Đình.

Tra nam Đế Phượng Thiên đương nhiên biết Bích Tiêu muốn hỏi gì, nhưng vấn đề của Tam Tiêu phải để lại sau.

Nữ Oa, Hậu Thổ còn chưa cưới về nhà, nếu cưới Tam Tiêu trước rồi mới cưới Thánh nhân, không nghi ngờ gì sẽ làm tăng độ khó của việc tán tỉnh các Thánh nhân lên rất nhiều.

Dù sao thì căn nguyên của Tam Tiêu cũng không tốt bằng Hi Hòa và Thường Hi.

Nhưng xét về sở thích cá nhân, Đế Phượng Thiên rất thích ba nha đầu Tam Tiêu.

Chương 81

Bích Tiêu cổ linh tinh quái, Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu đều hiểu chuyện, lại có năng lực làm việc.

Nhưng tên tra nam này "mưu đồ rất lớn", có những chuyện phải tiến hành theo kế hoạch!

Thực ra Đế Phượng Thiên cảm thấy mình chẳng tra chút nào, bởi vì đột nhiên ở Hồng Hoang gặp được nhiều mỹ nhân xinh đẹp hơn mỹ nhân ở Trái Đất hậu thế không biết bao nhiêu lần, hắn cảm thấy chỉ cần là người Trái Đất bình thường thì ai cũng muốn ôm về nhà hết.

Nếu không muốn, vậy chắc chắn phải đến tiệm thuốc mua chút Lục Vị Địa Hoàng Hoàn để bồi bổ.

Vì vậy, đây không gọi là tra, mà gọi là "phản ứng bình thường trong một phần nghìn giây của một người đàn ông khi thấy mỹ nhân tuyệt thế"...

Ừm, lời giải thích này ổn.

Đế Phượng Thiên hài lòng gật gù.

Ta đây, Đế Phượng Thiên, quả nhiên không phải tra nam... _ _ _ Sau chuyện Thiên hôn, Đế Tuấn vô cùng tức giận.

Mặc dù Đế Tuấn đã dùng trí tuệ cực kỳ thông minh để cứu vãn, cưới được Tây Vương Mẫu trong ngày Thiên hôn.

Nhưng thể diện của Thiên Đế tự nhiên đã bị mất đi.

Mất mặt rồi thì làm sao lấy lại mặt mũi?

Đánh Vu tộc chứ sao!

Vì vậy, trên Thiên đình, Đế Tuấn đã đưa kế hoạch tấn công Vu tộc

vào chương trình nghị sự.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tuy thiếu đi Thái Âm Tinh làm mắt trận liên kết, nhưng Đế Tuấn cũng sớm tìm được các vì sao khác để bù đắp, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã thành hình, vừa hay có một cái cớ tuyệt vời để khai chiến.

"Bản đế dự định trong thời gian tới sẽ tấn công điện Bàn Cổ, các vị có ý kiến gì khác không!" Lúc này, ngoài Đế Tuấn ra, còn có Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, và Thập Đại Yêu Thánh.

Chuyện đại sự như vậy, những yêu quái được thương nghị đương nhiên chỉ có thể là các đại lão này.

Không có yêu nào tỏ ý phản đối, vậy tức là đồng ý.

Mọi người đều biết Đế Tuấn đã hoàn thiện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vừa hay mượn cớ Vu tộc và Đế Phượng Thiên gây rối trong chuyện Thiên hôn để xuất binh tấn công, có lý có cứ, không có gì để phản đối cả.

Vu tộc hiếu chiến, các Yêu Thánh này sao lại không hiếu chiến chứ, đã sớm muốn đè đám Vu tộc kia xuống đất mà chà đạp rồi.

Trong số này, chỉ có ba yêu quái là không hiếu chiến.

Một là Phục Hy.

Hai là Côn Bằng.

Ba là Thương Dương.

Phục Hy vốn không phải loại yêu quái nóng nảy, thực ra không thích đánh đánh giết giết, gia nhập Thiên đình là vì lòng nhiệt huyết với Yêu tộc.

Côn Bằng thì không phải vì tính cách tốt như Phục Hy, mà là vì sợ chết, đánh nhau với Vu tộc quá nguy hiểm, nên không hiếu chiến.

Thương Dương cũng giống Phục Hy, không thích chiến đấu.

Nhưng ba yêu quái này cũng sẽ không phản đối, Đế Tuấn chỉ hỏi cho có lệ, nếu ai thật sự dám phản đối, Đế Tuấn chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình.

"Nếu không có yêu nào phản đối, vậy quyết định như thế.

Bạch Trạch, chỉnh đốn quân đội cho bản đế, trăm năm sau bản đế sẽ thân chinh đại quân tấn công điện Bàn Cổ!" Đế Tuấn nhìn về phương xa, ánh mắt dường như xuyên qua khoảng cách vô tận, rơi xuống điện Bàn Cổ.

Kể từ sau chuyện của Hồng Vân Lão Tổ, Đế Tuấn đã không còn tin tưởng Côn Bằng như trước nữa.

Ngoài đệ đệ và Phục Hy ra, người mà Đế Tuấn tin tưởng nhất hiện giờ là Bạch Trạch.

Côn Bằng tự nhiên cũng bất mãn, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài.

Rốt cuộc Côn Bằng là đứng đầu Thập Đại Yêu Thánh, là Yêu Sư của Thiên đình, bây giờ cứ luôn bỏ qua ta, chuyện gì cũng giao cho Bạch Trạch là có ý gì?

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!" Bạch Trạch tuy khí chất tương tự Thương Dương, trông đều nho nhã lễ độ, không giống loại yêu quái nóng nảy vô lý.

Nhưng Bạch Trạch là một Yêu Thánh có hoài bão, hoài bão trợ giúp Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang, chém sạch giết tuyệt đám Vu tộc kia!

Vì vậy, Bạch Trạch nguyện ý đổ máu trên chiến trường, vì Yêu tộc mà cúc cung tận tụy, chết mới thôi!

Nói theo cách của sử sách, Bạch Trạch chính là đệ nhất trung thần của Yêu tộc!

Trăm năm thời gian thoáng qua, Vu Yêu sơ kiếp chính thức mở ra. -------- Mỗi lần Vô Lượng Đại kiếp diễn ra, không phải chỉ đánh một trận là kết thúc, mà đều kéo dài rất lâu.

Lần bùng nổ đầu tiên này chính là sơ chiến của Vu Yêu, không phải trận quyết chiến cuối cùng.

Phong Thần Đại kiếp cũng vậy, đầu tiên là đệ tử các Thánh nhân giáo phái đánh qua đánh lại, đánh đến vui vẻ quên trời đất, cuối cùng Thánh nhân mới tự mình ra trận.

Cuối cùng, Thông Thiên Giáo Chủ của Tiệt Giáo bày ra Tru Tiên Kiếm Trận và Vạn Tiên Trận, lại định dùng Lục Hồn Phiên để tru sát Thánh nhân, sau đó bị Trường Nhĩ Định Quang Tiên phản bội, Tiệt Giáo đại bại mà kết thúc.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng bị giam cầm trong Tử Tiêu Cung, vĩnh thế không được đặt chân vào Hồng Hoang nửa bước.

Cùng với sự phản bội của thủ tịch đại đệ tử Đa Bảo, người đã sang làm Như Lai Phật Tổ của Tây Phương Giáo, đạo thống Tiệt Giáo triệt để bị hủy diệt!

Vì vậy, mỗi một lần Vô Lượng Đại kiếp đều kéo dài thời gian rất lâu, nhân vật chính của lượng kiếp đánh qua đánh lại, đánh đến khi Hồng Hoang gần như bán phế, lượng kiếp mới qua đi.

Lần Vu Yêu sơ kiếp này cũng vậy, chỉ mới là khởi đầu của Vu Yêu Đại kiếp, còn lâu mới kết thúc.

Sát khí giữa trời đất ngày càng nồng đậm.

Đế Tuấn thân chinh ức vạn đại quân Yêu tộc, trực tiếp tấn công về phía điện Bàn Cổ.

Trước đây, đại quân Yêu tộc của Thiên đình chỉ có mấy chục triệu.

Ức vạn đại quân Yêu tộc ở đây bao gồm cả những Yêu tộc có chiến lực khá ở Hồng Hoang, cùng với một số chủng tộc đã thần phục Yêu tộc.

Đế Giang tự nhiên không thể để chiến trường diễn ra gần điện Bàn Cổ.

Hắn cũng thân chinh mười vị Tổ Vu còn lại cùng sáu vị Đại Vu, mấy trăm Vu Tướng, mấy vạn Tiểu Vu, mấy chục triệu Vu binh cùng các chủng tộc thần phục Vu tộc, trực tiếp lao về phía Yêu tộc.

Những hậu duệ Vu tộc ở xa tít tắp tại Lục Đạo Luân Hồi cũng vội vã đến chiến trường, chuẩn bị vì Vu tộc mà gan não lót đất!

Đừng nhìn số lượng Yêu tộc nhiều gấp trăm nghìn lần Vu tộc, mỗi một Vu tộc đều là tồn tại một chọi trăm.

Vì vậy, trận chiến này còn phải đánh lâu.

Vu Yêu hai tộc vốn là nhân vật chính của đại kiếp lần này, là kẻ thù định mệnh!

Lúc này, sát khí trong trời đất nồng đậm vô cùng, sát ý ngập trời!

Điều này khiến tâm trí của hai tộc Vu Yêu bị ảnh hưởng cực lớn, ai nấy đều hai mắt đỏ ngầu, trông vô cùng tàn bạo!

“Ầm!” Không một lời thừa thãi, đại quân Vu Yêu trong nháy mắt va chạm vào nhau... -------- “Phát hiện Vu Yêu sơ kiếp sắp bùng nổ, hệ thống lựa chọn đã được kích hoạt.” “Lựa chọn một: Lập tức xuất quan, trợ giúp Vu tộc chiến đấu, ban thưởng ngẫu nhiên một trong Tam Thiên Đại đạo.” “Lựa chọn hai: Lập tức xuất quan, trợ giúp Yêu tộc chiến đấu, ban thưởng Hỗn Độn Linh bảo Diệt Thế Đại Ma.” “Lựa chọn ba: Lập tức xuất quan, quan sát nhưng không tham gia đại

chiến giữa Vu tộc và Yêu tộc, ban thưởng Bàn Cổ Tinh Huyết (x1).” Đế Phượng Thiên đang bế quan ở đảo tiên Bồng Lai khẽ sững sờ, nhanh vậy đã bắt đầu rồi sao?

Điều khiến hắn tim đập nhanh hơn nữa là phần thưởng lần này quá ư phong phú.

Lựa chọn đầu tiên là một trong Tam Thiên Đại đạo, lựa chọn thứ hai là Hỗn Độn Linh bảo, lựa chọn thứ ba là Bàn Cổ Tinh Huyết.

Chương 82

Chết tiệt, lão tử có thể chọn cả ba được không?

Đế Phượng Thiên chỉ có thể chọn một, trong lòng như đang rỉ máu!

Hắn không do dự quá lâu, lý trí đã chọn phương án thứ ba.

Phương án thứ hai chắc chắn không chọn, hắn đã kết minh với Vu tộc, không thể giúp Yêu tộc chiến đấu.

Phương án thứ nhất cũng không thể chọn, một Chuẩn Thánh sơ kỳ như hắn, tuy chiến lực có phần mạnh mẽ vượt qua Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng trong trận đại chiến siêu cấp với số lượng hàng ức vạn như vậy, không phải một cá nhân có thể quyết định thắng bại.

Hắn không thể nhập kiếp, nếu không Tiệt Giáo và lão đa đều sẽ bị hại thảm.

Hắn đã giúp Vu tộc những gì có thể giúp rồi, tiếp theo phải dựa vào chính họ, điểm này Đế Phượng Thiên cũng đã nói rõ với Đế Giang từ sớm.

Đế Giang cũng tỏ ý thấu hiểu.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, ban thưởng Bàn Cổ Tinh Huyết (x1)!" "Gợi ý: Bàn Cổ Tinh Huyết là tinh huyết của Khai Thiên Đại Thần Bàn Cổ, công hiệu vô cùng, công hiệu lớn nhất có thể dùng để rèn luyện nhục thân, nhưng quá trình cũng có rủi ro, có thể bị Bàn Cổ Tinh Huyết phản phệ." "Gợi ý: Thế giới Hồng Hoang không có phân chia cấp bậc nhục thân, nhưng thông thường cấp bậc nhục thân sẽ thấp hơn Nguyên thần một đại cảnh giới, kém một chút thậm chí là

hai đại cảnh giới.

Ví dụ như một vị Chuẩn Thánh có Nguyên thần ở Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhục thân chỉ có thể đạt tới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, đây là trường hợp khá phổ biến." "Gợi ý: Nguyên thần của túc chủ ở Chuẩn Thánh sơ kỳ, cường độ nhục thân cũng thuộc Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Khi cường độ nhục thể theo kịp cường độ Nguyên thần, chiến lực sẽ vượt xa đối thủ cùng cảnh giới." Đế Phượng Thiên vô cùng hài lòng với công hiệu của Bàn Cổ Tinh Huyết.

Trước đó hắn miễn cưỡng chiến thắng Huyền Minh, hoàn toàn là vì có Hỗn Độn Linh bảo Thí Thần Thương, lại có thần thông Hóa Hồng Chi Thuật, dựa vào pháp bảo cấp cao và tốc độ cực hạn mới miễn cưỡng thắng được Huyền Minh.

Nếu chỉ dựa vào nhục thân mà không dùng pháp bảo, tuyệt đối sẽ bị Huyền Minh miểu sát.

Nhưng nếu sau khi sử dụng Bàn Cổ Tinh Huyết, nâng cao cường độ nhục thân lên, cho dù chỉ dựa vào nhục thân cũng có thể cùng Huyền Minh một trận.

Quả thực đã tăng cường chiến lực của Đế Phượng Thiên lên rất nhiều... _ _ _ Một giọt máu đỏ tươi từ từ lơ lửng trước mặt Đế Phượng Thiên.

Tuy chỉ là một giọt máu, nhưng Đế Phượng Thiên có thể cảm nhận được năng lượng khổng lồ vô tận ẩn chứa bên trong.

Cho dù chỉ là một giọt tinh huyết, Đế Phượng Thiên cũng cảm thấy từng cơn tim đập thình thịch, như thể giọt tinh huyết này có thể trấn áp vạn cổ.

Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Chưa rõ.

Tu vi: Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đại đạo: Ám chi Đại đạo (giai đoạn Hôn Ám), Trận chi Đại đạo (nhập môn).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh bảo), mảnh vỡ Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (x2).

Linh căn: Nhân Sâm Quả (một trong mười đại linh căn khai thiên), Bàn Cổ Tinh Huyết (x1), quả Hoàng Trung Lý (x1), Cực phẩm Tăng Phúc Đan (x2).

Đế Phượng Thiên liếc qua bảng thông tin cá nhân một lượt, rồi trực tiếp dung hợp giọt Bàn Cổ Tinh Huyết vào cơ thể.

Trong nháy mắt, giọt Bàn Cổ Tinh Huyết ẩn chứa năng lượng vô hạn bỗng nhiên nổ tung trong cơ thể Đế Phượng Thiên!

Thần thức của hắn trong nháy mắt đã đến nơi Hỗn Độn ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Không!

Đây không phải là nơi Hỗn Độn ngoài Tam Thập Tam Thiên!

Đây là lúc trời đất chưa mở, Hồng Hoang còn chưa xuất hiện!

Bởi vì Đế Phượng Thiên nhìn thấy một người khổng lồ, một gã cơ bắp cuồn cuộn siêu cấp thật sự đội trời đạp đất.

Đế Phượng Thiên chỉ to bằng móng tay của gã khổng lồ.

Gã cơ bắp cuồn cuộn siêu cấp đầu đội Tạo Hóa Ngọc Điệp, chân đạp Hỗn Độn Thanh Liên ba mươi sáu phẩm, tay cầm Khai Thiên Phủ, như thể tồn tại từ vĩnh hằng, toàn thân tỏa ra khí tức siêu cấp khủng bố, chỉ một ngón tay cũng có thể đè nát đại địa Hồng Hoang.

Bàn Cổ!

Một cái tên nhanh chóng hiện lên trong lòng Đế Phượng Thiên.

Chính là Bàn Cổ Đại Thần khai thiên lập địa trong truyền thuyết!

Đây là ký ức trong giọt Bàn Cổ Tinh Huyết!

Đế Phượng Thiên trong nháy mắt đã hiểu ra.

Hắn cũng có may mắn được chứng kiến trận chiến khai thiên giữa Bàn Cổ Đại Thần và ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần!

Bàn Cổ Đại Thần với mái tóc bạc phơ, cơ bắp cuồn cuộn, toàn thân tỏa ra khí tức Hỗn Độn khủng bố vô tận cuối cùng cũng động.

Tay cầm Hỗn Độn Chí bảo Khai Thiên Thần Phủ, chân đạp Hỗn Độn Thanh Liên ba mươi sáu phẩm, một bước bước ra đã là ức vạn dặm.

Không, con số này không chính xác.

Một bước của Bàn Cổ Đại Thần, khoảng cách không thể đo đếm!

Ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần kia cũng không phải hạng vô năng, ai nấy đều thân mang tuyệt kỹ.

Có Ngũ Hành Hỗn Độn Ma Thần, lĩnh ngộ lực lượng Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ đến cực hạn, chính là Ngũ Hành Lão Tổ.

Có Âm Dương Hỗn Độn Ma Thần, sử dụng pháp tắc Âm Dương đến cực hạn, chính là Âm Dương Lão Tổ.

Có Hỗn Độn Ma Thần phủ lên thân mình pháp tắc Ma đạo, ma khí

ngút trời, chính là Ma chủ La Hầu.

Có Hỗn Độn Ma Thần nắm giữ pháp tắc Thời gian, chính là Thời Thần Đạo nhân.

Có Hỗn Độn Ma Thần nắm giữ pháp tắc Không gian, chính là Dương Mi Đạo nhân...

Ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, ba nghìn Đại đạo!

Bàn Cổ Đại Thần thì lĩnh ngộ Lực chi Đại đạo đến cực hạn, nhất lực phá vạn pháp!

Ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần ai nấy đều cường đại vô song, nhưng đối mặt với Bàn Cổ Đại Thần khủng bố, vẫn bị đánh cho liên tiếp bại lui.

Kệ ngươi Đại đạo ba nghìn, ta chỉ có một búa!

Bất kỳ Hỗn Độn Ma Thần nào đối mặt với Bàn Cổ đều bị một búa đánh trọng thương hoặc bỏ mạng.

Đánh không biết bao lâu, Bàn Cổ Đại Thần dường như cảm thấy cứ đánh như vậy có chút phiền phức.

Vô tận pháp tắc Lực chi Đại đạo hội tụ trên Khai Thiên Phủ, rồi một búa bổ ra, toàn bộ Hỗn Độn trong khoảnh khắc trở nên yên tĩnh.

Sát na vĩnh hằng!

Thời gian đình trệ!

Không gian ngưng đọng!

Chương 83

Dưới một búa này, bất kể trốn ở đâu trong Hỗn Độn, bất kể trốn ở quá khứ, hiện tại, hay tương lai, tất cả đều bị buộc phải chính diện đối đầu với một búa này.

Từng Hỗn Độn Ma Thần một bị hủy diệt dưới một búa khủng bố!

Bàn Cổ một búa, Ma Thần đều diệt!

Đây chính là sức mạnh của Bàn Cổ Đại Thần sao?

Đế Phượng Thiên trong nháy mắt tâm thần chấn động, dường như cảm ngộ được điều gì đó từ một búa này, lại như không nắm bắt được gì.

Đế Phượng Thiên chú ý thấy một số Hỗn Độn Ma Thần dường như chưa chết hết, có mấy kẻ trọng thương chạy thoát.

Bàn Cổ không biết là không để ý hay một búa này cũng đã dùng hết năng lượng của ngài, nên không tiếp tục truy sát.

Trong số những Hỗn Độn Ma Thần trọng thương sống sót, có một kẻ chính là Ma chủ La Hầu.

La Hầu rất dễ nhận ra, kẻ có ma khí ngút trời chính là hắn.

Chẳng trách sau này La Hầu lại bại trong tay Hồng Quân.

Những Hỗn Độn Ma Thần sống sót khác, Đế Phượng Thiên không nhìn rõ, mà có nhìn rõ cũng chưa chắc đã nhận ra.

Tiếp theo, chính là cảnh Bàn Cổ khai thiên, thân hóa Hồng Hoang.

Trước khi khai thiên, Đế Phượng Thiên lại chú ý thấy, trong Hỗn Độn vô tận, có một con giun nhỏ chui ra từ bùn lầy Hỗn Độn.

Đó...

đó là Hồng Quân Đạo Tổ!

Hồng Quân Đạo Tổ lúc đó, chỉ là một sinh linh Hỗn Độn nhỏ bé, thuộc loại mà ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần tùy tiện một ngón tay cũng có thể nghiền chết, không phải là Đạo Tổ sau này.

Hồng Quân đúng là có đại khí vận, đại tạo hóa!

Lại có thể chứng kiến trận chiến khai thiên mà không chết.

Sau khi Bàn Cổ khai thiên, ông ta đã nhận được Hỗn Độn Chí bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp, trở thành Đạo Tổ đầu tiên của Hồng Hoang chứng đạo thành Thánh.

Nhưng Tạo Hóa Ngọc Điệp mà Hồng Quân nhận được đã bị hư hại trong quá trình Bàn Cổ khai thiên, hẳn là đã từ Hỗn Độn Chí bảo nguyên bản bị hạ cấp xuống thành Hỗn Độn Linh bảo.

Bàn Cổ khai thiên, ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần gần như toàn diệt, ngược lại để cho Hồng Quân được lợi, vận khí quả thật không ai bì kịp.

Phải biết rằng trong trận chiến khai thiên, chỉ cần một chút dư ba chiến đấu quét qua cũng có thể khiến Hồng Quân thân tử đạo tiêu, vậy mà Hồng Quân lại không hề hấn gì.

Hỗn Độn dần dần tiêu tán.

Nguyên thần của Đế Phượng Thiên quay trở về bản thể.

Trong lúc Nguyên thần xuất khiếu không biết bao lâu, hắn khẽ tính toán, không ngờ đã trôi qua trăm năm.

Lúc này, nhục thân của Đế Phượng Thiên cũng đã tiêu hóa xong giọt Bàn Cổ Tinh Huyết.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã nâng cường độ nhục thân lên Chuẩn Thánh

sơ kỳ." "Gợi ý: Tu vi và nhục thân của túc chủ đều đã đạt tới Chuẩn Thánh sơ kỳ, có thể dùng phương pháp Trảm Tam Thi để nâng cao cảnh giới, mỗi lần chém đi một thi sẽ nâng cao một cảnh giới, vì vậy cao nhất có thể đạt tới Chuẩn Thánh viên mãn." "Gợi ý: Túc chủ cũng có thể dùng lực lượng Đại đạo của Ám chi Đại đạo để tấn thăng, phương pháp này so với phương pháp Trảm Tam Thi khó khăn hơn, nhưng có thể đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, có hy vọng chứng Đại đạo." Cảm nhận được sức mạnh bùng nổ trong cơ thể, Đế Phượng Thiên vô cùng hài lòng.

Đối với gợi ý của hệ thống, Đế Phượng Thiên cũng lắng nghe nghiêm túc, rõ ràng hắn chắc chắn sẽ chọn phương pháp tu luyện thứ hai.

Sau khi xuất quan, Hi Hòa, Thường Hi, Ngao Sương, Tô Đát Kỷ lập tức chào đón.

"Thiếu chủ." Ngao Sương và Đát Kỷ lập tức hành lễ.

"Ừm." Đế Phượng Thiên khẽ gật đầu.

Hi Hòa không hay nói chuyện với Đế Phượng Thiên, vì vậy không mở miệng.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Hi Hòa có ý kiến gì với Đế Phượng Thiên.

Kể từ khi Đế Phượng Thiên vì hai chị em nàng mà lên Thiên đình, Hi Hòa đã không còn oán hận gì với hắn nữa.

Chỉ là nàng không có nền tảng tình cảm với Đế Phượng Thiên, trước đây ở Thái Âm Tinh đều là Thường Hi qua lại với hắn.

Vì vậy, Hi Hòa cũng không biết nên nói gì.

Khóe miệng tinh xảo như điêu khắc, đôi mắt trong veo như nước mùa thu, Thường Hi chậm rãi bước đến trước mặt Đế Phượng Thiên.

Sau khi được Đế Phượng Thiên "tẩy lễ", Thường Hi càng thêm tràn đầy vẻ nữ tính, khuôn mặt hoàn mỹ như được tạc từ ngọc tuyệt thế, mang theo một vệt hồng nhàn nhạt.

"Sát khí giữa trời đất nặng quá, ta nghe thấy tiếng hô giết, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Thường Hi khoác tay Đế Phượng Thiên, chậm rãi mở miệng.

Đế Phượng Thiên nắm tay Thường Hi, dịu dàng đáp: "Vu tộc và Yêu tộc đánh nhau rồi, mấy ngày tới cứ ở yên trong đảo tiên Bồng Lai, đừng ra ngoài." "Ngao Sương, truyền lệnh của bản thiếu chủ, từ hôm nay, tất cả đệ tử Tiệt Giáo bế quan không ra ngoài, cho đến khi Vu Yêu hai tộc đánh xong." "Vâng." Ngao Sương lĩnh mệnh đi.

"Đát Kỷ, truyền lệnh của bản thiếu chủ, lệnh cho Đa Bảo Đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu giám sát tất cả đệ tử Tiệt Giáo, phàm kẻ nào trái lệnh, giết không tha!" "Vâng." Đát Kỷ lĩnh mệnh đi.

Khuôn mặt hoàn mỹ tinh xảo của Hi Hòa thoáng hiện một tia ưu sầu, nàng khẽ hỏi: "Vu Yêu hai tộc, sắp quyết chiến rồi sao?" Đế Phượng Thiên cười nói: "Còn sớm lắm!

Lần này chưa chắc đã là quyết chiến." Hi Hòa như có điều suy tư.

"Ta phải đến chiến trường xem một chút, hai vị tiên tử thay ta trấn giữ đảo tiên Bồng Lai." Hi Hòa gật đầu, Thường Hi có chút lo lắng, hy vọng Đế Phượng Thiên không đi, nhưng cuối cùng không mở miệng.

Thường Hi biết, hắn muốn đi, tất nhiên có lý do của mình, những lời níu giữ không cần phải nói ra.

Đế Phượng Thiên tự nhiên nhìn thấy hết trong mắt, quả nhiên là Hi Hòa và Thường Hi, dịu dàng như nước, hiểu chuyện ổn trọng, có

hai nàng trấn giữ đảo tiên Bồng Lai, Đế Phượng Thiên vô cùng yên tâm.

Đàn ông muốn ra ngoài xông pha, phải tìm những tiên tử khiến người ta yên tâm như Hi Hòa và Thường Hi để trấn giữ hậu cung!

Nếu không hậu viện bốc cháy, còn xông pha cái gì nữa.

Do chiến trường cách đảo tiên Bồng Lai quá xa, Đế Phượng Thiên không thể dùng Xích Kim Thần Đồng để quan sát trực tiếp.

Cả người Đế Phượng Thiên hóa thành một dải cầu vồng rời khỏi đảo tiên Bồng Lai... _ _ _ Lúc này, Vu Yêu sơ chiến đã mở ra được một trăm năm.

Chiến trường bao trùm ngàn vạn dặm.

Cảnh tượng chiến tranh tuyệt đối không phải là những từ ngữ miêu tả chiến trận thời cổ đại có thể hình dung được.

Trời không mưa cũng không tuyết, mà là mưa máu và tay chân tàn phế bay đầy trời.

Trên chiến trường Vu tộc, tiếng gào thét, tiếng kêu thảm kinh thiên động địa.

Từng tiếng nổ vang lên chấn động đến ù tai.

Đó là những Vu tộc hoặc Yêu tộc trước khi chết đã chọn cách tự bạo, cùng kẻ địch đồng quy vu tận.

Đương nhiên, cách làm này Vu tộc dùng nhiều hơn.

Lối đánh bá đạo kiểu "ta đánh không lại ngươi thì lập tức tự bạo", người Vu tộc ta có thể chết, nhưng lúc ta chết ngươi cũng phải chết!

Chiến tranh đánh đến hiện tại, hai bên đều đã thương vong gần một nửa.

Đương nhiên, chết phần lớn đều là những kẻ tu vi thấp, còn chiến lực cao cấp thì khó mà tổn thất, Đại La Kim Tiên trở lên đều khó bị giết chết, càng đừng nói là Chuẩn Thánh.

Trừ phi trong tay có Hỗn Độn Linh bảo như Thí Thần Thương của Đế Phượng Thiên, một thương một Chuẩn Thánh.

Chương 84

Rõ ràng, cả hai bên Vu Yêu đều không có bảo bối cấp bậc đó.

Chiến huống vô cùng thảm liệt, hai bên không bên nào chịu lùi bước, hoàn toàn là một bộ dạng không chết không thôi.

Đế Phượng Thiên đến cách chiến trường ngàn vạn dặm, dùng Xích Kim Thần Đồng để xem xét tình hình chiến trường.

Các đại lão khác tự nhiên cũng vẫn luôn chú ý đến bên này.

Bao gồm cả tám vị Thánh nhân Hồng Hoang.

Cũng có một số lão quái vật ẩn thế, cũng vẫn luôn quan sát trận đại chiến kinh thiên động địa này.

"Đế Giang, hôm nay ta sẽ khiến Vu tộc các ngươi vong tộc diệt chủng!" Đế Tuấn toàn thân nhuốm máu, không biết đã chém giết bao nhiêu kẻ địch, một tiếng gầm vang vọng Cửu Thiên.

Theo tiếng gầm của Đế Tuấn, Hà Đồ Lạc Thư lơ lửng trước mắt hắn, làm trận nhãn.

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khởi!" Theo tiếng của Đế Tuấn truyền ra, vị trí của hắn truyền đến một luồng khí tức khủng bố khiến toàn bộ Hồng Hoang phải kiêng dè.

Vô tận tinh quang ngoài Tam Thập Tam Thiên trực tiếp rơi xuống đại địa Hồng Hoang, toàn bộ bầu trời Hồng Hoang trong nháy mắt trở nên u ám vô cùng, dị thường áp bức!

Ngoài Tam Thập Tam Thiên, ba trăm sáu mươi lăm khỏa Chu Thiên chính tinh, mười vạn tám nghìn đại tinh hiện ra.

Ngay lúc này, toàn bộ đại địa Hồng Hoang chấn động kịch liệt,

những vì sao ngoài Tam Thập Tam Thiên kia như muốn nghiền nát đại địa Hồng Hoang.

Ngay sau đó, ba trăm sáu mươi lăm lá cờ Chu Thiên Tinh Thần Phiên lần lượt bay vào tay ba trăm sáu mươi lăm vị Yêu Tướng tu vi Đại La Kim Tiên.

Lấy Hà Đồ Lạc Thư làm trận nhãn, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất tự mình chủ trì vô thượng đại trận, ba trăm sáu mươi lăm vị Yêu Tướng Đại La Kim Tiên chủ trì ba trăm sáu mươi lăm khỏa Chu Thiên chính tinh, mười vạn tám nghìn Yêu tộc Thái Ất Kim Tiên chủ trì mười vạn tám nghìn đại tinh.

Thêm vào đó là Phục Hy, Thập Đại Yêu Thánh, ức vạn Yêu tộc, tất cả đều truyền sức mạnh vào trong vô thượng đại trận.

"Ong!" một tiếng vang kỳ dị, những tia sáng tinh quang nối liền tất cả Yêu tộc lại với nhau.

Vô tận điểm sáng từ ngoài Tam Thập Tam Thiên rơi xuống.

Dần dần, tinh quang bao phủ chiến trường ngàn vạn dặm, rồi dần dần nối thành một dải ngân hà rực rỡ.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã khởi động thành công!

Trong dải ngân hà vô tận, chiến lực của Yêu tộc được tăng phúc cực lớn, những vết thương trên chiến trường cũng trong nháy mắt hồi phục như ban đầu.

Vu tộc thì bị vô tận sức mạnh tinh thần áp chế, chiến lực lập tức giảm mạnh, một số kẻ thực lực yếu hơn thậm chí còn trực tiếp chết dưới sức mạnh tinh thần.

Bên này tăng, bên kia giảm, có thể thấy cục diện chiến đấu trong nháy mắt đã thay đổi, trong nháy mắt đã biến thành Yêu tộc tàn sát Vu tộc.

“Đế Tuấn, đừng có ngông cuồng!” “Các Tổ Vu nghe lệnh ta, tụ!” “Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, khởi!” “...” Đế Giang thấy Vu tộc trong nháy mắt tử thương vô số, hai mắt đỏ ngầu, trực tiếp khởi động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Mười một vị Tổ Vu tay cầm mười một lá cờ Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên, hiện ra chân thân Tổ Vu, có một lá cờ Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên không có người điều khiển, tự mình lơ lửng giữa không trung, đó là lá cờ Vu Thần Phiên của Hậu Thổ, đại biểu cho vị Tổ Vu thứ mười hai!

Khí tức của mười hai Tổ Vu từ từ ngưng tụ lại làm một.

Vô cùng vô tận sát khí trời đất bắt đầu bao trùm lấy chân thân của mười hai Tổ Vu.

Sau đó, vô tận sát khí trời đất dung hợp mười hai Tổ Vu thành một gã cơ bắp cuồn cuộn siêu cấp đội trời đạp đất.

Gã khổng lồ chân đạp đất, đầu đội trời, cơ bắp cuồn cuộn, khí thế kinh thiên, vừa xuất hiện đã như muốn trấn áp vạn cổ!

“Đó...

đó là...” “Bàn...

Bàn Cổ Đại Thần...” “Không... không thể nào, không thể nào, Bàn Cổ đã chết từ lâu rồi!” “Không phải Bàn Cổ thật, đó là thân thể Bàn Cổ do mười hai Tổ Vu ngưng tụ ra!” “Mười hai Tổ Vu là do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, lại có át chủ bài như vậy, thật sự mở mang tầm mắt!” “...” Ngay lúc này, tất cả các đại năng quan chiến đều không thể kiềm chế được sự kinh hãi trong lòng!

Bàn Cổ!

Cái tên này bản thân nó đã là một điều cấm kỵ!

Toàn bộ Hồng Hoang đều do Bàn Cổ hóa thành, không có Bàn Cổ thì không có Hồng Hoang, Hồng Hoang chính là Bàn Cổ!

Ở Hồng Hoang, có lẽ có người dám bất kính với Đạo Tổ, nhưng không có ai dám bất kính với Bàn Cổ!

Tam Thanh cũng lộ vẻ kinh ngạc, đối với gã khổng lồ kia có một tình cảm đặc biệt.

Tam Thanh là do Nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, thấy chân thân Bàn Cổ tự nhiên không thể không động lòng.

Nhưng Tam Thanh cũng nhanh chóng phát hiện, đây chỉ là một hư ảnh, không phải là Phụ Thần thật sự.

Nhưng cho dù như vậy cũng đã đủ kinh người, sức mạnh nhục thân của Phụ Thần, đáng sợ đến nhường nào?

"Ta là Bàn Cổ!" Chân thân Bàn Cổ phát ra một tiếng gầm chấn động đến ù tai, tiếng gầm đó hình thành những sóng âm thực chất, những Yêu tộc tu vi yếu hơn ở gần đó lần lượt nổ tung mà chết, sóng âm đi đến đâu, mọi chướng ngại vật đều hóa thành tro bụi.

Khai Thiên Phủ không hiện ra như Đế Phượng Thiên dự đoán, chân thân Bàn Cổ trực tiếp đấm một quyền tới.

Một quyền vừa ra, đã khiến trên Cửu Thiên sấm chớp rền vang, đại địa Hồng Hoang nứt toác, nước biển Tứ Hải chảy ngược, vô số đại tinh thần ngoài Tam Thập Tam Thiên run rẩy, vô số tiểu tinh thần trực tiếp nổ tung!

Uy lực một quyền, lại như muốn đánh nát cả đại địa Hồng Hoang!

Chân thân Bàn Cổ, khủng bố đến thế!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cảm nhận được nguy cơ lớn từ chân thân Bàn Cổ, cảm giác đó giống như đang đối mặt với một vị

Thánh nhân.

"Tụ lại cho ta!" Đế Tuấn lập tức tập trung toàn bộ sức mạnh của Yêu tộc lên Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, muốn dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận để chống lại một quyền của Bàn Cổ.

Trong nháy mắt, dải ngân hà ngàn vạn dặm rực rỡ vô cùng, tinh quang rắc khắp đại địa!

Dải ngân hà chắn trước nắm đấm khổng lồ của chân thân Bàn Cổ.

"Ầm!" Một tiếng nổ trầm đục khiến toàn bộ Hồng Hoang rơi vào cảnh im lặng ngắn ngủi đột nhiên bùng nổ.

Sóng xung kích bao trùm ức vạn dặm, trực tiếp xông ra ngoài Tam Thập Tam Thiên, nơi nó đi qua, không gian bị cắt nát, các vì sao bị nổ tung.

Chiến trường ngàn vạn dặm, đại địa Hồng Hoang như mạng nhện, từng tấc nứt toác, nước biển Tứ Hải đổ ngược vào đại địa Hồng Hoang, trong nháy mắt vô số sinh linh hóa thành tro bụi!

Đây chính là cuộc chiến Vu Yêu, liên lụy đến sinh mệnh của vạn tộc Hồng Hoang!

"Rắc!" Dải ngân hà rực rỡ xuất hiện những vết nứt nhỏ.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Phục Hy, Thập Đại Yêu Thánh, ba trăm sáu mươi lăm Đại Yêu Đại La Kim Tiên, mười vạn tám nghìn Yêu Tướng Thái Ất Kim Tiên lần lượt phun máu.

Những Yêu tộc cấp thấp không thể chịu đựng được sự phản phệ như vậy, càng trong nháy mắt nổ tung hàng trăm triệu, sương máu ngập trời, nhuộm đỏ cả bầu trời.

Nguyên bản tưởng rằng, công kích cấp bậc này, mười hai Tổ Vu nhiều nhất chỉ có thể đánh ra một kích, chắc chắn sẽ bị phản phệ nghiêm trọng!

Không ngờ, cú đấm đầu tiên vừa qua, cú thứ hai lại tới.

"Ta là Bàn Cổ!" Đánh xong cú đấm phải, chân thân Bàn Cổ lập tức vung nắm đấm trái, trực tiếp đấm xuống dải ngân hà.

Đòn tấn công gần như đạt tới sức mạnh của Thánh nhân, tất cả các đại lão đều không ngờ chân thân Bàn Cổ có thể đánh ra cú thứ hai.

Đây là muốn nghịch thiên sao!

Ở xa tít tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cuối cùng lại mở mắt ra.

Chương 85

"Không thể nào!" Hồng Quân khẽ thốt ra ba chữ, rồi bắt đầu suy diễn.

Với trình độ của các Tổ Vu, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh ra một kích, sao có thể liên tiếp đánh ra hai kích?

Nhưng, ông ta vẫn không suy diễn ra được gì.

Bởi vì chuyện này liên quan đến Đế Phượng Thiên, cho dù là Đạo Tổ cũng không thể suy diễn.

Đương nhiên, Đạo Tổ cũng có liên tưởng, tám phần là do tên nhóc Đế Phượng Thiên giở trò.

Nhìn chân thân Bàn Cổ khổng lồ, Hồng Quân nhớ lại trận chiến khai thiên, lúc đó ông ta còn chưa hóa hình, trốn ở nơi sâu trong Hỗn Độn, quan sát trận chiến đó.

Đó là ký ức vĩnh viễn không thể phai mờ.

Cho dù bây giờ đã trở thành Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang, thậm chí đang đi trên con đường hợp đạo, ông ta cũng không dám đảm bảo rằng mình hiện tại có thể chiến thắng Bàn Cổ lúc đó.

Không, không phải không dám đảm bảo, mà là chắc chắn không thể chiến thắng!

Lúc đó trời đất chưa mở, không có phân chia cảnh giới, Hồng Quân không thể ước tính cảnh giới của Bàn Cổ, nhưng Hồng Quân biết rõ mình không bằng Bàn Cổ.

"Vu tộc, không nên tồn tại!" Nhìn thấy chân thân Bàn Cổ, Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang, Hồng Quân Đạo Tổ, cuối cùng cũng

cảm nhận được một tia uy hiếp... _ _ _ Trên chiến trường Vu Yêu.

Vô tận khí Hỗn Độn bao quanh nắm đấm trái to lớn của chân thân Bàn Cổ.

Một quyền này như xuyên thấu không gian, nghiền nát thời gian, từng đạo pháp tắc đánh vỡ không gian nơi nó đi qua.

Sắc mặt Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đại biến, cảm thấy một quyền này khó mà phòng ngự.

Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng tế ra Đông Hoàng Chung, chắn trước nắm đấm to lớn, tràn đầy khí Hỗn Độn và pháp tắc Đại đạo.

Đông Hoàng Chung điên cuồng xoay tròn, luồng khí Hỗn Độn cùng các pháp tắc như Phong Hỏa Lôi Điện lưu chuyển không ngừng, Đông Hoàng Thái Nhất đã phát huy phòng ngự của Đông Hoàng Chung đến cực hạn.

"Đang!" Một tiếng chuông vang vọng làm điếc tai nhức óc bao trùm Hồng Hoang, bên trong chiến trường, những Yêu binh và Vu binh tu vi thấp không thể chịu đựng được tiếng chuông chấn động Nguyên thần, nổ tung thành từng đám sương máu.

Ngoài chiến trường, một số chủng tộc tu vi không cao, những ngọn núi lớn, cây đại thụ, hoa cỏ đều hóa thành tro bụi.

Đông Hoàng Chung bị một lực lượng khổng lồ đột nhiên đập bay, Tiên Thiên Chí bảo nổi tiếng về phòng ngự như Đông Hoàng Chung lại xuất hiện một vết nứt.

Đông Hoàng Chung bay ngược ức vạn dặm, trực tiếp vượt qua đại địa Hồng Hoang vô tận, không biết bay về nơi nào.

Tuy uy lực một quyền này có thể sánh với một đòn của Thánh nhân, nhưng dù là một đòn của Thánh nhân cũng khó mà hủy diệt được một Tiên Thiên Chí bảo.

Đông Hoàng Chung chỉ cần ôn dưỡng mấy vạn năm là có thể hồi phục.

Nhưng lúc này, sắc mặt Thái Hoàng Thái Nhất tái mét, đột nhiên phun ra mấy ngụm máu tươi, khí tức suy yếu.

Mặc dù Đông Hoàng Chung bị đập bay, nhưng cũng đã hóa giải đi một phần lực đạo của cú đấm.

"Ầm!" Lại một quyền đập vào dải ngân hà rực rỡ.

Đại địa Hồng Hoang như bị động đất, điên cuồng rung chuyển, trên Cửu Thiên vô tận lôi quang lóe lên, sấm chớp rền vang!

Chiến trường ngàn vạn dặm hoàn toàn bị phá hủy, một đòn này lại khiến vô số sinh linh điêu đứng.

Dải ngân hà rực rỡ kia ánh sao mờ đi, những vết nứt theo đó mà lan rộng.

"Rắc, rắc, rắc!" Những vết nứt như mạng nhện không ngừng lan rộng, cả dải ngân hà lung lay sắp đổ, nhưng cuối cùng vẫn không vỡ tan.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Thập Đại Yêu Thánh, ba trăm sáu mươi lăm Đại Yêu Đại La Kim Tiên, mười vạn tám nghìn Yêu Tướng Thái Ất Kim Tiên lại lần nữa phun ra mấy ngụm máu tươi.

Những Yêu tộc cấp thấp không thể chịu đựng được sức mạnh vô song phân tán từ dải ngân hà, lại lần nữa nổ tung hàng trăm triệu, như pháo hoa nổ thành từng đám sương máu, mưa máu ngập trời rơi xuống, như thể trời xanh đang khóc thương.

Chân thân Bàn Cổ chỉ với hai quyền, dù có sự che chở của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vẫn khiến hàng trăm triệu Yêu binh tử thương, Yêu Đế, Yêu Thánh, Đại Yêu, Yêu Tướng lần lượt trọng

thương.

Đông Hoàng Thái Nhất càng không thể chống đỡ, từ trung tâm Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận từ từ rơi xuống đất.

Đế Tuấn vội vàng đỡ lấy đệ đệ Đông Hoàng Thái Nhất.

Sức mạnh hai quyền của chân thân Bàn Cổ, cộng thêm sự phản phệ khi dùng Đông Hoàng Chung chống đỡ một quyền, khiến Đông Hoàng Thái Nhất không còn sức chiến đấu.

Nhưng một trận chiến này tuy Đông Hoàng Thái Nhất ngã xuống nhanh, nhưng cống hiến cũng lớn nhất, nếu không có Đông Hoàng Chung hóa giải một phần lực đạo của cú đấm trái của chân thân Bàn Cổ, lúc này e rằng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã bị hủy diệt, ngân hà tan vỡ, số người chết không biết sẽ tăng lên bao nhiêu lần.

"Quá mạnh, quá mạnh, chân thân Bàn Cổ có thể sánh ngang với Thánh nhân, khó trách Vu tộc lại mục trung vô nhân như vậy!" "Vu tộc không thể chọc vào!

Sau này nhất định phải tránh xa." "Nếu để Vu tộc phát triển thêm nữa, e rằng uy nghiêm của Thánh nhân cũng sẽ bị thách thức." "Ha ha ha, thế gian lại có kỳ trận như vậy, hư ảnh Bàn Cổ đã khủng bố đến thế, vậy Bàn Cổ năm xưa một búa chém ba nghìn Ma Thần thì có uy lực vĩ đại đến nhường nào?" "Đại chiến Vu Yêu lần này, lẽ nào Vu tộc sẽ thắng sao?" "Không chắc!

Nếu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bị phá..." "..." Các đại lão đang theo dõi chiến trường, ai nấy đều mắt chữ A mồm chữ O nhìn chằm chằm vào chiến trường, chấn động trước sự cường đại của chân thân Bàn Cổ.

Một quyền!

Chỉ cần thêm một quyền nữa!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sẽ không thể chống đỡ được nữa!

Có đại lão cho rằng Vu tộc đã nắm chắc phần thắng, cũng có một số đại lão tinh mắt cho rằng nếu chân thân Bàn Cổ đánh ra thêm một quyền nữa, mười hai Tổ Vu tuyệt đối không chịu nổi sự phản phệ của chân thân Bàn Cổ.

Mất đi sức mạnh của Đông Hoàng Thái Nhất, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận càng lung lay sắp đổ.

"Chống đỡ cho bản đế, Yêu tộc có thể chiến tử, nhưng tuyệt không khuất phục!" Đế Tuấn ngửa mặt lên trời gào thét, mái tóc đen tung bay, cả người như điên dại, dồn toàn bộ tu vi vào trong đại trận Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Phục Hy, Thập Đại Yêu Thánh, ba trăm sáu mươi lăm Đại Yêu, mười vạn tám nghìn Yêu Tướng cũng lần lượt dốc hết sức bình sinh, truyền pháp lực của mình vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Chỉ cần Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không bị phá, thì ngoài cỗ chân thân Bàn Cổ ra, các Vu tộc khác hoàn toàn không có chút chiến lực nào.

Ngay lúc này, ức vạn Yêu tộc đồng lòng, quyết định một phen tử chiến cuối cùng!

Khi các đại lão Hồng Hoang cho rằng cú đấm cuối cùng quyết định vận mệnh Vu Yêu sắp được đánh ra thì cú đấm thứ ba lại không rơi xuống.

Chân thân Bàn Cổ từ từ tiêu tán.

Mười một vị Tổ Vu hiện ra chân thân.

Lúc này, trên những lá cờ Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên trong tay mười một vị Tổ Vu đã đầy những vết nứt, khí tức trên người cũng suy yếu, lá cờ Vu Thần Phiên của Hậu Thổ cũng đầy vết nứt.

Rõ ràng, mười hai Tổ Vu đều đã bị phản phệ nghiêm trọng.

Nếu không có sự hoàn thiện của Đế Phượng Thiên đối với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, mười hai Tổ Vu chỉ có thể đánh ra một quyền, vừa rồi đánh ra hai quyền, tuy không phải là cực hạn.

Nhưng nếu cú đấm thứ ba đánh xuống, Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên chắc chắn sẽ vỡ nát, mười hai Tổ Vu không chỉ khí tức suy yếu, mà căn bản không thể đứng vững.

Nhưng ai có thể đảm bảo rằng, sau khi cú đấm thứ ba rơi xuống, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bị phá, Đế Tuấn và Thập Đại Yêu Thánh nhất định sẽ chết?

Nếu Đế Tuấn và Thập Đại Yêu Thánh còn sức chiến đấu, mà mười hai Tổ Vu hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, tiếp theo sẽ là Yêu tộc tàn sát Vu tộc.

Chỉ cần Đế Tuấn chưa chết, còn có thể tái chiến, thì một Yêu Đế đó đủ để quét sạch toàn bộ Vu tộc ngoài các Tổ Vu.

Vì vậy, không phải mười hai Tổ Vu không dám đồng quy vu tận, nếu các Tổ Vu đều chết mà Vu tộc có thể giành thắng lợi, họ tuyệt đối nguyện ý, nhưng thực sự thắng bại khó lường.

Kết cục đôi bên cùng thiệt hại không phải là điều Yêu tộc muốn thấy, cũng không phải là điều Vu tộc muốn thấy.

"Trở về điện Bàn Cổ." Đế Giang khẽ nói năm chữ, chúng Vu tộc không dám không theo, trực tiếp đi theo Đế Giang từ từ quay đầu rời khỏi chiến trường.

Yêu tộc cũng đã đến cực hạn, Đế Tuấn thu lại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhìn bóng lưng Vu tộc rời đi, cứng rắn không dám hạ lệnh "truy sát".

Chương 86

Tất cả Yêu tộc đều đang chờ mệnh lệnh của Yêu Đế, chỉ cần Yêu Đế ra lệnh một tiếng.

Những thân thể tàn tật này của Yêu tộc sẽ lại xông lên, quyết chiến với Vu tộc đang muốn rời đi!

Đế Tuấn không phải kẻ nhát gan, cũng không sợ hãi Vu tộc, hắn cũng cảm nhận được khí tức của mười một vị Tổ Vu tuy suy yếu, nhưng nếu bị dồn vào đường cùng, chắc chắn có thể sử dụng chân thân Bàn Cổ lần cuối.

Đến lúc đó, thật sự là không chết không thôi, nhất định phải phân ra một thắng bại.

Khả năng lớn nhất là lưỡng bại câu thương hoặc đồng quy vu tận.

Đương nhiên đó cũng không phải là kết cục mà Đế Tuấn muốn, hắn muốn trong đại kiếp giành được cơ duyên, đánh bại Vu tộc, nhân cơ hội chứng đạo thành Yêu Thánh.

Hắn không thể làm chuyện để cho các Thánh nhân hoặc chủng tộc khác hưởng lợi, còn Yêu tộc thì cùng Vu tộc đồng quy vu tận.

Vì vậy, Đế Tuấn và Đế Giang, hai vị lãnh tụ, tuy không nói một lời, nhưng lại đạt được một sự ngầm hiểu nào đó.

Ngầm hiểu đó chính là lần sau lại chiến!

Đế Giang biết Đế Tuấn sẽ không truy đuổi, vì vậy trực tiếp dẫn tộc nhân rời khỏi chiến trường.

Đế Tuấn biết Đế Giang cũng giống mình, cũng chuẩn bị lần sau chuẩn bị đầy đủ rồi lại đánh một trận.

Vu Yêu hai tộc, nhất định phải có một bên thắng, mới có lợi cho một trong hai chủng tộc.

Thắng bại, hôm nay lại không thể phân định.

Hai vị lãnh tụ tuy là kẻ thù không đội trời chung, nhưng đều là thiên tài kinh thiên động địa trong lịch sử Hồng Hoang.

Nếu Hồng Hoang này không có Thánh nhân tồn tại, nếu sáu vị Thánh nhân kia đều ở tầng thứ Chuẩn Thánh, thật sự chưa chắc có thể thắng được Đế Giang và Đế Tuấn.

Dưới Thánh nhân đều là con kiến!

Yêu tộc không xuất hiện một Yêu Thánh, Vu tộc không xuất hiện một Vu Thánh, cuối cùng chỉ có thể trở thành quân cờ.

"Vu tộc, vẫn còn át chủ bài." Đế Phượng Thiên nhìn chằm chằm vào chiến trường, lẩm bẩm một mình... _ _ _ Trong thời gian đại chiến Vu Yêu, Chuẩn Đề của Tây Phương Giáo đã lén lút lẻn vào đảo tiên Bồng Lai.

Đảo tiên Bồng Lai tuy có Hi Hòa và Thường Hi hai vị Chuẩn Thánh trấn thủ, nhưng Thánh nhân không phải là thứ mà hai vị tiên tử có thể phát giác được.

Lúc này, ánh mắt của Thông Thiên Giáo Chủ cũng đang tập trung vào đại chiến Vu tộc, không chú ý đến đảo tiên Bồng Lai.

Chuẩn Đề Thánh nhân lén lút đến nơi bế quan của Đa Bảo Đạo nhân.

Đa Bảo Đạo nhân đang bế quan, cảm giác trước mắt đột nhiên xuất hiện một người, giật mình một cái.

Nhưng Đa Bảo định lực tốt, không vội vàng ra tay, bởi vì có thể lặng lẽ xuyên qua trận pháp của đảo tiên Bồng Lai, xuất hiện trước

mặt mình, chắc chắn không phải là người mình có thể đánh lại.

"Bần đạo là Chuẩn Đề của Tây Phương Giáo." Chuẩn Đề Thánh nhân báo ra danh húy của mình.

Không ngờ lại là Thánh nhân giáng lâm, Đa Bảo Đạo nhân trong lúc nhất thời kinh hãi vô hạn.

Một Thánh nhân chạy đến tìm một tiểu bối như ta làm gì?

Nhưng nghĩ lại mình là đại đệ tử của Tiệt Giáo, được Thông Thiên Thánh nhân che chở, Đa Bảo Đạo nhân nhanh chóng yên tâm lại.

Thánh nhân nếu muốn giết, mình đã chết từ lâu rồi.

Thấy Đa Bảo Đạo nhân nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, Chuẩn Đề Thánh nhân lộ vẻ tán thưởng, khó trách người này được sư huynh coi trọng, quả nhiên tâm tính bất phàm.

"Đa Bảo bái kiến Thánh nhân!" Đa Bảo Đạo nhân cúi người hành lễ.

Gặp Thánh nhân đều phải hành lễ, đây là quy củ!

"Ngươi cùng Phật ta có duyên, có nguyện ý độ nhập Phật môn không?" Chuẩn Đề đạo nhân lại rất thẳng thắn, không hề vòng vo.

Đa Bảo Đạo nhân ngơ ngác, ta là đại đệ tử của Tiệt Giáo, ta cùng Phật môn có duyên gì?

Để sư tôn biết được chẳng phải sẽ chém chết ta sao?

Đa Bảo Đạo nhân trong nháy mắt dựng tóc gáy, cảm thấy một loại nguy cơ khó tả.

Lúc này, hắn lại nhớ đến lời nói của Thiếu chủ lúc tỷ thí lần đó.

"Nếu ngươi dám phản giáo, ta chắc chắn sẽ giết ngươi!" Đa Bảo lúc này cả người đều không ổn, Thiếu chủ lúc đó mới chỉ có tu vi Thái

Ất Kim Tiên, không ngờ lại biết được mấy vạn năm sau Thánh nhân của Tây Phương Giáo sẽ đến tìm mình?

Đa Bảo chỉ cảm thấy tam quan của mình đều bị lật đổ.

Thiếu chủ...

Thiếu chủ có thể đoán trước được hành động của Thánh nhân?

Thiếu chủ... có thể tính toán được lòng người?

Ý nghĩ này lóe lên, Đa Bảo Đạo nhân hồn bay phách lạc, cảm giác như Thí Thần Thương của Thiếu chủ sắp đâm vào cơ thể mình.

Chết rồi, ta sắp chết rồi!

Không, ta Đa Bảo tuyệt không phản giáo!

Thiếu chủ sẽ giết ta!

Đa Bảo Đạo nhân lúc này đối với sự sợ hãi Đế Phượng Thiên quả thực vượt qua cả sự sợ hãi đối với sư tôn Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ tuy cường đại, nhưng thực ra rất bao che, đối ngoại mạnh mẽ, nhưng đối với đệ tử lại rất nhân từ, cũng vạn vạn không thể làm ra chuyện đánh giết đệ tử.

Nhưng Thiếu chủ thì khác!

Đa Bảo vĩnh viễn không quên được, sau khi chém giết Đông Vương Công, người đàn ông đó toàn thân nhuốm máu hô lên "Phạm ta Tiệt Giáo giả, tuy xa tất tru" một cách quyết tuyệt!

Hắn thật sự sẽ giết người!

"Đa tạ mỹ ý của Thánh nhân, Đa Bảo thân là thủ tịch đại đệ tử của Tiệt Giáo, tự nhiên phải trung thành với Tiệt Giáo, sao có thể làm kẻ hai mặt, mong Thánh nhân lượng thứ." Đa Bảo không chút do dự từ chối Chuẩn Đề.

Trong lòng thì đang chửi mẹ.

Đồ ngốc, muốn hại chết ta à!

"Đến Tây Phương Giáo của ta, ta ban cho ngươi vị trí Cẩu Đà.

Ngươi có cơ duyên chứng đạo, ở Tiệt Giáo, ngươi vĩnh viễn không thể chứng đạo." Chuẩn Đề tiếp tục đưa ra cành ô liu, cơ duyên chứng đạo, bất kỳ ai cũng không thể từ chối.

Lời của Chuẩn Đề cũng không hoàn toàn là giả, ít nhất sau khi Đa Bảo trở thành Như Lai Phật Tổ, cũng là một đại lão của Tây Phương Giáo, địa vị vô cùng cao quý.

Về phần cơ duyên chứng đạo, cũng xác thực tồn tại, nhưng không phải có cơ duyên là có thể thành Thánh, nếu không Thánh nhân Hồng Hoang sao lại ít như vậy.

"Đa tạ mỹ ý của Thánh nhân, Đa Bảo nguyện vì Tiệt Giáo mà gan não lót đất, tuyệt không có tâm phản giáo." Đa Bảo Đạo nhân cũng từ chối thẳng thừng, không có một chút do dự.

Cơ duyên chứng đạo thì sao chứ?

Dùng lời của Thiếu chủ, chứng cái mả mẹ ngươi!

Ta vừa sang Tây Phương Giáo, Thiếu chủ sẽ cầm Thí Thần Thương đâm ta, sư tôn lại bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, hai Thánh nhân Tây Phương sẽ liều mạng cứu ta chắc?

Chương 87

Tiểu xảo như vậy mà cũng lừa được Đa Bảo Đạo nhân ta sao?

Hừ, coi thường ta à?

Chuẩn Đề nhíu mày, không ngờ Đa Bảo lại từ chối dứt khoát như vậy.

Nhưng Chuẩn Đề cũng không tức giận.

Lòng trung thành của Đa Bảo cũng khiến ông ta tán thưởng.

Kẻ trung thành như vậy độ nhập Phật môn, sau này mới trung thành với Tây Phương Giáo.

"Thôi được, lần sau ta lại đến." Chuẩn Đề Thánh nhân biến mất không thấy, chuyện này không vội được, ông ta tin rằng đến tìm Đa Bảo vài lần nữa, từ từ Đa Bảo sẽ thông suốt, trước tiên để Đa Bảo tiêu hóa đã.

Lần sau còn muốn đến?

Đa Bảo lập tức chửi thầm trong lòng.

Không hại chết ta không chịu buông tha à!

"Thiếu chủ, lòng trung thành của ta đối với Tiệt Giáo, nhật nguyệt có thể chứng giám!" Đa Bảo quỳ lạy trên đất, nhưng không phải cung tiễn Thánh nhân, mà là trong lòng sợ hãi Đế Phượng Thiên, hy vọng Đế Phượng Thiên có thể cảm nhận được lòng trung thành của hắn đối với Tiệt Giáo.

Chuẩn Đề nhìn thấy tất cả những điều này lại càng hài lòng hơn, sư huynh quả nhiên có mắt nhìn!

Chuẩn Đề không trì hoãn nữa, lại đến phủ đệ bế quan của Trường

Nhĩ Định Quang Tiên.

Cảm giác trước mắt xuất hiện một người, Trường Nhĩ Định Quang Tiên suýt nữa sợ tè ra quần.

"Ta là Chuẩn Đề của Tây Phương Giáo." Chuẩn Đề Thánh nhân lại lần nữa báo ra danh húy.

"Thánh nhân đại giá quang lâm, bần đạo hoảng sợ!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên ngẩn người một lúc, lập tức quỳ lạy trước mặt Chuẩn Đề Thánh nhân, thành kính hơn Đa Bảo nhiều.

Một viên châu vàng tỏa ra ánh sáng thuần khiết xuất hiện trong lòng bàn tay Chuẩn Đề.

"Đây là Phật Chủ Kim Châu, có thể trợ giúp tu hành tham ngộ, giúp đột phá bình cảnh, bảo bối này ta cũng chỉ có hai viên, viên này tặng cho ngươi." Chuẩn Đề vẻ mặt từ bi.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên nghe vậy mừng rỡ, lập tức cẩn thận nhận lấy, đây chính là bảo bối của Thánh nhân.

Chuẩn Đề vốn định tặng Phật Chủ Kim Châu cho Đa Bảo Đạo nhân, nhưng Đa Bảo Đạo nhân từ chối quá dứt khoát, nghĩ rằng dù có lấy ra Đa Bảo cũng không nhận, nên tặng cho Trường Nhĩ Định Quang Tiên trước.

Phật Chủ Kim Châu tuy quý giá, nhưng mấy vạn năm Chuẩn Đề có thể luyện chế ra một viên, tặng đi cũng không sao.

Hừ, đã nhận vật của Phật giáo ta, kết hạ nhân quả, không phải muốn là xong đâu.

Chuẩn Đề thầm cười trong lòng.

"Đã nhận, tức là có duyên với Phật ta, ta đại diện Tây Phương Giáo tặng ngươi vị trí Cẩu Đà, sau này có thể đầu quân cho Tây

Phương Giáo, trước tiên cứ tu luyện cho tốt, tạm thời không vội trả lời." Nói xong, Chuẩn Đề biến mất khỏi đảo tiên Bồng Lai, chuẩn bị trở về Tây Phương Giáo.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên ngây người, lập tức mặt mày ủ rũ.

Bởi vì câu nói mà Thiếu chủ nhờ Đa Bảo chuyển đạt vẫn còn ghi nhớ trong đầu, hắn cũng rất kiêng dè Đế Phượng Thiên.

Nhưng ý chí của hắn lại không kiên định như Đa Bảo, rốt cuộc được Thánh nhân tự mình mời, đó là phúc khí lớn biết bao.

Là người cuối cùng trong Tùy Thị Thất Tiên, người mà Thông Thiên Giáo Chủ thích và tin tưởng nhất là Ô Vân Tiên, đứng đầu Tùy Thị Thất Tiên, trên hắn còn có bốn đại đệ tử nội môn đè đầu.

Điều này sớm đã khiến Trường Nhĩ Định Quang Tiên có chút bất mãn.

Nếu đã có Thánh nhân chống lưng cho ta, ta còn sợ gì nữa?

Trường Nhĩ Định Quang Tiên quyết định, sau này sẽ đầu quân cho Tây Phương Giáo. -------- Một trận đại chiến tử thương vô số, Yêu tộc tử thương mấy chục tỷ, Vu tộc tử thương mấy trăm vạn.

Sinh linh xung quanh chiến trường càng tử thương vô số.

Khu vực xung quanh chiến trường phương viên ngàn vạn dặm không một ngọn cỏ, đại địa hoàn toàn bị hủy hoại.

Các đại lão Hồng Hoang kinh ngạc trước sự cường đại của Yêu tộc, cũng kinh ngạc trước sự cường đại của Vu tộc.

Càng đáng sợ hơn là trận đại chiến siêu cấp của hai chủng tộc biến thái này vẫn chưa thể phân ra thắng bại.

Đế Tuấn dẫn Yêu tộc trở về Thiên đình nghỉ ngơi dưỡng sức, trận chiến này Đông Hoàng Thái Nhất bị thương nghiêm trọng nhất, không

biết bao lâu mới hồi phục thương thế, sau khi hồi phục còn phải ôn dưỡng tu phục Đông Hoàng Chung.

Trong khoảng thời gian này, các đại lão Thiên đình lần lượt bế quan trị thương, mọi việc lớn nhỏ đều giao cho Phục Hy quản lý.

Tổ Vu dẫn Vu tộc trở về điện Bàn Cổ.

Sau khi các Tổ Vu hồi phục, lập tức dùng tinh huyết ôn dưỡng Thập Nhị Đô Thiên Bàn Cổ Phiên.

Trong khoảng thời gian này, các Tổ Vu bế quan không ra ngoài, mọi việc lớn nhỏ của Vu tộc đều do các Đại Vu lo liệu.

Vì vậy, Hồng Hoang lại chào đón một thời kỳ hòa bình ngắn ngủi... _ _ _ Sau khi đại chiến kết thúc, Đế Phượng Thiên cũng trở về đảo tiên Bồng Lai, bắt đầu cuộc sống nhàn nhã của một thánh nhị đại.

Hi Hòa và Thường Hi đang bế quan.

Ngao Sương và Đát Kỷ đang tận tình hầu hạ Đế Phượng Thiên.

Ngao Sương đút linh quả cho Đế Phượng Thiên, Đát Kỷ lại đút thịt nướng cho hắn.

Ngao Sương có chút phiền não, trước đây phụ hoàng đã dặn dò nàng phải chủ động hơn một chút, nhưng chưa kịp chủ động thì thiếu chủ đã tìm được hai vị tiên tử tuyệt sắc trở về.

Điều này khiến Ngao Sương tự ti, cảm thấy thiếu chủ chắc chắn không coi trọng mình.

Dù sao thì Hi Hòa và Thường Hi, bất luận là căn nguyên, khí chất, ngoại hình hay tu vi, đều nghiền ép nàng một cách toàn diện.

Chuyện này khiến Ngao Sương vốn định chủ động hiến thân lại không dám chủ động nữa.

Tô Đát Kỷ thì không có nhiều suy nghĩ như Ngao Sương.

Lúc đút thịt nướng, nàng thỉnh thoảng lại cùng Đế Phượng Thiên liếc mắt đưa tình, trêu đùa, vẻ quyến rũ không lời nào tả xiết.

"Thiếu chủ, ta ngon, hay thịt rồng ngon?" "Ta lại chưa ăn ngươi, làm sao biết được?" "Vậy không ăn thử sao?" "Coi ta là tra nam à?

Ta là chính nhân quân tử đấy!" "Đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu." "Tiểu nha đầu, ta thấy ngươi càng ngày càng kiêu ngạo rồi đấy." "Có sao đâu thiếu chủ, cùng lắm thì người ta cho ngài đánh vào mông mấy cái." "Cút, đồ trà xanh, sau này gọi ngươi là Trà Trà." "Hứ, chẳng phải đàn ông đều thích kiểu như ta sao?" "…" Cuộc đối thoại giữa Đế Phượng Thiên và Đát Kỷ tràn ngập ngôn ngữ hiện đại.

Đát Kỷ ở bên Đế Phượng Thiên đã lâu, cảm thấy một số từ ngữ mới lạ trong miệng thiếu chủ rất thú vị, dần dần cũng học theo.

Đế Phượng Thiên cảm thấy Đát Kỷ có thiên phú về ngôn ngữ.

Một số từ ngữ hiện đại hóa từ miệng hắn, Đát Kỷ luôn có thể ngay lập tức lĩnh hội được ý nghĩa trong đó.

Đế Phượng Thiên cảm thấy nếu Đát Kỷ sinh ra ở thời hiện đại, tuyệt đối sẽ là nữ hoàng của các hộp đêm hàng đầu cả nước, thuộc loại chỉ cần uốn éo vòng eo là có thể câu đi hồn phách của đàn ông.

Nếu lại mặc thêm một đôi tất đen, khoác lên mình một bộ nội y nào đó, tuyệt đối sẽ khiến vô số trạch nam điên cuồng gào thét, liếm nát cả màn hình máy tính.

Ngao Sương thì lại là kiểu tiểu thư khuê các, ví như con gái của một gia đình có cha là công chức nhà nước, mẹ là giáo viên âm nhạc.

Cho nên, Ngao Sương và Đát Kỷ là hai người phụ nữ hoàn toàn không có điểm nào tương đồng, cũng không biết tại sao lại có thể hòa hợp với nhau đến vậy.

Ngao Sương có chút hâm mộ nhìn về phía Đát Kỷ, cảm thấy Đát

Kỷ tỷ tỷ và thiếu chủ ở chung rất hòa hợp, lời gì cũng dám nói, còn mình thì ngay cả nhìn thẳng thiếu chủ một cái cũng không dám.

Ta thật vô dụng!

Chương 88

Ngao Sương âm thầm tự trách.

Sau khi Đế Phượng Thiên ăn no uống đủ, liền ra lệnh cho Ngao Sương đi gọi tứ đại nội môn đệ tử đến.

Chẳng mấy chốc, Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu đã quỳ trước mặt Đế Phượng Thiên.

"Ra mắt thiếu chủ." Tứ đại nội môn đệ tử đồng thanh hô lớn.

Trải qua từng chuyện một, hình tượng của Đế Phượng Thiên trong lòng các đệ tử Tiệt Giáo đã cao không thể với tới.

Ngay cả đối với thị nữ của Đế Phượng Thiên, đệ tử Tiệt Giáo cũng đều tôn trọng, huống chi là bản thân hắn.

Trong tình hình Thông Thiên Giáo Chủ quanh năm ở trong Bích Du Cung, hình tượng uy nghiêm của Đế Phượng Thiên đã ăn sâu vào lòng người, hắn chưởng quản Tiệt Giáo không còn ai không phục.

Theo danh tiếng của Đế Phượng Thiên ngày càng lớn, thanh thế của Tiệt Giáo cũng ngày càng hiển hách.

Dù sao thì Nhân Giáo và Xiển Giáo cũng không có nhân vật nào "uy phong bát diện" như vậy, Thánh nhân không thể tùy ý xuất hiện khoe mẽ, mất giá!

Không ngừng có tán tiên đến bái phỏng, muốn gia nhập Tiệt Giáo.

Mặc dù Đế Phượng Thiên có tiếng xấu, nhưng hắn lại rất bao che cho người của mình!

"Phạm ta Tiệt Giáo giả, tuy viễn tất tru!" (Kẻ nào phạm vào Tiệt

Giáo của ta, dù xa cũng giết!) Câu nói này ở Hồng Hoang vô cùng nổi tiếng.

Ai mà không muốn bái nhập vào một giáo phái để được che chở chứ!

Do đó Tiệt Giáo lại thu nạp thêm một lượng lớn đệ tử có thiên phú không tồi, củng cố thêm thực lực của Tiệt Giáo.

"Ừm, tu vi không bị thụt lùi." Thấy Đa Bảo Đạo Nhân và Kim Linh Thánh Mẫu đã đạt Đại La Kim Tiên viên mãn, Vô Đương Thánh Mẫu Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Quy Linh Thánh Mẫu Đại La Kim Tiên trung kỳ, Đế Phượng Thiên hài lòng gật đầu.

"Hôm nay ta truyền cho các ngươi Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật và Tứ Linh Tửu." Đế Phượng Thiên dùng thần niệm truyền Địa Sát Thất Thập Nhị Biến và Ngũ Hành Độn Thuật đi, lại bảo Đát Kỷ bưng ra bốn bình rượu Nhân Sâm Quả.

"Đây là rượu Nhân Sâm Quả, uống vào sẽ có chút trợ giúp cho việc cảm ngộ tu hành, tăng cường căn nguyên, mỗi người một bình." Đế Phượng Thiên bảo Đát Kỷ phân phát rượu Nhân Sâm Quả.

"Đa tạ thiếu chủ ban pháp, ban rượu." Bốn người bái tạ, mặt lộ vẻ vui mừng.

"Dám hỏi thiếu chủ, chúng ta có thể xin một ít thịt rồng nướng ăn không?" Quy Linh Thánh Mẫu lí nhí hỏi một câu, thật sự là thịt rồng nướng trong tay thiếu chủ quá ngon rồi.

Quy Linh Thánh Mẫu là do linh quy thượng cổ đắc đạo, trong kết cục nguyên bản, nàng bị Văn Đạo Nhân hút khô, thân tử đạo tiêu.

Đời này Đế Phượng Thiên tự nhiên sẽ không để chuyện đó xảy ra, nếu có cơ hội hắn sẽ giết chết tên Văn Đạo Nhân kia trước.

Vô Đương Thánh Mẫu là một trong số ít đệ tử Tiệt Giáo còn sống

sót trong quỹ đạo ban đầu.

Không phải Vô Đương Thánh Mẫu không đủ trung thành, mà là phụng mệnh Thông Thiên rút lui trước, để bảo lưu một tia sinh cơ cho Tiệt Giáo.

Kim Linh Thánh Mẫu tư chất không thua kém Đa Bảo Đạo Nhân, có thể cùng Đa Bảo đứng ngang hàng là đệ tử có thiên phú cao nhất Tiệt Giáo.

Trong trận chiến Phong Thần, nàng cũng đã tạo nên uy danh hiển hách, giết không ít cao thủ Xiển Giáo, cuối cùng khi đối chiến với Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân thì bị Nhiên Đăng Đạo Nhân đánh lén mà chết.

Ừm, tìm cơ hội cũng giết luôn Nhiên Đăng trước!

Đế Phượng Thiên thầm nghĩ trong lòng, phải diệt sạch những kẻ đầu sỏ đã sát hại đệ tử Tiệt Giáo thì mới yên tâm được.

"Có gì mà không được, ban thịt!" Đế Phượng Thiên vung tay, Ngao Sương bưng thịt rồng lên, trong lòng thầm nghĩ con rùa nhỏ này cũng tham ăn quá nhỉ?

"Đa tạ thiếu chủ ban thưởng." Quy Linh Thánh Mẫu vui vẻ nhận lấy thịt rồng nướng.

Thấy Đa Bảo Đạo Nhân có vẻ muốn nói lại thôi, Đế Phượng Thiên hỏi: "Đa Bảo, có chuyện gì?" Đa Bảo Đạo Nhân nói: "Ta truyền âm cho thiếu chủ." "Được." Đế Phượng Thiên đồng ý.

Sau đó, Đa Bảo Đạo Nhân truyền âm kể lại chuyện Chuẩn Đề đến sách phản cho Đế Phượng Thiên.

Đa Bảo Đạo Nhân gần đây sợ hãi vô cùng, ngày nào cũng mơ thấy bị Thí Thần Thương đâm chết, nhân cơ hội này vội vàng thành thật khai báo.

“Ừm, bản thiếu chủ biết rồi.” Đế Phượng Thiên gật đầu, không nhìn ra vui giận.

Các nữ đệ tử còn lại đều tò mò không biết đại sư huynh đã truyền âm gì cho thiếu chủ.

Chuyện cơ mật lớn như vậy, ngay cả chúng ta cũng không được nghe sao?

“Kể từ hôm nay, bốn người các ngươi được tấn thăng thành đệ tử thân truyền.” Giọng Đế Phượng Thiên nhàn nhạt vang lên.

Trước đó Đế Phượng Thiên chia đệ tử thành bốn loại: đệ tử thân truyền, nội môn đệ tử, ngoại môn đệ tử, ký danh đệ tử, trong đó vị trí đệ tử thân truyền vẫn luôn bỏ trống.

Tùy Thị Thất Tiên không nằm trong danh sách này, thuộc về một tồn tại độc lập, Đế Phượng Thiên chuẩn bị bỏ đi danh hiệu Tùy Thị Thất Tiên, phân vào trong bốn loại kia.

Còn về Tam Thập Lục Thiên Cương, Thất Thập Nhị Địa Sát cũng vậy.

Làm cho đơn giản một chút, biểu hiện tốt thì tấn thăng, đừng bày ra những thứ hoa hòe hoa sói đó nữa.

“Tạ thiếu chủ!” Tứ đại nội môn đệ tử vô cùng cảm kích.

Điều này tượng trưng cho việc địa vị của họ trong Tiệt Giáo đã được củng cố.

Nếu không, vị trí đệ tử thân truyền cứ bỏ trống, lỡ đâu có một đệ tử thân truyền từ trên trời rơi xuống, chẳng phải sẽ đè bẹp bốn người bọn họ sao?

Trong đó vui mừng nhất chính là Đa Bảo Đạo Nhân, hắn biết mình đã đưa ra lựa chọn chính xác.

Nếu không, hôm nay tấn thăng đệ tử thân truyền sẽ không có phần của Đa Bảo, chắc chắn vẫn là nội môn đệ tử.

Như vậy, danh hiệu thủ tịch đại đệ tử sẽ rơi vào tay Kim Linh Thánh Mẫu.

Đệ tử thân truyền cao hơn nội môn đệ tử một bậc, thủ tịch đại đệ tử chắc chắn sẽ được chọn từ trong số đệ tử thân truyền, điều này không cần nghi ngờ.

Thật ra Đế Phượng Thiên cũng vốn định không cho Đa Bảo tấn thăng, cứ mãi chèn ép hắn.

Nếu đến lúc đó phát giác Đa Bảo có lòng phản trắc, trực tiếp giết chết là xong, hắn không còn là thiếu chủ không có chút uy tín nào như lúc mới xuất quan nữa.

Nhưng Đa Bảo đã chủ động khai báo, và thấy hắn vẫn trung thành với Tiệt Giáo, Đế Phượng Thiên cũng không thể làm nguội lạnh trái tim của trung thần.

"Các ngươi có thể ở lại ăn thịt rồng, uống rượu linh, không cần phải câu nệ như vậy, ngồi xuống cả đi!" "Tuân mệnh…" Tứ đại thân truyền đệ tử ở lại Tiêu Dao Cung một lúc, sau khi ăn no uống đủ thì rời đi.

Tiếp đó, Tùy Thị Thất Tiên tiến vào trong Tiêu Dao Cung.

Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên cung kính quỳ lạy trên đất.

Trong Tùy Thị Thất Tiên, Ô Vân Tiên có tu vi cao nhất, đã là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên là Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên đang ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Đế Phượng Thiên đưa mắt nhìn bảy người, nhàn nhạt mở miệng: "Nghe nói các ngươi vừa từ Bích Du Cung trở về không lâu, lão đa của ta vẫn khỏe chứ?" Người đứng đầu Tùy Thị Thất Tiên là Ô Vân Tiên đáp: "Bẩm thiếu chủ, giáo chủ mọi việc đều tốt, chỉ là ngài đã lâu không đến thăm người." "Ừm." Đế Phượng Thiên gật đầu, ánh mắt sắc bén đột nhiên nhìn về phía Trường Nhĩ Định Quang Tiên, hỏi: "Ngươi có chuyện gì muốn nói với bản thiếu chủ không?" Trường Nhĩ Định Quang Tiên hơi sững sờ, ta có chuyện gì đâu chứ!

Sau đó, hắn nghĩ đến chuyện Chuẩn Đề Thánh nhân, trong lòng có chút căng thẳng và chột dạ.

Nhưng rồi hắn lại cảm thấy hành tung của Thánh nhân không thể dễ dàng bị phát hiện như vậy, liền yên tâm trở lại.

Hắn không hề biết, Chuẩn Đề tìm Đa Bảo trước, và Đa Bảo đã thành thật bẩm báo với Đế Phượng Thiên.

Đương nhiên, Đa Bảo cũng không biết Chuẩn Đề sẽ đi tìm Trường Nhĩ Định Quang Tiên, nhưng Đế Phượng Thiên là một kẻ xuyên không thì lại biết!

Chuẩn Đề khó khăn lắm mới đi một chuyến, tìm xong Đa Bảo Đạo Nhân, chắc chắn cũng sẽ đi tìm Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Đế Phượng Thiên thấy Trường Nhĩ Định Quang Tiên tiến vào, một bộ dạng hoàn toàn không có chuyện gì, trong lòng đã nảy sinh sát ý.

Chương 89

Câu hỏi vừa rồi chỉ là cho Trường Nhĩ Định Quang Tiên cơ hội cuối cùng.

Dù sao lão đa của hắn chắc chắn không thích hắn đi giết đệ tử Tiệt Giáo, nếu không phải vì nguyên nhân này, Đế Phượng Thiên đã sớm chém Trường Nhĩ Định Quang Tiên rồi.

"Khởi bẩm thiếu chủ, bần đạo vẫn luôn nỗ lực tu hành, không có chuyện gì cần bẩm báo." Trường Nhĩ Định Quang Tiên bình tĩnh trả lời.

"Ừm." Đế Phượng Thiên không lộ vẻ gì, trong lòng đã phán tử hình cho Trường Nhĩ Định Quang Tiên!

"Hôm nay ta tấn thăng Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu làm đệ tử thân truyền, do đó vị trí nội môn đệ tử tạm thời bỏ trống." Dừng một chút, Đế Phượng Thiên tiếp tục nói: "Ta định giải tán Tùy Thị Thất Tiên, để các ngươi quy vào nội môn." Tùy Thị Thất Tiên hơi kinh ngạc, rồi đáp: "Cẩn tuân mệnh lệnh của thiếu chủ." "Tùy Thị Thất Tiên nghe lệnh, kể từ hôm nay Tiệt Giáo chúng ta không còn Tùy Thị Thất Tiên nữa, Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên được xếp vào nội môn, trở thành lục đại nội môn đệ tử." "Lĩnh mệnh!" Bảy vị đệ tử lĩnh mệnh.

Rồi sau đó, họ đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên càng cảm thấy không ổn, hình như không nghe thấy tên của mình!

Lục đại nội môn đệ tử?

Ô Vân Tiên không nhịn được mở miệng hỏi: "Thiếu chủ, chúng ta có bảy người, đáng lẽ phải là thất đại nội môn đệ tử chứ?" Trường Nhĩ Định Quang Tiên cũng một mặt khó hiểu nhìn Đế Phượng Thiên.

Khóe miệng Đế Phượng Thiên khẽ cong lên một nụ cười, chậm rãi nói: "Trường Nhĩ Định Quang Tiên được xếp vào ngoại môn đệ tử." Lời này vừa thốt ra, bảy người đều hơi kinh ngạc, nhìn nhau ngơ ngác.

Tại sao lại xếp Trường Nhĩ Định Quang Tiên vào ngoại môn chứ?

Trường Nhĩ Định Quang Tiên cũng một mặt mờ mịt, rồi trong lòng dâng lên một ngọn lửa giận vô danh.

Dựa vào đâu?

Dựa vào cái gì chứ?

Trường Nhĩ Định Quang Tiên luôn cảm thấy ánh mắt của Đế Phượng Thiên có chút không đúng, mang theo một tia… sát ý?

Hắn lập tức liên tưởng đến chuyện Chuẩn Đề Thánh nhân, lại một trận sợ hãi.

Bị phát hiện rồi sao?

Hoàn toàn không thể nào!

Vậy tại sao thiếu chủ lại đối xử với ta như vậy?

Trường Nhĩ Định Quang Tiên vừa kinh vừa giận!

Ô Vân Tiên do dự một lát, cứng rắn hỏi: "Thiếu chủ, vì sao ạ?" Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên cũng muốn nói lại thôi.

Quan hệ giữa Tùy Thị Thất Tiên với nhau đều khá tốt.

Đừng thấy Trường Nhĩ Định Quang Tiên sau này là một kẻ phản

đồ, nhưng hắn rất biết cách đối nhân xử thế, ở trong Tiệt Giáo có tiếng tăm không tệ.

"Lệnh của bản thiếu chủ, các ngươi cứ nghe là được, nếu không phục, có thể đến Bích Du Cung cáo trạng!" Thái độ của Đế Phượng Thiên lạnh lùng cứng rắn, hoàn toàn không giải thích.

Chuyện này cũng không thể giải thích, chẳng lẽ lại nói ta biết ngươi sau mấy nguyên hội nữa trong đại kiếp Phong Thần sẽ trở thành một kẻ phản đồ, ai mà tin?

Đế Phượng Thiên làm vậy là có mục đích không thể cho người khác biết, hắn cần một lý do để xử quyết Trường Nhĩ Định Quang Tiên một cách chính đại quang minh, nếu không tuy uy tín của hắn lớn, nhưng khó tránh khỏi làm nguội lạnh trái tim của đệ tử Tiệt Giáo.

Đây chính là phiền não nhỏ của kẻ bề trên, làm việc đôi khi cần phải cân nhắc một chút đại cục.

Nhưng những chuyện nhỏ này chỉ cần động não một chút là giải quyết được.

"Bần đạo không dám." Ô Vân Tiên lại lần nữa bái lạy.

Ô Vân Tiên đối với vị thiếu chủ này cũng rất sùng bái, nhưng không hiểu tại sao lại nhằm vào Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Phải biết rằng nếu được xếp vào nội môn, địa vị so với Tùy Thị Thất Tiên ban đầu không khác biệt nhiều, thậm chí còn tăng lên, nhưng nếu bị xếp vào ngoại môn, rõ ràng là bị "giáng chức", không phải sẽ bị người ta chê cười sao.

Ô Vân Tiên không dám hỏi nữa.

Đế Phượng Thiên đưa mắt nhìn năm người Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên, chậm rãi hỏi: "Các ngươi có ý kiến gì không?" Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha

Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên bái lạy nói: "Bần đạo không dám." Cuối cùng, Đế Phượng Thiên đưa mắt nhìn về phía Trường Nhĩ Định Quang Tiên, lạnh giọng nói: "Còn ngươi?" Trường Nhĩ Định Quang Tiên nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo không một tia tình cảm của Đế Phượng Thiên, chỉ cảm thấy toàn thân lông tơ dựng đứng, như bị một ác ma để mắt tới.

Hắn muốn giết ta!

Trường Nhĩ Định Quang Tiên đọc được điều đó từ ánh mắt kia, đó cũng là điều mà Đế Phượng Thiên cố ý để cho hắn đọc được.

Giây phút này, Trường Nhĩ Định Quang Tiên vô cùng chắc chắn, ánh mắt đó mang theo sát ý trần trụi!

"Tất cả đều do thiếu chủ quyết định!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên ép mình bình tĩnh lại, lớn tiếng trả lời.

"Ngao Sương, ban rượu linh cho sáu vị nội môn đệ tử mới là Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên." "Vâng, thiếu chủ." Ngao Sương bưng sáu bình rượu Nhân Sâm Quả chậm rãi tiến lên, phân phát cho sáu vị nội môn đệ tử.

"Đây là rượu Nhân Sâm Quả, uống vào sẽ có chút trợ giúp cho việc cảm ngộ tu hành, tăng cường căn nguyên, mỗi người một bình." Đế Phượng Thiên lặp lại những lời đã nói với bốn vị thân truyền đệ tử.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên đáng thương hề hề không có phần!

Nhưng hiện tại hắn cũng không có tâm tư nghĩ đến chuyện đó.

Điều hắn đang nghĩ là làm thế nào để giữ được cái mạng nhỏ của mình.

Thậm chí Trường Nhĩ Định Quang Tiên còn không chắc đây là ý

của Thông Thiên Giáo Chủ hay là ý của Đế Phượng Thiên, do đó cũng không dám đến Bích Du Cung.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên trong thoáng chốc nảy sinh ảo giác rằng Tiệt Giáo đã không còn chỗ dung thân cho mình.

Tại sao mọi chuyện lại phát triển thành ra thế này?

"Ngươi có thể đi xuống rồi." Đế Phượng Thiên lạnh nhạt nói với Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

"Bần đạo cáo lui." Trường Nhĩ Định Quang Tiên như được đại xá, trực tiếp rời khỏi Tiêu Dao Cung.

Nhìn Trường Nhĩ Định Quang Tiên chạy còn nhanh hơn thỏ, sáu vị nội môn đệ tử nhìn nhau ngơ ngác.

Sau khi Trường Nhĩ Định Quang Tiên rời đi, thái độ của Đế Phượng Thiên tốt hơn, hắn không có ý kiến gì với sáu vị nội môn đệ tử này.

"Ta biết các ngươi trong lòng có nghi ngờ về chuyện này, bản thiếu chủ tự có tính toán, ta hy vọng sáu vị sau này có thể chăm chỉ tu luyện, đừng phụ lòng kỳ vọng của bản thiếu chủ." Đế Phượng Thiên căn dặn sáu người một phen.

"Chúng ta nhất định không phụ sự kỳ vọng của thiếu chủ." Sáu đại nội môn đệ tử lập tức đáp lời.

"Ừm, sáu người ở lại uống rượu ăn thịt, đừng nói nhiều." Đối mặt với thịt rồng nướng thơm phức và rượu được ủ từ Nhân Sâm Quả, sáu đại nội môn đệ tử không nhịn được cơn thèm, bắt đầu cẩn thận ăn uống.

"Thịt phải ăn miếng lớn, giống như đàn ông vậy." Nói rồi Đế Phượng Thiên cắn một miếng thịt rồng lớn, ăn như hổ đói, làm mẫu cho sáu đại nội môn đệ tử.

Thấy thiếu chủ như vậy, sáu đại nội môn đệ tử cũng dần dần thả lỏng, không còn câu nệ như trước nữa.

Sáu người họ không tiếp xúc nhiều với Đế Phượng Thiên, có chút gò bó cũng là điều khó tránh.

Sau đó, liền là một trận âm thanh tranh giành ăn uống như hổ đói… Sau khi trận Vu Yêu sơ chiến kết thúc, cuộc chiến không hoàn toàn dừng lại.

Vu tộc cần ăn yêu.

Trên Hồng Hoang vẫn có những cuộc va chạm quy mô nhỏ giữa Vu tộc và Yêu tộc.

Đương nhiên, những cuộc va chạm nhỏ này các đại lão đều không cố ý đi quản, bất kể là Vu tộc thua bị Yêu tộc ăn, hay Yêu tộc thua bị Vu tộc ăn, những chuyện này đều không ảnh hưởng đến đại cục.

Tại một nơi nào đó ở Hồng Hoang, mấy vạn Yêu tộc và mấy trăm Vu tộc đang chém giết lẫn nhau.

Mấy trăm Vu tộc do một vị Vu Tương dẫn đầu.

Một vị Vu Tương cần đến mười vị yêu tướng tu vi Thái Ất Kim Tiên mới có thể đối kháng.

Nhục thân của Vu tộc thực sự quá biến thái, hoàn toàn dùng nhục thân để đối đầu với pháp thuật, khiến người ta đau đầu.

Chương 90

Bên phía Yêu tộc do một vị yêu tướng tu vi Thái Ất Kim Tiên viên mãn dẫn đội, tên là Thao Thế.

"Yêu tướng" không phải do Thiên Đình phong, thông thường yêu có tu vi Thái Ất Kim Tiên được gọi tắt là yêu tướng, Đại La Kim Tiên thì là đại yêu, Chuẩn Thánh thì được gọi là yêu thánh.

Thao Thế không phải là yêu của Thiên Đình Yêu tộc, với tu vi của hắn tự nhiên có thể vào Thiên Đình, nhưng hắn cảm thấy vào Thiên Đình không được tự do, nên đã không lựa chọn gia nhập.

Những yêu tộc có lựa chọn như vậy ở Hồng Hoang không ít, nhưng khi Yêu Đế ra lệnh, những yêu tộc này trên đại địa Hồng Hoang vẫn sẽ tham chiến.

Đây là tín ngưỡng đối với chủng tộc!

Trận Vu Yêu sơ chiến Thao Thế cũng đã tham gia, may mắn thoát chết.

Nhưng lần này hắn cảm thấy có lẽ sẽ toi đời rồi.

Bởi vì mấy vạn yêu binh hắn dẫn theo, chắc chắn không phải là đối thủ của mấy trăm Vu tộc kia.

Cuộc chiến nhanh chóng nổ ra, kẻ thù gặp nhau đặc biệt căm ghét, trực tiếp bước vào giai đoạn quyết liệt.

Trong quá trình chiến đấu, đột nhiên một tên thuộc hạ tâm phúc có tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ của Thao Thế rút ra một thanh đại đao màu đỏ máu.

Sau khi thanh đại đao xuất hiện, chém Vu tộc như chém dưa thái rau.

Vốn dĩ nhát chém xuống sẽ không có phản ứng gì, nhưng từng nhát đao bổ xuống, vu của Vu tộc lại như giấy hồ, trực tiếp bị chém thành hai đoạn.

"Ha ha ha!" Vị yêu tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ đó ngửa mặt lên trời cười lớn, đại sát tứ phương, chỉ cảm thấy đây là lần đối chiến với Vu tộc sảng khoái nhất.

Cảnh tượng này khiến cả hai tộc Vu Yêu đang đối chiến đều có chút ngây người.

Vu tộc từng người một vô cùng sợ hãi nhìn chằm chằm vào thanh đại đao màu máu.

Yêu tộc thì từng người một mắt lộ tinh quang.

Thao Thế cảm thấy như đã nhìn thấy một phương pháp nào đó để đánh bại Vu tộc.

"Đao!" Thao Thế hét lớn một tiếng.

Tên yêu tướng Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ kia không dám kháng cự, trực tiếp ném đao cho Thao Thế.

Vốn dĩ Thao Thế đang dẫn theo mấy vị yêu tướng tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ và hậu kỳ cùng đại chiến với vị Vu Tương kia, vẫn đang ở thế hạ phong.

Nhưng sau khi có thanh trường đao màu máu trong tay, vị Vu Tương kia tựa như cảm nhận được một loại uy hiếp nào đó, không dám dùng nhục thân để chống đỡ.

Không lâu sau, Thao Thế đã chém giết vị Vu Tương kia ngay tại chỗ.

Vu tộc không tu nguyên thần, chỉ có nhục thân, khi nhục thân bị khắc chế, Vu tộc liền mất đi chiến lực biến thái đó.

“Không để một tên nào chạy thoát, giết!” Thao Thế cảm thấy bí mật này tuyệt đối không thể để truyền về Vu tộc.

Do đó hắn ra lệnh cho Yêu tộc có mặt tại hiện trường tiêu diệt toàn bộ Vu tộc.

Mấy canh giờ sau.

Cuộc chiến kết thúc, một nhóm nhỏ Vu tộc toàn quân bị diệt.

Thao Thế nhìn thanh đại đao màu máu trong tay, ánh mắt sáng rực.

Hắn lập tức gọi tên yêu tướng Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ kia đến.

“Thanh đao này là sao?

Có phải do vị cao nhân nào tặng không?” Thao Thế nhìn chằm chằm vào con yêu tướng đó, hỏi.

“Thanh đao này là bội đao mà thuộc hạ vẫn luôn sử dụng, ta cũng không biết tại sao đột nhiên nó lại trở nên lợi hại như vậy.” Con yêu tướng đó thành thật trả lời, không dám có chút giấu giếm.

“Nghĩ kỹ lại xem, khoảng thời gian gần đây ngươi đã làm những gì?” Thao Thế cảm thấy trong đó chắc chắn có điều mờ ám, tại sao thanh đao này lại có thể khắc chế nhục thân của Vu tộc?

Con yêu tướng đó nghiêm túc suy nghĩ một lúc, chậm rãi trả lời: “Sau khi trận đại chiến đó kết thúc, thuộc hạ đã giết một số Nhân tộc, không hề làm chuyện gì khác.” “Nhân tộc?” Thao Thế lộ vẻ suy tư, thầm nghĩ Nhân tộc là chủng tộc gì, chưa từng nghe qua?

À, đúng rồi, là chủng tộc do Nữ Oa Thánh nhân tạo ra.

“Ngươi chắc chắn không làm chuyện gì khác, chỉ dùng thanh đao này giết một số Nhân tộc?” Thao Thế xác nhận lại lần nữa.

“Thuộc hạ xác nhận.” Con yêu tướng đó trả lời chắc nịch.

“Nhân tộc, lẽ nào tinh huyết của Nhân tộc…” Thao Thế lẩm bẩm một mình, dường như đã nghĩ đến một khả năng.

Chuyện không thể chậm trễ, đây là đại sự, Thao Thế quyết định lập tức bẩm báo cho Yêu Đế.

Đây có thể là một cơ hội để đánh bại Vu tộc.

“Các ngươi ở đây đợi ta, ta đi Thiên Đình một chuyến.” Nói rồi, Thao Thế lập tức cầm thanh đại đao màu máu bay về phía Thiên Đình. -------- Thao Thế đến Thiên Đình, và giải thích rõ tình hình cho Đế Tuấn, dâng lên thanh đại đao màu máu trong tay.

“Lời ngươi nói là thật sao?” Mặc dù Đế Tuấn mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng vô cùng kích động, nếu là thật, vậy thì đã có cách đối phó với Vu tộc.

“Hoàn toàn là sự thật, tuyệt không có lời nói dối!” Thao Thế vỗ ngực bảo đảm.

“Đại huynh, đưa ta xem thanh đao.” Đông Hoàng Thái Nhất kích động cầm lấy thanh đao trong tay Đế Tuấn quan sát kỹ lưỡng.

Chuyện cướp đồ từ tay Yêu Đế, cũng chỉ có Đông Hoàng Thái Nhất dám làm, đổi lại là yêu khác chắc chắn không dám.

“Đại huynh, thanh đao này quả thực có chút mờ ám, sau khi được tinh huyết của Nhân tộc tẩy lễ, dường như đã trở nên khác biệt.” Đông Hoàng Thái Nhất một bên nhẹ nhàng vuốt ve thanh đại đao màu đỏ máu, một bên nói với Đế Tuấn, trong mắt tràn đầy kinh hỉ.

“Nhân tộc kia do Nữ Oa Thánh nhân tạo ra, trời sinh đạo thể, quả thực có chút khác biệt.” Đế Tuấn chậm rãi gật đầu, bắt đầu hồi tưởng lại thông tin về chủng tộc không mấy nổi bật là Nhân tộc.

Phục Hy ở một bên như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Chuyện này ngươi có công lớn, bản đế phong ngươi làm Thiên Đình yêu tướng, và ban thưởng một kiện Tiên Thiên linh bảo, mỹ yêu trong Thiên Đình Yêu tộc mặc ngươi lựa chọn, ở lại Thiên Đình hiệu lực cho bản đế, không cần phải trở về Hồng Hoang nữa.” Đế Tuấn nhàn nhạt nói với Thao Thế.

“Vâng.” Thao Thế cũng không ngốc, biết chuyện này quá trọng yếu, Yêu Đế không yên tâm để hắn trở lại Hồng Hoang, lỡ đâu tin tức bị lộ ra ngoài thì sao?

“Nhưng… thuộc hạ của ta!” Thao Thế không nhịn được hỏi một câu.

Đế Tuấn suy nghĩ một lát, nói: “Ta sẽ dùng thần niệm truyền âm cho Bạch Trạch, bảo hắn đưa toàn bộ thuộc hạ của ngươi lên, thống nhất gia nhập Thiên Đình Yêu tộc, ngươi có ý kiến gì không?” Thao Thế cung kính nói: “Tạ Thiên Đế.” “Đệ đệ, ngươi đích thân xuống Hồng Hoang một chuyến, bắt mấy tên vu binh thử nghiệm, xem thanh đao này có thật sự khắc chế được nhục thân của Vu tộc không.” Đế Tuấn là một Yêu Đế cực kỳ cẩn thận, nghe là hư, hắn muốn Đông Hoàng Thái Nhất đi xác nhận lại lần nữa.

“Ta đi ngay.” Đông Hoàng Thái Nhất lập tức xuống Hồng Hoang tìm vu binh làm thí nghiệm.

Không lâu sau, Đông Hoàng Thái Nhất trở về Thiên Đình.

“Ca ca, thanh đao quả nhiên hữu dụng, nhục thân vô cùng cường hãn của Vu tộc ở trước mặt thanh đao này hoàn toàn không có sức chống đỡ.” Không cần hắn nói, chỉ nhìn vẻ mặt vô cùng kích động của Đông Hoàng cũng biết thanh đao có tác dụng rồi.

“Ha ha ha ha ha…” Đế Tuấn không nhịn được cười lớn.

“Trời phù hộ Yêu tộc ta!” Trận Vu Yêu sơ chiến tuy cuối cùng kết

thúc với tỷ số hòa, nhưng người có mắt ở Hồng Hoang đều thấy được, Vu tộc chiếm thế thượng phong.

Đế Tuấn đang khổ não vì sự cường đại không thể chiến thắng của Vu tộc, lại nhận được một tin vui lớn như vậy.

Dù Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất mạnh mẽ đến đâu, nhưng cũng hoàn toàn không giết được Tổ Vu, nhục thân của chúng quá biến thái, huống chi còn có Bàn Cổ chân thân.

Thanh đao này, khiến mọi chuyện có bước ngoặt!

"Nếu tinh huyết của Nhân tộc có tác dụng, bản đế muốn huyết đồ ức Nhân tộc, dùng tinh huyết của Nhân tộc luyện chế một thanh Đồ Vu Kiếm cực kỳ cường đại, đệ đệ và đại yêu thánh thấy thế nào?" Đế Tuấn mở miệng hỏi, trong lòng đã có kế hoạch.

Hiện tại Nhân tộc chưa đến thời kỳ sinh sôi nảy nở mạnh mẽ, số lượng không nhiều, tình hình Nhân tộc khắp nơi trên Hồng Hoang phải đến thời kỳ đại kiếp Phong Thần mới có.

Chương 91

Nhân tộc tuy sinh sôi nhanh, nhưng Hồng Hoang nguy cơ trùng trùng chết cũng nhanh, do đó hiện tại tổng số lượng Nhân tộc cũng chỉ có mấy trăm triệu mà thôi.

Một chủng tộc số lượng không nhiều lại vô cùng yếu ớt… "Ta đồng ý với kế hoạch của đại huynh, chỉ là Nhân tộc kia do Nữ Oa Thánh nhân tạo ra…" Đông Hoàng Thái Nhất nói rồi, liếc nhìn Phục Hy.

Đế Tuấn cũng nhìn về phía Phục Hy.

Phục Hy im lặng nói: "Hai người nhìn ta làm gì?" Đế Tuấn cười hỏi: "Chuyện này, đại yêu thánh thấy sao?" Phục Hy thở dài nói: "Ta không có ý kiến." Đế Tuấn do dự một lát, hỏi: "Nữ Oa Thánh nhân liệu có ý kiến không?" Phục Hy nghiêm túc suy nghĩ một hồi, chậm rãi trả lời: "Có lẽ sẽ có một chút." Sau đó, ba vị cường giả đỉnh cao của Yêu tộc chìm vào im lặng.

Một lát sau, Phục Hy nói: "Ta đến Oa Hoàng Cung nói chuyện với muội muội." Nói xong, Phục Hy lập tức lên đường đến Oa Hoàng Cung.

Chuyện này chắc chắn không giấu được Nữ Oa, phải đi thông báo trước một tiếng.

Chỉ có hắn đi là thích hợp nhất.

Vừa mới bước vào Oa Hoàng Cung, Nữ Oa đã biết Phục Hy đến vì chuyện gì.

"Ta không đồng ý!" Chưa đợi Phục Hy mở miệng, Nữ Oa đã trực tiếp nói ra ý kiến của mình.

Nhân tộc đều là chủng tộc do Nữ Oa tạo ra, trơ mắt nhìn Nhân tộc bị tàn sát, Nữ Oa cũng không đành lòng.

"Lẽ nào muội muội nhẫn tâm nhìn Yêu tộc ta bị Vu tộc tàn sát đến tận cùng?" Phục Hy nhìn thẳng vào Nữ Oa, một lòng vì chủng tộc của mình mà tính toán.

"Hồng Hoang Yêu tộc ức vạn vạn, khắp nơi nở hoa, tại sao lại phải dùng Nhân tộc yếu đuối để luyện chế Đồ Vu Kiếm, lẽ nào không có Nhân tộc thì Yêu tộc không đánh thắng được Vu tộc sao?" Nữ Oa khẽ nhíu mày, khuôn mặt tuyệt mỹ không nhìn ra cảm xúc.

"Muội muội có cách nào tốt hơn không, xin chỉ giáo!" Lập trường của Phục Hy cũng vô cùng kiên định, hoàn toàn không để ý đến sự phản đối của Nữ Oa.

"Nhân tộc là do ta tạo ra, phụng ta làm Nhân tộc Thánh Mẫu, ta tuyệt không cho phép các ngươi làm vậy!" Hai huynh muội lần đầu tiên vì một chuyện mà có dấu hiệu cãi vã.

"Yêu tộc thì sao?

Đừng quên trong cơ thể muội cũng chảy dòng máu của Yêu tộc ta!" Phục Hy đại nộ, cảm thấy muội muội một chút cũng không bảo vệ chủng tộc.

Nữ Oa từng chữ một nói: "Ta là Thánh nhân!" Thánh nhân siêu thoát lục đạo, sống cùng trời đất, đúng là vậy, đã siêu thoát khỏi chủng tộc ban đầu, biến thành một tồn tại ở tầng thứ cao hơn.

"Tốt, tốt, tốt!" Phục Hy cười lạnh nói: "Hay cho một câu Thánh nhân!

Ta, Phục Hy, tuyệt không ngồi nhìn Yêu tộc bị Vu tộc tàn sát, trận đại chiến lần trước muội muội cũng đã thấy, Yêu tộc ta ở thế hạ phong, Đồ Vu Kiếm, muội muội đồng ý ta cũng phải luyện chế, muội

muội không đồng ý ta cũng phải luyện chế." "Nếu." Phục Hy nhìn chằm chằm Nữ Oa, một mặt nghiêm túc mở miệng nói: "Nếu muội cảm thấy Nhân tộc quan trọng hơn Yêu tộc, có thể giết huynh đây!" Giọng Phục Hy quyết tuyệt, không có chút ý định nhượng bộ.

Nói xong, Phục Hy xoay người chuẩn bị rời đi.

"Phóng tứ!" Tính cách tuy có chút kiêu ngạo nhưng ôn hòa, trước nay không màng thế sự, Nữ Oa cuối cùng cũng bạo nộ, khuôn mặt tuyệt mỹ kia phủ đầy hàn sương.

Một luồng uy áp của Thánh nhân đột nhiên từ trên người Nữ Oa bộc phát ra.

Phục Hy mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân hơi run rẩy.

"Ha ha ha ha ha, ta và Nhân tộc, ngươi chỉ có thể chọn một." Dù ở dưới thánh áp, Phục Hy vẫn ngẩng cao đầu, bước đi gian nan chậm rãi rời khỏi Oa Hoàng Cung.

Đương nhiên, đó cũng là do Nữ Oa không nỡ thực sự làm hại huynh trưởng, nếu không một kích của Nữ Oa có thể giết chết Phục Hy.

Ngực Nữ Oa không ngừng phập phồng, trong mắt chứa đựng vô hạn nộ hỏa và băng lãnh.

Phải nói rằng, nếu là Đế Phượng Thiên ở đây chắc chắn sẽ cảm thán một câu: phong cảnh thật hùng vĩ.

Nữ Oa nhất thời cũng không biết phải làm sao, mắt thấy Nhân tộc sắp bị tàn sát, Nữ Oa không đành lòng, nhưng Nữ Oa lại không thể sát hại huynh trưởng, phản bội Yêu tộc.

Nữ Oa Thánh nhân lần đầu tiên gặp phải chuyện đau đầu bất lực như vậy.

Không biết tại sao, nàng lại nghĩ đến Đế Phượng Thiên.

Đứa trẻ bại gia vừa hỗn trướng vừa thần bí kia.

Nữ Oa lập tức truyền âm cho Đế Phượng Thiên, yêu cầu hắn lập tức đến Oa Hoàng Cung một chuyến. -------- "Phát hiện Yêu tộc muốn luyện chế Đồ Vu Kiếm, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Không quan tâm, tiếp tục làm một thánh nhị đại nhàn nhã, thưởng Bát Cửu Huyền Công." "Hai: Đích thân ra tay ngăn cản Yêu tộc, cứu Nhân tộc khỏi nước sôi lửa bỏng, thưởng Tam Quang Thần Thủy." "Ba: Ẩn mình sau màn, cố gắng hết sức ngăn cản kế hoạch của Yêu tộc, thưởng Mảnh vỡ Diệt Thế Hắc Liên Thập Nhị Phẩm (tổng cộng ba mảnh vỡ)" Sau khi Tô Đát Kỷ đút cho một ngụm rượu linh, trong đầu Đế Phượng Thiên đột nhiên vang lên lời nhắc của hệ thống.

Đế Phượng Thiên vỗ nhẹ vào cặp mông đầy đặn của Đát Kỷ, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Đát Kỷ đã quen với điều này, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Sở dĩ hắn do dự, là vì kiếp trước Đế Phượng Thiên cũng là Nhân tộc.

Đối với Nhân tộc chắc chắn tồn tại tình cảm sâu đậm hơn so với các chủng tộc khác.

Một lát sau, Đế Phượng Thiên chọn phương án thứ ba.

Hắn không thích hợp đích thân ra tay, nhưng vì bố cục, cũng phải ngăn cản Yêu tộc một cách thích đáng.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Mảnh vỡ Diệt Thế Hắc Liên Thập Nhị Phẩm (tổng cộng ba mảnh vỡ)." "Nhắc nhở: Chúc mừng túc chủ đã thu thập đủ mảnh vỡ Diệt Thế Hắc Liên Thập Nhị Phẩm." "Nhắc nhở: Hỗn Độn Niêm Kim có thể dung hợp các

mảnh vỡ Diệt Thế Hắc Liên Thập Nhị Phẩm, nhận được bản hoàn chỉnh Diệt Thế Hắc Liên Thập Nhị Phẩm." Bảng thuộc tính cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Chưa biết.

Tu vi: Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đại đạo: Ám Chi Đại Đạo (giai đoạn hôn ám), Trận Chi Đại Đạo (nhập môn).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Mảnh vỡ Diệt Thế Hắc Liên Thập Nhị Phẩm (x3).

Linh căn: Nhân Sâm Quả (một trong mười đại linh căn khai thiên), Hoàng Trung Lý (chưa thành hình), Cực phẩm tăng phúc đan (x1).

Quả Hoàng Trung Lý kia được Đế Phượng Thiên trồng bên cạnh cây Nhân Sâm Quả, nhưng tạm thời chưa lớn thành cây Hoàng Trung Lý.

Lúc này, Đế Phượng Thiên lại nhận được truyền âm của Nữ Oa, yêu cầu hắn đến Oa Hoàng Cung một chuyến.

Mụ đàn bà thối, coi ta là công cụ à!

Động tí là gọi?

Đế Phượng Thiên biết Nữ Oa chắc chắn là vì chuyện Đồ Vu Kiếm.

“Ta ra ngoài một chuyến.” Đế Phượng Thiên chào Đát Kỷ một tiếng, liền rời khỏi đảo tiên Bồng Lai.

Đát Kỷ nhìn theo Đế Phượng Thiên rời đi, sau đó lén lút uống một ly rượu linh.

Đát Kỷ thầm nghĩ, không biết thiếu chủ lại đi tai họa tiên nữ nhà nào rồi. -------- Oa Hoàng Cung.

Đế Phượng Thiên nhìn thấy Nữ Oa.

Lúc này Nữ Oa đã khôi phục lại bình tĩnh, như thể chuyện trước đó chưa từng xảy ra.

“Cô cô có phải vì chuyện Đồ Vu Kiếm không?” Lần này Đế Phượng Thiên không hề dẻo miệng, trực tiếp đi vào vấn đề chính.

Lúc tâm tình của Thánh nhân không tốt thì nên ít trêu chọc một chút, đừng thấy Đế Phượng Thiên bình thường không lớn không nhỏ, nếu Nữ Oa thật sự nổi giận, hắn cũng sẽ kiêng dè, dù sao cũng là một Thánh nhân, lòng kiêng dè nên có thì vẫn phải có, đừng coi Thánh nhân không phải là người.

Nữ Oa kinh nghi bất định, một mặt khó hiểu nhìn Đế Phượng Thiên.

Chương 92

Lại nghĩ, tại sao hắn lại biết?

Nhưng Đế Phượng Thiên luôn biết một số chuyện bí ẩn, đối với điều này Nữ Oa cũng không phải lần đầu cảm thán.

Do đó Nữ Oa không hỏi câu hỏi này, bình tĩnh hỏi: "Nên làm thế nào cho tốt?" Đế Phượng Thiên khẽ cười, nhàn nhạt nói: "Không ngờ trong lòng cô cô lại quan tâm Nhân tộc như vậy." Nữ Oa nhướng mày, lạnh giọng nói: "Ta không bảo ngươi đến đây để trêu chọc ta." "Nhân tộc có kiếp nạn này, chắc hẳn cô cô đã sớm biết, hà tất phải canh cánh trong lòng?" Đế Phượng Thiên không để ý đến thái độ của Nữ Oa, là một người đàn ông, lúc phụ nữ tâm tình không tốt thì nhường một chút không phải sao?

Tuyệt đối không phải vì đối phương là Thánh nhân mới nhún nhường đâu!

"Không đành lòng!" Nữ Oa đưa ra câu trả lời, là Thánh nhân, đương nhiên biết kiếp nạn của Nhân tộc, chỉ có trải qua đại kiếp nạn, sau này Nhân tộc mới có thể mạnh mẽ hơn.

Nhưng biết là một chuyện, không đành lòng là một chuyện khác, không hề mâu thuẫn.

Đế Phượng Thiên gật đầu, đột nhiên buột miệng một câu: "Giáo phái do Lão Tử Thánh nhân sáng lập hình như gọi là Nhân Giáo thì phải…" Đôi mắt đẹp của Nữ Oa sáng lên.

Đúng vậy!

Lão nương tại sao phải tự mình gánh vác?

Lão Tử cũng được hưởng khí vận của Nhân tộc mà!

Sau đó, Nữ Oa lại nhìn Đế Phượng Thiên, không hiểu tại sao đầu óc của đứa trẻ bại gia này lại chuyển nhanh như vậy?

"Ta biết ta đẹp trai, đừng nhìn chằm chằm ta như vậy, ta sợ hãi lắm!" Đế Phượng Thiên làm ra vẻ mặt "sắc nữ đừng có ý đồ xấu".

Nữ Oa đã có chút miễn dịch với sự vô sỉ của Đế Phượng Thiên, liền hỏi: "Sư huynh tu Thái Thượng Vô Tình, e rằng chuyện này sẽ không nhúng tay vào, ngươi có cách nào không?" Đế Phượng Thiên lại nói: "Đệ tử của ngài ấy là Huyền Đô hình như là một Nhân tộc." Ách…?

Nữ Oa hiểu rồi, Đế Phượng Thiên muốn ra tay từ Huyền Đô.

Nữ Oa tiếp tục hỏi: "Nhưng sư huynh ta cũng không thể để Huyền Đô nhúng tay vào chuyện của Nhân tộc." Đế Phượng Thiên liếc Nữ Oa một cái.

Nữ Oa là Thánh nhân, đối với lời nói của Đế Phượng Thiên rõ ràng là đã hiểu.

Nữ Oa nói nửa ngày không ra tay, e là sợ đắc tội Lão Tử.

Đế Phượng Thiên sờ sờ mũi, chậm rãi nói: "Cô cô, người muốn tính kế một hậu bối thì không có ý nghĩa gì, ta giúp người đi thổi gió bên tai Huyền Đô không phải là được rồi sao, làm gì phải cố ý giả ngốc?" Nữ Oa bị nhìn thấu cũng không tức giận, chớp chớp đôi mắt lấp lánh như sao trời nói: "Vậy ngươi giúp ta không?" Đế Phượng Thiên có chút uất ức nói: "Lần trước người hứa cho ta còn ăn vạ kia kìa!

Lần này lại không có chút thành ý nào đã mở miệng?" Nữ Oa lý lẽ hùng hồn nói: "Lần này ngươi làm tốt mọi chuyện, bản thánh sẽ gả cho ngươi." A a, tin ngươi mới có quỷ!

Coi ta kiếp trước yêu đương nhiều như vậy đều là vô ích sao?

Lời của phụ nữ một câu cũng không thể tin.

Ừm, nữ Thánh nhân cũng vậy!

Nhưng Đế Phượng Thiên cũng không để ý việc Nữ Oa trong chuyện này lại tặng thêm một chút nhân quả, tổng sẽ có lúc phải trả.

"Vậy ta đi tìm Huyền Đô, nhưng cho dù có thể thuyết phục được Huyền Đô, cũng không thể ngăn cản được Yêu tộc, ước chừng chỉ có thể để Nhân tộc sống sót thêm một ít thôi!" Đế Phượng Thiên nói rồi, liền định rời khỏi Oa Hoàng Cung.

"Đừng làm quá đáng." Nữ Oa không nhịn được nhắc nhở một câu.

Câu nói này không phải là bảo Đế Phượng Thiên đừng đối với Huyền Đô quá đáng.

Nữ Oa sâu sắc biết rằng, Huyền Đô không thể ngăn cản tất cả, thứ có thể ngăn cản chỉ có Vu tộc.

Nữ Oa và Vu tộc ở thế đối lập, không thể chủ động đề nghị để Đế Phượng Thiên đi tìm Vu tộc.

Nhưng Nữ Oa biết Đế Phượng Thiên nhất định sẽ đi tìm Vu tộc.

Cho nên ý của câu nói này là: đừng đối với Yêu tộc quá đáng, Nhân tộc có thể chết một ít, đừng chết quá nhiều là được.

Nữ Oa ở giữa Yêu tộc và Nhân tộc khó xử, do đó chỉ có thể lấy một giá trị trung gian.

Vừa để Yêu tộc luyện ra Đồ Vu Kiếm, vừa để Nhân tộc không thiếu kiếp nạn, có thể bảo lưu thêm một ít mầm mống.

Đế Phượng Thiên tự nhiên hiểu rõ ý của Nữ Oa, nhưng cũng không để ý bị Nữ Oa "lợi dụng" một lần, Nữ Oa lợi dụng hắn càng nhiều, liền lún càng sâu.

Bản thân Đế Phượng Thiên cũng định làm chuyện này, cho nên

thực ra lại tính kế Nữ Oa một lần.

Sớm muộn gì cũng tính kế ngươi thành nữ nhân của ta!

Đế Phượng Thiên trong lòng đã quyết định.

"Yên tâm, ta có chừng mực!" Đế Phượng Thiên rời khỏi Oa Hoàng Cung, đi về phía Bát Cảnh Cung. -------- Bát Cảnh Cung.

Huyền Đô là đệ tử duy nhất của Lão Tử.

Vẫn luôn bế quan, ít khi đi lại ở Hồng Hoang.

Lão Tử cảm nhận được Đế Phượng Thiên đến.

Có chút không hiểu Đế Phượng Thiên đến làm gì.

Chuyện trên người Đế Phượng Thiên đều không thể suy diễn được, điểm này các Thánh nhân sớm đã rõ.

Đế Phượng Thiên nhanh chóng gặp được Lão Tử Thánh nhân.

Một ông lão mặc áo vải thô, trông bình thường không có gì đặc biệt, nhưng lại là một vị Thánh nhân vô cùng cường đại.

"Ra mắt sư bá." Đế Phượng Thiên khẽ hành lễ.

"Ừm, sư điệt đến Bát Cảnh Cung có việc gì?" Lão Tử nhàn nhạt mở miệng, không vui không buồn.

Đế Phượng Thiên thầm nghĩ Thái Thượng Vô Tình Đạo của Lão Tử đã dần nhập giai cảnh.

"Con tìm Huyền Đô có chút chuyện." Đế Phượng Thiên nói rõ ý đồ.

"Đi tìm đi!

Hắn đang bế quan trong thiên điện." Lão Tử không hề ngăn cản.

Đế Phượng Thiên nhanh chóng đến nơi Huyền Đô bế quan.

Huyền Đô cũng có cảm ứng, lập tức xuất quan ra đón.

"Thánh tử đến đây có việc gì?" Huyền Đô có chút không hiểu, Đế Phượng Thiên lại có thể đến tìm mình.

"Đạo hữu đã đạt Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đáng mừng đáng mừng." Đế Phượng Thiên nhìn ra tu vi của Huyền Đô tăng lên rất nhanh.

Nhưng cũng là chuyện bình thường.

Có một sư phụ là Thánh nhân, sư phụ Thánh nhân này lại chỉ có một đệ tử, tu vi tăng không nhanh mới là lạ!

"Thánh tử cũng vậy." Huyền Đô không biết ý đồ của Đế Phượng Thiên, nhưng thái độ vẫn tốt.

Đế Phượng Thiên sử dụng Hóa Hư Thuật, do đó tu vi trông vẫn là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Huyền Đô không nhìn ra tu vi Chuẩn Thánh của hắn.

Đế Phượng Thiên cười hỏi: "Đạo hữu vẫn luôn bế quan, không đi Hồng Hoang lịch luyện một chút sao?" Một người gọi "đạo hữu", một người gọi "thánh tử", thực ra xưng hô đã có phần xa cách.

Huyền Đô không trả lời mà nói: "Sư tôn dặn, ít dính nhân quả." Đế Phượng Thiên gật đầu, hỏi: "Đạo hữu hẳn là Nhân tộc nhỉ?" Huyền Đô gật đầu, tỏ ý thừa nhận.

Mặc dù chuyện Huyền Đô là Nhân tộc rất ít người biết, nhưng Đế Phượng Thiên biết cũng không kỳ lạ, dù sao hắn cũng là con trai của Thông Thiên Giáo Chủ.

Đế Phượng Thiên đột nhiên hỏi: "Nếu có một ngày, Nhân tộc gặp nạn, đạo hữu có đến cứu không?" Huyền Đô bình tĩnh hỏi: "Thánh tử sao lại nói vậy?" Đế Phượng Thiên nói: "Yêu tộc muốn dùng tinh huyết của Nhân tộc để luyện chế Đồ Vu Kiếm, có thể sẽ có mấy trăm

triệu Nhân tộc tử vong, mười phần không còn một, đạo hữu có nguyện đến cứu không?" Huyền Đô sững sờ, không biết lời của Đế Phượng Thiên là thật hay giả.

Chương 93

"Sư bá của ngươi chắc chắn biết, nhưng sẽ không nói với ngươi, cũng sẽ không đồng ý cho ngươi tham gia vào chuyện này." Đế Phượng Thiên lại bổ sung một câu.

"Nhưng… nhưng sư tôn của ta được hưởng khí vận của Nhân tộc, nếu thật sự có chuyện như vậy, sư tôn của ta không thể nào không quản." Huyền Đô có chút hồ nghi mở miệng.

Đế Phượng Thiên lắc đầu nói: "Chuyện của Vu Yêu, các Thánh nhân đều không nhúng tay vào, đây là quy củ do Đạo Tổ định ra, ngươi cảm thấy sư bá của ngươi có nguyện nhúng tay vào không?" Huyền Đô sững sờ, không thể phản bác!

"Đạo hữu hãy suy nghĩ kỹ đi!

Tộc nhân gặp nạn, nếu ngươi không ra tay, sau này làm sao chứng đạo?

Sau này chứng được đại đạo, lúc đó nếu Nhân tộc bị diệt, ngươi làm sao đối mặt với huyết mạch Nhân tộc trong máu của mình!" Đế Phượng Thiên nói bừa một tràng, liền trực tiếp rời khỏi Bát Cảnh Cung.

Dù sao hắn cũng không trông mong Huyền Đô thật sự có thể làm được gì.

Huyền Đô lại suy nghĩ về lời của Đế Phượng Thiên, hồi lâu không nói.

Sau đó Đế Phượng Thiên đến Vu tộc.

Đế Giang thấy Đế Phượng Thiên rất vui, lại vỗ mấy cái vào vai Đế Phượng Thiên.

May mà hiện tại Đế Phượng Thiên đã có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, chịu được mấy cái vỗ đó.

Huyền Minh cũng chớp mắt nhìn Đế Phượng Thiên, một bộ dạng vui mừng.

"Yêu tộc muốn dùng tinh huyết của Nhân tộc để luyện chế Đồ Vu Kiếm, thanh kiếm này có thể khắc chế nhục thân của Vu tộc…" Đế Phượng Thiên trực tiếp nói ra bí mật này.

Lời này vừa thốt ra, các Tổ Vu đều biến sắc… Thần Châu Đại Địa.

Lúc này Nhân tộc vẫn chưa phân tán ra.

Đều tụ tập tại một chỗ.

Thời kỳ này là lúc Nhân tộc còn yếu ớt, Tam Hoàng Ngũ Đế chưa xuất thế.

Ba vị tiên tổ có tu vi cao nhất của Nhân tộc là Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, Toại Nhân Thị cũng chỉ mới có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Mặc dù Nhân tộc trời sinh đạo thể, có Kim Đan Đại Đạo do Lão Tử truyền xuống.

Nhưng chung quy vẫn chưa có một bộ công pháp tu luyện hoàn chỉnh thuộc về Nhân tộc.

Tu vi tấn thăng vô cùng chậm chạp.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao nhiều chủng tộc muốn bái nhập vào giáo phái của Thánh nhân.

Có giáo phái của Thánh nhân, còn sợ không có công pháp tu luyện sao?

Tại tổ địa của Nhân tộc, quanh năm thờ phụng tượng đá của Nữ Oa Thánh nhân.

Nhân tộc lúc nào cũng ghi nhớ rằng Nữ Oa đã tạo ra họ.

Cũng có tượng thần của Lão Tử.

Bởi vì Lão Tử khi sáng lập Nhân Tộc đã truyền xuống Kim Đan Đại Đạo, giúp Nhân tộc bước vào con đường tu hành.

Nơi Nhân tộc tụ tập, bầu trời đột nhiên trở nên u ám.

Người người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy vô số Yêu tộc che kín trời bay tới.

Quỷ Xa dẫn đầu đại quân Yêu tộc của Thiên Đình đến.

Quỷ Xa là kẻ tương đối hiếu sát trong Thập Đại Yêu Thánh, do đó nhiệm vụ này được Đế Tuấn giao cho hắn.

Nhân tộc là một chủng tộc yếu ớt như vậy, tự nhiên không đáng để Đế Tuấn đích thân ra tay.

Để một vị yêu thánh suất lĩnh đại quân đến, đã là quá đủ.

"Có yêu, đại quân Yêu tộc đến rồi, mau chạy!" Có người lớn tiếng hô hoán, vừa hô vừa chạy.

Lúc này Yêu tộc là thiên địch của Nhân tộc, mỗi năm Nhân tộc không biết bị Yêu tộc ăn thịt bao nhiêu, thấy đại quân Yêu tộc số lượng đông đảo như vậy, đâu dám phản kháng, tranh nhau kinh hãi chạy trốn.

"Giết!" Quỷ Xa ra lệnh một tiếng.

Đại quân trăm vạn Yêu tộc trực tiếp xông vào đám người, như hổ dữ vào bầy cừu.

Chỉ trong chốc lát đã có mấy trăm vạn Nhân tộc chết đi.

Đại quân trăm vạn Yêu tộc, tu vi đều là Kim Tiên cảnh.

Mặc dù số lượng Nhân tộc đông hơn, nhưng Nhân tộc cơ bản đều

là Địa Tiên, Thiên Tiên, thậm chí đại bộ phận còn chưa đạt đến Địa Tiên, vẫn đang ở giai đoạn Trúc Cơ!

Tu vi hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, tuyệt đối là một cuộc tàn sát một chiều.

Tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, chốc lát máu chảy thành sông.

Quỷ Xa không ngừng thu thập tinh huyết của Nhân tộc.

"Lập tức rút về tổ địa." Hữu Sào Thị lớn tiếng hét.

Tổ địa chính là nơi Nữ Oa tạo ra người lúc ban đầu, cũng là nơi Lão Tử truyền giáo sau khi lập nên Nhân Giáo.

Đối mặt với đại quân Yêu tộc, cũng chỉ có thể trở về tổ địa tìm kiếm sự che chở của Nữ Oa Thánh Mẫu và Lão Tử Thánh nhân, Nhân tộc căn bản không thể chống cự.

Tiếp đó, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, Toại Nhân Thị dẫn đầu hơn trăm vạn người có tu vi tương đối mạnh mẽ trong Nhân tộc ở lại cản hậu.

"Nhân tộc nhỏ bé, cũng dám cản đường đại quân Yêu tộc của ta?" Quỷ Xa nhìn Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, Toại Nhân Thị, ba tên Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé, lộ ra vẻ khinh thường.

Toại Nhân Thị tức giận hét: "Nhân tộc ta và Yêu tộc vô oán vô cừu, Yêu tộc lấy Nhân tộc làm thức ăn thì thôi, tại sao lại muốn đuổi cùng giết tận!" "Ha ha, nguyên do trong đó các ngươi không cần biết, Hồng Hoang kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh, muốn trách thì trách Nhân tộc quá yếu." Quỷ Xa lộ ra nụ cười âm lãnh.

Truy Y Thị lạnh lùng nói: "Nhân tộc ta, thà chết không chịu khuất phục!" "Thà chết không chịu khuất phục!" "Thà chết không chịu khuất phục!" "Thà chết không chịu khuất phục!" "…" Trăm vạn Nhân

tộc sau lưng ba vị tiên tổ lớn tiếng gào thét.

Quỷ Xa vẫy tay, nhàn nhạt ra lệnh: "Giết!" Đại quân trăm vạn Yêu tộc mạnh mẽ xông về phía trăm vạn người.

Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, Toại Nhân Thị dẫn đầu đại quân Nhân tộc liều mạng chống cự.

Nhưng, mặc dù số lượng đại quân không chênh lệch nhiều, tu vi lại chênh lệch quá lớn.

Quỷ Xa căn bản không cần đích thân ra tay, chỉ trong một ngày, đã tiêu diệt toàn bộ mấy trăm vạn đại quân Nhân tộc, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, Toại Nhân Thị, ba vị tiên tổ của Nhân tộc lần lượt chiến tử.

Nhưng Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, Toại Nhân Thị cũng đã tranh thủ được thời gian cho những người Nhân tộc còn lại.

Những người Nhân tộc còn lại chạy trốn về tổ địa của Nhân tộc.

Lúc này, Nhân tộc đã chết một ngàn vạn.

Quỷ Xa thu thập được tinh huyết của một ngàn vạn Nhân tộc.

Khắp nơi đều là tay chân cụt, máu tanh lan tỏa.

"Đuổi!" Quỷ Xa lại lần nữa ra lệnh.

Đại quân trăm vạn Yêu tộc đuổi theo những người Nhân tộc còn lại.

"Thủy tổ vẫn lạc rồi!" Cái chết của Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, Toại Nhân Thị được Nhân tộc cảm ứng, tại tổ địa tất cả Nhân tộc đều thất thanh khóc rống.

Những người Nhân tộc chạy đến tổ địa chia thành hai nhóm, một nhóm quỳ trước tượng thần Nữ Oa.

Chương 94

"Yêu tộc điên cuồng tàn sát ngàn vạn Nhân tộc ta, cầu Thánh Mẫu nương nương hiển linh, che chở cho Nhân tộc." "Cầu Thánh Mẫu nương nương hiển linh, che chở cho Nhân tộc, nếu không hôm nay Nhân tộc sẽ vong tộc diệt chủng!" "Thánh Mẫu nương nương cứu con với!

Con không đánh lại đại quân Yêu tộc!" "…" Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa lập tức cảm ứng được lời cầu cứu của hàng trăm triệu Nhân tộc.

Tùy tiện suy diễn, Nữ Oa liền suy diễn ra đại quân Yêu tộc đã tàn sát một ngàn vạn Nhân tộc.

Ngực Nữ Oa phập phồng, nhịn xuống sự thôi thúc hiển thánh giúp Nhân tộc, lẩm bẩm: "Đế Phượng Thiên, ngươi đã làm xong cả chưa…" Một nhóm người khác thì quỳ trước tượng thần Lão Tử.

"Lão Tử Thánh nhân, cầu ngài cứu con với!

Đại quân Yêu tộc sắp giết tới rồi." "Cầu Lão Tử Thánh nhân đại phát từ bi, Nhân tộc ta vẫn luôn toàn tâm toàn ý thờ phụng ngài, cầu ngài cứu Nhân tộc!" "Lão Tử Thánh nhân mau hiển thánh đi!

Nhân tộc ta hôm nay gặp đại nạn!" "…" Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử cũng ngay lập tức cảm ứng được.

Chỉ là mắt cũng không thèm mở, liền tiếp tục bế quan.

Thái Thượng Vô Tình, há lại vì chuyện nhỏ nhặt như vậy mà nhúng tay vào chuyện Hồng Hoang.

Lúc này, đại quân Yêu tộc đã đuổi đến tổ địa của Nhân tộc.

"Hôm nay không ai cứu được các ngươi đâu, cho ta giết!" Quỷ Xa

lại lần nữa ra lệnh, trăm vạn Yêu tộc lớn tiếng hô hoán, muốn xông vào đám người.

"Dừng tay!" Huyền Đô vẫn luôn quan sát trong bóng tối cuối cùng cũng không nhịn được nữa, đứng ra chắn trước mặt trăm vạn Yêu tộc.

Quỷ Xa thấy đối phương lại có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không phải là một nhân vật nhỏ, chậm rãi hỏi: "Ngươi là ai?" Huyền Đô bình thản nói: "Ta là đệ tử của Lão Tử Thánh nhân, Huyền Đô." Lời này vừa thốt ra, các yêu trong Yêu tộc không ai không biến sắc, Nhân tộc thì lộ ra vẻ vui mừng vô cùng, Nhân tộc được cứu rồi sao?

Huyền Đô vốn không biết chuyện Nhân tộc bị tàn sát, phải sau này mới biết.

Do bị Đế Phượng Thiên báo trước, Huyền Đô không nhịn được lén ra khỏi Bát Cảnh Cung quan sát tình hình, xem có thật như Đế Phượng Thiên nói không.

Kết quả, thật sự đã trúng phóc.

Huyền Đô vẫn luôn ở đó, nhưng lúc trước khi Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, Toại Nhân Thị dẫn đầu trăm vạn Nhân tộc chiến đấu, hắn không hề xuất hiện.

Bởi vì hắn biết sư tôn nhất định không thích hắn nhúng tay vào chuyện của Yêu tộc.

Do đó, Huyền Đô nhìn trăm vạn Nhân tộc chiến tử, trong lòng dâng lên cảm giác thỏ chết cáo buồn.

Dù sao Huyền Đô trên người cũng chảy dòng máu của Nhân tộc, lúc này lại thấy Yêu tộc muốn tàn sát những người Nhân tộc không có sức chống cự này, cuối cùng không nhịn được đứng ra.

Những người có chút tu vi có thể đánh một trận, đều đã chiến tử ở

phía trước rồi.

Quỷ Xa nhìn Huyền Đô, nhất thời không nói gì, bởi vì không nắm chắc đây có phải là ý của Lão Tử Thánh nhân hay không, nếu là vậy, thì thật sự không nên cứng rắn.

"Đã giết một ngàn vạn Nhân tộc, mau chóng rời đi đi!" Huyền Đô nhìn Quỷ Xa, hy vọng Yêu tộc có thể biết điểm dừng.

Quỷ Xa chậm rãi hỏi: "Là ý của Thánh nhân, hay là ý của ngươi?" Huyền Đô thành thật nói: "Tự nhiên là ý của bần đạo." Huyền Đô không dám tùy tiện mạo danh sư tôn làm việc.

"A!" Quỷ Xa cười lạnh nói: "Chỉ là một Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cũng dám cản đường bản yêu thánh?

Nếu không phải là ý của Thánh nhân, mau chóng rời đi, bản yêu thánh sẽ không gây khó dễ cho ngươi." "Ta là Nhân tộc, tự nhiên phải vì Nhân tộc mà góp một phần sức lực." Huyền Đô chậm rãi mở miệng.

Quỷ Xa có chút kinh ngạc, đệ tử của Lão Tử Thánh nhân lại là một Nhân tộc?

Nhân tộc là một chủng tộc yếu ớt như vậy, sao lại được Thánh nhân thu làm đệ tử?

Chẳng trách tên Huyền Đô này lại muốn cản trở Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, nguyên lai cũng là một Nhân tộc.

Quỷ Xa khinh thường cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói: "Ta cản hắn lại, các ngươi cứ giết cho ta…" Quỷ Xa khinh thường cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói: "Ta cản hắn lại, các ngươi cứ giết cho ta!" Nếu không phải là Lão Tử Thánh nhân muốn cản trở Yêu tộc, vậy Quỷ Xa tự nhiên không sợ.

Chỉ cần giữ chân tên Huyền Đô này là được.

Trăm vạn yêu binh xông vào đám người, chỉ trong chốc lát, Nhân tộc đã chết vô số.

Huyền Đô đại nộ, muốn đến cứu viện, nhưng lại bị Quỷ Xa giữ chặt.

Quỷ Xa có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, cảnh giới cao hơn Huyền Đô.

Huyền Đô chắc chắn không thể vượt qua Quỷ Xa để cứu Nhân tộc.

Trong chốc lát, tiếng kêu than kinh động cửu tiêu, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Nhiều Nhân tộc vẫn không từ bỏ hy vọng, liều mạng dập đầu trước tượng thần của Nữ Oa Thánh Mẫu và Lão Tử Thánh nhân, đã có rất nhiều người dập đầu đến chết.

Nhưng, Nhân tộc không ngừng chết đi, tượng thần lại hoàn toàn không hề động tĩnh!

Nhân tộc cuối cùng cũng tuyệt vọng.

Đấng tạo hóa Nữ Oa Thánh Mẫu và Lão Tử Thánh nhân được thờ phụng như tín ngưỡng, đã ruồng bỏ Nhân tộc!

Chỉ phái một đệ tử không đánh lại Yêu tộc đến cứu viện, quả thực là qua loa.

Nhân tộc không biết rằng, Huyền Đô căn bản không phải do Lão Tử phái đến.

"Trời muốn vong Nhân tộc ta sao!" "Thánh Mẫu, tại sao không cứu con!" "Lão Tử Thánh nhân, tại sao thấy chết không cứu!" "…" Từng người Nhân tộc phát ra tiếng kêu tuyệt vọng cuối cùng.

Đối mặt với thực lực cường đại của trăm vạn yêu binh, dù có mấy trăm triệu Nhân tộc cũng không có chút sức phản kháng nào, chỉ có

nước bị tàn sát.

Cuối cùng, khi Nhân tộc lại chết thêm bốn ngàn vạn, cộng với một ngàn vạn trước đó, đã có năm ngàn vạn Nhân tộc chết đi.

Tất cả Nhân tộc cuối cùng cũng tuyệt vọng!… Bị ruồng bỏ.

Vô số Nhân tộc thất thanh khóc rống, ngửa mặt lên trời gào thét, trong mắt toàn là tuyệt vọng.

"Ha ha ha!

Yêu tộc ở đây cũng đông nhỉ!

Hôm nay giết cho đã tay, cho ta giết!" Chỉ thấy một đại hán thân hình vô cùng cao lớn khôi ngô, tay cầm can thích, mạnh mẽ xông vào đám yêu.

Trong chốc lát đã giết đến mức đám yêu máu chảy thành sông, từng con yêu tộc tay chân cụt bay đầy trời.

Cây can thích khổng lồ vung lên, căn bản không có kẻ địch nào chịu được một hiệp.

Tất cả Nhân tộc đều kinh ngạc đến ngây người.

"Người… người đó là ai?" "Không… không biết, lợi hại quá!" "Ực!

Giết Yêu tộc, như ta giết thỏ vậy." "…" Người tráng hán uy mãnh vô cùng kia đương nhiên là Đại Vu Hình Thiên.

"Hình Thiên vũ can thích, đồ yêu trăm vạn dặm!" "Ta là Đại Vu Hình Thiên của Vu tộc, Yêu tộc chịu chết đi!" "Ha ha ha ha ha…" Hình Thiên đại sát tứ phương, đối mặt với trăm vạn Yêu tộc như chém dưa thái rau, chẳng bao lâu can thích đã chém giết mấy chục vạn Yêu tộc.

Lúc này, mấy chục vạn vu binh theo sau cũng đã đến, gia nhập

chiến trường, trong chốc lát đã giết đến Yêu tộc người ngã ngựa đổ.

"Vu tộc, là Vu tộc đã cứu chúng ta." "Kia… không phải là Vu tộc đáng sợ sao?

So với Yêu tộc còn đáng sợ hơn?" "Hình như có lời đồn như vậy, nhưng chính Vu tộc đã cứu chúng ta." "Sau này, ta không bái Nữ Oa, không bái Lão Tử, chỉ bái Hình Thiên!" "Ta cũng vậy, từ nay về sau ta không tôn Thánh nhân, chỉ tôn Vu tộc!" "…" Từng người Nhân tộc đối với Vu tộc tràn đầy cảm kích, nhìn Đại Vu Hình Thiên đang vung can thích, giống như một chiến thần, toàn thân đầy máu tanh không biết mệt mỏi, trong lúc nói cười đã khiến mấy chục vạn Yêu tộc tan thành mây khói, quả thực sùng bái đến cực điểm!

Đế Phượng Thiên thầm nghĩ không ổn, một phen thao tác hình như đã làm lệch tín ngưỡng của Nhân tộc mất rồi!

Đây không phải là chuyện nhỏ!

Nhân tộc sau này là nhân vật chính của trời đất!

Từ đó về sau, có một lượng lớn Nhân tộc biến thành tín ngưỡng Vu tộc.

Chương 95

Đời sau còn lập tượng thần cho Hình Thiên, gọi Hình Thiên là "Chiến Thần".

"Hình Thiên, tìm chết!" Quỷ Xa đại nộ, muốn xông lên giết Hình Thiên.

Nhưng lần này lại bị Huyền Đô giữ chân một lúc.

Mặc dù tu vi của Huyền Đô không bằng Quỷ Xa, nhưng Quỷ Xa cũng không dám hạ sát thủ với Huyền Đô.

Huyền Đô ở một mức độ nào đó có chút giống Đế Phượng Thiên, tuy không phải là con trai của Lão Tử Thánh nhân, nhưng là đệ tử thân truyền duy nhất của Lão Tử Thánh nhân, hình như cũng không khác con trai ruột là mấy.

Do đó, nếu Huyền Đô nhất quyết giữ chân Quỷ Xa, Quỷ Xa nhất thời cũng không có cách nào.

Nhưng Huyền Đô thấy người của Vu tộc không hiểu sao lại đến, đánh một lúc liền trực tiếp rút lui.

Bởi vì tuyệt đối không thể bị cuốn vào cuộc chiến tranh giữa Vu tộc và Yêu tộc, sư tôn đã nghiêm túc dặn dò hắn như vậy.

Thấy Huyền Đô rời đi, Quỷ Xa tức giận đến tóc dựng ngược, trực tiếp xông về phía Hình Thiên.

"Hình Thiên, chết đi!" Quỷ Xa toàn thân tu vi Chuẩn Thánh bộc phát, khí đen bất tường bao quanh thân, cùng Hình Thiên đại chiến.

Quỷ Xa đại diện cho tai nạn.

Hấp thu lực lượng tai nạn để tu luyện, là một trong những kẻ quỷ

dị nhất trong Thập Đại Yêu Thánh.

Nhưng lực lượng tai nạn đối với Đại Vu Hình Thiên rõ ràng không có hiệu quả.

Hình Thiên tuy là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng đối chiến với một Yêu tộc Chuẩn Thánh sơ kỳ cũng có thể đánh một lúc, tuy cuối cùng không thể thắng.

Nếu để Hình Thiên đánh với Yêu tộc Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hắn có thể một mình đánh mười mấy tên.

Đừng thấy Hình Thiên bị Đế Phượng Thiên hành cho ra bã, đó là vì Đế Phượng Thiên quá biến thái.

Đối với Yêu tộc bình thường, Hình Thiên vượt một cấp nhỏ để đối chiến là có thể.

Nhưng chênh lệch giữa Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh sơ kỳ là một cấp nhỏ rất lớn, cho nên dù là Hình Thiên cũng đánh rất vất vả.

Nhưng cũng không cần phải đánh thắng, mấy chục vạn vu binh còn lại có thể nhanh chóng tiêu diệt sạch mấy trăm vạn yêu binh kia.

Cảnh tượng này Đế Tuấn ở Thiên Đình và Đế Giang ở Bàn Cổ Thần Điện tự nhiên đều đang chú ý.

Hai vị quân vương ngầm hiểu ý nhau đều không phái viện binh.

Bởi vì nếu phái viện binh, dần dần lại sẽ biến thành đại chiến Vu Yêu.

Hai bên đều chưa chuẩn bị cho trận đại quyết chiến.

Quỷ Xa thấy tình thế không ổn, sự việc đã bại lộ, Vu tộc đã nhúng tay.

"Rút!" Chỉ trong một lúc, mấy trăm vạn yêu binh đã tổn thất gần một nửa.

Quỷ Xa dẫn theo những Yêu tộc còn lại rút lui.

Trước khi đi cũng đã thu thập xong tinh huyết của những Nhân tộc đã chết.

Năm ngàn vạn tinh huyết Nhân tộc!

Mặc dù không như dự tính ban đầu là tàn sát mấy trăm triệu Nhân tộc, chỉ để lại cho Nhân tộc một tia sinh cơ, đại khái lưu lại mấy trăm vạn đi!

Nhưng dù sao cũng đã thu thập được tinh huyết của Nhân tộc, Quỷ Xa quả quyết rút lui trước.

Hình Thiên tự nhiên cũng không đuổi theo, Vu tộc lại không phải đại quyết chiến, hắn phụng lệnh của Đế Giang Tổ Vu, đến ngăn cản Yêu tộc tàn sát Nhân tộc.

Mặc dù Hình Thiên không biết tại sao Tổ Vu lại muốn giúp Nhân tộc, nhưng Tổ Vu bảo làm gì thì làm đó, hắn không thích suy nghĩ nhiều.

Chuyện động não, quá mệt!

"Chúng ta rút!" Hình Thiên vung tay.

Dẫn theo vu binh trực tiếp rút lui.

Nhân tộc trên mặt đất không ngừng khấu đầu, tiễn Hình Thiên đi xa.

Huyền Đô trong bóng tối cũng lén lút bỏ đi.

Nữ Oa ở xa tại Oa Hoàng Cung hài lòng gật đầu, cảm thấy Đế Phượng Thiên làm việc rất hợp ý mình.

Vừa để Nhân tộc trải qua kiếp nạn nên trải qua, lại bảo toàn được nhiều Nhân tộc hơn.

Tâm sự cuối cùng cũng được giải tỏa, Nữ Oa cũng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Lão Tử ở xa tại Bát Cảnh Cung lại đang suy diễn, tuy không suy diễn ra được, nhưng Đế Phượng Thiên trước đó vừa đến Bát Cảnh Cung, Huyền Đô liền chạy đi giúp Nhân tộc một tay, Lão Tử tự nhiên có thể hiểu ra chuyện gì.

Nhưng Huyền Đô chỉ hơi dây dưa với Quỷ Xa một chút, không hề dính nhiễm quá nhiều nhân quả, do đó Lão Tử cũng không để trong lòng.

Chỉ thầm nghĩ sau này phải đề phòng tên tiểu quỷ Đế Phượng Thiên kia nhiều hơn.

Thấy mọi chuyện đã giải quyết, Đế Phượng Thiên liền trực tiếp đến Bích Du Cung ngoài Ba Mươi Ba Thiên, đã một thời gian không đi thăm lão đa.

Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ cảm nhận được con trai đang đến gần, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Cái thằng nhóc thối này, cũng biết đến thăm ta!

Đợi đến lúc Đế Phượng Thiên vào, Thông Thiên Giáo Chủ lại khôi phục vẻ uy nghiêm.

"Có chuyện gì mà làm phiền ta bế quan?" Thông Thiên Giáo Chủ nói với giọng lạnh nhạt, ra vẻ bị làm phiền, mặt mày khó chịu.

Đế Phượng Thiên câm nín.

Lão già ngạo kiều, không phải là ông sợ tôi không đến thăm sao?

Bây giờ lại còn ra vẻ cao cao tại thượng!

"Ba, con đến thăm người đây, lâu rồi không gặp, ba lại đẹp trai ra

mấy phần, cũng có được một phần mười phong thái của con rồi.” Đế Phượng Thiên cười hì hì đi đến bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ.

Khóe miệng Thông Thiên Giáo Chủ giật giật.

Có được một phần mười phong thái của nó?

Rõ ràng là mình anh tuấn hơn nhiều có được không?

Mù à?

“Vì sao lại đến Thiên Đình cướp dâu?” Thông Thiên Giáo Chủ vẫn giữ vẻ uy nghiêm.

“Con và Hi Hòa, Thường Hi thật lòng yêu nhau, không ngờ tên Đế Tuấn kia ỷ vào thế lực Yêu tộc lớn mạnh mà dám cướp người phụ nữ của con, thật quá đáng ghét.

Con trong cơn tức giận đã xông lên Thiên Đình cướp về cho ba hai người con dâu, thế nào, con không làm ba mất mặt chứ?” Đế Phượng Thiên luyên thuyên không dứt, ra vẻ mình là “người bị hại”.

Gương mặt Thông Thiên Giáo Chủ không nhịn được mà co giật.

Ông cố nén lại cơn muốn đánh cho thằng con không biết xấu hổ này một trận, lạnh nhạt hỏi: “Vậy còn sư muội của ta thì sao?” Đế Phượng Thiên cười nói: “Ba già yên tâm, con đã nói chuyện xong với cô cô rồi, sẽ cùng lúc cưới Thường Hi và Hi Hòa vào cửa.

À đúng rồi, còn có Tổ Vu Huyền Minh nữa, đợi thời cơ chín muồi, con sẽ cưới cả bốn người cùng một lúc.” Khóe miệng Thông Thiên Giáo Chủ co giật, hai tiên tử tuyệt sắc của Thái Âm Tinh, một Thánh nhân, một người của Vu tộc, cưới cùng một lúc?

Chương 96

Còn trâu bò hơn cả Thánh nhân à?

"Sư muội của ta sao có thể đồng ý chuyện như vậy, còn cả Tổ Vu Huyền Minh nữa, con chắc là nàng ta có thể sống sót qua Vu Yêu lượng kiếp không?

Tuyệt đối không được giúp Vu tộc đánh Yêu tộc, sư phụ sẽ ra tay đấy." Thông Thiên Giáo Chủ nghiêm túc dặn dò một phen.

"Ba già yên tâm, chuyện Vu Yêu con tự có chừng mực.

Về phần cô cô, con sẽ có cách khiến người đồng ý, bà ấy đang thèm nhỏ dãi Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên của con đấy, cứ để bà ấy kiêu ngạo một thời gian, sớm muộn gì con trai cũng sẽ hạ gục được thôi." Đế Phượng Thiên ra vẻ "tình thánh", nói năng hùng hồn!

Thông Thiên Giáo Chủ cố nén xúc động muốn rút Thanh Bình Kiếm ra chém chết thằng nghịch tử, tiếp tục nghiêm túc hỏi: "Con đã hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận?" Đế Phượng Thiên gật đầu, thành thật trả lời: "Con biết." Thông Thiên Giáo Chủ im lặng một lúc, đắn đo nói: "Nếu ngay cả con cũng biết, vậy sư phụ của ta chắc chắn cũng biết rồi.

Con không được nhúng tay vào chuyện Vu Yêu nữa, ta có cảm giác sư phụ đã không hài lòng rồi." Đế Phượng Thiên gật đầu đáp ứng: "Con hiểu rồi." Đế Phượng Thiên trong lòng đã rõ.

Nếu không phải nể mặt ông ba già này, Đạo Tổ đã sớm không nhịn nổi tên tai họa như hắn rồi.

Trải qua một phen giày vò của hắn, thực lực Vu tộc tăng mạnh,

Yêu tộc rõ ràng ở thế yếu, còn đại kiếp cái nỗi gì nữa?

Nếu Bàn Cổ chân thân mạnh hơn một chút nữa, Vu tộc sắp nghiền ép Yêu tộc rồi.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Đế Phượng Thiên một cái, thở dài nói: "Ta không quan tâm con có mưu đồ gì, nhưng phải chú ý an toàn của bản thân." Đế Phượng Thiên cũng cảm nhận được một tình yêu thương cha nồng nàn.

Mặc dù ông ba già ngạo kiều này không thường xuyên thể hiện sự quan tâm trên mặt.

Nhưng tất cả đều được thể hiện qua hành động.

Bất kể Đế Phượng Thiên đã làm gì, ông đều vô điều kiện bảo vệ.

Trong lòng Đế Phượng Thiên cũng cảm động.

"Con biết rồi, ba già lâu rồi chưa về Bồng Lai Tiên Đảo, có rảnh thì cũng về xem các đệ tử Tiệt Giáo đi." Đế Phượng Thiên cũng không biểu lộ cảm xúc ra ngoài, chỉ âm thầm ghi nhớ sự tốt của ba già trong lòng.

"Ừm." Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi gật đầu.

Sau đó, Đế Phượng Thiên lại báo cáo cho Thông Thiên Giáo Chủ chuyện hắn đã thăng Đa Bảo và bốn đại nội môn đệ tử khác lên làm đệ tử thân truyền, và đưa sáu trong số bảy Tùy Thị Thất Tiên lên làm nội môn đệ tử.

Thông Thiên tự nhiên hỏi tại sao Trường Nhĩ Định Quang Tiên lại bị xếp vào ngoại môn.

Đế Phượng Thiên chỉ trả lời qua loa: "Con tự có sắp xếp, ba cứ chờ xem kịch vui đi." Thông Thiên Giáo Chủ cũng không truy hỏi đến cùng.

Sau đó, Đế Phượng Thiên tỏ ý muốn ở lại Bích Du Cung một thời gian để bầu bạn với ba già.

Thông Thiên Giáo Chủ vui vẻ đồng ý. ..... -------- Thiên Đình.

Một trong Thập Đại Yêu Thánh là Quỷ Xa đang quỳ trên mặt đất.

"Thuộc hạ làm việc bất lợi, xin Thiên Đế trách phạt." Quỷ Xa quỳ rạp trên đất, đầu cúi thật sâu.

"Vu tộc nhúng tay, chuyện này không trách ngươi, đứng lên đi!" Đế Tuấn tự nhiên biết chuyện gì đã xảy ra, không hề trách cứ Quỷ Xa.

Sự tình bại lộ, Vu tộc nhúng tay vào, ngay cả Đế Tuấn cũng không làm gì được, huống chi là Quỷ Xa.

"Tạ ơn Thiên Đế." Quỷ Xa yên lòng, đứng dậy.

Đông Hoàng Thái Nhất có chút khó hiểu nói: "Làm sao Vu tộc lại biết chuyện chúng ta luyện chế Đồ Vu Kiếm?" Đế Tuấn nhìn về phía Phục Hy, trông giống như bút tích của Nữ Oa Thánh nhân, vừa mới giết một bộ phận Nhân tộc thì Vu tộc đã tới, vừa để Yêu tộc có thể luyện chế Đồ Vu Kiếm, lại vừa bảo toàn được đại bộ phận Nhân tộc.

Phục Hy chậm rãi nói: "Không thể nào là muội muội của ta, dù thế nào đi nữa muội ấy cũng sẽ không dính dáng đến Vu tộc." Đế Tuấn gật đầu, cảm thấy lời của Phục Hy cũng có lý.

Nữ Oa Thánh nhân dù không thích Nhân tộc bị tàn sát, nhưng cũng không đến mức cố ý báo chuyện này cho Vu tộc.

Phục Hy hỏi: "Thiên Đế, năm mươi triệu tinh huyết Nhân tộc, có đủ không?" Đế Tuấn trầm giọng nói: "Có lẽ không thể luyện chế ra Đồ Vu Kiếm với cường độ như ta mong muốn ban đầu, nhưng cũng miễn cưỡng đủ dùng." Nói rồi, Đế Tuấn lấy ra một lá tinh thần phiên, nó chậm rãi trôi nổi trước mặt Đế Tuấn, bổ sung thêm ngũ kim chi tinh, sau đó rót năm mươi triệu tinh huyết Nhân tộc đã thu thập được

vào, cuối cùng dùng Thái Dương Chân Hỏa để tế luyện.

Mấy năm sau, một thanh Đồ Vu Kiếm màu đỏ như máu dần dần hình thành.

Ngay khoảnh khắc Đồ Vu Kiếm xuất thế, huyết quang chiếu rọi khắp tám phương Thiên Đình, một luồng hung sát chi khí lan tràn khắp nơi.

Chúng Yêu tộc ở Thiên Đình có chút kinh ngạc nhìn về phía Yêu Đế Điện, không hiểu tại sao nơi đó lại có hung sát chi khí kinh khủng như vậy tuôn ra.

Đương nhiên, cũng không có Yêu nào ngốc đến mức đi hỏi.

"Quả là một thanh tuyệt thế hung kiếm." Đông Hoàng Thái Nhất không ngớt lời khen ngợi.

"Có thanh kiếm này, Yêu tộc ta chắc chắn sẽ thắng!" Phục Hy lộ vẻ vui mừng.

Đồ Vu Kiếm không phải là thứ mà thanh đại đao màu máu hôm đó có thể so sánh được.

Nếu phải xếp hạng, thanh kiếm này có lẽ còn không được xếp vào Tiên thiên linh bảo, chỉ có thể xem là Hậu thiên chí bảo.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Quan trọng là.

Thanh kiếm này chuyên khắc chế Vu tộc, thế là đủ rồi!

Có Đồ Vu Kiếm, ngày quyết chiến với Vu tộc đã có thêm con bài tẩy để chiến thắng.

Đế Tuấn nhìn Đồ Vu Kiếm, gương mặt vốn lạnh lùng như băng giá quanh năm cũng lộ ra một nụ cười.

“Vu tộc, lần sau, ta, Đế Tuấn, nhất định sẽ diệt tộc các ngươi. .....” Đế Phượng Thiên ở Bích Du Cung một ngàn năm.

Trong thời gian này, Đế Phượng Thiên đã lấy rượu Nhân Sâm Quả mang theo bên mình cho Thông Thiên Giáo Chủ nếm thử.

Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng thích.

Đế Phượng Thiên vốn định truyền Trận Chi Đại Đạo cho ba già.

Ba già có Tru Tiên Kiếm Trận, chắc chắn rất am hiểu trận pháp, nếu có Trận Chi Đại Đạo thì khẳng định sẽ như hổ thêm cánh.

Nhưng hệ thống lại nhắc nhở, Đại đạo pháp tắc không thể truyền thụ cho người khác, hắn đành phải bỏ cuộc.

Đế Phượng Thiên lại đem pháp thuật bá đạo nhất mà hệ thống hiện tại cung cấp là Tiệt Thiên Chỉ truyền cho ba già.

Việc này khiến Thông Thiên Giáo Chủ có chút ngại ngùng, ông chưa truyền cho con trai thần thông đạo pháp nào, ngược lại còn được thằng nghịch tử truyền cho một pháp thuật khá cao thâm.

Không phải Thông Thiên không muốn truyền, mà Thông Thiên trước nay vẫn không hy vọng tu vi của thằng nghịch tử quá cao để rồi suốt ngày gây chuyện thị phi, cho nên cũng không truyền.

Không ngờ thằng nghịch tử lại tự mình lĩnh ngộ được nhiều thần thông đạo pháp như vậy, không biết từ đâu lại kiếm được cả Thí Thần Thương.

Thông Thiên cũng không hỏi về chuyện này, Thí Thần Thương từ đâu mà có không quan trọng, chỉ cần thằng nghịch tử còn sống là được.

Sau đó, Đế Phượng Thiên lại đưa viên Cực phẩm tăng phúc đan cuối cùng cho ba già, kết quả hệ thống lại nhắc nhở Thánh nhân dùng

vô dụng, chỉ có cảnh giới dưới Thánh nhân mới dùng được.

Đế Phượng Thiên câm nín, lại đành phải thôi.

Trong một ngàn năm, Thông Thiên Giáo Chủ không hề bế quan.

Hai cha con sống với nhau khá hòa hợp.

Trong thời gian đó, Đế Phượng Thiên truyền âm cho Thường Hi, bảo Thường Hi mang một ít thịt rồng nướng lên cho ba già ăn thử.

Chương 97

Thông Thiên Giáo Chủ là Thánh nhân, không có ham muốn ăn uống, nhưng cũng ăn.

Ông cũng cảm thấy hương vị rất ngon.

Chủ yếu là ông rất hài lòng với sự dịu dàng và hiểu chuyện của Thường Hi.

Thầm khen thằng nghịch tử đã tìm được một tiên tử tốt.

Lần đầu tiên Thường Hi gặp Thông Thiên Thánh nhân, khó tránh khỏi căng thẳng.

Nhưng sau đó phát hiện Thông Thiên Thánh nhân bề ngoài nghiêm túc, thực ra rất dễ gần, nàng cũng dần dần yên tâm.

Một ngàn năm sau, Đế Phượng Thiên đưa Thường Hi rời khỏi Bích Du Cung, trở về Bồng Lai Tiên Đảo. -------- Bồng Lai Tiên Đảo.

Thường Hi khoác tay Đế Phượng Thiên, Hi Hòa cũng đứng bên cạnh.

Đát Kỷ và Ngao Sương cũng ở phía sau Đế Phượng Thiên.

Bốn vị tuyệt sắc giai nhân vây quanh, cảm giác thật không tệ.

Trên bầu trời là một vầng trăng tròn.

Ánh trăng trong trẻo rải xuống khắp Hồng Hoang đại địa, dịu dàng như một lớp lụa mỏng.

Hướng về phía Thái Âm Tinh.

Thường Hi đột nhiên nhớ ra điều gì, cười nói: "Phượng Thiên ca ca, lần trước ở trên Thái Âm Tinh, bài từ mà huynh làm không phải rất hay sao?

Nhìn vầng trăng kia, huynh có cảm xúc gì không, có muốn thể hiện một lần nữa không?" Đế Phượng Thiên cười nói: "Cái đó gọi là thơ." "Thơ?" Thường Hi lần đầu tiên nghe đến cách nói này, chớp chớp đôi mắt to long lanh nói: "Vậy huynh làm một bài thơ về Thái Âm Tinh đi!" Thơ về mặt trăng sao?

Đế Phượng Thiên thật sự nhớ một bài tuyệt tác lưu truyền thiên cổ.

Đó là tác phẩm của một vị đại thần tên là "Tô Thức" ở kiếp trước.

Đế Phượng Thiên chậm rãi nâng ly rượu, ấp ủ một hồi, làm ra vẻ đang suy nghĩ.

Một lúc sau, Đế Phượng Thiên cất giọng ngâm: "Trăng sáng bao giờ có?

Nâng chén hỏi trời xanh.

Chẳng biết cung điện trên trời, Đêm nay là đêm nào.

Ta muốn cưỡi gió bay về, Lại sợ lầu quỳnh gác ngọc, Trên cao không chịu nổi lạnh.

Múa với bóng trong, Nào đâu bằng ở nhân gian." "Trăng dời gác tía, len cửa son, soi người mất ngủ.

Chẳng nên có hận, cớ sao cứ tròn lúc chia ly?

Người có buồn vui ly hợp, Trăng có mờ tỏ tròn khuyết, Việc ấy xưa nay khó vẹn toàn.

Chỉ mong người trường cửu, Ngàn dặm cùng ngắm trăng chung." Hi Hòa và Thường Hi nghe đến ngây người.

Họ cẩn thận ngâm lại bài thơ của Đế Phượng Thiên, thưởng thức ý cảnh trong đó.

Vẻ đẹp của ý cảnh, chiều sâu của đạo lý ẩn chứa bên trong khiến

Hi Hòa và Thường Hi phải thán phục.

Ngao Sương là công chúa Long tộc, cũng có chút nền tảng văn hóa, đôi mắt đẹp tròn xoe, nhìn thiếu chủ nhà mình với vẻ mặt đầy sùng bái.

Tô Đát Kỷ không hiểu gì cả, nhưng nghe bài thơ này lại cảm thấy cảm động đến khó tả.

Thường Hi vui mừng nói: "Phượng Thiên ca ca cũng lợi hại quá rồi!

Chỉ một lúc đã làm ra được bài từ, à không, bài thơ lợi hại như vậy!" Đế Phượng Thiên thầm nghĩ, mình chép lại danh tác của đại thần Tô Thức, có thể không lợi hại sao?

Nhưng bề ngoài vẫn ngẩng đầu ngắm trăng, ra vẻ văn nhân đang lên cơn.

Ngao Sương lẩm bẩm: "Đẹp quá, ý cảnh thật sự quá đẹp." Tô Đát Kỷ lập tức hùa theo: "Đúng vậy, siêu cấp lợi hại!

Thiếu chủ là người tài hoa nhất Hồng Hoang." Mặc dù Đát Kỷ không hiểu, nhưng thấy người khác khen, mình cũng phải khen theo, nếu không sẽ tỏ ra mình không có văn hóa.

Hi Hòa nhìn Đế Phượng Thiên, không nói gì.

Đế Phượng Thiên nói: "Tất cả giải tán đi!

Hi Hòa ở lại." Thường Hi biết Phượng Thiên ca ca và tỷ tỷ gần như chưa có lúc nào ở riêng, nên tranh thủ cơ hội để bồi đắp tình cảm với tỷ tỷ, liền hiểu chuyện dẫn Ngao Sương và Đát Kỷ lui xuống.

Hi Hòa, người chưa bao giờ ở riêng với Đế Phượng Thiên, thực ra lúc này có chút căng thẳng, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài, vẫn giữ vẻ điềm tĩnh.

Đế Phượng Thiên chậm rãi tiến lại gần Hi Hòa, nắm lấy tay nàng.

Tay nàng mềm mại đến mức nào thì không cần miêu tả cụ thể.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Hi Hòa thoáng ửng lên một vệt hồng.

"Hai chúng ta hình như chưa bao giờ nói chuyện riêng với nhau vài câu, hôm nay hãy trò chuyện cho thật tốt nhé!" Đế Phượng Thiên nhìn vào mắt Hi Hòa.

"Ừm." Hi Hòa quay mặt đi, dường như có chút bối rối.

Hi Hòa và Thường Hi tuy đều dịu dàng, nhưng có chút khác biệt.

Thường Hi trước mặt người mình thích có chút tinh nghịch đáng yêu, nói cũng nhiều hơn.

Hi Hòa thuộc loại tiên tử vừa dịu dàng vừa trầm lặng, ít nói.

Tuy không nói ra, nhưng nhiều chuyện trong lòng nàng đều hiểu.

Đối với Đế Phượng Thiên, Hi Hòa dường như cũng dần dần chấp nhận, người đã ở Bồng Lai Tiên Đảo rồi, còn có thể thế nào nữa?

Đế Phượng Thiên nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của Hi Hòa, cười hỏi: "Chuyện trước đây, nàng có trách ta không?" Hi Hòa biết hắn đang nói đến chuyện gì, trả lời: "Nếu huynh không lừa gạt muội muội ta, vậy ta sẽ không trách." Đế Phượng Thiên tò mò hỏi: "Trước đây tại sao nàng luôn cảm thấy ta sẽ lừa gạt?" Hi Hòa trả lời: "Vì danh tiếng của huynh quá tệ, trông giống... dùng lời của muội muội ta, giống như tra nam." Đế Phượng Thiên: "....." Lão tử không phải đẹp trai sao?

Trông giống tra nam.

Đế Phượng Thiên cười hỏi: "Vậy tiên tử bây giờ có tin ta không?" Hi Hòa gật đầu, trả lời: "Ừm." Đế Phượng Thiên hỏi: "Ta sẽ cưới Nữ

Oa, còn có cả Tổ Vu Huyền Minh, nếu ta cưới cả bốn người các nàng cùng một lúc, nàng có tức giận không?" Biểu cảm của Hi Hòa khá bình tĩnh, nàng đáp: "Nếu huynh thật sự cưới được Thánh nhân và Tổ Vu, vậy cũng là chuyện tốt cho Tiệt Giáo." ???

Dễ nói chuyện quá vậy???

Đế Phượng Thiên ngẩn người, yếu ớt hỏi: "Nàng không ghen sao?" Hi Hòa càng kỳ lạ hơn: "Ghen là ý gì?" Đế Phượng Thiên: "....." Thôi bỏ đi!

"Đêm dài đằng đẵng, sao không trân trọng thời gian tốt đẹp này!" Đế Phượng Thiên bế bổng Hi Hòa lên.

Hi Hòa cũng không kinh hãi la lên, chỉ là mặt càng đỏ hơn, tim đập càng nhanh hơn.

"Đi, chúng ta tiếp tục tìm hiểu sâu hơn về nhau. ....." Khóe miệng Đế Phượng Thiên nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt. .....

Kể từ khi Tùy Thị Thất Tiên bị giải tán, bị xếp vào ngoại môn.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên vô cùng hoảng sợ.

Chương 98

Đặc biệt là ánh mắt mang theo sát ý của Đế Phượng Thiên, chắc chắn là muốn ra tay với hắn!

Trường Nhĩ Định Quang Tiên cầm chuỗi Phật châu kim châu, không ngừng thầm niệm tên của Chuẩn Đề Thánh nhân trong lòng.

Chuẩn Đề có cảm ứng, liền truyền âm hỏi Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên nói rằng mình có thể đã bị bại lộ, Đế Phượng Thiên có khả năng sẽ giết hắn, thỉnh cầu lập tức đào tẩu đến Phật môn.

Chuẩn Đề vốn dĩ muốn sách phản Trường Nhĩ Định Quang Tiên, để hắn ẩn nấp trong Tiệt Giáo, lưu lại sau này có thể có tác dụng lớn.

Không ngờ lại bị bại lộ nhanh như vậy.

Chuẩn Đề cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ tung tích bị Thông Thiên phát hiện rồi?

Lúc đó Thông Thiên chắc chắn đang chú ý đến chiến trường Vu Yêu, gần như không có khả năng này!

Về phần Đế Phượng Thiên, Chuẩn Đề căn bản không nghĩ tới, tên tiểu tử đó ngoài việc vô lại ra, trong mắt Chuẩn Đề không có bất kỳ khả năng nào phát hiện được hành tung của Thánh nhân.

Chuẩn Đề truyền âm bảo Trường Nhĩ Định Quang Tiên lén lút rời khỏi Tiệt Giáo, đến một hòn đảo nhỏ cách Bồng Lai Tiên Đảo mấy vạn dặm, Chuẩn Đề sẽ đích thân đến nghênh đón.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên có thể trở thành một trong Tùy Thị Thất Tiên, tất nhiên cũng là người có thiên phú bất phàm.

Tây Phương cằn cỗi, thiếu nhân tài thiếu pháp bảo, đối với người có thiên phú như Trường Nhĩ Định Quang Tiên, chắc chắn phải bảo vệ cẩn thận đưa về Tây Phương Giáo.

Trên một hòn đảo nhỏ cách Bồng Lai Tiên Đảo trăm vạn dặm, Trường Nhĩ Định Quang Tiên lại một lần nữa gặp được Chuẩn Đề Thánh nhân.

Đối với việc Chuẩn Đề Thánh nhân đích thân đến, hắn vô cùng cảm động!

"Ngươi cảm thấy mình bại lộ như thế nào, kể chi tiết cho ta nghe." Chuẩn Đề mở miệng hỏi.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên kể chi tiết lại những chuyện đã xảy ra trước đó.

Hắn còn thêm mắm thêm muối kể rằng ánh mắt của Đế Phượng Thiên mang theo sát ý mạnh mẽ như thế nào.

Chuẩn Đề khẽ gật đầu.

Cũng không biết vấn đề nằm ở đâu.

Nhưng nghe có vẻ như thật sự đã bại lộ.

"Thôi được rồi, cùng Bản thánh về Tây Phương Giáo, tự nhiên sẽ không ai có thể làm hại ngươi." Trường Nhĩ Định Quang Tiên mừng rỡ khôn xiết, cuối cùng cũng được cứu rồi.

Theo Chuẩn Đề đến Tây Phương Giáo, hắn đã hoàn toàn phản bội Tiệt Giáo trước thời hạn không biết bao nhiêu nguyên hội. -------- Đế Phượng Thiên nhìn bóng lưng rời đi của Trường Nhĩ Định Quang Tiên, khóe miệng bất giác lộ ra một nụ cười.

Trong lòng thầm nghĩ, cuối cùng cũng có thể giải quyết được quả bom hẹn giờ này rồi.

Tru sát phản đồ!

Ân, quả là một cái cớ tốt!

Đơn giản là hoàn mỹ!

"Ngao Sương, truyền lệnh của Bản thiếu chủ, triệu tập bốn đại đệ tử thân truyền, sáu đại đệ tử nội môn đến đây." "Vâng." Ngao Sương lĩnh mệnh rời đi.

Rất nhanh, Đa Bảo Đạo Nhân và bốn đại đệ tử thân truyền khác, cùng với Ô Vân Tiên và sáu đại đệ tử nội môn khác đã đến trước mặt Đế Phượng Thiên.

"Tham kiến Thiếu chủ." Mười vị đệ tử đồng loạt bái lạy.

"Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã phản giáo đầu quân cho Tây Phương Giáo, các ngươi hãy cùng Bản thiếu chủ đến Tây Phương Giáo chém giết kẻ phản nghịch." Đế Phượng Thiên không nói một lời thừa thãi nào, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Mười vị đệ tử đều ngẩn người, hoàn toàn không thể tin được.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên phản bội Tiệt Giáo?

Sao có thể?

"Không cần phải tỏ ra không tin như vậy, chuyện này Bản thiếu chủ có thể lừa các ngươi sao?

Chính Chuẩn Đề đã đích thân đưa Trường Nhĩ Định Quang Tiên đi." Đế Phượng Thiên liếc nhìn mười vị đệ tử, lạnh nhạt nói.

"Để ta đến động phủ của sư đệ xem thử." Ô Vân Tiên vẫn không thể tin được sự thật này, lập tức đến phủ đệ của Trường Nhĩ Định Quang Tiên để kiểm tra.

Quả nhiên không phát hiện ra tung tích của Trường Nhĩ Định Quang Tiên, một số pháp bảo quý giá cùng với y phục tùy thân đều đã

biến mất.

Khi Ô Vân Tiên trở lại Tiêu Dao Cung, hoàn toàn là một bộ dạng ngơ ngác...

Thật sự phản giáo rồi sao?

"Còn nghi vấn gì không?" Đế Phượng Thiên nhìn Ô Vân Tiên, tất cả mọi người cũng đều nhìn Ô Vân Tiên.

Ô Vân Tiên bất lực lắc đầu.

Chín vị đệ tử còn lại đều kinh ngạc, Trường Nhĩ Định Quang Tiên thật sự phản giáo?

Kim Linh Thánh Mẫu đại nộ nói: "Giáo chủ đối đãi với hắn không bạc, dám phản giáo, tội không thể tha!" Vô Đương Thánh Mẫu bổ sung: "Tây Phương Giáo kia cũng thật đáng ghét, lại dám nhắm vào Tiệt Giáo chúng ta." Quy Linh Thánh Mẫu tức giận nói: "Đáng giết!" Sáu vị nội môn đệ tử im lặng không nói, không thể phản bác.

Đa Bảo như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Mình thật cơ trí!

Nếu không bây giờ trên danh sách tru sát đã có thêm tên mình rồi.

Lũ lừa ngốc chết tiệt của Tây Phương Giáo, nếu không phải tâm chí ta kiên định, suýt nữa đã bị chúng hại chết rồi.

Trong lòng Đa Bảo Đạo Nhân lại thêm một phần căm hận đối với Tây Phương Giáo, cảm thấy lũ lừa ngốc đó thật đáng ghét, không ở yên ở Tây Phương, tại sao phải ra ngoài hại người?

"Hi Hòa, Thường Hi, hai nàng thay ta trấn thủ Bồng Lai Tiên Đảo, Bản thiếu chủ đi rồi sẽ về ngay." Đế Phượng Thiên giao phó, Hi Hòa và Thường Hi gật đầu đáp ứng.

Đế Phượng Thiên dẫn theo mười vị đệ tử có tu vi cao nhất Tiệt

Giáo, trực tiếp thẳng tiến đến Tây Phương! -------- Sau khi Chuẩn Đề đưa Trường Nhĩ Định Quang Tiên trở về, lập tức phong hắn làm Định Quang Hoan Hỉ Bồ Tát.

Vốn dĩ trong nguyên tác, Trường Nhĩ Định Quang Tiên đến Tây Phương Giáo trực tiếp được phong làm Định Quang Hoan Hỉ Phật, nhưng bây giờ tu vi của Trường Nhĩ Định Quang Tiên còn thấp, không thể trực tiếp phong Phật.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên vô cùng vui mừng, ở Tây Phương Giáo quả nhiên được trọng dụng.

Sau đó, Chuẩn Đề đến bẩm báo chuyện này với Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn nghe xong im lặng không nói.

Chuẩn Đề hỏi: "Sư huynh có cảm thấy ta làm không thỏa đáng không?" Tiếp Dẫn vừa suy diễn vừa trả lời: "Sớm quá rồi." Chuẩn Đề tự nhiên hiểu ý, nói: "Sớm thì sớm, nhưng không còn cách nào khác, nếu ta không đưa Trường Nhĩ Định Quang Tiên trở về, hắn sẽ bị Đế Phượng Thiên giết chết, Tây Phương Giáo chúng ta thiếu nhân tài a!" Tiếp Dẫn đang suy diễn, không thể suy diễn ra Đế Phượng Thiên, nhưng có thể suy diễn ra Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên sắp có huyết quang chi tai!

Tiếp Dẫn thở dài một hơi nói: "Ta sợ Đế Phượng Thiên sắp đến Tây Phương rồi." Chuẩn Đề có chút kinh ngạc nói: "Đế Phượng Thiên không đến mức gan to như vậy chứ?

Dám đến giáo phái của Thánh nhân gây sự?" Tiếp Dẫn lạnh nhạt nói: "Hy vọng là vậy." Ngay lúc đó.

"Lũ lừa ngốc Tây Phương, mau giao tên phản nghịch Trường Nhĩ Định Quang Tiên của giáo ta ra đây, nếu không hôm nay Bản thiếu chủ sẽ nhuộm máu Tây Phương Giáo!" Một tiếng hét như sấm làm

chấn động Tu Di Sơn, tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ mênh mông càn quét khắp Tây Phương.

Các đại lão đều ngay lập tức đưa thần niệm đến Tây Phương.

Ủa!

Chương 99

Tên Đế Phượng Thiên đó sao lại là Chuẩn Thánh sơ kỳ rồi?

Không phải là Đại La Kim Tiên đỉnh phong sao?

Mới bao lâu mà đã thành Chuẩn Thánh rồi?

Thật muốn nghịch thiên a!

Đợi đã!

Phản nghịch của giáo ta?

Tiệt Giáo có kẻ phản bội, đầu quân cho Tây Phương Giáo?

Tây Phương Giáo gan thật lớn, ngay cả góc tường của Tiệt Giáo cũng dám đào?

Thông Thiên tự nhiên cũng ngay lập tức chú ý đến tình hình bên này, sau khi suy diễn liền hiểu rõ ngọn ngành.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên phản giáo!

"Tây Phương Giáo, gan lắm!" Thông Thiên Giáo Chủ ở Bích Du Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên vô cùng tức giận.

Từ lời nói của Thông Thiên có thể nghe ra, dù đệ tử phản bội, Thông Thiên Giáo Chủ cũng sẽ nghĩ là do Tây Phương Giáo dụ dỗ giở trò trước, chứ không đổ lỗi cho đệ tử ngay lập tức, quả thực rất bao che cho đệ tử Tiệt Giáo.

Tiếp Dẫn khẽ thở dài.

Chuẩn Đề trực tiếp nổi giận nói: "Đế Phượng Thiên, đừng có khinh người quá đáng, giáo phái của Thánh nhân há để ngươi giương oai!" Đế Phượng Thiên cười lạnh một tiếng, lười nói thêm một câu thừa thãi.

“Tiệt Thiên Chỉ!” Ngoài Tam Thập Tam Thiên, một ngón tay vàng khổng lồ vô tận hiện ra giữa không trung. .....

Cũng ngay lúc sự chú ý của mọi người đều đổ dồn về Tây Phương.

Vô tận Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ nhìn đội quân mênh mông cuồn cuộn.

Trước mặt là vô số đại quân A Tu La.

Đứng ở hàng đầu là Tứ Đại Ma Vương: Tự Tại Thiên Ba Tuần, Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà.

Sau Tứ Đại Ma Vương lại đứng Tứ Đại Ma Tướng, lần lượt là: Nhân Đà La, Bì Thấp Nô, Lỗ Thác La, Quỷ Mẫu.

Phía sau Tứ Đại Ma Tướng là bảy mươi hai công chúa A Tu La.

Bảy mươi hai công chúa A Tu La, mỗi người đều đẹp như tiên nữ.

Đặc điểm của tộc A Tu La: nam tính cực kỳ xấu xí, nữ tính đẹp như tiên nữ.

Tỷ lệ nữ giới cực kỳ ít, đại đa số đều là nam giới.

Minh Hà Lão Tổ tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai đại sát phạt chí bảo, chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, uy phong lẫm liệt.

“Hôm nay, thiếu chủ Tiệt Giáo Đế Phượng Thiên đại náo Tây Phương Giáo, Tây Phương Giáo khó có thể cử người chi viện cho Địa Phủ, chính là thời cơ tốt để chúng ta công đả Địa Phủ, đoạt lấy Lục Đạo!” Minh Hà Lão Tổ hét lớn một tiếng, vô tận Huyết Hải theo đó hưởng ứng, biển máu ngút trời cuồn cuộn không ngừng.

“Giết!” “Chiếm Địa Phủ!” “Đoạt Lục Đạo!” “.....” Mấy chục tỷ quân A Tu La mênh mông cuồn cuộn cất cao tiếng hô, âm thanh vang

vọng khắp Huyết Hải.

Tại nơi giao giới giữa Địa Phủ và Huyết Hải, vô tận Huyết Hải đổ ngược, sóng máu ngút trời hung hãn dâng trào.

Trên sóng máu, vô tận đại quân A Tu La đạp sóng mà đến.

Địa Tạng Vương sớm đã có cảm ứng, dẫn theo ba vị Bồ Tát khác, Tứ Đại Phán Quan, Ngũ Phương Quỷ Đế, Thập Điện Diêm La, cùng với số lượng khổng lồ Dạ Xoa của Phật môn và vô tận Quỷ sai trấn giữ tại nơi giao giới.

Trong ba vị Bồ Tát, có một vị chính là thiện thi của Tiếp Dẫn Thánh nhân - Đại Thế Chí Bồ Tát, cũng có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Tứ Đại Phán Quan lần lượt là: Thưởng Thiện Ti Ngụy Chinh, Phạt Ác Ti Chung Quỳ, Sát Tra Ti Lục Chi Đạo, Âm Luật Ti Thôi Giác, tu vi từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ đến hậu kỳ.

Ngũ Phương Quỷ Đế là năm Quỷ Đế Đông, Nam, Tây, Bắc, Trung dưới trướng Phong Đô Đại Đế, tu vi từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ đến hậu kỳ.

Phong Đô Đại Đế vốn là đại lão của Minh giới, tương đương với hoàng đế Minh giới, sau khi Tây Phương Giáo thành lập Địa Phủ, đã đầu quân cho Tây Phương Giáo.

Mặc dù thực lực của Phong Đô Đại Đế còn trên cả Địa Tạng Vương, nhưng cũng không dám đắc tội với giáo phái của Thánh nhân, chỉ đành khuất phục.

Thập Điện Diêm La lần lượt là: Tần Quảng Vương, Sở Giang Vương, Tống Đế Vương, Ngũ Quan Vương, Diêm La Vương, Biện Thành Vương, Thái Sơn Vương, Đô Thị Vương, Bình Đẳng Vương, Chuyển Luân Vương, tu vi từ Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ đến viên mãn.

“Ha ha ha, lũ lừa ngốc Tây Phương, các ngươi mau mau đầu hàng,

lão tổ ta sẽ tha cho các ngươi không chết!" Tiếng cười ngông cuồng của Minh Hà Lão Tổ vang vọng khắp nơi, sát khí ngút trời lan tỏa, khiến người ta kinh hồn bạt vía!

Tứ Đại Ma Vương cũng cười lớn như sấm, phối hợp với tiếng hô của hàng tỷ quân A Tu La, khí thế như hồng!

"Minh Hà Lão Tổ, đừng có ngoan cố, nếu chọc giận Nhị Thánh, tộc A Tu La chắc chắn sẽ bị diệt tộc!" Địa Tạng Vương hét lớn một tiếng, nghiệp lực cuồn cuộn tấn công về phía Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ cười lạnh một tiếng, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên dưới chân phát ra ánh sáng nóng rực, luyện hóa toàn bộ nghiệp lực đó.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên có thể luyện hóa nhân quả nghiệp lực của chúng sinh Hồng Hoang, loại công kích này đối với Minh Hà Lão Tổ căn bản vô dụng.

"Hừ, Hậu Thổ Thánh nhân ở đây, Tây Phương Nhị Thánh có dám bước vào Lục Đạo Luân Hồi không?

Huống hồ, Đế Phượng Thiên đang dẫn đệ tử Tiệt Giáo đến Tu Di Sơn, Tây Phương Giáo căn bản không có viện binh, mau mau đầu hàng, gia nhập vào tộc A Tu La của ta, lão tổ sẽ tha cho các ngươi không chết!" Lời nói của Minh Hà Lão Tổ câu nào câu nấy đều tru tâm, lực lượng tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ vừa tấn thăng của hắn bùng nổ, khí thế như ma!

Đừng thấy Minh Hà Lão Tổ ngày nào cũng bị Đế Phượng Thiên cho ăn hành mà nghĩ hắn là rác rưởi.

Đó là vì Đế Phượng Thiên có ông ba già Thánh nhân chống lưng, hoàn toàn là một kẻ vô lại!

Sau Vu Yêu lượng kiếp, Minh Hà Lão Tổ cũng được xưng là đệ

nhất nhân dưới Thánh nhân, Huyết Hải không khô, Minh Hà không chết!

Cả Hồng Hoang chỉ có Nữ Oa và Minh Hà Lão Tổ sáng tạo ra chủng tộc, mặc dù công đức mà tộc A Tu La của Minh Hà Lão Tổ nhận được không thể so sánh với Nữ Oa, nhưng cũng có thể thấy được sự phi thường của Minh Hà Lão Tổ.

Về phần Khổng Tuyên cũng được xưng là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân, Khổng Tuyên và Minh Hà Lão Tổ cũng chưa từng đánh nhau, không biết ai mạnh ai yếu.

"Ngày trước khi thành lập Địa Phủ, bần tăng đã phát đại nguyện, địa ngục chưa trống, thề không thành Phật.

Hôm nay, ta không vào địa ngục, thì ai vào địa ngục!

Có bần tăng ở đây, tộc A Tu La đừng hòng bước vào luân hồi một bước." Cũng đừng thấy Địa Tạng Vương bị Đế Phượng Thiên đánh cho không ra hình người mà nghĩ Địa Tạng Vương là rác rưởi.

Đã có thể thay Tây Phương Giáo nắm giữ Lục Đạo, tất nhiên phải có chỗ hơn người.

Đối mặt với lời nói tru tâm của Minh Hà Lão Tổ, Địa Tạng Vương cũng mặt không đổi sắc.

"Ha ha ha ha ha, lũ lừa ngốc Tây Phương nói năng ngông cuồng, cả Đông Phương này ai mà không biết hành vi vô sỉ của Tây Phương Nhị Thánh, nói là vì chúng sinh Hồng Hoang quản lý Lục Đạo, chẳng qua chỉ là tranh đoạt khí vận mà thôi, Lục Đạo Luân Hồi đối với bố cục sau này của Tây Phương Giáo có tác dụng lớn, lão tổ ta há lại không biết?" Minh Hà Lão Tổ ngửa mặt lên trời cười không ngớt, cảm thấy mặt da của lũ lừa ngốc Tây Phương thật sự quá dày.

Rõ ràng là vì lợi ích của bản thân, lại kéo cả "địa ngục chưa trống,

thề không thành Phật” vào?

Lũ lừa ngốc thật biết nói bậy a!

Kể từ khi Đế Phượng Thiên sáng tạo ra từ “lừa ngốc”, bây giờ từ này đã hoàn toàn lưu truyền khắp Hồng Hoang.

“A Di Đà Phật, thí chủ đừng chấp mê bất ngộ, biển khổ vô biên, quay đầu là bờ!” Địa Tạng Vương vẫn không buồn không vui, trông vô cùng điềm tĩnh.

“Ha ha ha, biển khổ vô biên?

Huyết Hải của ta cũng vô biên, cho ta giết!” Theo lệnh của Minh Hà Lão Tổ, Tứ Đại Ma Vương, Tứ Đại Ma Tướng, bảy mươi hai công chúa A Tu La dẫn đầu trăm tỷ đại quân A Tu La, trực tiếp tấn công mạnh mẽ về phía Địa Phủ.

Minh Hà Lão Tổ tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai đại sát phạt chí bảo, chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, trực tiếp lao vào bốn vị Bồ Tát do Địa Tạng Vương dẫn đầu.

Chương 100

Tứ Đại Phán Quan, Ngũ Phương Quỷ Đế, Thập Điện Diêm La dẫn đầu vô tận Dạ Xoa và Quỷ sai xông về phía đại quân A Tu La.

"Ầm" Như sao băng va chạm, khoảnh khắc hai thế lực giao nhau, thương vong vô số.

Minh Hà Lão Tổ một mình địch bốn, không hề rơi vào thế hạ phong.

Đánh cho Địa Tạng Vương và các Bồ Tát khác liên tiếp bại lui.

Tứ Đại Ma Vương đối đầu với Tứ Đại Phán Quan, chiếm thế thượng phong.

Tứ Đại Ma Tướng đối đầu với Ngũ Phương Quỷ Đế, vẫn chiếm thế thượng phong.

Ngũ Phương Quỷ Đế vốn dĩ không phải người của Địa Phủ, chỉ được Phong Đô Đại Đế phái đến chi viện, căn bản cũng không liều mạng.

Mười trong số bảy mươi hai công chúa A Tu La đối đầu với Thập Điện Diêm La, chiếm thế thượng phong.

Sáu mươi hai công chúa A Tu La còn lại giết cho đám Dạ Xoa và Quỷ sai kia kinh hồn bạt vía.

Tộc A Tu La không hổ danh là chủng tộc hiếu chiến nhất Hồng Hoang, vừa giao thủ đã áp đảo quân đội Địa Phủ.

Chưa đánh được bao lâu, bốn vị Bồ Tát đã bị Minh Hà Lão Tổ đánh cho kim thân ảm đạm.

Tứ Đại Phán Quan, Ngũ Phương Quỷ Đế, Thập Điện Diêm La

đều bị thương.

Vô tận Dạ Xoa, Quỷ sai bị tàn sát mấy chục tỷ.

Lục Đạo Luân Hồi chấn động, tiếng la hét chém giết xé rách màng nhĩ.

Một ngày sau, đại quân A Tu La đánh cho mười tám tầng địa ngục sụp đổ, Địa Phủ thất thủ chín phần mười, đại quân Phật môn thảm bại. .....

"Tiệt Thiên Chỉ!" Theo tiếng hét lớn của Đế Phượng Thiên.

Ngoài Tam Thập Tam Thiên, một ngón tay vàng khổng lồ vô tận hiện ra giữa không trung.

Ngón tay khổng lồ đó như một vì sao, tỏa ra uy áp kinh khủng vô tận.

Trên toàn bộ ngón tay vàng phủ đầy những minh văn cổ xưa tang thương, pháp tắc lưu chuyển không ngừng.

Ngay cả trên Hồng Hoang đại địa cũng có thể nhìn thấy một vệt vàng đó.

So với ngón tay vàng chỉ còn một nửa mà Đế Phượng Thiên thi triển khi chém giết Đông Vương Công, nó mạnh hơn vô số lần.

Quả nhiên lúc đó tu vi không đủ, không thể phát huy hết uy lực vốn có của pháp thuật.

"Cho ta nát!" Đế Phượng Thiên hét lớn một tiếng như sấm, tay phải khẽ vung.

Ngón tay vàng khổng lồ ngoài Tam Thập Tam Thiên như một vì sao khổng lồ, trực tiếp ép xuống Hồng Hoang, thẳng chỉ về phía Tu Di Sơn ở Tây Phương.

"Gan lắm!" Chuẩn Đề đại nộ.

Tên tiểu tử này lại dám trực tiếp phá hủy Tu Di Sơn.

Ngay lúc này, từ hướng Bích Du Cung, bốn thanh tuyệt thế sát kiếm đã khóa chặt Chuẩn Đề.

Giống như một chậu nước lạnh dội lên đầu Chuẩn Đề, khiến hắn lập tức tỉnh táo lại.

Đế Phượng Thiên chắc chắn Chuẩn Đề không dám động!

"Hừ!" Chuẩn Đề hừ lạnh một tiếng, Thất Diệu Bảo Thụ quét ra một đạo quang mang bảy màu.

Không phải quét về phía Đế Phượng Thiên, mà quét về phía ngón tay vàng khổng lồ.

Đạo lưu quang bảy màu đó trực tiếp đánh nát ngón tay vàng kinh khủng vô tận kia trên bầu trời Hồng Hoang.

Những điểm vàng rơi xuống Tây Phương, như một trận mưa vàng.

Dù sao Đế Phượng Thiên cũng chỉ có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, cho dù chiến lực vượt xa cùng cảnh giới, nhưng trước mặt Thánh nhân cũng chỉ là một con gà yếu.

Chuẩn Đề tùy tay một cái đã quét bay pháp thuật công kích của hắn cũng là chuyện rất bình thường.

"Ha ha ha, tên lừa ngốc Chuẩn Đề, Tây Phương Giáo hết người rồi sao?

Ta chỉ là một tiểu bối, mà cũng cần một Thánh nhân ra tay?

Chẳng phải để cho chúng sinh Hồng Hoang cười chê sao!" Đế Phượng Thiên vận đủ tu vi, hét câu này rất lớn.

Nói là cả Hồng Hoang đều nghe thấy thì có chút khoa trương, nhưng ít nhất các đại lão đều nghe được.

Lời này rất có lý!

Đế Phượng Thiên là tiểu bối, tiểu bối đánh tới cửa, Tây Phương Giáo cũng nên cử tiểu bối ra nghênh chiến!

Lại là Thánh nhân đích thân ra tay, chẳng phải là mất giá sao?

Mặt Chuẩn Đề đen lại, tức đến bốc khói.

Đế Phượng Thiên thật lanh mồm lanh miệng.

"Tên lừa ngốc Chuẩn Đề, giao tên phản đồ Định Quang Tiên của Tiệt Giáo chúng ta ra đây, hôm nay ta sẽ tha cho Tây Phương Giáo, nếu không, hôm nay ta, Đế Phượng Thiên, thề sẽ huyết tẩy Tây Phương!" Thấy không có ai đáp lời, Đế Phượng Thiên dùng hết tu vi, nói ra những lời tiếp theo.

"Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã thoát ly Tiệt Giáo, quy y Phật môn, ta đã phong Trường Nhĩ Định Quang Tiên làm Định Quang Hoan Hỉ Bồ Tát, ngươi mau chóng rời đi, đừng có hồ đồ dây dưa!" Lần này Chuẩn Đề không nổi giận mắng chửi, mắng nhau với một tiểu bối cũng không vẻ vang gì, ngược lại còn rơi vào thế hạ phong, vì vậy đổi sang nói lý.

"Hừ, Trường Nhĩ Định Quang Tiên thoát ly Tiệt Giáo cũng không hề nói với ta và ba già một tiếng, đó là phản giáo!

Chuẩn Đề ngươi không chỉ đến Đông Phương cướp pháp bảo cướp nhân tài, lại còn dám cướp đến trên đầu Tiệt Giáo chúng ta, thật sự cho rằng Tru Tiên Kiếm của ba ta chỉ để trưng à?" "Hôm nay, ta, Đế Phượng Thiên, nhất định phải tự tay giết chết phản đồ, để rửa sạch nỗi nhục cho Tiệt Giáo!" Giọng nói hùng hồn lại mang theo sát khí ngút trời của Đế Phượng Thiên vang vọng khắp cửu thiên.

Không đợi Chuẩn Đề tiếp tục nói nhảm, Đế Phượng Thiên hét lớn: "Đệ tử Tiệt Giáo, cùng ta giết!" Đế Phượng Thiên dẫn đầu bốn

đại đệ tử thân truyền, sáu đại đệ tử nội môn, trực tiếp xông vào Tu Di Sơn.

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, có gan thì ra tay với ta đi!

Ha ha ha. ....." Trong tiếng cười ngạo nghễ, Đế Phượng Thiên dẫn theo mười vị đệ tử xông vào Tu Di Sơn.

Chuẩn Đề thật sự tức đến muốn hộc máu, định ra tay ngăn cản Đế Phượng Thiên, nhưng bị Tiếp Dẫn ngăn lại.

Chuẩn Đề vội la lên: "Sư huynh, đệ tử Tây Phương Giáo chúng ta không phải là đối thủ của Đế Phượng Thiên!" Tiếp Dẫn chậm rãi nói: "Ngươi muốn nếm thử uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên sư huynh sao?" Chuẩn Đề nhớ lại lần trước bị Tru Tiên Kiếm Trận tùy tiện một kích chém cho thảm hại, nếu không có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên bảo vệ, cũng không biết sẽ bị thương nặng đến mức nào.

Lập tức im lặng.

Lúc này Tây Phương Giáo rất yếu.

Bây giờ Vu Yêu đại kiếp còn chưa qua, cách thời kỳ Phật môn đại hưng không biết còn bao xa.

Phong Thần đại kiếp cũng không có chuyện của Phật môn.

Phật môn đại hưng là chuyện của thời kỳ Tây Du.

Tây Phương Giáo hiện tại, so với các giáo phái Thánh nhân khác chỉ có thể nói một từ: yếu!

Đương nhiên, Nhân Giáo không tính, người ta Nhân Giáo chỉ có một đệ tử, không có gì để so sánh.

Hiện tại đệ tử lợi hại nhất của Tây Phương Giáo tên là Thích Ca Mâu Ni.

Chương 101

Là thủ tịch đại đệ tử của Phật giáo, có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Các Bồ Tát, La Hán khác còn kém xa Thích Ca Mâu Ni, chiến lực hoàn toàn không thể so với mười đại đệ tử Tiệt Giáo do Đế Phượng Thiên dẫn đầu.

Bản thân Đế Phượng Thiên lại là Chuẩn Thánh sơ kỳ, cũng tuyệt đối không phải là người mà Thích Ca Mâu Ni có thể chiến thắng.

Nhưng, người ta đã đánh tới cửa rồi, Thích Ca Mâu Ni cũng chỉ có thể cứng rắn dẫn theo mấy vị Bồ Tát, mấy trăm La Hán, mấy triệu tăng binh Phật môn xông về phía Đế Phượng Thiên.

Khoảnh khắc hai bên giao chiến.

Liền là một trận đồ sát.

Đế Phượng Thiên và Thích Ca Mâu Ni chiến đấu với nhau, những người khác của Tây Phương Giáo căn bản không có ai là đối thủ của mười đại đệ tử Tiệt Giáo.

Đa Bảo Đạo Nhân và Kim Linh Thánh Mẫu đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, phải là Thích Ca Mâu Ni mới có thể miễn cưỡng ngăn cản được.

Thích Ca Mâu Ni đang bị Đế Phượng Thiên đánh tơi bời, làm sao có thể phân thân ra được.

Trong mười đại đệ tử, chỉ có Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên ba người không phải là Đại La Kim Tiên, mà ở Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Thích Ca Mâu Ni sử dụng pháp thân kim thân, thi triển các loại

diệu pháp Phật môn, nhưng đối với Đế Phượng Thiên căn bản không hề hấn gì, căn bản không cần dùng đến Thí Thần Thương, chỉ dựa vào nhục thân đã đánh cho kim thân của Thích Ca Mâu Ni vỡ nát, thảm hại không chịu nổi.

Phải biết rằng sau khi hấp thu tinh huyết của Bàn Cổ, nhục thân của Đế Phượng Thiên cũng ở cấp bậc Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Một pháp thân kim thân của Đại La Kim Tiên, trong mắt Đế Phượng Thiên không đáng một đồng.

Mấy quyền đã đánh nát pháp thân kim thân.

Những Bồ Tát sử dụng Bồ Tát kim thân và những La Hán sử dụng La Hán kim thân, cũng bị mười đại đệ tử đánh cho vỡ nát, lập tức chết thảm một mảnh.

Hôm nay, trên Tu Di Sơn máu chảy thành sông, Bồ Tát khóc ra máu, La Hán bỏ mình, tăng binh thương vong thảm trọng!

Cũng vào lúc này, một vị Bồ Tát toàn thân nhuốm máu bay trở về Tu Di Sơn, diện kiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Chính là thiện thi của Tiếp Dẫn - Đại Thế Chí Bồ Tát.

"Minh Hà Lão Tổ dẫn theo vô số đại quân A Tu La công đánh Địa Phủ, chúng ta thương vong thảm trọng, xin Thánh nhân lập tức chi viện!" Kim thân của Đại Thế Chí Bồ Tát vỡ nát, toàn thân đầy máu, khí tức yếu ớt, rõ ràng là bị Minh Hà Lão Tổ làm thương không nhẹ.

"Lão cẩu Minh Hà to gan!" Phổi của Chuẩn Đề sắp tức nổ tung, nếu Thánh nhân có phổi.

Địa Phủ thất thủ, mắt thấy Thích Ca Mâu Ni Phật sắp bị đánh chết.

Tiếp Dẫn quả quyết nói: "Giao Trường Nhĩ Định Quang Tiên cho

Đế Phượng Thiên, ta lập tức đến Địa Phủ chi viện, đánh lui đại quân A Tu La. .....” “Giao Trường Nhĩ Định Quang Tiên cho Đế Phượng Thiên, ta lập tức đến Địa Phủ đánh lui đại quân A Tu La.” Tiếp Dẫn Thánh nhân quyết định vô cùng quả quyết.

“Sư huynh, không được!

Nếu giao Trường Nhĩ Định Quang Tiên ra, uy nghiêm của Tây Phương Giáo chúng ta sẽ mất hết, đường đường là giáo phái của Thánh nhân lại không bảo vệ được một đệ tử, sẽ bị chúng sinh Hồng Hoang cười chê.” Chuẩn Đề nghe xong vô cùng lo lắng, vội vàng phản bác.

“Sư đệ, mưu đồ Lục Đạo Luân Hồi quan hệ đến đại hưng của Tây Phương Giáo chúng ta, nếu không giao Trường Nhĩ Định Quang Tiên ra, Thích Ca Mâu Ni có thể sẽ bị đánh chết, Đế Phượng Thiên hiện tại cố ý lưu thủ để cho chúng ta thời gian, nếu mất đi kiên nhẫn, Thích Ca Mâu Ni tất chết, cái nào nặng cái nào nhẹ, ngươi không phân biệt được sao?” Giọng điệu của Tiếp Dẫn bình thản, nói xong người đã biến mất không thấy, Chuẩn Đề nghe xong không thể phản bác.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên lúc Đế Phượng Thiên đánh tới đã sợ đến hồn bay phách lạc.

Nhưng hắn cảm thấy có hai vị Thánh nhân Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn che chở, dù Đế Phượng Thiên có kiêu ngạo đến đâu cũng không thể làm gì được hắn.

“Hừ, ngươi có ngông cuồng đến đâu, chẳng lẽ có thể dưới sự che chở của Thánh nhân mà giết được ta sao?” Trường Nhĩ Định Quang Tiên khinh thường cười lạnh, tựa như đang tự trấn an.

“Dừng tay, Trường Nhĩ Định Quang Tiên giao cho ngươi!” Giọng nói của Chuẩn Đề vang lên trong chốc lát, Trường Nhĩ Định Quang Tiên còn chưa kịp phản ứng đã bị một lực lượng không thể chống cự

kéo thẳng ra ngoài Tu Di Sơn.

Lúc này, bên ngoài Tu Di Sơn đã là một cảnh tượng như địa ngục, La Hán tổn thất một nửa, tăng binh chết vô số, Bồ Tát đa số bị trọng thương, chết một người.

"Đừng mà!

Thánh nhân, ta sẽ chết đó!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên sợ đến hồn không phụ thể, la hét kinh hoàng giữa không trung.

Thấy Trường Nhĩ Định Quang Tiên bay ra, Đế Phượng Thiên và mười vị đệ tử Tiệt Giáo cũng dừng tay.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên vừa vặn bay đến trước mặt Đế Phượng Thiên thì dừng lại.

"Quỳ xuống!" Giọng điệu của Đế Phượng Thiên bình thản nhưng lại mang theo uy nghiêm không giận mà uy.

"Phịch" Trường Nhĩ Định Quang Tiên toàn thân run rẩy, trực tiếp quỳ xuống đất.

"Thiếu chủ tha mạng a!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên lập tức cầu xin tha thứ.

Đế Phượng Thiên không thèm để ý, nhìn về phía sâu trong Tu Di Sơn, hét lớn: "Tên lừa ngốc Chuẩn Đề, không phải Tây Phương Giáo các ngươi đã phong Trường Nhĩ làm Hoan Hỉ Bồ Tát sao?

Sao lại vứt hắn ra rồi!

Tây Phương Giáo ngay cả đệ tử nhà mình cũng không bảo vệ sao?" Gương mặt Chuẩn Đề co giật, cố nén xúc động muốn dùng Thất Diệu Bảo Thụ đập chết Đế Phượng Thiên.

Người cũng đã giao cho ngươi rồi, tên tiểu tử này còn muốn thế nào?

Còn chưa xong sao?

Chuẩn Đề quyết định không nói gì, vì hắn phát hiện cả Hồng Hoang này không có ai có thể so sánh được với tên vô sỉ Đế Phượng Thiên này.

"Chúng sinh Hồng Hoang hãy nhìn xem!

Tây Phương Giáo lại không bảo vệ đệ tử nhà mình, sau này ai gia nhập Tây Phương Giáo phải cẩn thận đấy, ở đó không có Thánh nhân che chở đâu." Đế Phượng Thiên vận dụng tu vi, hét rất lớn, giọng nói của hắn vang vọng khắp Tây Phương.

Các đại lão đang theo dõi bên này gần như cười phun ra.

Cảm thấy Đế Phượng Thiên quả nhiên là một nhân tài, là kẻ địch của ngươi, nhưng xem người khác náo nhiệt thật là thú vị.

Tây Phương cũng có ngày hôm nay a!

Chuẩn Đề phát hiện mình đã đánh giá thấp mức độ vô sỉ của Đế Phượng Thiên, xem ra không nói gì cũng không được, hành động làm bại hoại danh tiếng của Tây Phương Giáo này, nhất định phải lên tiếng ngăn cản.

"Đừng có nói bậy, ta chưa từng phong Trường Quang Tiên làm Bồ Tát, hắn chỉ đến Tây Phương Giáo tị nạn, Tây Phương Giáo chúng ta phổ độ chúng sinh, tự nhiên phải thu nhận." Tên vô sỉ Chuẩn Đề lập tức lờ đi lời nói trước đó của mình, tự vả mặt "bôm bốp".

Lời nói của Chuẩn Đề đã giải thích đầy đủ cho câu nói "ta mà ác lên thì ngay cả mặt mình ta cũng vả"!

"Ồ?

Trước đó không phải Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã quy y Phật môn, phong Trường Nhĩ Định Quang Tiên làm Định Quang Hoan Hỉ

Bồ Tát rồi sao?

Sao một lát đã thay đổi rồi?" Giọng điệu của Đế Phượng Thiên đầy vẻ châm chọc.

"Hừ!

Bần tăng có nói đùa với ngươi đâu, là Trường Nhĩ Định Quang Tiên đường đường là đệ tử của ngươi, thiếu chủ Tiệt Giáo lại nổi điên muốn giết hắn, ta mới bất đắc dĩ che chở cho hắn!" Chuẩn Đề là người nổi tiếng không biết xấu hổ trong Lục Thánh, ngay cả lời nói như vậy cũng có thể bịa ra được.

"Ồ?

Không phải người xuất gia không nói dối sao?" Ý vị châm chọc trong lời nói của Đế Phượng Thiên càng nồng đậm.

"Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, nói dối cũng phải nói." Cãi chày cãi cối là sở trường của Chuẩn Đề, nếu không phải da mặt đủ dày, năm đó cũng không thể lừa được bồ đoàn của Hồng Vân Lão Tổ.

"Phải không?" Đế Phượng Thiên liếc nhìn Trường Nhĩ Định Quang Tiên một cái.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên rơi vào thế khó xử, mặc dù Chuẩn Đề đã bán đứng hắn, nhưng Chuẩn Đề là Thánh nhân, hắn cũng không dám chống lại Chuẩn Đề!

"Không phải sao?

Chương 102

Vậy thì chết đi!" Thí Thần Thương đã ở trong tay Đế Phượng Thiên, lập tức sát khí ngút trời, muốn giết chết Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên suýt nữa sợ tè ra quần, lập tức hét lớn: "Phải, là ta, là Chuẩn Đề Thánh nhân lén lút đến Bồng Lai Tiên Đảo tìm ta, tặng ta Phật châu kim châu, nói ta và Phật giáo có duyên, hy vọng ta rời khỏi Tiệt Giáo, đầu quân cho Tây Phương Giáo." Nói rồi, Trường Nhĩ Định Quang Tiên lập tức lấy ra Phật châu kim châu đưa cho Đế Phượng Thiên.

"Gan lắm, lại dám vu khống Thánh nhân!" Chuẩn Đề đại nộ, một tiếng hét như sấm chấn động cửu tiêu.

"Được rồi!

Được rồi!

Đừng diễn nữa, diễn cho ai xem vậy?" Nói rồi Đế Phượng Thiên giơ cao Phật châu kim châu, lớn tiếng nói: "Vạn tộc Hồng Hoang đang nhìn đây, hãy xem cho kỹ hành vi vô sỉ của Tây Phương Giáo, lại dám đào người của Tiệt Giáo, không chừng ngày sau sẽ đào người của các ngươi, các ngươi phải đề phòng đấy!" Các đại lão đang theo dõi đều cảm thấy có lý, lại có thêm nhận thức mới về sự vô sỉ của Tây Phương Giáo.

Chuẩn Đề cảm thấy sắp bị tức đến hôn mê, nhưng Thánh nhân không thể hôn mê.

Chuẩn Đề lần đầu tiên phát hiện mình đã gặp phải một đối thủ "cường đại" như vậy.

Luận về vô sỉ, Đế Phượng Thiên còn vô sỉ hơn Chuẩn Đề.

Luận về lanh mồm lanh miệng, Chuẩn Đề cũng không bằng.

Nếu Chuẩn Đề đọc "Tam Quốc", nhất định sẽ hét lớn một câu: Trời đã sinh Phượng, sao còn sinh Đề!

Lúc này, bốn vị đệ tử đều đã trở về bên cạnh Đế Phượng Thiên.

Từng người đều trừng mắt giận dữ nhìn Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Kim Linh Thánh Mẫu: "Tên phản đồ vô sỉ, đáng chết!" Vô Đương Thánh Mẫu: "Tiệt Giáo chúng ta lại có loại bại hoại này!" Quy Linh Thánh Mẫu: "Ngươi không xứng làm đệ tử của Giáo chủ." Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên nhìn người bạn tốt ngày xưa Trường Nhĩ Định Quang Tiên cũng không nói nên lời.

"Ai!" Ô Vân Tiên thở dài một hơi.

Đế Phượng Thiên nhìn Trường Nhĩ Định Quang Tiên cười nói: "Tốt lắm, vừa rồi rất thành thật." Trường Nhĩ Định Quang Tiên dường như thấy được hy vọng sống sót, lập tức dập đầu nói: "Ta nhất thời hồ đồ, mong Thiếu chủ thứ tội, ta sau này không dám nữa, cầu Thiếu chủ tha cho ta một mạng. ....." "Cốp, cốp, cốp" Tiếng dập đầu rất vang dội.

"Ừm, nể tình ngươi vừa rồi thành thật. ....." Đế Phượng Thiên nói được một nửa thì dừng lại một lát.

"Đa tạ Thiếu chủ!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên càng ra sức dập đầu, tưởng rằng Đế Phượng Thiên sẽ tha cho hắn một mạng.

"Sẽ cho ngươi một cái chết thống khoái!" Đế Phượng Thiên nói nốt nửa câu sau, không hề có chút do dự.

Thí Thần Thương quét ngang, đầu của Trường Nhĩ Định Quang Tiên bay cao lên trời. .....

Ngay khoảnh khắc Thí Thần Thương chạm vào Trường Nhĩ Định Quang Tiên, nguyên thần của hắn đã bị Thí Thần Thương tiêu diệt.

Cái đầu bay cao mấy chục trượng, đôi mắt trên đầu trợn trừng, dường như không thể tin vào những gì đã xảy ra.

Rõ ràng là đệ tử của Thông Thiên Thánh nhân danh tiếng lẫy lừng, là một trong Tùy Thị Thất Tiên, tại sao ta lại rơi vào cảnh ngộ này một cách khó hiểu?

Trường Nhĩ Định Quang Tiên chết mà không hiểu tại sao.

Nhìn cái đầu đầy máu tươi, khóe miệng Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cuối cùng cũng đã dùng kế giết chết được quả bom hẹn giờ này.

Phong Thần đại kiếp lại bớt đi một tai họa.

Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu lúc này vô cùng sảng khoái, tên phản đồ này cuối cùng cũng đã đền tội.

Trong lòng Đa Bảo Đạo Nhân thì vô cùng may mắn.

May mà mình cơ trí, đã lựa chọn thú nhận với Thiếu chủ!

Nếu không hôm nay đầu của mình cũng sẽ bay cao như Trường Nhĩ Định Quang Tiên, nguyên thần tịch diệt.

Lũ lừa ngốc chết tiệt của Tây Phương, dụ dỗ ta phản giáo.

Phản giáo?

Không tồn tại.

Ta, Đa Bảo, đối với Tiệt Giáo trung thành tuyệt đối, lòng này nhật

nguyệt có thể chứng giám, làm sao có thể phản giáo!

Ngay lúc này, Đa Bảo Đạo Nhân thề rằng, cả đời này sẽ không bao giờ phản giáo, kiếp sau cũng không!

Thiếu chủ thật đáng sợ!

Sáu đại nội môn đệ tử thì tâm trạng vô cùng phức tạp.

Đều từng là Tùy Thị Thất Tiên, quan hệ giữa họ tự nhiên rất tốt.

Nhưng Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã làm ra chuyện phản giáo như vậy, bị Thiếu chủ tru sát, họ cũng không có gì để nói.

Nếu là Thông Thiên Giáo Chủ, tất sẽ cho Trường Nhĩ Định Quang Tiên một cơ hội, đổ phần lớn lỗi lầm lên đầu Tây Phương Giáo.

Nhưng Đế Phượng Thiên sẽ không làm vậy, phản đồ là phản đồ, chết sớm ngày nào tốt cho cả Tiệt Giáo ngày đó.

Hôm nay, tên phản đồ Tiệt Giáo lừng lẫy sau này, Định Quang Hoan Hỉ Phật, đã chết!

Thông Thiên Giáo Chủ cuối cùng đã không chọn ra tay can thiệp, mặc dù ông không muốn Trường Nhĩ Định Quang Tiên chết.

Nhưng chuyện tru sát phản đồ, có lý có cứ, một khi thằng nghịch tử nhà mình đã đưa ra quyết định như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không tiện nhúng tay.

"Tây Phương Giáo đáng chết, hại đệ tử của ta!" Ngay lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ sinh ra ác cảm sâu sắc đối với Tây Phương Giáo.

"Kẻ phản bội Tiệt Giáo ta, dù lên trời xanh hay xuống suối vàng, cũng phải giết!" Đế Phượng Thiên bắt lấy đầu của Trường Nhĩ Định Quang Tiên, giơ cao lên, tiếng hét chấn động cửu tiêu.

Tiếng vang vọng khắp Tây Phương mãi không tan, nghe vô cùng

bá khí.

Kể từ sau câu "Phạm Tiệt Giáo ta, dù xa cũng giết", Đế Phượng Thiên lại có thêm một câu nói kinh điển, được lưu truyền rộng rãi ở Hồng Hoang.

Sự mạnh mẽ và vô tình của Đế Phượng Thiên một lần nữa để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng các đại lão.

"Đa Bảo Đạo Nhân thề chết trung thành với Tiệt Giáo, vĩnh viễn không phản giáo!" Không biết tại sao đột nhiên có chút chột dạ, Đa Bảo Đạo Nhân trực tiếp quỳ xuống, lớn tiếng hô vang lòng trung thành với Tiệt Giáo!

Ủa?

Chín vị đệ tử còn lại thấy Đa Bảo làm vậy, trong lòng cũng nghĩ thầm!

"Kim Linh Thánh Mẫu thề chết trung thành với Tiệt Giáo, vĩnh viễn không phản giáo!" "Vô Đương Thánh Mẫu thề chết trung thành với Tiệt Giáo, vĩnh viễn không phản giáo!" "Quy Linh Thánh Mẫu thề chết trung thành với Tiệt. không phản giáo!" "Ô Vân Tiên thề. ....." "....." Chín vị đệ tử còn lại lần lượt quỳ xuống, biểu đạt lòng trung thành.

"Đi!" Đế Phượng Thiên nói với giọng bình thản.

Sau đó lại nhìn về hướng Tu Di Sơn, lớn tiếng nói: "Tên vô sỉ Chuẩn Đề, lần sau còn dám đưa tay vào Tiệt Giáo của ta, ta, Đế Phượng Thiên, nhất định sẽ phá nát Tây Phương Giáo của ngươi, giết sạch đệ tử Tây Phương Giáo, cứ thử xem!" Lời nói của Đế Phượng Thiên tràn đầy sát ý, đối mặt với một Thánh nhân không hề có chút kính ý nào.

Nhưng Chuẩn Đề lại bị Đế Phượng Thiên khắc chế đến chết,

không hề lên tiếng phản bác.

Ngay lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng nhìn Đế Phượng Thiên càng không thuận mắt, không phải vì Chuẩn Đề bị sỉ nhục, mà vì tên tiểu tử này quá không tôn trọng Thánh nhân, hôm nay làm vậy với Chuẩn Đề, ngày sau khó tránh khỏi cũng dám làm vậy trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chuẩn Đề coi như không nghe thấy gì, nếu tiếp tục đối chọi với Đế Phượng Thiên, sợ sẽ bị tức chết.

Chương 103

Càng sợ không nhịn được ra tay, rồi bị Tru Tiên Kiếm Trận hành hạ.

Thấy không có ai đáp lại, Đế Phượng Thiên vung tay nói: "Về Bồng Lai Tiên Đảo, treo đầu của Trường Nhĩ Định Quang Tiên ở cổng năm trăm năm, để làm gương!" Hôm nay, uy danh của Đế Phượng Thiên và Tiệt Giáo lại một lần nữa truyền khắp Hồng Hoang.

Dẫn theo mười vị đệ tử, giết cho Tây Phương Giáo máu chảy thành sông, ép buộc Thánh nhân phải giao ra Trường Nhĩ Định Quang Tiên, và trực tiếp chém giết Trường Nhĩ Định Quang Tiên ngay tại cổng vào Tu Di Sơn, Chuẩn Đề Thánh nhân bị mắng đến không còn lời nào để đáp lại.

Thanh thế của Tây Phương Giáo giảm mạnh, là một ngày Tiệt Giáo nở mày nở mặt.

Đế Phượng Thiên tạm thời không biết hôm nay thuận lợi như vậy, là có sự trợ giúp thần thánh của Minh Hà Lão Tổ, khiến Tiếp Dẫn phải chạy đến Lục Đạo Luân Hồi ngay lập tức.

Nếu Đế Phượng Thiên biết được, nhất định sẽ giơ ngón tay cái lên nói một câu: Lão cẩu Minh Hà, làm tốt lắm. ..... -------- Lúc Tiếp Dẫn Thánh nhân đến Lục Đạo Luân Hồi.

Đệ tử Phật môn chết vô số, kim thân của Địa Tạng Vương và hai vị Bồ Tát khác đã vỡ nát, khí tức yếu ớt đến cực điểm, nếu đánh tiếp sẽ bị Minh Hà Lão Tổ đánh chết tươi.

"A Di Đà Phật!" Tiếp Dẫn tức giận từ trong lòng, một thứ giống như cây chùy lấp lánh kim quang như một luồng lưu quang mạnh mẽ đập về phía Minh Hà Lão Tổ.

Tiếp Dẫn Thần Chung, là pháp bảo cộng sinh của Tiếp Dẫn Thánh nhân, thuộc về Tiên thiên linh bảo.

Tiếp Dẫn không nói một lời thừa thãi nào, liền trực tiếp ra tay, có thể thấy Tiếp Dẫn thực ra là một Thánh nhân tâm ngoan thủ lạt.

Thánh nhân ra tay, dù chỉ là một đòn tùy tiện, đâu phải chuyện đùa?

Theo sau cú ra tay của Tiếp Dẫn, cả Lục Đạo Luân Hồi đều run rẩy chấn động.

Minh Đình Hậu Thổ khẽ nhíu mày, nhìn về phía Tiếp Dẫn.

Trong lòng nghĩ Tây Phương Giáo càng ngày càng quá đáng, ngay cả Thánh nhân cũng hạ mình ra tay?

Minh Hà Lão Tổ lập tức có cảm ứng, lập tức dùng Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên phòng ngự.

"Đông" một tiếng vang trầm đục truyền khắp Lục Đạo, vô số A Tu La và Quỷ sai tu vi thấp kém đều nổ tung thành từng đám sương máu.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên tuy là Tiên thiên chí bảo, Minh Hà Lão Tổ cũng có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nhưng Thánh nhân là Thánh nhân, dưới Thánh nhân đều là kiến hôi!

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên bị chấn bay về vô tận Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ bị Tiếp Dẫn Thần Chùy trực tiếp đập nát.

"Rút!" Trước khi chết, Minh Hà Lão Tổ đã hạ lệnh rút lui.

Tứ Đại Ma Vương dẫn theo đại quân A Tu La nhanh chóng rút lui, thủy triều máu vô tận dần dần tan biến. .....

Một trận đại chiến kinh thiên động địa đã hạ màn theo sau cú ra tay của Tiếp Dẫn Thánh nhân.

Giữa trung tâm vô tận Huyết Hải, một bóng người chậm rãi ngưng tụ lại, khí tức rõ ràng yếu ớt hơn trước rất nhiều.

Huyết Hải không khô, Minh Hà không chết.

Mặc dù không chết, nhưng ngưng tụ lại thân thể, cũng phải để Minh Hà Lão Tổ điều dưỡng mấy vạn năm.

"Tây Phương Giáo vô sỉ, Tiếp Dẫn vô sỉ, ngay cả Thánh nhân cũng đích thân hạ tràng, lão tổ ta không cam tâm!" Minh Hà Lão Tổ phát ra tiếng gào thét phẫn nộ, vô tận Huyết Hải như sóng thần điên cuồng dâng trào.

"Đợi ngày lão tổ ta chứng đạo, nhất định sẽ nhổ tận gốc Tây Phương Giáo!" Hai mắt Minh Hà Lão Tổ đỏ ngầu, đối với chiến thắng sắp trong tầm tay lại bị Tiếp Dẫn một chùy đánh tan, vô cùng không cam tâm.

Hướng Địa Phủ, một bóng người màu trắng chậm rãi xuất hiện trước mặt Tiếp Dẫn Thánh nhân, ánh mắt vô cùng băng giá. .....

Một bóng người màu trắng chậm rãi xuất hiện trước mặt Tiếp Dẫn Thánh nhân, ánh mắt lạnh lẽo đến cực điểm.

Hậu Thổ thanh lãnh tuyệt thế nhìn Tiếp Dẫn Thánh nhân, chậm rãi lên tiếng: "Tây Phương giáo không coi Hậu Thổ ta ra gì sao?" Tiếp Dẫn hai tay chắp lại, từ tốn nói: "Hậu Thổ Thánh nhân nói quá lời rồi, bần tăng thấy đệ tử gặp nạn nên bất đắc dĩ mới phải ra tay." Ngay sau đó, y lại quay đầu nói với Địa Tạng Vương và các vị Bồ Tát khác: "Các ngươi hãy dẫn đại quân rời đi, đi trước xuống dưới trị thương." "Cẩn tuân Thánh nhân lệnh." Địa Tạng Vương dẫn theo thế lực còn sót lại của Địa phủ đi trị thương.

Hậu Thổ lạnh nhạt nói: "Nếu mỗi Thánh nhân đều ra tay trong Lục Đạo Luân Hồi của ta như vậy, thì thể diện của bản thánh còn đâu?" Hậu Thổ chất vấn là chuyện hết sức bình thường, Lục Đạo Luân Hồi vốn là địa bàn của nàng.

Giống như có Thánh nhân nào đó cứ nhất quyết đến Bích Du Cung đánh nhau, Thông Thiên Giáo Chủ cũng sẽ vác kiếm ra chém người.

Tây Phương giáo cho đám tiểu bối vào Lục Đạo Luân Hồi thì được, Hậu Thổ ta có thể coi như không thấy.

Trong mắt Thánh nhân, diệt đám sâu kiến đó chỉ là một ý niệm.

Nhưng Thánh nhân tự mình ra tay thì không được.

Một Thánh nhân đường đường lại ra tay đánh lớn trên địa bàn của ta, Hậu Thổ ta không cần mặt mũi sao?

Đánh nhau trong Lục Đạo của ta, không truyền một tiếng, không báo một lời, trực tiếp ra tay, ngươi đặt Hậu Thổ ta ở đâu?

Tiếp Dẫn biết mình xuống Lục Đạo Luân Hồi đã chạm đến giới hạn của Hậu Thổ, bèn khuyên giải: "Bần tăng thực sự là hành động bất đắc dĩ, mong Hậu Thổ Thánh nhân lượng thứ." Tiếp Dẫn không sợ Hậu Thổ, chỉ là không muốn trở mặt với nàng, điều đó không có bất kỳ lợi ích nào cho bố cục sau này của Tây Phương giáo.

"Hành động bất đắc dĩ?

Liên quan gì đến bản thánh?

Bản thánh chỉ biết các ngươi không coi ta, một vị Thánh nhân, ra gì!" Ánh mắt Hậu Thổ hơi lạnh đi, hoàn toàn không để tâm đến lời giải thích của Tiếp Dẫn.

Đừng tưởng rằng Hậu Thổ có tính tình tốt nhất trong Thập Nhị Tổ Vu mà dễ bắt nạt, đó là so với các Tổ Vu khác mà thôi.

Thực tế, tính tình của Hậu Thổ còn tệ hơn Nữ Oa nhiều.

Dù sao trong huyết dịch cũng chảy dòng máu Vu tộc, tính tình không bạo liệt một chút thì thật có lỗi với dòng máu đang chảy trong người.

"Hôm nay bần tăng lỗ mãng, bần tăng xin rời đi." Tiếp Dẫn vẫn không nổi giận, đây cũng là lý do y phải tự mình xuống đây.

Nếu để Chuẩn Đề xuống, có lẽ lúc này Chuẩn Đề đã đánh nhau với Hậu Thổ rồi.

Tiếp Dẫn sớm đã đoán được Hậu Thổ chắc chắn sẽ nổi giận.

"Hôm nay bản thánh sẽ cho ngươi biết, Hậu Thổ ta cũng là Thánh nhân!" Gương mặt Hậu Thổ Thánh nhân lạnh như sương, một luồng thánh uy mạnh mẽ được phóng ra, ép về phía Tiếp Dẫn Thánh nhân.

Trong nháy mắt...

Lục Đạo Luân Hồi run rẩy, Hồng Hoang đại địa chấn động không ngừng.

Một luồng thánh áp cực kỳ mạnh mẽ bao trùm khắp Hồng Hoang.

Hậu Thổ không được phép rời khỏi Luân Hồi.

Nhưng Hồng Quân đâu có nói, Thánh nhân khác đến Luân Hồi, nàng cũng không được ra tay.

"...?" "Thánh uy, là thánh uy!

Vị Thánh nhân nào ra tay vậy?" "Hình như là hướng Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ Thánh nhân!" "Hậu Thổ Thánh nhân?

Vị Thánh nhân bị Đạo Tổ trấn áp tại Luân Hồi đó sao?" "Thật đáng sợ, Hậu Thổ Thánh nhân lại mạnh đến thế ư?" "..." Theo cơn chấn động của Hồng Hoang, trên Cửu Thiên sấm sét không dứt, Tứ Hải gào thét.

Chúng sinh Hồng Hoang bắt đầu bàn tán trong cơn kinh hoàng tột độ.

Hậu Thổ vì vừa thành Thánh đã bị Hồng Quân trấn áp vĩnh viễn tại Luân Hồi, nên chúng sinh Hồng Hoang gần như chưa từng thấy nàng ra tay.

Thời gian dần trôi, thậm chí có người đã quên đi sự tồn tại của Hậu Thổ, chỉ biết ngoài Đạo Tổ ra, thế gian có Lục Thánh.

Chương 104

Thánh nhân thứ tám của Hồng Hoang, Hậu Thổ, đã dần bị người đời lãng quên.

Đối mặt với thánh áp của Hậu Thổ, Tiếp Dẫn không buồn không vui, sắc mặt bình tĩnh.

"A Di Đà Phật!" Một luồng thánh áp từ trên người Tiếp Dẫn bùng nổ.

Hai luồng thánh áp lập tức gặp nhau, va chạm vào một chỗ.

"Ầm!" Toàn bộ Lục Đạo Luân Hồi chấn động điên cuồng, vô số ác quỷ gào khóc không ngớt.

Huyết hải dưới ảnh hưởng của thánh uy sôi trào không ngừng, Thập Bát Tầng Địa Ngục gần như sụp đổ.

Trên Cửu Thiên, vô số tia sét đánh xuống đại địa, tức thì chiếu sáng cả Hồng Hoang.

Tại Huyết Hải, tộc A Tu La của Minh Hà và thế lực Phật môn còn sót lại trong Địa phủ đều kinh ngạc quay đầu nhìn về phía hai vị Thánh nhân.

Hồng Hoang đại địa nứt toác, vạn tộc đều quỳ rạp trên mặt đất, sợ hãi đến trắng cả mặt.

Các Thánh nhân khác cũng ngay lập tức chú ý đến tình hình ở Lục Đạo Luân Hồi, ai nấy đều kinh ngạc vì Hậu Thổ lại dám ra tay với Tiếp Dẫn.

Hậu Thổ chỉ là Công đức Thánh nhân, theo lý thì thực lực không bằng Tiếp Dẫn Thánh nhân.

Đế Phượng Thiên mở Xích Kim Thần Đồng, nhìn về hướng Lục Đạo Luân Hồi, mỉm cười nói: "Vị lão bà này của ta hung hãn thật a!" Dần dần, Tiếp Dẫn có chút kinh ngạc.

Thực lực của Hậu Thổ dường như được tăng cường trong Lục Đạo Luân Hồi, khó trách nàng có đủ tự tin để ra tay.

Hậu Thổ hóa Luân Hồi, Lục Đạo Luân Hồi do một tay nàng sáng tạo, trong đó lại tập hợp vô số anh hồn và sát khí.

Được sức mạnh của Lục Đạo Luân Hồi gia trì, thực lực của Hậu Thổ tự nhiên tăng vọt.

Có thể nói một cách chắc chắn, trong Lục Đạo Luân Hồi, ngoài Đạo Tổ ra, Hậu Thổ không sợ bất kỳ Thánh nhân nào.

Đương nhiên, chỉ giới hạn trong Lục Đạo Luân Hồi, một khi ra khỏi đó, Hậu Thổ vẫn yếu hơn các Thánh nhân khác một bậc.

"Hậu Thổ ta, cũng là Thánh nhân!" Giọng nói thanh lãnh không chút tình cảm của Hậu Thổ vang vọng khắp Lục Đạo Luân Hồi và Hồng Hoang đại địa.

Cả Hồng Hoang triệt để sôi trào!

Vị Hậu Thổ Thánh nhân vốn im hơi lặng tiếng, vừa thành Thánh đã bị Đạo Tổ trấn áp, lại có thể mạnh mẽ bá đạo đến thế sao?

Cũng phải.

Nàng vốn là Tổ Vu a!

Có thấy vị Tổ Vu nào không mạnh mẽ đâu?

Huống chi, Hậu Thổ đã thành Thánh.

Kể cả Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Chuẩn Đề, những Thánh nhân này đều không ngờ Hậu Thổ lại mạnh mẽ đến vậy.

Không ra tay thì thôi, một khi ra tay liền kinh động người khác, dám trực tiếp đối đầu với Thiên Đạo Thánh nhân.

Theo câu nói đó, thánh uy của Hậu Thổ lại lần nữa tăng vọt.

Tiếp Dẫn cảm thấy một tia áp lực.

"A Di Đà Phật." Kim quang trên người Tiếp Dẫn Thánh nhân chợt lóe sáng, chiếu rọi khiến toàn bộ sinh linh trong Lục Đạo Luân Hồi không thể mở mắt.

Vô số ác quỷ tan thành tro bụi.

Theo kim quang lan tỏa, thánh uy của Tiếp Dẫn cũng vào lúc này điên cuồng tăng vọt.

Hai luồng thánh uy hủy thiên diệt địa lại một lần nữa đối kháng ngang tài ngang sức.

Dù hai vị Thánh nhân đều bình tĩnh đứng tại chỗ, không sử dụng bất kỳ pháp thuật hay thần thông nào, nhưng kiểu đối kháng thuần túy bằng thánh áp này cũng cực kỳ hung hiểm.

Nếu một bên thánh uy mạnh hơn, bên còn lại rất dễ bị phản phệ.

Thánh nhân đối đầu, không dùng pháp thuật, không dùng thần thông, không dùng pháp bảo, cũng đủ khiến vạn tộc Hồng Hoang run rẩy quỳ lạy, không dám thở mạnh.

Khi thánh uy của hai vị Thánh nhân tăng lên, Hồng Hoang đại địa nứt ra như mạng nhện từ bốn phương tám hướng, trên Cửu Thiên ức vạn điện xà cuộn trào sấm sét không ngớt, nước Tứ Hải đổ ngược vào Hồng Hoang đại địa, vô số sinh linh lầm than!

Thánh nhân nổi giận, thiên địa biến sắc, tử thương vô số!

Cuối cùng, hai luồng thánh uy dần dần lắng xuống.

Không ai biết vị Thánh nhân nào chiếm thế thượng phong, cũng

không ai dám hỏi.

"Trừ phi Hậu Thổ ta cho phép, sau này bất kỳ Thánh nhân nào cũng không được đặt chân vào Lục Đạo Luân Hồi một bước!" Giọng nói của Hậu Thổ truyền khắp cửu thiên thập địa, giọng nói đó băng lãnh, mạnh mẽ, bá đạo, không hề có tình cảm!

Hồng Hoang vạn tộc xôn xao, các vị Thánh sắc mặt cổ quái.

Vốn dĩ các Thánh nhân này chưa từng coi Hậu Thổ ra gì.

Kết quả, độ cứng của Hậu Thổ Thánh nhân vượt xa tưởng tượng của họ.

Hôm nay, Hậu Thổ đã nói rõ ràng, rành mạch cho chúng sinh Hồng Hoang biết, trời đất Hồng Hoang này, có vị Thánh nhân thứ tám, Hậu Thổ.

Đối với sự mạnh mẽ của Hậu Thổ, Hồng Quân Đạo Tổ không hề can thiệp.

Chỉ cần Hậu Thổ ngoan ngoãn ở trong Lục Đạo Luân Hồi, những chuyện khác Hồng Quân tuyệt đối không hỏi đến.

Đế Phượng Thiên bế quan vạn năm, do không có Đại Đạo Quả Thực nên việc tham ngộ Ám chi Đại Đạo tiến triển chậm chạp, vẫn dừng lại ở Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Tiếp theo chỉ cần tham ngộ Đại Đạo, liền có thể lợi dụng Đại Đạo pháp tắc để đề thăng cảnh giới, trực tiếp bỏ qua giai đoạn trảm tam thi.

Thế nhưng, cũng có một vấn đề, đó là cảnh giới tăng trưởng quá mức chậm chạp.

"Xem ra phải dừng lại ở Chuẩn Thánh sơ kỳ một thời gian dài rồi." Đế Phượng Thiên lẩm bẩm, nhưng cũng không quá thất vọng, dù

sao có được tất có mất.

Hiện tại tuy tiến triển chậm, nhưng nếu có duyên chứng được Đại Đạo Thánh nhân, mọi thứ đều đáng giá.

Cách thăng cấp này, ở cùng cấp Chuẩn Thánh gần như vô địch, lại thêm Thí Thần Thương phụ trợ, vượt một cấp chiến thắng đối thủ cũng có thể làm được.

Dù sao Hỗn Độn Linh Bảo thực sự quá hiếm thấy và quá bá đạo, nếu không có pháp bảo phòng ngự cấp Tiên Thiên Chí Bảo trở lên thì căn bản khó mà phòng ngự.

Vượt hai cấp thì hơi khó khăn một chút, miễn cưỡng có thể đánh một trận, nhưng chưa chắc đã thắng.

Nhưng một vạn năm cũng không phải không có thu hoạch, hắn cũng đã đề cao được một chút tham ngộ về Ám chi Đại Đạo, tuy rằng còn cách xa cấp thứ ba - Xâm Hắc.

Đế Phượng Thiên cấp thiết cần Đại Đạo Quả Thực.

Có Đại Đạo Quả Thực, nguyên thần đối với lý giải Đại Đạo sẽ vô cùng thông suốt.

Lấy một ví dụ, tương đương với ức vạn tinh thần đồng thời vận chuyển, nếu không có Đại Đạo Quả Thực thì chỉ có trăm vạn ngôi sao đang vận chuyển.

Giống như một cái máy tính, dùng phần mềm gian lận để tăng tốc độ CPU lên hàng triệu lần.

Cũng phải, không có Đại Đạo Quả Thực, cho dù với tư chất vô thượng của Đế Phượng Thiên, muốn lĩnh ngộ giai đoạn cuối cùng của Ám chi Đại Đạo cũng phải đợi đến thiên hoang địa lão.

Khó trách từ trước đến nay chưa có ai chứng được Đại Đạo

Thánh nhân.

Quá khó!

Gần như là một nhiệm vụ bất khả thi.

Chương 105

Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Chưa biết.

Tu vi: Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đại Đạo: Ám chi Đại Đạo (giai đoạn Hôn Ám), Trận chi Đại Đạo (nhập môn).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng chi thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), mảnh vỡ Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (x3), Phật Chủ Kim Châu (Hậu Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Nhân Sâm Quả (một trong thập đại linh căn khai thiên), Hoàng Trung Lý quả thực (x1), Cực phẩm Tăng Phúc Đan (x1).

Lướt qua bảng thông tin cá nhân, phát hiện Phật Chủ Kim Châu đã xuất hiện, là Hậu Thiên Chí Bảo, phẩm cấp cũng không tệ.

Dù sao cũng là đồ của Thánh nhân dùng, quả thực cũng phải đạt đến cấp Hậu Thiên Chí Bảo.

Đợi khi có được Hỗn Độn Niêm Kim, liền có thể hợp thành Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên hoàn chỉnh từ các mảnh vỡ.

Nhưng cảnh giới trì trệ mãi không thể thăng cấp, cũng không biết khi nào lựa chọn của hệ thống mới mở ra.

Đế Phượng Thiên hiện tại đều có nhu cầu đối với Đại Đạo Quả Thực và Hỗn Độn Niêm Kim.

Đế Phượng Thiên quyết định kết thúc bế quan, nếu cứ bế quan mãi thì không biết đến năm nào tháng nào.

Sau khi xuất quan, phát hiện Hi Hòa, Thường Hi, Đát Kỷ, Ngao Sương đều đang bế quan.

Có chút nhàm chán, Đế Phượng Thiên uống vài ngụm linh tửu, ăn một ít linh quả, quyết định đi dạo Hồng Hoang một chuyến.

Xuyên không nhiều năm như vậy, Hồng Hoang rộng lớn, vẫn chưa có thời gian đi dạo cho tử tế.

Hắn phần lớn đều ở Đông Hải, sau đó thì đến Bàn Cổ Thần Điện ngoài Bất Chu Sơn nhiều hơn.

Đi Thiên Đình một lần, còn lại phần lớn thời gian đều loanh quanh khu vực Đông Hải.

Bây giờ tu vi đã tăng, không cần phiền lão đa lúc nào cũng bảo vệ, đã đến lúc ra ngoài xem xem.

Đế Phượng Thiên hóa thành một đạo cầu vồng, trực tiếp lao ra khỏi Bồng Lai Tiên Đảo.

Đế Phượng Thiên định đến các hải vực khác xem thử.

Tây Hải không có gì để đi, từ sau trận chiến giữa La Hầu và Hồng Quân, y tự bạo khiến Tây phương cằn cỗi vô cùng, Tây Hải ngoài nước biển ra, chắc cũng chẳng có gì đáng xem.

Nam Hải năm xưa là địa bàn của Phượng tộc.

Sau Long Hán sơ kiếp, Nam Hải chắc cũng vắng vẻ bóng người.

Đế Phượng Thiên quyết định đi Nam Hải một chuyến.

Dưới tốc độ của Hóa Hồng chi thuật, mấy năm sau, Đế Phượng Thiên đã đến Nam Hải.

Nam Hải, biển cả vô tận, mênh mông như Đông Hải.

Trên đường đi, Đế Phượng Thiên ngoài Yêu tộc ra, chẳng thấy gì khác.

Bây giờ Yêu tộc đã thực sự phân bố khắp các nơi ở Hồng Hoang.

Vu tộc tuy hiện tại cũng là nhân vật chính của trời đất, nhưng do số lượng không nhiều, không thể thấy được cảnh tượng Vu tộc ở khắp nơi.

Nam Hải, một con Phượng tộc cũng không thấy, Phượng tộc tuyệt chủng rồi sao?

Không đến mức đó chứ?

Đông Hải còn có bao nhiêu Long tộc kia mà!

Đế Phượng Thiên mở Xích Kim Thần Đồng, nhìn quanh bốn phía, thấy ở trung tâm Nam Hải có một hòn đảo lớn, trên đảo có một ngọn núi lửa khổng lồ.

Bất Tử Hỏa Sơn!

Đó chính là nơi cư ngụ của Phượng tộc năm xưa sao?

Ngọn núi lửa lớn thật!

To bằng Bồng Lai Tiên Đảo rồi.

Đế Phượng Thiên chuyển tầm mắt, đột nhiên phát hiện phía trước trăm vạn dặm có mấy Yêu tộc tụ tập một chỗ, dường như còn có một con phượng hoàng.

"Hôm nay, bản yêu tướng xem ngươi chạy đi đâu!" Một tên hùng yêu lưng hùm vai gấu cầm đầu đang nhìn chằm chằm vào một con

phượng hoàng khổng lồ phía trước và triển khai thế công.

Hùng yêu có một cái đầu gấu, toàn thân đầy lông lá, nhưng lại có thân thể hình người, trông rất hung tợn.

Một Yêu tướng có thực lực Thái Ất Kim Tiên viên mãn, dẫn theo mấy trăm yêu binh có tu vi từ Thái Ất Huyền Tiên đến Kim Tiên không đồng đều.

Tên hùng yêu đó tay cầm một cây lang nha bổng khổng lồ, lang nha bổng là pháp bảo không nhập lưu, tên là Hám Sơn Bổng.

Trước đây, pháp bảo ở Hồng Hoang từ cao cấp đến thấp cấp được phân chia: Hồng Mông Chí Bảo, Hỗn Độn Chí Bảo, Hỗn Độn Linh Bảo, Tiên Thiên Chí Bảo, Tiên Thiên Linh Bảo, Hậu Thiên Chí Bảo, Hậu Thiên Linh Bảo.

Nhưng sau Hậu Thiên Linh Bảo, còn có hai cấp độ, là: pháp bảo nhập lưu và pháp bảo không nhập lưu.

Hám Sơn Bổng chính là pháp bảo không nhập lưu.

Đừng thấy pháp bảo không nhập lưu, nhưng đã được gọi là pháp bảo, chắc chắn cũng mạnh hơn binh khí bình thường.

Hùng yêu tay cầm Hám Sơn Bổng, vung lên vun vút, chấn động khiến nước biển gần đó liên tục nổ tung, cộng thêm mấy trăm yêu binh hỗ trợ tấn công bên cạnh, con phượng hoàng khổng lồ tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ mình đầy thương tích, khó mà chống đỡ.

"Các tiểu đệ, lên cho ta, hôm nay hùng gia gia dẫn các ngươi ăn thịt phượng hoàng, ha ha ha..." Tiếng cười lớn của hùng yêu truyền khắp bốn phương, vang vọng ở Nam Hải hồi lâu không tan.

Yêu binh càng ra sức hơn, thịt phượng hoàng a!

Không phải lúc nào cũng được ăn.

“Nếu ở thời thượng cổ, các ngươi trước mặt Phượng tộc ta như sâu kiến, sao dám ở trước mặt ta làm càn như vậy!” Con phượng hoàng khổng lồ mình đầy thương tích cất tiếng người, là giọng của một nữ tử, tựa như vô cùng bi phẫn.

Đó là một loại bi ai của hoàng giả vốn cao cao tại thượng, nay lại bị nô tài giẫm dưới chân!

Tình hình của Phượng tộc xem ra còn tệ hơn Long tộc, ít ra Long Cung còn có hàng chục triệu Long tộc sinh sống.

Từng giọt máu màu vàng óng từ trên người phượng hoàng nhỏ xuống.

“Xèo!” Nước biển bên dưới bốc lên từng luồng khói xanh, máu của phượng hoàng chí dương, hiệu quả như quả cầu lửa rơi vào nước biển.

“Ha ha ha, thượng cổ?

Phượng hoàng nhất tộc sớm đã sa sút, bây giờ là thiên hạ của Yêu tộc chúng ta, ngoan ngoãn chịu chết đi!” Hùng yêu cười không ngớt, bây giờ Phượng tộc còn không bằng Long tộc, còn dám gọi chúng ta là sâu kiến?

Không biết tự lượng sức mình!

“Tiểu thư, xin lỗi, ta không tìm được Tam Quang Thần Thủy, Phượng tộc ta, sao lại đến nông nỗi này a...” Con phượng hoàng khổng lồ chậm rãi nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết giáng xuống.

Thân mang trọng thương không còn sức tái chiến, sự kiêu ngạo ăn sâu vào xương tủy của Phượng tộc khiến nó không cam lòng chết trong tay một đám yêu quái hôi hám.

Chương 106

Sau đó...

đợi rất lâu, cái chết vẫn chưa đến.

Con phượng hoàng mở mắt ra, trước mặt xuất hiện một bóng lưng thẳng tắp của một nam tử áo đen...

“Kiểm tra thấy Phượng tộc đang bị Yêu tộc bắt nạt, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Coi như không thấy, làm như không có chuyện gì, thưởng thần thông Thiên Cương Tam Thập Lục Biến.” “Hai: Thấy chuyện bất bình, rút đao tương trợ, thưởng Hỗn Độn Niêm Kim.” Cần phải chọn sao?

Đang lúc cần Hỗn Độn Niêm Kim, Đế Phượng Thiên lập tức chọn phương án thứ hai.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Hỗn Độn Niêm Kim!” “Gợi ý: Xin túc chủ hoàn thành nhiệm vụ sớm nhất có thể, nếu không hệ thống sẽ thu hồi phần thưởng.” “Gợi ý: Kiểm tra thấy túc chủ đã có đủ ba mảnh vỡ Hỗn Độn Thanh Liên, có thể dùng Hỗn Độn Niêm Kim để hợp thành bản hoàn chỉnh của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, có dung hợp không?” “Dung hợp!” “Đinh!

Đang dung hợp 1%... 30%... 50%... 70%...

Dung hợp thành công, chúc mừng túc chủ nhận được bản hoàn chỉnh của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.” Ngay sau đó, Đế Phượng Thiên hóa thành một đạo cầu vồng, trực tiếp chắn trước mặt con phượng hoàng kia.

Con phượng hoàng đang chờ chết mở mắt ra, liền thấy một bóng

người áo đen thẳng tắp.

"Keng!" Cây Hám Sơn Bổng không nhập lưu đó đập vào đầu Đế Phượng Thiên.

Sau đó...

Hám Sơn Bổng trực tiếp nổ tung, còn Đế Phượng Thiên thì không có một chút cảm giác nào.

Nếu một Thái Ất Kim Tiên có thể đả thương được Chuẩn Thánh thì mới là chuyện lạ.

Cho dù đứng yên để một Thái Ất Kim Tiên đánh mấy kỷ nguyên hội, cũng tuyệt đối không thể bị thương một chút nào.

Tên hùng yêu ngây người, nhìn cây Hám Sơn Bổng đã nổ tung trong tay, rồi lại nhìn Đế Phượng Thiên, có chút ngơ ngác.

Tuy không biết tu vi cụ thể của nam tử áo đen trước mặt, nhưng chắc chắn là cấp bậc Đại La Kim Tiên, điểm này tên hùng yêu vẫn biết.

Mấy trăm yêu binh gần đó cũng trợn mắt há mồm, không hiểu từ đâu lại chui ra một đại lão.

Nam Hải có tồn tại như vậy sao?

"Tiên...

Tiên trưởng tha mạng... ta... ta không cố ý." Hùng yêu thấy mình vừa mới đập vào đầu Đế Phượng Thiên một cái, tuy Đế Phượng Thiên không sao, nhưng hắn cũng sợ chết khiếp.

Mấy trăm tiểu binh gần đó run lẩy bẩy không dám nói lời nào.

"Ta... ta là yêu tướng dưới trướng Hạt Ma Vương, xin tiên trưởng nể mặt Hạt Ma Vương..." Đế Phượng Thiên chưa nói một lời, tên hùng yêu sợ hãi tiếp tục cầu xin, tiện thể lôi lão đại của mình ra để uy

hiếp.

Ở Hồng Hoang, Hạt Ma Vương, Ngưu Ma Vương, Hổ Ma Vương, Báo Ma Vương... nhiều không đếm xuể.

Đế Phượng Thiên cũng không biết Hạt Ma Vương của tên hùng yêu này là con nào.

Lời của hùng yêu chưa nói xong đã bị Đế Phượng Thiên ngắt lời.

"Ồn ào!" Đế Phượng Thiên phóng ra một tia uy áp Chuẩn Thánh, tên hùng yêu và mấy trăm yêu binh lập tức nổ tung thành từng đám sương máu, mưa máu chậm rãi rơi xuống Nam Hải.

Con phượng hoàng khổng lồ màu vàng kia chậm rãi hóa thành hình người, ngơ ngác nhìn Đế Phượng Thiên.

Nữ tử do phượng hoàng hóa thành cũng khá xinh đẹp, nhưng kém Tam Tiêu một bậc.

Lúc này, nàng toàn thân là máu, trông có vẻ yếu ớt, chật vật.

"Đa tạ ân công tương trợ." Nữ tử Phượng tộc thoát chết trong gang tấc, vô cùng cảm kích Đế Phượng Thiên.

Thế nhưng, khi nhìn thấy đôi mắt màu vàng của Đế Phượng Thiên, toàn thân nàng cứng đờ, sau đó lại trực tiếp quỳ xuống giữa không trung, kinh ngạc nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên.

Trước đó, Đế Phượng Thiên đã mở Xích Kim Thần Đồng để quan sát xung quanh và chưa đóng lại.

Đế Phượng Thiên tưởng rằng nữ tử Phượng tộc vì cảm ơn ơn cứu mạng nên mới làm vậy, bèn nói: "Thân có thương tích, không cần hành đại lễ như vậy." "...

Ngươi rốt cuộc là ai?

Vì sao lại có Phượng Tộc chi đồng của tộc ta?

Không, đồng tử của ngươi còn cao cấp hơn của ta!" Ặc...!?

Đế Phượng Thiên ngẩn người, lúc này mới phát hiện đồng tử của nữ tử Phượng tộc quả thực cũng có màu vàng.

Nhưng hơi khác với hắn một chút.

Đồng tử của nữ tử Phượng tộc chỉ có màu vàng, còn đồng tử của hắn lại là màu đỏ vàng, trong màu vàng như có ngọn lửa đang bùng cháy.

Đầu óc Đế Phượng Thiên chuyển động rất nhanh, lẽ nào mẹ ta là người của Phượng Hoàng nhất tộc?

Nguyên Phượng?

Chắc là không!

Nguyên Phượng hình như chỉ có Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điêu là hai hậu duệ thôi mà?

Nhưng nữ tử Phượng tộc nói ta có Phượng Tộc chi đồng là sao?

Lão đa, năm xưa rốt cuộc ông đã gây họa cho nữ tử tộc nào vậy a?

Trong lòng Đế Phượng Thiên vô số ý nghĩ lóe lên, không trả lời câu hỏi mà hỏi ngược lại: "Vì sao ngươi lại quỳ?" "Ta... ta nhìn thấy mắt ngài, thân thể không tự chủ được, giống như bị áp chế." Nữ tử Phượng tộc thành thật trả lời.

Đế Phượng Thiên đột nhiên nhớ lại nửa cái nguyên hội trước, khi thu nhận Lục Nhĩ Mi Hầu, lúc Xích Kim Thần Đồng mở ra, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng lập tức quỳ xuống.

Lẽ nào bản mệnh thần thông của ta có công hiệu mà ta không biết?

Đế Phượng Thiên lập tức hiểu ra, sau đó thu lại Xích Kim Thần Đồng.

Nữ tử Phượng tộc như trút được gánh nặng, chậm rãi đứng dậy.

“Vì sao các ngươi lại bị phục kích ở đây?” Đế Phượng Thiên hỏi một câu.

“Tiểu thư nhà ta bị Hạt Ma Vương đánh bị thương, ta ra ngoài tìm Tam Quang Thần Thủy để chữa thương cho tiểu thư, không ngờ vừa ra ngoài đã gặp mai phục.” Cái gọi là Tam Quang Thần Thủy là hợp nhất của Nhật Quang thần thủy, Nguyệt Quang thần thủy và Tinh Quang thần thủy, là thánh dược trị liệu.

Nó có thể giải trừ mọi loại độc, khắc chế mọi loại độc được gọi là “vô phương cứu chữa”, có thể chữa lành mọi vết thương, thậm chí có thể tái tạo xương trắng, làm người chết sống lại.

Thứ này thuộc sở hữu của Nguyên Thủy Thiên Tôn, được cất giữ trong Bình Bát Bảo Lưu Ly.

Chương 107

Nhưng ở Hồng Hoang ngoài Tam Quang Thần Thủy trong Bình Bát Bảo Lưu Ly, ở những nơi khác cũng tồn tại Tam Quang Thần Thủy chưa được phát hiện.

Hồng Hoang lớn như vậy, không thể nào mọi thứ tốt đều bị Thánh nhân thu gom hết được.

Nữ tử Phượng tộc chắc hẳn biết nơi nào có Tam Quang Thần Thủy, nên mới ra ngoài mạo hiểm tìm kiếm.

Đế Phượng Thiên truyền một luồng khí cơ vào người nữ tử Phượng tộc, vết thương trên người nàng lập tức hồi phục như cũ.

Ngoài khí tức hơi yếu ớt ra, không thể nhìn ra nàng vừa mới bị trọng thương.

Vết thương của nữ tử Phượng tộc chỉ là một số vết thương ngoài da tích tụ lại, được khí cơ của Chuẩn Thánh chữa trị, tự nhiên hồi phục nhanh chóng.

Đế Phượng Thiên hỏi: "Ngươi tên là gì?" Nữ tử Phượng tộc đáp: "Ta tên Trạm Diễm." Thực ra Trạm Diễm rất tò mò về thân phận của Đế Phượng Thiên, nhưng biết Đế Phượng Thiên không nói, Trạm Diễm cũng không dám hỏi.

Một nam tử không rõ chủng tộc, tu vi cao thâm, sở hữu loại đồng tử tương tự Phượng Tộc chi đồng, sao có thể không khiến người ta tò mò?

Sở dĩ dùng từ "tương tự", là vì Trạm Diễm cảm thấy đồng tử của hắn cao hơn đồng tử của Phượng tộc một bậc, không chắc chắn nam tử xa lạ trước mặt có huyết mạch Phượng tộc hay không.

Đế Phượng Thiên nói: "Nếu ngươi tin ta, ta sẽ đưa ngươi đi tìm Tam Quang Thần Thủy, nếu không trên đường đi không biết sẽ gặp bao nhiêu nguy hiểm." Vừa được cứu, Trạm Diễm tự nhiên tin tưởng Đế Phượng Thiên, vui mừng nói: "Đa tạ ân công đại ân đại đức!" Đế Phượng Thiên lạnh nhạt nói: "Ta tên Đế Phượng Thiên, đừng gọi mãi là ân công, nghe kỳ quái lắm, dẫn đường đi!" "Vâng." Trạm Diễm gật đầu, ghi nhớ tên của ân công, bắt đầu dẫn đường.

Nhưng, Trạm Diễm luôn cảm thấy cái tên này có chút quen tai, rất quen tai, hình như đã nghe ở đâu rồi?

Một lúc sau, Trạm Diễm kinh ngạc quay đầu lại, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên, không thể tin nổi nói: "...Tiệt giáo Thiếu chủ Đế Phượng Thiên..." Trạm Diễm kinh ngạc quay đầu lại, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên, không thể tin nổi nói: "...Tiệt giáo Thiếu chủ Đế Phượng Thiên?" Đế Phượng Thiên không biết đại danh của mình lại truyền đi rộng như vậy.

Ngay cả Phượng tộc không màng thế sự cũng biết đến sự tồn tại của ta?

Quả nhiên, đẹp trai thì nổi tiếng nhanh a!

Đế Phượng Thiên bình thản hỏi: "Ngươi biết ta?" Trạm Diễm không nói nên lời, cả Hồng Hoang ai mà không biết chứ!?

Người duy nhất trong cả Hồng Hoang dám mắng chửi Hồng Quân Đạo Tổ.

Người đã dùng tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn để chém giết Chuẩn Thánh sơ kỳ Đông Vương Công, hô vang câu "Phạm ta Tiệt giáo giả, tuy viễn tất tru".

Người đã dẫn mười vị đệ tử xông vào Tây Phương giáo, giết đến nỗi Tây phương máu chảy thành sông, Thánh nhân phải nhượng bộ,

hô vang câu "Bạn ta Tiệt giáo giả, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, tất sát chi".

Ngươi nổi tiếng đến mức nào ở Hồng Hoang, không có chút tự giác nào sao?

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ trong lòng Trạm Diễm, tự nhiên sẽ không nói ra như vậy.

Trạm Diễm cung kính nói: "Tiệt giáo Thiếu chủ, con trai của Thánh nhân, sát phạt quả đoán, nghĩa bạc vân thiên, như sấm bên tai!" Nịnh hót vang trời.

Đế Phượng Thiên thầm nghĩ, dùng "nghĩa bạc vân thiên" để hình dung ta thật sự thích hợp sao?

Đế Phượng Thiên sờ mũi, bất đắc dĩ lắc đầu: "Ta còn không biết mình đã nổi tiếng đến tận Nam Hải rồi." Trạm Diễm nở nụ cười, tiếp tục nịnh nọt: "Đại danh của Thánh tử, ở Hồng Hoang ai mà không biết, cho dù Thánh nhân gặp Thánh tử cũng phải nhượng bộ ba phần." Đế Phượng Thiên không nhịn được cười, nha đầu này, công phu nịnh hót đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh rồi!

Trạm Diễm do dự một lúc, không nhịn được hỏi: "Thánh tử, ta có thể hỏi một câu được không?" Đế Phượng Thiên nói: "Hỏi đi." Trạm Diễm cẩn thận nói: "Ngài phải hứa là sau khi ta hỏi sẽ không giết ta...

Ta... muốn hỏi về mẫu thân của Thánh tử?" Đế Phượng Thiên tự nhiên biết nha đầu Trạm Diễm này chắc chắn cũng đang đoán xem hắn có huyết mạch Phượng tộc hay không.

Lão đa của hắn là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, tự nhiên không thể có bất kỳ mối quan hệ nào với Phượng tộc, vì vậy nàng mới hỏi về mẫu thân của hắn.

Đế Phượng Thiên mỉm cười nói: "Đó cũng là chuyện mà ta chưa

rõ.” Trạm Diễm hiểu rồi, Thánh tử cũng không biết mẫu thân của mình là ai!

Trạm Diễm lại hỏi tiếp: “Vậy Thánh tử có huyết mạch Phượng tộc không?” Đế Phượng Thiên gật đầu nói: “Có thể, trong tên ta có chữ ‘Phượng’, bản mệnh thần thông của ta hình như cũng rất giống với đồng tử của Phượng tộc.

Hơn nữa, lão đa của ta không nói cho ta biết mẹ ta là ai, vậy thì Phượng tộc cũng có khả năng.” “Bởi vì sau Long Hán sơ kiếp, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc rút khỏi vũ đài lịch sử, bị ý chí Thiên Đạo ruồng bỏ.

Nếu ta có huyết mạch Phượng tộc, thì lão đa của ta quả thực có lý do để không nói cho ta biết, dù sao điều đó cũng không có lợi gì cho ta.

Điều này cũng giải thích được vì sao mẹ ta chưa từng xuất hiện.” “Người có thể lọt vào mắt xanh của lão đa kiêu ngạo kia của ta, mẹ ta chắc chắn thực lực không tầm thường.

Nếu là một người của Phượng tộc có thực lực không tầm thường, thì thật sự không tiện đi lại ở Hồng Hoang, vừa bị ý chí Thiên Đạo không cho phép, lại bị vạn tộc Hồng Hoang e dè.” “Ngươi thấy phân tích của ta thế nào?” Đế Phượng Thiên thực ra vẫn luôn có những suy đoán về thân thế của mình, nhưng chung quy vẫn chỉ là suy đoán, không thể xác định.

Trạm Diễm trợn tròn đôi mắt to, nghiêm túc trả lời: “Qua phân tích của Thánh tử, ta cảm thấy Thánh tử mang huyết mạch Phượng tộc là điều không còn nghi ngờ gì nữa!” Đế Phượng Thiên: “...” Câu trả lời này có ý ôm đùi quá rõ ràng rồi?

Sau đó, Trạm Diễm bắt đầu dẫn đường, hướng về nơi nàng biết có Tam Quang Thần Thủy.

Đế Phượng Thiên chê Trạm Diễm bay quá chậm, liền cho nàng một đóa Cân Đẩu Vân, cả hai cùng đứng trên Cân Đẩu Vân bay về phía trước.

Những chướng ngại vật gặp trên đường đều bị Đế Phượng Thiên dùng một ánh mắt tiêu diệt.

Khoảng nửa năm sau, Trạm Diễm dẫn Đế Phượng Thiên bay đến một vùng tuyệt địa ở phía nam.

Sở dĩ gọi là tuyệt địa, vì nơi này hoang vắng không một bóng yêu, ngay cả một con yêu quái cũng không thấy.

Nhìn xung quanh là một sa mạc vô tận.

"Ngươi chắc chắn ở đây có Tam Quang Thần Thủy không?" Đế Phượng Thiên có chút nghi ngờ hỏi, nếu ngươi nói ở đây có cát thì ta tin.

Ở đây có ốc đảo ta còn không tin lắm, huống chi là Tam Quang Thần Thủy?

"Tiểu thư nói với ta là có ở đây, chắc chắn sẽ có, Tam Quang Thần Thủy không thể nào lộ ra ở vị trí dễ thấy được." Trạm Diễm cũng có chút không chắc chắn.

Nơi này trông không giống nơi có Tam Quang Thần Thủy.

"Đứng xa một chút." Đế Phượng Thiên nói, mở Xích Kim Thần Đồng quét nhìn xung quanh, sợ Trạm Diễm bị ảnh hưởng của Xích Kim Thần Đồng lại quỳ xuống.

Quả nhiên, ở phía trước khoảng trăm vạn dặm, hắn phát hiện một đạo cấm chế.

"Theo ta." Đế Phượng Thiên dẫn Trạm Diễm bay về phía trước.

Đến nơi, Đế Phượng Thiên ra hiệu cho Trạm Diễm lùi xa một

chút.

Đạo cấm chế này không mạnh.

Đế Phượng Thiên mạnh mẽ đấm một quyền vào đó.

"Ầm!" một tiếng trầm đục vang vọng khắp sa mạc trong phạm vi trăm vạn dặm.

Cấm chế bị phá vỡ, cả vùng sa mạc lập tức sụp xuống, bên dưới có một cái hố lớn, tựa như một không gian riêng.

Đúng lúc này, một con giao long khổng lồ hung mãnh từ trong hố bay ra, tỏa ra uy áp đáng sợ của Đại La Kim Tiên sơ kỳ, trực tiếp lao về phía Đế Phượng Thiên, muốn nuốt chửng hắn một ngụm.

Đế Phượng Thiên đã sử dụng Hóa Hư Thuật, không để lộ tu vi thật, ngay cả Thánh nhân cũng không thể tra xét, huống chi là một con giao long.

Đế Phượng Thiên cười lạnh một tiếng, một luồng uy áp Chuẩn Thánh mạnh mẽ phóng ra, con giao long trợn to hai mắt, lập tức đổi hướng quay người bỏ chạy.

Đế Phượng Thiên hóa thành một đạo cầu vồng, lập tức đuổi kịp con giao long, đấm xuống một quyền, nhục thân và nguyên thần của con giao long cùng nổ tung.

Cảnh giới chênh lệch quá xa, bất kể là nhục thân hay nguyên thần đều không thể chịu được một đòn của Đế Phượng Thiên.

Trạm Diễm cẩn thận tiến lên, sợ hãi nói: "Nếu là ta đến đây, dù may mắn phá được cấm chế, ta cũng chết chắc rồi." Nơi này lại có một con giao long tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ đang canh giữ.

"Bảo bối đa phần đều có linh thú canh giữ, cũng là chuyện bình thường." Đế Phượng Thiên không để tâm, trực tiếp nhảy xuống.

Trạm Diễm cũng theo sau.

Không gian bên dưới rất lớn, nhưng với cảnh giới Chuẩn Thánh của Đế Phượng Thiên, chẳng mấy chốc đã tra xét hết cả động phủ, phát hiện một hồ nước nhỏ.

Thật sự rất nhỏ, không lớn hơn cái chén trà thời hậu thế là bao.

Nhưng, đó là Tam Quang Thần Thủy, loại thần thủy này đều được tính bằng giọt.

Chương 108

Trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn kia nhiều nhất cũng chỉ có mấy trăm giọt, ít thì mấy chục giọt.

Ở đây, lại có đến hàng vạn giọt!

Trạm Diễm kinh hỉ nói: "Phát tài rồi!" Đế Phượng Thiên vẻ mặt ghét bỏ nói: "Xem cái bộ dạng chưa thấy việc đời của ngươi kìa." Vừa nói hắn vừa lấy ra hai cái bình loại pháp bảo, thu thập hết đám Tam Quang Thần Thủy này.

Đúng hai vạn giọt, chia thành hai bình.

"Cầm lấy." Đế Phượng Thiên ném một bình cho Trạm Diễm.

Trạm Diễm kinh hãi, vội nói: "Ta... ta chỉ cần một giọt là đủ rồi, thứ này quá trân quý, nếu không có Thánh tử, ta chắc chắn một giọt cũng không lấy được." Đế Phượng Thiên xua tay nói: "Tam Quang Thần Thủy tuy tốt, nhưng đối với bản thiếu chủ có cũng được không có cũng chẳng sao, ngươi cứ cầm lấy đi." Trạm Diễm trong lòng vô cùng vui mừng, cũng rất cảm kích sự hào phóng của Đế Phượng Thiên.

Phải biết rằng cảnh giới của Đế Phượng Thiên hoàn toàn nghiền ép nàng, lại có ơn cứu mạng, nàng hoàn toàn không có quyền lên tiếng, chỉ cần ban thưởng một giọt để cứu tiểu thư là đã vui lắm rồi.

Không ngờ Đế Phượng Thiên lại ném cho cả một vạn giọt.

Trạm Diễm lập tức cảm thấy vô cùng bất mãn với những lời đánh giá bên ngoài, thánh nhị đại vô sỉ?

Dựa vào lão đa lợi hại mà ức hiếp nam bá nữ?

Người ta rõ ràng là bá đạo, thiện lương, ôn nhu, anh tuấn, tiêu sái,

dương cương, một người đàn ông tốt tuyệt thế có được không?

Nếu để Đế Phượng Thiên biết được hoạt động tâm lý của Trạm Diễm, nhất định sẽ tán thưởng một tiếng: Có mắt nhìn!

"Thánh tử hãy cùng ta trở về gặp tiểu thư nhà ta một lần đi..." "Thánh tử hãy cùng ta trở về gặp tiểu thư nhà ta đi!" Trạm Diễm mời Đế Phượng Thiên cùng về Bất Tử Hỏa Sơn.

Trên đường có Thánh tử của Tiệt giáo bảo vệ, nàng cũng có thể hoàn toàn yên tâm.

Kỳ thực ban đầu Trạm Diễm có chút lo lắng, Đế Phượng Thiên sau khi tìm được Tam Quang Thần Thủy có giết nàng luôn để độc chiếm không.

Dù sao nàng cũng là phượng hoàng đã sống mấy cái nguyên hội, tự nhiên không thể ngốc nghếch.

Nhưng nhân phẩm của Đế Phượng Thiên tốt đến mức khiến nàng vô cùng kinh ngạc, thậm chí còn thấy bất bình thay cho Đế Phượng Thiên trước những lời đồn thổi linh tinh bên ngoài.

Đương nhiên, Đế Phượng Thiên cũng không phải thật sự nhân phẩm tốt đến đâu, Tam Quang Thần Thủy lấy nhiều cũng vô dụng.

Nhưng trong mắt Trạm Diễm, có thể chia một nửa bảo vật như vậy ra, nhân phẩm đã bùng nổ rồi.

"Được, ta cùng ngươi về gặp chủ tử nhà ngươi." Đế Phượng Thiên vì muốn thăm dò bí ẩn về thân thế của mình, liền đồng ý với yêu cầu của Trạm Diễm.

Đế Phượng Thiên gọi Cân Đẩu Vân ra, cùng Trạm Diễm mang theo Tam Quang Thần Thủy rời khỏi nơi này.

Có Đế Phượng Thiên bảo hộ, tự nhiên trên đường không gặp trở

ngại, nhanh chóng trở lại Nam Hải.

"Phía trước Bất Tử Hỏa Sơn chính là nơi ta ở." Trạm Diễm chỉ vào ngọn núi lửa khổng lồ phía trước.

"Đi thôi!" Đế Phượng Thiên bay về phía Bất Tử Hỏa Sơn.

Chẳng bao lâu, họ đã đến hòn đảo khổng lồ nơi có Bất Tử Hỏa Sơn.

Có mấy Phượng tộc gác cửa, nhưng đều là tu vi Thái Ất Huyền Tiên, Kim Tiên, không thành khí hậu.

Đế Phượng Thiên theo Trạm Diễm bước vào bên trong Bất Tử Hỏa Sơn.

Một ngọn núi lửa vô cùng khổng lồ, bên trong nham thạch nóng chảy cuồn cuộn, phân tán một số căn phòng được xây bằng vật liệu đặc thù, không bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ cao của nham thạch.

Nếu phàm nhân bước vào đây, lập tức sẽ bị nhiệt độ cao thiêu thành tro bụi.

Nhưng Đế Phượng Thiên với tu vi Chuẩn Thánh, tự nhiên không có cảm giác gì.

Hắn theo Trạm Diễm vào một các lầu khổng lồ ở trung tâm.

Trạm Diễm có chút vui mừng hô lên: "Tiểu thư, tiểu thư, ta đã tìm được Tam Quang Thần Thủy rồi." Đế Phượng Thiên nhìn nữ tử Phượng tộc được "Trạm Diễm" gọi là tiểu thư.

Dung nhan tuyệt mỹ, trời sinh mang một luồng khí chất cao quý, một đôi mắt vàng óng nhiếp hồn đoạt phách.

Đế Phượng Thiên cảm thấy nàng cùng đẳng cấp với Tam Tiêu, nhưng lúc này khí tức có chút uể oải, xem ra quả thực đã trúng độc.

Nữ tử Phượng tộc thấy Đế Phượng Thiên, mày hơi nhíu lại, nhìn

về phía Trạm Diễm, chờ đợi một lời giải thích, Bất Tử Hỏa Sơn không chào đón người ngoài.

Trạm Diễm lập tức líu ríu giải thích hết những gì đã gặp trên đường.

Đương nhiên, trong đó cũng bao gồm thân phận của Đế Phượng Thiên.

"Tiểu thư, nếu không có Đế Phượng Thiên Thánh tử, ta đã không thể gặp lại người rồi!" Trạm Diễm đột nhiên oan ức khóc lên.

Nữ tử Phượng tộc vỗ vỗ đầu Trạm Diễm, một lúc sau nhìn về phía Đế Phượng Thiên ánh mắt mới có vẻ thân thiện hơn.

"Đa tạ đạo hữu tương trợ." Nữ tử Phượng tộc khó khăn đứng dậy, hành lễ với Đế Phượng Thiên.

"Trước tiên chữa thương đi." Đế Phượng Thiên gật đầu.

Nữ tử Phượng tộc uống một giọt Tam Quang Thần Thủy.

Một lát sau, trên người nàng từ từ rỉ ra độc dịch màu xanh lục.

Tiếp đó, Phượng Hoàng chi hỏa trên người nàng bùng cháy, thiêu sạch toàn bộ độc dịch.

Đương nhiên, y phục cũng bị thiêu hết.

Đế Phượng Thiên: "..." Tùy tiện vậy sao?

Nhưng nữ tử Phượng tộc đó dường như không hề để ý, sau khi chậm rãi mặc một bộ y phục mới, nàng chủ động lên tiếng: "Kim Ninh đa tạ đạo hữu cứu mạng, số Tam Quang Thần Thủy còn lại đạo hữu có thể lấy đi." Đế Phượng Thiên xua tay, tỏ ý không cần, sau đó luôn cảm thấy cái tên Kim Ninh này có chút quen thuộc.

Hắn cẩn thận nhớ lại.

Lập tức ngẩn người.

Đây không phải là tên của Huyền Thiên Hỏa Phượng sao?

Huyền Thiên Hỏa Phượng trong truyền thuyết là tọa kỵ của Nữ Oa mà!

Kim Ninh chính là con gái của em gái tộc trưởng Phượng tộc thượng cổ Nguyên Phượng, huyết mạch hoàng tộc vô cùng thuần khiết.

Đế Phượng Thiên thu hồi tâm tư, hỏi: "Phượng tộc sao lại đến nông nỗi này?

Ngay cả Long tộc cũng tốt hơn các ngươi một chút." Kim Ninh cười khổ nói: "Trong ba bá chủ trời đất thượng cổ, chỉ có Long tộc hiện tại khá hơn một chút.

Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đều gần như tuyệt tộc.

Yêu tộc thích săn giết Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, nói máu thịt của chúng ta ngon." Đế Phượng Thiên có thể hiểu được sự bất lực của Kim Ninh.

Là bá chủ trời đất thượng cổ, lúc đó Yêu tộc chỉ là đám chân chó thần phục dưới chân Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc.

Bây giờ tam đại bá chủ thượng cổ lại bị Yêu tộc ép đến sắp tuyệt tộc, cũng may tình hình của Long tộc so ra khá hơn một chút.

Đế Phượng Thiên lại hỏi: "Ngươi làm sao mà trúng độc?" Kim Ninh trả lời: "Cách Bất Tử Hỏa Sơn trăm vạn dặm có một hòn đảo, nơi đó có một vị đại yêu tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn, tự xưng là Hạt Ma Vương.

Hạt Ma Vương thường xuyên tìm đến gây phiền phức cho Phượng tộc ta, ta thực sự không nhịn được, liền đại chiến với hắn

một trận.

Ta chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thực lực không bằng nên bị đuôi bọ cạp mang kịch độc của Hạt Ma Vương đâm trúng." "Do tu vi của Hạt Ma Vương cao hơn ta, ta không thể dùng Phượng Hoàng chân hỏa để ép kịch độc ra khỏi cơ thể.

Nghe lão tổ từng nói với ta, cách Bất Tử Hỏa Sơn không xa có một sa mạc, nơi đó có Tam Quang Thần Thủy tồn tại, ta liền để Trạm Diễm đi tìm thử vận may." Kim Ninh trả lời rất chi tiết, Đế Phượng Thiên gật đầu.

Chương 109

Sau đó, Đế Phượng Thiên đột nhiên lộ ra Xích Kim Thần Đồng.

Kim Ninh cảm nhận được một luồng uy áp tương tự như từ huyết mạch mạnh mẽ quét qua toàn thân nàng.

"Phịch!" Kim Ninh cũng quỳ xuống.

Chuyện về đôi mắt của Đế Phượng Thiên, trước đó Trạm Diễm không hề nói.

Vì vậy Kim Ninh cũng chỉ vừa mới thấy.

Hoàng thất Phượng tộc có huyết mạch thuần khiết cũng quỳ sao?

Điều này khiến Đế Phượng Thiên có chút bất ngờ.

"...

Ngươi rốt cuộc là ai?" Phản ứng của Kim Ninh là một vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Đế Phượng Thiên.

Phượng tộc là bá chủ trời đất thượng cổ, nếu không bị Thiên Đạo hiện tại áp chế, sức mạnh huyết mạch còn vượt xa Yêu tộc bây giờ.

Thánh tử lại có thể áp chế được sức mạnh huyết mạch của hoàng thất Phượng tộc thuần khiết, làm sao Kim Ninh không kinh ngạc!

Đế Phượng Thiên chỉ thử một chút, không ngờ kết quả lại khiến hắn cũng bất ngờ.

Đế Phượng Thiên lại kể cho Kim Ninh nghe một lần nữa những suy đoán về thân thế của mình.

Kim Ninh ngây người, hóa ra Thánh tử cũng không biết sinh mẫu của mình là thần thánh phương nào.

“Ngươi cảm thấy, mẫu thân của ta có khả năng là người của Phượng tộc không?” Đế Phượng Thiên hỏi ra vấn đề của mình.

“Theo ta được biết, tổ tiên của ta hình như không có vị hoàng giả nào thân thiết với Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhưng ta cũng không chắc chắn, dù sao ta cũng chỉ là tiểu bối.” “Ngoài ra, đôi mắt của ngài tuy giống với của Phượng tộc ta, nhưng cũng có một số điểm khác biệt.

Ta không biết là do thế hệ trước của Phượng tộc kết hợp với Thông Thiên Giáo Chủ, khiến ngài sinh ra dị biến, hay là nguyên nhân khác, điểm này ta không thể phán đoán.” “Cho nên, Kim Ninh cũng không thể xác định thân thế của Thánh tử!” Kim Ninh chi tiết đưa ra quan điểm của mình.

Nghe xong, Đế Phượng Thiên càng thêm rối rắm.

Mẹ nó, sinh mẫu của ta rốt cuộc là ai a...

Đế Phượng Thiên tạm thời ở lại Bất Tử Hỏa Sơn.

Sau một thời gian tiếp xúc, Đế Phượng Thiên cùng Kim Ninh và Trạm Diễm cũng đã thân quen.

Do có khả năng sinh mẫu là người của Phượng tộc, nên Đế Phượng Thiên quyết định giúp Phượng tộc đến cùng, thuận tay giải quyết luôn tên Hạt Ma Vương kia.

Đế Phượng Thiên hóa thành một đạo cầu vồng, chẳng bao lâu đã đến hòn đảo của Hạt Ma Vương.

Nơi này ít nhất có mấy triệu Yêu tộc chiếm cứ.

“Yêu nghiệt phương nào dám tự tiện xông vào Hạt Vương Đảo!” Tiểu yêu gác cửa phát hiện Đế Phượng Thiên, lập tức tiến lên chất vấn.

“Kiểm tra thấy túc chủ và chúng yêu trên Hạt Vương Đảo xảy ra xung đột, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Đánh giết tiểu yêu gác cửa, không làm hại các Yêu tộc khác, thưởng thần thông Tam Vị Chân Hỏa.” “Hai: Đánh giết Hạt Ma Vương, không làm hại các tiểu yêu khác, thưởng thần thông Ba Đầu Sáu Tay.” “Ba: Diệt sạch toàn bộ Yêu tộc trên Hạt Vương Đảo, không để lại một ai sống sót, thưởng pháp thuật Chưởng Trung Ma Quốc.” Cái thứ nhất chắc chắn không chọn, hắn đến đây để giết Hạt Ma Vương, giết hai con tiểu yêu thì có ích gì.

Về phần lựa chọn thứ hai và thứ ba đều được, nhưng Đế Phượng Thiên cảm thấy phần thưởng của lựa chọn thứ ba có vẻ tốt hơn một chút, liền chọn lựa chọn thứ ba.

Mấy triệu Yêu tộc mà thôi, giết thì giết, cũng không tốn công sức.

Chỉ nghe nói Chưởng Trung Phật Quốc, chưa nghe nói Chưởng Trung Ma Quốc.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng pháp thuật Chưởng Trung Ma Quốc!” “Gợi ý: Chưởng Trung Ma Quốc tương ứng với Chưởng Trung Phật Quốc của Tây Phương giáo, uy lực của hai loại này tương đương nhau.

Chưởng Trung Phật Quốc là pháp thuật do Tây Phương sáng tạo, Chưởng Trung Ma Quốc là pháp thuật do Ma chủ La Hầu khi xưa sáng tạo.” “Gợi ý: Nhìn như một chưởng, thực ra là dùng cả Ma giới để trấn áp, tu vi đạt Chuẩn Thánh trung kỳ có thể phát huy uy lực tối đa của pháp thuật này.” Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Chưa biết.

Tu vi: Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đại Đạo: Ám chi Đại Đạo (giai đoạn Hôn Ám), Trận chi Đại Đạo (nhập môn).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng chi thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Tiên Thiên Chí Bảo), Phật Chủ Kim Châu (Hậu Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong thập đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên).

Khác: Tam Quang Thần Thủy (một vạn giọt), Cực phẩm Tăng Phúc Đan (1).

Đế Phượng Thiên thầm vui mừng, Tiệt Thiên Chỉ trước đó, ở Chuẩn Thánh sơ kỳ đã phát huy được uy lực tối đa, mà đã mạnh như vậy.

Vậy thì Chưởng Trung Ma Quốc này chắc phải mạnh hơn Tiệt Thiên Chỉ một bậc a!

Không ngờ đến Hạt Vương Đảo một chuyến lại có thu hoạch lớn như vậy.

Câu chuyện này nói cho ta một đạo lý, phải làm người tốt a!

Không đúng, phải là phải trảm tận sát tuyệt!

Sau khi có Tam Quang Thần Thủy, Đế Phượng Thiên chú ý thấy trên bảng đã có thêm một mục "Khác".

Cực phẩm Tăng Phúc Đan trước đó đặt ở mục "Linh căn" cũng đã được chuyển xuống đây.

Nhìn bảng thông tin cá nhân đầy đủ, Đế Phượng Thiên hài lòng, thầm nghĩ sau này phải đi tìm thêm nhiều bảo bối hơn nữa.

Mấy chục con tiểu yêu gác cửa thấy hắn không nói gì, liền định trực tiếp xông lên đánh giết.

Đế Phượng Thiên liếc mắt nhìn qua.

Mấy chục yêu binh lập tức nổ tung thành sương máu.

Nơi Đế Phượng Thiên đi qua, các Yêu tộc gần đó đều hóa thành sương máu đầy trời.

Hắn chắp tay sau lưng, chậm rãi đi tới, như một tiên nhân du ngoạn, ngắm nhìn phong cảnh bốn phía.

Các Yêu tộc xung quanh như pháo hoa chúc mừng tiên nhân, từng tên một nổ tung.

"Địch tập, địch tập!" "Địch nhân mạnh mẽ, mau thông báo cho đại vương!" "Người này quá đáng sợ, chúng ta mau lui, chỉ có đại vương mới đối phó được!" "..." Đám yêu quái vây quanh như thủy triều rút lui, vô cùng kinh hãi nhìn Đế Phượng Thiên.

"Ngươi là ai, báo danh, lại dám ở Hạt Vương Đảo của ta làm càn!" Theo một tiếng quát như sấm, một đại yêu tỏa ra uy áp Đại La Kim Tiên hậu kỳ với tốc độ cực nhanh bay về phía Đế Phượng Thiên.

Đại yêu hóa thành hình người, vạm vỡ, mặt mày hung ác, có một cái đuôi bọ cạp màu đen dài đến mấy chục trượng, trông vừa không ra hình thù gì lại vừa hung hãn.

"Chết cho bản vương!" Hạt Ma Vương hét lên chấn động cả Hạt Vương Đảo.

Cái đuôi bọ cạp màu đen dài mấy chục trượng đó quét ngang về phía Đế Phượng Thiên, mang theo từng trận gió rít gào, không gian cũng bị ép đến biến hình, xem ra đuôi của Hạt Vương là một món lợi khí.

"Bốp!" Thân thể nhỏ bé của Đế Phượng Thiên dưới cú quét ngang của đuôi bọ cạp trực tiếp nổ tung thành một đống thịt nát.

"Đại vương vạn tuế, đại vương uy vũ!" "Ha ha ha, đại vương của chúng ta quả nhiên thiên hạ vô địch." "Đó là đương nhiên, ngay cả Phượng tộc cũng sợ đại vương của chúng ta, thiên hạ làm gì có địch thủ?" "Đại vương quét ngang cửu thiên thập địa, vô địch tại Nam Hải." "..." Xung quanh trăm vạn yêu binh phát ra tiếng hô hào kích động nhiệt liệt.

Chương 110

"Hừ, tưởng lợi hại đến đâu, hóa ra là một tên phế vật." Hạt Vương cười lạnh một tiếng, sau đó chuẩn bị quay đầu về động phủ.

"Đại...

đại...

đại vương, ở sau lưng ngài." "Đại vương, tên tiểu tử đó sống lại rồi, cẩn thận!" "Chuyện gì vậy a!" "..." Theo tiếng la hét của đám yêu quái, Hạt Ma Vương quay đầu lại, phát hiện nam tử áo đen kia đang mỉm cười nhìn chằm chằm hắn, hoàn toàn không hề hấn gì.

Đế Phượng Thiên vừa rồi đã thử dùng Phân Thần Thuật vốn chưa từng dùng đến.

Kết quả phát hiện sau khi sử dụng, sẽ để lại một giả thân tại chỗ, còn chân thân sẽ ẩn nấp trong không gian một thời gian ngắn, khiến đối thủ không thể phát hiện.

Đương nhiên thời gian ẩn nấp rất ngắn, nhưng cũng đủ rồi.

Cao thủ đối quyết, thắng bại có thể chỉ trong một khoảnh khắc.

Giả thân để lại cũng rất chân thực, có máu có thịt, chết đi giống như bản thể chết vậy.

Đế Phượng Thiên vốn tưởng Phân Thần Thuật là một pháp thuật vô dụng, không ngờ sau khi thử nghiệm lại cảm thấy có chút tác dụng.

Quả nhiên, sản phẩm của hệ thống, đều là hàng chất lượng cao!

Đừng thấy tên pháp thuật nghe bình thường, thực ra cũng là một pháp thuật hữu dụng.

"Hừ, tiểu tử, ta không cần biết ngươi đã dùng pháp thuật bảo

mệnh gì, lần này ta sẽ lấy mạng chó của ngươi!" Hạt Ma Vương cảm thấy bị trêu đùa, trong cơn đại nộ lại lần nữa quét cái đuôi dài mấy chục trượng ra, uy lực còn lớn hơn lần trước.

"Chuyện đáng buồn nhất trên đời, một trong số đó chính là không nhận ra sự yếu đuối của mình." Đế Phượng Thiên lẩm bẩm, lộ ra một nụ cười, ngón cái tay phải đặt lên ngón giữa, sau đó búng ra một đạo khí nhận.

Hạt Ma Vương theo bản năng cảm thấy đạo khí nhận được tùy ý phát ra này rất nguy hiểm, đó là trực giác sau nhiều năm chinh chiến.

Hạt Ma Vương lập tức thu đuôi bọ cạp về phòng ngự, đặt trước người.

Khí nhận trực tiếp xuyên qua cái đuôi có độ cứng như Hậu Thiên Linh Bảo của Hạt Ma Vương.

"Bốp!" Hạt Ma Vương nổ tung trên không trung, thân thể máu thịt tứ tán...

Đại La Kim Tiên hậu kỳ Hạt Ma Vương bị miểu sát!

Mấy triệu yêu binh suýt chút nữa đã trợn lòi cả mắt ra.

Cảnh tượng trước mắt đều là ảo giác phải không?

Hạt Ma Vương trong mắt đám yêu binh cấp thấp này, ở Nam Hải gần như là tồn tại vô địch, lại có thể bị miểu sát?

Đế Phượng Thiên dù sao cũng là Chuẩn Thánh, loại Chuẩn Thánh có thực lực vượt xa Chuẩn Thánh sơ kỳ, Hạt Ma Vương lại không có pháp bảo phòng ngự, chỉ dựa vào một cái đuôi, tự nhiên bị Đế Phượng Thiên dễ dàng miểu sát.

Không có bất kỳ sự hồi hộp nào!

"Chạy... chạy mau!" Không biết tiểu yêu nào kinh hãi hô lên một

tiếng.

Trăm vạn yêu binh nháo nhào tan tác, chạy trốn về bốn phương tám hướng.

Đế Phượng Thiên nhìn đám yêu quái đang tứ tán bỏ chạy, lộ ra một nụ cười nhạt.

Chạy chắc chắn không thoát được.

Với tốc độ của Hóa Hồng chi thuật, đám tiểu yêu có tu vi đều dưới Thái Ất Kim Tiên này, không có bất kỳ khả năng nào trốn thoát.

Nhưng Đế Phượng Thiên muốn thử nghiệm năng lực của bản mệnh thần thông, vì vậy không hành động.

Xích Kim Thần Đồng từ từ mở ra, một luồng uy áp màu vàng mạnh mẽ phóng ra.

Nhưng Đế Phượng Thiên phát hiện Xích Kim Thần Đồng đối với một số Yêu tộc hạn chế rất lớn, chúng trực tiếp rơi xuống nước.

Đối với một số Yêu tộc khác lại không có hiệu quả, chỉ làm tốc độ bay của chúng chậm lại một chút.

Điều này khiến Đế Phượng Thiên có chút kỳ quái, hóa ra Xích Kim Thần Đồng không nhắm vào tất cả Yêu tộc sao?

Ngay cả Đại La Kim Tiên trung kỳ Kim Ninh cũng trực tiếp quỳ xuống, lại đối với một số tiểu yêu có tu vi yếu hơn lại không có hiệu quả lớn?

Điều này khiến Đế Phượng Thiên có chút không hiểu, ý là sao?

Không nghĩ nhiều nữa, Đế Phượng Thiên tập trung sự chú ý vào Xích Kim Thần Đồng.

Ngay lập tức, một luồng quang tuyến màu vàng với tốc độ cực nhanh mạnh mẽ từ đôi mắt đỏ vàng của Đế Phượng Thiên bắn ra.

Đế Phượng Thiên bay lên, xoay một vòng tại chỗ, đám Yêu tộc tứ tán bỏ chạy va phải quang tuyến màu vàng liền lập tức bị thiêu thành tro.

"Mắt của ta có thể phun ra lửa màu vàng?" Chuyến đi Nam Hải lần này của Đế Phượng Thiên không những không làm rõ được tình hình, ngược lại càng thêm mơ hồ.

Rốt cuộc huyết mạch của ta là gì a?

Nhưng thử nghiệm ra được năng lực mới, cũng không tệ.

Đế Phượng Thiên lại hóa thành một đạo cầu vồng, giết chết toàn bộ đám tiểu yêu rơi xuống nước trước đó, đảm bảo Yêu tộc trên Hạt Vương Đảo toàn quân bị diệt.

Nếu dùng thời gian của hậu thế để tính, Đế Phượng Thiên trong một phút đã đồ sát trăm vạn Yêu tộc.

Đương nhiên, có thể nhanh hơn.

Chỉ là vì để thử nghiệm một số năng lực nên mới lãng phí thêm chút thời gian.

Sau đó, Đế Phượng Thiên lại lục soát Hạt Vương Đảo một lần, không có bảo bối nào đáng để mắt tới, liền trực tiếp rời khỏi nơi này.

Bất Tử Hỏa Sơn.

Thấy Đế Phượng Thiên trở về, Kim Ninh và Trạm Diễm ra đón.

Kim Ninh hỏi: "Tình hình thế nào?" Đế Phượng Thiên nhẹ nhàng trả lời: "Diệt sạch rồi." Trạm Diễm không nhịn được há to miệng nhỏ: "Ngài đã giết hết yêu quái trên Hạt Vương Đảo rồi?" Đế Phượng Thiên gật đầu, không hiểu giết mấy con yêu quái thì có gì đáng kích động.

Trạm Diễm tự nhiên biết Đế Phượng Thiên có thể làm được, chỉ

là thời gian quá nhanh rồi!

Nàng và tiểu thư mới uống được một chén linh trà, Thánh tử đã diệt sạch yêu quái trên Hạt Vương Đảo rồi?

Kim Ninh rót cho Đế Phượng Thiên một chén linh trà, nói: "Đây là linh trà đặc hữu của Phượng tộc ta, thử xem!" Đế Phượng Thiên thấy linh trà có màu vàng nhạt, tỏa ra năng lượng nóng rực.

Không có tu vi nhất định thì trà này không thể tùy tiện uống, có thể sẽ bị năng lượng thiêu chết.

Đế Phượng Thiên nhấp một ngụm, hương vị quả thực không tệ.

Kim Ninh hỏi: "Ta có một chuyện, muốn thỉnh giáo Thánh tử." Đế Phượng Thiên nói: "Nói đi." Kim Ninh do dự một lát, hỏi: "Hôm nay Hạt Ma Vương tuy đã chết, nhưng khó tránh khỏi sau này có Yêu tộc khác đến.

Trong tình hình thực lực bị Thiên Đạo áp chế, khó mà đột phá, ta nên làm thế nào mới có thể bảo vệ huyết mạch Phượng tộc còn lại?" Đây là một vấn đề liên quan đến sự tồn vong của Phượng tộc, vốn không nên hỏi một người ngoài.

Nhưng có thể thấy Kim Ninh rất tin tưởng Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên cười cười, nói: "Nếu ngươi có thể buông bỏ sự kiêu ngạo của mình, ta có một cách rất hay có thể giúp Phượng tộc được Thánh nhân che chở." Kim Ninh mắt đẹp sáng lên, không thể chờ đợi hỏi: "Xin Thánh tử nói rõ." Thánh nhân che chở!

Bốn chữ này quá nặng a!

Quả thực, trước Phong Thần đại kiếp, được Thánh nhân che chở gần như có thể kê cao gối mà ngủ.

Thời kỳ Phong Thần đại kiếp thì không được, đệ tử của các giáo

phái Thánh nhân cũng tử thương vô số.

Chương 111

Đế Phượng Thiên thẳng thắn nói: "Làm tọa kỵ cho Nữ Oa Thánh nhân." Không đợi Kim Ninh nói gì, Trạm Diễm lập tức phản bác: "Không được, tiểu thư sao có thể làm tọa kỵ cho người khác?

Nếu phải đi thì ta đi." Đế Phượng Thiên liếc Trạm Diễm một cái, hỏi: "Nữ Oa có coi trọng ngươi không?" Trạm Diễm: "..." Tuy ngài nói thật, nhưng có cần trực tiếp tổn thương lòng tự trọng của người ta như vậy không!

Kim Ninh rõ ràng rơi vào do dự.

Dù sao Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc đều có sự cao ngạo, chỉ là bây giờ thời thế đã thay đổi, nếu không buông bỏ sự cao ngạo, có thể thật sự sẽ đối mặt với việc diệt tộc.

Giống như Long tộc, vẫn luôn ẩn mình tại Long Cung, từ trước đến nay không tham gia bất kỳ tranh đấu nào, đó cũng là một biểu hiện của sự "cẩu".

Nhưng, làm tọa kỵ cũng phải xem là làm cho ai.

Làm tọa kỵ cho Thánh nhân cũng là một loại vinh diệu, dù sao không phải ngưu quỷ xà thần nào cũng có thể làm tọa kỵ cho Thánh nhân.

Kim Ninh cẩn thận hỏi: "Nhưng ta không quen biết Nữ Oa." Đế Phượng Thiên mỉm cười nói: "Ta giới thiệu cho ngươi là được rồi mà, ta sẽ cùng ngươi đi Oa Hoàng Cung một chuyến." Sau khi đưa ra quyết định, Kim Ninh lại có chút không chắc chắn nói: "Nữ Oa Thánh nhân có coi trọng ta không?" Đế Phượng Thiên tự tin nói: "Yên tâm, bà ấy sẽ coi trọng." Kim Ninh không biết vì sao Đế Phượng Thiên lại tự tin như vậy, nhưng lời của Đế Phượng Thiên nàng luôn vô thức tin

tưởng.

Kim Ninh quyết định nếu có thể làm tọa kỵ cho Nữ Oa, đối với Phượng tộc sẽ có lợi ích rất lớn, đây là lựa chọn tốt nhất trong tình hình hiện tại của Phượng tộc.

Đương nhiên, tiền đề là Nữ Oa phải chịu nhận.

"Tiểu thư, ta không nỡ xa người." Thấy Kim Ninh đã đưa ra lựa chọn, Trạm Diễm lập tức lại khóc.

Kim Ninh ôm lấy Trạm Diễm, ôn nhu nói: "Sau này Bất Tử Hỏa Sơn giao cho ngươi quản lý.

Nếu ta được Thánh nhân che chở, sau này sẽ không có Yêu tộc nào dám bắt nạt chúng ta nữa." Trạm Diễm khóc càng to hơn, quay đầu hỏi Đế Phượng Thiên: "Nữ Oa Thánh nhân... tính tình có tốt không?" Đế Phượng Thiên cười nói: "Nữ Oa ngoài việc kiêu ngạo hơn Phượng tộc ra, tính tình rất tốt." Nghe câu trả lời của Đế Phượng Thiên, Trạm Diễm yên tâm hơn một chút.

Hai con phượng hoàng lưu luyến khóc biệt.

Đế Phượng Thiên kiên nhẫn chờ đợi ở bên cạnh.

Lần này lại tặng cho tiểu ngạo kiều Nữ Oa một món quà lớn, Nữ Oa nợ ta không ít nhân quả rồi a!

Đợi hai nữ tử nói hết những lời cần nói, Đế Phượng Thiên dẫn Kim Ninh bay về phía Oa Hoàng Cung...

Tại Oa Hoàng Cung, Nữ Oa cảm ứng được Đế Phượng Thiên đang đến gần.

Còn có một con phượng hoàng nữa.

Sau chuyện Đồ Vu Kiếm, ấn tượng của Nữ Oa về Đế Phượng Thiên đã tốt hơn một chút.

Không còn là tên bại gia tử đáng ghét như trước nữa.

Chẳng mấy chốc, một người một phượng hoàng đã đến Oa Hoàng Cung.

Con phượng hoàng kia toàn thân tỏa ra kim quang, bộ lông vàng óng lộng lẫy.

Nữ Oa bấm tay tính toán, nhận ra con phượng hoàng này vậy mà lại có duyên với mình.

Nữ Oa thoáng chốc nảy ra ý nghĩ, hay là lừa con phượng hoàng này về tay mình nhỉ?

Nữ Oa không hề biết rằng Đế Phượng Thiên đến là để tặng tọa kỵ cho mình.

Đế Phượng Thiên đã dặn dò Kim Ninh từ trước, cứ để hắn nói chuyện với Nữ Oa, đừng lên tiếng vội.

Nữ Oa lên tiếng trước: "Đến làm gì?" Giọng điệu có vẻ không mấy chào đón.

Kim Ninh nghe giọng điệu của Nữ Oa, trong lòng "lộp bộp", quan hệ giữa Thánh tử và Nữ Oa Thánh nhân xem ra không tốt lắm!

Khóe miệng Đế Phượng Thiên nhếch lên một nụ cười nhạt, nói: "Cô cô đúng là tra nữ mà.

Lúc trước có việc cầu xin ta, thái độ đâu có như vậy." Nữ Oa đã tiếp xúc với Đế Phượng Thiên vài lần, cũng biết miệng hắn thường xuyên phun ra những từ ngữ kỳ quái, cái từ "tra nữ" này Nữ Oa cũng đại khái hiểu được ý tứ.

Nữ Oa giọng điệu bình thản đáp: "Ta cầu xin ngươi khi nào?

Là ngươi tự nguyện giúp đỡ." Tiểu ngạo kiều này kiên quyết không thừa nhận đã cầu xin Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên gật gật đầu, nói: "Thế cô cô định khi nào gả cho ta, để ta còn bảo lão đa mang sính lễ đến.

Không phải đã nói chuyện Đồ Vu Kiếm xong xuôi là gả cho ta sao?" Những lời này Nữ Oa nghe đã miễn dịch, trực tiếp theo tiềm thức coi như không nghe thấy.

Kim Ninh quả thực ngơ ngác nhìn Đế Phượng Thiên.

Dám nói chuyện với Thánh nhân như thế, không sợ bị đánh chết sao?

Còn đòi cưới Thánh nhân nữa chứ?

Thiên ơi!

Đó là Thánh nhân đó!

Thế nhưng, điều khiến Kim Ninh càng khó hiểu hơn là Nữ Oa vẫn bình thản như không, hoàn toàn không có dấu hiệu gì là sắp nổi giận.

Hửm?

Mối quan hệ của hai người này, không phải là không tốt, mà là không tầm thường chút nào!

Nữ Oa biết mình đuối lý trong chuyện này, bèn trực tiếp chuyển chủ đề: "Vị này là?" Hừ, xem tiểu ngạo kiều không cắn câu kìa!

Chơi bài cùn à?

Ta để cho ngươi cùn tiếp!

Đế Phượng Thiên nói: "Vị này là tộc trưởng hiện tại của Phượng tộc, Kim Ninh.

Ta quen biết nàng khi du lịch ở Nam Hải, nàng ngưỡng mộ uy danh của cô cô nên đã cùng ta đến đây.

Ta tiện đường đưa nàng theo, cô cô không phiền chứ?" Kim Ninh

vội vàng nói: "Bái kiến Thánh nhân." Nữ Oa càng nhìn Kim Ninh càng hài lòng, *con phượng hoàng này có thể làm tọa kỵ cho ta rồi!* Nữ Oa mỉm cười nói với Kim Ninh: "Miễn lễ." Rồi nàng lại quay đầu, nụ cười biến mất ngay tức khắc, nói với Đế Phượng Thiên: "Ta thấy Kim Ninh với ta có duyên, hay là để nàng ở lại Oa Hoàng Cung làm tọa kỵ cho ta, được không?" Kim Ninh mừng rỡ, mình còn chưa kịp mở lời, Nữ Oa Thánh nhân đã nói trước rồi.

Đế Phượng Thiên lại tỏ vẻ phẫn nộ: "Cô cô, thế này là quá đáng rồi nhé!

Ta định đưa nàng về Bồng Lai Tiên Đảo làm thị nữ, sao có thể để lại Oa Hoàng Cung được?" Đế Phượng Thiên ra vẻ bi phẫn như thể "vật yêu dấu" sắp bị người khác cướp mất.

Kim Ninh có chút ngơ ngác, kịch bản không giống như trong tưởng tượng.

Nữ Oa thản nhiên nói: "Bồng Lai Tiên Đảo của ngươi có cả đống thị nữ rồi, lại có hai vị tiên tử tuyệt sắc là Hi Hòa và Thường Hi bầu bạn, cũng không thiếu một mình Kim Ninh.

Còn Oa Hoàng Cung của ta chỉ có một mình cô cô, ngươi xem có lạnh lẽo không?" Đế Phượng Thiên đột nhiên cười hì hì: "Cô cô, cuối cùng cũng thừa nhận là cô cô của ta rồi nhé!" Nữ Oa: "???" *Đây có phải là trọng điểm không?* Đế Phượng Thiên tiếp tục: "Hay là thế này đi, ta để Kim Ninh lại, vậy là ta mất đi một tiên tử tuyệt sắc, hay là cô cô gả cho ta, ta sẽ để Kim Ninh lại, thế nào?" Nữ Oa vậy mà không chút do dự đáp lại: "Được thôi!

Ngươi để Kim Ninh lại, ta gả cho ngươi!" Đế Phượng Thiên: "..." Trong lòng Đế Phượng Thiên thầm nghĩ, *Nữ Oa vô sỉ, lừa ta đến nghiện rồi, nợ nhiều không lo hay sao?

Làm một Thánh nhân có thể giữ lời hứa được không?

Chẳng lẽ bị ta làm hư rồi à?* Kim Ninh choáng váng, đầu óc "ong ong".

Nữ Oa vậy mà vì mình mà chịu gả cho Đế Phượng Thiên?

Trong phút chốc, Kim Ninh bắt đầu hoài nghi nhân sinh, *hóa ra mình quan trọng đến thế sao?* Đế Phượng Thiên bó tay, dùng giọng điệu không chắc chắn nói: "Cô cô, lần này không thể lừa người nữa đâu nhé!

Lần Tịnh Thế Thanh Liên kia đã hứa gả cho ta, lần Đồ Vu Kiếm lại hứa gả cho ta, lần này là lần thứ ba rồi, quá tam ba bận đó!" Nữ Oa nghiêm túc nói: "Bản thánh là loại Thánh nhân không giữ lời hứa sao?" Trong lòng lại bổ sung một câu: *Chỉ không giữ lời với một mình ngươi thôi, hứ.* Đế Phượng Thiên không do dự đáp: "Đúng!" Nữ Oa cũng không phản bác, bình thản nói: "Lần này là thật, ngươi cứ để Kim Ninh lại đi!" Đế Phượng Thiên làm ra vẻ mặt "đau đớn cắt thịt", thở dài nói: "Thôi được!

Vậy cô cô khi nào gả cho ta, ta sẽ bảo lão đa tặng Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên cho ngươi." Nữ Oa bó tay, nói: "Trước tiên cứ chọn ngày lành đã!

Thánh nhân xuất giá không phải chuyện nhỏ." Đế Phượng Thiên gật gật đầu, nói: "Đến lúc đó ta sẽ đi tìm lão đa xem ngày." Nữ Oa không thèm để ý đến Đế Phượng Thiên nữa, quay sang nhìn Kim Ninh, giọng điệu ôn hòa hỏi: "Ngươi có bằng lòng ở lại làm tọa kỵ cho bản thánh không?" Kim Ninh gật đầu nói: "Ta bằng lòng." Sau đó, Kim Ninh lại có chút do dự nói: "Nếu ta ở lại đây, Phượng tộc còn sót lại một số tộc nhân ở Bất Tử Hỏa Sơn không có ai bảo hộ, liệu có thể..." Nữ Oa hiểu ý Kim Ninh, cười nói: "Ta sẽ che chở cho những Phượng tộc còn lại, chỉ là chuyện nhỏ." Được Thánh nhân đích thân bảo đảm, Kim Ninh cuối cùng cũng yên lòng.

Chương 112

Phượng tộc cuối cùng cũng thoát khỏi nguy cơ diệt tộc. "Đa tạ Thánh nhân che chở." Kim Ninh lập tức cảm kích cúi lạy. "Miễn lễ." Nữ Oa rất hài lòng gật đầu.

Nhất cử nhất động, lời nói cử chỉ của Kim Ninh đều mang theo sự cao quý bẩm sinh của Phượng tộc, rất hợp nhãn của Nữ Oa.

So với Đát Kỷ, Nữ Oa thích Kim Ninh hơn.

Nữ Oa dù sao cũng không như Đế Phượng Thiên chỉ nhìn mặt, nàng coi trọng căn nguyên hơn.

Đát Kỷ kia là gì chứ?

Chỉ là một con cửu vĩ hồ yêu mà thôi.

Còn Kim Ninh lại là huyết mạch hoàng thất thuần chính của Phượng tộc!

Căn nguyên hoàn toàn là một trời một vực. "Nếu vậy, con đến Bích Du Cung tìm lão đa chọn ngày trước đây." Đế Phượng Thiên cất lời cáo từ. "Đi đi!" Nữ Oa tỏ ra bình tĩnh.

Đế Phượng Thiên rời khỏi Oa Hoàng Cung.

Chân trước vừa rời đi, chân sau trong Oa Hoàng Cung đã truyền ra thanh âm của Nữ Oa: "Bản thánh quyết định bế quan vài nguyên hội, không có việc gì thì trong vài nguyên hội tới đừng làm phiền ta." Đế Phượng Thiên lảo đảo suýt ngã! "Nữ Oa, ngươi vô sỉ!" Đế Phượng Thiên gào thét bên ngoài Oa Hoàng Cung, phát hiện Oa Hoàng Cung đã bị hạ cấm chế của Thánh nhân, không thể vào được nữa.

Bên trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa Thánh nhân khẽ nhếch miệng cười, nhìn bộ dạng tức tối của Đế Phượng Thiên, cuối cùng không

nhịn được mà che miệng cười khẽ.

Một nụ cười khuynh thành!

Còn chói mắt hơn cả những vì sao trên trời!

Tiếc là Đế Phượng Thiên không được thấy.

Đế Phượng Thiên tức giận xoay người, ngay khoảnh khắc quay đi, khóe miệng hắn lại lộ ra một nụ cười nhạt. *Nhân quả viên mãn, đợi ngày Phục Hy thân tử, chính là lúc gả cho ta!* Kim Ninh ngơ ngác nhìn Nữ Oa Thánh nhân đang cười tươi như hoa, *hóa ra Thánh nhân thật sự biết lừa người!

Vừa rồi Nữ Oa Thánh nhân hứa che chở Phượng tộc sẽ không lừa mình chứ?* Kim Ninh cảm thấy nhận thức về Thánh nhân của mình vừa được làm mới.

Nữ Oa nén cười nói: "Yên tâm, ta chỉ lừa hắn, sẽ không lừa ngươi đâu." "Vâng." Kim Ninh gật đầu, tin lời Nữ Oa.

Nhưng nàng cảm thấy Nữ Oa Thánh nhân hình như không phát hiện ra, trong câu nói kia bốn chữ "ta chỉ lừa hắn", thật là mờ ám...

Rời khỏi Oa Hoàng Cung, Đế Phượng Thiên trực tiếp hóa thành một dải cầu vồng, bay thẳng đến Bắc Hải.

Nghĩ đến việc Nữ Oa không biết mình đã trúng liên hoàn kế kéo dài nửa nguyên hội, trong lòng hắn liền cảm thấy một trận sảng khoái.

Với tốc độ hóa hồng cực nhanh, Đế Phượng Thiên chẳng mấy năm đã đến Bắc Hải.

Bắc Hải vốn là địa bàn ẩn cư của Côn Bằng.

Bây giờ phần lớn thời gian Côn Bằng đều ở trên Thiên đình.

Bắc Hải tự nhiên cũng mênh mông như Đông Hải, Nam Hải, hoàn toàn không thấy điểm cuối.

Tu sĩ dưới tu vi Đại La Kim Tiên muốn băng qua Bắc Hải, ít nhất cũng phải mất mấy trăm năm đến mấy nghìn năm.

Nếu tu vi dưới Kim Tiên, vậy thì căn bản không thể nào băng qua được Bắc Hải.

Bắc Hải cũng như Đông Hải, Nam Hải, có vô số hòn đảo san sát.

Trên đảo chắc chắn phần lớn là yêu tộc.

Đế Phượng Thiên dạo một vòng ở Bắc Hải, trên đường gặp phải đám yêu tộc cản đường đều đánh chết hết.

Cuối cùng, Đế Phượng Thiên bay đến trung tâm Bắc Hải, Xích Kim Thần Đồng mở ra, bắt đầu tra xem Bắc Hải có nơi nào bị cấm chế hay không.

Thông thường những nơi như vậy đều sẽ có bảo vật.

Chẳng mấy chốc, Đế Phượng Thiên quả nhiên phát hiện một nơi có cấm chế tiên thiên.

Đế Phượng Thiên cảm thấy đôi mắt này quả nhiên là công cụ tìm bảo bối tuyệt vời, tâm niệm vừa động, lập tức bay về phía nơi có cấm chế.

Không lâu sau, Đế Phượng Thiên bay được nghìn vạn dặm, đến một hòn đảo nhỏ không tên, trên đảo không phát hiện tung tích yêu tộc, dường như đây là một hòn đảo không yêu.

Tuy là đảo nhỏ, nhưng cũng lớn bằng Trái Đất ở kiếp trước.

Đế Phượng Thiên nhanh chóng tìm được nơi có cấm chế, cấm chế tiên thiên là do trời đất hình thành, không phải do con người tạo ra.

Cấm chế ở Nam Hải trước đây là do con giao long kia bố trí.

Vì vậy, nơi có cấm chế tiên thiên chắc chắn có trọng bảo.

Đế Phượng Thiên bay đến vị trí trung tâm của hòn đảo nhỏ, phát hiện ra cấm chế tiên thiên mà người ngoài không thể phát hiện.

Hòn đảo nhỏ này linh khí đặc biệt không nồng đậm, đây cũng là nguyên nhân trên đảo không có một con yêu nào.

Nơi linh khí không sung túc sẽ ảnh hưởng đến tu hành, tự nhiên không có yêu nào muốn đến.

Nguyên nhân linh khí nơi này không nồng đậm, hẳn là có liên quan đến cấm chế tiên thiên, linh khí đều bị cấm chế hấp thu hết.

Lần này Đế Phượng Thiên đã học khôn ra, trực tiếp rút Thí Thần Thương, dùng sát khí vô cùng nồng đậm bao phủ toàn bộ hòn đảo nhỏ.

Tránh để như lần trước, một quyền đấm ra Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, thu hút vô số đại lão. "Mau nhìn kìa, đó là gì?

Đáng sợ quá!" "Sát khí nặng quá, hòn đảo kia xảy ra chuyện gì vậy?" "Dưới luồng sát khí đó, hai chân ta không kìm được mà run rẩy, quá kinh khủng!" "Đừng đến gần hòn đảo đó, hòn đảo đó có vấn đề!" "..." Sát khí kinh thiên khiến yêu tộc trong phạm vi ngàn vạn dặm xung quanh run lẩy bẩy.

Đế Phượng Thiên muốn che giấu khí tức ở đây, đương nhiên tốt nhất là dùng Ám chi đại đạo.

Có thể hoàn toàn cách ly khí tức của hòn đảo này, khiến nó biến mất khỏi Hồng Hoang.

Nhưng Đế Phượng Thiên tạm thời không muốn bại lộ việc mình nắm giữ Đại đạo.

Cho nên những lúc đối chiến cũng không sử dụng pháp tắc Ám chi đại đạo.

Vì vậy, hắn chọn một phương án trung gian, dùng sát khí vô cùng nồng đậm để che đậy.

Đế Phượng Thiên bùng nổ sức mạnh của tu vi Chuẩn Thánh, một quyền trực tiếp đấm vào cấm chế. "Ầm!" một tiếng động trầm đục truyền đi ngàn vạn dặm.

Nước biển xung quanh hòn đảo điên cuồng gào thét.

Toàn bộ hòn đảo cũng bắt đầu rung chuyển nhẹ. "Khá cứng rắn nhỉ?" Nói rồi, Đế Phượng Thiên lại đấm từng quyền từng quyền tới tấp.

Nhục thân của Đế Phượng Thiên cũng ở cấp bậc Chuẩn Thánh, cho dù không dùng pháp thuật, chỉ dùng nắm đấm thôi cũng đã sớm đấm chết cả một đám Đại La Kim Tiên.

Chương 113

Cấm chế kia cũng bị trăm quyền của hắn đánh cho vỡ tan.

Lúc này, hòn đảo như gặp động đất mà nứt ra một nửa, gần một nửa hòn đảo bị sóng thần nhấn chìm.

Toàn bộ hòn đảo bị phản lực chấn động làm mất đi hoàn toàn hình dạng ban đầu.

Những ngọn núi cao chót vót sớm đã sụp đổ.

Đế Phượng Thiên không quan tâm đến những điều này, tiến vào bên trong cấm chế, nhìn thấy một đám mây kỳ dị.

Đám mây ngũ quang thập sắc, vô cùng hoa lệ.

Ngoài khánh vân, vô số kim đẳng, kim liên, anh lạc, thùy châu từ trong khánh vân rơi xuống như mưa, giống như nước nhỏ giọt trước hiên nhà, không ngừng không dứt.

Bên trong khánh vân, thế giới hồng mông ẩn hiện, nhật nguyệt tinh thần chiếu rọi.

Trong khánh vân, hào quang năm màu nhuộm khắp chư thiên, tám loại tiên nhạc vang vọng khắp hoàn vũ.

Đế Phượng Thiên có chút ngẩn người, không nhận ra đây là bảo bối gì.

Một lúc sau mới phản ứng lại, đây hẳn là Chư Thiên Khánh Vân!

Truyền thuyết nói rằng Chư Thiên Khánh Vân bị Hồng Quân đoạt được, sau lần truyền đạo thứ ba đã tặng cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Xem ra truyền thuyết có sai sót, Chư Thiên Khánh Vân căn bản chưa từng bị Hồng Quân đoạt được.

Lai lịch của Chư Thiên Khánh Vân không hề nhỏ.

Chư Thiên Khánh Vân do hạo nhiên chính khí của Bàn Cổ hóa thành, thuộc về một loại dị bảo.

Bởi vì Chư Thiên Khánh Vân không được xếp vào Tiên thiên chí bảo, xét về lực phòng ngự, lại kém hơn Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung một bậc.

Nhưng Chư Thiên Khánh Vân lại tốt hơn Tiên thiên linh bảo một bậc.

Vì vậy, nếu phải xếp hạng cho Chư Thiên Khánh Vân, thì là bán bộ Tiên thiên chí bảo!

Chư Thiên Khánh Vân cũng chủ về phòng ngự, khi chiến đấu, phóng Chư Thiên Khánh Vân ra, nó sẽ bao phủ chủ nhân, có thể trừ tà tránh dịch, vạn pháp bất xâm, miễn dịch sát thương từ thần thông pháp thuật.

Đương nhiên, đây đều là cách nói tương đối.

Nếu cảnh giới của địch nhân quá cao, hoặc pháp thuật quá mạnh, hoặc công phạt chí bảo có cấp bậc cao hơn Chư Thiên Khánh Vân, thì vẫn sẽ bị phá phòng.

Đế Phượng Thiên đã có Tiên thiên phòng ngự chí bảo Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, nên không cần Chư Thiên Khánh Vân.

Nhưng đây cũng là một bảo bối tốt, thu về sau này tặng người cũng được.

Tặng cho ai bây giờ nhỉ?

Nữ Oa đã tặng Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, Hậu Thổ và Huyền Minh thì có nhục thân vô địch, không cần thứ này.

Ừm, trước tiên cứ tặng cho Hi Hòa hoặc Thường Hi đi!

Nhưng hai chị em tốt nhất nên tặng hai món pháp bảo.

Đế Phượng Thiên thu lại suy nghĩ, vận dụng pháp tắc Ám chi đại đạo.

Một luồng hắc ám cực hạn xuyên qua không gian, trực tiếp bao phủ lấy Chư Thiên Khánh Vân ngũ quang thập sắc.

Chư Thiên Khánh Vân trong nháy mắt biến thành một đám mây đen khiến người ta kinh hãi.

Đế Phượng Thiên dùng thủ đoạn Đại đạo vô cùng bá đạo, trực tiếp luyện hóa Chư Thiên Khánh Vân trong một giây.

Một lát sau, hắc ám quay trở lại cơ thể Đế Phượng Thiên, Chư Thiên Khánh Vân lại khôi phục hình dáng ban đầu, chậm rãi bay đến trước mặt hắn.

Đế Phượng Thiên thu Chư Thiên Khánh Vân, phát hiện bên dưới có một hồ nước.

Trước đó bị ánh sáng ngũ quang thập sắc của Chư Thiên Khánh Vân chiếu vào nên không phát hiện ra.

Đế Phượng Thiên phát hiện nước trong hồ đen như mực.

Hả?

Tuyệt đối không phải Tam Quang Thần Thủy.

Đế Phượng Thiên không nhận ra đây là loại nước gì, nhưng chắc chắn không kém Tam Quang Thần Thủy, chỉ không biết có công hiệu gì.

Lúc này, tiếng thông báo của hệ thống vang lên. "Phát hiện Túc chủ đã tìm thấy Huyền Thiên Trọng Thủy, lựa chọn đã được kích hoạt..." "Phát hiện Túc chủ đã tìm thấy Huyền Thiên Trọng Thủy, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Không mang đi Huyền Thiên Trọng

Thủy, thưởng Huyết Hải Đại Trận." "Hai: Mang đi Huyền Thiên Trọng Thủy, thưởng Cực phẩm Đại La Đan (x5)." Đế Phượng Thiên ngẩn ra, không ngờ thứ này cũng có thể kích hoạt lựa chọn của hệ thống.

Hắn không chút do dự chọn phương án thứ hai.

Huyết Hải Đại Trận của Minh Hà lão tổ kia lấy về cũng vô dụng, lại không thể thao túng vô tận huyết hải.

Đại La Đan thực tế hơn, có thể tặng cho Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Ngao Sương, Bích Tiêu, Đát Kỷ dùng.

Lại còn có thể mang đi Huyền Thiên Trọng Thủy, tuy rằng không biết nó có tác dụng gì. "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ đã lựa chọn, thưởng Cực phẩm Đại La Đan (x5)!" "Gợi ý: Một giọt Huyền Thiên Trọng Thủy nặng như một phương tiểu thế giới, mười giọt nặng như một phương trung thế giới, trăm giọt nặng như một phương đại thế giới, ngàn giọt nặng như một đại thiên thế giới, vạn giọt nặng như một thế giới Hồng Hoang vô tận, có thể dùng để công kích, hiệu quả tương tự Chưởng Trung Ma Quốc." "Gợi ý: Tập hợp đủ ba loại thần thủy hiếm có là Tam Quang Thần Thủy, Huyền Thiên Trọng Thủy, Thiên Hà Thánh Thủy mỗi loại một vạn giọt, hệ thống có thể giúp Túc chủ tăng nhẹ uy năng của pháp bảo." Đế Phượng Thiên mừng thầm, Huyền Thiên Trọng Thủy vậy mà có hiệu quả như thế, vạn giọt tương đương với trọng lượng của thế giới Hồng Hoang vô tận.

Mẹ nó, đang đánh nhau mà ném ra một thế giới Hồng Hoang vô tận, thử hỏi dưới Thánh nhân ai đỡ nổi?

Có chút lợi hại a!

Tập hợp đủ ba loại thần thủy, hệ thống có thể nâng cấp pháp bảo?

Càng lợi hại hơn!

Đế Phượng Thiên đem Huyền Thiên Trọng Thủy chứa vào một bình ngọc, vừa đúng một vạn giọt.

Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Chưa biết.

Tu vi: Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đại đạo: Ám chi đại đạo (Hôn ám giai đoạn), Trận chi đại đạo (Nhập môn).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn linh bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Tiên thiên chí bảo), Chư Thiên Khánh Vân (Dị bảo), Phật Chủ Kim Châu (Hậu thiên chí bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (Một trong khai thiên thập đại linh căn), Nhân Sâm Quả (Như trên).

Khác: Tam Quang Thần Thủy (Một vạn giọt), Huyền Thiên Trọng Thủy (Một vạn giọt), Cực phẩm Đại La Đan (x5), Cực phẩm Tăng Phúc Đan (x1).

Đế Phượng Thiên theo thói quen liếc qua bảng thông tin cá nhân.

Sau đó liền chuẩn bị rời đi.

Chương 114

Đúng lúc này, Đế Phượng Thiên đột nhiên cảm giác được mấy luồng uy áp cường đại đang áp sát.

Có người đến!

Đế Phượng Thiên bay ra khỏi đảo, nhìn về phía trước.

Người đến là hai người, đều là cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Người bên trái mặc linh bào màu vàng kim, vẻ mặt kiêu ngạo.

Người bên phải mặc linh bào màu lam, trông có vẻ trầm ổn hơn.

Người mặc linh bào vàng kim liếc nhìn hòn đảo gần như bị phá hủy bên dưới, cười hỏi: "Tiểu hữu có phải đã nhận được bảo bối trên đảo không?" Đế Phượng Thiên nghiêng đầu, nhìn lão đầu mặc linh bào vàng kim như nhìn một tên thiểu năng, dùng giọng điệu bình thản hỏi: "Liên quan quái gì tới ngươi?" Lão đạo mặc linh bào vàng kim rõ ràng không ngờ tới, mình đã lộ ra khí tức Chuẩn Thánh mà tiểu quỷ đối diện vẫn còn ngông cuồng như vậy.

Nhưng tiểu quỷ này trông cũng có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không giống hạng tầm thường, không biết đối phương có chỗ dựa gì không.

Lão đạo mặc linh bào vàng kim cẩn thận nói: "Ta là Hỗn Kim đạo nhân, bên cạnh là Huyền Thủy đạo nhân, nếu có bảo vật tốt, mong tiểu hữu chia sẻ." Hỗn Kim đạo nhân báo ra danh hiệu của mình.

Đế Phượng Thiên cũng từng nghe qua Hỗn Kim đạo nhân, nghe nói là đệ tử của Tiệt giáo, Hỗn Kim đạo nhân là do bản nguyên Canh Kim đầu tiên của trời đất kết hợp với hỗn độn khí hóa hình.

Giống như Hồng Vân lão tổ do đóa mây đỏ đầu tiên của trời đất

hóa hình, là nhân vật có bối phận.

Huyền Thủy đạo nhân bên cạnh cũng có bối phận tương tự Hỗn Kim đạo nhân, đều là những Chuẩn Thánh lão làng hóa hình từ rất sớm.

Cứ tưởng báo ra danh húy sẽ khiến tiểu quỷ đối diện biết khó mà lui.

Kết quả không ngờ tiểu quỷ đối diện lại lộ ra vẻ khinh bỉ.

Đế Phượng Thiên thản nhiên hỏi: "Thế thì sao?" Hỗn Kim đạo nhân và Huyền Thủy đạo nhân nhìn nhau, đều có chút tức giận.

Tiểu quỷ này căn bản không đặt hai người họ vào mắt!

Hỗn Kim đạo nhân mất kiên nhẫn, quát lớn: "Bần đạo không quan tâm ngươi lấy được bảo bối gì, giao ra đây, hai người bọn ta tha cho ngươi không chết!" Nước biển bên dưới cũng theo tiếng quát của Hỗn Kim đạo nhân mà dâng cao ngàn trượng. "Phát hiện Túc chủ gặp phải Hỗn Kim đạo nhân và Huyền Thủy đạo nhân cướp bảo, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Dâng bảo vật lên, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, thưởng thần thông Tam Vị Chân Hỏa." "Hai: Không dâng bảo vật, báo ra danh húy dọa lui đối phương, thưởng Bồ Đề Đại Trận." "Ba: Không dâng bảo vật, báo ra danh húy và đánh chết cả hai, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)." Còn cần phải chọn sao?

Đại Đạo Quả Thực cuối cùng cũng đến rồi!

Đế Phượng Thiên chọn ba. "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ đã lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (1)." Nhận được phần thưởng Đại Đạo Quả Thực, Đế Phượng Thiên tâm tình cực tốt, lộ ra một nụ cười, nói: "Tiểu gia ta hôm nay tâm tình tốt, hai con chó già các ngươi nếu lập tức cút đi, đừng xuất hiện trong tầm mắt của ta, ta có thể tha cho hai ngươi một mạng." "Càn rỡ!" Huyền

Thủy đạo nhân vốn trầm ổn hơn cũng không nhịn được lên tiếng, cảm thấy tên Đại La Kim Tiên nhỏ bé trước mắt này quá mức kiêu ngạo.

Hỗn Kim đạo nhân không nói nhiều nữa, trực tiếp tế ra pháp bảo cộng sinh là Tiên thiên linh bảo Hỗn Kim Kiếm.

Hỗn Kim Kiếm như một luồng lưu quang, trực tiếp phá vỡ không gian, chém về phía Đế Phượng Thiên.

Nước biển bên dưới như bị pháp bảo chém, dưới Hỗn Kim Kiếm, nước biển Bắc Hải bị chia làm hai, có thể thấy uy lực của thanh kiếm này.

Đế Phượng Thiên cười lạnh một tiếng, không hề lùi bước, đợi Hỗn Kim Kiếm đến gần, trực tiếp phóng ra một luồng uy áp Chuẩn Thánh, một quyền đấm vào Hỗn Kim Kiếm. "Ong!" Hỗn Kim Kiếm dường như phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, lực đạo cực lớn trực tiếp đánh bay Hỗn Kim Kiếm ra xa ngàn vạn dặm, trên thân kiếm cũng xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Pháp bảo cộng sinh bị tổn thương, Hỗn Kim đạo nhân đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết.

Hỗn Kim đạo nhân và Huyền Thủy đạo nhân kinh hãi nhìn Đế Phượng Thiên, tiểu quỷ này vậy mà là Chuẩn Thánh sơ kỳ?

Một Chuẩn Thánh sơ kỳ có nhục thân cực kỳ cường đại, nếu không không thể nào một quyền đánh bay Hỗn Kim Kiếm được.

Một lát sau, Hỗn Kim Kiếm bay trở về, Hỗn Kim đạo nhân nhìn Đế Phượng Thiên, không thể tin được nói: "Tổ Vu?" Theo Hỗn Kim đạo nhân thấy, trong Hồng Hoang chỉ có nhục thân của Tổ Vu mới mạnh mẽ như vậy. "Tổ Vu sao?" Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Tổ Vu đúng là bạn tốt của ta, tiếc là ta không phải Tổ Vu." Huyền Thủy đạo nhân ngưng giọng hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai?" "Ha ha ha!"

Đế Phượng Thiên cười lớn ba tiếng, nói: "Muốn cướp bảo vật của Đế Phượng Thiên ta, mà lại không biết ta là ai ư?" Đế Phượng Thiên!

Ba chữ này như một cái búa tạ trực tiếp nện vào nguyên thần của Hỗn Kim đạo nhân và Huyền Thủy đạo nhân.

Đế Phượng Thiên, đó là một sát tinh nổi danh!

Là tồn tại có thể khiến Tây phương máu chảy thành sông, là tồn tại khi còn là Đại La Kim Tiên đã chém giết Chuẩn Thánh sơ kỳ Đông Vương Công, hoàn toàn không phải là người họ có thể địch lại.

Không nói đến thực lực của bản thân Đế Phượng Thiên, chỉ riêng thân phận con trai của Thánh nhân cũng không phải là thứ mà Hỗn Kim đạo nhân và Huyền Thủy đạo nhân dám động vào.

Hôm nay, đá phải tấm sắt rồi...

Mặt mũi Hỗn Kim đạo nhân và Huyền Thủy đạo nhân trở nên khó coi.

Bây giờ trong Hồng Hoang, chỉ cần tu vi trên Thái Ất Kim Tiên, ai mà không biết đại danh của Đế Phượng Thiên!

Những chuyện hắn làm, có chuyện nào là chuyện mà người thường có thể làm được không?

Không nổi danh cũng không được!

Hỗn Kim đạo nhân mặt dày nói: "Hóa ra là Thiếu chủ của Tiệt giáo, thất kính thất kính, vừa rồi ta và lão hữu chỉ đùa với ngài một chút thôi, chúng ta xin cáo từ." Huyền Thủy đạo nhân cũng mở miệng: "Tất cả chỉ là hiểu lầm." Đế Phượng Thiên cười nói: "Hồng Hoang thực lực vi tôn, chuyện giết người đoạt bảo cũng không có gì đáng ngạc nhiên, rất bình thường." Hỗn Kim đạo nhân vội nói: "Thánh tử nói rất đúng, á, nhưng ta tuyệt đối chưa từng có ý định giết Thánh tử." Đế Phượng Thiên lại bổ sung: "Chỉ trách các ngươi, đã gặp phải ta!"

Tiếng nói vừa dứt, Đế Phượng Thiên hóa thành một dải cầu vồng, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lần nữa, đã ở trước mặt Hỗn Kim lão tổ.

Chân phải quét ngang, một cước trực tiếp phá nát pháp tắc thiên địa.

Lực đạo mạnh đến nỗi mặt biển trực tiếp nổi lên một cơn lốc xoáy.

Tốc độ của Đế Phượng Thiên quá nhanh, Hỗn Kim lão tổ không kịp có phản ứng gì khác, tâm niệm vừa động, trực tiếp dùng Hỗn Kim Kiếm chắn trước chân phải của Đế Phượng Thiên. "Ong!" Hỗn Kim Kiếm lại một lần nữa phát ra tiếng rên rỉ, bị Đế Phượng Thiên một cước quét bay xa ngàn vạn dặm, vết nứt trên thân kiếm lại một lần nữa mở rộng. "Bùm!" Hỗn Kim Kiếm đột nhiên nổ tung trên không trung.

Tuy Hỗn Kim Kiếm chỉ là Tiên thiên linh bảo cấp thấp, có chút chênh lệch so với những Tiên thiên linh bảo đỉnh cấp như Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Nhưng bị Đế Phượng Thiên một quyền một cước đánh nát, cũng đủ cho thấy nhục thân Chuẩn Thánh của hắn mạnh mẽ đến mức nào.

Các Tổ Vu đều có nhục thân biến thái như vậy, thảo nào khiến Yêu tộc đau đầu.

Lực đạo của cú đá hơi suy giảm, tiếp tục tấn công về phía Hỗn Kim đạo nhân.

Hỗn Kim đạo nhân chỉ kịp khoanh hai tay trước ngực phòng ngự, đồng thời phóng ra một đạo pháp thuật phòng ngự trên cánh tay.

Lập tức, hai cánh tay của Hỗn Kim lão tổ trở nên vàng óng sáng chói. "Đùng!" một tiếng động trầm đục vang vọng khắp Bắc Hải.

Hòn đảo vốn đã vỡ nát bên dưới trực tiếp nổ tung, từ từ chìm xuống mặt biển.

Mặt biển nổ tung tạo thành những con rồng nước cao vạn trượng.

Hỗn Kim lão tổ thì như một luồng lưu quang bay ngược về phía mặt biển.

Huyền Thủy đạo nhân thấy tình hình không ổn, lập tức bỏ chạy.

Đế Phượng Thiên tạm thời không quan tâm đến Huyền Thủy đạo nhân, trực tiếp hóa thành một dải cầu vồng, lao xuống đáy biển Nam Hải, đối với Hỗn Kim đạo nhân một trận cuồng đánh.

Lực đạo cực lớn xuyên qua đáy biển, khiến một hòn đảo nhỏ hóa thành bụi phấn, vô số rồng nước phun lên trời.

Đại khái đánh ra hai mươi lăm quyền mười ba cước, một Chuẩn Thánh sơ kỳ là Hỗn Kim đạo nhân bị Đế Phượng Thiên đánh cho nhục thân vỡ nát.

Cuối cùng nguyên thần của Hỗn Kim đạo nhân định chạy trốn, bị Thí Thần Thương một thương quét cho hồn phi phách tán.

Chương 115

Hỗn Kim đạo nhân, một Chuẩn Thánh lão làng cùng thời với Hồng Vân lão tổ, vẫn lạc!

Tiếp theo, Đế Phượng Thiên lập tức lao ra khỏi mặt biển.

Trong thời gian ngắn ngủi, Huyền Thủy đạo nhân đã trốn được trăm vạn dặm.

Đế Phượng Thiên mở Xích Kim Thần Đồng, Thí Thần Thương hóa thành một luồng lưu quang trực tiếp bị hắn ném ra ngoài.

Thí Thần Thương tỏa ra sát khí ngút trời, phá vỡ không gian, tiêu diệt pháp tắc, xuyên qua trăm vạn dặm, trong nháy mắt tiếp theo liền trực tiếp xuyên thủng thân thể Huyền Thủy đạo nhân.

Huyền Thủy đạo nhân thậm chí còn chưa kịp đánh ra một đòn, nguyên thần đã trực tiếp hồn phi phách tán.

Sau đó Thí Thần Thương bay trở về tay Đế Phượng Thiên. "Chạy trước mặt ta sao?

Ngây thơ!" Đế Phượng Thiên bay đến chỗ Huyền Thủy đạo nhân, lục soát trên người hắn một phen.

Đồ đạc cũng khá nhiều, nhưng thứ khiến Đế Phượng Thiên lọt vào mắt xanh thì chẳng có mấy.

Đế Phượng Thiên cầm lấy một cái khiên nhỏ tỏa ra ánh sáng xanh lam nhạt, trên khiên có pháp tắc sóng nước lưu chuyển không ngừng, cầm vào thấy mát lạnh, trông không tầm thường, thứ gì đây?

Đế Phượng Thiên không nhận ra thứ này, nhưng cảm thấy nó không hề đơn giản. "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ tìm được Tiên thiên linh bảo Huyền Thủy Thuẫn." "Gợi ý: Đây là Tiên thiên linh bảo thuộc tính phòng ngự, độ bền kém hơn Chư Thiên Khánh Vân một chút." Đế Phượng Thiên "hắc hắc" cười một tiếng, quả nhiên là đồ tốt.

Vừa hay đủ hai món pháp bảo phòng ngự tặng cho Hi Hòa và Thường Hi.

Hóa ra hai lão già này là đến tặng bảo vật.

Đúng là người tốt của Hồng Hoang a!

Đế Phượng Thiên thu Huyền Thủy Thuẫn lại, định trực tiếp rời khỏi Bắc Hải.

Đột nhiên phát hiện ở nơi sâu nhất của Bắc Hải, hình như có một hòn đảo cực lớn.

Sao trước đây không phát hiện ra hòn đảo đó nhỉ?

Đế Phượng Thiên tò mò bay về phía hòn đảo khổng lồ ở nơi sâu nhất Bắc Hải.

Khoảng nửa năm sau, Đế Phượng Thiên đã đến trên không hòn đảo khổng lồ đó.

Hòn đảo này quả thực rất lớn, gấp trăm lần hòn đảo trước đó.

Thế nhưng, hòn đảo lớn như vậy lại chết chóc nặng nề, đừng nói là yêu quái, Đế Phượng Thiên ngay cả một con kiến hay hung thú cũng không phát hiện ra. "Hòn đảo này có gì đó kỳ quái." Đế Phượng Thiên lẩm bẩm.

Không chỉ không phát hiện bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào, thiên địa linh khí còn loãng hơn cả hòn đảo phát hiện Chư Thiên Khánh Vân trước đó.

Trên đảo độc khí lượn lờ không tan, giống như một tuyệt địa.

Trên đảo có rất nhiều thi hài của hung thú và yêu tộc.

Có thể thấy hòn đảo này đã từng có dấu hiệu sinh sống.

Chỉ là sau đó không biết xảy ra biến cố gì mà biến thành bộ dạng hiện tại.

Thăm dò toàn bộ hòn đảo, Đế Phượng Thiên nhanh chóng phát hiện một nơi bất thường ở sâu trong đảo.

Nơi đó dường như tồn tại một cấm chế.

Đế Phượng Thiên bay về phía nơi có cấm chế.

Cấm chế trước mắt có ánh sáng vàng và đen lưu chuyển, trông vô cùng huyền diệu.

Đế Phượng Thiên cảm thấy cấm chế này rất mạnh, liền đấm thử mấy quyền.

Cấm chế vẫn không hề nhúc nhích.

Đế Phượng Thiên lại lấy Thí Thần Thương ra đâm loạn xạ vào cấm chế.

Hòn đảo bị hắn làm cho tan nát, nhưng cấm chế vẫn không thể phá vỡ. "Cấm chế mạnh như vậy sao?" Đế Phượng Thiên vô cùng cạn lời.

Chẳng lẽ là cấm chế do Thánh nhân hạ xuống?

Nếu không phải Thánh nhân thì cũng ít nhất phải là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thế gian này lại có tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong sao?

Phải biết rằng, ngay cả Tam Thanh cũng từ Chuẩn Thánh hậu kỳ trực tiếp dùng công đức thành Thánh.

Ngay cả những người có thiên tư căn nguyên mạnh như Đế Tuấn và Đế Giang cũng dừng lại ở Chuẩn Thánh viên mãn không thể tiến

thêm.

Thế gian này lấy đâu ra Chuẩn Thánh đỉnh phong?

Đế Phượng Thiên biết rõ, nếu không lợi dụng công đức thành Thánh, cũng không làm Thiên Đạo Thánh nhân, thì ít nhất cần tu vi đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong trước, sau đó mới xem xét sử dụng các phương pháp khác để chứng đắc Đại đạo.

Nhưng Chuẩn Thánh đỉnh phong không phải là cảnh giới dễ dàng đạt được.

Tuy tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng ngay cả Đế Tuấn và Đế Giang cũng kẹt ở Chuẩn Thánh viên mãn, có thể thấy Chuẩn Thánh đỉnh phong khó đạt đến mức nào.

Đế Phượng Thiên cũng chưa từng nghe nói, hiện tại toàn bộ Hồng Hoang có tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Trong lúc Đế Phượng Thiên đang trầm tư, bên trong cấm chế, một nữ tử tuyệt sắc toàn thân tắm trong ngọn lửa màu vàng nhìn Đế Phượng Thiên bên ngoài, đôi mắt đỏ hoe. "Con của ta, đã lớn rồi." Một lát sau, ngọn lửa màu vàng không rõ tên trên người nữ tử biến mất, thay vào đó là ngọn lửa màu đen bùng cháy, trông vô cùng quỷ dị.

Lát sau nữa, ngọn lửa vàng và đen đồng thời bùng cháy, một nửa vàng một nửa đen, yêu dị vô cùng! "Tiếc là, mẹ không thể ra ngoài gặp con." Nữ tử tuyệt sắc tay phải từ từ chạm vào cấm chế, như đang vuốt ve khuôn mặt của Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên bên ngoài cấm chế hoàn toàn không nhìn thấy bên trong, cũng không cảm nhận được gì.

Nhưng, hắn dường như cảm thấy bên trong có người đang nhìn mình...

Đế Phượng Thiên không biết đó có phải là ảo giác không.

Hắn thật sự cảm giác được bên trong cấm chế có một đôi mắt đang nhìn trộm mình. "Bên trong cấm chế, rốt cuộc có cái gì?

Vì sao bản năng cơ thể ta lại muốn phá vỡ cấm chế này?" Đế Phượng Thiên không hiểu.

Sau đó, Đế Phượng Thiên lại thử rất lâu, cuối cùng đều không thể phá vỡ cấm chế. "Thôi vậy, đợi ta thực lực mạnh hơn, sẽ quay lại phá cái cấm chế quỷ quái này, dù sao nếu không phải Thánh nhân, cấm chế này cũng không ai có thể phá được." Cuối cùng, Đế Phượng Thiên chỉ có thể bỏ cuộc.

Hắn hoàn toàn không có cách nào với cái cấm chế quỷ quái này.

Bên trong cấm chế, nữ tử toàn thân tắm trong ngọn lửa đen vàng, nhìn theo bóng lưng xa dần của Đế Phượng Thiên, trong mắt vừa có sự không nỡ lại vừa có sự vui mừng.

Chương 116

Vui mừng vì con của mình đã đạt đến tu vi Chuẩn Thánh, lại thêm sự che chở của Thông Thiên, ở Hồng Hoang khó mà gặp nguy hiểm nữa.

Cuối cùng, nữ tử tuyệt sắc lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, tiễn Đế Phượng Thiên đi xa. -------- Du lịch một chuyến Nam Hải và Bắc Hải, khi Đế Phượng Thiên trở về Bồng Lai Tiên Đảo đã là một nghìn năm sau.

Thấy Thiếu chủ trở về, các đệ tử Tiệt giáo đều rất vui mừng.

Vui mừng nhất đương nhiên là Hi Hòa và Thường Hi.

Thường Hi trực tiếp tiến lên khoác tay Đế Phượng Thiên, hỏi: "Phượng Thiên ca ca, nhân lúc hai chị em ta bế quan, huynh một mình chạy đi đâu chơi vậy?" Đế Phượng Thiên xoa đầu Thường Hi, hỏi: "Hai nha đầu kia đâu?" Hi Hòa cười đáp: "Các nàng đang bế quan." Đế Phượng Thiên gật đầu, nói với Hi Hòa và Thường Hi: "Lần này ta ra ngoài đã tìm về cho hai người vài món đồ tốt." Thường Hi mắt sáng lên, hỏi: "Đồ tốt gì vậy?" Hi Hòa cũng tỏ ra hứng thú. "Nhìn cho kỹ đây!" Nói rồi, Đế Phượng Thiên để hai món pháp bảo từ từ bay lơ lửng trước mặt hai nàng.

Một món là một đám mây ngũ quang thập sắc, vô số kim đằng, kim liên, anh lạc, thùy châu từ trong mây rơi xuống như mưa, đẹp không sao tả xiết.

Một món là chiếc khiên nhỏ màu xanh lam nhạt có pháp tắc lưu chuyển không ngừng, tỏa ra cảm giác vô cùng dày dặn.

Hi Hòa và Thường Hi kinh ngạc đến ngây người.

Đây đâu phải là "đồ tốt" bình thường, ít nhất cũng là Tiên thiên linh bảo!

Hai nàng vốn tưởng Đế Phượng Thiên mang về một ít đồ vật nhỏ xinh, loại mà con gái thích, nhưng không ngờ lại là hai kiện Tiên thiên linh bảo?

Nhìn hai nàng ngây ngẩn, Đế Phượng Thiên cảm thấy rất thành tựu.

Đế Phượng Thiên ngẩng đầu bốn mươi lăm độ, chỉ vào Chư Thiên Khánh Vân giới thiệu: "Đây là Chư Thiên Khánh Vân, do hạo nhiên chính khí của Bàn Cổ đại thần hóa thành, bảo vật này thuộc loại dị bảo, bởi vì nó kém hơn Tiên thiên chí bảo một chút, nhưng lại mạnh hơn Tiên thiên linh bảo một chút, là phòng ngự chí bảo, công hiệu kém hơn Thái Cực Đồ của Lão Tử, Đông Hoàng Chung của Đông Hoàng Thái Nhất một chút, nhưng cũng là phòng ngự chí bảo đỉnh cấp." Sau đó Đế Phượng Thiên chỉ vào Huyền Thủy Thuẫn giới thiệu: "Đây là Huyền Thủy Thuẫn, pháp bảo cộng sinh của Huyền Thủy đạo nhân, là Tiên thiên linh bảo, cũng là phòng ngự chí bảo cực mạnh, nhưng hiệu quả kém hơn đám mây kia một chút." "Hai người không thích tranh đấu, ta liền tìm hai món pháp bảo phòng ngự để hai người hộ thân, còn việc phân phối hai món pháp bảo này như thế nào, hoàn toàn do hai chị em quyết định." Tra nam ném ra hai món pháp bảo, liền không quan tâm nữa.

Dù sao trong hai món pháp bảo, Chư Thiên Khánh Vân tốt hơn, nếu hắn phân phối, đưa Chư Thiên Khánh Vân cho Thường Hi thì sẽ có vẻ thiên vị Thường Hi hơn, đưa cho Hi Hòa cũng gặp vấn đề tương tự.

Đương nhiên, hai chị em không phải người nhỏ mọn, sẽ không gây ra chuyện gì.

Chỉ là có những chuyện, tốt nhất nên giữ cân bằng, tra nam Đế Phượng Thiên thấu hiểu sâu sắc đạo lý này.

Thường Hi ngẩn ngơ nhìn Chư Thiên Khánh Vân, thật ra nàng muốn Chư Thiên Khánh Vân không phải vì nó tốt hơn, mà vì nó quá đẹp.

Thường Hi lên tiếng trước: "Vậy em muốn Huyền Thủy Thuẫn, Chư Thiên Khánh Vân cho tỷ tỷ." Hi Hòa cười cười, trực tiếp lấy Huyền Thủy Thuẫn, bực bội nói: "Nhìn Chư Thiên Khánh Vân mà sắp chảy nước miếng rồi, tỷ tỷ có thể cướp đi thứ em yêu thích được sao?

Lấy Chư Thiên Khánh Vân đi." Thường Hi có chút ngại ngùng lè lưỡi, ôm lấy Hi Hòa nũng nịu: "Tỷ tỷ là tốt nhất." Sau đó, Thường Hi lại ôm lấy Đế Phượng Thiên, cười hì hì nói: "Phượng Thiên ca ca, huynh đối xử với chị em em thật tốt, em rất thích hai món bảo bối này." Hi Hòa cũng từ từ tiến lên, nhẹ nhàng hôn lên má Đế Phượng Thiên, bày tỏ lòng cảm kích.

Hôn xong, Đế Phượng Thiên không có biểu hiện gì, nhưng mặt Hi Hòa lại đỏ bừng.

Đế Phượng Thiên mãn nguyện, bá khí nói: "Làm nữ nhân của bản thiếu chủ, tự nhiên cần có bảo vật tốt hộ thân, nếu không hai vị tiên tử quốc sắc thiên hương, chim sa cá lặn, nếu gặp phải bất trắc, Đế Phượng Thiên ta há chẳng phải đau lòng khôn xiết." Thường Hi dịu dàng nói: "Có Phượng Thiên ca ca bảo vệ em, em sẽ không gặp bất trắc đâu!" Đế Phượng Thiên ha ha cười một tiếng.

Tiếp đó lại bổ sung: "Hai món pháp bảo này đã bị ta luyện hóa, bây giờ ta sẽ đưa chúng về trạng thái vô chủ, hai người sau này bế quan luyện hóa cho tốt." Nói rồi, Đế Phượng Thiên xóa đi dấu ấn trong Chư Thiên Khánh Vân và Huyền Thủy Thuẫn.

Chư Thiên Khánh Vân và Huyền Thủy Thuẫn trở thành trạng thái

vô chủ.

Hi Hòa và Thường Hi gật đầu đồng ý.

Hi Hòa đột nhiên bất đắc dĩ nói: "May mà huynh về kịp, nếu không nha đầu này sắp ra ngoài tìm huynh rồi." Thường Hi xấu hổ nói: "Tỷ tỷ đừng nói bậy, em đâu có." Hi Hòa trêu chọc: "Không có sao, trước đây ai nói Phượng Thiên ca ca không về, có phải ở nơi khác gặp phải hồ ly tinh nào đó nên không chịu về không?

Em phải ra ngoài tìm.

Ừm, là ai nói câu này nhỉ?" Thường Hi xấu hổ mặt đỏ bừng, nũng nịu nói: "Tỷ tỷ, lại trêu em." Đế Phượng Thiên mỉm cười, cảm thấy hai chị em thật đáng yêu.

Đế Phượng Thiên bảo hai chị em lấy linh tửu và thịt rồng.

Hi Hòa gắp thịt rồng nướng cho Đế Phượng Thiên ăn.

Thường Hi đút linh tửu cho Đế Phượng Thiên uống.

Ây, cảm giác lúc nào cũng có tiên tử hầu hạ thật tốt!

Biết Đế Phượng Thiên thích ăn thịt rồng nướng, Hi Hòa đặc biệt đi học một tay nghề từ Ngao Sương, lần này thịt rồng là do Hi Hòa nướng.

Bất kể tu vi cao đến đâu, Đế Phượng Thiên cũng không sửa được tật xấu thích ăn uống.

Có lẽ là di chứng sau khi xuyên không!

Kiếp trước hắn là một kẻ ham ăn.

Ăn uống no nê xong, đột nhiên có một luồng uy áp cực kỳ cường đại bao phủ Bồng Lai Tiên Đảo.

Không phải có cường địch tấn công, mà là lão đa đã về.

Cách nửa nguyên hội, lão đa cuối cùng cũng chịu về xem.

Lão đầu này suốt ngày chỉ biết bế quan, giao Tiệt giáo cho Đế Phượng Thiên rồi mặc kệ.

Cuối cùng cũng chịu về thăm một chút. "Cung nghênh Giáo chủ trở về Bồng Lai Tiên Đảo!" "Cung nghênh Giáo chủ trở về Bồng Lai Tiên Đảo!" "Cung nghênh Giáo chủ trở về Bồng Lai Tiên Đảo!" "..." Bên ngoài, vang lên tiếng hô vang trời dậy đất.

Đế Phượng Thiên cười nói: "Đi thôi!

Cùng bản thiếu chủ đi nghênh tiếp cha chồng các ngươi..." Thông Thiên Giáo Chủ quanh năm bế quan ở Bích Du Cung, hôm nay cuối cùng cũng trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Đệ tử Tiệt giáo vô cùng vui mừng.

Đặc biệt là một số người mới gia nhập Tiệt giáo sau này, căn bản không có cơ hội chiêm ngưỡng chân dung của Thánh nhân.

Hôm nay cuối cùng cũng được thấy. "Hôm nay ta, Thông Thiên, trở về Bồng Lai Tiên Đảo, sẽ giảng đạo một nghìn năm, tất cả đệ tử Tiệt giáo đều có thể nghe." Thông Thiên Giáo Chủ vừa về Bồng Lai Tiên Đảo, không nói một lời thừa thãi, trực tiếp bắt đầu giảng đạo.

Nhìn Tiệt giáo dưới sự lãnh đạo của nghịch tử mà trở nên náo nhiệt như hiện nay, Thông Thiên Giáo Chủ cũng vô cùng vui mừng.

Hiện tại, dưới những sự kiện nghịch thiên liên tiếp của Đế Phượng Thiên, thanh thế của Tiệt giáo đã tăng mạnh, vượt xa quy mô vốn có của Tiệt giáo.

Hiện tại, Tiệt giáo có bốn đệ tử thân truyền, sáu đệ tử nội môn, vạn đệ tử ngoại môn, trăm vạn đệ tử ký danh.

Đừng coi thường trăm vạn đệ tử ký danh, những đệ tử ký danh đó

đều có tu vi từ Thái Ất Huyền Tiên đến Kim Tiên, thiên phú đều không tệ, không phải là hạng yếu kém.

Đế Phượng Thiên đến gặp lão đa, và dẫn theo Hi Hòa, Thường Hi, Ngao Sương, Đát Kỷ, để bốn nàng nghe lão đa truyền đạo.

Thông Thiên Giáo Chủ trước mặt trăm vạn đệ tử Tiệt giáo khen ngợi Đế Phượng Thiên vài câu, liền bắt đầu giảng đạo.

Đế Phượng Thiên dẫn bốn nàng ngồi ở hàng đầu tiên, còn lại theo thứ tự thân truyền, nội môn, ngoại môn, ký danh mà ngồi ra sau.

Trăm vạn đệ tử Tiệt giáo yên lặng khoanh chân ngồi trên mặt đất, không dám gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Sau đó, Thông Thiên Giáo Chủ bắt đầu buổi giảng đạo kéo dài một nghìn năm.

Đế Phượng Thiên do đã đạt đến Chuẩn Thánh, lại dùng Ám chi đại đạo để tấn cấp, nên việc nghe lão đa truyền đạo đã không còn tác dụng.

Hắn liền lặng lẽ nuốt Đại Đạo Quả Thực, bắt đầu lĩnh ngộ giai đoạn thứ ba của Ám chi đại đạo.

Sau khi dùng Đại Đạo Quả Thực, nguyên thần của Đế Phượng Thiên vận chuyển cực nhanh, tốc độ lĩnh ngộ Đại đạo tăng lên cả trăm triệu lần.

Lần này, nguyên thần của Đế Phượng Thiên xuất khiếu, hóa thân thành một không gian hắc ám.

Chẳng mấy chốc, Đế Phượng Thiên đã quên mất tên mình, quên mất tất cả.

Chỉ biết đến hắc ám, hắc ám vĩnh hằng.

Chương 117

Đế Phượng Thiên mất đi khái niệm về thời gian và không gian.

Hắn ở trong một thế giới hắc ám vô tận.

Đế Phượng Thiên cho rằng đây chính là thế giới, hắc ám ở đây chính là hắn.

Đế Phượng Thiên và hắc ám vô tận hoàn toàn hòa làm một.

Trong trạng thái mơ màng đó, một nghìn năm trôi qua trong nháy mắt.

Nguyên thần của Đế Phượng Thiên quay về cơ thể, mở mắt ra, vẫn chưa lĩnh ngộ được giai đoạn thứ ba của Ám chi đại đạo.

Lúc này, thời gian giảng đạo một nghìn năm của Thông Thiên Giáo Chủ cũng đã kết thúc.

Thánh nhân giảng đạo, là cơ hội tốt để cảnh giới có bước nhảy vọt.

Rất nhiều đệ tử Tiệt giáo đã trực tiếp thăng cấp tu vi trong quá trình Thông Thiên Giáo Chủ giảng đạo.

Ngao Sương và Đát Kỷ cũng có sở ngộ, hai nàng nhân cơ hội này cũng tấn thăng lên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Hi Hòa và Thường Hi là Chuẩn Thánh, không thể tấn cấp trong một nghìn năm, nhưng cũng có sở ngộ, khiến tu vi cảnh giới càng thêm vững chắc.

Thông Thiên Giáo Chủ cùng Đế Phượng Thiên trở về cung điện của nghịch tử xem thử.

Ừm, tại sao lại cao sang xa hoa thế này?

Có hơi bại gia rồi đấy?

Toàn bộ cung điện đều dùng minh châu biển sâu để chiếu sáng ư?

Phải có mấy chục vạn viên minh châu dạ quang biển sâu rồi chứ?

Kia là cái gì?

Cái ghế nằm khổng lồ màu vàng kia là sao?

Cảm giác có thể nằm được cả trăm người!

Thông Thiên Giáo Chủ cảm thấy con trai mình quả nhiên là một bại gia tử!

Toàn bộ Tiêu Dao Cung đều tràn ngập khí tức bại gia.

Đế Phượng Thiên dặn Ngao Sương đi lấy thịt rồng nướng.

Sau đó, cây Hoàng Trung Lý cuối cùng cũng chín, lại bảo Đát Kỷ đi ủ rượu.

Đế Phượng Thiên mở miệng nói: "Cha, Hi Hòa, Thường Hi đến ra mắt người." Hi Hòa và Thường Hi cung kính hành lễ với Thông Thiên Thánh nhân: "Bái kiến Thánh nhân." Thông Thiên hài lòng vuốt râu đen, chậm rãi gật đầu: "Hai vị tiên tử khuynh thành tuyệt thế, căn nguyên cực tốt, nay đã là tu vi Chuẩn Thánh, rất xứng đôi với con trai ta, ta rất vui mừng." Được Thánh nhân khen ngợi, hai vị tiên tử Hi Hòa và Thường Hi cũng rất vui mừng, vội vàng cảm tạ.

Thông Thiên Giáo Chủ cười nói: "Sau này, nếu đứa con bại gia của bản tọa bắt nạt hai vị, có thể báo cho bản tọa, bản tọa tất nhiên sẽ đánh cho nghịch tử một trận." Thường Hi vội vàng nói đỡ cho Đế Phượng Thiên: "Thánh nhân tại thượng, Phượng Thiên ca ca đối xử với chị em chúng con rất tốt, một nghìn năm trước vừa tặng chúng con bảo bối tốt đó ạ!

Thánh nhân mời xem." Nói rồi, trước mặt Thường Hi từ từ hiện ra

một đám mây ngũ quang thập sắc xinh đẹp.

Sau đó trước mặt Hi Hòa cũng hiện ra một chiếc khiên màu xanh lam nhạt có pháp tắc lưu chuyển.

Thông Thiên Giáo Chủ kiến thức sâu rộng, một mắt đã nhận ra Chư Thiên Khánh Vân trong truyền thuyết và pháp bảo cộng sinh của Huyền Thủy đạo nhân là Huyền Thủy Thuẫn.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Đế Phượng Thiên, ngạc nhiên nói: "Chư Thiên Khánh Vân ngươi tìm ở đâu ra?

Huyền Thủy đạo nhân bị ngươi chém giết rồi sao?" Đế Phượng Thiên kể chi tiết quá trình phát hiện Chư Thiên Khánh Vân, lại miêu tả một cách sinh động sau khi phát hiện bảo bối, Hỗn Kim đạo nhân và Huyền Thủy đạo nhân đã mặt dày mày dạn đến giết người đoạt bảo như thế nào.

Hắn đã đại chiến ba nghìn hiệp với Hỗn Kim đạo nhân và Huyền Thủy đạo nhân ra sao.

Nghe Đế Phượng Thiên miêu tả, Nam Hải đều bị đánh nát, nghe như trận chiến cuối cùng giữa Hồng Quân và La Hầu năm đó, đánh cho cả Tây phương tan hoang.

Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng co giật, *không chém gió có chết không hả?* Hi Hòa và Thường Hi cũng che miệng cười khẽ.

Chẳng mấy chốc, Ngao Sương đã nướng xong thịt rồng, Đát Kỷ thì ủ xong rượu Hoàng Trung Lý.

Đế Phượng Thiên lại giới thiệu: "Đây là thị nữ thân cận của con, con gái của Long Vương Ngao Thương là Ngao Sương và Cửu Vĩ Hồ Đát Kỷ." "Bái kiến Thánh nhân." Hai thị nữ hướng về phía Thông Thiên Giáo Chủ hành lễ.

Lần đầu tiên thấy dung nhan Thánh nhân, Ngao Sương vô cùng

căng thẳng.

Đát Kỷ do thời gian dài ở bên cạnh Nữ Oa nên có khá hơn một chút. "Ừm, tốt, hai nha đầu hiểu chuyện." Thông Thiên Giáo Chủ tùy ý suy diễn một chút, liền đại khái hiểu được quá trình sinh bình của hai nha đầu này.

Chỉ có Đát Kỷ là có một đoạn trống rỗng.

Đó là vì khoảng thời gian đó Đát Kỷ ở bên cạnh Nữ Oa.

Giữa các Thánh nhân không tiện suy diễn lẫn nhau.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ cũng không hỏi nhiều, tin rằng nghịch tử trong lòng tự có tính toán.

Đế Phượng Thiên rót cho lão đa một ly rượu Hoàng Trung Lý, nói: "Cha, đây là rượu ủ từ Hoàng Trung Lý, ngon hơn rượu Nhân Sâm Quả trước đây nhiều, cha thử xem hương vị thế nào?" "Ồ?

Hoàng Trung Lý cũng bị con tìm được rồi à?" Thông Thiên Giáo Chủ nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch, quả nhiên là rượu ngon!

Ở cấp bậc Thánh nhân, uống rượu Hoàng Trung Lý này không thể nào có trợ giúp cho tu vi, nhưng rượu quả thực có hương vị rất ngon.

Sau đó, Thông Thiên Giáo Chủ cùng mọi người ăn thịt uống rượu.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ quen giữ vẻ mặt nghiêm túc, duy trì uy nghiêm của Thánh nhân, khiến Ngao Sương căng thẳng đến mức run rẩy.

Ăn xong, Thông Thiên Giáo Chủ mang đi một ít rượu Hoàng Trung Lý và rượu Nhân Sâm Quả, liền rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, trở về Bích Du Cung bế quan.

Đế Phượng Thiên đưa cho Ngao Sương một viên Cực phẩm Đại La Đan.

Trước đây khi sách phản Đát Kỷ đã cho một viên, nên không cho nữa.

Đế Phượng Thiên tuy trước đó không dùng Đại Đạo Quả Thực lĩnh ngộ được giai đoạn thứ ba của Ám chi đại đạo, nhưng cũng đã rất gần rồi.

Do rượu Hoàng Trung Lý có tác dụng hỗ trợ lĩnh ngộ Đại đạo, nên Đế Phượng Thiên uống một ít rượu Hoàng Trung Lý, liền đi bế quan đột phá giai đoạn thứ ba của Ám chi đại đạo.

Lần bế quan này, kéo dài ba vạn năm.

Tuy Đế Phượng Thiên chỉ cách giai đoạn thứ ba của Ám chi đại đạo một bước ngắn, nhưng một bước đó cũng cực kỳ khó lĩnh ngộ.

Ba vạn năm sau, Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng lĩnh ngộ được giai đoạn thứ ba của Ám chi đại đạo. "Phát hiện Túc chủ đã lĩnh ngộ Ám chi đại đạo đến Xâm Hắc, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã của Thánh nhị đại, thưởng Tiên thiên bát quái đại trận và Bát Cửu Huyền Công." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng một vạn giọt Thiên Hà Thánh Thủy và Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp." Phần thưởng lần này dường như không hậu hĩnh bằng lần trước, Đế Phượng Thiên liếc qua liền chọn phương án thứ hai, vì hắn vừa hay cần Thiên Hà Thánh Thủy, mặc dù Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp kia lấy về cũng chẳng để làm gì. "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ đã lựa chọn, thưởng một vạn giọt Thiên Hà Thánh Thủy và Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp!" "Gợi ý: Kiểm tra thấy Túc chủ đã có một vạn giọt Thiên Hà Thánh Thủy, một vạn giọt Tam Quang Thần Thủy, một vạn giọt Huyền Thiên Trọng Thủy, chỉ cần thêm một khối Hỗn Độn Niêm Kim, liền có thể giúp Túc chủ nâng cấp một món pháp bảo." Đế Phượng Thiên cạn lời, quả nhiên như dự

đoán, lại cần Hỗn Độn Niêm Kim. "Phát hiện Túc chủ thành công đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã của Thánh nhị đại, thưởng thần thông Tụ Lý Càn Khôn." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực." Do việc nâng cao tu vi tiếp theo của Đế Phượng Thiên trực tiếp liên quan đến Ám chi đại đạo, nên sau khi lĩnh ngộ được giai đoạn thứ ba của Ám chi đại đạo, tu vi của hắn cũng đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Lần này lại xuất hiện thần thông độc môn của Trấn Nguyên Tử là Tụ Lý Càn Khôn.

Nhưng Đế Phượng Thiên vẫn chọn phương án thứ hai.

Dù sao Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên cũng đã bỏ lỡ không biết bao nhiêu lần rồi.

Tụ Lý Càn Khôn tuy không tệ, nhưng Đế Phượng Thiên chắc chắn thích Đại Đạo Quả Thực hơn.

Chương 118

Không có Đại Đạo Quả Thực, sau này hoàn toàn không thể lĩnh ngộ được giai đoạn sâu hơn của Ám chi đại đạo. "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ đã lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực!" Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Chưa biết.

Tu vi: Chuẩn Thánh trung kỳ.

Đại đạo: Ám chi đại đạo (Xâm hắc), Trận chi đại đạo (Nhập môn).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn linh bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Tiên thiên chí bảo), Phật Chủ Kim Châu (Hậu thiên chí bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (Một trong khai thiên thập đại linh căn), Nhân Sâm Quả (Như trên), Đại Đạo Quả Thực (x1).

Khác: Thiên Hà Thánh Thủy (Một vạn giọt), Tam Quang Thần Thủy (Một vạn giọt), Huyền Thiên Trọng Thủy (Một vạn giọt), Cực phẩm Đại La Đan (x4), Cực phẩm Tăng Phúc Đan (x1).

Đế Phượng Thiên liếc qua bảng thông tin cá nhân.

Nuốt Đại Đạo Quả Thực.

Tiếp tục bắt đầu lĩnh ngộ Ám chi đại đạo.

Một vạn năm sau.

Đế Phượng Thiên từ từ mở mắt, đại khái đã lĩnh ngộ được khoảng một phần ba giai đoạn thứ tư, nếu muốn đạt đến giai đoạn thứ tư, cần ít nhất hai quả Đại Đạo Quả Thực nữa.

Đế Phượng Thiên kết thúc bốn vạn năm bế quan, trở về Tiêu Dao Cung.

Trong Tiêu Dao Cung chỉ có Tô Đát Kỷ, ba nàng kia đều đang bế quan.

Thấy Đế Phượng Thiên xuất quan, Tô Đát Kỷ vui mừng tiến lên ôm lấy cánh tay của Thiếu chủ nhà mình.

Lạc quan cười nói: "Thiếu chủ, cuối cùng ngài cũng xuất quan rồi." Càng ngày càng hiểu tính cách của Đế Phượng Thiên, Đát Kỷ cũng ngày càng tùy ý hơn, Đế Phượng Thiên cũng không hề tức giận. "Thiếu chủ, ta lập tức đi chuẩn bị thịt rồng nướng và linh tửu, ngài chờ nhé." Nói rồi Đát Kỷ uốn éo vòng eo đi chuẩn bị thịt rồng và linh tửu.

Đế Phượng Thiên thấy tu vi của Đát Kỷ vẫn ở Đại La Kim Tiên sơ kỳ, viên Đại La Đan kia chắc là chưa dùng.

Nếu không bốn vạn năm cũng đã lên Đại La Kim Tiên trung kỳ rồi.

Quả thực, Cực phẩm Đại La Đan, đợi đến Đại La Kim Tiên viên mãn hoặc đỉnh phong mới dùng thì hiệu quả tốt hơn.

Nhưng nếu Đại La Kim Tiên đỉnh phong dùng, cũng không chắc có thể trực tiếp đạt đến Chuẩn Thánh.

Hi Hòa và Thường Hi là vì bản thân căn nguyên tốt, cộng thêm sự

hỗ trợ của Đại La Đan, mới có thể một lần đột phá Chuẩn Thánh.

Không đợi quá lâu, Đát Kỷ đã mang thịt rồng nướng và rượu Hoàng Trung Lý lên. "Yêu tinh nhỏ, dáng đi của ngươi ngày càng lẳng lơ rồi đấy." Yêu tinh nhỏ là biệt danh Đế Phượng Thiên đặt cho Đát Kỷ.

Bây giờ khi nói chuyện riêng với Đát Kỷ, ngôn ngữ của Đế Phượng Thiên hoàn toàn hiện đại hóa, vì Đát Kỷ đều có thể nghe hiểu. "Hừ, không phải vì Thiếu chủ từng nói phụ nữ không lẳng lơ thì đàn ông không yêu sao?" Đát Kỷ cười, nụ cười vô cùng mỹ diễm.

Đế Phượng Thiên thoải mái nằm trên chiếc ghế Tiêu Dao.

Đát Kỷ ý tứ đút cho hắn ăn, miệng Đế Phượng Thiên nhai thịt rồng nướng, một bộ dạng nhân sinh viên mãn, một vẻ mặt hưởng thụ.

Tô Đát Kỷ rụt rè hỏi: "Thiếu chủ cảm thấy biểu hiện của Đát Kỷ những năm nay thế nào ạ?" Đế Phượng Thiên biết Đát Kỷ đang hỏi chuyện gì.

Nhiều năm trước Đế Phượng Thiên từng nói, nếu Đát Kỷ biểu hiện tốt sẽ "hái" nàng đi.

Đế Phượng Thiên cười nói: "Cũng được!

Cần cố gắng hơn nữa." Đát Kỷ uống một ngụm linh tửu, đút cho Đế Phượng Thiên, từ từ hỏi: "Chỉ là cũng được thôi sao ạ?" Đế Phượng Thiên thưởng thức mỹ tửu, đôi mắt lim dim, qua loa đáp: "Đợi ngươi lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong chúng ta lại bàn chuyện đó." Đát Kỷ ngọt ngào cười, nói: "Thiếu chủ nói đó nhé, không được quên đâu." Đế Phượng Thiên gật đầu, nói: "Bản thiếu chủ tự nhiên nói lời giữ lời." Trong lòng thầm nghĩ, *ta đúng là cái thằng Thánh nhị đại chết tiệt, mị lực quá lớn rồi!* Một lát sau, Đát Kỷ lại nói: "Nữ Oa nương nương truyền âm bảo ta về một chuyến, ta có nên về không

ạ?" Đế Phượng Thiên tiện miệng đáp: "Về một chuyến đi, xem cô cô của ta hỏi chuyện gì." "Vâng, ta có chút căng thẳng, Thiếu chủ bảo ta phải giả vờ đến khi nào, khi nào mới nói rõ với Nữ Oa nương nương ạ?" Đát Kỷ có chút lo lắng hỏi.

Đế Phượng Thiên hiểu rõ sự lo lắng của Đát Kỷ, dù sao chuyện lừa gạt Thánh nhân áp lực cũng khá lớn.

Nhưng vì liên quan đến Đế Phượng Thiên, Nữ Oa không thể suy diễn được, chỉ cần Đát Kỷ biểu hiện bình thường một chút, là có thể lừa dối qua được như lần trước. "Sắp rồi, đợi Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, ta sẽ cưới Nữ Oa." Đế Phượng Thiên tiện miệng nói, dường như đang làm một chuyện nhỏ không quan trọng.

Nghe vào tai Đát Kỷ lại như sấm sét nổ vang!

Cưới...

Thánh nhân!?

Đát Kỷ biết Thiếu chủ nhà mình nếu không có mười phần chắc chắn, sẽ không nói bừa chuyện này, nhưng Đát Kỷ không hiểu sao Nữ Oa nương nương lại đồng ý.

Nhưng nếu thật sự như Thiếu chủ nói, vậy thì Đát Kỷ thực sự quá vui mừng.

Nếu Nữ Oa nương nương gả cho Thiếu chủ, trở thành người một nhà, vậy thì cũng không tồn tại chuyện phản bội nữa.

Đát Kỷ cười nói: "Vậy thì thật tốt quá rồi." Sau đó, Đế Phượng Thiên truyền Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp cho Đát Kỷ, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp chắc chắn tốt hơn Chân Long Nạp Khí Pháp, cũng không biết có tác dụng với Đát Kỷ hay không, dù sao cứ truyền đi đã.

Còn Ngao Sương, chắc chắn dùng Chân Long Nạp Khí Pháp tốt hơn, vì phù hợp, nên không cần truyền nữa.

Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Đi đi!

Bây giờ về Oa Hoàng Cung một chuyến." "Vâng, được ạ." Đát Kỷ ngoan ngoãn đứng dậy, trực tiếp bay về phía Oa Hoàng Cung...

Oa Hoàng Cung.

Đát Kỷ gặp một con phượng hoàng bên ngoài Oa Hoàng Cung.

“Ngươi là ai mà dám tự tiện xông vào Oa Hoàng Cung?” Chỉ thấy con phượng hoàng màu vàng kim đó hóa thành hình người, lên tiếng chất vấn.

Đát Kỷ hùng hổ đáp: “Ngươi lại là ai?

Tại sao lại ở cửa Oa Hoàng Cung?” Bây giờ Đát Kỷ đã không còn là tiểu hồ ly ngày xưa.

Nàng giờ đây cũng là một đại yêu có tu vi Đại La Kim Tiên.

Có Đế Phượng Thiên che chở, nàng tự nhiên cũng bắt đầu kiêu ngạo.

“Ta là tọa kỵ Kim Ninh của Nữ Oa thánh nhân, ngươi là ai?” Toàn thân Kim Ninh bùng lên ngọn lửa phượng hoàng màu vàng kim, ra vẻ chỉ cần một lời không hợp là sẽ ra tay.

Ách...!

Đát Kỷ ngẩn người!

Nữ Oa nương nương thu nhận tọa kỵ từ khi nào vậy?

Nếu đã là người một nhà, thái độ của Đát Kỷ liền tốt hơn: “Ta là Tô Đát Kỷ, Nữ Oa nương nương gọi ta đến gặp.” “Đợi đó, ta đi xác nhận.” Kim Ninh lập tức bay vào trong Oa Hoàng Cung.

Một lát sau, Kim Ninh bay trở lại, nói: “Nữ Oa nương nương mời ngươi vào.” Thấy Đát Kỷ quen biết Nữ Oa nương nương, thái độ của

Kim Ninh cũng hòa hoãn hơn.

Chương 119

Trên đường đi, Đát Kỷ khe khẽ hỏi: "Ngươi trở thành tọa kỵ của Nữ Oa nương nương từ khi nào vậy?" Kim Ninh đáp: "Khoảng hơn bốn vạn năm trước đi!" Đát Kỷ cười nói: "Vậy mà có thể được thánh nhân để mắt tới, chúc mừng ngươi." Kim Ninh nói: "Cũng nhờ Đế Phượng Thiên thánh tử giới thiệu, nếu không ta cũng không gặp được thánh nhân." Đát Kỷ kinh ngạc hỏi: "Thiếu chủ giới thiệu sao?" Kim Ninh tò mò hỏi lại: "Thiếu chủ?

Ngươi quen biết thánh tử sao?" Đát Kỷ cười hì hì: "Đó là thiếu chủ nhà ta, ta là thị nữ của ngài ấy." Đát Kỷ không nói nhiều, chuyện giữa Nữ Oa nương nương và thiếu chủ quá phức tạp, không biết Kim Ninh này có đáng tin hay không.

Kim Ninh bừng tỉnh, gương mặt cao quý kiêu ngạo cũng lộ ra một nụ cười thân thiết, nói: "Nếu đã là thị nữ của thánh tử, vậy cũng là bằng hữu của Kim Ninh ta, thánh tử có đại ân với ta." Nhanh chóng, vì mối quan hệ với Đế Phượng Thiên, quan hệ giữa hai nàng nhanh chóng ấm lên.

Trong lòng Đát Kỷ thì kinh ngạc, không ngờ thiếu chủ đã đặt tai mắt đến tận Oa Hoàng Cung.

Thật là trâu bò!

Thật ra Đát Kỷ đã tự tưởng tượng quá nhiều, Đế Phượng Thiên đơn thuần chỉ tặng cho Nữ Oa một tọa kỵ, không hề có ý định lợi dụng Kim Ninh.

Kim Ninh chính trực hơn Đát Kỷ rất nhiều, chuyện gián điệp như vậy Kim Ninh không làm được, Đế Phượng Thiên đã sớm nhìn ra điều đó.

Hai nàng vừa đi vừa trò chuyện, chẳng mấy chốc đã gặp được Nữ Oa.

Nàng vận một bộ linh bào màu đỏ thẫm, ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa, trông vô cùng cao quý và lạnh lùng diễm lệ, vẻ đẹp khuynh thành không thể khinh nhờn.

"Kim Ninh, ra ngoài cửa canh giữ đi." Nữ Oa phân phó một tiếng.

Nữ Oa biết Đế Phượng Thiên có ơn lớn với Kim Ninh, cuộc đối thoại sắp tới không thích hợp để Kim Ninh nghe thấy, nếu không sẽ đẩy Kim Ninh vào thế khó xử.

"Vâng." Kim Ninh lĩnh mệnh lui ra.

Đát Kỷ cung kính nói: "Bái kiến Nữ Oa thánh nhân." Nữ Oa chậm rãi nhấp một ngụm linh trà, thản nhiên mở lời: "Đã nửa nguyên hội rồi ngươi chưa trở về." Đát Kỷ nén lại sự căng thẳng trong lòng, nghiêm túc đáp: "Bởi vì nửa nguyên hội qua không có tin tức gì hữu dụng, nên không dám về làm phiền nương nương." Nữ Oa nhìn thẳng vào Đát Kỷ.

Ánh mắt sắc bén đó khiến tim Đát Kỷ như lỡ một nhịp.

Nữ Oa chậm rãi nói: "Vậy nên, ngươi không biết chuyện Đế Phượng Thiên giúp Vu tộc hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận?

Cả chuyện hắn kết minh với Vu tộc nữa?" Chuyện này Đát Kỷ đương nhiên biết, nhưng nàng đã phản bội Nữ Oa, tự nhiên không thể đem chuyện quan trọng như vậy báo cho bà ta.

Đát Kỷ quỳ rạp xuống đất, căng thẳng nói: "Thánh nhân thứ tội, Đát Kỷ quả thực không biết chuyện này." Nữ Oa lại hỏi: "Vậy ngươi có biết, vì sao Đế Phượng Thiên thường xuyên có thể lừa gạt được cả thánh nhân không?" Đát Kỷ thành thật trả lời: "Đát Kỷ không biết."

Lần này Đát Kỷ nói thật, nàng quả thực không biết.

Chuyện Đế Phượng Thiên là người xuyên không có hệ thống, chỉ có một mình hắn biết.

"Hừ." Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, gương mặt kiêu ngạo tuyệt mỹ có chút tức giận, một luồng thánh uy tuôn trào ra.

Dưới thánh uy, Đát Kỷ toàn thân run rẩy, cảm giác như giây tiếp theo sẽ bị hóa thành tro bụi.

Cho dù tu vi đã là Đại La Kim Tiên, nhưng trước mặt thánh nhân cũng chỉ như một con giun dế.

Tùy tiện một luồng thánh uy cũng đủ để khiến Đát Kỷ tan thành tro bụi.

Giờ phút này, nàng như một chiếc thuyền lá giữa đại dương, tùy thời đều có thể bị sóng biển đánh chìm.

Đát Kỷ kinh hoàng tột độ, cầu xin: "Đát Kỷ làm việc bất lợi, xin thánh nhân tha mạng!" "Làm việc không tốt?" Gương mặt khuynh thế của Nữ Oa phủ một tầng sương lạnh, lạnh lùng nói: "Ta thấy ngươi sớm đã bị tên Đế Phượng Thiên kia mê hoặc đến thần hồn điên đảo, phản bội bản thánh rồi." Vừa dứt lời, Nữ Oa gia tăng thánh uy.

Đát Kỷ run lẩy bẩy, mồ hôi túa ra như tắm, cứng rắn nói: "Đát Kỷ thật sự không phản bội nương nương, xin nương nương minh giám." Nữ Oa chất vấn: "Ngươi ở bên cạnh Đế Phượng Thiên lâu như vậy, sao lại có thể không biết gì cả?

Chẳng lẽ ngươi không thử quyến rũ hắn?" Đát Kỷ run rẩy nói: "Nương nương thứ tội, Đát Kỷ đã thử, nhưng Đế Phượng Thiên đã có Hi Hòa và Thường Hi hai vị tiên tử, thực sự không để mắt tới nô tỳ, cho nên những bí mật đó ta đều không biết." "Ồ?" Nữ Oa thu lại thánh uy, thản nhiên hỏi: "Đế Phượng Thiên chưa từng chạm vào

ngươi?" Đát Kỷ chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, ngọn núi lớn trên người đã được dời đi, vội vàng đáp: "Chưa từng chạm vào ta, nương nương có thể kiểm tra." Nữ Oa dùng pháp lực kiểm tra một lượt, Đát Kỷ quả nhiên vẫn là thân trong trắng.

Sắc mặt Nữ Oa tốt hơn một chút, hỏi: "Vậy nên ngươi thực sự không biết, chứ không phải biết mà không báo?" Nữ Oa nghĩ, trước thánh uy của mình, chắc Đát Kỷ cũng không dám nói dối.

Đát Kỷ một mực không có tình báo hữu ích nào truyền về, khiến Nữ Oa nảy sinh nghi ngờ, vừa rồi chỉ là thăm dò một phen.

Đát Kỷ vội vàng biểu lộ lòng trung thành: "Nô tỳ quả thực không biết, rất nhiều bí mật chỉ có Hi Hòa và Thường Hi hai vị tiên tử mới biết." Đát Kỷ trung thành tuyệt đối với Đế Phượng Thiên, ngay cả trước thánh uy cũng không nói thật.

Rõ ràng là sợ đến sắp tè ra quần, nhưng vẫn không phản bội Đế Phượng Thiên.

Lẽ nào mình thật sự đã nghĩ nhiều rồi?

Nữ Oa cảm thấy lời của Đát Kỷ cũng có lý, có Hi Hòa và Thường Hi, không để mắt tới Đát Kỷ cũng là chuyện bình thường.

Nữ Oa nhìn vào gốc rễ, trong mắt bà ta, Hi Hòa và Thường Hi quả thực có sức quyến rũ hơn Đát Kỷ rất nhiều.

Tiểu Đát Kỷ đáng thương còn tưởng rằng trên đời này ngoài Nữ Oa nương nương ra thì mình là đẹp nhất.

Kết quả là Nữ Oa hoàn toàn không nghĩ như vậy.

Nữ Oa đột nhiên hỏi một câu khiến Đát Kỷ ngớ người: "Tên Đế Phượng Thiên đó, đối xử với Hi Hòa và Thường Hi hai vị tiên tử có tốt không?" Đát Kỷ không hiểu câu hỏi này có ý nghĩa gì, thành thật đáp: "Đế Phượng Thiên và hai vị tiên tử tình cảm vô cùng tốt đẹp,

mấy vạn năm trước vừa mới tặng cho hai vị tiên tử Chư Thiên Khánh Vân và Huyền Thủy Thuẫn." Chuyện nhỏ không quan trọng này, Đát Kỷ có thể nói, dù sao cũng không thể thật sự hỏi gì cũng không biết, như vậy quá giả.

Nữ Oa nghe xong lại cười lạnh nói: "Tên bại gia tử đó ra tay cũng hào phóng thật." Trong lòng lại nghĩ: Ta đây còn chưa lấy được Thập nhị phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, mà hắn đã vội vàng tặng đồ cho nữ nhân khác rồi?

Đát Kỷ nghe giọng điệu của Nữ Oa nương nương không được tốt lắm, trong lòng càng thêm khó hiểu, nhưng không dám hỏi.

Nàng nghĩ, thiếu chủ tặng pháp bảo cho hai vị tiên tử, đó không phải là chuyện bình thường sao?

"Đi đi!

Phát hiện bí mật gì phải lập tức đến Oa Hoàng Cung thông báo cho bản thánh." Nữ Oa hạ lệnh đuổi khách, lúc này tâm trạng của Nữ Oa có chút không vui.

"Nô tỳ lĩnh mệnh!" Toàn thân Đát Kỷ ướt đẫm mồ hôi lạnh, cảm giác như suýt chút nữa đã phải đi Lục Đạo Luân Hồi báo danh rồi, nghĩ đến việc thiếu chủ quen biết Hậu Thổ thánh nhân, nếu thật sự phải đi Lục Đạo Luân Hồi chắc cũng có thể đầu thai tốt.

Nghĩ ngợi vẩn vơ, Đát Kỷ chào hỏi Kim Ninh rồi rời khỏi Oa Hoàng Cung. … Sau khi Đát Kỷ rời khỏi đảo Bồng Lai.

Đế Phượng Thiên liền đến Lục Đạo Luân Hồi.

Đế Phượng Thiên gặp được vị Hậu Thổ thánh nhân thanh lãnh như hoa sen kia.

Gương mặt quốc sắc thiên hương phẳng lặng như giếng cổ, không có chút biểu cảm nào.

Đế Phượng Thiên tùy ý ngồi xuống trước mặt Hậu Thổ, cười nói: "Hậu Thổ thánh nhân không chào đón ta sao?" Hậu Thổ thánh nhân thản nhiên nói: "Lục Đạo Luân Hồi tiện đường, lại không có ai cản, bản thánh có gì để chào đón?" Đế Phượng Thiên không biết xấu hổ nói: "Dù sao ta cũng anh tuấn như vậy, ngươi nhìn ta ít nhất cũng phải cười một cái chứ?" Hậu Thổ thánh nhân bình thản đáp: "Chỉ là túi da thôi." "Nhàm chán." Đế Phượng Thiên từ không gian trữ vật lấy ra linh tửu, tự mình uống.

Dám bình luận một vị thánh nhân là "nhàm chán" ngay trước mặt, Đế Phượng Thiên quả là người đầu tiên.

Hậu Thổ thánh nhân cũng không tức giận, nhìn bình rượu linh khí tỏa ra bốn phía hỏi: "Rượu gì vậy?" Đế Phượng Thiên thuận miệng đáp: "Rượu ủ từ Hoàng Trung Lý." Hậu Thổ thánh nhân không nói nên lời: "Đúng là bại gia tử." Đế Phượng Thiên không thèm để ý, một lát sau, Hậu Thổ thánh nhân không nhịn được nói: "Không chia cho ta uống à?" Đế Phượng Thiên sửng sốt, rồi nói: "Cười một cái đi, ta chia cho ngươi uống, thế nào?

Mua bán không lỗ đâu!

Hoàng Trung Lý quý giá lắm đấy." Hậu Thổ thánh nhân lạnh lùng đáp: "Vậy bản thánh không uống nữa là được." Đế Phượng Thiên cười nói: "Ta chỉ đùa thôi, đồ tốt tự nhiên phải chia sẻ với thánh nhân." Nói rồi, Đế Phượng Thiên dùng pháp lực đưa bình rượu trong tay đến trước mặt Hậu Thổ.

Hậu Thổ cầm lấy bình rượu liền bắt đầu uống.

Tư thế uống rượu vừa phóng khoáng lại vừa tao nhã.

Hậu Thổ thánh nhân không có sở thích gì đặc biệt, sở thích duy nhất là uống rượu.

Điểm này giống với các Tổ Vu khác, các Tổ Vu khác cũng thích uống rượu, nhưng họ còn thích ăn thịt, còn Hậu Thổ thì không có ham muốn ăn uống mạnh mẽ như vậy.

Thế nhưng Đế Phượng Thiên lại có đủ loại rượu ngon được ủ từ các loại khai thiên linh căn.

Những nơi khác hoàn toàn không tìm được rượu ngon như của Đế Phượng Thiên.

Hậu Thổ thánh nhân rõ ràng muốn duy trì uy nghiêm của thánh nhân, nhưng lại không làm được.

Đế Phượng Thiên tò mò hỏi: "Thánh nhân có từng nghe nói đến nụ hôn gián tiếp chưa?" Hậu Thổ thánh nhân tán thưởng: "Rượu ngon!

Tu sĩ chúng ta không câu nệ tiểu tiết, bản thánh nghe không hiểu ngươi đang nói gì." Đế Phượng Thiên cười cười, sau đó chuyển chủ đề: "Lần trước thánh nhân đánh một trận với tên lừa ngốc Tiếp Dẫn kia, cuối cùng ai thắng?" Hậu Thổ bình thản đáp: "Bản thánh nhỉnh hơn một chút." Giọng điệu bình thản như thể đang nói một chuyện nhỏ không đáng kể.

Hoàn toàn không để tâm đến chiến tích huy hoàng khi chiến thắng Tiếp Dẫn thánh nhân.

Đế Phượng Thiên thầm nghĩ, màn ra vẻ này cũng được đấy chứ!

Chương 120

Có được một nửa phong thái của ta rồi.

Nhưng trong lòng Đế Phượng Thiên cũng hơi kinh ngạc, ở trong Lục Đạo, Hậu Thổ quả nhiên mạnh mẽ, vậy mà lại nhỉnh hơn Tiếp Dẫn, vậy chẳng phải là, trong Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ có thể ngang cơ với cả Tam Thanh sao?

Đế Phượng Thiên đã có một cái nhìn đại khái về chiến lực của Hậu Thổ trong Lục Đạo Luân Hồi.

Hậu Thổ tửu lượng rất tốt, một lúc đã uống cạn bình rượu Đế Phượng Thiên mang đến.

Hậu Thổ thánh nhân nhíu mày nói: "Sao ít vậy?" Đế Phượng Thiên liếc mắt, bất đắc dĩ nói: "Ngươi tưởng Hoàng Trung Lý không cần tiền à?" Hậu Thổ bất mãn ném bình rượu đi, nói: "Lần sau mang nhiều một chút." Đế Phượng Thiên chớp chớp mắt nói: "Muốn uống?

Đơn giản thôi, cùng Huyền Minh làm một trận cho ta xem, rượu ở đảo Bồng Lai mặc sức ngươi uống!" Hậu Thổ thẳng thừng đáp: "Ta không dễ lừa như tiểu muội Huyền Minh đâu, thánh tử tỉnh táo lại đi!" Đế Phượng Thiên tự nhiên không nghĩ có thể dễ dàng thu phục Hậu Thổ như vậy, chỉ là trêu chọc một chút mà thôi.

Lúc này, Tam Tiêu cuối cùng cũng đến.

"Thiếu chủ." Bích Tiêu từ xa đã gọi lớn.

Bích Tiêu lao thẳng vào vòng tay của thiếu chủ.

Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu cũng vui mừng hành lễ với Đế Phượng Thiên.

"Ừm, cả ba đều đã là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, không tệ, tiếp tục

cố gắng.” Đế Phượng Thiên quan sát tu vi của Tam Tiêu, hài lòng gật đầu.

Sau đó lại hỏi Bích Tiêu: “Đại La Đan ta cho ngươi đã ăn chưa?” Bích Tiêu tinh nghịch nói: “Chưa ạ!

Con không nỡ ăn.” Đế Phượng Thiên xoa đầu Bích Tiêu, hai viên cực phẩm Đại La Đan bay đến trước mặt Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu, nói: “Mỗi người một viên, bản thiếu chủ không thiên vị, không quên hai ngươi đâu.” “Cảm tạ thiếu chủ.” Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu kích động nhận lấy cực phẩm Đại La Đan.

Trong lòng cũng có chút vui mừng, thiếu chủ không quên hai người họ.

“Các ngươi có thay Hậu Thổ thánh nhân quản lý Lục Đạo tốt không?” Đế Phượng Thiên hỏi thăm tình hình “công việc” của Tam Tiêu.

Không đợi Tam Tiêu báo cáo, Hậu Thổ thánh nhân đã lên tiếng: “Ba vị tiên tử rất tận tâm, ta rất hài lòng.” “Cảm tạ thánh nhân.” Tam Tiêu lập tức cảm tạ Hậu Thổ thánh nhân.

Hậu Thổ tuy có vẻ ngoài thanh lãnh của một nữ thần cấm dục, nhưng ngày thường đối xử với Tam Tiêu rất tốt, thường xuyên chỉ đạo tu hành.

Nhưng Hậu Thổ vì xuất thân từ Vu tộc, nên cũng không thể chỉ đạo được nhiều, dù sao các Tổ Vu đều chỉ tu luyện nhục thân.

Mặc dù sau khi thành thánh, Hậu Thổ cũng bắt đầu tu luyện nguyên thần, nhưng dù sao thời gian tu hành còn ngắn.

Cho nên Tam Tiêu cũng không sợ hãi Hậu Thổ thánh nhân, cảm thấy Hậu Thổ là một vị thánh nhân ngoài lạnh trong nóng.

Hậu Thổ nói với Đế Phượng Thiên: “Ta mới là người phải cảm

ơn ngươi, lần trước trong đại chiến Vu Yêu, Vu tộc có thể giành được ưu thế nhỏ, phần lớn là nhờ ngươi giúp đỡ." Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Chuyện nhỏ thôi, Hậu Thổ thánh nhân không cần để trong lòng." Hậu Thổ không nói thêm gì nữa, nhưng đã ghi nhớ đại ân của Đế Phượng Thiên trong lòng.

Sau đó, Đế Phượng Thiên ở lại Lục Đạo Luân Hồi một thời gian.

Chủ yếu là do Bích Tiêu kéo không cho Đế Phượng Thiên đi.

Đế Phượng Thiên không còn cách nào khác, đành phải ở lại một thời gian.

Vân Tiêu tính tình trầm ổn, tuy vui mừng vì thiếu chủ ở lại, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra bình thường.

Quỳnh Tiêu thì khá nhút nhát, thường chỉ lén nhìn Đế Phượng Thiên vài lần, ít khi chủ động nói chuyện với hắn.

Đế Phượng Thiên ở Lục Đạo Luân Hồi, trên đường đi gặp Vu tộc, các Vu tộc nhân đều sẽ hành lễ với hắn, bao gồm cả Đại Vu Hậu Nghệ cũng vậy.

Đế Phượng Thiên nhận được sự tôn trọng của Vu tộc.

Nhưng hễ thấy nơi nào Vu tộc tụ tập, liền có thể thấy một đám Vu tộc đang đánh nhau.

Không còn cách nào khác, ở Lục Đạo Luân Hồi các Vu tộc quá nhàm chán, không đánh nhau thì không có việc gì làm.

Quản lý Lục Đạo?

Không hiểu!

Chủ yếu đều do đệ tử Tiệt Giáo quản lý.

Quả nhiên, sở thích của cả Vu tộc là: ăn thịt, uống rượu, đánh nhau.

Ừm!

Nghe có vẻ giống một chủng tộc bất hảo.

Ở Lục Đạo Luân Hồi hai ngàn năm.

Trong thời gian này Đế Phượng Thiên chủ yếu là ở bên cạnh Tam Tiêu.

Cũng thường xuyên trò chuyện với Hậu Thổ thánh nhân, kéo gần quan hệ hơn một chút.

Hai ngàn năm sau, Đế Phượng Thiên rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi.

Bích Tiêu lưu luyến nhìn cầu vồng đang nhanh chóng biến mất phía trước.

Nàng ôm Quỳnh Tiêu khóc nức nở.

Quỳnh Tiêu an ủi Bích Tiêu: "Thôi nào, thôi nào, thiếu chủ không phải sẽ thường xuyên đến thăm chúng ta sao?" Vân Tiêu bất đắc dĩ lắc đầu, tiểu muội dùng tình quá sâu, bây giờ bên cạnh thiếu chủ lại có nhiều tiên tử đỉnh cấp như vậy, biết làm sao bây giờ. … Vu Yêu lượng kiếp kéo dài một nguyên hội.

Mãi vẫn chưa thấy hồi kết.

Một ngày, Hồng Quân truyền âm cho Chuẩn Đề, bảo y đến Tử Tiêu Cung một chuyến.

Sư phụ truyền âm, Chuẩn Đề không dám chậm trễ, lập tức lên đường đến Tử Tiêu Cung.

Chuẩn Đề cung kính hỏi: "Sư phụ, tìm đệ tử đến có việc gì ạ?" Hồng Quân không mở mắt, bình thản hỏi: "Vu Yêu lượng kiếp đã kéo dài bao lâu rồi?" Chuẩn Đề đáp: "Gần một nguyên hội rồi ạ." Hồng Quân chậm rãi nói: "Ta suy diễn thiên cơ, phát hiện Vu Yêu lượng kiếp đã vượt quá thời gian định sẵn, không biết đã xảy ra vấn đề ở

đâu, phải kịp thời để lượng kiếp này hạ màn." Nguyên nhân là do Đế Phượng Thiên nhúng tay vào, vốn dĩ sau trận chiến đầu tiên, trận quyết chiến cuối cùng của Vu Yêu sắp đến.

Nhưng do Đế Phượng Thiên hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, khiến Vu tộc cảm thấy có thể giành được thắng lợi cuối cùng, do đó đang tích cực ôn dưỡng Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên, cố gắng để Bàn Cổ chân thân duy trì lâu hơn, khiến Vu tộc có ý định trì hoãn quyết chiến.

Yêu tộc thì cảm thấy qua lần đối quyết trước, Vu tộc thực sự quá mạnh mẽ, không có tự tin đánh thắng Vu tộc, cũng muốn kéo dài thêm một chút.

Điều này dẫn đến đại kiếp Vu Yêu vốn nên sớm kết thúc, lại mãi không bùng nổ trận quyết chiến cuối cùng.

Hồng Quân phát hiện thời gian của đại kiếp Vu Yêu đã lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, do đó mới gọi Chuẩn Đề đến, cố gắng kéo lượng kiếp trở lại đúng quỹ đạo, không để lệch đi quá nhiều.

Chuẩn Đề tuy là thánh nhân, nhưng cũng không thể đoán được tâm tư của sư phụ, thành thật hỏi: "Xin sư phụ chỉ rõ." Hồng Quân thản nhiên nói: "Khiến Vu tộc và Yêu tộc mau chóng bùng nổ đại quyết chiến, làm thế nào thì ngươi tự suy nghĩ." Chuẩn Đề ngẩn người, chuyện xấu xa như vậy lại để ta làm sao?

Có nhầm không vậy!

Nhưng đây là yêu cầu của Hồng Quân, Chuẩn Đề cũng không dám trì hoãn, chỉ có thể cứng rắn đồng ý.

"Đi đi!" Hồng Quân thản nhiên mở lời.

"Đệ tử cáo lui." Chuẩn Đề vô cùng uất ức rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Y cảm thấy sư phụ quá thiên vị, chuyện tốt không đến lượt mình,

làm chuyện xấu thì gọi mình đầu tiên.

Mấy chuyện này đều phải gánh nhân quả nghiệp lực đó!

Vu Yêu khi nào quyết chiến thì liên quan quái gì đến ta?

Chuẩn Đề đương nhiên hoàn toàn không muốn quan tâm đến chuyện rách nát này.

Nhưng Hồng Quân đã mở lời, vậy thì Chuẩn Đề hoàn toàn không có đường từ chối.

Trừ phi Chuẩn Đề chịu đựng lửa giận của Hồng Quân.

Chương 121

Sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, Chuẩn Đề tìm một nơi không người, bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để Vu tộc và Yêu tộc mau chóng đánh nhau, mà không thể để lại dấu vết của mình.

Tuyệt đối không thể để lại dấu vết.

Nếu không đến lúc đó Vu tộc và Yêu tộc liên hợp tấn công Tây Phương Giáo, ai biết được sư phụ có ra tay giúp đỡ hay không!

Chuẩn Đề trong lòng một bụng lửa giận, vừa cảm thấy vô cùng oan ức vừa suy nghĩ đối sách.

Chuẩn Đề sờ sờ cái đầu trọc của mình, nhất thời lòng như lửa đốt, không có chủ ý gì hay.

Hay là đi giết một Tổ Vu, rồi đổ tội cho Yêu tộc?

Hình như không được.

Dù sao có thể lặng lẽ giết chết một Tổ Vu, đến con heo cũng biết là có vấn đề.

Chuẩn Đề sắp khóc rồi!

Phải làm sao bây giờ!

Một lát sau, Chuẩn Đề nghĩ đến việc Đế Tuấn và Tây Vương Mẫu hình như sinh được mười con Kim Ô nhỏ?

Hay là bắt đầu từ mười con Kim Ô nhỏ không hiểu chuyện đó!

Ánh mắt Chuẩn Đề sáng lên, có chủ ý rồi liền lập tức đến Thiên Đình.

Trên Thiên Đình tự nhiên có trận pháp do Yêu Đế bố trí.

Nhưng trận pháp do Chuẩn Thánh bố trí sao có thể ngăn được thánh nhân?

Chuẩn Đề lặng lẽ tiến vào Thiên Đình, biến thành một con báo yêu không bắt mắt, trông chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Trong hoa viên khổng lồ phía sau chính điện Thiên Đình, có một cây thần thụ, tên là Phù Tang Thụ.

Nơi đó có càng nhiều cấm chế hơn, nhưng đối với Chuẩn Đề đều dễ dàng tiến vào.

Do mười con Kim Ô nhỏ tính tình hung hăng, Đế Tuấn cảm thấy nếu để mười con Kim Ô con này đến Hồng Hoang, không biết sẽ gây ra bao nhiêu tai họa, đương nhiên cũng sợ con mình bị Vu tộc bắt đi nướng ăn.

Do đó, Đế Tuấn đã bố trí đại trận vô thượng xung quanh cây Phù Tang Thụ khổng lồ đó.

Mười con Kim Ô nhỏ liền sống trên cây Phù Tang Thụ.

Đừng cảm thấy sống trên một cái cây là đáng thương, cây Phù Tang Thụ đó còn lớn hơn cả những hòn đảo trên Tứ Hải.

"Ngươi là ai, vì sao tự tiện xông vào Phù Tang Viên?" Chỉ thấy con Kim Ô lớn nhất trong mười con hỏi Chuẩn Đề.

Đây hẳn là con lớn nhất sinh ra sớm nhất.

Chín con Kim Ô nhỏ khác cũng tò mò nhìn Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề cố ý hạ thấp giọng nói: "Ta được Tây Vương Mẫu nương nương phái đến thả các ngươi ra ngoài chơi, Tây Vương Mẫu nương nương cảm thấy các điện hạ cứ ở mãi trong Phù Tang Viên quá nhàm chán, nên bảo ta lén đến thả các điện hạ ra ngoài, nhưng chuyện này phải giấu Yêu Đế, chúng ta kín đáo một chút." Trong Lục

Thánh, Chuẩn Đề là người có nhiều ý xấu nhất, miệng lưỡi cũng toàn lời ma quỷ, vừa mở miệng đã bịa ra một lý do hoàn hảo.

Quả nhiên, mười con Kim Ô nghe xong vô cùng vui mừng.

"Ha ha, mẫu hậu đối xử với chúng ta tốt quá!" "Phụ hoàng quá không chu đáo, nhốt chúng ta ở Phù Tang Viên lâu như vậy." "Lần này ra ngoài nhất định phải chơi cho đã." "Ta muốn đến Hồng Hoang, nghe nói Hồng Hoang rất lớn, rất vui." "…" Mười con Kim Ô líu ríu không ngừng, tỏ ra rất vui vẻ.

Hoàn toàn không nghi ngờ lời của Chuẩn Đề.

Con Kim Ô nhỏ nhất đảo đôi mắt tròn xoe hỏi: "Báo yêu, ngươi nói có thật không?" Con Kim Ô nhỏ này chính là Lục Áp đạo nhân lừng lẫy sau này.

Trảm Tiên Phi Đao của y cũng rất nổi tiếng ở Hồng Hoang.

Chuẩn Đề tiếp tục lừa gạt: "Sao có thể là giả được, tiểu điện hạ ngài nghĩ xem, nếu không phải Tây Vương Mẫu nương nương cho ta vào, với tu vi của ta làm sao vào được Phù Tang Viên?" Con Kim Ô nhỏ nghĩ lại cũng thấy có lý, liền xua tan đi chút nghi ngờ cuối cùng trong lòng.

Con Kim Ô lớn nhất nói: "Thập đệ, báo yêu chắc chắn không dám lừa chúng ta đâu, nhất định là mẫu hậu không nỡ, mới phái người thả chúng ta ra ngoài chơi, chúng ta mau ra ngoài đi!

Muộn là bị phụ hoàng phát hiện đó." Chuẩn Đề thầm vui mừng, đúng là trời giúp ta!

Chuẩn Đề lập tức thêm dầu vào lửa: "Đại điện hạ nói không sai, ta cũng chỉ có thể mở cấm chế một lúc thôi, các điện hạ mau rời đi đi, nếu không muộn bị Yêu Đế phát hiện, tiểu nhân sẽ bị diệt nguyên thần đó." Con Kim Ô lớn nhất quả quyết nói: "Được, mau mở cấm chế,

chúng ta trốn ra ngoài.” Chuẩn Đề lập tức mở cấm chế vô thượng do Đế Tuấn bố trí, mười con Kim Ô vui vẻ trốn ra ngoài.

Sau khi mười con Kim Ô bay ra ngoài, Chuẩn Đề lập tức khôi phục cấm chế, để tránh bị Đế Tuấn phát hiện.

Chuẩn Đề lại lặng lẽ rời khỏi Thiên Đình.

Trên Hỗn Độn, một đạo nguyên thần từ tam hoa trên đỉnh đầu Chuẩn Đề bay ra.

Xuất hiện một đạo nhân, mặt mũi hung ác, toàn thân tỏa ra ma khí, trông như người trong ma đạo.

Đây chính là ác thi khá bí ẩn của Chuẩn Đề, Ma Đề Tử.

Chuẩn Đề sau khi trảm nhị thi đã công đức thành thánh, đã trảm thiện ác song thi.

Thiện thi chính là Bồ Đề Tử lừng lẫy sau này.

Ác thi của Chuẩn Đề ít ai biết, chính là Ma Đề Tử trước mắt.

“Ta đã thả mười con Kim Ô xuống Hồng Hoang rồi, tiếp theo chắc chắn sẽ có cảnh mười mặt trời cùng xuất hiện, sinh linh lầm than!

Ngươi ngụy trang thành Đại Vu Hậu Nghệ của Vu tộc, tìm cơ hội bắn chết cả mười con Kim Ô nhỏ, đổ tội cho Vu tộc, đừng để lại dấu vết.” Chuẩn Đề nói ra kế hoạch.

“Thiện.” Ma Đề Tử chậm rãi gật đầu, đi đến Hồng Hoang bắt đầu ẩn nấp.

Thánh nhân bắt đầu tính kế, quyết chiến Vu Yêu sắp bùng nổ. … Mười con Kim Ô bay ra khỏi Thiên Đình, lập tức xuyên qua Tam Thập Tam Thiên, đi đến đại địa Hồng Hoang.

Mười con Kim Ô như chim thoát khỏi lồng, vui mừng khôn xiết.

Mười con Kim Ô lang thang khắp Hồng Hoang, trên đường gặp bất cứ chủng tộc nào ngoài Yêu tộc ra đều một đường giết sạch.

Mười con Kim Ô trời sinh mang theo Thái Dương Chân Hỏa, nếu không gặp cao thủ cấp bậc Đại La Kim Tiên, thực sự không sợ bất cứ chủng tộc nào.

"Ha ha ha, Hồng Hoang vui quá." Con Kim Ô lớn nhất vui vẻ la hét.

Chín con Kim Ô khác cũng hùa theo lời của đại ca.

Cảm thấy Hồng Hoang thú vị hơn Phù Tang Viên nhiều.

"Nghe nói Vu tộc kia kiêu ngạo lắm, là kẻ thù không đội trời chung của Yêu tộc chúng ta, hay là chúng ta đi giết vài tên Vu tộc ăn thử xem sao?" Con Kim Ô xếp thứ ba đưa ra đề nghị.

Đề nghị này lập tức được tất cả Kim Ô đồng tình.

Mười con Kim Ô không sợ chết thật sự bay về hướng Bất Chu Sơn.

Chuẩn Đề thánh nhân thì ẩn giấu khí tức, đi theo phía sau.

Chuẩn Đề cảm thấy kế hoạch này thật tuyệt vời, mười con Kim Ô này đúng là tự tìm đường chết một cách hoàn hảo.

Nhưng không đợi mười con Kim Ô bay đến Bàn Cổ Thần Điện.

Nửa đường đã gặp một vị Đại Vu.

Đại Vu Khoa Phụ ra ngoài tìm một số Yêu tộc để giết về chia cho tộc nhân ăn.

Không ngờ lại vừa hay gặp mười con Kim Ô.

Chương 122

"Mau nhìn kìa, phía trước có một tên Vu tộc." Nhìn thấy Khoa Phụ, mười con Kim Ô vô cùng kích động, hoàn toàn không chào hỏi mà đã thúc giục Thái Dương Chân Hỏa tấn công Khoa Phụ.

Khoa Phụ thấy mười tên Yêu tộc có tu vi Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên không đồng đều lại dám xông về phía mình, không muốn sống nữa sao?

Khoa Phụ tay cầm Đào Mộc Trượng, uy áp Đại La Kim Tiên đỉnh phong mạnh mẽ phóng ra, trực tiếp tấn công mười con Kim Ô.

Cùng với tu vi chi lực của Khoa Phụ bộc phát, mười con Kim Ô cũng sợ ngây người.

Con Vu Yêu này mạnh vậy sao?

Nhưng Thái Dương Chân Hỏa đã đánh ra, đã quá muộn.

Khoa Phụ tự nhiên không thể né tránh thần thông của mấy tên Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên.

Trực tiếp cầm Đào Mộc Trượng không thèm để ý đến ngọn lửa Thái Dương Chân Hỏa khổng lồ do mười con Kim Ô hợp lực phun ra, xông thẳng về phía chúng.

Chuẩn Đề thánh nhân vẫn luôn ẩn nấp ở xa lập tức đánh một luồng thánh lực vào trong ngọn lửa Thái Dương Chân Hỏa đó.

Ngọn lửa Thái Dương Chân Hỏa vốn không có sức sát thương đối với Khoa Phụ.

Trong khoảnh khắc chạm vào thân thể Khoa Phụ, lại lập tức thiêu Khoa Phụ thành tro bụi, ngay cả nguyên thần cũng bị thiêu không còn một mảnh vụn.

Mười con Kim Ô hoàn toàn kinh ngạc.

Tên Vu tộc đó trông mạnh mẽ như vậy!

Sao lại bị thiêu chết trực tiếp thế này?

Mười con Kim Ô nhìn nhau, đầu óc không kịp xử lý.

Chỉ có thể coi chuyện này là "vận khí tốt".

"Hay là… chúng ta đừng đến địa bàn của Vu tộc nữa?

Phụ hoàng nói Vu tộc rất lợi hại, lỡ chúng ta bị biến thành con tin thì không hay." Con Kim Ô xếp thứ năm vì sợ hãi, đưa ra một đề nghị như vậy.

"Ừm, ngũ đệ nói có lý, chúng ta phải nghĩ cho đại nghiệp." Con Kim Ô lớn nhất trong lòng cũng sợ hãi, vừa rồi tên Vu tộc đó lộ ra tu vi chi lực, tưởng rằng mình chết chắc rồi.

Do đó lập tức đồng tình với lời của ngũ đệ.

"Vậy chúng ta nên đi đâu đây?" Con Kim Ô xếp thứ chín hỏi.

"Hay là chúng ta hóa thành mặt trời, nướng đại địa Hồng Hoang đi, xem có thể nướng chín được đại địa không." Con Kim Ô xếp thứ hai đề xuất.

Đề nghị này lập tức được các Kim Ô khác chấp nhận.

Thế là, mười con Kim Ô bay lên trời cao, hóa thành mười mặt trời.

Đây chính là Thập nhật hoành không!

"Mau nhìn kìa, sao trên trời lại có mười mặt trời?" "Chuyện gì vậy?

Nóng chết người rồi!" "Không phải là con của Yêu Đế sao?

Lại giở trò gì vậy?" "Ai đi quản mười mặt trời đó đi, cứ thế này ai chịu nổi?" "…" Mười mặt trời cùng xuất hiện, nhiệt lượng bùng phát

khiến vô số chủng tộc không thể sinh tồn.

Hoa cỏ cây cối lần lượt khô héo.

Ngay cả nước biển của Tứ Hải cũng bị bốc hơi khiến mực nước biển hạ xuống.

Có thể biết, trời nóng đến mức nào.

Phải biết rằng Tứ Hải vô biên vô tận.

Thập nhật hoành không khiến vô số sinh linh vẫn lạc, tạo ra nghiệp lực vô biên!

Những nghiệp lực này, đều đổ lên đầu Đế Tuấn.

Đương nhiên, một phần sẽ đổ lên đầu Chuẩn Đề, đây cũng là nguyên nhân Chuẩn Đề ban đầu phẫn nộ.

Cảm thấy Đạo Tổ chuyện tốt không gọi mình, làm chuyện xấu thì lập tức gọi mình.

"Thôi kệ, lần này làm xong việc, sư phụ vui vẻ, Tây Phương Giáo mới có cơ hội hưng thịnh, một chút nghiệp lực thôi, ta đường đường là thánh nhân, gánh chịu là được." Chuẩn Đề lẩm bẩm, như tự an ủi mình, chuyện tiếp theo giao cho Ma Đề Tử, Chuẩn Đề trở về Tây Phương.

Cái chết của Khoa Phụ bị Vu tộc biết được, Vu tộc đại nộ.

Trong Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Nghệ mặt đầy bi phẫn nói: "Hậu Nghệ thỉnh cầu bắn chết mười con Kim Ô trên trời." Người bạn thân thiết Khoa Phụ vì mười con Kim Ô mà chết, Hậu Nghệ phẫn nộ vô cùng.

Khoa Phụ tuy không phải dưới trướng Hậu Thổ, nhưng Hậu Thổ thánh nhân cũng vô cùng phẫn nộ, dù sao Đại Vu đối với Vu tộc, đó đều là chiến lực đỉnh cao!

Thiếu một người đối với Vu tộc đều là tổn thất to lớn.

Nhưng Hậu Thổ sau vô số lần suy diễn, phát hiện chuyện này có điểm đáng ngờ.

Đương nhiên, Hậu Thổ không thể suy diễn chính xác ra kẻ đứng sau là Chuẩn Đề, giữa các thánh nhân không thể suy diễn lẫn nhau.

Nhưng Hậu Thổ thánh nhân ít nhất có thể suy diễn ra, mười con Kim Ô đó tuyệt đối không thể là đối thủ của Khoa Phụ.

Hậu Thổ trịnh trọng nói: "Không được đi, chuyện này có điểm đáng ngờ, thông báo cho Vu tộc ở Bàn Cổ Thần Điện, chuyện này có kẻ đứng sau giở trò, trước tiên đừng làm hại mười con Kim Ô đó." "Nhưng…" Hậu Nghệ mặt đầy bi phẫn!

"Ngay cả lời của bản thánh cũng không nghe?" Hậu Thổ quát một tiếng, Hậu Nghệ vội vàng cúi đầu xuống, không dám ngỗ nghịch với Hậu Thổ thánh nhân.

Đúng lúc này.

Một tiếng gầm vô cùng phẫn nộ chấn động Hồng Hoang.

Ngay cả trong Lục Đạo Luân Hồi cũng nghe thấy.

"Mười con Kim Ô hại chết bạn thân của ta Khoa Phụ, hôm nay Hậu Nghệ ta của Vu tộc nhất định báo thù này, chết đi cho ta!" Cùng với tiếng quát đó, chỉ thấy trên đại địa Hồng Hoang một "Hậu Nghệ" khác tay cầm Chấn Thiên Cung và Xạ Nhật Tiễn, trực tiếp bắn về phía mười con Kim Ô trên trời.

"Hậu Nghệ" này trong nháy mắt bắn ra chín mũi tên.

Từng mũi Xạ Nhật Tiễn xuyên thấu không gian trực tiếp bắn lên cửu thiên.

Tốc độ cực nhanh vô cùng, khiến chín con Kim Ô căn bản không

thể né tránh, trực tiếp bị bắn chết tại chỗ.

Còn lại con Kim Ô nhỏ nhất đã sớm chạy đi.

"Hậu Nghệ" này rõ ràng chừa lại một con sống, không đuổi cùng giết tận.

Do đó trong mười con Kim Ô, con nhỏ nhất đã thoát một kiếp.

Lúc này Hậu Nghệ đang ở Lục Đạo Luân Hồi ngơ ngác, tình huống gì đây?

Ta có ra khỏi Lục Đạo Luân Hồi đâu!

"…Thánh nhân, đó không phải ta làm!" Hậu Nghệ có chút mơ hồ.

Hậu Nghệ thật đang ở trước mặt Hậu Thổ, Hậu Thổ tự nhiên biết không phải Hậu Nghệ làm.

Hậu Thổ điên cuồng suy diễn, đều là điềm báo của đại kiếp.

Lúc này Hậu Thổ cũng cảm nhận được sát khí trong trời đất vô cùng nồng đậm, thiên cơ sắp bị che lấp hoàn toàn.

Hậu Thổ mặt lạnh như sương, giọng nói cực lạnh: "Lượng kiếp, sắp đến rồi…" Hậu Nghệ dù có ngu ngốc đến đâu lúc này cũng ngửi thấy mùi âm mưu.

Chương 123

"Lập tức trở về Bàn Cổ Thần Điện, nói với đại huynh, quyết chiến sắp đến rồi." Hậu Thổ đem Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên vẫn luôn ôn dưỡng trên người giao cho Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Trên Thiên Đình.

Con Kim Ô nhỏ nhất khóc lóc kể lại chuyện chín vị ca ca bị bắn chết.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nghe xong mặt mày xanh mét, Phục Hy và Thập Đại Yêu Thánh cũng nhìn nhau.

Tây Vương Mẫu bi thương từ trong lòng, mắt ngấn lệ.

Đế Tuấn nén lại lửa giận ngút trời chất vấn: "Có một con báo yêu đã thả các ngươi ra ngoài?" "Vâng, con báo yêu đó nói là mẫu hậu phái đến, bây giờ nghĩ lại chắc con đã bị lừa rồi." Con Kim Ô nhỏ dù có ngốc đến đâu lúc này cũng nhận ra có điều không đúng, con báo yêu đó căn bản không phải người của mẫu hậu phái đến.

"Thành sự không đủ, bại sự có thừa!" Đế Tuấn giận không thể át, bị mười tên nghịch tử làm cho tức chết nửa người.

Kế Mông nghiến răng nghiến lợi nói: "Vu tộc thật đáng hận, vậy mà giết chết chín vị điện hạ, Hậu Nghệ đáng chết!" Đế Tuấn mặt không biểu cảm nói: "Chuyện này e là không phải Vu tộc làm, Vu tộc tuy chiến lực mạnh, nhưng không giỏi giở những âm mưu quỷ kế này." Đông Hoàng Thái Nhất và Phục Hy chậm rãi gật đầu, đồng tình với quan điểm của Đế Tuấn.

Thập Đại Yêu Thánh trừ Bạch Trạch ra đều có chút mơ hồ, không

phải Vu tộc, vậy có thể là ai?

Phục Hy chậm rãi hỏi: "Yêu Đế cảm thấy, chuyện này là do thánh nhân sắp đặt?" Đế Tuấn chậm rãi gật đầu, nói: "Trừ thánh nhân ra, ai có thể lặng lẽ tiến vào tầng tầng cấm chế ta bố trí?

Trừ Nữ Oa thánh nhân ra, năm vị thánh nhân còn lại đều có hiềm nghi." Đế Tuấn không hổ là vạn cổ Yêu Đế, lập tức đoán ra chân tướng.

Đông Hoàng Thái Nhất có chút không hiểu: "Nhưng… tại sao?" "Tại sao?" Đế Tuấn cười lạnh nói: "Có lẽ có vị thánh nhân nào đó cảm thấy quyết chiến giữa Vu tộc và Yêu tộc nên đến nhanh hơn một chút." Trong điện rơi vào sự im lặng tuyệt đối, thực sự là suy đoán này của Đế Tuấn khiến các Yêu tộc quá đỗi kinh hãi.

Bạch Trạch không nhịn được hỏi: "Bệ hạ, vậy chúng ta nên làm thế nào?" Đế Tuấn thản nhiên nói: "Triệu tập đại quân, lập tức tiến công Vu tộc, với danh nghĩa Vu tộc giết chết chín vị thái tử của Yêu tộc." Tây Vương Mẫu mặt đầy lo lắng nói: "Nhưng, phu quân không phải nói, chuyện này không liên quan đến Vu tộc sao?" Đế Tuấn mặt mày âm trầm nói: "Vạn tộc Hồng Hoang đều cho rằng là Vu tộc làm, vậy là đủ rồi, nếu chín đứa con của Đế Tuấn ta bị giết mà không lên tiếng, sau này vạn tộc Hồng Hoang sẽ nhìn ta thế nào?" "Khoa Phụ kia cũng bị hại chết rồi, đám Vu tộc không não đó, ta không đi đánh chúng, chúng cũng sẽ đánh ta, trận chiến này không thể tránh khỏi, không bằng dùng cái chết của chín đứa con, để Yêu tộc đồng lòng căm thù, cùng Vu tộc quyết một trận tử chiến!" Nói xong, ánh mắt Đế Tuấn rơi vào nơi hỗn độn vô tận.

Trong lòng Đế Tuấn lúc này đầy bi thương, thánh nhân tùy tay tính kế, liền khiến Đế Tuấn dù đã nhìn thấu chân tướng cũng không thể không nhảy vào hố.

Nếu Đế Tuấn cũng là thánh nhân, lúc này có thể đánh đến đạo trường của thánh nhân đó, hỏi cho ra nhẽ.

Diệt Vu tộc để chứng đạo!

Giữa thiên địa còn có vị trí thánh nhân cuối cùng.

Đế Tuấn lúc này đã lĩnh ngộ được cơ duyên chứng đạo.

Thời khắc Vu tộc diệt tộc, chính là ngày Đế Tuấn chứng đạo.

Ngày đó, Đế Tuấn nhất định sẽ để những thánh nhân cao cao tại thượng kia nợ máu trả bằng máu!

Tây Vương Mẫu ôm lấy Đế Tuấn, lệ đã tuôn rơi.

"Phu quân, ta cùng chàng ra chiến trường." Tây Vương Mẫu cảm thấy trận chiến này vô cùng nguy hiểm, muốn cùng Đế Tuấn đồng sinh cộng tử.

Mặc dù trước đó vì Hi Hòa và Thường Hi bị cướp đi, Tây Vương Mẫu mới làm Yêu Hậu một cách khó hiểu.

Nhưng những năm qua, nàng và Đế Tuấn cũng đã có tình cảm nhất định, còn sinh được mười con Kim Ô nhỏ.

"Trận chiến này quá nguy hiểm, nàng ở lại Thiên Đình đi!" Đế Tuấn luôn lạnh lùng hiếm khi lộ ra vẻ dịu dàng, vuốt đầu Tây Vương Mẫu.

"Ta muốn cùng phu quân đồng sinh cộng tử!" Tây Vương Mẫu quyết tuyệt nhìn Đế Tuấn.

"Ha ha ha, được, Đế Tuấn ta ngày đó đã không chọn sai người." Đế Tuấn cười lớn, ôm Tây Vương Mẫu vào lòng.

Sau đó, Đế Tuấn nhốt con Kim Ô nhỏ cuối cùng trở lại Phù Tang Viên, bắt đầu chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng với Vu tộc. -------- Bàn Cổ Thần Điện.

Bên cạnh Đế Giang đứng mười vị Tổ Vu, phía dưới đứng năm vị Đại Vu.

Nhìn thiên vạn đại quân Vu tộc, biết rằng trận quyết chiến cuối cùng cuối cùng cũng đã đến.

Trận chiến này, chỉ có thể có một người chiến thắng.

Hoặc là cùng nhau chết.

"Yêu tộc kia giết Đại Vu Khoa Phụ của Vu tộc ta, Đại Vu Hậu Nghệ trong cơn tức giận đã bắn chết chín con Kim Ô, nhưng vậy đã đủ chưa?" Giọng Đế Giang vang dội vô cùng, bao phủ ngàn vạn dặm xung quanh.

"Chưa đủ!" "Chưa đủ!" "Chưa đủ!" "…" Vu tộc đầy lòng bi phẫn, phát ra những tiếng gầm phẫn nộ vô cùng.

Đế Giang tự nhiên cũng ngửi thấy một chút mùi âm mưu, nhưng những điều này không còn quan trọng nữa, biết rằng thời cơ quyết chiến đã đến.

Hậu Nghệ từ Lục Đạo Luân Hồi trở về tự nhiên cũng đã nói cho Đế Giang biết chân tướng sự việc.

Nhưng Đế Giang không nói ra chân tướng.

Chỉ cần thắng trận này, sau này sẽ tính sổ với kẻ đứng sau.

Đế Giang nhìn đại quân Vu tộc khí thế ngút trời, càng thêm tự tin vào trận chiến này.

Chỉ cần đánh thắng trận này, Hồng Hoang sẽ là thiên hạ của Vu tộc.

Đánh ròng rã một nguyên hội, trận quyết chiến cuối cùng cuối cùng cũng đến.

"Theo ta giết, giết sạch Yêu tộc không chừa một mảnh giáp!"

Cùng với tiếng quát của Đế Giang, hắn dẫn đầu mười vị Tổ Vu bay về phía Thái Dương Tinh.

Năm vị Đại Vu theo sát phía sau.

Thiên vạn đại quân Tổ Vu hô vang "không chừa một mảnh giáp" rồi theo sau.

Chỉ đi được nửa đường, đã gặp ức vạn đại quân Yêu tộc.

Kẻ thù gặp nhau, mắt đỏ ngầu!

Lúc này, sát khí giữa trời đất nồng đậm vô cùng, che lấp cả bầu trời.

Dưới ảnh hưởng của sát khí trời đất.

Vu tộc và Yêu tộc từng người mắt đỏ ngầu, như hai luồng sao băng, không một lời thừa thãi trực tiếp lao vào nhau.

"Đế Giang, chết đi cho ta!" Đế Tuấn ngẩng đầu gầm thét, xông về phía Đế Giang.

"Đế Tuấn, hôm nay là ngày chết của ngươi!" Đế Giang hiện ra chân thân Tổ Vu, xông về phía Đế Tuấn.

Lập tức sương máu đầy trời bùng nổ, tiếng chém giết chấn động Hồng Hoang.

Không có bất kỳ lời giải thích nào, không có bất kỳ lời chất vấn nào, khoảnh khắc Vu tộc và Yêu tộc gặp nhau chỉ có máu mới có thể hóa giải mối thù sâu đậm.

Trận chiến cuối cùng của Vu Yêu, vô lượng lượng kiếp cuối cùng cũng bùng nổ!

Trận chiến này, định sẵn kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, ghi vào sử sách.

Giờ phút này, tất cả đại lão Hồng Hoang đều tập trung ánh mắt vào trận đại chiến kinh thiên động địa này.

Trận đại chiến quyết định hướng đi của Hồng Hoang sau này, không ai muốn bỏ lỡ.

Tất cả đại lão nín thở, chờ đợi người chiến thắng cuối cùng. … Quyết chiến Vu Yêu vừa chạm đã nổ.

Ức vạn Yêu tộc và mấy ngàn vạn Vu tộc chém giết lẫn nhau.

Mười một vị Tổ Vu, năm vị Đại Vu cùng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Thập Đại Yêu Thánh đại chiến.

Chương 124

Mưa máu đầy trời rơi xuống.

Các loại tay chân cụt bay lượn khắp nơi.

Tiếng tự bạo không dứt bên tai.

Chiến tranh vừa bắt đầu đã trực tiếp tiến vào giai đoạn ác liệt.

Mười một vị Tổ Vu lần lượt sử dụng chân thân Tổ Vu, một quyền có thể đánh chết ức Yêu tộc.

Nhưng các Tổ Vu tự nhiên bị Đế Tuấn và những người khác cầm chân, nếu không ức vạn Yêu tộc cũng không đủ cho các Tổ Vu giết trong bao lâu.

Đông Hoàng Thái Nhất tế ra Đông Hoàng Chung, dựa vào việc có chí bảo phòng ngự, xông pha ngang dọc trong chiến trường, Thái Dương Chân Hỏa bay loạn, thiêu chết một mảng lớn Vu tộc.

Phục Hy tế ra Phục Hy Cầm, nhẹ nhàng gảy, có thể dẫn động Cửu Thiên Thần Lôi, vô số tia sét rơi xuống chiến trường.

Tây Vương Mẫu tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, cũng là một chiến lực không thể xem thường.

Đối mặt với cái chết của chín đứa con, Tây Vương Mẫu vô cùng bi phẫn, nhưng đối với thánh nhân lại không thể làm gì, cũng chỉ có thể trút hết bi phẫn lên chiến trường.

Hậu Nghệ tay cầm Chấn Thiên Cung, Xạ Nhật Tiễn, một mũi tên có thể bắn chết Thái Ất Kim Tiên, khiến Đại La Kim Tiên trọng thương.

Xi Vưu tay cầm Hổ Phách Đao, đại đao điên cuồng chém loạn,

mỗi nhát đao đều thu hoạch một mảng lớn tính mạng Yêu tộc.

Hình Thiên múa may Càn Thích trong tay, Càn Thích vung lên, vô số Yêu tộc bị chém thành hai nửa.

Tương Liễu và Cửu Phượng cũng tế ra pháp bảo, điên cuồng tàn sát Yêu tộc.

Không có bất kỳ trận pháp, trận hình nào.

Vô số Yêu tộc và Vu tộc dày đặc chém giết lẫn nhau, vô cùng đẫm máu!

Đều dựa vào một thân tu vi và một bụng lửa giận để chém giết.

Một trận đánh kéo dài năm trăm năm.

Yêu tộc chết một ngàn ức, Vu tộc tổn thất một ngàn vạn.

Tỷ lệ tổn thất tuy không cùng một cấp độ, nhưng số lượng Yêu tộc lại xa xa cao hơn Vu tộc, do đó cũng có thể chấp nhận.

Đế Giang thấy cứ đánh thế này sẽ bất lợi cho Tổ Vu.

Mặc dù Vu tộc mỗi người đều lấy một địch trăm, nhưng số lượng thực sự ít hơn Yêu tộc quá nhiều.

Mười một vị Tổ Vu nhìn nhau, trong lòng đã có quyết định.

Mười hai lá Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên chậm rãi bay lên không trung.

Trong đó có một lá của Hậu Thổ.

Sau nửa nguyên hội ôn dưỡng, những lá Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên bị vỡ nát trong trận chiến đầu tiên của Vu Yêu đã được ôn dưỡng tốt, mạnh hơn trước.

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, khởi!" Chân thân Tổ Vu và mười hai lá Vu Thần Phiên chậm rãi dung hợp làm một, thân ảnh

kinh thiên động địa đó đang chậm rãi ngưng tụ.

Sát khí trời đất vô cùng vô tận bắt đầu bao phủ chân thân của mười hai Tổ Vu.

Một lát sau, thân ảnh đầu đội trời, sát khí ngút trời, cơ bắp như muốn trấn áp vạn cổ vô địch lại một lần nữa xuất hiện trong mắt chúng sinh Hồng Hoang.

Bàn Cổ Chân Thân!

"Xuất hiện rồi, Bàn Cổ Chân Thân!" "Mặc dù là lần thứ hai nhìn thấy, nhưng dù cách xa ức vạn dặm, đối mặt với Bàn Cổ Chân Thân vẫn tim đập chân run." "Thật đáng tiếc, nếu Bàn Cổ Chân Thân có một cây Khai Thiên Phủ, vậy thì thực sự không thể tưởng tượng nổi." "…" Vô số đại năng lẩm bẩm.

Ức vạn Yêu tộc nhìn thân ảnh Bàn Cổ Chân Thân cao ngất trời, khí thế chấn thiên, lại một lần nữa lộ ra vẻ sợ hãi.

Lần kiếp nạn đầu tiên của Vu Yêu, Bàn Cổ Chân Thân có uy lực như thế nào, không Yêu tộc nào quên.

Một móng tay của Bàn Cổ Chân Thân đè xuống, trong tình huống không có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bảo vệ, không biết đã đè chết bao nhiêu Yêu tộc.

"Mạnh hơn lần trước." Đế Tuấn nhìn Bàn Cổ Chân Thân, sắc mặt ngưng trọng.

Nhưng Đế Tuấn cũng không sợ hãi.

Sau nửa nguyên hội cải tiến, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng đã được tăng cường.

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khởi!" Trước mắt Đế Tuấn bay lơ lửng Hà Đồ Lạc Thư, lấy Hà Đồ Lạc Thư làm trận nhãn, khởi

động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Cùng với tiếng quát của Đế Tuấn, ánh sao vô tận từ ngoài Tam Thập Tam Thiên chiếu xuống đại địa Hồng Hoang, sát khí vô tận của cả Hồng Hoang đều bị ánh sao vô tận đó cuốn đi không ít.

Tại Hỗn Độn, ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chính Chu Thiên, mười vạn tám ngàn ngôi sao lớn hiện ra, có vô số ngôi sao nhỏ cũng bị ảnh hưởng, sức mạnh tinh thần vô tận rơi xuống vị trí của Đế Tuấn.

Cùng với việc Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận khởi động, cả đại địa Hồng Hoang bắt đầu rung chuyển dữ dội, sức mạnh tinh thần vô tận đó dường như ngay cả đại địa Hồng Hoang cũng sắp không chịu nổi.

Từ trên người Đế Tuấn bay ra ba trăm sáu mươi lăm lá Chu Thiên Tinh Thần Phiên, lần lượt bay vào tay ba trăm sáu mươi lăm vị đại yêu có tu vi Đại La Kim Tiên.

Lấy Hà Đồ Lạc Thư làm trận nhãn, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Tây Vương Mẫu bốn vị Chuẩn Thánh đích thân chủ trì đại trận vô thượng, ba trăm sáu mươi lăm vị đại yêu Đại La Kim Tiên chủ trì ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chính Chu Thiên, mười vạn tám ngàn Yêu tướng Thái Ất Kim Tiên chủ trì mười vạn tám ngàn ngôi sao lớn.

Trong đó, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất là Chuẩn Thánh viên mãn, Phục Hy là Chuẩn Thánh hậu kỳ, Tây Vương Mẫu là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Bên Vu tộc thì Đế Giang là Chuẩn Thánh viên mãn, các Tổ Vu khác cũng đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ và trung kỳ.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chậm rãi thành hình, kết nối ức vạn Yêu binh.

"Ông…" Những sợi dây liên kết bằng ánh sao nối tất cả Yêu tộc

lại với nhau.

Giờ phút này, ức vạn Yêu tộc là một thể thống nhất.

Xứng danh đại trận vô thượng của Hồng Hoang, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Ánh sao vô tận từ ngoài Tam Thập Tam Thiên rơi xuống vị trí chiến trường, đẹp không sao tả xiết!

Chỉ tiếc là trong chiến trường tu la đầy sát khí và máu tanh, không có chủng tộc nào có tâm tình thưởng thức vẻ đẹp của ánh sao.

Dần dần, ánh sao bao phủ chiến trường ức vạn dặm, sau đó dần dần nối thành một dòng sông sao rực rỡ.

Dòng sông sao vô tận bảo vệ ức vạn Yêu tộc một cách vững chắc, đánh dấu sự khởi động thành công của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

"Dòng sông sao lớn hơn lần trước, năng lượng dồi dào hơn, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, dường như cũng mạnh hơn lần trước." "Đế Tuấn quả nhiên là Yêu Đế vô thượng, trong vòng nửa nguyên hội ngắn ngủi, lại cải tiến Chu Thiên Tinh Đấu một lần nữa." "Trận chiến này ai thua ai thắng, thật khó mà kết luận, cả hai đại trận đều quá mạnh." "…" Vô số đại lão quan tâm đến chiến trường lại một lần nữa lẩm bẩm.

Dòng sông sao rực rỡ vô tận, lần này không còn phòng ngự, dưới sự điều khiển của bốn người Đế Tuấn, lại chậm rãi ngưng tụ thành một cây Thương Tinh Hà vô cùng to lớn, che trời lấp đất.

Cây Thương Tinh Hà tỏa ra uy lực vô thượng, uy áp tinh thần vô thượng đó trực tiếp khiến mây trên cửu thiên vỡ nát, nước biển Tứ Hải dâng trào, vô số cây cổ thụ cao chọc trời, những tảng đá khổng lồ trong vòng ức vạn dặm lần lượt vỡ tan.

Lần này, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không còn phòng ngự, mà

chủ động tấn công.

Cây Thương Tinh Hà xuyên thấu không gian, phá vỡ pháp tắc trời đất, trực tiếp nghiền ép về phía Bàn Cổ Chân Thân.

Một thương, hội tụ sức mạnh của cả Yêu tộc!

"Ta là Bàn Cổ!" Bàn Cổ Chân Thân phát ra một tiếng gầm đinh tai nhức óc, trực tiếp một quyền đấm về phía Thương Tinh Hà.

"Oanh!" Cây Thương Tinh Hà và nắm đấm phải của Bàn Cổ va chạm mạnh vào nhau… "Oanh!" Cây Thương Tinh Hà và nắm đấm phải của Bàn Cổ va chạm mạnh vào nhau.

Trong khoảnh khắc va chạm, cả Hồng Hoang rung chuyển dữ dội, vô số ngôi sao ngoài Tam Thập Tam Thiên nổ tung, như pháo hoa rực rỡ.

Đại địa Hồng Hoang trong chiến trường ức vạn dặm trực tiếp nứt ra như mạng nhện, tất cả sinh linh trong chiến trường trừ Vu Yêu nhị tộc đều hồn bay phách tán.

Chương 125

Vô số hoa cỏ cây cối, những tảng đá khổng lồ hóa thành tro bụi.

Chiến trường ức vạn dặm chỉ còn lại đại địa nứt nẻ, địa hình bị hủy hoại hoàn toàn.

"Cạch!" Cây Thương Tinh Hà xuất hiện những vết nứt, vết nứt bắt đầu lan rộng ra.

Đế Tuấn tập hợp sức mạnh của ức vạn Yêu tộc, sức mạnh tu vi vô tận thông qua các điểm sao truyền đến Thương Tinh Hà, khiến Thương Tinh Hà ngừng nứt vỡ, chậm rãi sửa chữa.

Nhưng sắc mặt Đế Tuấn và ức vạn Yêu tộc ngày càng tái nhợt.

Rõ ràng đã bị Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hút quá nhiều sức mạnh.

Bàn Cổ Chân Thân cũng hư ảo đi một phần.

Một cú va chạm kinh thiên động địa, trực tiếp khiến sinh linh Hồng Hoang chết vô số, ức vạn dặm đại địa bị hủy hoại hoàn toàn.

Sau cú va chạm kinh thiên động địa.

Bàn Cổ Chân Thân lập tức sử dụng nắm đấm trái, một quyền tung ra.

Cây Thương Tinh Hà đã được sửa chữa cũng lại một lần nữa bộc phát sức mạnh tinh thần vô tận, tấn công Bàn Cổ Chân Thân.

Hai luồng công kích đều xuyên thấu không gian với tốc độ cực hạn, lại một lần nữa va chạm vào nhau.

Lần này, vết nứt trên Thương Tinh Hà lớn hơn lần trước, lại bị Đế Tuấn tập hợp sức mạnh của ức vạn Yêu tộc, sửa chữa toàn bộ vết

nứt.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Tây Vương Mẫu, Thập Đại Yêu Thánh đồng loạt phun ra mấy ngụm máu tươi.

Hơi thở trở nên yếu ớt, rõ ràng đã bị Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hấp thu quá nhiều sức mạnh.

Ba trăm sáu mươi lăm đại yêu và mười vạn tám ngàn Yêu tướng càng thêm lảo đảo.

Hàng trăm ức tiểu yêu và Yêu binh thì trực tiếp chết.

Bị Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hút sống thành xác khô.

Không còn cách nào khác, để đối kháng Bàn Cổ Chân Thân, chỉ có thể dựa vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Nếu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bị phá, Yêu tộc chỉ có nước bị tàn sát.

Do đó dù hy sinh bao nhiêu Yêu tộc, Đế Tuấn cũng phải duy trì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Bàn Cổ Chân Thân lại một lần nữa tung ra một đòn, thân ảnh lại tối đi một phần.

Ánh mắt Đế Tuấn sáng lên, biết rằng Bàn Cổ Chân Thân nhiều nhất chỉ có thể tung ra thêm một đòn nữa.

"Chống đỡ cho bản đế, Bàn Cổ Chân Thân sắp không chống đỡ nổi rồi!" Đế Tuấn gầm lên một tiếng, ổn định quân tâm Yêu tộc.

Lúc này, Bàn Cổ Chân Thân đột nhiên chậm rãi đưa tay phải về phía Bất Chu Sơn.

Tất cả đại lão đều giật mình.

Hắn định làm gì?

“Phủ!” Bàn Cổ Chân Thân đột nhiên phát ra một tiếng sấm rền.

“Ầm ầm ầm!” Khi tiếng nói trầm hùng của Bàn Cổ Chân Thân vừa dứt, Bàn Cổ Thần Điện ở cách đó hàng ức ức dặm lại bay lên, xuyên thấu không gian vô tận trong nháy mắt đã đến trên chiến trường.

Nhìn Bàn Cổ Thần Điện xuất hiện từ hư không.

Yêu tộc và các đại lão Hồng Hoang đều sửng sốt.

“…Bàn Cổ Thần Điện sao lại bay đến chiến trường?” “Vừa rồi Bàn Cổ Chân Thân gọi một tiếng Phủ, lẽ nào…” “Thì ra, đây mới là tác dụng thực sự của Bàn Cổ Thần Điện, Vu tộc giấu kỹ quá.” “Thì ra lần chiến đấu trước, Vu tộc lại không dùng toàn bộ át chủ bài.” “…” Chỉ thấy sát khí vô tận giữa trời đất đều bao phủ Bàn Cổ Thần Điện.

Bàn Cổ Thần Điện chậm rãi hóa thành một cây rìu khổng lồ tỏa ra sát khí ngút trời.

Cây rìu khổng lồ đó chậm rãi rơi vào tay phải của Bàn Cổ Chân Thân.

Trong nháy mắt.

Ý chí sát phạt cái thế mà Bàn Cổ Chân Thân tỏa ra như muốn hủy diệt cả Hồng Hoang, lần này ngay cả Hỗn Độn ngoài Tam Thập Tam Thiên cũng rung chuyển.

Một Bàn Cổ Chân Thân có Khai Thiên Phủ phiên bản hoàn chỉnh!

Giờ phút này, cả Hồng Hoang một mảnh tĩnh lặng!

Nhìn thân ảnh khổng lồ tay cầm Khai Thiên Phủ, đầu óc tất cả đại lão trực tiếp chập mạch, không thể suy nghĩ.

Đương nhiên, đây cũng không phải là Khai Thiên Phủ thật sự.

Chỉ là Khai Thiên Phủ do Bàn Cổ Thần Điện hóa thành.

Nhưng, giờ phút này uy thế của Bàn Cổ Chân Thân cũng đủ dọa người.

Nếu xuất hiện Khai Thiên Phủ thật sự, Vu tộc không phải chém cả Đạo Tổ đi sao.

Ngay cả các thánh nhân đang quan tâm đến chiến trường cũng tim đập chân run.

Hồng Quân trong Bích Du Cung cũng chậm rãi mở mắt.

Đây là át chủ bài của Vu tộc!

Đế Tuấn gần như muốn phát điên, Vu tộc lại có át chủ bài?

Nhưng là chủ soái, tuyệt đối không thể hoảng loạn, nếu hoảng loạn, quân tâm tất loạn, Yêu tộc không đánh mà đã bại.

"Bàn Cổ Chân Thân nhiều nhất chỉ có thể tung ra thêm một đòn nữa, tất cả chống đỡ cho bản đế, chỉ cần chống đỡ được một đòn này, Bàn Cổ Chân Thân sẽ không thể duy trì, các Tổ Vu không còn sức chiến đấu, Yêu tộc chúng ta sẽ thắng." Tiếng gầm của Đế Tuấn khiến các Yêu tộc từ trong sự chấn động của Bàn Cổ Chân Thân lần lượt bừng tỉnh.

Dưới sự điều khiển của Đế Tuấn, Thương Tinh Hà trực tiếp chủ động tấn công Bàn Cổ Chân Thân.

Giờ phút này, Bàn Cổ Chân Thân dường như đã có thần trí, trong mắt đầy vẻ khinh thường.

Đối mặt với đòn tấn công hợp lực của vô số Yêu tộc, Bàn Cổ Chân Thân chậm rãi vung Khai Thiên Phủ.

"Diệt!" Bàn Cổ Chân Thân chậm rãi thốt ra một chữ.

Cây rìu khổng lồ trong tay hung hăng chém về phía Thương Tinh Hà.

Một rìu, trong khoảnh khắc ra tay, đã khiến tất cả thánh nhân trừ Hồng Quân và Hậu Thổ đều sắc mặt đại biến.

Một rìu này, lại hoàn toàn đạt đến cấp độ thánh nhân, không còn là miễn cưỡng tiếp cận một đòn của thánh nhân nữa.

Lục Thánh tự hỏi, đối mặt với một rìu này, đều phải cẩn thận mười hai phần.

Bởi vì một rìu này, vạch ra những vết tích quỷ dị không thể hiểu nổi, uy thế của nó dường như muốn khai thiên tích địa lại một lần nữa, muốn chém cả Hồng Hoang thành hai nửa.

Một rìu này, cắt không gian thành vô số mảnh, thời gian dường như ngưng đọng trong nháy mắt, vừa ra tay đã mang theo phong mang vô tận, chấn động cả bầu trời "ông ông" vang dội.

Một rìu này, lại mang theo một chút pháp tắc lực chi còn sót lại bên trong.

Bàn Cổ Thần Điện là do trái tim của Bàn Cổ hóa thành, đối với pháp tắc lực chi của Bàn Cổ đại thần có ký ức còn sót lại.

Một rìu này, hủy thiên diệt địa!

Ngay cả thánh nhân còn như vậy, các đại lão khác càng trợn mắt há mồm, toàn thân lông tóc dựng đứng, có một loại ảo giác sắp bị một luồng sức mạnh không thể chống cự xóa bỏ.

Chương 126

Khoảnh khắc một rìu này chém ra, đã khiến trong lòng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dâng lên một cảm giác nguy cơ to lớn.

Một rìu này, căn bản không phải là thứ dưới thánh nhân có thể chống lại, cho dù có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng không được.

"Tụ lại cho ta!" Phát hiện tình huống không ổn, Đế Tuấn lại một lần nữa tập hợp sức mạnh Yêu tộc vào Thương Tinh Hà.

Thương Tinh Hà bùng phát ánh sáng rực rỡ vô cùng.

Một lần tụ, lại có ngàn ức tiểu yêu và Yêu binh bị hút thành xác khô, những Yêu tộc tu vi cao hơn thì sắc mặt tái nhợt vô cùng, khổ sở chống đỡ.

"Cạch!" Khai Thiên Phủ và Thương Tinh Hà cuối cùng cũng gặp nhau.

Trong nháy mắt, tiếng "cạch cạch" không dứt bên tai.

Cây Thương Tinh Hà lại như một con hổ giấy, trực tiếp bị một rìu chém nát… Trong nháy mắt, tiếng "rắc rắc" không ngừng vang lên bên tai.

Ngọn Tinh Hà Chi Thương kia lại giống như một tờ giấy mỏng, trực tiếp bị một búa chém cho tan tành.

Hoàn toàn không thể ngăn cản dù chỉ một khắc!

Đó là một đòn hội tụ sức mạnh của vô tận Yêu tộc a!

Không ai ngờ được uy lực của một búa lại mạnh mẽ đến thế.

Yêu tộc cũng không thể ngờ được.

Giây phút này, phảng phất như Bàn Cổ Đại Thần tái sinh, không ai

có thể chống lại uy lực của cây búa này.

Trừ phi có Thánh nhân đứng ra cản đường.

Nhưng tất cả các chủng tộc đều hiểu rõ, một búa này nhiều nhất cũng chỉ bằng một phần nghìn, hoặc một phần vạn sức mạnh của Bàn Cổ Đại Thần thời kỳ đỉnh phong mà thôi.

Vậy nên, Bàn Cổ Đại Thần thời kỳ đỉnh phong rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Đơn giản là không thể tưởng tượng nổi!

Rõ ràng, không có Thánh nhân nào sẽ ra tay.

Yêu tộc chỉ có thể tự cứu, hoặc là trực tiếp tan thành tro bụi trước cây búa này!

Đông Hoàng Thái Nhất ra tay đầu tiên, trực tiếp tế ra Đông Hoàng Chung.

Đông Hoàng Chung bao phủ bởi vô tận Hỗn Độn khí xoay tròn cực nhanh, trực tiếp chặn trước cây búa.

"Keng" một tiếng chuông trong trẻo vang vọng khắp đại địa Hồng Hoang.

Một luồng sóng khí vô hình quét ngang hàng tỷ dặm, trên Cửu Thiên vang lên tiếng "ầm ầm ầm".

Chỉ thấy bề mặt Đông Hoàng Chung đã đầy những vết nứt, trực tiếp bị chém bay ra ngoài hàng tỷ dặm.

Mặc dù lực của cây búa cực mạnh, nhưng muốn chém nát Tiên thiên chí bảo cũng có chút khó khăn.

Mỗi một kiện Tiên thiên chí bảo đều cực kỳ khó để phá hủy hoàn toàn.

Có thể sẽ bị tổn hại, nhưng đều có thể ôn dưỡng để phục hồi.

Đông Hoàng Thái Nhất lại lần nữa phun ra một ngụm tiên huyết, nửa quỳ trên mặt đất, không thể chiến đấu tiếp.

Bản mệnh pháp bảo Đông Hoàng Chung của hắn lần này bị tổn thương còn nặng hơn lần trước.

Theo sau việc Đông Hoàng Chung bị chém bay, cây búa vẫn tiếp tục hạ xuống chỗ hàng tỷ Yêu tộc.

Có thể thấy trước, một khi cây búa này hạ xuống, chính là lúc Yêu tộc bị diệt hoàn toàn.

Giây phút này, một bóng hình xinh đẹp lại chậm rãi bay ra.

"Ta là Yêu Hậu, phải che chở Yêu tộc!" Yêu Hậu Tây Vương Mẫu trong thời khắc vô cùng nguy cấp lại đứng chắn trước cây búa kia.

"Nàng đang làm gì vậy?

Quay lại!" Đế Tuấn cả người đều sững sờ một thoáng, sau khi phản ứng lại lập tức gầm lên với bóng lưng của Tây Vương Mẫu.

"Xin lỗi, phu quân, tuy chàng không yêu ta, nhưng ta là Yêu Hậu, ta phải bảo vệ Yêu tộc." Tây Vương Mẫu lẩm bẩm một mình, không chút do dự tự bạo ngay trước cây búa.

Bởi vì bất kỳ pháp thuật nào cũng không thể ngăn cản cây búa dù chỉ một khắc, chỉ có Chuẩn Thánh tự bạo mới có thể làm suy giảm đôi chút uy lực của nó.

"Ầm" tiếng nổ cực lớn vang vọng khắp Hồng Hoang, sóng nhiệt vô tận ngập trời, càn quét toàn bộ chiến trường.

Trên chiến trường, những Vu binh và Yêu binh có tu vi hơi thấp, không thể chịu được uy áp từ vụ nổ của Chuẩn Thánh, trực tiếp nổ

tung thành từng đám sương máu.

"Nương tử!" Đế Tuấn hai mắt đỏ ngầu, ngửa mặt lên trời gầm giận dữ, mái tóc đen tung bay loạn xạ, hệt như một kẻ điên.

Giờ phút này, Đế Tuấn cuối cùng cũng đã gọi ra hai tiếng "nương tử" mà nửa cái nguyên hội qua hắn chưa từng gọi.

Từng chút ký ức chung sống ngày thường hiện về.

Trái tim Đế Tuấn như bị dao cắt!

"Phu quân, chàng bận quá!

Cũng để ý tới người ta một chút đi mà!" "Phu quân, xem pháp thuật ta mới lĩnh ngộ này, thế nào?" "Phu quân, các tiểu Kim Ô bị nhốt ở vườn Phù Tang lâu quá rồi, có nên thả chúng ra không?" "Phu quân, chàng… chàng có thích ta không?" "…" Một lần rồi lại một lần, Tây Vương Mẫu hy vọng có thể đến gần Đế Tuấn thêm một chút.

Thế nhưng, Đế Tuấn một lòng chỉ nghĩ đến việc làm sao để chiến thắng Vu Yêu đại chiến, đâu có tâm tư để ý đến Tây Vương Mẫu.

Đế Tuấn hối hận không thôi, nếu thời gian có thể quay lại, hắn nhất định sẽ đối xử tốt với Yêu Hậu hơn một chút, sẽ không bỏ mặc nàng một bên không quan tâm.

Nếu có thêm một cơ hội nữa, hắn nhất định sẽ không đưa Yêu Hậu xuống chiến trường.

Tây Vương Mẫu, người mà trong Thiên hôn bị Đế Tuấn thuận tay chọn làm Yêu Hậu.

Giờ phút này, nàng đã dùng tính mạng của mình để nói rõ cho thế nhân biết, Tây Vương Mẫu, đích thực là Yêu Hậu của Yêu tộc!

Trong thời khắc nguy cơ, nàng sẽ dùng tính mạng của mình để bảo vệ Yêu tộc!

Giờ phút này, cái tên Tây Vương Mẫu đã vĩnh viễn khắc sâu trong lòng vô tận Yêu tộc Hồng Hoang.

Yêu Hậu duy nhất, cho đến ngày đại địa Hồng Hoang bị hủy diệt cũng sẽ không thay đổi.

Giờ phút này, vô số Yêu tộc thất thanh khóc rống.

Vì vị Yêu Hậu mà họ chưa từng tôn trọng, rơi lệ.

"A" Đế Tuấn ngửa mặt gào thét, sự phẫn nộ vô tận tràn ngập khắp toàn thân hắn.

"Ta là Yêu Thánh, phải che chở Yêu tộc!" Dường như bị Yêu Hậu ảnh hưởng, một trong Thập Đại Yêu Thánh là Bạch Trạch trực tiếp đứng chắn trước cây búa, rồi tự bạo.

"Ta là Yêu Thánh, phải che chở Yêu tộc!" Cửu Anh nối gót Bạch Trạch, cũng đứng chắn trước cây búa rồi trực tiếp tự bạo.

"Ta là Yêu Thánh, phải che chở Yêu tộc!" Kế Mông cũng xông lên, không chút do dự tự bạo.

Anh Chiêu, Phi Đản, Phi Liêm, Thử Thiết, Thương Dương, Quỷ Xa, Khâm Nguyên… tất cả đều đưa ra lựa chọn giống nhau.

Thập Đại Yêu Thánh, mười vị Chuẩn Thánh, nối gót Yêu Hậu Tây Vương Mẫu, dùng tính mạng của mình để cản trước cây búa.

Cùng với sự tự bạo của mười một vị Chuẩn Thánh và sự cản trở của Đông Hoàng Chung, uy lực của cây búa vô địch cuối cùng cũng bị suy yếu.

Chương 127

“Ha ha ha, tốt, đây mới là Yêu tộc trong lòng ta, Yêu tộc ta thà chết chứ không chịu khuất phục!” “Ta, Phục Hy, cũng là Yêu tộc, bỏ mình trên chiến trường chính là nơi ta trở về.” “Muội muội, xin lỗi nhé, ca ca đi trước một bước đây, muội đã thành Thánh, chắc cũng không cần ta chăm sóc nữa rồi!” “Bàn Cổ Chân Thân, ta là Đại Yêu Thánh Phục Hy, chết cho ta!” “…” Phục Hy ngửa mặt cười dài, không chút do dự lao về phía cây búa Bàn Cổ, trực tiếp tự bạo.

Một Chuẩn Thánh hậu kỳ tự bạo, uy lực của nó có thể tưởng tượng được.

So với sự tự bạo của mười một vị trước đó cộng lại còn uy lực hơn.

Sóng nhiệt kinh thiên che khuất cả bầu trời, hoàn toàn không thể nhìn thấy đường chân trời.

Vô số Yêu tộc và Vu tộc không thể chống đỡ được uy áp từ vụ nổ, lần lượt nổ tung.

Ngay khoảnh khắc Phục Hy tự bạo, Sơn Hà Xã Tắc Đồ trực tiếp cuốn lấy nguyên thần của Phục Hy, giúp hắn thoát chết dưới cây búa, chỉ có nhục thân bị nổ tung.

Nữ Oa cuối cùng cũng đã ra tay.

Nhưng không phải để giúp Yêu tộc, mà là để cứu huynh trưởng của mình.

“Ai, huynh trưởng, hà tất phải vậy, Lượng kiếp há có thể do một người xoay chuyển?” Nữ Oa lẩm bẩm, bay về Oa Hoàng Cung, như thể chưa từng xuất hiện.

Mọi người cũng đều ngầm thừa nhận rằng Nữ Oa Thánh nhân chưa từng xuất hiện.

Dù sao thì Nữ Oa Thánh nhân chỉ cứu huynh trưởng của mình, cũng không hề nhúng tay vào Vu Yêu đại chiến.

Đông Hoàng Thái Nhất mất đi chiến lực, Yêu Hậu Tây Vương Mẫu, Đại Yêu Thánh Phục Hy, Thập Đại Yêu Thánh, mười hai chiến lực đỉnh cao cấp Chuẩn Thánh của Yêu tộc lần lượt tự bạo.

Mặc dù khiến uy thế của cây búa giảm đi rất nhiều, nhưng nó vẫn chưa dừng lại.

Bây giờ, ngoài Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, chiến lực đỉnh cao chỉ còn lại Côn Bằng.

Côn Bằng thật sự không muốn tự bạo a!

Do dự hết lần này đến lần khác, Côn Bằng bay về phía cây búa đang hạ xuống.

Nhưng, bay được nửa đường lại như một vệt sao băng, trực tiếp quay đầu bay về phía Bắc Hải.

Côn Bằng cực kỳ nhanh!

Giờ phút này, có muốn ngăn cản cũng khó.

Dù sao thì Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, những người sở hữu Hóa Hồng Chi Thuật, trạng thái cũng không được tốt.

Vu tộc lại càng không thể ngăn cản.

Mười hai vị Chuẩn Thánh vì hàng tỷ Yêu tộc mà tự bạo bỏ mình, Yêu Sư Côn Bằng lại phản bội Yêu tộc, chật vật chạy trốn về Bắc Hải.

Cây búa vô cùng khủng bố, có thể khiến Yêu tộc trực tiếp diệt vong, cuối cùng cũng đã hạ xuống...

Giờ phút này, vạn tộc Hồng Hoang đều cảm động trước sự bất khuất của Yêu tộc, cũng khinh bỉ hành vi vô sỉ của Côn Bằng.

Từng là kẻ địch của Yêu tộc.

Từng khinh bỉ tác phong cuồng vọng của Yêu tộc.

Nhưng trong khoảnh khắc, vạn tộc Hồng Hoang đều nảy sinh lòng kính trọng đối với Yêu tộc.

Đặc biệt là hành vi của mười hai vị Chuẩn Thánh không chút do dự lựa chọn tự bạo, khiến người ta phải kính nể.

Rõ ràng không thể địch lại cây búa, nhưng họ vẫn nối gót nhau như thiêu thân lao đầu vào lửa, xông lên phía trước lựa chọn tự bạo để ngăn cản thế công của nó.

Cây búa vô cùng đáng sợ cuối cùng cũng đã hạ xuống.

Dù cho mười hai Chuẩn Thánh tự bạo, Đông Hoàng Chung cản trở, vẫn không thể hóa giải được một đòn này.

Nhưng uy thế của cây búa cũng đã giảm đi chín phần mười.

Đông Hoàng Thái Nhất chậm rãi đứng lên, Đông Hoàng Chung bay về.

Khóe miệng Đế Tuấn vương máu tươi, sắc mặt âm trầm đến cực điểm.

Hai huynh đệ nhìn nhau một cái, đã hiểu được quyết tâm của đối phương.

Phải chiến!

Dù chỉ còn lại hai huynh đệ, cũng phải chiến!

Đông Hoàng Chung bao phủ lấy Đông Hoàng Thái Nhất.

Hà Đồ Lạc Thư chắn trước người Đế Tuấn.

Cây búa hạ xuống.

Ba trăm sáu mươi lăm Đại La Kim Tiên đại yêu bị diệt.

Mười vạn tám nghìn Thái Ất Kim Tiên yêu tướng bị diệt.

Hàng tỷ yêu binh hóa thành vô tận mưa máu, nổ tung tại chỗ.

Bàn Cổ Chân Thân chỉ với một đòn Khai Thiên Phủ!

Chém nứt Đông Hoàng Chung.

Bức ép mười hai Chuẩn Thánh của Yêu tộc tự bạo.

Trực tiếp miểu sát hàng tỷ yêu binh.

Máu nhuộm vạn dặm.

Uy thế như vậy khiến tất cả các đại lão phải kinh hãi, khiến Thánh nhân phải động dung.

Đây mới là Bàn Cổ Chân Thân chân chính.

Uy lực một búa, khủng bố đến thế!

Sau khi quét sạch hàng tỷ Yêu tộc, Đế Tuấn cầm Hà Đồ Lạc Thư, Đông Hoàng Thái Nhất cầm Đông Hoàng Chung, vẫn đứng chắn trước cây búa.

Hà Đồ Lạc Thư cũng là một pháp bảo phòng ngự cực kỳ lợi hại, đương nhiên phòng ngự không biến thái bằng Đông Hoàng Chung.

Chức năng chính của Hà Đồ Lạc Thư là suy diễn Chu Thiên Tinh Đấu và bói toán.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chính là do Đế Tuấn ngộ ra từ Hà Đồ Lạc Thư.

Ít ai biết rằng, lực phòng ngự của Hà Đồ Lạc Thư cũng vô cùng mạnh mẽ.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cầm pháp bảo của riêng mình,

như hai con kiến, nhìn cây búa khổng lồ đến gần, trực tiếp lựa chọn đối đầu!

"Keng, keng" hai tiếng trầm đục vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang.

Mặt đất nơi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đứng đột nhiên sụp xuống, những vết nứt như mạng nhện lan ra bốn phía.

Uy lực của cây búa cuối cùng cũng bị suy yếu, cuối cùng đã bị Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chặn lại.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lại lần nữa phun ra tiên huyết, vết nứt trên Đông Hoàng Chung lại mở rộng.

Hà Đồ Lạc Thư thì không có lực phòng ngự như Đông Hoàng Chung, trực tiếp bị chém nổ tung, Đế Tuấn miệng phun tiên huyết, khí tức yếu ớt đến cực điểm, nhưng hắn vẫn đứng thẳng tắp, khuôn mặt đầy máu đen trông như một Ma Vương sừng sững không ngã.

Cây búa vô cùng đáng sợ cuối cùng cũng đã kết thúc.

Chương 128

Mọi người đều biết, Bàn Cổ Chân Thân cũng không thể ngưng tụ lại được nữa, chậm rãi hóa thành mười một bóng người.

Khí tức của mười một vị Tổ Vu cũng yếu ớt đến cực điểm, trên Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên chi chít những vết nứt, dường như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Thắng rồi, Vu tộc sắp thắng rồi!

Hàng tỷ Yêu tộc toàn quân bị diệt, chỉ còn lại hai vị Yêu Đế là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cô độc.

Chín vạn triệu quân Vu tộc, còn lại hai vạn triệu, mười một Tổ Vu, năm Đại Vu cũng đều còn sống.

Trận chiến này, Vu tộc đã thắng!

Đế Giang nhìn vùng đất vạn dặm bị máu nhuộm đỏ, bị đánh cho tan hoang.

Những thi thể chi chít, những cảnh tượng tay chân cụt chất đống như núi.

Giờ phút này, ngay cả một kẻ cuồng chiến đấu như Đế Giang cũng cảm thấy một sự mệt mỏi.

Đông Hoàng Thái Nhất chậm rãi đi đến bên cạnh Đế Tuấn.

"Đại huynh, ổn không?" Đông Hoàng Thái Nhất khẽ hỏi.

"Tạm thời chưa chết được, chỉ còn lại hai chúng ta, giống như lúc mới hóa hình trên Thái Dương Tinh, chỉ có hai ta, đệ đệ sợ không?" Giọng của Đế Tuấn không mang bất kỳ cảm xúc nào, khuôn mặt đầy máu đen không thể nhìn ra tâm trạng.

“Không sợ, nếu phải chết thì huynh đệ chúng ta cũng chết cùng nhau.” Đông Hoàng Thái Nhất lại cười, tuy nụ cười có chút cay đắng.

“Vậy thì chiến đi!” Đế Tuấn nói xong, Đồ Vu Kiếm đã ở trong tay, thanh kiếm màu đỏ tươi, tỏa ra ánh sáng nguy hiểm khó tả.

Giờ phút này, khí thế của Đế Tuấn ngút trời, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng đầy máu đen, lúc này viết đầy hai chữ điên cuồng, dữ tợn vô cùng!

Đông Hoàng Thái Nhất cũng tế ra Đông Hoàng Chung đã bị tàn phá, hận ý ngút trời, quyết tử một trận!

Thực ra, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất có thể rời đi.

Bởi vì, mười một vị Tổ Vu cũng đã vô cùng suy yếu, nếu so về tốc độ, chắc chắn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sở hữu Hóa Hồng Chi Thuật sẽ chiếm ưu thế.

Nhưng, họ sẽ không đi, vì một khi thất bại, sẽ không bao giờ có thể chiến thắng Vu tộc nữa.

Chiến lực đỉnh cao của Yêu tộc đã tổn thất gần hết, Tổ Vu chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian, vẫn có thể sử dụng Tổ Vu Chân Thân mạnh mẽ như vậy.

Do đó, dù có trốn thoát, sau này cũng khó có thể báo thù rửa hận.

Hơn nữa, nếu trốn thoát, làm sao đối mặt với hàng tỷ Yêu tộc đã chết?

Làm sao có tôn nghiêm để sống sót trên đại địa Hồng Hoang?

Đế Tuấn cầm Đồ Vu Kiếm, Đông Hoàng Thái Nhất cầm Đông Hoàng Chung, chậm rãi đi về phía các Tổ Vu.

Mỗi bước đi đều chậm, nhưng lại như đạp lên trái tim của tất cả mọi người.

Do Đồ Vu Kiếm chỉ được rèn từ tinh huyết của năm mươi triệu Nhân tộc, tinh huyết quá ít, Đế Tuấn biết Đồ Vu Kiếm không thể làm tổn thương Tổ Vu ở thời kỳ đỉnh cao, do đó lúc ở Yêu trì mới lấy ra.

Khi chủ trì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lấy Đồ Vu Kiếm ra cũng vô dụng.

Nhưng giờ phút này lấy ra, uy hiếp lại cực lớn!

Lúc này đừng nói là vạn tộc Hồng Hoang, ngay cả Vu tộc cũng có chút sững sờ.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lại muốn chiến tiếp?

Hàng tỷ Yêu tộc chỉ còn lại hai người, thân thể tàn tạ, lại có lòng muốn chiến tiếp?

Giờ phút này, Vu tộc vốn luôn xem thường Yêu tộc, cũng đối với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nảy sinh một chút tôn trọng.

Vương giả chi tâm!

"Đế Giang, ngươi chưa thắng đâu, chỉ khi huynh đệ ta chết, ngươi mới thắng!" Đế Tuấn dùng Đồ Vu Kiếm màu máu chỉ vào Đế Giang.

"Ngươi có thể đi, ta không đuổi kịp." Đế Giang nhìn Đế Tuấn, ngưng trọng nói.

"Bản đế muốn dùng thanh kiếm trong tay, giết sạch Vu tộc, vì hàng tỷ Yêu tộc đã chết mà báo thù rửa hận, vì Yêu Hậu của ta báo thù rửa hận." Giọng của Đế Tuấn không lớn, nhưng không ai dám nghi ngờ sức nặng của câu nói này.

"Lão đối thủ, vậy thì hôm nay làm một cái kết thúc đi!

Một đối thủ đáng kính, sau khi ngươi chết ta Đế Giang sẽ ghi nhớ." Đế Giang hiểu được quyết tâm cầu chiến tất tử của Đế Tuấn, trong mắt cũng lại lần nữa tràn đầy chiến ý hừng hực.

Đồ Vu Kiếm trong tay Đế Tuấn lúc này khẽ run lên, phát ra tiếng "wu wu" ai oán.

Đồ Vu Kiếm đã cảm nhận được nỗi đau vô tận và sát ý ngút trời của Đế Tuấn.

Nó đang đáp lại cảm xúc của chủ nhân.

Đồ Vu Kiếm giờ phút này được rót vào ý chí đồ sát Vu tộc, bùng phát ra ánh sáng màu đỏ máu chói mắt.

"Giết!" Đế Tuấn cầm Đồ Vu Kiếm, một tiếng hét lớn chấn động Cửu Tiêu, hóa thành một dải cầu vồng lao về phía các Tổ Vu!

Chỉ cần Yêu Đế chưa chết, trận chiến này vẫn chưa phân thắng bại...

"Giết!" Đế Tuấn cầm Đồ Vu Kiếm, một tiếng hét lớn chấn động Cửu Tiêu, hóa thành một dải cầu vồng lao về phía các Tổ Vu!

Đông Hoàng Thái Nhất tế ra Hỗn Độn Chung đã tàn phá, theo sát bước chân của Đế Tuấn cũng hóa thành một dải cầu vồng trực tiếp lao tới.

Đế Giang ra lệnh cho tất cả Vu tộc trừ Đại Vu ra phải lùi lại hàng tỷ dặm, không được tham gia chiến đấu.

Vu tộc dưới cấp Đại Vu tham gia vào trận quyết chiến cuối cùng này hoàn toàn là đi tìm chết, ước chừng còn chưa xông lên được, không bao lâu sẽ bị dư chấn của trận chiến chấn chết hết.

Mười một vị Tổ Vu dẫn theo năm vị Đại Vu, cùng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đánh trận quyết chiến cuối cùng.

Đồ Vu Kiếm trong tay Đế Tuấn phát ra ánh sáng chói mắt, trực tiếp chém về phía Đế Giang.

Vốn dĩ Đế Giang chỉ cần dùng Tổ Vu Chân Thân để đối đầu là

được, tuy rằng hiện tại cực độ suy yếu, nhưng sử dụng Tổ Vu Chân Thân một lát vẫn có thể làm được.

Nhưng ở thời điểm suy yếu mà đối mặt với Đồ Vu Kiếm, Đế Giang căn bản không dám đối đầu trực diện.

Bản mệnh thần thông của Đế Giang là không gian tốc độ, do đó trong mười hai Tổ Vu tốc độ cũng cực nhanh, Đế Giang chỉ có thể dùng tốc độ để dây dưa với Đế Tuấn.

Cú Mang, Nhục Thu, Cộng Công, Chúc Dung, Thiên Ngô, Cường Lương, Hấp Tư bảy vị Tổ Vu lập tức tiến lên trợ giúp Đế Giang.

Trọc Cửu Âm, Xa Bỉ Thi, Huyền Minh dẫn theo năm vị Đại Vu cùng Đông Hoàng Thái Nhất đánh nhau.

Do Đồ Vu Kiếm trong tay Đế Tuấn uy hiếp quá lớn, nên đại bộ phận chiến lực chủ yếu của Vu tộc đều tập trung ở phía Đế Tuấn.

Phòng ngự của Đông Hoàng Thái Nhất tuy mạnh, nhưng với trạng thái hiện tại cũng khó mà gây ra uy hiếp chí mạng cho Vu tộc.

Tám vị Tổ Vu chiến Đế Tuấn.

Ba vị Tổ Vu cộng năm vị Đại Vu chiến Đông Hoàng.

Trận quyết chiến cuối cùng sắp bắt đầu.

Đế Tuấn cầm Đồ Vu Kiếm, Hóa Hồng Chi Thuật phát huy đến cực hạn, tốc độ nhanh đến mức mắt thường đã không thể bắt kịp, tu vi Chuẩn Thánh viên mãn của hắn ngoại trừ Đế Giang ra, các Tổ Vu khác cũng không thể bì được.

Đế Tuấn một mình độc chiến tám đại Tổ Vu, do quan hệ của Đồ Vu Kiếm, các Tổ Vu không dám dùng nhục thân đối đầu, do đó đánh có chút e dè, không giống phong cách chiến đấu bình thường của họ.

Các Tổ Vu đành phải lần lượt sử dụng bản mệnh thần thông để

đối kháng với Đế Tuấn.

Chương 129

Cú Mang Mộc thần thông, Nhục Thu Kim thần thông, Cộng Công Thủy thần thông, Chúc Dung Hỏa thần thông, Thiên Ngô Phong thần thông, Cường Lương Lôi thần thông, Hấp Tư Điện thần thông.

Tức thì, trên chiến trường, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Hỏa Lôi Điện ngập trời, khiến trận chiến trở nên vô cùng kịch liệt.

Đế Tuấn lợi dụng tốc độ cực nhanh, luồn lách giữa tám vị Tổ Vu, cuối cùng tìm được cơ hội một kiếm chém vào bụng của Hấp Tư Tổ Vu.

Nhục thân vô cùng cường hãn của Tổ Vu, lại như một tờ giấy mỏng trực tiếp bị Đồ Vu Kiếm cắt ra.

Hấp Tư Tổ Vu cảm nhận được nỗi đau thấu tim, nhưng không rên một tiếng, tiếp tục chiến đấu, một thân vu huyết vương vãi cũng mặc kệ.

Đế Tuấn lại tìm được thời cơ, chém đứt một chân của Nhục Thu.

Chỗ chân bị đứt của Nhục Thu Tổ Vu tỏa ra pháp tắc ánh sáng màu đỏ cực hạn, khiến hắn không thể mọc lại chi.

Nhục Thu Tổ Vu cũng không rên một tiếng, dùng một chân tiếp tục chiến đấu.

Đế Tuấn lại tìm được cơ hội một kiếm đâm xuyên qua Cú Mang, Cú Mang không chút do dự tung ra một quyền, Đế Tuấn cũng ăn một quyền của Cú Mang Tổ Vu.

Trước đó khi làm bị thương Hấp Tư và Nhục Thu, Đế Tuấn cũng đã dính đòn tấn công của các Tổ Vu khác.

Do đó, Đế Tuấn vẫn luôn dùng thương đổi thương.

Do nhục thân của Tổ Vu quá mạnh, Thái Dương Chân Hỏa khó có thể gây ra quá nhiều thương tổn cho họ, Đế Tuấn lựa chọn từ bỏ mọi thần thông, trực tiếp dùng Đồ Vu Kiếm để chém mạnh vào Tổ Vu!

Đương nhiên, ý thức chiến đấu của các Tổ Vu vô cùng mạnh mẽ, cũng không phải dễ chém giết như vậy, vào thời khắc nguy hiểm các Tổ Vu sẽ tránh được nguy cơ chí mạng, dùng những vết thương không quá chí mạng để phản công lại Đế Tuấn.

Cùng lúc Đế Tuấn làm bị thương các Tổ Vu, hắn cũng liên tục phải chịu đựng sự tấn công của Đế Giang, bởi vì tốc độ của Đế Giang nhanh nhất, có thể theo kịp Hóa Hồng Chi Thuật.

Đế Tuấn thì cảm thấy tốc độ của Đế Giang có thể ngang ngửa với mình, tạm thời từ bỏ Đế Giang để chém giết các Tổ Vu khác trước.

Cuối cùng, sau khi đánh ròng rã một trăm năm, Đế Tuấn cuối cùng cũng tìm được một sơ hở chí mạng của Cộng Công.

Tốc độ Hóa Hồng trong nháy mắt áp sát, một kiếm quét ngang.

Mắt thấy Cộng Công sắp đầu lìa khỏi cổ.

Đúng lúc này, Chúc Dung, người bình thường cãi nhau với Cộng Công dữ dội nhất, không chút do dự tông vào Cộng Công.

Cộng Công bị tông bay ra trăm vạn dặm, còn đầu của Chúc Dung Tổ Vu thì bị Đồ Vu Kiếm chém bay, thân thể không đầu từ từ ngã xuống.

Tổ Vu Chúc Dung, vẫn lạc!

Đúng lúc này, Đế Tuấn cũng bị một cú đá ngang của Đế Giang quét bay ra ngoài ngàn vạn dặm.

Đế Tuấn liên tục phun ra mấy ngụm tiên huyết trên không trung, sắc mặt trắng bệch đến cực điểm.

“Chúc Dung!” Các Tổ Vu mắt tóe lửa, ngửa mặt gào thét.

Cộng Công lại càng dùng tốc độ cực nhanh lao trở lại, ôm lấy đầu của Chúc Dung mà khóc lóc thảm thiết.

Bao nhiêu nguyên hội qua, cái tên Tổ Vu tính tình nóng nảy ngày nào cũng đánh nhau với hắn, lại vì cứu hắn mà chết!

Cộng Công Tổ Vu vô tâm vô phế giờ phút này cuối cùng cũng đã thể hội được cảm giác gọi là đau như dao cắt.

Chiến trường bên kia, ba vị Tổ Vu và năm vị Đại Vu thấy Chúc Dung vẫn lạc, cũng bị phân tâm.

Bị Đông Hoàng Thái Nhất tìm được cơ hội, trực tiếp dùng Thái Dương Chân Hỏa cực mạnh đánh vào người Tướng Liễu, cảnh giới của Tướng Liễu vốn chưa đạt đến Chuẩn Thánh, trực tiếp bị thiêu đến tro tàn.

Đại Vu Tướng Liễu, vẫn lạc!

“Giết Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất rồi hãy đau thương, chiến cho ta!” Đế Giang mặt không biểu cảm hét lớn đánh thức các Tổ Vu và Đại Vu, lao về phía Đế Tuấn.

Cộng Công từ từ đặt đầu Chúc Dung lên thân thể của hắn, hai mắt đỏ ngầu lao về phía Đế Tuấn.

Các Tổ Vu khác không kịp đau buồn, lần lượt theo sau tiếp tục chiến đấu.

Chiến trường bên kia vẫn lạc một vị Đại Vu, cũng không dám phân tâm nữa, tiếp tục đuổi đánh Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhưng do phòng ngự của Đông Hoàng Chung quá khó để phá vỡ, dù cho Đông Hoàng Chung đang ở trong trạng thái nửa tàn phế, do đó trận chiến rơi vào thế giằng co.

Lúc này, trạng thái của tất cả mọi người đều vô cùng tồi tệ.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vốn đã bị Bàn Cổ Chân Thân đánh trọng thương.

Các Tổ Vu cũng bị Bàn Cổ Chân Thân phản phệ nghiêm trọng.

Lại dốc toàn lực đánh thêm một trăm năm, từng người đều ở trong trạng thái dầu cạn đèn tắt, dựa vào một cỗ ý chí để chống đỡ.

Ý chí chiến đấu cổ xưa này khiến chúng sinh Hồng Hoang vô cùng cảm động.

Yêu tộc và Vu tộc trở thành bá chủ thiên địa thời kỳ này quả là có lý do của nó.

Đế Tuấn lảo đảo đứng dậy, lau đi vết tiên huyết nơi khóe miệng, đột nhiên ngửa mặt cười lớn.

"Ha ha ha, ta là Thiên Đế Đế Tuấn, hôm nay tay cầm Đồ Vu Kiếm chém sạch Vu tộc!" Thân chịu không biết bao nhiêu vết thương, đầu mặt toàn máu đen, Đế Tuấn lại lần nữa phát động tấn công về phía các Tổ Vu.

Mái tóc đen bị nhuộm thành màu đỏ sậm, trông như một con ác quỷ.

Nhưng tất cả linh lực đều phải dùng để chiến đấu, không kịp dùng linh khí để tẩy rửa những vết máu này.

Rất nhanh, Đế Tuấn và nhóm Tổ Vu do Đế Giang dẫn đầu lại một lần nữa chiến đấu với nhau.

"Đế Tuấn, chết cho ta!" Cái chết của Chúc Dung đã kích thích sâu sắc đến Đế Giang.

Đế Giang như phát điên, phát huy không gian tốc độ đến cực hạn, đi đầu tấn công về phía Đế Tuấn.

Đế Giang như phát điên, phát huy không gian tốc độ đến cực hạn, đi đầu tấn công về phía Đế Tuấn.

Đế Tuấn thì cố gắng hết sức né tránh Đế Giang, đuổi đánh kịch liệt Cú Mang, Nhục Thu, Hấp Tư đang bị thương.

Đặc biệt là Nhục Thu bị gãy một chân, Hấp Tư cảnh giới thấp hơn một chút, Chuẩn Thánh trung kỳ, đã trở thành đối tượng tấn công điên cuồng của Đế Tuấn.

Cuối cùng, Đế Tuấn đã tìm được cơ hội, một kiếm chém Nhục Thu Tổ Vu đang bị hạn chế hành động vì gãy chân thành hai nửa.

Nhục Thu Tổ Vu, vẫn lạc!

Các Tổ Vu phát điên, từng đòn tấn công rơi xuống người Đế Tuấn.

Đế Tuấn thân mang trọng thương, dựa vào ý chí vô thượng, lại lần nữa một kiếm chém Hấp Tư Tổ Vu.

Hấp Tư Tổ Vu, vẫn lạc!

Trận chiến kéo dài đến hiện tại, Tổ Vu đã chết ba người, Đại Vu chết một người.

Tất cả các đại lão đang quan chiến đều cảm thấy rùng mình, không ngờ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất khi nổi điên lại biến thái đến vậy.

Đế Tuấn đã chịu thương tích vô cùng nghiêm trọng, tổn thương đến cả nguyên thần.

Nếu không phải ngọn lửa báo thù hừng hực đang thúc đẩy hắn, hắn đã sớm ngã xuống.

Các Tổ Vu còn lại mắt tóe lửa, lần lượt tấn công Đế Tuấn càng thêm liều mạng, cũng không quan tâm đến Đồ Vu Kiếm, đều dùng

mạng đổi mạng muốn nhanh chóng diệt sát Đế Tuấn.

Bên kia, tình hình của Đông Hoàng Thái Nhất tương đối tốt hơn Đế Tuấn.

Dù sao thì Đông Hoàng Chung vẫn còn.

Chương 130

Đế Tuấn đã mất đi pháp bảo cộng sinh, trong tay chỉ có Đồ Vu Kiếm, không có pháp bảo phòng ngự.

Đông Hoàng Chung đã tàn phá không chịu nổi, nhưng Trọc Cửu Âm, Xa Bỉ Thi, Huyền Minh vẫn không thể đánh vỡ được nó.

Hậu Nghệ vẫn luôn bắn tên từ xa, cũng gây ra không ít phiền phức cho Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất tìm được cơ hội, dùng Đông Hoàng Chung cứng rắn chống lại đòn tấn công của ba vị Tổ Vu và ba vị Đại Vu, trực tiếp dùng Thái Dương Chân Hỏa thiêu chết Hậu Nghệ.

Đại Vu Hậu Nghệ của Vu tộc, vẫn lạc!

Ba vị Tổ Vu và ba vị Đại Vu còn lại mắt tóe lửa, càng thêm liều mạng tấn công vào Đông Hoàng Chung.

"Keng keng keng" tiếng chuông không ngớt bên tai.

Trên Đông Hoàng Chung chi chít những vết nứt, nhưng vẫn không hề vỡ nát, đây chính là uy năng của Tiên thiên chí bảo.

Nếu không phải Đông Hoàng Chung đã phải chịu một đòn vô thượng của Khai Thiên Phủ, các Tổ Vu căn bản không có cách nào làm gì được nó.

Sau khi đánh thêm vài năm, Đông Hoàng Thái Nhất lại tìm được cơ hội thiêu chết Đại Vu Cửu Phượng.

Đến đây, Đông Hoàng Thái Nhất cũng đã giết được ba vị Đại Vu trong trận chiến.

Đế Tuấn chém giết ba Tổ Vu, Đông Hoàng Thái Nhất thiêu chết ba

Đại Vu.

Không còn cách nào khác, Đông Hoàng Thái Nhất không có Đồ Vu Kiếm, khó có thể gây ra uy hiếp chí mạng cho nhục thân cường hãn của các Tổ Vu.

Lúc này, trận chiến đã đi vào hồi kết.

Bởi vì linh lực của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã cạn kiệt, tinh huyết hao hết, sắp không thể chống đỡ được nữa.

Nhưng, Đế Tuấn vẫn mặc kệ sự tấn công điên cuồng của các Tổ Vu, cuối cùng sử dụng Hóa Hồng Chi Thuật một lần cuối, một kiếm chém Thiên Ngô.

Thiên Ngô Tổ Vu, vẫn lạc!

Đế Giang cuối cùng cũng tìm được cơ hội, một quyền đánh bay Đồ Vu Kiếm trong tay phải của Đế Tuấn.

Đế Tuấn bay ngược ra trăm vạn dặm, mất đi tay phải và thanh kiếm, không còn sức chiến đấu.

Nhưng việc hắn dùng thân thể tàn tạ giết chết bốn vị Tổ Vu đã khiến cả Hồng Hoang phải động dung.

Lúc này, linh lực trên người Đế Tuấn đã cạn kiệt, không thể mọc lại chi.

Đế Giang triển khai không gian tốc độ, trong nháy mắt đuổi theo, một chân đạp lên ngực Đế Tuấn, hung hăng nói: "Chết đi." "Đế Phượng Thiên, ra đây gặp ta, ra đây gặp ta!" Đế Tuấn lại hoàn toàn phớt lờ Đế Giang, đột nhiên gọi tên của Đế Phượng Thiên.

"Ngươi nợ ta, ra đây gặp ta!" Đế Tuấn dùng hết sức lực cuối cùng, tiếp tục hô hoán.

Một lát sau, một bóng người màu đen từ từ xuất hiện trước mặt

Đế Tuấn, bình thản hỏi: "Ta nợ ngươi cái gì?" Đế Phượng Thiên vẫn luôn quan sát chiến trường.

Nghe thấy tiếng gọi của Đế Tuấn, hắn liền xuất hiện trên chiến trường.

"Khụ, khụ" Đế Tuấn ho ra mấy ngụm máu, đờ đẫn nói: "Đừng tưởng ta không biết, ngươi đã giúp Vu tộc hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Yêu tộc ta vốn không đến nỗi phải chiến đấu gian nan như vậy.

Yêu tộc ta và ngươi không oán không thù, ngươi nợ ta, ta muốn ngươi giúp ta làm hai việc." Đế Phượng Thiên mặt không biểu cảm nói: "Nói đi." Đế Tuấn từng chữ từng câu nói: "Giúp ta giết hai người, một là Côn Bằng, một là kẻ chủ mưu đứng sau hại chết chín đứa con của ta." Côn Bằng đã phản bội Yêu tộc trong lúc Vu Yêu quyết chiến, hành vi vô sỉ như vậy, Đế Tuấn tuyệt đối không thể dung thứ.

Còn kẻ chủ mưu đứng sau kia, Đế Tuấn không có cách nào, nhưng tin rằng Đế Phượng Thiên có cách.

"Được, ta giúp ngươi hoàn thành di nguyện!" Đế Phượng Thiên tuy không cùng một phe với Đế Tuấn, nhưng cũng khâm phục ý chí vô thượng của hắn, liền đồng ý với yêu cầu cuối cùng trước khi chết của Đế Tuấn.

Thấy Đế Phượng Thiên đồng ý một cách sảng khoái như vậy, Đế Tuấn lại có chút kinh ngạc.

Đế Tuấn vừa ho ra máu, vừa yếu ớt hỏi: "Ngươi có biết kẻ chủ mưu đứng sau là ai không?" Đế Phượng Thiên gật đầu nói: "Ta có vài suy đoán, một trong số đó là Thánh nhân, ngươi cứ yên tâm ra đi!

Chuyện ta, Đế Phượng Thiên, đã đồng ý, nhất định sẽ làm cho

ngươi.” Lúc Đế Phượng Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía Tây.

Đế Phượng Thiên suy đoán kẻ chủ mưu lớn nhất chắc chắn là Đạo Tổ.

Đương nhiên, Đế Tuấn không thể yêu cầu Đế Phượng Thiên đi giết Đạo Tổ, đây chẳng phải là làm khó người ta sao?

Đạo Tổ chắc chắn sẽ không tự mình ra tay, do đó Đạo Tổ sẽ phái một vị đệ tử thực thi âm mưu này.

Đầu tiên phải loại trừ Nữ Oa, Nữ Oa có thể không giúp Yêu tộc, nhưng tuyệt đối sẽ không hãm hại Yêu tộc.

Hậu Thổ đang ở Luân Hồi không ra ngoài được, tự nhiên càng không thể.

Sau đó lại loại trừ lão đa, lão đa với tính cách cao ngạo lại sát phạt quả đoán đó không thích hợp làm loại nhiệm vụ này.

Về phần Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, có khả năng, nhưng khả năng cũng không cao.

Loại chuyện phải gánh chịu nghiệp lực vô sỉ này, Hồng Quân đại khái sẽ tìm đệ tử ký danh làm.

Vậy thì chỉ có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là có khả năng lớn nhất.

Giữa Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, Tiếp Dẫn càng sâu không lường được, Chuẩn Đề thì có nhiều ý đồ xấu nhất.

Do đó, đối tượng hoài nghi đầu tiên của Đế Phượng Thiên chính là Chuẩn Đề.

Vì vậy, Chuẩn Đề đã trở thành mục tiêu chém giết của Đế Phượng Thiên.

Đương nhiên, suy đoán sai cũng không sao, dù sao hắn và Tây Phương Giáo cũng có thù, giết Chuẩn Đề cũng không xung đột với lợi

ích của hắn.

Chuẩn Đề đang ở phương Tây xa xôi đột nhiên cảm thấy một trận tim đập nhanh, luôn cảm thấy sắp có chuyện không tốt xảy ra, nhưng lại không thể suy diễn ra được.

Không ai biết Đế Tuấn trước khi chết đã nói gì với Đế Phượng Thiên.

Cuộc đối thoại quá nhỏ, mọi người lại ở quá xa chiến trường, hoàn toàn không nghe thấy.

Nghe thấy lời bảo đảm của Đế Phượng Thiên, Đế Tuấn cuối cùng cũng không còn tiếc nuối.

"Ha ha ha, tốt!" Đế Tuấn ngửa mặt cười lớn nói: "Ta là Thiên Đế Đế Tuấn, hôm nay tay cầm Đồ Vu Kiếm, chém giết bốn Tổ Vu dưới kiếm, không phụ uy danh Thiên Đế của ta, ha ha ha ha ha…" Đế Giang nhìn Đế Phượng Thiên một cái, Đế Phượng Thiên từ từ gật đầu.

Đế Giang giơ kiếm chém xuống, đầu của Đế Tuấn bay lên cao.

Một đời Yêu Đế kinh tài tuyệt diễm, vẫn lạc… "Đại ca!!!" Chiến trường bên kia, cảm nhận được sự vẫn lạc của Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất mắt tóe lửa!

"A!!!" Đông Hoàng Thái Nhất ngửa mặt gầm giận dữ.

Hắn đang trút ra nỗi tức giận và không cam lòng vô tận.

Cả Thiên đình Yêu tộc, bây giờ chỉ còn lại một mình hắn.

Cảm giác tuyệt vọng và cô độc vô tận đó khiến hai mắt Đông Hoàng Thái Nhất đỏ ngầu, đầy tơ máu, biểu cảm dữ tợn.

Đông Hoàng Thái Nhất bây giờ cũng đã ở bên bờ vực dầu cạn đèn tắt.

Bị kích thích bởi cái chết của đại huynh, Đông Hoàng Thái Nhất

cả người như phát điên, tế ra Đông Hoàng Chung trực tiếp ném về phía một trong các Tổ Vu là Xa Bỉ Thi, lại không còn dùng Đông Hoàng Chung để phòng ngự bản thân.

Sau đó, Đông Hoàng Thái Nhất điên cuồng đến cực hạn, trực tiếp tự bạo Tiên thiên chí bảo Đông Hoàng Chung.

Uy năng của việc tự bạo Tiên thiên chí bảo có thể tưởng tượng được là đáng sợ đến mức nào.

Sóng nổ đó càn quét Cửu Thiên, cả Hồng Hoang đều rung chuyển trong vụ nổ.

Xa Bỉ Thi ở cự ly gần đối đầu với Đông Hoàng Chung bị nổ chết tại chỗ.

Đông Hoàng Thái Nhất hiện ra bản thể, một con Tam Túc Kim Ô khổng lồ che khuất cả bầu trời.

Chương 131

Mắt thấy Xa Bỉ Thi Tổ Vu bị nổ chết, Trọc Cửu Âm, Huyền Minh, Hình Thiên, Xi Vưu đang tấn công tưởng rằng Đông Hoàng Thái Nhất sắp tự bạo, không còn cách nào khác đành phải nén lại nỗi tức giận vô tận mà lui về phía sau.

"Đại huynh, đợi ta!

Ta đến với huynh!" Tam Túc Kim Ô che khuất cả bầu trời miệng nói tiếng người, lại dùng tốc độ cực nhanh lao về một hướng nào đó.

Vốn dĩ các đại lão Hồng Hoang tưởng rằng Đông Hoàng Thái Nhất muốn nhân cơ hội trốn chạy.

Nhưng, rất nhanh liền có người nhận ra tình hình không đúng.

"…Hắn muốn làm gì." "Hình như đang dùng tốc độ cực nhanh bay về phía Bất Chu Sơn." "Đông Hoàng Thái Nhất điên rồi, hắn muốn đâm vào Bất Chu Sơn!" "Truyền thuyết Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, vẫn luôn là thần sơn của Vu tộc, đây là sự báo thù cuối cùng của Đông Hoàng Thái Nhất đối với Vu tộc sao!" "…" Sau đó, chúng sinh Hồng Hoang đã chứng kiến một cảnh tượng khó quên trong đời.

"Ầm" sau một tiếng nổ trầm đục kịch liệt, Bất Chu Sơn, cây cột chống trời nối liền trời đất, lại từ từ sụp đổ.

Đông Hoàng Thái Nhất tự nhiên cũng thân tử đạo tiêu.

Ngay khoảnh khắc Bất Chu Sơn sụp đổ, trời đã thủng!

Bầu trời xuất hiện một cái hố đen khổng lồ vô tận.

Vô tận Cửu Thiên Thần Thủy từ bên trong từ từ chảy ra, từ hố đen rơi xuống đại địa Hồng Hoang.

Cửu Thiên Thần Thủy đó, một giọt liền có thể hóa thành đại dương vô tận.

Cùng với sự sụp đổ của Bất Chu Sơn, đại địa Hồng Hoang bất ổn, mặt đất bốc lên địa hỏa, không trung tùy ý thổi cuồng phong.

Bất Chu Sơn là cây cột chống trời, sau khi sụp đổ, tức thì đại địa nứt vỡ, lửa lớn lan tràn không dứt, hồng thủy ngập lụt không ngừng… Sinh linh Hồng Hoang chết vô số.

Trong chốc lát, cả Hồng Hoang trở thành một mảnh địa ngục, tiếng kêu gào thảm thiết không ngớt bên tai!

Bất Chu Sơn sụp đổ, Đông Hoàng Thái Nhất thân tử, cũng đánh dấu Vu Yêu Lượng Kiếp cuối cùng cũng đã qua đi.

Vô số đại năng Hồng Hoang đều sững sờ.

Không ai ngờ được đại chiến Vu Yêu lại kết thúc bằng sự sụp đổ của Bất Chu Sơn.

Cột chống trời đất sụp đổ, phải làm sao bây giờ?

"Lượng kiếp cuối cùng cũng đã qua đi, sinh linh lầm than!" "Không ngờ lượng kiếp lại kết thúc như vậy, Bất Chu Sơn sụp đổ rồi thì phải làm sao?" "Chuyện này tự có Thánh nhân lo, chúng ta không cần phải bận tâm." "Sáu vị Tổ Vu còn sống, không tính Hậu Thổ Thánh nhân đã nhập luân hồi, sau này trên đại địa Hồng Hoang ai có thể là đối thủ của Vu tộc a?" "…" Lượng kiếp hạ màn, vô số đại lão nghị luận sôi nổi.

Bất Chu Sơn cao vô lượng trượng cuối cùng cũng đã sụp đổ trên đại địa Hồng Hoang, tức thì lại đè chết hàng nghìn tỷ sinh linh.

Đại địa Hồng Hoang nghênh đón nguy cơ cực lớn.

Ngay lập tức, sáu vị Thánh nhân tụ lại một chỗ thương lượng đối

sách.

Trong mắt của Vu tộc chiến thắng cũng không có vẻ vui mừng, mang theo những Vu tộc còn lại rời khỏi chiến trường.

Đế Phượng Thiên cũng đã rời khỏi chiến trường.

Chuyện vá trời như thế này, tự nhiên có Thánh nhân đi làm, không liên quan đến hắn.

Vu Yêu Lượng Kiếp thật sự đã qua đi sao?

Đế Giang, Cú Mang, Cộng Công, Cường Lương, Trọc Cửu Âm, Huyền Minh sáu vị Tổ Vu còn sống sờ sờ ra đó!

Do sự can thiệp của Đế Phượng Thiên hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, dẫn đến hai chủng tộc vốn đồng quy vu tận, Vu tộc lại có thể đại thắng, Tổ Vu còn sống sót đến sáu vị, Đại Vu còn sống sót hai vị, Vu tướng, tiểu Vu, Vu binh có đến hàng vạn triệu.

Đế Phượng Thiên không biết sau này sẽ phát triển như thế nào.

Bởi vì đây không phải là Hồng Hoang mà hắn quen thuộc.

Đế Phượng Thiên trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Sáu Thánh sau khi thương nghị.

Quyết định do Thông Thiên Giáo Chủ chém Huyền Quy, dùng tứ chi của Huyền Quy làm cột chống trời.

Nữ Oa thì đến Hỗn Độn tìm Ngũ Sắc Thần Thạch, dùng để vá trời.

Những việc này đều cần thời gian.

Trong thời gian đó, sinh linh Hồng Hoang lại chết vô số.

Đây chính là sức mạnh của một lượng kiếp.

Không chỉ nhân vật chính của lượng kiếp tranh đấu.

Ngay cả những sinh linh bình thường của Hồng Hoang không nhập kiếp cũng chết quá nửa.

Một trận lượng kiếp đã cướp đi hàng vạn vạn sinh mệnh.

Cuối cùng, Nữ Oa cũng đã vá xong cái lỗ khổng lồ trên trời.

Cũng vì thế mà nhận được Thiên Đạo công đức, và được chúng sinh yêu mến.

Nữ Oa sau khi nhận được công đức vá trời, thực lực lại tăng lên.

Vấn đề duy nhất khiến Nữ Oa đau đầu bây giờ, là nên làm gì với nguyên thần của huynh trưởng.

Lục Đạo Luân Hồi do Hậu Thổ khống chế, Nữ Oa và Hậu Thổ lập trường bất đồng.

Do đó, Nữ Oa cuối cùng phát hiện mình phải tìm đến Đế Phượng Thiên.

Nghĩ đến lần trước vừa mới gài bẫy Đế Phượng Thiên một phen, bây giờ lại có việc cầu cạnh, Nữ Oa liền cảm thấy đau đầu.

Lượng kiếp đã qua, thiên cơ hiển hiện, Nữ Oa biết Nhân tộc sẽ là nhân vật chính của thiên địa tiếp theo.

Nữ Oa định để Phục Hy chuyển sinh thành Nhân tộc, thay đổi khí vận của hắn.

Nữ Oa nghĩ đến nửa cái nguyên hội trước, Đế Phượng Thiên từng nói với nàng "Phục Hy nếu chết thì phải làm sao", Nữ Oa giờ phút này thật sự có chút rùng mình.

Đế Phượng Thiên rốt cuộc có thể nhìn xa đến đâu?

Nữ Oa lúc này đau đầu, cuối cùng truyền âm cho Đế Phượng Thiên, bảo hắn đến Oa Hoàng Cung một chuyến.

Đế Phượng Thiên sau khi đến Oa Hoàng Cung, có chút tò mò hỏi: "Cô cô không phải muốn bế quan mấy nguyên hội sao?

Sao lại gọi ta nhanh vậy?

Chẳng lẽ là nhớ nhung thành bệnh?" Nữ Oa lạnh lùng nói: "Biết rồi còn hỏi!" "Ồ, để ta đoán xem!" Đế Phượng Thiên một bộ dạng đáng ăn đòn, cười nói: "Chẳng lẽ là, muốn để Phục Hy chuyển sinh thành Nhân Hoàng, cần ta giúp cô đi Lục Đạo Luân Hồi làm một việc sao?" Nữ Oa: "???" Nữ Oa lúc này vừa tức giận vừa cạn lời.

Sao tên bại gia tử này chuyện gì cũng biết?

Nữ Oa âm trầm mặt hỏi: "Vậy ngươi có giúp không?" Đế Phượng Thiên nhàn nhạt phun ra hai chữ: "Không giúp!" Nữ Oa: "…" Thật muốn đập chết hắn a!

Phải làm sao đây?

Nữ Oa thu lại biểu cảm, dùng giọng điệu dễ nghe hơn hỏi: "Ngươi muốn thế nào mới chịu giúp ta?" Đế Phượng Thiên từ từ nói: "Ban đầu đánh cược cô cô thua, phải gả cho ta, cô lại đổi ý.

Sau đó chuyện Đồ Vu Kiếm cô cô lại gả cho ta, cô lại đổi ý.

Rồi sau đó chuyện Kim Ninh cô cô gả cho ta lại đổi ý." "Chính cái gọi là, vạn sự đều có nhân quả, hôm nay cô cô muốn Phục Hy đầu thai làm Nhân Hoàng, liền không thể không giải quyết những nhân quả trước đây, lần này, ta muốn cô gả cho ta trước, rồi ta mới giúp cô giải quyết chuyện của Phục Hy…" "Chính cái gọi là, vạn sự đều có nhân quả, hôm nay cô cô muốn Phục Hy đầu thai làm Nhân Hoàng, liền không thể không giải quyết những nhân quả trước đây, lần này, ta muốn cô gả cho ta trước, rồi ta mới giúp cô giải quyết chuyện của Phục Hy…" Đế Phượng Thiên từ từ đi đến trước mặt Nữ Oa, lại cả gan nâng nhẹ chiếc cằm nhọn của Nữ Oa Thánh nhân, nhìn thẳng vào

đôi mắt đẹp của Nữ Oa Thánh nhân, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt nói ra câu đó.

Nữ Oa không để lại dấu vết nào dời chiếc cằm tinh xảo của mình đi, có chút tức giận và không tự nhiên.

Chương 132

Tên bại gia tử này thật sự quá không tôn trọng Thánh nhân.

Nhưng hiện tại có việc cầu người, Nữ Oa tự nhiên cũng không nổi giận.

Nữ Oa từ từ nói: "Ta là Thánh nhân, ngươi là Chuẩn Thánh, chúng ta nên theo đuổi Đại Đạo phiêu diêu kia, tại sao cứ nhất định phải lãng phí thời gian vào chuyện nam nữ vô vị?" Nữ Oa không thể phản bác lời của Đế Phượng Thiên, bởi vì đó đều là sự thật.

Do đó Nữ Oa chuyển hướng, cố gắng "cảm hóa" Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên lại nhìn thẳng vào Nữ Oa khẽ cười nói: "Thánh nhân xinh đẹp như vậy, không thể bắt về nhà ấm giường, vậy thì nhân sinh còn có ý nghĩa gì?" Nữ Oa không hiểu lắm tại sao tư duy của Đế Phượng Thiên lại kỳ quái như vậy, bởi vì nàng không biết Đế Phượng Thiên là một tên tra nam xuyên không, nhưng Nữ Oa có thể thấy lúc Đế Phượng Thiên nói câu này lại là nghiêm túc?

Thật sự nghiêm túc nói ra câu nói mà Nữ Oa hoàn toàn không thể hiểu được.

Nữ Oa thăm dò hỏi: "Có thể đổi thành điều kiện khác, chỉ cần ta có thể làm được, ta đều có thể đồng ý." Đế Phượng Thiên không chút do dự nói: "Ngoài thân thể của cô ra, ta tạm thời không có hứng thú với chuyện khác." Nữ Oa: "…" Tên khốn này!

Đường đường Thánh nhân trong mắt ngươi chỉ còn lại một cái túi da thôi sao?

Nữ Oa cố nén cơn xúc động muốn lấy Hồng Tú Cầu đập chết Đế

Phượng Thiên, giọng điệu lãnh đạm nói: “Thật sự không có chỗ để thương lượng sao?” Đế Phượng Thiên không nói nhảm nữa, trực tiếp xoay người rời đi, bình tĩnh nói: “Ta sẽ bảo lão đa ta gửi Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên đến, đương nhiên, cô cô có thể từ chối, quyền lựa chọn ở cô.” “Nhưng, ta phải nhắc nhở cô cô một câu, nếu không đồng ý, ta sẽ bảo Hậu Thổ cho Phục Hy chuyển vào súc sinh đạo, ta tin Hậu Thổ sẽ sẵn lòng làm như vậy.” “Ngoài ra, ta tin cô cô cũng cảm nhận được tu vi của mình khó có thể tiến thêm, sau khi nhận được công đức vá trời lần này, tu vi của cô có thể sẽ đình trệ vô số nguyên hội, bởi vì cô đã nợ ta quá nhiều nhân quả.” “Gả cho ta, bất kể là đối với việc theo đuổi Đại Đạo cao hơn trên Thánh nhân, hay đối với ca ca Phục Hy của cô, đều là lựa chọn tốt nhất, ta hy vọng cô cô có thể cân nhắc cẩn thận, lời nói đến đây là hết!” Đế Phượng Thiên để lại cho Nữ Oa một bóng lưng tiêu sái, để lại mấy câu nói liền bay về phía Bích Du Cung.

Đế Phượng Thiên đã mưu tính Nữ Oa cả một nguyên hội, bây giờ là lúc hái quả, tự nhiên không thể lòng dạ mềm yếu.

Đôi mày cực đẹp của Nữ Oa khẽ nhíu lại.

Nàng biết mỗi một câu Đế Phượng Thiên nói đều là thật.

Cũng vì thế, lần đầu tiên nàng cảm nhận được một loại cảm giác xấu hổ.

Cảm giác xấu hổ bắt nguồn từ việc, bị một tồn tại dưới Thánh nhân tính kế đến chết.

Nếu bị các Thánh nhân khác tính kế, Nữ Oa có thể không để ý, dù sao mọi người đều ở cùng một đẳng cấp.

Hình tượng của Đế Phượng Thiên cũng dần trở nên cao lớn trong lòng Nữ Oa, người đàn ông này thật sự không đơn giản như bề ngoài.

Nữ Oa rơi vào trạng thái bối rối nhất kể từ khi thành Thánh, đợi sư huynh đến rồi, nàng nên lựa chọn thế nào? --------- Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn đứa con bại gia của mình, hỏi: "Chuyện gì?" Vẫn duy trì tư thái cao lãnh của một lão kiêu ngạo.

Đế Phượng Thiên cười nói: "Mưu đồ với cô cô cũng gần xong rồi, xin lão đa mang Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên đến, coi như sính lễ." Thông Thiên Giáo Chủ hơi kinh ngạc nói: "Sư muội ta đồng ý rồi?" Đế Phượng Thiên vô cùng tự tin nói: "Con có tám phần chắc chắn, lần này nàng sẽ đồng ý." Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, không hỏi quá nhiều, đối với phán đoán của đứa con nghịch tử nhà mình, hắn rất tin tưởng.

Một lát sau, Thông Thiên Giáo Chủ hỏi: "Con thấy kết cục của Vu Yêu đại chiến thế nào?" Đế Phượng Thiên suy tư một lát nói: "Kết cục nằm trong dự liệu của con." Thông Thiên Giáo Chủ từ từ nói: "Nhưng kết cục lại không giống với suy diễn và dự đoán của tất cả các Thánh nhân, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là con đã can thiệp." Đế Phượng Thiên ở trước mặt Thông Thiên cũng không che giấu, nói: "Đúng vậy." Thông Thiên Giáo Chủ dường như có chút lo lắng, nói: "Hiện tại Vu tộc không còn thiên địch, sáu vị Tổ Vu còn sống, trong một thời gian dài, Vu tộc sẽ trở thành bá chủ thiên địa, vô số nghiệp lực mà các Tổ Vu tạo ra, đại bộ phận đều sẽ rơi xuống đầu con, thực ra đây cũng là nguyên nhân ta phản đối con giúp đỡ Vu tộc." Đế Phượng Thiên cười hỏi: "Lão đa sợ sau này hài nhi nhân quả nghiệp lực quấn thân, không thể chứng đạo sao?" Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu nói: "Không sai, Thiên địa có chín Thánh vị viên mãn, vẫn còn một chỗ trống, ta tự nhiên hy vọng người chứng đạo cuối cùng đó là con." Đế Phượng Thiên thành thật nói: "Lão đa, nhân quả nghiệp lực quấn thân không thể chứng đạo, đó chỉ giới hạn với Thiên Đạo Thánh nhân, con, không có ý định chứng Thiên Đạo Thánh nhân…" Ý tứ của Đế

Phượng Thiên ở đây vô cùng rõ ràng.

Không chứng Thiên Đạo Thánh nhân, tự nhiên là chứng Đại Đạo Thánh nhân.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng lập tức hiểu ra.

Thông Thiên Giáo Chủ có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm vào con mình, hỏi: "Con đã nghĩ kỹ chưa?

Con đường đó từ trước đến nay chưa từng có ai thành công." Đế Phượng Thiên ngưng trọng nói: "Bây giờ lão đa đã trở thành Thiên Đạo Thánh nhân, hẳn là biết rõ, Thiên Đạo Thánh nhân sẽ bị Thiên Đạo khống chế, con không muốn bị Thiên Đạo khống chế." Thông Thiên Giáo Chủ thở dài một tiếng, làm sao hắn không biết rõ.

Thiên Đạo Thánh nhân bất tử bất diệt.

Chỉ cần Thiên Đạo chưa vong, liền vĩnh hằng bất tử, nhưng có một khuyết điểm là bị Thiên Đạo khống chế.

Thân thể Thánh nhân bị đánh nát, Thiên Đạo vẫn sẽ giúp Thánh nhân hồi sinh trong nháy mắt.

Bởi vì nguyên thần của Thiên Đạo Thánh nhân ký thác vào Thiên Đạo.

Muốn giết chết Thiên Đạo Thánh nhân, trừ phi trước tiên giết chết Thiên Đạo kia đi.

Cho nên Hậu Thổ tuy là công đức Thánh nhân, bản thân thực lực yếu hơn Lục Thánh một chút, nhưng có một chỗ tốt là không bị Thiên Đạo khống chế.

Thánh nhân làm việc, phần lớn không thể đi ngược lại ý chí của Thiên Đạo.

Cho nên Vu Yêu Lượng Kiếp Thánh nhân không thể can thiệp, bởi

vì Vu Yêu Lượng Kiếp là ý chí của Thiên Đạo.

Đương nhiên, Chuẩn Đề âm thầm giở trò xấu, chuyện này Thiên Đạo ngầm cho phép, bởi vì Chuẩn Đề không phá hoại Vu Yêu Lượng Kiếp, mà là đẩy nhanh Vu Yêu Lượng Kiếp vốn bị trì hoãn.

Thông Thiên Giáo Chủ cười nói: "Thôi được, con không đi con đường đó cũng tốt, lão đa thay con đến Oa Hoàng Cung một chuyến." "Cảm ơn lão đa." Đế Phượng Thiên hờ hững đáp, trong lòng lại đang nghĩ một chuyện khác, sẽ có một ngày, hắn phải giải phóng nguyên thần của lão đa khỏi tay Thiên Đạo… Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa đối với Thông Thiên Giáo Chủ cung kính hành lễ nói: "Ra mắt sư huynh." Thông Thiên Giáo Chủ "ha ha" một tiếng, nói: "Sư muội khách sáo quá, sư huynh muội chúng ta hà tất phải hành lễ." Nữ Oa nghiêm túc nói: "Lễ không thể phế." Trong lòng lại bổ sung một câu: Ta lại không phải đứa con bại gia của huynh, một chút lễ số cũng không hiểu.

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này thực ra có chút lúng túng.

Bởi vì hắn không giỏi làm mai mối.

Chủ yếu là sợ sư muội Nữ Oa lỡ từ chối, vậy chẳng phải lúng túng lắm sao?

Làm mai đối với Thông Thiên Giáo Chủ, đơn giản là còn khó hơn cả giết người.

Cảnh tượng im lặng một hồi.

Thông Thiên Giáo Chủ cắn răng, đành phải lấy ra Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên.

Tịnh Thế Thanh Liên tỏa ra ánh sáng trắng tinh khiết không tì vết, phảng phất như pháp bảo thuần khiết nhất thế gian.

Ngay khoảnh khắc Tịnh Thế Thanh Liên xuất hiện, đôi mắt đẹp của Nữ Oa cũng dán chặt vào Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên.

Thực ra Nữ Oa đối với Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên vô cùng yêu thích, nhưng điều kiện để có được nó quá hà khắc, Nữ Oa mới luôn kìm nén khát vọng đối với Tịnh Thế Thanh Liên.

Nữ Oa có thể cảm giác Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên và nàng vô cùng hợp nhau.

Thông Thiên Giáo Chủ từ từ hỏi: "Sư muội, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên làm sính lễ, sư huynh hôm nay mặt dày làm mai cho đứa con nghịch tử nhà ta." "Đương nhiên, muội là Thánh nhân, nó hiện tại chỉ là một Chuẩn Thánh, gả cho nó có chút ủy khuất, nhưng thiên phú của đứa con nghịch tử đó cả Hồng Hoang đều đã chứng kiến, chỉ trong một nguyên hội, tu vi liền trực tiếp từ Địa Tiên vọt lên Chuẩn Thánh, thiên phú này, Thánh nhân cũng không thể bì kịp." Nguyên nhân tu vi của Đế Phượng Thiên tiến triển nhanh như vậy, đương nhiên là vì lúc mở đầu đã có được Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, pháp môn nạp khí đỉnh cấp nhất Hồng Hoang.

Về sau chậm lại, là vì đi con đường Đại Đạo.

Nếu dùng phương pháp Trảm Tam Thi, bây giờ ước chừng đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi.

Trảm Tam Thi đối với người khác có lẽ khó khăn, nhưng đối với Đế Phượng Thiên lại không khó.

Thông Thiên Giáo Chủ cân nhắc từ ngữ, tiếp tục nói: "Đứa con nghịch tử nhà ta đối với sư muội cũng là một tấm lòng si tình, nếu không cũng sẽ không suốt một nguyên hội một mực canh cánh trong lòng về sư muội, không biết sư muội đối với chuyện này thấy thế nào?" Nữ Oa có chút cạn lời.

Tên bại gia tử đó một tấm lòng si tình?

Hắn đến Thiên đình trước mặt ta cướp Hi Hòa và Thường Hi về nhà đó.

Nghe đồn thị nữ của hắn ai nấy đều đẹp như thiên tiên, ở Tiêu Dao Cung tiêu dao không ra thể thống gì.

Vậy mà cũng gọi là một tấm lòng si tình?

Si tâm bị chó cắn rồi sao?

Sư huynh không phải bị đứa con nghịch tử nhà huynh làm hỏng rồi chứ, bây giờ nói chuyện cũng không biết xấu hổ nữa?

Đương nhiên, đây chỉ là hoạt động tâm lý của Nữ Oa, sẽ không nói ra.

Thực ra Nữ Oa vẫn luôn chưa nghĩ xong.

Nhưng khi lại một lần nữa nhìn thấy Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, thật sự đã động lòng.

Cũng quả thực cần phải gả cho Đế Phượng Thiên mới có thể giải quyết những nhân quả trước đây, chuyện của ca ca Phục Hy cũng cần Đế Phượng Thiên giúp đỡ mới được.

Đừng thấy Nữ Oa vẫn luôn không nhận Thập Nhị Phẩm Liên, đó là Tiên thiên chí bảo a!

Không có Thánh nhân nào sẽ không động lòng, nếu không ngày đó Tịnh Thế Thanh Liên xuất thế, cũng sẽ không khiến Lục Thánh đồng loạt xuất hiện.

Chương 133

Nữ Oa chỉ là vô thức ép mình không nghĩ đến Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên mà thôi.

Nữ Oa không nói gì, từ từ đưa tay về phía Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên rõ ràng không có chủ, chưa được luyện hóa, lại từ từ bay về phía Nữ Oa.

Thông Thiên vui mừng khôn xiết!

Không ngờ thật sự thành công.

Thông Thiên Giáo Chủ hoàn toàn không ngờ được lại thuận lợi như vậy.

Tên nghịch tử đó rốt cuộc đã làm gì?

Lại có thể khiến Nữ Oa trực tiếp đồng ý.

Nữ Oa ngồi trên Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, cả người tỏa ra ánh sáng thánh khiết vô cùng.

Nữ Oa lúc này, giống như người cao quý nhất, thuần khiết nhất, không tì vết nhất thế gian, cả người đều được bao phủ trong ánh sáng trắng thánh khiết, càng làm cho dung nhan khuynh thành tuyệt thế kia càng thêm xinh đẹp.

Nữ Oa từ từ mở miệng nói: "Sư huynh, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên đó, ta nhận." Thông Thiên Giáo Chủ vui mừng khôn xiết, cười lớn nói: "Bây giờ còn có thể gọi sư huynh, mấy ngày nữa nên gọi là lão đa rồi, ha ha ha…" Tiếng cười của Thông Thiên Giáo Chủ truyền đi rất xa trong Hỗn Độn, bay về Bích Du Cung.

Nữ Oa: "???" Sư huynh quả nhiên bị bại gia tử làm hỏng rồi, bây giờ cũng không đứng đắn.

Nữ Oa nghĩ đến sau này phải đổi miệng gọi Thông Thiên Giáo Chủ là "lão đa", trong lòng cũng cảm thấy vô cùng khó xử.

Thôi cứ gọi là sư huynh đi!

Sư huynh chắc sẽ không so đo với ta đâu.

Nữ Oa trong lòng âm thầm đưa ra quyết định. -------- Tiêu Dao Cung.

Đế Phượng Thiên đang tận hưởng sự chăm sóc của Ngao Sương.

Tu vi của Ngao Sương hiện tại vẫn là Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Không có thiên phú và công pháp biến thái như Đế Phượng Thiên, tốc độ thăng cấp ở cảnh giới Đại La Kim Tiên sẽ trở nên khá chậm.

Đế Phượng Thiên vừa nhai thức ăn, phát hiện long giác của Ngao Sương rất đáng yêu, liền không nhịn được mà nghịch ngợm.

Ngao Sương toàn thân run rẩy, mặt đỏ bừng.

Đế Phượng Thiên phát hiện có gì đó không đúng, hỏi: "Long giác, không thể tùy tiện chạm vào sao?" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngao Sương đầy rạng hồng, cúi đầu khẽ "ừm" một tiếng.

Đế Phượng Thiên không hiểu nói: "Tại sao?" Ngao Sương ấp úng nói: "Chỉ có… phu quân… mới có thể chạm vào long giác của mẫu long." Đế Phượng Thiên gật đầu, ra là vậy.

Đế Phượng Thiên mặt dày hỏi: "Vậy chẳng phải là ngươi phi ta không gả sao?" Ngao Sương trong lòng đáp "Đúng vậy" nhưng lại không dám nói ra.

Yếu ớt đáp: "Nô tỳ không dám." Đế Phượng Thiên thuận miệng hỏi: "Ồ, không gả cho bản thiếu chủ à?" Ngao Sương vội vàng phủ

nhận: “Không… không phải.” Đế Phượng Thiên lại hỏi: “Vậy là gả rồi?” Ngao Sương bị trêu chọc đến cả mang tai cũng đỏ bừng, khẽ “ừm” một tiếng, không dám nói gì.

Đế Phượng Thiên khẽ vuốt ve long giác đáng yêu kia, nói: “Đợi ta giải quyết xong chuyện với Thánh nhân trước đã, ta sẽ không bạc đãi người bên cạnh mình, yên tâm đi!” Ngao Sương bị lời hứa không đâu này làm cho có chút ngơ ngác, sau đó là vui mừng khôn xiết.

Nghĩ đến lời dặn dò của phụ hoàng vô số năm trước, Ngao Sương không biết lấy đâu ra dũng khí, nhào vào lòng Đế Phượng Thiên.

Ặc..?!

Đế Phượng Thiên có chút ngơ ngác.

Sao thế này?

Chẳng lẽ sức hút chết người của Thánh nhị đại ta quá lớn, Ngao Sương không kìm lòng được rồi?

Đế Phượng Thiên biết tính cách của Ngao Sương, có thể chủ động như vậy đã là dũng cảm lắm rồi, do đó đối xử với nàng ôn hòa hơn nhiều so với đối xử với Đát Kỷ.

Đế Phượng Thiên từ từ hỏi: “Em nghĩ kỹ chưa?” Lần này, Ngao Sương nhìn thẳng vào mắt thiếu chủ, chớp chớp hàng mi dài, nghiêm túc nói: “Em nghĩ kỹ rồi…” Ao Sương nằm gọn trong lòng Đế Phượng Thiên.

Làn da nàng lóa mắt như ngọc trai.

Ao Sương vô cùng thỏa mãn, tâm nguyện bấy lâu nay cuối cùng cũng đã thành hiện thực.

Giờ phút này trong lòng chỉ có sự ngọt ngào vô hạn.

Nàng thầm nghĩ, lời dặn dò của phụ hoàng quả nhiên có lý!

Phải nghe lời người lớn mới được!

Lúc này, Đế Phượng Thiên nhận được truyền âm của "lão đa", Nữ Oa đã nhận Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên.

Lão đa đã chọn một ngày lành, vào hai vạn năm sau.

Đế Phượng Thiên hài lòng gật gật đầu, khóe miệng khẽ nhếch lên một đường cong đắc ý.

Hắn bỗng nhớ tới ngày đó Đế Tuấn dùng chín con kỳ lân kéo kiệu cưới uy phong lẫm liệt.

Liền hỏi Ao Sương bên cạnh: "Long tộc có Ngũ Trảo Kim Long nào tu vi không tệ không?" Ao Sương đáp: "Hoàng thất Long tộc có một số Long tộc thuần chính tu vi Kim Tiên." Đế Phượng Thiên hỏi: "Hai mươi bảy con có không?" Ao Sương gật đầu: "Có." Đế Phượng Thiên nói: "Lập tức quay về Long tộc, tìm hai mươi bảy con Long tộc thuần chính tu vi đều ở Kim Tiên.

Hai vạn năm sau, ta sẽ nghênh thú Nữ Oa Thánh Nhân, Hi Hòa và Thường Hi tiên tử, Huyền Minh Tổ Vu, cần dùng hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long kéo kiệu cưới." Ao Sương có chút mơ màng!

Hi Hòa và Thường Hi tiên tử muốn gả cho thiếu chủ nàng biết.

Huyền Minh Tổ Vu?

Nữ Oa Thánh Nhân?

Ao Sương hoàn toàn ngây dại!

Thiếu chủ không những muốn nghênh thú Tổ Vu, mà còn muốn nghênh thú Thánh Nhân?

Thấy Ao Sương ngơ ngác ngẩn người, Đế Phượng Thiên búng nhẹ vào chiếc mũi xinh xắn của nàng, nói: "Ngẩn ra đó à?" Ao Sương hoàn hồn, nói: "Xin lỗi thiếu chủ, đầu óc ta có chút 'chập mạch' rồi."

Từ "chập mạch" này là học từ chỗ Đát Kỷ, mà Đát Kỷ đương nhiên là học từ Đế Phượng Thiên.

Ao Sương trừng lớn đôi mắt đẹp hỏi: "Thiếu chủ... muốn nghênh thú Thánh Nhân?" Đế Phượng Thiên không biết xấu hổ nói: "Bản thiếu chủ anh tuấn tiêu sái, khí độ phi phàm, vị Thánh Nhân kia mặt dày mày dạn cứ nhất quyết đòi gả cho ta, ta có cách nào đâu chứ?

Haiz, đẹp trai quá cũng là một loại phiền não a!" "Hi hi hi..." Ao Sương bị Đế Phượng Thiên chọc cười thành công.

Trong lòng lại có chút lo lắng, thiếu chủ ưu tú như vậy, ngay cả Thánh Nhân cũng đòi gả cho, sau này mình làm gì có chỗ đứng chứ!

Mình chỉ là một con rồng nhỏ ở Đại La Kim Tiên sơ kỳ mà thôi!

Đế Phượng Thiên biết Ao Sương đang nghĩ gì, gõ nhẹ lên trán nàng, nói: "Bất kể là Thánh Nhân hay không, trong lòng ta các ngươi đều như nhau." Ao Sương bị những lời đường mật bất ngờ này làm cho tim đập loạn nhịp, mặt đỏ bừng.

Cảm giác như sắp tan chảy ra!

Ao Sương vội vàng mặc lại y phục, bay về hướng Long Cung, nói một câu: "Thiếu chủ, ta đi đây." Đế Phượng Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, đúng là một nha đầu đáng yêu. -------- Long Cung.

Với tu vi hiện tại của Ao Sương, nàng nhanh chóng trở về Long Cung.

Long Vương Ao Thương thấy ái nữ trở về, lập tức ra nghênh đón.

Toàn bộ Long tộc đều cung kính quỳ xuống nghênh đón công chúa của họ trở về.

Chương 134

Trước đây có một số kẻ trong hoàng thất không ưa Ao Sương, giờ cũng đều đối xử khách khí với nàng.

Bây giờ ai mà không biết Ao Sương đã đi theo thiếu chủ Tiệt Giáo, một bước lên mây.

"Thế nào, lần này về, Thánh tử có phân phó gì không?" Ao Thương lập tức cho đám rồng lui ra, nói chuyện riêng với Ao Sương.

Đứa con gái yêu này, giờ là hy vọng của cả Long tộc!

Ao Sương gật đầu nói: "Thiếu chủ có phân phó, bảo đa đa chuẩn bị hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long thuần chính tu vi Kim Tiên.

Hai vạn năm sau, thiếu chủ sẽ nghênh thú Hi Hòa và Thường Hi hai vị tiên tử, Huyền Minh Tổ Vu, và còn có...

Nữ Oa Thánh Nhân!" Ao Thương trực tiếp hóa đá!

Rất lâu sau vẫn không nói được lời nào.

Đầu óc của ông không thể tiêu hóa nổi cái "tin tức kinh thiên" này.

Thấy đa đa nhà mình không nói gì, Ao Sương không nhịn được gọi một tiếng: "Đa!" Ao Thương mới hoàn hồn, run rẩy hỏi: "Con... con nói lại lần nữa, Thánh tử muốn cưới ai?" Ao Sương lườm Ao Thương một cái, nói: "Nghênh thú Hi Hòa và Thường Hi hai vị tiên tử, Huyền Minh Tổ Vu, và Nữ Oa Thánh Nhân!" Lần này, Ao Thương xác định mình không nghe nhầm.

Nghênh thú Thánh Nhân!

Bốn chữ này quá chấn động!

Thánh Nhân là tồn tại bất tử bất diệt, sống cùng trời đất, siêu thoát

lục đạo, sao lại có thể lấy chồng được chứ?

Ao Thương đương nhiên hoàn toàn không hiểu.

Nhưng ngay sau đó, ông nghĩ Tiệt Giáo có Thông Thiên Thánh Nhân tọa trấn, nếu lại có thêm một Nữ Oa Thánh Nhân, vậy thì không thể tưởng tượng nổi...

Long tộc hiện đang được Tiệt Giáo che chở, Tiệt Giáo càng mạnh, đối với Long tộc càng có lợi!

Ao Thương phấn khích như thể chính mình sắp cưới Thánh Nhân vậy, cười đến không khép miệng lại được.

Ao Sương im lặng, không biết thiếu chủ cưới vợ, đa đa vui cái gì?

Nhưng, Ao Thương lại nghĩ, ngay cả Thánh Nhân cũng gả đi, vậy tiểu nữ nhà mình không phải là có hy vọng sao?

Ao Thương hạ thấp giọng hỏi: "Đa hỏi con, một nguyên hội trước, đa dặn con phải chủ động một chút, con... có nghe lời đa không?" "Vâng." Ao Sương cúi đầu, nhẹ nhàng "vâng" một tiếng, nghĩ lại chuyện xảy ra mấy ngày trước, tim vẫn đập thình thịch.

Ao Thương thấy sắc mặt ái nữ kỳ lạ, có chút không chắc chắn hỏi: "Chẳng lẽ con... con đã... và Thánh tử..." Ao Thương mặt đầy kinh ngạc lại vô cùng mong đợi hỏi.

"Vâng." Ao Sương lại gật gật đầu.

"Ha ha ha, trời phù hộ Long tộc ta!" Ao Thương kích động đứng bật dậy, cười lớn.

Cùng với từng chuyện kinh thiên động địa của Đế Phượng Thiên truyền về, Ao Thương đã đặt toàn bộ hy vọng bảo toàn Long tộc lên người hắn.

Dùng tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn chém mạnh Chuẩn Thánh sơ

kỳ Nam Tiên chi thủ Đông Vương Công!

Dẫn mười vị đệ tử đồ sát Tây Phương, giết đến Tây Phương Giáo máu chảy thành sông, Thánh Nhân phải nhượng bộ!

Những chuyện này người bình thường có thể làm được sao?

Đơn giản là vô địch!

Ao Thương hiểu tính cách Đế Phượng Thiên, hắn sát phạt quả quyết, thậm chí có thể tàn nhẫn độc ác, giết người không chớp mắt, nhưng lại cực kỳ bao che người của mình.

Vì vậy, khi nghe ái nữ và Thánh tử đã có quan hệ, ông mới kích động như vậy, bởi vì ái nữ trở thành "người" của Thánh tử, đây quả thực là tin tức tốt nhất mà Ao Thương nghe được trong một nguyên hội qua.

Hiện tại thế lực Yêu tộc ở Đông Hải đã bị Lục Nhĩ Yêu Vương thu phục hết, Lục Nhĩ Yêu Vương lại rất chiếu cố Long tộc, cuộc sống của Long tộc bây giờ đã tốt hơn nhiều.

"Tốt lắm, con gái của Ao Thương ta quả nhiên tốt lắm." Ao Thương kích động đến nước mắt lưng tròng, Ao Sương có chút không hiểu, vì sao phải kích động như vậy?

Tính cách Ao Sương khá đơn thuần, không nghĩ sâu xa.

Nhưng thấy đa đa vui vẻ, nàng cũng vui theo.

Ao Thương dùng tốc độ nhanh nhất, chọn ra hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long thuần chính cảnh giới đều ở Kim Tiên viên mãn.

Đồng thời hạ tử lệnh cho hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long này, đến đảo tiên Bồng Lai, bất luận thế nào cũng phải nghe lệnh Thánh tử.

Cho dù Thánh tử muốn hầm chúng ăn, thì cũng phải tự kết liễu tại

chỗ, để Thánh tử tiện bề hầm.

Hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long run lẩy bẩy, nuốt nước mắt đồng ý.

Trong lòng tràn ngập tuyệt vọng và u ám vô hạn.

Chúng thầm nghĩ không biết cuộc đời rồng bi thảm nào đang chờ đợi mình...

Ao Sương dẫn hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long trở về.

Đế Phượng Thiên hài lòng gật gật đầu.

Hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long nhìn Đế Phượng Thiên run lẩy bẩy, nghĩ đến cảnh tượng đáng sợ sắp bị hầm ăn.

Đến cả việc mình sẽ làm gì cũng không biết, cứ ngỡ thật sự sắp bị ăn thịt!

Đế Phượng Thiên cảm thấy hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long này toàn thân tỏa ra kim quang thuần khiết, trông cũng bá khí, nhưng cảnh giới thực sự quá thấp, mới chỉ Kim Tiên viên mãn, mang ra ngoài không có thể diện!

Đế Phượng Thiên lại nhớ lúc hệ thống cho Thiên Hà Thánh Thủy, ngoài việc kết hợp với Tam Quang Thần Thủy, Huyền Thiên Trọng Thủy để thăng cấp pháp bảo, tác dụng riêng của nó là tu luyện trong Thiên Hà Thánh Thủy tốc độ sẽ được gia tăng gấp bội.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải là chủng tộc sống trong nước mới có tác dụng.

Còn hai vạn năm, Đế Phượng Thiên lập tức quyết định phải nâng cao tu vi cho hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long này.

Vì thể diện, bỏ ra chút vốn liếng vậy!

Đế Phượng Thiên nhanh chóng biến hóa ra một cái ao "siêu cấp

siêu cấp vô địch lớn lại còn vô địch sâu" trong hoa viên Tiêu Dao Cung.

Sau đó, hắn đổ toàn bộ một vạn giọt Thiên Hà Thánh Thủy xuống.

Một sinh mười, mười sinh vạn, vạn sinh ngàn vạn.

Một vạn giọt Thiên Hà Thánh Thủy lập tức lấp đầy cái ao khổng lồ vô tận kia.

Đừng thấy dùng từ "ao" mà nghĩ nó nhỏ.

Cái ao này tự nhiên không thể so với cả Đông Hải, Đông Hải không có biên giới, thực sự quá lớn.

Nhưng cái ao này cũng lớn hơn Trái Đất ở hậu thế, nuôi hai mươi bảy con rồng thừa sức.

Đế Phượng Thiên đặt tên cho cái ao này là Dưỡng Long Trì.

Hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long tưởng rằng sắp bị rửa sạch rồi làm thịt ăn, tuyệt vọng nhảy xuống Dưỡng Long Trì.

Vừa vào Dưỡng Long Trì, hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long liền cảm thấy nước ao kỳ lạ, dường như có dấu hiệu sắp đột phá bình cảnh.

Chương 135

"Lo tu luyện cho tốt cho bản thiếu chủ, trong vòng hai vạn năm, ai không đạt đến tu vi Đại La Kim Tiên, trực tiếp làm thịt ăn!" Đế Phượng Thiên hài lòng ném lại một câu, rồi dẫn Ao Sương đi.

Hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long trước tiên nhìn nhau, hóa ra có thể không bị ăn thịt?

Nhưng quay đầu lại lập tức rơi vào tuyệt vọng.

Hai vạn năm?

Từ Kim Tiên viên mãn lên Đại La Kim Tiên?

Ở giữa còn cách một cái Thái Ất Kim Tiên!

Làm sao có thể chứ?

Cho chúng hai nguyên hội cũng không lên được Đại La Kim Tiên!

"Hu hu hu, trực tiếp ăn thịt ta đi!

Hai vạn năm lên Đại La Kim Tiên, không phải là làm khó rồng sao?" "Đúng vậy, cho ta hai nguyên hội lên Đại La Kim Tiên, có lẽ ta còn có một chút hy vọng." "Các ngươi không thấy nước ở đây rất đặc biệt sao?

Rất thích hợp để tu luyện, Thánh tử không thể nào bắt chúng ta làm chuyện không thể, chắc chắn có nguyên nhân.

Mau ngậm miệng tu luyện đi!

Chẳng lẽ muốn bị ăn thịt à?" "Không sai, Thánh tử đang đốc thúc chúng ta tu luyện, chúng ta không thể để Thánh tử thất vọng, cũng không thể để Long Vương thất vọng." "....." Hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long, cổ vũ lẫn nhau, quyết định liều mạng tu luyện.

Đế Phượng Thiên thực ra hoàn toàn quên mất, bị Thiên Đạo áp chế, cảnh giới tấn thăng cực kỳ chậm.

Hắn cảm thấy hai vạn năm từ Kim Tiên viên mãn lên Đại La Kim Tiên là hoàn toàn đủ.

Lại cho đám Ngũ Trảo Kim Long này Thiên Hà Thánh Thủy, chắc chắn cũng được.

Thực ra, không được!

Đế Phượng Thiên không hề đốc thúc Long tộc tu luyện, hắn hoàn toàn quên mất Long tộc tấn thăng chậm đến mức nào.

Nếu dễ dàng như vậy đã lên Đại La Kim Tiên, thì cả Long tộc sao chỉ có một mình Ao Thương là Đại La Kim Tiên trung kỳ?

À, Ao Thương bây giờ cũng đã tấn cấp Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Một nguyên hội trước gặp mặt, cảnh giới Đế Phượng Thiên còn thấp hơn Ao Thương, bây giờ Đế Phượng Thiên đã có thể đấu với Chuẩn Thánh trung kỳ rồi.

Tu vi Long tộc tấn cấp chậm đến mức nào, có thể tưởng tượng được!

Do Hi Hòa, Thường Hi, Đát Kỷ đều đang bế quan.

Đế Phượng Thiên suốt ngày thân mật với Ao Sương.

Ao Sương cũng trân trọng khoảng thời gian ở một mình, với thái độ vô cùng nghiêm túc "phụng sự" Đế Phượng Thiên.

Dần dần, Ao Sương đối mặt với Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng không còn căng thẳng như trước.

Nàng có thể nhìn thẳng vào mắt Đế Phượng Thiên, nói chuyện bình thường.

Một vạn năm sau, Đế Phượng Thiên đến Dưỡng Long Trì kiểm tra tình hình.

Đệt!

Hai mươi bảy con rồng mà mới chỉ là Thái Ất Kim Tiên trung kỳ?

"Là lợn à?

Ném hai mươi bảy con lợn vào Thiên Hà Thánh Thủy còn thăng cấp nhanh hơn chúng mày!" Đế Phượng Thiên không nhịn được chửi ầm lên.

Thể diện của ta!

Bị hai mươi bảy con lợn này hủy hoại rồi!

Lợn à! ^(*(oo)¯)^...

Chắc là trông giống thế này!

Hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long tủi thân, run lẩy bẩy, không dám phản bác!

Ngay sau đó, Đế Phượng Thiên dường như nhớ ra, Long tộc bị Thiên Đạo áp chế, khó đột phá Đại La Kim Tiên.

"Thôi, thôi, lần này đành xuất huyết vậy!" Nói rồi, Đế Phượng Thiên một tay trực tiếp nghiền nát Hậu Thiên chí bảo Phật Chủ Kim Châu, rắc vào Dưỡng Long Trì.

Cách làm này đúng là phá của, nhưng Đế Phượng Thiên không quan tâm, dù sao cũng là đồ lấy được từ chỗ Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Trong chốc lát, Thiên Hà Thánh Thủy tỏa ra kim quang nhàn nhạt, kim quang bao phủ lấy hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long.

Hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long chìm vào giấc ngủ sâu.

Đợi chúng tỉnh lại, tu vi sẽ tăng mạnh.

Phật Chủ Kim Châu vốn là vật Chuẩn Đề thường mang bên mình, thuộc về vật bên người Thánh Nhân, khó tránh khỏi nhiễm chút thánh khí.

Phật Chủ Kim Châu vốn là vật phụ trợ tăng tu vi, bị Đế Phượng Thiên cưỡng ép nghiền nát cho Ngũ Trảo Kim Long làm chất dinh dưỡng, tu vi không tăng mới lạ.

Đế Phượng Thiên rời khỏi Dưỡng Long Trì, tiếp tục đi trêu ghẹo Ao Sương.

Không cẩn thận trêu ghẹo năm nghìn năm, Đế Phượng Thiên lại quay lại Dưỡng Long Trì kiểm tra tình hình.

Vẫn không được!

Hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long mới chỉ là Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Vẫn chưa lên Đại La Kim Tiên.

Bước tiếp theo sẽ rất khó khăn.

Phải làm sao bây giờ?

Thái Ất Kim Tiên mang ra ngoài không có thể diện!

Năm đó Đế Tuấn tìm chín con kỳ lân cũng là tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Đường đường là thánh nhị đại, thể diện phải lớn hơn Đế Tuấn mới được!

Nghĩ vậy, Đế Phượng Thiên lại nhắm vào hai viên Cực Phẩm Đại La Đan còn lại.

Trước đó hắn lại nhận được năm viên Cực Phẩm Đại La Đan từ

hệ thống, đã cho Ao Sương, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu mỗi người một viên, còn lại hai viên.

Thế là, Đế Phượng Thiên nghiền nát một viên Cực Phẩm Đại La Đan trong đó, trực tiếp rắc vào Dưỡng Long Trì.

Trong Dưỡng Long Trì lại lần nữa tỏa ra kim quang nhàn nhạt.

Hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long lại chìm vào giấc ngủ sâu.

Cực Phẩm Đại La Đan tuy là dành cho cảnh giới Đại La Kim Tiên dùng, nhưng Đế Phượng Thiên nghiền nát đan dược, chia cho hai mươi bảy con rồng, sẽ không đến mức vì dược lực quá mạnh mà bạo thể bỏ mình.

Phương pháp nâng cao tu vi kiểu nhổ mạ cho mau lớn này không nên làm, nhưng Đế Phượng Thiên không quan tâm nhiều như vậy, chỉ cần thể diện.

Chương 136

Tuy hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long cho dù trở thành Đại La Kim Tiên, cũng là Đại La Kim Tiên yếu nhất.

Nhưng đó cũng là Đại La Kim Tiên!

Cũng có thể miểu sát tồn tại Thái Ất Kim Tiên.

Nếu để Ao Thương biết Long tộc có thêm hai mươi bảy Đại La Kim Tiên, chắc ông ta sẽ cười rụng cả râu.

Lần này Đế Phượng Thiên thật sự đã bỏ vốn gốc để nuôi rồng...

Lại năm nghìn năm sau.

Đến nay hai vạn năm đã trôi qua.

Ngày đại hôn của Đế Phượng Thiên đã gần kề, chỉ còn lại trăm năm.

Đế Phượng Thiên cùng Ao Sương đến Dưỡng Long Trì kiểm tra.

Lần này không làm Đế Phượng Thiên thất vọng, hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long đều đã lên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Điều này làm cho đôi mắt đẹp của Ao Sương tràn ngập vẻ kinh ngạc vô cùng.

Phải biết rằng nàng có Chân Long Nạp Khí Pháp, đi theo thiếu chủ nhiều năm như vậy, mới chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Trong vòng hai vạn năm ngắn ngủi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long lại toàn bộ đều là Đại La Kim Tiên sơ kỳ?

“Thiếu... thiếu chủ, ta không hoa mắt chứ?” Ao Sương kinh ngạc

không nói nên lời.

"Không hoa mắt đâu, dựa vào dược lực cưỡng ép thúc đẩy tu vi, hai mươi bảy con này hợp lại, ước chừng mới có thể đấu với ngươi một trận!" Đế Phượng Thiên nhàn nhạt giải thích.

Nhưng dù vậy, Ao Sương cũng cảm thấy quá không thể tin nổi.

Đại La Kim Tiên dù chiến lực yếu hơn một chút, đó cũng là chiến lực đỉnh cấp mà Long tộc vô cùng cần thiết!

Thiếu chủ thực sự quá lợi hại, lại có thể khiến Long tộc bị Thiên Đạo áp chế đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên trong vòng hai vạn năm ngắn ngủi.

Trong mắt tiểu Ao Sương đều là những ngôi sao sùng bái.

Hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long cũng vô cùng kích động bay ra khỏi Dưỡng Long Trì.

"Gào", "Gào", "Gào"... từng con Ngũ Trảo Kim Long bay ra khỏi Dưỡng Long Trì, tỏa ra uy áp Đại La Kim Tiên, thể hiện tu vi cao quý và mạnh mẽ.

Làm cho đám đệ tử Tiệt Giáo trên đảo tiên Bồng Lai ngơ ngác không hiểu.

Từ đâu ra nhiều Đại La Kim Tiên như vậy?

Có mấy chục vị đệ tử tập thể tấn cấp Đại La Kim Tiên sao?

Điều này cũng quá khoa trương đi?

"Gào cái gì mà gào, lão tử dùng Thiên Hà Thánh Thủy, Phật Chủ Kim Châu, Cực Phẩm Đại La Đan mới nuôi các ngươi lên Đại La Kim Tiên, còn mặt mũi phô trương uy thế, cút về ao cho lão tử." Đế Phượng Thiên nhìn hai mươi bảy tên ngốc này mà tức không chịu được.

“Huhu, huhu” hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long tủi thân bay về Dưỡng Long Trì.

“Ừm, cuối cùng cũng có thể diện rồi, hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long huyết mạch thuần chính cấp bậc Đại La Kim Tiên.” Đế Phượng Thiên lẩm bẩm.

Lúc này Hi Hòa và Thường Hi cũng xuất quan.

Đế Phượng Thiên nói với Hi Hòa, Thường Hi về chuyện nghênh thú.

Đồng thời nói rõ sẽ cưới cả Nữ Oa và Huyền Minh.

Hi Hòa và Thường Hi không tỏ ra phản đối, trên mặt viết đầy vẻ vui mừng.

Nhưng thời gian này, Hi Hòa và Thường Hi phải quay về Thái Âm Tinh trước.

Đợi đến ngày lành, để Đế Phượng Thiên quang minh chính đại cưới các nàng.

Tuy bây giờ ở trên đảo tiên Bồng Lai, nhưng danh không chính ngôn không thuận.

Vì Thường Hi cứ nhất quyết muốn ở cùng Đế Phượng Thiên, Hi Hòa cũng không có cách nào, chỉ đành ở lại cùng.

Sau đó, Hi Hòa và Thường Hi quay về Thái Âm Tinh.

Chờ đợi Đế Phượng Thiên nghênh thú.

Sau khi Hi Hòa và Thường Hi đi, Đế Phượng Thiên nói với Ao Sương: “Ta đi Bàn Cổ Thần Điện một chuyến.” Nói rồi, Đế Phượng Thiên hóa thành một đạo cầu vồng bay đi. -------- Vài năm sau, Đế Phượng Thiên đến Bàn Cổ Thần Điện.

Bàn Cổ Thần Điện không còn ở vị trí ban đầu, vì Bất Chu Sơn sụp

đổ, đã phá hủy hoàn toàn những nơi đó.

Bàn Cổ Thần Điện đã dời đến một nơi cách vị trí cũ hàng tỷ dặm.

Ngày đó Bàn Cổ Thần Điện hóa thành Khai Thiên Phủ, sau khi tung ra một đòn đó, Bàn Cổ Thần Điện lại biến về hình dạng ban đầu.

Đại Vu Hình Thiên thấy Đế Phượng Thiên đến, ngây ngô sờ sờ cái đầu lớn của mình, nói: "Ta đi thông báo cho Tổ Vu." Nhanh chóng, Đế Giang biết Đế Phượng Thiên đến, đích thân ra nghênh đón.

Lần Vu Yêu đại chiến có thể giành được thắng lợi cuối cùng, phần lớn là nhờ sự giúp đỡ của Đế Phượng Thiên, điểm này Đế Giang trong lòng vô cùng rõ ràng.

Chỉ riêng sức chiến đấu cuối cùng của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã khiến Vu tộc phải rợn tóc gáy, nếu không có Đế Phượng Thiên hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cục diện chiến đấu tuyệt đối không phải như bây giờ.

Đế Giang vỗ lưng Đế Phượng Thiên, dẫn hắn vào Bàn Cổ Thần Điện.

Các Tổ Vu khác thấy Đế Phượng Thiên đến, cũng vô cùng hoan nghênh.

Lần Vu Yêu đại chiến trước, đã chết năm vị Tổ Vu, ba vị Đại Vu, tám mươi triệu Vu Tướng, Tiểu Vu, Vu Binh.

Đối với Vu tộc cũng là tổn thương gân cốt.

Nhưng, tiếp theo Vu tộc vẫn là bá chủ của trời đất Hồng Hoang.

Không có hai thiên địch Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, ai biết Vu tộc sau này sẽ mạnh đến mức nào.

"Ta đến đây lần này, là để thông báo với các vị Tổ Vu một tiếng, ta sắp nghênh thú Huyền Minh, ngoài ra còn có Nữ Oa Thánh Nhân, Hi

Hòa và Thường Hi hai vị tiên tử, ta cũng sẽ cưới cùng lúc." Đế Phượng Thiên trực tiếp nói rõ ý định.

Nghe lời này, chúng Vu tộc đều kinh ngạc không thôi.

Đế Phượng Thiên muốn nghênh thú Hi Hòa và Thường Hi các Tổ Vu đều biết.

Lần đó lên Thiên Đình cướp người, các Tổ Vu cũng đi cùng.

Nhưng muốn nghênh thú Nữ Oa là chuyện gì?

Thánh Nhân muốn lấy chồng?

Dù là Đế Giang, một Tổ Vu khá trầm ổn, cũng một mặt kinh ngạc hỏi: "Đạo hữu, ngươi nghiêm túc chứ?" Đế Phượng Thiên gật gật đầu, tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

Rồi lại quay đầu hỏi Huyền Minh: "Được không?" Huyền Minh vừa gặm thịt nướng, vừa tùy ý trả lời: "Ta sao cũng được." Đế Phượng Thiên: "....." Thật dễ nói chuyện!

Chương 137

Đế Giang ha ha cười lớn: "Chuyện tốt, quen là một chuyện, nhưng sính lễ đạo hữu nên cho thì vẫn phải cho!

Vu tộc chúng ta cũng cần thể diện." Đế Phượng Thiên cười nói: "Đại ca yên tâm, đảm bảo có đủ thể diện." Đế Giang vô cùng vui vẻ nói: "Tiếng đại ca này gọi làm ta tâm tình thoải mái." Đế Phượng Thiên đột nhiên nói: "Ta muốn đi xem mộ của mấy vị Tổ Vu và Đại Vu." Nghe vậy, các Tổ Vu thần sắc tối lại.

Họ không quên đi nỗi đau, mà chỉ giấu nỗi đau đi, những Tổ Vu còn sống phải dẫn dắt Vu tộc tiếp tục tồn tại.

Nhanh chóng, dưới sự dẫn dắt của Đế Giang, Đế Phượng Thiên đến một nơi phong thủy tuyệt hảo.

Mỗi ngôi mộ đều vô cùng lớn, đủ để đặt cả thiên quân vạn mã.

Nhục Thu, Chúc Dung, Thiên Ngô, Hấp Tư, Xa Bỉ Thi năm vị Tổ Vu.

Tướng Liễu, Cửu Phượng, Hậu Nghệ ba vị Đại Vu.

Những người này Đế Phượng Thiên đều đã gặp, và đều đối xử tốt với hắn.

Trong đó ấn tượng sâu sắc nhất là Chúc Dung.

Cái kẻ cùng Cộng Công tranh cãi xem ai làm huynh đệ của Đế Phượng Thiên trước, sau đó cãi nhau một hồi liền chạy ra ngoài Tam Thập Tam Thiên đánh một trận.

Không có gì thương cảm, dù sao Vu Yêu lượng kiếp không thể nào Vu tộc không chết người, những điều này Đế Phượng Thiên sớm đã chuẩn bị tâm lý.

Chỉ là, Đế Phượng Thiên cảm thấy nên đến xem một chút.

Những người này đều đối xử tốt với hắn, cũng coi hắn là minh hữu.

Đáng tiếc, lúc họ chết, Đế Phượng Thiên lại không thể ra tay, vì hắn cũng phải bảo vệ đệ tử Tiệt Giáo và lợi ích của lão đa.

Hắn không có gì áy náy, những điều này Đế Phượng Thiên sớm đã nói rõ, hắn sẽ không giúp Vu tộc xuất chiến.

Đế Phượng Thiên từ từ lấy ra linh tửu được ủ từ Nhân Sâm Quả và Hoàng Trung Lý từ trong không gian trữ vật.

Linh tửu vô cùng quý giá, liền bị Đế Phượng Thiên rưới trước mộ của năm vị Tổ Vu và ba vị Đại Vu.

"Biết các ngươi thích uống rượu, loại rượu ngon thế này cả Hồng Hoang cũng không tìm ra được, hôm nay tiện nghi cho các ngươi rồi..." Đế Phượng Thiên từ từ nói, đổ sạch rượu trong bình.

Nếu để Hậu Thổ thấy cảnh này, cũng không biết Hậu Thổ có đau lòng vì linh tửu không...

Đế Phượng Thiên nhanh chóng quay về đảo tiên Bồng Lai.

Sau đó, Tiệt Giáo chính thức công bố chuyện thiếu chủ Đế Phượng Thiên sẽ đồng thời nghênh thú Nữ Oa Thánh Nhân, Hi Hòa và Thường Hi tiên tử, Huyền Minh Tổ Vu.

Tin tức truyền ra.

Cả Hồng Hoang chấn động.

Vô số người đều cảm thấy mình bị ảo giác thính giác.

Chuyện Hi Hòa và Thường Hi tiên tử, Huyền Minh Tổ Vu đều dễ chấp nhận.

Nhưng nghênh thú Nữ Oa Thánh Nhân?

Điều này khiến người ta không thể tin nổi.

Cùng với việc Bất Chu Sơn sụp đổ, sau khi Nữ Oa vá trời lại thu hoạch được một lượng lớn tín ngưỡng.

Bây giờ danh tiếng của Nữ Oa ở Hồng Hoang rất cao, các loại thần tượng được dựng lên, vạn tộc quỳ bái.

Thánh Nhân lấy chồng!

Bốn chữ này vốn đã vô cùng chấn động.

Bởi vì trong mắt chúng sinh Hồng Hoang, Thánh Nhân là tồn tại cực kỳ đặc biệt và cao cao tại thượng, không thể nào làm chuyện nhàm chán như tìm đạo lữ.

Nhưng, Nữ Oa lại sắp lấy chồng, thực sự quá khoa trương, chúng sinh Hồng Hoang không thể tiêu hóa nổi tin tức này.

Các chủng tộc ở Hồng Hoang chỉ cần có chút thực lực, đều bắt đầu chuẩn bị lễ vật, chuẩn bị vào ngày đại hôn của Đế Phượng Thiên dâng lên một phần hậu lễ, để lại ấn tượng tốt với thiếu chủ Tiệt Giáo.

Công tác chuẩn bị cho ngày đại hôn được tiến hành.

Đế Phượng Thiên chọn lựa sính lễ, lần lượt gửi đến Thái Âm Tinh và Bàn Cổ Thần Điện.

Vô cùng hào phóng, có không ít tiên thiên linh bảo, hậu thiên linh bảo thì càng nhiều không đếm xuể.

Còn về phía Nữ Oa Thánh Nhân, có Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, liền không gửi sính lễ nữa.

Thời gian đại hôn đến gần, Thông Thiên Giáo Chủ cũng trở về đảo tiên Bồng Lai, chuẩn bị chủ trì hôn lễ.

Thánh Nhân đích thân chủ trì hôn lễ, chỉ riêng điểm này, cũng khiến vô số người đổ về đảo tiên Bồng Lai, ít nhất có thể tận mắt nhìn thấy Thánh Nhân.

Tuyệt đại bộ phận người ở Hồng Hoang, đều chưa từng thấy Thánh Nhân.

Sau khi Thánh Nhân thành thánh, liền ít khi đặt chân đến Hồng Hoang, đều ở trong đạo trường khai tịch ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Cuối cùng, trong sự mong đợi của vạn người, ngày đại hôn của thiếu chủ Tiệt Giáo Đế Phượng Thiên đã đến.

Ngày hôm đó, hơn một trăm vạn đệ tử Tiệt Giáo chỉnh tề đứng trên đảo tiên Bồng Lai, ngay cả đệ tử ký danh yếu nhất cũng có tu vi từ Thái Ất Huyền Tiên trở lên, từ trình độ đệ tử cũng có thể thấy được sự cường đại của Tiệt Giáo lúc này.

Ngày hôm đó, có hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long hoàng thất Long tộc thuần chính cấp bậc Đại La Kim Tiên trong vô số ánh mắt bay lên trời, lượn lờ trên bầu trời Tiệt Giáo.

Cả Hồng Hoang chấn động vô cùng.

Long tộc kia đã sớm suy tàn.

Truyền văn chỉ có Long Vương Ao Thương là một Đại La Kim Tiên.

Sao lại đột nhiên xuất hiện hai mươi bảy Đại La Kim Tiên?

Ao Thương cũng hoàn toàn ngơ ngác.

Lúc gửi đám rồng này đi rõ ràng là tu vi Kim Tiên viên mãn!

Hai vạn năm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long lại toàn bộ đều trở thành Đại La Kim Tiên?

Ao Thương còn chấn động hơn cả người ngoài!

Suýt chút nữa đã trợn lòi cả mắt rồng!

Điều càng làm chúng sinh Hồng Hoang câm nín hơn là, hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long cấp bậc Đại La Kim Tiên, lại chia thành ba đội, kéo những chiếc kiệu cưới cực kỳ xa hoa, dẫn theo ba đội ngũ, lần lượt bay về hướng Oa Hoàng Cung, Thái Âm Tinh, Bàn Cổ Thần Điện.

Hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long cấp bậc Đại La Kim Tiên lại chỉ để kéo kiệu cưới?

Cả Hồng Hoang hít một hơi khí lạnh!

Đó là đường đường Đại La Kim Tiên!

Lại chỉ để kéo kiệu cưới?

Cũng quá có thể diện đi?

Không hổ là hôn lễ của con trai Thánh Nhân!

Còn hoành tráng hơn cả hôn lễ của Yêu Đế năm xưa.

Chương 138

Đội ngũ đi theo nghênh thân cũng vô cùng xa hoa.

Chuẩn Thánh sơ kỳ Đa Bảo Đạo Nhân và Chuẩn Thánh sơ kỳ Kim Linh Thánh Mẫu lần lượt dẫn đội đi Oa Hoàng Cung và Thái Âm Tinh.

Đại La Kim Tiên đỉnh phong Vô Đương Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu đích thân dẫn đội đi Bàn Cổ Thần Điện.

Đi cùng còn có lục đại nội môn đệ tử, mấy vạn ngoại môn đệ tử, phân tán trong ba đội ngũ.

Toàn bộ đều là tu vi từ Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ trở lên.

Chất lượng đệ tử Tiệt Giáo thật cao!

Lại có thể từng người đều xuất sắc như vậy.

Giờ khắc này, nội tình của Tiệt Giáo bộc lộ không thể nghi ngờ, chấn động cả Hồng Hoang.

Đế Phượng Thiên cũng nhân ngày đại hôn, thể hiện nội tình của Tiệt Giáo cho cả Hồng Hoang xem.

Thực ra bản thân nội tình của Tiệt Giáo cũng không mạnh mẽ như vậy.

Nhưng sau một loạt cải cách của Đế Phượng Thiên, đã loại bỏ rất nhiều đệ tử có thiên phú không đạt tiêu chuẩn, tu hành không đủ nỗ lực, suốt ngày thích gây chuyện thị phi.

Vì tôn chỉ "hữu giáo vô loại" của Tiệt Giáo, nên cũng trà trộn vào các chủng tộc tạp nham.

Suốt ngày không chịu tu luyện, tối ngày mượn danh đệ tử giáo

phái Thánh Nhân ra ngoài gây chuyện thị phi.

Đối với loại người này, Đế Phượng Thiên không nói hai lời trực tiếp khai sát, giết đến máu chảy thành sông, giết đến không còn đệ tử nào dám mượn danh Tiệt Giáo gây chuyện mới thôi.

Cũng vì hành động này, mà danh tiếng Tiệt Giáo ở Hồng Hoang ngày càng tốt.

Đối với những đệ tử thiên phú tu vi không đủ, nỗ lực cũng không đủ, Đế Phượng Thiên tự nhiên không giết, chỉ trực tiếp trục xuất khỏi Tiệt Giáo, để làm gương!

Như vậy đối với những đệ tử Tiệt Giáo còn lại cũng sẽ có áp lực, sợ có một ngày sẽ bị trục xuất khỏi Tiệt Giáo, vì vậy cũng sẽ nỗ lực tu luyện gấp bội.

Sau khi nỗ lực tu luyện biểu hiện tốt, đạt tiêu chuẩn liền có thể tấn cấp.

Vì vậy, liền hình thành một vòng tuần hoàn lành mạnh hoàn chỉnh.

Đây cũng là nguyên nhân nội tình Tiệt Giáo ngày càng sâu dày.

Bây giờ Tiệt Giáo tuyển nhận đệ tử ngày càng nghiêm ngặt, nếu không sẽ không chỉ có quy mô trăm vạn, chỉ cần nới lỏng yêu cầu một chút, sớm đã có hàng tỷ đệ tử.

Nhưng số lượng không phải là thứ Đế Phượng Thiên muốn, Đế Phượng Thiên muốn là tinh binh cường tướng.

Nhìn xem Yêu tộc số lượng hàng tỷ, chẳng phải vẫn thua Vu tộc chưa đến một trăm triệu sao.

Tuy hữu giáo vô loại, nhưng tiền đề là phải có tư cách để ta dạy mới được.

Đương nhiên, đối với chủng tộc Tiệt Giáo vẫn không hạn chế,

vạn tộc Hồng Hoang chỉ cần đạt yêu cầu, đều có thể nhập Tiệt Giáo.

Nhanh chóng, trong ánh mắt của vạn người.

Ba đội ngũ nghênh thân lần lượt đến đích.

Trên Thái Âm Tinh, Hi Hòa và Thường Hi nhìn chín con Ngũ Trảo Kim Long cấp bậc Đại La Kim Tiên, lộ ra nụ cười, trong lòng ngọt ngào, từ từ bay vào kiệu cưới.

Trong Bàn Cổ Thần Điện, Huyền Minh nhìn chín con Ngũ Trảo Kim Long cấp bậc Đại La Kim Tiên, suýt chút nữa đã chảy nước miếng, nhìn chằm chằm vào chín con Ngũ Trảo Kim Long.

Trong lòng thầm nghĩ, đám Ngũ Trảo Kim Long huyết mạch thuần chính này nhất định rất ngon phải không?

Đại La Kim Tiên đó!

Ăn vào đại bổ a!

Chín con Ngũ Trảo Kim Long run lẩy bẩy, suýt chút nữa đã sợ đến mức kéo kiệu rống chạy mất.

Ánh mắt của vị Tổ Vu này thực sự quá kinh khủng!

Ngay sau đó, dưới sự chứng kiến của các Tổ Vu còn lại, Huyền Minh từ từ bước vào kiệu cưới.

Chín con Ngũ Trảo Kim Long run lẩy bẩy từ từ kéo kiệu cưới trở về đảo tiên Bồng Lai.

Tại Oa Hoàng Cung, Nữ Oa nhìn chín con Ngũ Trảo Kim Long phía trước, mặt không biểu cảm, từ từ bước vào kiệu cưới, Kim Ninh theo sau bên ngoài cửa kiệu.

Kim Ninh bây giờ đang trong trạng thái ngơ ngác.

Nữ Oa nương nương lại muốn gả cho Đế Phượng Thiên Thánh

tử?

Chín con Ngũ Trảo Kim Long nghĩ đến mình đang kéo một vị Thánh Nhân, càng thêm run lẩy bẩy trở về đảo tiên Bồng Lai...

Trong sự chú mục của vạn người, chín con rồng kéo kiệu từ ba hướng từ từ bay về đảo tiên Bồng Lai.

Lúc này, đảo tiên Bồng Lai rộng lớn đã đông nghịt người.

Tiệt Giáo vốn được xưng là Vạn Tiên Triều.

Bây giờ thiếu chủ Tiệt Giáo đại hôn, người được nghênh thú lại có cả Nữ Oa Thánh Nhân, Thông Thiên Thánh Nhân đích thân chủ trì hôn lễ.

Các Thánh Nhân khác cũng phải đến chứng kiến hôn lễ.

Một hôn lễ lớn như vậy, về cơ bản có thể thấy được toàn bộ Thánh Nhân trừ Đạo Tổ và Hậu Thổ.

Chuyện như vậy sao có thể bỏ lỡ, phải đến xem.

Đương nhiên, những người có thể đến đây, đều là nhân vật cấp đại lão trong vạn tộc, đi cùng mang theo một hai hậu bối hoặc đệ tử.

Nếu không đảo tiên Bồng Lai sao có thể chen chúc được nhiều người như vậy.

Những đại lão vạn tộc đó bao gồm: ví dụ như tộc trưởng Thạch Nhân tộc tu vi cũng đã đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ, thân thể thạch nhân vô cùng to lớn, dẫn theo một vị hậu bối đến.

Ví dụ như tộc trưởng Thiên Nghĩ tộc tu vi đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, tuy thân thể Thiên Nghĩ tộc không cao lớn như Thạch Nhân tộc, nhưng sức mạnh lại vô cùng cường đại, kiến vốn là chủng tộc có thể nâng vật nặng hơn trăm lần trọng lượng bản thân, Thiên Nghĩ tộc lại là thần linh trong tộc kiến.

Những đại lão tương tự như vậy nhiều không đếm xuể, mỗi một chủng tộc trong vạn tộc Hồng Hoang đều có những nhân vật kiệt xuất, tuy không chói lóa như Yêu tộc và Vu tộc trước đây, nhưng cũng có nội tình.

Lễ vật mừng cưới cũng chất thành núi.

Hơn vạn danh ký danh đệ tử phụ trách ghi lại danh sách lễ vật của mỗi chủng tộc.

Trấn Nguyên Tử của Ngũ Trang Quán đã lâu không xuất hiện cũng đến.

Đế Phượng Thiên có ơn cứu mạng với Trấn Nguyên Tử.

Đương nhiên, Trấn Nguyên Tử cũng dùng Nhân Sâm Quả thụ để trả nhân quả.

Nhưng, ơn cứu mạng lớn hơn trời, tự nhiên phải đến một chuyến.

Minh Hà Lão Tổ có thù với Đế Phượng Thiên lại cũng đến.

Ban đầu Minh Hà Lão Tổ không muốn đến.

Nhưng nghĩ rằng Đế Phượng Thiên chắc sẽ không dại dột gây sự vào ngày đại hôn của mình, liền quyết định đến xem náo nhiệt.

Lúc này, trên trời từ từ bay đến hai bóng người, là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Không ngờ Thánh Nhân Tây Phương Giáo lại đến trước.

Chương 139

Tuy các chủng tộc phương Đông không có thiện cảm với Tây Phương Giáo, nhưng dù sao người ta cũng là hai vị Thánh Nhân, liền lần lượt hành lễ, tỏ lòng tôn kính với Thánh Nhân.

Tây Phương Giáo nghèo nàn, là chuyện ai cũng biết.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mặt cũng đủ dày, không chuẩn bị lễ vật phong phú, chỉ lấy ra một vài món đồ chơi nhỏ miễn cưỡng phù hợp với thân phận Thánh Nhân.

Tuy trước đó Đế Phượng Thiên đại náo Tây Phương Giáo, giết đến Tây Phương máu chảy thành sông.

Nhưng trên danh nghĩa Thông Thiên Giáo Chủ vẫn là sư huynh của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, vì vậy về lý cũng phải đến.

Dù sao có thể không nể mặt Đế Phượng Thiên, cũng phải nể mặt Thông Thiên Giáo Chủ.

Tiếp đó, trên trời lại xuất hiện một bóng người, một thân linh bào hoa quý, khí độ bất phàm, tiên phong đạo cốt, vừa nhìn liền nhận ra là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lập tức lại có một bóng người xuất hiện, mặc áo vải bố, bình thường không có gì đặc biệt, lại là đại đệ tử của Đạo Tổ, Lão Tử Thánh Nhân.

Tất cả đệ tử và khách mời trên đảo tiên Bồng Lai đều hành lễ với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai vị Thánh Nhân.

Bốn vị Thánh Nhân tụ hội một nơi, nếu thêm cả Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa, thì chính là Lục Thánh tề tụ.

Cảnh tượng hoành tráng như vậy quả thực vô cùng hiếm thấy.

Lần trước là thời kỳ nghe đạo ở Tử Tiêu Cung.

Tất cả khách mời đều lộ vẻ kích động, hôm nay lại có may mắn được tận mắt chứng kiến dung nhan của các Thánh.

Chuẩn Đề thấy ở đây có nhiều chủng tộc thiên phú xuất sắc như vậy, vô cùng khó khăn kiềm chế lại pháp thuật độ hóa "cùng Tây Phương hữu duyên".

Sợ Đế Phượng Thiên vạn nhất nổi điên, sau khi hôn lễ kết thúc lại đánh sang Tây Phương.

Bây giờ Nữ Oa gả đi rồi, Tiệt Giáo có hai Thánh Nhân, Tây Phương Giáo càng hoàn toàn không thể trêu vào!

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đối mắt nhìn nhau, đều thấy được một tia lo lắng trong mắt đối phương.

Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên sư đệ vốn phi Tứ Thánh bất khả phá.

Bây giờ thêm vào Nữ Oa Thánh Nhân một chiến lực đỉnh cấp, ngày sau Tiệt Giáo chỉ sợ thế lực sẽ ngày càng lớn, sẽ hoàn toàn áp chế Nhân Giáo và Xiển Giáo.

Giờ khắc này, không cần lời nói.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn quyết định liên hợp.

Tây Phương có Nhị Thánh, bây giờ Tiệt Giáo cũng có Nhị Thánh, phải liên hợp, hình thành thế lực ba bên, nếu không sẽ hoàn toàn mất cân bằng, dễ bị từng người đánh phá.

Kể từ sau chuyện Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, Thông Thiên Giáo Chủ cùng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn liền không còn qua lại.

Mối quan hệ dần dần xấu đi.

Đương nhiên, dù vậy, lần đại hôn này Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn phải đến.

Dù sao cả Hồng Hoang đều biết Tam Thanh là một nhà, bây giờ tuy quan hệ căng thẳng, nhưng chưa đến mức hoàn toàn đối địch, một số lễ nghi tự nhiên phải có.

"Mau nhìn, cửu long lạp kiệu!" "Kia là kiệu bay từ hướng Oa Hoàng Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên, bên trong chắc là Nữ Oa Thánh Nhân?" "Nhìn Thánh Nhân lấy chồng, ta bây giờ vẫn trong trạng thái hoàn toàn không thể hiểu nổi." "Huyền Minh Tổ Vu và Hi Hòa, Thường Hi tiên tử cũng đến." "Bây giờ Vu tộc đã thắng trong đại chiến, Huyền Minh Tổ Vu cũng không thể xem thường!" "Tiệt Giáo Thánh tử thực là tấm gương của chúng ta, có thể đồng thời cưới nhiều tiên tử đỉnh cấp Hồng Hoang như vậy?" "Đợi ngươi thành thánh nhị đại rồi hẵng ngưỡng mộ!" "Ai, tại sao ta không có một ông bố Thánh Nhân nhỉ?" "Ta cũng muốn gả cho Đế Phượng Thiên thiếu chủ!" "....." Cùng với kiệu cưới từ ba hướng khác nhau đồng thời đến, hai mươi bảy con kim long cũng phát ra tiếng gầm gào chúc mừng.

Đây là Đế Phượng Thiên đặc biệt dặn dò, lúc đón người về nhất định phải gào lớn cho lão tử, phải có khí thế!

Vì vậy, hai mươi bảy con kim long tỏa ra uy áp Đại La Kim Tiên, điên cuồng gầm thét, như đang bắn pháo hoa ăn mừng.

Tất cả đệ tử Tiệt Giáo cũng lần lượt quỳ xuống.

Nhìn hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long cấp Đại La Kim Tiên gào thét loạn xạ.

Các đại lão lại lần lượt ngưỡng mộ.

Quá có thể diện!

Cuối cùng, trong sự mong đợi của vạn người, ba chiếc kiệu cưới từ từ hạ xuống.

Người bước ra đầu tiên, là Thường Hi và Hi Hòa tiên tử, khí chất dịu dàng như nước, khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết, khiến người ta hoàn toàn không thể soi ra bất kỳ khuyết điểm nào.

Hi Hòa và Thường Hi trên mặt nở nụ cười nhẹ, trông tâm tình rất tốt.

Sau đó, Huyền Minh Tổ Vu mặc linh bào màu đỏ thẫm từ từ bước ra khỏi kiệu cưới.

Do Vu tộc ngày thường không quá chú trọng ăn mặc, cũng không chú ý hình tượng, đương nhiên là trừ Hậu Thổ ra.

Chúng sinh Hồng Hoang đối với vẻ đẹp của Huyền Minh vẫn không có ấn tượng.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều ngây người, Huyền Minh bước ra từ trong kiệu đầu đội Tử Kim Tiên Thiên Linh Quan, đeo Bích Lục Tiên Thiên Linh Châu, trang điểm tinh xảo, mày mắt như tranh vẽ, như một tiên tử bước ra từ trong tranh.

Hình thành một sự tương phản rõ rệt với cô gái loli bạo lực thích đánh nhau ngày thường.

Hóa ra, Huyền Minh Tổ Vu lại xinh đẹp như vậy?

Sao trước đây không phát hiện?

Huyền Minh tò mò nhìn xung quanh, phát hiện người thật đông!

Tùy tiện nhìn mấy cái liền thu hồi ánh mắt, thầm nghĩ mau kết thúc cái quy trình phiền phức này, đi tìm xem có gì ngon không.

Trong lúc tất cả mọi người nín thở chờ đợi, Nữ Oa Thánh Nhân cuối cùng cũng từ từ bước ra khỏi kiệu cưới...

Trong lúc tất cả mọi người nín thở chờ đợi, Nữ Oa Thánh Nhân cuối cùng cũng từ từ bước ra khỏi kiệu cưới.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả ánh mắt đều tập trung vào người Nữ Oa Thánh Nhân.

Hầu hết các chủng tộc có mặt, đều chưa từng thấy Nữ Oa Thánh Nhân.

Trang phục của Nữ Oa Thánh Nhân thực ra không khác gì ngày thường, chỉ là hôm nay trang điểm tinh xảo hơn, càng làm nổi bật lên dung nhan tuyệt thế không thể miêu tả.

Sắc mặt Nữ Oa Thánh Nhân vô cùng bình thản, mang theo khí chất cao cao tại thượng vốn có, dường như chỉ cần nhìn một cái cũng là một sự xúc phạm đối với nàng.

Rất nhiều chủng tộc âm thầm cúi đầu, không dám nhìn Nữ Oa Thánh Nhân nữa.

Nữ Oa Thánh Nhân dường như không nhìn bất kỳ ai, mắt không liếc ngang, bước những bước nhẹ nhàng từ từ tiến về phía trước.

Như một mặt trời di động, ánh sáng chói lòa, lại làm đau mắt người.

Cuối cùng, Thông Thiên Thánh Nhân xuất hiện.

Nhìn đảo tiên Bồng Lai đông nghịt người, và bốn nàng con dâu tuyệt thế mỹ diễm, Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng sớm đã cười nở hoa, trên mặt cũng hiếm khi lộ ra một tia cười.

“Chư vị đã nể mặt đến đảo tiên Bồng Lai, chứng kiến đại hôn của con ta, vô cùng cảm kích, sau khi hôn lễ kết thúc, bần tọa sẽ giảng đạo ngàn năm, ai muốn ở lại đều có thể ở lại nghe đạo.” Thông Thiên Giáo Chủ thường không nói lời thừa, vừa mở miệng đã vào trọng điểm.

“Ồ” một lời nói khuấy động ngàn con sóng.

Không ngờ lại có chuyện tốt như vậy.

Phải biết rằng kể từ khi Đạo Tổ truyền đạo ở Tử Tiêu Cung, Lục Thánh sau khi thành thánh truyền đạo kết thúc, những người không phải đệ tử giáo phái Thánh Nhân liền không còn cơ hội lắng nghe Thánh Nhân truyền đạo.

Không ngờ đến chứng kiến đại hôn, lại nhận được bất ngờ như vậy, sao có thể không kích động.

Trừ Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bốn vị Thánh Nhân, tất cả các chủng tộc đều vô cùng kích động.

Lúc này, Đế Phượng Thiên, nhân vật chính của ngày hôm nay, cuối cùng cũng xuất hiện.

Chương 140

Đế Phượng Thiên vốn đã vô cùng anh tuấn và cao quý, bây giờ sau khi trang điểm cẩn thận càng thêm tỏa sáng vạn trượng, quả thực đẹp trai nổ tung trời đất!

Khiến nhiều nữ tính có mặt không khỏi ngây người, trong lòng dâng lên một chút chua xót vì sao tân nương không phải là mình.

Đế Phượng Thiên từ từ đi đến trước mặt bốn vị tân nương.

Cùng nhau đi đến trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, từ từ hành một đại lễ với Thông Thiên Giáo Chủ.

Hi Hòa và Thường Hi từ từ bước ra, cung kính dâng một chén linh trà nói: "Xin đa đa dùng trà." Thông Thiên Giáo Chủ từ từ gật đầu hài lòng nhận trà nhấp một ngụm.

Sau đó Huyền Minh từ từ tiến lên, cung kính dâng một chén linh trà nói: "Đa đa xin dùng trà." Thông Thiên Giáo Chủ nhận lấy, nhấp một ngụm, cười gật đầu.

Cuối cùng, đến lượt Nữ Oa Thánh Nhân.

Nàng từ từ tiến lên, có chút do dự cầm lấy linh trà.

Nhìn Thông Thiên sư huynh mặt đầy rối rắm.

Thông Thiên Giáo Chủ đương nhiên biết Nữ Oa đang nghĩ gì, sắp không nhịn được cười ra tiếng.

Nín nửa ngày, Nữ Oa thật sự không nói ra được chữ "đa", kỳ lạ thật!

Thái độ của Nữ Oa cũng vô cùng cung kính nói: "...Trà." Nữ Oa trực tiếp lược bỏ xưng hô.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng không hề để ý, bưng linh trà uống hết.

Tiểu tiết này cũng bị mọi người nhìn thấy, muốn cười nhưng cũng không dám cười.

Đối với việc Nữ Oa không thể gọi ra miệng, mọi người cũng có thể hiểu.

Dù sao vốn dĩ mọi người đều là Thánh Nhân cùng đẳng cấp, bây giờ thì hay rồi, đột nhiên phải đổi miệng gọi một Thánh Nhân khác là "đa".

Thật sự có chút không thích ứng được!

Đế Phượng Thiên cũng cung kính tiến lên dâng trà.

Sau đó lại trải qua một loạt quy trình khá rườm rà, hôn lễ cuối cùng cũng kết thúc.

Nhưng yến tiệc mới vừa bắt đầu, Đế Phượng Thiên phải đi mời rượu.

Nữ Oa Thánh Nhân không thích tiết mục mời rượu, trực tiếp đến Tiêu Dao Cung một mình tĩnh tâm.

Hi Hòa và Thường Hi cũng không thích nơi đông người, vì vậy cũng trở về Tiêu Dao Cung ở cùng Nữ Oa.

Ba người nhìn nhau không nói gì.

Hi Hòa và Thường Hi muốn nói chuyện với Nữ Oa, nhưng nghĩ đối phương dù sao cũng là Thánh Nhân, cũng không thân quen, nhất thời cũng không biết mở miệng thế nào.

Nữ Oa thì có chút tâm không yên, cảm giác lấy chồng làm cho suy nghĩ của nàng vô cùng phức tạp.

Nhưng nàng cũng có thể cảm giác được nhân quả nghiệp lực

trước đây với Đế Phượng Thiên đều đã được thanh trừ, áp lực vô hình nào đó đã biến mất.

Thường Hi có chút tò mò nhìn Nữ Oa, Kim Ninh đứng bên cạnh Nữ Oa rót cho nàng một chén rượu Hoàng Trung Lý.

Nữ Oa khẽ nhấp một ngụm, ánh mắt sáng lên, ngon vậy?

Nữ Oa tò mò hỏi: "Rượu gì đây?" Hi Hòa cười nói: "Là rượu được ủ từ Hoàng Trung Lý." Nữ Oa phản ứng cũng không khác Hậu Thổ là mấy, có chút câm nín nói: "Đứa con phá của." Sau đó, lập tức uống liên tiếp mấy chén, quả thực rất ngon.

Ao Sương được Đế Phượng Thiên gọi về hầu hạ mấy vị nữ chủ nhân, vì vậy nhanh chóng mang linh quả hái được ngày thường và thịt rồng nướng vừa nướng xong lên.

Nữ Oa là một Thánh Nhân không có ham muốn ăn uống.

Ngày thường không bao giờ ăn gì, linh tửu cũng mấy nguyên hội chưa uống.

Nhưng nhìn Hi Hòa và Thường Hi ăn vui vẻ, Nữ Oa cũng có chút động lòng.

Thường Hi từ từ đưa một chiếc đùi rồng nướng qua, cười hỏi: "Ăn không?

Nữ Oa tỷ tỷ." Nữ Oa nghiêm túc lắc đầu, tiếp tục uống linh tửu.

Ta đường đường Thánh Nhân sao có thể làm chuyện nhàm chán như gặm đùi rồng?

Kiên quyết từ chối!

Với lại, ai là tỷ tỷ của ngươi?

Ta không quen!

Thấy Nữ Oa không ăn, Thường Hi đặt đùi rồng trước mặt gặm, một vẻ mặt hưởng thụ.

Nữ Oa thầm nghĩ hai người này dù sao cũng là Chuẩn Thánh, sao lại thích ăn như vậy?

Ừm, nhưng ngửi quả thực rất thơm!

Nhìn Hi Hòa và Thường Hi ăn ngon lành, Nữ Oa bỗng nhiên có chút phiền lòng, liền âm thầm đi sang phòng khác.

Bên ngoài Đế Phượng Thiên đang dẫn Huyền Minh đi mời rượu.

Đế Phượng Thiên không uống, đều là Huyền Minh uống.

Huyền Minh cảm thấy rượu của đảo tiên Bồng Lai rất ngon, vốn không tình nguyện làm chuyện nhàm chán như vậy, sau đó liền uống say sưa.

Nhanh chóng, một hôn lễ Thánh tử hoành tráng kết thúc viên mãn, ở giữa không hề xuất hiện tình tiết cẩu huyết nào, cũng không có tình huống gây rối tại hiện trường đại hôn.

Dù sao Hồng Hoang tạm thời không ai có gan đó, gây sự trên địa bàn của Thông Thiên Giáo Chủ.

Đế Phượng Thiên và Trấn Nguyên Tử đơn giản trò chuyện mấy câu, tỏ ý có rảnh sẽ đến Ngũ Trang Quán làm khách.

Khi Đế Phượng Thiên gặp Minh Hà Lão Tổ, hiếm khi lần này không mở miệng phun, nghĩ đến lần trước đại náo Tây Phương Giáo, Minh Hà Lão Tổ cũng có công trợ giúp, hôm nay lại là đại hôn, liền không gọi ra ngoại hiệu "Minh Hà lão cẩu", đơn giản uống một ly.

Đại hôn kéo dài trọn vẹn trăm năm, sau đó Thông Thiên Giáo Chủ như đã hẹn giảng đạo, mọi người phấn khích không thôi.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bốn vị Thánh Nhân

thì rời đi trước.

Hi Hòa và Thường Hi cũng đi nghe đạo, Nữ Oa tự nhiên không đi.

Đế Phượng Thiên trở về Tiêu Dao Cung, tìm Nữ Oa, nhìn dung nhan khuynh thành của Nữ Oa, thầm nghĩ cuối cùng cũng đã thu phục được vị Thánh Nhân khó chơi này.

Tra nam cuối cùng cũng được như ý nguyện.

Vị Nhân tộc Thánh Mẫu, nữ Thánh Nhân kín tiếng nhất trong Lục Thánh, cuối cùng cũng đã có được.

Nữ Oa thấy Đế Phượng Thiên nhìn mình, nhàn nhạt dời ánh mắt đi, sự thay đổi thân phận đột ngột, khiến Nữ Oa không biết nên nói gì.

Đế Phượng Thiên cười hỏi: "Cô cô, à không, nương tử hôm nay đặc biệt xinh đẹp." Nữ Oa nhàn nhạt hỏi: "Không đi nghe đa đa truyền đạo sao?" Đế Phượng Thiên tùy ý nắm lấy tay Nữ Oa, nói: "Tay nương tử vẫn mềm mại như một nguyên hội trước." Nữ Oa đột nhiên biểu cảm hơi lạnh nói: "Lúc đó ngươi cố ý phải không?" Đó là chỉ cửu chi trước, lần Hồng Vân tự bạo, ngày đầu tiên Nữ Oa bị Đế Phượng Thiên nắm tay.

Đến bây giờ Nữ Oa vẫn nhớ như in.

Đế Phượng Thiên chớp chớp mắt, như nhìn một đứa thiểu năng nhìn Nữ Oa, thành thật nói: "Không cố ý thì làm sao được như vậy?" Nữ Oa lạnh lùng hừ nói: "Vô sỉ, lúc đó chúng ta mới gặp nhau lần đầu." Đế Phượng Thiên nhún nhún vai nói: "Thì bây giờ chẳng phải nàng đã gả cho ta rồi sao?

Ta chỉ nắm tay sớm một chút thôi?" Nữ Oa im lặng rút tay về, lười để ý đến tên tra nam không biết xấu hổ này.

Đế Phượng Thiên cũng không để ý, người đã gả cho mình rồi, không vội nhất thời, nói: "Chuyện Phục Hy, ta sẽ sớm tìm Hậu Thổ

giải quyết.” Nữ Oa gật gật đầu, Đế Phượng Thiên làm việc nàng yên tâm, vì vậy không cần đích thân đến Lục Đạo Luân Hồi.

Đế Phượng Thiên nói: “Ta biết nàng đã quen ở một mình, từ từ sẽ quen với nơi này.” Nói rồi, Đế Phượng Thiên rời khỏi phòng Nữ Oa, không nói thêm gì nữa.

Chương 141

Nữ Oa vốn tưởng Đế Phượng Thiên sẽ nhân cơ hội này, trêu ghẹo nàng một phen.

Không ngờ nói được hai câu liền đi.

Trong lòng lại hơi cảm kích Đế Phượng Thiên cho nàng một chút thời gian chuyển biến thân phận.

Theo lý, đã gả đi, tự nhiên liền có thể hành sự nam nữ, Nữ Oa bây giờ chắc chắn không thể chấp nhận được, vẫn đang suy nghĩ làm thế nào để từ chối Đế Phượng Thiên, mà lại không làm căng thẳng.

Không ngờ Đế Phượng Thiên lại quân tử không làm khó nàng.

Tên tra nam này lại có một chút nhân tính à?

Nữ Oa tự giễu một tiếng, nhanh chóng tiến vào trạng thái bế quan.

Đế Phượng Thiên thực ra rất tò mò thực lực của nương tử Nữ Oa rốt cuộc thế nào, vì hắn chưa từng thấy nàng ra tay.

Nhanh chóng, Đế Phượng Thiên cũng đến nơi bế quan, chuẩn bị bắt đầu bế quan.

Bây giờ đang ở trong một thời kỳ khá bình ổn.

Vu Yêu đại kiếp vừa qua, Phong Thần đại kiếp chưa đến.

Việc tấn cấp của Đế Phượng Thiên cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Vì vậy hệ thống cũng đã lâu không mở ra lựa chọn, không thể lấy được Đại Đạo Quả Thực.

Đế Phượng Thiên mang theo mấy hũ rượu Hoàng Trung Lý vào, bắt đầu bế quan tham ngộ Ám Chi Đại Đạo.

Lần này Đế Phượng Thiên tiến hành một lần bế quan rất lâu, suốt một nguyên hội, đều đang tham ngộ Ám Chi Đại Đạo.

Một nguyên hội sau, giọng nói của hệ thống lại đột ngột vang lên.

"Kiểm tra thấy túc chủ đã bế quan một nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Ngũ Sắc Thần Quang thần thông." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)." Đế Phượng Thiên có chút vui mừng, không ngờ bế quan lâu như vậy cũng có thể kích hoạt lựa chọn của hệ thống.

Xem ra đời này vô duyên với Ngũ Sắc Thần Quang rồi, đã xuất hiện ít nhất năm lần, nhưng một lần cũng chưa chọn.

Đế Phượng Thiên lựa chọn Đại Đạo Quả Thực, bây giờ Đại Đạo Quả Thực liên quan đến cảnh giới của Đế Phượng Thiên cũng như cuối cùng có thể đạt đến chứng đắc Đại Đạo hay không.

Đây là thứ quan trọng nhất đối với Đế Phượng Thiên ở giai đoạn hiện tại.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!" Bảng cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Chuẩn Thánh trung kỳ.

Đại Đạo: Ám Chi Đại Đạo (xâm hắc), Trận Chi Đại Đạo (nhập môn).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Tiên Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong thập đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Đại Đạo Quả Thực (x1).

Khác: Tam Quang Thần Thủy (một vạn giọt), Huyền Thiên Trọng Thủy (một vạn giọt), Cực Phẩm Đại La Đan (x1), Cực Phẩm Tăng Phúc Đan (x1).

Liếc qua bảng cá nhân một chút, Đế Phượng Thiên ăn Đại Đạo Quả Thực, bắt đầu tiếp tục đột phá giai đoạn thứ tư của Ám Chi Đại Đạo.

Một nghìn năm sau, hiệu quả của Đại Đạo Quả Thực hoàn toàn biến mất, Đế Phượng Thiên từ từ mở mắt, cả người khí chất sâu thẳm như nước.

Chỉ còn một chút nữa.

Đế Phượng Thiên vẫn không đột phá thành công giai đoạn thứ tư.

Nhưng nếu có thêm một quả Đại Đạo Quả Thực, nhất định có thể thành công đột phá giai đoạn thứ tư, và thuận lợi tấn cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Vẫn bế quan hơn một nguyên hội, Đế Phượng Thiên quyết định xuất quan, bế quan mãi không phải là phong cách của hắn. -------- Đế Phượng Thiên đã bế quan hơn một nguyên hội.

Vu tộc phát triển vô cùng mạnh mẽ.

Một chủng tộc mất đi thiên địch đáng sợ đến mức nào?

Ngay cả trên Trái Đất nơi chuỗi sinh vật bị đứt gãy, cũng sẽ chịu các loại tai hại.

Trải qua một nguyên hội phát triển, bây giờ số lượng Vu tộc đã đột phá đỉnh phong, số lượng Vu tộc đã vượt quá một trăm triệu.

Bây giờ số lượng Yêu tộc ở Hồng Hoang vẫn còn nhiều, nhưng đa số đều ẩn thế không ra, vì bây giờ Yêu tộc vẫn hoàn toàn trở thành thức ăn của Vu tộc, mất đi sự che chở của Thiên Đình Yêu tộc, Yêu tộc Hồng Hoang căn bản không thể chống lại Vu tộc cường đại.

Các chủng tộc khác tự nhiên cũng tránh xa Vu tộc, đâu dám cùng Vu tộc kêu gào.

Nhưng, Vu tộc cũng nhanh chóng có một vấn đề nghiêm trọng.

Đó là Vu tộc trong một nguyên hội qua phát triển quá nhanh, xung quanh hàng tỷ dặm hoàn toàn không tìm được thức ăn, Yêu tộc từng người cũng đều trốn đi.

Bá chủ Hồng Hoang Vu tộc, bây giờ bắt đầu lo lắng vì thức ăn.

Nếu là một chủng tộc không đến trăm triệu, số lượng cũng không khoa trương, nhưng Vu tộc từng người đều quá ăn được cũng quá thích ăn, chủng tộc thiện chiến đa số đều có một đặc điểm khác là ăn khỏe!

Vấn đề thức ăn làm cho Đế Giang, Cú Mang, Cộng Công, Cường Lương, Trọc Cửu Âm lo lắng không thôi, vì vậy năm vị Tổ Vu tụ lại một chỗ thương lượng đối sách.

Trải qua một nguyên hội, thực lực của các Tổ Vu cũng đã có sự nâng cao lần nữa.

Đế Giang vẫn kẹt ở Chuẩn Thánh viên mãn không động đậy được,

vì vậy cũng có thể thấy Chuẩn Thánh viên mãn đến Chuẩn Thánh đỉnh phong thực sự là một rào cản khổng lồ, khó vượt qua.

Cú Mang Tổ Vu cũng đã đến Chuẩn Thánh viên mãn.

Cộng Công, Cường Lương, Trọc Cửu Âm ba vị Tổ Vu toàn bộ đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng sắp đến Chuẩn Thánh viên mãn.

Đế Giang nhìn bốn vị Tổ Vu, có chút đau đầu mở miệng nói: "Mọi người, vấn đề thức ăn phải giải quyết..." Đế Giang nhìn bốn vị Tổ Vu, có chút đau đầu nói: "Các vị, vấn đề thức ăn đã giải quyết xong chưa?" Bốn vị Tổ Vu nhìn nhau, làm sao họ biết vấn đề này phải giải quyết thế nào.

Bảo đánh nhau thì được, chứ bảo động não thì đúng là đòi mạng!

Cú Mang thăm dò hỏi: "Hay là chúng ta lại chuyển nhà?" Đế Giang lắc đầu: "Như vậy không giải quyết được vấn đề gốc rễ.

Chuyển nhà xong, thực vật ở khu vực đó chẳng mấy chốc lại bị ăn sạch, rồi chúng ta lại phải chuyển nhà tiếp.

Miệng ăn của một trăm triệu tộc nhân không dễ dàng lấp đầy như vậy." Cộng Công gãi đầu nói: "Dưới biển có không ít thức ăn, chúng ta có thể nhắm mục tiêu xuống biển được không?" Đế Giang lại lắc đầu: "Không được, trong biển chủ yếu là địa bàn của Long tộc.

Long tộc được muội phu che chở, không thể làm như vậy." Người được gọi là "muội phu" đương nhiên là Đế Phượng Thiên.

Cường Lương bất lực nói: "Đừng nhìn ta, ta không có cách nào." Trọc Cửu Âm nói: "Ta lại có một cách, hay là do Tổ Vu dẫn đội, phân tán tộc nhân ra các nơi.

Như vậy có thể giảm bớt phần lớn vấn đề thiếu hụt thức ăn." Bốn vị Tổ Vu còn lại mắt sáng lên, cảm thấy đây quả là một ý hay.

Đế Giang là người nóng tính, thấy khả thi liền quyết ngay: "Bốn vị, mỗi người dẫn hai mươi triệu tộc nhân đi tìm địa bàn mới.

Phải phân tán ra, đừng ở quá gần nhau." Hiện giờ Vu tộc chỉ có năm vị Tổ Vu và một vị Đại vu trấn giữ.

Chương 142

Huyền Minh đang ở đảo tiên Bồng Lai, Đại vu Hình Thiên thì bị phái đến Lục Đạo Luân Hồi, chỉ còn Xi Vưu ở trong thần điện Bàn Cổ.

Do Đại vu Hậu Nghệ đã chết, mà Hậu Thổ trông coi Lục Đạo Luân Hồi cần người, nên Hình Thiên bị phái đi.

Cái tên ngốc đó suốt ngày chỉ biết đánh nhau, chẳng làm được việc gì nghiêm túc.

Bảo hắn làm việc, hắn chỉ gãi đầu ngơ ngác, ra vẻ không hiểu gì, suýt nữa làm Hậu Thổ Thánh nhân tức chết.

Bốn vị Tổ Vu lập tức gật đầu nhận lệnh, mỗi người dẫn tộc nhân đi tìm lãnh địa mới.

Ngoài Đế Giang trấn thủ thần điện Bàn Cổ, Cú Mang, Cộng Công, Cường Lương, Trọc Cửu Âm mỗi người dẫn hai mươi triệu tộc nhân đi về các hướng khác nhau để thiết lập lãnh địa mới.

Vu tộc chọn địa bàn, chẳng bao giờ quan tâm nơi đó có bị chủng tộc khác chiếm giữ hay không, chỉ cần Vu tộc thấy tốt là trực tiếp chiếm lấy.

Bất kể chủng tộc nào cũng không dám đối đầu trực diện với Vu tộc.

Cộng Công cuối cùng đã cắm rễ tại một phúc địa.

Tại sao lại là phúc địa?

Bởi vì nơi này không xa núi Côn Luân, là một vùng đất vô chủ.

Còn tại sao lại là đất vô chủ, là vì nơi này gần địa bàn của Xiển

Giáo, có chủng tộc nào dám xây dựng địa bàn gần giáo phái của Thánh nhân chứ?

Ừm, Vu tộc dám!

Cú Mang thì chọn một vị trí gần phía Tây để lập địa bàn.

Nơi đó lại khá gần với Tây Phương Giáo.

Cường Lương và Trọc Cửu Âm cũng lần lượt tìm được địa bàn, thành lập bộ lạc.

Cứ như vậy, Vu tộc đã thành công phân chia, phân tán khắp nơi trên Hồng Hoang.

Sau đó, bộ lạc Cú Mang, bộ lạc Cộng Công, bộ lạc Cường Lương, bộ lạc Trọc Cửu Âm lần lượt ra đời.

Nhưng các Tổ Vu sau khi bộ lạc ổn định thì đều trở về thần điện Bàn Cổ, bởi vì sát khí trong thần điện Bàn Cổ là nồng đậm nhất, Tổ Vu tu luyện ở đó mới nhanh nhất.

Xi Vưu giúp Cộng Công trấn thủ bộ lạc Cộng Công, ba bộ lạc còn lại do các Vu tướng mạnh nhất trấn thủ.

Sau đó, các sinh linh xung quanh vị trí của bốn bộ lạc Vu tộc đã gặp đại nạn.

Ví dụ như bộ lạc Cộng Công bắt đầu điên cuồng săn giết các chủng tộc và hung thú xung quanh bộ lạc.

Núi Côn Luân là đạo trường của Tam Thanh trước khi thành Thánh, sau khi tách ra thì được để lại cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bản thân Nguyên Thủy Thiên Tôn thường ở Ngọc Hư Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên, nhưng đạo thống của Xiển Giáo vẫn ở trên núi Côn Luân.

Bộ lạc Cộng Công tọa lạc bên ngoài núi Côn Luân, vì vậy những

linh thú được nuôi dưỡng trên núi Côn Luân cũng thường xuyên bị Vu tộc săn giết.

Chẳng bao lâu, Phó giáo chủ Xiển Giáo là Nhiên Đăng đạo nhân đã nhận được tin tức.

Nhiên Đăng đạo nhân này là do cỗ quan tài đầu tiên giữa trời đất hóa hình, sở hữu pháp bảo cộng sinh là Linh Cữu Đăng.

Linh Cữu Đăng cùng với Bảo Liên Đăng, Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, Bát Cảnh Cung Đăng được xưng là Tứ Đại Linh Đăng Khai Thiên.

Bảo Liên Đăng đứng đầu Tứ Đại Linh Đăng, ngọn lửa bên trong là "Thất Bảo Diệu Hỏa" bảy màu, khi thôi động có thần lực chấn động trời đất, xoay chuyển càn khôn, thuộc sở hữu của Nữ Oa.

Ngọc Hư Lưu Ly Đăng là Thiên Đăng trong Tam Đăng Thiên Địa Nhân, ngọn lửa bên trong là "Tẩy Nghiệp Kim Hỏa", còn gọi là "Vạn Linh Cổ Dịch", ngọn lửa này có khả năng dò xét vạn linh, thuộc sở hữu của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bát Cảnh Cung Đăng là Địa Đăng trong Tam Đăng Thiên Địa Nhân, ngọn lửa bên trong là "Phần Thiên Tử Hỏa", có khả năng đốt trời nấu biển, thuộc sở hữu của Lão Tử Thánh nhân.

Linh Cữu Đăng là Nhân Đăng trong Tam Đăng Thiên Địa Nhân, ngọn lửa bên trong là "U Minh Quỷ Hỏa" màu xám, ngọn lửa này thông thẳng đến U Minh, có khả năng hiển hiện cảnh tượng cả đời của người đã khuất, uy lực cũng không tầm thường, thuộc sở hữu của Nhiên Đăng.

Ngoài Linh Cữu Đăng, Nhiên Đăng còn có một Tiên thiên linh bảo tên là Càn Khôn Xích.

Càn Khôn Xích này vốn thuộc sở hữu của Càn Khôn lão tổ, người giỏi về Thôn phệ đại đạo, trong trận chiến Đạo Ma, Càn Khôn lão tổ

chết trong Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu, sau đó Càn Khôn Xích rơi vào tay Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng đạo nhân cũng là một trong ba ngàn khách hồng trần ở Tử Tiêu Cung năm xưa, tư lịch rất cao.

Hiện nay với tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ cùng hai pháp bảo mạnh mẽ, hắn cũng là một cao thủ hàng đầu ở Hồng Hoang.

Nhiên Đăng thấy cảnh gà bay chó sủa bên ngoài núi Côn Luân, một phúc địa tiên gia vốn tốt đẹp, bây giờ lại sát khí ngút trời, hỗn loạn bừa bãi, liền tức giận không chịu nổi.

Do Vu tộc chém giết bừa bãi, dẫn đến sát khí lan tràn, săn giết quá nhiều sinh linh, khiến sát khí không ngừng ngưng tụ trên bầu trời địa giới núi Côn Luân.

Vu tộc tự nhiên không để ý đến sát khí, bởi họ chính là hấp thu sát khí để tu luyện nhục thân.

Cứ tiếp diễn như vậy, e rằng phong thủy địa mạch của núi Côn Luân cũng sẽ bị ảnh hưởng, làm sao Nhiên Đăng có thể nhẫn nhịn được.

"Lũ Vu tộc đáng chết, thật quá quắt!" Nhiên Đăng đại nộ.

Do Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử đang bế quan, Quảng Thành Tử cũng đang ở Ngọc Hư Cung hầu hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa về, Nhiên Đăng liền lệnh cho mười một vị trong Thập Nhị Kim Tiên đi giao thiệp với Vu tộc.

Thế là, Xích Tinh Tử dẫn theo Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Hoàng Long Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đi giao thiệp.

Mười một vị này tu vi đều đạt đến cấp bậc Đại La Kim Tiên, từ sơ kỳ đến đỉnh phong.

Quảng Thành Tử, người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên, dĩ nhiên cũng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, gần nhất với Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Còn Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử bế quan thời gian rất dài, tạm thời không biết tu vi đã đến đâu.

Xích Tinh Tử dẫn theo mười vị Kim Tiên còn lại và vô số đệ tử Xiển Giáo, tiến đến bộ lạc Cộng Công bên ngoài núi Côn Luân để giao thiệp.

Đệ tử Xiển Giáo vừa mới tiếp cận địa bàn của bộ lạc Cộng Công, chưa kịp lên tiếng, đã bị một tiếng quát lớn như sấm sét đánh thẳng vào đầu.

"Tiểu tặc phương nào, dám tự tiện xông vào bộ lạc Cộng Công?

Báo danh đi...!" "Phát hiện Vu tộc đang xung đột với Xiển Giáo, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Chuyện không liên quan đến mình thì mặc kệ.

Phần thưởng: thần thông Ba đầu sáu tay." "Hai: Giúp đỡ Vu tộc đối kháng Xiển Giáo.

Phần thưởng: một vạn giọt Thiên Hà Thánh Thủy." "Ba: Giúp đỡ Xiển Giáo đối kháng Vu tộc.

Phần thưởng: Tiên thiên linh bảo Phược Long Tác." Đế Phượng Thiên vừa xuất quan, đang tận hưởng cảm giác được Đát Kỷ đút cho ăn, nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống trong đầu thì ngẩn cả người.

Vu tộc và Xiển Giáo đánh nhau?

Sao lại đột ngột như vậy?

Không chút do dự, Đế Phượng Thiên chọn phương án thứ hai.

Không phải vì phần thưởng, mà lập trường của hắn vốn đã phải chọn phương án hai.

Trong Phong Thần Đại Kiếp, Tiệt Giáo vốn sẽ đối đầu với Xiển Giáo, đánh sớm hay đánh muộn có khác gì nhau, cứ đánh là xong!

Đánh cho Nguyên Thủy Thiên Tôn bốc khói mới thôi!

Vừa hay lúc trước nuôi rồng đã dùng hết Thiên Hà Thánh Thủy, giờ có thể bổ sung.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, phần thưởng một vạn giọt thánh thủy!" "Nhắc nhở: Xin túc chủ hãy nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nếu không hệ thống sẽ thu hồi phần thưởng." Đế Phượng Thiên nhìn gương mặt hôm nay có chút tủi thân của Đát Kỷ, tò mò hỏi: "Ai bắt nạt nàng thế?" Đát Kỷ lập tức tủi thân, đôi mắt đẹp vô ngần ngấn đầy hơi nước.

Đế Phượng Thiên: "???" Đế Phượng Thiên càng thêm ngơ ngác, sao lại thế này?

Chương 143

Đát Kỷ tủi thân nói: "Thiếu chủ không thương Đát Kỷ!" Đế Phượng Thiên lại càng ngơ ngác: "Bản thiếu chủ làm sao?

Hôm nay còn chưa đánh mông nàng mà?

Bản thiếu chủ có làm gì đâu!" Đát Kỷ nước mắt lưng tròng nói: "Ngao Sương đã kể hết cho ta rồi, thiếu chủ và Ngao Sương..." Đế Phượng Thiên cười hỏi: "Thế thì có gì mà tủi thân?" Đát Kỷ đáng thương nói: "Thiếu chủ không thích Đát Kỷ, còn chưa thân mật với Đát Kỷ, đã cùng Ngao Sương..." Đế Phượng Thiên sờ mũi, nói: "Không phải ta đã hứa, đợi nàng lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong sẽ thỏa mãn yêu cầu của nàng sao?" Đát Kỷ giận dỗi nói: "Tại sao Ngao Sương chỉ mới Đại La Kim Tiên sơ kỳ là được, mà ta lại phải Đại La Kim Tiên đỉnh phong?" Đế Phượng Thiên thuận miệng đáp: "Bởi vì nàng yêu nghiệt hơn, nên bản thiếu chủ cố ý chèn ép." Đát Kỷ: "???" Ta yêu nghiệt chỗ nào!

Người ta chỉ yêu nghiệt với một mình chàng thôi không được sao?

Đát Kỷ càng thêm tủi thân.

Đế Phượng Thiên vỗ nhẹ đầu Đát Kỷ, nói: "Được rồi, yêu nghiệt đừng khóc nữa.

Bản thiếu chủ có việc phải ra ngoài một chuyến, đợi bản thiếu chủ trở về, nếu tâm trạng tốt, sẽ chiều theo ý nàng, thế nào?" Ôi cái thân phận thánh nhị đại chết tiệt này!

Đát Kỷ lập tức vui vẻ nói: "Thật sao?

Đát Kỷ chờ thiếu chủ trở về." "Ừm." Đế Phượng Thiên gật đầu, hóa thành một luồng cầu vồng bay khỏi đảo tiên Bồng Lai. --------

“Tiểu tặc phương nào, dám tự tiện xông vào bộ lạc Cộng Công?

Báo danh đi...!” Chỉ thấy một đại hán cơ bắp cuồn cuộn tay cầm hổ phách đại đao trực tiếp từ trong bộ lạc Cộng Công nhảy vọt lên không trung, như một ngọn núi nhỏ bay lên trời.

Thập một vị Kim Tiên đại nộ.

Đệ tử giáo phái Thánh nhân đường đường, Thập Nhị Kim Tiên uy danh lừng lẫy ở Hồng Hoang, lại bị gọi là “tiểu tặc”?

Xích Tinh Tử vốn đang bực mình lập tức chỉ vào Xi Vưu mắng lớn: “Lũ Vu tộc các ngươi quá ngông cuồng rồi!

Đây là địa bàn của Xiển Giáo, sao dám ở đây xây dựng bộ lạc?

Làm cho trời đất xung quanh ô uế, mau cút về thần điện Bàn Cổ đi!” Xích Tinh Tử nói không chút nể nang.

Là đệ tử giáo phái Thánh nhân, các chủng tộc khác có thể sợ Vu tộc, nhưng có Nguyên Thủy Thánh nhân chống lưng, họ tự nhiên không thể sợ Vu tộc được.

Sắc mặt Xi Vưu âm trầm, cười lạnh nói: “Cọng hành nào thế?

Dám ở trước mặt gia gia mà hỗn xược?

Vu tộc chúng ta có vào núi Côn Luân đâu, chỉ xây dựng bộ lạc gần đó thôi, Xiển Giáo các ngươi quản hơi rộng rồi đấy?

Lập tức cút về chỗ của các ngươi đi, không thì gia gia chém chết các ngươi!” Vu tộc là ai chứ?

Đánh nhau mắng người có sợ ai bao giờ?

Ừm, trừ Đế Phượng Thiên ra.

Đệ tử giáo phái Thánh nhân có thể làm các chủng tộc khác sợ hãi, nhưng Vu tộc trước nay không kính Thiên Đạo, không kính Đạo Tổ,

không kính Thánh nhân, chỉ kính Bàn Cổ.

Thánh nhân thì sao?

Giáo phái Thánh nhân thì ngon à?

Có liên quan gì đến Vu tộc ta chứ?

Không phục thì đánh nhau đi!

Có giỏi thì gọi thằng nhóc Nguyên Thủy ra đây đánh chết lão tử!

Lão tử mà lùi một bước thì không phải Đại vu Vu tộc!

Vì vậy, Xiển Giáo không sợ Vu tộc, Vu tộc cũng chẳng sợ Xiển Giáo, Xi Vưu lập tức phản kích.

Thập một vị Kim Tiên đại nộ, Ngọc Đỉnh Chân Nhân quát mắng: "Hỗn xược!

Vu tộc đừng tưởng đánh bại Yêu tộc là có thể nghênh ngang khắp Hồng Hoang?

Nếu chọc giận giáo phái Thánh nhân của ta, chọc đến Thánh nhân phải tự mình ra tay, Vu tộc các ngươi sẽ tan thành tro bụi trong nháy mắt!" "Ha ha!" Xi Vưu khinh miệt cười nói: "Ối chà, giáo phái Thánh nhân, thật là oai phong!

Vậy thì gọi Nguyên Thủy Thiên Tôn ra giết ta đi!

Ta, Xi Vưu, nếu lùi một bước sẽ tự vẫn tại đây!" Lời của Xi Vưu có thể nói là vô cùng bá đạo, gọi thẳng tên húy của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Hỗn xược!" "Xi Vưu to gan!" "Tìm chết, dám gọi thẳng tên húy của sư tôn ta!" "Bất kính với Thánh nhân, đáng chết!" "..." Trong khoảnh khắc, Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Hoàng Long Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Cụ Lưu

Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đều không nhịn được nữa, giận dữ quát mắng.

Vu tộc thật sự quá vô pháp vô thiên, lại dám hoàn toàn không coi sư tôn Thánh nhân của họ ra gì.

"Không phục à?

Đánh ta đi?" Xi Vưu vung vẩy thanh Hổ Phách Đao, ra vẻ bất cần.

"Muốn ăn đòn!" Xích Tinh Tử mình mặc Hậu thiên chí bảo Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, eo đeo Hậu thiên chí bảo Thủy Hỏa Phong, tay cầm Âm Dương Kính, ra tay đầu tiên.

Bát Quái Tử Thụ Tiên Y mặc trên người có thể đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, chống lại các loại công kích.

Đương nhiên cũng có giới hạn, đối mặt với kẻ địch thực lực cao hơn mình, cũng sẽ bị phá phòng ngự.

Thủy Hỏa Phong là bảo vật hộ thân, đeo ở eo, lúc mấu chốt có thể dùng để chống lại công kích.

Âm Dương Kính là Tiên thiên linh bảo, kính này có hai mặt âm dương, mặt âm màu đen, mặt dương màu trắng.

Đen là chết, trắng là sống, có thể chiếu chết hoặc cứu sống người bị chiếu, là một kiện Tiên thiên linh bảo không tầm thường.

Trên người có một Tiên thiên linh bảo, hai Hậu thiên chí bảo, có thể thấy Xích Tinh Tử xếp thứ hai trong Thập Nhị Kim Tiên cũng khá được Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng.

Mười vị Kim Tiên còn lại cũng theo bước Xích Tinh Tử, xông thẳng về phía Xi Vưu.

Họ không ra lệnh cho đệ tử Xiển Giáo tấn công, vì những đệ tử đó đối mặt với lượng lớn Vu tộc không phải là đối thủ.

Nhưng Xi Vưu lại trực tiếp hạ lệnh tấn công.

Đã đánh rồi, giết vài đệ tử Xiển Giáo thì có gì phải sợ?

Lập tức, đội quân mấy triệu người của Vu tộc ở tiền tuyến xông về phía mấy triệu đệ tử Xiển Giáo.

Tử Tiêu Cung.

Ánh mắt Hồng Quân rơi xuống khu vực núi Côn Luân.

Ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa khẽ động, dường như đang suy diễn điều gì đó.

Trong chốc lát, hàng tỷ tỷ, có lẽ là vô lượng những tuyến tương lai không thể đoán trước lóe lên trong đầu Hồng Quân.

Hồng Quân thực ra rất không hài lòng với Vu Yêu Đại Kiếp lần này.

Bởi vì số Tổ Vu còn sống sót quá nhiều.

Trong suy diễn, kết cục của Vu Yêu Đại Kiếp không nên như thế này.

Đương nhiên, lão cũng không can thiệp, cứ xem tình hình trước đã, không vội.

Hồng Quân hiện đang đi trên con đường hợp đạo, sắp tiến thêm một bước trên cảnh giới Thánh nhân, tốt nhất không nên dính líu quá nhiều nghiệp lực của Hồng Hoang.

Trên người Hồng Quân tỏa ra sức mạnh quy tắc vô tận, tu vi so với hai nguyên hội trước đã tinh tiến không ít.

Hồng Quân từng nói, sau khi hợp đạo, từ đó Thiên Đạo là Hồng Quân, Hồng Quân không phải là Thiên Đạo.

Chương 144

Từ câu nói này có thể thấy, Hồng Quân không chỉ muốn bù đắp khiếm khuyết của Thiên Đạo, để trời đất Hồng Hoang viên mãn.

Hồng Quân có dã tâm, muốn trở thành Thiên Đạo, chứ không bị Thiên Đạo đồng hóa.

Đây cũng là một con đường vô cùng nguy hiểm, một khi thất bại, từ đó sẽ không còn Hồng Quân, chỉ có một Thiên Đạo càng mạnh mẽ hơn.

Vì vậy, sau này rốt cuộc là Hồng Quân là Thiên Đạo, hay Thiên Đạo là Hồng Quân, hiện tại tạm thời không biết được.

Hồng Quân cho rằng mọi chuyện cuối cùng sẽ trở về quỹ đạo ban đầu, mặc dù có chậm hơn một chút.

Hiện tại di chứng của Vu Yêu Lượng Kiếp vẫn chưa hết, nhưng ý chí của Thiên Đạo không dễ dàng bị đảo ngược như vậy, những di chứng này cuối cùng sẽ bị tiêu trừ.

Chẳng bao lâu, Hồng Quân lại nhắm mắt lại.

Từ đầu đến cuối, thần tình vô cùng bình tĩnh, không một chút gợn sóng. -------- Đối mặt với hàng triệu Vu tộc tấn công, hàng triệu đệ tử Xiển Giáo cũng có chút chột dạ.

Dù sao trong Vu Yêu Lượng Kiếp, chiến lực của Vu tộc cả Hồng Hoang đều đã thấy.

Nhưng tên đã trên dây không thể không bắn, đệ tử Xiển Giáo không thể nào bỏ chạy được.

"Giết!" Thân Công Báo, một người tương đối xuất sắc trong đám đệ tử đời thứ hai, dẫn đầu đệ tử Xiển Giáo xông về phía đại quân Vu

tộc.

“Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, năm vị lập tức đi trợ giúp đệ tử Tiệt Giáo chúng ta.” Xích Tinh Tử lập tức ra bố trí.

Nếu mặc kệ, không biết đệ tử Xiển Giáo sẽ chết bao nhiêu.

Mặc dù không thích Xích Tinh Tử ra lệnh, nhưng bây giờ là thời khắc mấu chốt, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cũng lập tức đi giúp các đệ tử.

Thập Nhị Kim Tiên cũng không phải đoàn kết một lòng, nơi nào có người, nơi đó có tranh sủng.

Quảng Thành Tử còn có thể trấn áp được mười một vị Kim Tiên còn lại, nhưng Xích Tinh Tử rõ ràng khó lòng phục chúng.

Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn thì đại chiến với Xi Vưu.

Xích Tinh Tử và Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Thái Ất Chân Nhân và Ngọc Đỉnh Chân Nhân là Đại La Kim Tiên viên mãn, Linh Bảo Đại Pháp Sư và Cụ Lưu Tôn là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, sáu vị Đại La cùng đại chiến với Xi Vưu, người có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Xích Tinh Tử cầm Âm Dương Kính, mặt âm chiếu về phía Xi Vưu, hắc quang lóe lên, nhưng đánh vào người Xi Vưu lại không đau không ngứa, không có sức sát thương lớn.

Nhục thân của Đại vu tuy không mạnh bằng Tổ Vu, nhưng cũng đã vô cùng khủng bố.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cầm Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến.

Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến là Hậu thiên chí bảo được luyện thành từ lông vũ của bảy loài chim: phượng hoàng, thanh loan, đại bàng, khổng tước, bạch hạc, hồng hộc, kiêu điểu, kết hợp với năm loại lửa: không trung hỏa, thạch trung hỏa, mộc trung hỏa, tam muội hỏa, nhân gian hỏa, uy lực không thể xem thường.

Ngoài Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân còn có Hậu thiên chí bảo Hỗn Nguyên Phiên, do Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho.

Hỗn Nguyên Phiên này có hình dạng như một cây dù, gọng dù làm từ xương chân của các loại dị thú, mặt dù trải bằng lông phượng hoàng, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nhiếp hỗn nguyên chi khí vào trong đó, nên mới có tên là Hỗn Nguyên Phiên.

Khi cây phiên này mở ra, hào quang vạn đạo, hỗn nguyên tam tài chi khí lấp lánh, có khả năng hóa mục nát thành thần kỳ, Hỗn Nguyên Phiên có thể thi triển thuật Súc địa.

Trong quỹ đạo ban đầu, khi Hoàng Phi Hổ qua năm cửa ải, đã nhờ thuật Súc địa thành thốn của Hỗn Nguyên Phiên mà thoát hiểm.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cầm Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến, năm loại thần hỏa màu sắc khác nhau đánh về phía Xi Vưu.

Thái Ất Chân Nhân sau này có một đệ tử khá nổi tiếng, chính là Na Tra.

Pháp bảo của Thái Ất Chân Nhân khá nhiều, sau này những món Na Tra sử dụng như Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng, Phong Hỏa Luân, Hỏa Tiêm Thương đều do Thái Ất Chân Nhân ban cho.

Lúc này Thái Ất Chân Nhân cầm Cửu Long Thần Hỏa Tráo, có thể triệu hoán chín con hỏa long hung mãnh, phun ra tam muội chân hỏa uy

lực cực lớn, đánh thẳng về phía Xi Vưu.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân sau này cũng có một đồ đệ khá nổi tiếng, tên là Dương Tiễn.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cầm Trảm Tiên Kiếm, kiếm quang tung hoành trăm vạn dặm, đại chiến với Xi Vưu.

Trảm Tiên Kiếm tuy tên có chút giống Tru Tiên Tứ Kiếm, nhưng phẩm cấp lại kém xa, Trảm Tiên Kiếm chỉ là Hậu thiên chí bảo mà thôi.

Linh Bảo Đại Pháp Sư cầm Long Hổ Ấn và Hàng Yêu Kiếm, Cụ Lưu Tôn cầm Hậu thiên chí bảo Khổn Tiên Thằng, cũng tung ra những đòn tấn công sắc bén về phía Đại vu Xi Vưu.

Xi Vưu tay cầm Hổ Phách Đao vung lên vun vút, tiếng cười ngông cuồng chấn động trăm vạn dặm.

"Cái gọi là giáo phái Thánh nhân chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?

Đúng là trò cười, ha ha ha...!" Xi Vưu vừa vung Hổ Phách Đao, vừa cười lớn phóng túng.

Một mình địch sáu, không hề rơi vào thế hạ phong.

Điều này cũng bình thường, một mình Xi Vưu có thể địch lại mấy chục Đại La Kim Tiên của Yêu tộc, ở đây chỉ đánh có sáu người mà thôi.

Nhưng đánh sáu người cũng không dễ dàng như vậy, bởi vì đám đệ tử giáo phái Thánh nhân này có pháp bảo tốt hơn, giúp tăng cường chiến lực rất nhiều, còn những đại yêu cấp bậc Đại La Kim Tiên của Yêu tộc thì không có pháp bảo gì tốt.

Nhưng sáu vị Kim Tiên muốn thực sự đánh giết hoặc chiến thắng Xi Vưu, cũng gần như không thể, chỉ có thể tạm thời cầm cự.

Nhưng trận chiến của đại quân phía dưới thì không còn là cầm cự nữa, mà là máu chảy thành sông.

Khoảnh khắc triệu quân Vu tộc và triệu đệ tử Xiển Giáo va chạm, đệ tử Xiển Giáo đã chết vô số.

Nếu không có năm vị đại lão cấp Đại La Kim Tiên là Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn bảo vệ đám đệ tử Xiển Giáo này, e rằng đệ tử Xiển Giáo chẳng mấy chốc sẽ bị Vu tộc diệt sạch.

Vu tộc là chủng tộc chiến đấu, bẩm sinh hiếu chiến, còn đệ tử giáo phái Thánh nhân thì chỉ bế quan tu luyện, ít khi ra ngoài chém giết.

Kinh nghiệm chiến đấu của hai bên hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, Vu tộc tuyệt đối nghiền ép đám đệ tử giáo phái Thánh nhân này.

Lúc này, các đệ tử Xiển Giáo mới thực sự nhận ra, chiến lực của Vu tộc rốt cuộc biến thái đến mức nào, đánh nhau liều mạng đến mức nào.

Biết Vu tộc mạnh là một chuyện, nhưng chỉ khi thực sự giao thủ với Vu tộc, mới biết sự mạnh mẽ của Vu tộc vượt xa tưởng tượng, mạnh đến mức khiến người ta nghẹt thở!

Lúc này, những đệ tử này không khỏi khâm phục Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, lại có thể đối đầu với một chủng tộc biến thái như vậy lâu đến thế.

Lúc này, những đệ tử này không khỏi khâm phục Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, lại có thể đối đầu với một chủng tộc biến thái như vậy lâu đến thế.

Khi trận chiến bắt đầu, tiếng tự bạo có thể nghe thấy ở khắp nơi không dứt.

Đương nhiên không phải đệ tử Xiển Giáo tự bạo.

Mà là những tiểu vu, vu binh đang tự bạo.

Bởi vì có năm vị Đại La Kim Tiên là Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, những Vu tộc đối đầu với họ tự nhiên không thể chống cự, liền lần lượt tự bạo.

Tuy không đến mức uy hiếp tính mạng của họ, nhưng cũng khiến năm vị Đại La Kim Tiên mặt mày xám xịt, vô cùng khó xử.

Những Vu tướng cấp Thái Ất Kim Tiên lần lượt xông lên kìm chân năm vị Đại La.

Trong chốc lát, Vu tướng cũng tổn thất thảm trọng.

Dù sao Vu tướng có mạnh đến đâu, đối mặt với Đại La Kim Tiên cao hơn một cấp, lại cầm trong tay pháp bảo lợi hại, cũng không thể nào đánh lại.

Nhưng những cú tự bạo trước khi chết của Vu tướng thì thanh thế khá lớn, tuy không nổ chết được Đại La Kim Tiên, nhưng lại nổ chết vô số đệ tử Xiển Giáo.

Cứ như vậy, dù có năm vị Đại La Kim Tiên trấn giữ, số lượng gần như tương đương, nhưng trận đối kháng vẫn chỉ là năm ăn năm thua, có thể thấy chiến lực của Vu tộc khủng bố đến mức nào!

Thời gian trôi qua, Vu tộc và đệ tử Tiệt Giáo mỗi bên tổn thất mấy chục vạn người.

Thập Nhị Kim Tiên đau lòng biết bao!

Chương 145

Đệ tử Xiển Giáo ai nấy đều được dốc lòng bồi dưỡng cả!

Còn Xi Vưu thì chẳng chút đau lòng.

Dù sao thì hiện tại số lượng Vu tộc có hơi nhiều, thức ăn không đủ, chết một ít thì cứ chết một ít!

Đương nhiên, Xi Vưu cũng không cố ý để tộc nhân chết bớt, mà thực sự là bị sáu vị Đại La Kim Tiên kìm chân, hoàn toàn không thể thoát ra.

Nếu có Cộng Công Tổ Vu ở đây thì tốt rồi, không chừng đã giải quyết xong đám đệ tử giáo phái Thánh nhân này trong nháy mắt!

Còn trận chiến giữa Xi Vưu và sáu vị Đại La, ước chừng đánh mấy trăm năm cũng khó có ai thực sự chết.

Nhục thân của Xi Vưu quá mạnh, còn sáu vị kia đều có những pháp bảo bảo mệnh.

Trên núi Côn Luân, Phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng đạo nhân phát hiện tình hình phía dưới không ổn, lập tức đến chiến trường.

Đến nơi, phát hiện đã đánh nhau, đệ tử Xiển Giáo chết vô số.

Lập tức, Nhiên Đăng đạo nhân nổi giận không thể kiềm chế!

Đây là địa bàn của Xiển Giáo, giáo phái Thánh nhân đường đường, một lũ Vu tộc nhỏ nhoi lại dám tàn sát đệ tử Xiển Giáo của ta?

"Chết cho ta!" Tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ của Nhiên Đăng đạo nhân bùng nổ, Càn Khôn Xích quét ngang, lập tức một mảng lớn Vu tộc nổ tung thành từng đám huyết vụ, trong nháy mắt đã chết hơn phân nửa.

Dù sao cũng là cường giả cấp Chuẩn Thánh, đối với những sinh linh dưới Chuẩn Thánh, trong tình huống bình thường đều là miểu sát và nghiền ép.

"Phó giáo chủ đến rồi, mọi người xông lên giết cho ta!" "Giết sạch Vu tộc, dương danh Xiển Giáo!" "Giết!

Giết!

Giết!

Báo thù cho các đệ tử đã chết!" "..." Thấy Nhiên Đăng đạo nhân, tất cả đệ tử Xiển Giáo lập tức như được tiêm máu gà, điên cuồng tấn công Vu tộc.

Xi Vưu muốn cứu viện, nhưng bị Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn sáu vị Đại La giữ chặt.

Cứ như vậy, năm trăm vạn Vu tộc phía dưới đã bị Nhiên Đăng và Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn năm vị Đại La hợp lực tiêu diệt toàn bộ.

Trong đó bao gồm cả hai mươi vị Vu tướng cấp Thái Ất Kim Tiên cũng tử vong.

Xi Vưu hai mắt đỏ ngầu, có thể chấp nhận thương vong, nhưng khó chấp nhận chiến sĩ Vu tộc bị tu sĩ cấp cao hơn ngược sát.

"Nhiên Đăng, chết cho bản Đại vu!" Xi Vưu lửa giận ngút trời, dùng Hổ Phách Đao chém thẳng về phía Nhiên Đăng đạo nhân.

Sức mạnh Đại La đỉnh phong ngưng tụ trên lưỡi đao, chém đến không gian cũng bị chia thành mấy mảnh, cây cối, núi non, đá tảng trong phạm vi mười vạn dặm đều bị uy lực của một đao chấn nát thành phấn vụn.

Một đao này ẩn chứa lửa giận vô tận của Xi Vưu.

Nhiên Đăng lại cười lạnh một tiếng, Càn Khôn Xích trong tay vẽ ra một vệt huyền diệu, trực tiếp chặn trước Hổ Phách Đao khổng lồ.

"Keng!" Tiếng va chạm kim loại chói tai truyền khắp cửu thiên thập địa, không gian xung quanh Xi Vưu và Nhiên Đăng đều bị chấn nát.

Sau đó, chỉ thấy Xi Vưu bị đánh bay ra ngoài, liên tục phun ra năm ngụm máu tươi trên không trung.

"Ầm!" Thân thể to lớn của Xi Vưu đập xuống mặt đất tạo thành một cái hố sâu khổng lồ.

Từ trong hố sâu lan ra vô số vết nứt như mạng nhện.

"Chỉ là Đại La đỉnh phong, cũng dám tranh phong với bản tọa?" Nhiên Đăng mặt đầy khinh thường cười lạnh, cảm thấy Xi Vưu thật không biết tự lượng sức mình.

Lúc này, một ngàn năm trăm vạn đại quân Vu tộc đang trú đóng ở phương khác đã đến chiến trường.

Thấy năm trăm vạn tộc nhân chết gần hết, lập tức bùng lên lửa giận vô số.

Mấy Vu tướng lập tức xông lên xem xét tình hình của Đại vu Xi Vưu.

Chỉ thấy bóng người trong hố sâu từ từ bò dậy, nhổ ra mấy ngụm máu bầm.

Từ từ giơ thanh Hổ Phách Đao đã xuất hiện một vết mẻ lên, gầm lên: "Chiến sĩ Vu tộc, theo bản Đại vu giết sạch đám phế vật Xiển Giáo này!

Hôm nay ta có chiến tử, Tổ Vu tự nhiên sẽ báo thù cho ta, giết cho

lão tử!" Xi Vưu phát ra tiếng gầm kinh thiên, lại không cần mạng mà xông về phía Nhiên Đăng lần nữa.

Thực ra Xi Vưu đã bị nội thương không nhẹ.

Dù sao chênh lệch tu vi với Nhiên Đăng quá lớn, một đòn đối đầu trực diện với Nhiên Đăng, lực phản chấn từ sức mạnh Chuẩn Thánh hùng vĩ như tinh thần kia, dù là nhục thân mạnh mẽ của Xi Vưu cũng khó mà chống đỡ.

Nhưng cũng may là Xi Vưu mới có thể còn sống nhảy nhót, đổi lại là Đại La Kim Tiên đỉnh phong bình thường khác, có lẽ đã chết ngay tại chỗ.

"Giết!

Báo thù cho huynh đệ!" "Giết sạch lũ đệ tử Xiển Giáo chó má này!" "Vu tộc ta tử chiến không lùi, Tổ Vu sẽ báo thù cho chúng ta!" "..." Từng chiến sĩ Vu tộc như phát điên, biết rõ là sẽ chết, nhưng vẫn theo bước Xi Vưu không chút do dự xông lên.

Vu tộc tuy có chút ngốc, nhưng không phải kẻ ngu.

Đại vu Xi Vưu dẫn năm trăm vạn chiến sĩ mà nhanh chóng bị giết sạch, phe Xiển Giáo đối diện chắc chắn có cao thủ.

Bây giờ dù số người đông hơn, cũng không phải là đối thủ.

Nhưng thì sao chứ?

Chẳng lẽ Vu tộc ta phải cúp đuôi bỏ chạy sao?

Không thể nào!

Vu tộc chỉ có chiến tử, vĩnh viễn không lùi bước!

Vu tộc, một chủng tộc có thể hiên ngang hy sinh bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, nhưng tuyệt không thỏa hiệp.

Chủng tộc này có lẽ có khuyết điểm, nhưng loại chiến ý này ở Hồng Hoang là độc nhất vô nhị.

Đệ tử Xiển Giáo có người khinh thường, có người không hiểu, có người chấn động.

Có đệ tử khinh thường hành vi đi tìm chết này, có đệ tử không thể hiểu được tư tưởng này, có đệ tử lại chấn động trước chiến ý thà chết không khuất phục của Vu tộc!

Xi Vưu đi đầu, sắp xông đến trước mặt Nhiên Đăng.

"Hừ, muốn chết, vậy bần tọa thành toàn cho ngươi.

Tổ Vu các ngươi dám đến đây gây sự, cũng chỉ để chôn cùng mà thôi!" Nhiên Đăng hừ lạnh một tiếng, giơ Càn Khôn Xích trong tay, chuẩn bị kết liễu sinh mệnh của Đại vu Xi Vưu.

Tổ Vu báo thù, Nhiên Đăng tự nhiên không sợ, nếu Tổ Vu thật sự dám, cùng lắm thì đến Ngọc Hư Cung mời giáo chủ về là được.

Đúng lúc này, một bóng người áo đen từ từ chắn trước mặt Xi Vưu và đại quân ngàn vạn Vu tộc.

"Lui ra!" Bóng người đó khẽ quát một tiếng, lại khiến cho Đại vu Xi Vưu, người ngay cả Thánh nhân cũng không phục, trực tiếp dừng lại.

Đại quân ngàn vạn phía sau cũng theo đó dừng lại.

"Lui ra!" Bóng người đó khẽ quát một tiếng, lại khiến cho Đại vu Xi Vưu, người ngay cả Thánh nhân cũng không phục, trực tiếp dừng lại.

Đại quân ngàn vạn phía sau cũng theo đó dừng lại.

Người có thể khiến Xi Vưu dừng lại, ngoài Tổ Vu ra, tự nhiên chỉ có vị thiếu chủ Tiệt Giáo khiến Vu tộc vô cùng sợ hãi, Đế Phượng

Thiên.

Xi Vưu thu lại sát ý ngút trời, bỗng nhiên có chút ngốc nghếch gãi đầu, cười nói: “Thánh tử đến rồi?” Đế Phượng Thiên bực mình nói: “Đi tìm chết là tích cực nhất hả?

Chương 146

Tổ Vu các ngươi có thể chiếm được lợi thế trước mặt Nguyên Thủy sao?

Có biết cái gì gọi là ẩn nhẫn không, nhìn cái bộ dạng ngốc nghếch của ngươi kìa." Phải biết tính khí của Vu tộc nổi tiếng là nóng nảy, Xi Vưu bị Đế Phượng Thiên mắng như vậy lại không hề tức giận, có chút lúng túng nói: "Ta không thể làm mất mặt Cộng Công Tổ Vu." Đế Phượng Thiên biết đám ngốc này khuyên không được, bực mình nói: "Lười nói nhảm với ngươi." Xi Vưu cũng không ngốc, biết Thánh tử đến cứu viện, lập tức lộ ra nụ cười thân thiện, chỉ vào Nhiên Đăng nói: "Tên Phó giáo chủ Xiển Giáo đó thật vô sỉ, đường đường Chuẩn Thánh trung kỳ lại tự mình ra tay tàn sát chiến sĩ Vu tộc chúng ta." Đế Phượng Thiên thầm nghĩ câu này nói không sai, Nhiên Đăng được mệnh danh là kẻ vô sỉ thứ hai Hồng Hoang.

Thứ nhất tự nhiên là Chuẩn Đề.

Nhiên Đăng nổi tiếng thích chơi đánh lén, giống hệt lão già âm hiểm Nguyên Thủy Thiên Tôn, thích lấy lớn hiếp nhỏ.

Trong quỹ đạo ban đầu, Kim Linh Thánh Mẫu chính là bị Nhiên Đăng đánh lén mà chết.

"Thánh tử Tiệt Giáo, chuyện giữa Xiển Giáo chúng ta và Vu tộc, không liên quan đến ngươi, hy vọng ngươi đừng can thiệp." Nhiên Đăng thấy Đế Phượng Thiên, người nổi danh lừng lẫy trong hai nguyên hội gần đây của Hồng Hoang, biết Đế Phượng Thiên có quan hệ với Vu tộc.

Nhiên Đăng tuy không đến mức sợ hãi Đế Phượng Thiên, dù sao hắn cũng là Phó giáo chủ Xiển Giáo đường đường, nhưng nếu có thể

không xung đột với Đế Phượng Thiên, đó tự nhiên là tốt nhất.

"Bản thiếu chủ đang nói chuyện với Xi Vưu, đến lượt một cái quan tài chết như ngươi xen mồm vào à?" Ánh mắt lạnh lùng của Đế Phượng Thiên từ từ quét qua người Nhiên Đăng, vừa mở miệng đã không chút lưu tình, trực tiếp đặt cho Nhiên Đăng một biệt danh mới.

Nhiên Đăng tức đến mặt mày đỏ bừng, thất khiếu bốc khói, lửa giận bốc cao ba trượng!

Nhiên Đăng cuối cùng cũng biết công phu chửi người của Đế Phượng Thiên tại sao lại nổi tiếng như vậy, cũng biết lần Hồng Vân tự bạo đó, Minh Hà lão tổ và Côn Bằng đã uất ức đến mức nào.

Hóa ra là vừa mở miệng đã chửi thẳng vào điểm yếu của người ta.

Các đại lão Hồng Hoang đều biết Nhiên Đăng là do cỗ quan tài đầu tiên giữa trời đất hóa hình, nhưng chưa từng có ai mắng hắn là "quan tài chết".

Đường đường là Phó giáo chủ Xiển Giáo, tự nhiên được chúng sinh Hồng Hoang kính ngưỡng, làm sao chịu được cái nhục này?

"Đế Phượng Thiên, ngươi đừng quá đáng!

Ngươi là con trai của Thánh nhân, bản tọa cũng là Phó giáo chủ Xiển Giáo đường đường, sao dám hỗn xược như vậy?" Nhiên Đăng mặt đỏ bừng chỉ vào Đế Phượng Thiên, giận sôi lên.

Xi Vưu thầm nghĩ, Thánh tử thật lợi hại!

Còn chưa bắt đầu đánh đã làm Nhiên Đăng tức thành thế này?

Bản Đại vu quả thực kém xa!

Đại quân ngàn vạn Vu tộc cũng nhìn bóng người áo đen đó với ánh mắt đầy sùng bái.

Không hổ là người đàn ông mà ngay cả Đế Giang Tổ Vu cũng phải

kiêng dè!

"Thiếu chủ Tiệt Giáo, phụ thân của ngươi và giáo chủ của ta là sư huynh đệ, ngươi nên giúp Xiển Giáo chúng ta mới phải, sao lại làm ra chuyện vô sỉ giúp đỡ Vu tộc như vậy!" Một đệ tử trông khá trẻ tuổi, huyết khí phương cương lên tiếng mỉa mai.

Hắn có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, xem ra cũng là một đệ tử có thiên phú không tồi.

Vị đệ tử này tám phần là muốn thể hiện, tiện thể nịnh bợ, nên mới cả gan nói một câu.

Đế Phượng Thiên liếc nhìn tên đệ tử Xiển Giáo vừa nói.

Sau đó, Hóa Hồng Cấp Tốc được kích hoạt, hóa thành một luồng cầu vồng.

Trong ánh mắt kinh hãi tột độ của tên đệ tử đó, ngón tay phải của Đế Phượng Thiên nhẹ nhàng điểm vào trán hắn.

"Bụp!" Tên đệ tử Xiển Giáo chỉ vừa nói một câu đã nổ tung thành một đám huyết vụ.

Khí tức Chuẩn Thánh che chắn, Đế Phượng Thiên không dính một giọt máu nào, lại hóa thành một luồng cầu vồng trở về vị trí cũ.

Cảnh này xảy ra trong một khoảnh khắc cực ngắn, còn ngắn hơn cả một hơi thở.

Sau đó, toàn trường tĩnh lặng!

Tên đệ tử Xiển Giáo đó tuyệt đối không ngờ Đế Phượng Thiên lại bá đạo đến mức trực tiếp ra tay giết người.

Hắn cảm thấy dù Đế Phượng Thiên có ra tay, Phó giáo chủ cũng sẽ cứu, nên mới dám lên tiếng.

Nhưng, hắn đã sai.

Hóa Hồng Chi Thuật quá nhanh, Nhiên Đăng căn bản không có thời gian phản ứng.

“Xiển Giáo các ngươi kém quá!

Ngay cả việc ai có tư cách nói chuyện trong trường hợp này cũng không phân biệt được.

Thôi vậy, bản thiếu chủ đành vất vả giúp giáo chủ các ngươi dạy dỗ mấy tên đệ tử vô dụng này, không cần cảm ơn ta đâu.” Đế Phượng Thiên sau khi giết người, ánh mắt lại rơi vào người Nhiên Đăng.

Hôm nay, Đế Phượng Thiên muốn giết Nhiên Đăng, nhưng biết Nguyên Thủy Thiên Tôn đang theo dõi, nên cũng không biết có thể thành công hay không.

Cách tốt nhất để bảo vệ Kim Linh Thánh Mẫu là trực tiếp giết Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng cảm nhận được sát ý của Đế Phượng Thiên, có cảm giác lạnh gáy.

Chỉ mới hai nguyên hội ngắn ngủi, Nhiên Đăng lại không còn tự tin có thể thắng được Đế Phượng Thiên nữa.

Tốc độ quật khởi của Đế Phượng Thiên quá nhanh.

Lúc này, lửa giận của Nhiên Đăng cũng đã lên đến cực điểm.

Đế Phượng Thiên ngay trước mặt hắn giết một đệ tử Xiển Giáo, đây là một cái tát thẳng mặt.

Các đệ tử Xiển Giáo đều nín thở, không dám nói thêm một lời nào.

Đế Phượng Thiên quả nhiên đáng sợ như lời đồn.

“Thánh tử uy vũ, Thánh tử ngược sát phế vật Xiển Giáo!” “Thánh tử là tấm gương của chúng ta!” “Thánh tử bá khí như Tổ Vu của ta!” “...” Lập tức, đại quân ngàn vạn Vu tộc phía sau chỉ cảm thấy hả hê,

liền lần lượt hò hét cổ vũ.

Thánh tử ra tay quả nhiên phi phàm!

Thập một vị Kim Tiên cũng lửa giận ngút trời, Đế Phượng Thiên quá không coi Xiển Giáo ra gì.

Nhưng bây giờ có Phó giáo chủ ở đây, tự nhiên không đến lượt họ lý luận với Đế Phượng Thiên, tất cả mọi người đều đang chờ Nhiên Đăng lên tiếng.

Nhiên Đăng nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên, gằn từng chữ: "Đế Phượng Thiên, ngươi quá đáng rồi!" Khóe miệng Đế Phượng Thiên khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt, thản nhiên nói: "Cho nên, ngươi muốn đánh ta à?" Nhiên Đăng nheo mắt, nghiêm túc nói: "Hôm nay, ta sẽ thay Thông Thiên Thánh nhân dạy dỗ tên tiểu tử không biết tốt xấu nhà ngươi." Nhiên Đăng biết giáo chủ nhất định đang theo dõi, nên không thể lùi bước, nếu không sẽ mất hết mặt mũi trước vô số đệ tử Xiển Giáo.

Đế Phượng Thiên nhìn Nhiên Đăng như nhìn một tên thiểu năng, chậm rãi nói: "Ta đại diện cho Nguyên Thủy dạy dỗ cái quan tài chết không biết trời cao đất dày nhà ngươi.

Nếu không cẩn thận đánh chết ngươi, không biết Nguyên Thủy có dám đứng trước Tru Tiên Kiếm Trận để báo thù cho một cái quan tài chết không?" Câu nói này cực kỳ thâm độc!

Đế Phượng Thiên đang nói rõ ràng cho Nhiên Đăng biết, ta có thể giết ngươi, nhưng ngươi lại không dám giết ta!

Dù sao Phó giáo chủ chết rồi có thể chọn người khác, nhưng Thông Thiên chỉ có một đứa con trai là Đế Phượng Thiên.

Nhiên Đăng hiểu ý của Đế Phượng Thiên, mặt âm trầm nói: "Có bản lĩnh thì cứ thử xem, bản tọa ngược lại muốn xem ngươi có mạnh

như lời đồn không...!" Nhiên Đăng hiểu ý của Đế Phượng Thiên, mặt âm trầm nói: "Có bản lĩnh thì cứ thử xem, bản tọa muốn xem ngươi có mạnh như lời đồn không!" Đế Phượng Thiên vẫn giữ một nụ cười nhẹ, không biết từ lúc nào Thí Thần Thương đã ở trong tay, tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ đột nhiên bùng nổ.

Không cho Nhiên Đăng bất kỳ thời gian phản ứng nào.

Mọi người còn chưa kịp cảm nhận được sát khí ngút trời của Thí Thần Thương, đã thấy một luồng cầu vồng xuất hiện trước mặt Nhiên Đăng.

Thần thông Hóa Hồng Chi Thuật được sử dụng trực tiếp.

Thí Thần Thương mang theo sát khí vô tận đâm mạnh ra, trực tiếp xuyên thấu không gian, phá vỡ thiên địa pháp tắc, trong nháy mắt đã chỉ thẳng vào ngực Nhiên Đăng.

Đế Phượng Thiên không hề lưu thủ, hắn đang thử xem có thể trực tiếp chém giết Nhiên Đăng hay không.

Đương nhiên, cái "thử" này không phải là không chắc chắn có thể giết được Nhiên Đăng hay không, mà là vì hắn cảm thấy Nguyên Thủy sẽ ra tay, nên chưa chắc có thể thuận lợi giết được Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng đạo nhân đã có chuẩn bị, nhưng vẫn bị tốc độ của Đế Phượng Thiên làm cho chấn động.

Chương 147

Góc độ của một thương này vô cùng huyền diệu, đã phong tỏa mọi đường lui của Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng đạo nhân theo bản năng dùng Càn Khôn Xích chống đỡ, chỉ nghe một tiếng "keng" giòn tan, Tiên thiên linh bảo Càn Khôn Xích lại trực tiếp nứt ra một vết.

So với lúc chém giết Đông Vương Công, thực lực của Đế Phượng Thiên đã tiến thêm một bước, cũng có thể phát huy được toàn bộ uy năng của Thí Thần Thương.

Tiên thiên linh bảo Càn Khôn Xích chỉ một lần đối mặt đã trực tiếp nứt vỡ.

Hỗn Độn linh bảo quả thực quá bá đạo.

Nhiên Đăng đạo nhân trong lòng kinh hãi, biết Càn Khôn Xích không chống đỡ được bao lâu, lập tức dùng thuật Súc địa thành thốn lùi ra, đề phòng Càn Khôn Xích bị đâm thành hai mảnh.

Sau đó, một Tiên thiên linh bảo khác là Linh Cữu Đăng lập tức bị Nhiên Đăng đạo nhân ném ra, hóa thành một luồng lưu quang cực nhanh phá vỡ không gian, đập thẳng về phía Đế Phượng Thiên.

Nhiên Đăng đạo nhân biết Linh Cữu Đăng không thể gây ra đòn chí mạng cho Đế Phượng Thiên, nhưng hắn cảm thấy Đế Phượng Thiên ít nhất sẽ dùng Thí Thần Thương để chống lại công kích của Linh Cữu Đăng.

Sau đó Nhiên Đăng đạo nhân có thể nhân cơ hội phát động pháp thuật, chuyển bị động thành chủ động.

Nhưng, Đế Phượng Thiên lại không thèm để ý đến Linh Cữu

Đăng đang đập tới, lại lần nữa hóa thành một luồng cầu vồng, Thí Thần Thương lại một lần nữa đâm về phía Nhiên Đăng đạo nhân.

Nhiên Đăng đạo nhân: "..." Ngoài bất lực ra vẫn là bất lực.

Chúng ta mới gặp nhau lần đầu, rốt cuộc có thù sâu oán nặng gì?

Có đáng để dùng cách đánh đổi mạng như vậy không?

Nhưng Nhiên Đăng đã sai.

Đây không phải là đổi mạng, nhiều nhất chỉ có thể gọi là đổi thương lấy mạng.

Nhục thân của Đế Phượng Thiên cũng đã đạt cấp Chuẩn Thánh, mạnh mẽ gần bằng các Tổ Vu trừ Đế Tuấn và Cú Mang.

Bị Linh Cữu Đăng đập trúng tuyệt đối không chết.

Thậm chí cũng chưa chắc bị thương nặng.

Vì vậy Đế Phượng Thiên trực tiếp chọn cách không phòng thủ để giết Nhiên Đăng một cách nhanh nhất.

Sát tâm đã nổi, không thể thu lại!

Nhưng dù có phải đổi mạng hay không, Nhiên Đăng chắc chắn sẽ không chọn đối đầu với Thí Thần Thương của Đế Phượng Thiên.

Bởi vì Thí Thần Thương đó trực tiếp làm tổn thương nguyên thần, nếu bị đâm một lỗ, trực tiếp G.G.

Nhiên Đăng lập tức thu hồi Linh Cữu Đăng, Linh Cữu Đăng đang bay về phía Đế Phượng Thiên lại quay ngược lại, chắn trên đường tấn công của Thí Thần Thương.

"Keng!" U Minh Quỷ Hỏa màu xám trong Linh Cữu Đăng điên cuồng bùng cháy, nhưng bị sát khí của Thí Thần Thương cản lại, không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho mũi thương.

Ngược lại, sát khí nồng đậm trên Thí Thần Thương lại gây ra tổn hại cực lớn cho Linh Cữu Đăng, U Minh Quỷ Hỏa trong Linh Cữu Đăng đang từ từ tắt lịm, bên ngoài đèn cũng có vết nứt đang lan ra.

"Càn Khôn Trảm!" Nhiên Đăng lập tức dùng Càn Khôn Xích vẽ ra mấy đường cong quỷ dị, mấy đường cong đó lập tức dung hợp lại, hình thành một đạo trảm kích hỗn nguyên khí màu đen.

Tất cả không gian trên đường đi đều vỡ nát.

Đạo Càn Khôn Trảm thậm chí có khả năng miểu sát Chuẩn Thánh sơ kỳ yếu hơn một chút này trực tiếp chém về phía Đế Phượng Thiên.

"Tiệt Thiên Chỉ!" Đế Phượng Thiên vẫn không hề phòng ngự, dùng tay còn lại không cầm Thí Thần Thương trực tiếp sử dụng pháp thuật Tiệt Thiên Chỉ.

Từ nơi hỗn độn ngoài Tam Thập Tam Thiên, một ngón tay khổng lồ màu vàng cổ xưa đầy pháp tắc trực tiếp đập xuống vị trí của Nhiên Đăng với tốc độ không thể lý giải.

Như một ngôi sao từ trời rơi xuống!

Nhiên Đăng sắp phát điên rồi!

Đại ca, ta có thù giết cha với ngươi sao?

Chiêu nào cũng không phòng ngự, đổi mạng mà đánh, có cần phải vậy không?

Nhiên Đăng lần này vô cùng chắc chắn Đế Phượng Thiên thật sự muốn mạng của mình, thậm chí Đế Phượng Thiên muốn đoạt trước khi giáo chủ ra tay, trực tiếp miểu sát mình, nên mới chọn cách đánh nhanh giết gọn như vậy.

Vô số ý niệm lóe lên trong đầu Nhiên Đăng, hắn không hiểu tại sao mới gặp Đế Phượng Thiên lần đầu mà đã khiến đối phương có sát

tâm mạnh mẽ như vậy.

Rõ ràng biết Nguyên Thủy Thánh nhân đang theo dõi, lại dám đoạt trước khi Thánh nhân che chở ra tay, giết chết mình!

Rốt cuộc là thù oán gì?

"Thú con, dừng tay!" Đúng lúc này, từ hướng Ngọc Hư Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên đột nhiên truyền đến một tiếng quát lớn.

Một đạo pháp thuật huyền diệu đánh về phía ngón tay khổng lồ màu vàng trên không trung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy tức giận, nhưng cũng không mất đi lý trí mà đánh thẳng vào Đế Phượng Thiên, mà chỉ đánh tan pháp thuật Tiệt Thiên Chỉ có thể gây nguy hiểm đến tính mạng của Nhiên Đăng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn biết Thông Thiên cũng đang theo dõi, nên không hành động lỗ mãng.

Quả nhiên, từ hướng Bích Du Cung chém ra một đạo kiếm khí sắc bén, cũng trực tiếp chém nát Càn Khôn Trảm của Nhiên Đăng đạo nhân.

Thông Thiên giáo chủ không biết cường độ nhục thân của Đế Phượng Thiên, nên cũng chọn cách ra tay.

"Nguyên Thủy, ngươi quá đáng rồi, tiểu bối tranh đấu mà Thánh nhân cũng ra tay sao?" Giọng nói có phần không vui của Thông Thiên giáo chủ vang vọng khắp Hồng Hoang.

Trong khoảnh khắc, rất nhiều chủng tộc không biết chuyện Vu tộc và Xiển Giáo bùng nổ đại chiến đều ngơ ngác.

Thánh nhân lại đánh nhau nữa à?

Một tiếng "Nguyên Thủy" của Thông Thiên, cũng đã hoàn toàn phân rõ giới hạn sư huynh đệ với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hiện tại Tiệt Giáo có thêm một vị Nữ Oa Thánh nhân, Thông Thiên giáo chủ quả thực có đủ tự tin như vậy.

"Hừ, Thông Thiên, Xiển Giáo ta và Tiệt Giáo vốn không có thù oán, con trai ngươi vì giúp Vu tộc mà muốn chém Phó giáo chủ của ta, là đạo lý gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thông Thiên giáo chủ không màng tình nghĩa Tam Thanh, tự nhiên cũng lập tức phản bác.

Các chủng tộc không rõ sự tình phía dưới đột nhiên hiểu ra.

Hình như là Vu tộc và Xiển Giáo đánh nhau, Đế Phượng Thiên vì giúp Vu tộc lại muốn chém Phó giáo chủ của Xiển Giáo?

Điều này khiến nhiều chủng tộc ở Hồng Hoang có chút ngơ ngác, lúc Vu tộc và Yêu tộc đại chiến cũng không thấy Đế Phượng Thiên xuất hiện, tại sao bây giờ lại vì giúp Vu tộc mà muốn trực tiếp chém giết Phó giáo chủ Xiển Giáo?

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của những nhân vật nhỏ.

Các đại lão tự nhiên biết, trước đây Đế Phượng Thiên không phải là không giúp, mà chắc chắn sẽ không kéo cả Tiệt Giáo vào Vu Yêu Lượng Kiếp.

Hiện tại lượng kiếp đã qua, trận chiến giữa Vu tộc và Xiển Giáo lại không phải là thiên địa lượng kiếp, Đế Phượng Thiên tự nhiên dám ra tay.

Nhưng chúng sinh Hồng Hoang lại cảm thấy thiếu chủ Đế Phượng Thiên thật uy phong, mới tu luyện hai nguyên hội, lại có thể uy hiếp được Nhiên Đăng đạo nhân?

Cũng có một số chủng tộc không hiểu, Thông Thiên Thánh nhân và Nguyên Thủy Thánh nhân không phải là sư huynh đệ sao?

Sao đột nhiên lại như sắp đánh nhau rồi?

Các đại lão Hồng Hoang lần lượt dời tầm mắt đến núi Côn Luân, chờ đợi sự việc phát triển thêm.

Các đại lão Hồng Hoang lần lượt dời tầm mắt đến núi Côn Luân, chờ đợi sự việc phát triển thêm.

“Chuyện của tiểu bối bản tọa không quản, nhưng nếu Thánh nhân muốn can thiệp, có thể cùng bản tọa đến hỗn độn chiến một trận!” Thông Thiên giáo chủ hết lòng bảo vệ con trai trở nên vô cùng cứng rắn, lời nói bá đạo vô cùng của ông cũng truyền khắp Hồng Hoang.

“Hừ, ngươi nghĩ bản Thiên tôn không dám sao?

Chương 148

Các ngươi lui về núi Côn Luân trước đi.” Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên sẽ không nhận thua trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, dù biết rằng không thể chiếm được lợi thế dưới Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lo lắng đệ tử Xiển Giáo sẽ bị Đế Phượng Thiên tai họa, nên lệnh cho đệ tử Xiển Giáo lui về trong đại trận phòng hộ của núi Côn Luân trước.

Giáo chủ đã hạ lệnh, trên dưới Xiển Giáo tự nhiên không dám không tuân theo, trực tiếp chuẩn bị lui về núi Côn Luân.

Thế nhưng, chính vào lúc này.

Đế Phượng Thiên đột nhiên vung Thí Thần Thương quét về phía một mảng lớn đệ tử Xiển Giáo.

Cùng với cú quét của Thí Thần Thương, sát khí vô tận đột nhiên bùng nổ từ trong đó.

Một triệu đệ tử Xiển Giáo phía trước trực tiếp nổ tung thành từng đám huyết vụ, bốc hơi trong nháy mắt, mưa máu đầy trời theo đó rơi xuống.

Cộng thêm một triệu đệ tử Xiển Giáo đã tổn thất trong trận đại chiến với Vu tộc trước đó, gần năm triệu đệ tử Xiển Giáo một lần này lại tổn thất gần một nửa.

“Những người này là để chôn cùng các chiến sĩ Vu tộc đã chết!” Giọng nói không chút tình cảm của Đế Phượng Thiên truyền ra, sắc mặt bình tĩnh đến cực điểm.

Trong khoảnh khắc, tất cả các đại lão Hồng Hoang đều cảm thấy da đầu tê dại.

Ngay trước mặt Nguyên Thủy Thánh nhân, lại dám trực tiếp giết chết một triệu đệ tử Xiển Giáo, điên cuồng đến mức nào?

Chuyện này ngoài tên điên Đế Phượng Thiên có thể làm ra, cả Hồng Hoang này e rằng không ai có đủ can đảm.

Đây là một cái tát thẳng vào mặt Thánh nhân!

Nhưng nghĩ lại, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Dù sao trước đây Đế Phượng Thiên đã tàn sát Tây Phương Giáo, giết đến mức Tây phương máu chảy thành sông, Thánh nhân phải lùi bước.

"Thú con, ngươi to gan!" Giọng nói cực kỳ lạnh lẽo của Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền khắp trời đất Hồng Hoang, trong giọng nói đó ẩn chứa lửa giận vô tận.

Không chỉ vì đã chết một triệu đệ tử Xiển Giáo, mà thể diện Thánh nhân của Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này thực sự bị Đế Phượng Thiên ấn xuống đất mà ma sát.

Xét về mức độ coi trọng thể diện, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối xếp thứ nhất, điều này không có gì phải nghi ngờ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì vô sỉ, nên ngược lại thường có thể làm ra những chuyện không cần mặt mũi.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn là một Thánh nhân coi trọng thể diện, nên lúc này thực sự vô cùng tức giận.

Tuyệt đối không phải giả vờ, lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ muốn trực tiếp đè chết Đế Phượng Thiên!

Vì vậy, một bàn tay vô hình khổng lồ trực tiếp từ hướng Ngọc Hư Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên hạ xuống vị trí của Đế Phượng Thiên.

Cả Hồng Hoang đều vì lửa giận và hành động của Nguyên Thủy Thiên Tôn mà điên cuồng run rẩy.

Trong khoảnh khắc, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không còn quan tâm đến Tru Tiên Kiếm Trận và tình nghĩa Tam Thanh nữa, chỉ muốn trực tiếp trấn sát Đế Phượng Thiên tại chỗ.

Thánh nhân tự mình ra tay, tất cả các đại lão đều nín thở, nhìn bàn tay vô hình đó, cảm nhận được áp lực vô cùng to lớn.

Nếu bàn tay đó hướng về phía mình, vậy thì chắc chắn sẽ chết, tuyệt đối không thể thoát được!

Đó chính là Thánh nhân, một đòn tùy tay cũng là đòn tất sát mà kẻ dưới Thánh nhân không thể hóa giải!

Đế Phượng Thiên sớm đã không còn là tên gà yếu như xưa, tu vi bùng nổ đến cực hạn, sát khí vô tận của Thí Thần Thương xông thẳng lên trời, không hề có bất kỳ biểu hiện bất thường nào dưới uy áp của Thánh nhân, tâm cảnh ổn định như bàn thạch.

Dù hắn cũng không thể tránh được một đòn này, dưới một đòn này cũng có nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng Đế Phượng Thiên vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực, thần tình bình thản.

Bởi vì hắn biết, lão đa của mình sẽ không để hắn xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.

Từ hướng Bích Du Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên, một đạo kiếm quang vô cùng rực rỡ trực tiếp hạ xuống.

Đạo kiếm quang đó nhanh đến mức không thể miêu tả, với tốc độ xuyên thấu không gian, trong nháy mắt đã chắn trước bàn tay vô hình đó.

Thanh Bình Kiếm!

"Ầm!" Một tiếng nổ cực lớn đột nhiên vang lên, cả Hồng Hoang run rẩy càng thêm dữ dội, đất rung núi chuyển!

Chỉ thấy Thanh Bình Kiếm từ từ sừng sững trên cao, nguy nga bất động, bàn tay vô hình đó tiêu tan.

Thanh kiếm đó, như một thế giới không thể vượt qua, ngăn cách mọi nguy hiểm ở phía trước Đế Phượng Thiên.

"Nguyên Thủy, đừng quá đáng, ngươi muốn gây ra đại chiến Thánh nhân sao?" Giọng nói của Thông Thiên giáo chủ lúc này cực kỳ lạnh lẽo, một luồng kiếm ý khiến người ta tim đập nhanh từ Bích Du Cung truyền khắp đại địa Hồng Hoang vô tận.

Các chủng tộc tu vi yếu hơn ở Hồng Hoang lần lượt quỳ rạp xuống đất, run lẩy bẩy.

Trên bầu trời sấm sét vang dội, mây đen giăng kín!

Cả Hồng Hoang lập tức rơi vào một cảnh tượng ngột ngạt!

Thánh nhân nổi giận, trời đất biến sắc!

Thông Thiên giáo chủ tuy cảm thấy con trai mình ngay trước mặt Nguyên Thủy chém giết một triệu đệ tử Xiển Giáo cũng có chút quá đáng, nhưng Nguyên Thủy lại trực tiếp ra tay với con trai mình, muốn trấn sát con trai mình, điều này đã vượt quá giới hạn của Thông Thiên giáo chủ.

Dù Nguyên Thủy có muốn chém giết một triệu đệ tử Tiệt Giáo để hả giận, Thông Thiên lúc này cũng không tức giận đến vậy.

Nhưng Nguyên Thủy đường đường là Thánh nhân lại ra tay với đứa con trai duy nhất của ông, làm sao không khiến ông lửa giận công tâm?

Trong khoảnh khắc, tại đảo tiên Bồng Lai, Nữ Oa khẽ thở dài, thầm nghĩ quả nhiên đã bị trói trên thuyền giặc rồi!

Nhưng Hồng Tú Cầu trong tay lại sẵn sàng đánh ra cứu viện bất cứ lúc nào.

Trong khoảnh khắc, tại Tam Thập Tam Thiên, Lão Tử đang bế quan đã mở mắt ra.

Đang suy nghĩ nếu thật sự đánh nhau, mình nên đứng ở lập trường nào.

Trong khoảnh khắc, tại Cực Lạc Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, đều thấy được vẻ vui mừng trong mắt đối phương.

Đánh đi!

Mau đánh đi!

Chỉ có như vậy Tây Phương Giáo mới có thể ngư ông đắc lợi, đục nước béo cò.

Trong khoảnh khắc, tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ vẫn chưa mở mắt, phảng phất như không hề nhìn thấy gì.

"Thằng nhóc Thông Thiên, theo bản Thiên tôn đến hỗn độn ngoài Tam Thập Tam Thiên chiến một trận!" Tiếng gầm của Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền khắp cửu thiên thập địa, chấn động đến vô tận tinh thần ngoài hỗn độn cũng phải run rẩy.

Ngay cả "thằng nhóc Thông Thiên" cũng đã gọi ra, có thể thấy Nguyên Thủy lúc này tức giận đến mức nào.

Nguyên Thủy cũng không tiếp tục ra tay với Đế Phượng Thiên, một là vì có Thông Thiên cản trở, không làm gì được Đế Phượng Thiên.

Hai là Đế Phượng Thiên dù sao cũng là tiểu bối, là Thánh nhân,

tức giận đánh một đòn thì thôi, cứ đánh mãi mà không chết, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng mất mặt, nên không tiếp tục tấn công Đế Phượng Thiên là vì hai nguyên nhân này, chứ không phải không muốn giết Đế Phượng Thiên.

"Hôm nay bản tọa chơi với ngươi!" Giọng nói âm trầm của Thông Thiên giáo chủ cũng truyền ra.

"Xin đại huynh che chở cho đệ tử Xiển Giáo của ta!" Lời này của Nguyên Thủy Thiên Tôn là nói với Lão Tử Thánh nhân.

Sau đó, chỉ thấy từ Bích Du Cung và Ngọc Hư Cung mỗi nơi bay ra hai bóng người, bay về phía hỗn độn vô tận.

Người ở Hồng Hoang không thể nhìn xa đến vậy, không thấy được tình hình ở hỗn độn vô tận.

Nhưng, họ biết, ở hỗn độn vô tận, sắp bùng nổ một trận chiến của Thánh nhân!

Chương 149

Đáng tiếc, không ai có thể chứng kiến trận chiến này!

Cũng không ai điên rồ mà chạy theo xem, sợ sẽ bị dư chấn của trận chiến Thánh nhân chấn chết.

Người có thể quan sát chỉ có bốn vị Thánh nhân còn lại, còn Đạo Tổ thì không cần ra khỏi Tử Tiêu Cung cũng có thể thấy được tình hình.

Đế Phượng Thiên không hề lo lắng, Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản không có cách nào đối phó với Tru Tiên Kiếm Trận, nên lão đa không thể nào chịu thiệt được.

"Còn không cút?

Muốn chết thêm người à?" Đế Phượng Thiên lạnh lùng nhìn đám đệ tử Xiển Giáo đang ngây như phỗng phía trước.

Nếu không phải Lão Tử thật sự đang theo dõi, Đế Phượng Thiên đã giết sạch đám đệ tử Xiển Giáo này, đỡ phiền phức cho Phong Thần Chi Chiến sau này.

Nhiên Đăng, mười một vị Kim Tiên, và hàng triệu đệ tử Xiển Giáo mặt đầy bi phẫn.

Giáo phái Thánh nhân đường đường, lại bị một người ép đến mức này, đúng là nỗi nhục lớn.

Nhiên Đăng, mười một vị trong Thập Nhị Kim Tiên cùng trăm vạn đệ tử Xiển Giáo mặt mày bi phẫn.

Đường đường là giáo phái của Thánh nhân, vậy mà lại bị một người ép đến mức này, thật là sỉ nhục!

Hôm nay chính là nỗi nhục lớn của cả Xiển Giáo!

Giống hệt như vô số năm về trước, cái lần Đế Phượng Thiên huyết tẩy Tây Phương Giáo vậy.

Đám đệ tử Xiển Giáo dưới sự dẫn dắt của Nhiên Đăng, nén đầy một bụng lửa giận quay về núi Côn Luân.

Không một ai dám ăn gan hùm nói thêm lời nào với Đế Phượng Thiên nữa, bởi vì hắn thật sự sẽ giết người!

Trong một ngày, danh tiếng của Đế Phượng Thiên lại một lần nữa uy chấn Hồng Hoang.

Vì che chở cho Vu tộc, ngay trước mặt Nguyên Thủy Thánh nhân, một chiêu đồ sát trăm vạn đệ tử Xiển Giáo, dẫn đến trận đại chiến Thánh nhân giữa Thông Thiên và Nguyên Thủy.

Trước đó đã giết một đám đệ tử Tây Phương Giáo, bây giờ lại đồ sát thêm một đám đệ tử Xiển Giáo, Đế Phượng Thiên muốn nghịch thiên sao?

Dám cùng lúc gây sự với cả hai giáo phái của Thánh nhân?

Ngay lúc này, Minh Hà Lão Tổ ở xa tít trong biển máu đang cân nhắc sau này có nên hòa giải với Đế Phượng Thiên hay không.

Tên điên này, tốt nhất là đừng chọc vào nữa?

Gã điên đó e là thật sự sẽ đồ sát cạn cả biển máu vô tận mới thôi!

Ngay lúc này, Trấn Nguyên Tử ở Ngũ Trang Quán chậm rãi gật đầu, cảm thấy trên người Đế Phượng Thiên chính là thiếu đi thứ khí phách vô địch kia.

Rõ ràng mới chỉ có tu vi Chuẩn Thánh mà đã có thể khuấy đảo cả Hồng Hoang thiên phiên địa phúc, uy phong biết bao?

Căn cước của Trấn Nguyên Tử cũng không tệ, thứ ông thiếu chính

là loại khí phách vô địch đó.

Ngay lúc này, Côn Bằng ở Bắc Hải xa xôi thầm nghĩ không biết Đế Tuấn trước khi chết đã nói gì với Đế Phượng Thiên, tóm lại là có dự cảm không lành.

Nghĩ lại sau này cứ thành thật ở Bắc Hải bế quan, đừng ra ngoài thì hơn!

Ngay lúc này, tất cả các đại lão đều quyết định, sau này không có chuyện gì thì tuyệt đối đừng chọc vào tên điên Đế Phượng Thiên, gã điên đó ngay cả mặt mũi Thánh nhân cũng dám vả thẳng tay!

Ngay lúc này, Đại Vu Xi Vưu và hàng vạn chiến sĩ Vu tộc phía sau, trong mắt lộ ra vẻ sùng bái như khi đối đãi với Tổ Vu.

Chuyện này, ngoài Tổ Vu ra chưa từng có ai làm được.

"Ân tình hôm nay của Thánh tử, Xi Vưu ta vĩnh thế không dám quên!" Ngay lúc này, vị cuồng nhân tuyệt thế không kính Thánh nhân, không kính Thiên Đạo là Xi Vưu lại quỳ một gối xuống trước mặt Đế Phượng Thiên, bày tỏ sự kính trọng.

"Ân tình hôm nay của Thánh tử, chúng ta vĩnh thế không dám quên!" "Ân tình hôm nay của Thánh tử, chúng ta vĩnh thế không dám quên!" "Ân tình hôm nay của Thánh tử, chúng ta vĩnh thế không dám quên!" Hàng vạn chiến sĩ Vu tộc phía sau cũng theo Xi Vưu quỳ một gối xuống, tiếng hô vang dậy đất trời!

Tại Bồng Lai Tiên Đảo xa xôi, Thường Hi chậm rãi cười nói: "Tỷ tỷ, phu quân thật là uy phong." Hi Hòa cũng nở nụ cười nói: "Phu quân của ta phải như vậy!" Kim Ninh mở đôi mắt vàng xinh đẹp, ấp úng nói với Nữ Oa: "Thánh nhân, Thánh tử...

đúng là một tên điên mà!" Nữ Oa thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: "Nếu không phải là tên điên, ta cũng sẽ không để ý đến hắn." Ngụ ý

là, cũng chỉ có tên điên mới làm ra chuyện dùng cả một nguyên hội chỉ để cưới một vị Thánh nhân nhàm chán mà điên cuồng như vậy.

Kim Ninh có chút không hiểu, hỏi: "Thánh tử... trước đó đã đắc tội Tây Phương Giáo, bây giờ lại đắc tội triệt để Xiển Giáo, thật sự không lo lắng chút nào sao?" Khóe miệng Nữ Oa cong lên một nụ cười nhàn nhạt, lắc đầu nói: "Đừng bị biểu hiện điên cuồng của hắn lừa gạt, hắn tự có tính toán của mình." Tại Lục Đạo Luân Hồi xa xôi, Tam Tiêu đang ríu rít làm phiền Hậu Thổ, muốn Hậu Thổ Thánh nhân kể lại chuyện đã xảy ra, bởi vì ba nàng không thể nhìn xa đến vậy.

Hậu Thổ Thánh nhân chậm rãi nói: "Tên thiếu chủ điên khùng đó, ngay trước mặt Nguyên Thủy Thánh nhân, đã huyết đồ trăm vạn đệ tử Xiển Giáo, sau đó dẫn phát Thánh chiến giữa Thông Thiên Thánh nhân và Nguyên Thủy Thánh nhân.

Một mình hắn đã ép lui đám đệ tử Xiển Giáo còn lại vào trong núi Côn Luân, bây giờ Xi Vưu và hàng vạn chiến sĩ Vu tộc đều đang quỳ bái thiếu chủ." Hậu Thổ dùng những lời ngắn gọn nhất để miêu tả sự việc vừa xảy ra.

Tam Tiêu nghe xong, ánh mắt tỏa ra hào quang rực rỡ, hưng phấn không thôi!

"Không hổ là thiếu chủ mà ta sùng bái nhất, thật sự là đẹp trai nổ tung rồi!" Bích Tiêu lập tức vui vẻ nhảy cẫng lên, một vài từ ngữ học được từ Đế Phượng Thiên cũng theo đó mà tuôn ra.

"Thiếu chủ quả nhiên uy vũ bá khí!" Vân Tiêu cũng mỉm cười lên tiếng, trong giọng nói tràn đầy sự sùng bái.

"Thiếu chủ thực là đệ nhất nhân đương thời của Hồng Hoang!" Bích Tiêu, người vốn ít nói, lặng lẽ nịnh một câu mà Đế Phượng Thiên không nghe thấy.

“Tên điên này!” Hậu Thổ Thánh nhân đột nhiên nhớ lại lần bị hắn quát mắng, khuôn mặt tuyệt thế vốn không có biểu cảm, vậy mà lại thoáng hiện một tia cười.

Một nụ cười nghiêng thành!

Lúc này, các Tổ Vu cuối cùng cũng biết chuyện gì đã xảy ra, vốn định đi cứu viện nhưng giờ đã không cần nữa.

Năm vị Tổ Vu vẫn luôn bế quan trong điện Bàn Cổ, mãi cho đến khi giọng nói của Thánh nhân truyền khắp đại địa Hồng Hoang mới biết có chuyện.

Vu Tướng mà Xi Vưu cử về báo tin chưa về kịp đến điện Bàn Cổ, tốc độ bay không nhanh như vậy.

Đế Giang bất đắc dĩ nói: “Lần này lại nợ muội phu một ân tình lớn rồi!” Cú Mang chậm rãi nói: “Ừm, muội phu của chúng ta quả là bá khí!

Tính tình giống hệt Vu tộc ta.” Chúc Cửu Âm chen vào một câu: “Tính tình giống Vu tộc ta, nhưng đầu óc thì tốt hơn chúng ta.” Cộng Công và Cường Lương chậm rãi gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Cộng Công nghiêm giọng nói: “Ta phải quay về bộ lạc trấn giữ, phòng khi lại xảy ra tình huống này.” Chuyển đi là không thể nào.

Chuyển đi chính là nhận thua.

Bộ lạc Cộng Công đã cắm rễ bên ngoài núi Côn Luân.

Vu tộc có thể chết khô, nhưng tuyệt đối không nhận thua.

Vì vậy, Cộng Công liền muốn đến bộ lạc trấn giữ, nếu không chỉ một mình Nhiên Đăng đến giết, họ cũng không chống đỡ nổi.

Có Cộng Công Chuẩn Thánh hậu kỳ trấn giữ, chỉ cần Nguyên Thủy không ra tay, về cơ bản là không làm gì được bộ lạc Cộng

Công.

Bốn vị Tổ Vu còn lại gật đầu đồng ý.

Rất nhanh, Cộng Công liền trở về bộ lạc của mình.

Còn Đế Phượng Thiên thì đến Lục Đạo Luân Hồi, chuẩn bị xử lý chuyện của Phục Hy.

Sau lượng kiếp Vu Yêu, Nhân tộc bắt đầu trỗi dậy trở thành nhân vật chính của trời đất, thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế cũng theo đó mà đến.

Dưới sự can thiệp của Đế Phượng Thiên, lượng kiếp Vu Yêu lần này rõ ràng không khớp với quỹ đạo ban đầu, vì vậy thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế có thể sẽ bị trì hoãn.

Vu tộc bây giờ mạnh như vậy, Nhân tộc làm sao mà làm nhân vật chính của trời đất được?

Rõ ràng Vu tộc bây giờ mới là nhân vật chính của trời đất!

Về phần Thánh chiến ngoài Tam Thập Tam Thiên, ngoài mấy vị Thánh nhân ra, không ai biết chiến huống ra sao.

Chương 150

Đánh khoảng năm trăm năm, Thông Thiên và Nguyên Thủy hai vị Thánh nhân mới lần lượt trở về Bích Du Cung và Ngọc Hư Cung.

Ngoài mấy vị Thánh nhân, cũng không ai biết kết quả trận chiến này thế nào.

Chuyện này cũng không ai dám đi nghe ngóng, bất kể Thánh nhân nào thua cũng đều mất mặt, chắc chắn không muốn bị người khác biết.

Đế Phượng Thiên rất nhanh đã đến Lục Đạo Luân Hồi, gặp được Hậu Thổ Thánh nhân.

Đế Phượng Thiên không biết xấu hổ đi đến trước mặt Hậu Thổ, cười hỏi: "Này!

Lần này định cảm tạ ta thế nào đây?

Có cân nhắc lấy thân báo đáp không?" Đế Phượng Thiên không biết xấu hổ đi đến trước mặt Hậu Thổ, cười hỏi: "Này!

Lần này định cảm tạ ta thế nào đây?

Có cân nhắc lấy thân báo đáp không?" Hậu Thổ biểu cảm bình tĩnh, chậm rãi nói: "Ngươi không phải có Nữ Oa rồi sao?" Đế Phượng Thiên lý lẽ hùng hồn nói: "Nữ Thánh nhân làm vợ, càng nhiều càng tốt." Hậu Thổ nhàn nhạt nói: "Lần này cảm ơn ngươi." Đế Phượng Thiên xua tay nói: "Nhàm chán, lần nào cũng không có thành ý như vậy, chỉ toàn nói miệng." Hậu Thổ nhìn về phía Đế Phượng Thiên, mở miệng nói: "Lần này ngươi không phải có việc tìm ta sao?

Bản thánh quyết định giúp ngươi, vậy là xóa nợ." Hậu Thổ dù sao cũng là Thánh nhân, biết được một vài chuyện về Đế Phượng Thiên

cũng không có gì đáng ngạc nhiên!

Đế Phượng Thiên á khẩu nói: "Thế còn lần trước thì sao?" Hậu Thổ tùy ý nói: "Lần trước cứ nợ đã." Đế Phượng Thiên: "..." Nàng bị ta làm hư rồi sao?

Lời lẽ vô liêm sỉ như vậy mà cũng có thể nói ra một cách tùy tiện?

Đế Phượng Thiên chuyển chủ đề, bắt đầu vào việc chính: "Nguyên thần của Đại yêu thánh Phục Hy đang ở trong tay ta, ta muốn hắn chuyển thế thành Nhân Hoàng đời đầu của Nhân tộc." Hậu Thổ gật đầu nói: "Được, nhưng cần thời gian, khí vận Nhân Hoàng không phải tùy tiện đầu thai là có được." Hậu Thổ rất thẳng thắn, lập tức đồng ý.

Phục Hy là người của Yêu tộc, Hậu Thổ chắc chắn không thích, nhưng xét đến yêu cầu của Đế Phượng Thiên, liền trực tiếp nhận lời.

Nếu là Nữ Oa cầu xin, e là Hậu Thổ sẽ trực tiếp ra tay với Nữ Oa, đừng nói là yêu cầu.

Nếu theo sở thích của Hậu Thổ, tuyệt đối sẽ cho Phục Hy đầu thai vào súc sinh đạo.

"Hậu Thổ Thánh nhân sảng khoái, cùng Bản thiếu chủ thống ẩm ba trăm chén." Nói rồi, Đế Phượng Thiên lấy ra một cái hồ lô rượu, bên trong đựng rượu Hoàng Trung Lý.

Sau đó một mình vui vẻ "ừng ực ừng ực" uống.

Uống một cách vô cùng sảng khoái!

Hậu Thổ: "???" Không phải nói cùng nhau thống ẩm ba trăm chén sao?

Một mình ngươi uống như thế là có ý gì?

Hậu Thổ thấy cả hồ lô rượu sắp bị Đế Phượng Thiên uống cạn.

Đột nhiên cảm thấy có chút đau lòng.

Hậu Thổ cuối cùng không nhịn được nói: "Rượu của ngươi, một mình ngươi uống?" Đế Phượng Thiên cười rồi ném hồ lô rượu trong tay qua, chậm rãi nói: "Đây không phải là tạo cơ hội hôn gián tiếp sao?

Ngươi sẽ không cho rằng ta thật sự mang theo hai cái hồ lô rượu chứ?

Ngây thơ vậy sao?" Hậu Thổ bắt lấy hồ lô rượu, trực tiếp ngửa đầu uống.

Dù sao lần trước cũng đã uống như vậy, Hậu Thổ tự nhiên cũng không để ý.

Hôn gián tiếp, Hậu Thổ không đến mức để ý những tiểu tiết như vậy, rượu ngon là được.

Rất nhanh, một phần ba còn lại của rượu Hoàng Trung Lý đã bị Hậu Thổ uống cạn.

Đế Phượng Thiên cũng không đau lòng, chỉ cảm thấy tiểu nữu này cũng quá biết uống rồi!

Nhưng không sao, uống nhiều một chút cũng không sao, Thánh nhân không thể say được.

Hậu Thổ chậm rãi lau miệng, nói: "Rượu ngon." Tuy không phải lần đầu tiên uống, nhưng Hậu Thổ vẫn không nhịn được khen một câu.

Đế Phượng Thiên lại lặp lại một câu: "Trước đó đã nói với ngươi rồi, trực tiếp gả cho ta, ngày nào cũng có thể uống." Hậu Thổ mang theo chút trêu chọc nói: "Chỉ một chút linh tửu mà muốn lừa ta về tay?

Ngươi ở trên người Nữ Oa cũng đã bỏ không ít công phu rồi nhỉ?

Đừng nghĩ có thể tùy tiện lừa được ta, Bản thánh không có ngu

ngốc như vậy.” Khóe miệng Đế Phượng Thiên chậm rãi cong lên một nụ cười, nói: “Sai phương hướng rồi, Nữ Oa đã vào tay, tiếp theo ta sẽ dồn tâm tư vào ngươi.” Hậu Thổ á khẩu nói: “Ngươi từ trước đến nay đều không dồn tâm tư vào tu luyện, vì sao cảnh giới lại lên nhanh như vậy?” Đế Phượng Thiên ngẩng đầu bốn mươi lăm độ, không có ánh nắng chiếu lên khuôn mặt hoàn mỹ kia, ra vẻ nói: “Đừng hỏi, hỏi chính là thiên phú!” Hậu Thổ: “...” Xem ngươi đắc ý chưa kìa?

Sau khi nói chuyện với Hậu Thổ một lát, Tam Tiêu biết được Đế Phượng Thiên đã đến, liền chạy vào.

Bích Tiêu như thường lệ trực tiếp nhào vào lòng Đế Phượng Thiên, dùng cái đầu nhỏ dụi vào ngực hắn.

Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu đứng cách đó không xa, hành lễ với Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên xoa xoa cái đầu nhỏ của Bích Tiêu, ra hiệu cho Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu miễn lễ.

Đế Phượng Thiên thấy ba nàng bây giờ đều đã có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, hỏi: “Đại La đan đã ăn chưa?” Vân Tiêu trả lời: “Chưa, chúng ta định đợi đến Đại La Kim Tiên viên mãn rồi mới ăn, trực tiếp đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong.” Đế Phượng Thiên gật đầu.

Sau đó, Hình Thiên to lớn như một ngọn núi khổng lồ bước vào, hành một lễ vô cùng vụng về với Đế Phượng Thiên, ngô nghê nói: “Hình Thiên ra mắt Thánh tử.” Đế Phượng Thiên cười hỏi: “Ừm, nhiều năm không gặp, cảnh giới của ngươi mới đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong thôi sao?” Hình Thiên có chút lúng túng trả lời: “Không có cách nào, Chuẩn Thánh sơ kỳ quá khó, ta hình như không có thiên phú mạnh như vậy, bị kẹt ở đó rồi.” Hình Thiên và Xi Vưu đều gặp tình huống giống nhau, bị kẹt ở đây, kẹt lại suốt một nguyên hội.

Nhưng đây cũng là chuyện bình thường, rất nhiều Đại La Kim

Tiên vĩnh viễn không thể đạt đến cấp bậc Chuẩn Thánh.

Chuẩn Thánh tuy không khó như chứng đạo Thánh nhân, nhưng nếu không có thiên phú cực cao và căn cước cực tốt, cũng không thể đạt đến cấp bậc Chuẩn Thánh.

Hãy xem những người đạt đến Chuẩn Thánh đều là ai.

Là Minh Hà Lão Tổ do ô huyết của Bàn Cổ hóa thành.

Là Địa tiên chi chủ Trấn Nguyên Tử có Địa Thư làm pháp bảo cộng sinh.

Trước đó Đế Tuấn và Đông Hoàng là Tam Túc Kim Ô được thai nghén từ Thái Dương Tinh, căn cước cũng cực tốt.

Còn những người có căn cước tốt hơn như Tam Thanh, thì đã trở thành Thánh nhân.

Vì vậy, căn cước ở một mức độ lớn đã quyết định thiên phú.

Căn nguyên của Hình Thiên và Xi Vưu không tốt, chỉ là do Tổ Vu tạo ra, vì vậy kẹt ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng là chuyện rất bình thường.

Đế Phượng Thiên ném viên Cực phẩm Đại La đan cuối cùng qua, nói: "Thử cái này xem, nếu ngươi đã gần Chuẩn Thánh sơ kỳ, có thể sẽ giúp ngươi tấn cấp." Hình Thiên biết thứ này quý giá, Tam Tiêu mỗi người đều có một viên, vẫn chưa nỡ ăn.

Hình Thiên không ngờ Thánh tử lại cho mình một viên đan dược quý giá như vậy.

Nhất thời có chút không biết phải làm sao.

Đôi tay to lớn nâng niu viên Cực phẩm Đại La đan nhỏ bé, ngây ngốc nhìn Đế Phượng Thiên.

Hình Thiên không giỏi bày tỏ lòng cảm kích, không biết nên nói gì.

“Đi bế quan đi!” Đế Phượng Thiên vẫy tay với Hình Thiên.

“Đi đi!” Hậu Thổ Thánh nhân cũng nói thêm một câu.

Hình Thiên gãi đầu, chậm rãi đi ra ngoài, chuẩn bị đi bế quan.

Tuy không nói một lời cảm ơn, nhưng ân tình này đã khắc sâu trong lòng.

Hình Thiên không giỏi bày tỏ, nhưng ai tốt với mình, hắn đều ghi nhớ.

Hậu Thổ nhìn về phía Đế Phượng Thiên, nhàn nhạt nói: “Ngươi cũng hào phóng thật.” Đế Phượng Thiên mỉm cười nói: “Đừng giả vờ nữa, rõ ràng là ngươi đang cảm kích ta, cảm thấy ta đối xử tốt với Vu tộc, có thể biểu hiện ra ngoài mà.” Hậu Thổ: “...” Biết giữ chút thể diện có chết không?

Sau khi rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi, Đế Phượng Thiên liền chuẩn bị đến điện Bàn Cổ một chuyến.

“Phát hiện Túc chủ đã bay một ức vạn vạn dặm, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Tiếp tục bay, phía trước là vô tận, phần thưởng Cực phẩm Đại La đan (x5).” “Hai: Dừng lại nghỉ ngơi, bay lâu cần lao dật kết hợp, phần thưởng Cực phẩm Tăng Phúc đan (x3).” Giữa lúc Đế Phượng Thiên đang ngơ ngác, lựa chọn của hệ thống đã được kích hoạt.

Chương 151

Không ngờ đang trên đường bay lại kích hoạt phần thưởng của hệ thống một cách khó hiểu.

Lần kích hoạt này Đế Phượng Thiên hoàn toàn không ngờ tới.

Suy nghĩ một lúc, Đế Phượng Thiên chọn lựa chọn thứ nhất.

Bởi vì Cực phẩm Tăng Phúc đan vẫn còn một viên chưa sử dụng, còn Cực phẩm Đại La đan thì đã hết.

Có Cực phẩm Đại La đan, có thể giúp đệ tử Tiệt Giáo nhanh chóng tăng cảnh giới.

"Đinh!

Chúc mừng Túc chủ đã đưa ra lựa chọn, phần thưởng Cực phẩm Đại La đan (x5)!" Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Chuẩn Thánh trung kỳ.

Đại đạo: Ám Chi Đại Đạo (Xâm hắc), Trận Chi Đại Đạo (Nhập môn).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Tiên Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (Một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (Tương tự), Đại Đạo Quả Thực (x1).

Khác: Thiên Hà Thánh Thủy (Một vạn giọt), Tam Quang Thần Thủy (Một vạn giọt), Huyền Thiên Trọng Thủy (Một vạn giọt), Cực phẩm Đại La đan (x5), Cực phẩm Tăng Phúc đan (x1).

Đế Phượng Thiên liếc qua bảng thông tin cá nhân, tiếp tục bay về phía điện Bàn Cổ.

Đế Giang, Cú Mang, Cường Lương, Chúc Cửu Âm vui vẻ chào đón Đế Phượng Thiên.

Lần này Đế Phượng Thiên đến là để hoàn thiện lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Bây giờ kiến thức về Trận Chi Đại Đạo nhập môn đã được Đế Phượng Thiên tiêu hóa gần hết, tuy Trận Chi Đại Đạo chưa thăng cấp, nhưng lĩnh ngộ về kiến thức trận pháp đã sâu sắc hơn.

Đế Giang cười nói: "Muội phu đến rồi, chuyện lần trước phải cảm ơn ngươi!" Các vị Tổ Vu khác cũng cười nói cảm ơn, biểu hiện vô cùng vui vẻ với Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên xua tay, tỏ ý không cần để ý.

Đế Phượng Thiên nghiêm túc hỏi một câu: "Bộ lạc đó có muốn dời đi khỏi núi Côn Luân không?" Mấy vị Tổ Vu ngầm hiểu lắc đầu, tỏ ý không muốn thỏa hiệp.

Điều này cũng nằm trong dự liệu của Đế Phượng Thiên, nên không khuyên nữa.

Hắn tin rằng mấy vị Tổ Vu cũng biết rõ làm như vậy rất dễ gây xích mích với Thánh nhân, nhưng đã đưa ra quyết định này, thì không có gì để khuyên nữa.

Đế Phượng Thiên nói với Đế Giang Tổ Vu: "Đưa ta đi xem Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, chắc là bây giờ ngươi đang phiền não vì việc làm thế nào để dùng ít Vu tộc hơn mà vẫn có thể mở đại trận mà không làm suy yếu uy lực của nó phải không?" Đế Giang vui vẻ cười nói: "Muội phu hiểu ta nhất, bản Tổ Vu ta đây tóc cũng sắp bạc trắng vì lo lắng rồi, mau đi xem có thể hoàn thiện lại lần nữa không." Đế Phượng Thiên: "???" Tóc ngươi đen như mực, đâu có giống sắp bạc trắng?

Đế Giang và mấy vị Tổ Vu lại lần nữa đưa Đế Phượng Thiên vào sâu trong điện Bàn Cổ, để Đế Phượng Thiên quan sát trận đồ của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Da của Hỗn Độn Ma Thần tỏa ra từng luồng khí hỗn độn đáng sợ.

Tuy là lần thứ hai xem, nhưng vẫn kinh hãi.

Từng đạo văn lộ trận pháp vô cùng sâu xa chiếu rọi vào trong đầu Đế Phượng Thiên.

Lần này, Đế Phượng Thiên nhìn thấu triệt hơn lần trước.

Cũng hiểu rõ hơn nguyên lý của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Tinh túy của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thực ra không nhất thiết phải cần mười hai Tổ Vu mới có thể mở đại trận.

Ví dụ như nếu Trận Chi Đại Đạo của Đế Phượng Thiên cao hơn hai cấp, có thể một mình hắn cũng có thể sử dụng được đại trận này.

Chủ yếu là sự lý giải về Bàn Cổ chân thân cùng với thực lực của mấy vị Tổ Vu và cách họ vận dụng Bàn Cổ chân thân quyết định cường độ của trận pháp này.

Tuy bây giờ số lượng Tổ Vu ít đi một chút, nhưng thực lực của Vu tộc bây giờ đã mạnh hơn!

Đế Giang và Cú Mang đều đã Chuẩn Thánh viên mãn, mấy người còn lại toàn bộ đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ, là những Chuẩn Thánh hàng đầu của Hồng Hoang.

Đế Giang đã vô cùng gần với Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong có chút đặc thù, cho dù Đế Giang kinh tài tuyệt diễm như vậy, cũng không thể đột phá đến đỉnh phong, nhưng Chuẩn Thánh viên mãn thông thường cũng không phải là đối thủ của Đế Giang.

Sau khi Đế Phượng Thiên có thêm nhiều lĩnh ngộ, liền bắt đầu sửa đổi Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, để đại trận này phù hợp hơn với số lượng sáu vị Tổ Vu khi mở.

Đế Giang, Cú Mang, Cộng Công, Cường Lương, Chúc Cửu Âm, năm vị này, dù không có Huyền Minh, cũng có Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên của Hậu Thổ có thể miễn cưỡng thay thế một vị Tổ Vu, vì vậy số lượng là sáu vị.

Đế Phượng Thiên đắm chìm trong việc sửa đổi trận đồ.

Các Tổ Vu liếc nhìn nhau, không dám làm phiền.

Rất nhanh liền để lại một mình Đế Phượng Thiên ở đó hoàn thiện trận pháp, còn họ thì đến chủ điện tu luyện.

Khoảng một vạn năm sau, Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng từ sâu trong điện Bàn Cổ đi ra.

Đế Giang có phần kích động hỏi: "Thế nào rồi?" Đế Phượng Thiên cười nói: "Được rồi, sáu người mở, uy lực sẽ không nhỏ hơn Bàn Cổ chân thân của mười hai người trước đây, mấy vị có thời gian thì cứ đi xem sự thay đổi trong đó, xem là biết ngay." Đế Giang và mấy vị Tổ Vu còn lại đều vô cùng mừng rỡ.

Đây thực sự là một tin tức tốt lành.

Cú Mang vỗ vai Đế Phượng Thiên, nghiêm túc nói: "Ngươi chính là cứu tinh của Vu tộc chúng ta." Cường Lương trực tiếp nói: "Đại ân không lời nào cảm tạ!

Cường Lương ta ghi nhớ trong lòng." Trọc Cửu Âm thở dài nói đùa: "Sau này ta nguyện gọi ngươi là đại ca!" Cộng Công đã đến bộ lạc Cộng Công, không có ở đây.

Đế Phượng Thiên ha ha cười nói: "Mấy vị đại ca nghiêm trọng rồi, đều là chuyện nhỏ thôi mà." Đế Giang lắc đầu nói: "Vu tộc chúng ta có thể tồn tại, đều là công lao của ngươi, điểm này mấy vị Tổ Vu chúng ta trong lòng đều rất rõ ràng, chỉ cần muội phu có yêu cầu, cứ việc mở lời, lên núi đao xuống biển lửa, Đế Giang ta tuyệt không cau mày." Lời của Tổ Vu nói ra có trọng lượng rất lớn.

Cho dù Đế Phượng Thiên bảo họ đi đánh Thánh nhân, họ cũng sẽ không chút do dự mà đi.

Đế Phượng Thiên cũng cảm nhận được tình cảm cảm kích chân thành của các Tổ Vu.

Và dưới sự nhiệt tình giữ lại của các Tổ Vu, hắn đã ở lại điện Bàn Cổ năm trăm năm.

Trong thời gian đó thường xuyên giao thủ luận bàn với các Tổ Vu, cùng nhau uống rượu ăn thịt, tình cảm cũng tăng tiến không ít.

Các Tổ Vu đều có chút kinh hãi với nhục thân của Đế Phượng Thiên, tuy không bằng hai vị Tổ Vu Đế Giang và Cú Mang, nhưng sắp đuổi kịp Cường Lương và Chúc Cửu Âm.

Dù sao nhục thân của Đế Phượng Thiên là dùng tinh huyết của Bàn Cổ để tăng lên, tuy cảnh giới nhục thân chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng tinh huyết Bàn Cổ quý giá và bá đạo đến mức nào, nhục thân có thể so kè với Tổ Vu Chuẩn Thánh trung kỳ hoặc hậu kỳ.

Cứ như vậy, Đế Phượng Thiên đã ở lại điện Bàn Cổ năm trăm năm.

Năm trăm năm sau, Đế Phượng Thiên trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Bồng Lai Tiên Đảo.

Lần này Nữ Oa và Đát Kỷ không bế quan.

Những người khác thì đều đang bế quan.

Đát Kỷ trước đây vốn là người của Nữ Oa, bây giờ Nữ Oa đã gả đi, Đát Kỷ tự nhiên cũng sẽ nghiêm túc phụng dưỡng.

Nhưng mà, Nữ Oa đương nhiên không biết chuyện Đát Kỷ đã bị phản gián, nếu không đã sớm nổi điên rồi.

Đế Phượng Thiên giả vờ không biết mối quan hệ giữa họ, nói: "Ừm, biểu biểu rất hiểu chuyện mà, biết cách hầu hạ nữ chủ nhân!" Đát Kỷ khẽ hành lễ nói: "Ra mắt thiếu chủ." Lần này, Đát Kỷ biểu hiện nghiêm túc hơn mọi khi.

Chương 152

Nữ Oa có chút tò mò hỏi: "Biểu biểu là ý gì?" Đế Phượng Thiên cười nói: "Là ý khen ngươi hiểu chuyện, cũng là biểu dương ngươi." "Ồ, vậy sao?" Nữ Oa thầm nghĩ, sao lại có nhiều từ mới lạ như vậy?

Đối với những từ ngữ mới lạ do Đế Phượng Thiên sáng tạo, ở Hồng Hoang đã lưu truyền không ít.

Trong đó nổi tiếng nhất chính là "ngốc lư", bây giờ đã thật sự trở thành danh từ riêng của Tây Phương Giáo.

Ngoài ra cũng có một vài câu nói vàng được lưu truyền rộng rãi.

Ví dụ như: Phạm ta Tiệt Giáo giả, tuy viễn tất tru!

Vì vậy, Nữ Oa đối với những lời nói linh tinh của Đế Phượng Thiên cũng không cảm thấy kỳ lạ, người đàn ông này dường như trời sinh đã có thể sáng tạo ra những từ ngữ và câu nói không thể tưởng tượng nổi.

Chuyện Đế Phượng Thiên làm hai bài thơ, Nữ Oa cũng đã nghe Hi Hòa và Thường Hi kể, có chút kinh ngạc vì sao tên điên này lại có tài hoa tốt như vậy, mà hoàn toàn không hề biểu hiện trước mặt mình?

Đế Phượng Thiên làm gì biết thơ từ, đều là sao chép từ ký ức kiếp trước, vì vậy cũng không có ý định đi khoe khoang, ở Hồng Hoang thực lực là trên hết, biết làm thơ thì có ích gì, thơ đâu thể giết người!

Nữ Oa đột nhiên hứng thú, nói: "Ta nghe nói ngươi đã viết cho hai vị muội muội Hi Hòa và Thường Hi hai bài gọi là thơ đúng không?

Vì sao chưa từng làm thơ cho ta?" Khóe miệng Đế Phượng Thiên chậm rãi cong lên một nụ cười, nói: "Nương tử muốn ta làm thơ cho nàng sao?" Nữ Oa đối với cách xưng hô "nương tử" này có chút

không quen, nhưng cũng không phản đối Đế Phượng Thiên gọi như vậy, khẽ "ừm" một tiếng.

Đế Phượng Thiên nói: "Làm thơ cần một chút linh cảm, đợi phu quân ta một chút." Nói rồi Đế Phượng Thiên bưng chén rượu nhân sâm quả trên bàn, chậm rãi đi dạo, trong lúc đó ánh mắt vẫn không rời khỏi dung nhan nghiêng thành của Nữ Oa.

Nữ Oa cũng vô cùng bình tĩnh đối diện với Đế Phượng Thiên, không hề ngại ngùng hay gì cả.

Đế Phượng Thiên uống cạn ba chén rượu nhân sâm quả, chậm rãi mở miệng nói: "Phương đông có mỹ nhân, tuyệt thế đứng một mình." Niệm đến đây, Đế Phượng Thiên ngừng lại.

Nữ Oa và Đát Kỷ thì lặng lẽ lĩnh hội ý cảnh của hai câu đầu.

Oa Hoàng Cung ở chính phương đông, rõ ràng "phương đông" này chỉ Nữ Oa.

Tuyệt thế đứng một mình!

Quả thực cũng rất hợp với Nữ Oa.

Nữ Oa vốn là một trong hai nữ Thánh nhân của Hồng Hoang, sinh linh Hồng Hoang tính bằng vạn ức hay vô lượng, không đủ tuyệt thế sao?

Nữ Oa thường quanh năm một mình ở Oa Hoàng Cung, không đủ độc lập sao?

Đơn giản là hoàn hảo.

Khi hai câu đầu tiên vang lên, Nữ Oa vô cùng hài lòng.

Đát Kỷ cũng cảm thấy miêu tả vô cùng xác đáng.

Đế Phượng Thiên nhìn chăm chú vào mắt Nữ Oa, chậm rãi thốt ra hai câu tiếp theo: "Một lần ngoảnh lại làm nghiêng thành người, Hai

lần ngoảnh lại làm nghiêng nước người." Khi hai câu sau vang lên, Nữ Oa đôi mắt đẹp sáng lên, cảm thấy bài thơ này quả thực tuyệt diệu, vô cùng thích, đơn giản là được đo ni đóng giày cho mình.

Ngoài chữ "thành" và "quốc" có bố cục hơi nhỏ một chút, những cái khác đều không có vấn đề gì.

Nhưng Đế Phượng Thiên cũng không có cách nào, bài thơ này là bài thơ nổi tiếng của Lý Diên Niên thời Hán, nguyên văn là "Bắc phương hữu giai nhân", đã bị Đế Phượng Thiên sửa lại.

Hai câu cuối Đế Phượng Thiên thực sự không thể sửa, chẳng lẽ sửa thành "một lần ngoảnh lại nghiêng Hồng Hoang, hai lần ngoảnh lại nghiêng Hỗn Độn"?

Nghe có vẻ kỳ quái, nên chỉ có thể để vậy.

Nữ Oa tiếp tục chậm rãi thưởng thức ý cảnh trong thơ, bài thơ ca ngợi vẻ đẹp của nàng là độc nhất vô nhị đương thời, mức độ xinh đẹp đến nỗi chỉ cần nhìn một cái là thành trì nghiêng đổ, nhìn lại lần nữa là quốc gia sụp đổ.

Ừm, không hề khoa trương chút nào!

Nữ Oa có vẻ đẹp đó!

Nhưng mà, ở Hồng Hoang, một thành một nước sụp đổ thì có là gì?

Bài thơ này tình cảm chân thành, chan chứa trong từng câu chữ, Nữ Oa hoàn toàn tin rằng Đế Phượng Thiên đã làm riêng cho mình.

Đát Kỷ lẩm bẩm nói: "Thơ hay!

Thật sự miêu tả được vẻ đẹp của Thánh nhân!" Nữ Oa khẽ "ừm" một tiếng, đồng ý với lời của Đát Kỷ.

Nàng cũng không tiện khen bài thơ hay, bởi vì bài thơ miêu tả dung

mạo nghiêng thành đó, nếu khen bài thơ, chẳng phải gián tiếp khen vẻ đẹp của mình sao, Nữ Oa tương đối giữ thể diện, vì vậy trong lòng tuy vô cùng hài lòng với bài thơ, nhưng lại không khen ra miệng.

Đế Phượng Thiên tự nhiên cũng nhìn ra, tiểu ngạo kiều này vô cùng thích bài thơ.

Tô Đát Kỷ rụt rè hỏi: "Vậy... nô tỳ có thể mặt dày, nhờ thiếu chủ cũng làm cho ta một bài thơ được không?" Đế Phượng Thiên nâng chén linh tửu uống cạn, chậm rãi nói: "Vừa hay có linh cảm, vậy thì làm thêm một bài." Đế Phượng Thiên buột miệng nói: "Danh hoa khuynh quốc lưỡng tương hoan, Thường đắc chúng sinh đái tiếu khán, Giải thích xuân phong vô hạn hận, Trầm hương đình bắc ỷ lan can." Đế Phượng Thiên trực tiếp đọc hết cả bài thơ trong một hơi.

Bài thơ này là một tác phẩm không quá nổi tiếng của đại thần Lý Bạch.

Tuy không quá nổi tiếng, nhưng đã xuất từ tay Thi Tiên, tự nhiên ý cảnh cũng cực tốt.

Nguyên văn là "Thường đắc quân vương đái tiếu khán", đã bị Đế Phượng Thiên sửa thành "Thường đắc chúng sinh đái tiếu khán" bởi vì thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế chưa đến, thế giới này không có quân vương chính thức.

Yêu đế Đế Tuấn trước đây là một quân vương, nhưng Đế Tuấn đã chết, cũng không quen biết Đát Kỷ, rõ ràng không phù hợp với tình hình hiện tại, vì vậy Đế Phượng Thiên đã sửa đổi một chút.

Ý nghĩa đại khái của bài thơ là: Tuyệt đại giai nhân và hoa mẫu đơn đỏ rực cùng nhau tỏa sáng, thường khiến chúng sinh mỉm cười không ngừng ngắm nhìn.

Cùng tựa vào lan can ở phía bắc đình Trầm Hương, dung nhan

động lòng người tựa như gió xuân có thể tiêu tan vô hạn sầu hận mùa xuân.

Câu cuối của bài thơ có chút hương vị lẳng lơ, cũng rất phù hợp với cảm giác bề ngoài đoan trang bên trong lẳng lơ của Đát Kỷ.

Vì vậy cũng tương đối phù hợp với khí chất cá nhân của Đát Kỷ.

Đát Kỷ mắt to sáng rực.

Nữ Oa cũng thầm khen bài thơ cực hay.

Nhưng Nữ Oa thích bài thơ của mình hơn, vì bố cục lớn hơn.

Nếu không có Nữ Oa ở đây, Đát Kỷ đã không nhịn được mà lao lên hôn thiếu chủ Đế Phượng Thiên, sau đó hiến thân tại chỗ!

Tiếc là Nữ Oa đang ở đây, bây giờ Nữ Oa mới là hậu cung chi chủ chính thức của thiếu chủ, Đát Kỷ cố nén sự thôi thúc trong lòng nói: "Cảm ơn thiếu chủ, thơ cũng rất hay." Nữ Oa lại lần nữa "ừm" một tiếng, tỏ vẻ đồng tình.

Đế Phượng Thiên hỏi một câu nghiêm túc: "Lần trước lão đa của ta và Nguyên Thủy chiến đấu, tình hình cuối cùng thế nào?" Lần đó Nữ Oa cũng đã đến Hỗn Độn ngoài Tam Thập Tam Thiên để xem trận chiến kéo dài năm trăm năm đó.

Nữ Oa chậm rãi trả lời: "Lúc đầu đánh ngang tài ngang sức, nhưng một trăm năm cuối, Thông Thiên sư huynh đã sử dụng Tru Tiên Kiếm Trận, khiến Nguyên Thủy sư huynh luôn ở thế yếu." "Nhưng Thông Thiên sư huynh muốn chém giết hoặc triệt để đánh bại Nguyên Thủy sư huynh tự nhiên không đơn giản như vậy, trừ khi thật sự động sát tâm, nếu không Thông Thiên sư huynh cũng sẽ không vận dụng toàn bộ uy năng của Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng Nguyên Thủy sư huynh quả thực ở thế yếu, cuối cùng bị Lão Tử sư huynh gọi dừng trận chiến." Nàng giới thiệu ngắn gọn một vài tình hình lúc đó.

Tình hình này nằm trong dự liệu của Đế Phượng Thiên, hắn không hề tỏ ra kinh ngạc.

Không lâu sau khi Đế Phượng Thiên rời đi, Cú Mang cũng quay về bộ lạc của mình.

Địa bàn mà Cú Mang trấn giữ cũng có phần gần với giáo phái của Thánh nhân, sợ sẽ có xung đột, bộ lạc không có Tổ Vu trấn giữ sẽ xảy ra chuyện.

Bên này tranh chấp ở Côn Luân Sơn vừa mới kết thúc.

Phía khác gần biên giới Tây Phương lại bắt đầu một vòng xung đột mới.

Chuẩn Đề như mấy nguyên hội trước đó, lại đến phương đông tìm một vài sinh linh hoặc bảo bối mang về phương tây.

Nhưng mà, khi Chuẩn Đề tìm được mấy cây linh căn vừa mới hóa hình, thiên phú không tệ, định mang về phương tây thì bị người ta chặn lại.

"Đồ lừa ngốc to gan, dám ở bộ lạc Cú Mang cướp đồ, lập tức thả xuống cho bản Vu Tướng!" Một vị Vu Tướng vô cùng cao lớn chỉ vào Chuẩn Đề hét lớn.

Chuẩn Đề có chút ngơ ngác, không ngờ đường đường là Thánh nhân có một ngày lại bị một Thái Ất Kim Tiên quát mắng.

"Ngươi đang nói chuyện với Bần đạo sao?" Chuẩn Đề trên người tỏa ra một tia uy áp Thánh nhân nhàn nhạt.

Chương 153

Chỉ một tia uy áp Thánh nhân, vị Vu Tướng kia liền toàn thân không kiểm soát được mà run rẩy.

Vị Vu Tướng cũng không ngờ tên lừa ngốc trước mặt lại mạnh như vậy.

Chuẩn Đề muốn dùng Thánh uy ép Vu Tướng trước mặt quỳ xuống.

Nhưng Vu tộc không kính Thiên Đạo, không kính Thánh nhân, làm sao có thể quỳ xuống?

Vu tộc dù toàn thân mỗi lỗ chân lông đều đang run rẩy, chịu đựng nỗi đau cực hạn mà người thường không thể chịu nổi, mỗi tấc da thịt trên người đều truyền đến cảm giác đau đớn dữ dội, nhưng Vu Tướng lại sống chết không chịu quỳ.

"Bùm!" Cuối cùng nhục thân không thể chịu đựng được Thánh uy nữa, trực tiếp nổ tung, cho đến chết vị Vu Tướng kia vẫn đứng thẳng.

Động tĩnh này đã thu hút sự chú ý của Cú Mang Tổ Vu đang bế quan.

Một đạo lưu quang bay đến, Cú Mang Tổ Vu lập tức xuất hiện trước mặt Chuẩn Đề.

"Chuẩn Đề, ngươi dám giết Vu Tướng của Vu tộc ta?" Đôi mắt Cú Mang khẽ híp lại, để lộ ra khí tức nguy hiểm.

Tuy Cú Mang xếp thứ hai trong Thập Nhị Tổ Vu, thực lực chỉ dưới Đế Giang, nhưng Chuẩn Đề đường đường là một Thánh nhân, làm sao có thể sợ Cú Mang?

"Cú Mang, tên Vu Tướng kia tự tìm cái chết, không trách được

Bần tăng.” Chuẩn Đề đối với việc Cú Mang gọi thẳng tên húy của mình cũng không mấy để ý, cả Hồng Hoang ai mà không biết tính tình của Vu tộc, đối với ai cũng một bộ dáng ngông cuồng.

Cú Mang sắc mặt âm trầm, giọng nói lạnh băng: “Chuẩn Đề, ngươi nghĩ rằng Thánh nhân có thể đè đầu cưỡi cổ Vu tộc ta sao?” Chuẩn Đề sắc mặt bình tĩnh nói: “A Di Đà Phật!

Thi chủ đừng nói là muốn ra tay với Bần tăng chứ?” Cú Mang cười, cười một cách điên cuồng, Cú Mang mặt không biểu cảm hỏi: “Ngươi thật sự cho rằng Tây Phương Giáo chúng ta sợ Vu tộc sao?” Nói rồi Cú Mang hiện ra chân thân Tổ Vu.

Thân xanh như trúc biếc, thân chim mặt người, chân cưỡi hai con rồng, một thân ảnh khổng lồ vút lên trời, thân ảnh đó tuy không khổng lồ và đáng sợ như Bàn Cổ chân thân, nhưng cũng uy thế phi phàm, mang theo sát khí ngút trời.

Sau đó, một quyền to như mấy chục tòa thành trì, mang theo uy thế khủng bố vô cùng, trực tiếp đập nát không gian, đánh về phía Chuẩn Đề!

Chân thân Tổ Vu thực sự quá thu hút sự chú ý.

Vì vậy trong khoảnh khắc chân thân Tổ Vu hiện ra đã thu hút sự chú ý của các đại lão Hồng Hoang.

Sau đó, toàn bộ các đại lão Hồng Hoang đều nín thở!

Cú Mang Tổ Vu đó, một quyền đánh về phía Chuẩn Đề Thánh nhân!

Điên rồi sao?

Thế giới này điên rồi sao?

Vì sao một Chuẩn Thánh hậu kỳ lại dám đấm Thánh nhân, lại còn

chủ động tấn công?

Dù là Chuẩn Thánh đỉnh cấp nhất của cả Hồng Hoang, dù có nhục thân vô song, nhưng dám ra tay với Thánh nhân sao?

Tất cả các đại lão đều cảm thấy lúc này đỉnh đầu lạnh toát, có chút không hiểu được pha hành động này.

Sự dũng mãnh và điên cuồng của Vu tộc mọi người đương nhiên đều biết.

Nhưng thực sự không hiểu, vì sao Vu tộc lại điên cuồng đến mức dám trực tiếp ra tay đấm Thánh nhân.

Tuyệt đối điên rồi!

Cú Mang là người xếp thứ hai trong Thập Nhị Tổ Vu, kiêu ngạo hơn cả Cộng Công và Chúc Dung có tính tình nóng nảy nhất, Chuẩn Đề cậy mình là Thánh nhân, hoàn toàn không coi Vu tộc ra gì, khiến Cú Mang làm sao có thể nhịn được?

Có thể nói Cú Mang bốc đồng, nhưng Cú Mang không nhịn được!

Đối mặt với một quyền đủ để trực tiếp đấm chết Chuẩn Thánh sơ kỳ, Chuẩn Đề sắc mặt không đổi, ngay cả Thất Bảo Diệu Thụ cũng chưa dùng đến.

Bản thể của Chuẩn Đề Thánh nhân là một trong mười đại linh căn khai thiên Bồ Đề Thụ, Thất Bảo Diệu Thụ chính là do Chuẩn Đề dùng cành cây bản thể, thêm vào các loại dược liệu quý giá và khí hỗn độn luyện chế thành Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu phải phân cấp linh bảo thành cực phẩm, thượng phẩm, trung phẩm, hạ phẩm, thì Thất Bảo Diệu Thụ thuộc về Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hỗn Nguyên Kim Đấu, Kim Giao Tiễn của Tam Tiêu cũng chỉ có

thể là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Thất Bảo Diệu Thụ được xưng là không có vật gì không quét được, khả năng quét bảo vật cực mạnh, Chuẩn Đề cũng nhờ vào Thất Bảo Diệu Thụ này mà từ phương đông quét không ít bảo bối về phương tây.

Do Thất Bảo Diệu Thụ là do cành cây bản thể của Chuẩn Đề luyện chế thành, nên sẽ theo tu vi của Chuẩn Đề tăng cao mà uy năng của Thất Bảo Diệu Thụ cũng theo đó tăng trưởng.

Bây giờ Chuẩn Đề đã là Thánh nhân, Thất Bảo Diệu Thụ là một trong những Tiên Thiên Linh Bảo mạnh nhất.

Chuẩn Đề không hề động dụng Thất Bảo Diệu Thụ, mà lại chậm rãi tung ra một quyền, một quyền bình thường không có gì lạ.

Nắm đấm của Chuẩn Đề chỉ bằng một phần triệu nắm đấm của chân thân Tổ Vu, trông như một con kiến đâm vào một hành tinh.

Cú Mang rất mạnh, nhìn khắp cả Hồng Hoang, dưới Thánh nhân có thể đánh thắng Cú Mang chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng dù sao trong mắt Thánh nhân vẫn là con kiến.

"Ầm!" Một quyền bình thường của Chuẩn Đề và một quyền mang theo uy thế vô thượng, sát khí ngút trời của Cú Mang đập vào nhau.

Sau đó, chỉ thấy chân thân Tổ Vu to lớn vô cùng trực tiếp bay ngược ra sau, không khí đều bị nén đến biến dạng, không biết bay xa bao nhiêu.

"Ầm!" Lại một tiếng nổ lớn, chân thân Tổ Vu rơi xuống đất gây ra tiếng vang như động đất.

Một quyền tùy tay của Chuẩn Thánh, đã đánh bại Chuẩn Thánh đỉnh cấp của Hồng Hoang là Cú Mang!

Đây chính là uy của Thánh nhân.

Đây chính là lý do vì sao dưới Thánh nhân đều là con kiến.

Đừng thấy Chuẩn Đề bị Đế Phượng Thiên làm cho xám xịt mặt mày, trông như vô dụng.

Đó là vì Đế Phượng Thiên có Thông Thiên Thánh nhân thực lực mạnh hơn che chở.

Mới khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ném chuột sợ vỡ bình.

Chuẩn Đề dù yếu nhất trong Lục Thánh, cũng là Thiên Đạo Thánh nhân đích thực.

Tuyệt đối không phải Chuẩn Thánh có thể so sánh!

Một quyền.

Khiến các đại lão Hồng Hoang cảm thấy là điều hiển nhiên, đồng thời trong lòng cũng âm thầm thở dài.

Dưới Thánh nhân đều là con kiến!

Bây giờ trời đất Hồng Hoang chỉ còn lại một vị trí Thánh nhân.

Rốt cuộc ai cuối cùng có duyên chứng đắc vị Thánh vô thượng cuối cùng đó.

Bây giờ xem ra, các đại lão đều cảm thấy Đế Giang Tổ Vu là người có hy vọng nhất.

Ngoài ra Minh Hà Lão Tổ cũng có người xem trọng, dù sao cũng là do ô huyết của Bàn Cổ hóa thành, cũng đã từng sáng tạo chủng tộc.

Côn Bằng tuy mạnh, nhưng thực ra không ai xem trọng, một con yêu quái vào thời khắc quan trọng lại phản bội chủng tộc?

Làm sao có thể chứng đắc vị Thánh vô thượng đó?

Trong lúc các đại lão suy nghĩ miên man, Cú Mang chậm rãi đứng

dậy, cảm xúc trên mặt vô cùng bình thản, không có một chút kinh ngạc hay sợ hãi nào.

Chân thân Tổ Vu cao lớn lại một lần nữa lao về phía Chuẩn Đề.

Trong lúc các đại lão suy nghĩ miên man, chân thân Tổ Vu cao lớn của Cú Mang lại một lần nữa lao về phía Chuẩn Đề.

Thần thái không sợ hãi, tư thế điên cuồng không màng sống chết đó, khiến các đại lão Hồng Hoang da đầu tê dại.

Chương 154

Đơn giản là điên rồi!

Rõ ràng biết Thánh nhân không thể địch lại, rõ ràng vừa bị một đòn đánh lui, tại sao Cú Mang vẫn chiến ý ngút trời, biết không thể chiến mà vẫn chiến?

Chân thân Cú Mang Tổ Vu một cú đá quét về phía Chuẩn Đề, Chuẩn Đề mặt không biểu cảm lại lần nữa tung ra một quyền.

Cú Mang Tổ Vu lại lần nữa bị đánh bay.

Sau đó, Cú Mang lại lần nữa lao về phía Chuẩn Đề.

Cứ như vậy, Cú Mang hết lần này đến lần khác lao về phía Chuẩn Đề, hết lần này đến lần khác bị Chuẩn Đề đánh bay.

Nhưng chiến ý của Cú Mang lại không hề có dấu hiệu giảm sút.

Trong những lần thất bại, những đòn tấn công không sợ hãi vẫn hết lần này đến lần khác đánh về phía Thánh nhân.

Các đại lão Hồng Hoang có chút kinh ngạc.

Thật là một kẻ biến thái!

Bốn chữ "biết khó mà lui" quả nhiên không thích hợp dùng trên người Tổ Vu.

Cuối cùng, sau khi Cú Mang ngã xuống lần thứ một trăm, chân thân Tổ Vu đã đầy vết thương.

Lúc này, từng đạo ánh sáng xanh lục, từng cây cổ thụ chậm rãi quấn quanh những vết thương đó, khiến những vết thương đáng sợ đó nhanh chóng lành lại.

Cú Mang có sức mạnh thuộc tính Mộc, mỗi Tổ Vu đều có thuộc

tính khác nhau, cũng đại diện cho sức mạnh khác nhau.

Sức mạnh của Cú Mang là Mộc, thuộc loại trị liệu, có thuộc tính này nên Cú Mang rất khó bị đánh chết.

Sau đó, đòn tấn công của Cú Mang lại lần nữa đánh về phía Chuẩn Đề Thánh nhân.

Chuẩn Đề nhíu mày, cảm thấy đám Tổ Vu này quả thực có chút khó nhằn, nhưng Chuẩn Đề để không gây chuyện cho Tây Phương Giáo, cũng không đánh chết Cú Mang, vì nếu như vậy các Tổ Vu khác đều sẽ đến tìm Tây Phương Giáo gây phiền phức, chẳng phải gián tiếp giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn thu hút hỏa lực sao?

Vì vậy, Chuẩn Đề cũng có chút rơi vào thế khó xử.

Nếu không đánh chết Cú Mang, thì không có hồi kết.

Nếu đánh chết Cú Mang, lại có hậu họa vô cùng.

Cái đám Vu tộc này quả thực khiến người ta đau đầu!

Tai họa này nhất định không thể dẫn về Tây Phương Giáo.

Chuẩn Đề trong lòng đã quyết định.

Sau khi Chuẩn Đề lại lần nữa đánh bay Cú Mang, các vị Tổ Vu khác cuối cùng cũng đến nơi.

Sau chuyện ở Côn Luân Sơn, các Tổ Vu khác vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của mấy bộ lạc.

Đế Giang mặt không biểu cảm nhìn về phía Chuẩn Đề nói: "Tây Phương Giáo muốn khai chiến với Vu tộc chúng ta sao?" Chuẩn Đề chậm rãi nói: "A Di Đà Phật, Bần tăng không có ý này." Đế Giang chỉ vào Cú Mang đang bị thương và vị trí của Vu Tướng đã chết, cười lạnh nói: "Vậy là có ý gì?" Chuẩn Đề bình tĩnh trả lời: "Bần tăng nếu muốn đánh chết, sẽ kéo dài lâu như vậy sao?

Cú Mang Tổ Vu vẫn luôn tấn công ta, ta vẫn luôn chỉ phản kích, chắc các vị Tổ Vu cũng đã thấy." Đế Giang biết Chuẩn Đề nói cũng là sự thật.

Nếu Chuẩn Đề quyết tâm muốn giết Cú Mang, họ căn bản không đến kịp.

Rõ ràng Chuẩn Đề cũng không muốn đắc tội chết với Vu tộc.

Cộng Công hét lớn: "Tên lừa ngốc chết tiệt, ngươi dám đánh nhị ca ta, hôm nay ta sẽ phá nát Tây Phương Giáo của ngươi!" Trong số năm vị Tổ Vu còn lại, Cộng Công có tính tình nóng nảy nhất, lập tức không nhịn được mà chửi mắng.

Nói rồi liền chuẩn bị sử dụng chân thân Tổ Vu, nhưng bị Đế Giang ngăn lại.

Đế Giang là người lý trí nhất trong các Tổ Vu, biết rằng tốt nhất không nên cùng lúc biến Xiển Giáo và Tây Phương Giáo thành kẻ thù không đội trời chung.

Nhưng cũng không thể để Chuẩn Đề cứ thế tùy ý rời đi, nếu không mặt mũi của Vu tộc để đâu?

Đế Giang bình thản nói: "Khu vực này là bộ lạc của Vu tộc chúng ta, ta muốn bảo đảm rằng đệ tử Tây Phương Giáo sau này không được bước vào bộ lạc của Vu tộc chúng ta một bước, cũng không được cướp bất cứ thứ gì trong bộ lạc của ta, còn nữa, phải xin lỗi Vu Tướng đã chết của ta." Ngừng một chút, Đế Giang tiếp tục nói: "Nếu không, khai chiến!" Lời này vừa nói ra, các đại lão Hồng Hoang lại lần nữa ngơ ngác!

Đầu óc như bị ức vạn tia sét nghiền qua, mất đi khả năng suy nghĩ.

Đế Giang còn hung hãn hơn cả Cú Mang!

Lại còn cố gắng ép Thánh nhân lùi bước, trực tiếp lấy khai chiến

làm uy hiếp.

Muốn Thánh nhân xin lỗi một Vu Tướng cấp Thái Ất Kim Tiên đã chết?

Sao có thể chứ?

Mất trí rồi sao?

Đơn giản là điên cuồng đến mất nhân tính!

Ngay cả chuyện của Xiển Giáo còn chưa giải quyết, lại muốn khai chiến với Tây Phương Giáo?

Chủng tộc chiến đấu Vu tộc thực sự khiến chúng sinh Hồng Hoang nín thở.

Lời của Đế Giang nếu đổi lại là nói với Thánh nhân khác, e là đã trực tiếp khai chiến rồi.

Nhưng lời này lại là nói với Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề là người không bao giờ muốn chịu thiệt.

Nếu lúc này khai chiến, Tây Phương Giáo tất sẽ máu chảy thành sông, lần trước bị Đế Phượng Thiên giết đã nguyên khí đại thương, Chuẩn Đề đâu muốn lại vô duyên vô cớ đánh một trận với Vu tộc.

Chuẩn Đề sao lại không nhìn ra, nếu cứ kéo dài, Vu tộc và Xiển Giáo tất nhiên sẽ có một trận chiến.

Bây giờ khai chiến hoàn toàn là giúp Xiển Giáo phân chia hỏa lực!

Chuyện như vậy lão âm hiểm Chuẩn Đề sao có thể làm chứ?

Tuy bây giờ lùi bước sẽ khiến mặt mũi Thánh nhân không còn, nhưng lần trước Đế Phượng Thiên đại náo Tây Phương Giáo, mặt mũi của Chuẩn Đề đã sớm bay ra ngoài Hỗn Độn rồi, lúc này tự nhiên có thể đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

“Bần tăng đồng ý yêu cầu của thi chủ, ta sẽ trở về Tây Phương Giáo, sau này sẽ không bước vào bộ lạc của Vu tộc một bước.” Chuẩn Đề nói xong, lại quay đầu về phía hướng Vu Tướng trước đó đã nổ thành sương máu, hai tay chắp lại nói: “Chuyện này là Bần tăng làm sai.” Nói rồi, thân ảnh Chuẩn Đề nhanh chóng bay về phía Tây Phương Giáo, biến mất không thấy.

Cả Hồng Hoang lập tức xôn xao!

Hoàn toàn không thể hiểu được chuyện gì vừa xảy ra!

Một câu nói của Đế Giang, lại khiến Thánh nhân lùi bước?

Đường đường là Thánh nhân lại thật sự xin lỗi một Vu Tướng nhỏ bé đã chết?

Vô số chủng tộc không hiểu rõ đạo lý trong đó đều cho rằng Vu tộc có con bài tẩy lợi hại hơn để uy hiếp Thánh nhân.

Lập tức vô cùng không hiểu, cũng sinh ra nỗi sợ hãi vô hạn đối với Vu tộc.

Rốt cuộc là con bài tẩy gì?

Lại có thể khiến Thánh nhân lùi bước đến mức này?

Những đại lão có thể hiểu được đại thế, tự nhiên biết được suy nghĩ của Chuẩn Đề Thánh nhân.

Đây quả thực là một quyết định sáng suốt.

Rõ ràng chỉ cần Tây Phương Giáo không nhúng tay vào, thì chuyện giữa Xiển Giáo và Vu tộc vẫn chưa kết thúc.

Chương 155

Cứ như vậy, một cuộc khủng hoảng lớn có thể sẽ diễn biến thành đại chiến giữa Vu tộc và Tây Phương Giáo, đã bị Chuẩn Đề hóa giải.

Từ đó cũng có thể thấy, Chuẩn Đề tuy vô sỉ, danh tiếng cũng không tốt, nhưng quả thực có chỗ hơn người.

Nếu đổi lại là Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã sớm đánh nhau với Tổ Vu rồi.

Đế Phượng Thiên ở cách đó hàng vạn dặm nhìn thấy cảnh này, cũng đánh giá cao Chuẩn Đề thêm hai phần.

Tên lừa ngốc này đầu óc cũng có đấy, khi liên quan đến lợi ích của Tây Phương Giáo, có thể bỏ qua mặt mũi, điểm này mạnh hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng mạnh hơn lão đa của mình.

Nhưng mà, ta đã đáp ứng Đế Tuấn, vậy thì sớm muộn gì ngươi cũng sẽ chết trong tay ta.

Không ai biết, trong lòng Đế Phượng Thiên đã sớm nảy sinh ý nghĩ điên cuồng đồ Thánh.

Nếu để chúng sinh biết được ý nghĩ của hắn, có thể sẽ bị dọa chết, cũng có thể sẽ cảm thấy hắn có bệnh.

Thánh nhân bất tử bất diệt, thọ cùng trời đất.

Lại làm sao để đồ?

Điều đó căn bản là không thể.

Chuyện ở bộ lạc Cú Mang đã được giải quyết, chết một Vu Tướng, Cú Mang bị thương không quá nghiêm trọng, Chuẩn Đề Thánh nhân mất hết mặt mũi.

Ngoài những cái giá đó ra, sự việc không hề leo thang.

Xung đột lần này được giải quyết tương đối hòa bình.

Sau khi Đế Phượng Thiên trở về Bồng Lai Tiên Đảo, liền ra lệnh cho Đát Kỷ gọi bốn đại thân truyền đệ tử đến.

Rất nhanh, Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu quỳ bái trước mặt Đế Phượng Thiên.

"Ra mắt thiếu chủ!" Bốn vị thân truyền đệ tử hành lễ với Đế Phượng Thiên.

Thái độ vô cùng cung kính.

Đế Phượng Thiên thấy bốn vị thân truyền đệ tử đều đã có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Trong đó Đa Bảo và Kim Linh Thánh Mẫu gần với Chuẩn Thánh nhất, chỉ còn một bước nữa, là Bán bộ Chuẩn Thánh.

Đế Phượng Thiên chậm rãi lấy ra bốn viên Cực phẩm Đại La đan.

Bốn viên đan dược cực phẩm tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, mang theo pháp tắc trời đất, chậm rãi bay đến trước mặt bốn vị thân truyền đệ tử.

Cảm nhận được sự hoàn mỹ và quý giá của những viên đan dược này, bốn vị thân truyền đệ tử đều trợn tròn mắt.

"...Đây là Cực phẩm Đại La đan?

Không, đã vượt qua cực phẩm, gần như hoàn mỹ rồi!...

Làm sao có thể?

Trên thế giới không ai có thể luyện chế ra loại đan dược này!" Đa Bảo Đạo Nhân là người đầu tiên nhận ra những viên đan dược này, lộ

ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Ba vị thân truyền đệ tử còn lại nghe Đa Bảo miêu tả, tự nhiên cũng hiểu được những viên đan dược này quý giá đến mức nào.

Đế Phượng Thiên nhàn nhạt mở miệng nói: "Mang đi bế quan, có thể giúp các ngươi đột phá Chuẩn Thánh." Bốn vị thân truyền đệ tử mừng rỡ, lập tức bái lạy nói: "Đa tạ thiếu chủ." Đế Phượng Thiên vẫy tay, tỏ ý có thể đi rồi.

Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu cầm Cực phẩm Đại La đan lập tức đi bế quan.

Chỉ một trăm năm sau, Đa Bảo Đạo Nhân đã đi đầu đột phá Chuẩn Thánh.

Không phải là Cực phẩm Đại La đan mạnh đến vậy, mà là Đa Bảo vốn đã rất gần với Chuẩn Thánh.

Nếu để hắn bế quan bình thường, khoảng một vạn năm cũng nên đột phá rồi.

Một luồng khí tức Chuẩn Thánh mạnh mẽ lan tỏa khắp cả Bồng Lai Tiên Đảo.

"Đa Bảo sư huynh, đột phá Chuẩn Thánh rồi!" "Ha ha ha, Tiệt Giáo chúng ta cuối cùng cũng chào đón vị Chuẩn Thánh thứ hai." "A!

Kể từ khi thiếu chủ trở thành Chuẩn Thánh, đã một thời gian dài không có Chuẩn Thánh xuất hiện." "Đa Bảo sư huynh quá mạnh, lại tu luyện đến Chuẩn Thánh nhanh như vậy, ta cũng phải tiếp tục nỗ lực!" "..." Khi khí tức của Đa Bảo được nhận ra, đệ tử Tiệt Giáo lần lượt kích động nghị luận.

Năm trăm năm sau, Kim Linh Thánh Mẫu đột phá Chuẩn Thánh.

Lại một luồng khí tức Chuẩn Thánh mạnh mẽ lan tỏa khắp cả

Bồng Lai Tiên Đảo.

Đệ tử Tiệt Giáo kinh ngạc, Kim Linh Thánh Mẫu sư tỷ cũng đột phá Chuẩn Thánh?

“Kim Linh Thánh Mẫu sư tỷ quả nhiên thiên phú gần với Đa Bảo sư huynh nhất!

Thời gian hai người đột phá chỉ cách nhau bốn trăm năm!” “Tiệt Giáo chúng ta chào đón vị Chuẩn Thánh thứ ba, ha ha ha, trời phù hộ Tiệt Giáo ta.” “Thật ngưỡng mộ!

Cả đời này ta không biết có hy vọng đột phá Chuẩn Thánh không.” “Trước tiên đột phá Đại La Kim Tiên đi!

Rửa mặt ngủ đi.” “...” Khi Kim Linh Thánh Mẫu đột phá Chuẩn Thánh, đệ tử Tiệt Giáo lại lần nữa nghị luận.Lần lượt kinh ngạc trước thiên phú mạnh mẽ của Kim Linh Thánh Mẫu.

Năm ngàn năm sau, Vô Đương Thánh Mẫu đột phá Chuẩn Thánh.

Lại một luồng khí tức Chuẩn Thánh mạnh mẽ lan tỏa khắp cả Bồng Lai Tiên Đảo.

Đệ tử Tiệt Giáo triệt để ngơ ngác!

Rốt cuộc là sao vậy?

Từng người một nối tiếp nhau đột phá Chuẩn Thánh à?

“Lần này là Vô Đương Thánh Mẫu sư tỷ, cũng đột phá Chuẩn Thánh rồi!” “Thật điên cuồng!

Một người nối tiếp một người đột phá?” “Tiệt Giáo chúng ta quả nhiên ngọa hổ tàng long, nhân tài đông đúc!” “...” Khi Vô Đương Thánh Mẫu đột phá Chuẩn Thánh, đệ tử Tiệt Giáo lại lần nữa nhiệt liệt nghị luận.Lần lượt cảm thấy không thể tin nổi, cứ như đã hẹn trước, đều đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh trong khoảng thời gian gần

nhau?

Một vạn năm sau, Quy Linh Thánh Mẫu đột phá Chuẩn Thánh.

Lại một luồng khí tức Chuẩn Thánh mạnh mẽ lan tỏa khắp cả Bồng Lai Tiên Đảo.

Lần này, đệ tử Tiệt Giáo triệt để tê liệt!

Làm trò gì vậy?

Muốn điên à?

"Trong vòng một vạn năm, bốn vị thân truyền đệ tử toàn bộ đột phá Chuẩn Thánh, cũng quá điên cuồng rồi?" "Ta cảm thấy như đã bàn bạc trước, cũng quá khoa trương rồi!" "Tiệt Giáo vô địch, vạn năm bốn Chuẩn Thánh, báo hiệu Tiệt Giáo chúng ta là giáo phái mạnh nhất Hồng Hoang!" "Không sai, Tiệt Giáo chúng ta mạnh nhất, vạn tiên triều bái, là đệ tử Tiệt Giáo, ta cảm thấy vô cùng vinh quang." "..." Trong vòng một vạn năm ngắn ngủi, Tiệt Giáo có thêm bốn vị cường giả cấp Chuẩn Thánh, chuyện này nhanh chóng lan truyền ra ngoài.

Sau đó, cả Hồng Hoang đều bùng nổ, đùa à?

Chuyện như vậy sao có thể?

Trong vòng một vạn năm, trực tiếp có bốn vị Chuẩn Thánh?

Tuyệt đối không thể xảy ra!

Nghe cứ như thần thoại, không thể tin nổi.

Phải biết rằng từ Đại La Kim Tiên đỉnh phong đến Chuẩn Thánh là một ngưỡng cửa khó khăn đến mức nào?

Tiệt Giáo đơn giản là muốn nghịch thiên!

Chương 156

Chuyện này truyền đến tai các Thánh nhân.

Lão Tử Thánh nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân, sắc mặt đều không tốt.

Tiệt Giáo đó có Thông Thiên làm chủ, Đế Phượng Thiên trấn giữ, đệ tử của họ ai nấy thiên phú cực mạnh, vốn đã vô cùng mạnh mẽ, bây giờ lại vạn năm bốn Chuẩn Thánh, đây chẳng phải là muốn trực tiếp nghiền ép các giáo phái khác sao!

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt âm trầm trực tiếp ra lệnh cho Thập Nhị Kim Tiên đi bế quan, không thành Chuẩn Thánh thì đừng có lết ra.

Thấy giáo chủ nổi giận, Thập Nhị Kim Tiên run rẩy cút đi bế quan.

Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân còn đỡ một chút, là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Chín vị còn lại thì đơn giản là muốn điên rồi!

Đại La Kim Tiên đỉnh phong còn chưa đến!

Chuẩn Thánh à?

Bay lên à?

Sao không làm khó tiên hơn nữa đi?

Ai mà từ Đại La Kim Tiên trung kỳ hoặc hậu kỳ trực tiếp bế quan lên Chuẩn Thánh chứ?

Trò đùa của Hồng Hoang!

Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp

Sư, Hoàng Long Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn khóc ngất trong nhà xí.

Lão Tử Thánh nhân thấy ái đồ của mình bây giờ đã có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, chậm rãi nói: "Cố gắng đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ." "Đệ tử lĩnh mệnh!" Huyền Đô lĩnh mệnh chậm rãi lui xuống.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn cả Tây Phương Giáo không có một Chuẩn Thánh nào, chỉ có Thích Già Ma Ni là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đơn giản là muốn đi đập đầu vào tượng Phật.

Vì sao Tiệt Giáo có thể trong vòng vạn năm có bốn vị Chuẩn Thánh chứ?

So sánh giữa các giáo phái, tức chết người ta!

Tiếp Dẫn không nhịn được mở miệng nói: "Thích Già Ma Ni, lập tức bế quan đột phá Chuẩn Thánh, Tây Phương Giáo chúng ta cũng cần một vị Chuẩn Thánh." "Đệ tử lĩnh mệnh." Thích Già Ma Ni lĩnh mệnh lui xuống, tỏ vẻ áp lực như núi.

Thích Già Ma Ni đã kẹt ở Đại La đỉnh phong rất lâu, ngưỡng cửa đó mãi không vượt qua được.

Một ngày nọ, Tiệt Giáo vạn năm thêm bốn Chuẩn Thánh truyền khắp Hồng Hoang, cả Hồng Hoang vì đó mà chấn động.

Bảng thuộc tính cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên Chủng tộc: Chưa rõ Tu vi: Chuẩn Thánh Trung kỳ Đại đạo: Ám Chi Đại Đạo (Xâm Hắc), Trận Chi Đại Đạo (Nhập môn) Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp Pháp thuật: Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến,

Ngũ Hành Độn Thuật Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Tiên Thiên Chí Bảo) Linh căn: Hoàng Trung Lý (Một trong Mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (Như trên) Kỳ vật: Thiên Hà Thánh Thủy (Một vạn giọt), Tam Quang Thần Thủy (Một vạn giọt), Huyền Thiên Trọng Thủy (Một vạn giọt), Cực phẩm Đại La Đan (x1), Cực phẩm Tăng Phúc Đan (x1) Đế Phượng Thiên liếc nhìn bảng thuộc tính cá nhân, nghĩ xem viên Cực phẩm Đại La Đan cuối cùng nên tặng cho ai.

Sau một hồi suy nghĩ, Đế Phượng Thiên quyết định đưa viên Cực phẩm Đại La Đan cuối cùng cho Đại Vu Xi Vưu của Vu tộc.

Hình Thiên và Xi Vưu tấn cấp Chuẩn Thánh Sơ kỳ cũng là một sự trợ giúp lớn cho Vu tộc.

Đế Phượng Thiên bay về phía bộ lạc của Cộng Công.

Với tốc độ của thuật Hóa Hồng, chẳng mấy chốc hắn đã đến nơi.

Tổ Vu Cộng Công lúc này đang trấn thủ bộ lạc, thấy Đế Phượng Thiên đến liền lập tức ra nghênh đón, Xi Vưu theo sát phía sau.

Hàng ngàn vạn chiến sĩ Vu tộc thấy Tiệt Giáo Thánh tử giá lâm cũng vui mừng khôn xiết, múa may chân tay, trong mắt ai nấy đều lộ vẻ sùng bái.

Giờ đây, Đế Phượng Thiên rất được yêu mến trong Vu tộc.

Dưới ánh mắt của vạn người, Đế Phượng Thiên cùng Cộng Công, Xi Vưu chậm rãi bước vào chủ điện.

Xi Vưu đứng sau lưng Cộng Công, còn Cộng Công thì có chút ngại ngùng nói: "Chưa kịp chiêu đãi muội phu cho tử tế, ta có không ít linh thú ở núi Côn Luân, chúng ta nướng ăn nhé?" Đế Phượng Thiên gật đầu: "Rất tốt, để ta nướng cho!

Kỹ thuật của ta không tệ đâu." Cứ như vậy, Đế Phượng Thiên tự

mình ra tay, nướng một con linh hạc.

Chuyện này vô cùng hiếm có.

Do bây giờ Hi Hòa, Thường Hi, Tam Tiêu, Ngao Sương, Đát Kỷ đều đã học được cách nướng thịt, nên Đế Phượng Thiên đã hai Nguyên hội không tự mình ra tay rồi.

Khi nướng gần xong, Đế Phượng Thiên rắc lên muối, thì là, bột ớt và các loại gia vị khác, thịt linh hạc nướng dần dần tỏa ra từng đợt hương thơm ngào ngạt, thậm chí còn bay ra cả ngoài điện.

Các chiến sĩ Vu tộc bên ngoài trực tiếp chảy nước miếng. "Tổ Vu đang ăn gì mà thơm thế?" "A!

Nước miếng của ta không kiểm soát được nữa rồi." "Chắc là Thánh tử đang nướng thịt, nghe đồn Thánh tử nướng thịt rồng là tuyệt nhất." "Ai đó chặt mũi ta đi!

Không chịu nổi nữa rồi!" "..." Các chiến sĩ Vu tộc vốn là những kẻ ham ăn, làm sao chịu nổi sự cám dỗ như vậy, ai nấy đều sắp phát điên.

Cộng Công ở gần đó mắt gần như muốn trợn trừng ra.

Xi Vưu thì lộ vẻ hoang mang, tại sao cùng là nướng thịt, Thánh tử nướng lại thơm gấp trăm lần?

Mấy thứ bột trắng trắng đỏ đỏ rắc lên đó là bảo bối gì vậy?

Chẳng mấy chốc, thịt đã nướng xong.

Ba người bắt đầu vừa uống linh tửu vừa ăn ngấu nghiến.

Linh tửu đương nhiên không thể so với rượu Hoàng Trung Lý và rượu Nhân Sâm Quả, nhưng cũng là loại hảo hạng.

Đế Giang vừa ăn vừa khen: "Ngon quá đi mất!" Xi Vưu tay trái cầm đùi linh hạc, tay phải cầm cánh linh hạc, ăn đến miệng đầy dầu

mỡ, sướng đến phát điên. "Thánh tử, ta... ta cả đời này chưa từng ăn thịt nào ngon như vậy!" Đại Vu Xi Vưu lại một lần nữa lộ vẻ sùng bái, Thánh tử quả nhiên không gì không làm được!

Rõ ràng chỉ là chuyện nướng thịt đơn giản như vậy mà cũng làm tốt hơn người khác.

Sau khi rượu no cơm say, Đế Phượng Thiên đi thẳng vào vấn đề: "Ta đến đây để tặng cho Xi Vưu một viên đan dược." Dứt lời, một viên đan dược màu vàng óng từ từ bay đến trước mặt Xi Vưu.

Xi Vưu không biết đây là gì, chỉ cảm thấy viên đan dược này không tầm thường.

Cộng Công thì ngẩn người như vừa thấy được bảo vật. "Gần... gần như hoàn mỹ Đại La Đan?

Ta... ta hoa mắt rồi sao?" Cộng Công lộ vẻ mặt chấn động.

Sản phẩm của hệ thống quả là lợi hại!

Ngay cả Tổ Vu nhìn thấy cũng phải kinh ngạc!

Xi Vưu ngơ ngác hỏi: "Tổ Vu, thứ này... tốt lắm sao?" Cộng Công nghiêm túc nói: "Ngươi đã dừng ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong nhiều năm, có viên Cực phẩm Đại La Đan này, khả năng lớn sẽ tấn cấp Chuẩn Thánh." Xi Vưu nghe xong liền ngây người, lợi hại đến vậy sao?

Hắn vốn nghĩ cả đời này chỉ có thể dừng lại ở giai đoạn Đại La Kim Tiên, vậy mà một viên đan dược lại có cơ hội giúp hắn trở thành Chuẩn Thánh?

Đùa gì mà đáng sợ thế?

Xi Vưu ấp úng nói: "Thánh tử, thứ...

Chương 157

thứ này cho ta sao?" Đế Phượng Thiên gật đầu đáp: "Lúc ta ở Lục Đạo Luân Hồi, cũng đã cho Hình Thiên một viên, có lẽ bây giờ hắn sắp thành Chuẩn Thánh rồi đó!" "Cái gì?

Hình Thiên sắp thành Chuẩn Thánh?" Xi Vưu lập tức sốt ruột, vội vàng cầm lấy viên Cực phẩm Đại La Đan. "Đại ân của Thánh tử, Xi Vưu ta khắc ghi trong lòng, nhưng bây giờ ta phải đi bế quan, quyết không thể để Hình Thiên đột phá trước ta được!" Xi Vưu vừa nói vừa vội vã chạy đi. "Rầm!" Xi Vưu chạy quá vội, tông hỏng cả cửa.

Khóe miệng Cộng Công giật giật, có chút đau lòng vì cái cửa.

Đế Phượng Thiên bất đắc dĩ lắc đầu.

Hai tên ngốc này!

Cộng Công cũng không nói lời cảm ơn nữa, vì nó đã không còn ý nghĩa.

Sự giúp đỡ của Đế Phượng Thiên đối với các Tổ Vu, tất cả các Tổ Vu bao gồm cả Hậu Thổ Thánh nhân đều ghi nhớ trong lòng.

Cũng vì thế mà Hậu Thổ mới đồng ý trực tiếp cho Phục Hy đầu thai làm Nhân Hoàng.

Cộng Công vỗ vai Đế Phượng Thiên nói: "Muội phu, lần này nhất định phải ở lại thêm vài ngày, các chiến sĩ trong bộ lạc của ta đều rất sùng bái ngươi." Đế Phượng Thiên cười hỏi: "Chắc là không phải vì muốn ăn thịt nướng chứ?" "Ha ha ha!" Cộng Công bị nhìn thấu có chút xấu hổ cười lớn.

Ngay sau đó, như nghĩ đến điều gì, sắc mặt hắn đột nhiên ảm đạm, nhỏ giọng nói: "Nếu Chúc Dung còn sống, nhất định cũng rất

thích ăn thịt nướng." Đế Phượng Thiên biết Cộng Công vẫn luôn canh cánh trong lòng về cái chết của Chúc Dung, liền an ủi: "Nếu ngày đó ngươi chết, Chúc Dung chắc chắn cũng sẽ đau khổ.

Ngươi đã đưa ra lựa chọn của hắn, nên mang theo phần trách nhiệm đó mà sống tiếp." Cộng Công từ từ gật đầu, cười nói: "Những lời ngươi nói, thật quá có lý!" Sau đó, Đế Phượng Thiên ở lại bộ lạc của Cộng Công năm trăm năm.

Năm trăm năm sau, Đế Phượng Thiên trở về đảo tiên Bồng Lai. ...

Trở lại đảo tiên Bồng Lai, Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng gặp được Huyền Minh.

Huyền Minh từ sau lần đó đột nhiên trở nên chăm chỉ, liên tục bế quan. "Xuất quan rồi à?

Đến đây, ăn thịt nướng đi!" Đế Phượng Thiên ra hiệu cho Huyền Minh ăn thịt rồng.

Huyền Minh chộp một cái đùi rồng gặm lấy gặm để, không có chút dáng vẻ thục nữ nào.

Đế Phượng Thiên hỏi: "Sao lần này lại bế quan lâu vậy?" Huyền Minh vừa gặm đùi rồng vừa nói: "Muốn đột phá Chuẩn Thánh Viên mãn, nhưng thất bại rồi." Đế Phượng Thiên chậm rãi nói: "Sát khí của ngươi chưa đủ, tu luyện trong điện Bàn Cổ có lẽ sẽ nhanh hơn." Huyền Minh lắc cái đầu nhỏ, nói: "Đại huynh nói rồi, đã là người của ngươi thì không có chuyện gì đừng tùy tiện trở về." Đế Phượng Thiên biết Đế Giang đang bảo vệ Huyền Minh, bất kể sau này Vu tộc xảy ra chuyện gì, Huyền Minh ở đảo tiên Bồng Lai cũng sẽ vô cùng an toàn.

Đế Giang là một Tổ Vu có tầm nhìn xa, điểm này Đế Phượng Thiên luôn rõ.

Đế Phượng Thiên xoa đầu Huyền Minh một cái, mở lời: "Lần sau

bế quan, ta cho ngươi mượn Thí Thần Thương.

Thí Thần Thương sát khí dồi dào, có lợi cho việc đột phá." Đế Phượng Thiên không thể biến đảo tiên Bồng Lai thành nơi chướng khí mù mịt, sát khí ngút trời, nhưng có thể cho Huyền Minh mượn Thí Thần Thương.

Huyền Minh chớp chớp đôi mắt to, có chút đáng yêu hỏi: "Hỗn Độn Linh Bảo, ngươi nỡ cho ta mượn sao?" Bốn chữ "Hỗn Độn Linh Bảo" quá nặng!

Phải biết rằng Thánh nhân cũng chỉ có Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí có Thánh nhân còn không có.

Hỗn Độn Linh Bảo cao hơn Tiên Thiên Chí Bảo một bậc.

Cũng may Thí Thần Thương ở trong tay Đế Phượng Thiên, lại có Thông Thiên Thánh nhân che chở, nên các đại lão khác không dám dòm ngó.

Nếu Thí Thần Thương rơi vào tay người khác, cả Hồng Hoang sớm đã vì nó mà điên cuồng, thậm chí Thánh nhân cũng sẽ đại chiến.

Dù là đạo lữ, Huyền Minh cũng không nghĩ Đế Phượng Thiên lại sẵn lòng cho mình mượn Hỗn Độn Linh Bảo để tu luyện.

Đế Phượng Thiên thản nhiên cười nói: "Nữ nhân của ta, mạng ta còn có thể cho." Đây là lời thật lòng của Đế Phượng Thiên, tuy hắn độc ác với kẻ địch, nhưng đối xử với người mình thì nổi tiếng tốt.

Những viên Cực phẩm Đại La Đan kia ngoài việc phân phát cho đệ tử Tiệt Giáo, hắn cũng sẵn lòng chia cho Vu tộc, vì Vu tộc cũng là người của hắn.

Nói rồi, Thí Thần Thương tỏa ra khí tức mà Huyền Minh yêu thích từ từ bay đến trước mặt nàng.

Toàn bộ Thí Thần Thương tràn ngập sát khí vô tận, là binh khí sát phạt đệ nhất Hồng Hoang, không có cái thứ hai!

Món pháp bảo này cũng là pháp bảo thích hợp nhất với Vu tộc, cũng không có cái thứ hai!

Huyền Minh nắm lấy Thí Thần Thương, cảm nhận được sát khí vô tận ẩn chứa bên trong, lập tức cảm thấy toàn thân khoan khoái.

Thí Thần Thương được Đế Phượng Thiên chỉ thị cho Huyền Minh sử dụng, tự nhiên cũng không kháng cự, nó cũng cảm nhận được trong cơ thể Huyền Minh có sát khí đồng nguyên với nó, Thí Thần Thương cảm thấy nữ chủ nhân này cũng rất hợp ý.

Huyền Minh nhẹ nhàng vuốt ve thân thương, sát khí nồng đậm không tan khiến nàng vô cùng yêu thích.

Huyền Minh nhìn Đế Phượng Thiên, nghiêm túc nói: "Đại huynh từng nói với ta, gả cho ngươi là phúc khí của ta, lúc đó ta không để tâm, bây giờ ta đã hiểu ý của huynh ấy rồi." Đế Phượng Thiên cười cười, không phản bác câu nói này.

Có thể gả cho Thánh nhị đại duy nhất của Hồng Hoang, không phải phúc khí thì là gì?

Đế Phượng Thiên tự luyến nghĩ.

Huyền Minh không nói lời cảm ơn, vì không cần thiết.

Đều là người một nhà, không cần làm mấy trò hoa mỹ đó.

Giống như các Tổ Vu khác giúp nàng, nàng cũng sẽ không nói lời cảm tạ, người một nhà vốn nên giúp đỡ lẫn nhau.

Chỉ là không ngờ Đế Phượng Thiên lại hào phóng như vậy, đối xử với nữ nhân tốt đến thế.

Có chút thụ sủng nhược kinh!

Huyền Minh uống hai ngụm linh tửu, rồi từ từ hỏi: "Ngươi và Nữ Oa động phòng chưa?" Đế Phượng Thiên đáp: "Chưa!" Huyền Minh tò mò hỏi: "Sao không đi thử?" Đế Phượng Thiên cười nói: "Không thử nữa, thời cơ chưa đến." Huyền Minh tiếp tục hỏi: "Vậy còn Hi Hòa và Thường Hi hai vị tỷ tỷ thì sao?" Đế Phượng Thiên gật đầu, biểu thị đã xong việc.

Huyền Minh chỉ vào mình, hỏi: "Thế còn ta?

Sao không tìm ta?

Ngươi không có hứng thú với ta sao?" Đế Phượng Thiên suýt nữa bị một ngụm linh tửu làm sặc, ho khan hai tiếng rồi nói: "Không phải ngươi vẫn luôn bế quan sao?" Huyền Minh lý lẽ đương nhiên nói: "Nếu ngươi tìm ta, ta nguyện ý vì ngươi mà dừng lại một chút." Đế Phượng Thiên đột nhiên cảm thấy Huyền Minh có chút đáng yêu.

Đế Phượng Thiên hỏi: "Chúng ta ở chung không nhiều, hình như ngươi cũng không kháng cự ta?" Huyền Minh bá đạo nói: "Ngươi là nam nhân của ta, ta kháng cự làm gì?

Đi, chúng ta đi động phòng, làm cho xong thủ tục." Nói rồi, Huyền Minh kéo Đế Phượng Thiên đi về phía căn phòng phía sau chủ điện.

Đế Phượng Thiên: "???" Gấp vậy sao?

Nói chuyện thêm vài câu đi chứ!

Không phải nên trò chuyện phong hoa tuyết nguyệt trước, rồi thuận theo tự nhiên đến bước cuối cùng sao?

Cấp tốc kéo ta đi như vậy thật sự thích hợp à?

Trong phòng, Huyền Minh có chút ngại ngùng hỏi: "Tiếp theo phải làm gì?

Ta không biết!" Đế Phượng Thiên: "..." Cái gì cũng không biết mà

dám bá đạo kéo ta vào đây?

Đế Phượng Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, từ từ tiến lại gần Huyền Minh. ..... -------- Sau khi hoàn tất thủ tục, Huyền Minh lại ôm Thí Thần Thương đi bế quan.

Đế Phượng Thiên thì đi tuần tra tình hình tu luyện của các đệ tử Tiệt Giáo.

Trên đường đi, các đệ tử Tiệt Giáo thấy Đế Phượng Thiên đều chào hỏi, cung kính gọi "Thiếu chủ", trong mắt là vẻ sùng bái nóng rực không thể che giấu.

Chương 158

Những việc kinh thiên động địa mà Đế Phượng Thiên làm thực sự quá chói mắt, làm rạng danh Tiệt Giáo, bây giờ danh tiếng của Tiệt Giáo đã hoàn toàn lấn át Xiển Giáo và Tây Phương Giáo.

Các đệ tử Tiệt Giáo đối với vị Thiếu chủ này cũng vô cùng sùng bái.

Sự sùng bái này thậm chí còn mơ hồ vượt qua cả sự sùng bái đối với Thông Thiên Giáo Chủ.

Bởi vì Thánh nhân cao cao tại thượng, quá xa vời với những đệ tử bình thường này.

Còn Thiếu chủ Đế Phượng Thiên thì luôn ở bên cạnh, những chiến tích kinh thiên đó cũng rất gần gũi.

Vô số nữ đệ tử Tiệt Giáo hai mắt sáng rực, hy vọng Thiếu chủ có thể liếc nhìn mình một cái.

Một số người cảm thấy mình có chút nhan sắc, cố ý đứng ra phía trước một chút, cố gắng thu hút sự chú ý của Thiếu chủ.

Tương truyền hơn hai Nguyên hội trước, Tam Tiêu cũng là bị Thiếu chủ nhìn trúng chọn làm thị nữ như vậy.

Khi đó, Tam Tiêu cũng chỉ là những đệ tử ngoại môn bình thường mà thôi.

Bây giờ Tam Tiêu đã lâu không xuất hiện, những đệ tử bình thường này cũng không biết Tam Tiêu đã đi đâu, chỉ nghe nói là đi chấp hành nhiệm vụ bí mật cho Thiếu chủ.

Đế Phượng Thiên từ nội môn tuần tra đến tận chỗ các đệ tử ký danh ở ngoại vi.

Đệ tử ký danh càng thêm kích động, họ cũng ít có cơ hội được gặp Thiếu chủ. "Cung nghênh Thiếu chủ!" Hơn trăm vạn đệ tử ký danh đồng loạt quỳ xuống, tiếng hô cuồng nhiệt vang dội. "Các ngươi hãy chăm chỉ tu luyện, sớm ngày tấn cấp ngoại môn." Giọng Đế Phượng Thiên bình thản nhưng lại tràn đầy mị lực khó tả. "Chúng con xin tuân theo lời dạy của Thiếu giáo chủ!" Tiếng hô của các đệ tử ký danh vang thẳng lên trời xanh. "Ừm." Đế Phượng Thiên hài lòng gật đầu, sau đó trở về Tiêu Dao Cung. ...

Sau khi trở về chủ điện Tiêu Dao Cung, Đế Phượng Thiên gặp Đát Kỷ.

Đát Kỷ có chút kích động lao đến trước mặt Đế Phượng Thiên, rót cho hắn một ly linh tửu.

Nàng đưa ly linh tửu đến trước mặt Đế Phượng Thiên, hạ thấp giọng nói: "Nữ Oa nương nương bế quan rồi." Sau đó, Đát Kỷ lộ ra vẻ mặt vũ mị, khác một trời một vực với dáng vẻ nghiêm túc khi có Nữ Oa ở đây.

Đế Phượng Thiên cười nói: "Biểu biểu, bây giờ ngươi trông giống hệt một tiểu tam." "Hừ, tiểu tam thì sao chứ?

Nghe Thiếu chủ nói, thường thì chỉ có nữ nhân xinh đẹp mới có thể làm tiểu tam, chứng tỏ ta trông rất ưa nhìn a!" Đát Kỷ không biết xấu hổ nói, vẻ mặt vô cùng tự luyến. "Ừm, cũng ưa nhìn đấy!" Đế Phượng Thiên vừa nhấm nháp linh tửu vừa nói. "A?

Chỉ vậy thôi sao?

Thiếu chủ nhìn kỹ lại một chút đi." Đát Kỷ chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp nói.

Đế Phượng Thiên đảo mắt một cái nói: "Xinh đẹp nhất, được chưa?" "Tạm được." Đát Kỷ cười, nhào vào lòng Đế Phượng Thiên,

tiện tay ném một quả linh quả vào miệng hắn.

Đát Kỷ e thẹn hỏi: "Thiếu chủ, hôm nay tâm trạng người có tốt không?

Lần trước người đã hứa với người ta rồi đó." Đế Phượng Thiên cười cười, nói: "Tâm trạng không tệ." Đát Kỷ cười hì hì: "Vậy Thiếu chủ có nhớ chuyện đã hứa với Đát Kỷ không?" Đế Phượng Thiên cố ý làm ra vẻ trầm tư, chậm rãi hỏi: "Bản thiếu chủ đã hứa gì sao?" Đát Kỷ dùng nắm đấm nhỏ đánh nhẹ mấy cái, giọng nũng nịu: "Thiếu chủ, người bắt nạt ta!" Đế Phượng Thiên lắc đầu cười: "Thôi được rồi, vậy thì ta đành miễn cưỡng bắt nạt ngươi vậy..." -------- Khoảng một canh giờ sau.

Đát Kỷ chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp nhìn Thiếu chủ nhà mình, trong lòng vô cùng mãn nguyện, cuối cùng cũng được như ý.

Đế Phượng Thiên chỉ tay vào ly linh tửu không xa.

Đát Kỷ biết Thiếu chủ muốn uống linh tửu, liền đứng dậy đi rót cho hắn.

Đế Phượng Thiên liếc nhìn phong cảnh tuyệt diệu một cái rồi thu lại ánh mắt.

Chẳng mấy chốc, linh tửu đã được mang đến, Đế Phượng Thiên uống vài ly. "A!" Đột nhiên, một tiếng kêu kinh ngạc vang lên.

Đế Phượng Thiên và Đát Kỷ đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Thì ra Kim Ninh, người được Đế Phượng Thiên tặng cho Nữ Oa làm thú cưỡi, đã xuất quan.

Bây giờ, dưới sự chỉ điểm của Nữ Oa Thánh nhân, tu vi của nàng cũng đã đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Đế Phượng Thiên không có phản ứng gì.

Đát Kỷ dường như mặt dày hơn, cũng không có phản ứng gì lớn, cười hỏi: "Kim Ninh tỷ tỷ đến rồi à, mau ngồi xuống ăn thịt đi." Kim Ninh lắp bắp nói: "Ta... ta... ta đi đây!" Nói rồi, Kim Ninh nhanh chóng chạy đi.

Đát Kỷ có chút kỳ quái nói: "Ơ!

Kim Ninh tỷ tỷ chạy mất rồi?" Đế Phượng Thiên cạn lời: "Người ta biết xấu hổ hơn ngươi, ta đưa ngươi ra ngoài chơi." "Được a được a!" Đát Kỷ lập tức hưng phấn.

Đát Kỷ mặc lại y phục, dường như nghĩ ra điều gì, nói: "Nhưng ta không theo kịp tốc độ của Thiếu chủ." Đế Phượng Thiên nói: "Ta đã chế tạo một cỗ xe rất uy phong, để Ngũ Trảo Kim Long kéo đi!" "Tuyệt quá!" Đát Kỷ tỏ ra vô cùng kích động, cuối cùng cũng có thể ra ngoài chơi rồi.

Chẳng mấy chốc, Đát Kỷ đã nhìn thấy cỗ xe vô cùng uy phong đó, toàn thân màu vàng, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, trên đó điêu khắc cảnh rồng, phượng, kỳ lân tranh đấu, trông vô cùng bá khí.

Cỗ xe rất lớn, ngồi mấy chục người cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long cấp bậc Đại La Kim Tiên đang sẵn sàng chờ lệnh của chủ nhân.

Đế Phượng Thiên mang theo Đát Kỷ chậm rãi ngồi lên xe. "Vút!" Hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long từ từ bay lên trời cao, hướng ra ngoài đảo tiên Bồng Lai.

Các đệ tử Tiệt Giáo đều ngoái nhìn, hình như Thiếu chủ ra ngoài rồi. "Thiếu chủ đi đâu vậy?

Trận thế lớn thế?" "Ai mắt tinh hơn một chút, xem bên cạnh Thiếu chủ là ai vậy?" "Ừm, hình như là tiểu thị nữ tên Tô Đát Kỷ." "A?

Thiếu chủ để hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long kéo xe, uy phong vô song như vậy, chỉ để đưa tiểu thị nữ đi chơi thôi sao?" "...

Cũng không chắc, có thể là đi làm đại sự thì sao?" "Tin ta đi, Thiếu chủ chính là mang tiểu thị nữ đi chơi đó." "Ừm, rất hợp với khí chất của Thiếu chủ chúng ta!" "..." Các đệ tử Tiệt Giáo nghị luận sôi nổi, các nữ đệ tử thì vô cùng ghen tị với Đát Kỷ, hận không thể thay thế vị trí của nàng.

Nhìn Đông Hải tráng lệ và những hòn đảo nhỏ mây mù bao phủ, Đát Kỷ cười ngọt ngào, nhìn phong cảnh bên dưới, lẩm bẩm: "Đẹp thật!" Đế Phượng Thiên có chút nhàm chán nằm trên xe, nghĩ thầm sao lại quên mang theo linh tửu và linh quả nhỉ?

Nếu không bây giờ nằm đây uống chút linh tửu, ăn chút linh quả thì tiêu sái biết bao?

Kim long kéo xe, tùy ý bay về một hướng.

Vì chủ nhân cũng không nói muốn đi đâu, cứ bay bừa thôi!

Khoảng một trăm năm sau, xe kim long từ từ bay ra khỏi khu vực Đông Hải, hướng về những nơi khác. "Oa, đó là gì?

Hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long cấp bậc Đại La Kim Tiên kéo xe?" "Long tộc làm sao có thể có nhiều Đại La Kim Tiên như vậy?" "Người trong xe là ai?

Phô trương thật!" "Sao mà ít hiểu biết thế?

Chương 159

Lúc Thánh tử đại hôn, đã chia hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long thành ba nhóm đi đón bốn vị tiên tử, trên cỗ xe đó ngoài Thiếu chủ Tiệt Giáo ra còn có thể là ai?" "Thật là phô trương!

Ta thật ngưỡng mộ, hai mươi bảy con Ngũ Trảo Kim Long huyết mạch hoàng thất thuần chính cấp bậc Đại La Kim Tiên a!" "..." Theo sau sự xuất hành rầm rộ của Đế Phượng Thiên, vạn tộc Hồng Hoang cũng bàn tán xôn xao.

Đát Kỷ cười hì hì nói: "Thiếu chủ, hình như mọi người đều đang nhìn chúng ta đó?" Đế Phượng Thiên thuận miệng nói: "Cách xa như vậy mà cũng nhìn thấy được?" Đát Kỷ kiêu ngạo nói: "Người ta bây giờ cũng là Đại La Kim Tiên rồi mà!" Đế Phượng Thiên khinh bỉ: "Mới Đại La Kim Tiên Trung kỳ thôi, xem ngươi đắc ý kìa." Đát Kỷ nũng nịu: "Đâu phải ai cũng có thiên phú cái thế như Thiếu chủ nhà ta, đột phá như uống nước, lại còn vừa lừa gái vừa không bị phát hiện, đúng không?" Đế Phượng Thiên từ từ gật đầu: "Màn nịnh bợ này không tệ, cho chín mươi chín điểm, một điểm còn lại sợ ngươi kiêu ngạo." Đát Kỷ nhào vào lòng Đế Phượng Thiên, nói: "Thiếu chủ kể cho ta nghe về thế giới trong mộng của người đi, thế giới đó thật thần kỳ, ta muốn nghe thêm một chút." Cái gọi là "thế giới trong mộng" chính là Trái Đất nơi Đế Phượng Thiên ở kiếp trước.

Đát Kỷ rất có hứng thú với những chuyện này, Đế Phượng Thiên thỉnh thoảng cũng kể cho nàng nghe vài câu.

Đế Phượng Thiên chậm rãi nói: "Không kể nữa, kể cho ngươi một câu chuyện nhé!" Đát Kỷ hưng phấn hỏi: "Được ạ!

Thiếu chủ định kể cho ta chuyện gì?" Đế Phượng Thiên suy nghĩ

một lát rồi nói: "Kể cho ngươi nghe chuyện của Giả Bảo Ngọc và Lâm Đại Ngọc..." ...

Sau khi lừa cho biểu biểu khóc một trận, Đế Phượng Thiên liền đi bế quan.

Lần bế quan này kéo dài một Nguyên hội.

Trong lòng Đế Phượng Thiên thầm nghĩ, sao lần này hệ thống không mở ra lựa chọn nào.

Chẳng lẽ lần trước chỉ là ngẫu nhiên kích hoạt, do vận khí tốt thôi sao?

Đế Phượng Thiên bây giờ đang thiếu Đại Đạo Quả Thực, vì vậy hy vọng hệ thống có thể mở thêm vài lựa chọn.

Tốt nhất là trong các lựa chọn đều có Đại Đạo Quả Thực.

Không còn cách nào khác, hệ thống không mở lựa chọn, đành phải tiếp tục bế quan.

Tuy rằng cứ như vậy lĩnh ngộ Ám Chi Đại Đạo không biết đến bao giờ mới xong, nhưng cũng không còn cách nào khác, dù sao cũng đã gần đến giai đoạn tiếp theo rồi.

Lại nửa Nguyên hội nữa trôi qua, lựa chọn của hệ thống cuối cùng cũng được kích hoạt. "Phát hiện túc chủ đã bế quan một rưỡi Nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã của Thánh nhị đại.

Phần thưởng: Lưỡng Nghi Vi Trần Trận." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo.

Phần thưởng: Đại Đạo Quả Thực (x1)." Cuối cùng cũng đến rồi!

Đế Phượng Thiên có chút hưng phấn, tự nhiên chọn phương án thứ hai. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, phần thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!" Sau khi nhận được Đại Đạo Quả Thực, Đế Phượng Thiên lập tức nuốt vào, đột phá giai đoạn thứ tư của Ám Chi Đại Đạo.

Năm ngàn năm sau, nhờ sự trợ giúp của Đại Đạo Quả Thực, Đế Phượng Thiên cuối cùng đã đột phá giai đoạn thứ tư của Ám Chi Đại Đạo. "Phát hiện túc chủ đã thành công đột phá giai đoạn thứ tư của Ám Chi Đại Đạo, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã của Thánh nhị đại.

Phần thưởng: Ngũ Sắc Thần Quang, Ngũ Hành Đại Trận, Bát Cửu Huyền Công." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo.

Phần thưởng: Hỗn Độn Niêm Kim (x1) và Tiên Thiên Linh Bảo Liệt Thiên Kiếm, Khai Thiên Nhận." Đây là lần đầu tiên Đế Phượng Thiên gặp lựa chọn có thể nhận được ba món bảo vật.

Không suy nghĩ nhiều, Đế Phượng Thiên chọn phương án thứ hai.

Vì hắn cần Hỗn Độn Niêm Kim. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, phần thưởng Hỗn Độn Niêm Kim (x1) và Tiên Thiên Linh Bảo Liệt Thiên Kiếm, Khai Thiên Nhận!" "Đinh!

Phát hiện túc chủ đã có đủ Hỗn Độn Niêm Kim, một vạn giọt Thiên Hà Thánh Thủy, một vạn giọt Tam Quang Thần Thủy, một vạn giọt Huyền Thiên Trọng Thủy, có thể nâng cấp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên lên nửa cấp, có nâng cấp không?" "Ta muốn nâng cấp Thí Thần Thương." Đế Phượng Thiên trả lời trong đầu. "Thí Thần Thương đã là Hỗn Độn Linh Bảo, dùng phương thức này nâng cấp có giới hạn, kiến nghị nâng cấp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên." Hệ thống nhanh chóng phân tích và đưa ra giải đáp. "Được, nâng cấp

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên." Đế Phượng Thiên tin tưởng lựa chọn của hệ thống, hệ thống chưa bao giờ lừa hắn. "Đinh!

Đang dung hợp Hỗn Độn Niêm Kim, một vạn giọt Thiên Hà Thánh Thủy, một vạn giọt Tam Quang Thần Thủy, một vạn giọt Huyền Thiên Trọng Thủy để nâng cấp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên." "10%... 30%... 50%... 70%...

Nâng cấp thành công, Tiên Thiên Chí Bảo Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên của túc chủ đã được nâng cấp lên Bán bộ Hỗn Độn Linh Bảo." "Phát hiện túc chủ thành công đột phá Chuẩn Thánh Hậu kỳ, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã của Thánh nhị đại.

Phần thưởng: Đại Đạo Quả Thực (x1), Cực phẩm Ẩn Nặc Đan (x1)." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo.

Phần thưởng: Thần thông Ngũ Sắc Thần Quang và thần thông Tam Vị Chân Hỏa." Do cấp độ của Ám Chi Đại Đạo được nâng cao, Đế Phượng Thiên cũng đã là Chuẩn Thánh Hậu kỳ.

Đế Phượng Thiên không chút do dự chọn phương án thứ nhất.

Vừa hay bế quan quá lâu, hắn cũng có chút không chịu nổi nữa rồi. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, phần thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1), Cực phẩm Ẩn Nặc Đan (x1)!" "Lưu ý: Cực phẩm Ẩn Nặc Đan có thể hoàn toàn che giấu sự tồn tại của bản thân trong một khắc, Thánh nhân cũng không thể phát giác." Bảng thuộc tính cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên Chủng tộc: Chưa rõ Tu vi: Chuẩn Thánh Hậu kỳ Đại đạo: Ám Chi Đại Đạo (Hắc Ám), Trận Chi Đại Đạo (Nhập môn) Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp Pháp thuật: Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt

Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Bán bộ Hỗn Độn Linh Bảo), Liệt Thiên Kiếm (Tiên Thiên Linh Bảo), Khai Thiên Nhận (Tiên Thiên Linh Bảo) Linh căn: Hoàng Trung Lý (Một trong Mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (Như trên), Đại Đạo Quả Thực (x1) Kỳ vật: Cực phẩm Tăng Phúc Đan (x1), Cực phẩm Ẩn Nặc Đan (x1) Liếc nhìn bảng thuộc tính cá nhân, Đế Phượng Thiên trở về Tiêu Dao Cung.

Viên Đại Đạo Quả Thực kia cứ để lại, đợi lần bế quan sau sử dụng. ... -------- Trong suốt một rưỡi Nguyên hội Đế Phượng Thiên bế quan, xung đột giữa bộ lạc Cộng Công và Xiển Giáo không ngừng leo thang.

Bây giờ khu vực gần núi Côn Luân sát khí ngút trời, hoàn toàn không còn dáng vẻ như trước.

Các trận chiến quy mô nhỏ giữa Tổ Vu và Xiển Giáo cũng liên tục bùng nổ, hai bên không ai nhường ai.

Trong thời gian đó, đệ tử Xiển Giáo lại chết và bị thương không ít.

Do Tổ Vu Cộng Công luôn ở trong bộ lạc, Xiển Giáo cũng không làm gì được.

Cuối cùng, Nhiên Đăng không nhịn được nữa.

Hắn đích thân chạy đến Ngọc Hư Cung cáo trạng.

Nhiên Đăng quỳ trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, phẫn nộ nói: "Giáo chủ, Vu tộc quá đáng lắm rồi, bây giờ đệ tử của con hoàn toàn không thể ra khỏi núi Côn Luân, vừa ra ngoài là bị Vu tộc đánh giết, xung quanh núi Côn Luân sát khí ngút trời, đâu còn dáng vẻ của một

địa bàn giáo phái Thánh nhân nữa, không có tông tộc nào dám gia nhập Xiển Giáo chúng ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn từ từ mở mắt.

Do mâu thuẫn với Vu tộc không ngừng leo thang, Quảng Thành Tử cũng đã sớm trở về núi Côn Luân.

Bây giờ trong Ngọc Hư Cung chỉ có một mình Nguyên Thủy Thiên Tôn. "Thôi được, Vu tộc kia vốn dĩ ta định mặc kệ, dù sao khai chiến với Vu tộc cũng không phải là lựa chọn sáng suốt.

Nhưng nếu Vu tộc tự tìm cái chết, vậy Bản thánh sẽ đích thân ra tay diệt chúng." Giọng nói không chút gợn sóng của Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền ra.

Người khác sợ Vu tộc, nhưng Thánh nhân đường đường sao có thể sợ Vu tộc được.

Nhiên Đăng đạo nhân nghe vậy thì vui mừng khôn xiết.

Thánh nhân đích thân ra tay, còn có chuyện gì không giải quyết được?

Cho dù Vu tộc có mạnh đến đâu cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Thánh nhân.

Cho dù mười hai Tổ Vu chiến lực cao đến đâu, trong mắt Thánh nhân cũng chỉ là lũ kiến hôi.

Chương 160

"Như vậy thì tốt quá." Nhiên Đăng cuối cùng cũng không cần phải đau đầu vì vấn đề Vu tộc nữa.

Một rưỡi Nguyên hội vừa qua, chức Phó giáo chủ này làm thật là uất ức!

Thường xuyên có đệ tử Xiển Giáo tử vong, mà lại hoàn toàn không có cách nào giải quyết.

Nguyên Thủy Thiên Tôn từ từ đứng dậy, giọng bình thản: "Đi thôi!" Nhiên Đăng theo sau Nguyên Thủy rời khỏi Ngọc Hư Cung, hướng về phía núi Côn Luân.

Lâu như vậy, cuối cùng cũng có một Thánh nhân không nhịn được phải ra tay giải quyết vấn đề còn sót lại của Vu Yêu Lượng kiếp. ...

Một ngày nọ, tất cả ánh mắt của Hồng Hoang đều tập trung về phía núi Côn Luân, vì Nguyên Thủy Thánh nhân đã từ Ngọc Hư Cung xuống núi.

Nếu không có chuyện gì, Thánh nhân chắc chắn sẽ không hạ phàm.

Rõ ràng Nguyên Thủy Thánh nhân chuẩn bị động thủ với Vu tộc.

Chuyện lớn như vậy sao có thể không khiến người ta chú ý?

Các Tổ Vu khác cũng lập tức tập trung về phía bộ lạc Cộng Công.

Nguyên Thủy Thánh nhân không mang theo bất kỳ đệ tử Xiển Giáo nào, đích thân đến bộ lạc của Cộng Công. "Các ngươi lập tức dời khỏi địa giới núi Côn Luân, Bản thánh có thể tha cho Vu tộc một mạng!" Giọng nói bình thản lạnh lùng của Nguyên Thủy Thiên Tôn dưới sự hưởng ứng của ý chí Thiên Đạo vang vọng khắp Hồng Hoang.

Cộng Công bay đến trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, các Tổ Vu khác cũng đã tới.

Đối mặt với Thánh nhân, các Tổ Vu không hề tỏ ra sợ hãi, ai nấy đều vẻ mặt bình tĩnh, nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đế Giang nhàn nhạt nói: "Muốn chiến, liền chiến, không cần nhiều lời!" Hồng Hoang chúng sinh xôn xao!

Đó là đang đối mặt với Thánh nhân đó!

Các Tổ Vu lại có thể cứng rắn và bá đạo đến vậy.

Điều này thực sự phá vỡ tam quan của tất cả các chủng tộc.

Trước kia Mười Hai Tổ Vu có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, có thể chống lại Thánh nhân hai ba chiêu, nhưng bây giờ lấy gì để chống lại Thánh nhân?

Mặc dù Đế Giang và Cú Mang đã là Chuẩn Thánh Viên mãn, các Tổ Vu khác đều là Chuẩn Thánh Hậu kỳ, các Tổ Vu được công nhận là vô địch dưới Thánh nhân, nhưng đối mặt với Thánh nhân thì vẫn chỉ là Chuẩn Thánh mà thôi.

Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi!

Dũng khí từ đâu ra vậy?

Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt không biểu cảm nói: "Vu tộc các ngươi xây dựng bộ lạc gần núi Côn Luân của ta, làm nơi này sát khí ngút trời, không ngừng đánh giết đệ tử và linh thú của Xiển Giáo ta, Vu tộc gây họa cho vạn tộc, lấy vạn tộc làm thức ăn, hôm nay Bản thánh liền vì Hồng Hoang mà trừ họa." Câu nói này của Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải nói với các Tổ Vu, mà là nói cho cả Hồng Hoang nghe.

Các Tổ Vu không cần lý do, muốn đánh thì đánh.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn là một Thánh nhân sĩ diện, đương nhiên cần một lý do, hoặc một cái cớ chính nghĩa.

Phải nói rõ trước, đánh Vu tộc là vì chúng sinh Hồng Hoang, trước tiên phải nâng cao lý do ra tay của mình lên đã.

Vì cả Hồng Hoang trừ hại, lý do này đủ cao cả chưa? "Ha ha." Các Tổ Vu tự nhiên khinh thường biện giải.

Trong vạn tộc Hồng Hoang, có rất nhiều chủng tộc cũng lấy vạn tộc làm thức ăn, nếu nói như vậy, chẳng phải nên diệt đi một nửa chủng tộc Hồng Hoang sao?

Không phải là vì đệ tử Xiển Giáo mà ra mặt sao?

Lại nói năng đường hoàng như vậy.

Thánh nhân thật không biết xấu hổ!

Đế Giang lạnh giọng nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, có lẽ người khác sợ ngươi, nhưng Tổ Vu chúng ta không sợ, cứ xông lên đi, hôm nay Bản Tổ Vu sẽ cho chúng sinh Hồng Hoang thấy, Thánh nhân cao cao tại thượng kia cũng không phải là không thể chiến thắng." Nguyên Thủy Thiên Tôn như nhìn một kẻ thiểu năng mà liếc Đế Giang một cái, không nói nhiều nữa, chuẩn bị trực tiếp tế ra Bàn Cổ Phiên.

Ngay lúc này, Đế Phượng Thiên cùng Huyền Minh và Nữ Oa đã đến ngoại vi chiến trường. "Hôm nay ta phải ra tay giúp Vu tộc, nương tử giúp ta một tay." Lời này đương nhiên là nói với Nữ Oa, Huyền Minh chắc chắn sẽ giúp. "Chỉ sợ... lần này lão sư sẽ không ngồi yên." Nữ Oa vẻ mặt có chút ngưng trọng nói với Đế Phượng Thiên. "Ừm, có lẽ ngươi nói đúng." Đế Phượng Thiên gật đầu, Hồng Quân chắc chắn hy vọng Hồng Hoang phát triển trở lại quỹ đạo chính, nhất định là vậy.

Bàn Cổ Phiên trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn vung lên, trời đất

lập tức biến sắc.

Từng đạo hỗn độn khí vô cùng sắc bén đánh về phía các Tổ Vu.

Hỗn độn khí do Tiên Thiên Chí Bảo trong tay Thánh nhân đánh ra, cho dù nhục thân của các Tổ Vu có mạnh đến đâu cũng không dám cứng đối cứng.

Không đỡ nổi! "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, khởi!" Đế Giang hét lớn một tiếng.

Theo sau tiếng hét của Đế Giang, cả Hồng Hoang lại một phen xôn xao.

Mười hai Tổ Vu, bây giờ chỉ có năm người có mặt, cũng có thể sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, là giả sao?

Huyền Minh bây giờ nhờ sự trợ giúp của Thí Thần Thương đã đạt đến Chuẩn Thánh Viên mãn.

Thật không ngờ trong số các Tổ Vu còn lại ngoài Đế Giang và Cú Mang, Huyền Minh lại là người đầu tiên đạt đến Chuẩn Thánh Viên mãn.

Huyền Minh định gia nhập Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng bị Đế Phượng Thiên cản lại. "Trận pháp này ta đã sửa đổi, sáu người là đủ, thêm một người cũng không làm trận pháp mạnh hơn." Cái gọi là sáu người, trong đó có một người là Đô Thiên Vu Thần Phiên của Hậu Thổ.

Thân ảnh khổng lồ khiến cả Hồng Hoang không thể nào quên cuối cùng đã xuất hiện một lần nữa.

Chân đạp đất, đầu đội trời, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, sát khí tỏa ra bao trùm cả bầu trời, thân thể to lớn tỏa ra khí thế hằng cổ vô song!

Bàn Cổ Chân Thân!

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, mà là lần thứ ba.

Nhưng nó vẫn khiến chúng sinh Hồng Hoang kinh hãi run rẩy.

Cho dù có nhìn thấy một ngàn lần, một vạn lần, cũng vẫn vậy.

Vì cả Hồng Hoang là do phụ thần Bàn Cổ hóa thành.

Sự xuất hiện của thân thể này tự nó đã khiến người ta nảy sinh vô hạn cảm xúc.

Khí tức khủng bố lan tràn khắp Hồng Hoang, vô số chủng tộc toàn thân run rẩy quỳ lạy trên đất, hướng về Bàn Cổ Chân Thân mà khấu bái! "Phủ!" Bàn Cổ Chân Thân từ từ đưa ra bàn tay phải khổng lồ, điện Bàn Cổ trực tiếp vượt qua khoảng cách vô hạn xuyên thấu không gian hóa thành Khai Thiên Thần Phủ trực tiếp rơi vào tay Bàn Cổ Chân Thân.

Trong khoảnh khắc nắm lấy Khai Thiên Thần Phủ, Bàn Cổ Chân Thân dường như có thêm một chút linh trí, đôi mắt trống rỗng vô thần không còn đờ đẫn như trước.

Sát phạt chi ý cái thế mà Bàn Cổ Chân Thân tỏa ra như muốn hủy diệt cả Hồng Hoang, ngay cả các tinh thần ngoài Tam Thập Tam Thiên cũng đang điên cuồng run rẩy.

Một Bàn Cổ Chân Thân cầm Khai Thiên Phủ mới là Bàn Cổ Chân Thân thực sự!

Chương 161

Đối mặt với Thánh nhân, các Tổ Vu vừa lên đã trực tiếp tung đại chiêu, không chút do dự! "Diệt!" Bàn Cổ Chân Thân chém ra một búa!

Một búa, khiến cả Hồng Hoang chìm vào tĩnh lặng!

Một búa, sát khí lan tràn khắp trời đất!

Một búa, còn mạnh hơn cả lần trong Vu Yêu Lượng kiếp!

Một búa, trực tiếp nghiền nát không gian, cắt không gian thành ngàn vạn mảnh!

Một búa, trực tiếp nghiền nát thiên địa pháp tắc, tất cả pháp tắc trước một búa này đều hóa thành tro bụi!

Một búa, vạch ra một vệt bạc quỷ dị không thể lý giải, uy thế của nó như muốn chém cả Hồng Hoang thành hai nửa!

Một búa, khiến thời gian trực tiếp ngưng đọng, đại địa Hồng Hoang run rẩy không ngừng, chấn động đến mức cả bầu trời cũng bắt đầu vặn vẹo!

Một búa, như muốn hủy thiên diệt địa, tái khai Hồng Hoang!

Dưới một búa này, những luồng hỗn độn khí kia trực tiếp tan thành mây khói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sắc mặt hơi biến đổi, không ngờ một búa này lại mạnh đến mức có chút ngoài dự liệu của hắn. "Khai Thiên Khí Nhận!" Theo sau sự dao động của Bàn Cổ Phiên, cả Hồng Hoang càng thêm kịch liệt rung chuyển, như thể đang theo nhịp điệu của Bàn Cổ Phiên mà lắc lư.

Hỗn độn khí vô tận trong Bàn Cổ Phiên bộc phát ra, từ từ hình

thành vô số đạo hỗn độn khí nhận.

Vô số đạo hỗn độn khí nhận từ từ ngưng tụ, biến thành một đạo hỗn độn khí nhận vô cùng khổng lồ.

Hỗn độn khí nhận có thể xé rách hỗn độn, thời không, vô cùng mạnh mẽ, ngay cả Chuẩn Thánh cũng có thể miểu sát.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngây thơ đến mức cho rằng một chiêu Khai Thiên Khí Nhận có thể chặn được một búa này. "Tạo Hóa Huyền Quang!" Chiêu này phân âm dương, lý ngũ hành.

Theo sau giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trên bầu trời đột nhiên diễn sinh vô cùng địa thủy hỏa phong, chắn trước một búa kia.

Uy lực của một búa kia hạ xuống, hỗn độn khí nhận tan thành mây khói, vô cùng địa thủy hỏa phong bị trực tiếp chém diệt. ...

Uy lực của một búa kia hạ xuống, hỗn độn khí nhận tan thành mây khói, vô cùng địa thủy hỏa phong bị trực tiếp chém diệt!

Cho dù Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sử dụng hai đại chiêu, vẫn không thể ngăn cản một búa huyền diệu kia!

Đương nhiên, uy thế của một búa cũng theo đó mà giảm đi không ít.

Nếu đây thực sự là một kích của Bàn Cổ chém ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn dù có sử dụng một vạn loại thủ đoạn cũng sẽ trực tiếp tan thành mây khói.

Nhưng dù sao đây cũng chỉ là Bàn Cổ Chân Thân do Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận ngưng tụ, có mạnh đến đâu cũng chỉ có thể sánh ngang Thánh nhân, tuyệt không thể nghiền ép Thánh nhân.

Chỉ là Bàn Cổ Chân Thân cầm Khai Thiên Thần Phủ có chút ý chí tàn lưu của Bàn Cổ đại thần, trước khi Bàn Cổ Chân Thân tiêu tán,

cũng đủ cho Nguyên Thủy Thiên Tôn uống một bình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không có Thái Cực Đồ của Lão Tử làm chí bảo phòng ngự, Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn chủ về sát phạt, giống như Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ.

Vì vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt buộc phải cứng đối cứng với một kích chí cường của Bàn Cổ Chân Thân.

Trừ phi Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ không cần mặt mũi mà hét lên một tiếng "Đại huynh giúp ta", để Lão Tử cho mượn Thái Cực Đồ, như vậy công phòng nhất thể, dễ dàng có thể phá được Bàn Cổ Chân Thân.

Nhưng rõ ràng, Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể làm ra chuyện mất mặt như vậy.

Thánh nhân đường đường vừa mới giao chiến đã phải cầu cứu, mặt mũi còn cần không?

Thấy một búa sắp hạ xuống! "Hồng Mông Giới Chướng!" Nguyên Thủy một chiêu này, loạn hỗn nguyên, mông càn khôn.

Vô số hỗn độn khí màu đen trong Bàn Cổ Phiên điên cuồng ngưng tụ trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, từ từ ngưng tụ thành một thanh cự kiếm màu đen do hỗn độn khí ngưng tụ thành.

Cự kiếm màu đen nằm ngang trên cửu thiên, như muốn đè sập cả Hồng Hoang, tỏa ra uy áp khó có thể tưởng tượng.

Trong khoảnh khắc cự kiếm xuất hiện, đại địa Hồng Hoang trong phạm vi ức vạn dặm phía dưới trực tiếp nứt ra như mạng nhện.

Vì cả Hồng Hoang dường như không thể chịu nổi sức nặng của cự kiếm màu đen.

Đây không phải là một thanh kiếm, mà là một thế giới hỗn độn!

Một kiếm nặng như thế giới hỗn độn trực tiếp hướng về một búa sắp hạ xuống mà hung hăng chém tới. "Đùng!" Hai đòn công kích gặp nhau trong khoảnh khắc.

Trên cửu thiên "ầm ầm ầm" vang dội, vô tận lôi đình trực tiếp chiếu sáng cả Hồng Hoang.

Nước biển tứ hải trực xông lên trời, tràn vào đại lục làm vô số sinh linh chết chóc.

Đại địa Hồng Hoang kịch liệt run rẩy, vô số sinh linh trực tiếp vẫn lạc.

Vô số tinh thần ngoài hỗn độn điên cuồng run rẩy, một số tiểu tinh thần không chịu nổi áp lực này mà ầm ầm nổ tung!

Một kích va chạm đã khiến sinh linh Hồng Hoang chết và bị thương hàng ức vạn.

Đây cũng là lý do Hồng Quân không cho Thánh nhân dễ dàng hạ phàm.

Nếu Thánh nhân thường xuyên đánh nhau ở Hồng Hoang, cả trời đất Hồng Hoang cũng không chịu nổi mấy trận chiến của Thánh nhân.

Trận chiến của các đại nhân vật, một kích gây ra thiên địa dị biến và dư ba chiến đấu, những sinh linh yếu ớt kia liền trực tiếp chết và bị thương vô số.

Vì vậy đây là một thế giới cực độ nguy hiểm, nếu không đứng trên đỉnh kim tự tháp, bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm vẫn lạc.

Tại nơi búa và kiếm giao nhau, trực tiếp đánh thủng không gian, lộ ra một mảng hỗn độn lớn.

Hồi lâu sau, dư ba mới từ từ tan đi.

Cả Hồng Hoang hoàn toàn im lặng.

Uy lực của một búa, lại ép Thánh nhân liên tục sử dụng ba đại chiêu mới có thể hóa giải?

Uy lực của một búa này mạnh hơn nhiều so với những gì chúng sinh Hồng Hoang nghĩ!

Đột nhiên mọi người đồng loạt nghĩ đến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Hai vị Yêu đế dẫn dắt ức vạn yêu tộc chiến đấu với Bàn Cổ Chân Thân biến thái như vậy, lại có thể chém giết năm vị Tổ Vu, ba vị Đại Vu, thật không dễ dàng a!

Nguyên bản tưởng rằng Bàn Cổ Chân Thân có mạnh đến đâu, trước mặt Thánh nhân cũng chỉ là phù du.

Không ngờ, Bàn Cổ Chân Thân lại thật sự có thể chống lại Thánh nhân, có lẽ Bàn Cổ Chân Thân không thể đánh ra mấy kích, nếu không nhìn tình hình này, Thánh nhân thật không nhất định đánh thắng Bàn Cổ Chân Thân.

Lúc này, chúng sinh Hồng Hoang mới biết rõ chiến lực thực sự của Bàn Cổ Chân Thân.

Trước khi Bàn Cổ Chân Thân tiêu tán, là một tồn tại tương đương với Thánh nhân. "Hống!" Bàn Cổ Chân Thân gầm lên một tiếng, búa thứ hai theo đó đánh ra. "Nghiệt chướng, chịu chết!" Con ngươi khổng lồ của Bàn Cổ Chân Thân đột nhiên biến thành màu đỏ như máu, như thể cũng bị sát khí lấp đầy, trông vô cùng quỷ dị.

Chương 162

Một búa còn mạnh hơn cả búa thứ nhất, hung hăng chém xuống Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Theo sau tiếng "nghiệt chướng" vang lên, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng hung hăng biến đổi.

Phải biết Tam Thanh do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, vẫn luôn tự cho mình là Bàn Cổ chính thống.

Bây giờ Bàn Cổ Chân Thân tàn lưu một ít ý chí của Bàn Cổ, lại hét lên một tiếng "nghiệt chướng", chứng tỏ ý chí của Bàn Cổ đại thần thiên vị Vu tộc.

Điều này cũng có thể lý giải, vì phong cách của Vu tộc khá giống Bàn Cổ đại thần, dù sao Vu tộc cũng do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành.

Vu tộc không kính trời, không kính đất, không kính Thánh nhân, chỉ tôn Bàn Cổ.

Tam Thanh đã làm gì?

Bái sư Hồng Quân?

Hồng Quân kia trong mắt Bàn Cổ ở cảnh giới Bán bộ Đại đạo là cái thá gì?

Khi xưa Bàn Cổ chém ba ngàn ma thần, Hồng Quân còn đang bú sữa mẹ!

Thiên Đạo lại là cái thá gì?

Hồng Hoang là do Bàn Cổ khai mở.

Thiên Đạo Thánh nhân, không đáng chửi sao?

Thiên Đạo thấy Bàn Cổ cũng phải quỳ xuống!

Vì vậy, ý chí của Bàn Cổ đứng về phía Vu tộc cũng là chuyện bình thường, Vu tộc quả thực đã kế thừa ý chí của Bàn Cổ.

Nếu hỏi cả Hồng Hoang ai giống Bàn Cổ nhất, đó tuyệt đối là những Tổ Vu này.

Nhìn tính cách của những Vu tộc này là biết, lại liên hệ với tính cách của Bàn Cổ đại thần, tuyệt đối là giống nhất!

Các đại lão trong cả Hồng Hoang cũng hiểu được ý nghĩa của một tiếng "nghiệt chướng".

Như thể nguyên thần bị ức vạn lôi đình nghiền ép, tất cả đều não bị đoản mạch, không thể suy nghĩ.

Ý chí của Bàn Cổ đại thần... lại thiên vị Vu tộc?!

Làm sao có thể?! "Càn rỡ!" Chỉ là một đại trận mà thôi, cũng dám mạo xưng phụ thần của ta, đáng chết!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đại nộ, tự nhiên không thể thừa nhận lời của Bàn Cổ Chân Thân có thể đại diện cho Bàn Cổ, cũng không thể thừa nhận Bàn Cổ Chân Thân tàn lưu ý chí của Bàn Cổ. "Thiên Địa Đồng Thương!" Chiêu này của Nguyên Thủy Thiên Tôn phá thiên địa, tuyệt cổ kim, uy lực vô cùng đáng sợ.

Chỉ thấy vô cùng vô tận hỗn độn khí tuôn ra từ Bàn Cổ Phiên.

Hỗn độn khí lập tức đè ép cả bầu trời trực tiếp tối sầm lại.

Trên cửu thiên vô số mưa bão rơi xuống.

Đại địa đang run rẩy, bầu trời đang khóc than.

Vô cùng vô tận hỗn độn khí, từ từ hóa thành một thế giới Hồng Hoang thu nhỏ màu đen.

Ngay khi thế giới này thành hình, tất cả các ngọn núi khổng lồ, đá khổng lồ, cây khổng lồ, hoa cỏ, sinh linh trong phạm vi ức vạn dặm,

tất cả đều không chịu nổi uy áp của thế giới này, trực tiếp hóa thành tro bụi!

Đại địa Hồng Hoang run rẩy càng thêm dữ dội, mặt đất không ngừng nứt ra, những vết nứt cũng càng ngày càng lớn.

Một số tiểu tinh thần ngoài Tam Thập Tam Thiên trực tiếp nổ tung.

Một thế giới Hồng Hoang hỗn độn thu nhỏ.

Thế giới này nặng như thế giới Hồng Hoang thật, bao phủ vô tận hỗn độn khí.

Có thể đồng thời miểu sát mấy chục Chuẩn Thánh đỉnh phong, là một kích chí cường. "Oanh!" Thế giới Hồng Hoang hỗn độn thu nhỏ và một búa cái thế kia lại một lần nữa va chạm. ... "Oanh!" Thế giới Hồng Hoang hỗn độn thu nhỏ và một búa cái thế kia lại một lần nữa va chạm!

Vô số tinh thần tại Hỗn Độn ngoài Tam Thập Tam Thiên trực tiếp nổ tung.

Nhìn từ đại địa Hồng Hoang, giống như một màn pháo hoa thịnh đại đang nở rộ.

Đẹp đẽ, nhưng cũng khủng bố!

Vô số vết nứt như mạng nhện trên đại địa Hồng Hoang ngày càng lớn, nước biển Tứ Hải nhấn chìm vô số sinh linh.

Cứ đánh như vậy, sớm muộn gì cũng đánh cho Hồng Hoang bán phế.

May mà, Bàn Cổ Chân Thân theo như mọi người hiểu biết, tối đa chỉ có thể sử dụng thêm một kích nữa.

Vì vậy trận chiến này cũng sắp kết thúc.

Sau khi một kích bị chặn lại, Bàn Cổ Chân Thân rõ ràng đã ảm đạm đi không ít.

Bàn Cổ Chân Thân lại một lần nữa sử dụng búa thứ ba.

Búa thứ ba không có uy thế như búa thứ hai, gần như tương đương với búa thứ nhất.

Sau khi búa này kết thúc, Bàn Cổ Chân Thân sẽ tiêu tán, điểm này tất cả các đại lão đều nhìn ra.

Vì vậy sau khi búa thứ ba đánh xong, cũng là lúc các Tổ Vu bỏ mình.

Sau khi các Tổ Vu chết, Vu tộc tự nhiên cũng khó thành đại sự.

Bàn Cổ có thể ép Nguyên Thủy Thánh nhân sử dụng hết đại chiêu này đến đại chiêu khác, cũng đã vô cùng lợi hại.

Sự mạnh mẽ này đã vượt qua dự liệu của tất cả mọi người.

Trước ngày hôm nay, chưa từng có ai nghĩ rằng, mấy Chuẩn Thánh liên hợp lại có thể đánh với Thánh nhân đường đường đến mức này.

Quá sức tưởng tượng, không thể lý giải.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại một lần nữa sử dụng Hồng Mông Giới Chướng để cứng đối cứng với búa thứ ba của Bàn Cổ Chân Thân.

Chúng sinh Hồng Hoang đều biết, trận chiến này sắp kết thúc.

Bàn Cổ Chân Thân có thể cứng đối cứng với Thánh nhân ba kích, nhưng sau ba kích cuối cùng cũng phải bại. "Hỗ trợ ta!" Ba chữ này là nói với Nữ Oa và Huyền Minh.

Nói rồi, Đế Phượng Thiên nuốt trực tiếp Cực phẩm Tăng Phúc Đan và Cực phẩm Ẩn Nặc Đan.

Sau đó, cả Hồng Hoang không còn ai có thể tìm thấy tung tích của Đế Phượng Thiên.

Giống như hoàn toàn bốc hơi, ngay cả Hồng Quân ở xa tận Tử Tiêu Cung cũng không thể khóa định được vị trí của Đế Phượng Thiên.

Đây chính là tác dụng của Cực phẩm Ẩn Nặc Đan, sản phẩm của hệ thống, già trẻ không gạt!

Chương 163

(già trẻ không lừa!) Huyền Minh và Nữ Oa ở gần Đế Phượng Thiên nhất, vì vậy cũng kinh ngạc nhất.

Biến mất rồi?

Cứ như vậy đột nhiên khí tức hoàn toàn biến mất?

Thần thông sao?

Hình như không phải thần thông, vừa rồi thấy hắn nuốt đan dược.

Nữ Oa biết Đế Phượng Thiên định làm gì, cũng có chút kinh hãi.

Điên rồi sao?

Huyền Minh lúc này thì mặt đầy sùng bái, chuyện này ngoài hắn ra, cả Hồng Hoang không còn ai dám làm nữa rồi!

Sau cú đánh thứ ba của Bàn Cổ Chân Thân, thân ảnh khổng lồ từ từ tiêu tán, hóa thành thân ảnh của năm vị Tổ Vu, cùng với Đô Thiên Vu Thần Phiên đầy vết nứt. "Chết đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt không biểu cảm, trực tiếp sử dụng thủ đoạn của Thánh nhân để xóa sổ toàn bộ năm vị Tổ Vu trước mắt.

Ngay khi cả Hồng Hoang đang chờ đợi cái chết của năm vị Tổ Vu, trận chiến kết thúc hoàn toàn.

Cũng là lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp đánh ra pháp thuật của Thánh nhân, diệt sát năm vị Tổ Vu.

Đột ngột, phía sau Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh màu đen.

Không ai biết thân ảnh màu đen đó xuất hiện như thế nào.

Nhưng nó cứ đột ngột xuất hiện như vậy.

Không có bất kỳ điềm báo hay dao động khí tức nào.

Giống như một người vốn không tồn tại trong thế giới này, lại đột nhiên xuất hiện ở vị trí đó.

Lúc này, Đế Phượng Thiên vốn đang ở Chuẩn Thánh Hậu kỳ, dưới sự trợ giúp của Cực phẩm Tăng Phúc Đan, khí tức gần như sánh ngang với Chuẩn Thánh Viên mãn.

Sau đó, Thí Thần Thương trong tay hắn, vốn đã sát ý ngút trời, sát khí lan tràn, với tốc độ không thể lý giải trực tiếp đâm về phía sau tim của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Thanh niên áo đen cầm Thí Thần Thương, mang theo vẻ mặt đầy sát ý và quyết tuyệt lao về phía Nguyên Thủy Thánh nhân, động tác đó dường như đã trở thành vĩnh hằng trong khoảnh khắc này!

Cảnh tượng này, dù cho trăm Nguyên hội sau, các đại lão cũng không thể nào quên.

Đồ Thánh!

Các đại lão Hồng Hoang trong nháy mắt nhận ra thân ảnh màu đen đó chính là Đế Phượng Thiên.

Hai chữ này cũng theo đó hiện lên trong đầu họ.

Hai chữ mà không ai dám nói ra, là từ cấm kỵ tuyệt đối ở Hồng Hoang!

Nhưng không biết vì sao lại đồng loạt hiện lên trong lòng mọi người. "Chết!" Phía sau Nguyên Thủy Thiên Tôn, Đế Phượng Thiên cũng hét lên một chữ này.

Đế Phượng Thiên lợi dụng Cực phẩm Ẩn Nặc Đan tiếp cận Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn không hề có bất kỳ sự phát giác nào.

Trong khoảnh khắc Đế Phượng Thiên xuất hiện, Nguyên Thủy Thiên Tôn với thân phận là thánh nhân tự nhiên cảm ứng được ngay lập tức.

Nhưng khoảng cách quá gần, có chút không kịp, đòn công kích của hắn đang chuẩn bị đánh về phía Đế Giang, Cú Mang, Cộng Công, Cường Lương, Chúc Cửu Âm năm vị Tổ Vu, là lúc sơ hở lớn nhất, thời cơ này lựa chọn cũng quá tốt.

Vì vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản không kịp dùng Bàn Cổ Phiên đánh về phía Đế Phượng Thiên.

Trong khoảnh khắc tất cả các đại lão Hồng Hoang da đầu tê dại, Ngọc Hư Lưu Ly Đăng xuất hiện ở sau tim Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bảo bối của Nguyên Thủy Thiên Tôn không chỉ có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, mà còn có một số Tiên Thiên Linh Bảo khác.

Kim sắc hỏa diễm vạn linh cổ cũng điên cuồng bùng cháy, chắn trước Thí Thần Thương. "Đùng!" Thí Thần Thương đánh vào Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, phát ra một tiếng vang trầm đục, một luồng sóng xung kích sát khí cũng theo đó lan ra bốn phía. "Rắc!" Trên Ngọc Hư Lưu Ly xuất hiện từng đạo vết nứt, trực tiếp bị Đế Phượng Thiên một thương đánh bay.

Thí Thần Thương là Hỗn Độn Linh Bảo, đối với Ngọc Hư Lưu Ly Đăng hoàn toàn là nghiền ép.

Nếu dùng thời gian hiện đại để tính, Ngọc Hư Lưu Ly Đăng chỉ ngăn cản được Thí Thần Thương 0.0001 giây.

Nhưng, trong khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy, đối với một Thánh nhân là hoàn toàn đủ rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tránh được một thương gần như tất sát

mà nếu là người dưới Thánh nhân tuyệt đối không thể né được!

Đế Phượng Thiên một thương đánh hụt, Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa kịp sinh ra cảm xúc phẫn nộ, liền định dùng Bàn Cổ Phiên phản kích.

Lúc này, cả Hồng Hoang mưa vô tận, một quyền mang theo nộ khí ngút trời đã đến trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Huyền Minh thuộc tính Vũ, mưa đầy trời đều sẽ hóa thành dưỡng chất của nàng, khiến nàng càng thêm mạnh mẽ.

Huyền Minh sử dụng một kích chí cường của Tổ Vu chân thân!

Tu vi Chuẩn Thánh Viên mãn cực kỳ mạnh mẽ của Huyền Minh lúc này bộc lộ không sót chút nào.

Tuy Huyền Minh cũng mạnh, nhưng trong tay Huyền Minh dù sao cũng không có Hỗn Độn Linh Bảo có thể uy hiếp Thánh nhân như Thí Thần Thương, vì vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ dùng tay trái bình thường đấm một quyền ra.

Một quyền bình thường, so với nắm đấm của Tổ Vu chân thân Huyền Minh, lớn nhỏ còn không bằng con kiến, nhưng lại đánh bay Huyền Minh ra xa ngàn vạn dặm, Huyền Minh trên không trung liên tục thổ ra ba ngụm máu, nắm đấm tê dại, nhục thân bị trọng thương.

Trong khoảnh khắc Huyền Minh bị đánh bay, một quả Hồng Tú Cầu sắp đập vào trán Nguyên Thủy Thiên Tôn. ...

Trong khoảnh khắc Huyền Minh bị đánh bay, một quả Hồng Tú Cầu sắp đập vào trán Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nữ Oa Thánh nhân cuối cùng cũng ra tay.

Đây cũng là lý do Đế Phượng Thiên nhất định phải cưới Nữ Oa.

Nếu không phải vì gả cho Đế Phượng Thiên, với tính cách không

gây sự của Nữ Oa, tuyệt đối không thể tham gia vào những chuyện này.

Nhưng bây giờ Nữ Oa đã bị trói buộc cùng Tiệt Giáo, là nương tử của Đế Phượng Thiên, không thể nhìn Đế Phượng Thiên lấy thân phạm hiểm mà không ra tay.

Vừa rồi hành động của Đế Phượng Thiên tuy ngầu thì ngầu thật, nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm, phải biết đối mặt là một Thánh nhân, rất dễ tự chơi chết mình.

Thông Thiên Thánh nhân ở ngoài Tam Thập Tam Thiên cũng toát mồ hôi lạnh, nếu không phải nghịch tử ra tay thời cơ quá tốt, không biết dùng phương pháp gì né tránh được sự dò xét của Thánh nhân, thì pha đó chắc chắn chết không nghi ngờ.

Chuẩn Thánh Hậu kỳ dám tập kích Thánh nhân!

Tuyệt đối là mở ra một tiền lệ ở Hồng Hoang, chưa từng có ai làm, chắc chắn sau này cũng sẽ không có, vì chắc không ai lại không biết suy nghĩ như vậy.

Gần như không khác gì tự bạo!

Đây là một loại điên cuồng mà người khác không thể tưởng tượng được!

Đế Phượng Thiên hôm nay thử xem sao, dù sao sau này cũng sẽ có một trận chiến với Xiển Giáo, căn bản không cần khách khí, trực tiếp làm tới bến là xong.

Không giết được Nguyên Thủy Thiên Tôn, hôm nay cũng phải khiến hắn mất hết mặt mũi.

Đế Phượng Thiên đối với Vu tộc có tình cảm, không hy vọng những Tổ Vu còn lại này chết đi.

Chương 164

Nhưng Đế Phượng Thiên cũng rõ, nhiều Tổ Vu sống như vậy, đại thế Thiên Đạo một phen hỗn loạn, không phải là quỹ đạo của Vu Yêu đại kiếp ban đầu.

Ý chí Thiên Đạo chắc chắn không cho phép nhiều Tổ Vu sống như vậy, nhưng Đế Phượng Thiên muốn thử một lần.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt lại biến, không ngờ Nữ Oa sư muội lại trực tiếp ra tay với mình.

Hồng Tú Cầu là Tiên Thiên Linh Bảo của Nữ Oa, Hồng Tú Cầu được rót vào thánh uy trực tiếp đập tới, tuy không đến mức đập chết Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng bị đập trúng Thánh nhân cũng không dễ chịu, vì vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể cứng rắn ăn một kích này.

Không kịp chất vấn Nữ Oa, liền trực tiếp ném Tam Bảo Ngọc Như Ý trên người ra. "Oanh!" Hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo va chạm, phát ra tiếng vang kịch liệt, khiến không gian xung quanh vỡ nát.

Va chạm khiến Hồng Tú Cầu hơi lệch góc, Nguyên Thủy Thiên Tôn tránh được việc bị Hồng Tú Cầu đập trúng.

Nhưng lúc này, Thí Thần Thương của Đế Phượng Thiên lại tới.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng vẫn luôn chờ Đế Phượng Thiên, vì vậy vẫn luôn không động đến Bàn Cổ Phiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đường đường là Thánh nhân, sao có thể bị một Chuẩn Thánh Hậu kỳ tập kích thành công?

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong khoảnh khắc Đế Phượng Thiên tập kích đã quyết định, đây là một cơ hội tuyệt vời, nhất định phải trực

tiếp chém giết Tiệt Giáo Thánh tử vô cùng yêu nghiệt này tại đây.

Cho dù trực tiếp trở mặt đại chiến với Thông Thiên cũng không tiếc.

Có Thái Cực Đồ của đại huynh bảo vệ, Thông Thiên cũng không làm gì được Nguyên Thủy.

Thật sự đến lúc Thánh nhân đại chiến, lão sư cũng sẽ ra tay ngăn cản.

Vì vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn không sợ, lúc này đã nảy sinh sát tâm.

Đế Phượng Thiên một thương đánh hụt, tiếp theo sau đòn công kích của Huyền Minh và Nữ Oa lại một lần nữa một thương đâm về phía ngực Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hai thương của Đế Phượng Thiên cách nhau rất ngắn.

Tuy tự thuật phiền phức, nhưng hai thương của Đế Phượng Thiên gần như hoàn thành trong nháy mắt.

Trong nháy mắt đó, lại xen kẽ đòn công kích của Huyền Minh và Nữ Oa.

Vì vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn trong khoảnh khắc không phòng bị, liền gặp phải bốn lần công kích.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp không quan tâm, hỗn độn khí nhận trong tay Bàn Cổ Phiên trực tiếp quét về phía Đế Phượng Thiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không phòng ngự, Thí Thần Thương người khác có lẽ sợ, nhưng Thánh nhân không đến mức sợ như vậy, vì nguyên thần ký thác Thiên Đạo, sẽ không bị Thí Thần Thương trực tiếp đâm chết.

Đế Phượng Thiên dù thế nào cũng tuyệt đối không thể phòng ngự

được một kích của Thánh nhân từ Bàn Cổ Phiên.

Chỉ cần đánh trúng, Đế Phượng Thiên chắc chắn chết không nghi ngờ!

Đế Phượng Thiên lại cũng không quan tâm, trực tiếp đâm Thí Thần Thương về phía ngực Nguyên Thủy Thiên Tôn. "Keng!" Giống như đánh vào kim loại cứng, Thí Thần Thương vốn không gì cản nổi lại không đâm vào được.

Thánh uy đang kháng cự Thí Thần Thương. "Phá cho ta!" Đế Phượng Thiên hét lớn một tiếng, trực tiếp đâm phá Thánh uy, cũng xuyên qua Nguyên Thủy Thánh thể, trực tiếp một thương đâm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn một nhát thấu tim.

Không phải Đế Phượng Thiên quá mạnh, mà là Thí Thần Thương quá mạnh, đổi lại là pháp bảo khác khó có thể làm được điều này.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại lộ ra một tia cười.

Vì Đế Phượng Thiên sắp bị hỗn độn khí nhận giết chết.

Cũng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một thanh kiếm cổ xưa mộc mạc chắn ở trước mặt Đế Phượng Thiên, đem những hỗn độn khí nhận trí mạng kia toàn bộ chặn lại.

Thanh Bình Kiếm!

Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên biết Thông Thiên chắc chắn sẽ ra tay.

Hắn đang tranh giành thời gian với Thông Thiên, trước khi Thông Thiên ra tay ngăn cản, trực tiếp giết chết Đế Phượng Thiên.

Kết quả không được như ý.

Ngược lại thân thể Thánh nhân bị Thí Thần Thương trực tiếp đâm thủng.

Kế hoạch lần này triệt để thất bại, mặt mũi Thánh nhân tổn hại nghiêm trọng.

Cũng vào khoảnh khắc Thí Thần Thương đâm vào, Đế Phượng Thiên đem toàn bộ sát khí của Thí Thần Thương phát tán ra, cố gắng gây ra tổn thương lớn nhất cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên không để Đế Phượng Thiên được như ý, trực tiếp một luồng thánh uy bộc phát, đánh bay Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên bị đánh bay, nhưng cùng lúc bị đánh bay, tay phải nắm Thí Thần Thương, tay trái đánh ra Chưởng Trung Ma Quốc.

Một thế giới trong lòng bàn tay đầy hắc khí, ma khí sâm sâm, trực tiếp đánh vào người Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó đột ngột nổ tung.

Do tốc độ quá nhanh, khoảng cách quá gần, đến mức ngoài Thánh nhân ra những người khác đều không rõ Đế Phượng Thiên đã đánh ra pháp thuật gì.

Đế Phượng Thiên bị đánh bay mười vạn dặm mới dừng lại, không bị thương, những đòn công kích nguy hiểm đều bị Thanh Bình Kiếm chặn lại.

Đợi khói bụi nổ tung tan đi, tất cả các đại lão Hồng Hoang đồng loạt nuốt nước bọt.

Chỉ thấy bên khóe miệng Nguyên Thủy Thánh nhân còn vương một vệt máu vàng, trên ngực có một cái lỗ lớn, bên trong lỗ lớn tỏa ra sát khí đỏ tươi, dù dùng thánh lực cũng nhất thời không thể làm vết thương lành lại.

Đế Phượng Thiên đã đánh bị thương Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Đương nhiên, thương thế chắc chắn không đến mức khiến Thánh nhân vẫn lạc.

Nhưng để thân thể Thánh nhân chịu tổn thương như vậy cũng khiến người ta kinh hãi đến cực độ!

Thì ra dưới Thánh nhân cũng có thể làm cho Thánh nhân cao cao tại thượng bị thương?

Lúc này, tất cả các đại lão Hồng Hoang, vạn tộc sinh linh, tam quan đều vỡ nát!

Vì Thánh nhân là vô địch, ngoài Thánh nhân ra, không có bất kỳ ai có năng lực làm cho một vị Thánh nhân bị thương, đó là nhận thức chung của Hồng Hoang.

Nhưng, hôm nay Đế Phượng Thiên đã nói rõ cho chúng sinh Hồng Hoang biết.

Thánh nhân không phải là vô địch, Thánh nhân cũng sẽ bị thương, Thánh nhân cũng sẽ chảy máu thánh!

Cả Hồng Hoang lúc này tĩnh lặng vô cùng, ngoài tiếng nuốt nước bọt. "Ha ha ha, thống khoái, thì ra Thánh nhân cũng sẽ chảy máu, thấy chưa?" Tiếng cười ngông cuồng của Đế Phượng Thiên như tiếng trống lớn đánh vào lòng chúng sinh, khiến hàng ức vạn sinh linh Hồng Hoang da đầu tê dại. ...

"Ha ha ha, sảng khoái, Nguyên Thủy thánh nhân cũng sẽ chảy máu, thấy chưa?" Tiếng cười ngông cuồng của Đế Phượng Thiên như tiếng trống trận dồn dập nện vào lòng chúng sinh, khiến hàng tỷ sinh linh Hồng Hoang tê cả da đầu!

Cả Hồng Hoang trong phút chốc đều thất thanh, những đại lão như Minh Hà lão tổ, Trấn Nguyên Tử, bao gồm cả mấy vị Tổ Vu ở dưới, cùng tất cả các Thánh nhân, đều lộ ra vẻ mặt cực kỳ khó tin.

Đế Phượng Thiên thật sự đã làm được!

Làm được một màn mà các vị đại lão không thể tưởng tượng nổi!

Minh Hà lão tổ lại một lần nữa đưa việc làm sao để hòa giải với Đế Phượng Thiên lên lịch trình.

Lão liền gọi Tứ đại Ma vương, Tứ đại Ma tướng, bảy mươi hai công chúa Tu La đến thương lượng.

Chương 165

Nhưng tộc A Tu La cũng giống như Vu tộc, chỉ biết chiến đấu, làm gì biết hòa giải với người khác?

Từng người một nín nửa ngày cũng không nặn ra được một chữ, làm Minh Hà lão tổ tức muốn chết.

Nếu nói trong Hồng Hoang có một chủng tộc duy nhất có thể đối đầu trực diện với Vu tộc, đó chính là tộc A Tu La ít người biết đến.

Thực ra sức chiến đấu của tộc A Tu La vô cùng cường hãn.

Tộc A Tu La cũng không tu luyện nguyên thần, mà dùng sát khí của Vô Tận Huyết Hải để tu luyện, rất tương tự với Tổ Vu, từng người một cũng là cuồng nhân chiến đấu, không có não.

Nhưng quân đội A Tu La vẫn luôn ở trong Huyết Hải, chưa từng đặt chân đến Hồng Hoang, cho nên không ai biết chiến lực của tộc A Tu La.

Minh Hà lão tổ cũng không ngốc, nếu để tộc A Tu La đến Hồng Hoang, sớm muộn gì cũng sẽ bị ý chí Thiên Đạo tiêu diệt, vì vậy lão vẫn luôn để tộc A Tu La ở trong Vô Tận Huyết Hải.

Tại Ngũ Trang Quán xa xôi, Trấn Nguyên Tử lại nhớ đến hảo hữu Hồng Vân lão tổ.

Nếu hảo hữu Hồng Vân có được một nửa khí phách của thánh tử, đâu đến nỗi rơi vào kết cục như vậy?

Trên một hòn đảo hoang vắng khổng lồ ở nơi sâu thẳm Bắc Hải, một nữ tử tuyệt sắc với nửa thân người cháy lên ngọn lửa màu đen, nửa thân còn lại cháy lên ngọn lửa màu vàng kim lộ ra nụ cười vui mừng.

Trong Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ thánh nhân nhìn Đế Phượng Thiên, trong đôi mắt đẹp tràn ngập vẻ tán thưởng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn lỗ thủng lớn trên ngực, lộ ra một tia mờ mịt.

Sau cơn mờ mịt, là ngọn lửa giận vô tận!

Đường đường là Thánh nhân, vậy mà trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, lại bị một Chuẩn Thánh đánh lén gây thương tích?

Tuy rằng không hoàn toàn là công lao của Đế Phượng Thiên.

Bởi vì trước đó Nguyên Thủy Thiên Tôn đang huyết chiến với Bàn Cổ chân thân.

Đế Phượng Thiên lại đột kích trong tình huống hắn hoàn toàn không phòng bị.

Huyền Minh và Nữ Oa thánh nhân cũng đồng thời ra tay.

Thêm vào đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã động sát tâm, muốn trực tiếp giết chết Đế Phượng Thiên nên mới không phòng ngự mũi thương thứ hai.

Vô số nguyên nhân mới tạo thành kết quả này.

Nhưng những điều đó có quan trọng không?

Không quan trọng!

Chúng sinh Hồng Hoang sẽ mãi mãi nhớ rằng, Đế Phượng Thiên thánh tử khi ở Chuẩn Thánh hậu kỳ đã đả thương Nguyên Thủy Thiên Tôn, dùng Thí Thần Thương để lại một lỗ thủng lớn trên ngực hắn.

Đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng mặt mũi nhất, trong khoảnh khắc này, thể diện Thánh nhân đã mất sạch.

Cơn tức giận đó càng lúc càng mạnh.

Cả thiên địa Hồng Hoang đều đang run rẩy dữ dội.

"Chết cho bản thánh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong cơn thịnh nộ lại một lần nữa đánh ra Bàn Cổ Phiên.

Trực tiếp đánh ra khí nhận Khai Thiên và huyền quang Tạo Hóa.

Hồng Mông Giới Chướng và Thiên Địa Đồng Thương tiêu hao quá lớn, hiện tại thánh khu bị thương, không thích hợp để thi triển.

Cũng vào lúc này, thân ảnh Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi xuất hiện trước mặt Đế Phượng Thiên.

Tay cầm Thanh Bình Kiếm đánh ra vô số đạo kiếm khí sắc bén, cắt không gian thành vô số mảnh, trực tiếp chặn đứng toàn bộ công kích của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Nguyên Thủy, muốn khai chiến?" Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ cũng âm trầm đến cực điểm.

Do trước đó nghịch tử nhà mình ra tay đánh lén trước, cho nên Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên vẫn luôn bảo vệ Đế Phượng Thiên, chưa từng tấn công Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn không chịu buông tha, rõ ràng muốn trực tiếp chém giết đứa con trai duy nhất của ông, bảo Thông Thiên Giáo Chủ làm sao có thể nhẫn nhịn?

"Khai chiến thì đã sao?

Hôm nay không ai cứu được tên ranh con này đâu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến tóc dựng ngược, lại dùng Bàn Cổ Phiên đánh ra vô số đạo khí nhận hỗn độn, trực tiếp nhắm vào Thông Thiên Giáo Chủ.

Rõ ràng, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã hoàn toàn nổi giận, về phần hậu quả của thánh chiến, hắn không thèm để ý nữa.

Hồng Hoang, đánh nát thì đánh nát thôi!

Hôm nay, Đế Phượng Thiên phải chết!

Công kích này tự nhiên không thể làm tổn thương Thông Thiên, đã bị kiếm khí của Thông Thiên hóa giải.

Lúc này, Nữ Oa cũng đến trước mặt Đế Phượng Thiên.

Huyền Minh thì đi kiểm tra xem các ca ca có sao không.

"Tốt, Nữ Oa, tốt lắm!

Tình nghĩa sư huynh muội của chúng ta, hôm nay ân đoạn nghĩa tuyệt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng mắt giận dữ nhìn Nữ Oa thánh nhân.

Nữ Oa khẽ thở dài, cũng không nói gì, từ lúc quyết định ra tay, đã định sẵn kết cục như vậy.

Lúc này, Lão Tử thánh nhân của Bát Cảnh Cung cũng đã đến bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Rõ ràng, Lão Tử đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bốn vị thánh nhân toàn bộ đều đã xuất hiện.

Hình thành cục diện hai chọi hai.

Hồng Hoang vô số sinh linh quỳ rạp trên đất run lẩy bẩy, nếu còn đánh tiếp, thật sự sẽ đánh nát cả Hồng Hoang đại địa mất!

Tất cả đại lão Hồng Hoang cũng nín thở, hy vọng các vị thánh nhân đừng quá xúc động mà đánh nát Hồng Hoang.

Cũng có vài vị đại lão nhìn về phía Tử Tiêu Cung, hy vọng nơi đó có thể có chút phản ứng.

Chưa hết!

Một lát sau, ngay cả Tiếp Dẫn thánh nhân và Chuẩn Đề thánh nhân

của Tây phương cũng đến.

Mọi người lại một lần nữa ngơ ngác, lại liên quan gì đến Tây phương chứ?

Tiếp Dẫn hai tay chắp lại, nói với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn: "A Di Đà Phật, bần tăng xin trợ giúp hai vị sư huynh một tay." Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đồng thời gật đầu, lộ ra thái độ hữu hảo, lúc này, chính là lúc cần người giúp, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đến vừa đúng lúc.

Sau đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đứng cùng một phe với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự nhiên không phải vì Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà vì Tây Phương Giáo.

Nếu cứ để Đế Phượng Thiên phát triển một cách ngang ngược không kiêng dè như vậy, dựa vào thiên phú của hắn, sớm muộn gì cũng sẽ đại náo Tây Phương Giáo.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy rằng cũng không khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thích thú gì, nhưng ít nhất không ra tay với Tây Phương Giáo, có thể hợp tác.

Cục diện hai chọi hai đang tốt đẹp, giờ biến thành bốn chọi hai.

"Ha ha ha..." Thông Thiên Giáo Chủ ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười truyền khắp Hồng Hoang, trên Cửu Tiêu sấm sét không ngừng.

"Sư muội, ta chiến ba vị, muội tùy ý chặn một vị, được không?" Thông Thiên Giáo Chủ không hề để tâm, thản nhiên nói với Nữ Oa.

Chương 166

"Ta có thể thay sư huynh chặn Tiếp Dẫn." Nữ Oa không chọn Chuẩn Đề yếu nhất, mà chọn mục tiêu là Tiếp Dẫn.

Tuy Nữ Oa đã gả cho Đế Phượng Thiên, Thông Thiên và Nữ Oa vẫn xưng hô sư huynh muội, dù sao cũng đã quen rồi.

Nếu Nữ Oa gọi "cha", không chỉ Nữ Oa gọi không quen, mà Thông Thiên Giáo Chủ thực ra cũng không quen.

Nữ Oa sở dĩ chọn Tiếp Dẫn, là vì Lão Tử quá mạnh, Nguyên Thủy bị thương, Chuẩn Đề yếu nhất, cho nên chọn Tiếp Dẫn.

Đế Phượng Thiên lại nhìn sâu vào nương tử nhà mình một cái.

Chọn Tiếp Dẫn, không chọn Chuẩn Đề, vậy có nghĩa là Nữ Oa nương tử ít nhất tự tin có thể thắng Tiếp Dẫn hoặc đánh hòa.

Vậy thì, cách nói Nữ Oa yếu nhất trong Lục Thánh, còn dưới cả Chuẩn Đề, căn bản là sai lầm… Điều này cũng bình thường.

Nữ Oa ít nhất đã nhận được hai lần công đức Thiên Đạo.

Một lần tạo ra Nhân tộc.

Một lần vá trời.

Đều là đại công đức a!

Dựa vào đâu mà Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có thể trên Nữ Oa?

Tam Thanh là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, căn nguyên thuộc hàng đỉnh cấp Hồng Hoang, mỗi người đều nắm giữ Tiên thiên chí bảo.

Tam Thanh trên Nữ Oa cũng là điều dễ hiểu.

Trong khoảnh khắc, Đế Phượng Thiên đã có một cái nhìn đại khái về chiến lực của nương tử nhà mình.

Trong lòng cũng thầm khen mình cơ trí, đã cưới được vị này về nhà, trói chặt vào chiến xa của Tiệt Giáo.

Nếu không theo quỹ đạo ban đầu, Nữ Oa tuyệt đối sẽ không lập giáo cũng không tham gia vào bất kỳ tranh đấu nào.

Tại Lục Đạo Luân Hồi xa xôi, Hậu Thổ thánh nhân lúc này hận không thể lập tức thoát khỏi Luân Hồi, đứng trước mặt Đế Phượng Thiên, để cho phe Tiệt Giáo thêm một vị thánh nhân.

Nhưng, chỉ cần Hồng Quân còn ở đó, nàng không thể ra ngoài.

Đây cũng là một chuyện bất đắc dĩ.

Lão Tử chậm rãi nói với Nữ Oa: "Sư muội, kịp thời tỉnh ngộ, vẫn chưa muộn." Lời Lão Tử vừa thốt ra, đã quyết tâm đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong đó đương nhiên cũng có quan hệ với Đế Phượng Thiên, vừa rồi Đế Phượng Thiên đả thương Nguyên Thủy, cũng khiến Lão Tử bắt đầu kiêng kỵ.

Hôm nay có thể đả thương Nguyên Thủy, vậy sau này thì sao?

Sau này khi hắn mạnh hơn, không lẽ không thể đả thương Lão Tử thánh nhân?

Thông Thiên Giáo Chủ cũng đầy vẻ không vui nhìn chằm chằm vào đại huynh của mình.

Hiện tại lại hoàn toàn đứng ở phía đối lập.

"Ông già chết tiệt, đừng có lải nhải nữa, nói nhảm thêm một câu, ta sẽ trực tiếp đến Bát Cảnh Cung đánh chết Huyền Đô!" Không đợi các thánh nhân lên tiếng, Đế Phượng Thiên đã trực tiếp chửi thẳng

mặt.

Lão Tử tu Thái Thượng Vô Tình Đại Đạo, không có quá nhiều cảm xúc.

Nhưng Đế Phượng Thiên vừa mở miệng đã nhắm vào nhược điểm duy nhất của ông, cũng khiến Lão Tử khẽ nhíu mày nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên.

"Không cần nhìn ta, không tin có thể thử, thánh chiến bắt đầu, lúc đó ngươi không thoát thân đi cứu được đâu, bản thiếu chủ tất sát Huyền Đô!" Đế Phượng Thiên nhìn chằm chằm Lão Tử thánh nhân, những lời uy hiếp đó cũng vô cùng có sức nặng.

Cả Hồng Hoang đều biết, Đế Phượng Thiên nói được làm được.

Dù sao cũng đã đâm trọng thương Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sợ đắc tội thêm một Lão Tử sao?

Ông già chết tiệt đừng có lấy thân phận đại đệ tử Đạo Tổ ra dọa ta, ta mà điên lên thì ngay cả Đạo Tổ cũng phun cho một trận!

Chúng sinh Hồng Hoang hôm nay đã tê liệt rồi.

Đâm trọng thương Nguyên Thủy Thiên Tôn trước, bây giờ Đế Phượng Thiên gọi Lão Tử thánh nhân là "ông già chết tiệt" cũng không có bao nhiêu người ngạc nhiên.

Thật sự tê liệt rồi!

Tên nhóc này là một thằng điên!

Lão Tử trực tiếp không nói nữa.

Đế Phượng Thiên lại một lần nữa dùng vài câu nói khiến Lão Tử thánh nhân phải câm miệng.

"Còn có hai con lừa ngốc các ngươi, yên tâm, bản thiếu chủ sẽ ghi

nhớ.” Đế Phượng Thiên cà khịa xong Lão Tử thánh nhân, lại cà khịa tiếp Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, quả thực là một cái máy phun thánh nhân.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau không nói gì.

Kinh nghiệm quá khứ cho họ biết, tốt nhất không nên đấu võ mồm với Đế Phượng Thiên.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, hôm nay ta có thể làm thương thánh khu của ngươi, ngày mai liền có thể chém ngươi, bất tử bất diệt phải không?

Vậy ta sẽ chém ngươi ngàn vạn lần, xem ngươi có thể phục sinh không!” Phun xong Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Đế Phượng Thiên tiếp tục phun Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Dù sao trận chiến tiếp theo cũng không có việc gì làm, việc có thể làm chính là phun trời phun đất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng quát: “Ranh con, bản thánh tất giết ngươi!” Đế Phượng Thiên khinh miệt nói: “Ta sợ quá đi!

Bản thiếu chủ đứng ở đây, giết ta đi?

Đến đây, không dám à?

Đường đường là thánh nhân mà chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?

Chỉ biết giống ta múa mép khua môi à?” Nguyên Thủy Thiên Tôn bị tức đến nổi gân xanh trên trán.

Cả người sắp bị tức đến bốc khói.

Cuối cùng cũng đã trải nghiệm được cảm giác của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nhưng tiếp tục cũng vô ích, vì vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chọn cách im lặng.

Chúng sinh Hồng Hoang tiếp tục tê liệt, Đế Phượng Thiên quá đáng sợ rồi!

Phun trời phun đất phun thánh nhân, còn đả thương thánh nhân!

Chiến tích hôm nay của Đế Phượng Thiên, còn hung hãn hơn cả những chiến tích biến thái trước đây!

Đại danh của Đế Phượng Thiên lại một lần nữa chấn động Hồng Hoang.

Lúc này, Đế Phượng Thiên kéo Huyền Minh đang đứng bên cạnh mình lùi về phía sau.

Thánh chiến tiếp theo, không phải là thứ mà hắn và Huyền Minh có thể nhúng tay vào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã cầm Bàn Cổ Phiên trong tay.

"A Di Đà Phật!" Tiếp Dẫn tế ra Thập nhị phẩm Công đức Kim liên, Chuẩn Đề tế ra Thất diệu Bảo thụ.

Lão Tử thánh nhân lặng lẽ tế ra Thái Cực Đồ.

Chương 167

Thông Thiên Giáo Chủ toàn thân được Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm bao quanh, Tru Tiên Kiếm Trận sẵn sàng khởi động.

Nữ Oa tay cầm Hồng Tú Cầu, mình khoác Sơn Hà Xã Tắc Đồ, mắt đẹp ngưng trọng nhìn Tiếp Dẫn thánh nhân.

Lục thánh hỗn chiến, sắp bùng nổ!

Chúng sinh Hồng Hoang tuy đều không lạc quan về phe Thông Thiên và Nữ Oa.

Nhưng Đế Phượng Thiên lại không hề lo lắng.

Trong quỹ đạo ban đầu, bốn thánh nhân đối phó một mình lão đa, mới miễn cưỡng phá được Tru Tiên Kiếm Trận và Vạn Tiên Trận.

Bây giờ có thêm một Nữ Oa làm trợ lực, tự nhiên phần thắng đã tăng thêm.

Đây cũng là nguyên nhân Đế Phượng Thiên nhất định phải cưới Nữ Oa về.

Nếu không bốn thánh đánh lão đa, Nữ Oa đứng xem, chẳng phải Tiệt Giáo lại toang sao?

Thánh chiến, sắp bùng nổ!

Các đại lão thì đang xem kịch, nhưng một số chủng tộc tu vi hơi yếu hơn đang tìm nơi lánh nạn.

Bởi vì một khi đánh nhau, lại không biết bao nhiêu sinh linh sẽ phải chịu cảnh lầm than.

Cũng vào lúc Lục thánh hỗn chiến sắp bắt đầu.

“Bất kỳ ai cũng không được can thiệp vào chuyện của Xiển Giáo và Vu tộc, nếu không bần đạo sẽ tự mình ra tay trấn áp, các ngươi mau chóng giải tán.” Giọng nói bình thản không chút cảm xúc của Hồng Quân Đạo Tổ vang vọng khắp thiên địa Hồng Hoang.

Sau một thời gian dài, Đạo Tổ cuối cùng cũng lại lên tiếng.

Nếu một trận thánh chiến bắt đầu, vậy thì hoàn toàn loạn hết cả rồi.

Hồng Quân cũng bị ép phải ra mặt quản một chút.

Toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều thở phào nhẹ nhõm, hiện tại người có thể ngăn cản Lục thánh khai chiến, chỉ có Đạo Tổ.

Sắc mặt Huyền Minh trắng bệch, toàn thân run rẩy vì phẫn nộ.

Đế Phượng Thiên nắm chặt tay Huyền Minh.

“Bất luận xảy ra chuyện gì, đều phải ở bên cạnh ta, không được rời đi.” Đế Phượng Thiên rất nghiêm túc nói một câu.

“Vâng.” Huyền Minh gật đầu.

Trong lòng cũng đoán được chuyện gì sắp xảy ra.

Hồng Quân Đạo Tổ tự mình ra mặt, các thánh nhân tự nhiên phải nể mặt.

Lão Tử là người đầu tiên rời đi, trực tiếp trở về Bát Cảnh Cung.

Thông Thiên nhìn Đế Phượng Thiên một cái, sau đó mới rời đi.

Ánh mắt đó truyền đạt ý tứ rất rõ ràng, tuyệt đối không được nhúng tay vào chuyện của Vu tộc và Xiển Giáo nữa.

Đế Phượng Thiên hiểu ý lão đa.

Lần này, Hồng Quân dù thế nào cũng phải giải quyết di chứng của Vu Yêu lượng kiếp, mà di chứng đó chính là các Tổ Vu này.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là cây thương để giải quyết di chứng của Vu Yêu lượng kiếp.

Không một ai có thể can thiệp vào chuyện này, trừ phi thật sự muốn đối đầu với Hồng Quân.

Tây phương Nhị Thánh cũng theo đó rời đi.

Nữ Oa lui về bên cạnh Đế Phượng Thiên.

Lúc này, năm vị Tổ Vu vẫn đang ngồi đả tọa điều tức cuối cùng cũng mở mắt ra.

Kể từ khi Bàn Cổ chân thân tiêu tán, họ vẫn luôn phục hồi bản thân.

Những chuyện xảy ra bên trên họ đều có thể cảm nhận được, nhưng không tham gia.

Tuy thời gian ngắn ngủi, nhưng cũng đã có một chút thời gian để hồi phục.

Bởi vì họ biết, chuyện hôm nay chắc chắn chưa kết thúc.

Nếu chưa kết thúc, vậy thì phải tìm cách tiếp tục chiến đấu.

Vu tộc luôn tìm mọi cách để chiến đấu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị thương nặng, trông có vẻ hơi thảm hại, mặt không biểu cảm nhìn năm vị Tổ Vu còn sống sót.

Bây giờ không ai có thể can thiệp vào trận chiến này.

Ngay cả các thánh nhân khác cũng không thể.

Trừ phi có người muốn thách thức uy quyền của lão sư.

Vậy thì, phần còn lại chính là cuộc chiến giữa Nguyên Thủy Thiên Tôn và các Tổ Vu.

Ngọn lửa giận vô tận của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng sẽ do

năm vị Tổ Vu còn lại gánh chịu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn biết hôm nay không thể giết được Đế Phượng Thiên.

Thực ra sau này cũng có chút khó, chỉ cần Thông Thiên còn sống, sẽ khó tạo ra uy hiếp thực sự đối với Đế Phượng Thiên.

Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm phẫn nộ.

"Hôm nay, tất cả các ngươi đều phải chết!" Sát ý không hề che giấu của Nguyên Thủy Thiên Tôn khiến cả Hồng Hoang đều có thể cảm nhận được.

"Ha ha, một thánh nhân bị em rể ta đả thương, đừng có mạnh miệng." Đế Giang vốn không có biểu cảm, lần này khóe miệng lại lộ ra một nụ cười mỉa mai.

"Ha ha ha ha ha..." Cú Mang, Cộng Công, Cường Lương, Chúc Cửu Âm cũng cười điên cuồng.

Các Tổ Vu cười càng điên cuồng, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm âm trầm.

"Các huynh đệ, có nguyện ý cùng ta đi đến cái chết không?" Đế Giang không hề để tâm mà hỏi một vấn đề nặng nề.

Cú Mang nói: "Đại huynh muốn thế nào, ta đều đi theo." Cộng Công nói: "Vừa hay bản Tổ Vu có chút nhớ Chúc Dung rồi." Cường Lương nói: "Cho dù chúng ta chết, Hậu Thổ và Huyền Minh muội muội đều còn sống, đáng giá!

Vu tộc của chúng ta sẽ vĩnh viễn tồn tại." Chúc Cửu Âm nói: "Sớm biết vậy ta đã sớm cưới một đạo lữ, có chút hâm mộ Phượng Thiên a!" "Ha ha ha, vậy thì cùng bản Tổ Vu một lần nữa, cùng vị thánh nhân kia so một chiêu!" "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, khởi!" Đế Giang ngông cuồng cười lớn, thân ảnh khổng lồ kia lại một

lần nữa chậm rãi bắt đầu ngưng tụ.

Tốc độ ngưng tụ lần này rõ ràng chậm hơn lần trước một chút.

Năm vị Tổ Vu chỉ có một khoảng thời gian ngắn như vậy để nghỉ ngơi, Bàn Cổ chân thân ngưng tụ lần này rõ ràng chỉ có thể đánh ra một kích.

Thân ảnh đỉnh thiên lập địa, cơ bắp cuồn cuộn lại một lần nữa xuất hiện.

"Gầm!" Bàn Cổ chân thân lần này hai mắt đỏ ngầu, toàn thân sát khí càng thêm nồng đậm.

Ý chí Bàn Cổ còn sót lại hiểu rằng, đây là lần cuối cùng xuất hiện trên thế gian Hồng Hoang.

Cho nên, Bàn Cổ chân thân vốn dĩ nên suy yếu, trong khoảnh khắc ngưng tụ ra đã trực tiếp cuồng bạo.

Bàn Cổ thần điện chậm rãi hóa thành Khai Thiên Thần Phủ, được thân ảnh kia nắm chặt trong tay.

Chương 168

Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi thu hồi Bàn Cổ Phiên, thánh uy trên người càng lúc càng mãnh liệt.

Mãnh liệt đến mức tất cả sinh linh tu vi hơi yếu trong phạm vi hàng tỷ dặm đều nổ tung thành từng đám sương máu.

Bởi vì không thể chống lại uy áp vô song đó.

Theo thánh áp của Nguyên Thủy Thiên Tôn ngày càng mạnh mẽ.

Tại Hỗn Độn vô tận ngoài Tam Thập Tam Thiên, vô tận tinh thần chi lực bắt đầu chậm rãi rơi xuống hướng về Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Từng điểm tinh quang rơi xuống, tụ lại về phía vị trí của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đẹp không sao tả xiết!

Có chút giống như khi Đế Tuấn khởi động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Không chỉ như vậy.

Nguyên thần chi lực của những sinh linh bị nổ thành sương máu trong phạm vi hàng tỷ dặm cũng chậm rãi tụ lại về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngay cả một phần sinh mệnh lực của hoa cỏ cây cối trong toàn bộ Hồng Hoang cũng đang chậm rãi ngưng tụ về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sinh mệnh lực, nguyên thần chi lực, tinh thần chi lực vô tận đó, đã hình thành một bức tranh mỹ lệ khó có thể miêu tả trước mặt Nguyên

Thủy Thiên Tôn.

Nhưng cả Hồng Hoang không một ai cảm thấy mỹ lệ, đều cảm thấy lạnh buốt đến tận xương tủy.

Đây chính là sức mạnh của thánh nhân sao?

Dễ dàng tập hợp sức mạnh của chúng sinh!

Đối mặt với một đòn như vậy, ai có thể sống sót?

Ngay cả các thánh nhân khác, lúc này sắc mặt cũng ngưng trọng đến cực điểm!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vậy mà đã lĩnh ngộ được pháp thuật cao thâm như vậy?

Một đòn chưa hình thành, đã khiến thánh nhân kiêng kỵ.

Có thể thấy một đòn này sẽ mạnh đến mức nào!

Đương nhiên, mỗi thánh nhân chắc chắn đều có át chủ bài của mình.

Ngay cả Tổ Vu cũng có át chủ bài, thánh nhân không thể không có, điều đó không thực tế.

Mỗi thánh nhân đều có căn nguyên cực tốt, nội tình cực sâu.

"Gầm!" Bàn Cổ chân thân lại một lần nữa phát ra tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa.

Khai Thiên Thần Phủ trong tay vạch ra một đường cong huyền diệu khó có thể lý giải.

Không gian trực tiếp bị một phủ vạch ra, trong khoảnh khắc đó, như thể cả thiên địa đều bị chia làm hai nửa.

Ở giữa có một vết rìu rõ ràng có thể thấy được.

Cảnh tượng này thực sự quá khó tin và cũng quá hùng vĩ.

Toàn bộ đại lão Hồng Hoang đều hít một hơi khí lạnh.

Không thể hiểu được uy lực của một búa này rốt cuộc kinh khủng đến mức nào.

"Thánh Diệt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng chỉ ra.

Vô tận sinh mệnh lực, nguyên thần chi lực, tinh thần chi lực quanh thân chậm rãi ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ che trời lấp đất, bên trong tỏa ra ánh sáng thánh khiết, bên ngoài đi kèm với vô tận tinh quang.

Bàn tay mỹ lệ mà trí mạng đó hung hăng ép về phía quỹ đạo của nhát búa kia.

Chỉ nghe tên chiêu thức cũng có thể biết, chiêu này độc ác đến mức nào.

Thánh Diệt!

Đúng như tên gọi, ngay cả thánh nhân cũng có khả năng ngã xuống dưới chiêu này!

Trong khoảnh khắc, tất cả các đại lão đã lùi xa hàng tỷ dặm, lại một lần nữa không ngừng lùi lại.

Không ai có thể phán đoán được sóng xung kích lần này sẽ mạnh mẽ đến mức nào.

Tóm lại, cho dù ở ngoài xa hàng tỷ dặm cũng có cảm giác tim đập chân run.

Quân đội Vu tộc đông như kiến, đang đứng ở nơi không xa quan sát trận chiến.

Họ sẽ không lùi bước, muốn cùng Tổ Vu chung sống chung chết.

Xi Vưu vẫn đang bế quan đã sớm bị Đế Phượng Thiên cưỡng ép

mang đi.

Lần này, là nguy cơ diệt tộc thực sự của Tổ Vu, có thể sống được một người hay một người.

Nhiều Vu tướng cũng đã được đưa đến Lục Đạo Luân Hồi từ trước.

Đế Giang đã sớm chuẩn bị để bảo tồn một ít mầm mống cho Vu tộc.

Như Cường Lương đã nói, Tổ Vu chỉ cần có Hậu Thổ và Huyền Minh còn sống, Vu tộc sẽ vĩnh viễn tồn tại.

"Ầm!" Như thể đã trôi qua hàng tỷ năm.

Thực ra lại chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Hai đạo công kích vô song đó cuối cùng cũng đã chạm vào nhau.

Theo một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, cả Hồng Hoang đại địa như động đất điên cuồng run rẩy.

Vết nứt trên mặt đất vốn đã có từ trước lại một lần nữa mở rộng.

Nước biển Tứ Hải đều bị chấn động bay ngược lên trời, một con sóng ập vào đất liền lại không biết sẽ có bao nhiêu sinh linh phải chết.

Vô số sinh linh quỳ rạp trên đất run lẩy bẩy, tỏ ra vô cùng bất lực và tuyệt vọng.

Bởi vì trước uy áp mạnh mẽ như vậy, họ căn bản không thể đứng vững.

Một trận chiến, lại chết hàng tỷ sinh linh.

Đây chính là Hồng Hoang, vô cùng tàn khốc.

Tu vi yếu kém, chỉ có thể chờ chết… Không biết đã qua bao lâu, cuộc va chạm kinh hoàng cuối cùng cũng kết thúc.

Đợi cho pháp tắc và bụi bặm đầy trời tan đi.

Chỉ thấy Bàn Cổ chân thân không thấy bóng dáng, Khai Thiên Thần Phủ do Bàn Cổ thần điện hóa thành cũng hóa thành hư vô.

Năm vị Tổ Vu cũng không còn tung tích.

Chỉ còn lại sáu cây Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên chậm rãi rơi lả tả trong không trung.

Một lát sau, sáu cây Thập Nhị Đô Thiên Vu Thần Phiên đầy vết nứt ầm ầm nổ tung, triệt để tiêu tán.

Huyền Minh nếu không bị Đế Phượng Thiên giữ lại, đã sớm xông lên.

Chương 169

Lúc này trên khuôn mặt xinh đẹp của Huyền Minh đã đẫm nước mắt, thân thể cũng khẽ run rẩy.

"Hãy nhớ kỹ, ai mới là kẻ địch thực sự!" Đế Phượng Thiên đột nhiên bình tĩnh nói một câu.

Huyền Minh không thông minh như Nữ Oa và Hậu Thổ, nhưng cũng nghe hiểu được câu nói này, Đế Phượng Thiên đang ám chỉ Đạo Tổ.

Huyền Minh đã ghi nhớ câu nói này.

Nữ Oa ở một bên im lặng không nói, trên khuôn mặt hoàn mỹ không nhìn ra cảm xúc.

Nhưng trong lòng cũng cảm thấy một tia thê lương.

Chúng sinh Hồng Hoang đều thấy rõ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã thắng.

Điều này không có gì bất ngờ, dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng là thánh nhân thực sự, uy lực của một kích đó mạnh đến mức nào, mọi người đều đã thấy.

Ngay cả Tiếp Dẫn có Thập nhị phẩm Công đức Kim liên, cũng không chắc có thể phòng ngự được chiêu đó.

Các Tổ Vu tự nhiên đã tan thành tro bụi dưới chiêu đó.

Không có gì đáng kinh ngạc.

Sau cuộc va chạm của hai chiêu đó, toàn bộ địa mạo gần núi Côn Lôn cũng bị phá hủy hoàn toàn.

Nếu không phải núi Côn Lôn có đại trận phòng hộ, cũng đã trực

tiếp hóa thành tro bụi.

Đại trận phòng hộ do chính thánh nhân bố trí, cũng xuất hiện vết nứt, suýt nữa bị sóng xung kích làm vỡ nát.

Có thể thấy được sự va chạm của nhát búa đó và chiêu "Thánh Diệt" đã gây ra sóng xung kích kinh khủng đến mức nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, người bị Thí Thần Thương của Đế Phượng Thiên đâm một lỗ thủng lớn trên ngực, chậm rãi đứng yên trong không trung, cả người tràn đầy khí chất tiên phong đạo cốt, bất khả chiến bại.

Khi chúng sinh Hồng Hoang đang cảm thán sự mạnh mẽ của thánh nhân.

Đột nhiên, thánh thể tiên phong đạo cốt của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bắt đầu từ chính giữa, chậm rãi tách ra hai bên.

Ở giữa có máu màu vàng kim đang lan ra.

Sự thay đổi này, khiến cả Hồng Hoang bao gồm cả các thánh nhân đều hoàn toàn kinh ngạc.

Máu thánh màu vàng kim rơi xuống đất.

Trực tiếp xuyên thủng Hồng Hoang đại địa dày vô tận.

Pháp tắc chi lực mạnh mẽ ở giữa khiến thánh lực không thể tái tạo lại cơ thể...

Lực chi pháp tắc!

Một kích cuối cùng của Bàn Cổ chân thân, vậy mà đã sử dụng một tia Lực chi pháp tắc của Bàn Cổ đại thần.

Trực tiếp chém đôi thánh thể của Nguyên Thủy Thiên Tôn, do Lực chi pháp tắc còn sót lại, cũng khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể tái tạo thánh khu.

“Thánh nhân... thánh nhân ngã xuống!” “Không... không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!” “Thánh nhân... có thể ngã xuống sao?” “Bàn Cổ chân thân thật sự đã làm được, một búa chém đôi thánh khu!” “Ta cảm giác bây giờ ngay cả máu trong người ta cũng đang run rẩy!” “Cho dù tận mắt nhìn thấy, ta cũng không thể tin vào cảnh tượng mình đang thấy!” “...” Tất cả đại lão Hồng Hoang lúc này cảm giác như nguyên thần của mình sắp nổ tung, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt.

Thánh nhân là vô địch, đó là thường thức của Hồng Hoang.

Nhưng thánh nhân vô địch đó, lại bị chém thành hai nửa?

Cảnh tượng này, cú sốc quá mạnh mẽ, tam quan hoàn toàn sụp đổ!

“U... u... u...” Thiên địa Hồng Hoang đột nhiên vang lên tiếng ai oán.

Thánh nhân ngã xuống, thiên địa đồng bi!

Thiên Đạo có cảm ứng, trực tiếp giáng xuống mưa máu vô tận.

Chúng sinh Hồng Hoang không duyên cớ trong lòng dâng lên nỗi bi ai vô tận.

Minh Hà lão tổ, Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng và các vị đại lão khác, lúc này thần sắc kinh hãi đến cực điểm.

Ngay cả biểu cảm của các thánh nhân như Thông Thiên, Nữ Oa, Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng vô cùng đặc sắc.

Thánh nhân đại diện cho Thiên Đạo, là tồn tại vô địch, hôm nay lại ngã xuống trước mặt chúng sinh.

Đế Phượng Thiên đã cho chúng sinh biết, thánh nhân sẽ chảy máu.

Bàn Cổ chân thân đã cho chúng sinh biết, thánh nhân sẽ ngã xuống.

Trong khoảnh khắc này, nhận thức của tất cả các đại lão đã bị đảo lộn.

Đồ thánh!

Một kích cuối cùng của Bàn Cổ chân thân thật sự đã làm được.

Cho dù bao nhiêu Nguyên hội sau này, cũng không có chủng tộc nào dám quên đi kỳ tích hôm nay của Bàn Cổ chân thân.

Hồng Hoang từ khi có thánh nhân, lần đầu tiên xảy ra chuyện đồ thánh!

Chuyện như vậy có ai dám quên?

"Thấy chưa?

Thánh nhân cũng sẽ ngã xuống!

Chỉ cần còn sống, là có hy vọng báo thù." Đế Phượng Thiên nhìn sâu vào Huyền Minh một cái.

"Ta biết rồi." Huyền Minh gật đầu, khắc sâu cảnh tượng này vào lòng.

"Thế giới này điên rồi!" Nữ Oa lẩm bẩm, có chút không thể tin nổi.

Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nhắm mắt lại, không có bất kỳ dao động cảm xúc nào.

Trở về Bích Du Cung, Thông Thiên nhìn thoáng qua cảnh tượng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt.

Bay về Cực Lạc Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái, vô cùng chấn động!

"Ông, ông, ông!" Lúc này, cả thiên địa đều tràn ngập pháp tắc chi lực vô cùng mạnh mẽ.

Thiên Đạo pháp tắc!

Tại nơi Nguyên Thủy Thiên Tôn ngã xuống, có vô cùng vô tận Thiên Đạo pháp tắc giáng lâm.

Vô tận Thiên Đạo pháp tắc đó hóa thành ánh sáng trắng chói mắt, thân ảnh Nguyên Thủy Thiên Tôn lại một lần nữa ngưng tụ.

Chương 170

Như đã nói trước đó, nguyên thần của thánh nhân ký thác vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt, cho nên dù thánh khu bị hủy cũng có thể tái sinh.

Nhưng, sự tái sinh này không phải là không có cái giá.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn, tuy trên ngực không còn lỗ thủng kinh khủng do Đế Phượng Thiên để lại.

Nhưng, khí tức lại còn yếu hơn cả lúc đó.

Thậm chí ánh mắt cũng trống rỗng đi một chút.

Mượn sức mạnh Thiên Đạo để tái sinh, cái giá phải trả chính là bị sức mạnh Thiên Đạo xâm thực sâu hơn, cũng sẽ mất đi những tình cảm vốn có của mình.

Tuy thánh nhân vốn vô tình, nhưng vẫn sẽ có hỉ nộ ai lạc.

Nhưng nếu bị sức mạnh Thiên Đạo xâm thực đủ sâu, sẽ mất đi hỉ nộ ai lạc, biến thành một cỗ máy thánh nhân bị Thiên Đạo khống chế.

Vì vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy đã tái sinh.

Nhưng cái giá phải trả cũng vô cùng lớn.

Nếu số lần tái sinh này nhiều hơn, sẽ hoàn toàn trở thành con rối của Thiên Đạo, triệt để mất đi ý thức tự ngã.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thờ ơ liếc nhìn phương hướng các Tổ Vu ngã xuống, sau đó chậm rãi bay về Ngọc Hư Cung.

Hôm nay mất mặt đã đủ lớn rồi.

Lúc này vừa mới tái sinh, cũng không thể đi tìm Đế Phượng Thiên gây phiền phức.

Một kiếm của Thông Thiên có thể lại một lần nữa lấy mạng hắn.

Vì vậy không chút trì hoãn, liền trực tiếp trở về Ngọc Hư Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Đế Phượng Thiên cũng không ra tay nữa, Đạo Tổ đang nhìn kia kìa!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mới ngã xuống một lần, Đạo Tổ không ra tay.

Đạo Tổ sẽ không nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp tục ngã xuống.

Tuy Phong Thần đại kiếp không có Tiệt Giáo thì không chơi được, nhưng không có Xiển Giáo cũng không chơi được.

Vì vậy, hôm nay chỉ có thể đến đây thôi.

Đế Giang, Cú Mang, Cộng Công, Cường Lương, Chúc Cửu Âm năm vị Tổ Vu ngã xuống.

Đổi lấy một lần thánh khu của Nguyên Thủy Thiên Tôn ngã xuống!

Trận chiến hôm nay, chắc chắn sẽ đi vào sử sách, được vô số người bàn tán.

Bởi vì, đây là lần đầu tiên thánh nhân ngã xuống.

Nhưng tuyệt đối sẽ không phải là lần cuối cùng… Theo cái chết của năm vị Tổ Vu.

Vu Yêu lượng kiếp mới thực sự trôi qua.

Có nhiều Tổ Vu sống sót như vậy, tự nhiên không phải là quỹ đạo ban đầu.

Ý chí Thiên Đạo cũng không cho phép hiện tượng kỳ quái này tiếp

tục kéo dài.

Vì vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn mới làm cây thương tiêu diệt năm vị Tổ Vu và hàng triệu quân đội Vu tộc.

Bây giờ Tổ Vu đã chết gần hết.

Chiến lực cao cấp chỉ còn lại Hậu Thổ thánh nhân, bị trấn áp trong Luân Hồi.

Một Huyền Minh Tổ Vu, gả cho Đế Phượng Thiên, trở thành người của Tiệt Giáo.

Hai vị đều đã được "tẩy trắng".

Sau đó có hai Đại Vu, một là Hình Thiên, một là Xi Vưu.

Không ai quan tâm đến việc có thêm vài Đại Vu sống sót, Thiên Đạo cũng sẽ không để ý.

Tiếp theo là hơn một trăm Vu tướng và vài ngàn Tiểu Vu đang lánh nạn trong Lục Đạo Luân Hồi.

Chút chiến lực cấp thấp này cũng không có đại lão nào để ý, Thiên Đạo càng trực tiếp lờ đi.

Đại thế Hồng Hoang cũng đã trở lại đúng quỹ đạo.

Đế Phượng Thiên mang theo Nữ Oa và Huyền Minh trở về Tiêu Dao Cung, liền bắt đầu bế quan.

Trước khi bế quan, hắn đưa Liệt Thiên Kiếm cho Ngao Sương, Khai Thiên Nhận cho Đát Kỷ.

Hai món Tiên thiên linh bảo này Đế Phượng Thiên không dùng đến, vừa hay Đát Kỷ và Ngao Sương không có pháp bảo vừa tay.

Còn lại một quả Đại Đạo quả thực, Đế Phượng Thiên trực tiếp ăn vào, bắt đầu lĩnh ngộ giai đoạn thứ năm của Ám chi đại đạo – U Ám.

Đương nhiên, một quả Đại Đạo quả thực chắc chắn không đủ.

Đế Phượng Thiên cũng không biết cần bao nhiêu quả.

Ước chừng cần năm quả!

Không cần biết thế nào, cứ ăn một quả vào lĩnh ngộ trước rồi tính sau.

Đế Phượng Thiên tiến vào trạng thái bế quan.

Vừa bế quan đã là nửa Nguyên hội.

Đương nhiên, Đại Đạo quả thực không kéo dài được lâu như vậy, hiệu quả của quả thực đại khái chỉ có thể kéo dài khoảng một ngàn năm.

Trong thời gian này, hệ thống lựa chọn được kích hoạt.

Đế Phượng Thiên cảm thấy thời gian bế quan kích hoạt lựa chọn dường như hoàn toàn ngẫu nhiên.

"Kiểm tra thấy túc chủ đã bế quan nửa Nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng một vạn giọt Tam Quang Thần Thủy và Huyền Thiên Trọng Thủy." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng thần thông Tụ Lý Càn Khôn." Đế Phượng Thiên chọn lựa chọn thứ nhất.

Bởi vì thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế sắp bắt đầu, cần phải xuất quan.

Tam Quang Thần Thủy và Huyền Thiên Trọng Thủy có thể nâng cấp pháp bảo, cho nên đối với hắn quan trọng hơn.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng một vạn giọt Tam Quang Thần Thủy và Huyền Thiên Trọng Thủy!" Bảng thông tin cá

nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đại đạo: Ám chi đại đạo (Hắc Ám), Trận chi đại đạo (Nhập môn).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Chương 171

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn linh bảo), Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Bán bộ Hỗn Độn linh bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (Một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (Như trên).

Khác: Tam Quang Thần Thủy (Một vạn giọt), Huyền Thiên Trọng Thủy (Một vạn giọt).

Đế Phượng Thiên trở về Tiêu Dao Cung, liền gặp được nương tử Nữ Oa.

Nữ Oa chậm rãi nói: "Ta đang tìm ngươi, Nhân tộc sắp quật khởi, chuyện ngươi muốn đưa ca ca ta đầu thai thành Nhân Hoàng trước đây, cũng sắp có thể bắt đầu bố cục rồi." Đế Phượng Thiên cười nói: "Yên tâm, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, nàng đã suy diễn ra chưa?" Nữ Oa thành thật trả lời: "Hình như Nhân tộc sẽ đón chào Tam Hoàng Ngũ Đế, triệt để trở thành nhân vật chính của thiên địa." Đế Phượng Thiên chậm rãi gật đầu, nói: "Nàng có thể suy diễn ra, các thánh nhân khác cũng có thể suy diễn ra, chuyện này các thánh nhân tự nhiên phải thương lượng phân chia khí vận Nhân tộc, đừng vội, nhớ kỹ, bảo lão đa ta lấy suất của Phục Hy, còn nàng thì lấy suất thứ hai, những suất khác đều có thể nhường." Nữ Oa ghi nhớ lời của Đế Phượng Thiên, sau đó liền nhận được truyền âm của Lão Tử thánh nhân, hy vọng tất cả các thánh nhân tụ tập tại Bát Cảnh Cung.

Nữ Oa nhìn Đế Phượng Thiên một cái, phát hiện tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn, liền sinh ra một cảm giác bất lực, mình là thánh nhân mà cũng không giỏi mưu tính bằng hắn.

Nữ Oa không hỏi tại sao lại muốn suất của Phục Hy và Thần

Nông.

Nàng tin rằng lựa chọn của phu quân mình nhất định sẽ không sai. -------- Rất nhanh, Lục thánh liền tề tựu tại Bát Cảnh Cung của Lão Tử.

"Chắc hẳn mọi người đều đã biết, sau khi Yêu tộc và Tổ Vu rút khỏi vũ đài lịch sử, Nhân tộc sắp trở thành nhân vật chính của thiên địa, sẽ nghênh đón thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, hôm nay chúng ta liền thảo luận về việc phân chia Tam Hoàng Ngũ Đế." Lão Tử cũng không nói một lời thừa thãi, trực tiếp đi vào chủ đề.

Thực chất sáu vị thánh nhân tụ tập, là để thảo luận vấn đề phân chia khí vận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau nửa Nguyên hội nghỉ ngơi, trông khí sắc đã tốt hơn.

Nhưng trận chiến với Bàn Cổ chân thân đó, vẫn ảnh hưởng rất lớn đến hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa đến đã trực tiếp khóa chặt Thông Thiên Giáo Chủ.

Một thương kia của Đế Phượng Thiên, đương nhiên không thể quên, cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn hận không thể lập tức chém giết Thông Thiên, rồi đi diệt Đế Phượng Thiên.

Thông Thiên không để ý, nếu Nguyên Thủy có bản lĩnh giết, thì đã sớm động thủ rồi.

Lão Tử cũng nhìn ra không khí căng như dây đàn, mở miệng khuyên giải: "Hiện tại cứ tạm gác thành kiến, chúng ta bàn chuyện quan trọng trước đã." Tiếp Dẫn chắp hai tay: "A Di Đà Phật, như vậy rất tốt." Thông Thiên là người đầu tiên mở miệng: "Ca ca của Nữ Oa sư muội là Phục Hy trước đây đã ngã xuống trong Vu Yêu lượng

kiếp, may mà thần hồn được sư muội cứu giúp, ta đề nghị để Đại yêu thánh Phục Hy chuyển thế thành Nhân Hoàng đầu tiên, và do một vị đệ tử Tiệt Giáo thu làm đồ đệ, chư vị có ý kiến gì không?" Phục Hy chắc chắn không thể do Nữ Oa thu nhận, dù sao Phục Hy là ca ca của Nữ Oa, nếu do Nữ Oa thu làm đồ đệ thì bối phận sẽ loạn hết cả.

Về phần để ai làm sư phụ của Phục Hy, đó là chuyện nhỏ, đến lúc đó lại để cho tên nghịch tử nhà mình quyết định, trước hết cứ lấy được suất đã.

Nữ Oa tự nhiên cũng đã truyền âm toàn bộ lời của Đế Phượng Thiên cho Thông Thiên, cho nên Thông Thiên Giáo Chủ mới là người đầu tiên mở miệng.

Lời này vừa ra, trừ Nữ Oa ra, các thánh nhân khác đều ngẩn người.

Để một Đại yêu thánh của Yêu tộc đi làm Nhân Hoàng, thật sao?

Phản ứng đầu tiên của các thánh nhân khác là, bên trong sợ rằng có âm mưu?

Lão Tử là người đầu tiên mở miệng hỏi: "Vì sao lại muốn một Yêu tộc trở thành Nhân Hoàng?

Yêu tộc đã qua thời, lẽ nào sư đệ có tính toán gì?" Chuyện này do Lão Tử mở miệng hỏi là thích hợp nhất, bởi vì hiện tại thù hận giữa Thông Thiên và Nguyên Thủy đã quá lớn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị thánh nhân, Thông Thiên xưa nay không thèm để ý.

Lão Tử tuy đứng về phía Nguyên Thủy, nhưng đến nay cũng chưa từng xảy ra ma sát kịch liệt với Thông Thiên, vẫn gọi là "sư đệ".

Mặc dù Thông Thiên không nhận người đại huynh này.

Thông Thiên Giáo Chủ rất bình thản nói: "Ta cũng không biết có tính toán gì, dù sao cũng là do nghịch tử nhà ta và Hậu Thổ thánh nhân thương lượng xong, Hậu Thổ thánh nhân cũng đồng ý để Phục Hy chuyển thế làm Nhân Hoàng đầu tiên, nếu các ngươi cảm thấy có vấn đề, thì cứ đi hỏi nghịch tử nhà ta đi…" Thông Thiên Giáo Chủ tiếp tục rất bình thản nói: "Hoặc là đến Lục Đạo Luân Hồi hỏi Hậu Thổ." Lời vừa nói ra, tất cả các thánh nhân lại ngẩn người!

Thông Thiên từ khi nào đã vô sỉ như vậy rồi?

Chuyện gì cũng đổ lên đầu con trai mình?

Ai mà muốn đi hỏi tên bại gia tử đó chứ?

Có thể nói chuyện được với hắn sao?

Đến Lục Đạo Luân Hồi hỏi Hậu Thổ?

Vậy không phải điên rồi sao?

Cảnh tượng lần trước Tiếp Dẫn đến Lục Đạo Luân Hồi vẫn còn sờ sờ ra đó!

Thông Thiên Giáo Chủ tuy miệng thì luôn gọi "nghịch tử", nhưng rõ ràng trong lời nói lại lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Ông ta nói thật đó!

Thông Thiên thật sự không biết, tại sao lại muốn suất của Phục Hy và Thần Nông.

Nhưng bản lĩnh của nghịch tử nhà mình bày ra đó, từ trước đến nay chưa từng sai, Thông Thiên tự nhiên làm theo.

Các thánh nhân khác càng thêm hoài nghi, bên trong nhất định có vấn đề!

Thánh nhân đa nghi, giống như đế vương đa nghi vậy.

Nhưng vấn đề là người ta có quan hệ với Hậu Thổ thánh nhân trong Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ là Vu tộc mà còn đồng ý để Đại yêu thánh Phục Hy chuyển thế làm Nhân Hoàng đầu tiên, họ không đồng ý thì có tác dụng gì?

Đây không phải là thương lượng, mà là trắng trợn cướp đoạt!

"Có thể, nhưng không được có thêm suất nào khác." Lão Tử là người đầu tiên đồng ý, chuyện này không có cách nào không đồng ý.

Lão Tử đã đồng ý, các thánh nhân khác trong lòng tính toán một phen, cũng không đưa ra ý kiến phản đối.

Cứ như vậy, suất Nhân Hoàng đầu tiên đã được định.

Là Đại yêu thánh Phục Hy, sau này chính là Nhân Hoàng Phục Hy.

Việc thu Phục Hy làm đồ đệ, sẽ do Tiệt Giáo làm.

Trở thành sư phụ của Nhân Hoàng sẽ có công đức, đây mới là trọng điểm, cũng chính là cái gọi là khí vận.

Tiếp theo là suất thứ hai.

"Sư phụ của Nhân Hoàng thứ hai, bần đạo muốn." Lão Tử đang định mở miệng đòi suất thứ hai, kết quả bị Nữ Oa nhanh chân hơn.

Các thánh nhân quay đầu nhìn Nữ Oa, ánh mắt kỳ quái.

Nữ Oa thánh nhân trước đây luôn không tranh không giành, từ khi đến Bồng Lai Tiên Đảo, liền giống như biến thành một người khác.

Hoàn toàn không giống như trước đây.

"Ta đồng ý!" Thông Thiên Giáo Chủ lập tức tỏ thái độ đồng ý.

Bốn vị thánh nhân khác im lặng, Nữ Oa đều là con dâu của ông rồi, có thể không đồng ý sao?

Hai người đang diễn kịch à?

“Ta không đồng ý!” Nguyên Thủy Thiên Tôn là người đầu tiên phản đối.

“Hiện tại sư muội cũng là người của Tiệt Giáo, Thông Thiên vừa mới lấy một suất, nàng lại lập tức đòi một suất nữa, sao?

Chuyện tốt đều để Tiệt Giáo chiếm hết à?

Ba giáo phái chúng ta đều đi hít gió tây bắc sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể quên, chuyện bị Hồng Tú Cầu đánh lén.

Hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn không chỉ hận Thông Thiên Giáo Chủ, mà còn ghi hận cả Nữ Oa.

Lời nói của hắn cũng có trình độ, lập tức kéo cả Nhân Giáo và Tây Phương Giáo vào phe mình.

Chương 172

Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nói có lý.

Hay là Tam Hoàng Ngũ Đế đều cho Tiệt Giáo hết đi?

"Chư vị đừng quên, hiện tại đang phân chia khí vận Nhân tộc, bần đạo là thánh mẫu của Nhân tộc, đòi suất thứ hai không quá đáng, cùng lắm thì những suất còn lại bần đạo không cần nữa là được." Nữ Oa chậm rãi mở miệng, câu này là Đế Phượng Thiên dạy.

Đế Phượng Thiên nói rằng chỉ cần nói ra câu này, các thánh nhân khác sẽ không phản đối.

Bởi vì phân chia khí vận Nhân tộc, tương đương với việc tất cả các thánh nhân đều nợ Nữ Oa một phần tình, đòi một suất không quá đáng.

Lão Tử chậm rãi gật đầu nói: "Như vậy rất tốt, vậy sáu suất còn lại, sẽ do bốn người chúng ta phân chia, thế nào?" Lão Tử lại một lần nữa đồng ý, các thánh nhân khác cũng không có lý do gì để phản đối nữa, cứ như vậy định ra.

Đế Phượng Thiên sắp xếp như vậy là có nguyên nhân.

Phục Hy và Thần Nông đều là hai vị Nhân Hoàng rất đáng tin cậy, nhẹ nhàng có thể lấy được công đức.

Nhân Hoàng thứ ba Hiên Viên chủ sát phạt, tuy công lao đối với Nhân tộc cũng lớn, nhưng Hiên Viên hiện tại là một cái hố.

Về phần Ngũ Đế, trừ Đại Vũ ra, một người còn hố hơn một người, cũng không có gì đáng tranh giành.

"Vậy bần đạo muốn suất Nhân Hoàng thứ ba, ba vị sư đệ có ý

kiến gì không?" Lão Tử lập tức là người thứ ba mở miệng, sở dĩ ông ta sẵn lòng nhường hai suất đầu tiên, một là vì không có lý do từ chối, hai là vì Nhân Hoàng thứ ba đi con đường sát phạt, có thể công đức còn nhiều hơn.

Vì vậy, lão âm bỉ Lão Tử đã nhắm mục tiêu vào Nhân Hoàng thứ ba Hiên Viên.

Đế Phượng Thiên nếu bây giờ biết được lựa chọn của Lão Tử, nhất định sẽ cười chết đi.

Lão Tử chủ động nhảy hố a!

Bởi vì Hiên Viên sau này sẽ là một cái hố.

Tại sao lại là cái hố?

Bởi vì Hiên Viên Kiếm được luyện chế từ Đồ Vu Kiếm.

Trong Vu Yêu lượng kiếp, Đế Giang đã đánh nát cánh tay của Đế Tuấn, đoạt lấy Đồ Vu Kiếm.

Hiện tại Đế Giang đã ngã xuống, Đồ Vu Kiếm không rõ tung tích.

Đế Giang có khả năng xử lý Đồ Vu Kiếm nhất là gì?

Đương nhiên là hủy rồi!

Một thanh kiếm chuyên nhằm vào Vu tộc chúng ta, ta giữ lại làm gì, có bệnh à?

Cho nên, một Nhân Hoàng Hiên Viên không có Hiên Viên Kiếm, lấy gì để đánh với tộc Cửu Lê?

Lấy đầu mà đập sao?

Cái gọi là tộc Cửu Lê, là sản phẩm kết hợp giữa Vu tộc và Nhân tộc.

Giữa vạn tộc Hồng Hoang cũng thường xuyên xảy ra "kết tinh"

vượt chủng tộc, vì vậy, tộc Cửu Lê đã ra đời.

Hơn nữa, Hiên Viên hiện tại không chỉ có vấn đề không có Hiên Viên Kiếm.

Tộc Cửu Lê cũng có vấn đề.

Vốn dĩ tộc Cửu Lê có Đại Vu giúp đỡ.

Hiện tại hai vị Vu tộc cuối cùng, Hình Thiên vẫn luôn ở Luân Hồi, còn Xi Vưu sau khi được Đế Phượng Thiên cứu cũng đã được đưa đến Lục Đạo Luân Hồi.

Dẫn đến tộc Cửu Lê không có một vị lãnh tụ đủ tư cách, không thành khí hậu.

Tộc Cửu Lê đã không thành khí hậu, vậy cho dù Hiên Viên đánh thắng tộc Cửu Lê, thì có thể lấy được bao nhiêu công đức?

Cho nên, lại dẫn đến một kết quả.

Muốn Hiên Viên nhận được công đức như cũ.

Vậy Lão Tử phải đến Lục Đạo Luân Hồi cầu xin Hậu Thổ phái Hình Thiên hoặc Xi Vưu ra thống lĩnh tộc Cửu Lê.

Cùng với Nhân tộc do Hiên Viên dẫn đầu diễn một màn "yêu nhau lắm cắn nhau đau" cho Thiên Đạo xem.

Cho nên, suất của Hiên Viên này, Thông Thiên có thể chọn, bởi vì Đế Phượng Thiên và Hậu Thổ tình cảm tốt.

Nhưng các thánh nhân khác lại không thể chọn, bởi vì Hậu Thổ sẽ không thèm để ý đến những thánh nhân đó.

Cho nên, lựa chọn này của Lão Tử, chắc chắn sẽ tự hố chết mình!

Nguyên Thủy Thiên Tôn không phản đối, bởi vì hắn muốn đối đầu với Tiệt Giáo, cần sự ủng hộ của Lão Tử, tự nhiên sẽ không tranh cãi

với Lão Tử về chuyện này.

Tây phương Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì không dám phản đối, hai vị ký danh đệ tử, cũng không tiện trực tiếp nhảy ra phản đối đại đệ tử của lão sư.

Thông Thiên và Nữ Oa thì không cần phát biểu ý kiến, bởi vì hai vị thánh nhân đều đã nói, những suất còn lại đều không cần.

Đương nhiên, Lão Tử cũng nói rằng chỉ cần suất thứ ba, những suất khác có thể không cần.

Cứ như vậy, Lão Tử đã có được suất Nhân Hoàng thứ ba.

Vì vậy, một cách khó hiểu còn lại năm suất cho Xiển Giáo và Tây Phương Giáo phân chia...

Vì vậy, một cách khó hiểu còn lại năm suất cho Xiển Giáo và Tây Phương Giáo phân chia.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp mở miệng nói: "Xiển Giáo ta muốn ba suất đầu trong Ngũ Đế, Tây Phương Giáo lấy hai suất cuối, thế nào?" Chuẩn Đề nghe xong có chút không vui, dựa vào cái gì?

Tây Phương Giáo ta có hai thánh nhân đó?

Xiển Giáo dựa vào cái gì lấy ba suất?

Nếu để Đế Phượng Thiên biết được lựa chọn của Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất định sẽ cười điên.

Bởi vì Đại Vũ ở phía sau, cho nên hai suất cuối cùng tốt hơn một chút, Nguyên Thủy trực tiếp đòi ba suất đầu trong Ngũ Đế, không phải tự hố mình sao!

Tiếp Dẫn thánh nhân chắp hai tay nói: "A Di Đà Phật, vậy cứ như thế." Tiếp Dẫn không tranh cãi về chuyện này, không phải không tham lam, mà là Lão Tử chắc chắn đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn,

tranh cũng không được.

Hai suất cũng có khả năng khiến Tây Phương Giáo có thêm hai Chuẩn Thánh, cũng có thể chấp nhận.

Cứ như vậy, Tiệt Giáo có được Phục Hy và Thần Nông, Nhân Giáo có được Hiên Viên, Xiển Giáo và Tây Phương Giáo phân chia Ngũ Đế, mọi người đều rất hài lòng.

Sau khi tất cả mọi người rời đi.

Trên đường trở về Tây phương.

Chuẩn Đề phẫn nộ nói: "Sư huynh, Nguyên Thủy đó quá đáng quá, trận đại chiến lần trước, chúng ta vừa mới giúp hắn, bây giờ năm suất trực tiếp chiếm ba, tại sao chúng ta không lý luận với hắn?" Tiếp Dẫn chậm rãi nói: "Sư đệ, hiện tại không phải lúc Tây Phương Giáo của chúng ta đại hưng, chúng ta cứ khiêm tốn một chút, xem Nguyên Thủy đó còn cuồng được bao lâu?

Chẳng phải đã bị Bàn Cổ chân thân chém đến thánh khu ngã xuống, trở thành trò cười cho Hồng Hoang sao." "Chúng ta không cần tranh giành quá nhiều, để tránh tên điên Đế Phượng Thiên lại chú ý đến Tây Phương Giáo của chúng ta, lần trước chúng ta đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, vừa mới đắc tội với Tiệt Giáo, bây giờ chúng ta khiêm tốn một chút, Tiệt Giáo và Xiển Giáo thù sâu hận lớn sớm muộn gì cũng có một trận chiến, lúc đó chúng ta mới có thể ngư ông đắc lợi." Chuẩn Đề chậm rãi gật đầu, cảm thấy sư huynh nói có lý, Nguyên Thủy đó không phải sẽ tiếp tục nhảy nhót sao?

Đã nhảy đến mức thánh khu cũng bị người ta chém đi, thật mất mặt!

Tây Phương Giáo sau này quật khởi quả thực không phải không có lý do.

Ở một mức độ nào đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mạnh hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ví dụ như: độ không biết xấu hổ và nhẫn nhịn! -------- Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp trở về Bích Du Cung.

Chương 173

Nữ Oa thì trở về Bồng Lai Tiên Đảo, kể lại mọi chuyện cho Đế Phượng Thiên nghe một lần.

"Ha ha ha ha ha..." Sau khi Nữ Oa nói xong, Đế Phượng Thiên lại ngửa mặt lên trời cười lớn, Nữ Oa một mặt ngơ ngác, không biết hắn đang cười cái gì.

Thấy ánh mắt dò hỏi của Nữ Oa, Đế Phượng Thiên nói: "Sau này nàng sẽ biết, lần này chuyện tốt đều để Tiệt Giáo chúng ta lấy hết, còn Tây Phương Giáo kia cũng chiếm được một chút tiện nghi." Nữ Oa chủ yếu không hiểu câu nói sau, tại sao Tây Phương Giáo lại chiếm được một chút tiện nghi?

Rõ ràng, Nhân Giáo và Xiển Giáo so với Tây Phương Giáo còn chiếm nhiều tiện nghi hơn a!

Nhưng Nữ Oa cũng không hỏi kỹ, Đế Phượng Thiên đã nói sau này sẽ biết, vậy thì chờ xem thôi.

Xem xem tên tra nam chết tiệt này lần này đoán có chuẩn không.

Ở Bồng Lai Tiên Đảo lâu, Nữ Oa cũng đã tiếp xúc với những từ mới mẻ như "tra nam".

"Ta đi Lục Đạo Luân Hồi một chuyến." Nói xong Đế Phượng Thiên liền hóa thành một luồng ánh sáng, biến mất.

Đế Phượng Thiên hiện tại tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, cộng thêm Hóa Hồng Chi Thuật, cũng không mất quá nhiều thời gian đã đến được Lục Đạo Luân Hồi.

Đế Phượng Thiên lại gặp được vị Hậu Thổ thanh lãnh tuyệt mỹ kia.

Hậu Thổ không có cảm xúc gì, Đế Phượng Thiên tự nhiên biết tâm trạng nàng không tốt.

Năm vị ca ca vừa mới chết được nửa Nguyên hội, tâm trạng của Hậu Thổ mà tốt mới là lạ.

"Rượu!" Hậu Thổ đưa tay phải hoàn mỹ của mình ra, ngón tay ngọc thon dài không thể tìm ra bất kỳ khuyết điểm nào.

Đế Phượng Thiên trực tiếp ném hết rượu Nhân Sâm Quả và rượu Hoàng Trung Lý trên người qua, lần này không tiếp tục trêu ghẹo Hậu Thổ.

Hậu Thổ cầm bầu rượu lên liền bắt đầu uống, uống hết một nửa rượu Nhân Sâm Quả lại ném trả lại cho Đế Phượng Thiên.

"Nào!" Hậu Thổ cầm bầu rượu Hoàng Trung Lý, trong nháy mắt đã đến trước mặt Đế Phượng Thiên, cụng vào bầu rượu trong tay Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên cũng cầm bầu rượu lên uống.

Trên miệng bầu còn sót lại một chút hương thơm thánh khiết nhàn nhạt.

Thánh nhân tự nhiên sẽ không say, nhưng Hậu Thổ không dùng thánh lực để hóa giải men rượu.

Rượu được ủ từ một trong mười đại linh căn khai thiên tuy ngon, nhưng cũng rất dễ say.

Nếu là phàm nhân, chỉ cần một giọt là sẽ trực tiếp say chết.

Sắc mặt Hậu Thổ dần dần có chút ửng hồng.

Trông càng thêm mỹ diễm.

Hậu Thổ lại ngồi trở lại thánh vị.

Đế Phượng Thiên cũng ngồi lên, ngồi bên cạnh Hậu Thổ.

"Ta biết, nếu không có ngươi, năm vị ca ca của ta đã chết trong Vu Yêu lượng kiếp rồi, nhưng ta rất khó chịu." Hậu Thổ dùng một giọng điệu khá bình thản nói.

Nỗi bi thương trong lòng tự nhiên sẽ không biểu hiện ra bằng giọng nói.

"Ừm, ta biết." Đế Phượng Thiên lại đột nhiên ôm Hậu Thổ thánh nhân vào lòng.

Quả thực là gan to bằng trời!

Dám trực tiếp đưa bàn tay heo mặn về phía thánh nhân!

Phải biết rằng Nữ Oa hiện tại, Đế Phượng Thiên còn chưa ôm.

Trong Hồng Hoang ngoài Đế Phượng Thiên ra tuyệt đối không tìm được người nào gan lớn như vậy.

Hậu Thổ thánh nhân lại không phản kháng, chỉ nhàn nhạt nói: "Ta biết, nếu không phải Hồng Quân can thiệp, ngươi nhất định sẽ cứu được năm vị ca ca của ta." Đế Phượng Thiên không nói gì, chỉ ôm Hậu Thổ, cũng không có động tác gì khác.

Lúc này không thích hợp giở trò heo mặn, phải chính nhân quân tử một chút.

Hậu Thổ tiếp tục nói: "Hứa với ta, hãy bảo vệ Huyền Minh thật tốt." Hậu Thổ từ trước đến nay đều không thích nói nhiều.

Đế Phượng Thiên gật đầu.

"Ta có một tin tốt muốn nghe không?" Đế Phượng Thiên ngửi hương thơm thánh khiết trên người Hậu Thổ, chậm rãi mở miệng.

Hậu Thổ gật đầu.

Đế Phượng Thiên nói: "Chắc nàng cũng đã suy diễn ra Nhân tộc sắp đại hưng, thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế sắp đến, lúc đó, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn kia có thể đều sẽ có chuyện cầu xin nàng." "Ha." Hậu Thổ đột nhiên cười.

Cười rất đẹp.

Đế Phượng Thiên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nàng cười.

Chỉ là nụ cười này có chút lạnh lẽo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đó không cần phải nói, dám đến Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ trực tiếp sẽ động thủ.

Hắn là thủ phạm khiến Đế Giang, Cú Mang, Cộng Công, Cường Lương, Chúc Cửu Âm năm vị Tổ Vu ngã xuống.

Lão Tử kia tuy không động thủ với các Tổ Vu, nhưng cũng đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hai vị thánh nhân có chuyện cầu xin Hậu Thổ, vậy thì tuyệt đối sẽ lấy mạng bọn họ.

Hậu Thổ tựa vào lòng Đế Phượng Thiên, ánh mắt có chút mơ màng, sắc mặt hơi ửng hồng.

Đế Phượng Thiên rất thành thật, không ăn đậu hũ của Hậu Thổ.

Ừm, không không không!

Chủ yếu là không dám, sợ bị Hậu Thổ đấm chết!

Có thể ôm thánh nhân vào lòng đã là chuyện khiến chúng sinh Hồng Hoang điên cuồng rồi.

Hậu Thổ biết Đế Phượng Thiên đang chiếm tiện nghi, chỉ là hiện tại không có tâm trạng phản kháng, liền thuận theo ý hắn.

Cho nên chừng mực là vô cùng quan trọng!

“Nguyên Thủy đó dám bước vào Lục Đạo Luân Hồi một bước, ta liền chém hắn!” Một lát sau, Hậu Thổ rất bình thản nói ra một câu.

Đế Phượng Thiên đang suy nghĩ nên để ai đi làm sư phụ của Phục Hy thì tốt hơn.

Hắn chắc chắn sẽ không đi, vì hắn không cần Thiên Đạo công đức.

Tốt nhất là để một đệ tử Đại La Kim Tiên đi, nhân cơ hội này giúp Tiệt Giáo có thêm một vị Chuẩn Thánh.

Chút công đức đó không đủ để một người thành Thánh, nhưng để một Đại La Kim Tiên trở thành Chuẩn Thánh thì là tốt nhất.

Suy nghĩ một hồi lâu, Đế Phượng Thiên chợt nhớ tới một đệ tử Tiệt Giáo vẫn luôn bế quan.

Động La Phù, núi Nga Mi.

Triệu Công Minh ngay lập tức cảm nhận được có một vị siêu cấp cường giả đang bay về phía này với một tốc độ không thể tưởng tượng nổi.

Triệu Công Minh như gặp phải đại địch, lập tức xuất quan xem xét.

Sau đó, y liền thấy được Thiếu chủ.

Chương 174

"Bái kiến Thiếu chủ." Triệu Công Minh hơi sững sờ, sau đó lập tức cung kính cúi đầu bái lạy.

Y không ngờ Thiếu chủ lại đột nhiên đến núi Nga Mi.

Đối với những chiến tích huy hoàng của Thiếu chủ trong những năm qua, y tự nhiên cũng biết rõ.

Y bế quan, nhưng không phải mù cũng chẳng phải điếc, những đại sự của Hồng Hoang y đều biết.

Vì thế, đối với vị Thiếu chủ mà ngay từ đầu đã có hảo cảm này, y lại càng thêm kính sợ.

"Không tệ, Đại La Kim Tiên hậu kỳ, không phụ sự kỳ vọng của bản thiếu chủ." Đế Phượng Thiên liếc nhìn Triệu Công Minh một cái, chậm rãi gật đầu.

Phải biết rằng Tam Tiêu vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn và Hậu Thổ, tu vi đều không tăng nhanh bằng Triệu Công Minh.

Điều này cho thấy thiên phú của Triệu Công Minh quả thực rất cao, tu luyện cũng rất nỗ lực.

"Đa tạ Thiếu chủ khen ngợi, đệ tử vẫn chưa chứng được Chuẩn Thánh, thật sự hổ thẹn!" Triệu Công Minh biết Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu đều đã đạt đến Chuẩn Thánh, vì vậy y cũng không cảm thấy mình có gì lợi hại, ngược lại còn có chút hổ thẹn, con người vốn luôn tự cao của y lúc này lại thấy thua kém.

"Không cần cảm thấy thiên phú không bằng người khác.

Bốn vị thân truyền đệ tử đó là có sự giúp đỡ của ta, mới có thể

nhanh chóng tấn cấp Chuẩn Thánh như vậy.

Hiện tại có một cơ duyên, có thể giúp ngươi chứng đắc Chuẩn Thánh, ngươi có muốn trở thành vị Chuẩn Thánh thứ sáu của Tiệt Giáo không?" Đế Phượng Thiên biết Triệu Công Minh đang nghĩ gì, liền lên tiếng cổ vũ.

"Đệ tử đa tạ Thiếu chủ tài bồi!" Triệu Công Minh lập tức bái lạy.

Thiếu chủ đã nói có thể giúp y chứng đắc Chuẩn Thánh, vậy chắc chắn không phải lừa người, Triệu Công Minh tự nhiên vô cùng kích động.

Cơ hội tốt như vậy, Thiếu chủ lại dành cho mình.

"Đến Nhân tộc tìm Phục Hy, thu hắn làm đồ đệ.

Sau này khi Phục Hy chứng đạo Nhân Hoàng, ngươi sẽ nhận được Thiên Đạo công đức, có thể trực tiếp vượt qua Đại La đỉnh phong, đạt thẳng đến Chuẩn Thánh." Đế Phượng Thiên thản nhiên mở miệng, nhưng lời nói lọt vào tai Triệu Công Minh lại khiến tim y ngừng đập mấy nhịp!

Vượt qua Đại La đỉnh phong, trực tiếp chứng đạo Chuẩn Thánh?

Lại có chuyện tốt như vậy sao?

Chuyện tốt như vậy, Thiếu chủ lại dành cho mình?

Trong thoáng chốc, Triệu Công Minh cảm động không lời nào tả xiết.

"Đệ tử nguyện vì Tiệt Giáo vào sinh ra tử, không phụ ơn tri ngộ của Thiếu chủ!

Đệ tử xin hỏi, ba vị muội muội của đệ tử có được an ổn không?" Triệu Công Minh vô cùng cảm động, giọng nói cũng có chút run rẩy.

Đế Phượng Thiên đáp: "Tam Tiêu đã được ta sắp xếp đến Lục

Đạo Luân Hồi, đi theo bên cạnh Hậu Thổ Thánh nhân, vô cùng an toàn, ngươi có thể yên tâm." Triệu Công Minh không còn lo lắng gì nữa, lại lần nữa bái lạy nói: "Đa tạ Thiếu chủ, đệ tử xin đi đến Nhân tộc tìm Phục Hy!" "Đi đi!" Dứt lời, Đế Phượng Thiên hóa thành một dải cầu vồng rồi biến mất. -------- Cùng với sự xuất thế của Hậu thiên chí bảo trấn áp khí vận Nhân tộc - Không Động Ấn, vị Nhân Hoàng đầu tiên là Phục Hy cũng giáng thế.

Đừng xem Không Động Ấn chỉ là Hậu thiên chí bảo, sau này nó trấn áp khí vận Nhân tộc sẽ trở thành Hậu thiên công đức chí bảo.

Hậu thiên công đức chí bảo tuy không thể sánh với Tiên thiên chí bảo, nhưng thông thường đều mạnh hơn Tiên thiên linh bảo một chút.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử chính là Hậu thiên đệ nhất công đức chí bảo, luận về lực phòng ngự cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Không Động Ấn là chí bảo của Nhân tộc, sau khi thăng cấp thành Hậu thiên công đức chí bảo, tự nhiên cũng sẽ không kém, có thể sánh ngang với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Vị Nhân Hoàng đầu tiên, Phục Hy, vừa mới xuất thế đã có dị tượng từ trên trời giáng xuống.

Chỉ thấy đứa bé đó hoàn toàn không khóc không quấy, vừa sinh ra đã có thể mở mắt, đôi mắt to đen láy tò mò nhìn ngó xung quanh.

Trên người có kim quang lan tỏa, nhìn qua đã biết không phải phàm thai.

Khi Phục Hy lớn lên, Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn cũng dưới sự sắp xếp của Đế Phượng Thiên mà đến tay Phục Hy, để hắn sau này dùng trấn áp khí vận Nhân tộc.

Triệu Công Minh cũng đã thành công tìm được Phục Hy và thu hắn

làm đồ đệ.

Dưới sự giúp đỡ của Triệu Công Minh, danh tiếng của Phục Hy ngày càng vang dội, dần dần lan truyền khắp Nhân tộc.

Vì vậy, sau khi Phục Hy trưởng thành, vị tộc trưởng già nua của Nhân tộc đã trực tiếp truyền lại vị trí tộc trưởng cho Phục Hy, người có danh tiếng cực tốt.

Thời kỳ này, việc kế vị dựa trên danh tiếng và năng lực.

Mãi đến khi vương triều được thành lập, mới bắt đầu có thông lệ truyền hoàng vị cho thế hệ sau.

Vị trí tộc trưởng cũng không phải là một vị trí dễ dàng đảm nhiệm.

Nhân tộc hiện tại đang đối mặt với rất nhiều vấn đề.

Mặc dù Yêu tộc sau khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc đã không còn vinh quang như trước.

Nhưng trên Hồng Hoang vẫn còn Yêu tộc, những Yêu tộc này xem Nhân tộc là thức ăn.

Nhân tộc không có nhiều năng lực tự vệ, dẫn đến mỗi năm đều có người của Nhân tộc tử vong.

Ngoài ra, bản thân Nhân tộc cũng tồn tại rất nhiều vấn đề.

Ví dụ như trong Nhân tộc có rất nhiều người thiểu năng trí tuệ, đầu óc không được lanh lợi.

Đây không phải là một bộ phận nhỏ.

Vấn đề này Phục Hy đã nghiên cứu rất lâu, cuối cùng phát hiện ra di chứng do hôn nhân cận huyết mang lại.

Do Nhân tộc đều sống theo hình thức gia tộc, trong gia tộc thường

xuyên xảy ra chuyện hôn nhân cận huyết.

Người của Nhân tộc cho rằng hôn nhân cận huyết là tốt, huyết mạch sẽ càng thuần khiết hơn.

Kết quả là những đứa trẻ sinh ra thường bị thiểu năng hoặc dị dạng.

Thế là Phục Hy ban bố lệnh của tộc trưởng, cấm hôn nhân cận huyết, mới dần dần giải quyết được vấn đề đã gây khó khăn cho Nhân tộc suốt mấy nguyên hội này.

Ngoài ra còn một vấn đề lớn khác, cũng là vấn đề căn bản khiến số lượng Nhân tộc bị kẹt ở mức vài trăm triệu mà không thể tăng lên.

Ngoài việc bị yêu quái ăn thịt, mỗi năm do thiếu lương thực, cũng có không ít người chết đói, vì vậy số lượng Nhân tộc vẫn không tăng lên, rơi vào giai đoạn đình trệ.

Điều này cũng bình thường, chỉ dựa vào hái quả dại và săn bắn làm sao có thể nuôi sống toàn bộ Nhân tộc?

Tuy Nhân tộc cũng có một số tu sĩ, có thể đi săn giết một vài Yêu tộc làm thức ăn, Nhân tộc và Yêu tộc có mối quan hệ là thức ăn của nhau.

Nhưng vẫn không thể nuôi sống toàn bộ Nhân tộc.

Sau đó, Phục Hy nghĩ ra một cách, bắt rất nhiều thú tộc không mạnh, không phải để giết mà trực tiếp nuôi nhốt, để những thú tộc tương đối yếu ớt này sinh sôi nảy nở.

Sau đó khi thú con lớn lên lại tiếp tục sinh sản, cứ như vậy hình thành một vòng tuần hoàn lành mạnh, Nhân tộc có thể ăn những con thú được nuôi, cũng không cần phải mạo hiểm đi săn giết Yêu tộc.

Như vậy vẫn không thể giải quyết hoàn toàn vấn đề ăn uống của

Nhân tộc, bởi vì có một số người không có khả năng nuôi nhốt những con thú này.

Vì thú cũng ăn rất nhiều, bản thân còn ăn không no thì nuôi làm sao?

Phục Hy lại hướng ánh mắt ra biển cả.

Trong biển có vô số cá tôm, những người không nuôi được thú thì có thể nuôi cá tôm để ăn.

Cá tôm vừa dễ nuôi, mùi vị lại không tệ.

Chương 175

Cứ như vậy, thông qua nỗ lực của mình, Phục Hy dần dần giải quyết được vấn đề chết đói của Nhân tộc, cũng giải quyết được tai họa ngầm về hôn nhân cận huyết của Nhân tộc.

Đại danh của Phục Hy cũng theo thời gian trôi đi mà ngày càng lan rộng. .....

Theo đại danh của Phục Hy ngày càng lan rộng, không ngừng có các bộ lạc khác bắt đầu quy phục Phục Hy.

Lúc này, vị Nhân Hoàng thứ hai là Thần Nông cũng đã ra đời.

Cùng với cống hiến của Phục Hy cho Nhân tộc ngày càng lớn, danh tiếng ngày càng vang xa, cuối cùng tất cả các bộ lạc của Nhân tộc đều quyết định tôn Phục Hy làm Nhân chủ, bởi vì Phục Hy có thể dẫn dắt Nhân tộc đi xa hơn.

Phục Hy được toàn bộ Nhân tộc tôn làm Nhân chủ, tất cả các Thánh nhân cũng đều có cảm ứng, Phục Hy công đức viên mãn, đã đến lúc chứng vị Nhân Hoàng.

Lúc này, Thần Nông cũng dần dần có danh tiếng.

Thần Nông nếm thử trăm loại cỏ, phát triển việc dùng thảo dược trị bệnh, phát minh ra cày bừa đốt rẫy, sáng tạo ra hai loại nông cụ xới đất, dạy dân khai hoang trồng trọt lương thực, lãnh đạo người trong bộ lạc chế tạo ra đồ gốm và dụng cụ nấu ăn.

Đây cũng là một cuộc đại cải cách đối với Nhân tộc.

Ngoài ra, Thần Nông còn trồng ra ngũ cốc, triệt để giải quyết vấn đề lương thực của Nhân tộc.

Điều này khiến danh hiệu Thần Nông hoàn toàn lan truyền khắp

Nhân tộc, cuối cùng được Phục Hy biết đến.

Cuối cùng, Phục Hy đích thân tìm Thần Nông, chuẩn bị truyền vị trí Nhân chủ cho Thần Nông, để Thần Nông tiếp tục dẫn dắt Nhân tộc tiến lên.

Phục Hy do chính vụ bận rộn, không có tâm tư tu luyện, vì vậy tu vi cảnh giới thấp kém, hiện tại trông như một lão già tóc bạc phơ.

Thần Nông tự nhiên nhận lời, và hứa sẽ dẫn dắt Nhân tộc đi đến phồn vinh.

Lúc này Phục Hy đã xây dựng thành trì, không còn là bộ lạc như trước nữa.

Đại điển truyền vị được cử hành tại thành Phục Hy.

Thành Phục Hy lúc này có thể nói là người đông như biển.

Hàng trăm triệu người của Nhân tộc đổ về xem đại điển truyền vị của Phục Hy và Thần Nông.

Đây là đại sự không thể bỏ qua của Nhân tộc, là một ngày mang ý nghĩa kỷ niệm vô cùng quan trọng trong lịch sử Nhân tộc.

"Ngô là Nhân chủ Phục Hy, hôm nay truyền vị cho Thần Nông thị, mong Thần Nông sẽ dẫn dắt Nhân tộc đi đến huy hoàng." Phục Hy dùng giọng nói già nua nhưng lại có sức xuyên thấu vô cùng mạnh mẽ để lớn tiếng tuyên bố.

"Ngô chủ vạn tuế, Nhân tộc huy hoàng!" "Ngô chủ vạn tuế, Nhân tộc huy hoàng!" "Ngô chủ vạn tuế, Nhân tộc huy hoàng!" "....." Hàng trăm triệu người của Nhân tộc đồng loạt quỳ xuống, bày tỏ sự tôn trọng và kính ngưỡng tuyệt đối đối với vị Nhân Hoàng đầu tiên!

Phục Hy chậm rãi bước lên cao đài.

Lúc này, thân hình ông có chút còng xuống, bước chân có chút

chậm chạp.

Phục Hy đã vô cùng già yếu, mái tóc bạc trắng bay phất phơ trong gió, những nếp nhăn trên mặt như được dao khắc vào.

Người của Nhân tộc nhìn rõ vị Nhân Hoàng của mình, không còn phong hoa chính mậu, năm tháng đã để lại dấu vết trên khuôn mặt ông.

Nhưng mỗi người của Nhân tộc đều vô cùng tôn kính Phục Hy, bởi vì ông đã vì sự phát triển của Nhân tộc mà mới già đi nhanh như vậy.

Phục Hy đã cống hiến cả cuộc đời mình cho Nhân tộc.

Kiếp trước, Phục Hy cưỡng ép luyện chế Đồ Vu Kiếm, không tiếc trở mặt với Nữ Oa.

Kiếp này, Phục Hy vì Nhân tộc mà cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi.

Có lẽ đây chính là cái gọi là nhân quả đi!

Triệu Công Minh đứng ở nơi không xa cũng có chút thổn thức.

Bao nhiêu năm qua, y vẫn luôn dạy dỗ Phục Hy, bầu bạn cùng hắn trưởng thành, nhìn một thiếu niên thanh xuân biến thành một lão già tóc bạc phơ như bây giờ, trong lòng cũng không dễ chịu.

Giống như nhìn đứa con của mình từ lúc tráng niên đến khi già nua vậy.

Thần Nông nhìn Phục Hy, trong mắt cũng đầy vẻ kính phục.

Ông thề cũng sẽ trở thành một người như Phục Hy, vì Nhân tộc mà cúc cung tận tụy, được toàn bộ Nhân tộc yêu mến.

Đến giờ lành truyền vị.

Đúng lúc này, trên bầu trời xuất hiện từng đạo dị tượng trời đất.

Một lát sau, từng vị Thánh nhân lần lượt xuất hiện, cuối cùng Lục Thánh đều có mặt.

Người của Nhân tộc không nhận ra các Thánh nhân khác, nhưng họ nhận ra Nữ Oa và Lão Tử!

Vì vậy, đám đông lập tức xôn xao!

Lục Thánh đều đến, đó chẳng phải là Thánh nhân sao?

Tại sao tất cả đều tham gia đại điển truyền vị của Nhân chủ?

Điên rồi sao?

"Bái kiến Thánh nhân!" Từng người của Nhân tộc chậm rãi quỳ lạy xuống.

Phục Hy và Thần Nông cũng hướng về sáu bóng người tiên phong đạo cốt trên bầu trời mà từ từ quỳ lạy.

Thế nhưng, một hiện tượng kỳ lạ đã xuất hiện.

Trong số hàng trăm triệu người của Nhân tộc có mặt, lại có khoảng một phần ba không quỳ lạy Thánh nhân!

Tại sao?

Đó là sáu vị Thánh nhân cao cao tại thượng mà!

Những người của Nhân tộc nhỏ bé như kiến hôi này lại dám không quỳ lạy Thánh nhân?

Chuyện này phải truy ngược về thời kỳ Yêu tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm.

Lúc đó, Nữ Oa không ra tay, Lão Tử không ra tay, mà Đại Vu Hình Thiên của Vu tộc đã dẫn dắt Vu tộc cứu Nhân tộc.

Vì vậy, trong Nhân tộc có một bộ phận lớn người tín ngưỡng Chiến thần Hình Thiên trong truyền thuyết.

Trong số đó thậm chí có một số tu sĩ Nhân tộc sống sót từ thời đó, đã tận mắt chứng kiến phong thái tuyệt thế của Đại Vu Hình Thiên khi vung chiếc búa Càn Thích trong trận đại kiếp đó.

Cho nên, những người của Nhân tộc không quỳ lạy Thánh nhân này, chính là vì Đế Phượng Thiên đã can thiệp khiến tín ngưỡng của họ bị lệch đi.

Những người này, lại đi tín ngưỡng Vu tộc!

Chuyện này rất vô lý, nhưng nó thực sự đã xảy ra.

Đế Phượng Thiên cũng không ngờ, hành động của mình trong vụ Đồ Vu Kiếm đó lại khiến một bộ phận Nhân tộc không tín ngưỡng Thánh nhân, không tín ngưỡng Thiên Đạo, mà chuyển sang tín ngưỡng Hình Thiên.

Việc một bộ phận Nhân tộc không quỳ xuống khiến các Thánh nhân có chút xấu hổ.

Nhưng họ cũng không để tâm.

Triệu Công Minh lập tức quỳ lạy trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, lớn tiếng nói: "Đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo Triệu Công Minh bái kiến Giáo chủ!" Thông Thiên hơi sững sờ, không ngờ đứa con nghịch tử nhà mình lại chọn một đệ tử ngoại môn làm Nhân Hoàng chi sư?

Một đệ tử ngoại môn mà lại là Đại La Kim Tiên hậu kỳ?

Chương 176

Này, người ta đã là Đại La Kim Tiên hậu kỳ rồi, không thăng cấp lên nội môn à?

Còn là đệ tử ngoại môn?

Triệu Công Minh?

Bản tọa không biết Tiệt Giáo có một đệ tử ưu tú như vậy.

Lúc này, vị Thông Thiên Thánh nhân sáng lập Tiệt Giáo có chút mông lung, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Thông Thiên Giáo Chủ thản nhiên hỏi: "Ngươi chính là Nhân Hoàng chi sư mà con ta đã chọn?

Bản tọa chưa từng nghe qua?" Câu hỏi này khiến năm vị Thánh nhân gần đó nghe mà mặt mũi đầy vẻ khó hiểu!

Tiệt Giáo tùy tiện đến vậy sao?

Tìm một đệ tử ngoại môn mà ngay cả Thông Thiên cũng không nhận ra để đi làm Nhân Hoàng chi sư?

Một đệ tử ngoại môn mà có thể đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ?

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề liếc nhìn nhau, đều thấy được vẻ kiêng kỵ trong mắt đối phương, nội tình của Tiệt Giáo có phải quá tốt rồi không?

"Khải bẩm Giáo chủ, Thiếu chủ khoảng năm nguyên hội trước đã ban cho đệ tử hai mươi viên Định Hải Châu, đệ tử cảm kích sự tài bồi của Thiếu chủ, nên vẫn luôn bế quan khổ tu tại động La Phù núi Nga Mi, để mong có ngày báo đáp ân tình của Thiếu chủ, vì vậy không ở trên đảo tiên Bồng Lai." Triệu Công Minh kể lại mọi chuyện một cách

chi tiết.

“Nguyên lai là vậy!” Năm nguyên hội trước, Đế Phượng Thiên đã lấy đi hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, Hỗn Nguyên Kim Đấu, và Kim Giao Tiễn.

Hỗn Nguyên Kim Đấu đã đưa cho Tam Tiêu, Thông Thiên Giáo Chủ biết chuyện này, còn hai mươi bốn viên Định Hải Châu thì ra là đã cho Triệu Công Minh.

Xem ra đây là nhân tài mà đứa con nghịch tử nhà mình đã sớm nhìn trúng, nếu không sẽ không tặng bảo vật cho đối phương.

Nghĩ vậy, thái độ của Thông Thiên Giáo Chủ đối với Triệu Công Minh cũng trở nên thân thiết hơn, ông chậm rãi nói: “Làm tốt lắm.” “Đa tạ Giáo chủ!” Triệu Công Minh chậm rãi lui sang một bên, được Giáo chủ khen ngợi nên rất vui mừng.

“Tiếp tục đi.” Thông Thiên Giáo Chủ thản nhiên nói với Phục Hy một tiếng. .....

“Tiếp tục đi.” Thông Thiên Giáo Chủ thản nhiên nói với Phục Hy một tiếng.

Tiếp theo, đại điển truyền vị tiếp tục.

Phục Hy truyền lại vị trí Nhân chủ cho Thần Nông.

Sau đó, công đức màu vàng kim phủ kín bầu trời rơi xuống, chia làm hai luồng, một luồng rơi vào trong cơ thể Phục Hy, một luồng rơi vào trong cơ thể Triệu Công Minh.

“Hôm nay Phục Hy chứng đắc vị trí Nhân Hoàng, từ nay về sau Thần Nông sẽ là Nhân Hoàng đời thứ hai, không còn gọi là Nhân chủ nữa.” Giọng nói của Thông Thiên Giáo Chủ thản nhiên truyền đi.

“Nhân Hoàng vạn tuế!” “Nhân Hoàng vạn tuế!” “Nhân Hoàng vạn

tuế!" "....." Hàng trăm triệu người của Nhân tộc lại một lần nữa cất cao tiếng hô, trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái đối với Nhân Hoàng.

Khi Thiên Đạo công đức giáng xuống, khí tức của Triệu Công Minh tăng vọt, trực tiếp từ Đại La Kim Tiên hậu kỳ vọt lên Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Điều này báo hiệu Tiệt Giáo chào đón vị Chuẩn Thánh thứ sáu, ngoài Đế Phượng Thiên và bốn vị thân truyền đệ tử.

Quá là bá đạo rồi.

Phải biết rằng hiện tại Tây Phương Giáo chỉ có một vị Chuẩn Thánh, là Thích Ca Mâu Ni.

Xiển Giáo khá hơn một chút, Nhiên Đăng đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, còn Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử đã bế quan mấy nguyên hội, có tin đồn cũng rất có khả năng đã đạt đến cấp bậc Chuẩn Thánh.

Vì vậy, Xiển Giáo có thể có ba vị.

Nhân Giáo thì chỉ có một đệ tử, không nhắc đến cũng được, Huyền Đô hiện tại tu vi ước chừng cũng gần Chuẩn Thánh hậu kỳ, tương đương với Đế Phượng Thiên.

Do đó, sức mạnh cấp bậc Chuẩn Thánh của các giáo phái khác, xa xa không bằng Tiệt Giáo.

Ba giáo phái còn lại cộng lại mới gần như có thể sánh ngang với Tiệt Giáo.

Luồng Thiên Đạo công đức còn lại, trực tiếp rơi xuống người Phục Hy.

Mái tóc bạc trắng của Phục Hy từ từ biến thành màu đen nhánh, khuôn mặt đầy nếp nhăn cũng dần dần trở nên ngày càng trẻ trung.

Cùng với đó, một luồng ký ức khổng lồ trực tiếp tràn vào đầu

Phục Hy.

Lượng ký ức khổng lồ khiến đầu óc Phục Hy trong chốc lát có chút hỗn loạn, đầu như sắp nổ tung.

Lượng ký ức này thực sự quá đồ sộ, kiếp trước Đại Yêu Thánh Phục Hy đã sống không biết bao nhiêu nguyên hội, lượng ký ức tự nhiên cũng không ít.

Vẻ mặt của Nhân Hoàng Phục Hy từ từ trở nên mờ mịt, rồi từ mờ mịt lại chuyển thành kinh ngạc, cuối cùng kinh ngạc lại quy về bình tĩnh.

Khi đã bình tĩnh lại, cũng là lúc ông đã dung hợp ký ức của hai kiếp.

"Ta là Đại Yêu Thánh, ta cũng là Phục Hy." Phục Hy lẩm bẩm, triệt để thức tỉnh ký ức kiếp trước.

Một cơn gió thổi qua, nhẹ nhàng lướt qua mái tóc dài đen nhánh và khuôn mặt anh tuấn tiêu sái của Phục Hy.

Tu vi khí tức của Phục Hy càng lúc càng tăng cao, cuối cùng vọt thẳng đến Chuẩn Thánh hậu kỳ mới dừng lại.

So với tu vi kiếp trước còn sâu dày hơn một chút.

Một lần trở lại đỉnh phong, vượt qua đỉnh phong.

Không phải công đức mà Phục Hy nhận được nhiều hơn, mà là Phục Hy thức tỉnh ký ức kiếp trước, cộng thêm Thiên Đạo công đức, trực tiếp khôi phục tu vi đến đỉnh phong.

Kiếp trước của Phục Hy vốn đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Tất cả người của Nhân tộc đều kinh ngạc đến ngây người.

Họ đều kinh ngạc, Phục Hy đã trẻ lại rồi.

Khí tức đó trở nên sâu không lường được, quả thực quá vô lý!

“Ngô hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” “Ngô hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” “Ngô hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” “.....” Hàng trăm triệu người của Nhân tộc lại một lần nữa quỳ xuống, hướng về vị Nhân Hoàng của mình mà khấu bái.

Phục Hy quét mắt qua đám đông, cuối cùng dừng lại trên người Nữ Oa.

Nữ Oa lúc này tâm tình cũng cực tốt, ca ca của nàng cuối cùng đã thức tỉnh ký ức, cũng thay đổi khí vận của bản thân, trở thành Nhân Hoàng.

Phục Hy sau khi hành lễ với các Thánh nhân, liền chậm rãi đi đến trước mặt Nữ Oa.

“Muội muội, đã lâu không gặp.” Giọng Phục Hy có chút run rẩy, ông nhớ lần gặp mặt trước đó là thời kỳ Yêu tộc muốn luyện chế Đồ Vu Kiếm, Phục Hy và Nữ Oa đã cãi nhau một trận lớn.

“Đây là kết cục tốt nhất rồi.” Vẻ mặt lạnh nhạt của Nữ Oa cũng thoáng có một tia cười.

Hai vị Yêu Đế, mười đại Yêu Thánh, cùng những Yêu tộc trên thiên đình đều đã vẫn lạc, trong mắt Phục Hy thoáng qua một tia bi thương, sau đó liền khôi phục lại bình tĩnh.

Ông không chỉ là Đại Yêu Thánh, mà còn là Nhân Hoàng, so với ký ức kiếp trước, tổng thể ký ức của kiếp này, những chuyện vừa mới xảy ra lại càng sâu sắc hơn.

“Ta là Nhân Hoàng, thì vĩnh viễn là Nhân Hoàng, chuyện đã qua, cứ để nó theo gió bay đi!” Phục Hy nhìn đám người đông nghịt, quyết định phải bảo vệ chủng tộc này, hoàn thành sứ mệnh của Nhân Hoàng.

Nghe Phục Hy nói vậy, trong lòng Nữ Oa cũng vui mừng, nàng có chút lo lắng sau khi Phục Hy thức tỉnh ký ức, sẽ không thể chấp nhận sự thật mình trở thành người của Nhân tộc.

Nữ Oa tay phải khẽ vung, một cây cổ cầm mộc mạc chậm rãi bay về phía Phục Hy.

Cây cổ cầm dường như cảm nhận được khí tức của Phục Hy, rất vui vẻ bay vòng quanh ông.

Cây cổ cầm đó, dường như phát ra tiếng đàn vui mừng.

Chương 177

"Cây đàn này đã bị hư hỏng trong trận chiến Vu Yêu, là Phượng Thiên đã giúp khôi phục lại nó.

Lần này Hậu Thổ Thánh nhân có thể đồng ý để huynh đầu thai thành Nhân Hoàng đời đầu, cũng là do Phượng Thiên đã giao thiệp với Hậu Thổ Thánh nhân." Nữ Oa chậm rãi giải thích một số chuyện.

Phục Hy lộ ra vẻ mặt hơi kinh ngạc.

Trong lòng ông, ông và Đế Phượng Thiên chưa từng có giao tiếp.

Dường như một lần đối thoại cũng chưa từng có.

Không ngờ hắn lại chịu vì mình mà đi giao thiệp với Hậu Thổ Thánh nhân.

Nhân quả này lớn rồi đây.

Nếu không phải vậy, Phục Hy là Yêu tộc, Hậu Thổ dựa vào đâu mà để ông đầu thai thành Nhân Hoàng?

Về chuyện muội muội gả cho Đế Phượng Thiên, Phục Hy cũng biết, kiếp này làm Nhân Hoàng, đối với đại sự của Hồng Hoang tự nhiên cũng biết một chút.

Chỉ là trước đây không biết muội muội của mình là Nữ Oa mà thôi.

"Thay ta cảm ơn muội phu, ta, Phục Hy, nợ hắn." Phục Hy nói với Nữ Oa, sau đó nhận lấy cây đàn Phục Hy.

"Keng…" Tay Phục Hy vừa mới nắm lấy đàn Phục Hy, cây đàn liền tự động phát ra một tiếng đàn vui mừng.

Đàn Phục Hy cuối cùng đã tìm được chủ nhân.

Phục Hy cũng lộ ra vẻ mặt hoài niệm, cây đàn này từ lúc ra đời đã luôn ở bên cạnh ông.

"Kiếp này ta là Nhân Hoàng, lão bạn già, ngươi có nguyện ở bên cạnh ta không?" Phục Hy gảy dây đàn, đàn Phục Hy phát ra tiếng đàn trong trẻo.

Đàn Phục Hy tự nhiên không biết nói, nhưng Phục Hy có thể cảm nhận được tâm trạng vui mừng của nó.

Sau đó, Phục Hy nhìn về phía Triệu Công Minh, cung kính nói: "Sư phụ, đồ nhi đã thức tỉnh ký ức." Lúc này Triệu Công Minh có chút xấu hổ, bây giờ đồ đệ Phục Hy tu vi còn cao hơn y, lại là ca ca của Thánh nhân và Thiếu chủ, Triệu Công Minh làm sư phụ này nào có mặt mũi gọi Phục Hy là đồ đệ nữa!

Yêu nghiệt, Triệu Công Minh bây giờ cảm giác đồ đệ có thể dùng một tay nghiền nát mình!

Làm sư phụ thế này thật không có thể diện gì cả!

"Như vậy rất tốt." Triệu Công Minh lộ ra nụ cười.

"Một ngày làm thầy, cả đời làm thầy, sư phụ không cần để ý đến tu vi của ta." Bao nhiêu năm qua Triệu Công Minh đối với ông chăm sóc và bồi dưỡng vô cùng tận tâm, Phục Hy tự nhiên mang lòng cảm kích.

Tuy một phần nguyên nhân Triệu Công Minh làm vậy cũng là vì bản thân, nhưng tình nghĩa thầy trò đó là có thật.

"Chỉ cần ngươi còn bằng lòng nhận ta làm sư phụ, vậy ta sẽ vĩnh viễn là sư phụ của ngươi." Triệu Công Minh chậm rãi gật đầu, lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Cuối cùng, ánh mắt Phục Hy lại một lần nữa quét về phía đám đông, chậm rãi nói: "Ta đã là Nhân Hoàng, Nhân tộc tự nhiên sẽ đại

hưng, bản hoàng dùng Không Động Ấn trấn áp khí vận Nhân tộc, hôm nay sẽ truyền Không Động Ấn cho Thần Nông, từ nay về sau Nhân tộc phải tự cường không ngừng, trở thành nhân vật chính của trời đất.....” “Ngô hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.....” Đám đông phát ra tiếng gào thét khản cổ, mỗi người đều vô cùng kích động, thậm chí nước mắt lưng tròng. .....

Sau khi Phục Hy chứng đạo Nhân Hoàng và truyền vị cho Thần Nông, liền đi đến Hỏa Vân Động.

Nhân Hoàng phải trấn thủ Hỏa Vân Động, đây là chuyện không có cách nào khác.

Nói cho hay là trấn áp khí vận Nhân tộc, kỳ thực chính là sự đàn áp của các Thánh nhân đối với Nhân Hoàng.

Nếu không, với đại khí vận là nhân vật chính của trời đất của Nhân tộc sau này, thân là Nhân Hoàng không biết sẽ phát triển đến giai đoạn nào.

Các Thánh nhân vì để tiện bề chia cắt khí vận Nhân tộc hơn, tự nhiên phải dời Nhân Hoàng đi.

Đương nhiên, Nữ Oa không hy vọng Phục Hy đi Hỏa Vân Động.

Thông Thiên Giáo Chủ thì có thái độ không quan tâm, chủ yếu là xem thái độ của Nữ Oa.

Bốn vị Thánh nhân còn lại chắc chắn muốn Tam Hoàng Ngũ Đế đều phải trấn thủ Hỏa Vân Động.

Giống như Hồng Quân bắt Hậu Thổ trấn thủ Lục Đạo Luân Hồi, không được bước vào Hồng Hoang nửa bước, cũng gần như là một ý.

Nữ Oa tạm thời chưa có giải pháp tốt, Đế Phượng Thiên cũng không đưa ra kiến nghị nào về chuyện này, vì vậy Nữ Oa tạm thời không phát biểu ý kiến.

Ít nhất thì ca ca của nàng bây giờ còn sống, điểm này khiến Nữ Oa vô cùng vui mừng.

Sau Phục Hy, chính là Thần Nông.

Sư phụ của Thần Nông thuộc về Nữ Oa, Nữ Oa không cần suy nghĩ liền để Kim Ninh làm sư phụ của Thần Nông.

Kim Ninh cũng là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, giống như Triệu Công Minh, chỉ cần hoàn thành chuyện này, liền có thể chứng đắc Chuẩn Thánh.

Bây giờ Nữ Oa là người của Tiệt Giáo, vậy tọa kỵ của Nữ Oa tự nhiên cũng thuộc về Tiệt Giáo.

Như vậy, Tiệt Giáo sắp chào đón vị Chuẩn Thánh thứ bảy.

Trước đây các Thánh nhân trong lòng đều không chắc, lần này thấy Triệu Công Minh, liền biết xác thực có thể để đệ tử Đại La Kim Tiên trực tiếp chứng đạo Chuẩn Thánh, nên đã để tâm.

Trong đó vui nhất là Nguyên Thủy Thiên Tôn, bởi vì danh ngạch của ông ta nhiều nhất, chẳng phải là, Xiển Giáo sắp có thêm ba Chuẩn Thánh sao?

Thứ hai là Tây Phương Giáo, cũng có hai danh ngạch, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang suy nghĩ nên để vị đệ tử nào đi làm Ngũ Đế chi sư.

Sau khi Kim Ninh thu Thần Nông làm đồ đệ.

Thần Nông cảm kích ân tình của Kim Ninh, vốn định xây dựng thần tượng của Kim Ninh ở khắp nơi trong Nhân tộc, để sư tôn Kim Ninh hưởng thụ khí vận Nhân tộc.

Kim Ninh trực tiếp từ chối, yêu cầu đổi thành thánh tượng của Nữ Oa.

Đùa à, ta có thể tranh khí vận Nhân tộc với chủ nhân sao?

Không hiểu chuyện như vậy, làm sao theo hầu Thánh nhân được?

Cho dù Nữ Oa không nói, Kim Ninh cũng biết phải làm gì.

Nữ Oa vốn là Thánh mẫu của Nhân tộc, vẫn luôn hưởng thụ khí vận Nhân tộc, nhưng do khí vận Nhân tộc bị các Thánh nhân khác chia cắt, thuận tiện còn bị Vu tộc chia cắt một phần, cho nên khí vận Nhân tộc mà Nữ Oa hưởng thụ được có hạn.

Trong Nhân tộc, ngoài tín ngưỡng Nữ Oa và Lão Tử, các Thánh nhân khác đều đã sớm bố cục, cũng hưởng thụ một phần khí vận Nhân tộc.

Còn có Vu tộc Hình Thiên, không hiểu sao lại trở thành chúa cứu thế của Nhân tộc, cũng chia cắt khí vận Nhân tộc.

Trước đây Nhân tộc chưa quật khởi, Hình Thiên có thể không cảm nhận được, nhưng theo sự quật khởi của Nhân tộc, Hình Thiên sẽ dần dần cảm giác khí vận gia thân, tu hành sau này sẽ nhanh hơn Xi Vưu rất nhiều.

Theo việc các thánh miếu của Nữ Oa không ngừng được xây dựng, Nữ Oa cũng có thể cảm nhận được khí vận Nhân tộc trên người mình đang tăng lên.

Đây chính là tầm quan trọng của danh ngạch, nó không chỉ đơn thuần là để một đệ tử chứng đắc Chuẩn Thánh, mà chủ yếu là để nâng cao cho bản thân Thánh nhân.

Điều quan trọng nhất đối với Thiên Đạo Thánh nhân chính là khí vận.

Ai có khí vận nhiều hơn, sau này liền có thể áp đảo các Thánh nhân khác.

Đương nhiên, Hồng Quân là ngoại lệ, lão quái vật đang hợp đạo đó, đã kéo xa khoảng cách đẳng cấp với các Thánh nhân bình thường.

Cuộc tranh giành giữa các Thánh nhân, nói trắng ra là cuộc tranh giành khí vận, vì vậy họ mới luôn tính toán.

Trước đây Phục Hy cũng vậy, định xây dựng thánh tượng của Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh trực tiếp từ chối, yêu cầu xây dựng thánh tượng của Thông Thiên Thánh nhân, đây là do Thánh tử đích thân giao phó.

Đế Phượng Thiên không cần khí vận, hắn đi con đường của Đại đạo.

Chương 178

Vì vậy chuyện tốt như vậy chắc chắn phải nhường cho lão đa nhà mình.

Thông Thiên Giáo Chủ cảm nhận được ngoài khí vận của Tiệt Giáo, bản thân lại có thêm khí vận của Nhân tộc, cũng vô cùng vui mừng, điều này đối với việc tu hành của Thông Thiên có sự giúp đỡ rất lớn.

Phục Hy là Nhân Hoàng đời đầu, khí vận Nhân tộc đó không hề nhỏ.

Thần Nông phát triển vô cùng ổn định.

Một chút tình huống lộn xộn cũng không xảy ra.

Thần Nông là một Nhân Hoàng vô cùng yêu dân, một lòng phục vụ Nhân tộc, vì sự phát triển của Nhân tộc mà hao hết tâm sức.

Vì vậy, tiếng tăm của Thần Nông trong Nhân tộc cũng cực tốt.

Hầu như danh tiếng ngang ngửa với Phục Hy.

Hai vị đều là Nhân Hoàng trị thế, qua nỗ lực của hai đời Nhân Hoàng, đã triệt để giải quyết vấn đề thiếu hụt lương thực của Nhân tộc, giải quyết một loạt tai họa ngầm của Nhân tộc.

Vì vậy, Nhân tộc cuối cùng đã chào đón thời kỳ bùng nổ, từ con số chưa đến mười tỷ trước đó, trực tiếp tăng vọt lên trăm tỷ.

Vị Nhân Hoàng tiếp theo, Hiên Viên, đi con đường sát phạt, vì vậy cũng là một vị Nhân Hoàng có tiếng.

Nhưng không nên cho rằng đi con đường sát phạt thì giỏi hơn, trị vì thiên hạ vĩnh viễn khó hơn đánh chiếm giang sơn, huống chi sau khi

trải qua sự cai trị của Phục Hy và Thần Nông, Nhân tộc đã lớn mạnh quật khởi, Hiên Viên chẳng phải là ngồi hưởng lợi ngư ông sao.

Nếu không phải Phục Hy và Thần Nông đã cai trị Nhân tộc tốt như vậy, Hiên Viên lấy gì để đánh Cửu Lê tộc?

Đương nhiên, Hiên Viên có thể trở thành Nhân Hoàng, bản thân chắc chắn cũng không phải người tầm thường, điểm này là khẳng định.

Con đường chứng đạo Nhân Hoàng của Thần Nông vô cùng bình ổn, Thần Nông có đại trí tuệ, làm việc ổn thỏa cẩn thận, không có bất kỳ trắc trở nào liền chứng đắc vị trí Nhân Hoàng, Kim Ninh quả thực nhặt được một món hời lớn.

Thật ra, Thần Nông căn bản không cần y phải lo lắng.

Cho nên, Thần Nông đã tìm Hiên Viên, đem vị trí Nhân Hoàng và Không Động Ấn truyền cho Hiên Viên.

Sau đó, Thần Nông liền bình ổn chứng đạo Nhân Hoàng, đến Hỏa Vân Động bầu bạn với Phục Hy.

Ngay từ khi Hiên Viên xuất thế, Lão Tử đã phái Huyền Đô đi tìm Hiên Viên, thu Hiên Viên làm đồ đệ.

Lão Tử gấp lắm rồi!

Chỉ có một danh ngạch, lại sợ các Thánh nhân khác giở trò, vì vậy sau khi tính ra vị Nhân Hoàng thứ ba là Hiên Viên, ngay khi Hiên Viên vừa ra đời, Huyền Đô liền đi ngay.

Trước khi đi, Lão Tử đã dặn dò Huyền Đô một phen.

“Nhân Hoàng Hiên Viên đó đi con đường sát phạt, công đức có thể nhận được có khả năng vượt qua các Nhân Hoàng khác, hãy dạy dỗ cho tốt, lần này chắc chắn có thể đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn,

thậm chí vi sư hy vọng con có thể trở thành Chuẩn Thánh đỉnh phong đầu tiên của Hồng Hoang, chuẩn bị cho việc chứng đạo Thánh nhân sau này.” Lão Tử ngữ trọng tâm trường dặn dò.

Đối với đệ tử duy nhất của mình, Lão Tử có thể nói là vô cùng quan tâm.

“Cẩn tuân pháp chỉ của sư tôn.” Huyền Đô lĩnh mệnh ra đi, đến nơi tụ tập của Nhân tộc trên Thần Châu đại địa, thu nhận Hiên Viên làm đệ tử.

Lão Tử thì đích thân đi một chuyến đến Lục Đạo Luân Hồi, mưu tính cho tương lai.

Dù sao Lão Tử Thánh nhân tuy tạm thời không biết chuyện Đồ Vu Kiếm, nhưng chắc chắn có thể tính ra Cửu Lê tộc đó nguyên bản cần có Đại Vu lãnh đạo.

Mà bây giờ chỉ còn lại hai vị Đại Vu, một là Hình Thiên, một là Xi Vưu.

Tuy Lão Tử không muốn đi Lục Đạo Luân Hồi, nhưng vì để đệ tử duy nhất của mình nhận được đủ khí vận.

Cũng chỉ có thể cứng rắn đi một chuyến. .....

Lão Tử Thánh nhân, đạt đến đẳng cấp đó đi đâu cũng nhanh.

Lão Tử nhanh chóng từ Bát Cảnh Cung đến Lục Đạo Luân Hồi.

Lão Tử Thánh nhân không xông vào, bởi vì lần này có việc cầu người, lần trước Tiếp Dẫn xông vào Lục Đạo Luân Hồi kết quả ra sao mọi người đều đã thấy.

Lão Tử Thánh nhân tuy không sợ Hậu Thổ Thánh nhân, nhưng hiện tại có việc cầu người, tự nhiên không hy vọng gây chuyện căng thẳng.

Bản thân Lão Tử Thánh nhân cũng không phải loại tính cách bá đạo, người bá đạo hơn là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ.

Lão Tử ở cửa Lục Đạo Luân Hồi gặp được Đại Vu Hình Thiên.

Hình Thiên chẳng có việc gì làm, Hậu Thổ liền cho hắn ra làm chân gác cổng!

Để hắn khỏi phải suốt ngày đánh nhau với Xi Vưu.

Có sự trợ giúp của cực phẩm Đại La đan của Đế Phượng Thiên, hiện tại Hình Thiên và Xi Vưu đều đã là cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Hình Thiên cứ cảm thấy gần đây tu hành có hiệu quả gấp đôi.

Chẳng lẽ sau khi lên Chuẩn Thánh rồi thì thực sự khó tiến thêm một tấc sao?

Sao ta đây lại cảm thấy dễ dàng hơn?

Lẽ nào ta, Hình Thiên, thực ra là thiên phú dị bẩm, chỉ là vẫn luôn không được phát hiện?

Nghĩ vậy, Hình Thiên không khỏi lộ ra nụ cười ngây ngô, ta đây thực ra là một thiên tài a!

Sao không có ai phát hiện ra nhỉ?

Tên ngốc Hình Thiên này phản ứng quá chậm, hoàn toàn không nhận ra mình được hưởng khí vận của Nhân tộc, dưới sự gia trì của khí vận mới tu hành có hiệu quả gấp đôi.

Nếu không có ai nói cho hắn chân tướng, e rằng tên ngốc này phải mất mấy nguyên hội mới phản ứng lại được!

Xi Vưu tự nhiên nhận ra Lão Tử Thánh nhân, có chút kỳ quái sao Lão Tử Thánh nhân lại đến Lục Đạo Luân Hồi.

Hắn cũng không hành lễ với Thánh nhân, chỉ im lặng nhìn.

"Phiền ngươi thông báo một tiếng, bần đạo cầu kiến Hậu Thổ Thánh nhân." Lão Tử nói với Hình Thiên một cách bình thản, trong lời nói không có chút cảm xúc.

"Đợi đó!" Hình Thiên buông lại hai chữ, rồi chậm rãi xoay người, thái độ một chút cũng không cung kính.

Hoàn toàn không có giác ngộ rằng mình đang nói chuyện với một Thánh nhân.

Lão Tử cũng không tức giận, Vu tộc chính là cái đức hạnh đó.

Hình Thiên tự nhiên không sợ Lão Tử, ở Lục Đạo Luân Hồi, rồng thì phải cuộn lại cho bản Đại Vu, hổ thì phải nằm xuống cho bản Đại Vu, Thánh nhân cũng phải đợi cho bản Đại Vu!

Huống chi lần trước Vu tộc và Xiển Giáo đại chiến, Hình Thiên biết Lão Tử đứng về phía Xiển Giáo, vì vậy không cho ông ta sắc mặt tốt.

Chẳng qua là nể mặt đối phương là Thánh nhân, mới đi thông báo một tiếng.

Hình Thiên lững thững đi về phía Minh Đình.

Con đường khá dài, Lục Đạo Luân Hồi cũng khá lớn.

Vì vậy Hình Thiên đi mất một trăm năm.

Nếu Lão Tử biết được chuyện này, e rằng sẽ tức hộc máu.

Ta bảo ngươi đi thông báo một tiếng, ngươi đi bộ à?

Đến Minh Đình, Hình Thiên cung kính nói: "Bái kiến Hậu Thổ Thánh nhân, Lão Tử Thánh nhân kia cầu kiến." Hậu Thổ không có một chút dao động cảm xúc, không cần suy nghĩ liền nói: "Không gặp!" Hình Thiên một chút cũng không kinh ngạc, cảm thấy ba chữ của Hậu

Thổ Thánh nhân rất hợp khẩu vị mình.

Chương 179

Hình Thiên xoay người chuẩn bị lại đi đến cửa Lục Đạo Luân Hồi.

"Đứng lại." Hậu Thổ gọi Hình Thiên lại.

"Thánh nhân có gì phân phó?" Hình Thiên hỏi Hậu Thổ.

"Ngươi đi tìm Xi Vưu chơi một ngàn năm trước rồi hãy bảo hắn cút!" Giọng Hậu Thổ vẫn lạnh lùng như cũ.

"Tốt quá, đa tạ Thánh nhân!" Hình Thiên vui mừng khôn xiết, Lão Tử Thánh nhân đúng là phúc tinh!

Lại có thể không cần gác cổng, đi đánh tên nhóc Xi Vưu kia rồi.

Tuy hai vị Đại Vu cùng là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng Hình Thiên mạnh hơn một chút, không thể nào cùng cảnh giới mà thực lực hoàn toàn giống nhau.

Điều này cũng là nhờ khí vận của Nhân tộc, khiến Hình Thiên ở Chuẩn Thánh sơ kỳ đi xa hơn.

Vì vậy, hiện tại Xi Vưu có chút đánh không lại Hình Thiên, khiến Xi Vưu rất uất ức.

"Thánh nhân, ta có thể hỏi một chuyện không?" Hình Thiên ngây ngô làm động tác gãi đầu quen thuộc.

Hậu Thổ bình thản nói: "Nói." Hình Thiên nghiêm túc hỏi: "Không biết vì sao, ta gần đây cảm thấy tốc độ tu vi tăng nhanh hơn, càng ngày càng nhanh, là nguyên nhân gì vậy, có phải vì ta thực ra là một thiên tài không?" Cho dù là một Thánh nhân lạnh lùng như Hậu Thổ, lúc này cũng không nhịn được mà đảo mắt một cái.

Ngươi là thiên tài?

Ngươi có thể đi tiểu soi lại mình được không?

Lời như vậy mà cũng dám nói ra?

Hậu Thổ trong lúc cạn lời đã suy diễn nguyên nhân.

Sau đó, Hậu Thổ hơi sững sờ, tên ngốc này vận khí cũng tốt thật, lại được hưởng khí vận của Nhân tộc?

Đúng là ngốc vu có phúc ngốc!

Hậu Thổ thản nhiên trả lời: "Ngươi phải cảm ơn Thiếu chủ của Tiệt Giáo, trước đây hắn đã can thiệp vào chuyện Đồ Vu Kiếm, khiến Tổ Vu biết được tin tức này, lại vì trận chiến Vu Yêu sơ chiến vừa mới đánh xong, Tổ Vu không đích thân ra tay, liền phái ngươi đi, cho nên ngươi trở thành chúa cứu thế của Nhân tộc, cứu Nhân tộc khỏi tay Yêu tộc, vì vậy trở thành tín ngưỡng của một bộ phận Nhân tộc, cũng là, được hưởng một phần khí vận của Nhân tộc." Hậu Thổ hiếm khi nói một đoạn dài như vậy, giải thích vô cùng chi tiết.

Không có cách nào, không nói nhiều như vậy, chủ yếu là không nói nhiều như vậy, Hình Thiên nghe không hiểu!

Nếu giải thích chuyện này cho Đế Phượng Thiên.

Hậu Thổ chỉ cần nói ba chữ "Đồ Vu Kiếm", Đế Phượng Thiên liền có thể tự mình lĩnh hội.

Nếu để Hình Thiên tự mình lĩnh hội.

Ừm, vậy đợi mười nguyên hội sau đi!

Đừng làm khó hắn nữa!

Hình Thiên lại gãi đầu, hỏi: "Nguyên lai là vậy!

Vậy khí vận Nhân tộc sao lại lợi hại như vậy?

Ta cứu Nhân tộc là chuyện của mấy nguyên hội trước rồi, bây giờ ta mới cảm giác khí vận gia thân?" Hậu Thổ lại giải thích: "Bởi vì trước đây Nhân tộc chưa quật khởi, số người ít ỏi, cho dù có tín ngưỡng cũng không có bao nhiêu khí vận, nhưng, bây giờ Yêu tộc và Vu tộc ta đã sa sút, đến thời đại của Nhân tộc rồi, cho nên ngươi mới cảm nhận được phần khí vận đó." Hậu Thổ cảm thấy nói chuyện với Hình Thiên thật mệt, mỗi lần đều phải nói dài như vậy.

Hình Thiên bái lạy nói: "Đa tạ Thánh nhân giải đáp thắc mắc, ta đi đây." Sau đó, Hình Thiên liền đi.

May mà Hình Thiên chỉ hỏi hai câu.

Nếu hỏi thêm vài câu nữa, e rằng Hậu Thổ sẽ nổi điên.

Hình Thiên đi rồi, đi tìm Xi Vưu đánh nhau.

Vốn Hậu Thổ bảo Hình Thiên và Xi Vưu "chơi" một ngàn năm.

Kết quả Hình Thiên chơi quá vui, không cẩn thận "chơi" mất hai ngàn năm.

Không có cách nào, hiện tại hắn mạnh hơn Xi Vưu, cảm giác đè Xi Vưu ra đánh thực sự quá tuyệt vời.

Sau đó, Hình Thiên lại mất thêm một trăm năm đi bộ đến cửa Lục Đạo Luân Hồi.

Tính tới tính lui, một câu "thông báo một tiếng" trực tiếp mất hai ngàn hai trăm năm.

Để một vị Thánh nhân đứng ở cửa hai ngàn hai trăm năm, cũng may là Lão Tử giữ được bình tĩnh, nếu đổi lại là Nguyên Thủy Thiên Tôn, sớm đã lôi Phiên Thiên Ấn ra rồi.

Thấy Lão Tử Thánh nhân, Hình Thiên cười hắc hắc nói: "Thánh nhân nhà ta... không gặp..." Một lát sau, Hình Thiên phát hiện mình nói

không đúng, nghiêm túc sửa lại: “Ta vừa rồi nói sai, Thánh nhân nhà ta nói... bảo ngươi cút...” Một lát sau, Hình Thiên phát hiện mình nói không đúng, nghiêm túc sửa lại: “Ta vừa rồi nói sai, Thánh nhân nhà ta nói... bảo ngươi cút!” Lão Tử: “.....” Hậu Thổ không trực tiếp ra tay, mà bảo Lão Tử Thánh nhân cút, bởi vì Lão Tử Thánh nhân có Thái Cực Đồ, Hậu Thổ dù thế nào cũng không thể làm tổn thương Lão Tử, vì vậy không muốn lãng phí thời gian.

Thật ra, cho dù Lão Tử Thánh nhân tu Thái Thượng Vô Tình đại đạo, lúc này cũng sắp không chịu nổi nữa rồi.

Bảo bản thánh đợi hơn hai ngàn năm?

Chỉ để nhận được ba chữ?

Đây là đang bắt nạt Thánh nhân sao?

Cả Hồng Hoang, dám bảo Lão Tử Thánh nhân cút, ngoài Hồng Quân ra, e rằng chỉ có Đế Phượng Thiên và Hậu Thổ.

Lão Tử hít sâu một hơi, vẻ mặt vẫn điềm tĩnh.

Hiện tại Hiên Viên đã lớn, sắp sửa bắt đầu luyện binh, sau đó công đánh Cửu Lê tộc.

Nhưng Cửu Lê tộc đó ngay cả một thống soái đàng hoàng cũng không có, cho dù Hiên Viên có tiêu diệt toàn bộ Cửu Lê tộc, thì cũng không có bao nhiêu công đức?

Giống như, tốn chín trâu hai hổ mới giết được một con voi, so với việc trực tiếp giẫm chết một con kiến, công đức nhận được có thể ngang nhau sao?

Ý chí Thiên Đạo không mù, công đức cũng sẽ không cho lung tung, đáng giá bao nhiêu công đức, thì sẽ cho bấy nhiêu công đức.

Công đức này Hiên Viên và Huyền Đô chia đều, vì vậy nếu thiếu,

hiệu quả sẽ rất nhỏ.

Lão Tử kiên nhẫn nói: "Giúp bần đạo thông báo lại một lần nữa, nói với Hậu Thổ Thánh nhân, ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng." Hình Thiên đen mặt nói: "Không gặp là không gặp, thông báo một ngàn lần cũng là kết quả như vậy, không phục thì xông vào thử xem!" Hình Thiên tuy ngốc, nhưng đối với kẻ địch thì không có tính tốt, cho dù đó là Thánh nhân.

Năm đó một Vu tướng nhỏ bé không tên tuổi còn có thể kiên trì không quỳ trước thánh uy của Chuẩn Đề, có thể thấy, Vu tộc hoàn toàn không coi cái gọi là Thánh nhân ra gì.

Lão Tử Thánh nhân nhịn xuống cơn xúc động muốn đè Đại Vu Hình Thiên xuống đất ma sát một trận.

Hít sâu một hơi, trực tiếp rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi.

Uổng phí hơn hai ngàn năm, bị một Đại Vu quát mắng, cho dù là Lão Tử tâm tình cũng không tốt được.

Lão Tử quyết định đi tìm Đế Phượng Thiên.

Tuy không muốn làm vậy, nhưng ngoài tìm Đế Phượng Thiên, không có cách nào khác.

Cách còn lại là liên hợp với Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cùng nhau xông vào Lục Đạo Luân Hồi.

Nhưng làm vậy có ích gì?

Cho dù Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ba vị Thánh nhân đều đồng ý tương trợ.

Cũng trực tiếp vào Lục Đạo Luân Hồi đánh thắng Hậu Thổ, rồi sao nữa?

Chương 180

Không có sau đó nữa!

Tính cách của Vu tộc các Thánh nhân đều rõ, cho dù chết, cũng sẽ không thỏa hiệp.

Cho nên, cho dù giết sạch Vu tộc trong Lục Đạo Luân Hồi, Lão Tử Thánh nhân cũng không thể đạt được mục đích, không có Đại Vu nào sẽ đi lãnh đạo Cửu Lê tộc.

Dưới tình thế bất đắc dĩ, Lão Tử chỉ có thể đi tìm Đế Phượng Thiên.

Thật ra, nếu Lão Tử có bất kỳ giải pháp nào khác, đều sẽ không đi tìm Đế Phượng Thiên.

Bởi vì ông cảm thấy Đế Phượng Thiên là người khó giao tiếp.

Quan trọng nhất, lần trước đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã đắc tội với Đế Phượng Thiên, lần này e rằng Đế Phượng Thiên chưa chắc đã giúp.

Một Thánh nhân đường đường, lại phải đến nước cầu xin người khác, Lão Tử lập tức cảm thấy vô cùng uất ức!

Cái Hồng Hoang này, từ lúc nào lại không thân thiện với Thánh nhân như vậy!?

Cứ cảm thấy từ khi Đế Phượng Thiên xuất hiện, đã làm cho cả Hồng Hoang rối tung cả lên.

Từng việc mà Đế Phượng Thiên làm đều vô cùng kinh người, thậm chí ngay cả lão sư cũng bị quát mắng, đại náo Tây Phương Giáo và Xiển Giáo, nhưng hiện tại vẫn sống tốt.

Lão Tử Thánh nhân mang theo tâm trạng phức tạp, chuẩn bị đi đến đảo tiên Bồng Lai để tìm Đế Phượng Thiên. ..... -------- Lão Tử Thánh nhân đến, Đế Phượng Thiên tự nhiên phải cho vào, không thể giống như Hậu Thổ trực tiếp bảo cút.

Bên trong Tiêu Dao Cung.

Đế Phượng Thiên nhìn Lão Tử, nằm trên chiếc ghế Tiêu Dao cũng không hành lễ.

Ngao Sương ngoan ngoãn ném một quả linh quả vào miệng Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên chậm rãi nhai linh quả, vẻ mặt thỏa mãn, thuận miệng hỏi: "Đại bá, có rảnh không?" Miệng thì gọi "Đại bá", nhưng trong giọng điệu đó không nghe ra một chút ý tôn kính nào.

Lão Tử Thánh nhân trước đó tự nhiên đã chuẩn bị tâm lý, sẽ không so đo với Đế Phượng Thiên.

"Điệt nhi, hôm nay bần đạo có việc muốn nhờ." Lão Tử Thánh nhân giọng điệu bình thản, cũng không để ý thái độ của Đế Phượng Thiên.

"Ai nha!

Đại bá có chuyện tìm con, truyền âm là được rồi mà?

Sao lại phiền Đại bá đường xá xa xôi đến đảo tiên Bồng Lai làm gì?" Đế Phượng Thiên nhận lấy ly rượu nhân sâm quả từ miệng Ngao Sương, một bộ dáng hưởng thụ.

Lời nói tuy nghe rất hay, nhưng hắn hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui trêu ghẹo tiểu thị nữ không thể tự thoát ra được.

Lão Tử: "....." Ngươi có thể tôn trọng một vị Thánh nhân đang đứng trước mặt không.

Có thể có một chút đạo đãi khách không?

“Ta muốn nhờ Hậu Thổ Thánh nhân giúp một việc, phái một Đại Vu đi thống lĩnh Cửu Lê tộc chiến đấu với Hiên Viên, nhưng Hậu Thổ Thánh nhân không gặp bần đạo, hy vọng điệt nhi có thể giúp một tay.” Lão Tử Thánh nhân trực tiếp nói rõ chủ đề, để khỏi phải bị Đế Phượng Thiên nói đông nói tây, Lão Tử đang vội.

Ông không có thời gian để nói nhảm với Đế Phượng Thiên.

“Hậu Thổ Thánh nhân sao?

Đại bá tìm nhầm người rồi thì phải?

Con và Hậu Thổ Thánh nhân không thân quen gì cả!” Đế Phượng Thiên nhận lấy miếng đùi rồng nướng do Ngao Sương đút tới, cảm thấy có chút ngon miệng.

Lão Tử: “.....” Bây giờ cả Hồng Hoang ai mà không biết ngươi và Vu tộc quan hệ tốt?

Ngươi nói không quen Hậu Thổ ai mà tin?

“Điệt nhi, lần này thực sự cần ngươi giúp đỡ.” Lão Tử Thánh nhân cảm thấy có chút không thể giao tiếp với Đế Phượng Thiên.

Chỉ có thể tiếp tục nhấn mạnh chủ đề.

Lão Tử Thánh nhân sợ nhất là loại vô lại như Đế Phượng Thiên.

“Được rồi được rồi, vậy Đại bá có thể trả giá gì đây?

Kỳ thực con và Hậu Thổ Thánh nhân đó cũng có chút giao tình.” Đế Phượng Thiên đột nhiên đổi giọng, trực tiếp nhìn về phía Lão Tử.

Lão Tử đã sớm đoán được sự việc sẽ phát triển thành như vậy, hỏi: “Không biết điệt nhi cần bần đạo trả giá gì?” Khóe miệng Đế Phượng Thiên hơi nhếch lên một nụ cười gian xảo: “Con có hai yêu cầu nho nhỏ.” Lão Tử bình tĩnh nói: “Xin mời nói.” Đế Phượng Thiên

mở miệng nói: "Thứ nhất, ngài phải ở đảo tiên Bồng Lai giúp con luyện đan một ngàn năm.

Thứ hai, con muốn ngài nợ con một nhân quả, sau này phải trả lại cho con." Lão Tử hơi nhíu mày, nói: "Chuyện thứ nhất ta có thể đồng ý, chuyện thứ hai xin thứ cho bần đạo không thể đồng ý." Đế Phượng Thiên chậm rãi nói: "Đại bá yên tâm, sau này con sẽ không đưa ra yêu cầu quá đáng đâu.

Nhân quả này, chắc chắn sẽ nằm trong phạm vi ngài có thể chấp nhận, nếu ngài không đồng ý, vậy xin mời ngài từ đâu thì về đó, không tiễn!" Thái độ của Đế Phượng Thiên vô cùng cứng rắn.

Rõ ràng là muốn nhân sự kiện lần này, hung hăng gõ một vố vào Thánh nhân.

Lão Tử cảm thấy sắp bị Vu tộc và Đế Phượng Thiên làm cho tâm thái nổ tung rồi.

Lão Tử sẽ lựa chọn như thế nào đây.....

Lão Tử cảm thấy sắp bị Vu tộc và Đế Phượng Thiên làm cho tâm thái nổ tung rồi.

Ông nghiêm túc suy nghĩ.

Nếu lần này không thông qua quan hệ của Đế Phượng Thiên, ngay cả mặt Hậu Thổ cũng không gặp được.

Chuyện của Hiên Viên sẽ bị kẹt ở đây.

Vì đệ tử duy nhất của mình, Lão Tử cứng rắn hỏi: "Điệt nhi quyết định sẽ không dùng nhân quả này để làm khó bần đạo chứ?" Đế Phượng Thiên đưa ra lời bảo đảm: "Đại bá yên tâm, con, Đế Phượng Thiên, là loại người hay lừa gạt sao?" Lão Tử trong lòng thầm mắng: Phải!

Sau đó, Đế Phượng Thiên bổ sung: “Con chắc chắn sẽ không dùng nhân quả này để tổn hại lợi ích của Nhân Giáo, yên tâm đi!” Lão Tử thẳng thắn nói: “Vậy được, bần đạo đồng ý, xin điệt nhi lập tức đến Lục Đạo Luân Hồi bảo Hậu Thổ phái một vị Đại Vu thống lĩnh Cửu Lê tộc.” Đế Phượng Thiên xua tay nói: “Không vội không vội, trước tiên đưa Đại bá đi xem nơi luyện đan đã.” Nói rồi, Đế Phượng Thiên liền dẫn Lão Tử Thánh nhân đến phòng luyện đan của đảo tiên Bồng Lai.

Sau đó, Lão Tử ngây người.

Phòng luyện đan lớn như vậy, chất đống vô số linh căn và dược liệu.

Dù có một ngàn năm không ăn không uống chỉ luyện đan cũng không luyện hết được!

Tại sao Tiệt Giáo lại có nhiều linh căn và dược liệu như vậy?

Mấy năm nay thực lực của Tiệt Giáo ngày càng lớn mạnh, danh tiếng cũng ngày càng vang xa.

Các chủng tộc gần Đông Hải tùy ý cũng sẽ đến nịnh bợ, lại thêm Long tộc động một chút là tặng một ít, Đế Phượng Thiên ra ngoài cũng vơ vét một ít, lại còn lần đại hôn đó cũng thu được rất nhiều thứ.

Vì vậy, đã tích lũy được số lượng linh căn và dược liệu khiến cả Lão Tử Thánh nhân cũng phải đau đầu.

Những linh căn và dược liệu này đều rất quý giá, để người có kỹ thuật luyện đan bình thường luyện chế quả thực rất lãng phí.

Thuật luyện đan của Lão Tử nếu không phải là đệ nhất Hồng Hoang thì cũng gần như vậy, vì vậy công việc này giao cho ông làm là vô cùng thích hợp.

Sức lao động miễn phí tự dâng đến cửa a!

Một sức lao động Thánh nhân!

"...Tất cả những thứ này đều phải luyện chế thành đan dược sao?" Lão Tử Thánh nhân há hốc mồm, hiếm khi lộ ra vẻ mặt không điềm tĩnh.

"Đúng vậy!

Chương 181

Đại bá không phải muốn nuốt lời đó chứ?

Thánh nhân nhất ngôn, tứ mã nan truy a!" Đế Phượng Thiên hơi lộ ra vẻ mặt gian kế đã thành.

Lão Tử nhanh chóng thu lại tâm thần, nói: "Bần đạo để lại thiện thi ở đây luyện đan cho điệt nhi một ngàn năm được không?" Nhiều đan dược như vậy, luyện đến nôn ra máu mất, Lão Tử chắc chắn không muốn làm.

Đế Phượng Thiên gật đầu nói: "Như vậy rất tốt." Thiện thi cũng được, Đế Phượng Thiên có thể chấp nhận.

Thiện thi của Lão Tử chính là Thái Thượng Lão Quân sau này có thuật luyện đan quán tuyệt thiên địa, Đế Phượng Thiên tự nhiên đồng ý.

Đan dược mà Thái Thượng Lão Quân luyện ra, nhiều nhất chỉ kém Lão Tử một chút, cũng là trình độ rất cao.

Sau khi những đan dược này đều được luyện chế thành hình, thực lực tổng thể của đệ tử Tiệt Giáo lại có thể tăng lên một bậc, những đan dược quý giá này đều có ích cho việc tu hành.

Sau đó, từ trong tam hoa trên đỉnh đầu Lão Tử, một nguyên thần chậm rãi bay ra, một lão giả tiên phong đạo cốt mặc linh bào trắng tinh từ từ xuất hiện.

Đó chính là thiện thi của Lão Tử Thánh nhân, Thái Thượng Lão Quân, cũng có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ.

Sau khi Lão Tử Thánh nhân và Thái Thượng Lão Quân trao đổi một chút, Thái Thượng Lão Quân ở lại đảo tiên Bồng Lai luyện đan.

Lão Tử mặt đen như đít nồi bay về Bát Cảnh Cung.

Đế Phượng Thiên thì đi đến Lục Đạo Luân Hồi.

Thái Thượng Lão Quân nhìn vô số linh căn và dược liệu dày đặc mà có chút tê dại da đầu.

Nhưng thân là một trong tam thi của Lão Tử Thánh nhân, tự nhiên phải làm việc cho Lão Tử Thánh nhân, chỉ có thể ngoan ngoãn luyện đan. ..... -------- Lục Đạo Luân Hồi, lối vào Minh Đình.

Đế Phượng Thiên trước tiên gặp được Hình Thiên đã lâu không gặp.

"Thánh tử đến rồi?

Hắc hắc, hắc hắc hắc....." Tên ngốc Hình Thiên cười ngây ngô không ngớt với Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên cười hỏi: "Gần đây không phải tốc độ tu hành tăng vọt sao?" Hình Thiên cười ngây ngô nói: "A!

Thánh nhân đã nói với ta rồi, cũng phải đa tạ Thánh tử, ta mới được hưởng khí vận của Nhân tộc." Hình Thiên cảm thấy mình nợ Đế Phượng Thiên, nhưng do vấn đề tính cách nên không biết mở lời bày tỏ lòng biết ơn.

Tóm lại nếu Đế Phượng Thiên có nhu cầu, Hình Thiên chắc chắn sẽ là người đầu tiên xông lên.

Cộng thêm cực phẩm Đại La đan, Hình Thiên cảm thấy mình đã nợ Thánh tử quá nhiều.

Nhưng hắn hoàn toàn không biết cái gì gọi là nhân quả.

"Cố gắng tu luyện." Đế Phượng Thiên vỗ vai Hình Thiên, nói vậy rồi thôi.

Nói xong liền bay về phía Minh Đình.

Hình Thiên tự nhiên không ngăn cản Đế Phượng Thiên.

Nếu bây giờ cả Hồng Hoang ngoài Tổ Vu ra, ai có thể tự do ra vào Lục Đạo Luân Hồi, thì đó chính là Đế Phượng Thiên, căn bản không cần bẩm báo.

Nhanh chóng, Đế Phượng Thiên gặp được Hậu Thổ Thánh nhân đang bế quan.

Đế Phượng Thiên thẳng thắn nói: "Ta và lão đầu tử đó đã đạt được giao dịch, phái một Đại Vu đi thống lĩnh Cửu Lê tộc đi!" Hậu Thổ thản nhiên nói: "Được, Hình Thiên đang hưởng khí vận của Nhân tộc, không thích hợp, vậy để Xi Vưu đi đi!" Đế Phượng Thiên ném bầu rượu qua, trả lời: "Vậy Xi Vưu chắc mừng phát điên rồi." Hậu Thổ dường như thích rượu Hoàng Trung Lý hơn, vì vậy Đế Phượng Thiên đưa cho Hậu Thổ rượu Hoàng Trung Lý, còn hắn thì uống rượu nhân sâm quả.

Hậu Thổ dần dần thích Đế Phượng Thiên rồi, mỗi lần đến đều mang theo rượu nàng thích uống.

Hai người uống một lúc, về cái ôm ái muội lần trước đều không nhắc đến, như thể chưa từng xảy ra.

Đế Phượng Thiên cũng không đi tìm Tam Tiêu, trực tiếp quay về đảo tiên Bồng Lai.

Một lát sau, Hậu Thổ gọi Xi Vưu đến.

Hậu Thổ trực tiếp nói: "Ra ngoài thống soái Cửu Lê tộc, cùng Nhân Hoàng Hiên Viên đó đấu một trận ra trò, nhớ kỹ, không được đánh chết Hiên Viên." Xi Vưu mừng rỡ, khoảng thời gian này vẫn luôn bị Hình Thiên đánh, sớm đã phiền rồi.

Về phần các Vu tướng khác, tất cả đều bị Xi Vưu đánh ba ngàn lần, cũng sớm đã chán rồi.

Cuối cùng có thể ra khỏi Lục Đạo Luân Hồi chơi đùa một phen rồi.

Hiện tại lượng kiếp Vu Yêu đã qua, cũng không có Thánh nhân nào lại ra tay với Vu tộc nữa, vì vậy Đại Vu ra ngoài Hồng Hoang cũng an toàn.

Dù sao Vu tộc cũng có một Thánh nhân, đắc tội chết Hậu Thổ đối với các Thánh nhân khác không có lợi gì.

Về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã đắc tội chết Hậu Thổ rồi.

"Ta ra ngoài, Thánh nhân yên tâm, ta bảo đảm sẽ đánh gãy tay chân của Hiên Viên đó, nhưng sẽ không tổn hại tính mạng." Xi Vưu ôm ngực đưa ra lời bảo đảm, tỏ vẻ hoàn toàn không có vấn đề.

Hậu Thổ: "....." Bản thánh có thể yên tâm mới có quỷ!

Thấy Thánh nhân không có phân phó gì khác, Xi Vưu vui vẻ trực tiếp rời đi, chuẩn bị đi đến Cửu Lê tộc một chuyến.

Ở cửa gặp Hình Thiên liền đắc ý khoe khoang một phen.

Sau đó, Xi Vưu lại bị Hình Thiên đánh một trận.

Xi Vưu đại nộ!

Lập tức quyết định đi tìm tên Nhân Hoàng Hiên Viên đó đánh một trận để xả giận!

Ta đánh không lại ngươi, ta đi đánh người khác không được sao?

Bản Đại Vu thật cơ trí a.....

Huyền Đô vẫn luôn rất hài lòng về Hiên Viên.

Hiên Viên có thiên phú cực cao, tinh thông đạo luyện binh.

Chỉ mới qua một nguyên hội, tu vi của Hiên Viên đã đạt đến Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Tốc độ tu hành cũng rất nhanh.

Đương nhiên, trong đó không thể thiếu sự trợ giúp của Huyền Đô.

Lão Tử chỉ có một đệ tử, Huyền Đô cũng chỉ có một đệ tử, tự nhiên đều dốc lòng bồi dưỡng.

Ở một phía khác, tình hình của tộc Cửu Lê vẫn như cát rời rạc.

Thỉnh thoảng lại xảy ra xung đột quy mô nhỏ với Nhân tộc, có thắng có thua.

Có thắng có thua là vì tộc Cửu Lê quả thực cũng rất dũng mãnh, nhưng tộc Cửu Lê lại thiếu một vị thủ lĩnh có thể đoàn kết cả chủng tộc lại với nhau.

Nếu Hiên Viên dẫn đại quân đến, tộc Cửu Lê tự mình chiến đấu chắc chắn sẽ thất bại không còn gì nghi ngờ.

Tình cảnh của tộc Cửu Lê ở Hồng Hoang khá là lúng túng.

Bởi vì Vu tộc xem thường tộc Cửu Lê, mà Nhân tộc cũng xem thường tộc Cửu Lê.

Người tộc Cửu Lê thường có tướng mạo xấu xí, khó mà giáo hóa.

Còn Vu tộc thì sao?

Chương 182

Rất đơn giản, họ chê huyết mạch của tộc Cửu Lê không thuần khiết, chiến đấu lực không đủ.

Lương tâm trời đất, chiến lực của tộc Cửu Lê không tệ, nhưng nếu so với Vu tộc thì quả thực kém hơn một chút.

Đó là vì Vu tộc quá mạnh, không phải tộc Cửu Lê quá yếu.

Tộc Cửu Lê cũng có xu hướng sùng bái Vu tộc, vì Vu tộc mạnh hơn Nhân tộc.

Chẳng bao lâu, Hiên Viên dẫn theo trăm vạn đại quân Nhân tộc, tấn công tộc Cửu Lê một lần.

Trận chiến đó đã đánh cho tộc Cửu Lê đại bại, tử thương thảm trọng.

Tộc Cửu Lê nhanh chóng ý thức được rằng họ cần một vị thủ lĩnh.

Cũng vào lúc này, Đại vu Xi Vưu xuất hiện.

"Ta là Đại vu Xi Vưu của Vu tộc, phụng mệnh Thánh nhân đến suất lĩnh tộc Cửu Lê cùng Nhân tộc một trận.

Từ hôm nay, toàn bộ người tộc Cửu Lê đều quy về dưới trướng của bản Đại vu." Xi Vưu xuất hiện tại một trong các bộ lạc Cửu Lê, một tiếng hét như sấm động vọng xa vạn dặm, trực tiếp truyền vào tai của tất cả người tộc Cửu Lê.

Tộc Cửu Lê vui mừng khôn xiết, bọn họ đang thiếu một thủ lĩnh thì thủ lĩnh liền tự tìm đến cửa.

Đương nhiên, cũng có mấy chiến sĩ tộc Cửu Lê tìm chết, hoài nghi

thân phận của Xi Vưu.

“Xi Vưu?

Đại vu Xi Vưu?

Có bằng chứng gì không?” “Không sai, đừng tưởng rằng chỉ một câu nói tùy tiện là bọn ta sẽ tin.” “Vu tộc trước nay không để ý đến chúng ta, vì sao hôm nay lại đến tộc Cửu Lê?” “…” Một bộ phận chiến sĩ tộc Cửu Lê hoài nghi thân phận của Xi Vưu.

Ánh mắt Xi Vưu lạnh lùng quét qua, lập tức mấy người tộc Cửu Lê vừa nói chuyện liền cảm thấy như bị rắn độc nhìn chằm chằm, toàn thân lông tơ dựng đứng.

Một cảm giác nguy cơ khó tả dâng lên trong lòng.

“Gầm!” Xi Vưu không dùng Hổ Phách Đao, đám tép riu này không đáng để hắn dùng đao.

Vì vậy, Xi Vưu trực tiếp gầm lên một tiếng, từng đợt sóng âm trực tiếp chấn nát toàn bộ mấy chiến sĩ Cửu Lê kia thành một màn sương máu bay đầy trời.

Hiện tại Xi Vưu cũng đường đường là Chuẩn Thánh sơ kỳ, giết đám tép riu dưới Chuẩn Thánh cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, không có bất kỳ độ khó nào.

“Đây chính là bằng chứng của bản Đại vu?

Còn có ai muốn bằng chứng nữa không?” Toàn bộ người tộc Cửu Lê vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đúng là Đại vu Xi Vưu của Vu tộc đến rồi!

Ánh mắt Xi Vưu nhìn đến đâu, người tộc Cửu Lê đều quỳ rạp xuống đất.

“Bái kiến thủ lĩnh.” “Bái kiến Đại vu.” “Bái kiến Xi Vưu thủ

lĩnh.” “…” Những tiếng hô không mấy đều nhịp vang lên.

Sau đó, Xi Vưu dựa vào danh tiếng Đại vu của Vu tộc và thực lực cấp Chuẩn Thánh, dễ dàng thống lĩnh toàn bộ tộc Cửu Lê.

Xi Vưu cũng là người tâm ngoan thủ lạt, đối với những người tộc Cửu Lê có ý kiến phản đối, hắn trực tiếp giết chết, không nói một lời thừa thãi.

Đến đây, tộc Cửu Lê đoàn kết chưa từng có, cũng vô cùng sùng bái thực lực của Xi Vưu.

Tộc Cửu Lê là một chủng tộc sùng bái thực lực, vì vậy giữa Nhân tộc và Vu tộc, họ mới nghiêng về Vu tộc hơn.

Chỉ là trước kia Vu tộc không để ý đến họ, bây giờ có Đại vu đến thống lĩnh, đại bộ phận người tộc Cửu Lê đều vô cùng vui mừng.

Chẳng bao lâu, trận đại chiến tiếp theo giữa Nhân tộc và Vu tộc lại một lần nữa bùng nổ.

Lần này, sau khi biết Xi Vưu đã thống lĩnh tộc Cửu Lê, Hiên Viên nhận được chỉ thị của Huyền Đô, đây mới là lúc quyết chiến cuối cùng với tộc Cửu Lê.

Vì vậy, Hiên Viên đích thân suất lĩnh hàng chục triệu quân tinh nhuệ Nhân tộc, chuẩn bị cùng tộc Cửu Lê quyết một trận tử chiến!

Mặc dù đây không phải là trận chiến cấp cao gì, nhưng lại liên quan đến tranh đoạt khí vận, tất cả các Thánh nhân cũng đang chú ý đến trận đại chiến sắp bùng nổ.

Tất cả các Thánh nhân tự nhiên cũng đều xem trọng Nhân tộc.

Dù sao bên này có Lão Tử Thánh nhân sắp đặt, ngược lại tộc Cửu Lê chỉ có một Đại vu Xi Vưu dẫn dắt mà thôi.

Đại chiến nhanh chóng bùng nổ.

Chục triệu binh sĩ tinh nhuệ Nhân tộc và chục triệu chiến sĩ tộc Cửu Lê như sao Hỏa va vào Trái Đất, trực tiếp đâm sầm vào nhau.

Lập tức, tiếng la giết, tiếng gào thét, tiếng binh khí va chạm kinh thiên động địa.

Khu vực đại chiến trong nháy mắt máu tanh ngập trời.

Thủ lĩnh Xi Vưu tự nhiên bị Huyền Đô đích thân cầm chân.

Hiện tại Hiên Viên mới chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, không đủ cho Xi Vưu một chiêu miểu sát, tự nhiên không thể để Hiên Viên đấu với Xi Vưu.

Hiện tại Huyền Đô là Chuẩn Thánh hậu kỳ, Xi Vưu chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Với chiến lực biến thái của Vu tộc, Xi Vưu có thể đấu với Chuẩn Thánh trung kỳ bình thường, nhưng tuyệt đối không đánh lại Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Vì vậy, hai người chỉ giao đấu cầm chừng, chứ không đánh đến chết.

Huyền Đô biết Xi Vưu đang giúp đỡ, hiện tại không phải là kẻ địch thực sự.

Nếu nói thật một chút, tất cả đều là để "diễn kịch" cho Thiên Đạo xem.

Sự vô tình của Thiên Đạo, vì để có thêm một chút khí vận, vì để Thiên Đạo ban thêm một chút công đức, những thứ này đều cần vô số người của Nhân tộc và tộc Cửu Lê lấy mạng đi lấp.

Đây chính là cuộc tranh đoạt khí vận, cuộc đấu của Thánh nhân, mạng người rẻ mạt như kiến cỏ.

Trong lúc Huyền Đô và Xi Vưu đang giao đấu, chiến cục phía

dưới lại khác hẳn với suy nghĩ của mọi người.

Tộc Cửu Lê có một đại tướng, cũng là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, tu vi giống hệt Hiên Viên.

Nếu theo quỹ tích ban đầu, trong tay Hiên Viên cầm Hiên Viên Kiếm (Đồ Vu Kiếm), chém một đại tướng Cửu Lê đơn giản như chém dưa thái rau.

Sau đó có thể dẫn dắt Nhân tộc quét ngang tộc Cửu Lê.

Nhưng vấn đề bây giờ là, Hiên Viên không có Hiên Viên Kiếm!

Những người tộc Cửu Lê này ai nấy đều cao lớn vạm vỡ, cao hơn binh sĩ Nhân tộc gấp hai ba lần.

Đao thương khó nhập, sức mạnh vô cùng, trực tiếp giết cho đại quân Nhân tộc phải lùi bước liên tục.

Hiên Viên cũng không đánh lại được vị đại tướng Cửu Lê cùng cảnh giới kia, bị thương thổ huyết.

Các Thánh nhân và đại lão đều ngây người.

Hiên Viên không phải có Lão Tử Thánh nhân chống lưng sao?

Sao lại bị đánh thành cái bộ dạng này?

Chẳng phải Nhân tộc đại thắng tộc Cửu Lê, Hiên Viên chứng đắc ngôi vị Nhân Hoàng sao?

Bây giờ là ý gì đây!?

Đùa nhau à?

Một Nhân Hoàng đường đường có Thánh nhân chống lưng lại bị ngược thành thế này...

Chương 183

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử đang điên cuồng thôi diễn.

Cuối cùng, ông đã phát hiện ra sơ hở.

Sơ hở đó lại chính là Đồ Vu Kiếm!

Do Đồ Vu Kiếm là do Yêu tộc chế tạo, sau đó mang đi tàn sát Vu tộc, có liên quan gì đến Nhân tộc đâu, cũng chẳng phải là kiếm của Nhân tộc.

Vì vậy Lão Tử cũng không để ý đến chi tiết này.

Nhưng bây giờ Lão Tử thôi diễn mới phát hiện, vốn dĩ Hiên Viên nên có Đồ Vu Kiếm, sau đó mới có thể dễ dàng tàn sát tộc Cửu Lê.

Nhưng, Đồ Vu Kiếm đâu rồi?

Hình như đã bị Đế Giang hủy mất rồi!

Giờ phải làm sao?

Lão Tử thật sự cạn lời, sao lại có thể xuất hiện loại sơ hở này?

Đây không phải là để người ta xem trò cười sao?

Nhân Hoàng có Thánh nhân giáo phái tương trợ mà bây giờ lại bị người ta ấn xuống đất ma sát!?

Quả thực là mất hết mặt mũi!

Huyền Đô không thể tự mình ra tay giúp Hiên Viên chém giết toàn bộ tộc Cửu Lê, nếu không thì Hiên Viên chứng Nhân Hoàng cái gì?

Để Huyền Đô chứng Nhân Hoàng luôn cho rồi!

Bất đắc dĩ, Lão Tử đành phải ném Hậu thiên công đức chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp xuống cho Hiên Viên sử

dụng.

Bởi vì Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp là công đức chí bảo, không dính nhân quả, nên khá thích hợp để Hiên Viên dùng.

Đương nhiên, nếu bây giờ có một công đức chí bảo loại sát phạt thì càng thích hợp hơn, nhưng Lão Tử Thánh nhân không có!

Vì vậy, chỉ có thể để Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp bảo vệ Hiên Viên, để Hiên Viên mài chết tên đại tướng Cửu Lê kia trước.

Trận chiến đó, Xi Vưu vòng qua Huyền Đô, tìm cơ hội trực tiếp chém đứt hết tay chân của Hiên Viên.

Đại quân Nhân tộc thảm bại, máu chảy thành sông, tiếng kêu than khắp nơi, tử thương vô số!

"Ha ha ha, Nhân tộc chỉ có trình độ này thôi sao?

Cút về bú sữa mẹ đi!" Tiếng cười lớn của Xi Vưu truyền khắp tám phương, khí thế của tộc Cửu Lê đại chấn, từng chiến sĩ Cửu Lê hô vang tên của "Xi Vưu".

Huyền Đô cũng cạn lời, không ngờ Xi Vưu lại liều mình bị thương cũng phải đi hành hạ Hiên Viên một trận.

Nhưng Xi Vưu sẽ không thực sự giết Hiên Viên, Huyền Đô cũng không quá để tâm.

Để đệ tử trải qua chút gian khổ cũng tốt.

Sau khoảng hai vạn năm nghỉ ngơi dưỡng sức, Hiên Viên lại một lần nữa dẫn theo chục triệu đại quân đi công đánh tộc Cửu Lê.

Lần này, Hiên Viên tuy vẫn không có Hiên Viên Kiếm, nhưng lại có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử Thánh nhân làm vật bảo vệ.

Đại chiến vẫn náo nhiệt như lần trước.

Xi Vưu vẫn giao đấu với Huyền Đô.

Hiên Viên vẫn đối đầu với vị đại tướng Cửu Lê kia.

Mặc dù nhục thân của đại tướng Cửu Lê đao thương khó nhập, nhưng cũng tuyệt đối không thể so với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử Thánh nhân.

Có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp bảo vệ, Hiên Viên điên cuồng tấn công, hoàn toàn không cần lo lắng bị thương.

Thất bại lần trước khiến hắn mất hết mặt mũi, lần này có công đức chí bảo của Thánh nhân trợ giúp, nếu còn không đánh thắng, thì Hiên Viên thật sự có thể cắt cổ tự sát rồi!

Vì vậy, Hiên Viên thật sự liều mạng mà đánh.

Cuối cùng, sau khi mài giũa suốt một trăm năm, Hiên Viên đã mài sống mài chết được tên đại tướng Cửu Lê dũng mãnh kia.

Vị đại tướng Cửu Lê kia cũng chết uất ức, hắn lấy hết sức bình sinh ra đánh, cũng tuyệt đối không phá được phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!

Hiên Viên vốn đã đứng ở thế bất bại.

Nhưng đội công đức chí bảo của Thánh nhân đi đánh nhau, dù sao cũng không phải là chuyện vẻ vang gì.

Các đại lão đều cảm thấy Lão Tử Thánh nhân quá mặt dày, trực tiếp ném Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cho Hiên Viên, đây là để tộc Cửu Lê chơi kiểu gì?

Cũng quá không biết xấu hổ rồi!

Mặc dù danh dự của Lão Tử có chút tổn hại, nhưng bây giờ cũng không quản được nhiều như vậy.

Tổng không thể để Nhân tộc thua mãi được chứ?

Vậy còn chơi cái gì?

Hiên Viên sau khi chém giết tên đại tướng Cửu Lê, cuối cùng cũng bắt đầu đại khai sát giới, đội Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp xông pha ngang dọc trong đại quân Cửu Lê, dẫn dắt Nhân tộc triệt để đánh bại tộc Cửu Lê.

Xi Vưu thì vẫn bị Huyền Đô cầm chân, cũng không có cách nào.

Dù Xi Vưu có xuống đánh, e rằng cũng không phá được phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Do đó, Hiên Viên cuối cùng cũng thắng được trận chiến gian nan này, dẫn dắt Nhân tộc giành được thắng lợi.

Sự tình hoàn thành, Xi Vưu cũng trực tiếp quay về Lục Đạo Luân Hồi.

Sống chết của tộc Cửu Lê, Xi Vưu lười quản, vốn chỉ đến hoàn thành nhiệm vụ, những năm nay ở bên ngoài cũng chơi đủ sảng khoái rồi.

Hiên Viên thì đã đến lúc có thể chứng đạo Nhân Hoàng.

Hiên Viên có một phiền não là vẫn chưa tìm được người kế vị thích hợp.

Cuối cùng bất đắc dĩ chỉ có thể chọn một người mà ông cho là khá thích hợp trong số con cháu.

Cuối cùng, Hiên Viên đã chọn Chuyên Húc kế thừa vị trí của mình.

Thế là Chuyên Húc trở thành vị Nhân Hoàng thứ tư trong Tam Hoàng Ngũ Đế.

Sau khi chọn được người kế vị, Hiên Viên liền chuẩn bị chứng đạo Nhân Hoàng.

Vào ngày chứng đạo, chỉ có Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bốn vị Thánh nhân đến.

Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa đều không đến.

Lão Tử cũng không quá để tâm đến chuyện này, điều ông quan tâm là Huyền Đô có thể nhận được bao nhiêu Thiên Đạo công đức.

Cuối cùng, công đức không ít, nhưng ít nhất không nhiều bằng của Phục Hy và Thần Nông.

Điều này cũng bình thường, Thiên Đạo đâu phải kẻ ngốc, để Hiên Viên cầm pháp bảo của Thánh nhân là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đi đánh, và cầm Hiên Viên Kiếm đi chém, sao có thể là một chuyện được?

Do đó, Hiên Viên vốn dĩ nên có công đức Thiên Đạo nhiều nhất, lại ít hơn cả Phục Hy và Thần Nông.

Kim sắc Thiên Đạo công đức chia làm hai, một phần vào trong cơ thể Hiên Viên, một phần vào trong cơ thể Huyền Đô.

Chương 184

Thiên Đạo công đức khiến tu vi của Hiên Viên trực tiếp vọt lên Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Hiện tại tu vi của Tam Hoàng lần lượt là: Phục Hy Chuẩn Thánh hậu kỳ, Thần Nông Chuẩn Thánh trung kỳ, Hiên Viên Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Huyền Đô thì vẫn là Chuẩn Thánh hậu kỳ, không bước vào Chuẩn Thánh viên mãn.

Không phải là công đức Hiên Viên nhận được nhiều hơn Huyền Đô.

Hiên Viên mới là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, dù chỉ nhận một chút công đức cũng sẽ đề thăng tu vi.

Huyền Đô muốn từ Chuẩn Thánh hậu kỳ lên Chuẩn Thánh viên mãn, vốn đã vô cùng khó khăn.

Xét về mặt thăng cấp, từ Chuẩn Thánh hậu kỳ lên Chuẩn Thánh viên mãn, vốn còn khó hơn từ Đại La Kim Tiên lên Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Nhưng không phải là Huyền Đô không có đề thăng, hiện tại Huyền Đô đã rất gần Chuẩn Thánh viên mãn.

Lão Tử Thánh nhân tự nhiên không mấy hài lòng, vốn định để Huyền Đô trở thành Chuẩn Thánh đỉnh phong đầu tiên của Hồng Hoang.

Kết quả… ngay cả Chuẩn Thánh viên mãn cũng chưa đạt được.

Khiến Lão Tử muốn hộc máu!

Vì chuyện này, ông đã phải trả giá bằng việc nợ Đế Phượng Thiên một nhân quả, để thiện thi của mình ở Bồng Lai Tiên Đảo luyện đan ngàn năm.

Trả cái giá lớn như vậy, chỉ đổi lại được hồi báo nhỏ bé thế này, rõ ràng là lỗ nặng.

Nhưng tâm thái của Huyền Đô rất tốt, ông nói với Lão Tử Thánh nhân: "Sư tôn, đệ tử trở về bế quan một hai nguyên hội, hẳn là có thể đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn." "Ừm!

Về đi!" Nói xong, bốn vị Thánh nhân đồng thời tan đi.

Hiên Viên cũng đến Hỏa Vân Động bầu bạn với Phục Hy và Thần Nông.

Thời kỳ Tam Hoàng đã kết thúc.

Sau đó liền đến thời kỳ Ngũ Đế.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không do dự nhiều, liền đem suất đầu tiên giao cho Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử là một đệ tử mà Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng yêu thích.

Quảng Thành Tử đến lãnh địa Nhân tộc, nhận Chuyên Húc làm đồ đệ.

Chuyên Húc tuy là hậu duệ của Hiên Viên, nhưng so với Hiên Viên thì kém hơn một chút.

Hiên Viên dù sao cũng có thực lực, chỉ vì bị Đế Phượng Thiên bày trò làm mất đi Hiên Viên Kiếm, mới gặp khó khăn khắp nơi.

Nhưng Hiên Viên quả thực có thiên phú tu hành cao, có tài năng cầm quân.

Còn Chuyên Húc lại không có thiên phú cao như Hiên Viên, nhưng

lại mô phỏng Hiên Viên đi theo con đường sát phạt.

Trong đó có một vấn đề.

Sau trận đại chiến giữa Hiên Viên và tộc Cửu Lê, hiện tại Nhân tộc đang trong thời kỳ suy yếu.

Một chút gia sản mà Phục Hy và Thần Nông để lại, toàn bộ đều bị Hiên Viên phá sạch rồi.

Chuyên Húc còn muốn tiếp tục gây chuyện?

Đó không phải là đang hại người sao?

Sau khi tộc Cửu Lê chiến bại, Chuyên Húc không những tiêu diệt toàn bộ tàn dư còn sót lại của tộc Cửu Lê, mà còn muốn công đánh các chủng tộc khác, mở rộng lãnh địa Nhân tộc.

Quảng Thành Tử đã nhiều lần khuyên can, bảo Chuyên Húc hãy phát triển Nhân tộc thật tốt, Nhân tộc vừa trải qua chiến tranh, không có nội tình để tiếp tục phát động chiến tranh nữa.

Nhưng Chuyên Húc không nghe, Chuyên Húc muốn làm một Nhân Hoàng vượt qua phụ thân mình, vì vậy vội vàng làm ra một số chuyện để chứng tỏ bản thân.

Thiếu chút nữa làm Quảng Thành Tử tức chết.

Quảng Thành Tử cũng không làm gì được Chuyên Húc, không thể đánh, không thể mắng, người ta cảm thấy mình là Nhân Hoàng ngầu lòi, đệ tử Thánh nhân cũng chẳng thèm để ý.

Về sau, Quảng Thành Tử dứt khoát quay về Côn Luân Sơn, khoanh tay đứng nhìn, mặc cho tên thiểu năng đó tự chơi.

Quảng Thành Tử uất ức, sau khi về Côn Luân Sơn, lại bị Nguyên Thủy Thiên Tôn gọi đến Ngọc Hư Cung giáo huấn, bảo phải trông coi Chuyên Húc cho tốt, sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Đây là nhận công đức miễn phí đó!

Bản Thánh đã nhường vị trí đầu tiên cho ngươi, ngươi lại đối phó qua loa như vậy sao?

Quảng Thành Tử muốn hộc máu, chỉ có thể nuốt mọi khổ đau vào bụng, lại quay về Thần Châu đại địa.

Nhưng Chuyên Húc vẫn không nghe lời Quảng Thành Tử, tự làm theo ý mình.

Lần này Quảng Thành Tử cũng không dám về Côn Luân Sơn nữa, dứt khoát bế quan ngay tại lãnh địa Nhân tộc.

Kệ mẹ tên Nhân Hoàng thiểu năng đó, cứ chơi đi, lão tử đây không hầu nữa!

Quảng Thành Tử cũng là một tiên nhân kiêu ngạo, thân là thủ lĩnh của Thập Nhị Kim Tiên, lại là đệ tử được Nguyên Thủy Thiên Tôn sủng ái nhất, khó tránh khỏi kiêu ngạo.

Mà Chuyên Húc ỷ mình là Nhân Hoàng, cũng kiêu ngạo không kém, hai thầy trò nhìn nhau không thuận mắt cũng là hiện tượng bình thường.

Sau đó, Chuyên Húc phát động chiến tranh, bắt đầu mở rộng lãnh địa Nhân tộc.

Khiến cho Nhân tộc vốn cần nghỉ ngơi hồi sức lại khổ không tả xiết, thậm chí còn xuất hiện hiện tượng người trong tộc chết đói.

Phải biết rằng, sau vô số năm nỗ lực của Phục Hy và Thần Nông, mới khiến cho Nhân tộc không còn ai phải chết đói.

Kết quả, Chuyên Húc vừa lên ngôi, liền trực tiếp quay về thời kỳ trước giải phóng.

Bởi vì đánh trận, hàng chục triệu đại quân xuất chinh, mỗi ngày ăn

uống đều là con số khổng lồ, lương thực đó từ đâu ra?

Trên trời cũng không rơi xuống, đương nhiên đều từ dân chúng bình thường mà trưng thu, nhất là các bộ lạc ở biên viễn.

Theo sự cố chấp của Chuyên Húc, Nhân tộc thực sự không chịu nổi nữa, cuối cùng thủ lĩnh của các bộ lạc khác bất mãn với sự thống trị của Chuyên Húc.

Thế là, nội chiến Nhân tộc triệt để bùng nổ.

Khiến cho Nhân tộc đang ở thời kỳ đỉnh cao đi lên, lập tức bước vào suy tàn.

Một trận nội chiến Nhân tộc kéo dài mấy trăm năm, tổn thất vô cùng thảm trọng, tử thương tính bằng chục triệu.

Người Nhân tộc ở tầng lớp dưới cùng càng chết đói vô số.

Quảng Thành Tử nhìn mà ngây người, Chuyên Húc là một tên thiểu năng sao!?

Ta, Quảng Thành Tử, sao lại vớ phải một tên thiểu năng như vậy?

Sao không cho ta Phục Hy hay Thần Nông đi?

Đương nhiên, Chuyên Húc cũng không đến mức thiểu năng, có thể được Hiên Viên chọn làm người kế vị chắc chắn cũng có chỗ hơn người.

Nhưng, Chuyên Húc quá nóng vội lập uy, nhất quyết phải đánh trận, nếu không nóng vội như vậy, trước tiên để Nhân tộc nghỉ ngơi mấy trăm năm, thì tình hình có lẽ đã khác.

Tình hình hiện tại, khiến Chuyên Húc trông giống như một tên thiểu năng.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn, khi kết thúc bế quan, tùy ý quét mắt về phía Nhân tộc, sau đó cả người Nguyên Thủy

Thiên Tôn đều ngây ra.

Chương 185

Chuyện gì thế này?

Nhân tộc và Nhân tộc đánh nhau?

Sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi thôi diễn một chút, liền biết được tiền nhân hậu quả.

Do Chuyên Húc một lòng chỉ nghĩ đến chiến tranh lập uy, dẫn đến hoàn toàn không giúp Xiển Giáo truyền bá đạo thống.

Thời Phục Hy, Thông Thiên Thánh nhân đã cho xây dựng không biết bao nhiêu miếu thờ, khiến đạo thống Tiệt Giáo được lưu truyền rộng rãi trong Nhân tộc.

Thời Thần Nông, tượng Nữ Oa Thánh nhân cũng mọc lên như nấm trong Nhân tộc, đếm không xuể.

Hiên Viên tuy đi theo con đường sát phạt, nhưng cũng có giúp Nhân Giáo truyền bá đạo thống.

Nhưng tên Chuyên Húc này, lại hoàn toàn không giúp Xiển Giáo truyền bá đạo thống, còn gây ra nội chiến trong Nhân tộc?

Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức truyền âm cho Quảng Thành Tử, bảo hắn đến Ngọc Hư Cung một chuyến.

Quảng Thành Tử nhận được truyền âm của sư tôn, không dám chậm trễ, tức khắc chạy tới Ngọc Hư Cung.

"Chuyện gì thế này?

Nhân tộc sao lại thành ra bộ dạng này?

Tên Chuyên Húc đó đến giờ vẫn chưa giúp Xiển Giáo truyền bá đạo thống?

Ngươi làm thầy kiểu gì vậy?" Quảng Thành Tử vừa đến, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền tức giận chất vấn.

"Sư tôn, đệ tử oan uổng quá…" Sau đó, Quảng Thành Tử không nhịn được nữa, bắt đầu than khổ, bắt đầu miêu tả Chuyên Húc không tôn trọng hắn ra sao, không nghe lời ra sao, cố chấp không nghe khuyên giải ra sao.

Dưới sự miêu tả của Quảng Thành Tử, Chuyên Húc gần như bị miêu tả thành một con heo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng càng nghe càng cạn lời.

Một lát sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm ngâm nói: "Mau trở về Nhân tộc, sau trận nội chiến này, tên Chuyên Húc đó chắc chắn sẽ hối hận, lập tức giúp hắn chiêu an những bộ lạc tạo phản kia, dùng tốc độ nhanh nhất dẹp yên nội chiến Nhân tộc, nếu còn gây chuyện nữa, đến lúc đó một chút công đức cũng không có!" "Đệ tử xin tuân sư mệnh!" Quảng Thành Tử lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Trong lòng thầm nghĩ, vì công đức, vậy thì lại quản tên thiểu năng đó một lần nữa vậy!

Nhân tộc đã bị Hiên Viên đánh cho sơn cùng thủy tận rồi, còn muốn tiếp tục đánh, không phải thiểu năng thì là cái gì?

Không phải Quảng Thành Tử không nỗ lực, mà tên Chuyên Húc này một chút cũng không nghe lời, cuối cùng tức đến nỗi lười quản.

Quả nhiên như Nguyên Thủy Thiên Tôn dự liệu, Chuyên Húc phát hiện tình hình không ổn, nếu cứ tiếp tục như vậy, ngôi vị Nhân Hoàng cũng sắp không giữ được.

Vì vậy lần này hắn đã tiếp nhận ý tốt của Quảng Thành Tử, dưới sự giúp đỡ của Quảng Thành Tử, Chuyên Húc chiêu an những bộ lạc tạo phản, bắt đầu nghỉ ngơi hồi sức, phát triển Nhân tộc.

Sau đó mấy trăm năm, đợi Nhân tộc khôi phục một chút, Chuyên Húc lại muốn đi chinh thảo các chủng tộc khác, mở rộng lãnh địa Nhân tộc, hắn vẫn chưa quên hùng đồ vĩ nghiệp của mình!

Quảng Thành Tử tức đến bốc khói, tên này đúng là hết thuốc chữa!

Nhưng may là lần này, sau mấy trăm năm khôi phục, Nhân tộc đã có sức chiến đấu, vì vậy cũng thắng được một số trận, mở rộng được một ít địa bàn.

Nhưng do nội chiến Nhân tộc trước đó gây tổn thất quá lớn, chỉ dựa vào mấy trận thắng hiện tại khó mà bù đắp được.

Cuối cùng, cũng đến lúc vạn chúng mong chờ Chuyên Húc chứng đạo Nhân Hoàng… Cuối cùng, cũng đến lúc vạn chúng mong chờ Chuyên Húc chứng đạo Nhân Hoàng.

Sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Quảng Thành Tử đều trợn tròn mắt.

Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng có chút ngơ ngác.

Bởi vì Thiên Đạo công đức mà Chuyên Húc và Quảng Thành Tử nhận được ít đến đáng thương, hoàn toàn không thể so sánh với thời kỳ Tam Hoàng.

Đại khái chỉ bằng một phần trăm công đức mà Phục Hy nhận được!

Cuối cùng, tu vi của Chuyên Húc vọt lên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Dưới Đại La, một chút công đức cũng có thể thăng cấp, vì vậy Chuyên Húc cũng được một số lợi ích.

Nhưng Quảng Thành Tử thì không được!

Quảng Thành Tử vốn đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Hắn chỉ mong lần này có thể một lần đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong, trở thành Chuẩn Thánh.

Triệu Công Minh và Kim Ninh kia, đều từ Đại La Kim Tiên hậu kỳ trực tiếp nhảy lên Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Kết quả nhận xong công đức, Quảng Thành Tử vẫn là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cách Chuẩn Thánh chỉ một bước chân.

Khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn và Quảng Thành Tử thiếu chút nữa phun máu.

Người so với người, tức chết người ta!

Vốn định dùng ba suất, để Xiển Giáo có thêm ba đệ tử Chuẩn Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức muốn chết, quan trọng nhất là, tên khốn Chuyên Húc từ đầu đến cuối đều không giúp Xiển Giáo phát dương đạo thống cho tốt.

Chuyên Húc sau khi chứng đạo Nhân Hoàng cũng đến Hỏa Vân Động bầu bạn với Tam Hoàng.

Thấy vẻ mặt thất vọng của Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng biết chuyện này không thể hoàn toàn trách Quảng Thành Tử, bất cứ ai vớ phải Chuyên Húc e rằng kết cục cũng không khác mấy.

Vì vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn quyết định để Quảng Thành Tử tiếp tục phụ trợ Nhân Hoàng đời tiếp theo.

Ông đã quyết tâm phải đưa Quảng Thành Tử lên Chuẩn Thánh.

Điều này cũng có thể thấy được sự thiên ái của Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Quảng Thành Tử.

Nhân Hoàng đời thứ năm thường được gọi là Đế Khốc.

Đế Khốc so với Chuyên Húc thì khá hơn một chút, không nhảy nhót như Chuyên Húc.

Nhưng Đế Khốc cũng không phải là một Nhân Hoàng hùng tài vĩ lược.

Hắn không đi đánh trận, an tâm giữ gìn thiên hạ Nhân tộc.

Lại quản lý Nhân tộc khá tốt.

Nhưng vấn đề là, sau khi Chuyên Húc rời đi, Nhân tộc vốn đang ở thời kỳ gió yên biển lặng.

Luận về trị lý thiên hạ, Đế Khốc cũng không bằng Phục Hy và Thần Nông.

Điều này sẽ dẫn đến một kết quả, đến lúc đó chắc chắn sẽ không nhận được quá nhiều Thiên Đạo công đức.

Điểm này các Thánh nhân khác đều nhìn ra.

Bây giờ Nữ Oa cuối cùng cũng có chút hiểu ra, vì sao Đế Phượng Thiên chỉ định chỉ cần Phục Hy và Thần Nông.

Bởi vì mấy vị phía sau thật sự quá báo hại rồi!

Đương nhiên, vốn dĩ Hiên Viên cũng là một lựa chọn không tồi, nhưng do thiếu mất Đồ Vu Kiếm, dẫn đến Hiên Viên cũng trở thành một kẻ hàng lởm, đây không phải là vấn đề của Hiên Viên.

Còn về Ngũ Đế, không nhắc cũng được, bây giờ nhìn sắc mặt của Nguyên Thủy Thiên Tôn là hiểu rồi.

Nữ Oa ngày càng tò mò về Đế Phượng Thiên, những chuyện này ngay cả Thánh nhân cũng không thể thôi diễn ra được, rốt cuộc Đế Phượng Thiên đã thôi diễn ra như thế nào?

Phải biết rằng, Thánh nhân có thể thôi diễn vạn vật, trong một niệm là có hàng tỷ vạn tương lai.

Đương nhiên, đó chỉ là những tương lai mơ hồ.

Chương 186

Ví như mỗi Thánh nhân đều biết Nhân tộc sẽ quật khởi, sẽ nghênh đón Tam Hoàng Ngũ Đế.

Nhưng trong Tam Hoàng Ngũ Đế, ai có công lao lớn hơn, nhận được công đức nhiều hơn, những chuyện quá chi tiết như vậy, không thể cụ thể thôi diễn ra được.

Nhưng, Đế Phượng Thiên lại biết hết mọi thứ.

Khiến Nữ Oa trăm mối không thể lý giải.

Đương nhiên, từ khi Hồng Hoang có nhân vật như Đế Phượng Thiên, Nữ Oa vẫn luôn cảm thấy trên người hắn có bí mật.

Cùng với nhiều năm chung sống, Nữ Oa cuối cùng cũng dần dần quen với cuộc sống ở Bồng Lai Tiên Đảo.

Các Thánh nhân khác đều bắt đầu âm thầm đồng tình với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lấy được ba suất, hai suất đều là hàng lởm.

Cũng quá thảm rồi!

Cuối cùng, Đế Khốc thuận lợi chứng đạo Nhân Hoàng, nhưng công đức vẫn ít đến đáng thương, cũng chỉ ngang ngửa Chuyên Húc mà thôi.

Đế Khốc cuối cùng sau khi nhận được Thiên Đạo công đức, cũng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Quảng Thành Tử thì tổng cộng đã đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Quảng Thành Tử vốn đã ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong rất lâu, cộng thêm hai lần Thiên Đạo công đức, cuối cùng cũng đạt đến Chuẩn

Thánh sơ kỳ.

Nhìn người ta Triệu Công Minh và Kim Ninh kìa, đều là nhảy hai bậc.

Kết quả Xiển Giáo biến thành hai suất mới nhảy được một cấp, Nguyên Thủy Thiên Tôn buồn bực biết bao!

Hận không thể quay lại chọn một lần nữa, liều mạng cũng phải lấy được một suất của Phục Hy hoặc Thần Nông.

Sau đó là thời đại của Nghiêu, Thuấn, Vũ khá nổi tiếng.

Lần này, Nguyên Thủy Thiên Tôn phái Xích Tinh Tử đi.

Xích Tinh Tử nhận Nghiêu Đế làm đồ đệ.

Nghiêu Đế so với hai vị trước đó thì khá hơn một chút.

Không giống như Chuyên Húc não tàn liều mạng, cũng có năng lực hơn Đế Khốc một chút.

Dưới sự trị vì của Nghiêu Đế, Nhân tộc dần dần đi đến giai đoạn mưa thuận gió hòa, phồn hoa.

Sau đó, Nhân tộc trải qua hạn hán, rồi đến lũ lụt, nhấn chìm ruộng vườn.

Nghiêu Đế suất lĩnh đại quân đấu tranh với thiên tai, cuối cùng thành công giải cứu, được vạn dân ca tụng.

Xích Tinh Tử vô cùng hài lòng với đệ tử này, so với hai vị Nhân Hoàng trước đó quả thực mạnh hơn một chút, vậy thì lần này Thiên Đạo công đức nhận được cũng có thể nhiều hơn Quảng Thành Tử một chút.

Nếu như vậy, Xích Tinh Tử cũng có khả năng trực tiếp bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, đến lúc đó liền có thể cùng Quảng Thành Tử tranh giành vị trí thủ lĩnh Thập Nhị Kim Tiên.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, có một lần Nghiêu Đế đi săn bắn đã gặp một tiên tử tuyệt mỹ do tiên lộc hóa hình.

Vị tiên lộc kia da thịt như băng tuyết, thân hình kiều diễm, uyển chuyển thướt tha như một thiếu nữ.

Lúc này, tiên lộc đang ác chiến với một con hắc long.

Vốn dĩ, ngoài thành Phục Hy, trong đầm Hắc Long, có một con hắc long ẩn náu, thường xuyên gây sóng gió, ăn thịt người qua đường.

Tiên lộc nghĩ đến an nguy của bá tánh Nhân tộc, quyết tâm trừ khử hắc long.

Nhưng cảnh giới của hắc long cũng cao thâm, tiên lộc lại có chút không địch lại, lập tức rơi vào hiểm cảnh.

Sau đó Nghiêu Đế suất lĩnh đại quân giúp đỡ tiên lộc trừ khử hắc long.

Quả là một màn anh hùng cứu mỹ nhân kinh điển, rõ ràng Nghiêu Đế và tiên lộc đã nảy sinh cái gọi là "tình yêu".

Cùng tiên lộc hẹn mười ngày sau gặp lại ở đây, Nghiêu Đế liền dẫn đại quân rời đi.

Nghiêu Đế vừa rời đi, một thân ảnh hắc bào chậm rãi xuất hiện trước mặt tiên lộc, tiên lộc kia lập tức kinh hãi thất sắc, khí tức của nam tử hắc bào trước mắt khiến nàng cảm thấy toàn thân huyết dịch đều muốn bị đóng băng.

Người này tự nhiên là Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên đánh giá tiên lộc vài cái, quả thực rất xinh đẹp.

"…Ngươi là ai?" Tiên lộc chỉ vào Đế Phượng Thiên, giọng nói có chút run rẩy.

"Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ngươi là quân cờ của ai?"

Ánh mắt sắc bén của Đế Phượng Thiên nhìn chằm chằm vào tiên lộc tuyệt sắc.

"Ta… ta không biết ngươi đang nói gì!" Tiên lộc nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, xem ra tố chất tâm lý không tồi.

Đế Phượng Thiên mang theo nụ cười nhàn nhạt nói: "Để ta đoán xem, ngươi không phải là người của Lão Tử, chắc chắn cũng không phải là người của lão đa ta và nương tử của ta, vậy thì đáp án đã rõ ràng, người của Tây phương!" Tiên lộc toàn thân run lên, sắc mặt trắng bệch, chỉ vào Đế Phượng Thiên nói: "…Thánh tử Tiệt Giáo Đế Phượng Thiên!" Đế Phượng Thiên không để ý đến lời nói của nàng, tự mình nói tiếp: "Xem ra Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có chút bất mãn Nguyên Thủy Thiên Tôn cướp thêm một suất a!

Không biết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phái ngươi dụ dỗ Nghiêu Đế có mưu đồ gì?" Tiên lộc lúc này sắc mặt rất khó coi, nhưng vẫn cố tỏ ra trấn định nói: "Ta không biết Thánh tử đang nói gì, tiểu tiên cùng Thánh tử xưa nay không ân oán, mong Thánh tử tha cho." Đế Phượng Thiên phớt lờ tiên lộc, tiếp tục nói: "Thôi bỏ đi, thực ra Tây phương có kế hoạch gì ta cũng không có hứng thú biết, ta có kế hoạch của ta, vừa hay phù hợp, vậy thì ngươi hãy làm quân cờ của ta đi!" Tiên lộc nhẫn nhịn sự kinh hãi trong lòng, bình tĩnh nói: "Tiểu tiên không tranh với đời, không làm quân cờ cho bất kỳ ai." Đế Phượng Thiên cười cười, bình thản nói: "Hiểu lầm rồi, ta không cần ngươi làm bất cứ chuyện gì cho ta, ta chỉ cần… ngươi chết!" Chữ "chết" vừa dứt, Đế Phượng Thiên ra tay kết thúc tính mạng của vị tiên lộc tuyệt sắc này.

Khi chữ "chết" vừa dứt, Đế Phượng Thiên ra tay kết thúc tính mạng của tiên lộc tuyệt sắc.

Lúc giết tiên lộc, Đế Phượng Thiên không hề có chút tiếc nuối.

Đế Phượng Thiên yêu mỹ nhân, nhưng hiện tại hắn không thiếu

mỹ nhân.

Tiên lộc dù đẹp đến đâu cũng không thể so được với mấy vị thê tử của hắn.

Tiên lộc là quân cờ của Tây Phương Giáo, Đế Phượng Thiên tự nhiên không tin tưởng.

Giết con tiên lộc này là vì hắn có kế hoạch riêng, cần con tiên lộc này phải chết.

Đế Phượng Thiên cũng không biết, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề còn có hậu chiêu gì.

Nhưng bất kể hậu chiêu gì, đều không còn quan trọng nữa, bởi vì tiên lộc đã chết.

Bất luận hậu chiêu gì, Tây Phương Giáo đều là để tính kế Xiển Giáo, nhưng điều Đế Phượng Thiên muốn không chỉ là tính kế Xiển Giáo, mà còn có kế hoạch sâu xa hơn.

Lúc Đế Phượng Thiên giết con tiên lộc, không dùng khí tức Chuẩn Thánh, mà dùng một phương thức bạo lực sơ cấp để giết chết.

Sau đó, Đế Phượng Thiên giết một đám Yêu tộc ở gần đó rồi ném bên cạnh thi thể tiên lộc.

Lại phá hoại địa hình xung quanh, tạo ra một giả tượng rằng tiên lộc đại chiến với chúng yêu, sau khi chém giết mấy chục con yêu, cuối cùng không địch lại mà bại vong.

Đế Phượng Thiên đổ cái chết của con tiên lộc lên đầu Yêu tộc.

Sau đó liền lặng lẽ rời khỏi nơi này.

Mười ngày sau, Nghiêu Đế đến nơi hẹn, phát hiện tiên lộc yêu dấu mà mình vừa gặp đã yêu bị bầy yêu giết chết, Nghiêu Đế trực tiếp ôm thi thể tiên lộc gào khóc thảm thiết!

Cơn giận này không thể dùng lời nào hình dung được, cảm giác lần đầu tiên rung động, người mình yêu đã chết, quả thực đau thấu tim gan!

Nghiêu Đế trong cơn tức giận đã dẫn lĩnh hàng chục triệu đại quân Nhân tộc bắt đầu càn quét Yêu tộc ở gần đó.

Không đến vài chục năm đã quét sạch Yêu tộc trong phạm vi hàng chục triệu dặm, chém giết hơn trăm vạn yêu.

Trong khoảng thời gian đó, Xích Tinh Tử cũng từng khuyên can, nhưng Nghiêu Đế đã tẩu hỏa nhập ma, nhất quyết phải đuổi cùng giết tận Yêu tộc mới thôi.

Xích Tinh Tử mới chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tự nhiên cũng không nhìn ra con tiên lộc kia lại là quân cờ của Tây Phương Giáo, trong đại cục Thánh nhân tính kế lẫn nhau, giữa chừng lại có kẻ phá đám như Đế Phượng Thiên xen vào.

Chương 187

Xích Tinh Tử cũng cảm thấy Yêu tộc kia thật đáng ghét, Nghiêu Đế vốn đang tốt đẹp, tự nhiên lại mất trí bắt đầu đại khai sát giới.

Đây không phải là làm lỡ việc nhận công đức sao?

Yêu tộc chết tiệt, sao không bị Vu tộc đuổi cùng giết tận hết đi?

Nhân tộc đột nhiên tấn công Yêu tộc, tự nhiên cũng dẫn đến sự phản kháng của Yêu tộc.

Nhân tộc tuy tiêu diệt trăm vạn yêu, nhưng Nhân tộc cũng tử thương trăm vạn, cũng không khá hơn là bao.

Vu Yêu lượng kiếp tuy khiến Yêu tộc nguyên khí đại thương, chiến lực Yêu tộc đỉnh cấp gần như tổn thất hết.

Nhưng số lượng của Yêu tộc rất nhiều, yêu lợi hại cũng không ít.

Ví như Lục Nhĩ Mi Hầu yêu vương cấp Đại La Kim Tiên đỉnh phong ở Đông Hải, hay Côn Bằng yêu sư sống sót từ Vu Yêu lượng kiếp đến nay đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Tuy hiện tại Yêu tộc còn lại đại yêu cấp Đại La Kim Tiên không nhiều, yêu thánh trên Chuẩn Thánh càng như lông phượng sừng lân, nhưng yêu tướng cấp Thái Ất Kim Tiên vẫn nhiều không đếm xuể.

Yêu nhỏ cấp Thái Ất Huyền Tiên, Kim Tiên vẫn tính bằng trăm tỷ, càng đừng nói đến tiểu yêu Địa Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên, đó tuyệt đối là trên ngàn tỷ.

Đương nhiên, đây là toàn bộ Yêu tộc của Hồng Hoang, những yêu tộc này phân tán ở khắp nơi trên vô tận Hồng Hoang đại địa, tự nhiên cũng không thể tụ tập lại toàn bộ.

Nhưng số lượng Yêu tộc lúc này vẫn vượt xa Nhân tộc.

Nhân tộc do thời Hiên Viên chết rất nhiều, sau đó thời Chuyên Húc lại làm chết không ít người, hiện tại Nhân tộc vẫn chỉ ở mức trăm tỷ.

Nếu nói thực lực hiện tại của Nhân tộc có thể đánh bại Yêu tộc thì không tồn tại, chỉ là Yêu tộc hiện tại như cát rời rạc, không có người thống lĩnh mà thôi.

Sau Vu Yêu lượng kiếp, Yêu tộc đại bại, cũng khiến sĩ khí của Yêu tộc Hồng Hoang suy giảm, vì vậy mấy nguyên hội nay cũng có chút khiêm tốn, không còn kiêu ngạo như trước.

Nhưng Nhân tộc cứ tùy ý giết chóc Yêu tộc như vậy, chắc chắn sẽ dẫn đến sự phản kháng của Yêu tộc.

Yêu tộc cũng không phải quả hồng mềm, thấy thực vật ngày xưa là Nhân tộc lại kiêu ngạo như vậy, gần Thần Châu đại địa đã tụ tập trăm vạn đại quân Yêu tộc, người thống lĩnh chính là yêu tướng Thao Thế.

Đó chính là vị yêu tướng Thao Thế đã phát hiện ra chuyện Đồ Vu Kiếm, và báo cáo cho Đế Tuấn.

Hắn lại sống sót từ Vu Yêu lượng kiếp.

Khi đó có hàng vạn vạn Yêu tộc đại quân, không thể nào chết hết toàn bộ, tự nhiên sẽ có một số cá lọt lưới.

Nhưng sau khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chết, tự nhiên cũng không ai để ý đến những con cá lọt lưới này.

Hiện tại Thao Thế không còn là yêu tướng, Thao Thế đã trải qua Vu Yêu lượng kiếp, lại tu luyện mấy nguyên hội, nay đã là đại yêu cấp Đại La Kim Tiên viên mãn.

Nếu là thời kỳ đỉnh cao của Yêu tộc, yêu cấp Đại La Kim Tiên

viên mãn không ít.

Nhưng hiện tại chiến lực đỉnh tiêm của Yêu tộc gần như đều đã vẫn lạc, đại yêu Thao Thế hiện tại là một lãnh tụ Yêu tộc vô cùng cường đại, đủ để trở thành yêu vương xưng bá một phương.

"Đại vương, Nhân tộc kia thật đáng ghét, lần này chúng ta nhất định phải cho chúng biết sự lợi hại của Yêu tộc chúng ta!" "Đúng vậy!

Đại vương, Nhân tộc kia chỉ là thực vật của Yêu tộc chúng ta mà thôi, Nghiêu Đế kia lại dám suất lĩnh đại quân tàn sát Yêu tộc chúng ta, quá càn rỡ!" "Đại vương, tấn công đi!

Lần này nhất định phải tiêu diệt toàn bộ Nhân tộc không biết trời cao đất rộng, thực vật thì nên có giác ngộ của thực vật." "Chỉ là Nhân tộc nhỏ nhoi, cũng dám càn quét Yêu tộc chúng ta, không phải chỉ giết một con tiên lộc thôi sao?

Nhìn Nghiêu Đế kia kích động kìa, lại tàn sát trăm vạn Yêu tộc." "…" Các yêu tướng đều căm phẫn, lửa giận ngập trời!

Thao Thế ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Nhân tộc tụ tập.

Một lát sau, Thao Thế chậm rãi nói: "Không đơn giản như vậy, Nhân tộc hiện tại có Xiển Giáo giúp đỡ, chỉ dựa vào chúng ta là không đủ." Thao Thế cũng là nhân vật sống sót qua lượng kiếp, đâu phải kẻ ngốc.

Thầy của Chuyên Húc và Đế Khốc đều là Quảng Thành Tử của Xiển Giáo, thầy của Nghiêu Đế là Xích Tinh Tử của Xiển Giáo.

Tuy Thao Thế không biết Thánh nhân đang phân chia khí vận Nhân tộc, nhưng ít nhất cũng hiểu rõ hiện tại Nhân tộc có Xiển Giáo bảo kê.

Chỉ dựa vào một Đại La Kim Tiên viên mãn thì sao đủ xem?

“Nghe nói Lục Nhĩ yêu vương ở Đông Hải thống lĩnh hàng chục triệu yêu, thực lực cường đại vô cùng, đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hay là chúng ta đi liên hợp với Lục Nhĩ yêu vương thì sao?” Một yêu tướng tu vi Thái Ất Kim Tiên đề nghị.

“Còn có một vị không thể quên, vị đó có thể được gọi là lãnh tụ của chúng ta, Côn Bằng yêu sư ở Bắc Hải vẫn còn sống.” Một yêu tướng tu vi Thái Ất Kim Tiên khác nhắc nhở một câu.

Chúng yêu cảm thấy rất có lý, Côn Bằng yêu sư thực lực cường đại, quả thực có thể làm thống soái Yêu tộc.

Thao Thế gật đầu, trầm ngâm nói: “Vậy ta đi Đông Hải một chuyến trước, tìm Lục Nhĩ yêu vương, tốt nhất là cùng hắn liên hợp đi tìm Côn Bằng yêu sư…” Thao Thế gật đầu, trầm ngâm nói: “Vậy ta đi Đông Hải một chuyến trước, tìm Lục Nhĩ yêu vương, tốt nhất là cùng hắn liên hợp đi tìm Côn Bằng yêu sư.” Các yêu tướng đều cảm thấy có lý, thế là Thao Thế dẫn theo trăm vạn yêu, trực tiếp bay về phía Vạn Yêu Minh ở Bồng Lai Tiên Đảo.

Đám yêu ở Vạn Yêu Minh có chút ngơ ngác, hôm nay sao thế này, lại có trăm vạn yêu đến tấn công Vạn Yêu Minh?

Đông Hải này có bao nhiêu yêu?

Đám yêu này ăn gan hùm mật gấu rồi sao?

Không biết yêu vương của chúng ta, Lục Nhĩ Mi Hầu, là tu vi Đại La Kim Tiên sao?

“Yêu vương Thao Thế cầu kiến Lục Nhĩ yêu vương.” Từ rất xa, giọng nói của Thao Thế đã vang lên, vang vọng khắp phương viên trăm vạn dặm.

Lục Nhĩ Mi Hầu đang nằm trên ghế yêu vương, hưởng thụ mẫu hầu nhi đút linh quả, chậm rãi mở mắt ra.

Một con mẫu hầu nhi khỏe mạnh bóc một quả linh tiêu, chậm rãi đưa vào miệng Lục Nhĩ Mi Hầu.

Mấy nguyên hội trôi qua, Lục Nhĩ Mi Hầu cuối cùng cũng như ý nguyện tìm được mẫu hầu nhi khỏe mạnh, tìm được hơn chục con.

"Cho hắn vào." Lục Nhĩ Mi Hầu ăn một miếng chuối, uống một ngụm linh tửu, bộ dạng hưởng thụ này cũng không khác Đế Phượng Thiên là mấy.

Quả nhiên, có thầy thế nào thì có trò thế ấy!

Thao Thế tự nhiên không thể mang cả trăm vạn yêu vào, chỉ một mình hắn đi vào.

Để không bị hiểu lầm là có ý đồ với Vạn Yêu Minh thì không hay.

Thao Thế cười nói: "Gặp qua Lục Nhĩ yêu vương." Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi đứng dậy từ ghế yêu vương, nhìn chằm chằm Thao Thế, lạnh nhạt nói: "Dẫn theo trăm vạn yêu đến, dễ khiến bản vương hiểu lầm ngươi muốn đánh địa bàn của ta lắm đấy!" Thao Thế lắc đầu nói: "Ha ha, Lục Nhĩ yêu vương nói đùa rồi, bản vương lần này đến, hy vọng có thể cùng Lục Nhĩ yêu vương liên minh, cùng kháng Nhân tộc!" Tiếp theo, Thao Thế kể lại chuyện Nhân tộc tấn công Yêu tộc những năm gần đây cho Lục Nhĩ Mi Hầu nghe.

Sau đó, lại đem chuyện chuẩn bị đi tìm Côn Bằng ở Bắc Hải ra nói với Lục Nhĩ Mi Hầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu vừa nghe, liền lộ ra vẻ suy tư.

Hắn nhớ sư phụ đã dặn, không được tùy tiện cùng các yêu tộc khác đi gây chuyện, tốt nhất là không nên rời khỏi Đông Hải.

Lục Nhĩ Mi Hầu luôn ghi nhớ lời dạy của sư phụ.

Lời dạy của sư phụ luôn không sai, nhìn Đế Tuấn và Đông Hoàng

Thái Nhất kia oai phong biết bao, tự xưng là Yêu Đế, thống soái hàng vạn vạn Yêu tộc!

Bây giờ không phải cũng toi mạng rồi sao?

Vì vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu cảm thấy nghe lời sư phụ luôn không sai, sư phụ lão nhân gia liệu sự như thần!

Đi tìm Côn Bằng làm thống soái?

Lục Nhĩ Mi Hầu làm sao có thể chấp nhận có yêu cấp bậc cao hơn mình, rồi quản lý mình.

Vì vậy, phản ứng đầu tiên trong lòng là từ chối.

Lục Nhĩ Mi Hầu cân nhắc nói: "Bản vương tạm thời không ra khỏi Đông Hải, ngươi đi tìm Côn Bằng đi!" Thao Thế không ngờ Lục Nhĩ Mi Hầu lại từ chối dứt khoát như vậy, có chút ngoài dự liệu của hắn.

Vốn tưởng rằng Lục Nhĩ yêu vương đại suất sẽ đồng ý, dù không đồng ý cũng có thể khuyên, nhưng xem thái độ của Lục Nhĩ Mi Hầu bây giờ, hình như rất kiên quyết.

Thao Thế thử dò hỏi: "Lục Nhĩ yêu vương, Yêu tộc chúng ta hiện đang bị Nhân tộc tàn sát, hiện tại Yêu Đế đã vẫn lạc, chính là lúc những yêu có tu vi như chúng ta cần đoàn kết một lòng, mong Lục Nhĩ yêu vương suy nghĩ cẩn thận." Lời nói của Thao Thế vô cùng thành khẩn.

Chương 188

Thao Thế quả thực rất trung thành với Yêu tộc, trước kia sau khi phát hiện chuyện Đồ Vu Kiếm, liền lập tức bẩm báo cho Đế Tuấn.

Hắn đã tham gia trận chiến Vu Yêu sơ kỳ và trận đại chiến Vu Yêu cuối cùng.

Lần này cũng cảm thấy Yêu tộc bị Nhân tộc tàn sát như vậy, Thao Thế không thể đứng nhìn, vì vậy mới kết thúc bế quan xuất sơn, thống lĩnh trăm vạn yêu, thương lượng đối sách đối phó Nhân tộc.

Lục Nhĩ Mi Hầu không chút do dự nói: "Xin lỗi, bản vương tạm thời không quản chuyện Yêu tộc bên ngoài Đông Hải, mong Thao Thế yêu vương thông cảm." Lục Nhĩ Mi Hầu lại một lần nữa từ chối, hắn đâu biết chuyện này là do sư phụ nhà mình gây ra, bên trong còn có kế hoạch sâu xa, nếu hắn dám nhảy vào vũng nước đục này, e rằng Đế Phượng Thiên sẽ đánh gãy cả chân khỉ của hắn.

Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ theo tiềm thức không tham gia vào những cuộc tranh chấp chủng tộc này, Vu Yêu lượng kiếp trước đó vẫn còn sờ sờ trước mắt.

Thao Thế thấy Lục Nhĩ Mi Hầu từ chối dứt khoát như vậy, liền biết tâm ý hắn đã quyết, liền không tiếp tục mở miệng.

Thao Thế thở dài nói: "Nếu vậy, bản vương xin cáo từ trước, Lục Nhĩ yêu vương bảo trọng!" Nói xong, Thao Thế rời khỏi động phủ của Lục Nhĩ Mi Hầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu lại chậm rãi nằm xuống ghế yêu vương, tiếp tục hưởng thụ sự chăm sóc tận tình của đám mẫu hầu nhi khỏe mạnh.

Ở không xa, Đế Phượng Thiên đang quan sát tất cả, chậm rãi gật

đầu.

Con khỉ chết tiệt này có linh tính.

Đế Phượng Thiên sợ Lục Nhĩ Mi Hầu dính vào kế hoạch của mình, liền ra xem thử.

Thao Thế kia dẫn theo trăm vạn yêu, trận thế lớn như vậy, Đế Phượng Thiên tự nhiên phát hiện ra ngay lập tức.

Phản ứng của Lục Nhĩ Mi Hầu khiến Đế Phượng Thiên rất hài lòng.

Chậm rãi gật đầu, Đế Phượng Thiên liền quay về Bồng Lai Tiên Đảo.

Vừa về đến Bồng Lai Tiên Đảo.

Thường Hi liền nghênh đón, khoác tay Đế Phượng Thiên nói: "Phượng Thiên ca ca vừa đi đâu vậy?" Đế Phượng Thiên trả lời: "Tên Thao Thế kia tìm đồ nhi của ta Lục Nhĩ Mi Hầu, ta sợ con khỉ chết tiệt đó đầu óc ngu ngốc, gia nhập vào cuộc chiến tranh giữa Yêu tộc và Nhân tộc, liền đi xem thử." Thường Hi nhẹ nhàng "ân" một tiếng, chậm rãi tựa vào lòng Đế Phượng Thiên, thuận tay ném một quả linh quả vào miệng Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên ôm Thường Hi, chậm rãi hỏi: "Tỷ tỷ chưa xuất quan sao?" Thường Hi chậm rãi gật đầu nói: "Ừm!

Tỷ tỷ chăm chỉ hơn ta." Đế Phượng Thiên cười nói: "Bế quan nhiều năm như vậy, có nhớ phu quân không?" Thường Hi có chút ngượng ngùng nói: "Người ta phải chuyên tâm bế quan mà, lỡ như nhập ma thì sao?" Đế Phượng Thiên giả vờ tức giận nói: "Vậy là không nhớ sao?" Lông mi dài của Thường Hi nhẹ nhàng chớp hai cái, e thẹn nói: "Lúc người ta bế quan cũng có nhớ…" "Cũng tạm được, chúng ta vào sau ngọt ngào một chút." Đế Phượng Thiên hài lòng gật

đầu, nhẹ nhàng ôm Thường Hi, đi về phía phòng phía sau điện.

Thường Hi ôm cổ Đế Phượng Thiên, trong vẻ e thẹn mang theo nụ cười ngọt ngào.

Ở một phía khác.

Sau khi Thao Thế ra ngoài, các yêu tướng liền lập tức hỏi han.

"Đại vương, thế nào rồi, Lục Nhĩ yêu vương nói sao?" Thao Thế thở dài nói: "Lục Nhĩ yêu vương không ra khỏi Đông Hải, không cùng ta kết minh." Một yêu tướng có chút phẫn nộ nói: "Thân là một thành viên của Yêu tộc, lại đứng nhìn Yêu tộc bị tàn sát mà không động lòng, Lục Nhĩ yêu vương còn coi mình là Yêu tộc không?" Chúng yêu liên tục gật đầu, cảm thấy lời nói của yêu tướng này rất có lý.

Thao Thế ngắt lời: "Thôi bỏ đi, đây là địa bàn của người ta, nói ít vài câu, chúng ta trực tiếp đi tìm Côn Bằng yêu sư đi!" Nói xong, Thao Thế định dẫn theo trăm vạn yêu đến Bắc Hải tìm Côn Bằng.

Bắc Hải.

Sau khi Thao Thế suất lĩnh trăm vạn Yêu tộc đến đây, liền cao giọng nói: "Đại yêu Thao Thế xin Côn Bằng yêu sư xuất sơn, Yêu tộc chúng ta đang bị Nhân tộc giết hại, xin yêu sư thống lĩnh Yêu tộc cùng Nhân tộc một trận!" Sau đó, không có bất kỳ phản ứng nào!

Chúng yêu nhìn nhau, chẳng lẽ yêu sư không nghe thấy?

Côn Bằng tự nhiên đã nghe thấy.

Nhưng Côn Bằng không muốn để ý đến mấy chuyện vớ vẩn này.

Chăm chỉ bế quan đề thăng cảnh giới mới là vương đạo.

Thao Thế tiếp tục cao giọng hô: "Xin yêu sư vì Yêu tộc làm chủ, hiện nay chỉ có yêu sư mới có năng lực thống lĩnh Yêu tộc, nếu yêu sư không xuất sơn nữa, Yêu tộc chúng ta sẽ bị Nhân tộc tàn sát hết." Lời

nói của Thao Thế tự nhiên có phần khoa trương, số lượng Yêu tộc nhiều như vậy, Nhân tộc muốn tàn sát hết Yêu tộc chắc chắn là không thể.

Thao Thế tuy cũng không thích Côn Bằng đã lâm trận đào tẩu trong đại chiến Vu Yêu, nhưng hiện tại nhìn khắp Yêu tộc, Côn Bằng đã là người có tu vi cao nhất, cũng chỉ có thể trông cậy vào hắn.

Côn Bằng suy tư một hồi, quyết định cho Thao Thế vào gặp một lát.

Bởi vì chuyện lâm trận đào tẩu trong đại chiến Vu Yêu trước đây, khiến uy nghiêm của hắn trong Yêu tộc mất sạch.

Nếu lần này thống soái Yêu tộc đối kháng Nhân tộc, để cho hàng vạn vạn Yêu tộc một lần nữa thấy được sự lợi hại của mình, cũng là một lựa chọn không tồi.

Trong mắt Côn Bằng, Nhân tộc kia chỉ như kiến cỏ, hoàn toàn không thể so sánh với Vu tộc.

Côn Bằng hoàn toàn không cảm thấy đối kháng Nhân tộc sẽ có nguy hiểm.

Nhận thức của Côn Bằng vẫn dừng lại ở giai đoạn Nhân tộc là thực vật của Yêu tộc.

Nếu để Côn Bằng suất lĩnh Yêu tộc đi đối kháng Vu tộc, thì Côn Bằng có đánh chết cũng sẽ không ra khỏi Bắc Hải.

Bởi vì Côn Bằng đã bị Vu tộc đánh cho sợ rồi, đám Vu tộc kia quả thực là một đám biến thái.

Giữa trung tâm Bắc Hải xuất hiện một vòng xoáy, Thao Thế phân phó: "Các ngươi ở đây chờ, ta đi mời yêu sư." Nói xong, Thao Thế nhảy vào trong vòng xoáy, nhanh chóng bị vòng xoáy cuốn đến trước mặt Côn Bằng.

Đạo trường ẩn cư của Côn Bằng có không ít trận pháp phòng ngự, dưới Thánh nhân muốn vào quả thực không dễ dàng.

Sau khi gặp Côn Bằng, Thao Thế hành lễ nói: "Gặp qua yêu sư." Côn Bằng nhìn Thao Thế một cái, một tiểu yêu tướng từng không đáng kể, nay cũng đã là một đại yêu cấp Đại La Kim Tiên viên mãn.

Côn Bằng nhàn nhạt nói: "Đem sự tình kể cho bần đạo nghe." Thao Thế kể lại toàn bộ sự tình một lần, đối với chuyện Nhân tộc hiện tại được Xiển Giáo che chở cũng không hề giấu giếm.

Côn Bằng đã bế quan mấy nguyên hội, không quan tâm đến chuyện ở Hồng Hoang.

Thao Thế sợ Côn Bằng lo lắng về Xiển Giáo, bổ sung nói: "Tuy Xích Tinh Tử của Xiển Giáo là thầy của Nghiêu Đế, nhưng Nguyên Thủy Thánh nhân hẳn sẽ không ra tay, Thánh nhân tự mình ra tay, đó cũng làm cho Xiển Giáo quá mất mặt." Côn Bằng lạnh giọng nói: "Ngươi cảm thấy ta sẽ sợ Nguyên Thủy Thánh nhân sao?" Thao Thế trong lòng thầm nghĩ: "Chắc chắn là sợ rồi!" Nhưng bề ngoài vẫn cung kính nói: "Yêu sư tự nhiên không sợ bất kỳ ai." Côn Bằng trầm ngâm nói: "Thôi bỏ đi, ta liền xuất hải dẫn lĩnh Yêu tộc cùng Nhân tộc một trận." Thao Thế đại hỷ nói: "Có yêu sư thống lĩnh Yêu tộc, Nhân tộc tất bại." Toàn bộ Bắc Hải xoáy nước ngày càng lớn, cuối cùng xuất hiện thân ảnh của Côn Bằng và Thao Thế.

Trăm vạn yêu quần vui mừng nhìn lên, toàn bộ quỳ rạp xuống.

"Cung nghênh yêu sư xuất hải!" "Cung nghênh yêu sư xuất hải!" "Cung nghênh yêu sư xuất hải!" "…" Sau khi Côn Bằng ra ngoài, trăm vạn yêu quần liền có người lãnh đạo, ai nấy đều vô cùng hưng phấn.

Côn Bằng nhìn đám yêu quỳ rạp dưới đất, trong lòng lập tức dâng lên một tia tự hào.

Nay Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã vẫn lạc, Phục Hy và Thập Đại Yêu Thánh cũng tan thành tro bụi, toàn bộ Yêu tộc còn ai có thể tranh phong với Côn Bằng?

Côn Bằng vô cùng bội phục sự cơ trí của mình, nếu năm đó không đào tẩu trong đại chiến Vu Yêu, thì hiện tại Hồng Hoang làm gì có Côn Bằng?

Làm gì có thể thấy cảnh tượng yêu quần cuồng nhiệt quỳ bái như thế này?

Thân là đệ nhất yêu của Yêu tộc hiện nay, Côn Bằng cho rằng mình đương nhiên phải được tất cả Yêu tộc bái lạy.

"Theo bản tọa tập hợp Yêu tộc, công đánh Nhân tộc." Lời nói hào khí ngút trời của Côn Bằng truyền khắp Bắc Hải.

"Tập hợp Yêu tộc, công đánh Nhân tộc." "Tập hợp Yêu tộc, công đánh Nhân tộc." "Tập hợp Yêu tộc, công đánh Nhân tộc." "…" Trăm vạn yêu quần cuồng nhiệt hưởng ứng.

Chuyện Côn Bằng xuất hải thống soái Yêu tộc trong nháy mắt truyền khắp Bắc Hải, vô số yêu đến đầu quân.

Mấy nguyên hội qua, Yêu tộc sống quá uất ức, sớm đã không còn vinh quang ngày xưa.

Lần này Côn Bằng xuất hải, là cơ hội để Yêu tộc quật khởi lần nữa, vô số yêu có hoài bão tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Khi Côn Bằng dẫn yêu quần đến Thần Châu đại địa, chỉ dựa vào danh hào Côn Bằng yêu sư đã tập hợp được hơn trăm triệu yêu.

Thao Thế nhìn đám yêu đông nghìn nghịt, trong lòng thầm nghĩ danh tiếng của Côn Bằng quả là lớn, chỉ trong thời gian ngắn đã có nhiều yêu đến đầu quân như vậy.

Trong lòng Côn Bằng thì lại dâng lên ý nghĩ làm Yêu Hoàng.

Nếu có thể làm hoàng, ai lại nguyện ý khuất phục dưới người khác?

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất kia quả thực kinh tài tuyệt diễm, Côn Bằng tự thấy không bằng, vì vậy chỉ có thể làm thuộc hạ cho họ.

Hiện tại Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã chết, ai có thể ngăn cản Côn Bằng thống soái Yêu tộc?

Chương 189

Côn Bằng không làm Yêu Hoàng, thì ai làm Yêu Hoàng?

Nay Tổ Vu đã vẫn lạc, chỉ cần hắn làm Yêu Hoàng, liền có thể quét ngang vạn tộc Hồng Hoang, hoàn thành vĩ nghiệp mà ngay cả Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng chưa hoàn thành.

Nghĩ đến đây, trong lòng Côn Bằng bắt đầu nóng lên.

Sau đó, Côn Bằng tự lập làm Yêu Hoàng, được quần yêu theo đuổi.

Rất nhanh, tin tức kinh thiên động địa về việc Côn Bằng xuất hải trở thành Yêu Hoàng đời mới, thống soái Yêu tộc Hồng Hoang lập tức truyền khắp Hồng Hoang.

Hồng Hoang lập tức bùng nổ.

"Chuyện gì thế?

Côn Bằng yêu sư kia sao lại xuất hải?" "Côn Bằng thống soái Yêu tộc Hồng Hoang, Yêu tộc sắp quật khởi lại sao?" "Ha ha, một con yêu lâm trận đào tẩu, lại có thể làm Yêu Hoàng, thật đáng cười, thật đáng cười!" "Hình như Yêu tộc và Nhân tộc sắp đánh nhau rồi, lại có kịch hay để xem rồi." "Nhân tộc kia cũng không biết sống chết, lại dám đối đầu với Yêu tộc, số lượng Yêu tộc Hồng Hoang vẫn không ít, xa không phải là thứ Nhân tộc có thể so sánh." "…" Lập tức, vạn tộc Hồng Hoang nghị luận sôi nổi, mỗi người đều có quan điểm khác nhau.

Rất nhanh, Côn Bằng đã xây dựng địa bàn ở một nơi gần Thần Châu đại địa tên là Vạn Yêu Sơn, trở thành lãnh địa của Yêu Hoàng đời mới.

Vô số yêu quần đang từ bốn phương tám hướng kéo đến, muốn đầu quân cho Côn Bằng.

Chỉ trong trăm năm, dưới trướng Côn Bằng đã có mười tỷ yêu.

Con số mười tỷ, chắc chắn không thể so với thời kỳ Đế Tuấn trước đây, nhưng cũng đã rất nhiều.

Dù sao thời gian quá ngắn, Hồng Hoang lại quá lớn, một số Yêu tộc tu vi thấp đều không đến kịp, vì vậy ngược lại khiến cho tu vi của đám yêu dưới trướng Côn Bằng hiện tại đều không tồi.

Vu Yêu lượng kiếp trước đó quả thực đã chết hàng vạn vạn Yêu tộc, cũng có một số Yêu tộc có chút sợ hãi, không dám cuốn vào cuộc tranh chấp chủng tộc.

Ngoài Thao Thế ra, còn có thêm một đại yêu tên là Cổ Điêu, có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Bản thể của Cổ Điêu tựa chim không phải chim, tựa báo không phải báo, trên trán có sừng, tiếng kêu giống như tiếng khóc của trẻ con.

Cổ Điêu hóa hình thành một cái đầu chim, toàn thân mọc đầy vằn báo, lại có thân hình người.

Thế lực Yêu tộc đã thành hình, chiến tranh với Nhân tộc sắp bùng nổ.

Về vấn đề hóa hình.

Yêu tộc hóa hình không phải đều biến thành hình người, đại đa số yêu tộc đều thích giữ lại một vài đặc điểm của bản thể, ví dụ như hổ yêu thường giữ lại đầu hổ, còn thân thể thì là hình người.

Yêu tộc vốn cho rằng Nhân tộc là thức ăn, thấp hơn Yêu tộc một bậc, cho nên rất ít khi hoàn toàn hóa thành hình người.

Ngược lại, những yêu tộc đỉnh cấp nhất như Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Thập đại Yêu Thánh, Côn Bằng... lại hoàn toàn hóa thành hình người.

Bởi vì Nhân tộc được Nữ Oa tạo ra đã là Tiên Thiên Đạo Thể.

Các yêu tộc đỉnh cấp nhất biết rằng hóa thành hình người là hình thái hoàn mỹ nhất, không cần phải giữ lại đặc trưng của bản thể.

Vì vậy mới hình thành một hiện tượng kỳ lạ, đó là những yêu tộc lợi hại nhất thì hoàn toàn hóa thành hình người, còn yêu tộc cấp dưới thì lại có kẻ đầu hổ, người đuôi bọ cạp.

Đương nhiên, cũng có một số yêu tộc tầng dưới sẽ mô phỏng theo Yêu Thánh để hóa thành hình người hoàn chỉnh, nhưng loại này chiếm số ít.

Ví dụ như Đát Kỷ theo hầu Nữ Oa đã hoàn toàn hóa thành hình người từ cảnh giới Địa Tiên.

Thế lực Yêu tộc thành hình, chiến tranh với Nhân tộc sắp bùng nổ.

Phía Nhân tộc thấy Vạn Yêu Sơn bên cạnh bỗng nhiên tụ tập nhiều yêu tộc như vậy, lại còn do Côn Bằng thân chinh xuất hải thống lĩnh, cũng biết chiến tranh sắp bắt đầu.

Xích Tinh Tử đã sớm đến Ngọc Hư Cung báo cáo tình hình.

Côn Bằng kia là Chuẩn Thánh hậu kỳ, Xích Tinh Tử mới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đương nhiên không đánh lại.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên đã rõ ý của Xích Tinh Tử.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về hướng Vạn Yêu Sơn, vẻ mặt có chút không bình tĩnh.

Xiển Giáo chiếm ba suất trong Ngũ Đế, hai suất đầu tiên đều khá

tệ, hai suất mới giúp Quảng Thành Tử chứng đạo Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Khó khăn lắm mới đến một Nghiêu Đế không quá tệ.

Kết quả lại gây ra chuyện rắc rối lớn như vậy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể thấy rõ tiền nhân hậu quả của cuộc chiến giữa Nhân tộc và Yêu tộc, nhưng không thể suy diễn ra là thánh nhân nào đã ra tay, chỉ biết Tiên Lộc là con cờ của Tây Phương Giáo.

Đế Phượng Thiên lại càng là kẻ mà ngay cả Thánh nhân cũng không thể suy diễn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên hiểu rõ chắc chắn đã bị các Thánh nhân khác tính kế.

Nếu ngay cả điểm này cũng không nhìn ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn uổng làm Thánh nhân.

Xích Tinh Tử có chút lo lắng hỏi: "Sư tôn, bây giờ phải làm sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn quát: "Làm sao?

Một Côn Bằng quèn lẽ nào muốn bản thánh thân chinh ra tay hay sao?" Thấy sư tôn nổi giận, Xích Tinh Tử lập tức quỳ xuống đất nói: "Đệ tử không dám." Nguyên Thủy Thiên Tôn hận rèn sắt không thành thép nói: "Truyền lệnh bản thánh, để Nhiên Đăng dẫn Thập Nhị Kim Tiên đến chi viện cho Nghiêu Đế." "Đệ tử lĩnh mệnh!" Thấy tâm trạng sư tôn không tốt, Xích Tinh Tử cũng biết điều lập tức rời khỏi Ngọc Hư Cung, đến Côn Luân Sơn tìm Nhiên Đăng.

"Kẻ nào đang tính kế bản thánh, để bản thánh phát hiện, nhất định phải trả lại gấp mười." Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng phẫn nộ, mấy nguyên hội gần đây quá không thuận lợi.

Đường đường là Thánh nhân lại bị Bàn Cổ Chân Thân chém mất thánh khu.

Khó khăn lắm mới giành được ba suất, kết quả hai cái thì phế, một cái bị các Thánh nhân khác tính kế.

Nguyên Thủy Thiên Tôn uất ức biết bao!

Kẻ mà Nguyên Thủy Thiên Tôn nghi ngờ nhất tự nhiên là Thông Thiên Giáo Chủ, thứ hai mới là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Thậm chí có khả năng là Đế Phượng Thiên, một kẻ trước nay vẫn không thể suy diễn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không còn tâm trạng bế quan, nhìn chằm chằm về hướng Thần Châu đại địa, xem sự tình tiếp theo sẽ diễn biến thế nào.

Hy vọng đám đệ tử không khiến ngài phải tự mình ra tay, nếu không lại mất hết mặt mũi.

Sau khi Xích Tinh Tử trở về Xiển Giáo, lập tức báo cáo sự việc cho Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng lập tức dẫn Thập Nhị Kim Tiên đến Thần Châu đại địa chi viện cho Nghiêu Đế.

Nghiêu Đế thấy phó giáo chủ Xiển Giáo là Nhiên Đăng đích thân dẫn Thập Nhị Kim Tiên đến chi viện, cũng tự tin tăng mạnh, không sợ một trận chiến với Yêu tộc.

Phía bên kia, Yêu tộc đã sẵn sàng.

Côn Bằng nhìn đám yêu tộc mười tỷ không thấy điểm cuối trước mặt.

Tuy quy mô này hoàn toàn không thể so sánh với ức vạn vạn yêu tộc mà Đế Tuấn thống lĩnh năm xưa.

Nhưng hiện tại Côn Bằng là Yêu Hoàng, lúc đó chỉ là Yêu Soái của Thiên đình Yêu tộc, hai cảm giác hoàn toàn khác nhau.

“Yêu vương Thao Thế, Yêu vương Cổ Điêu, truyền lệnh bản hoàng, đại quân lập tức tiến công Nhân tộc!” Hiện tại Thao Thế và Cổ Điêu là tả hữu hộ pháp của Côn Bằng, thay Côn Bằng quản lý các công việc thường ngày của Yêu tộc.

“Cẩn tuân pháp chỉ của Yêu Hoàng!” Theo lệnh của Côn Bằng, Thao Thế và Cổ Điêu dẫn theo đám yêu tộc mười tỷ đông nghịt xông về phía Nhân tộc.

Phía Nhân tộc, Nghiêu Đế dẫn theo cao thủ Xiển Giáo, sau đó cũng tập hợp được một đội quân một trăm triệu người để quyết một trận tử chiến với Yêu tộc.

Chênh lệch quân số gấp mười vốn đã khó đánh, Nhân tộc dù sao cũng không phải Vu tộc.

Nếu một trăm triệu Vu tộc đối đầu với mười tỷ Yêu tộc, đó sẽ là một cuộc tàn sát chớp nhoáng.

Chương 190

May mà có cao thủ Xiển Giáo trợ trận.

Chiến tranh ở Hồng Hoang chủ yếu xem xét chiến lực cao cấp, không hoàn toàn dựa vào số lượng.

Giống như Vu Yêu đại chiến trước đây, số lượng Yêu tộc gấp vạn lần Vu tộc, chẳng phải vẫn bị Vu tộc đánh bại đó sao?

Hiện tại, ít nhất phía Xiển Giáo có hai vị Chuẩn Thánh, một Nhiên Đăng Chuẩn Thánh trung kỳ, một Quảng Thành Tử Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Mười một vị còn lại trong Thập Nhị Kim Tiên đều có chiến lực từ Đại La Kim Tiên trở lên.

Do đó, xét về chiến lực cao cấp, phía Nhân tộc đông hơn.

Nhưng xét về chiến lực cao cấp nhất, Côn Bằng lại là Chuẩn Thánh hậu kỳ, tu vi đứng đầu tại đây.

Vì vậy, trận chiến này bên nào thắng thật khó nói. ..... -------- Đảo tiên Bồng Lai.

Đế Phượng Thiên nhìn cuộc chiến sắp diễn ra giữa Yêu tộc và Nhân tộc, khóe miệng nhếch lên một đường cong.

Thường Hi lúc này mặt mày ửng hồng, dựa vào người Đế Phượng Thiên, nhẹ giọng hỏi: "Phu quân vì sao lại vui vẻ?" Đế Phượng Thiên sờ sờ chiếc mũi thanh tú của Thường Hi, nói: "Một lần phu quân tính kế Xiển Giáo, đồng thời lại tính kế Côn Bằng, thuận tiện gài bẫy Tây Phương Giáo một phen, thật là một mũi tên trúng ba con chim!" Thường Hi chớp chớp mắt, tò mò hỏi: "Phu quân tính kế Xiển Giáo và Tây Phương Giáo ta có thể hiểu, nhưng vì sao phải tính kế Côn

Bằng?" Đế Phượng Thiên thở dài một hơi nói: "Trước khi Đế Tuấn chết, ta đã hứa sẽ thay hắn trừ khử Côn Bằng." Thường Hi tự nhiên hiểu Đế Tuấn không ưa Côn Bằng vì đã đào tẩu trong đại chiến, giết Côn Bằng cũng có thể lý giải.

Nhưng điều Thường Hi không hiểu là tại sao phu quân nhà mình lại đáp ứng yêu cầu của Đế Tuấn trước khi chết.

Phu quân và Đế Tuấn không phải là kẻ thù sao?

Đế Phượng Thiên nhìn khuôn mặt hơi ngơ ngác của Thường Hi, tự nhiên biết nàng đang nghĩ gì.

Cười nói: "Đế Tuấn là một kiêu hùng, ta và hắn chỉ là lập trường khác nhau, về mặt cá nhân mà nói, ta rất tán thưởng hắn, đúng là ta đã giúp Vu tộc hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nếu không hắn cũng không bại thảm như vậy, do đó ta đã đồng ý thay hắn trừ khử Côn Bằng." Thường Hi hôn lên má Đế Phượng Thiên, cười nói: "Vì một lời hứa với kẻ địch mà lại thật sự ra tay với một Yêu Thánh Chuẩn Thánh hậu kỳ, chuyện này chỉ có phu quân của ta mới dám làm như vậy, chắc chắn Đế Tuấn kia cũng chết không hối tiếc." Đế Phượng Thiên thầm nghĩ, ta hứa với Đế Tuấn không chỉ một chuyện đâu!

Chuyện còn lại còn khó giải quyết hơn.

Đương nhiên, Đế Phượng Thiên không phải thánh mẫu, hắn đồng ý với Đế Tuấn hai chuyện là vì hai chuyện đó hoàn toàn không tổn hại đến lợi ích của Tiệt Giáo, do đó đồng ý cũng không sao.

Đế Phượng Thiên ôm lấy Thường Hi, dùng giọng điệu hơi châm biếm nói: "Côn Bằng kia, cũng là một trong ba ngàn khách hồng trần của Tử Tiêu Cung, bây giờ chỉ cần tùy tiện tính kế, liền biến thành một công cụ, còn đang mơ mộng làm Yêu Hoàng, thật đáng thương....." (Tối nay, hai ngày nay có hơi nhiều việc, làm người hơi

mệt mỏi, viết hơi khó khăn, nên hai ngày nay ba chương.) (Sẽ sớm hồi phục bốn chương trở lên, một lần nữa cảm ơn sự ủng hộ của anh em.)_ Tây Phương.

Chuẩn Đề nhìn Yêu tộc và Nhân tộc sắp giao chiến, có chút không nói nên lời.

Suy diễn một hồi, phát hiện Tiên Lộc được sắp xếp đến gần Nghiêu Đế đã vẫn lạc.

Chuẩn Đề nhìn sang Tiếp Dẫn, nói: "Sư huynh, tình hình không ổn, Tiên Lộc đã chết, không thể suy diễn ra ai đã hạ thủ." Tiếp Dẫn suy nghĩ một hồi rồi nói: "Không phải các Thánh nhân khác thì chính là Đế Phượng Thiên, không còn ai khác." Chuẩn Đề có chút tức giận nói: "Nhưng bây giờ tự nhiên vì Tiên Lộc kia mà Yêu tộc và Nhân tộc đánh nhau, nghiệp lực này chẳng phải sẽ đổ lên đầu chúng ta sao, chúng ta chỉ gài bẫy Xiển Giáo một phen, không có làm lớn chuyện như vậy, bây giờ tự dưng lại gánh tội thay." Tiếp Dẫn bình thản nói: "Kẻ ra tay đã đồng thời tính kế cả Tây Phương Giáo chúng ta, Xiển Giáo và Yêu tộc, còn gạt mình ra sạch sẽ, ta thấy giống thủ bút của Đế Phượng Thiên." Chuẩn Đề có chút nghi ngờ nói: "Sư huynh có phải quá coi trọng Đế Phượng Thiên rồi không, tiểu tử đó chỉ dựa vào Thông Thiên mà ăn vạ, chắc không có mưu kế như vậy đâu?" Tiếp Dẫn lắc đầu nói: "Đừng xem thường, tiểu tử đó thô mà có tế, là một nhân vật khó đối phó, nếu ngươi nhớ lại kỹ, sẽ phát hiện từ khi hắn xuất đạo đến nay chưa bao giờ chịu thiệt." Chuẩn Đề ngẫm lại kỹ, đúng là như vậy, ngay cả Đạo Tổ cũng bị hắn mắng, kết quả tiểu tử đó chẳng hề hấn gì.

Chuẩn Đề có chút cạn lời nói: "Ta đoán, cũng không thể nói ra, vì Tiên Lộc là người của ta, đến lúc đó giải thích không rõ." Tiếp Dẫn mặt không biểu cảm nói: "Hy vọng tiểu tử đó sẽ không chứng được thánh vị cuối cùng!

Nếu không Hồng Hoang sẽ không còn ngày yên ổn!" Chuẩn Đề im lặng không nói. ..... -------- Phía bên kia, mười tỷ Yêu tộc và một trăm triệu Nhân tộc đã lao vào nhau.

Tức thì huyết quang ngút trời, hai tộc Nhân-Yêu chém giết thành một đoàn.

Thái Ất Chân Nhân và Ngọc Đỉnh Chân Nhân lần lượt đối đầu với Thao Thế và Cổ Điêu.

Linh Bảo Đại Pháp Sư, Hoàng Long Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thì cùng Nghiêu Đế dẫn dắt Nhân tộc chém giết Yêu tộc.

Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân bốn người không ra tay, đang chờ Côn Bằng.

Côn Bằng tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, có Côn Bằng Cực Tốc, tại đây không ai một chọi một là đối thủ của hắn, nhất định phải nhiều người đánh một.

Côn Bằng kia vẫn đang ngồi trên Vạn Yêu Sơn uống linh tửu, ánh mắt âm lãnh nhìn ra chiến trường, cũng thấy Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân đang chờ mình.

"Ha ha, một Chuẩn Thánh trung kỳ, một Chuẩn Thánh sơ kỳ, hai Đại La Kim Tiên đỉnh phong mà muốn ngăn cản bản hoàng?" "Xem ra ta, Côn Bằng, đã nhiều nguyên hội không ra tay, đám tiểu bối này đều quên mất thực lực của bản hoàng rồi." "Hôm nay, liền để vạn tộc Hồng Hoang xem xem, ai mới là yêu tộc đệ nhất yêu thực sự!" "....." Côn Bằng vừa nhấm nháp linh tửu, vừa lẩm bẩm một mình.

Trăm năm ngồi trên ngôi vị Yêu Hoàng khiến Côn Bằng có chút

bành trướng, với tư cách là đệ nhất yêu của Yêu tộc đương đại, hắn cũng thật sự có tư cách này.

Bỗng nhiên, Côn Bằng bóp nát chén rượu trong tay, hóa thành một đạo hắc quang xông về phía chiến trường.

Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Đạo Đức Chân Quân lập tức cảnh giác.

Côn Bằng trong nháy mắt đã xông đến trước mặt Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Côn Bằng Cực Tốc, quả nhiên danh bất hư truyền!

Nhiên Đăng tay cầm Càn Khôn Xích, một Tiên Thiên linh bảo thượng phẩm, sắc mặt ngưng trọng.

Quảng Thành Tử tay cầm Thư Hùng Kiếm, một Hậu Thiên chí bảo, thân khoác Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, đã sẵn sàng ra tay.

Xích Tinh Tử tay cầm Tiên Thiên linh bảo Âm Dương Kính, nhìn chằm chằm vào vệt hắc quang kia.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân tay cầm Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến, mạnh mẽ quạt về phía vệt hắc quang.

Tức thì, năm loại thần hỏa đủ màu sắc tấn công về phía vệt hắc quang.

Nhưng, tốc độ của vệt hắc quang đó thật sự quá nhanh, năm loại thần hỏa căn bản không theo kịp tốc độ của nó.

Hắc quang xuyên qua năm loại thần hỏa, trực tiếp xông về phía Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, định ra tay với người có tu vi thấp nhất trước.

Ba người còn lại sao có thể để Côn Bằng được như ý.

Càn Khôn Xích trong tay Nhiên Đăng mạnh mẽ vung ra, hung hăng

đập xuống vệt hắc quang.

Nơi Càn Khôn Xích đi qua không gian đều bị đập nát.

Quảng Thành Tử tay phải đâm Thư Hùng Kiếm ra, đồng thời tay trái lẳng lặng tế ra Tiên Thiên linh bảo Lạc Hồn Chung.

Bảo vật này khi rung lên có thể khiến kẻ địch hồn không phụ thể, thất hồn lạc phách, từ đó hôn mê bất tỉnh.

Đây cũng là một pháp bảo lợi hại có thể trực tiếp gây thương tổn cho nguyên thần.

Đương nhiên, không bá đạo bằng Thí Thần Thương, dù sao cấp bậc cũng có chênh lệch.

Quảng Thành Tử tay phải cầm kiếm, góc độ hiểm hóc.

Tay trái hướng về phía vệt hắc quang rung Lạc Hồn Chung.

Xích Tinh Tử cầm Âm Dương Kính trong tay, mặt đen nhắm vào vệt hắc quang, trực tiếp bắn ra một luồng hắc quang đầy tử khí.

Uy áp Chuẩn Thánh hậu kỳ của Côn Bằng mạnh mẽ bộc phát, trong miệng phun ra một quả cầu màu đen.

Quả cầu màu đen đó hóa thành một luồng hắc quang mãnh liệt, chặn đứng tất cả các đòn tấn công.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân nhân cơ hội này lùi về phía sau.

Nhưng tốc độ của hắn rõ ràng không bằng Côn Bằng.

Với Côn Bằng Cực Tốc, Côn Bằng trong nháy mắt đã đuổi kịp Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, bàn tay mang theo pháp tắc Chuẩn Thánh mạnh mẽ vỗ xuống.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân sắc mặt ngưng trọng, lập tức lấy ra Hỗn Nguyên Phiên, dùng thuật Súc Địa, dịch chuyển tức thời né

được một chưởng.

Tuy bàn tay không vỗ trúng Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, nhưng pháp tắc Chuẩn Thánh đã chạm vào cơ thể hắn.

Dịch chuyển tức thời ra sau lưng Nhiên Đăng, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân mạnh mẽ phun ra một ngụm tiên huyết.

Chương 191

Dù sao tu vi của Côn Bằng cũng cao hơn Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân quá nhiều, nếu không phải Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân có pháp bảo bên mình, dù bị Côn Bằng miểu sát cũng không có gì lạ.

Đây chính là lợi ích của việc làm đệ tử thánh nhân giáo phái, nếu đổi lại là một Đại La Kim Tiên bình thường, không có pháp bảo hộ mệnh, trước mặt một đại lão Chuẩn Thánh hậu kỳ như Côn Bằng, khó mà đỡ được một chiêu.

Tùy tiện một chiêu đã chặn được đòn tấn công của ba vị đại lão Xiển Giáo, sau đó đả thương Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, từ đó cũng có thể thấy năng lực của Côn Bằng quả thật rất mạnh, nếu không năm xưa cũng không giành được bồ đoàn thứ năm của Tử Tiêu Cung.

Tiếc là, Côn Bằng cùng Hồng Vân Lão Tổ đã nhường bồ đoàn ra, nếu không ở Hồng Hoang đâu có chuyện của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề?

Nhiên Đăng lạnh lùng quát: "Côn Bằng, hôm nay ngươi dám làm thương Kim Tiên Xiển Giáo của ta!" Côn Bằng giọng điệu âm lãnh nói: "Thì sao?

Đệ tử Xiển Giáo không thể làm thương được à?" Quảng Thành Tử giận dữ quát: "Côn Bằng, một kẻ phản bội Yêu tộc Thiên đình quèn, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã vẫn lạc, ngươi cũng dám đối đầu với thánh nhân giáo phái của ta, không mau cút về Bắc Hải trốn đi, còn chê chết chưa đủ nhanh sao?" Lời của Quảng Thành Tử khá là chọc vào chỗ đau.

Việc phản bội lần đó chính là cái gai trong lòng Côn Bằng, Quảng Thành Tử lại dám gào lên trước mặt, bảo Côn Bằng cút về Bắc Hải

trốn.

Sắc mặt Côn Bằng lập tức âm trầm, lạnh lùng quát: "Tiểu bối Quảng Thành Tử, năm xưa bản hoàng cùng Nguyên Thủy kia cũng cùng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, đến lượt một tiểu bối như ngươi ở đây chỉ trỏ sao?" Vừa nói, thanh Yêu Sư Kiếm màu đen tỏa ra tử khí đã nằm trong tay Côn Bằng, mạnh mẽ chém một kiếm về phía Quảng Thành Tử!

Côn Bằng ít khi dùng pháp bảo, vì Côn Bằng Cực Tốc giúp hắn ít khi chịu thiệt khi đối địch, thường là nghiền ép đối thủ cùng cảnh giới.

Khi Côn Bằng dùng đến Yêu Sư Kiếm, điều đó chứng tỏ Côn Bằng đã nổi sát tâm. ....._Khi Côn Bằng dùng đến Yêu Sư Kiếm, điều đó chứng tỏ Côn Bằng đã nổi sát tâm.

Yêu Sư Kiếm kia là bản mệnh pháp bảo của Côn Bằng, cấp bậc là Tiên Thiên linh bảo thượng phẩm.

Từ khi Côn Bằng hóa hình đến nay, ở Hồng Hoang rất ít người thấy Côn Bằng sử dụng pháp bảo.

Bởi vì Côn Bằng mạnh mẽ quả thật không cần đến thứ như pháp bảo.

Giờ phút này, Côn Bằng bị Quảng Thành Tử chọc giận, trực tiếp sử dụng Yêu Sư Kiếm, một kiếm chém ra!

"Cẩn thận!" Nhiên Đăng hét lớn.

Một kiếm của Côn Bằng đã cắt đứt không gian, kiếm mang dường như hơi ngưng đọng thời gian, trong nháy mắt đã đến trước mặt Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử không kịp kinh hãi trước uy thế và tốc độ kinh khủng của một kiếm này, vội vàng tế ra Phiên Thiên Ấn.

Phiên Thiên Ấn vừa được tế ra, liền hóa thành kích thước mấy vạn trượng, trực tiếp đập về phía kiếm mang sắc bén màu đen kia.

Phiên Thiên Ấn cũng là Tiên Thiên linh bảo thượng phẩm.

Hai kiện Tiên Thiên linh bảo thượng phẩm trong tay Quảng Thành Tử đều là do Nguyên Thủy Thiên Tôn ban tặng, từ đó cũng có thể thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu thích Quảng Thành Tử đến mức nào.

Giờ phút này, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Ngọc Hư Cung xa xôi chứng kiến tất cả cũng sinh ra sát tâm với Côn Bằng.

Côn Bằng, không chịu yên ổn trốn ở Bắc Hải, lại cứ phải ra ngoài tìm chết, còn chọn đúng thời điểm này để tìm chết.

Không thể đợi đến lượt của Tây Phương Giáo rồi hẵng ra ngoài tìm chết sao?

Nhưng Côn Bằng tuy mạnh mẽ, muốn chém giết bốn vị đệ tử của ngài cũng không đơn giản như vậy, dù sao ai nấy đều có pháp bảo hộ thân, do đó Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không chọn ra tay.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút lo lắng, giao chiến lâu dài, đệ tử sẽ gặp nguy hiểm, do đó cũng truyền âm cho Lão Tử, hy vọng Lão Tử phái Huyền Đô đến trợ trận.

Bát Cảnh Cung, Lão Tử Thánh nhân nhận được truyền âm của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chuyện nhỏ này tự nhiên phải giúp.

Hiện tại Nhân Giáo và Xiển Giáo cơ bản thuộc về trạng thái liên minh.

Bởi vì Tiệt Giáo phát triển quá mạnh mẽ, Tây Phương Giáo thực ra thái độ mập mờ, không phải lúc nào cũng đứng về phía họ.

Lão Tử Thánh nhân truyền âm cho Huyền Đô, bảo Huyền Đô giúp Xiển Giáo một tay.

Huyền Đô nhận lệnh sư phụ, lập tức kết thúc bế quan, bay về phía Thần Châu đại địa.

Hướng chiến trường, Phiên Thiên Ấn bị kiếm mang màu đen chém bay, đồng thời kiếm mang màu đen cũng tối đi không ít.

Phiên Thiên Ấn kia cũng không bị tổn thương, Yêu Sư Kiếm của Côn Bằng cũng là Tiên Thiên linh bảo thượng phẩm, dù tu vi cao hơn Quảng Thành Tử hai cấp bậc, cũng không thể một kiếm đã gây tổn thương cho Tiên Thiên linh bảo.

Nhiên Đăng nhắm chuẩn thời cơ, Càn Khôn Xích trong tay vạch ra một vệt bạc đánh tới, đánh tan kiếm mang đã tối đi không ít của Côn Bằng.

Quảng Thành Tử nhìn Côn Bằng, cười lạnh nói: "Sao?

Tức giận đến mất khôn rồi à?

Côn Bằng ngươi cũng chỉ biết ỷ tu vi cao hơn mà bắt nạt kẻ yếu, nếu giáo chủ của ta ở đây, e rằng ngươi đã sớm không biết trốn đi đâu rồi." Lời của Quảng Thành Tử cũng không sai.

Nhưng Xiển Giáo cũng gần như vậy, đến lúc Phong Thần, đám Xiển Giáo cũng từng người nhảy ra bắt nạt các đệ tử Tiệt Giáo có tu vi thấp hơn.

Nhưng bảng Phong Thần còn chưa ra, Côn Bằng không thể dự đoán được chuyện sau này, cũng không cách nào phản bác.

Sắc mặt Côn Bằng âm trầm đến cực điểm, lạnh lùng nói: "Quảng Thành Tử, hôm nay bản hoàng sẽ chém ngươi!" Vừa nói, Côn Bằng Cực Tốc khởi động, xông về phía Quảng Thành Tử.

Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân tay cầm pháp bảo của mình lại một lần nữa hỗn chiến với Côn Bằng.

Chiến trường phía dưới.

Tuy số lượng Nhân tộc ít hơn một chút.

Nhưng do chiến lực cao cấp nhiều hơn Yêu tộc.

Yêu tộc chỉ có Thao Thế và Cổ Điêu là hai vị Đại La.

Quả thực có chút ít, không còn cách nào, trong thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp, chiến lực đỉnh cao của Yêu tộc đã vẫn lạc quá nhiều.

Không chỉ Yêu Đế và Yêu Thánh, mà ba trăm sáu mươi lăm Đại Yêu gần như toàn bộ vẫn lạc, chỉ có lác đác vài con chạy thoát, hiện tại không biết trốn ở đâu.

Ngược lại phía Xiển Giáo, sau khi Thái Ất Chân Nhân và Ngọc Đỉnh Chân Nhân chặn được Thao Thế và Cổ Điêu.

Linh Bảo Đại Pháp Sư, Hoàng Long Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cùng Nghiêu Đế, đối với Yêu tộc đại khai sát giới.

Mười tỷ Yêu tộc chết vô số.

Nhưng tướng sĩ tầng dưới của Nhân tộc cũng tử thương không ít.

Trên chiến trường, máu nhuộm cát vàng, tay chân cụt bay loạn xạ, tuy không thể so với Vu Yêu đại chiến, nhưng nhìn cũng khá kinh khủng.

Chiến trường phía trên, Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân bốn người liên thủ, cũng rõ ràng không phải là đối thủ của Côn Bằng, chỉ có thể cầm chân hắn.

Nhưng Côn Bằng lại càng đánh càng thông minh, đánh một hồi lại xuống phía dưới thu hoạch tính mạng của một đám tướng sĩ Nhân tộc.

Do tốc độ của Côn Bằng là nhanh nhất tại đây, Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân bốn người cũng không đuổi kịp, tức điên lên.

Chiến trường phía dưới sao chịu nổi sự giày vò của Côn Bằng, Côn Bằng tiện tay một đòn đã có thể lấy đi tính mạng của mấy trăm vạn tướng sĩ.

Ngay cả Nghiêu Đế kia cũng mấy lần suýt chết, nếu không phải được đệ tử Xiển Giáo cứu giúp, e rằng đã bị Côn Bằng giết rồi.

Nếu Nghiêu Đế chết, vậy thì thật nực cười, Xiển Giáo đừng nói đến nhận công đức, Thiên Đạo ý chí không giáng mấy đạo lôi đình đánh chết đám đệ tử Xiển Giáo này đã là may rồi.

Cùng với lối đánh du kích của Côn Bằng, cục diện chiến trường dần dần nghiêng về phía Yêu tộc.

Lối đánh này quả thật thông minh, đám đệ tử thánh nhân giáo phái này pháp bảo quá nhiều, quả thật không dễ dàng đánh giết nhanh được, nhưng tướng sĩ Nhân tộc bình thường phía dưới đâu có pháp bảo!

Đến lúc đó bản hoàng giết sạch Nhân tộc, xem đám đệ tử Xiển Giáo các ngươi còn bảo vệ ai!

Nhiên Đăng và Thập Nhị Kim Tiên tức đến nghiến răng, nhưng lại không làm gì được Côn Bằng, tốc độ quả thực biến thái.

Chương 192

E rằng ngoài Hóa Hồng Chi Thuật, cũng không có thần thông nào có thể đuổi kịp Côn Bằng Cực Tốc.

"Ha ha ha, đệ tử thánh nhân giáo phái chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?

Phó giáo chủ Xiển Giáo?

Cái thá gì Thập Nhị Kim Tiên?

Trước mặt bản hoàng, các ngươi có thể làm nên trò trống gì?" Tiếng cười ngạo nghễ của Côn Bằng truyền khắp phương viên ức vạn dặm.

Các đại lão quan chiến cũng ý thức được, Côn Bằng tuy có chút vô sỉ, năm xưa đã phản bội Thiên đình Yêu tộc, nhưng thực lực quả thật mạnh mẽ, điểm này không thể không thừa nhận.

Phó giáo chủ Tiệt Giáo cùng Thập Nhị Kim Tiên đồng loạt xuất quân, lại bị Côn Bằng làm cho chật vật không chịu nổi!

Chỉ riêng bản lĩnh này, cũng đáng để các đại lão khác coi trọng.

"Côn Bằng, ngươi tìm chết!" Nhiên Đăng đại nộ, hôm nay mặt mũi Xiển Giáo lại mất sạch, trở về chắc chắn sẽ bị giáo chủ trách mắng.

"Sư đệ, ta đến giúp các ngươi." Bỗng nhiên, một người đàn ông tuấn tú toàn thân tỏa ra kim quang nhàn nhạt, khí chất bất phàm chặn đường Côn Bằng.

"Huyền Đô đại sư huynh đến rồi!" "Ha ha, Côn Bằng, xem ngươi còn kiêu ngạo được không!" "Huyền Đô đại sư huynh, Côn Bằng thực sự quá đáng ghét, huynh giúp ta chặn hắn, ta đi giết đám Yêu tộc phía

dưới trước." "....." Huyền Đô là đại đệ tử của Lão Tử, Lão Tử Thánh nhân lại là sư huynh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai vị Thánh nhân quan hệ khá thân thiết.

Cho nên tự nhiên Thập Nhị Kim Tiên đều gọi Huyền Đô là đại sư huynh, tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ của Huyền Đô cũng đáng để Thập Nhị Kim Tiên gọi một tiếng. ....._Tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ của Huyền Đô cũng đáng để Thập Nhị Kim Tiên gọi một tiếng "đại sư huynh".

Trước đây Huyền Đô nhận được một phần Thiên Đạo công đức từ Hiên Viên, đã gần đến Chuẩn Thánh viên mãn.

Vốn vẫn đang bế quan định đột phá Chuẩn Thánh viên mãn rồi mới xuất quan.

Lần này bị sư phụ gọi ra tạm thời cũng không còn cách nào, chỉ có thể đến trước.

Tu vi của Huyền Đô và Côn Bằng gần như nhau.

Côn Bằng kia cũng đã gần đến Chuẩn Thánh viên mãn.

Một người sở hữu Côn Bằng Cực Tốc, một người là đệ tử duy nhất của Lão Tử Thánh nhân, hai người đối chiến, thắng bại thật khó nói.

Giọng Huyền Đô Đại Pháp Sư bình thản nói: "Đạo hữu từ Vu Yêu lượng kiếp sống sót đến nay không dễ, mau chóng lui về Bắc Hải mới là lựa chọn chính xác." Huyền Đô quả thực đang khuyên giải, không có ý gì khác.

Nhưng trong tai Côn Bằng, Huyền Đô lại đang châm biếm hắn đã phản bội Thiên đình Yêu tộc trong Vu Yêu đại chiến.

"Hừ, muốn đánh thì đánh, năm xưa bản hoàng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, ngươi còn đang bú sữa mẹ, bản hoàng làm việc, cần gì ngươi

dạy?" Côn Bằng không thèm để ý đến lời khuyên của Huyền Đô, cảm thấy đám đệ tử thánh nhân giáo phái này toàn bộ đều đang châm biếm mình.

Huyền Đô bất đắc dĩ thở dài nói: "Vậy thì ở lại đi!" Thực ra Huyền Đô không thích đánh đấm chém giết, phần lớn thời gian đều đang bế quan.

Trong mắt Đế Phượng Thiên, Huyền Đô ít nhất nhân phẩm tốt hơn đám đệ tử Xiển Giáo kia.

Huyền Đô chắc chắn cũng thiên phú bất phàm, có chỗ hơn người, nếu không đã không được Lão Tử Thánh nhân thu làm đệ tử duy nhất.

Huyền Đô tay cầm Nhân Giáo Pháp Trượng, ánh mắt trong trẻo mang theo một tia sát ý.

Nhân Giáo Pháp Trượng là do Lão Tử Thánh nhân tập hợp khí vận Nhân Giáo cùng vô số thiên tài địa bảo luyện chế thành Hậu Thiên công đức chí bảo.

Có thể không bằng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử, nhưng chắc chắn tốt hơn Như Ý Kim Cô Bổng.

Gần như có thể sánh ngang với chí bảo Nhân tộc Không Động Ấn!

Đương nhiên, là Không Động Ấn sau khi đã thăng cấp thành Hậu Thiên công đức chí bảo, hiện tại Không Động Ấn mới là Hậu Thiên chí bảo.

Đợi thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế kết thúc, vận khí và công đức của Nhân tộc ngưng tụ trong Không Động Ấn gần đủ, nó sẽ thăng cấp thành Hậu Thiên công đức chí bảo.

Nhân Giáo Pháp Trượng trong tay Huyền Đô Đại Pháp Sư vạch ra một đường cong huyền diệu quỷ dị.

Một mảng không gian tức thì vặn vẹo, mặt đất rung chuyển, không gian dưới ảnh hưởng của một đòn này đang vỡ vụn.

Côn Bằng cảm nhận được sát cơ, nhưng lại không thấy đòn tấn công của Nhân Giáo Pháp Trượng đánh từ đâu tới.

Tuy không nhìn thấy, nhưng Côn Bằng có thể cảm nhận được nguy hiểm từ đâu.

Yêu Sư Kiếm trong tay Côn Bằng quét ngang về phía sau.

"Đinh" Tức thì, kim quang chói lòa trên không, lửa bắn tung tóe, đất rung núi chuyển, đòn tấn công hư vô của Huyền Đô đã bị Yêu Sư Kiếm chém ra, là một đòn tấn công pháp tắc hình cầu vàng óng.

"Hừ, bản hoàng sẽ cho ngươi biết, thế nào là Côn Bằng Cực Tốc!

Ngươi cứ ở dưới sự che chở của Lão Tử Thánh nhân mà bế quan thêm mấy nguyên hội đi!" Vừa nói, Côn Bằng hóa thành một đạo tàn ảnh, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Trên bầu trời mắt thường chỉ có thể thấy từng đạo tàn ảnh màu đen, hoàn toàn không phân biệt được Côn Bằng ở đâu.

Trước đây Côn Bằng còn chưa dùng hết sức, lần này gặp phải Huyền Đô Đại Pháp Sư, đã phát huy Côn Bằng Cực Tốc đến cực hạn.

Khiến các đại lão Hồng Hoang đang theo dõi chiến trường đều vô cùng kinh ngạc.

"Côn Bằng này lại mạnh đến thế.

Trước đó áp chế phó giáo chủ Xiển Giáo và Thập Nhị Kim Tiên, vậy mà còn chưa dùng toàn lực!" "Thực lực thực sự của Côn Bằng khiến ta bất ngờ, sao lại mạnh mẽ như vậy?" "Ha ha, bây giờ xem ra, kẻ phản bội Yêu tộc Côn Bằng thật sự có thực lực làm Yêu Hoàng." "Thực lực của Côn Bằng, cũng chỉ kém Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái

Nhất một bậc, nếu Côn Bằng có Tiên Thiên chí bảo, cộng thêm Côn Bằng Cực Tốc, quả thực không thể tưởng tượng nổi." "Hóa ra Yêu Sư Côn Bằng mới là yêu tộc ẩn giấu sâu nhất, chúng ta đã nhìn lầm!" "....." Giờ phút này, vô số đại lão Hồng Hoang bàn tán xôn xao, đều cảm thấy có chút bất ngờ trước thực lực mà Côn Bằng thể hiện ra.

Tốc độ của Côn Bằng Cực Tốc quả thực khiến người ta đau đầu, nhưng Huyền Đô với tư cách là đệ tử duy nhất của Lão Tử Thánh nhân, tự nhiên cũng có phương pháp đối phó, nếu không đã uổng công theo hầu Thánh nhân nhiều năm như vậy.

Rất nhanh, trên bầu trời chỉ còn thấy từng đạo tàn ảnh màu đen và màu vàng.

Trận chiến của Huyền Đô và Côn Bằng căn bản mắt thường không thể nhìn thấy.

Mỗi lần giao thủ đều làm đất rung núi chuyển, vô số ngọn núi khổng lồ sụp đổ, chiến trường phía dưới cũng bị ảnh hưởng, Yêu tộc và Nhân tộc tầng dưới chết vô số.

Ngoài các đại năng có tu vi từ Chuẩn Thánh trở lên có thể thấy rõ hai người giao thủ, những người dưới Chuẩn Thánh chỉ có thể thấy tàn ảnh đen vàng xen kẽ nhau, còn lại hoàn toàn không hiểu gì.

Thực lực của Huyền Đô cũng khiến các đại lão cảm thấy bất ngờ.

"Không hổ là đệ tử duy nhất của Lão Tử Thánh nhân, thực lực quả nhiên mạnh mẽ!" "Chưa từng thấy Huyền Đô ra tay, không ngờ lại lợi hại như vậy." "Có ra tay rồi, mấy nguyên hội trước, bị một trong Thập đại Yêu Thánh là Quỷ Xa đè xuống đất ma sát đó thôi!

Tiến bộ quá nhanh!" "Đúng, ta nhớ ra rồi, lần Đồ Vu Kiếm đó, lúc đó hắn còn xa mới mạnh được như bây giờ." "Dù sao cũng có Thánh nhân ngày ngày để mắt tới, chúng ta chỉ có thể ngưỡng mộ thôi!"

“.....” Thực lực mạnh mẽ của Huyền Đô cũng khiến các đại lão Hồng Hoang kinh ngạc, nhưng không bất ngờ.

Nếu Lão Tử Thánh nhân chỉ thu một đệ tử, mà không có chút bản lĩnh nào, vậy thì thật sự có thể học theo Đông Hoàng Thái Nhất, đâm đầu vào Bất Chu Sơn tự tử.

Huyền Đô và Côn Bằng đánh nhau khó phân thắng bại.

Nhưng chiến trường phía dưới hoàn toàn là một chiều.

Sau khi Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân gia nhập chiến trường phía dưới, Yêu tộc liền hoàn toàn bị tàn sát.

Bên này có hai Chuẩn Thánh cấp, mười hai Đại La Kim Tiên.

Đối diện Yêu tộc chỉ có hai Đại La Kim Tiên.

Rõ ràng, Yêu tộc không thể thắng được.

Nhưng Xiển Giáo cũng quả thực có chút chơi bẩn.

Phó giáo chủ và Thập Nhị Kim Tiên toàn bộ đều đến, rõ ràng có thể một trận đánh xong, lại còn gọi Huyền Đô Đại Pháp Sư đến trợ trận, hoàn toàn không cho Yêu tộc đường sống!

Côn Bằng thấy tình hình không ổn, trận này triệt để thua rồi.

Dù có thể thắng Huyền Đô, cũng ít nhất phải đánh mấy vạn năm mới được.

Chương 193

Mấy vạn năm sau Yêu tộc phía dưới đã chết sạch, còn có ý nghĩa gì?

Nghĩ đến đây, Côn Bằng liền không chút do dự làm việc mình giỏi nhất – chạy!

Về bản lĩnh chạy trốn, ở Hồng Hoang Côn Bằng nhận thứ hai, ai dám nhận thứ nhất?

Yêu Hoàng Côn Bằng không chút do dự vứt bỏ đám yêu tộc phía dưới, trực tiếp dùng Côn Bằng Cực Tốc bỏ chạy.

Không thể không nói, Côn Bằng quả thực không có khí chất của một vị vua, nếu đổi lại là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tuyệt đối sẽ không chạy, điểm này đã được chứng thực trong Vu Yêu lượng kiếp.

Côn Bằng không thích hợp làm một nhà lãnh đạo.

Một nhà lãnh đạo tùy tiện vứt bỏ thuộc hạ, thử hỏi ai có thể thật lòng đầu quân?

Lần này nếu không phải bị ép đến đường cùng, Thao Thế cũng sẽ không đi tìm Côn Bằng.

Thấy Côn Bằng bỏ chạy, Thao Thế phía dưới toàn thân nhuốm máu, chịu không dưới mấy chục vết thương, trừng mắt muốn nứt ra.

Yêu tộc thấy Yêu Hoàng đã chạy, cũng lập tức tan rã không còn chống cự, tán loạn bỏ chạy!

Cũng đúng lúc này, ở bên cạnh Côn Bằng, tất cả các đại lão đều thấy một đạo cầu vồng đang với tốc độ cực nhanh tiếp cận Côn Bằng.

.....

Đế Phượng Thiên. ....._Cũng đúng lúc này, ở bên cạnh Côn Bằng, tất cả các đại lão đều thấy một đạo cầu vồng đang với tốc độ cực nhanh tiếp cận Côn Bằng!

Sau khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chết đi, toàn bộ Hồng Hoang biết Hóa Hồng Chi Thuật chỉ còn lại Đế Phượng Thiên.

Do đó không cần nghĩ cũng biết đó là Đế Phượng Thiên.

Côn Bằng Cực Tốc cực nhanh, nhưng Hóa Hồng Chi Thuật của Đế Phượng Thiên lại nhanh hơn Côn Bằng Cực Tốc nửa phần.

Bóng người trong đạo cầu vồng kia tay cầm Thí Thần Thương, sát khí ngút trời lan tỏa trong không trung đặc quánh không tan!

Vẻ mặt đó mang theo sát ý khiến người ta tuyệt vọng, tựa như một tuyệt thế sát thần đang đạp trên cầu vồng!

Côn Bằng kinh hãi thất sắc, không ngờ lại đột nhiên xuất hiện một con hổ chặn đường, một con hổ chặn đường tay cầm Hỗn Độn linh bảo.

Côn Bằng thề cả đời này gặp phải hai lần nguy cơ trí mạng.

Một lần là dưới thần phủ Khai Thiên của Bàn Cổ Chân Thân.

Lần còn lại chính là bây giờ.

Côn Bằng trong một khoảnh khắc lông tóc dựng đứng, cơ bắp toàn thân căng cứng, thấy Côn Bằng Cực Tốc không thể né được một thương này, Côn Bằng đành phải dùng Yêu Sư Kiếm chắn trước người, ngăn cản một đòn trí mạng.

“Keng” một tiếng va chạm kim loại vô cùng kịch liệt vang vọng phương viên ức vạn dặm.

Yêu Sư Kiếm trong tay Côn Bằng nứt ra một vết nứt nhỏ, trực tiếp bị đánh bay ngàn vạn dặm.

Đế Phượng Thiên dùng Hóa Hồng Cực Tốc đuổi theo, không cho Côn Bằng bất kỳ thời gian phản kích nào, Thí Thần Thương nhằm vào Côn Bằng đâm loạn xạ.

Côn Bằng vừa tức vừa vội, hét lớn: "Đế Phượng Thiên, giữa chúng ta chỉ có chút ân oán nhỏ, đều là chuyện của mấy nguyên hội trước, hà cớ gì phải đuổi cùng giết tận!" Mấy nguyên hội trước mà Côn Bằng nói, chính là lần Hồng Vân tự bạo, Đế Phượng Thiên cùng Minh Hà Lão Tổ của hắn đã có xung đột.

Côn Bằng tưởng rằng Đế Phượng Thiên vẫn ghi hận trong lòng, do đó mới ra tay phục kích.

Sau mấy vòng chiến đấu, Yêu Sư Kiếm trong tay Côn Bằng đã chi chít vết nứt.

Bản mệnh pháp bảo bị tổn hại, Côn Bằng cũng không dễ chịu, khóe miệng rỉ máu yêu.

Đây chính là chỗ bá đạo của Hỗn Độn linh bảo, thật sự đánh lâu, ngay cả Tiên Thiên chí bảo cũng có khả năng bị đánh phế, huống hồ Yêu Sư Kiếm chỉ là Tiên Thiên linh bảo thượng phẩm.

Đế Phượng Thiên cầm thương đứng thẳng, một thân hắc y tựa như ác ma đoạt mệnh.

Chúng sinh Hồng Hoang nhìn bóng người màu đen đó, mấy nguyên hội trước, hắn chỉ dùng miệng phun Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ.

Dựa vào sự che chở của Thông Thiên Thánh nhân, tựa như một kẻ vô lại.

Bây giờ, lại đang đè Côn Bằng ra đánh, thiên phú đáng sợ đến mức nào?

Chỉ mới qua khoảng năm sáu nguyên hội thôi!

Côn Bằng mạnh đến đâu, vừa rồi mọi người đều đã thấy rõ.

Nhưng Côn Bằng mạnh như vậy, trước mặt Đế Phượng Thiên lại hoàn toàn bị áp chế.

Phía xa xa, Huyền Đô, Nhiên Đăng, Thập Nhị Kim Tiên có chút ngây người!

Đế Phượng Thiên sao lại ra tay giúp đỡ đánh giết Côn Bằng?

Mắt mình hoa rồi sao?

Huyền Đô còn không đuổi theo Côn Bằng, vì cũng không đuổi kịp.

Không ngờ Thánh tử Tiệt Giáo lại đột nhiên tập kích Côn Bằng.

Đế Phượng Thiên nhìn Côn Bằng, ánh mắt bình thản, mặt không biểu cảm nói: "Để ngươi chết một cách minh bạch, hôm nay bản thiếu chủ thay Yêu Đế lấy mạng ngươi, đây là điều ta đã đáp ứng Đế Tuấn trước khi hắn chết." Lời Đế Phượng Thiên vừa nói ra, không chỉ Côn Bằng ngơ ngác.

Toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang đầu óc "ong ong" vang dội, vẻ mặt không thể tin nổi.

Đế Phượng Thiên muốn giết Côn Bằng vì Đế Tuấn?

Có nhầm không?

Đế Phượng Thiên và Đế Tuấn không phải là kẻ thù sao?

Là minh hữu của Vu tộc mà!

Tất cả mọi người đều cảm thấy tai mình có chút vấn đề, nghe nhầm rồi!

Côn Bằng giận dữ quát: "Hồ đồ, ngươi và Yêu Đế chẳng thân chẳng quen, thậm chí còn là đối lập, sao lại vì hắn mà giết ta?" Đế Phượng Thiên nhún vai, nhàn nhạt nói: "Bản thiếu chủ làm việc không

cần ngươi dạy, ngoan ngoãn đi chết là được rồi." Côn Bằng trừng mắt nhìn Đế Phượng Thiên, hung hăng nói: "Cảnh giới của ta và ngươi tương đồng, ngươi nghĩ giết ta dễ dàng như vậy sao?

Đừng ép ta!" Đế Phượng Thiên dùng Thí Thần Thương chỉ vào Côn Bằng, bình tĩnh nói: "Ép ngươi thì sao?

Ngươi có thể dùng Côn Bằng Cực Tốc nhanh hơn, chạy nhanh hơn sao?" Lời của Đế Phượng Thiên khiến chúng sinh Hồng Hoang có chút buồn cười, nhưng trong cảnh tượng nghiêm túc như vậy hình như không thích hợp để cười, do đó phải nhịn rất khổ sở.

Đế Phượng Thiên vẫn là Đế Phượng Thiên của năm đó, dù thực lực mạnh như vậy rồi, công phu miệng lưỡi cũng không hề mai một, không ai sánh kịp!

Côn Bằng cũng bị ép đến đường cùng, lạnh lùng nói: "Nếu không có Thông Thiên Thánh nhân che chở, ta đã sớm giết ngươi rồi!" Đế Phượng Thiên khinh miệt cười nói: "Hôm nay cha ta không ra tay, ngươi thử xem!" Côn Bằng không nói nhảm nữa, do tốc độ của Đế Phượng Thiên quá nhanh, hắn cũng chỉ có thể cứng rắn đánh, trực tiếp chạy cũng không chạy về được Bắc Hải.

Giờ phút này, Côn Bằng hận chết Thao Thế và đám yêu tộc kia, không có chuyện gì tại sao lại mời mình ra khỏi Bắc Hải!

Hại hắn gặp phải nguy cơ như vậy.

"Côn Bằng Thôn Thiên!" Côn Bằng giận dữ hét lên, chỉ thấy hắc quang trong miệng Côn Bằng nhanh chóng biến đổi, từ từ hình thành một quả cầu đen vô cùng khổng lồ.

Quả cầu đen này so với lúc đối phó với Nhiên Đăng và những người khác, lớn hơn gấp mấy chục lần.

Cùng với việc quả cầu đen ngày càng lớn, toàn bộ không gian bắt

đầu rung chuyển kịch liệt.

Dường như ngay cả không gian Hồng Hoang cũng không thể chịu đựng được uy áp của quả cầu đen, không gian xung quanh vỡ vụn từng mảng.

Đợi đến khi quả cầu đen gần như che kín trời đất.

Chương 194

"Gầm" Côn Bằng mạnh mẽ phun ra quả cầu đen, quả cầu đen hóa thành một cột sáng đen xuyên qua trời đất, trực tiếp bắn về phía Đế Phượng Thiên.

Tốc độ, Chuẩn Thánh cũng không thể né tránh.

Uy lực, Chuẩn Thánh trung kỳ bình thường cũng có nguy cơ bị trực tiếp miểu sát.

"Chưởng Trung Ma Quốc!" Đế Phượng Thiên hét lớn một tiếng, một chấm đen từ lòng bàn tay nở rộ, sau đó nhanh chóng lớn lên, hắc quang chiếm cứ toàn bộ bầu trời, bầu trời bắt đầu trở nên nặng nề, biến thành đen kịt.

Trong nháy mắt, trên bầu trời đã xuất hiện một tòa ma thành được bao bọc bởi hắc khí, cấu trúc ma thành phức tạp, từng đạo ma khí ngút trời xen kẽ trong đó, hắc khí kéo dài không dứt.

Ma thành áp thế, Chưởng Trung Ma Quốc!

Cột sáng màu đen va chạm với ma quốc màu đen!

Hồng Hoang đại địa một màu đen kịt!

"Ầm ầm ầm" Cùng với hai đòn tấn công gặp nhau.

Thiên địa Hồng Hoang chìm vào một khoảng tĩnh lặng.

Sau sự tĩnh lặng, là tiếng nổ lớn chấn động tai, rung chuyển nguyên thần, cùng với sóng xung kích làm vỡ nát không gian.

"Ầm" "Ầm" "Ầm" Nơi sóng xung kích màu đen đi qua, tất cả sinh linh và phi sinh linh đều hóa thành tro bụi.

Có thể thấy hai đòn tấn công này sắc bén đến mức nào.

Đợi sóng xung kích đáng sợ qua đi, hai đòn tấn công sắc bén không phân thắng bại, không gian đều bị va chạm tạo ra một lỗ hổng lớn, lộ ra hỗn độn màu đen.

Đế Phượng Thiên tay cầm Thí Thần Thương lập tức xông tới.

Côn Bằng chỉ có thể dùng Yêu Sư Kiếm cứng rắn chống đỡ.

"Keng" Thí Thần Thương và Yêu Sư Kiếm lại một lần nữa va chạm, Yêu Sư Kiếm trực tiếp vỡ vụn.

Yêu Sư Kiếm là bản mệnh pháp bảo của Côn Bằng, Yêu Sư Kiếm vỡ vụn, Côn Bằng mạnh mẽ phun ra một ngụm máu.

Đế Phượng Thiên không cho Côn Bằng bất kỳ thời gian phản ứng nào, Thí Thần Thương lại một lần nữa quét ngang tới. ....._Đế Phượng Thiên không cho Côn Bằng bất kỳ thời gian phản ứng nào, Thí Thần Thương lại một lần nữa quét ngang tới.

Côn Bằng đang chịu phản phệ từ Yêu Sư Kiếm, không kịp chống đỡ, trực tiếp bị Thí Thần Thương quét bay.

Côn Bằng chỉ cảm thấy nguyên thần của mình sắp bị sát khí của Thí Thần Thương chấn tan.

Đó là một cảm giác hồn phi phách tán.

Côn Bằng bị đánh bay ngàn vạn dặm, trên đường đập vỡ vô số ngọn núi.

Côn Bằng phát hiện mình thực sự không đánh lại, trong khoảnh khắc bị đánh bay liền vận dụng tu vi bắt đầu chạy trốn.

Khi bị Thí Thần Thương của Đế Phượng Thiên đánh trúng, Côn Bằng đã điều chỉnh góc độ, vừa vặn bị đánh bay về phía bắc.

Về kỹ thuật chạy trốn, Côn Bằng tuyệt đối là hạng nhất ở Hồng Hoang, ngay cả lúc bị đánh cũng đang điều chỉnh góc độ để chuẩn bị

chạy trốn.

Mưu kế của Côn Bằng bị Đế Phượng Thiên nhìn thấu ngay lập tức, trực tiếp xách Thí Thần Thương đuổi theo.

Côn Bằng mượn lực đạo khổng lồ khi bị đánh bay, cộng thêm Côn Bằng Cực Tốc của bản thân, khiến Đế Phượng Thiên nhất thời không đuổi kịp.

Các đại lão Hồng Hoang tự nhiên cũng nhìn ra mánh khóe.

Đều khóe miệng co giật một hồi.

"Về việc chạy trốn, Côn Bằng nhận thứ hai, ai dám nhận thứ nhất?" "Kỹ thuật chạy trốn của Côn Bằng, ta tự thấy không bằng." "Không hổ là Yêu Thánh duy nhất sống sót từ Vu Yêu lượng kiếp, kỹ thuật chạy trốn cũng không ai sánh bằng." "Nhưng hình như Hóa Hồng Chi Thuật còn nhanh hơn một chút." "....." Hóa Hồng Chi Thuật của Đế Phượng Thiên nhanh hơn một chút, trước khi Côn Bằng đến Bắc Hải, Đế Phượng Thiên đã đuổi kịp Côn Bằng.

Côn Bằng vừa vội vừa giận nói: "Đế Phượng Thiên, giữa chúng ta không có đại thù, có gì từ từ nói, tha cho ta, ta có thể gia nhập Tiệt Giáo!" Côn Bằng lúc này thực sự cảm nhận được sát tâm của Đế Phượng Thiên, Đế Phượng Thiên tay cầm Thí Thần Thương, thật sự có thể uy hiếp đến tính mạng của hắn.

Tình thế cấp bách, Côn Bằng lập tức bày tỏ nguyện ý gia nhập Tiệt Giáo.

Lời này vừa nói ra, người khác không có phản ứng, nhưng các Thánh nhân của Xiển Giáo, Nhân Giáo, Tây Phương Giáo lại kinh hãi.

Tiệt Giáo đã mạnh như vậy, nếu có thêm một Yêu Thánh Chuẩn Thánh hậu kỳ mạnh mẽ, quả thực như hổ thêm cánh.

Các đại lão đều cho rằng Đế Phượng Thiên chắc chắn sẽ xem xét

yêu cầu của Côn Bằng.

Dù sao Yêu Thánh có tu vi như vậy cầm đèn lồng cũng khó tìm.

Lời Đế Phượng Thiên nói trước đó, vì Đế Tuấn mà phải giết Côn Bằng, cũng chẳng có mấy người tin.

Dù sao Đế Tuấn và Đế Phượng Thiên là đối lập, ai lại vì một kẻ thù đã chết mà phải đi truy sát một Yêu Thánh Chuẩn Thánh hậu kỳ?

Đó không phải là não có vấn đề sao?

Não của Đế Phượng Thiên không có vấn đề, nhưng hắn thật sự đã làm như vậy.

"Tiệt Giáo của ta không cần loại người hai mặt ba lòng này." Đế Phượng Thiên cũng không thèm nghĩ ngợi, trực tiếp từ chối Côn Bằng, Thí Thần Thương trong tay không chút lưu tình lại một lần nữa đâm ra.

Các đại lão Hồng Hoang đồng loạt ngơ ngác!

Đế Phượng Thiên ngay cả xem xét cũng không thèm xem xét.

Không giống với cảnh tượng trong tưởng tượng cho lắm.

Đế Phượng Thiên tự nhiên không thể để một kẻ có thể phản giáo bất cứ lúc nào như Côn Bằng gia nhập Tiệt Giáo, đó không phải là chôn xuống một quả bom hẹn giờ sao?

Khó khăn lắm mới khiến Đa Bảo trung thành, lại còn sớm trừ khử Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Đế Phượng Thiên cũng không cần một con yêu không có lòng trung thành.

Lúc nguy cấp sẽ tùy thời phản bội, chỉ có thực lực thì có ích gì?

Điều Đế Phượng Thiên cần là những đệ tử vừa trung thành vừa có thiên phú, ví dụ như Triệu Công Minh, ví dụ như Tam Tiêu.

“Đế Phượng Thiên, lẽ nào ngươi nhất định phải đuổi cùng giết tận?

Đừng ép ta!” Côn Bằng đại nộ, hiểm hóc né được một đòn của Thí Thần Thương, nhưng lại bị rạch trúng cánh tay.

Vết thương nhỏ đơn giản này, đối với Chuẩn Thánh chẳng là gì, nhưng Côn Bằng lại cảm thấy nguyên thần đau như bị xé rách.

Thí Thần Thương quả nhiên bá đạo!

Vết thương trên nhục thể không quan trọng, quan trọng là Thí Thần Thương trực tiếp làm tổn thương nguyên thần.

Do đó dù chỉ bị Thí Thần Thương rạch một vết thương nhỏ, nguyên thần cũng sẽ vô cùng khó chịu.

“Từ nay Hồng Hoang không còn Yêu Sư!” Tiếng nói vừa dứt, Thí Thần Thương trong tay Đế Phượng Thiên đâm loạn xạ, Côn Bằng né nhanh, Đế Phượng Thiên đâm còn nhanh hơn.

Các đại lão chỉ có thể thấy từng trận thương ảnh.

Tốc độ quá nhanh, chỉ có thể thấy bóng của Thí Thần Thương.

Sau mấy ngàn chiêu, Côn Bằng thương tích đầy mình, nguyên thần mệt mỏi không chịu nổi.

Câu nói của Đế Phượng Thiên khiến người ta nhớ lại lúc hắn ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, đã nói một câu “Hồng Hoang không còn Nam Tiên chi thủ”, sau đó Nam Tiên chi thủ Đông Vương Công đã bị hắn vượt cấp chém giết.

Lần này Đế Phượng Thiên và Côn Bằng ở cùng cảnh giới, từ đầu đến cuối Côn Bằng đều bị đè ra đánh, không có sức chống trả.Sở dĩ đánh lâu như vậy là vì cường giả ở cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, nếu không phải Thánh nhân ra tay thì rất khó bị giết chết.

Sở dĩ đánh lâu như vậy, là vì cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, nếu không phải Thánh nhân ra tay, đại lão ở cảnh giới này rất khó bị giết.

Chương 195

Đế Phượng Thiên còn chưa dùng đến lá bài tẩy Ám Chi Đại Đạo, đối phó với một Côn Bằng quèn, không đến mức phải để hắn lộ lá bài tẩy.

Do từ đầu đến cuối đều áp chế Côn Bằng, ngay cả Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên cũng chưa tế ra.

Hiện tại ở Hồng Hoang không ai biết Đế Phượng Thiên có Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Bị dồn vào tuyệt cảnh, Côn Bằng trực tiếp lộ ra bản thể.

Bản thể Côn Bằng khổng lồ che trời lấp đất, gầm thét về phía Đế Phượng Thiên: "Bản hoàng liều mạng với ngươi!

Ta chết, ngươi cũng phải chết!" Vừa nói, Côn Bằng liền xông về phía Đế Phượng Thiên.

Chúng sinh Hồng Hoang đồng thời có một suy nghĩ, Côn Bằng bị ép đến mức muốn tự bạo rồi!

Lúc này, bất kể đối thủ của Côn Bằng là ai, chắc chắn phải lùi lại, không ai muốn bị cuốn vào vụ tự bạo của một Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Chuẩn Thánh hậu kỳ tự bạo, thật sự có thể làm nổ chết kẻ địch cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Nhưng, Đế Phượng Thiên lại không lùi nửa bước, trực tiếp xách Thí Thần Thương xông tới.

Tất cả các đại lão chỉ có một ý nghĩ, Thánh tử Tiệt Giáo điên rồi!

Có phải thù giết cha không?

Thông Thiên Thánh nhân cũng còn sống mà!

Người ta đã muốn tự bạo rồi, lại còn xông lên phía trước?

Nhưng, ngoài dự liệu của tất cả mọi người, Côn Bằng kia chỉ xông lên một đoạn ngắn, liền lập tức quay đầu chạy trốn về phía Bắc Hải.

Côn Bằng kia lại giả vờ tự bạo, thực chất là muốn chạy trốn!

Kỹ thuật chạy trốn của Côn Bằng lại một lần nữa khiến chúng sinh Hồng Hoang kinh ngạc, diễn kỹ quá xuất sắc!

Vấn đề là, Đế Phượng Thiên rốt cuộc làm sao phát hiện ra ý đồ thực sự của Côn Bằng?

Ngay cả những người đứng xem cũng cảm thấy Côn Bằng thật sự bị ép đến mức muốn tự bạo rồi.

Đế Phượng Thiên không cần dùng não cũng biết một kẻ tham sống sợ chết như Côn Bằng không thể nào tự bạo.

Dù hắn có tự bạo, dựa vào nhục thân cấp Chuẩn Thánh và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, hắn cũng không thể bị nổ chết.

May mà Đế Phượng Thiên không lùi mà tiến, hiện tại Côn Bằng cách Bắc Hải không xa, nếu Đế Phượng Thiên lùi lại, rất có khả năng để Côn Bằng chạy thoát về Bắc Hải, do trong Bắc Hải có rất nhiều cấm chế do Côn Bằng bố trí, Đế Phượng Thiên muốn phá những cấm chế đó cũng sẽ có chút khó khăn.

Do đó, Đế Phượng Thiên mới bày mưu dẫn Côn Bằng ra ngoài giết đi, như vậy đơn giản hơn.

Do Côn Bằng giả vờ muốn tự bạo, cũng đã tiếp cận Đế Phượng Thiên một đoạn.

Tuy Côn Bằng phản ứng nhanh, phát hiện Đế Phượng Thiên không lùi liền lập tức quay đầu.

Nhưng, trong tình huống Hóa Hồng Chi Thuật vốn đã nhanh hơn, Côn Bằng căn bản không có thời gian để trốn thoát.

Đế Phượng Thiên vận dụng Hóa Hồng Chi Thuật đến cực hạn, một đạo cầu vồng trực tiếp xuyên qua bản thể Côn Bằng khổng lồ.

Thí Thần Thương màu đỏ tươi tỏa ra sát khí ngút trời, trên đầu thương đang nhỏ giọt máu của Yêu Thánh. ....._Thí Thần Thương màu đỏ tươi tỏa ra sát khí ngút trời, trên đầu thương đang nhỏ giọt máu của Yêu Thánh.

Máu đó rơi xuống Hồng Hoang đại địa, mặt đất trực tiếp bị ăn mòn thành từng hố sâu khổng lồ.

Bản thể Côn Bằng khổng lồ, nhìn Đế Phượng Thiên, trong mắt tràn đầy sự không cam lòng.

Côn Bằng lại nhìn xuống lỗ hổng bị xuyên thủng trên cơ thể mình, một cảm giác tuyệt vọng trào dâng trong lòng.

Côn Bằng cảm thấy nguyên thần của mình đang bị xé rách.

Nguyên thần lúc này bị sát khí nồng đậm bao vây.

Côn Bằng cảm nhận được nguyên thần của mình đang dần dần bị những sát khí đó thôn phệ.

“Bản hoàng... không ngờ... lại vẫn lạc tại đây...” Côn Bằng đến chết cũng không dám tin mình lại vì một chút chuyện nhỏ của Nhân tộc mà xuất quan rồi trực tiếp vẫn lạc.

Cũng không ngờ sát tâm của Đế Phượng Thiên đối với mình lại nặng như vậy.

Lại còn truy sát một mạch đến gần Bắc Hải.

Ngay cả khi hắn giả vờ tự bạo cũng phải xách thương lên chém giết.

Sau đó, Côn Bằng từ từ nhắm mắt lại, thân thể che trời lấp đất từ từ rơi xuống từ không trung.

"Ầm" Thân thể Côn Bằng thực sự quá khổng lồ.

Sau khi rơi xuống đã đập nát vô số ngọn núi, tảng đá, cây cối, cũng đè chết vô số sinh linh.

Cùng với việc thân thể Côn Bằng rơi xuống, đánh dấu việc Yêu Sư Côn Bằng, kẻ sống sót từ Vu Yêu lượng kiếp, chiến lực đệ nhất của Yêu tộc hiện tại đã vẫn lạc!

Đối với toàn bộ chủng tộc Yêu tộc, đây là một tin không tốt.

Bởi vì, cùng với cái chết của Côn Bằng, chiến lực đỉnh cao nhất của Yêu tộc dường như đã toàn bộ vẫn lạc.

Một đời Yêu Sư vì xuất hải suất lĩnh Yêu tộc đối kháng Nhân tộc, kết quả chỉ làm Yêu Hoàng được trăm năm đã bị Thánh tử Tiệt Giáo chém giết tại chỗ.

Không có chủng tộc nào có thể chịu đựng được chuyện này.

Các đại lão Hồng Hoang nhìn bóng người cầm thương màu đen đó đều tê cả da đầu, kinh hãi đến cực điểm!

Mọi người vẫn còn dừng lại ở giai đoạn Đế Phượng Thiên dựa vào sự che chở của Thông Thiên Thánh nhân mà gây chuyện thị phi, làm càn làm bậy.

Bao gồm cả việc mắng Đạo Tổ, đại náo Tây Phương Giáo, đồ sát trăm vạn đệ tử Xiển Giáo... một loạt sự tích kinh người, đều là dựa vào sự che chở của Thông Thiên Thánh nhân mới hoàn thành.

Nhưng bây giờ, mới qua mấy nguyên hội, hắn đã có thể dựa vào thực lực trực tiếp chém giết Yêu tộc đỉnh cấp đại lão Côn Bằng, một trong ba ngàn khách hồng trần của Tử Tiêu Cung!

Hắn bắt đầu mạnh như vậy từ khi nào?

Đây là nghi vấn trong đầu chúng sinh Hồng Hoang!

Tất cả mọi người đều biết thiên phú của Đế Phượng Thiên mạnh, nhưng tốc độ trưởng thành này vẫn khiến người ta không thể lường trước!

Đế Phượng Thiên bây giờ, không còn là tên nhóc lông bông được Thông Thiên Thánh nhân che chở nữa.

Hắn đã có thể độc lập chém giết Côn Bằng, một chiến lực đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Nói thật, trong tình hình Thánh nhân không ra tay, Yêu Đế, Tổ Vu đều đã vẫn lạc, ở Hồng Hoang thật sự không có ai có thể chém giết Côn Bằng một cách nhẹ nhàng như vậy.

Nói cách khác, dưới Thánh nhân, Đế Phượng Thiên cơ bản đã vô địch ở Hồng Hoang.

Sự trưởng thành này quá nhanh, các đại lão Hồng Hoang đều đầu óc mơ màng.

Có một số đại lão bế quan thời gian khá lâu, mới bế quan mấy lần, Đế Phượng Thiên đã trở thành đại lão đỉnh cấp của Hồng Hoang, hoàn toàn là về mặt khó có thể chấp nhận.

Chương 196

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ cười ha hả, tiếng cười chấn động cả hỗn độn gần đó cũng phải rung chuyển.

"Không hổ là con trai ta." Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Đế Phượng Thiên, trên mặt đầy vẻ vui mừng.

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử Thánh nhân đem chiến lực của Đế Phượng Thiên và Huyền Đô ra so sánh, phát hiện Huyền Đô đối chiến với Đế Phượng Thiên cũng có nguy cơ vẫn lạc. , Lão Tử càng thêm cấp bách muốn Huyền Đô tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

Trong Ngọc Hư Cung, ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn âm trầm, Đế Phượng Thiên này ngày càng yêu nghiệt rồi.

Sau này nếu tiểu tử này thành công chứng đạo Thánh nhân, toàn bộ cục diện Hồng Hoang sẽ bị lật đổ.

Trong Cực Lạc Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, đều thấy được một tia kiêng kỵ trong mắt đối phương.

Tiếp Dẫn hai tay chắp lại nói: "A Di Đà Phật, nếu hắn chứng đạo Thánh nhân, Tây Phương ta sẽ không còn ngày yên ổn." Đảo tiên Bồng Lai, Thường Hi nhìn phu quân nhà mình, ánh mắt sáng rực nói: "Tỷ tỷ, phu quân đã chém giết Côn Bằng kia rồi." Hi Hòa vừa mới xuất quan cười gật đầu nói: "Phu quân thật lợi hại!" Nữ Oa bên cạnh im lặng không nói, không thể nào đem hình tượng trước mắt này trùng khớp với hình tượng tên nhóc lông bông mấy nguyên hội trước dựa vào sư huynh che chở mà gây sóng gió khắp nơi.

Thường Hi cười hì hì hỏi: "Nữ Oa tỷ tỷ, tỷ thấy sao?" Nữ Oa bây giờ cũng đã quen thuộc với Hi Hòa, Thường Hi hơn một chút, thỉnh thoảng cũng đối thoại vài câu.

“Trưởng thành rất nhanh.” Nữ Oa ngắn gọn bình luận, nhưng nội tâm cũng kinh hãi.

Trong Vô Tận Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ nuốt một ngụm nước bọt, nghĩ đến mấy nguyên hội trước đã xung đột với Đế Phượng Thiên, Côn Bằng có xung đột với Đế Phượng Thiên đã bị chém giết rồi, vậy Minh Hà Lão Tổ còn xa không?

Bây giờ Minh Hà Lão Tổ cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, cùng cảnh giới với Côn Bằng.

Đế Phượng Thiên có thể chém Côn Bằng, liền có thể tiêu diệt Vô Tận Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ lúc này hoảng vô cùng.

Lại một lần nữa đem chuyện làm sao để hòa giải với Đế Phượng Thiên đưa vào lịch trình.

Ngũ Trang Quán, bây giờ cũng đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ Trấn Nguyên Tử khẽ thở dài.

Quan hệ của hắn với Đế Phượng Thiên cũng khá tốt, dù sao Đế Phượng Thiên đã cứu hắn một mạng, thở dài là vì lại nhớ đến hảo hữu Hồng Vân Lão Tổ.

Trấn Nguyên Tử vừa mới đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, Minh Hà Lão Tổ đã sắp tiếp cận Chuẩn Thánh viên mãn, do đó thực lực có chút không bằng.

Lúc này, toàn bộ tầm mắt của Hồng Hoang đều tập trung vào Đế Phượng Thiên.

Giờ phút này, hắn tỏa sáng vạn trượng khiến người ta sinh lòng kiêng kỵ.

Đế Phượng Thiên liếc nhìn thi thể Côn Bằng phía dưới, từ từ bay đến trước mặt Huyền Đô.

“Ra mắt Thánh tử.” Huyền Đô cũng đã tỉnh táo lại từ sự kinh ngạc, giọng điệu nói với Đế Phượng Thiên cung kính, dù sao Hồng Hoang thực lực vi tôn.

Đế Phượng Thiên rõ ràng chiến lực mạnh hơn hắn, sau lưng cũng có Thánh nhân đứng như hắn, do đó Huyền Đô trước mặt Đế Phượng Thiên không có gì để kiêu ngạo.

Khi Đế Phượng Thiên bay tới, Nhiên Đăng và Thập Nhị Kim Tiên theo bản năng lùi lại một chút.

Tiểu tử này quá khủng bố, là kẻ thù của Xiển Giáo, chuyện năm đó vì Vu tộc mà đồ sát trăm vạn đệ tử Xiển Giáo vẫn còn sờ sờ trước mắt, không thể không kiêng kỵ.

Dường như phản ứng lại việc lùi lại quá mất mặt, lại cứng rắn tiến lên mấy bước.

Có thể thấy cảnh tượng Đế Phượng Thiên chém giết Côn Bằng đã để lại bóng ma như thế nào cho đám đệ tử Xiển Giáo này.

Họ vừa mới đánh với Côn Bằng, biết chiến lực của Côn Bằng biến thái đến mức nào, đó là trong tình huống Côn Bằng chưa dùng toàn lực.

“Đã Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi, giống ta, tốc độ không tệ.” Đế Phượng Thiên cười nói một câu, Huyền Đô cũng không biết là đang khen hay có ý gì khác.

“Chiến lực của Thánh tử, bần đạo còn xa mới bằng.” Huyền Đô không phải khiêm tốn, thật sự nghĩ như vậy.

“Có rảnh đến đảo tiên Bồng Lai làm khách.” Đế Phượng Thiên để lại một câu, không đợi Huyền Đô trả lời, liền bay về hướng đảo tiên Bồng Lai.

Nhìn cũng không nhìn phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng và

Thập Nhị Kim Tiên một cái.

Nhiên Đăng và Thập Nhị Kim Tiên thở phào một hơi, tên điên này không gây chuyện là tốt rồi.

Toàn bộ Hồng Hoang đều dõi theo đạo cầu vồng đó đi xa.

Hôm nay, đại danh của Thánh tử Tiệt Giáo lại một lần nữa vang xa khắp Hồng Hoang. .....

Sau khi Thái Thượng Lão Quân luyện đan cả ngàn năm, hiện nay đảo Bồng Lai Tiên có vô số đan dược quý giá.

Có loại chữa thương, có loại tạm thời tăng cường chiến lực, cũng có loại trợ giúp tăng tu vi.

Điều này khiến các đệ tử Tiệt Giáo càng thêm khao khát được thăng lên cấp đệ tử cao hơn, vì như vậy sẽ nhận được tiên đan tốt hơn.

Đế Phượng Thiên cũng vô cùng hài lòng với người lao động miễn phí là Thái Thượng Lão Quân.

Trước khi Thái Thượng Lão Quân rời đi, Đế Phượng Thiên đã tặng lão một chén rượu Hoàng Trung Lý.

Sau đó, Thái Thượng Lão Quân liền trở về cung Bát Cảnh phục mệnh.

Đế Phượng Thiên đang tận hưởng sự hầu hạ của Hi Hòa và Thường Hi.

Ngao Sương và Đát Kỷ thấy Hi Hòa và Thường Hi xuất quan thì cũng tự giác đi bế quan.

Dù sao Ngao Sương và Đát Kỷ cũng thân cận với Đế Phượng Thiên, nhưng khi hai vị chính thê là Hi Hòa và Thường Hi có mặt, hai tiểu thị nữ tự nhiên phải nhường đường.

Nữ Oa thì cùng Kim Ninh trở về cung Oa Hoàng một chuyến, đã lâu không về xem qua.

Đế Phượng Thiên tự nhiên không ngăn cản, Nữ Oa là Thánh nhân, đi đâu cũng không gặp nguy hiểm, rất yên tâm.

Còn về Huyền Minh, từ sau khi các Tổ Vu vẫn lạc thì vẫn luôn bế quan.

Đế Phượng Thiên cũng không đến làm phiền.

Đế Phượng Thiên ném Thí Thần Thương cho Thường Hi, nói: "Giúp ta giao cho Huyền Minh, có lợi cho việc bế quan." Thường Hi nhận lấy cây Thí Thần Thương tràn đầy sát khí, có chút không quen với sát khí nồng đậm như vậy, gật đầu rồi đi về phía nơi Huyền Minh bế quan.

Hi Hòa đưa cho Đế Phượng Thiên một chén linh tửu, hỏi: "Không đi xem Huyền Minh sao?" Bây giờ Hi Hòa cũng đã quen với cuộc sống ở đảo Bồng Lai Tiên, sau khi xuất quan thấy Đế Phượng Thiên cũng sẽ hầu hạ chàng ăn thịt uống rượu.

Đế Phượng Thiên đáp: "Thôi không đi đâu!

Cứ để nàng ấy yên tĩnh một chút, có những chuyện không thể an ủi được." Hi Hòa gật đầu, ngón tay ngọc thon dài đút một quả linh quả vào miệng Đế Phượng Thiên, ngón trỏ vô tình bị Đế Phượng Thiên cắn phải.

Mặt Thường Hi hơi ửng hồng, hỏi: "Vì sao chàng thích ăn đồ, nhưng rồi lại không chịu tự mình ăn?" Ở thời hiện đại đây không phải là vấn đề.

Nhưng ở Hồng Hoang thì đúng là một vấn đề.

Thứ nhất, ở cấp bậc Chuẩn Thánh, ngoại trừ Vu tộc, rất ít chủng tộc còn ăn uống.

Đế Phượng Thiên ngoài thời gian bế quan ra thì không những ngày nào cũng ăn, mà còn phải có người đút cho ăn, thật kỳ lạ.

Đế Phượng Thiên lý lẽ hùng hồn nói: "Vì lười." Ba chữ này dường như không trả lời gì cả, lại dường như đã trả lời tất cả.

Vì lười, nên từ trước đến nay không ăn gì, hình như đúng là một lý do tuyệt vời.

Hi Hòa cười nói: "Vậy lúc chàng đi chém giết Côn Bằng, sao lại siêng năng thế?" Vừa nói, nàng lại xé một miếng thịt rồng vừa nướng xong đút vào miệng chàng.

Đế Phượng Thiên cười lắc đầu: "Cái đó sao?

Chuyện giết người nguy hiểm như vậy đương nhiên không thể để nàng đi, nhưng đút đồ ăn thì có thể để nàng làm." Hi Hòa dịu dàng nói: "Ta lại không biết đánh nhau phải không?

Chỉ có thể đút cho chàng ăn thôi." Hi Hòa muốn giả vờ tức giận, nhưng khuôn mặt và giọng nói của nàng quá đỗi dịu dàng, làm sao mà giả vờ cho được.

Đây gọi là dịu dàng như nước, ngay cả khi giả vờ tức giận cũng dịu dàng đáng yêu như thế.

Chương 197

Đế Phượng Thiên cười nói: "Ta nỡ lòng nào để Hi Hòa tiên tử dịu dàng xinh đẹp của ta ra ngoài đánh nhau chứ?

Ta là loại tra nam như vậy sao?" Hi Hòa che miệng cười, bây giờ nàng cũng có thể hiểu được ý nghĩa của từ "tra nam" rồi.

Hi Hòa mỉm cười nói: "Chàng ăn thêm chút thịt rồng nữa đi." Đế Phượng Thiên hơi mở miệng, mùi vị thơm lừng của thịt rồng quả thật không tệ.

Đặc biệt là trên thịt rồng còn vương lại hương thơm của Hi Hòa.

Một lát sau, Thường Hi trở về.

Thường Hi đi đến sau lưng Đế Phượng Thiên, xoa bóp vai cho chàng.

Đế Phượng Thiên bắt đầu hưởng thụ sự hầu hạ của hai chị em. ...

Trải qua vô số trắc trở và âm mưu, Nghiêu Đế cuối cùng cũng thành công chứng đạo Nhân Hoàng.

Chỉ là công đức chứng đạo của Nghiêu Đế ít hơn Chuyên Húc và Đế Khốc, những người bị hắn gài bẫy.

Nghiêu Đế vốn không tệ, có thể giúp Xích Tinh Tử kiếm được không ít công đức, nhưng vì bị gài bẫy nên đã dẫn đến đại chiến giữa Nhân tộc và Yêu tộc.

Trong cuộc chiến, một trăm triệu đại quân tinh nhuệ của Nhân tộc thương vong một nửa, chết mất năm mươi triệu người.

Vì chiến tranh, tầng lớp Nhân tộc thấp kém phải cung cấp lương thực, cũng chết đói không ít.

Điều này dẫn đến việc Nhân tộc hoàn toàn không phát triển trong một thời gian ngắn.

Vì vậy, khi Nghiêu Đế chứng đạo Nhân Hoàng, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Xích Tinh Tử có chút ngơ ngác.

Chút công đức Thiên Đạo ít ỏi đáng thương đó chia làm hai luồng, rơi vào trong cơ thể Nghiêu Đế và Xích Tinh Tử.

Nghiêu Đế thành công tấn thăng Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Xích Tinh Tử vẫn là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến suýt hộc máu, hóa ra Xiển Giáo dùng cả ba suất mà chỉ bồi dưỡng được một Quảng Thành Tử trở thành Chuẩn Thánh.

Mà Quảng Thành Tử vốn đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cách Chuẩn Thánh cũng chỉ một bước chân.

Càng tức hơn là ba vị Nhân Hoàng Chuyên Húc, Đế Khốc, Nghiêu Đế đều không phát dương đạo thống Xiển Giáo cho tốt.

Nghiêu Đế vốn định phát dương đạo thống Xiển Giáo, nhưng khi vừa định làm thì tiên lộc mà ông ta vừa gặp đã yêu lại chết mất, sau đó liền bắt đầu điên cuồng báo thù Yêu tộc, tự nhiên cũng gác lại việc phát dương đạo thống Xiển Giáo.

Thế nên mới dẫn đến việc cả ba suất của Xiển Giáo đều không phát dương đạo thống Xiển Giáo cho tốt.

Điều này khiến cho khí vận Nhân tộc mà Xiển Giáo phân chia được rất ít.

Hiện tại, Nhân tộc đa số đều thờ thánh tượng của Thông Thiên và Nữ Oa, có một bộ phận thờ thánh tượng của Chiến Thần Hình Thiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn với sắc mặt đen kịt chậm rãi bay về Ngọc

Hư Cung.

Xích Tinh Tử cũng với vẻ mặt bất đắc dĩ trở về núi Côn Luân.

Lão Tử mặt không biểu cảm trở về Bát Cảnh Cung.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy Xiển Giáo chịu thiệt, sau khi rời đi liền lộ vẻ vui mừng.

Mặc dù Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trước đó đứng về phía Xiển Giáo, nhưng đó là vì Tiệt Giáo quá mạnh.

Lập trường của họ là, ngoài Tây Phương Giáo ra, các giáo phái khác gặp chuyện đều là chuyện tốt.

Đế Phượng Thiên ôm Hi Hòa và Thường Hi, cười nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn hình như sắp tức nổ tung rồi." Thường Hi "phì" một tiếng, cười duyên nói: "Đó chẳng phải là do chàng hại sao." Đế Phượng Thiên với vẻ mặt vô tội nói: "Sao lại là ta hại chứ?

Chỉ có thể trách ba suất mà lão ta chọn không tốt thôi." Hi Hòa xen vào: "Người thứ ba là Nghiêu Đế rõ ràng bị chàng gài bẫy mà." Đế Phượng Thiên lắc đầu nói: "Nghiêu Đế đó vì tình yêu mà bất chấp tất cả, liên quan gì đến ta." Hi Hòa và Thường Hi nhìn nhau cười, có chút đồng cảm với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phu quân nhà mình gài chết người không đền mạng a. ...

Thời đại của Nghiêu Đế đã kết thúc.

Tiếp theo đến lượt Thuấn Đế.

Ba suất của Xiển Giáo đã hết, cuối cùng cũng đến lượt hai suất cuối cùng của Tây Phương Giáo.

Đệ tử Tây Phương Giáo thời kỳ này quả thật có hơi yếu.

Không có nhân tài nào nổi bật.

Cũng kỳ lạ, những vị Phật và Bồ Tát nổi tiếng của Tây Phương Giáo đều là những người từ Tiệt Giáo, Xiển Giáo phản bội sang sau đại kiếp Phong Thần.

Ví như Như Lai Phật Tổ, Nhiên Đăng cổ cẩu, Hoan Hỷ Định Quang Phật, Văn Thù Bồ Tát, Quan Thế Âm Bồ Tát, v.v.

Phật giáo thời kỳ này, thật sự không chọn ra được nhân tài.

Do Thích Già Ma Ni đã là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nên không cần suất này lắm.

Chuẩn Đề trong mấy nguyên hội gần đây đã thu một đệ tử tên là Kim Thiền Tử, cũng là Đường Tăng thời Tây Du.

Thiên phú của Kim Thiền Tử vô cùng cao, rất được Chuẩn Đề yêu mến.

Vì vậy liền quyết định nhường một suất cho Kim Thiền Tử, nhưng Kim Thiền Tử hiện tại mới là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nên để Kim Thiền Tử tu luyện thêm một thời gian nữa.

Cuối cùng quyết định để Dược Sư Phật đã đạt Đại La Kim Tiên đỉnh phong đi thu nhận Thuấn Đế làm đồ đệ trước.

Dược Sư Phật đến thu nhận Thuấn Đế làm đệ tử.

Thuấn Đế là một Nhân Hoàng có hoài bão lớn, đã chia thiên hạ Nhân tộc ở Thần Châu đại địa thành mười hai châu, và định ra hình pháp nghiêm khắc.

Hình pháp nghiêm khắc có phần xung đột với lý niệm từ bi của Phật giáo, nhưng Dược Sư Phật không chỉ tay năm ngón với Thuấn Đế, chỉ cần Thuấn Đế giúp truyền bá đạo thống Phật giáo là được, chuyện khác không quan tâm.

Rút kinh nghiệm từ Xiển Giáo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã dặn dò,

phải xử lý tốt quan hệ với các Nhân Hoàng này, quan trọng nhất là để họ giúp truyền bá đạo thống Phật giáo, chuyện khác cứ mặc kệ họ tung hoành.

Đừng để giống như Xiển Giáo, ba suất trôi qua mà ngay cả đạo thống cũng không được truyền bá trong Nhân tộc.

Vì vậy, Thuấn Đế và Dược Sư Phật chung sống khá vui vẻ.

Cuối cùng, Thuấn Đế chứng đạo khá suôn sẻ.

Không có nhiều câu chuyện khúc chiết, Thuấn Đế an tâm trị vì Nhân tộc.

Do trước đó Nghiêu Đế đại chiến với Yêu tộc, lại kéo Nhân tộc thụt lùi.

Vì vậy Thuấn Đế an tâm trị vì Nhân tộc, Nhân tộc dần dần phát triển trở lại, Thuấn Đế cũng vững vàng chứng đạo Nhân Hoàng.

Tại đại điển truyền vị, vẫn là Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có mặt.

Đám công đức Thiên Đạo vàng rực đó khiến mặt Nguyên Thủy càng thêm đen, công đức rõ ràng nhiều hơn cả ba suất của Xiển Giáo.

Thiên Đạo bất công a!

Đám mây công đức vàng óng đó hạ xuống, chia làm hai, một nửa công đức vàng rơi vào trong cơ thể Thuấn Đế, nửa còn lại rơi vào trong cơ thể Dược Sư Phật.

Công đức tuy không thể so với Tam Hoàng, nhưng nhiều hơn Chuyên Húc, Đế Khốc, Nghiêu Đế một chút, giúp Thuấn Đế thành công tiến vào Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Dược Sư Phật may mắn hơn Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử, thành công chứng đắc Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Chương 198

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều sắp cười toe toét, tuy không thể so với Tiệt Giáo, nhưng đã tốt hơn Xiển Giáo rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến râu cũng run lên.

Người so với người, tức chết người a!

Ban đầu ba suất đều do Thiên Tôn chủ động chọn.

Bây giờ thì sao?

Công đức của ba suất cộng lại, cũng chỉ gần bằng một suất của Tây Phương Giáo.

"Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, trực tiếp rời khỏi hiện trường.

Sau đó các Thánh nhân cũng dần dần giải tán.

Tiếp theo là thời đại của Vũ Đế.

Đại Vũ là Nhân Hoàng có công đức nhiều hơn Thuấn Đế, vì Đại Vũ có công lao trị thủy.

Sau khi Vũ Đế kế vị, Kim Thiền Tử liền thu nhận Vũ Đế làm đồ đệ.

Kim Thiền Tử là người có tính tình tốt, Vũ Đế cũng là một Nhân Hoàng có tính tình hòa nhã, vì vậy quan hệ hai người khá hòa hợp.

Sau khi Vũ Đế kế vị, không biết vì sao, Nhân tộc bắt đầu xảy ra thủy hoạn, loại thủy hoạn vô cùng nghiêm trọng.

Vì thế, Vũ Đế phải đi khắp nơi trị thủy.

Kim Thiền Tử cũng ở bên cạnh tương trợ, giúp Vũ Đế cùng nhau

trị thủy.

Ban đầu Đại Vũ sử dụng phương pháp chặn dòng để trị thủy, nhưng trị xong một nơi, nơi khác lại bắt đầu có thủy hoạn, trị ngọn không trị gốc.

Sau đó Vũ Đế theo đề nghị của Kim Thiền Tử, từ từ dẫn thủy hoạn ở Thần Châu đại địa vào Tứ Hải.

Như vậy, chẳng mấy chốc đã giảm bớt được thủy hoạn của Nhân tộc.

Nhưng như vậy, Tứ Hải liền gặp tai ương.

Mực nước Tứ Hải bắt đầu dâng cao, vô số sinh linh Hải tộc vẫn lạc.

Một ngày nọ, Bắc Hải, Nam Hải, Tây Hải Long Vương lần lượt đến Đông Hải, cùng Ngao Thương thương lượng chuyện thủy hoạn.

Được Đế Phượng Thiên che chở, Long tộc bắt đầu phát triển ổn định, số lượng Long tộc ngày càng nhiều.

Vì vậy, toàn bộ tộc nhân đều ở Đông Hải không thích hợp lắm.

Ngao Thương liền phân chia Tứ Hải, các Long Vương của Bắc Hải, Nam Hải, Tây Hải đều là người thân trực hệ của Ngao Thương.

Lão cho ba vị Long Vương mang theo một phần tộc nhân lần lượt đến Bắc Hải, Nam Hải, Tây Hải thiết lập lãnh địa Long tộc.

Bắc Hải Long Vương nói: "Lão tổ, phải làm sao đây, Vũ Đế kia trị thủy thì cứ trị thủy, tại sao lại dẫn toàn bộ nước vào Tứ Hải?

Hiện nay sinh linh trong biển lầm than, đừng nói là Hải tộc bình thường, ngay cả Long tộc chúng ta cũng đã chết không ít tộc nhân." Nam Hải Long Vương nói: "Nhân tộc đó thật đáng ghét, mạng của Nhân tộc là mạng, chẳng lẽ mạng của Hải tộc chúng ta không phải là

mạng sao?

Quá đáng quá rồi!" Tây Hải Long Vương nói: "Nhưng Nhân tộc hiện tại có giáo phái của Thánh nhân che chở, chúng ta có thể có cách gì chứ?

Nhưng ta cũng không thể trơ mắt nhìn vô số Hải tộc vẫn lạc a!" Long tộc là chúa tể trong biển, nếu Hải tộc gặp vấn đề, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến lợi ích của Long tộc, vì vậy các Long Vương đều quan tâm đến vấn đề này.

Ngao Thương suy tư một lát, giọng điệu bình thản nói: "Các ngươi về trước đi, ta đi thỉnh thị Thánh tử." Ba vị Long Vương biết Thánh tử mà lão tổ nói là chỉ Đế Phượng Thiên, đều không còn phàn nàn nữa, ngoan ngoãn lui về lãnh địa của mình.

Nếu có thể, Ngao Thương không muốn làm phiền Đế Phượng Thiên, vì ân huệ mà Đế Phượng Thiên che chở Long tộc đã không thể báo đáp hết rồi.

Nhưng thủy hoạn vào Tứ Hải quả thực sẽ gây ra tác động lớn cho Long tộc.

Chuyện này đối với Nhân tộc và giáo phái của Thánh nhân đều vô cùng có lợi, nhưng đối với Long tộc, tuy không đến mức tai họa diệt tộc, nhưng cũng không khác là bao.

Vì vậy, Ngao Thương lập tức rời khỏi Đông Hải Long Cung, lần đầu tiên đến đảo Bồng Lai Tiên.

Sau khi đến đảo Bồng Lai Tiên, Ngao Thương thuận lợi gặp được Đế Phượng Thiên.

Hiện nay chuyện Đế Phượng Thiên che chở Long tộc ở Hồng Hoang không còn là bí mật, đệ tử Tiệt Giáo tự nhiên đều biết.

"Ngao Thương bái kiến Tiệt Giáo Thánh tử!" Lão Long Vương

Ngao Thương lập tức quỳ xuống, hành đại lễ với Đế Phượng Thiên.

Long Vương Ngao Thương hiện tại đối với Đế Phượng Thiên còn tôn kính hơn cả đối với Thánh nhân.

Long Vương có được ngày hôm nay, đều là nhờ vị Thánh tử này.

Đế Phượng Thiên nằm trên ghế Tiêu Dao, đầu cũng không ngẩng lên nói: "Đến vì chuyện Đại Vũ trị thủy phải không?" Ngao Thương không ngờ Thánh tử lại biết ý định của mình, thành thật trả lời: "Vâng, Vũ Đế đang dần dần dẫn thủy hoạn của Nhân tộc vào Tứ Hải, hiện nay Tứ Hải đã sinh linh lầm than, nghe nói Vũ Đế sắp phá vỡ Long Môn Sơn, dẫn toàn bộ thủy hoạn còn lại vào Tứ Hải..." Ngao Thương không ngờ Thánh tử lại biết ý định của mình, thành thật trả lời: "Vâng, Vũ Đế đang dần dần dẫn thủy hoạn của Nhân tộc vào Tứ Hải, hiện nay Tứ Hải đã sinh linh lầm than, nghe nói Vũ Đế sắp phá vỡ Long Môn Sơn, dẫn toàn bộ thủy hoạn còn lại vào Tứ Hải." Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói: "Chuyện này Bản thiếu chủ tự có sắp xếp, ngươi về đi!" "Tiểu long cáo lui!" Ngao Thương, người hiện tại cuối cùng cũng tu luyện tới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, vẫn đối với chàng vô cùng cung kính.

Nhận được chỉ lệnh của Đế Phượng Thiên, Ngao Thương lập tức trở về Đông Hải Long Cung.

Sau đó Đế Phượng Thiên truyền âm cho Lục Nhĩ Mi Hầu: "Ngăn cản Nhân tộc phá Long Môn Sơn." Lục Nhĩ Mi Hầu nhận được truyền âm, lập tức mang theo thuộc hạ Yêu tộc đến Long Môn Sơn.

Lục Nhĩ Mi Hầu dẫn theo Kim Hổ, Cuồng Sư, Chiến Giao ba vị yêu tướng cùng một đám tiểu yêu đến Long Môn Sơn.

Nơi đây đã tập trung một đám tướng sĩ Nhân tộc và đệ tử Tây Phương Giáo, Vũ Đế đang cầm trong tay Khai Sơn Phủ, chuẩn bị phá vỡ Long Môn Sơn ngăn cách giữa Đông Hải và lục địa.

“Khoan đã, Long Môn Sơn này, Bản vương không cho phép phá!” Lúc này, giọng nói có phần ngang tàng của Lục Nhĩ Mi Hầu vang lên, trực tiếp ngăn cản Vũ Đế đang muốn phá núi.

Vũ Đế có chút ngơ ngác, lại là Yêu tộc?

Chuyện Yêu tộc và Nghiêu Đế đại chiến trước đó, Vũ Đế tự nhiên biết, Yêu tộc lại muốn gây phiền phức cho Nhân tộc sao?

Kim Thiền Tử chậm rãi bước ra, chắp tay nói: “A di đà phật, đây là việc làm công đức vô lượng, thí chủ vì sao lại ngăn cản chúng ta?” Kim Thiền Tử vốn không thích đánh đấm, yêu vương trước mắt có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hẳn là Lục Nhĩ Yêu Vương lừng lẫy kia.

Sau thời đại của Thuấn Đế, Kim Thiền Tử mới tu luyện đến Đại La Kim Tiên trung kỳ, không phải là đối thủ của Lục Nhĩ Mi Hầu, tự nhiên chỉ có thể nói lý.

Lục Nhĩ Mi Hầu trào phúng nói: “Ha!

Hay cho một câu công đức vô lượng, dẫn thủy hoạn của Nhân tộc vào Tứ Hải, gây ra vô số sinh linh Hải tộc vẫn lạc, đây gọi là gì?

Mạng của Nhân tộc là mạng, còn mạng của Hải tộc thì không phải là mạng sao?

Hành động tổn người lợi mình như vậy, cũng gọi là công đức vô lượng?” Kim Thiền Tử không ngờ yêu vương trước mắt không những có kiến thức, mà lời nói còn vô cùng sắc bén, không giống như những yêu quái đầu óc đơn giản thông thường.

Vũ Đế lập tức ngẩn người, trước đó ông không nghĩ nhiều như vậy, chỉ thấy vô số Nhân tộc gặp nạn trong thủy hoạn, một lòng muốn triệt để giải quyết thủy hoạn, nhưng nghe Lục Nhĩ Mi Hầu nói vậy mới biết hành động này ảnh hưởng lớn đến Hải tộc như thế nào.

Kim Thiền Tử là cao tăng của Tây Phương Giáo, tự nhiên trong lòng đã rõ chuyện này.

Chỉ thấy Kim Thiền Tử mặt đầy từ bi nói: "Thí chủ xin hãy yên tâm, Thánh nhân của Tây Phương Giáo chúng ta đã luyện chế một cây Định Hải Thần Châm, đợi thủy hoạn được dẫn vào Đông Hải, chỉ cần ném Định Hải Thần Châm vào Đông Hải, như vậy có thể bình định thủy hoạn của Tứ Hải, cũng giải quyết được thủy hoạn của Nhân tộc." Đối với chuyện này Tây Phương Giáo sớm đã có kế hoạch, dù sao Hải tộc chết quá nhiều, nghiệp lực cũng phải do Tây Phương Giáo gánh, tự nhiên đã có sắp xếp.

Định Hải Thần Châm do Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự tay luyện chế, tuy chỉ là Hậu Thiên Linh Bảo, không có gì lợi hại, nhưng có thể bình định thủy hoạn của Tứ Hải.

Lục Nhĩ Mi Hầu lạnh lùng nói: "Bất kể ngươi có lý do gì, Bản vương đã nói rồi, Long Môn Sơn không được phép phá." Kim Thiền Tử hơi nhíu mày, không ngờ yêu vương trước mắt lại cứng đầu như vậy, rảnh rỗi không có việc gì làm lại đi đối đầu với giáo phái của Thánh nhân.

Kim Thiền Tử kiên nhẫn hỏi: "Dám hỏi thí chủ là do ai chỉ thị?" Lục Nhĩ Mi Hầu cười lớn nói: "Là Bản vương, cần gì ai chỉ thị?" Lục Nhĩ Mi Hầu không trực tiếp báo ra danh húy của Đế Phượng Thiên, một là dùng danh hiệu của sư phụ để áp người khác thì có chút mất mặt.

Hai là Lục Nhĩ Mi Hầu tương đối lanh lợi, cảm thấy sư phụ không tự mình ra mặt, có thể là không muốn bộc lộ việc nhúng tay vào chuyện này, vì vậy Lục Nhĩ Mi Hầu vô cùng lanh lợi đã chọn cách che giấu.

Nhưng thực ra, Đế Phượng Thiên chỉ vì lười, không muốn vì

chuyện nhỏ nhặt này mà phải chạy một chuyến.

Nằm hưởng thụ sự dịu dàng của Hi Hòa và Thường Hi không thơm sao?

Mỹ nhân trong lòng, vì sao phải đứng dậy?

Chương 199

Kim Thiền Tử chậm rãi nói: "Chuyện của giáo phái Thánh nhân, mong thí chủ đừng dễ dàng nhúng tay vào." Lục Nhĩ Mi Hầu lộ ra một nụ cười trào phúng, khinh miệt nói: "Đừng lấy giáo phái Thánh nhân ra dọa Bản vương, Bản vương không quan tâm đến những thứ đó." Ba vị yêu tướng Kim Hổ, Cuồng Sư, Chiến Giao cùng trăm vạn tiểu yêu phía sau vô cùng sùng bái nhìn Đại vương nhà mình.

Do phải vội lên đường, vì vậy mấy chục triệu yêu binh tu vi thấp hơn không được mang theo.

Không hổ là Đại vương a!

Ngay cả giáo phái Thánh nhân cũng không thèm để vào mắt!

"Đúng vậy, giáo phái Thánh nhân thì sao, Đại vương của chúng ta nói không được phá là không được phá!" "Thằng lừa trọc chết tiệt, khuyên ngươi từ đâu thì cút về đó, đừng chọc giận Đại vương của chúng ta!" "Mấy thằng lừa trọc chết tiệt này cả ngày không có việc gì làm lại đi gây sự!" Kim Hổ, Cuồng Sư, Chiến Giao lập tức bắt đầu nịnh nọt, đứng sau lưng Lục Nhĩ Mi Hầu hò hét.

Kim Thiền Tử bất đắc dĩ, chỉ đành cầu cứu Tây Phương Giáo, hắn không đánh lại Lục Nhĩ Yêu Vương.

Chẳng mấy chốc, Dược Sư Phật vừa mới tấn thăng Chuẩn Thánh không lâu đã chạy đến Long Môn Sơn.

Dược Sư Phật nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, lớn tiếng nói: "Thí chủ xin hãy mau chóng lui đi, Tây Phương Giáo chúng ta có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra." Lục Nhĩ Mi Hầu với vẻ mặt không quan tâm nói: "Tây Phương Giáo thì sao?

Nơi này là Đông Phương, không đến lượt các ngươi chỉ tay năm ngón!" Dược Sư Phật hơi nhíu mày, chậm rãi mở miệng nói: "Thí chủ đã quyết tâm muốn đối đầu với Tây Phương Giáo chúng ta rồi sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu lý lẽ hùng hồn nói: "Thì đã sao?" Dược Sư Phật không nói nhảm nữa, trị thủy không chỉ liên quan đến Nhân tộc, mà còn liên quan đến công đức của Kim Thiền Tử, Dược Sư Phật là đệ tử của Tây Phương Giáo, tự nhiên rất quan tâm.

Trước đó, Chuẩn Đề Thánh nhân đã đặc biệt dặn dò, nhất định phải nhanh chóng giải quyết chuyện này.

Vì vậy, Dược Sư Phật toàn thân kim quang sáng rực, hiện ra Trượng Lục Kim Thân.

Lục Nhĩ Mi Hầu tay cầm Như Ý Thí Thiên Bổng, hét lớn: "Các ngươi lui ra!" Ba vị yêu tướng Kim Hổ, Cuồng Sư, Chiến Giao lập tức dẫn trăm vạn tiểu yêu lùi lại trăm vạn dặm.

Đối mặt với Dược Sư Phật vừa chứng đắc Chuẩn Thánh của Tây Phương Giáo, với tu vi như vậy, đám tôm tép này ở bên cạnh hoàn toàn không có tác dụng gì, dư chấn của trận chiến cũng có thể đánh chết chúng.

Lục Nhĩ Mi Hầu giơ cao Như Ý Thí Thiên Bổng, hét lớn: "Lũ lừa trọc Tây Phương Giáo, Lục Nhĩ Mi Hầu gia gia ngươi ở đây!" Nói rồi Lục Nhĩ Mi Hầu giơ cao Như Ý Thí Thiên Bổng, chân đạp Cân Đẩu Vân, lao về phía Dược Sư Phật.

Cuồng phong nổi lên, nơi Như Ý Thí Thiên Bổng đen kịt đi qua, không gian vỡ vụn, mang theo cơn gió cuồng bạo, khí thế trông vô cùng phi thường.

Đối mặt với Dược Sư Phật cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, Lục Nhĩ Mi Hầu Đại La Kim Tiên đỉnh phong lại chủ động tấn công.

Cảnh tượng này khiến đám yêu tộc và Nhân tộc có chút ngẩn ngơ.

Trong lòng Yêu tộc, Đại vương quả nhiên bá khí a!

Trong lòng Nhân tộc, tên yêu vương này sợ là não có vấn đề!

"Tiên Thiên Linh Bảo!" Ánh mắt Dược Sư Phật hơi trầm xuống, một yêu vương quèn, sao lại có Tiên Thiên Linh Bảo?

Yêu vương này rốt cuộc là con cờ của ai?

Đối mặt với giáo phái Thánh nhân không hề lùi bước, lại còn cầm Tiên Thiên Linh Bảo, Dược Sư Phật tuyệt đối không tin yêu vương này không có hậu đài.

Nhưng dù sao đi nữa, thủy hoạn phải được giải quyết, Tây Phương Giáo có hai vị Thánh nhân trấn giữ, cho dù yêu vương này có hậu đài cũng không cần sợ.

Nói rồi, Dược Sư Phật toàn thân tỏa ra kim quang và Lục Nhĩ Mi Hầu giao đấu với nhau. ...

"Phát hiện Lục Nhĩ Mi Hầu đang kịch chiến với Dược Sư Phật, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Ra mặt vì đồ đệ, dạy dỗ Dược Sư Phật và Tây Phương Giáo, thưởng Hỗn Độn Thiên Mãng pháp thuật." "Hai: Để đồ đệ rèn luyện, ngồi xem kịch vui, thưởng Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận." Đế Phượng Thiên đang nằm trên ghế Tiêu Dao, trong đầu vang lên tiếng hệ thống đã lâu không nghe.

Đế Phượng Thiên tự nhiên phải chọn phương án thứ nhất, ra mặt vì đồ đệ.

Chuyện này vốn là hắn để Lục Nhĩ Mi Hầu đi làm.

Chuyện này có một vài mưu tính, phải tự mình ra mặt.

Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận kia thực ra cũng không lợi hại lắm, nâng cao thực lực cứng của Tam Tiêu mới là vương đạo.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Hỗn Độn Thiên Mãng pháp thuật!” Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Chưa biết.

Tu vi: Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đại đạo: Ám Chi Đại Đạo (Hắc Ám), Trận Chi Đại Đạo (Nhập Môn).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Bán bộ Hỗn Độn Linh Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên).

Khác: Tam Quang Thần Thủy (một vạn giọt), Huyền Thiên Trọng Thủy (một vạn giọt).

Mặc dù Đế Phượng Thiên không biết Hỗn Độn Thiên Mãng pháp thuật là cái gì, nhưng sản phẩm của hệ thống thì cứ yên tâm.

Có cơ hội sẽ thử nghiệm uy lực.

Hiện tại Đế Phượng Thiên thiếu nhất ba thứ, một là Đại Đạo quả thực, trực tiếp quan hệ đến việc có thể chứng đắc Đại Đạo và nâng cao cảnh giới hay không.

Hai là Thiên Hà Thánh Thủy và Hỗn Độn Niêm Kim, nếu có đủ, có lẽ có thể nâng cấp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên lên cấp Hỗn Độn Linh Bảo.

Những thứ này chỉ có thể từ từ chờ đợi, cũng không biết đi đâu tìm, chỉ có thể dựa vào hệ thống tặng.

Đế Phượng Thiên nhìn về phía Long Môn Sơn, chào hỏi hai vị tiên tử Hi Hòa và Thường Hi một tiếng rồi bay về hướng đó.

Sau khi Đế Phượng Thiên đi.

Hi Hòa nói với Thường Hi: "Đi thôi!

Chị em mình đi bế quan." Thường Hi mặt mày ủ rũ nói: "Lại bế quan sao?

Em muốn đợi Phượng Thiên ca ca về." Hi Hòa cười khuyên: "Ngoan ngoãn đi bế quan đi, cảnh giới của chúng ta hiện tại mới là Chuẩn Thánh trung kỳ, phải nhanh chóng đột phá lên hậu kỳ, nếu không sau này sẽ bị các tiểu thị nữ đuổi kịp, dùng lời của Phượng Thiên, thì thật là mất mặt!" Thường Hi không tình nguyện gật đầu, đáp: "Thôi được rồi..." ...

Dược Sư Phật toàn thân tỏa ra kim quang và Lục Nhĩ Mi Hầu tay cầm Như Ý Thí Thiên Bổng giao đấu với nhau.

Đánh nhau đã lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu vẫn luôn ở thế hạ phong.

Dù sao Chuẩn Thánh sơ kỳ và Đại La Kim Tiên đỉnh phong tuy chỉ chênh một bậc, nhưng tiểu cảnh giới này là một khoảng cách không thể vượt qua.

Không phải ai cũng có thể như Đế Phượng Thiên, ở giai đoạn Đại La Kim Tiên đã có thể chém giết Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Điều đó còn có liên quan đến Hỗn Độn Linh Bảo.

Vì vậy, việc Dược Sư Phật áp chế Lục Nhĩ Mi Hầu là chuyện bình thường.

Như Ý Thí Thiên Bổng, Tiên Thiên Linh Bảo trong tay Lục Nhĩ Mi Hầu không thể phá vỡ được Trượng Lục Kim Thân của Dược Sư Phật, căn bản không gây ra được bất kỳ uy hiếp nào.

Khoảng mấy trăm chiêu sau, Lục Nhĩ Mi Hầu đã bị thương không nhẹ, nếu không phải chân đạp Cân Đẩu Vân, tốc độ có chút ưu thế, thì còn thảm hơn.

Đương nhiên, Dược Sư Phật cũng không đánh nghiêm túc, chênh lệch với Đại La Kim Tiên đỉnh phong quá lớn.

Lục Nhĩ Mi Hầu có chút uất ức, lần đầu tiên tác chiến với cao thủ cấp Chuẩn Thánh, không ngờ lại khó khăn đến vậy.

Năm đó sư phụ ở Đại La Kim Tiên hậu kỳ đã chém giết Đông Vương Công, đã cho Lục Nhĩ Mi Hầu một loại ảo giác rằng mình cũng có thể vượt cấp khiêu chiến.

Khi Lục Nhĩ Mi Hầu đang dần dần bại lui.

Chương 200

"Tây Phương Giáo bây giờ gan to rồi, dám động thủ với người của ta?" Một giọng nói vô cùng bá khí chậm rãi vang lên, rõ ràng không dùng nhiều sức, nhưng lại chấn động đến nguyên thần của Dược Sư Phật cũng rung chuyển.

Dược Sư Phật lập tức dừng tay, cung kính hành lễ nói: "Kiến Thánh tử." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã dặn dò, dù chọc ai cũng đừng chọc Đế Phượng Thiên, tên tiểu tử đó là một kẻ điên.

Thực ra không cần Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dặn dò, Dược Sư Phật cũng không đánh lại Đế Phượng Thiên, Đế Phượng Thiên là loại người thật sự dám ra tay giết người, không quan tâm có phải là đệ tử của giáo phái Thánh nhân hay không, Dược Sư Phật tự nhiên sẽ không chủ động đi đắc tội Đế Phượng Thiên.

Nhìn kết cục của Côn Bằng thì biết, tên tiểu tử này là một sát thần.

"Sư phụ!" Lục Nhĩ Mi Hầu thì vô cùng kích động lao đến trước mặt Đế Phượng Thiên, trực tiếp hành đại lễ quỳ lạy trên không trung.

Sư phụ?

Đừng nói là Nhân tộc và đệ tử Tây Phương Giáo.

Trăm vạn yêu tộc phía sau cũng ngơ ngác.

Tiệt Giáo Thánh tử từ lúc nào đã trở thành sư phụ của Yêu vương chúng ta rồi?

Hoàn toàn không biết gì cả?

Một lát sau, đám yêu tộc mới phản ứng lại.

Đại vương là đồ đệ của Thánh tử, vậy Vạn Yêu Minh của chúng ta không phải là được Tiệt Giáo Thánh tử che chở sao?

A, trăm vạn yêu tộc ánh mắt sáng rực, lập tức cảm thấy lưng cũng thẳng hơn.

Từng người một kích động đến mặt run lên! (O)ngao ~...

Đại khái là biểu cảm như trên.

Danh tiếng của Tiệt Giáo Thánh tử quá vang dội a!

Nhìn xem năm đó Thánh tử vì Tổ Vu mà trước mặt Thánh nhân chém trăm vạn đệ tử Xiển Giáo.

Có một sát thần như vậy che chở, quả thật là quá có cảm giác an toàn!

Dược Sư Phật và đệ tử Tây Phương Giáo phía dưới hoàn toàn ngơ ngác!

Tình huống gì đây?

Chẳng lẽ việc không được phá Long Môn Sơn là ý của Thánh tử?

Vũ Đế cũng sắc mặt vô cùng khó coi, đại danh của Tiệt Giáo Thánh tử ở Hồng Hoang ai mà không biết, ai mà không hay.

Nhân tộc tuy trong mấy nguyên hội gần đây mới quật khởi, nhưng đối với đại danh của Đế Phượng Thiên cũng như sấm bên tai.

"Dậy đi!" Đế Phượng Thiên chậm rãi mở miệng.

Lục Nhĩ Mi Hầu kích động bay đến sau lưng Đế Phượng Thiên, chỉ vào Dược Sư Phật nói: "Sư phụ, tên lừa trọc chết tiệt kia bắt nạt con!" Dược Sư Phật: "..." Khóe miệng Dược Sư Phật co giật.

Không hổ là đệ tử của Đế Phượng Thiên a!

Ngay cả cái tính vô sỉ cũng có thể lây nhiễm sao?

Ta bắt nạt ngươi lúc nào?

Không phải ngươi vênh váo cầm gậy lao lên sao?

Dược Sư Phật nhàn nhạt nói: "Không biết Yêu vương là đồ đệ của Thánh tử, đã có nhiều đắc tội, mong thứ tội!" Bất kể ai đúng ai sai, tóm lại cứ xin lỗi trước là xong chuyện, đừng tranh cãi trước mặt Thánh tử, Thí Thần Thương không nhận người đâu!

Đế Phượng Thiên liếc Dược Sư Phật một cái, Dược Sư Phật chỉ cảm thấy máu trong người sắp bị đông cứng.

Phải biết rằng mọi người đều là cảnh giới Chuẩn Thánh, Dược Sư Phật Chuẩn Thánh sơ kỳ tuy không bằng Đế Phượng Thiên Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng cũng không đến mức sợ thành như vậy, thực sự là những chiến tích huy hoàng của Đế Phượng Thiên quá kinh người.

Lúc này, Chuẩn Đề Thánh nhân cũng đã đến Long Môn Sơn.

Lúc này, Chuẩn Đề Thánh nhân cũng đã đến Long Môn Sơn.

Chuẩn Đề sở dĩ đến nhanh như vậy, là vì thấy Đế Phượng Thiên nên ngay lập tức hoảng sợ.

Hắn sợ tên điên này sẽ trực tiếp giết chết Dược Sư Phật, người mà hắn đã tốn rất nhiều công sức mới bồi dưỡng được bằng một suất.

Chuyện như vậy Chuẩn Đề tin rằng tên điên Đế Phượng Thiên nhất định làm được, vì vậy hắn vội vàng chạy đến Long Môn Sơn với tốc độ nhanh nhất.

Thấy Thánh nhân nhà mình đến, Dược Sư Phật cũng thở phào nhẹ nhõm, thật sự có chút lo lắng Đế Phượng Thiên sẽ đột nhiên hạ sát thủ.

Lục Nhĩ Mi Hầu hiện tại danh tiếng cũng khá lớn, lại là đồ đệ của

Đế Phượng Thiên, khiến các đại lão Hồng Hoang có chút không hiểu.

Lục Nhĩ Mi Hầu thành lập Vạn Yêu Minh đã mấy nguyên hội, cũng chưa từng tiết lộ mình là đồ đệ của Tiệt Giáo Thánh tử.

Hắn dựa vào thực lực để thành lập thế lực của mình.

Xem ra cũng không muốn dựa vào danh tiếng của sư phụ để quật khởi.

Đúng là một yêu vương có dã tâm.

"Không ngờ Lục Nhĩ Yêu Vương lại là đồ đệ của Thánh tử, hôm nay chỉ là một trận hiểu lầm mà thôi." Chuẩn Đề cười tủm tỉm nhìn Đế Phượng Thiên, dường như đã quên hết chuyện mấy nguyên hội trước, Đế Phượng Thiên đã tàn sát Tây Phương Giáo.

Tây Phương Giáo hiện tại đối với Đế Phượng Thiên áp dụng thái độ kiên quyết không trêu chọc.

Hiện tại Tiệt Giáo có hai đại Thánh nhân, một là Thông Thiên, một là Nữ Oa, các Chuẩn Thánh khác tạm không đề cập.

Một mình Thông Thiên, hai Thánh nhân Tây Phương đã không có cách nào đối phó, huống chi còn thêm một Nữ Oa.

Trước khi Đế Phượng Thiên cưới Nữ Oa, Tây Phương Giáo đã không làm gì được Đế Phượng Thiên, huống chi là bây giờ, hoàn toàn không thể trêu vào.

"Thằng lừa trọc chết tiệt, Tây Phương Giáo bây giờ gan to rồi, ngay cả người của Bản thiếu chủ cũng dám đánh?

Chẳng lẽ muốn Bản thiếu chủ lại đến Tây Phương Giáo dạo một vòng?" Đế Phượng Thiên vẫn không cho Chuẩn Đề chút mặt mũi nào, trực tiếp chất vấn.

Nhưng Đế Phượng Thiên cũng không thật sự tức giận, con khỉ

chết tiệt kia da dày thịt béo, chịu chút thương cũng không sao.

Con khỉ chết tiệt này mấy nguyên hội qua ở Đông Hải cậy mình thực lực mạnh mẽ có chút kiêu ngạo, cho nó một bài học, để nó nhận rõ thực lực của mình cũng tốt.

Để tránh sau này con khỉ chết tiệt này không biết trời cao đất dày.

"Thánh tử, đều là hiểu lầm, nếu ta biết Lục Nhĩ Yêu Vương là đồ đệ của ngài, Tây Phương Giáo ta cũng sẽ không động thủ với hắn." Chuẩn Đề vẫn cười tủm tỉm, đối với sự bất kính của Đế Phượng Thiên, hắn đã hoàn toàn miễn nhiễm.

Dù sao đã có quá nhiều tiền lệ, quen thành tự nhiên.

Ban đầu hắn cảm thấy, tên tiểu tử này ngay cả Thánh nhân cũng không tôn trọng, cậy có Thông Thiên che chở thật đáng ghét.

Suy nghĩ kỹ lại, tên tiểu tử này đối với ai cũng vậy, trước mặt Xiển Giáo cũng không cho chút mặt mũi nào, cũng không phải nhắm vào Tây Phương Giáo.

Do chuyện Thánh khu của Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn lạc trước đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phán đoán Tiệt Giáo và Xiển Giáo sớm muộn cũng sẽ có một trận chiến, Tây Phương Giáo không cần thiết phải giúp chia sẻ hỏa lực.

Đợi đến khi Xiển Giáo và Nhân tộc liên hợp cũng không đánh lại, Tây Phương Giáo mới xem xét có nên giúp đỡ nhân cơ hội đục nước béo cò hay không.

Bây giờ trước tiên đừng gây thêm thù oán với Tiệt Giáo, trong đại chiến Vu tộc và Yêu tộc, Tây Phương Giáo đứng về phía Xiển Giáo, đã khiến Tiệt Giáo không hài lòng rồi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là hai Thánh nhân có thể nhẫn nhịn nhất trong Lục Thánh, thực ra đây cũng là một ưu điểm.

Vì mặt dày, đủ nhẫn nhịn, mới khiến Tây Phương Giáo chịu đựng được đến thời kỳ Tây Du mới triệt để quật khởi.

Chương 201

"Long Môn Sơn, hôm nay Bản thiếu chủ không cho phá, ngươi định thế nào?" Tục ngữ có câu, giơ tay không đánh người mặt cười, Đế Phượng Thiên nhìn Chuẩn Đề, cũng không tiếp tục mắng, mà sắc bén hỏi.

Chuẩn Đề giải thích: "Bần tăng chế tác Định Hải Thần Châm, chỉ cần phá Long Môn Sơn, dẫn thủy hoạn vào Tứ Hải, liền có thể dùng Định Hải Thần Châm trấn áp thủy hoạn của Tứ Hải, như vậy liền hoàn mỹ hóa giải được trận thủy hoạn này." Lời giải thích của Chuẩn Đề cũng tương tự như lời Kim Thiền Tử nói với Lục Nhĩ Mi Hầu trước đó.

Sự thật cũng đúng là như vậy, Định Hải Thần Châm đó quả thực có thể triệt để giải quyết thủy hoạn.

Đế Phượng Thiên trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: "Ta hỏi ngươi, sau khi đặt Định Hải Thần Châm vào Tứ Hải, quyền sở hữu thuộc về ai?" Chuẩn Đề ngẩn người, không ngờ Đế Phượng Thiên lại đột nhiên đưa ra một câu hỏi hóc búa như vậy.

Một lát sau, Chuẩn Đề chậm rãi nói: "Định Hải Thần Châm đó là do bần tăng chế tạo, tự nhiên thuộc về Tây Phương Giáo ta." Đế Phượng Thiên lại hỏi: "Nếu sau này có người muốn lấy đi Định Hải Thần Châm thì sao?

Tây Phương Giáo có chịu trách nhiệm không?" Chuẩn Đề hơi nhíu mày, không biết tại sao Đế Phượng Thiên lại cứ hỏi những câu hỏi kỳ lạ này.

Định Hải Thần Châm đó đặt ở Đông Hải yên ổn, ai sẽ đi động vào?

Chuẩn Đề tuy là Thánh nhân, nhưng tự nhiên cũng không tính được chuyện Tôn Hầu Tử thời Tây Du sẽ quay về lấy Định Hải Thần Châm, nếu có thể tính xa như vậy, Tây Phương Giáo cũng vô địch rồi.

Đế Phượng Thiên muốn nhân cơ hội này, trực tiếp chặn đứng con đường đại hưng của Tây Phương Giáo.

Bất kể sau này sắp xếp thế nào, Tôn Ngộ Không không có Gậy Vàng Như Ý, ta xem ngươi có đi Tây hành được không?

Chuẩn Đề lo lắng bên trong có cạm bẫy, hoặc là Đế Phượng Thiên có âm mưu gì đó, cẩn thận trả lời: "Định Hải Thần Châm đó tuy là vật của Tây Phương ta, nhưng nếu ở Đông Hải bị người ta lấy đi, tự nhiên phải do Long Vương chịu trách nhiệm." Chuẩn Đề chủ yếu sợ rằng quyền sở hữu của Định Hải Thần Châm thuộc về Tây Phương Giáo, nếu Định Hải Thần Châm bị người ta lấy đi, thì Tây Phương Giáo phải chịu trách nhiệm, như vậy lỡ như Định Hải Thần Châm vừa đặt xuống, Đế Phượng Thiên liền lấy đi Định Hải Thần Châm nhân cơ hội gây khó dễ cho Tây Phương Giáo thì sao?

Không phải Chuẩn Đề nghĩ nhiều, căn cứ vào mức độ vô sỉ của Đế Phượng Thiên, dường như thật sự có thể làm ra chuyện như vậy.

Vì vậy, Chuẩn Đề đưa ra một câu trả lời không biết xấu hổ, Định Hải Thần Châm là của ta không sai, nhưng nếu mất thì Long Vương chịu trách nhiệm, vì Định Hải Thần Châm ở Đông Hải, mất thì chủ nhân của Đông Hải phải chịu trách nhiệm.

Tuy vô sỉ, nhưng dường như cũng có chút đạo lý.

Đế Phượng Thiên cười lạnh nói: "Tây Phương Giáo muốn chơi trò vô lại với Bản thiếu chủ?" Chuẩn Đề chắp tay nói: "A di đà phật, bần tăng không có ý này, không biết Thánh tử cho rằng xử lý như thế nào là thỏa đáng?" Chuẩn Đề muốn thăm dò xem Đế Phượng Thiên rốt cuộc muốn làm gì.

Đế Phượng Thiên thẳng thắn nói: "Có thể phá Long Môn Sơn, cũng có thể đặt Định Hải Thần Châm vào Đông Hải để bình định thủy hoạn của Tứ Hải, nhưng Định Hải Thần Châm đó từ nay thuộc về Long tộc, Bản thiếu chủ che chở Long tộc, Long tộc nguyện ý tặng Định Hải Thần Châm đó cho ta." "Ý của ta là, chỉ cần đặt Định Hải Thần Châm vào Đông Hải, Định Hải Thần Châm đó liền thuộc sở hữu của Bản thiếu chủ, không còn là vật của Tây Phương, nếu đồng ý thì có thể phá Long Môn Sơn." "Nếu không đồng ý cũng không sao, vậy thì Long Môn Sơn đừng phá nữa, thủy hoạn của Nhân tộc cũng đừng trị nữa, Bản thiếu chủ chỉ cho ngươi hai lựa chọn." "Đương nhiên, Tây Phương Giáo cũng có thể không để ý đến lời của Bản thiếu chủ, cưỡng ép phá Long Môn Sơn, chỉ cần ngươi dám làm như vậy, ta nhất định sẽ dẫn toàn bộ thủy hoạn đến Tây Phương, để Tây Phương Giáo nếm thử mùi vị nước ngập núi vàng..." "Đương nhiên, Tây Phương Giáo cũng có thể không để ý đến lời của Bản thiếu chủ, cưỡng ép phá Long Môn Sơn, chỉ cần ngươi dám làm như vậy, ta nhất định sẽ dẫn toàn bộ thủy hoạn đến Tây Phương, để Tây Phương Giáo nếm thử mùi vị nước ngập núi vàng!" Đế Phượng Thiên nói từng chữ một, nói rất rõ ràng, ý vị uy hiếp cũng rất nặng.

Chuẩn Đề không hiểu lắm, Đế Phượng Thiên tay cầm Hỗn Độn Linh Bảo, vì sao lại cố chấp với cái Hậu Thiên Linh Bảo Định Hải Thần Châm này.

So với Định Hải Thần Châm, Chuẩn Đề lúc này rõ ràng càng muốn để Kim Thiền Tử nhận được công đức Thiên Đạo hơn.

Về phần Định Hải Thần Châm, chỉ là một kiện Hậu Thiên Linh Bảo mà thôi, cho dù nhường quyền sở hữu cho Đế Phượng Thiên cũng không sao.

Rõ ràng công đức Thiên Đạo quan trọng hơn một chút.

Vì vậy, Chuẩn Đề không hiểu, Đế Phượng Thiên làm vậy là vì cái gì?

Suy nghĩ kỹ lại rồi suy diễn một hồi, không phát hiện âm mưu rõ ràng nào, giao quyền sở hữu Định Hải Thần Châm cho Đế Phượng Thiên, cũng đỡ phiền phức, lỡ như Định Hải Thần Châm thật sự bị kẻ không có mắt nào lấy đi, thì Đế Phượng Thiên chịu trách nhiệm, cũng không liên quan đến Tây Phương Giáo.

Sau khi xác nhận rõ ràng không có vấn đề gì, Chuẩn Đề chậm rãi mở miệng nói: "Vậy quyền sở hữu của Định Hải Thần Châm giao cho Thánh tử, chúng ta sau khi phá Long Môn Sơn, ném Định Hải Thần Châm vào Đông Hải, liền không quản chuyện này nữa." Ý của Chuẩn Đề là: Định Hải Thần Châm thuộc về ngươi có thể, nhưng sau này xảy ra chuyện thì ngươi phải chịu trách nhiệm, đừng tìm Tây Phương Giáo chúng ta gây phiền phức.

Chỉ là Chuẩn Đề nói nghe hay hơn một chút mà thôi.

Đế Phượng Thiên tự nhiên cũng hiểu ý của Chuẩn Đề, chút thủy hoạn này, Đế Phượng Thiên không để trong lòng, chủ yếu là muốn chiếm lấy quyền sở hữu của Gậy Vàng Như Ý.

Thứ này sau này cũng là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, cũng là thứ không tệ, Gậy Vàng Như Ý thuộc về hắn sau này.

Sau này Tôn Ngộ Không muốn lấy Gậy Vàng Như Ý, thì đừng trách Đế Phượng Thiên lật mặt không nhận người.

Đồ của Bản thiếu chủ cũng có thể cướp sao?

"Thiện." Đế Phượng Thiên đồng ý, cũng không tiếp tục dây dưa với lão già âm hiểm Chuẩn Đề nữa.

Sau này đợi Kim Thiền Tử nhà ngươi muốn đi Tây hành, ta xem ngươi có cầu xin ta không!

Sau khi thương lượng xong với Đế Phượng Thiên, Vũ Đế cuối cùng cũng có thể phá Long Môn Sơn.

Vũ Đế tay cầm Hậu Thiên Chí Bảo Khai Sơn Phủ, hướng về phía Long Môn Sơn khổng lồ kia mạnh mẽ bổ xuống.

Có một chút hương vị của Trầm Hương bổ núi cứu mẹ.

Cùng với một tiếng "ầm" vang trời, Long Môn Sơn bị bổ làm hai nửa, nước lũ cuồn cuộn chảy vào Tứ Hải.

Không lâu sau, thủy hoạn đã làm khổ Nhân tộc nhiều năm cuối cùng cũng được giải quyết triệt để, toàn bộ chảy vào Tứ Hải.

Chuẩn Đề cũng theo ước định, ném Định Hải Thần Châm vào trong Đông Hải, ổn định mặt biển của Tứ Hải.

Như vậy, tất cả đều vui vẻ, Nhân tộc triệt để giải quyết thủy hoạn, Hải tộc cũng tránh được việc tiếp tục sinh linh lầm than.

Đế Phượng Thiên dặn dò Lục Nhĩ Mi Hầu mấy câu rồi trở về đảo Bồng Lai Tiên.

Lục Nhĩ Mi Hầu thì dẫn trăm vạn yêu tộc trở về Vạn Yêu Minh.

"Tiệt Giáo Thánh tử quá lợi hại rồi, mấy câu nói đã khiến Thánh nhân của Tây Phương Giáo cũng phải cúi đầu!" "Còn phải nói, năm đó Tiệt Giáo Thánh tử giết đến Tây Phương máu chảy thành sông, không phải cũng toàn thân trở ra sao?" "Tiệt Giáo Thánh tử một chiêu giết trăm vạn đệ tử đấy!

Thật là uy phong a!" "..." Suốt đường đi, trăm vạn yêu tộc ríu rít thảo luận không ngừng, chủ đề luôn xoay quanh bốn chữ "Tiệt Giáo Thánh tử".

Đối với việc lão đại nhà mình là đồ đệ của Tiệt Giáo Thánh tử, đám yêu của Vạn Yêu Minh đều cảm thấy vô cùng kích động.

Gia nhập Vạn Yêu Minh thật sự là lựa chọn chính xác nhất trong đời yêu a!

Tại đại điển chứng đạo.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều có mặt, Thông Thiên và Nữ Oa vẫn không đến.

Vũ Đế là vị cuối cùng trong Tam Hoàng Ngũ Đế, chỉ cần Vũ Đế chứng vị, thì thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế cũng sẽ theo đó mà qua đi.

Thời kỳ này tổng cộng kéo dài hai nguyên hội, chuyện xảy ra cũng không ít.

Công đức Thiên Đạo mà Vũ Đế nhận được khi chứng đạo có nhiều hơn Thuấn Đế một chút.

Tu vi của Vũ Đế thành công vọt lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Hiện tại tu vi của Tam Hoàng Ngũ Đế lần lượt là: Phục Hy Chuẩn Thánh hậu kỳ, Thần Nông Chuẩn Thánh trung kỳ, Hiên Viên Chuẩn Thánh sơ kỳ, Chuyên Húc Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Đế Khốc Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Nghiêu Đế Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Thuấn Đế Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Vũ Đế Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Sau khi Vũ Đế thành công chứng vị Nhân Hoàng, cũng đến Hỏa Vân Động cùng các Nhân Hoàng khác.

Đến đây, thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế triệt để qua đi.

Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn cũng thăng cấp thành Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, Vũ Đế mang Không Động Ấn đến Hỏa Vân Động giao cho Phục Hy.

Phục Hy là Nhân Hoàng đời đầu, tu vi cảnh giới cao nhất, tự nhiên thích hợp nhất để nắm giữ Không Động Ấn.

Kim Thiền Tử cũng theo công đức Thiên Đạo hạ xuống, thành

công tấn thăng đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cách Chuẩn Thánh cũng chỉ một bước chân.

Đi bế quan vài kỷ nguyên, ước chừng sẽ có hy vọng chứng đắc Chuẩn Thánh.

Điều này khiến hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo vô cùng vui mừng, không ngờ hai suất cuối cùng lại tốt hơn ba suất trước đó nhiều như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự là tự đào hố cho mình nhảy a!

Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự có cảm giác muốn hộc máu.

Nhưng thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế đã kết thúc, đế quốc của Nhân tộc bắt đầu xuất hiện hình hài ban đầu, Nguyên Thủy Thiên Tôn có tức giận cũng vô dụng.

Sau khi Đế Phượng Thiên trở về đảo Bồng Lai Tiên, lập tức bắt đầu bế quan.

Thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế kết thúc, vậy Phong Thần Lượng Kiếp cũng không còn xa nữa.

Mặc dù Đế Phượng Thiên đã có nhiều chuẩn bị, nâng cao thực lực của Tiệt Giáo lên một bậc lớn so với ban đầu, nhưng cũng không có trăm phần trăm tự tin dẫn dắt Tiệt Giáo đánh thắng trận chiến Phong Thần.

Vì vậy, vẫn cần phải nâng cao thực lực.

Chương 202

Thậm chí cần nhiều đồng minh hơn.

Đại kiếp Phong Thần, đối với Tiệt Giáo quả thực là tai họa diệt vong.

Một chút sơ sẩy, ngay cả Đế Phượng Thiên cũng có thể vẫn lạc.

Lão đa tuy không chết, nhưng bị giam cầm ở Tử Tiêu Cung cũng không tốt hơn là bao.

Trước đó Vu Yêu Lượng Kiếp, Tiệt Giáo không nhập kiếp, vì vậy Đế Phượng Thiên rất nhàn nhã.

Nhưng đại kiếp Phong Thần thì khác, quan hệ đến sự sống còn của Tiệt Giáo, Đế Phượng Thiên phải dốc hết toàn lực.

Đế Phượng Thiên hiện tại không có Đại Đạo quả thực, mang theo rượu Hoàng Trung Lý tiến vào trạng thái bế quan.

Hiện tại đã lĩnh ngộ Ám Chi Đại Đạo, Đế Phượng Thiên không còn mất đi ký ức nữa, dần dần quen với bóng tối.

Hắn là bóng tối, bóng tối là hắn.

Hắn muốn trở thành bóng tối, và lĩnh ngộ tầng thứ sâu hơn của Ám Chi Đại Đạo.

Ám Chi Pháp Tắc đang du tẩu toàn thân Đế Phượng Thiên.

Một luồng bóng tối cực hạn đó, giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, không ngừng vây quanh Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên toàn tâm toàn ý đầu nhập vào việc lĩnh ngộ Đại Đạo.

Thời gian cứ thế từng chút từng chút trôi qua. ...

Thời gian cứ thế từng chút từng chút trôi qua.

Chớp mắt đã qua hai nguyên hội.

Lựa chọn của hệ thống cuối cùng cũng được kích hoạt.

"Phát hiện túc chủ đã bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã của Thánh nhị đại, thưởng Lưỡng Nghi Vi Trần Trận." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng một vạn thanh kiếm (đều là Hậu Thiên Chí Bảo)." Thần sắc Đế Phượng Thiên hơi động.

Lần đầu tiên xuất hiện loại phần thưởng thần kỳ này.

Đương nhiên, cho dù là một vạn cái Hậu Thiên Chí Bảo, đối với Đế Phượng Thiên cũng vô dụng, cho dù là ức vạn vạn Hậu Thiên Chí Bảo, cũng không bằng một thanh Hỗn Độn Linh Bảo.

Nhưng, Đế Phượng Thiên vẫn chọn phương án thứ hai.

Vì Trận Chi Đại Đạo của Đế Phượng Thiên đã nhập môn từ lâu, gần đây dần dần nảy sinh ý định tự sáng tạo một đại trận, vừa hay cần kiếm.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng một vạn thanh kiếm (đều là Hậu Thiên Chí Bảo)!" "Gợi ý: Một vạn thanh Hậu Thiên Chí Bảo, cường độ như nhau, đẳng cấp như nhau, uy lực như nhau, hình dạng khác nhau." Chu thân Đế Phượng Thiên đột nhiên vạn kiếm triều quanh, trông khá phi thường.

Những thanh kiếm này Đế Phượng Thiên đều không cần luyện hóa, kiếm do hệ thống tặng, thì chính là kiếm của hắn.

Ngay khoảnh khắc những thanh kiếm này xuất hiện, đã thiết lập

liên hệ với Đế Phượng Thiên, có thể tùy ý điều khiển.

Đế Phượng Thiên bắt đầu nghiên cứu những thanh kiếm này, sau đó dung hợp kiến thức về Trận Chi Đại Đạo.

Đế Phượng Thiên bắt đầu toàn tâm toàn ý đầu nhập vào việc nghiên cứu trận pháp.

Một nguyên hội trôi qua.

Hai nguyên hội trôi qua.

Ba nguyên hội trôi qua. ...

Tự sáng tạo một trận pháp lợi hại không phải là chuyện đơn giản như vậy, huống chi Trận Chi Đại Đạo của Đế Phượng Thiên mới ở cấp nhập môn.

Nếu chỉ tùy tiện sáng tạo một trận pháp không quan tâm đến uy lực, thì tự nhiên là chuyện dễ dàng.

Nhưng nếu muốn trận pháp đó phát huy được sức mạnh chém giết cùng cảnh giới, thậm chí vượt cấp chém giết cảnh giới cao hơn, thì lại vô cùng khó khăn.

Vì vậy cho dù với thiên phú của Đế Phượng Thiên, mất trọn ba nguyên hội vẫn chưa thể hoàn thiện toàn bộ trận pháp.

Nhưng lúc này lựa chọn của hệ thống lại không hiểu sao khởi động.

“Phát hiện túc chủ nghiên cứu kiếm trận ba nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Tiếp tục nghiên cứu, làm một người đàn ông có thủy có chung, thưởng Thiên Hà Thánh Thủy một vạn giọt.” “Hai: Không tiếp tục nghiên cứu nữa, làm một người đàn ông đầu voi đuôi chuột, thưởng thần thông Ba Đầu Sáu Tay.” Rõ ràng, Đế Phượng Thiên chắc chắn chọn phương án thứ nhất.

Không cần suy nghĩ.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Thiên Hà Thánh Thủy một vạn giọt!” Nhận được phần thưởng, Đế Phượng Thiên tiếp tục hoàn thiện trận pháp mình sáng tạo, cuối cùng sau một nguyên hội nữa, Đế Phượng Thiên đã hoàn thiện thành công trận pháp, tự mình sáng tạo ra một trận pháp uy lực phi thường.

Trận pháp này, chính là trận pháp dựa trên cơ sở một vạn thanh kiếm.

Lúc này, lựa chọn của hệ thống lại một lần nữa khởi động.

“Phát hiện túc chủ thành công sáng tạo trận pháp, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã, thưởng thần thông Ngũ Sắc Thần Quang.” “Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Đại Đạo quả thực (x2).” Đế Phượng Thiên trong lòng thầm than một tiếng thật sự không có duyên với quang, trực tiếp chọn phương án thứ hai.

Lần này thưởng hai quả Đại Đạo quả, Đế Phượng Thiên hoàn toàn không thể kháng cự được sự cám dỗ.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo quả thực (2)!” “Gợi ý: Xin túc chủ đặt tên cho trận pháp đã sáng tạo.” Đế Phượng Thiên suy nghĩ một lát, trong đầu hồi đáp năm chữ “Vạn Kiếm Thí Tiên Trận”.

Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Chưa biết.

Tu vi: Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đại đạo: Ám Chi Đại Đạo (Hắc Ám), Trận Chi Đại Đạo (Nhập Môn).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Bán bộ Hỗn Độn Linh Bảo), một vạn thanh kiếm (đều là Hậu Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (thông qua Trận Chi Đại Đạo tự mình lĩnh ngộ kiếm trận).

Khác: Tam Quang Thần Thủy (một vạn giọt), Huyền Thiên Trọng Thủy (một vạn giọt), Thiên Hà Thánh Thủy (một vạn giọt), Đại Đạo quả thực (x2).

Liếc qua bảng thông tin cá nhân, Đế Phượng Thiên trực tiếp uống Đại Đạo quả thực, tiếp tục lĩnh ngộ Ám Chi Đại Đạo.

Khoảng một ngàn năm sau, hiệu quả của Đại Đạo quả thực không còn nữa.

Đế Phượng Thiên lại uống quả Đại Đạo quả thực còn lại.

Lại một ngàn năm sau, Đại Đạo quả thực mất hiệu lực.

Chương 203

Đế Phượng Thiên không tiếp tục bế quan nữa, chọn tạm thời xuất quan.

Lần bế quan này mất trọn sáu nguyên hội, rất lâu.

Với tính cách của Đế Phượng Thiên, không thể bế quan được nữa.

Hai quả Đại Đạo quả thực cũng không thể giúp Ám Chi Đại Đạo của Đế Phượng Thiên đạt đến giai đoạn thứ năm.

Đế Phượng Thiên ước tính sai, còn thiếu một hai quả Đại Đạo quả thực.

Sau khi xuất quan, Đế Phượng Thiên trước tiên đi tuần thị Tiệt Giáo một vòng.

Sau đó, qua sáu nguyên hội nỗ lực, cảnh giới của Ngao Sương và Đát Kỷ cuối cùng cũng đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Đương nhiên, cũng là nhờ có Cực Phẩm Đại La Đan trợ giúp, ăn xong lúc Chuẩn Thánh viên mãn, nhanh chóng đột phá lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Cũng vì vậy mà tăng tốc độ lên không ít.

Từ Đại La Kim Tiên viên mãn lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không dễ đột phá.

Ngao Sương khoác tay Đế Phượng Thiên nói: "Thiếu chủ, lần này chàng bế quan lâu quá!" Đát Kỷ thì khoác tay còn lại của Đế Phượng Thiên nói: "Thiếu chủ, chàng đột nhiên nỗ lực như vậy?" Đế Phượng Thiên thấy hai nha đầu, cũng nở nụ cười nói: "Đi chuẩn bị đồ ăn thức uống cho Bản thiếu chủ." "Vâng." Đát Kỷ và Ngao Sương lập tức lui xuống, một người đi chuẩn bị linh tửu, một người đi chuẩn bị thịt

rồng nướng, phân công hợp tác.

Một lát sau, linh tửu, linh quả, thịt nướng đầy đủ.

Đế Phượng Thiên thoải mái nằm trên ghế Tiêu Dao, hưởng thụ sự hầu hạ của hai tiểu thị nữ.

Đát Kỷ xé một miếng thịt rồng nướng đặt vào miệng Đế Phượng Thiên, dịu dàng nói: "Thiếu chủ, ăn nhiều một chút, chàng gầy đi rồi." Hoàn toàn nói bừa, thân là cấp Chuẩn Thánh có thể vì không ăn mà gầy đi sao?

Ngao Sương đưa một chén linh tửu, ngọt ngào nói: "Thiếu chủ, uống rượu." Đế Phượng Thiên mở miệng, rượu Hoàng Trung Lý thơm nồng vào miệng liền hóa thành dòng ấm áp từ từ chảy vào trong khoang miệng.

Đế Phượng Thiên nhắm mắt, vô cùng hưởng thụ khoảng thời gian như thế này.

"Thật muốn cứ nằm như vậy, làm một con cá mặn." Đế Phượng Thiên cảm khái một câu.

"Vậy thiếu chủ cứ nằm đó, hai chúng em sẽ mãi mãi hầu hạ ngài." Mắt của Ngao Sương cong thành hình trăng khuyết đáng yêu, trông rất dễ thương.

Đế Phượng Thiên vỗ nhẹ đầu nhỏ của Ngao Sương nói: "Nghỉ ngơi vài ngày, ta lại phải đi bế quan." Đát Kỷ hơi kinh ngạc nói: "Thiếu chủ lại muốn bế quan?

Chàng vừa mới bế quan sáu nguyên hội ra mà!" Đế Phượng Thiên cười khổ nói: "Sắp đến Chuẩn Thánh viên mãn rồi, lại cố gắng thêm một chút." Hắn cũng không thích cứ bế quan mãi, nhưng đại kiếp Phong Thần sắp đến rồi, phải chuẩn bị cho tốt.

Là một linh hồn hiện đại, Đế Phượng Thiên vô cùng ghét việc bế

quan, nhưng không còn cách nào khác.

Ngao Sương và Đát Kỷ lập tức lộ ra vẻ thất vọng, vốn định ở cùng thiếu chủ thêm một thời gian nữa!

Đế Phượng Thiên đột nhiên đứng dậy nói: "Đi, theo Bản thiếu chủ." Nói rồi, Đế Phượng Thiên đi về phía nội phòng sau điện.

Mắt Ngao Sương và Đát Kỷ sáng lên, nhìn nhau, đều thấy được vẻ vui mừng trong mắt đối phương, nhanh chân theo sau. ...

Sau khi trải qua khoảng thời gian vui vẻ cùng Ngao Sương và Đát Kỷ, Đế Phượng Thiên uống vài ngụm rượu Hoàng Trung Lý rồi lại tiếp tục bế quan.

Lần này vận may khá tốt, Đế Phượng Thiên chỉ bế quan một nguyên hội thì lựa chọn của hệ thống đã được kích hoạt.

"Kiểm tra thấy túc chủ đã bế quan một nguyên hội, lựa chọn đã kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Bát Bảo Công Đức Trì." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Hỗn Độn Niêm Kim (x1)." Đế Phượng Thiên không mất nhiều công sức đã có được Hỗn Độn Niêm Kim.

Tuy Bát Bảo Công Đức Trì kia cũng không tệ, Tây Phương Giáo cũng có một cái, nhưng vì hắn không cần công đức nên chắc chắn chọn phương án thứ hai, hắn cần Hỗn Độn Niêm Kim.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Hỗn Độn Niêm Kim (x1)!" "Nhắc nhở: Kiểm tra thấy đạo cụ của túc chủ đã có đủ một vạn giọt Tam Quang Thần Thủy, một vạn giọt Huyền Thiên Trọng Thủy, một vạn giọt Thiên Hà Thánh Thủy, Hỗn Độn Niêm Kim (x1), hệ thống có thể nâng cao phẩm chất pháp bảo cho túc chủ, mời

túc chủ chọn pháp bảo cần nâng cấp." Đế Phượng Thiên không chút do dự trả lời trong đầu: "Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên." "Đinh!

Đã tiêu hao một vạn giọt Tam Quang Thần Thủy, một vạn giọt Huyền Thiên Trọng Thủy, một vạn giọt Thiên Hà Thánh Thủy, Hỗn Độn Niêm Kim (x1)." "Đang nâng cấp, 10%... 30%... 50%... 70%...

Nâng cấp thành công!" "Chúc mừng túc chủ thành công nâng cấp nửa phẩm chất cho Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đã thành công thăng cấp thành Hỗn Độn Linh Bảo." Đế Phượng Thiên nhìn Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đang tỏa ra từng luồng khí tức hủy diệt màu đen trước mắt, trong lòng vô cùng hài lòng.

Hiện tại hắn sở hữu chí bảo công phạt cấp Hỗn Độn Linh Bảo là Thí Thần Thương, lại có thêm chí bảo phòng ngự cấp Hỗn Độn Linh Bảo là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, cộng thêm nhục thân cường hãn cấp Chuẩn Thánh.

Có thể nói là công thủ toàn diện, dưới Thánh nhân không còn đối thủ.

Đúng vậy, dù hiện tại hắn chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng dám nói một câu, tại Hồng Hoang, dưới Thánh nhân đã vô địch!

Tiếp đó, Đế Phượng Thiên tiếp tục bế quan.

Lần này trọn vẹn ba nguyên hội, lựa chọn của hệ thống mới mở ra.

"Kiểm tra thấy túc chủ đã bế quan ba nguyên hội, lựa chọn đã kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Bồ Đề Đại Trận." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)." Đế Phượng Thiên tự nhiên không chút do dự chọn phương án

thứ hai.

Do bế quan bốn nguyên hội, hắn đã có lĩnh ngộ sâu sắc hơn về Ám Chi Đại Đạo, bây giờ hắn rất chắc chắn, chỉ cần thêm một quả Đại Đạo Quả Thực là có thể lĩnh ngộ giai đoạn thứ năm của Ám Chi Đại Đạo.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!!" Sau khi nhận thưởng, Đế Phượng Thiên lập tức ăn Đại Đạo Quả Thực.

Một ngàn năm sau, Đế Phượng Thiên cuối cùng đã thành công đạt tới giai đoạn thứ năm của Ám Chi Đại Đạo.

"Kiểm tra thấy túc chủ đã thành công lĩnh ngộ giai đoạn thứ năm 'U Ám' của Ám Chi Đại Đạo, lựa chọn đã kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân.

Thưởng Huyền Thiên Quy Thuẫn (x1)." Đế Phượng Thiên hơi do dự một lát, cuối cùng chọn Huyền Thiên Quy Thuẫn mà không biết công hiệu là gì.

Bởi vì Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ là một trong Ngũ Phương Kỳ, phải tập hợp đủ cả năm lá cờ mới hữu dụng.

Mà cho dù tập hợp đủ Ngũ Phương Kỳ, cũng chỉ là cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, hắn đã sở hữu hai món Hỗn Độn Linh Bảo nên nhu cầu với Ngũ Phương Kỳ không lớn, vì vậy hắn đã chọn phương án thứ hai.

Mặc dù không biết Huyền Thiên Quy Thuẫn có tác dụng gì, nhưng hàng do hệ thống sản xuất, cứ yên tâm.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Huyền Thiên Quy Thuẫn (x1)!” “Nhắc nhở: Huyền Thiên Quy Thuẫn có thể chống lại một đòn mạnh nhất của Thánh nhân!” Nghe hệ thống giới thiệu, Đế Phượng Thiên mừng rỡ.

Đây đúng là một món đồ tốt!

Thần khí bảo mệnh!

“Kiểm tra thấy túc chủ đã thành công đột phá Chuẩn Thánh viên mãn, lựa chọn đã kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1) và Bàn Đào Quả Thực (x1).” “Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng thần thông Tụ Lý Càn Khôn.” Do Ám Chi Đại Đạo thăng cấp, cảnh giới của Đế Phượng Thiên cũng theo đó mà tăng lên, vì vậy phần thưởng của hệ thống lại được kích hoạt.

Đế Phượng Thiên trong lòng thầm tiếc nuối mình và Tụ Lý Càn Khôn cũng vô duyên, hắn chọn phương án thứ nhất.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1) và Bàn Đào Quả Thực (x1)!” “Nhắc nhở: Bàn Đào Quả Thực có thể ăn trực tiếp để nâng cao một chút căn nguyên, cũng có thể trồng thành cây Bàn Đào.” Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Chuẩn Thánh viên mãn.

Đại Đạo: Ám Chi Đại Đạo (U Ám), Trận Chi Đại Đạo (Nhập môn).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Chương 204

Pháp thuật: Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), Một vạn thanh kiếm (đều là Hậu Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong Thập Đại Linh Căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Đại Đạo Quả Thực (x1), Bàn Đào Quả Thực (x1).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (thông qua Trận Chi Đại Đạo tự lĩnh ngộ được kiếm trận).

Khác: Huyền Thiên Quy Thuẫn x1 (có thể chống đỡ một đòn mạnh nhất của Thánh nhân).

Lại bốn nguyên hội nữa trôi qua, tính cả trước và sau, tổng cộng mười nguyên hội, Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

Muốn đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong mà ngay cả Đế Tuấn và Đế Giang cũng chưa đạt tới, không biết phải mất bao lâu.

Đế Phượng Thiên chỉ có thể chọn một con đường đi đến cùng, một con đường có hy vọng đạt tới Đại Đạo, tự nhiên tốt hơn nhiều so với pháp môn Trảm Tam Thi.

Mười nguyên hội trôi qua, Hồng Hoang không chỉ có một mình Đế Phượng Thiên là Chuẩn Thánh viên mãn.

Huyền Đô đã sớm đạt tới Chuẩn Thánh viên mãn từ năm nguyên hội trước.

Sau Huyền Đô, Minh Hà Lão Tổ cũng cuối cùng đột phá thành công Chuẩn Thánh viên mãn.

Trấn Nguyên Tử vẫn bị kẹt ở Chuẩn Thánh hậu kỳ, còn một khoảng cách nữa mới tới Chuẩn Thánh viên mãn.

Xích Tinh Tử của Xiển Giáo cũng đột phá Chuẩn Thánh sơ kỳ, như vậy Xiển Giáo có lẽ cũng có khoảng năm vị Chuẩn Thánh.

Đại đệ tử Nam Cực Tiên Ông và nhị đệ tử Vân Trung Tử của Nguyên Thủy vẫn luôn bế quan, nghe đồn chắc cũng đã đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Cộng thêm Nhiên Đăng Đạo Nhân, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, đã có năm vị Chuẩn Thánh.

Nhiên Đăng hiện tại cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ, Quảng Thành Tử Chuẩn Thánh trung kỳ, Xích Tinh Tử Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Thích Già Ma Ni của Tây Phương Giáo cuối cùng cũng leo lên Chuẩn Thánh trung kỳ, Dược Sư Phật cũng theo kịp Thích Già Ma Ni đạt tới Chuẩn Thánh trung kỳ, Kim Thiền Tử cũng đột phá Chuẩn Thánh sơ kỳ thành công.

Như vậy, Tây Phương Giáo cũng đã có ba vị Chuẩn Thánh.

Vẫn là Tiệt Giáo có nhiều Chuẩn Thánh nhất, chưa tính đến Hy Hòa và Thường Hi tiên tử trong hậu cung của Đế Phượng Thiên, Tiệt Giáo đã có sáu vị Chuẩn Thánh.

Tam Tiêu ở Lục Đạo Luân Hồi xa xôi có lẽ cũng sắp đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Bởi vì Ngao Sương và Đát Kỷ đều đã là Đại La Kim Tiên đỉnh

phong, cảnh giới của Tam Tiêu lúc trước còn cao hơn cả Ngao Sương và Đát Kỷ, tuy Đế Phượng Thiên không để mắt tới nhưng tám chín phần mười là đã chứng đạo Chuẩn Thánh.

Cũng như Đế Phượng Thiên suy đoán, trước khi hắn đạt tới Chuẩn Thánh viên mãn, ba chị em Tam Tiêu đã toàn bộ đột phá Chuẩn Thánh sơ kỳ thành công.

Đế Phượng Thiên vừa trở về Tiêu Dao Cung thì đã gặp Tam Tiêu.

"Thiếu chủ!" Bích Tiêu là người đầu tiên chạy tới ôm chầm lấy Đế Phượng Thiên.

Chờ đợi mòn mỏi thực sự quá lâu rồi.

Không phải mấy năm không gặp, mà là mười mấy nguyên hội rồi.

Mấy lần trước đến Lục Đạo Luân Hồi, vì có quá nhiều chuyện nên Đế Phượng Thiên cũng không đến thăm Tam Tiêu, sau khi bàn xong chuyện với Hậu Thổ thì trực tiếp trở về Bồng Lai tiên đảo.

Bích Tiêu nhìn thấy Đế Phượng Thiên, trong nháy mắt liền bật khóc.

Ngao Sương và Đát Kỷ lặng lẽ lui xuống, cũng biết ý mà nhường lại không gian cho Tam Tiêu.

Tam Tiêu và Thiếu chủ đã quá nhiều năm không gặp, chắc chắn có nhiều điều muốn nói.

Hai nàng thì luôn ở bên cạnh Thiếu chủ, lúc này nên nhường một chút.

Vân Tiêu vẫn trầm ổn như ngày nào, đứng ở xa hành lễ với Đế Phượng Thiên, không bước qua giới hạn.

Quỳnh Tiêu vẫn có chút e thẹn như trước, lén nhìn Đế Phượng Thiên mấy lần, cũng không nói gì.

Tam Tiêu vẫn là Tam Tiêu, tính cách không có thay đổi quá lớn, nhưng tu vi đã có sự thay đổi trời long đất lở, hiện tại Tam Tiêu đều đã là tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Không còn là những nha đầu nhỏ bé ngày xưa nữa, nhưng trước mặt Đế Phượng Thiên, họ vẫn là ba nàng Tam Tiêu đáng yêu.

"Thiếu chủ, ta nhớ ngài quá." Bích Tiêu ôm chặt Đế Phượng Thiên không buông.

Bích Tiêu từ sớm đã không còn giác ngộ của một tiểu thị nữ, luôn "động tay động chân" với Thiếu chủ.

Đế Phượng Thiên xoa đầu Bích Tiêu, nhìn Vân Tiêu hỏi: "Về rồi à?" Vân Tiêu thành thật trả lời: "Ba người chúng ta cảnh giới đã tăng lên Chuẩn Thánh sơ kỳ, được Hậu Thổ Thánh nhân đồng ý, chúng ta liền trở về Bồng Lai tiên đảo báo tin vui." Quỳnh Tiêu hiếm khi xen vào một câu: "Lâu rồi không về, có chút nhớ." Là có chút nhớ Bồng Lai tiên đảo, hay có chút nhớ Đế Phượng Thiên?

Quỳnh Tiêu không nói, không dạn dĩ như Bích Tiêu, nhưng có lẽ là có cả hai.

Đế Phượng Thiên gật đầu.

Bích Tiêu ôm Đế Phượng Thiên một lúc rồi đi nướng thịt rồng, xem Thiếu chủ có quên món mình thích không.

Vân Tiêu thì đi lấy linh tửu.

Đế Phượng Thiên tiện thể bảo Vân Tiêu đi trồng quả Bàn Đào xuống.

Hiện tại chỉ còn lại một mình Quỳnh Tiêu, trông có vẻ hơi lúng túng, nàng ít khi ở riêng với Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên nhìn Quỳnh Tiêu, mở lời: "Hai chúng ta hình

như không nói chuyện nhiều lắm nhỉ.” Quỳnh Tiêu cúi đầu đáp: “Vâng, ta không giỏi ăn nói.” Đế Phượng Thiên chậm rãi đi đến trước mặt Quỳnh Tiêu, tay nhẹ nhàng nâng chiếc cằm tinh xảo của nàng lên, hỏi: “Thích Bản thiếu chủ không?” Mặt Quỳnh Tiêu đỏ bừng ngay lập tức, đỏ đến tận mang tai.

Nàng không ngờ hôm nay lại có tiếp xúc thân thể với Thiếu chủ, Thiếu chủ lại đột nhiên không báo trước mà hỏi vấn đề như vậy.

Một chút phòng bị cũng không có!

Nhìn thẳng vào ánh mắt bá đạo của Đế Phượng Thiên, Quỳnh Tiêu không dám nói dối, đáp: “Thích.” Không phải nàng muốn trả lời ngắn gọn như vậy, mà thực sự không có dũng khí để nói nhiều hơn.

Cảm giác cả người đều đang run rẩy.

Đế Phượng Thiên đột nhiên nói: “Thật ra ta cũng rất thích tính cách của ngươi, rất yên tĩnh.” Quỳnh Tiêu không ngờ hôm nay lại đột nhiên nhận được lời tỏ tình của Thiếu chủ, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn.

Quỳnh Tiêu vốn mang vẻ đẹp yên tĩnh của một tiểu thư khuê các, ngũ quan tinh xảo như một búp bê sứ, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, lại càng có một vẻ đẹp khác lạ.

Quỳnh Tiêu ngập ngừng đáp: “Ta...

Ta cũng thích Thiếu chủ... rất bá khí!” Nàng cảm thấy Thiếu chủ đã tỏ tình rồi, mình cũng phải nói một câu để bày tỏ, nếu không sẽ có vẻ trả lời không đủ nghiêm túc.

Quỳnh Tiêu đột nhiên nghĩ, nếu để Bích Tiêu muội muội biết, muội ấy có ghen không nhỉ?

Đế Phượng Thiên lại đột nhiên mở lời: “Hôn Bản thiếu chủ đi.” Quỳnh Tiêu: “???” Đầu óc Quỳnh Tiêu lúc này có chút mông lung,

chuyển động hơi chậm, một lúc sau mới phản ứng lại được Thiếu chủ đang nói gì.

Nhưng nàng vẫn nghe lời, đôi môi nhỏ run rẩy nhẹ nhàng chạm vào má phải của Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên cười, xoa đầu Quỳnh Tiêu, rồi chậm rãi quay về chiếc ghế Tiêu Dao.

Quỳnh Tiêu thì cảm giác như nguyên thần sắp xuất khiếu.

Nàng vốn nghĩ Thiếu chủ không thích mình, vì nàng ít giao tiếp với Thiếu chủ, Thiếu chủ dường như cũng ít chú ý đến nàng.

Không ngờ Thiếu chủ lại nói với nàng, thích tính cách của nàng.

Quỳnh Tiêu hoàn toàn không ngờ tới.

Chương 205

Một lát sau, Vân Tiêu và Bích Tiêu quay lại.

Tam Tiêu lại bắt đầu như ngày nào, phục vụ Đế Phượng Thiên ăn thịt uống rượu.

Công thức quen thuộc, dù mười mấy nguyên hội không gặp, vẫn thuận tay như vậy.

Bích Tiêu điên cuồng rót linh tửu vào miệng Đế Phượng Thiên.

Nha đầu này định chuốc say một Chuẩn Thánh viên mãn sao?

Sau khi ăn no uống đủ, Đế Phượng Thiên đột nhiên nghiêm mặt nói: "Lần này trở về Lục Đạo Luân Hồi, không có lệnh của ta thì không được quay lại, hiểu chưa?" Vì trong quỹ tích ban đầu, Tam Tiêu đã vẫn lạc trong trận chiến Phong Thần, Đế Phượng Thiên có chút lo lắng, nên đặc biệt dặn dò.

Tam Tiêu thấy Thiếu chủ vẻ mặt nghiêm túc, đều trực tiếp nhận lời, Bích Tiêu cũng không dám giở tính khí trẻ con.

Bích Tiêu có chút tủi thân nói: "Thiếu chủ, ta có thể ở lại với ngài thêm một thời gian không?" Đế Phượng Thiên gật đầu: "Được, ở lại vạn năm, rồi trở về Lục Đạo Luân Hồi đi!

Vạn năm này ta không bế quan." Tam Tiêu nghe vậy đều mừng rỡ.

Tuy một vạn năm không dài, nhưng cũng không quá ngắn.

Có được một "kỳ nghỉ" vạn năm, đối với Tam Tiêu mà nói là rất vui.

Sau đó, Đế Phượng Thiên cho người công bố tin tức Tiệt Giáo có thêm ba vị Chuẩn Thánh.

Tin tức này vừa ra, cả Hồng Hoang đều xôn xao!

Trước đó đột nhiên xuất hiện bốn vị Chuẩn Thánh đã dọa chúng sinh Hồng Hoang một phen, bây giờ lại mọc ra ba vị Chuẩn Thánh từ đâu nữa?

Chuẩn Thánh của Tiệt Giáo không cần tiền sao?

Tin tức ngày càng rõ ràng, ba thị nữ của Thánh tử Tiệt Giáo là ba chị em Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu đã thành công chứng đạo Chuẩn Thánh.

Tin tức chính xác này càng khiến chúng sinh Hồng Hoang câm nín, tiểu thị nữ bên cạnh Thánh tử cũng mạnh như vậy sao?

Có để cho người khác sống không?

Bản thân Đế Phượng Thiên là Chuẩn Thánh, cộng thêm Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, đã là chín vị Chuẩn Thánh rồi!

Nếu tính cả vợ của Đế Phượng Thiên là Hy Hòa và Thường Hi, cùng với Huyền Minh vô cùng cường hãn kia.

Đã là mười hai vị Chuẩn Thánh rồi!

Có Thông Thiên và Nữ Oa hai vị Thánh nhân trấn giữ, cộng thêm mười hai Chuẩn Thánh.

Thực lực như vậy, phải gộp cả Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo lại mới có thể so sánh được!

Tin tức này vẫn khiến chúng sinh Hồng Hoang tê cả da đầu.

Đặc biệt là đả kích rất lớn đối với ba giáo phái còn lại.

Không hổ danh là Tiệt Giáo vạn tiên triều bái, phát triển thực sự quá nhanh chóng.

Tiệt Giáo e là sắp nghịch thiên rồi.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ xem thời gian, cũng đã sắp đến lúc.

Lượng kiếp tiếp theo sắp bắt đầu.

Hồng Quân hiếm khi truyền âm cho Đế Phượng Thiên một lần.

Đế Phượng Thiên đang ở Bồng Lai tiên đảo nhận được truyền âm của Hồng Quân có chút ngơ ngác.

Lúc này hắn đang bế quan, Tam Tiêu đã trở về Lục Đạo Luân Hồi.

Đế Phượng Thiên kết thúc bế quan, quyết định đến Tử Tiêu Cung gặp Hồng Quân một lần.

Dù sao, hắn chưa bao giờ gặp vị Đạo Tổ trong truyền thuyết này.

Lần trước chửi Đạo Tổ, hắn chỉ nghe thấy giọng nói và nhìn thấy một đòn tấn công của Đạo Tổ, chứ chưa thấy người.

Đế Phượng Thiên lập tức bay về phía ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Đây là lần đầu tiên Đế Phượng Thiên đến Tử Tiêu Cung.

Tử Tiêu Cung ngược lại còn khiêm tốn hơn cả Ngọc Hư Cung, Bích Du Cung, Oa Hoàng Cung và Bát Cảnh Cung.

Toàn bộ cung điện được tử khí bao quanh, trông khá bí ẩn.

Ở cửa Tử Tiêu Cung, có hai đạo đồng gác cửa, một nam một nữ.

Nam thì anh tuấn bất phàm, nữ thì có vẻ đẹp khuynh thành.

Nam đạo đồng tên là Hạo Thiên, chính là Ngọc Hoàng Đại Đế sau này.

Nữ đạo đồng tên là Dao Trì, chính là Vương Mẫu Nương Nương sau này.

"Gặp qua Thánh tử." Hạo Thiên và Dao Trì dường như nhận ra

Đế Phượng Thiên, đều chào hỏi hắn.

"Ngươi chính là Hạo Thiên nhỉ!

Sớm đã nghe nói Đạo Tổ có một vị đồng tử xuất sắc, hôm nay gặp mặt quả nhiên bất phàm." Đế Phượng Thiên chào hỏi Hạo Thiên trước.

Hạo Thiên có chút thụ sủng nhược kinh, vì hiện tại Hạo Thiên chỉ là một tiểu đạo đồng.

Đương nhiên, là đạo đồng của Đạo Tổ, thân phận tự nhiên cũng không thấp.

Nhưng Lục Thánh năm đó chưa bao giờ để ý đến bọn họ.

Chỉ là đạo đồng mà thôi, Thánh nhân tự nhiên không thể nào để Hạo Thiên và Dao Trì vào mắt.

Vì vậy, Lục Thánh gặp Hạo Thiên và Dao Trì chưa bao giờ chào hỏi, đều trực tiếp phớt lờ.

Không ngờ Thánh tử Tiệt Giáo lừng lẫy Hồng Hoang lại thân thiện nói chuyện với mình, Hạo Thiên hoàn toàn không ngờ tới.

"Đại danh của Thánh tử như sấm bên tai, hôm nay được gặp, tam sinh hữu hạnh!" Hạo Thiên cũng lập tức nhiệt tình đáp lại Đế Phượng Thiên.

Dựa vào hành vi sau này để phán đoán, Hạo Thiên thực ra là một tiên nhân cực kỳ trọng thể diện, người khác cho hắn thể diện, hắn sẽ vui vẻ.

Người khác không cho hắn thể diện, hắn sẽ tức giận.

Điều này cũng bình thường, cảm giác ngày ngày bị Thánh nhân xem như không khí tự nhiên không dễ chịu, dần dần hình thành tính cách yêu thể diện như vậy.

Đế Phượng Thiên gật đầu ra hiệu, quay đầu lại nói với Dao Trì: "Sớm đã nghe nói Đạo Tổ có một nữ đạo đồng, có vẻ đẹp chim sa cá lặn, như đóa phù dung mới nở, hôm nay gặp mặt quả nhiên khiến Bản thiếu chủ sáng mắt." Dao Trì không ngờ Thánh tử Tiệt Giáo lại đột nhiên khen mình như vậy.

Dao Trì tự nhiên cũng cảm thấy mình sinh ra rất đẹp.

Sự thật cũng đúng là đẹp, đôi mắt to long lanh như biết nói, sống mũi cao thẳng và đôi môi nhỏ nhắn gợi cảm, ngũ quan tinh xảo như một mỹ nhân bước ra từ trong tranh.

Thật ra Đế Phượng Thiên cũng không ngờ Dao Trì lại đẹp như vậy, những lời hắn nói đều là bịa bừa, trong Hồng Hoang, những người gặp Hạo Thiên và Dao Trì đều là ba ngàn khách hồng trần, những đại lão đó làm gì có chuyện rảnh rỗi đi khen hai đạo đồng.

Cho nên Đế Phượng Thiên chưa bao giờ nghe những lời đó từ đâu cả, đều là hắn bịa ra.

Nhưng vẻ đẹp của Dao Trì quả thực vượt ngoài dự liệu của hắn, vẻ đẹp của Dao Trì thậm chí có thể sánh ngang với Nữ Oa và Hậu Thổ.

Dao Trì lúc này vui mừng khôn xiết, một đại mỹ nhân lần đầu tiên được khen ngợi, có thể biết nàng kích động đến mức nào.

Chương 206

Điều này cũng có nguyên nhân, những người Dao Trì gặp đều là đại lão, những người đó một lòng tu đạo, làm gì quan tâm ai đẹp hay không.

Về phần cái kẻ như khúc gỗ, cả ngày chỉ nghĩ đến việc sau này cũng sẽ danh chấn Hồng Hoang đại địa, tên thẳng nam thép Hạo Thiên cũng không để ý đến dung mạo của Dao Trì.

Người còn lại chính là Đạo Tổ, Đạo Tổ lại càng không quan tâm đến những thứ này.

Vì vậy, Dao Trì xinh đẹp tuyệt trần lại đáng thương lần đầu tiên được người khác khen ngợi vẻ đẹp của mình, khiến nàng lúc này vô cùng vui mừng, nàng cũng muốn khen lại Đế Phượng Thiên vài câu, nhưng lại cảm thấy má đỏ bừng nóng ran, nhất thời không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Dao Trì chỉ cảm thấy toàn thân nóng ran, tim đập cũng nhanh hơn rất nhiều, một cảm giác chưa từng trải qua.

Thánh tử Tiệt Giáo sinh ra thật phong thần tuấn lãng, Dao Trì cảm thấy đây là người đàn ông đẹp nhất nàng từng thấy.

Không hổ là Thánh tử Tiệt Giáo đã cưới cả Thánh nhân, quả nhiên mị lực bất phàm.

Đợi đến khi Dao Trì phản ứng lại, Đế Phượng Thiên đã cười và đi xa.

Dao Trì thầm hận mình có chút không có tiền đồ, vừa rồi không nói thêm vài câu với Thánh tử Tiệt Giáo, để lại cho ngài một ấn tượng tốt.

Hạo Thiên khẽ nói: "Hồng Hoang đều đồn Thánh tử Tiệt Giáo hồ tác phi vi, không biết lễ số, nhưng ta lại cảm thấy Thánh tử còn biết lễ số hơn những Thánh nhân kia nhiều." Hạo Thiên vẫn luôn canh cánh trong lòng việc các Thánh nhân coi mình như không khí.

Dù sao ta cũng là đồng tử của Đạo Tổ, ngày ngày ở bên cạnh Đạo Tổ, những Thánh nhân đó dựa vào cái gì?

Dao Trì lập tức phụ họa: "Đúng vậy!

Những Thánh nhân đó nhìn thấy hai chúng ta chưa bao giờ chào hỏi, đâu có như Thánh tử dễ gần, nói chuyện lại hay như vậy." Hạo Thiên rất đồng tình, có chút không hiểu hỏi: "Vừa rồi Thánh tử nói chuyện với ngươi, sao ngươi không nói gì." Dao Trì có chút thất vọng trả lời: "Đột nhiên bị người ta khen, đầu óc không phản ứng kịp phải trả lời thế nào!" Thẳng nam thép Hạo Thiên lập tức nói: "Thật vô dụng!" Dao Trì: "....." Dao Trì có chút tức giận, ngươi có thể nói chuyện tử tế với mỹ nhân như Thánh tử Tiệt Giáo không?

Đế Phượng Thiên tiến vào Tử Tiêu Cung, liền thấy Đạo Tổ đang ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn.

Lúc này Đạo Tổ toàn thân pháp tắc lưu chuyển không ngừng, cả người như ở đây mà lại như đã hòa làm một với không gian, tỏa ra một loại uy áp khó có thể diễn tả.

"Gặp qua Đạo Tổ." Giọng điệu của Đế Phượng Thiên không mấy cung kính, nhưng ít nhất cũng tốt hơn khi gặp Lục Thánh.

"Hiện nay trật tự Hồng Hoang hỗn loạn, vạn tộc thiếu sự quản giáo, ngô muốn tái lập thiên đình, phái người quản lý vạn tộc Hồng Hoang, nhữ thấy thế nào?" Giọng Hồng Quân bình thản, không có một chút gợn sóng.

Đế Phượng Thiên thầm nghĩ, Phong Thần lượng kiếp cuối cùng

cũng đến rồi sao?

Vấn đề là chuyện này hỏi ta làm gì?

Lấy Phong Thần Bảng ra chơi không được à?

Đế Phượng Thiên trả lời: "Như vậy rất tốt." Hồng Quân Đạo Tổ lại hỏi: "Nhữ thấy phái ai đi tái lập thiên đình là tốt nhất?" Đế Phượng Thiên không chút do dự trả lời: "Ta đi." Đế Phượng Thiên chỉ thuận miệng trả lời bừa, Đạo Tổ không thể nào để hắn đi lập thiên đình, cuối cùng chắc chắn sẽ để Hạo Thiên đi, nếu câu trả lời của mình không quan trọng, vậy thì không cần phải trả lời nghiêm túc.

Hồng Quân Đạo Tổ thực ra có chút bất ngờ với câu trả lời này, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài.

Hồng Quân tiếp tục hỏi: "Nhữ không thích hợp, ngô muốn phái Hạo Thiên tái lập thiên đình, nhưng cần người giúp đỡ, nhữ thấy chuyện này nên giải quyết thế nào?" Đế Phượng Thiên thầm nghĩ, không phải là để đệ tử của các Thánh nhân giáo phái vào Phong Thần Bảng giúp Hạo Thiên sao?

Hỏi ta làm gì?

Đế Phượng Thiên thẳng thắn nói: "Không biết, tin rằng Đạo Tổ đã sớm có chuẩn bị." Hồng Quân chậm rãi gật đầu, không biết đang nghĩ gì.

Đế Phượng Thiên đã trở về Bồng Lai tiên đảo.

Không biết thao tác này của Đạo Tổ có ý gì.

Dù sao hắn cũng trả lời bừa rồi đi, lúc đi còn nói nhảm với Hạo Thiên vài câu, lại trêu chọc Dao Trì một phen, cảm giác vô cùng sung sướng!

Sau khi Đế Phượng Thiên đi, Hồng Quân lập tức gọi Hạo Thiên và

Dao Trì đến.

Hồng Quân chủ yếu cũng giống như Nữ Oa, luôn cảm thấy Đế Phượng Thiên biết có chút nhiều, suy diễn được có chút xa.

Đương nhiên, Đế Phượng Thiên chưa bao giờ nói những lời vượt thời gian với Hồng Quân, vừa rồi cũng là lần đầu tiên hắn gặp Hồng Quân.

Những lời đó Đế Phượng Thiên chỉ nói với Hậu Thổ và Nữ Oa.

Nhưng Hồng Quân vẫn dựa vào quỹ đạo hành vi của Đế Phượng Thiên, suy ra được Đế Phượng Thiên dường như biết trước sự việc.

Vì vậy, Hồng Quân nhân dịp Phong Thần lượng kiếp sắp đến để thăm dò một phen, kết quả không phát hiện ra điều gì.

Rất nhanh, Hạo Thiên và Dao Trì cung kính quỳ lạy trước mặt Hồng Quân.

Hồng Hoang nhàn nhạt mở lời: "Long, Phượng, Kỳ Lân đã rút khỏi vũ đài lịch sử, Vu tộc và Yêu tộc đã suy tàn, hiện nay Nhân tộc quật khởi, Hồng Hoang một mảnh hỗn loạn, thiếu sự quản thúc, ngô muốn tái lập thiên đình, quản thúc chúng sinh Hồng Hoang, hai người có nguyện ý đi tái lập thiên đình không?" "Tiểu đồng cẩn tuân mệnh lệnh của Đạo Tổ!" Dao Trì còn chưa hoàn hồn, Hạo Thiên đã lập tức kìm nén sự kích động trong lòng, đáp lại Hồng Quân.

Hạo Thiên vẫn luôn là một người không cam chịu sự cô đơn và có dã tâm.

Tuy làm đồng tử của Đạo Tổ, luôn ở bên cạnh Đạo Tổ cũng có lợi, thân phận cũng cực cao.

Nhưng xét cho cùng cũng chỉ là một tiểu đồng tử.

Hạo Thiên vẫn luôn muốn ra ngoài tự lập môn hộ, xưng bá một

phương.

Nhưng những suy nghĩ nhỏ nhặt đó chỉ có thể giấu trong lòng, không dám nói với Đạo Tổ.

Hiện tại Đạo Tổ chủ động đề xuất để hắn và Dao Trì đi tái lập thiên đình, có thể thấy nội tâm Hạo Thiên kích động đến mức nào.

"Nhưng... nhưng không có thuộc hạ, chỉ dựa vào hai chúng ta e rằng không thể quản thúc hàng vạn vạn tiên nhân Hồng Hoang." Đầu óc Dao Trì tương đối bình tĩnh, đã chỉ ra vấn đề.

Giọng Hồng Quân bình thản nói: "Không sao, ta sẽ lấy Thiên Thư ra, để đệ tử các đại giáo phái lên bảng, quy về dưới quyền quản hạt của các ngươi, giúp các ngươi quản lý Hồng Hoang." Thiên Thư trong miệng Đạo Tổ chính là Phong Thần Bảng.

Cái gọi là đại đạo năm mươi, trời diễn bốn mươi chín, độn đi một, cái một độn đi đó chính là "Thiên Thư" Phong Thần Bảng.

Tổng cộng có ba trăm sáu mươi lăm danh ngạch, mỗi khi một lượng kiếp mở ra, có thể sắc phong ba trăm sáu mươi lăm vị chính phúc chủ thần, hai ngàn phó chủ thần, tám vạn bốn ngàn thần sát đinh giáp và thiên binh thiên tướng.

Chỉ cần vào Phong Thần Bảng, liền phải nghe theo sự điều khiển của thiên đình, thân bất do kỷ.

Cũng vì nguyên nhân này, đệ tử của các giáo phái Thánh nhân mới triển khai chiến đấu, đều không muốn đệ tử của giáo phái mình lên Phong Thần Bảng.

Số người lên Phong Thần Bảng càng nhiều, sức mạnh của giáo phái càng suy yếu, sức mạnh của thiên đình càng tăng.

Lão Tử vì đệ tử duy nhất là Huyền Đô, ngay cả thiện thi Thái Thượng Lão Quân cũng đưa lên bảng, có thể thấy Phong Thần Bảng

thực sự khiến các giáo phái Thánh nhân đau đầu.

Phong Thần lượng kiếp, bản chất là một ván cờ lớn.

Vì Hồng Quân muốn làm suy yếu sức mạnh của ba giáo phái Tam Thanh, để Tam Thanh đấu đá lẫn nhau.

Do Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, Hồng Hoang là do Bàn Cổ khai thiên, vì vậy làm suy yếu Tam Thanh cũng tương đương với việc làm suy yếu Thiên Đạo.

Chỉ cần Thiên Đạo bị suy yếu, Hồng Quân sẽ càng có cơ hội hợp đạo, chiếm quyền chủ đạo, không bị Thiên Đạo thôn phệ.

Nói trắng ra, toàn bộ Phong Thần lượng kiếp là âm mưu của Hồng Quân nhằm hợp đạo, nhằm vào ba giáo phái của Thánh nhân.

Vì vậy, Phong Thần lượng kiếp mới không liên quan đến Tây Phương Giáo, vì Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không phải do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành.

Kết quả cuối cùng là sau Phong Thần, Tây Phương Giáo hoàn toàn quật khởi.

Vì cho dù thắng Tiệt Giáo, Xiển Giáo cũng nguyên khí đại thương, Nhân Giáo chỉ có một đệ tử Huyền Đô không nói cũng được.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngồi không cũng được bánh từ trên trời rơi xuống.

Ngoài Thiên Thư ra, còn có Địa Thư và Nhân Thư.

Địa Thư chính là Địa Mạch Thai Mô, do Trấn Nguyên Tử chấp chưởng, Địa Thư có thể chỉnh lý địa mạch, phân phong sơn hà thủy thần, vì vậy Trấn Nguyên Tử được gọi là Địa Tiên Chi Tổ.

Thật ra Trấn Nguyên Tử vốn có cơ hội chứng đắc thánh vị cuối cùng, Địa Thư không chỉ là một vật phòng ngự, Trấn Nguyên Tử rõ

ràng đã không tận dụng tốt.

Chương 207

Nếu Trấn Nguyên Tử lợi dụng Địa Thư chưởng khống tất cả sông núi Hồng Hoang, phân phong sơn hà thủy thần, chỉnh lý địa mạch Hồng Hoang, có thể lợi dụng Địa Thư để thành lập địa phủ, duy trì trật tự âm gian, như vậy có thể nhận được vô lượng công đức, có cơ hội chứng đạo thánh vị cuối cùng.

Nhưng Trấn Nguyên Tử không làm những điều đó, địa phủ cũng do Tây Phương Giáo thành lập.

Nhưng không phải Trấn Nguyên Tử ngu ngốc, tất cả đều có nguyên nhân, do Thiên Đạo đang âm thầm trấn áp Địa Đạo, vì vậy Thiên Đạo không hy vọng người nắm giữ Địa Thư là Trấn Nguyên Tử chứng đạo Thánh nhân.

Vì vậy mới mượn tay Hồng Quân hại chết Hồng Vân, khiến Trấn Nguyên Tử đạo tâm tan vỡ, không thể chứng đạo.

Đây mới là nguyên nhân thực sự vì sao đường đường là Đạo Tổ lại phải hại chết một Hồng Vân Lão Tổ!

Thật ra là vì Trấn Nguyên Tử, không phải nhằm vào bản thân Hồng Vân!

Hồng Vân ngốc nghếch đó, không có gì đáng để Đạo Tổ đích thân ra tay nhắm vào.

Cho nên, đây là một kế hoạch nhằm vào Hồng Vân, buộc Hồng Vân thân tử đạo tiêu, từ đó Địa Đạo không còn khả năng tranh phong với Thiên Đạo.

Về phần Nhân Thư chính là Sổ Sinh Tử.

Sổ Sinh Tử hiện tại đã bị Địa Tạng Vương ném cho Diêm La

Vương.

Vốn dĩ Sổ Sinh Tử có thể trấn áp khí vận Nhân tộc, sau đó ngưng tụ khí vận Nhân tộc để Nhân tộc đại hưng, thật ra nó còn là chí bảo của Nhân tộc hơn cả Không Động Ấn.

Chỉ là hiện tại Sổ Sinh Tử không còn tác dụng gì, ngay cả Diêm La Vương cũng có thể chấp chưởng.

Vì sao?

Vì khí vận Nhân tộc đã sớm bị phân chia hết.

Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc đã chiếm ba thành khí vận Nhân tộc, năm đó Lão Tử sáng lập Nhân Giáo cũng chiếm ba thành khí vận Nhân tộc.

Như vậy, khí vận Nhân tộc đã mất đi hơn nửa, phần còn lại bị các Thánh nhân khác phân chia, Nhân Thư Sổ Sinh Tử liền trở thành một vật bài trí.

Cho nên, suy luận như vậy, ngay cả sự quật khởi của Nhân tộc cũng là kết quả dưới ảnh hưởng của ý chí Thiên Đạo, chỉ có Nhân tộc quật khởi, các Thánh nhân Thiên Đạo mới tích cực đi phân chia hết khí vận Nhân tộc.

Mà các Thánh nhân Thiên Đạo lại nằm dưới sự khống chế của Thiên Đạo.

Như vậy, Nhân Đạo cũng vĩnh viễn không thể nào uy hiếp được Thiên Đạo.

Cho nên, ba đạo Thiên, Địa, Nhân của Hồng Hoang, chỉ có Thiên Đạo mới là chúa tể của Hồng Hoang, Địa Đạo và Nhân Đạo đều bị Thiên Đạo trấn áp đến không ngóc đầu lên được.

"Cẩn tuân mệnh lệnh của Đạo Tổ!" Nghe Đạo Tổ nói như vậy, sẽ đích thân ra tay giúp đỡ, Dao Trì không còn nghi ngờ gì nữa, Hạo

Thiên mừng như điên.

Hạo Thiên thực sự vui mừng không thể tả, tái lập thiên đình, chẳng phải là trở thành Đế Tuấn thứ hai sao.

Năm đó Đế Tuấn thống lĩnh hàng ức vạn Yêu tộc, trừ Vu tộc ra, vạn tộc Hồng Hoang đều thần phục, dậm một chân cũng có thể khiến Hồng Hoang rung chuyển ba lần.

Uy phong đến nhường nào?

Đương nhiên, Hạo Thiên có Đạo Tổ chống lưng, không thể nào có kết cục như Đế Tuấn.

Đối với Hạo Thiên mà nói, sau này hắn chính là Thiên Đế duy nhất của Hồng Hoang.

Sau khi Hạo Thiên và Dao Trì rời đi, Hồng Quân lập tức gọi ba vị đệ tử Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên đến.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên cung kính hành lễ với Hồng Quân.

Sư phụ đã nhiều năm không gọi bọn họ đến Tử Tiêu Cung.

Lần này không biết là vì chuyện gì.

Ba vị Thánh nhân cũng có chút băn khoăn.

"Long, Phượng, Kỳ Lân đã rút khỏi vũ đài lịch sử, Vu tộc và Yêu tộc đã suy tàn, hiện nay Nhân tộc quật khởi, Hồng Hoang một mảnh hỗn loạn, thiếu sự quản thúc, bần đạo muốn tái lập thiên đình, quản thúc chúng sinh Hồng Hoang, nhiệm vụ này bần đạo đã giao cho Hạo Thiên và Dao Trì." "Nhưng Hạo Thiên và Dao Trì cần nhân thủ, ba giáo phái của các ngươi phái đệ tử vào Phong Thần Bảng, cung cấp cho Hạo Thiên và Dao Trì sai khiến, tuy vào Phong Thần Bảng sẽ chịu một số hạn chế, nhưng cũng có thể bảo vệ đệ tử không bị vẫn lạc

trong lượng kiếp.” “Về phần số người lên bảng, tương ứng với số lượng Chu Thiên Tinh Thần, về phần phân phối như thế nào, ba người tự mình thương nghị, phương Tây cằn cỗi, Nữ Oa chưa lập giáo, ta sẽ không truyền gọi họ đến.” Hồng Quân Đạo Tổ trong vô số nguyên hội đã nói nhiều nhất trong một lần.

Ngài đã nói rất rõ ràng nguyên nhân hậu quả, cũng giải thích vì sao không liên quan đến Tây Phương Giáo.

Tam Thanh nhìn nhau, không ngờ sư phụ lại đột nhiên nói ra chuyện này, thực sự một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có.

Phong Thần Bảng chính là Thiên Thư, Thiên Thư là chuyện gì, người khác không rõ, Tam Thanh tự nhiên rõ ràng.

Đệ tử đó vào Phong Thần Bảng, còn là đệ tử của ta sao?

Đệ tử phải nghe theo mệnh lệnh của thiên đình, đó chắc chắn không phải là đệ tử của ta!

Loại đệ tử này có ích lợi gì?

Nhưng lời của sư phụ có lý có cứ, không thể phản bác, huống chi cũng không dám phản bác.

Càng ở cấp bậc Thánh nhân, càng biết Thánh nhân cũng có mạnh yếu, rõ ràng Lục Thánh gộp lại cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của sư phụ.

Huống chi hiện tại chỉ có ba người.

Hơn nữa, cũng không thể vì chút chuyện này mà làm ra chuyện khi sư diệt tổ.

Cho nên cái Phong Thần Bảng này, nhận cũng phải nhận, không nhận cũng phải nhận.

Đây là một chuyện không có lựa chọn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cứng rắn hỏi: "Không biết Phong Thần Bảng do ai chấp chưởng." Hồng Quân nhàn nhạt nói: "Sẽ chọn một vị Nhân tộc để chấp chưởng Phong Thần Bảng." Nói xong, Phong Thần Bảng liền trực tiếp bay về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thầm vui mừng, không ngờ chỉ tùy tiện hỏi một câu mà đã có được Phong Thần Bảng.

Như vậy, ít nhất cũng có một chút quyền chủ động.

"Lui đi!" Hồng Quân giao phó xong việc, ném ra Phong Thần Bảng, liền trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, một chút thời gian cũng không muốn lãng phí.

Tam Thanh bất đắc dĩ, chỉ đành lui ra khỏi Tử Tiêu Cung, bắt đầu thương nghị về danh ngạch ở trong Hỗn Độn.

Tuy hiện tại Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn hận không thể giết chết đối phương, nhưng chuyện cần thương nghị vẫn phải thương nghị.

Trước tiên, là vấn đề số người.

Nếu muốn tương ứng với số lượng tinh thần, đó chắc chắn là chỉ ba trăm sáu mươi lăm Chu Thiên Chính Tinh, nếu không tinh thần trong Hỗn Độn vô lượng, ba giáo phái có đưa hết đệ tử lên cũng không đủ, muốn vào Phong Thần Bảng, phải là nhân tài tinh anh trong giáo phái của Thánh nhân mới được, tùy tiện gửi vài đệ tử ký danh cho đủ số chắc chắn không được.

Phong Thần Bảng cũng sẽ không nhận.

Vì vậy vấn đề đã đến, đệ tử của giáo phái Thánh nhân tuy nhiều, nhưng nhân tài tinh anh không nhiều!

Nếu đưa hết tinh anh trong giáo phái lên Phong Thần Bảng, ảnh hưởng đến giáo phái thực sự quá lớn.

Vì vậy chuyện này cần Tam Thanh tiến hành thương nghị.

Lão Tử Thánh nhân lên tiếng trước: "Nhân Giáo của ta không có người, chỉ có một đệ tử là Huyền Đô, chuyện này hai vị sư đệ đều biết, chuyện Phong Thần Bảng, Nhân Giáo ta thực sự lực bất tòng tâm." Lời của Lão Tử cũng rất thẳng thắn.

Giáo phái của ta chỉ có một đệ tử, không lẽ bắt ta đưa một đệ tử duy nhất lên đó sao?

Có còn thiên lý không!

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ không có gì để phản bác.

Lời của Lão Tử Thánh nhân quả thực là sự thật.

Huyền Đô đó, Lão Tử Thánh nhân coi như con trai để bồi dưỡng.

Giống như bắt Thông Thiên đưa Đế Phượng Thiên lên Phong Thần Bảng, đó là chuyện không thể nào.

Chương 208

Cho nên Thông Thiên cũng hiểu lời của Lão Tử.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên cũng sẽ không phản bác Lão Tử, còn trông mong Lão Tử đứng về phía mình!

Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi mở lời: "Hiện nay Tiệt Giáo có số người đông nhất, đệ tử cũng ưu tú nhất, hay là lần này để đệ tử Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng thì sao?" "Ha ha, nếu muốn chiến, cứ xông lên, đừng nói nhảm." Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp lười cả tranh luận, thẳng thừng đối đầu.

Ngươi xem ta giống kẻ ngốc sao?

Bắt đệ tử Tiệt Giáo của ta chiếm hết ba trăm sáu mươi lăm danh ngạch, ta có thể đồng ý sao?

Muốn đánh thì cứ xông lên, Tru Tiên Kiếm Trận chờ hầu!

Do Đế Phượng Thiên cưỡng ép thay đổi quỹ tích, Phong Thần lượng kiếp chưa bắt đầu, Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã như nước với lửa.

Nói xong, Thông Thiên Giáo Chủ lười để ý đến Nguyên Thủy Thiên Tôn, trực tiếp bỏ đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến không chịu được, nhưng không làm gì được, một mình Thông Thiên đã đủ đau đầu, hiện tại Tiệt Giáo lại có thêm Nữ Oa, càng khó đối phó hơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bất đắc dĩ nói: "Đại huynh, Phong Thần Bảng không đơn giản, lại một lần lượng kiếp, phải làm sao bây giờ?" Thánh nhân tự nhiên có thể nhìn ra lượng kiếp, tuy không xa bằng Hồng Quân.

Lão Tử bắt đầu suy diễn, cố gắng nắm bắt thiên cơ, nhưng hiện tại đang ở trong kiếp, làm sao có thể nắm bắt được thiên cơ của lượng kiếp, tự nhiên không suy diễn ra được gì.

Lão Tử Thánh nhân nói: "Ta về trước, chuyện này không thể không thương nghị với Thông Thiên, lần sau không được nói như vậy, trừ khi muốn khai chiến với Tiệt Giáo." Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu nói: "Đại huynh, ta biết rồi." Lần này, Thông Thiên Giáo Chủ không trực tiếp trở về Bích Du Cung, mà đến Bồng Lai tiên đảo trước.

Giáo chủ đột nhiên trở về, tự nhiên khiến các đệ tử vô cùng kích động.

Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp đến Tiêu Dao Cung tìm nghịch tử của mình, kể lại chuyện ở Tử Tiêu Cung một lượt, rồi hỏi: "Chuyện này ngươi thấy thế nào?" Đế Phượng Thiên tự nhiên không ngạc nhiên, lượng kiếp đến rồi, lần này Thánh nhân cũng ở trong kiếp, không thể nào ngồi xem kịch như Vu Yêu lượng kiếp được.

Đế Phượng Thiên nghiêm túc nói: "Cha, không thể vì là Thánh nhân mà xem thường lượng kiếp lần này.

Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc năm đó đều là bá chủ thiên địa, bây giờ thì sao?

Long tộc còn phải nhờ con che chở mới có thể sinh tồn, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc càng chỉ còn lại vài con mèo con." "Còn có Vu Yêu lượng kiếp trước đó, Yêu tộc và Vu tộc lúc đó uy phong bá khí không ai bì nổi, bây giờ thì sao?

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều vẫn lạc, Thập Nhị Tổ Vu chỉ còn lại hai người, thương vong ở tầng dưới càng không thể kể xiết." "Lần này, nếu xử lý không tốt, giáo phái của Thánh nhân có thể sẽ khí vận đại giảm, nghiêm trọng hơn thậm chí đạo thống cũng bị phá diệt!" Đế Phượng Thiên nói từng chữ, ngữ khí vô cùng nghiêm

túc.

Thông Thiên Giáo Chủ thần sắc ngưng trọng, tự nhiên cũng nhìn ra đây là một lần lượng kiếp, nhưng không nghĩ sự việc lại nghiêm trọng đến vậy.

Nhưng nghe nghịch tử của mình nói sự việc nghiêm trọng như vậy, cũng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Nghịch tử của mình hiếm khi nghiêm túc về một chuyện như vậy, Thông Thiên tự nhiên nghe lọt tai.

Thông Thiên Giáo Chủ trầm ngâm một lát, chậm rãi hỏi: "Thật sự sẽ nghiêm trọng như vậy sao?" Đế Phượng Thiên nghiêm túc nói: "Sẽ nghiêm trọng đến mức nào, cha nhất định phải đối đãi nghiêm túc.

Khoảnh khắc Phong Thần Bảng xuất hiện, Tiệt Giáo của chúng ta đã ở trong lượng kiếp, là nhân vật chính của lượng kiếp này.

Thánh nhân bất tử bất diệt, vậy hàng triệu đệ tử Tiệt Giáo thì sao?" Sắc mặt Thông Thiên bắt đầu ngưng trọng, lần đầu tiên nhận ra, hình như Phong Thần lượng kiếp này là một lượng kiếp hung hiểm nhất.

Nhận thức này vô cùng quan trọng.

Trong quỹ tích ban đầu, Thông Thiên Giáo Chủ quá xem nhẹ lượng kiếp này, đến khi nhận ra thì đã muộn, đệ tử Tiệt Giáo liên tục bị các giáo phái khác liên thủ hãm hại, đến khi ông phản ứng lại, bày ra Tru Tiên Kiếm Trận và Vạn Tiên Trận thì đã không kịp, do quân tâm không ổn, dẫn đến phản bội liên tục xảy ra.

Nếu Thông Thiên Giáo Chủ sớm coi trọng lượng kiếp này, dựa vào Tru Tiên Kiếm Trận, cũng không thể nào có kết cục thảm hại như vậy.

Tiệt Giáo cuối cùng thảm bại, cũng có liên quan đến việc Thông

Thiên không quá coi trọng lượng kiếp này.

Điều này cũng bình thường, dù sao Thánh nhân bất tử bất diệt, không có cảm giác cấp bách.

Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi gật đầu, hỏi: "Về chuyện Phong Thần Bảng, đệ tử Tiệt Giáo của chúng ta bao nhiêu người lên bảng là hợp lý?" Đế Phượng Thiên đương nhiên nói: "Một người cũng không lên là hợp lý nhất." Thông Thiên Giáo Chủ hơi sững sờ, không ngờ nghịch tử lại đưa ra câu trả lời này.

Thông Thiên khẽ vuốt chòm râu đen, hỏi: "Nhưng như vậy, Nhân Giáo và Xiển Giáo sẽ không đồng ý." Đế Phượng Thiên giải thích: "Cha, hiện tại Tiệt Giáo có số người đông nhất, hai giáo phái kia chắc chắn sẽ muốn Tiệt Giáo của chúng ta chiếm phần lớn danh ngạch trên Phong Thần Bảng.

Như vậy ta sẽ không đồng ý, nếu đã như vậy, thì cứ để bọn họ tự chơi, chúng ta lật bàn, không chơi nữa." Thông Thiên vui mừng gật đầu, cười nói: "Xem ra con đã có chủ ý rồi, vậy chuyện này giao cho con, vi phụ về Bích Du Cung bế quan." Đế Phượng Thiên chậm rãi nói: "Chỉ cần con còn sống, Tiệt Giáo sẽ không sao, cha cứ yên tâm bế quan." "Ha ha ha, quả là một đứa con trai khiến bản tọa yên tâm." Thông Thiên cười lớn ba tiếng, trực tiếp rời khỏi Bồng Lai tiên đảo, trở về Bích Du Cung.

Sau khi lão đa đi, Đế Phượng Thiên liền lập tức bế quan.

Đối với việc làm thế nào để đối phó với Phong Thần lượng kiếp, Đế Phượng Thiên đã có kế hoạch của mình.

Hắn sẽ không đối đầu trực diện.

Mặc dù Tiệt Giáo dưới sự nỗ lực của hắn đã mạnh hơn nhiều so với quỹ tích ban đầu.

Nhưng Vu Yêu lượng kiếp đã thử nghiệm rồi, cho dù thay đổi lượng kiếp, có thể dưới ý chí của Thiên Đạo, những di chứng của Tiệt Giáo cũng có thể sẽ bị tiêu trừ, giống như năm vị Tổ Vu còn sống sót vậy.

Vì vậy, bất kể Tiệt Giáo hiện tại mạnh đến đâu, Đế Phượng Thiên cũng sẽ không làm theo ý của Hồng Quân, đối đầu trực diện với mấy giáo phái khác.

Hiện tại lượng kiếp vừa mới bắt đầu, còn một thời gian dài nữa mới kết thúc.

Tiếp theo, ba vị Thánh nhân Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy sẽ còn cãi vã một thời gian nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn phải đợi Khương Tử Nha ra đời, để Tử Nha chấp chưởng Phong Thần Bảng.

Đế Phượng Thiên bế quan một lần nữa đã hai nguyên hội, lúc này, lựa chọn của hệ thống được kích hoạt.

"Kiểm tra thấy túc chủ đã bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Ức Vạn Vạn Phòng Hộ Đại Trận (x1) và Nhân Quả Hiển Lộ Bút (x1)." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Vô Thượng Công Phạt Đại Trận (x1) và Nhân Quả Tiêu Tán Bút (x1)." Đế Phượng Thiên lần này rơi vào trầm tư hồi lâu.

Hắn đang suy diễn và suy nghĩ.

Mặc dù suy diễn của Chuẩn Thánh không lợi hại bằng Thánh nhân.

Nhưng hiện tại Đế Phượng Thiên là Chuẩn Thánh viên mãn, có thể suy diễn ra một chút sự tình, kết hợp với nhận thức của mình về

Hồng Hoang, điểm này ngay cả các Thánh nhân khác cũng không bằng.

Đế Phượng Thiên cuối cùng đã chọn phương án thứ nhất.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Ức Vạn Vạn Phòng Hộ Đại Trận (x1) và Nhân Quả Hiển Lộ Bút (x1)!" "Nhắc nhở: Ức Vạn Vạn Phòng Hộ Đại Trận sau khi bố trí ở một vị trí sẽ không thể di chuyển, túc chủ có thể tùy thời chọn mở hoặc đóng." "Nhắc nhở: Ức Vạn Vạn Phòng Hộ Đại Trận bao gồm thế giới tinh thần vô tận và vô lượng phòng hộ đại trận của thế giới Hồng Hoang, Thánh nhân cũng không thể phá!" "Nhắc nhở: Nhân Quả Hiển Lộ Bút có thể vẽ ra nguyên nhân và hậu quả ban đầu của một sự việc." Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Chuẩn Thánh viên mãn.

Đại Đạo: Ám Chi Đại Đạo (U Ám), Trận Chi Đại Đạo (Nhập môn).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), Một vạn thanh kiếm (đều là Hậu Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong Thập Đại Linh Căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên), Đại Đạo Quả Thực (x1).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (thông qua Trận Chi Đại Đạo tự lĩnh ngộ được kiếm trận), Ức Vạn Vạn Phòng Hộ Đại Trận x1 (Thánh nhân không thể phá).

Khác: Huyền Thiên Quy Thuẫn x1 (có thể chống đỡ một đòn mạnh nhất của Thánh nhân), Nhân Quả Hiển Lộ Bút x1 (có thể hiển lộ nhân quả của sự kiện).

Đế Phượng Thiên hài lòng liếc nhìn bảng thông tin cá nhân.

Sau đó trực tiếp kết thúc bế quan.

Ra khỏi Tiêu Dao Cung, Đế Phượng Thiên trực tiếp truyền gọi bốn vị thân truyền đệ tử đến.

Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu cung kính quỳ lạy trước mặt Đế Phượng Thiên.

Chương 209

Đế Phượng Thiên mở lời: "Truyền lệnh của Bản thiếu chủ, từ hôm nay, tất cả đệ tử Tiệt Giáo đang du lịch bên ngoài phải trở về Bồng Lai tiên đảo trong vòng mười năm, nếu không về đúng hạn, trực tiếp trục xuất khỏi Tiệt Giáo.

Tất cả đệ tử trong đảo không được rời khỏi Bồng Lai tiên đảo một bước, kẻ vi lệnh trực tiếp chém giết." Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu toàn thân chấn động, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Lần trước Tiệt Giáo toàn giáo bế quan là vào thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp.

Bốn vị thân truyền đệ tử không dám nghi ngờ mệnh lệnh của Thiếu chủ, Đế Phượng Thiên đã dùng những sự thật đẫm máu lần này đến lần khác để nói cho thế giới biết, lựa chọn của hắn là chính xác.

Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu lập tức đi làm việc này.

Mười năm sau, cơ bản tất cả đệ tử đã trở về Bồng Lai tiên đảo.

Nếu có ai chưa về, xin lỗi, bị trục xuất khỏi Tiệt Giáo, cũng không cần về nữa.

Sau đó, Đế Phượng Thiên lập tức tuyên bố một tin tức khiến chúng sinh Hồng Hoang kinh hãi tột độ.

"Từ hôm nay, Tiệt Giáo của ta phong giáo bế quan, từ chối mọi chuyến viếng thăm của tiên nhân, đệ tử Tiệt Giáo không ra khỏi Bồng Lai tiên đảo một bước, thời hạn kết thúc... tạm thời chưa định..." Tin tức này truyền ra, không chỉ chúng sinh Hồng Hoang hoàn toàn ngây

người, ngay cả đệ tử Tiệt Giáo cũng không hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng do uy quyền tuyệt đối mà Đế Phượng Thiên đã xây dựng trong những nguyên hội này, không một đệ tử nào dám phản kháng mệnh lệnh của hắn.

"Tình hình gì đây?

Tiệt Giáo vì sao lại phải toàn giáo bế quan?" "Xin chú ý, Thánh tử dùng từ 'phong giáo', hình như muốn cắt đứt mọi liên lạc với Hồng Hoang." "Không thể nào?

Đường đường là giáo phái đệ nhất Hồng Hoang, tại sao lại làm vậy?" "Thử nhớ lại xem, lần trước Tiệt Giáo toàn giáo bế quan là khi nào." "Hình như là thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp, trước trận quyết chiến của Vu Yêu, Tiệt Giáo đã toàn giáo bế quan." "Chẳng lẽ, Hồng Hoang lại có lượng kiếp đáng sợ sắp giáng lâm?" "Không thể nào!

Lượng kiếp cũng không đến mức khiến giáo phái của Thánh nhân phải phong giáo chứ!" "Ta thấy Thánh tử đang đùa thôi!

Giáo phái đệ nhất Hồng Hoang mà cần phải phong giáo sao?

Ai có thể uy hiếp được Tiệt Giáo?" "....." Tình huống vô cùng đột ngột này khiến các đại lão Hồng Hoang suy đoán không ngừng.

Sau đó, Đế Phượng Thiên sử dụng Ức Vạn Vạn Phòng Hộ Đại Trận vừa được hệ thống thưởng.

Chỉ thấy trên bầu trời Bồng Lai tiên đảo, ức vạn vạn pháp tắc lưu chuyển không ngừng, ánh sáng trăm màu biến đổi nhanh chóng, cuối cùng ánh sáng bao trùm toàn bộ xung quanh Bồng Lai tiên đảo.

Ức Vạn Vạn Phòng Hộ Đại Trận hạ xuống, Bồng Lai tiên đảo lại trực tiếp biến mất trên Hồng Hoang, trực tiếp ẩn mình vào trong không gian.

Đế Phượng Thiên gật đầu, không hổ là hàng do hệ thống sản xuất!

Vô lượng phòng hộ đại trận chồng chất lên nhau thật lợi hại!

Bồng Lai tiên đảo vốn đã có nhiều tầng trận pháp phòng hộ của Thông Thiên Giáo Chủ, hiện tại lại thêm Ức Vạn Vạn Phòng Hộ Đại Trận của Đế Phượng Thiên.

Nói hơi khoa trương một chút, dù Hồng Hoang bị đánh nát, Bồng Lai tiên đảo có lẽ cũng có thể được bảo toàn.

Chúng sinh Hồng Hoang phát hiện Bồng Lai tiên đảo biến mất khỏi tầm mắt, lại một lần nữa bùng nổ, những người trước đó không tin, hiện tại cũng hoàn toàn tin rồi.

"...Tiệt Giáo làm thật!

Bồng Lai tiên đảo biến mất rồi!" "Chuyện lớn, Hồng Hoang nhất định có chuyện lớn sắp xảy ra, ta đột nhiên có một dự cảm không lành!" "Nhất định là lượng kiếp sắp đến rồi, ta phải bế tử quan, ai cũng đừng cản ta!" "Thánh tử đừng dọa ta chứ!

Đột nhiên có cảm giác tim đập thình thịch!" "....." Cùng với tin tức về Bồng Lai tiên đảo, Hồng Hoang hoàn toàn sôi sục, Thánh tử Tiệt Giáo lần này chơi thật rồi!

Còn triệt để hơn cả lần toàn giáo bế quan trong Vu Yêu lượng kiếp. (●'◡'●)???...

Đây là biểu cảm của tất cả các Thánh nhân lúc này.

Thao tác này tuyệt đối nằm ngoài dự liệu của tất cả các Thánh nhân.

Mức độ vô lại hoàn toàn đột phá trí tưởng tượng của Thánh nhân.

Còn có thể chơi như vậy sao?

Có thể có chút phong độ không!

Xa tận Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ vừa mới vì chuyện Phong Thần Bảng mà đánh một trận với Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Hỗn Độn, khuôn mặt lạnh lùng của ông không nhịn được mà co giật.

Đây là phương pháp của nghịch tử sao?

Ân... thế nào nhỉ?

Ừm, có vẻ ổn, rất vô sỉ!

Nhưng hiệu quả!

Khuôn mặt co giật một hồi, Thông Thiên lại không nhịn được mà cười lớn, Hỗn Độn gần đó cũng theo đó mà rung chuyển.

"Kỳ lân nhi của ngô!" Cách gần ba mươi nguyên hội, Thông Thiên cuối cùng lại gọi ra ba chữ "kỳ lân nhi". --------, Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân nhìn Bồng Lai tiên đảo đã biến mất, khẽ nhíu mày.

Phải biết Hồng Quân đang hợp đạo, vạn vật không động lòng, khẽ nhíu mày, có thể thấy chuyện này cũng khiến Hồng Quân Đạo Tổ cũng cảm thấy hơi chấn động.

Lần trước gọi đến Tử Tiêu Cung hỏi chuyện, không phải hắn đều không biết sao?

Bây giờ là chuyện gì?

Trực tiếp phong giáo?

Vậy Phong Thần đại kiếp chơi thế nào?

Để Tây Phương Giáo và Xiển Giáo đánh nhau sao?

Như vậy xa xa không đủ!

Mặc dù Hồng Quân không có ý định để Tây Phương Giáo vào kiếp, nhưng Phong Thần đại kiếp cuốn theo các giáo phái của Thánh

nhân, muốn để Tây Phương Giáo vào kiếp cũng là chuyện đơn giản.

Nhưng vấn đề là, Hồng Quân sớm đã tính Tiệt Giáo mới là nhân vật chính của lượng kiếp!

Nếu không, lúc trước Đế Phượng Thiên chửi Hồng Quân, Hồng Quân sao lại tha cho Đế Phượng Thiên?

Đó là vì lượng kiếp quan trọng này cần Tiệt Giáo, trước khi Phong Thần lượng kiếp trôi qua, ngay cả Hồng Quân cũng không thể trở mặt với Thông Thiên, nếu không đại thế của Thiên Đạo sẽ hoàn toàn hỗn loạn không thể tả.

Đạo Tổ lần này thực sự câm nín.

Chẳng lẽ Đế Phượng Thiên cũng nhìn ra được kết cục của Phong Thần lượng kiếp?

Vấn đề là hoàn toàn không có khả năng!

Hồng Quân chắc chắn, toàn bộ Hồng Hoang, chỉ có một mình ngài có thể nhìn ra được kết cục của lượng kiếp Hồng Hoang.

Các Thánh nhân khác đều không nhìn ra, Đế Phượng Thiên ngay cả Thánh nhân cũng không phải, dựa vào đâu có thể nhìn ra?

Hồng Quân trong một thoáng cũng có chút hoài nghi nhân sinh, tên Đế Phượng Thiên này thật có độc. --------, Bát Cảnh Cung.

Chương 210

Nguyên Thủy Thiên Tôn tìm đến Lão Tử Thánh nhân.

Lúc này, biểu cảm của Nguyên Thủy Thiên Tôn có vẻ hơi kỳ quái.

Vừa ngơ ngác, vừa phẫn nộ, lại vừa bất đắc dĩ.

Có thể nhìn thấy biểu cảm như vậy trên khuôn mặt của một Thánh nhân, cũng thật là đặc sắc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đỏ mặt nói: "Đại huynh...

Tiệt Giáo trực tiếp phong giáo?

Phong Thần lượng kiếp phần lớn phải dựa vào đệ tử Tiệt Giáo vào kiếp, hiện tại là có ý gì?" Biểu cảm của Lão Tử lúc này cũng có chút đặc sắc.

Chiêu rút củi đáy nồi này chơi thật là diệu!

Đế Phượng Thiên không quan tâm các Thánh nhân trên tay có át chủ bài hay không, cũng không quan tâm trên tay họ là đôi ba hay đôi hai, dù sao cũng trực tiếp lật cả bàn, ta không chơi nữa, các ngươi tự chơi đi!

Đơn giản là vô lại, khiến Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều không thể tưởng tượng được lại có thao tác như vậy.

Lão Tử bất đắc dĩ nói: "Chắc chắn là chủ ý của Đế Phượng Thiên, Thông Thiên không nghĩ ra được cách vô lại như vậy." Nguyên Thủy Thiên Tôn tức bốc khói, giận dữ nói: "Tiểu tử đó điên rồi sao!

Ai lại phong cả giáo phái của mình?

Càng điên hơn là, tiểu tử đó không biết đã hạ cấm chế gì lên Bồng Lai tiên đảo, ngay cả thánh niệm của ta cũng không thể tra xét được

tình hình bên trong Bồng Lai tiên đảo!" Lão Tử thở dài một tiếng nói: "Tiểu tử đó từ khi được Thông Thiên đưa về Bồng Lai tiên đảo, làm chuyện gì mà không điên?

Chúng ta đi thương nghị với Thông Thiên, lần này phải nói chuyện tử tế, nếu không đến lúc đó toàn bộ đệ tử Xiển Giáo phải ứng kiếp.

Nhân Giáo của ta có một đệ tử, cùng lắm ta để thiện thi thay thế Huyền Đô vào kiếp, cho đủ một danh ngạch." Nguyên Thủy Thiên Tôn sững sờ, đại huynh ra tay ác rồi!

Nhân Giáo vốn chỉ có một đệ tử, nhiều nhất cũng chỉ cho một danh ngạch, không thì không chia.

Đại huynh lại để thiện thi thay thế Huyền Đô vào kiếp, sao lại có cách làm kinh thiên động địa như vậy!

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngày càng ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, gật đầu nói: "Ta biết rồi, đại huynh, ta sẽ nói chuyện tử tế, không tùy tiện nổi giận." Lão Tử lại thở dài: "Vậy chúng ta cùng đến Bích Du Cung một chuyến." Đế Phượng Thiên không biết, một hành động của hắn, đơn giản là khiến Nhân Giáo và Xiển Giáo như ăn phải một con ruồi, khó chịu vô cùng.

Tại Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên cảm nhận được Lão Tử Thánh nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đến gần.

Khóe miệng Thông Thiên từ từ nhếch lên một đường cong.

Sắp không ngồi yên được rồi sao?

Thằng nghịch tử này ra tay đúng là đánh trúng chỗ hiểm a!

Nhưng cái đại trận phòng hộ vô lượng kia là do tiểu tử đó bố trí sao?

Cho dù chuẩn bị đại trận phòng hộ từ mười nguyên hội trước

cũng không thể chuẩn bị ra nhiều đại trận phòng hộ như vậy được!

Trong lúc Thông Thiên Giáo Chủ đang suy tư, Lão Tử Thánh nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã tiến vào Bích Du Cung.

Thông Thiên thấy hai vị huynh trưởng thường ngày tới, nhưng lần này lại ngồi yên bất động, thần thái có phần lạnh lùng ngạo mạn.

Lão Tử lên tiếng trước: "Sư đệ, Tiệt Giáo không thể làm như vậy được!

Cứ thế này thì Phong Thần lượng kiếp chúng ta phải độ như thế nào?" Thông Thiên vẻ mặt ngây thơ nói: "Sao cơ?

Tiệt Giáo của ta làm sao?

Gần đây bản tọa vẫn luôn bế quan, mọi việc lớn nhỏ trong Tiệt Giáo đều do thằng nghịch tử kia xử lý, lẽ nào nghịch tử nhà ta lại làm ra chuyện gì thương thiên hại lý, bản tọa nhất định sẽ dạy dỗ nó." Lão Tử: "..." Nguyên Thủy: "..." Diễn, cứ tiếp tục diễn đi!

Trong ấn tượng của họ, Thông Thiên đâu phải là thánh nhân vô sỉ như vậy!

Chắc chắn là bị tên điên Đế Phượng Thiên kia làm cho lệch lạc rồi!

Lão Tử bất đắc dĩ nói tiếp: "Đứa con trai quý báu của ngươi, dẫn theo tất cả đệ tử Tiệt Giáo bế tử quan, chuyện Phong Thần Bảng chúng ta còn chưa thương lượng xong, làm như vậy có ổn không?" Thông Thiên tiếp tục giả ngu cười nói: "Chuyện nhỏ như vậy sao?

Này, Hồng Hoang không cho người ta bế quan nữa à?

Bế quan bế quan, trước kia chẳng phải các ngươi chê con trai ta gây họa cho Hồng Hoang sao?

Bây giờ nó bế quan rồi lại không vui à?" Nguyên Thủy Thiên Tôn

không nhịn được xen vào: "Nhưng vấn đề là, đây không phải bế quan bình thường, mà là trực tiếp phong giáo rồi, cả hòn Bồng Lai Tiên Đảo kia đều biến mất trên Đông Hải, thời gian kết thúc lại tạm thời chưa định!" Hoàn toàn là một bộ dạng muốn phong giáo cho đến khi Phong Thần lượng kiếp kết thúc!

Kẻ ngốc cũng nhìn ra được!

Có ai bế quan như vậy không?

Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi đứng dậy, thái độ cực kỳ lạnh nhạt nói: "Hai vị quản rộng quá rồi đấy!

Tiệt Giáo của ta muốn bế quan thì bế quan, muốn phong giáo thì phong giáo, cũng không cần trở ai, chẳng lẽ phải ép đệ tử Tiệt Giáo của ta chạy loạn khắp Hồng Hoang thì các ngươi mới vui lòng?" Lão Tử: "..." Nguyên Thủy: "..." Hai vị thánh nhân đều cảm thấy tiểu sư đệ ngày xưa đã hắc hóa rồi!

Càng ngày càng vô sỉ?

Đây là chuyện phong giáo và bế quan sao?

Đừng có chuyển chủ đề!

Bây giờ là chuyện Phong Thần Bảng.

Nếu không có Phong Thần Bảng, Tiệt Giáo có phong đến thiên hoang địa lão thì liên quan gì đến ta?

Lão Tử nghiêm túc nói: "Chuyện Phong Thần Bảng, cần chúng ta thương lượng, không thể như vậy được!" Thông Thiên Giáo Chủ như có điều suy nghĩ, đáp lại: "Phong à?

Vậy đi!

Nhân Giáo xuất một người, Xiển Giáo xuất ba trăm danh ngạch, Tiệt Giáo của ta xuất sáu mươi tư danh ngạch, được không?" Lời vừa

nói ra, Lão Tử nhíu chặt mày.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cố gắng lắm mới không nổi trận lôi đình.

Xiển Giáo của ta xuất ba trăm danh ngạch, Tiệt Giáo xuất sáu mươi tư danh ngạch?

Sao ngươi không đi chết đi!

Xiển Giáo của ta làm gì có nhiều đệ tử tinh anh như vậy để điền vào bảng?

Đệ tử Tiệt Giáo số lượng đông nhất, nhân số nhiều nhất, tinh anh nhiều nhất, lại chỉ xuất sáu mươi tư danh ngạch là ý gì.

Hiện tại quan trọng nhất chính là ba trăm sáu mươi lăm danh ngạch chính thần, phải điền các đệ tử tinh anh vào đó, vì thế mới tranh giành kịch liệt như vậy.

Hai nghìn phó thần bên dưới, cùng tám vạn bốn nghìn thần sát đinh giáp và thiên binh thiên tướng thì còn dễ, có thể dùng đệ tử bình thường để điền vào.

Nhưng ba trăm sáu mươi lăm danh ngạch kia, không cẩn thận là phải kéo cả Phó giáo chủ Nhiên Đăng và Thập Nhị Kim Tiên vào cho đủ số, điều này tự nhiên Nguyên Thủy Thiên Tôn không muốn thấy.

Vì vậy mới dẫn đến Phong Thần chi chiến.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhớ lại lời dặn của Lão Tử trước đó, gắng gượng đè nén ngọn lửa giận đang chực bùng phát.

Lão Tử chậm rãi nói: "Như vậy không công bằng lắm, hay là thế này đi, Nhân Giáo của ta xuất một danh ngạch, số còn lại hai giáo phái mỗi bên xuất một nửa, thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn không muốn xuất một nửa danh ngạch.

Ý của hắn vừa khéo ngược lại với Thông Thiên, Tiệt Giáo xuất ba

trăm danh ngạch, Xiển Giáo xuất sáu mươi tư danh ngạch, Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể chấp nhận.

Nhưng bây giờ Thông Thiên đã bày rõ thái độ không muốn bàn, nên Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không ngắt lời Lão Tử Thánh nhân.

Thông Thiên nghiêm túc lắc đầu nói: "Tiệt Giáo của ta nhân khẩu thưa thớt, nhân tài điêu linh, xin đừng làm khó bản tọa." Lão Tử: "..." Nguyên Thủy: "..." Người trước mắt này thật sự là Thông Thiên mà họ biết sao?

Không phải là Đế Phượng Thiên giả mạo chứ?

Chương 211

Lão Tử và Nguyên Thủy đều tức đến không nói nên lời.

Thông Thiên Giáo Chủ lặp lại: "Tiệt Giáo của ta nhiều nhất chỉ xuất sáu mươi tư danh ngạch, nếu các ngươi thấy không được, vậy thì đừng bàn nữa." Thái độ của Thông Thiên rất rõ ràng, Tiệt Giáo của ta xuất sáu mươi tư danh ngạch, được thì được, không được thì thôi!

Phong Thần Bảng, ta Thông Thiên không quan tâm nữa, Tiệt Giáo của ta bế quan toàn giáo, hay là các ngươi cũng bế quan hết đi, Phong Thần lượng kiếp ai thích chơi thì chơi!

Để phòng Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi điên, hai người lại vô nghĩa đi đến Hỗn Độn đánh nhau mấy vạn năm, Lão Tử trực tiếp nói: "Nếu đã như vậy, hai người chúng ta xin đi trước, mời sư đệ suy nghĩ lại cho kỹ." "Không tiễn!" Thông Thiên Giáo Chủ phất tay một cái, trực tiếp tiễn khách.

Tuy Lão Tử luôn miệng gọi "sư đệ", nhưng Thông Thiên nào có nể mặt.

Từ lúc Lão Tử đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, thì đã không còn là đại huynh của ta nữa, ta Thông Thiên đã sớm vạch rõ giới hạn rồi.

Sau khi ra khỏi Bích Du Cung, Nguyên Thủy nghiến răng nghiến lợi nói: "Tên Thông Thiên đó quá đáng quá, rõ ràng là không muốn đàm phán tử tế." Lão Tử lắc đầu nói: "Nổi giận cũng vô dụng, đi tìm lão sư thôi!

Tiệt Giáo làm như vậy, lão sư chắc chắn sẽ không ngồi yên không quản, nếu không thì danh ngạch nhất định sẽ không đủ." Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy có lý.

Hai vị thánh nhân bèn lại đi đến Tử Tiêu Cung, kể lại toàn bộ chuyện của Tiệt Giáo và cuộc đối thoại với Thông Thiên.

Hồng Quân vẫn nhắm mắt, không nhìn ra vui giận.

Một lát sau, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng tới, do Hồng Quân truyền âm gọi đến.

Hồng Quân trực tiếp lặp lại những lời đã nói với Tam Thanh cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe, để Tây Phương Giáo cũng nhập kiếp.

Đặc biệt nói rõ, vốn không định để họ nhập kiếp, nhưng bây giờ Tiệt Giáo đã phong giáo, chỉ có thể lấy Tây Phương Giáo ra cho đủ số.

Hồng Quân muốn tập trung toàn bộ hỏa lực vào Tiệt Giáo, cho các thánh nhân khác một lý do để liên hợp.

Hồng Quân không tiện tự mình ra tay, chỉ có thể mưu tính trước một phen.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe xong mặt đều đen lại, tự dưng Tiệt Giáo lại nổi điên!

Vốn không có chuyện của Tây Phương Giáo chúng ta, giờ thì hay rồi, cùng nhau nhập kiếp!

Giây phút này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hận không thể ăn tươi nuốt sống Đế Phượng Thiên, thật quá hại người.

Tây Phương Giáo của ta đã chọc ai ghẹo ai đâu!

Tự dưng lại bị cuốn vào lượng kiếp. ...

Cộng thêm một Tây Phương Giáo, danh ngạch vẫn không đủ, vì vậy làm thế này cũng là để ép đệ tử Tiệt Giáo xuất quan.

Chiêu này của Hồng Quân vốn không phải để giải quyết vấn đề, mà là để các thánh nhân ép Tiệt Giáo ra mặt.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bốn vị thánh nhân thương lượng xong, quyết định đi đến Bồng Lai Tiên Đảo, ép buộc đệ tử Tiệt Giáo xuất quan.

Cứ thế này thì không chơi được nữa.

Nhìn Nhân Giáo kia, chỉ có một đệ tử.

Nhìn Tây Phương Giáo kia, một nơi nghèo nàn cằn cỗi, đệ tử ưu tú cũng không có mấy người, phải đến thời Tam Hoàng Ngũ Đế mới khó khăn lắm mới bồi dưỡng thêm được hai người.

Xiển Giáo tự nhiên có căn nguyên phúc duyên sâu dày, đệ tử sẽ nhiều hơn một chút, nhưng chỉ dựa vào một mình Xiển Giáo chắc chắn cũng không đủ!

Không có Tiệt Giáo, lượng kiếp không chơi nổi nữa.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thật sự muốn khóc mà không có nước mắt, tai bay vạ gió.

Ý của Đạo Tổ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đương nhiên hiểu rõ, nhưng còn cách nào khác, chẳng lẽ có thể chống lại sư phụ sao?

Chỉ có thể cứng rắn đi tìm Tiệt Giáo gây phiền phức.

Bốn vị thánh nhân đến bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, ai nấy đều ngơ ngác.

Bồng Lai Tiên Đảo hoàn toàn không nhìn thấy được, ngay cả thánh niệm cũng không thể dò xét vào bên trong, chơi ác vậy sao?

Lúc này, bất kể thế nào, trước tiên phải lừa Đế Phượng Thiên mở đại trận phòng hộ ra đã, sau đó dù dỗ ngon dỗ ngọt, hay cưỡng ép, cũng phải đuổi đệ tử Tiệt Giáo ra khỏi Bồng Lai Tiên Đảo.

Lão Tử Thánh nhân lên tiếng trước tiên: "Sư điệt, ta cùng ba vị thánh nhân đồng loạt đến thăm, xin hãy mở đại trận phòng hộ cho

chúng ta đi vào." Trong lòng Lão Tử nghĩ, cho dù Đế Phượng Thiên không trực tiếp mở đại trận phòng hộ, thì ít nhiều cũng sẽ có hồi âm.

Dù sao bốn vị thánh nhân cùng đến, ít nhiều cũng phải nể mặt một chút.

Kết quả, bên trong Bồng Lai Tiên Đảo không có một chút tiếng động nào truyền ra.

Điều này khiến Lão Tử Thánh nhân có chút mất mặt.

Chuẩn Đề có chút thắc mắc nói: "Có khi nào đại trận phòng hộ có hiệu quả cách âm, người bên trong không nghe thấy không?" Tiếp Dẫn Thánh nhân nói: "Để ta thử xem." Lần này, Tiếp Dẫn Thánh nhân vận dụng thánh lực, một lần nữa truyền lời vào Bồng Lai Tiên Đảo.

Dưới sự hưởng ứng của Thiên Đạo, cả Hồng Hoang đều nghe thấy lời của Tiếp Dẫn Thánh nhân, nhưng Bồng Lai Tiên Đảo vẫn không có một chút tiếng động nào truyền ra.

Lần này, các thánh nhân đều hiểu ra, Đế Phượng Thiên cố ý không trả lời!

Bốn vị thánh nhân tức đến nghẹn họng, trong cả Hồng Hoang, đối mặt với bốn vị thánh nhân mà ngay cả lời cũng lười đáp, ngoài Đế Phượng Thiên ra chắc không còn ai khác?

Lúc này Đế Phượng Thiên đang tận hưởng Đát Kỷ và Ngao Sương đút cho ăn.

Đát Kỷ dùng bàn tay nhỏ trắng nõn mềm mại xé từng miếng long nhục, linh tửu trong tay Ngao Sương không ngừng rót vào miệng Đế Phượng Thiên.

Bây giờ cây Bàn Đào cũng đã chín, rượu đang uống chính là rượu ủ từ Bàn Đào.

Bàn Đào cũng là một trong mười đại linh căn khai thiên, giống như Nhân Sâm Quả và Hoàng Trung Lý.

Bàn Đào cũng là một linh căn phi thường, phàm nhân ăn vào có thể trực tiếp thành tiên đắc đạo, thân thể khỏe mạnh nhẹ nhàng.

Tiên nhân ăn vào cũng có thể kéo dài tuổi thọ, tăng cao tu vi tiên pháp.

Sau này Dao Trì mỗi năm đều sẽ tổ chức Bàn Đào hội trên Thiên Đình, mời các vị thần tiên khắp nơi đến dự tiệc mừng thọ.

Bàn Đào vô cùng quý giá, rõ ràng lại bị Đế Phượng Thiên đem đi ủ rượu.

Hành vi phá gia chi tử này ngoài Hậu Thổ Thánh nhân nhất định sẽ tán thưởng ra, nếu để chúng sinh Hồng Hoang biết được, chắc chắn sẽ đau lòng đến khó thở.

Đương nhiên, cho dù ủ rượu, cũng vẫn giữ lại một số thuộc tính nguyên bản của linh căn khai thiên, chỉ là có chút lãng phí mà thôi.

Nữ Oa cũng nếm thử vài ngụm rượu Bàn Đào, cảm thấy hương vị không tệ, ngon hơn rượu Nhân Sâm Quả và rượu Hoàng Trung Lý.

Rượu Bàn Đào thơm ngọt hơn một chút, quả thực đối với nữ giới sẽ được yêu thích hơn.

Nữ Oa cũng đã trở về Bồng Lai Tiên Đảo trước khi Đế Phượng Thiên phong giáo.

Một thân linh bào màu đỏ thẫm, làm cho làn da của Nữ Oa Thánh nhân càng thêm trắng như tuyết.

Tư thái uống rượu kia cũng vô cùng phong tình vạn chủng.

Nữ Oa lại nhấp một ngụm rượu Bàn Đào, chậm rãi hỏi: "Bốn vị thánh nhân liên hợp, e là đại trận phòng hộ không cản được đâu nhỉ?"

Đế Phượng Thiên tùy ý phất tay nói: “Yên tâm đi!

Bốn thằng nhóc con, muốn phá đại trận phòng hộ do gia gia đây tự mình bố trí, nằm mơ đi!” Ngao Sương và Đát Kỷ che miệng cười, trong cả Hồng Hoang, dám gọi bốn vị thánh nhân là “bốn thằng nhóc con”, ngoài thiếu chủ đại nhân ra còn có ai?

Nữ Oa thì không kinh ngạc trước những lời kinh người của Đế Phượng Thiên, dù sao cũng đã có chút miễn dịch rồi.

Chỉ là rất tò mò, đại trận lợi hại đến mức nào?

Mà lại khiến Phượng Thiên tự tin như vậy?

Chương 212

Bốn vị thánh nhân thay phiên nhau nói, âm thanh đều truyền vào bên trong Bồng Lai Tiên Đảo, các đệ tử Tiệt Giáo đang bế tử quan thật sự cũng lần lượt mở mắt, có chút ngơ ngác không biết tình hình hiện tại, bây giờ có bốn vị thánh nhân ở ngoài Bồng Lai Tiên Đảo sao?

Đế Phượng Thiên cảm thấy bốn người có chút ồn ào, liền thuận miệng đáp lại một chữ.

"Cút!" Đế Phượng Thiên đáp.

Do âm thanh của bốn vị thánh nhân trước đó rất lớn, cả Hồng Hoang đều nghe thấy, nên tất cả các đại lão đều đang tập trung ánh mắt về phía này.

Âm thanh của một chữ "Cút" của Đế Phượng Thiên cũng không nhỏ, tuy không đến mức cả Hồng Hoang đều nghe thấy, nhưng ít nhất các đại lão Hồng Hoang đều nghe rõ.

Trong nháy mắt, đầu óc của các đại lão Hồng Hoang lại như bị sét đánh, hoàn toàn mất đi khả năng suy nghĩ.

Đối mặt với bốn vị thánh nhân khổ sở khuyên nhủ nửa ngày, chỉ đáp lại một chữ "Cút" thôi sao?

Cũng quá bá khí rồi chứ?

Đó là thánh nhân đó!

Đúng là chuyện mà thánh tử của Tiệt Giáo có thể làm ra!

Lão Tử và Nguyên Thủy suýt nữa phun ra một ngụm máu già.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, có lẽ đã quen với thái độ của Đế Phượng Thiên rồi.

Đế Phượng Thiên đáp lại, Tây Phương Nhị Thánh cũng không kinh ngạc!

Lão Tử cảm thấy mặt già có chút mất thể diện, nén tính kiên nhẫn hỏi: "Ta hỏi sư điệt một chút, ngươi định dẫn Tiệt Giáo bế quan bao lâu?" Nếu thời gian Đế Phượng Thiên dẫn Tiệt Giáo bế quan ngắn, bốn vị thánh nhân tự nhiên cũng không quan tâm.

Nhưng mọi người đều biết chuyện này không thể nào.

Một lát sau, từ trong Bồng Lai Tiên Đảo truyền ra giọng nói lười biếng của Đế Phượng Thiên, dường như đang ăn gì đó.

"Ừm... cứ tạm thời bế quan vài trăm nguyên hội chơi chơi đã!" Bế quan vài trăm nguyên hội chơi chơi?

Các thánh nhân nghe mà ngớ người!

Đợi vài trăm nguyên hội qua đi, lượng kiếp đã sớm không còn, sao không nói là vĩnh viễn không ra luôn đi?

Đừng nói các thánh nhân ngớ người, ngay cả đệ tử Tiệt Giáo cũng nghe mà ngây cả mắt.

Vài trăm nguyên hội?

Rất nhiều người sẽ phải bế quan đến chết cũng không ra được a!

Dù sao không phải ai cũng có thể sống cùng trời đất.

Cảnh giới càng cao, tuổi thọ càng dài.

Đại La Kim Tiên trở lên sống vài trăm nguyên hội chắc chắn không thành vấn đề.

Thái Ất Kim Tiên cũng miễn cưỡng chống đỡ được.

Cảnh giới bên dưới thì không được rồi.

Thánh tử, đừng đùa chúng tôi chứ!

Đây thật sự là "bế tử quan" a!

Bế quan cho đến chết!

Các đệ tử ký danh và ngoại môn của Tiệt Giáo muốn khóc mà không có nước mắt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn có thù với Tiệt Giáo, vốn không định mở miệng, bây giờ cuối cùng cũng không nhịn được nói: "Ngươi có biết ngươi dẫn theo tất cả đệ tử Tiệt Giáo bế quan, là đặt chúng sinh Hồng Hoang vào đâu không?

Vốn là kiếp nạn của các giáo phái Thánh nhân chúng ta, bây giờ Tiệt Giáo toàn giáo bế quan, đại thế Thiên Đạo bị cản trở, như vậy Hồng Hoang sẽ bất ổn, sinh linh đồ thán, ngươi nhẫn tâm sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng không nhịn được mở miệng nói: "Ngươi có biết ngươi dẫn theo tất cả đệ tử Tiệt Giáo bế quan, là đặt chúng sinh Hồng Hoang vào đâu không?

Vốn là kiếp nạn của các giáo phái Thánh nhân chúng ta, bây giờ Tiệt Giáo toàn giáo bế quan, đại thế Thiên Đạo bị cản trở, như vậy Hồng Hoang sẽ bất ổn, sinh linh đồ thán, ngươi nhẫn tâm sao?" Lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn dụng tâm hiểm ác.

Đầu tiên, chúng sinh Hồng Hoang hiện tại không biết lượng kiếp sắp đến, lời nói này tương đương với việc trực tiếp công bố lượng kiếp tiếp theo.

Ngoài ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngầm chỉ ra, vốn là kiếp nạn của đệ tử giáo phái Thánh nhân, nhưng Đế Phượng Thiên một mình một ý, dẫn Tiệt Giáo toàn giáo bế quan, sẽ dẫn đến sinh linh Hồng Hoang đồ thán.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang dẫn ác niệm của chúng sinh hướng về Tiệt Giáo, dụng tâm không thể nói là không hiểm ác.

Đương nhiên, lời nói này có phần khoa trương, bất kỳ lượng kiếp nào cũng đều đi kèm với vô số sinh linh vẫn lạc, không liên quan gì đến việc Tiệt Giáo có bế quan hay không.

Nếu Tiệt Giáo bế quan, Xiển Giáo và Tây Phương Giáo ngoan ngoãn điền đủ danh ngạch, chẳng phải là không có chiến tranh giữa các giáo phái Thánh nhân sao?

Như vậy sinh linh Hồng Hoang không biết có thể sống sót thêm bao nhiêu.

Đương nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh chắc chắn không thể làm như vậy.

Vì vậy, lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn thuộc loại nửa thật nửa giả, sẽ khiến chúng sinh Hồng Hoang khó phân biệt chân tướng, dụng tâm cực kỳ hiểm ác!

"Nguyên Thủy lão cẩu, đừng có không biết điều, bản thiếu chủ không thèm nói nhảm với ngươi, lại tưởng bản thiếu chủ sợ ngươi sao?

Quên chuyện thánh khu của ngươi năm đó bị chém thành hai đoạn rồi à?" "Chẳng phải là Xiển Giáo và Tây Phương Giáo không điền đủ ba trăm sáu mươi lăm danh ngạch chính thần sao?

Lôi Tiệt Giáo của ta xuống nước làm gì, lại còn nói như thể Tiệt Giáo của ta hại chúng sinh Hồng Hoang, Tiệt Giáo của ta xuất thế, tranh đấu với hai giáo phái các ngươi, mới thực sự dẫn đến vô số sinh linh Hồng Hoang vẫn lạc." "Còn ở đó nói năng giật gân nữa?

Ngươi coi chúng sinh Hồng Hoang đều là kẻ ngốc à?

Tiệt Giáo của ta ngoan ngoãn bế quan của mình, lại bị coi là tai họa?

Một ngày không sủa là da ngứa phải không?

Muốn thánh khu vẫn lạc thêm một lần nữa?" Đế Phượng Thiên tự nhiên nghe ra dụng tâm hiểm ác của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trực tiếp dùng "Nguyên Thủy lão cẩu" mở miệng phun một tràng kèm theo giải thích đáp trả lại.

Lời giải thích tự nhiên là giải thích cho chúng sinh Hồng Hoang nghe.

Tuy Đế Phượng Thiên không quan tâm, nhưng cũng không thể vô duyên vô cớ để cả Tiệt Giáo bị chúng sinh Hồng Hoang hiểu lầm.

Không phải muốn phổ cập kiến thức về lượng kiếp sao?

Được thôi!

Mọi người cùng ngửa bài, trực tiếp nói rõ về lượng kiếp cho tất cả mọi người nghe.

Ta đây Đế Phượng Thiên đã không sợ nước sôi lửa bỏng, phụng bồi đến cùng!

Tóm lại là muốn hãm hại Tiệt Giáo của ta, cửa cũng không có!

Giây phút này, Minh Hà Lão Tổ không biết vì sao lại cảm thấy trong lòng vô cùng sung sướng, bởi vì khoảng ba mươi mấy nguyên hội trước, Đế Phượng Thiên một câu "Minh Hà lão cẩu" đã đặt cho hắn một biệt danh vang dội.

Bây giờ thánh nhân cũng phải chịu chung số phận.

Ừm, Nguyên Thủy lão cẩu, biệt danh không tồi.

Minh Hà Lão Tổ cảm thấy mình đã được san sẻ hỏa lực.

Giây phút này, Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp bùng nổ.

Đường đường là thánh nhân, lại bị mắng là "lão cẩu" trước mặt chúng sinh, thánh nhân Nguyên Thủy cao ngạo sao có thể nhịn được?

Chương 213

Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận cũng lười nói chuyện với Đế Phượng Thiên, dù sao miệng lưỡi của Đế Phượng Thiên lợi hại thế nào, mọi người đều biết rõ, tiếp tục mắng nhau cũng không có lợi gì cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thế là, Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp tế ra Bàn Cổ Phiên, đánh về phía đại trận phòng hộ của Bồng Lai Tiên Đảo.

Từng luồng khí Hỗn Độn đánh thẳng vào hàng tỷ vạn đại trận phòng ngự của Bồng Lai Tiên Đảo.

Sau đó, những luồng khí Hỗn Độn vô cùng sắc bén, dễ dàng phá vỡ không gian, đánh vào đại trận phòng hộ của Bồng Lai Tiên Đảo, nhưng lại như đá chìm đáy biển, không hề gợn lên một chút sóng nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lên: "Lúc này không ra tay, còn đợi đến khi nào?

Chẳng lẽ Tây Phương muốn dâng lên toàn bộ đệ tử?" Hắn đang thúc giục Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề động thủ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau.

Tiếp Dẫn tế ra linh bảo bạn thân tiên thiên là Tiếp Dẫn Thần Chung.

Chuẩn Đề tế ra Thất Diệu Bảo Thụ.

Tiếp Dẫn Thần Chung hóa thành một luồng kim quang trực tiếp đập vào đại trận phòng hộ của Bồng Lai Tiên Đảo.

Thất Diệu Bảo Thụ đánh ra một luồng ánh sáng bảy màu, trực tiếp đánh vào đại trận phòng hộ của Bồng Lai Tiên Đảo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng một lần nữa sử dụng Bàn Cổ Phiên tấn công đại trận phòng hộ.

Nhưng ba đòn tấn công siêu cường của ba vị thánh nhân đều như đánh vào vũng lầy, những đòn tấn công đó đều bị hàng tỷ vạn đại trận phòng hộ từ từ nuốt chửng, toàn bộ đại trận phòng hộ ngoài việc rung động nhẹ ra, không có một chút tổn thương nào.

Chúng sinh Hồng Hoang toàn bộ hít vào một ngụm khí lạnh.

Đại trận phòng hộ này mạnh đến mức nào vậy?

Ba vị thánh nhân cầm pháp bảo liên thủ tấn công, vậy mà không có chút tác dụng nào?

Cũng quá mạnh đến mức vô lý rồi chứ?

Đạo Tổ không ra tay, ai có thể phá vỡ đại trận phòng hộ của Bồng Lai Tiên Đảo?

Không, Đạo Tổ cũng chưa chắc đã phá vỡ được!

Thực ra đòn tấn công của các thánh nhân có hiệu quả, đại trận phòng hộ bị phá vỡ rất nhiều tầng, chỉ vì số lượng hàng tỷ vạn đại trận phòng hộ quá nhiều, không bị chúng sinh nhìn ra mà thôi.

Nhưng ba vị thánh nhân đã nhìn ra.

Không phải đại trận phòng hộ mạnh đến mức nào, mà là số lượng đại trận phòng hộ quá nhiều!

Vì vậy, ba vị thánh nhân càng ra sức tấn công điên cuồng vào đại trận phòng hộ.

Lão Tử Thánh nhân không ra tay, một là ba vị thánh nhân liên thủ tấn công và bốn vị thánh nhân liên thủ tấn công không khác nhau nhiều.

Nếu thật sự chỉ thiếu một người là có thể phá vỡ đại trận phòng

hộ, thì Lão Tử sẽ ra tay, bây giờ cứ xem tình hình phát triển thế nào đã.

Lão Tử dù sao cũng chủ về phòng ngự, Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đều chủ về phòng ngự, tấn công không phải là sở trường.

Lão Tử năm đó vì để Huyền Đô có thêm chút công đức, để Hiên Viên và tộc Cửu Lê chiến đấu tử tế, đã nợ Đế Phượng Thiên một nhân quả.

Nếu sau này ra tay là có thể phá vỡ đại trận phòng hộ, Đế Phượng Thiên có khả năng sẽ sử dụng nhân quả đó, ngăn cản mình ra tay, như vậy để thanh toán nhân quả đó thì rất đáng.

Lão Tử Thánh nhân có tính toán của riêng mình, nên đang đứng xem kịch.

Nữ Oa có chút không thể tin nổi nhìn vào đại trận phòng hộ gần như không hề suy chuyển, lẩm bẩm hỏi: "Đại trận gì vậy?

Ba vị thánh nhân liên thủ cũng không phá được?

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Đế Tuấn cũng không lợi hại như vậy chứ!" Đế Phượng Thiên vắt chéo chân, nhai miếng long nhục trong tay Đát Kỷ, nhàn nhạt nói: "Không phải đại trận lợi hại đến mức nào, chỉ là ta bố trí hàng tỷ vạn vô lượng đại trận phòng hộ chồng lên nhau, muốn phá được, e là Phong Thần lượng kiếp cũng đã qua rồi!" Nữ Oa: "..." Nữ Oa Thánh nhân hoàn toàn cạn lời!

Hàng tỷ vạn vô lượng đại trận phòng hộ chồng lên nhau?

E là ngươi vừa mới sinh ra từ trong bụng mẹ, sau đó đã bắt đầu chuẩn bị đại trận phòng hộ rồi nhỉ?

Nếu không thì lấy đâu ra thời gian để tạo ra nhiều đại trận phòng hộ chồng lên nhau như vậy?

Nữ Oa nhìn Đế Phượng Thiên với ánh mắt đầy khó hiểu.

Nàng biết Đế Phượng Thiên hiểu biết về trận pháp, bởi vì Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Tổ Vu chính là do hắn hoàn thiện.

Nữ Oa thầm nghĩ, rốt cuộc đây là quái thai gì vậy. ...

Ba vị thánh nhân thật sự đang điên cuồng oanh tạc đại trận phòng hộ của Bồng Lai Tiên Đảo!

Một trăm năm... một nghìn năm... một vạn năm...

Ba vị thánh nhân không ngừng nghỉ tấn công suốt một vạn năm.

Vậy mà không phá được đại trận phòng hộ của Bồng Lai Tiên Đảo!

Chúng sinh Hồng Hoang hít vào một ngụm khí lạnh, cũng quá giả rồi chứ?

Ba vị thánh nhân liên thủ tế ra pháp bảo tấn công suốt một vạn năm, đại trận phòng hộ vẫn không vỡ?

Nguyên Thủy ngơ ngác, Tiếp Dẫn ngớ người, Chuẩn Đề đờ đẫn, chúng sinh Hồng Hoang tròng mắt cũng sắp trợn ra ngoài.

Mất mặt quá!

Ba thánh nhân liên thủ, ngay cả một cái đại trận phòng hộ của người ta cũng không phá nổi?

Ba vị thánh nhân sắp thổ huyết rồi, cái đại trận phòng hộ đó rõ ràng vẫn luôn bị phá vỡ, chỉ là người khác không cảm nhận được.

Nhưng một vạn năm qua, ba vị thánh nhân cảm giác đã phá vỡ hàng chục triệu đại trận phòng hộ, vẫn chưa phá được?

Bồng Lai Tiên Đảo rốt cuộc có bao nhiêu đại trận phòng hộ gia trì

a!?

Lúc này ba vị thánh nhân có chút hoài nghi nhân sinh.

Tất cả đại trận phòng hộ của Hồng Hoang cộng lại cũng không nhiều bằng đại trận phòng hộ của Bồng Lai Tiên Đảo!

"Ta xem mà ngớ người, đại trận phòng hộ của Bồng Lai Tiên Đảo mạnh đến mức nào vậy?" "Ta cũng ngớ người!

Ba vị thánh nhân liên thủ đó!

Ngay cả pháp bảo cũng tế ra rồi, sao lại thế này?" "Đây là trận pháp gì?

Tuyệt đối là đệ nhất đại trận phòng hộ Hồng Hoang!" "Không biết, chưa từng thấy, chắc là do Thánh tử bố trí." "Không thể nào!

Ta thấy là do Thông Thiên Thánh nhân bố trí, trận pháp lợi hại như vậy sao Thánh tử có thể bố trí được?" "Ngươi chưa nghe tin đồn sao?

Nghe đồn năm đó Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Tổ Vu, là do Thánh tử hoàn thiện!" "..." Nhìn cảnh tượng vô cùng kỳ lạ, chúng sinh Hồng Hoang nghị luận sôi nổi, vẻ mặt ngây dại!

Nguyên Thủy ngơ ngác nhìn Lão Tử Thánh nhân hỏi: "Đại huynh, đại trận phòng hộ của Bồng Lai Tiên Đảo, chúng ta hình như không phá nổi." Lão Tử lúc này cũng có chút đầu óc đoản mạch, trên đời tự nhiên không tồn tại trận pháp mà ngay cả thánh nhân liên thủ cũng hoàn toàn không phá được.

Lão Tử tự nhiên nhìn ra, số lượng đại trận phòng hộ của Bồng Lai Tiên Đảo quá nhiều, ngay cả thánh nhân cũng không thể phá vỡ hết trong một sớm một chiều.

Chương 214

Lão Tử Thánh nhân nói: "Dừng lại đi!

Ta thấy số lượng đại trận phòng hộ của Bồng Lai Tiên Đảo là một con số kinh khủng." Xa xa tại Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ lén lút thu lại Tru Tiên Tứ Kiếm.

Trong lòng cũng có chút chấn động, tiểu tử này rốt cuộc đã bố trí bao nhiêu đại trận phòng hộ?

Nhìn vẻ mặt của Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bốn vị thánh nhân hiện tại, Thông Thiên Giáo Chủ có chút buồn cười.

Lão Tử bất đắc dĩ tiếp tục gọi: "Sư điệt, chúng ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng, mong ngươi ra ngoài một lát." Ba vị thánh nhân còn lại cũng không ra tay nữa, giống như đấu trí đấu dũng với không khí suốt một vạn năm, thật quá mất mặt!

Bên trong Bồng Lai Tiên Đảo vẫn không có bất kỳ âm thanh nào truyền ra.

Đế Phượng Thiên nói với Nữ Oa: "Hay lắm!

Ta đang thấy hơi nhàm chán, ba người kia đã diễn một vở kịch lớn kéo dài vạn năm cho ta xem." Nữ Oa có chút bất đắc dĩ cười khẽ, một nụ cười còn rực rỡ hơn cả những vì sao trên trời.

Nữ Oa lúc này có chút thương cảm cho bốn vị thánh nhân bên ngoài, đường đường là thánh nhân, bị chặn ngoài trận pháp, đánh không vào, nếu truyền ra ngoài, e là phải tìm cái lỗ mà chui xuống.

Nữ Oa thở dài một tiếng nói: "Ta bỗng nhiên có một cảm giác." Đế Phượng Thiên tò mò hỏi: "Cảm giác gì?" Nữ Oa cười khổ nói: "Hình như gả cho ngươi quả thực là một lựa chọn chính xác, nếu

không lúc này ta có khả năng đang ở ngoài trận cùng họ mất mặt." Đế Phượng Thiên nháy mắt với Nữ Oa, nói: "Bây giờ mới biết sao?

Phản ứng của ngươi thật sự quá chậm rồi." Nữ Oa tiếp tục nhấm nháp linh tửu, lười để ý đến hắn.

Trong lúc Đế Phượng Thiên và Nữ Oa đang tán tỉnh nhau, Đát Kỷ và Ngao Sương cũng vẫn luôn đút đồ ăn cho Đế Phượng Thiên.

Vừa tán tỉnh nữ thánh nhân, vừa tận hưởng thị nữ tuyệt mỹ phục vụ, thuận tiện xem ba vị thánh nhân biểu diễn tạp kỹ, cuộc sống của thánh nhị đại thật nhàm chán a!

Bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, Lão Tử khẽ thở dài nói: "Đi thôi!

Nghĩ cách khác sau, đừng ở đây mất mặt nữa!" Ba vị thánh nhân còn lại trầm mặc không nói, theo Lão Tử Thánh nhân xám xịt mặt mày rời đi.

Đến đây, bốn thánh liên thủ ép buộc đệ tử Tiệt Giáo xuất quan suốt một vạn năm mà không có kết quả!

Trở thành trò cười của Hồng Hoang! --------, ba nguyên hội sau.

Do hành động của Đế Phượng Thiên đã gây ra một loạt hiệu ứng cánh bướm, trong vài nguyên hội tiếp theo, đại thế Hồng Hoang đã hoàn toàn thay đổi.

Tuy Nhân tộc là nhân vật chính của thời kỳ này, nhưng thực tế sau khi Tam Hoàng Ngũ Đế đều bị phái đến Hỏa Vân Động, Nhân tộc vẫn không hùng mạnh, nhân vật chính thực sự vẫn là đệ tử của các giáo phái Thánh nhân.

Cùng với việc Tiệt Giáo toàn giáo bế quan, Xiển Giáo dần dần trở thành giáo phái lớn nhất Hồng Hoang.

Tiệt Giáo hoàn toàn phong giáo, tự nhiên cũng không thể chiêu mộ

đệ tử nữa.

Những đệ tử có thiên phú lựa chọn đầu tiên chắc chắn là Xiển Giáo.

Nhân Giáo không thu đệ tử, Tây Phương Giáo nghèo nàn lại xa xôi, Tiệt Giáo hoàn toàn phong giáo không vào được, Xiển Giáo trở thành lựa chọn duy nhất tốt nhất.

Cũng vì vậy, Xiển Giáo trong ba nguyên hội đã phát triển vô cùng nhanh chóng, chiêu mộ được một loạt đệ tử có thiên phú.

Vốn nổi tiếng vì đệ tử ưu tú, nhưng số lượng đệ tử không nhiều, Xiển Giáo trong ba nguyên hội ngắn ngủi số lượng đệ tử đã đột phá cấp bậc chục triệu.

Do đệ tử Tiệt Giáo không xuất thế, Xiển Giáo hiện tại đã trở thành giáo phái đệ nhất Hồng Hoang không thể tranh cãi.

Điều này khiến đệ tử Xiển Giáo dần dần bắt đầu tự mãn.

Cuối cùng cũng có thể hoành hành ở Hồng Hoang.

Nhưng, cao tầng của Xiển Giáo dần dần cảm thấy tình hình không ổn.

Hiện nay danh tiếng của Xiển Giáo vang dội, đệ tử ưu tú có thiên phú cũng đã chiêu mộ được.

Nhưng vấn đề là, Xiển Giáo như vậy, lại càng thích hợp để ứng phó với Phong Thần lượng kiếp a!

Xiển Giáo không phải là đệ nhất Hồng Hoang sao?

Xiển Giáo không phải đệ tử nhiều sao?

Vậy thì để đệ tử Xiển Giáo nhập Phong Thần Bảng đi!

Nhiên Đăng thân là Phó giáo chủ, tự nhiên phải giải quyết chuyện

này.

Lập tức tìm Thập Nhị Kim Tiên thương nghị.

Cuối cùng đạt thành nhất trí, thử xem có thể tiêu diệt một số đệ tử không thuộc giáo phái của Thánh nhân, xem Phong Thần Bảng có phản ứng gì không.

Nhiên Đăng dẫn theo Thập Nhị Kim Tiên tự mình ra tay, giết một loạt sinh linh có tu vi không tồi ở Hồng Hoang.

Kết quả Phong Thần Bảng không có một chút phản ứng nào.

Không được!

Sinh linh bình thường ở Hồng Hoang không thể tùy ý nhập Phong Thần Bảng.

Sau đó, Nhiên Đăng lại một lần nữa tìm Thập Nhị Kim Tiên thương nghị.

Nhiên Đăng thần sắc ngưng trọng nói: "Bây giờ phải làm sao?

Đệ tử Tiệt Giáo không ra, thánh nhân cũng không đánh vào được, sinh linh Hồng Hoang bình thường không thể nhập Phong Thần Bảng, chẳng lẽ thật sự muốn Xiển Giáo chúng ta điền đầy toàn bộ danh ngạch sao?" Thập Nhị Kim Tiên trầm mặc không nói.

Nhiên Đăng đại nộ nói: "Nói gì đi chứ, sau này lên bảng, đừng tưởng mười hai người các ngươi có thể thoát được, tất cả chúng ta đều là người trên bảng!" Một lát sau, Quảng Thành Tử, người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên, hạ thấp giọng nói: "Ở Hồng Hoang, ngoài Tiệt Giáo và Xiển Giáo của chúng ta ra, không phải còn có một giáo phái của Thánh nhân sao? ..." Câu nói này bản thân nó là sai, vì ngoài Tiệt Giáo và Xiển Giáo ra, còn có hai giáo phái của Thánh nhân.

Đương nhiên, câu nói của Quảng Thành Tử mọi người đều biết là

đang chỉ Tây Phương Giáo, Nhân Giáo kia chỉ có một đệ tử, nhắm vào Nhân Giáo không cần thiết.

Nhân Giáo và Xiển Giáo giao hảo, Xiển Giáo chắc chắn cũng sẽ không ra tay với Nhân Giáo trước.

Vì vậy, Quảng Thành Tử đang gợi ý cho mọi người, còn có một Tây Phương Giáo.

Nhiên Đăng chậm rãi gật đầu, Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Hoàng Long Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn không ai phản bác.

Hiện giờ cũng chỉ có thể đi hại Tây Phương Giáo.

Không còn giáo phái nào khác để hại nữa.

Xiển Giáo vẫn luôn xem thường Tây Phương Giáo.

Phương Tây nghèo nàn, sao có thể so sánh với Xiển Giáo?

Vì vậy, vừa hay có Tây Phương Giáo là quả hồng mềm có thể nắn, tự nhiên phải đi nắn một chút.

Nhiên Đăng tán thưởng nhìn Quảng Thành Tử một cái, nói: "Chúng ta đi tìm Tây Phương Giáo gây phiền phức, cần có một lý do, không thể trực tiếp quang minh chính đại đi giết, đạo lý phải đứng về phía Xiển Giáo." Thập Nhị Kim Tiên chậm rãi gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Đây chính là cái gọi là giáo phái của Thánh nhân, vừa muốn hại người, lại vừa muốn nắm giữ đại nghĩa.

Cá và tay gấu đều muốn có.

Tóm lại là đi giết người phóng hỏa cũng phải được thế nhân tán tụng.

Xích Tinh Tử đề nghị: “Chúng ta có thể bày một cái bẫy nhỏ, để Tây Phương Giáo ra tay giết vài đệ tử không quan trọng của Xiển Giáo trước, như vậy chúng ta sẽ nắm được đại nghĩa, trực tiếp phản kích.” Xích Tinh Tử này cũng là một kẻ hiểm độc, không chỉ muốn hại Tây Phương Giáo, mà ngay cả đệ tử Xiển Giáo cũng muốn hại luôn.

Mọi người trầm mặc không nói.

Trầm mặc chính là ngầm thừa nhận.

Chương 215

Kế hoạch tuy có chút độc ác, nhưng quả thực đơn giản, tiện lợi và thô bạo.

Hiện tại đệ tử Xiển Giáo nhiều như vậy, chết vài đệ tử không quan trọng quả thực cũng không ảnh hưởng gì.

Kế hoạch đã được định ra, Nhiên Đăng liền lập tức bắt đầu hành động.

Kế hoạch do Xích Tinh Tử đề xuất, liền chỉ định Xích Tinh Tử đi tuyển chọn một số đệ tử ký danh của Xiển Giáo để hoàn thành nhiệm vụ.

Tại Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên biết được kế hoạch của Nhiên Đăng và những người khác.

Bất kỳ hành động nào của Xiển Giáo cũng không thể qua mắt được giáo chủ.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không ra tay can dự, trực tiếp giả vờ không biết.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại cũng đang phiền não vì chuyện danh ngạch Phong Thần.

Đệ tử đã có chủ ý, cứ để họ đi thử.

Tuy Tây Phương Giáo và Xiển Giáo đã có vài lần hợp tác, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đã vài lần đứng về phía Xiển Giáo.

Nhưng những điều đó không quan trọng, mọi người đều vì lợi ích của mình.

Đúng như câu danh ngôn chí lý của Hồng Hoang: "Đạo hữu chết

chứ bần đạo không chết!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghi ngờ lần Nghiêu Đế nổi điên khai chiến với Yêu tộc chính là kế của Tây Phương Giáo!

Hiện tại gài bẫy Tây Phương Giáo cũng là chuyện bình thường, Nguyên Thủy Thiên Tôn kiêu ngạo như vậy, trong lòng cũng luôn xem thường vùng đất nghèo nàn cằn cỗi ở phương Tây, xem thường Tây Phương Giáo.

Chỉ tiếc là nhân tài của Tây Phương Giáo hơi ít, nếu không để đệ tử Tây Phương Giáo toàn bộ lên bảng, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng vui lòng thấy. --------- Phương Tây.

Kể từ sau Ma Đạo chi tranh, phương Tây vẫn luôn là vùng đất nghèo nàn cằn cỗi trong miệng người Hồng Hoang.

Nhưng trải qua bao nhiêu nguyên hội nghỉ ngơi dưỡng sức, cũng đã dần tốt lên.

Không phải tất cả đệ tử Tây Phương Giáo đều ở trong Tu Di Sơn bế quan.

Rất nhiều Bồ Tát đều có phủ đệ chuyên môn để bế quan.

Hiện tại Tây Phương Giáo có ba vị Chuẩn Thánh: Thích Ca Mâu Ni, Dược Sư Phật, Kim Thiền Tử đều ở Tu Di Sơn.

Những Chuẩn Thánh của Tây Phương Giáo đang quản lý Địa Phủ tại Lục Đạo Luân Hồi tạm thời không tính.

Dưới ba vị Chuẩn Thánh, có tám vị cường giả Đại La Kim Tiên.

Trong đó có hai vị Bồ Tát quan hệ tốt, quanh năm đều bế quan cùng nhau.

Một vị tên là Nhật Quang Bồ Tát, một vị tên là Nguyệt Quang Bồ Tát.

Nhật Quang Bồ Tát là thị giả bên trái của Dược Sư Phật, Nguyệt Quang Bồ Tát là thị giả bên phải của Dược Sư Phật.

Hiện tại hai vị Bồ Tát có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cũng là một trong những cường giả hàng đầu của Tây Phương Giáo.

Tại nơi bế quan của Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát cách đó trăm vạn dặm, đột nhiên có hai luồng kim quang lóe lên, sau đó lập tức quy về bình tĩnh.

Hai vị Bồ Tát nhìn nhau.

Nhật Quang Bồ Tát nói: "Ta cảm giác hình như là khí tức của hai kiện Hậu Thiên Chí Bảo." Nguyệt Quang Bồ Tát gật đầu nói: "Đi xem thử." Nói xong, hai vị Bồ Tát lập tức bay về phía hai luồng kim quang.

Phương Tây nghèo nàn quả nhiên không phải nói đùa, nếu là đệ tử hàng đầu của các giáo phái Thánh nhân khác, cảm nhận được Hậu Thiên Chí Bảo chắc chắn sẽ không vội vàng như vậy.

Ví dụ như nhóm đệ tử hàng đầu của Xiển Giáo, người nào trên tay mà không có một kiện Tiên Thiên Linh Bảo?

Nhưng đối với phương Tây nghèo nàn, Hậu Thiên Chí Bảo đã là không tồi rồi.

Tiên Thiên Linh Bảo càng không có mấy kiện.

Có cũng phải ưu tiên cho các đệ tử Chuẩn Thánh ở trên dùng, không đến lượt Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát.

Nhưng khi hai vị Bồ Tát đến nơi, đã có người đi trước.

Đối diện có tổng cộng hơn mười người, đều không phải là người có cảnh giới cao thâm, tu vi đa phần ở cấp bậc Huyền Tiên và Thái Ất Huyền Tiên.

Chỉ thấy mười mấy người đó vẻ mặt vui mừng khôn xiết, không

ngờ lại phát hiện ra bảo bối trong núi sâu rừng già.

Người cầm đầu đang định đi lấy hai kiện bảo bối, một kiện là một cây thiền trượng, một kiện là một cái ngọc như ý, cả hai đều là cấp bậc Hậu Thiên Chí Bảo.

"Chậm đã!" Nhật Quang Bồ Tát gọi người đó lại, tiếp tục nói: "Bảo vật này là vật của phương Tây, tự nhiên thuộc về Tây Phương Giáo của ta, thí chủ không thể lấy." Người cầm đầu có tu vi Thái Ất Huyền Tiên sơ kỳ, dung mạo cũng khá anh tuấn.

Chỉ thấy người đó lạnh lùng nói: "Lừa ngốc chết tiệt, bảo vật rõ ràng là ta phát hiện trước, định cướp sao?" Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát khẽ nhíu mày, hai người đã nói ra thân phận của Tây Phương Giáo, mấy tên tán tu này vậy mà lại ngang ngược như vậy?

Mấy tên tán tu này nếu tu vi cao hơn một chút thì thôi, Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát còn sẵn lòng lý luận một phen.

Mấy người này đều là tu vi Huyền Tiên và Thái Ất Huyền Tiên, trong mắt Đại La Kim Tiên hậu kỳ chỉ là lũ kiến hôi mà thôi.

Nguyệt Quang Bồ Tát lạnh lùng nói: "Cùng một lời, bần tăng sẽ không lặp lại lần thứ hai." Tên tán tu cầm đầu kia chế nhạo nói: "Ai cũng nói Tây Phương Giáo nghèo nàn, quả nhiên không sai, cướp bảo vật đến nghiện rồi phải không?" Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát nhìn nhau, đều thấy được sát ý trong mắt đối phương.

Nếu lũ kiến hôi này không biết điều, vậy thì giết đi là xong, có gì phải nói nhảm?

Nghĩ vậy, Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát trực tiếp phóng ra uy áp Đại La Kim Tiên, tiêu diệt mười mấy con kiến hôi trước mắt trong nháy mắt.

Mười mấy người đó không phải là tán tu, mà là đệ tử Xiển Giáo giả dạng tán tu.

Vốn tưởng rằng sẽ có đại lão Xiển Giáo đến cứu, kết quả lại chết ngay lập tức, ai nấy đều chết không minh bạch. ...

Vốn tưởng rằng sẽ có đại lão Xiển Giáo đến cứu, kết quả lại chết ngay lập tức, ai nấy đều chết không minh bạch.

Chuyện này do Xích Tinh Tử phụ trách, Xích Tinh Tử đã nói với những đệ tử Xiển Giáo đã chết kia rằng, hãy dùng bảo vật dụ dỗ Tây Phương Giáo ra tay, sau đó hắn sẽ dẫn đệ tử Xiển Giáo đến cứu viện.

Chỉ là nửa câu sau của Xích Tinh Tử là giả.

Dụ dỗ Tây Phương Giáo ra tay là thật, nhưng sẽ không đến cứu viện.

Vì vậy mười mấy tên đệ tử Xiển Giáo ngốc nghếch kia chết cũng không hiểu, đang yên đang lành đi chấp hành nhiệm vụ lại chết?

Nhiên Đăng đang quan sát ở xa cảm thấy trong không gian trữ vật có chút rung động, là Phong Thần Bảng đang rung động.

Hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn đã tạm thời giao Phong Thần Bảng cho Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng lấy Phong Thần Bảng ra xem, chỉ thấy ba trăm sáu mươi lăm danh ngạch chính thần chưa tăng, hai nghìn danh ngạch phó thần cũng chưa tăng, nhưng tám vạn bốn nghìn thần sát đinh giáp và thiên binh thiên tướng đã có mười lăm danh ngạch.

Chính là mười lăm đệ tử Xiển Giáo vừa chết.

Quả nhiên, đệ tử của giáo phái Thánh nhân dễ lên bảng hơn.

Nhưng đệ tử Huyền Tiên và Thái Ất Huyền Tiên cũng chỉ bổ sung vào danh ngạch tám vạn bốn nghìn thần sát đinh giáp và thiên binh

thiên tướng.

Cứ theo đà này.

Hai nghìn danh ngạch phó thần kia ít nhất cũng phải là Kim Tiên trở lên.

Ba trăm sáu mươi lăm danh ngạch chính thần ít nhất cũng phải là Thái Ất Kim Tiên trở lên, thậm chí cần Đại La Kim Tiên lên bảng.

Danh ngạch nếu không có cả ba giáo phái Thánh nhân cùng ra tay, quả thực khó mà điền đầy.

Chương 216

Sau khi giết vài vị tán tu giả dạng đệ tử Xiển Giáo, Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát mỗi người lấy một kiện Hậu Thiên Chí Bảo, trong lòng đều rất hài lòng.

Đúng lúc này.

"Lừa ngốc Tây Phương to gan, dám sát hại đệ tử Xiển Giáo của ta!" Đột nhiên, Xích Tinh Tử dẫn theo Hoàng Long Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn xông ra.

Xích Tinh Tử là Chuẩn Thánh sơ kỳ, Hoàng Long Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Hoàng Long Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn là những người yếu nhất trong Thập Nhị Kim Tiên, những người còn lại trong Thập Nhị Kim Tiên đều là Đại La Kim Tiên viên mãn và đỉnh phong, người đứng đầu là Quảng Thành Tử còn là Chuẩn Thánh trung kỳ, Xích Tinh Tử là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Lúc này, nếu Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát còn không biết đây là một âm mưu, thì đúng là kẻ ngốc.

Nếu mười lăm người kia là đệ tử Xiển Giáo, vậy tại sao không mặc phục sức của Xiển Giáo?

Nếu mặc, hai vị Bồ Tát tự nhiên có thể nhận ra đệ tử Xiển Giáo, cũng sẽ không dễ dàng ra tay giết.

Kết quả ai nấy đều mặc phục sức tán tu không thống nhất, bảo vật ở trước mặt, hai vị Bồ Tát chắc chắn sẽ chọn giết người đoạt bảo!

"Xích Tinh Tử, ngươi dám gài bẫy ta!" Nhật Quang Bồ Tát tính

tình nóng nảy lập tức hét lên.

"To gan, Tây Phương Giáo vì hai kiện bảo vật mà lại giết đệ tử Xiển Giáo của ta, đáng chết!" Xích Tinh Tử còn giả vờ phẫn nộ vô cùng.

"Hừ!

Đệ tử Xiển Giáo tại sao lại không mặc phục sức Xiển Giáo ở địa giới phương Tây?" Nguyệt Quang Bồ Tát lập tức chỉ ra sơ hở.

Xích Tinh Tử đại nộ nói: "Đệ tử Xiển Giáo của ta muốn khiêm tốn rèn luyện ở Hồng Hoang, không để lộ thân phận giáo phái Thánh nhân, vô tình phát hiện hai kiện bảo bối ở phương Tây, không ngờ lũ vô sỉ phương Tây, lại vì hai kiện pháp bảo mà trực tiếp giết đệ tử Xiển Giáo của ta!" Xích Tinh Tử cũng là một diễn viên, đã ra kế hoạch hại Tây Phương Giáo, tự nhiên đã sớm chuẩn bị lời giải thích.

"Thật vô sỉ!" Nhật Quang Bồ Tát đại nộ, lời nói này cũng chỉ lừa được trẻ con, hai vị Bồ Tát chắc chắn sẽ không tin.

Nhưng tin hay không tin cũng không quan trọng, quan trọng là cần một cái cớ và lý do để ra tay với Tây Phương.

"Cuồng đồ Tây Phương to gan, nợ máu phải trả bằng máu, bần đạo phải báo thù cho đệ tử Xiển Giáo!" Xích Tinh Tử tay cầm Âm Dương Kính, dùng mặt âm đối diện với hai vị Bồ Tát.

Âm Dương Kính có hai mặt, mặt âm màu đen, mặt dương màu trắng, đen là chết, trắng là sống.

Một luồng hắc quang sắc bén trực tiếp đánh ra, Xích Tinh Tử chuẩn bị trực tiếp tiêu diệt hai vị Bồ Tát.

Tuy hai vị Bồ Tát là cao thủ Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng cũng không thể sống sót trong tay cường giả Chuẩn Thánh sơ kỳ Xích Tinh Tử đang cầm Tiên Thiên Linh Bảo.

“Xích Tinh Tử, ngươi to gan, dám ra tay với Tây Phương Giáo của ta!” Một tiếng hét như sấm truyền đến, là Dược Sư Phật đã đến nơi.

Do nhận được công đức của Thuấn Đế, hiện tại Dược Sư Phật cũng là Chuẩn Thánh sơ kỳ, cảnh giới giống hệt Xích Tinh Tử.

Phật Đà Kim Thân hiển lộ, Dược Sư Phật trực tiếp dùng nắm đấm kim quang tứ xạ hung hăng đập vào luồng hắc quang bắn ra từ Âm Dương Kính.

“Ầm” một trận đất rung núi chuyển, không gian vỡ nát, chỉ nghe một tiếng nổ vang, nắm đấm màu vàng kia trực tiếp đánh tan luồng hắc quang có thể giết chết Đại La Kim Tiên.

Nắm đấm của Dược Sư Phật vẫn kim quang lấp lánh, không có bất kỳ tổn thương nào.

Phật Đà Kim Thân của Phật môn vô cùng bá đạo, nếu trong tay không có sát phạt chí bảo như của Đế Phượng Thiên, thì không dễ dàng bị phá vỡ.

Đây cũng là lý do tại sao Tây Phương Giáo lại sợ Đế Phượng Thiên như vậy.

Đế Phượng Thiên đối với Tây Phương Giáo, giống như Đế Tuấn cầm Đồ Vu Kiếm đối mặt với Vu tộc.

Kim thân của Tây Phương Giáo có thể bị Thí Thần Thương đâm thủng, hoàn toàn không có đất phòng thủ.

Tây Phương Giáo giỏi cận chiến, đánh với Đế Phượng Thiên?

Xiển Giáo thì lại thích dùng pháp bảo và pháp thuật để đối chiến, nên phong cách chiến đấu khác với Tây Phương Giáo.

“Hừ, Dược Sư, thị giả trái phải của ngươi tàn sát đệ tử Xiển Giáo của ta, ngươi còn dám che chở, lẽ nào là do ngươi xúi giục?” Xích

Tinh Tử thấy Dược Sư Phật đến, cũng không hề hoảng sợ, ngược lại còn có chút hưng phấn.

Nếu có thể giết hết ba vị cao thủ Tây Phương Giáo trước mắt, thì ba trăm sáu mươi lăm danh ngạch chính thần sẽ có thêm ba người.

Xiển Giáo không chỉ có ba người, Phó giáo chủ Nhiên Đăng đang dẫn theo những người còn lại của Thập Nhị Kim Tiên quan sát ở xa!

Dược Sư Phật hỏi hai vị Bồ Tát chuyện gì đã xảy ra.

Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát kể lại đầu đuôi câu chuyện, bao gồm cả những sơ hở rõ ràng, cuối cùng Nguyệt Quang Bồ Tát tổng kết: "A di đà phật, đây chắc chắn là âm mưu của Xiển Giáo nhắm vào Tây Phương Giáo của chúng ta, mong Phật Đà minh giám." Qua lời kể của hai vị Bồ Tát, Dược Sư Phật đã hiểu rõ tình hình, nhanh chóng nhận ra Xiển Giáo đang gài bẫy Tây Phương Giáo vì Phong Thần lượng kiếp.

Mọi người đều là tinh anh trong giáo phái Thánh nhân, không có ai là kẻ ngốc, những chuyện này đều dễ dàng liên kết lại với nhau.

Dược Sư Phật hai tay chắp lại bình tĩnh nói: "A di đà phật, Xiển Giáo xác định muốn khai chiến với Tây Phương Giáo của ta sao?

Như vậy chẳng phải là người thân đau lòng, kẻ thù vui mừng sao? ..." "Kẻ thù" trong lời nói của Dược Sư Phật tự nhiên là chỉ Tiệt Giáo.

Lời nói này cũng là đang cố gắng để đệ tử Xiển Giáo bình tĩnh, Xiển Giáo và Tây Phương Giáo khai chiến chỉ có thể là lưỡng bại câu thương.

Nhiên Đăng nào không biết, chỉ là Tiệt Giáo kia đã phong giáo mấy nguyên hội, thánh nhân cũng không đánh vào được, còn có cách nào khác?

Vạn nhất Tiệt Giáo thật sự toàn giáo bế quan đến thiên hoang địa

lão, thì Xiển Giáo thảm rồi!

Nhiên Đăng tiếp tục mặt dày vô sỉ nói: "Dược Sư to gan, Tây Phương Giáo tàn hại đệ tử Xiển Giáo của ta, còn dám nói năng ngông cuồng, cho ta giết!" Nhiên Đăng muốn giết người, lúc này lời nói nhảm, trực tiếp dùng Âm Dương Kính đánh về phía Dược Sư Phật.

Hoàng Long Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cũng xông về phía Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn tay cầm Hậu Thiên Chí Bảo Độn Long Thung chiến đấu cùng Nguyệt Quang Bồ Tát.

Độn Long Thung chính là pháp bảo sau này Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn truyền cho huynh trưởng của Na Tra là Kim Tra.

Hoàng Long Chân Nhân tay cầm Hậu Thiên Chí Bảo Đăng Long Kiếm đại chiến cùng Nhật Quang Bồ Tát.

Phần lớn Thập Nhị Kim Tiên đều có Tiên Thiên Linh Bảo, hai vị yếu nhất trong Thập Nhị Kim Tiên chỉ có Hậu Thiên Chí Bảo, vì vậy cũng có thể thấy họ không được Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng.

Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát lần lượt sử dụng Bồ Tát Kim Thân, cứng rắn đối đầu với Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn và Hoàng Long Chân Nhân.

Cảnh giới tu vi của ba người hoàn toàn giống nhau.

Xiển Giáo thiên về tấn công bằng pháp bảo, kéo dãn khoảng cách chiến đấu, Tây Phương Giáo thiên về cận chiến.

Vì vậy một khi khoảng cách được kéo dãn, sẽ là ưu thế của Xiển Giáo.

Một khi bị đệ tử Tây Phương Giáo áp sát, sẽ là ưu thế của Tây Phương Giáo.

Nhưng trong tình huống tu vi ngang nhau, chắc chắn khó phân thắng bại trong một sớm một chiều.

Nhưng Nhiên Đăng còn đang dẫn theo những người còn lại của Thập Nhị Kim Tiên ở phía sau quan sát.

Thấy diễn kịch cũng gần xong, Nhiên Đăng nói với Quảng Thành Tử: "Dẫn những người còn lại của Thập Nhị Kim Tiên, đi chém giết ba người kia." Quảng Thành Tử có chút không hài lòng với việc Nhiên Đăng ra lệnh cho mình, dù sao hắn mới là đệ tử được sư tôn yêu thích nhất.

Nhưng người ta là Phó giáo chủ, cũng phải nể mặt mấy phần, lúc này cũng vì Xiển Giáo, nên không do dự, trực tiếp dẫn theo những người còn lại của Thập Nhị Kim Tiên xông lên, định vây giết Dược Sư Phật, Nhật Quang Bồ Tát, Nguyệt Quang Bồ Tát.

"Tây Phương Giáo to gan, dám tàn hại đệ tử Xiển Giáo của ta!" Quảng Thành Tử đi đầu, một thân tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ trực tiếp bộc phát, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn theo sát phía sau.

Thập Nhị Kim Tiên toàn bộ xuất động, sát ý ngút trời!

Các đại lão Hồng Hoang đang chú ý đến động tĩnh ở phương Tây đều ngơ ngác!

Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo toàn bộ xuất động, chưa từng xảy ra chuyện như vậy, đây là quyết tâm muốn giết chết đệ tử Tây Phương Giáo!

Ba vị đệ tử Tây Phương Giáo có mặt, một Chuẩn Thánh sơ kỳ, hai Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Chương 217

Dưới sự vây đánh của Thập Nhị Kim Tiên, tự nhiên liên tục thất bại.

Chỉ một Quảng Thành Tử Chuẩn Thánh trung kỳ, ba vị đệ tử Tây Phương Giáo đã không đánh lại, huống chi là Thập Nhị Kim Tiên toàn bộ xuất trận.

Nếu không phải kim thân của Phật môn quá bá đạo, ba vị đệ tử Tây Phương Giáo e là đã bị tiêu diệt trong nháy mắt.

Nhưng rất nhanh, dưới sự vây công, Phật Đà Kim Thân và Bồ Tát Kim Thân lần lượt bị đánh vỡ.

Dược Sư Phật còn đỡ hơn một chút, ở đây tu vi cao hơn hắn chỉ có một Quảng Thành Tử.

Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát thì thảm rồi, ở đây ngoài Hoàng Long Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, tu vi của ai cũng cao hơn họ.

Phần lớn đều cầm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát đã sớm thân mang trọng thương, mắt thấy sắp vẫn lạc, bị vây đánh đến chết.

"Dám ở phương Tây của ta làm hại đệ tử Tây Phương Giáo của ta, to gan!" Ngay khi hai vị Bồ Tát sắp vẫn lạc, Dược Sư Phật cũng không thể cứu viện, Chuẩn Đề Thánh nhân cuối cùng cũng đến nơi, một luồng thánh uy mãnh liệt bộc phát, đánh bay toàn bộ Thập Nhị Kim Tiên.

Thập Nhị Kim Tiên ngoài Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử hai vị Chuẩn Thánh còn đỡ hơn một chút, những Đại La Kim Tiên còn lại

đều hộc máu tươi, bị trọng thương.

Đây chính là uy thế của thánh nhân, Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên những chiến lực hàng đầu Hồng Hoang, trước mặt thánh nhân vẫn như kiến hôi.

Đừng thấy Chuẩn Đề Thánh nhân bị Đế Phượng Thiên mắng như chó, đó là vì có Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ uy hiếp, ở cấp độ Thánh nhân gần như không thể bị vượt cấp khiêu chiến, có thể chiến thắng thánh nhân chỉ có thánh nhân.

Đương nhiên, Bàn Cổ Chân Thân là một ngoại lệ!

"Chuẩn Đề, đường đường là thánh nhân lại dám tự mình ra tay làm hại Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo ta, còn cần mặt mũi không?" Lúc này, Nhiên Đăng thân là Phó giáo chủ, cũng không thể tiếp tục xem kịch nữa, trực tiếp nhảy ra.

Tuy Nhiên Đăng là Chuẩn Thánh hậu kỳ, trước mặt thánh nhân vẫn không có tư cách đối thoại.

Nhưng thân là Phó giáo chủ phải đứng ra, nếu không giáo chủ sẽ nghĩ sao?

"Hừ, Xiển Giáo làm những chuyện tốt gì, các ngươi không rõ sao?

Dám chất vấn bản thánh!" Chuẩn Đề thân là thánh nhân, dù chưa biết toàn bộ chi tiết, cũng đại khái biết được một số tiền nhân hậu quả.

Hiện tại Tiệt Giáo toàn giáo bế quan, Xiển Giáo và Tây Phương Giáo vì danh ngạch Phong Thần mà tranh đấu, gài bẫy nhau cũng là chuyện bình thường.

Nhưng phàm là người có chút trí thông minh đều có thể hiểu rõ, Chuẩn Đề tự nhiên không thể không biết.

“Chuẩn Đề Thánh nhân, ta tôn ngài là thánh nhân, nhưng Tây Phương Giáo tàn sát đệ tử Xiển Giáo của ta, ngài lại tự mình ra tay đánh thương Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo ta, không phải là không thích hợp sao?” Đầu óc của Chuẩn Đề chuyển nhanh hơn Nhiên Đăng một chút, Nhiên Đăng cũng không thể chủ động ra tay với thánh nhân, chỉ có thể lý luận.

“Bản thánh không tiêu diệt toàn bộ Thập Nhị Kim Tiên, đã là nể mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi, còn nói nhảm nữa, hôm nay bản thánh sẽ lấy ngươi ra khai đao!” Chuẩn Đề cũng bị tức đến nổi trận lôi đình, từ trước đến nay đều là Tây Phương Giáo hại người khác, hôm nay Xiển Giáo hại Tây Phương Giáo của ta, còn ở đây lải nhải với ta?

Không muốn chết sao?

Thật sự tưởng Tây Phương Nhị Thánh không có tính khí sao?

Thật sự tưởng ta là Đế Phượng Thiên à?

Nhiên Đăng không ngờ Chuẩn Đề Thánh nhân lại mạnh mẽ như vậy, nhất thời á khẩu, không thể chọc giận Chuẩn Đề Thánh nhân ra tay với mình.

Vạn nhất giáo chủ đến không kịp, Chuẩn Đề giết chết mình, thì đi tìm ai mà khóc?

Đều tại trước đó Đế Phượng Thiên mắng Chuẩn Đề như chó, hại Nhiên Đăng tưởng rằng mình cũng có thể nói lý với Chuẩn Đề, kết quả người ta Chuẩn Đề Thánh nhân không hề nể mặt, trực tiếp nổi điên.

“Sư đệ, khẩu khí thật lớn, đánh thương Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo ta, mà bảo là nể mặt bản tọa sao?” Hình ảnh tiên phong đạo cốt của Nguyên Thủy Thiên Tôn từ từ hạ xuống từ Ngọc Hư Cung

đến phương Tây.

Sau khi Nguyên Thủy đến, Tiếp Dẫn Thánh nhân cũng dẫn theo Thích Ca Mâu Ni và Kim Thiền Tử đến nơi. ...

Sau khi Nguyên Thủy rời đi, Thánh nhân Tiếp Dẫn cũng mang theo Thích Ca Mâu Ni và Kim Thiền Tử rời khỏi.

Tại sân nhà của Tây Phương, mặt mũi của Tây Phương Giáo lần này phải giữ vững.

Về chiến lực, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sợ Thông Thiên Giáo Chủ, vì Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên phi tứ thánh bất khả phá, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại không sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai vị Thánh nhân cộng lại, tuyệt đối có thể cùng Nguyên Thủy một trận.

Tây Phương Giáo đã chịu thiệt thòi nhiều lần ở chỗ Tiệt Giáo, lần này cũng phải đạp lên Xiển Giáo một cước, giữ vững thể diện.

Ban đầu, một số đại lão chú ý đến động tĩnh của Tây Phương.

Một lúc sau, cả ba vị Thánh nhân đều giáng lâm, sự chú ý của chúng sinh Hồng Hoang đều chuyển về phía Tây Phương.

Cùng với sự xuất hiện của Thánh nhân, đệ tử các giáo phái cũng bắt đầu than khổ.

Nhiên Đăng nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Giáo chủ, đệ tử Xiển Giáo của ta ra ngoài lịch luyện, phát hiện hai kiện Hậu thiên chí bảo, thế mà Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát của Tây Phương Giáo thấy bảo vật nảy lòng tham, lại còn ra tay sát hại đệ tử Tây Phương Giáo của ta." "Xích Tinh Tử thấy đệ tử Xiển Giáo bị giết, trong cơn thịnh nộ đã ra tay với Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát, Dược Sư Phật kia lại bảo vệ hai vị Bồ Tát rồi tấn công Xích Tinh Tử.

Thập nhị kim tiên còn lại sau khi biết chuyện liền muốn báo thù cho đệ tử Xiển Giáo đã chết." "Kết quả, Chuẩn Đề Thánh nhân lại chẳng màng đến mặt mũi Thánh nhân, trực tiếp đả thương Thập nhị kim tiên của giáo ta, mong giáo chủ làm chủ cho Xiển Giáo!" Nhiên Đăng nói năng hùng hồn, dõng dạc, kể lại ngắn gọn sự việc đã xảy ra, đương nhiên là không hề nhắc đến việc Xiển Giáo muốn gài bẫy Tây Phương Giáo.

Lời giải thích này thực ra không phải để cho Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe, mà là để cho những chúng sinh Hồng Hoang không rõ tình hình nghe.

Giọng Nhiên Đăng rất lớn, chúng sinh Hồng Hoang nghe rõ tình hình liền nhao nhao chỉ trích Tây Phương Giáo vô sỉ.

Lại dám giết người đoạt bảo, Thánh nhân còn tự mình ra tay bảo vệ loại đệ tử đáng khinh như vậy.

Các đại lão Hồng Hoang thì không đưa ra ý kiến.

Rốt cuộc, bên trong có hai lỗ hổng trí mạng không thể giải thích được.

Thứ nhất: Đệ tử Xiển Giáo ăn no rửng mỡ chạy đến nơi cằn cỗi như Tây Phương để lịch luyện?

Lại còn tìm được hai kiện Hậu thiên chí bảo ở nơi đất nghèo Tây Phương?

Thứ hai: Tốc độ các tinh anh Xiển Giáo chạy tới hiện trường cũng quá nhanh, giống như đã bàn bạc trước.

Các đại lão Hồng Hoang không ai ngốc cả, tự nhiên sẽ không dễ dàng tin vào lời nói ma quỷ của Nhiên Đăng.

Đương nhiên, Nhiên Đăng cũng chẳng để tâm.

Không lừa được các đại lão Hồng Hoang thì lừa đám chúng sinh Hồng Hoang ngu dốt bên dưới là được rồi.

Những đại lão Hồng Hoang kia cũng không dám tìm đến Xiển Giáo gây sự, nên cũng chẳng sao cả.

Chủ yếu là để chiếm được đại nghĩa, không đến mức lừa gạt cả Hồng Hoang.

Nhật Quang Bồ Tát, Nguyệt Quang Bồ Tát và Dược Sư Phật không hề giải thích, trong lòng Thánh nhân tự có tính toán, không cần nhiều lời.

Tiếp Dẫn nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, bình thản nói: "Sư huynh, chuyện là như thế nào, trong lòng chúng ta đều biết rõ, không bằng cứ thế giải tán có được không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh nói: "Đệ tử Tây Phương Giáo sát hại đệ tử Xiển Giáo của ta, còn nói với bản tọa là trong lòng biết rõ?

Hôm nay giao hai hung thủ Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát lại đền mạng, bản tọa có thể bỏ qua chuyện cũ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đã không ngăn cản kế hoạch của đệ tử, tự nhiên phải đứng ra chống lưng cho họ.

Chuẩn Đề tỏ vẻ phẫn uất nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, thật sự cho rằng Tây Phương Giáo ta dễ bắt nạt sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt không biểu cảm nói: "Bây giờ đệ tử Tây Phương Giáo sát hại đệ tử Xiển Giáo của ta, lại còn cắn ngược một cái?" Chuẩn Đề thật sự tức không chịu nổi, không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn còn vô sỉ hơn cả mình!

Một luồng thánh uy từ từ lan tỏa ra, tức thì trên cửu thiên phong vân biến sắc, những đám mây trắng tinh bị thánh uy đánh tan.

Đệ tử hai giáo phái đều bắt đầu lùi lại, Thánh chiến, không có chỗ

cho họ xen vào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Chuẩn Đề muốn chiến, cũng phóng thích uy áp Thánh nhân.

Hai luồng uy áp va vào nhau, tức thì đại địa Hồng Hoang bắt đầu rung chuyển nhẹ, hai luồng khí tức tuyệt cường dường như muốn hủy diệt cả đại địa Hồng Hoang.

Tiếp Dẫn không hành động bốc đồng, từ từ nói: "Bần đạo dùng Phật môn Nhân quả đại thần thông, tái hiện lại nhân quả của sự kiện này, thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng bình tĩnh nói: "Cứ tự nhiên!" Sau đó, chỉ thấy Tiếp Dẫn Thánh nhân ngồi trên Thập nhị phẩm công đức kim liên, toàn thân bùng phát kim quang chói mắt.

Tiếp Dẫn dùng thánh niệm dẫn động những luồng kim quang kia, những luồng kim quang ấy dần dần hình thành nên đường nét của từng bóng người, bắt đầu tái hiện lại cảnh tượng lúc đó.

Chương 218

"Dừng tay!

Bảo vật này là vật của Tây Phương, tự nhiên thuộc về Tây Phương Giáo ta, thí chủ không được lấy." "Lừa ngốc chết tiệt, bảo vật rõ ràng là ta phát hiện trước, muốn cướp trắng sao?" "Lời tương tự, bần tăng sẽ không lặp lại lần thứ hai." "Đều nói Tây Phương Giáo nghèo nàn, xem ra đúng là như vậy, cướp bảo vật cướp đến nghiện rồi phải không?" Cuộc đối thoại lúc đó cùng với hình ảnh hai vị Bồ Tát ra tay giết chết mười lăm đệ tử Xiển Giáo hiện lên.

Hình ảnh ngắn ngủi, nhưng tái hiện lại vô cùng rõ ràng.

Chúng sinh Hồng Hoang có chút ngơ ngác, Tiếp Dẫn đang tự vả mặt mình sao?

Tuy những đệ tử Xiển Giáo kia cũng không mấy lịch sự, nhưng đúng là Tây Phương Giáo đã giết người đoạt bảo!

Nhưng Tiếp Dẫn vẫn chưa dừng lại.

Ngài tiếp tục sử dụng Đại nhân quả thần thông, cố gắng khơi dậy nhân quả dẫn đến màn kịch này.

Nhưng, thất bại rồi!

Hình ảnh tiếp theo liền biến thành một mảng hỗn độn đen kịt, không xuất hiện bất kỳ cảnh tượng nào khác, nhân quả dẫn đến màn kịch này Tiếp Dẫn không thể tái hiện được.

Tiếp Dẫn khẽ nhíu mày, biết rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn đã xóa đi nhân quả về việc đệ tử Xiển Giáo gài bẫy Tây Phương Giáo, nếu không phải Thánh nhân ra tay, trong thời gian ngắn như vậy, không thể nào Tiếp Dẫn không tái hiện được.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai người còn có lời gì để nói?" Tiếp Dẫn im lặng không nói, Chuẩn Đề thì mặt đầy phẫn nộ.

Ở Bồng Lai Tiên Đảo xa xôi, Đế Phượng Thiên đang uống rượu bàn đào từ miệng Đát Kỷ, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười.

Ngao Sương lại xé một miếng thịt rồng cho thiếu chủ nhà mình ăn.

Đế Phượng Thiên ăn ngon lành, thuận tiện xem màn kịch chó cắn chó cũng thấy ngon lành.

Nữ Oa tò mò hỏi: "Ngươi đã sớm biết màn kịch này?" Đế Phượng Thiên nói như thể đó là điều hiển nhiên: "Đó là tự nhiên, tổng cộng chỉ có mấy giáo phái Thánh nhân, Nhân Giáo kia lại chỉ có một đệ tử, không có gì để tính toán, Xiển Giáo và Tây Phương Giáo sớm muộn gì cũng chó cắn chó." Nữ Oa im lặng một lúc rồi nói: "Nhưng Thánh nhân đã xuất hiện rồi, bây giờ chỉ là tranh giành chút mặt mũi, thực ra sẽ không đánh thật đâu." Nụ cười của Đế Phượng Thiên càng rạng rỡ hơn, hắn thản nhiên nói: "Vậy ta cho thêm chút gia vị!

Tây Phương Giáo nợ bản thiếu chủ một ân tình lớn, sau này sẽ đòi lại." Nói xong, Đế Phượng Thiên sử dụng Nhân quả hiển lộ bút mà hệ thống đã thưởng, Nhân quả hiển lộ bút xuyên qua không gian vô tận, trong nháy mắt đã xuất hiện ở Tây Phương.

Nhân quả hiển lộ bút hóa thành những điểm sáng bạc rơi xuống màn hình nhân quả hỗn độn kia.

Tức thì, nơi hỗn độn đó lại hiện ra hình ảnh, người trong hình ảnh chính là Nhiên Đăng và Thập nhị kim tiên. ...

Cùng với công năng của Nhân quả hiển lộ bút được phát huy, nơi hỗn độn đó lại hiện ra hình ảnh, người trong hình ảnh chính là Nhiên

Đăng và Thập nhị kim tiên.

Chỉ thấy phó giáo chủ Xiển Giáo và Thập nhị kim tiên đang ngồi trên bồ đoàn, dường như đang thương nghị điều gì đó.

Ngay khoảnh khắc hình ảnh xuất hiện, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã kinh hãi, vội vàng âm thầm dẫn động thánh lực, cố gắng ngăn cản nhân quả hiển hiện.

Nhưng thánh lực lại không thể xâm nhập vào nhân quả trong hình ảnh, dường như nhân quả có một sức mạnh không thể chống cự, buộc phải hiển lộ ra!

Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh ngạc liếc nhìn Tiếp Dẫn một cái, lẽ nào Tiếp Dẫn thâm tàng bất lộ, thực lực thực sự còn trên cả mình?

Nếu không thì giải thích thế nào cho cảnh tượng trước mắt?

Nhưng cũng không thể nào!

Nếu thực lực của Tiếp Dẫn hơn mình, Tây Phương Giáo sao có thể khiêm tốn như vậy?

Sớm đã nhảy dựng lên rồi!

Ngay cả Tiếp Dẫn trong lòng cũng kinh ngạc vô cùng, ngài đã định thu lại Đại nhân quả thần thông rồi, ai ngờ đột nhiên lại có hình ảnh xuất hiện.

Là vị cao nhân nào đang ra tay giúp đỡ?

"Trong Hồng Hoang, ngoài Tiệt Giáo và Xiển Giáo ta, chẳng phải còn có một giáo phái Thánh nhân sao?" Trong hình ảnh, sau khi Xích Tinh Tử nói xong câu đó, mọi người liền im lặng.

"Chúng ta đi tìm Tây Phương Giáo gây sự, cần có một lý do, không thể trực tiếp quang minh chính đại xông đến, đạo lý phải đứng về phía Xiển Giáo." Một lát sau, phó giáo chủ Nhiên Đăng trong hình

ảnh nói một câu như vậy.

"Ta có thể sắp đặt một cái bẫy nhỏ, để Tây Phương Giáo ra tay giết chết mấy đệ tử không quan trọng của Xiển Giáo trước, như vậy chúng ta sẽ nắm được đại nghĩa, trực tiếp phản kích." Sau khi Xích Tinh Tử nói xong câu đó trong hình ảnh, cả trường diện liền im lặng.

Rõ ràng, mọi người đều ngầm thừa nhận kế sách của Xích Tinh Tử.

Tuy chỉ có ba câu đối thoại ngắn ngủi, nhưng đã phơi bày sự thật trần trụi trước mặt chúng sinh Hồng Hoang.

Đây là cái bẫy do Xiển Giáo sắp đặt, muốn hãm hại Tây Phương Giáo.

Vô sỉ hơn nữa là, những tinh anh Xiển Giáo này, hôm nay lại đem cả đệ tử Xiển Giáo ra gài bẫy!

Cả trường diện yên tĩnh đến đáng sợ!

Đáng sợ nhất chính là không khí đột nhiên yên tĩnh!

Hiện tại, sắc mặt khó coi nhất không ai khác ngoài Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cả Nhiên Đăng và Thập nhị kim tiên nữa.

Đặc biệt là Xích Tinh Tử, kế hoạch hãm hại đệ tử Xiển Giáo, để mấy đệ tử Xiển Giáo không quan trọng đi chịu chết là do hắn đề xuất, chuyện này mà truyền ra ngoài, sau này hắn làm sao có thể đứng vững ở Xiển Giáo?

Những người khác bây giờ mặt đã đen lại!

Một lúc sau, mặt Xích Tinh Tử đã xanh mét!

Trong Tiêu Dao Cung ở Bồng Lai Tiên Đảo.

Đôi mắt đẹp của Nữ Oa tròn xoe, nhìn cảnh tượng kỳ lạ, hỏi: "Là ngươi làm?" Đế Phượng Thiên nhận lấy thịt rồng, vỗ vỗ lên cái đầu nhỏ của Ngao Sương nói: "Không phải ta làm, chỉ là tiện tay vung vẩy để nhân quả hiển lộ ra thôi." Đế Phượng Thiên nhẹ nhàng ra vẻ thanh cao thoát tục.

Nữ Oa không thể tin được nói: "Không thể nào, Thánh nhân đang hiển lộ nhân quả, sao ngươi có thể xen vào, ngươi lại không có thánh niệm!

Vừa rồi ta rõ ràng thấy ngươi ném ra một cây bút lông màu bạc." Đế Phượng Thiên mặt dày nói: "Nàng nhìn nhầm rồi!

Phu quân ta chỉ tùy ý vung tay thôi." Nữ Oa bừng tỉnh, nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên nói: "Ta biết rồi, ngươi có pháp bảo có thể khơi dậy nhân quả!

Nhưng pháp bảo đó lại có thể khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không thể ngăn cản nhân quả hiển lộ?" Đế Phượng Thiên thầm nghĩ vợ mình đầu óc cũng nhanh nhạy thật.

Nhưng đây là sản phẩm của hệ thống, Nữ Oa tự nhiên cũng không đoán ra được đó là thứ gì, vì Nhân quả hiển lộ bút không thuộc về vật của Hồng Hoang.

Giống như cây Như Ý Thí Thiên Bổng mà Đế Phượng Thiên đã tặng cho Lục Nhĩ Mi Hầu vậy.

Đế Phượng Thiên hùng hồn nói: "Dù sao phu quân ta chỉ vung tay một cái, tin hay không tùy nàng." Nữ Oa không tranh cãi với kẻ vô lại này, uống một ngụm rượu bàn đào thơm ngon, tiếp tục xem kịch hay.

Ngao Sương và Đát Kỷ thì không dám chen ngang lời Thánh nhân và thiếu chủ, ngoan ngoãn đứng một bên hầu hạ.

Vốn dĩ Đát Kỷ định đến hầu hạ Nữ Oa, nhưng Nữ Oa đã từ chối.

Nữ Oa đã quen ở một mình trong Oa Hoàng Cung, không quen có người luôn ở bên cạnh chăm sóc.

Tại Tây Phương.

"Tây Phương Giáo vô sỉ, sử dụng yêu thuật vu khống Xiển Giáo ta, ta và Thập nhị kim tiên chưa bao giờ thương nghị những chuyện vô sỉ như vậy!" Không hổ là phó giáo chủ, trong lúc Thập nhị kim tiên còn đang ngơ ngác mặt đen lại, Nhiên Đăng phản ứng nhanh nhất, trực tiếp không thừa nhận hình ảnh nhân quả kia.

Các đại lão Hồng Hoang không khỏi cảm thán, hóa ra kẻ vô sỉ nhất lại là Xiển Giáo!

Tây Phương Giáo kia đã phải mang tiếng "vô sỉ" oan uổng suốt bao nhiêu nguyên hội.

So với Tây Phương Giáo, sự vô sỉ của Xiển Giáo càng khiến người ta kinh ngạc hơn!

Chúng sinh Hồng Hoang lúc này đầu óc có chút mông lung, trước đó cảm thấy Tây Phương Giáo quá vô sỉ, sau đó đột nhiên xuất hiện hình ảnh vô sỉ của Xiển Giáo, rồi Nhiên Đăng lại nói hình ảnh nhân quả đó là giả.

Vì vậy, nhiều chủng tộc cấp thấp không phân biệt được, rốt cuộc là bên nào sai.

Chương 219

Nhưng chỉ cần có não một chút, tự nhiên biết rằng hình ảnh vừa rồi tám phần là thật.

"Đúng vậy, Tây Phương Giáo vô sỉ, dám vu khống chúng ta, chúng ta chưa bao giờ bàn bạc chuyện mặt dày vô sỉ như vậy, xin giáo chủ minh giám!" "Tây Phương Giáo quá vô sỉ, giết đệ tử giáo ta, còn vu khống chúng ta!" "Tây Phương không hổ danh vô sỉ, lại dùng yêu thuật cắn ngược một cái, biến thành lỗi của Xiển Giáo ta!" "Tây Phương Giáo đáng chết, ta và các ngươi không đội trời chung!" "....." Sau khi Nhiên Đăng lên tiếng, Thập nhị kim tiên cũng nhao nhao lên tiếng, bày tỏ sự bất mãn đối với Tây Phương Giáo vô sỉ.

"Xiển Giáo, hôm nay các ngươi vô sỉ có hơi quá rồi!" Người nói là Thích Ca Mâu Ni, ngay cả người luôn có tính tình tốt như Thích Ca Mâu Ni cũng không nhịn được nữa, có thể thấy lúc này đệ tử Tây Phương Giáo phẫn nộ đến mức nào.

"Đến lượt ngươi nói chuyện sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng liếc nhìn Thích Ca Mâu Ni, sau đó giả vờ nói với giọng điệu vô cùng phẫn nộ: "Tây Phương Giáo giết đệ tử Xiển Giáo, còn dám đổ nước bẩn lên Xiển Giáo ta, cố gắng gây nhiễu loạn thị phi, thật sự cho rằng bản tọa không tồn tại sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ chắc chắn phải chống lưng cho đám đệ tử không nên thân này đến cùng, nếu không, chuyện này mà thừa nhận, mặt mũi Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chẳng còn.

Xiển giáo là Xiển giáo, đệ tử cũng là đệ tử, đệ tử làm ra chuyện như vậy, cho dù giả vờ không biết, cũng sẽ trở thành trò cười.

Chuyện thánh khu vẫn lạc trước đó đã khiến ngài mất hết mặt mũi

Thánh nhân, đối đầu với Tây Phương Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

Vì vậy, ngoài việc cứng rắn đến cùng, chết không thừa nhận, không còn cách nào khác!

Chiêu này của Đế Phượng Thiên quả thực tuyệt vời!

Lúc đầu khi lựa chọn phần thưởng, Đế Phượng Thiên đã suy ra được cảnh này, vì vậy mới chọn Nhân quả hiển lộ bút.

Trải qua bao nhiêu nguyên hội, Đế Phượng Thiên không chỉ tu vi trưởng thành, mà năng lực tính kế cũng đang trưởng thành, dần dần có cảm giác của một bàn tay đen sau màn!

Chuẩn Đề lười nói nhảm nữa, Thất diệu bảo thụ đã ở trong tay, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Nếu lùi một bước, đệ tử Tây Phương Giáo sẽ thất vọng biết bao?

Lẽ nào chỉ vì Tây Phương cằn cỗi mà Tây Phương Giáo phải mặc người ta xâu xé?

Đế Phượng Thiên kia có Thông Thiên che chở đại náo Tây Phương Giáo thì thôi đi, Nhiên Đăng và Thập nhị kim tiên là cái thá gì?

Cũng dám trực tiếp tính kế Tây Phương ta?

Có Nguyên Thủy Thiên Tôn, bối phận lớn hơn Thông Thiên Giáo Chủ một chút, thật sự cho rằng trong tay có Tru Tiên Tứ Kiếm sao?

Tây phương nhị thánh ta há lại sợ ngươi sao?

Chuẩn Đề Thánh nhân trong lòng suy nghĩ một tràng, chỉ cần Tiếp Dẫn gật đầu, liền lập tức ra tay.

Lúc này, đệ tử Tây Phương Giáo cũng nhao nhao kéo đến, mấy chục vạn đệ tử Tây Phương Giáo đứng sau lưng Thích Ca Mâu Ni.

Đệ tử Xiển Giáo cũng nhao nhao kéo đến, nhưng số lượng không nhiều, dù sao Xiển Giáo cách Tây Phương khá xa.

Theo thời gian trôi đi, Xiển Giáo cũng tập trung được mấy chục vạn đệ tử ưu tú đứng sau lưng Nhiên Đăng.

Tiếp Dẫn chắp tay, giọng điệu vô cùng bình tĩnh nói: "A di đà phật, hôm nay Xiển Giáo tính kế Tây Phương Giáo ta, Tây Phương Giáo ta bất đắc dĩ phải tự vệ, vậy thì chiến....." Tiếp Dẫn chắp tay, giọng điệu vô cùng bình tĩnh nói: "A di đà phật, hôm nay Xiển Giáo tính kế Tây Phương Giáo ta, Tây Phương Giáo ta bất đắc dĩ phải tự vệ, vậy thì chiến!" Tiếp Dẫn Thánh nhân biết không thể lùi bước nữa, nếu lùi nữa, Tây Phương Giáo sẽ lại trở thành trò cười cho Hồng Hoang.

Bị Tiệt Giáo cưỡi lên đầu, sau đó lại bị Xiển Giáo cưỡi lên đầu.

Nhìn kìa, Tây Phương Giáo đáng thương kia quả nhiên là ai cũng có thể cưỡi lên đầu!

Tiếp Dẫn không thể để Tây Phương Giáo lưu lại ấn tượng như vậy trong mắt chúng sinh Hồng Hoang!

Khi Tiếp Dẫn nói ra ba chữ "Vậy thì chiến".

Chuẩn Đề đã vung Thất diệu bảo thụ trong tay, quét ra một luồng quang mang bảy màu về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Bàn Cổ Phiên nhẹ nhàng vung lên, từng luồng hỗn độn chi khí sắc bén va chạm với luồng quang mang bảy màu kia.

"Ầm" một tiếng vang dữ dội truyền ra, trên cửu thiên sấm sét không dứt, đệ tử hai giáo phái điên cuồng lùi lại, sau đó khai chiến tại một vùng núi cách đó hàng ức vạn dặm.

Thánh nhân chiến đấu phải cách xa một chút.

Tiếp Dẫn Thần Chùy trong tay Tiếp Dẫn xuất ra, hóa thành một đạo kim quang nhắm thẳng vào trán Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Từ trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn bay ra một ngọn đèn đang cháy rực ngọn lửa vàng.

Ngọc Hư Lưu Ly Đăng!

Cùng với Bảo Liên Đăng được mệnh danh là một trong tứ đại thần đăng khai thiên, cũng thuộc cấp bậc Tiên thiên linh bảo.

Tiếp Dẫn Thần Chùy và Ngọc Hư Lưu Ly Đăng ầm ầm va chạm.

Không gian gần đó đột nhiên nứt ra, lộ ra một mảng hỗn độn đen kịt.

Cùng với việc Thánh nhân không ngừng ra tay, cả đại địa Hồng Hoang bắt đầu rung chuyển dữ dội, nước Tứ Hải đột nhiên dâng lên tận trời, bắt đầu đổ ngược vào đại địa Hồng Hoang, chỉ sau vài chiêu của Thánh nhân, vô số sinh linh hỗn độn đã vẫn lạc!

Tiếp Dẫn chân đạp Thập nhị phẩm công đức kim liên, Tiếp Dẫn Thần Chùy không ngừng công kích Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chuẩn Đề tay cầm Thất diệu bảo thụ, không ngừng quét ra những luồng quang mang năm màu phá vỡ không gian, Gia Trì Thần Xử cũng dưới sự điều khiển của Chuẩn Đề, hô ứng từ xa với Tiếp Dẫn Thần Chùy, không ngừng công kích Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Gia Trì Thần Xử kia cũng là một kiện Tiên thiên linh bảo cực mạnh của Tây phương.

Chuẩn Đề Thánh nhân tuy không có Tiên thiên chí bảo, nhưng lại sở hữu hai kiện Tiên thiên linh bảo mạnh mẽ.

Trong quỹ đạo ban đầu, Chuẩn Đề đã dùng Gia Trì Thần Xử để hàng phục Khổng Tuyên.

Tiếp Dẫn do sở hữu Thập nhị phẩm công đức kim liên, một chí bảo phòng ngự, nên không ngừng xông lên phía trước đối đầu trực diện với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chuẩn Đề do không có chí bảo phòng ngự, nên đảm nhiệm vai trò tấn công từ xa, không ngừng dùng Thất diệu bảo thụ quét ra quang mang năm màu, lại đồng thời điều khiển Gia Trì Thần Xử công kích Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo cùng ra tay đối phó với một vị Thánh nhân, đây là lần đầu tiên xuất hiện cảnh tượng như vậy.

Trước đó khi Đế Phượng Thiên đánh tới Tây Phương Giáo, do bị Tru Tiên Tứ Kiếm uy hiếp, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không thực sự ra tay.

Vì vậy ngay cả Nguyên Thủy cũng không ngờ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng thời ra tay lại mạnh đến vậy, mạnh hơn một chút so với dự đoán của ngài.

"Khai thiên khí nhận!" Đối mặt với sự tấn công liên tiếp của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sử dụng một đại chiêu trong Bàn Cổ Phiên.

Cùng với sự lay động của Bàn Cổ Phiên, cả Hồng Hoang bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Giống như đang lắc lư theo nhịp điệu của Bàn Cổ Phiên.

Tiếp đó, đại địa Hồng Hoang nứt ra từng tấc, từng vết nứt như mạng nhện không ngừng lan ra xung quanh.

Nếu nói về sức sát thương đối với sinh linh bình thường, đương nhiên Bàn Cổ Phiên trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn là có uy lực lớn nhất.

Thập nhị phẩm công đức kim liên của Tiếp Dẫn tuy cũng là Tiên

thiên chí bảo, nhưng chủ về phòng ngự, Thái Cực Đồ của Lão Tử và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng tương tự như vậy.

Vì vậy mỗi lần Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ muốn đánh nhau, thường đều chọn ra ngoài Tam Thập Tam Thiên, đến nơi hỗn độn để đánh.

Nếu không, một người cầm Bàn Cổ Phiên, một người nắm Tru Tiên Tứ Kiếm, toàn là sát phạt chí bảo, nếu thật sự đánh ra lửa, đại địa Hồng Hoang cũng phải bị đánh cho bán phế, không biết bao nhiêu sinh linh Hồng Hoang sẽ phải chết.

Vì vậy cùng với sự lay động của Bàn Cổ Phiên, vô số sinh linh Hồng Hoang lại một lần nữa vẫn lạc.

Một số tiểu tinh thần ngoài Tam Thập Tam Thiên trực tiếp nổ tung, giống như pháo hoa rực rỡ.

Vô tận hỗn độn khí trong Bàn Cổ Phiên bộc phát ra, từ từ hình thành vô số đạo hỗn độn khí nhận xé trời rạch đất.

Những lưỡi đao hỗn độn kia xuyên qua không gian, trong nháy mắt đã đến trước mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Phản ứng của Tiếp Dẫn càng trực tiếp hơn.

Ngài lập tức dịch chuyển đến trước mặt Chuẩn Đề, để Thập nhị phẩm công đức kim liên chắn ở phía trước, sau đó mặc kệ tất cả, tiếp tục tấn công Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thấy huynh trưởng chắn ở phía trước, Chuẩn Đề cũng yên tâm, cho dù là Thánh nhân bị hỗn độn khí nhận quét trúng cũng phải lột một lớp da.

Chuẩn Đề Thánh nhân tiếp tục tấn công Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 220

Tấn công chính là phòng ngự tốt nhất, hai vị Thánh nhân hiểu sâu sắc điều này, vì vậy vừa phòng thủ vừa tấn công.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh có chút bực bội, nếu không có Thập nhị phẩm công đức kim liên, ngài tự tin có thể đánh bại liên thủ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nhưng có chí bảo phòng ngự, nhất thời cũng không phá được.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không có chí bảo phòng ngự, vì vậy không thể làm như Tiếp Dẫn, phớt lờ đòn tấn công của đối thủ.

Cho nên trận chiến này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh có chút ấm ức.

Mấy nguyên hội trước, bị Bàn Cổ chân thân chém rụng thánh khu, mỗi lần đối chiến với Thông Thiên Giáo Chủ đều thất bại.

Bây giờ đánh hai tên ký danh đệ tử lại rơi vào thế hạ phong.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kiêu ngạo lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Trực tiếp liên tục sử dụng hai đại chiêu uy lực càng lớn hơn của Bàn Cổ Phiên.

"Tạo hóa huyền quang!" Cùng với giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trên bầu trời đột nhiên diễn sinh ra vô cùng địa thủy hỏa phong.

Vô cùng địa thủy hỏa phong phảng phất như muốn thay trời đổi đất, chắn ngang trên không, vô tận địa thủy hỏa phong từ bốn phương hướng tấn công về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Thập nhị phẩm công đức kim liên bao bọc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề

bên trong.

Vô tận địa thủy hỏa phong kia ập về phía Thập nhị phẩm công đức kim liên đang bùng phát kim quang.

"Ầm, ầm, ầm" sau một loạt những trận oanh tạc điên cuồng, vẫn không thể phá vỡ được phòng ngự của Thập nhị phẩm công đức kim liên.

"Hồng mông giới chướng!" Cùng với giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn, vô số hỗn độn chi khí từ trong Bàn Cổ Phiên tuôn ra.

Những luồng hỗn độn chi khí đen kịt kia đang từ từ ngưng tụ, cuối cùng tất cả hỗn độn khí ngưng tụ thành một thanh cự kiếm màu đen.

Thanh cự kiếm màu đen nằm ngang trên cửu thiên, giống như muốn đè sập cả bầu trời Hồng Hoang, tản ra uy áp khiến chúng sinh Hồng Hoang không thể đứng vững, phải trực tiếp quỳ trên đất run lẩy bẩy.

Ngay khoảnh khắc cự kiếm xuất hiện, đại địa Hồng Hoang trong phạm vi ức vạn dặm xung quanh cự kiếm trực tiếp nứt ra như mạng nhện, những vết nứt kia còn đang không ngừng mở rộng.

Đây không phải là một thanh kiếm, mà là một thế giới nặng vô lượng!

Thế giới nặng vô lượng này khiến cho đại địa Hồng Hoang vô tận cũng khó mà chịu đựng được sức nặng.

Cùng với đại chiêu của Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện, đệ tử hai giáo phái lại một lần nữa rời xa chiến trường ban đầu, đến một nơi xa hơn để chiến đấu, nơi đó là ranh giới giữa Đông và Tây.

Thanh cự kiếm màu đen che trời lấp đất nằm ngang trên bầu trời

kia hung hăng chém xuống Thập nhị phẩm công đức kim liên đang tỏa ra kim quang chói mắt. .....

Thanh cự kiếm màu đen che trời lấp đất nằm ngang trên bầu trời kia hung hăng chém xuống Thập nhị phẩm công đức kim liên đang tỏa ra kim quang chói mắt.

"Đùng" một tiếng vang lớn kinh thiên động địa truyền khắp cả Hồng Hoang.

Một số chủng tộc có tu vi thấp không thể chịu đựng được tiếng va chạm dữ dội này, trực tiếp thất khiếu chảy máu mà chết.

Bịt tai cũng vô dụng, vì trong âm thanh ẩn chứa thánh lực, không thể bị ngăn cản.

Chỉ mới đánh có mấy chiêu, vạn tộc Hồng Hoang lại vẫn lạc ức vạn sinh linh.

Thánh nhân đánh thật, còn kinh khủng hơn cả Vu Yêu lượng kiếp.

Chỉ thấy Thập nhị phẩm công đức kim liên đang tỏa ra kim quang chói mắt, bị cự kiếm màu đen chém bay xa ngàn vạn dặm.

Ngay khoảnh khắc cự kiếm màu đen chém xuống, Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra sơ hở.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dùng thánh niệm điều khiển Tiếp Dẫn Thần Chùy và Gia Trì Thần Xử trực tiếp đập về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không có chí bảo phòng ngự, chỉ có thể dùng thánh uy phòng ngự, cũng bị đập bay xa ngàn vạn dặm.

Một lát sau, ba vị Thánh nhân đều bay về vị trí cũ.

Khoảng cách ngàn vạn dặm đối với Thánh nhân chỉ như mấy bước chân.

Có Thập nhị phẩm công đức kim liên phòng ngự, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không hề hấn gì, chỉ là lực chấn động kia khiến Tây phương nhị thánh có chút khó chịu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trông cũng không bị tổn thương gì, nhưng chắc chắn là khó chịu hơn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một chút.

Rốt cuộc không có chí bảo phòng ngự, thánh uy chắc chắn không thể phòng ngự được Tiếp Dẫn Thần Chùy và Gia Trì Thần Xử, hai kiện Tiên thiên linh bảo được thánh niệm dẫn động.

Ba vị Thánh nhân không nói nhiều lời vô ích, tiếp tục giao đấu.

Ba vị Thánh nhân chắc chắn nhất thời khó phân thắng bại.

Ở chiến trường bên kia.

Nhiên Đăng dẫn đầu đệ tử Xiển Giáo và Thích Ca Mâu Ni dẫn đầu đệ tử Tây Phương Giáo đánh nhau kịch liệt.

Do thiếu hụt chiến lực đỉnh cao, Tây Phương Giáo tự nhiên có phần thua thiệt.

Tây Phương Giáo chỉ có ba Chuẩn Thánh, tám Đại La.

Xiển Giáo hiện tại cũng có ba Chuẩn Thánh, Đại La có mười người.

Vì vậy sẽ dẫn đến có hai vị Đại La không có ai đối phó.

Vừa hay là Hoàng Long Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn yếu nhất không có ai để ý.

Điều này cũng cho thấy tám vị Đại La Kim Tiên của Tây Phương Giáo đang phải gắng gượng vượt cấp khiêu chiến.

Bởi vì chất lượng của tám vị Đại La Kim Tiên bên phía Xiển Giáo cao hơn, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn đều là Đại La

Kim Tiên đỉnh phong, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn thì là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Tám vị Đại La Kim Tiên của Tây Phương Giáo đều ở mức trung kỳ, đỉnh phong không đồng đều.

Không còn cách nào khác, phải kéo chân toàn bộ tinh anh mạnh nhất của Xiển Giáo, nếu không những đệ tử Tây Phương Giáo còn lại chắc chắn sẽ tử thương vô số.

May mà Phật môn kim thân đủ bá đạo, cho dù vượt cấp khiêu chiến cũng có chút vốn liếng.

Ba vị Chuẩn Thánh đỉnh cao nhất cũng vậy, Thích Ca Mâu Ni mới là Chuẩn Thánh trung kỳ, Nhiên Đăng đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng bị thiệt.

Quảng Thành Tử Chuẩn Thánh trung kỳ đối với Dược Sư Phật Chuẩn Thánh sơ kỳ cũng chiếm hết ưu thế.

Xích Tinh Tử vào Chuẩn Thánh sơ kỳ trước Kim Thiền Tử, nội tình thâm hậu hơn, vẫn chiếm ưu thế.

Tóm lại, trong cuộc đối đầu của chiến lực đỉnh cao, Tây Phương Giáo gần như ở mọi trận chiến đều thua thiệt.

Điều này cũng bình thường, Xiển Giáo vốn mạnh hơn Tây Phương Giáo.

Phải cảm ơn Đế Phượng Thiên đã tính kế Xiển Giáo trong thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, nếu không bây giờ Xiển Giáo còn mạnh hơn.

Đế Phượng Thiên trong thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế không đi tính kế vấn đề công đức của Tây Phương Giáo, vì còn phải tính kế cho Như Ý Kim Cô Bổng sau này, điều này cũng dẫn đến việc Tây Phương Giáo trong thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế đã tăng cường không ít thực lực.

Nếu không bây giờ cục diện càng thêm một chiều.

Tây Phương cằn cỗi, không có nhân tài, không phải là lời đồn bừa.

Trên chiến trường, đệ tử Tây Phương Giáo chiến ý ngút trời, Phật đà sử dụng Phật đà kim thân, Bồ Tát sử dụng Bồ Tát kim thân, La hán sử dụng La hán kim thân, đệ tử Tây Phương Giáo bình thường sử dụng ngoại luyện kim thân.

Đối chiến rất dễ dàng phân biệt được phe phái hai bên.

Chương 221

Hễ ai có màu vàng thì chắc chắn là đệ tử Tây Phương Giáo.

Cũng không biết là do Tây Phương Giáo trước đây liên tục bị sỉ nhục, hôm nay bị Xiển Giáo bắt nạt đến tận đầu nên bùng nổ, hay là do đệ tử Tây Phương Giáo vốn dĩ chiến đấu không tệ, chỉ là trước đây luôn bị xem thường.

Lại có thể trong tình huống Xiển Giáo dư ra hai vị Đại La Kim Tiên chiến lực, vẫn đánh được thế năm năm.

Cùng với việc đệ tử hai bên không ngừng kéo đến, hiện nay số người của hai giáo phái đã vượt quá một triệu.

Tây Phương Giáo vì số người vốn đã ít, những người có thể đến chiến trường chiến đấu cũng chỉ có bấy nhiêu.

Xiển Giáo tuy hiện tại có ngàn vạn đệ tử, nhưng đa số là đệ tử cảnh giới Huyền Tiên và Thái Ất Huyền Tiên.

Xiển Giáo và Tiệt Giáo đều giống nhau, cho dù số người nhiều đến đâu cũng không có đệ tử cảnh giới Địa Tiên và Thiên Tiên.

Trừ phi có vài người có thiên phú đặc biệt xuất sắc, sau này chắc chắn có tiền đồ, mới phá lệ thu nhận, có thể không tính đến.

Đệ tử cảnh giới Huyền Tiên và Thái Ất Huyền Tiên không thể đến chiến trường, dù sao cũng ở địa giới Tây Phương, quá xa.

Đợi đệ tử hai cảnh giới này bay đến chiến trường, thì đã mấy trăm, mấy ngàn năm trôi qua, chiến tranh cũng đã kết thúc.

Phía Xiển Giáo ít nhất phải từ Kim Tiên trở lên mới có thể tham chiến.

Tây Phương Giáo thì Huyền Tiên và Thái Ất Huyền Tiên đều có thể đến chiến trường.

Nhưng cảnh giới Huyền Tiên cũng bị loại ra ngoài, đến chỉ có thể đi toi mạng.

Vốn dĩ cảnh giới Thái Ất Huyền Tiên cũng không nên tham chiến, nhưng ai bảo đệ tử Tây Phương Giáo ít!

Cũng chỉ có thể cứng rắn phái ra.

Tây Phương Giáo có mấy triệu đệ tử cảnh giới Địa Tiên và Thiên Tiên, không kén chọn người như Tiệt Giáo và Xiển Giáo.

Nhưng rõ ràng những đệ tử Tây Phương Giáo cảnh giới Địa Tiên và Thiên Tiên kia chắc chắn cũng sẽ không tham chiến.

Không khác gì đi toi mạng.

Vì vậy, tóm lại, cho dù là chiến lực bên dưới, Tây Phương Giáo vẫn thua thiệt.

Nhưng lại cứng rắn đánh thành cục diện năm năm!

Chúng sinh Hồng Hoang lúc này mới phát hiện, vẫn luôn chế giễu Tây Phương cằn cỗi, nhưng Phật môn kim thân của đệ tử Tây Phương Giáo thật sự thích hợp cho chiến tranh!

Nhưng Xiển Giáo có một số chiến lực chưa tham gia chiến đấu, ví dụ như Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử vẫn luôn bế quan, nếu không Tây Phương Giáo chắc chắn sẽ thất bại.

"Tây Phương Giáo mạnh thật!" "Ừm, vẫn luôn chế giễu Tây Phương Giáo, đúng là không ngờ Tây Phương Giáo lại mạnh như vậy." "Ai nấy đều mang kim thân đi đánh, không mạnh sao được?

Chém không đau, chém chết cũng khó." "Nghe có vẻ có lý, hôm nay chiến lực của Tây Phương Giáo thật sự ngoài dự đoán của ta!"

“Giờ ta mới biết Thánh tử của Tiệt Giáo mạnh đến mức nào, năm đó Thánh tử đại náo Tây Phương Giáo, ép Tây phương nhị thánh không dám ra tay, giết Tây Phương Giáo máu chảy thành sông, ta vốn tưởng Tây Phương Giáo quá yếu, hóa ra là Thánh tử quá mạnh!” “Xiển Giáo, suy cho cùng vẫn không bằng Tiệt Giáo!

Nếu Thánh tử Tiệt Giáo có mặt, sớm đã giết Tây Phương Giáo chạy trối chết.” “Như vậy, cũng có thể thấy Tiệt Giáo dưới sự dẫn dắt của Thánh tử mạnh hơn Xiển Giáo một bậc!” “.....” Các đại lão Hồng Hoang chứng kiến trận chiến bắt đầu thì thầm bàn luận. .....

Các đại lão Hồng Hoang chứng kiến trận chiến bắt đầu thì thầm bàn luận.

Họ cảm thán sự mạnh mẽ của Tây Phương Giáo.

Hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chiến đấu với Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không hề yếu thế.

Ngoài lý do trước đó, việc Nguyên Thủy Thiên Tôn không chiếm được ưu thế cũng có liên quan đến việc thánh khu bị vẫn lạc khi đối chiến với Bàn Cổ chân thân.

Tuy đã qua bao nhiêu nguyên hội, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã cơ bản hồi phục, nhưng vẫn chưa hồi phục đến thời kỳ đỉnh phong.

Vì vậy, thánh khu vẫn lạc một lần, đối với Thánh nhân tổn thương vô cùng lớn.

Cho dù nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt, thánh khu của Thánh nhân cũng không thể tùy tiện vẫn lạc.

Gần hai mươi nguyên hội trôi qua, Nguyên Thủy Thiên Tôn không những tu vi trì trệ không tiến, mà còn chưa hồi phục đến đỉnh phong.

Dễ dàng bị các Thánh nhân khác bỏ xa, đó chính là hậu quả của việc thánh khu vẫn lạc.

Phong thần lẽ ra phải là Tiệt Giáo và Xiển Giáo đánh nhau loạn xạ, sau đó Tây Phương Giáo xem kịch.

Kết quả, bây giờ Tiệt Giáo đang xem kịch, Xiển Giáo và Tây Phương Giáo lại đang đánh nhau loạn xạ.

Đế Phượng Thiên vắt chéo chân, lẩm bẩm than thở: "Đây mới là cách mở đầu Phong thần chính xác chứ!" Đánh đánh giết giết có gì thú vị, ngồi xem kịch không sướng hơn sao?

Nữ Oa có chút kinh ngạc nói: "Không ngờ Tây phương nhị thánh lại có thể đánh ngang tay với Nguyên Thủy Thiên Tôn." Đế Phượng Thiên từ từ mở miệng nói: "Đừng coi thường Tây phương nhị thánh, tuy là ký danh đệ tử của Đạo Tổ, nhưng cũng là Thánh nhân." Nói thật, sau Tây Du, Tây Phương Giáo đại hưng, cuối cùng Tây Phương Giáo mới là người chiến thắng thực sự.

Cũng có thể nói, hai vị ký danh đệ tử đã thắng bốn vị thân truyền đệ tử.

Tinh anh của Tiệt Giáo, Xiển Giáo đều phản bội sư môn, đến Tây Phương Giáo, trở thành Phật đà và Bồ Tát.

Ví dụ như Đa Bảo Đạo Nhân của Tiệt Giáo, Trường Nhĩ Định Quang Tiên, người trước trở thành Như Lai Phật Tổ lừng lẫy, người sau trở thành Định Quang Hoan Hỉ Phật có danh vọng.

Ví dụ như Nhiên Đăng Đạo Nhân của Xiển Giáo, Từ Hàng Đạo Nhân, người trước trở thành Nhiên Đăng Cổ Phật được người người kính ngưỡng, người sau trở thành Quan Thế Âm Bồ Tát phổ độ chúng sinh.

Vì vậy Tiệt Giáo và Xiển Giáo đấu qua đấu lại, thực ra đều thua, Tây Phương Giáo mới là người cười cuối cùng.

Trên chiến trường Tây Phương, ba vị Thánh nhân đánh nhau nảy

lửa.

Trên chiến trường của đệ tử, huyết quang ngút trời, tay chân cụt bay loạn xạ, tiếng kêu thảm thiết vang tận cửu tiêu.

Theo thời gian trôi đi, đệ tử hai giáo phái tử thương nặng nề.

Hai bên có khoảng một triệu người, đều đã tử thương một nửa.

Nhiên Đăng chỉ cảm thấy Phong Thần Bảng đang không ngừng rung chuyển.

Đợi Nhiên Đăng tranh thủ mở ra xem, phát hiện hai ngàn vị trí phó chủ thần đã đủ, tám vạn bốn ngàn thần sát đinh giáp và thiên binh thiên tướng cũng đã đủ.

Ba trăm sáu mươi lăm vị trí chính chủ thần có mười người.

Nhiên Đăng không hiểu mười người đó từ đâu ra, vì chiến lực cấp bậc Đại La Kim Tiên đều chưa có ai vẫn lạc.

Cấp bậc Đại La Kim Tiên, trong tay nếu không có sát phạt chí bảo như Thí Thần Thương, hoặc cảnh giới hoàn toàn áp đảo đối phương, rất khó vẫn lạc.

Giải thích duy nhất là một số đệ tử cấp bậc Thái Ất Kim Tiên cũng có khả năng lên bảng chính chủ thần.

Đệ tử Thái Ất Kim Tiên Nhiên Đăng ước tính hai giáo phái cộng lại ít nhất đã vẫn lạc cả ngàn người, mà chỉ có mười người lên bảng, tỷ lệ có hơi ít.

Nếu là cấp bậc Đại La Kim Tiên, thì nhất định có thể lên bảng, Nhiên Đăng thầm nghĩ.

Thu lại Phong Thần Bảng, Nhiên Đăng tiếp tục tham gia chiến trường.

Ba vị Thánh nhân thấy khó phân thắng bại, đệ tử tổn thương thảm

trọng, đều đã có ý muốn rút lui.

Cứ đánh tiếp thế này, không chừng phải đánh đến khi tinh anh của hai giáo phái đều chết hết mới thôi.

"Hừ!

Hôm nay đến đây thôi, sau này sẽ tính sổ với Tây Phương Giáo." Nguyên Thủy Thiên Tôn là người lên tiếng trước, dẫn đầu đệ tử Xiển Giáo rời khỏi Tây Phương Giáo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không tiếp tục dây dưa, dẫn đầu những đệ tử Tây Phương Giáo còn lại trở về núi Tu Di.

Cứ như vậy, cuộc chiến của hai giáo phái Thánh nhân đã kết thúc một cách đầu voi đuôi chuột.

Chương 222

Điều này cũng bình thường, dù sao còn có một Tiệt Giáo đang xem kịch!

Hai bên đều không muốn tổn thất quá lớn, làm lợi cho Tiệt Giáo.

Hiện tại tinh anh hai bên đều đã tổn thất một nửa, cũng đã đến lúc nên dừng lại.

Đánh tiếp, xót lắm!

Các đại lão Hồng Hoang xem kịch cũng đã đã mắt.

Hôm nay đã hiểu sâu sắc sự vô sỉ của Xiển Giáo, ngoài việc đề phòng Tây Phương Giáo, cũng phải đề phòng cả Xiển Giáo.

Một trận chiến giữa các giáo phái Thánh nhân, tinh anh của Xiển Giáo và Tây Phương Giáo mỗi bên vẫn lạc bốn năm mươi vạn, những sinh linh Hồng Hoang khác dưới dư âm của trận chiến Thánh nhân tử thương tính bằng ức vạn.

Vốn đã cằn cỗi, Tây Phương sau trận chiến này, địa mạo một vùng Tây Phương lại phải mất một thời gian dài để hồi phục.

Hai giáo phái tuy đều không chiếm được lợi lộc gì, nhưng lại lấp đầy một cách khó hiểu các vị trí phó chủ thần và tám vạn bốn ngàn thần sát đinh giáp cùng thiên binh thiên tướng.

Hiện tại còn thiếu ba trăm năm mươi lăm vị trí chính chủ thần.

Trở về núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn mắng Nhiên Đăng và Thập nhị kim tiên một trận té tát.

Chủ yếu là mắng họ lập kế hoạch mà không cẩn thận, chứ không phải mắng họ vô sỉ, những chuyện này Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng

biết rõ.

Nhiên Đăng và Thập nhị kim tiên thấy giáo chủ nổi giận, không dám nói lời nào, từng người cúi đầu nghiêm túc "lắng nghe giáo huấn".

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chấn chỉnh lại Tây Phương Giáo, kiểm kê thương vong xong, liền quay trở về Cực Lạc Thiên ngoài Tam Thập Tam Thiên, giao lại những việc còn lại cho Thích Ca Mâu Ni.

Tại Cực Lạc Thiên.

Chuẩn Đề là người lên tiếng trước: "Xiển Giáo kia thật quá đáng ghét, không đi tính kế Tiệt Giáo cho tốt, lại dám nhắm vào đầu ta!" Tiếp Dẫn bất lực thở dài: "Đế Phượng Thiên kia quá thông minh, đã sớm thấy được hung hiểm trong đó, sớm đã cho Tiệt Giáo bế quan toàn giáo, hộ sơn đại trận kia ngay cả Thánh nhân chúng ta liên thủ cũng không đánh vào được, Xiển Giáo kia cũng bị ép đến đường cùng rồi." Chuẩn Đề vô cùng cạn lời nói: "Huynh trưởng đang nói giúp Xiển Giáo sao!

Ta hận không thể lột da Nguyên Thủy Thiên Tôn kia, đánh chết toàn bộ Thập nhị kim tiên." Đối với loại kế sách này, Chuẩn Đề rõ ràng vô cùng bất mãn và phẫn nộ.

Từ trước đến nay toàn là Chuẩn Đề đi tính kế người khác, khi nào đến lượt người khác tính kế Tây Phương Giáo như vậy?

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp như Đế Phượng Thiên, dẫn đệ tử đánh tới cửa, Chuẩn Đề còn cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Vốn tự nhận là kế sách vô địch, Chuẩn Đề vô cùng không thích bị Xiển Giáo tính kế như vậy.

Tiếp Dẫn bình thản nói: "Ta không nói giúp Xiển Giáo, chỉ đang trình bày một sự thật, tuy Phong Thần Bảng không ở trong tay chúng

ta, nhưng một trận chiến này, chắc chắn đã điền không ít vị trí." Chuẩn Đề từ từ gật đầu nói: "Cũng may nhờ Đại nhân quả thần thông của huynh trưởng lợi hại, đã dẫn ra toàn bộ tiền nhân hậu quả, nếu không nước bẩn này Tây Phương Giáo ta rửa không sạch!" Tiếp Dẫn giọng điệu kỳ lạ nói: "Đó không phải ta làm, không biết là vị Thánh nhân nào đã ra tay giúp ta." Chuẩn Đề: "???" Chuẩn Đề vạn lần không ngờ tới.

Rốt cuộc là vị Thánh nhân nào?

Lại nguyện ý ra tay giúp đỡ Tây Phương Giáo?

Nghĩ kỹ lại, Thông Thiên không giỏi nhân quả thần thông, Nữ Oa càng không xen vào chuyện này, Lão Tử đứng về phía Nguyên Thủy, Hậu Thổ ở trong Lục đạo luân hồi, sư phụ lại càng không thể ra tay.

Ây dà, nghĩ nửa ngày, Chuẩn Đề phát hiện mỗi Thánh nhân dường như đều không có khả năng!

Có chút khó hiểu rồi!

Chẳng lẽ nhân quả lại cứ nhất quyết phải hiển lộ ra sao. .....

Sau khi Xiển Giáo và Tiệt Giáo chó cắn chó, Đế Phượng Thiên truyền âm cho lão đa Thông Thiên Giáo Chủ, hy vọng ngài trở về Bồng Lai Tiên Đảo một chuyến.

Thông Thiên Giáo Chủ nhận được truyền âm tự nhiên lập tức quay về.

Khi Thông Thiên Giáo Chủ sắp đến, Đế Phượng Thiên đã thu lại đại trận phòng hộ ức vạn vạn tầng.

Đại trận phòng hộ này ngay cả Thông Thiên cũng không phá được, nếu nhốt lão đa ở ngoài trận thì thật nực cười.

Đại trận phòng hộ Đế Phượng Thiên có thể tùy thời thu phóng tự

nhiên, chỉ là không thể di dời vị trí.

Sau khi Thông Thiên che giấu khí tức, lặng lẽ tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo, Đế Phượng Thiên lập tức mở lại đại trận phòng hộ.

Trong một gian đại mật thất bí mật nhất của Bồng Lai Tiên Đảo, có ba người, một là Đế Phượng Thiên, một là Thông Thiên Giáo Chủ, một là Nữ Oa.

Hiện nay Nữ Oa đã gả cho hắn, có quan hệ một mất một còn với Tiệt Giáo, Đế Phượng Thiên tự nhiên tin tưởng được.

Hôm nay Đế Phượng Thiên muốn giải quyết triệt để ẩn họa của Tiệt Giáo, thay đổi khí vận của Tiệt Giáo.

Việc này nếu làm vào Vu Yêu lượng kiếp thì quá sớm, vì lúc đó Tiệt Giáo không thể có nguy hiểm.

Đặt ở hiện tại làm là vừa đúng lúc.

Tiệt Giáo có ẩn họa?

Có một ẩn họa vô cùng lớn, đó chính là trấn giáo chi bảo của Tiệt Giáo – Tru Tiên Tứ Kiếm.

Tru Tiên Tứ Kiếm là sát phạt chí bảo, không thể dùng để trấn áp khí vận của Tiệt Giáo.

Dùng sát phạt chí bảo để trấn áp khí vận giáo phái có một vấn đề lớn, một khi giáo phái này xảy ra vấn đề, đó sẽ là tai họa diệt vong, khí vận sẽ lập tức tan thành mây khói.

Nếu không, Tiệt Giáo lớn mạnh như một giáo phái Thánh nhân, cũng không đến nỗi sau khi thất bại trong trận chiến Phong Thần, một chút khí vận cũng không giữ lại được.

Phải biết Tiệt Giáo được mệnh danh là Vạn tiên triều, thời kỳ đỉnh thịnh khí vận thịnh vượng đến mức nào?

Đánh thua một trận, đạo thống đã bị lật đổ hoàn toàn?

Vấn đề nằm ở trấn giáo chi bảo, nếu Tiệt Giáo không xảy ra chuyện, Tru Tiên Tứ Kiếm cũng có thể trấn áp được khí vận, một khi xảy ra chuyện, mặt trái của việc dùng Tru Tiên Tứ Kiếm trấn áp khí vận sẽ lập tức hiển hiện ra.

Giống như Thái Cực Đồ của Lão Tử chính là lựa chọn hàng đầu để trấn áp khí vận giáo phái.

Lão Tử Thánh nhân dùng Thái Cực Đồ, một chí bảo phòng ngự, để trấn áp khí vận giáo phái, vì vậy Nhân Giáo luôn ổn định, đệ tử không nhiều là vì Lão Tử không thu nhận đệ tử.

Bàn Cổ Phiên cũng là sát phạt chí bảo, tại sao Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể dùng nó để trấn áp khí vận Xiển Giáo?

Bởi vì lý niệm của Xiển Giáo và Tiệt Giáo khác nhau.

Xiển Giáo thu nhận đều là đệ tử có phúc duyên và căn nguyên thâm hậu, cho dù dùng sát phạt chí bảo trấn áp khí vận, vấn đề cũng sẽ nhỏ hơn.

Tiệt Giáo là "hữu giáo vô loại".

Cho dù cùng là sát phạt chí bảo, Bàn Cổ Phiên cũng thích hợp hơn Tru Tiên Tứ Kiếm để trấn áp khí vận giáo phái.

Nhưng cho dù như vậy, Xiển Giáo dùng Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận cũng có mặt trái, nếu không cũng sẽ không đến mức thắng trận chiến Phong Thần, kết quả lại trở thành bàn đạp cho sự quật khởi của Tây Phương Giáo.

Tiếp Dẫn Thánh nhân của Tây Phương Giáo dùng Thập nhị phẩm công đức kim liên trấn áp khí vận giáo phái, tuy không bằng Thái Cực Đồ của Lão Tử Thánh nhân, nhưng cũng là lựa chọn cực tốt.

Hồng Quân tự nhiên khi phân bảo đã biết rõ ưu nhược điểm của những bảo vật này.

Nhưng Hồng Quân chưa bao giờ nói cho Thông Thiên và Nguyên Thủy.

Đó là vì kế hoạch của Hồng Quân kéo dài vô số nguyên hội, ngay từ khi phân bảo đã tính đến Phong Thần lượng kiếp.

Quả là kế hoạch của Thánh nhân đệ nhất Hồng Hoang, thực sự quá đáng sợ!

Hôm nay, Đế Phượng Thiên muốn thay Tiệt Giáo nghịch thiên cải mệnh, triệt để tiêu trừ ẩn họa này.

Thông Thiên Giáo Chủ tán thưởng nhìn đứa con nghịch tử của mình, à không, kỳ lân nhi của mình.

Với nụ cười hài lòng, ngài từ từ mở miệng nói: "Lần này con làm tốt lắm, lại có thể ép Xiển Giáo phải nhắm vào Tây Phương Giáo, Tiệt Giáo của ta vẫn bình an vô sự, nói đi, đại trận phòng hộ kia không phải ta bố trí, sao con có thể bố trí được trận pháp lợi hại như vậy?" Thông Thiên Giáo Chủ không tiếc lời khen ngợi, cũng hỏi ra một số thắc mắc.

Chương 223

Nữ Oa Thánh nhân cũng khá tò mò nhìn phu quân của mình.

Đế Phượng Thiên nhẹ nhàng chuyển chủ đề: "Lão đa, đừng để ý đến những chi tiết nhỏ đó, hôm nay con có chuyện lớn muốn nói, có phải ngài đang dùng Tru Tiên Tứ Kiếm để trấn áp khí vận Tiệt Giáo không?" Thông Thiên Giáo Chủ từ từ gật đầu: "Không sai, trong tay ta chỉ có Tru Tiên kiếm có thể trấn áp khí vận giáo phái." Đế Phượng Thiên lập tức nói: "Con muốn đổi một pháp bảo khác để trấn áp khí vận Tiệt Giáo, dùng Tru Tiên Tứ Kiếm trấn áp khí vận giáo phái là không thích hợp." Lời của Đế Phượng Thiên vừa thốt ra, cả Thông Thiên và Nữ Oa đều hơi kinh ngạc.

Tại sao Tru Tiên kiếm không thể trấn áp khí vận giáo phái?

Lấy pháp bảo gì để đổi lấy Tru Tiên kiếm trấn áp khí vận Tiệt Giáo?

Thực ra hiện tại có thể trấn áp khí vận Tiệt Giáo có đến hai pháp bảo, Thập nhị phẩm tịnh thế bạch liên trong tay Nữ Oa có thể.

Nhưng Thập nhị phẩm tịnh thế bạch liên dù sao cũng là tặng cho Nữ Oa, là vật của Nữ Oa.

Nữ Oa tuy là con dâu của Thông Thiên, nhưng dùng vật trong tay Nữ Oa để trấn áp khí vận Tiệt Giáo, e rằng lão đa sẽ không đồng ý.

Tuy khả năng này không lớn, nhưng lỡ sau này Nữ Oa chiếm mất Tiệt Giáo thì sao?

Đừng nói, nếu là Nữ Oa, chuyện này thật sự có thể xảy ra, dù sao Nữ Oa cũng là một Thánh nhân, trong tay có Tiên thiên chí bảo trấn áp khí vận của giáo phái này.

May mà, Đế Phượng Thiên có một lựa chọn khác.

Sau đó, Đế Phượng Thiên đem tất cả những gì mình biết về tác hại của việc dùng sát phạt chí bảo trấn áp khí vận nói ra từng điều một, trong lúc đó Thông Thiên và Nữ Oa cũng liên tục gật đầu, những điều này đều là hai vị Thánh nhân trước đây chưa từng nghĩ tới.

Thông Thiên Giáo Chủ sắp bị Đế Phượng Thiên thuyết phục, khẽ nhíu mày nói: "Nhưng, chúng ta không có pháp bảo để thay thế Tru Tiên kiếm." "Con có." Dứt lời, Thập nhị phẩm diệt thế hắc liên màu đen tuyền tỏa ra khí tức hủy diệt vô tận từ từ lơ lửng trước mặt Đế Phượng Thiên.

Thập nhị phẩm diệt thế hắc liên chỉ lơ lửng thôi, khí tức hủy diệt vô tận tỏa ra đã khiến không gian trong này bắt đầu vặn vẹo.

Cả Thông Thiên và Nữ Oa đều trợn tròn mắt.

Thánh nhân thường không thất thố như vậy, nhưng hai vị Thánh nhân hiện tại thật sự quá kinh ngạc!

Ngươi có Thập nhị phẩm diệt thế hắc liên ta có thể hiểu được!

Dù sao ngươi cũng có Thí Thần Thương.

Coi như ngươi đã đào hết pháp bảo của La Hầu từ trong quan tài ra.

Nhưng, tại sao Thập nhị phẩm diệt thế hắc liên của ngươi lại là Hỗn độn linh bảo?

Rõ ràng nó phải là Tiên thiên chí bảo chứ! ...Cái này cũng quá vô lý rồi?

Thí Thần Thương kia ở trong tay Đế Phượng Thiên biến thành Hỗn độn linh bảo, hai vị Thánh nhân còn miễn cưỡng có thể hiểu được.

Dù sao cũng có lời đồn Thí Thần Thương vốn dĩ phải là Hỗn độn linh bảo, chỉ do khi Bàn Cổ khai thiên, căn hành của Hỗn Độn Thanh Liên bị tổn thương, mới khiến cho Thí Thần Thương vốn phải là cấp bậc Hỗn độn linh bảo bị rớt xuống cấp Tiên thiên chí bảo.

Nhưng Thập nhị phẩm diệt thế hắc liên vốn dĩ phải là Tiên thiên chí bảo!

Nhìn Thập nhị phẩm công đức kim liên của Tiếp Dẫn xem, là Tiên thiên chí bảo đúng không?

Nhìn Thập nhị phẩm nghiệp hỏa hồng liên của Minh Hà lão tổ xem, là Tiên thiên chí bảo đúng không?

Nhìn Thập nhị phẩm tịnh thế bạch liên của Nữ Oa xem, là Tiên thiên chí bảo đúng không?

Tại sao Thập nhị phẩm diệt thế hắc liên đến tay ngươi lại thành Hỗn độn linh bảo? ...Không thể dùng lời nào để hình dung nữa, quả thực quá quỷ dị.

Im lặng một hồi lâu.

Nữ Oa là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Nữ Oa nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên, dùng giọng điệu kỳ lạ nói: "Tin rằng ngươi cũng sẽ không tiết lộ, tại sao Thập nhị phẩm diệt thế hắc liên lại biến thành Hỗn độn linh bảo!?" Sở dĩ dùng từ "kỳ lạ" để hình dung, là vì Nữ Oa biết mình có hỏi cũng vô ích, nhưng biết Đế Phượng Thiên chắc chắn sẽ không nói, vì vậy có chút bất lực.

Đế Phượng Thiên cười nói: "Không hổ là vợ ta, hiểu ta!" Sau đó quay đầu nói với Thông Thiên Giáo Chủ: "Lão đa, xin hãy dùng thánh niệm triệu hoán dòng sông khí vận của Tiệt Giáo." "Được." Thông Thiên trầm ngâm một lúc, dùng thánh niệm triệu hoán ra dòng sông khí vận của Tiệt Giáo.

Thân là giáo chủ của một giáo, muốn xem xét dòng sông khí vận của Tiệt Giáo tự nhiên vô cùng đơn giản, do Tiệt Giáo những nguyên hội này vẫn luôn thịnh vượng vô cùng, vì vậy Thông Thiên cũng không thường xuyên xem xét.

Một dòng sông khí vận hư ảo được Thông Thiên Giáo Chủ hiện hóa ra, những con sóng khí cuồn cuộn không ngừng, quả thực đã đạt đến đỉnh thịnh.

"Thấy chưa?

Khí vận Tiệt Giáo thịnh vượng, nhưng sóng quá dữ, dòng chảy quá xiết, cho thấy khí vận Tiệt Giáo của chúng ta đã sôi trào đến mức khó tự kiểm soát, nếu không phải con trực tiếp phong giáo, dưới Phong Thần lượng kiếp, e rằng sóng dữ sẽ còn sôi trào gấp ngàn lần!" Đế Phượng Thiên nhìn dòng sông khí vận của Tiệt Giáo, sắc mặt khá nghiêm nghị!

Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa Thánh nhân cũng nhìn ra được một số manh mối, sắc mặt từ từ trở nên ngưng trọng.

"Hôm nay, ta sẽ thay Tiệt Giáo nghịch thiên cải mệnh, trấn áp lại khí vận giáo phái!" Nói xong, Đế Phượng Thiên từ từ ném Thập nhị phẩm diệt thế hắc liên lên trên dòng sông khí vận.

Bóng của bốn thanh sát phạt chi kiếm ở đỉnh dòng sông khí vận từ từ tiêu tán, Thập nhị phẩm diệt thế hắc liên từ từ hạ xuống đỉnh dòng sông khí vận, bắt đầu trấn áp lại khí vận của Tiệt Giáo.

Thập nhị phẩm diệt thế hắc liên tuy tỏa ra khí tức hủy diệt vô tận, nhưng nó là chí bảo phòng ngự đích thực, cấp bậc Hỗn độn linh bảo.

Trấn áp khí vận giáo phái, so với Thái Cực Đồ chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

"Soạt" cả dòng sông khí vận màu xanh lam nhạt đột nhiên rung

chuyển mạnh!

Những con sóng dữ cuồn cuộn cuối cùng cũng từ từ lắng xuống, tốc độ dòng chảy của sông khí vận cũng không còn cuồn cuộn như trước, dần dần ổn định lại.

Không chỉ vậy, dòng sông khí vận của Tiệt Giáo còn trở nên rộng hơn, dài hơn rất nhiều, thậm chí còn ngưng thực hơn trước.

Cùng với sự chuyển động từ từ của Thập nhị phẩm diệt thế hắc liên, dòng sông dài màu xanh lam nhạt ban đầu, lại từ từ chuyển sang màu đen.

Cuối cùng, dòng sông khí vận màu đen đã ổn định hoàn toàn, so với sự cuồng bạo trước đây, hiện tại trông vô cùng gió yên biển lặng.

"Ha ha ha ha ha, tốt, không hổ là kỳ lân nhi của ta." Nhìn dòng sông khí vận dần dần lắng xuống ổn định, Thông Thiên Giáo Chủ không nhịn được mà cười lớn.

Đôi mắt tuyệt mỹ của Nữ Oa khẽ chớp chớp, hàng mi đen dài như chiếc quạt nhỏ mở ra khép lại.

Cuối cùng, đôi mắt xinh đẹp ấy dừng lại trên khuôn mặt anh tuấn nghiêng nghiêng của Đế Phượng Thiên.

Nữ Oa cảm thấy phu quân của mình giống như một bí ẩn, cho đến bây giờ vẫn là một bí ẩn.

Tại sao chàng luôn có thể làm ra những chuyện không thể tưởng tượng được?

Tại sao mọi chuyện dường như đều nằm trong lòng bàn tay chàng?

Rõ ràng chàng không phải là Thánh nhân!

Đối mặt với ánh mắt đầy tìm tòi lại mang theo một chút sùng bái của Nữ Oa, Đế Phượng Thiên bất giác ngẩng đầu lên bốn mươi lăm

độ, để Nữ Oa có thể chiêm ngưỡng trọn vẹn khuôn mặt nghiêng của mình.

Dường như cảm nhận được sự đắc ý của Đế Phượng Thiên, Nữ Oa từ từ thu lại ánh mắt.

Một lúc sau, Thập nhị phẩm diệt thế hắc liên sau khi trấn áp xong khí vận giáo phái liền từ từ bay về tay Đế Phượng Thiên.

Dòng sông khí vận của Tiệt Giáo lúc này, đen kịt, sâu thẳm, bí ẩn, vững chãi!

So với dáng vẻ khi được Tru Tiên Tứ Kiếm trấn áp khí vận trước đây, quả thực có một trời một vực.

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này cũng cảm nhận rõ ràng lợi ích của việc dùng chí bảo phòng ngự để trấn áp khí vận giáo phái.

Thông Thiên Giáo Chủ từ từ đưa tay phải ra, chỉ thấy dòng sông khí vận nhanh chóng thu nhỏ lại, từ từ chảy trong lòng bàn tay Thông Thiên.

Dòng sông khí vận có thể cụ thể hóa lớn nhỏ, nếu Thông Thiên muốn, ngài có thể khiến dòng sông khí vận từ trên trời đổ thẳng xuống đại địa Hồng Hoang, với khí vận đỉnh thịnh hiện tại của Tiệt Giáo, tuyệt đối có thể làm được.

Chỉ là không cần thiết phải làm rùm beng như vậy.

Chương 224

Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên ném dòng sông khí vận ra, chỉ thấy dòng sông khí vận xuyên qua hư thực, lập tức bùng phát ra hắc quang vô cùng, trong nháy mắt lại biến mất không thấy.

Đệ tử Tiệt Giáo tự nhiên cảm nhận được khoảnh khắc hắc quang lóe lên.

Đệ tử Tiệt Giáo không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng có thể cảm nhận được khí vận của bản thân đang tăng lên, nhiều đệ tử bị kẹt ở bình cảnh đã trực tiếp đột phá bình cảnh!

Đệ tử của giáo phái Thánh nhân, tồn tại mối quan hệ một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn với giáo phái, khí vận giáo phái cường thịnh, thì khí vận của đệ tử giáo phái cũng cường thịnh, có lợi ích rất lớn đối với tốc độ tu luyện, đột phá cảnh giới, cảm ngộ thiên đạo, v.v.

Cũng vì vậy mà sau này Tiệt Giáo và Xiển Giáo mới xuất hiện nhiều kẻ phản bội như vậy, vì họ phát hiện khí vận của Tiệt Giáo và Xiển Giáo suy bại, nên mới đầu quân cho Tây Phương Giáo sắp quật khởi về khí vận.

Một khoảnh khắc quá ngắn, ngoài đệ tử Tiệt Giáo ra, cũng chỉ có Hồng Quân mới có thể nắm bắt được khoảnh khắc này.

Dù sao các Thánh nhân khác cũng không thể nào cứ luôn quan sát khí vận của giáo phái khác, chắc chắn là quan sát khí vận của mình.

Nhưng Hồng Quân thì khác, ngài luôn quan sát Tam Thanh, Phong Thần lượng kiếp đối với việc hợp đạo của Hồng Quân vô cùng quan trọng.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc khí vận Tiệt Giáo thay đổi, Hồng Quân

đã cảm nhận được.

Do đó, Đạo Tổ Hồng Quân ở Tử Tiêu Cung lúc này đã nhíu mày.

Biểu cảm nhỏ này có thể thấy, sự thay đổi khí vận của Tiệt Giáo tuyệt đối không phải chuyện nhỏ, nếu không Hồng Quân vốn luôn mặt không biểu cảm, sóng yên biển lặng cũng sẽ không có biểu cảm như vậy.

Tiệt Giáo nghịch thiên cải mệnh, triệt để thay đổi khí vận, đã tạo ra sự thay đổi cực lớn đối với cục diện của cả Phong Thần lượng kiếp.

Kể từ khi xuất hiện một tồn tại như Đế Phượng Thiên, Hồng Quân cảm thấy đại thế Thiên Đạo vẫn luôn bị tên nhóc này dẫn đi chệch hướng.

Nhưng Hồng Quân lại không thể trực tiếp ra tay với Đế Phượng Thiên, sớm biết tên nhóc này sẽ ảnh hưởng đến việc hợp đạo, Hồng Quân đã tính kế giết chết Đế Phượng Thiên trong Vu Yêu lượng kiếp rồi.

Nhưng bây giờ đã không kịp nữa, tên nhóc đó đã thành khí hậu, trong tình huống không tự mình ra tay, không thể nào dưới sự bảo vệ của Thông Thiên mà giết hắn một cách âm thầm được.

Rốt cuộc, trước đây Hồng Quân đã quá xem thường uy lực của Đế Phượng Thiên.

Do Đế Phượng Thiên luôn không thể bị suy diễn, Hồng Quân cũng không biết vì sao hắn lại khiến Phong Thần lượng kiếp diễn biến thành như vậy.

Trước đó khi Tiệt Giáo bế quan toàn giáo, Hồng Quân đã phát hiện có điều không ổn, tính kế để mấy vị Thánh nhân liên hợp đi ép đệ tử Tiệt Giáo xuất quan, kết quả đại trận phòng hộ kia mạnh đến mức,

ngay cả Hồng Quân cũng có chút kinh ngạc.

Một loạt thao tác của Đế Phượng Thiên khiến Hồng Quân trở tay không kịp, mất đi thời cơ tốt nhất để tự mình tính kế Tiệt Giáo.

Đạo Tổ Hồng Quân từ từ nhắm mắt lại, lập tức trở nên vô cùng bình tĩnh, sự việc đã đến nước này cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Hiện nay Thiên Đình đã được tái lập trên Thái Dương Tinh.

Đạo Tổ lệnh cho Hạo Thiên tái lập Thiên Đình, tự nhiên không thể để Hạo Thiên không có người để dùng.

Tiệt Giáo, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo đều phái một số đệ tử cho Hạo Thiên và Dao Trì sai khiến.

Nhưng họ đều chỉ phái những ký danh đệ tử có thiên phú kém nhất, không thể nào phái những tinh anh ưu tú cho Hạo Thiên được.

Nếu Thiên Đình của Hạo Thiên muốn nhân tài xuất hiện lớp lớp để quản lý Hồng Hoang, thì phải đợi đến khi Phong Thần lượng kiếp kết thúc, các danh ngạch trên Phong Thần Bảng đều đã lên Thiên Đình mới được.

Hiện tại Hạo Thiên chỉ mới bắt đầu, còn cách rất xa con đường trở thành Tam Giới Chi Chủ.

Gần đây Dao Trì có chút không vui, vì sau khi Thiên Đình được thành lập, Hạo Thiên dường như đang ngấm ngầm chèn ép nàng.

Rõ ràng Đạo Tổ đã lệnh cho Hạo Thiên và Dao Trì cùng nhau tái lập Thiên Đình, nhưng Hạo Thiên có thể nào bằng lòng chia sẻ quyền lực với Dao Trì?

Vì vậy Hạo Thiên vẫn luôn ngấm ngầm chèn ép Dao Trì, không cho nàng có phe cánh của riêng mình.

Thiên hạ chỉ có thể có một vị Thiên Đế, đó chính là Hạo Thiên.

Hắn không muốn nhìn thấy chuyện xuất hiện hai vị Thiên Đế.

Dao Trì có thể trở thành đồng tử của Đạo Tổ, tự nhiên cũng không phải là kẻ dễ đối phó.

Nàng không thể nào mặc cho Hạo Thiên chèn ép, trở thành một kẻ hữu danh vô thực.

Do đó, Dao Trì nhìn cây Bàn Đào đã trưởng thành, nghĩ ra một biện pháp.

Đó là tổ chức một lần Đại Hội Bàn Đào.

Đại Hội Bàn Đào nhất định phải được tổ chức thật náo nhiệt, chủ yếu không vì điều gì khác, mà là để cho tất cả đệ tử của các Thánh nhân giáo phái biết đến sự tồn tại của Dao Trì.

Dao Trì không muốn làm một người vô hình.

Vì thế, Dao Trì tự tay viết thiệp mời, trực tiếp gửi đến tay các cao tầng của Thánh nhân giáo phái và các đại lão Hồng Hoang.

Rất nhanh, từng vị đại lão Hồng Hoang đều đã nhận được thiệp mời tham dự Đại Hội Bàn Đào. --------- Côn Luân Sơn.

Nhiên Đăng nhìn thiệp mời Đại Hội Bàn Đào trong tay, lộ ra một nụ cười trào phúng.

Thái Ất Chân Nhân mở miệng hỏi: "Thiên Đình kia mới thành lập, tự xưng muốn quản lý chư tiên Hồng Hoang, bây giờ lại tổ chức Đại Hội Bàn Đào là có ý gì?" Quảng Thành Tử cười lạnh nói: "Ha, quản lý chư tiên?

Quản lý mấy tán tiên Hồng Hoang thì còn được, chỉ là hai đồng tử của Đạo Tổ mà thôi, chẳng lẽ dám quản đến đầu Thánh nhân giáo phái chúng ta sao?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân tiếp lời: "Không sai, chỉ là

hai tiểu đồng tử thôi, Thánh nhân giáo phái chúng ta cần gì phải để ý!" Các vị Thập Nhị Kim Tiên còn lại chậm rãi gật đầu, đồng tình với cách nói này.

Giáo chủ chúng ta là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, chỉ là hai đồng tử, chẳng lẽ muốn nghịch thiên hay sao?

Từ thần thái và lời nói của mọi người có thể thấy, Thánh nhân giáo phái rõ ràng không hề để Hạo Thiên và Dao Trì vào mắt.

Đương nhiên, Thánh nhân giáo phái cũng có vốn liếng để làm vậy.

Những người Hạo Thiên và Dao Trì đang sai khiến bây giờ đều là do Thánh nhân giáo phái bọn họ cấp cho, nếu không thì hai kẻ chỉ có thân mình, đừng có quá tự coi trọng bản thân.

Một lát sau, Xích Tinh Tử chậm rãi mở miệng: "Vậy Đại Hội Bàn Đào, chúng ta có đi không?" Nhiên Đăng Đạo Nhân thản nhiên nói: "Cứ cử hai vị đi, coi như nể mặt Đạo Tổ, không thể nào Xiển Giáo chúng ta không có một ai đi cả." Thập Nhị Kim Tiên chậm rãi gật đầu, cảm thấy có lý.

Chuyện nhỏ như vậy tự nhiên không cần thông báo cho giáo chủ, giáo chủ đang bế quan bận rộn!

Làm gì có thời gian để ý đến hai tên nhóc dưới trướng Đạo Tổ.

Vì thế Nhiên Đăng trực tiếp chỉ định Xích Tinh Tử và Thái Ất Chân Nhân đi Thiên Đình một chuyến.

Vốn dĩ Nhiên Đăng muốn để Quảng Thành Tử đi.

Nhưng xét thấy tên nhóc Quảng Thành Tử cậy được giáo chủ sủng ái, không mấy coi vị phó giáo chủ này ra gì, để phòng Quảng Thành Tử từ chối, khiến Nhiên Đăng mất mặt, nên đã trực tiếp bảo Xích Tinh Tử và Thái Ất Chân Nhân đi.

Nhiên Đăng và Xích Tinh Tử có quan hệ khá tốt, còn Thái Ất Chân Nhân thì tính tình tốt hơn, trước nay đều khá nghe lời.

Xích Tinh Tử và Thái Ất Chân Nhân trực tiếp nhận lời, chuyện này cứ thế được quyết định một cách nhẹ nhàng.

Trong mắt Nhiên Đăng, Xiển Giáo bọn họ phái hai trong số Thập Nhị Kim Tiên đi đã là quá nể mặt hai tiểu đồng tử kia rồi.

Nhiên Đăng tưởng rằng Đại Hội Bàn Đào là do Hạo Thiên và Dao Trì cùng tổ chức, chứ không biết là do một mình Dao Trì tổ chức, nếu không có lẽ ngay cả Thập Nhị Kim Tiên cũng lười phái đi. --------- Bồng Lai Tiên Đảo.

Đế Phượng Thiên nhìn thiệp mời của Dao Trì.

Vừa hưởng thụ sự chăm sóc chu đáo của Ngao Sương và Đát Kỷ.

Nữ Oa Thánh Nhân nhấp một ngụm rượu Bàn Đào, tò mò hỏi: "Ngươi cầm gì trong tay vậy?" Đế Phượng Thiên thản nhiên đáp: "Không có gì, Dao Trì muốn tổ chức một lần Đại Hội Bàn Đào, mời ta đến dự." Nữ Oa nhìn rượu Bàn Đào trong tay, hỏi: "Thiên Đình cũng có Bàn Đào sao?" Đế Phượng Thiên gật đầu nói: "Nếu đã gọi là Đại Hội Bàn Đào, vậy chắc là có rồi!" Thiên Đình đương nhiên có cây Bàn Đào, cây Bàn Đào của Đế Phượng Thiên là do hệ thống thưởng, hắn cũng không đi cướp cây Bàn Đào của Thiên Đình, nên Thiên Đình tự nhiên là có Bàn Đào.

Nữ Oa thuận miệng hỏi một câu: "Ngươi đi không?" Nữ Oa chỉ hỏi bâng quơ, cảm thấy Đế Phượng Thiên sẽ không đi.

Ai ngờ câu trả lời của Đế Phượng Thiên lại nằm ngoài dự đoán của nàng.

Chương 225

"Đi, sao lại không đi, nàng đi cùng ta." Đế Phượng Thiên đưa ra câu trả lời khẳng định.

Ngao Sương và Đát Kỷ lập tức mắt sáng rực, cũng muốn đi, không phải vì ăn Bàn Đào, trong nhà có đầy Bàn Đào rồi.

Chủ yếu là để ra ngoài đi dạo.

Đế Phượng Thiên tự nhiên đọc được ánh mắt của hai tiểu thị nữ thân thiết, nói với vẻ bực mình: "Hai người tu vi quá thấp, không được ra ngoài, Bàn Đào trong nhà có, đi hái mấy quả mà ăn, nhất định phải đến Thiên Đình ăn Bàn Đào mới chịu sao!" Ngao Sương và Đát Kỷ lập tức xìu xuống, trong lòng nghĩ chúng ta đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tu vi thấp chỗ nào chứ?

Nhưng mệnh lệnh của thiếu chủ tự nhiên không dám vi phạm, chỉ có thể âm thầm tủi thân.

Nữ Oa có chút cạn lời nói: "Để hai đứa nó đi đi!

Ta không đi đâu." Nữ Oa là một trạch nữ, ở Bồng Lai Tiên Đảo bế quan, thỉnh thoảng uống chút linh tửu cũng rất tốt, Thiên Đình kia lúc Đế Tuấn còn ở đó cũng không phải chưa từng đến, chẳng có gì vui.

Đế Phượng Thiên nghiêm nghị từ chối: "Không được, nàng phải đi cùng ta, dẫn theo một Thánh nhân ta mới có cảm giác an toàn." Nữ Oa: "…" Không phải ngươi trước nay đều là heo chết không sợ nước sôi sao?

Từ khi nào lại cần cảm giác an toàn?

Không còn cách nào, hiện tại là Phong Thần lượng kiếp, Đế Phượng Thiên làm gì cũng phải cẩn thận một chút.

Không thể để Tiệt Giáo bị hủy hoại.

Cứ như vậy, Tiệt Giáo cũng quyết định tham gia, Đế Phượng Thiên dẫn theo Nữ Oa Thánh Nhân đích thân đi một chuyến.

Bên Nhân Giáo, Lão Tử cũng không có ai để phái, liền để Huyền Đô đi một chuyến, không thể tùy tiện gọi hai tiểu đồng tử đi được, như vậy không thích hợp.

Bên Tây Phương Giáo, Chuẩn Đề phái Kim Thiền Tử đi, để Kim Thiền Tử mở mang tầm mắt.

Các đại lão khác.

Ví dụ như Minh Hà Lão Tổ, Trấn Nguyên Tử,… đều quyết định đích thân đi một chuyến.

Dù sao không nể mặt tiểu đồng tử, cũng phải nể mặt Đạo Tổ đôi phần.

Còn các chủng tộc khác ở Hồng Hoang, như lão tổ của Cự Nghĩ Tộc, Thiên Hạt Tộc, Hoàng Kim Sư Tử Tộc, Viêm Hổ Tộc, Thạch Nhân Tộc, Thần Ưng Tộc,… cũng lần lượt nhận được thiệp mời tham dự Đại Hội Bàn Đào.

Các chủng tộc khác ở Hồng Hoang, như lão tổ của Cự Nghĩ Tộc, Thiên Hạt Tộc, Hoàng Kim Sư Tử Tộc, Viêm Hổ Tộc, Thần Ưng Tộc, … lần lượt nhận được thiệp mời tham dự Đại Hội Bàn Đào!

Những chủng tộc như Cự Nghĩ Tộc, Thiên Hạt Tộc, Hoàng Kim Sư Tử Tộc, Viêm Hổ Tộc, Thần Ưng Tộc có thể thoát ly khỏi Yêu tộc để tự thành một tộc, tự nhiên có điểm phi phàm.

Trước hết, thủ lĩnh của những chủng tộc này đều có tu vi từ Chuẩn Thánh trở lên.

Thứ hai, những chủng tộc này đều sở hữu huyết mạch thiên phú

cực cao.

Mặc dù những chủng tộc này không đáng kể trước mặt Thánh nhân giáo phái, nhưng ngoài Thánh nhân giáo phái ra, họ cũng là những tồn tại hàng đầu ở Hồng Hoang.

Tình hình hiện tại là Vu tộc, Yêu tộc đã suy tàn, Nhân tộc tuy là nhân vật chính nhưng bị Thánh nhân giáo phái chèn ép nên chưa quật khởi, những chủng tộc này liền ở tầng lớp đỉnh cao.

Thạch Nhân Tộc kia càng là một chủng tộc vô cùng cổ xưa ở Hồng Hoang, trước nay đều khá là không tranh với đời.

Tương truyền tộc trưởng Thạch Nhân Tộc đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng lời đồn này không thể chứng thực, vì tộc trưởng Thạch Nhân Tộc rất ít khi lộ diện ở Hồng Hoang.

Nhưng Hồng Hoang có vạn tộc, xa không chỉ có mấy chủng tộc này, đây chỉ là những chủng tộc tương đối mạnh ở Hồng Hoang hiện tại.

Ví dụ như Cửu Vĩ Thiên Hồ nhất tộc thực ra cũng khá mạnh, nhưng tộc nhân vô cùng hiếm hoi, khó sinh sôi nảy nở, vì thế không có danh tiếng ở Hồng Hoang, Đát Kỷ chính là có huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Tộc trưởng của những chủng tộc này tự nhiên cũng sẽ nể mặt Dao Trì một chút, dù sao cũng là người của Đạo Tổ, lần lượt phái đệ tử đại diện đến tham gia Đại Hội Bàn Đào.

Đại Hội Bàn Đào được tổ chức đúng như dự kiến.

Trong lòng Dao Trì thấp thỏm không yên.

Vì không biết những vị đại lão kia có nể mặt đến tham dự hay không.

Nếu lúc đó không có ai đến, thì trò cười này lớn lắm!

Hậu hoa viên Thiên Đình.

Từng quả Bàn Đào căng tròn vừa được hái xuống được đặt trong những chiếc đĩa ngọc tinh xảo trên từng chiếc bàn ngọc.

Các tiên nữ xinh đẹp được Dao Trì tỉ mỉ lựa chọn đang bận rộn qua lại.

Dao Trì ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ tọa, bây giờ nàng không còn là một tiểu đạo đồng nữa.

Gương mặt nghiêng nước nghiêng thành của nàng dưới lớp trang điểm tinh xảo và mũ phượng đã lộ ra một chút bá khí của bậc mẫu nghi thiên hạ.

Dao Trì có chút lo lắng, lo không có ai đến, lo mất mặt.

Nhưng nàng che giấu rất tốt, vẻ ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Thời gian cũng sắp đến rồi.

Cuối cùng cũng có người đến.

Người đến đầu tiên là đại biểu của Cự Nghĩ Tộc, Cự Nghĩ Tộc cử đến một người đàn ông trung niên thân hình thấp bé đã hóa thành hình người.

Người đàn ông đó tuy thân hình thấp bé, nhưng mặt mày cương nghị, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, trông tràn đầy sức mạnh.

Đại biểu của Cự Nghĩ Tộc có tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn, xem ra cũng là một nhân vật có thực lực ở Hồng Hoang.

“Kính chào Dao Trì Thánh Mẫu, ta là thiếu chủ Cự Nghĩ Tộc, Nghĩ Lực.” Hóa ra người đàn ông thấp bé này là con trai của tộc trưởng Cự Nghĩ Tộc.

Cái tên cũng khá tùy tiện, ta là tộc kiến, ta có sức lực lớn, nên ta tên là Nghĩ Lực.

"Mời ngồi!" Cuối cùng cũng có người đến, trong lòng Dao Trì vui mừng, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Hiện tại Dao Trì chưa có danh hiệu "Vương Mẫu Nương Nương", nên mọi người đều gọi nàng là Dao Trì Thánh Mẫu.

Tiếp theo là đại biểu của Thiên Hạt Tộc.

Thiên Hạt Tộc và Đế Phượng Thiên có chút duyên nợ.

Đế Phượng Thiên từng giúp Kim Ninh ở Nam Hải giết chết Hạt Ma Vương chính là người của Thiên Hạt Tộc.

Đại biểu của Thiên Hạt Tộc đến hai người, một nam một nữ, chưa hoàn toàn hóa thành hình người, vẫn giữ lại một chiếc đuôi bọ cạp dài.

Cả hai người của Thiên Hạt Tộc đều có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

"Kính chào Dao Trì Thánh Mẫu, ta là đại đệ tử của tộc trưởng Thiên Hạt Tộc, Hạt Đậu." "Kính chào Dao Trì Thánh Mẫu, ta là nhị đệ tử của tộc trưởng Thiên Hạt Tộc, Hạt Nga." Hai vị đại biểu của Thiên Hạt Tộc hướng về phía Dao Trì Thánh Mẫu hành lễ.

May mà Đế Phượng Thiên không ở đây, nếu không chắc chắn sẽ cười phun ra, tên của hai người này một người tên Hạt Đậu, một người tên Hạt Nga, chẳng phải ghép lại là Đậu Nga sao?

"Mời ngồi!" Dao Trì thản nhiên mở miệng.

Sau đó là đại biểu của Hoàng Kim Sư Tử Tộc, đến hai người, đều là nam.

Hoàng Kim Sư Tử Tộc cũng chưa hoàn toàn hóa thành hình người,

vẫn giữ lại đầu sư tử màu vàng kim, khiến người ta liếc mắt là có thể nhận ra chủng tộc.

"Kính chào Dao Trì Thánh Mẫu, ta là thân truyền đệ tử của tộc trưởng Hoàng Kim Sư Tử Tộc, Sư Cuồng, vị bên cạnh là bào đệ của ta, Sư Nộ." Sư Cuồng có thân hình cao lớn hơn mở miệng giới thiệu.

Hai vị này cũng có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

"Mời ngồi!" Thấy vạn tộc Hồng Hoang lần lượt đến, Dao Trì cũng dần dần yên tâm.

Tiếp đến, đại biểu của Viêm Hổ Tộc và Thần Ưng Tộc cũng đến, đều là hai đại biểu nam giới, đều có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Chương 226

Viêm Hổ Tộc kia giữ lại một cái đầu hổ, chưa hoàn toàn hóa thành hình người.

Trên đầu hổ đó có ngọn lửa đang cháy, đó là biểu tượng của Viêm Hổ Tộc, chủng tộc này chuyên về lửa, sinh ra đã có thể khống hỏa.

Thần Ưng Tộc thì đã hoàn toàn hóa thành hình người, nhưng lại giữ lại một lớp lông ưng, trông khá kỳ quái.

Thần Ưng Tộc nổi tiếng về tốc độ, tuy không bằng tốc độ của Côn Bằng, nhưng cũng chỉ kém Côn Bằng một bậc mà thôi.

Sau khi đại biểu của các chủng tộc này đến đông đủ, đại biểu của Thạch Nhân Tộc mới đến, một người đá cao lớn chậm rãi bước vào hậu hoa viên Thiên Đình.

Đại biểu của Thạch Nhân Tộc này cao tới mười trượng, toàn thân đều do đá tạo thành, tu vi cảnh giới lại đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

"Kính... chào...

Dao...

Trì...

Thánh...

Mẫu... ta... là...

Thạch...

Trá..." Đại biểu của Thạch Nhân Tộc nói rất chậm, một câu nói mà mất cả nửa ngày, suýt nữa làm Dao Trì nín thở chết.

Đợi đến khi đại biểu Thạch Nhân Tộc tên là Thạch Trá cuối cùng

cũng nói xong, Dao Trì lập tức hô lên "Mời ngồi", sợ rằng Thạch Trá lại nói thêm một câu nữa, nàng sẽ sụp đổ mất.

Sau khi các chủng tộc này đều đã đến đông đủ, đệ tử của Thánh nhân giáo phái cuối cùng cũng đến.

Kim Thiền Tử ở tận Tây Phương xa xôi lại đến sớm nhất.

"A Di Đà Phật, kính chào Dao Trì Thánh Mẫu, Kim Thiền Tử đại diện cho Tây Phương." Kim Thiền Tử chắp tay hành lễ với Dao Trì.

Thấy đệ tử của Thánh nhân giáo phái cuối cùng cũng đến, Dao Trì vô cùng vui mừng mời ngồi.

Tuy Dao Trì có một chút ảo tưởng, hy vọng Thánh nhân có thể đến.

Nhưng có đệ tử Thánh nhân giáo phái chịu đến, Dao Trì đã mãn nguyện rồi.

Tiếp đến, Huyền Đô Đại Pháp Sư của Nhân Giáo đến, hiện tại Huyền Đô đã có tu vi Chuẩn Thánh viên mãn, ở Hồng Hoang cũng là một nhân vật lớn có số má.

"Kính chào Dao Trì Thánh Mẫu, ta đại diện cho sư phụ ta, Lão Tử Thánh Nhân." Huyền Đô tuy tu vi cao hơn Dao Trì, nhưng rất lễ phép, rất nể mặt.

Dao Trì hiện tại mới có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, kém xa Huyền Đô.

Thấy đại đệ tử của Nhân Giáo đến, trong lòng Dao Trì vui mừng, nhưng bề ngoài vẫn giả vờ bình thản.

Sau đó, hai trong số Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo là Xích Tinh Tử và Thái Ất Chân Nhân đến.

Xích Tinh Tử và Thái Ất Chân Nhân tùy tiện chào hỏi Dao Trì,

hoàn toàn không muốn hành lễ, trực tiếp tìm hai vị trí ở hàng đầu ngồi xuống.

Dao Trì trong lòng tức giận, đôi mày liễu xinh đẹp hơi nhíu lại.

Dao Trì trong lòng tức giận, đôi mày liễu xinh đẹp hơi nhíu lại.

Xiển Giáo có ý gì?

Người ta Tây Phương Giáo và Nhân Giáo đều nể mặt ta mấy phần, Xiển Giáo dựa vào đâu mà ngang ngược như vậy?

Nhưng hôm nay là Đại Hội Bàn Đào do Dao Trì tổ chức, tự nhiên không thể phá hỏng, lập tức nén giận, vẻ mặt bình tĩnh.

Sau khi những người lặt vặt đã đến đông đủ, thiếu chủ Tiệt Giáo Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng dẫn Nữ Oa đến.

Dao Trì thấy thiếu chủ Tiệt Giáo dẫn theo đạo lữ Nữ Oa Thánh Nhân đích thân đến, trên khuôn mặt bình tĩnh cuối cùng cũng nở một nụ cười vui mừng.

Vốn dĩ nàng đã có hảo cảm với Thánh tử Tiệt Giáo, lần trước Đế Phượng Thiên đến Tử Tiêu Cung gặp Hồng Quân, Dao Trì đã có ấn tượng rất tốt về Đế Phượng Thiên.

Lần này thấy Đế Phượng Thiên nể mặt như vậy, lại còn dẫn cả Nữ Oa Thánh Nhân đến, thực sự làm Dao Trì vui mừng khôn xiết.

Phải biết Nữ Oa là Thánh nhân đầu tiên đến hôm nay đó!

Lần đầu tiên tổ chức Đại Hội Bàn Đào đã có Thánh nhân hạ cố đến, truyền ra ngoài tự nhiên danh tiếng sẽ vang dội.

Những người nhận được thiệp mời mà không đến, không chừng đang thầm hối hận, lại bỏ lỡ cơ hội tuyệt vời để chiêm ngưỡng tôn nhan của Thánh nhân!

“Không ngờ Thánh tử Tiệt Giáo và Nữ Oa Thánh Nhân đích thân

đến, Dao Trì cảm kích vô cùng!" Dao Trì là người biết chừng mực, trước mặt Thánh tử Tiệt Giáo danh tiếng lẫy lừng và Thánh nhân, tự nhiên không dám làm cao, lập tức đứng dậy, đi về phía Đế Phượng Thiên và Nữ Oa Thánh Nhân.

"Dao Trì Thánh Mẫu quá khách khí rồi, ngài đích thân tổ chức Đại Hội Bàn Đào, Tiệt Giáo tự nhiên sẽ hết lòng ủng hộ!" Đế Phượng Thiên nở nụ cười quyến rũ, mê hoặc đến mức tim Dao Trì lỡ một nhịp.

Nhìn xem!

Nhìn xem người ta Thánh tử Tiệt Giáo nói chuyện kìa?

Rồi nhìn lại hai tên thiểu năng của Xiển Giáo đi!

Có thể học hỏi Thánh tử Tiệt Giáo một chút được không?

Xiển Giáo kiêu ngạo cái gì chứ?

Nếu không phải Tiệt Giáo đóng cửa giáo phái, Hồng Hoang này có chỗ cho Xiển Giáo sao?

Ai nấy đều kiêu ngạo đến mức lỗ mũi hếch lên tận trời.

Người ta Tiệt Giáo mạnh như vậy, cũng đâu có thấy phô trương gì đâu?

Nhìn xem, ngay cả Thánh nhân cũng dẫn theo, nể mặt ta biết bao nhiêu?

Dao Trì điên cuồng chửi thầm trong lòng.

"Thánh tử, Thánh nhân mời phía trước ngồi." Dao Trì lập tức dẫn Đế Phượng Thiên và Nữ Oa đi về phía trước.

Mọi người đối với sự đối đãi đặc biệt của Dao Trì cũng không cảm thấy kỳ quái.

Dù sao đó cũng là Thánh tử Tiệt Giáo lừng danh Hồng Hoang, lại còn dẫn theo Thánh nhân.

Mọi người không ngờ hôm nay có thể gặp được Thánh tử Tiệt Giáo và Nữ Oa Thánh Nhân trong truyền thuyết, Đại Hội Bàn Đào này quả không uổng công.

Thậm chí có một số đệ tử của các chủng tộc còn nhìn Đế Phượng Thiên với ánh mắt sùng bái.

Mắng chửi Đạo Tổ, vượt cấp cường sát Đông Vương Công, huyết tẩy Tây Phương Giáo, nổi giận chém trăm vạn đệ tử Xiển Giáo, cưới Thánh nhân, đích thân ra tay đánh lén Nguyên Thủy Thánh Nhân, từng chuyện một như thần thoại, quả thực đáng để những người trẻ tuổi nhiệt huyết sùng bái.

Nhưng khi đi lên phía trước, Dao Trì mới phát hiện, hai vị trí hàng đầu đã bị Xích Tinh Tử và Thái Ất Chân Nhân chiếm mất.

Hai chiếc bồ đoàn ở hàng đầu được xếp theo thân phận địa vị, tự nhiên cũng là chỗ ngồi của Đế Phượng Thiên và Nữ Oa.

Dao Trì có chút khó xử, nếu bảo đệ tử Xiển Giáo đứng lên, vậy thì đắc tội chết với Xiển Giáo.

Nếu không bảo đệ tử Xiển Giáo nhường chỗ, vậy thì chẳng khác nào đắc tội với Thánh tử và Thánh nhân.

Chương 227

Suy nghĩ một chút, Dao Trì quyết định đắc tội với vế trước, Đế Phượng Thiên và Nữ Oa không thể đắc tội được.

Nhưng không đợi nàng mở miệng, đã có người lên tiếng trước.

"Hai người các ngươi, cút xa một chút cho Bản thiếu chủ." Đế Phượng Thiên chỉ vào Xích Tinh Tử và Thái Ất Chân Nhân, thẳng thừng nói.

Vừa mở miệng đã trực tiếp bảo người ta cút, không nể mặt chút nào.

Thế nào là bá khí?

Đây chính là bá khí, mở miệng không cần dài dòng, trực tiếp bảo người ta cút đi!

Thập Nhị Kim Tiên, đi chỗ khác ra oai thì được, trước mặt Bản thiếu chủ, thì ngoan ngoãn kẹp đuôi làm người, nếu không Bản thiếu chủ trực tiếp xử lý!

Xích Tinh Tử lập tức mặt đỏ bừng, một luồng lửa giận xông thẳng lên đỉnh đầu.

Xích Tinh Tử đường đường là tồn tại xếp thứ hai trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, từ khi nào lại bị sỉ nhục như vậy?

Nhưng vấn đề là, hắn thật sự không dám cứng rắn với Đế Phượng Thiên!

Ai ở Hồng Hoang mà không biết Đế Phượng Thiên là một tên điên, chuyện gì cũng làm được.

Đối với Nữ Oa, Xích Tinh Tử còn có thể không sợ, vì chỉ cần

không chọc giận Nữ Oa, với tính tình của Nữ Oa Thánh Nhân thì không thể nào ra tay với hắn.

Nhưng Đế Phượng Thiên thì khác, Đế Phượng Thiên thật sự sẽ trực tiếp đánh chết hắn, trăm vạn đệ tử Xiển Giáo còn bị giết ngay trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, huống chi là hắn?

Vì vậy, Xích Tinh Tử dù lửa giận ngút trời, nhưng trước mặt Đế Phượng Thiên lại phải dập lửa, hoàn toàn không dám phát tiết!

Tên nhóc đó mà cầm Thí Thần Thương trực tiếp ra tay, giáo chủ cũng không kịp cứu.

Thái Ất Chân Nhân vội vàng giảng hòa: "Ha ha, Thánh tử và Thánh nhân đến, vị trí này tự nhiên không đến lượt chúng ta ngồi, chúng ta lập tức xuống dưới ngồi." Thái Ất Chân Nhân không sĩ diện như Xích Tinh Tử, lập tức nhận thua.

Không thể đợi tên điên Đế Phượng Thiên rút Thí Thần Thương ra rồi mới nhận thua được.

Thái Ất Chân Nhân đã lên tiếng, Xích Tinh Tử lập tức cũng có bậc thang để xuống, liền cùng Thái Ất Chân Nhân rời khỏi hai chiếc bồ đoàn hàng đầu.

Kiêu ngạo như Xích Tinh Tử, cũng không dám phản bác Đế Phượng Thiên một câu.

Đây chính là uy phong của Thánh tử Tiệt Giáo hiện tại!

Dưới Thánh nhân, ai dám nhiều lời một câu, Thí Thần Thương hầu hạ!

Các chủng tộc nhìn Thánh tử Tiệt Giáo chỉ một câu đã khiến Xích Tinh Tử và Thái Ất Chân Nhân cút đi, càng thêm sùng bái!

Thánh tử Tiệt Giáo đó!

Tùy tiện bảo Thập Nhị Kim Tiên kiêu ngạo cút đi, thì Thập Nhị Kim Tiên kiêu ngạo đó cũng phải cút!

Đế Phượng Thiên có chút thắc mắc?

Cút rồi sao?

Sao lại nghe lời vậy?

Chẳng lẽ danh tiếng của Bản thiếu chủ quá vang dội?

Vốn định tìm cớ trực tiếp đánh chết hai tên Thập Nhị Kim Tiên chó má này.

Kết quả, Thập Nhị Kim Tiên trước nay luôn vênh váo lại trực tiếp nhận thua?

Ai, cái thân phận thánh nhị đại đáng chết của ta!

Dao Trì nhìn Đế Phượng Thiên, đôi mắt đẹp long lanh.

Ánh mắt sùng bái trong đó có chút không che giấu được.

May mà Nữ Oa, chính bài phu nhân, đang ở đó, nếu không Dao Trì sắp đổ gục rồi.

Quá hả giận!

Một câu nói đã khiến hai tên hỗn đản kia ngoan ngoãn cút sang một bên.

Thánh tử Tiệt Giáo thật bá khí!

Dao Trì thầm nghĩ, nếu là phu quân của mình thì tốt biết bao?

Cần gì phải chịu đựng sự tức giận của Hạo Thiên chứ?

Phát hiện suy nghĩ của mình bắt đầu có chút bay xa, Dao Trì lập tức tỉnh táo lại.

Dao Trì ơi là Dao Trì!

Ngươi đang nghĩ gì vậy!

Nữ Oa Thánh Nhân đang ở bên cạnh kìa!

May mà Nữ Oa Thánh Nhân không quá để ý đến chuyện tình cảm nam nữ, cũng không nhạy cảm.

Hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của Dao Trì.

"Thánh tử Tiệt Giáo, Nữ Oa Thánh Nhân, mời mau vào chỗ." Dao Trì mang theo nụ cười nhẹ, mời Nữ Oa và Đế Phượng Thiên vào chỗ.

Tuy lẽ ra phải gọi Thánh nhân trước, nhưng Nữ Oa đã gả cho Đế Phượng Thiên, tự nhiên phải lấy Đế Phượng Thiên làm chủ, vì thế gọi Đế Phượng Thiên trước cũng không có vấn đề gì.

Đế Phượng Thiên và Nữ Oa chậm rãi ngồi vào chỗ.

"Ha ha ha, chuyện náo nhiệt như vậy, sao có thể thiếu Trẫm được chứ?" Một tiếng cười sảng khoái chậm rãi truyền vào hậu hoa viên Thiên Đình.

"Ha ha ha, chuyện náo nhiệt như vậy, sao có thể thiếu Trẫm được chứ?" Một tiếng cười sảng khoái chậm rãi truyền vào hậu hoa viên Thiên Đình!

Người có thể tự xưng "Trẫm", đương nhiên chính là Hạo Thiên tự xưng là Thiên Đế.

Dao Trì nhìn thấy Hạo Thiên, sắc mặt có một thoáng thay đổi, nhưng nhanh chóng khôi phục lại như thường.

Chỉ thấy Hạo Thiên bước đi với dáng vẻ vênh váo, chậm rãi tiến vào.

Dao Trì lại dám sau lưng Hạo Thiên tổ chức Đại Hội Bàn Đào, Hạo Thiên chắc chắn phải đến xem thử.

Muốn gây sự ngay dưới mí mắt hắn, cửa cũng không có.

Xem ra Dao Trì không mấy nghe lời, sau này phải chèn ép nhiều hơn nữa, Thiên Đình chỉ có mình Hạo Thiên ta nói mới được tính.

"Các vị không quản ngại đường xa vạn dặm đến Thiên Đình tham gia Đại Hội Bàn Đào, Hạo Thiên vô cùng cảm kích." Hạo Thiên ra vẻ chủ nhân, mặt mang nụ cười hòa ái hướng về phía tất cả các chủng tộc tham gia thịnh hội.

"Kính chào Thiên Đế!" Ngoại trừ đệ tử của Thánh nhân giáo phái, các đại biểu của các chủng tộc khác đều lần lượt hành lễ với Hạo Thiên.

Hạo Thiên tiến lên nói chuyện với từng đại biểu của các chủng tộc, rất có phong thái của bậc đế vương lễ hiền đãi sĩ.

Các đại biểu của các chủng tộc đó được Thiên Đế nhiệt tình chào đón, cũng sinh ra hảo cảm lớn đối với Thiên Đế.

Hạo Thiên vừa đến, đã trực tiếp khống chế được cục diện, cũng có chút bản lĩnh.

Đế Phượng Thiên lặng lẽ nói với Nữ Oa: "Bản lĩnh thu phục lòng người của Hạo Thiên mạnh hơn Dao Trì một chút." Nữ Oa chậm rãi gật đầu, không phản bác.

"Người đâu, thêm một chỗ ngồi bên cạnh bản cung." Dù Hạo Thiên đã đến, Dao Trì tự nhiên cũng phải tỏ ra độ lượng, lập tức cho người sắp xếp một vị trí bên cạnh, xem như ngầm thừa nhận cùng Hạo Thiên chủ trì Đại Hội Bàn Đào lần này.

Chương 228

Hạo Thiên chậm rãi ngồi xuống, nói chuyện vài câu giả tạo với Dao Trì.

"Đại Hội Bàn Đào chính thức bắt đầu, mời Thánh nhân và các vị đại năng Hồng Hoang thưởng thức Bàn Đào vừa hái và linh tửu vừa ủ, đây là Bàn Đào kết quả từ cây Bàn Đào, một trong mười đại linh căn của khai thiên, chín ngàn năm mới kết quả, không chỉ vị đạo tươi ngon, tiên nhân ăn vào cũng có công hiệu tăng cường tu vi tiên pháp." Dao Trì sợ Hạo Thiên cướp mất vai chính, mình trở thành người vô hình, lập tức cao giọng tuyên bố Đại Hội Bàn Đào bắt đầu và giới thiệu về Bàn Đào.

Quả thật có người không biết Bàn Đào là vật gì, hóa ra lại là một trong mười đại linh căn khai thiên.

Không hổ là Thiên Đình!

Lại dám lấy ra thứ tốt như vậy để chia sẻ.

Nếu để những người này biết chỗ Đế Phượng Thiên có ba cây linh căn khai thiên, e rằng họ sẽ sợ chết khiếp.

Nhưng đệ tử của Thánh nhân giáo phái tự nhiên biết Bàn Đào là gì, nên không có biểu cảm gì.

Nhanh chóng, các chủng tộc bắt đầu ăn Bàn Đào.

Một miếng cắn xuống, tươi non nhiều nước, vào miệng ngọt thơm vô cùng, quả nhiên vị rất ngon.

Ai nấy đều ăn đến miệng đầy nước, luôn miệng khen ngon.

Vừa ăn vừa uống linh tửu, linh tửu này cũng rất ngon.

Đệ tử của Thánh nhân giáo phái thì văn nhã hơn nhiều.

Huyền Đô và Kim Thiền Tử đều chậm rãi cầm một quả Bàn Đào, cắn một miếng, từ từ thưởng thức.

Một lúc lâu sau mới chậm rãi cắn miếng thứ hai.

Còn linh tửu, thì không uống.

Đế Phượng Thiên và Nữ Oa thì hoàn toàn không ăn, ở Bồng Lai Tiên Đảo ăn nhiều rồi, quả thật không có hứng thú ăn.

Hạo Thiên chú ý đến việc Nữ Oa và Đế Phượng Thiên không ăn Bàn Đào, lập tức mang theo nụ cười hỏi: "Thánh tử và Thánh nhân sao không ăn, có phải Bàn Đào không hợp khẩu vị không?" Nữ Oa mắt không nhìn nghiêng, trực tiếp lơ Hạo Thiên.

Đây là phong cách của Nữ Oa, dù sao có Đế Phượng Thiên ở đây, Đế Phượng Thiên sẽ chịu trách nhiệm nói chuyện với Hạo Thiên, nàng không có gì để nói.

Chỉ là một tiểu đồng tử của sư phụ, Nữ Oa lười nói chuyện.

Không chỉ Nữ Oa có thái độ như vậy, mấy vị Thánh nhân khác cũng có thái độ như vậy, ngay cả ký danh đệ tử Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không ưa Hạo Thiên.

Đừng thấy Nữ Oa ngày thường nói chuyện với Đế Phượng Thiên rất bình thường, đó là vì Nữ Oa đã gả cho Đế Phượng Thiên, dần dần quen thuộc, Nữ Oa rất cao ngạo, lúc đầu khi Hi Hòa và Thường Hi nói chuyện với nàng, nàng cũng chẳng buồn đáp lại, sau này thân thiết hơn mới nói chuyện với hai chị em vài câu.

Nếu nói cả Hồng Hoang này nữ nhân nào ngạo kiều nhất, Nữ Oa tuyệt đối xếp hạng nhất.

Người có thể PK với Nữ Oa chính là Hậu Thổ Thánh Nhân của

Lục Đạo Luân Hồi, nhưng Hậu Thổ là thanh lãnh, thuộc tính lại có chút khác với ngạo kiều.

Hạo Thiên cũng không lạ gì, dù sao các Thánh nhân đều không cho hắn sắc mặt tốt, tuy trong lòng tức giận, nhưng cũng đã quen.

May mà thiếu chủ Tiệt Giáo vẫn nể mặt như cũ.

Chỉ thấy Đế Phượng Thiên chậm rãi cầm một quả Bàn Đào cắn nhẹ một miếng, nói: "Không phải Bàn Đào không ngon, mà là ta ở Bồng Lai Tiên Đảo đã ăn nhiều rồi." Lời này vừa nói ra, Hạo Thiên và Dao Trì đều có chút kinh ngạc.

Dao Trì không nhịn được hỏi: "Chẳng lẽ Bồng Lai Tiên Đảo cũng có Bàn Đào?" Đế Phượng Thiên chậm rãi gật đầu nói: "Đúng vậy, Bồng Lai Tiên Đảo của ta có Bàn Đào!" Dao Trì có chút thắc mắc, lúc lão sư ban cho nàng linh căn Bàn Đào, không phải đã nói giữa thiên địa chỉ có một gốc linh căn Bàn Đào thôi sao?

Vậy Bàn Đào ở Bồng Lai Tiên Đảo từ đâu ra?

Lúc đầu khi Hạo Thiên và Dao Trì rời Tử Tiêu Cung.

Đạo Tổ Hồng Quân đã ban cho Hạo Thiên một chiếc Hạo Thiên Kính, cấp bậc tiên thiên linh bảo.

Ban cho Dao Trì Thiên Hà Kim Thoa và linh căn Bàn Đào.

Thiên Hà Kim Thoa đó cũng là cấp bậc tiên thiên linh bảo.

Đồ vật lấy ra từ tay Đạo Tổ, tự nhiên đều là tiên thiên linh bảo, không thể kém được.

Hạo Thiên không quan tâm đến những điều này, lập tức cười phụ họa: "Thì ra là vậy, Bồng Lai Tiên Đảo không hổ là tiên gia phúc địa, lại có cả Bàn Đào, là do ta và Dao Trì sơ suất, lẽ ra nên chuẩn bị một số thứ khác cho Thánh tử và Thánh nhân mới phải." Hạo Thiên cũng

giống như Dao Trì, có hảo cảm với Đế Phượng Thiên, hiện tại rất cần sự ủng hộ của Thánh nhân giáo phái, đặc biệt là Tiệt Giáo mạnh mẽ như vậy, vì thế nói chuyện với Đế Phượng Thiên đặc biệt khách khí.

Đế Phượng Thiên lại cắn một miếng Bàn Đào, tiếp tục nói: "Không sao, ta và Nữ Oa đến đây để chống lưng cho hai vị, thuận tiện chúc mừng hai vị tái lập Thiên Đình, không cần để ý đến chúng ta." Hạo Thiên và Dao Trì nhìn nhau, thầm nghĩ Thánh tử Tiệt Giáo quả nhiên vẫn nói chuyện dễ nghe như trước.

Đặc biệt trượng nghĩa, cố ý dẫn theo Thánh nhân đến chống lưng.

Cả Hồng Hoang này, người cảm thấy Đế Phượng Thiên nói chuyện dễ nghe và trượng nghĩa, e rằng chỉ có Hạo Thiên và Dao Trì.

Dao Trì trong lòng càng cảm kích hơn, Hạo Thiên nửa đường chen vào gây sự, thiệp mời là do Dao Trì tự tay viết.

Dao Trì cảm thấy Thánh tử cố ý dẫn theo Thánh nhân đến chống lưng cho mình, trong lòng cảm động vô cùng.

Thực ra Đế Phượng Thiên chỉ cảm thấy dẫn theo Nữ Oa sẽ có cảm giác an toàn hơn, hiện tại là Phong Thần lượng kiếp, các Thánh nhân có thể đều đang âm mưu tính kế, lỡ như lão cha đang bế quan, nhất thời không chú ý thì biết làm sao.

Còn về việc trả lời Hạo Thiên và Dao Trì, cũng chỉ là nói bừa mà thôi, dù sao cũng không cần chịu trách nhiệm.

Theo thời gian dần trôi, mọi người đã ăn no uống say, lời nói cũng dần nhiều lên.

Giữa các chủng tộc bắt đầu trò chuyện bàn luận.

Rất nhiều chủng tộc đều muốn kết giao với Thánh nhân giáo phái.

Nhưng Huyền Đô và Kim Thiền Tử ít nói, có vẻ hơi lạnh lùng, dần dần cũng không có ai đến bắt chuyện.

Xích Tinh Tử và Thái Ất Chân Nhân của Xiển Giáo thì mặt lạnh như muốn ăn thịt người, tự nhiên cũng không có ai đi tìm khó chịu.

Bên Đế Phượng Thiên vì danh tiếng quá lớn, lại ngồi cùng Thánh nhân, các tinh anh của các tộc cũng có chút không dám tiến lên bắt chuyện.

Đế Phượng Thiên tùy ý liếc một cái, phát hiện có hai con bọ cạp thỉnh thoảng lại nhìn mình vài cái.

Khi hắn nhìn lại, hai con bọ cạp đó lập tức dời ánh mắt đi.

Đế Phượng Thiên cảm thấy hai con bọ cạp này có chút quen mắt, suy nghĩ kỹ mới nhớ ra, ở Nam Hải từng thay Kim Ninh chém giết một tên gọi là Hạt Ma Vương.

Lúc đó Đế Phượng Thiên tưởng là Yêu tộc!

Hóa ra Hạt Ma Vương kia thuộc về Thiên Hạt Tộc.

Hóa ra Hạt Ma Vương của Thiên Hạt Tộc kia đã lôi kéo một đám Yêu tộc, xây dựng địa bàn, mới khiến Đế Phượng Thiên lầm tưởng Hạt Ma Vương đó là Yêu tộc.

Nhưng Hạt Ma Vương đó thuộc chủng tộc nào cũng không quan trọng, tóm lại Đế Phượng Thiên hoàn toàn không sợ.

Giết thì giết thôi, nếu Thiên Hạt Tộc không phục... thì Bản thiếu chủ diệt tộc các ngươi luôn!

Dù sao Hồng Hoang chủng tộc nhiều vô số kể, thiếu đi vài chủng tộc cũng không sao.

Đế Phượng Thiên cảm thấy ánh mắt của hai con bọ cạp kia nhìn mình ẩn chứa chút địch ý, mặc dù đã che giấu rất kỹ.

Hạo Thiên thì tiếp tục giao lưu với các đại biểu tinh anh của các chủng tộc.

Dao Trì tuy cũng muốn đi thu phục lòng người, nhưng tính cách của nàng lại không thích như vậy, vì thế không bắt chước Hạo Thiên.

Thỉnh thoảng nàng lại liếc trộm Đế Phượng Thiên vài cái, mỗi lần ánh mắt của Đế Phượng Thiên đều vừa vặn đối diện với Dao Trì.

Dao Trì đỏ mặt cúi đầu.

Thân là một tra nam đủ tiêu chuẩn, Đế Phượng Thiên tự nhiên biết Dao Trì có ý với mình, chỉ vì Nữ Oa đang ở đó nên biểu hiện có phần kiềm chế.

Chương 229

Theo thẩm mỹ của Đế Phượng Thiên, Dao Trì về cơ bản ngang cấp với Nữ Oa và Hậu Thổ.

Ngũ quan hoàn mỹ, không thể chê vào đâu được, khí chất độc đáo, không ngạo kiều như Nữ Oa, cũng không thanh lãnh như Hậu Thổ, lại không giả tạo như Đát Kỷ, cũng không nhút nhát như Ngao Sương.

Đế Phượng Thiên cảm thấy Dao Trì có chút "muộn tao" (ngầm), khiến người ta cảm thấy đáng yêu.

Nhưng cũng có thể hiểu được, bất cứ ai ở bên cạnh lão già Đạo Tổ làm đồng tử vô số nguyên hội, dưỡng thành chút tính cách "muộn tao" cũng là chuyện bình thường.

Không thấy lúc này Hạo Thiên đã hoàn toàn thả bay bản thân rồi sao?

Rõ ràng Hạo Thiên trước đây ở bên cạnh Đạo Tổ lâu như vậy, cũng bị kìm nén rất lợi hại.

Hiện tại như một con chim nhỏ thoát khỏi lồng, bắt đầu tung cánh bay lượn!

"Kim Thiền Tử đạo hữu, Bản thiếu chủ có lời muốn hỏi ngươi." Đế Phượng Thiên đột nhiên mở miệng, hiện trường có chút ồn ào lập tức yên tĩnh lại.

Mọi người tò mò nhìn Thánh tử Tiệt Giáo, chẳng lẽ Thánh tử muốn ra tay với Kim Thiền Tử?

Phải biết Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo cũng có thù.

Năm xưa Thánh tử dẫn đầu thập đại đệ tử Tiệt Giáo giết lên Tây Phương Giáo, giết đến Tây Phương máu chảy thành sông, những

người có mặt ở đây đều là tinh anh Hồng Hoang sống lâu, tự nhiên biết chuyện này.

"A Di Đà Phật, Thánh tử xin cứ hỏi, bần tăng biết gì sẽ nói nấy." Kim Thiền Tử bình thản trả lời.

Thực ra Kim Thiền Tử trông rất đẹp trai, một vẻ tiểu bạch kiểm anh tuấn, nhưng Kim Thiền Tử lại có thái độ cấm dục người lạ chớ lại gần, nên các tiên nữ xinh đẹp cũng chỉ hơi tán thưởng, không ai đến bắt chuyện.

Mọi người đều vểnh tai lên, chờ đợi lời của Thánh tử Tiệt Giáo.

Trong lòng đều nghĩ, Thánh tử chắc chắn sẽ nói một câu bá khí như "Hôm nay lấy mạng chó của tên trọc nhà ngươi", "Người của Tây Phương không được xuất hiện trước mặt Bản thiếu chủ" và những lời phách lối tương tự.

Kết quả… lời của Thánh tử khiến mọi người vô cùng bất ngờ.

"Tây Phương nghèo nàn, gia nhập Tiệt Giáo của ta thì sao?" Đế Phượng Thiên bình tĩnh mở miệng.

"Phụt" Một người của Hoàng Kim Sư Tử Tộc tên Sư Nộ đang uống linh tửu liền phun ra linh tửu trong miệng.

Thật sự không phải không tôn trọng Thánh tử, chỉ là bị sốc.

Thật sự không ngờ miệng Thánh tử lại thốt ra một câu như vậy.

Những người khác cũng ngây người ra… Thánh tử Tiệt Giáo lại đang đào người?

Mà thôi, đào người thì đào người, sao lại nói ra một cách quang minh chính đại như vậy?

Không phải nên lén lút đào sau lưng sao?

Thánh tử Tiệt Giáo quả nhiên bá khí!

Ngay cả việc đào người cũng lý lẽ hùng hồn, quang minh chính đại như vậy!

Mà nói đi cũng phải nói lại, Kim Thiền Tử có gì hay ho?

Đáng để Thánh tử đích thân chiêu mộ?

Nhưng quả thật cũng rất xuất sắc, tu hành chưa bao nhiêu nguyên hội đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, tuy không thể tách rời quan hệ với công đức của Vu Đế, nhưng thiên phú quả thật cũng rất mạnh.

Kim Thiền Tử cũng hơi sững sờ, không ngờ Thánh tử Tiệt Giáo lại nói ra lời như vậy.

Mình chỉ là một Kim Thiền Tử nhỏ bé thôi mà!

Tại sao Thánh tử lại muốn lôi kéo mình?

Tiệt Giáo đâu có thiếu Chuẩn Thánh!

Kim Thiền Tử không hiểu ý đồ thực sự của Đế Phượng Thiên, chậm rãi trả lời: "A Di Đà Phật, bần tăng đã vào Tây Phương Giáo, sư tôn đối đãi với ta không tệ, bần tăng không có ý gia nhập Tiệt Giáo, mong Thánh tử thứ tội!" Kim Thiền Tử không nhanh không chậm, từ tốn nói, từ chối rất dứt khoát.

Câu trả lời của hắn cũng khiến mọi người có chút kinh ngạc, Tây Phương là nơi nghèo nàn, đường đường Thánh tử Tiệt Giáo đích thân lôi kéo, sao lại từ chối dứt khoát như vậy?

Mọi người hận không thể gõ vào đầu Kim Thiền Tử xem bên trong có phải có phân không, cơ hội tốt như vậy mà trực tiếp bỏ lỡ?

Đó là Tiệt Giáo, giáo phái đệ nhất Hồng Hoang thực sự đó!

Thực sự là vạn tiên triều bái, bây giờ Tiệt Giáo phong giáo, người khác muốn vào cũng không vào được!

Hai vị Thánh nhân tọa trấn, Thánh tử Tiệt Giáo càng danh chấn

Hồng Hoang, trong giáo có hơn mười Chuẩn Thánh, các đệ tử tu vi khác thì nhiều không kể xiết.

Từ chối cũng quá tùy tiện rồi!

"Ha ha ha, tốt, Bản thiếu chủ thưởng thức những người trung thành như vậy, Kim Thiền Tử, Bản thiếu chủ muốn ngươi rồi." Đế Phượng Thiên không những không tức giận, ngược lại còn tỏ ra rất vui vẻ.

"Nữ Oa, khởi động thánh niệm, để ta và Kim Thiền Tử nói chuyện riêng." Không đợi Kim Thiền Tử trả lời, Đế Phượng Thiên đã nói với Nữ Oa một câu.

Nữ Oa lập tức khởi động thánh niệm, để Đế Phượng Thiên và Kim Thiền Tử tiến vào cấm chế tạm thời được bố trí bằng thánh niệm.

Cuộc nói chuyện bên trong, bên ngoài chắc chắn không nghe được, ở đây chỉ có một mình Nữ Oa là Thánh nhân.

Các Thánh nhân khác cũng không thể suy diễn được.

Chỉ thấy Đế Phượng Thiên và Kim Thiền Tử biến mất ngay trước mắt mọi người.

Mọi người thầm nghĩ, đây chính là sức mạnh của Thánh nhân sao?

Giơ tay nhấc chân đều là sức mạnh vĩ đại mà họ không thể hiểu được!

Câu nói dưới Thánh nhân đều là con kiến không phải là lời đồn, sự thật là như vậy.

Nếu Nữ Oa muốn giết chết các tinh anh của các chủng tộc có mặt ở đây, chẳng qua chỉ là chuyện trong một niệm.

Tiến vào kết giới, Đế Phượng Thiên nhìn Kim Thiền Tử đang có

chút mơ màng.

Kế hoạch của Đế Phượng Thiên lại bắt đầu rồi.

Theo quỹ đạo ban đầu, từ đầu đến cuối đều là Tiệt Giáo bị tính kế.

Dựa vào đâu?

Tiệt Giáo ta không xứng sao?

Tây Phương Giáo thích đào góc tường của Tiệt Giáo ta sao?

Tốt!

Vậy Bản thiếu chủ cũng đào góc tường của Tây Phương Giáo một chút, cho dù không đào được cũng phải làm cho họ ghê tởm một phen.

Kim Thiền Tử cười khổ nói: "Thánh tử có ý gì, bần tăng thật sự không có ý định gia nhập Tiệt Giáo." Đế Phượng Thiên mang theo nụ cười nhàn nhạt nhìn Kim Thiền Tử, nhưng lại không nói gì.

Kim Thiền Tử có chút thắc mắc, không hiểu ý của Thánh tử Tiệt Giáo, nhưng thấy Thánh tử không có sát tâm với mình, liền lập tức yên tâm.

Kim Thiền Tử cũng không nói nữa, hai người cứ thế im lặng.

Đế Phượng Thiên tự nhiên có kế hoạch của mình, trọng điểm không phải là ở trong này đơn độc thuyết phục Kim Thiền Tử.

Kim Thiền Tử nhất thời chắc chắn không thuyết phục được.

Điểm quan trọng là nói chuyện riêng với Kim Thiền Tử trước mặt mọi người, chắc chắn sẽ truyền đến tai Chuẩn Đề.

Chương 230

Như vậy là đủ rồi.

Khoảng một canh giờ sau, cuộc "mật đàm" của Đế Phượng Thiên và Kim Thiền Tử kết thúc.

Thực ra Kim Thiền Tử chỉ nói một câu, Đế Phượng Thiên rõ ràng nửa chữ cũng không nói.

Nhưng lúc cấm chế tạm thời kết thúc, Đế Phượng Thiên cười nói với Kim Thiền Tử một câu: "Vậy cứ ước định như thế nhé." Sau đó, Đế Phượng Thiên mang theo nụ cười trở về bồ đoàn của mình.

Kim Thiền Tử đầu óc đầy dấu hỏi, ta đã ước định cái gì?

Do Kim Thiền Tử xuất thế không lâu, ngoại trừ lần Vu Đế kia ra ngoài một chuyến, phần lớn đều ở Tu Di Sơn bế quan.

Vì thế đối với phương diện mưu kế chỉ có thể là một tiểu bạch, chưa học được tâm cơ của lão âm bỉ Chuẩn Đề.

Kim Thiền Tử tạm thời không hiểu rõ một loạt thao tác của Thánh tử Tiệt Giáo là vì cái gì.

Nữ Oa truyền âm hỏi: "Nói gì rồi?" Đế Phượng Thiên truyền âm trả lời: "Chẳng nói gì cả." Nữ Oa tuy không thường xuyên mưu kế người khác, nhưng dù sao cũng là Thánh nhân, lập tức cũng phản ứng lại được dụng ý của Đế Phượng Thiên.

Thầm nghĩ phu quân nhà mình thật quá âm hiểm.

Ngoài Nữ Oa ra, cũng không ai dám đi hỏi Đế Phượng Thiên và Kim Thiền Tử rốt cuộc đã bàn luận chuyện gì.

Lại có người đi tìm Kim Thiền Tử hỏi, rốt cuộc đã nói gì với

Thánh tử.

Kim Thiền Tử thật thà trả lời: "Chẳng nói gì cả!" Mọi người khinh bỉ, coi ta là đồ ngốc à?

Trọn một canh giờ, một câu cũng không nói?

Vừa rồi lúc cấm chế kết thúc, Thánh tử rõ ràng đã nói một câu "Vậy cứ ước định như thế nhé".

Đã có bí mật ước định rồi!

Còn nói không nói gì?

Miệng của hòa thượng, là quỷ lừa người!

Lời của đệ tử Tây Phương Giáo một câu cũng không thể tin!

Các tinh anh của các chủng tộc tự nhiên không tin lời của Kim Thiền Tử, đều thầm nghĩ Thánh tử và Kim Thiền Tử chắc chắn đã thảo luận gì đó, có câu nói cuối cùng của Thánh tử tiết lộ thông tin.

Kim Thiền Tử không phải bị Thánh tử sách phản rồi chứ?

Có người não động hơi lớn một chút thầm đoán trong lòng.

Trong ánh mắt nghi ngờ của mọi người, Kim Thiền Tử cuối cùng cũng phản ứng lại được kế hoạch của Thánh tử.

Ta, Kim Thiền Tử, chỉ là một vai phụ nhỏ bé thôi mà!

Đường đường Thánh tử Tiệt Giáo tại sao lại muốn tính kế ta chứ!

Kim Thiền Tử sắp khóc rồi!

Nhưng cũng không thể giải thích được, giải thích rồi cũng không ai tin!

Chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ mà không nói ra được.

Lúc này, Minh Hà Lão Tổ vẫn luôn kín đáo ngồi ở góc cuối cùng cũng đi ra, trực tiếp đến trước mặt Đế Phượng Thiên.

Là một đại lão đỉnh cấp Hồng Hoang Chuẩn Thánh viên mãn như Minh Hà Lão Tổ, dù kín đáo đến đâu tự nhiên cũng luôn có người chú ý, chỉ là Minh Hà Lão Tổ hung danh hiển hách, tự nhiên cũng sẽ không có chủng tộc nào khác đến bắt chuyện.

Minh Hà Lão Tổ đến sau khi thịnh hội Bàn Đào bắt đầu, Dao Trì và Hạo Thiên thấy Minh Hà Lão Tổ có vẻ muốn kín đáo một chút, nên cũng không đặc biệt đi chào hỏi.

"Kính chào Thánh tử Tiệt Giáo, Nữ Oa Thánh Nhân." Minh Hà Lão Tổ bước ra, tự nhiên thu hút mọi ánh nhìn, chỉ thấy Minh Hà Lão Tổ nhiệt tình chào hỏi Đế Phượng Thiên và Nữ Oa.

Sau khi Côn Bằng chết, Minh Hà Lão Tổ vẫn luôn muốn hóa giải nhân quả ngày trước với Đế Phượng Thiên, không muốn bị tên sát thần này luôn nhớ đến.

Tên sát thần này có hai vị Thánh nhân bảo vệ, Minh Hà Lão Tổ thật sự không thể chọc vào!

Không thể không kín đáo, có Đế Phượng Thiên ở đây, không thể không kín đáo.

Chuyện hòa giải với Đế Phượng Thiên đã được Minh Hà Lão Tổ nhiều lần đưa vào chương trình nghị sự, lần này cuối cùng cũng đợi được cơ hội, tiến lên nói chuyện với Đế Phượng Thiên.

Thực ra Minh Hà Lão Tổ lo lắng thái quá rồi, chuyện nhỏ lúc Hồng Vân tự bạo, Đế Phượng Thiên không đến mức để trong lòng lâu như vậy, còn việc Minh Hà Lão Tổ và Côn Bằng ép Hồng Vân tự bạo, Hồng Vân Lão Tổ và Đế Phượng Thiên lại không thân, liên quan gì đến hắn?

"Thì ra là Minh Hà Lão Tổ, đã nhiều nguyên hội không gặp rồi, tu vi của ngài đã là Chuẩn Thánh viên mãn, đáng mừng đáng mừng!" Đế

Phượng Thiên lần này không mở miệng chửi, dù sao Minh Hà Lão Tổ lúc đánh lên Tây Phương đã thần trợ công một phen, đây là đồng đội tốt!

Có đại quân A Tu La của Minh Hà Lão Tổ kiềm chế thế lực địa phủ của Địa Tạng Vương, như vậy Minh Đình của Hậu Thổ liền có thể ngồi trên núi xem hổ đấu, rất tốt!

Đế Phượng Thiên hoàn toàn không có chút ý kiến nào với Minh Hà Lão Tổ, chỉ cần đừng tự tìm chết là được.

Nữ Oa thì khẽ gật đầu ra hiệu.

Dù sao Minh Hà Lão Tổ cũng là đại lão Chuẩn Thánh viên mãn của Hồng Hoang, cũng miễn cưỡng gật đầu, không trực tiếp lờ đi.

Minh Hà Lão Tổ có chút sững sờ, đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị Đế Phượng Thiên mắng xối xả một trận, không ngờ Đế Phượng Thiên lại chịu nói chuyện tử tế với mình, "đáng mừng đáng mừng"?

Nếu không phải không có khả năng này, Minh Hà Lão Tổ còn phải nghi ngờ Đế Phượng Thiên bị người khác đoạt xá rồi.

"Thánh tử bây giờ cũng là Chuẩn Thánh viên mãn, thời gian tu hành ngắn hơn lão tổ ta vô số nguyên hội, chút thành tựu của ta ở trước mặt Thánh tử không đáng nhắc đến." Minh Hà Lão Tổ thay đổi vẻ kiêu ngạo thường ngày, lại hiếm khi khiêm tốn.

"Đạo hữu quá lời rồi, không biết ngài đến đây có việc gì?" Đế Phượng Thiên tự nhiên biết ý của Minh Hà Lão Tổ, chỉ là cho hắn một cơ hội mở miệng.

"Ha ha, vì chuyện đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, lão tổ và Thánh tử có chút hiểu lầm, vì thế hôm nay đặc biệt đến đây xin tội, hy vọng có thể xóa bỏ nhân quả ngày trước." Minh Hà Lão Tổ lại còn dùng đến cả "xin tội", thực sự khiến người ta kinh hãi đến cực điểm!

Đường đường Minh Hà Lão Tổ đó!

Huyết hải không khô, Minh Hà bất tử!

Có đến mức như vậy không?

Nghĩ kỹ lại, hình như thật sự đến mức đó.

Bất cứ ai cảm thấy bị Thánh tử Tiệt Giáo nhớ đến, đều không phải là chuyện dễ chịu.

"Đạo hữu nghiêm trọng rồi, một chút chuyện nhỏ ngày trước, sớm đã tan thành mây khói, Bản thiếu chủ đâu phải là người nhỏ nhen như vậy?" Đế Phượng Thiên mang theo một tia cười ôn hòa, trả lời Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ thầm nghĩ:!

Nếu không thì tại sao lại muốn giết Côn Bằng?

Nhưng miệng tự nhiên sẽ không nói như vậy, Minh Hà Lão Tổ vui mừng nói: "Như vậy, ta và Thánh tử không còn ân oán gì nữa?" "Tự nhiên." Đế Phượng Thiên lại lần nữa đáp lại.

"Ha ha ha, tốt!

Như vậy, ta không làm phiền Thánh tử và Thánh nhân nữa." Tảng đá lớn trong lòng Minh Hà Lão Tổ cuối cùng cũng được đặt xuống, vô cùng vui vẻ, quay về vội vàng gặm mấy quả Bàn Đào ăn mừng.

Minh Hà Lão Tổ cuối cùng cũng đặt được tảng đá lớn trong lòng xuống, vô cùng vui vẻ, quay về vội vàng gặm mấy quả Bàn Đào ăn mừng.

Phải biết rằng Minh Hà Lão Tổ đã lo lắng Đế Phượng Thiên sẽ luôn nhớ đến mình.

Đã lo lắng trong Vô Tận Huyết Hải vô số nguyên hội.

Lần này không ngờ thái độ của Thánh tử Tiệt Giáo đối với mình lại tốt bất ngờ, Minh Hà Lão Tổ gạt bỏ được một nỗi lo lớn, tự nhiên vui mừng.

Chỉ là trong lòng có chút nghi ngờ, chẳng lẽ Thánh tử chém Côn Bằng, thật sự là vì Đế Tuấn đã chết?

Chương 231

Chuyện này có chút vô lý!

Trấn Nguyên Tử vẫn luôn kín đáo ngồi ở một bên liếc nhìn Minh Hà Lão Tổ, trong mắt sát khí lóe lên rồi biến mất.

Cùng với sự vẫn lạc của các đại lão Yêu tộc và Vu tộc, Trấn Nguyên Tử bây giờ cũng là một đại lão Chuẩn Thánh hậu kỳ của Hồng Hoang.

Côn Bằng đã chết, người mà Trấn Nguyên Tử còn căm hận chỉ còn lại một mình Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ cũng phát hiện ra ánh mắt của Trấn Nguyên Tử, hung hăng trừng mắt lại.

Minh Hà Lão Tổ sợ Thánh tử Tiệt Giáo, chứ không sợ Trấn Nguyên Tử, nếu không phải Trấn Nguyên Tử có Địa Thư bảo vệ, không dễ giết, Minh Hà Lão Tổ đã sớm ra tay rồi.

Lúc này, Trấn Nguyên Tử cũng chậm rãi đứng dậy, đi về phía Đế Phượng Thiên.

Vị đại lão Minh Hà Lão Tổ vừa đi, một đại lão khác là Địa Tiên chi chủ Trấn Nguyên Tử liền đi về phía thiếu chủ Tiệt Giáo.

Mọi người có mặt trong lòng âm thầm cảm khái uy thế của thiếu chủ Tiệt Giáo quá lớn, từng vị đại lão đều phải đến bái kiến.

Còn hai chủ nhân là Hạo Thiên và Dao Trì, đã bị các vị đại lão này lờ đi.

"Kính chào Thánh tử, kính chào Thánh nhân." Trấn Nguyên Tử tiên phong đạo cốt, tóc râu đều bạc trắng chậm rãi hành lễ với Đế Phượng Thiên và Nữ Oa.

Nữ Oa lại lần nữa chậm rãi gật đầu ra hiệu.

Đế Phượng Thiên cười nói: "Trấn Nguyên đại tiên hà tất đa lễ, ta chỉ là một tiểu bối mà thôi." Trấn Nguyên Tử trịnh trọng nói: "Thánh tử có ơn cứu mạng với bần đạo, hiện tại tu vi lại cao hơn bần đạo, bần đạo hành một lễ cũng là lẽ đương nhiên." Đế Phượng Thiên sờ sờ mũi, cười khổ nói: "Trấn Nguyên đại tiên đến đây có việc gì?" Đối với Trấn Nguyên Tử này, Đế Phượng Thiên không có ác cảm.

Dù sao đã cứu Trấn Nguyên Tử một mạng, Trấn Nguyên Tử lại cho cây Nhân Sâm Quả, cũng có chút duyên nợ.

Trấn Nguyên Tử vô cùng nghiêm túc cúi người hành lễ nói: "Cảm tạ Thánh tử đã chém giết Côn Bằng, đương nhiên bần đạo biết rõ Thánh tử không phải vì Hồng Vân mà giết Côn Bằng, nhưng xin Thánh tử nhận của bần đạo một lạy." Trấn Nguyên Tử cúi người thật sâu trước Đế Phượng Thiên, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Trấn Nguyên Tử vẫn luôn muốn giết Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ để báo thù cho người bạn tốt Hồng Vân.

Nhưng Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ, hắn một người cũng không đánh lại.

Trước đây sau khi Đế Phượng Thiên chém giết Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử đã đến Tiệt Giáo để tỏ lòng cảm tạ, nhưng sau đó Tiệt Giáo lại trực tiếp phong giáo.

Lần này Trấn Nguyên Tử cuối cùng cũng tìm được cơ hội, đích thân đến cảm tạ Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên chậm rãi gật đầu, yên tâm nhận một lạy của Trấn Nguyên Tử, mở miệng nói: "Trấn Nguyên đại tiên luôn nhớ đến cố nhân, vì bạn tốt mà xả thân suýt chút nữa thân tử đạo tiêu, cũng là người trọng tình trọng nghĩa, chỉ là người đã mất thì đã mất, người

sống cần phải nhìn về phía trước, tin rằng Hồng Vân cũng không muốn ngài vì cái chết của mình mà canh cánh trong lòng, hy vọng Trấn Nguyên đại tiên sớm ngày trừ bỏ tâm ma." Trấn Nguyên đại tiên lại lần nữa nghiêm túc cảm kích nói: "Đa tạ Thánh tử khai sáng, vậy bần đạo không làm phiền nữa." Trấn Nguyên Tử tạ ơn xong, liền trở về bồ đoàn của mình.

Đế Phượng Thiên biết rõ tâm ma của Trấn Nguyên Tử không phải chỉ vài câu là có thể khai sáng được.

Nhìn dáng vẻ điên cuồng của Trấn Nguyên Tử lúc Hồng Vân tự bạo, tâm ma đã ăn sâu bén rễ.

Nữ Oa khẽ thở dài: "Đáng tiếc, nếu Hồng Vân kia không chết, Trấn Nguyên Tử tay cầm Địa Thư, có lẽ đã có hy vọng đạt được thánh vị." Đế Phượng Thiên chậm rãi gật đầu, đồng ý với quan điểm của Nữ Oa.

Đại Hội Bàn Đào kéo dài nửa tháng cuối cùng cũng chậm rãi hạ màn, Đại Hội Bàn Đào lần này rất thành công, Nữ Oa Thánh Nhân đích thân đến ủng hộ, các tinh anh của Hồng Hoang cũng có ấn tượng với Hạo Thiên và Dao Trì.

Có thể nói thông qua Đại Hội Bàn Đào lần này, Hạo Thiên và Dao Trì đã tạo được danh tiếng không nhỏ.

Dao Trì trong lòng thầm hận Hạo Thiên đến cướp vai chính, vốn dĩ đây là vở kịch một vai của Dao Trì, kết quả Hạo Thiên lại ngang nhiên ngồi không hưởng lợi.

Nhưng Dao Trì cũng không có cách nào, tuy cả hai đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng chiến lực của Dao Trì kém hơn Hạo Thiên một chút.

Dao Trì cũng không thể phá hỏng Đại Hội Bàn Đào, đó không phải

là tự vả vào mặt mình sao?

Ngay lúc Đại Hội Bàn Đào kết thúc viên mãn.

"Đợi đã!" Đế Phượng Thiên đột nhiên mở miệng.

Tất cả các tinh anh Hồng Hoang và đệ tử Thánh nhân giáo phái đang chuẩn bị rời đi đều hơi sững sờ, nhìn về phía Đế Phượng Thiên.

"Hai con bọ cạp kia ở lại, những người còn lại có thể đi rồi." Đế Phượng Thiên chỉ vào Hạt Đậu và Hạt Nga của Thiên Hạt Tộc.

Mọi người kinh ngạc, Hạt Đậu và Hạt Nga càng lập tức cảm nhận được cảm giác rợn tóc gáy.

Không thể nào chứ?

Chỉ nhìn Đế Phượng Thiên thêm vài cái, cũng không mang theo sát ý rõ ràng?

Không đến mức vậy chứ!

Thực ra Hạt Ma Vương mà Đế Phượng Thiên chém giết ở đảo Hạt Vương tại Nam Hải ngày đó, chính là em ruột của Hạt Đậu và Hạt Nga.

Ba con bọ cạp này, Hạt Đậu là lão đại, Hạt Nga xếp thứ hai, còn Hạt Ma Vương bị Đế Phượng Thiên chém giết xếp thứ ba.

Vì thế Hạt Đậu và Hạt Nga thực ra hận Đế Phượng Thiên đến tận xương tủy, chỉ là Đế Phượng Thiên không chỉ thực lực bản thân mạnh mẽ, bối cảnh cũng thuộc hàng đầu Hồng Hoang, hoàn toàn không thể báo thù.

Vì thế chỉ có thể chôn sâu mối hận trong lòng.

Hạt Đậu ổn định tâm thần, dùng giọng điệu bình tĩnh hỏi: "Không biết Thánh tử có việc gì?" Đế Phượng Thiên dùng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Hạt Đậu đang nói, Hạt Đậu chỉ cảm thấy máu trong người

mình lập tức như muốn đông lại.

Đế Phượng Thiên mặt không biểu cảm hỏi: "Nhiều nguyên hội trước, ta ở Nam Hải đã chém giết một con Thiên Hạt Tộc tên là Hạt Ma Vương, không biết có quan hệ gì với hai vị?" Hạt Đậu và Hạt Nga trong lòng "lộp bộp" một tiếng, lập tức căng thẳng vô cùng.

Thầm nghĩ Đế Phượng Thiên cũng quá nhạy cảm rồi đi?

Chỉ là nhìn thêm hai cái, mà đã nghi ngờ rồi.

Hạt Nga gượng cười nói: "Bẩm Thánh tử, chúng ta và Hạt Ma Vương kia không có quan hệ, Hạt Ma Vương kia đúng là người của Thiên Hạt Tộc, chúng ta cũng biết, nhưng hắn thích trà trộn với Yêu tộc, chúng ta và hắn không thân." Lúc này, chắc chắn không thể thừa nhận.

Nếu không với tính tình của thiếu chủ Tiệt Giáo, e rằng hôm nay tính mạng khó giữ.

Đế Phượng Thiên giọng điệu bình thản hỏi: "Lời của ngươi có phải sự thật không?" Hạt Đậu tiếp lời đáp: "Những lời tiểu muội nói đều là sự thật, xin Thánh tử minh giám." "Ha ha." Đế Phượng Thiên đột nhiên không có dấu hiệu gì mà cười hai tiếng.

"Dám nói dối trước mặt Bản thiếu chủ?

Muốn chết!" Khi nói hai chữ "muốn chết", Đế Phượng Thiên đã ra tay.

"Dám nói dối trước mặt Bản thiếu chủ?

Muốn chết!" Khi nói hai chữ "muốn chết", Đế Phượng Thiên đã ra tay!

Một quyền đánh nổ một con bọ cạp, hai quyền đánh nổ hai con bọ cạp.

Sau đó bàn tay to lớn nắm lại, trực tiếp bóp nát nguyên thần của hai tinh anh Thiên Hạt Tộc.

Chuẩn Thánh viên mãn đánh Đại La nhỏ bé, tự nhiên là hoàn toàn nghiền ép.

Hoàn toàn không có chút dư địa và thời gian để phản kháng.

Chênh lệch cảnh giới thực sự quá lớn.

Đế Phượng Thiên hoàn toàn không cần dùng đến pháp bảo, tùy tiện là có thể miểu sát.

Đế Phượng Thiên cảm thấy hai con bọ cạp này đang nói dối, đương nhiên cảm giác sai cũng không sao, một Thiên Hạt Tộc nhỏ bé Đế Phượng Thiên không để vào mắt.

Cũng là để cảnh cáo Thiên Hạt Tộc, đừng có ghi hận Bản thiếu chủ, nếu không sẽ trực tiếp diệt tộc!

Mọi người có chút rợn tóc gáy, Thánh tử Tiệt Giáo quả nhiên vẫn là Thánh tử Tiệt Giáo đó!

Nghe đoạn đối thoại trước đó, mọi người cũng đại khái hiểu được tại sao Thánh tử Tiệt Giáo lại ra tay.

Thánh tử nghi ngờ một người của Thiên Hạt Tộc mà mình từng chém giết có quan hệ với hai người Thiên Hạt Tộc này.

Thật sự là một chút hậu hoạn cũng không muốn để lại!

Chương 232

Thà giết nhầm, không bỏ sót!

Thánh tử Tiệt Giáo đã diễn dịch tám chữ này đến cực hạn.

Các tinh anh Hồng Hoang trước đây có chút không hiểu tại sao Minh Hà Lão Tổ lại có thái độ như vậy, bây giờ cuối cùng cũng có thể hiểu được.

"Xin lỗi, vốn không nên ra tay tại Đại Hội Bàn Đào, nhưng Bản thiếu chủ cảm thấy Thiên Hạt Tộc này có ác ý với Bản thiếu chủ, nên đã trực tiếp đánh chết." Câu nói này của Đế Phượng Thiên là nói với Hạo Thiên và Dao Trì.

Hạo Thiên và Dao Trì trước đây chỉ nghe nói Thánh tử Tiệt Giáo tàn nhẫn và sát phạt quả đoán, hôm nay cuối cùng cũng được chứng kiến.

Các tinh anh của Cự Nghĩ Tộc, Hoàng Kim Sư Tộc, Viêm Hổ Tộc, Thần Ưng Tộc vốn định nhân cơ hội cuối cùng bắt chuyện với Thánh tử Tiệt Giáo, nhưng thấy cảnh này đều có chút sợ hãi, không dám tiến lên bắt chuyện.

Ngược lại, Thạch Trá của Thạch Nhân Tộc không hề dao động, tiến lên bắt chuyện: "Kính... chào...

Thánh... tử... ta... tên...

Thạch...

Trá..." Đế Phượng Thiên: "…" Đế Phượng Thiên có chút cạn lời nhìn người đá trước mặt, có chút cạn lời.

Đại ca, nói chuyện có thể nhanh hơn không?

Chẳng trách trước giờ không ai để ý đến người đá, người đá cứ âm thầm ngồi ở góc ăn Bàn Đào.

Hóa ra nói chuyện với hắn quá mệt mỏi.

"Ngày ta đại hôn, tộc trưởng của ngươi đã nói, cũng quen biết với Bản thiếu chủ." Đế Phượng Thiên vỗ vỗ vào đùi người đá có vẻ ngốc nghếch, Đế Phượng Thiên cũng chỉ có thể vỗ đùi, người đá quá cao lớn.

Không đợi người đá trả lời, Đế Phượng Thiên vội vàng ngăn lại: "Mau về đi!

Nói nữa sẽ làm Bản thiếu chủ nín thở chết mất." "..." Thạch Trá đáp lại một câu, rồi rời khỏi Thiên Đình.

Các chủng tộc khác cũng lần lượt rời đi.

Huyền Đô cũng chào hỏi Đế Phượng Thiên và Nữ Oa rồi rời đi.

Kim Thiền Tử thì mặt mày ủ rũ, có vẻ khổ sở rời đi.

Xích Tinh Tử và Thái Ất Chân Nhân không chào hỏi Đế Phượng Thiên, lặng lẽ rời đi.

Hai người họ bây giờ có chút hoảng, lỡ như Đế Phượng Thiên cảm thấy hai người họ có ác ý, có ra tay trực tiếp không?

Thảm trạng của hai con Thiên Hạt Tộc kia vẫn còn sờ sờ trước mắt, tốt nhất là nên cách xa tên sát thần đó một chút.

Cuối cùng mọi người cũng đi gần hết, Hạo Thiên cũng chào hỏi xong rồi trở về Thái Vi Ngọc Thanh Cung.

Thái Vi Ngọc Thanh Cung là nơi Hạo Thiên thường ngày ở.

Lăng Tiêu Bảo Điện thì tương tự như nơi thượng triều bàn chính sự của đế hoàng nhân gian.

Dao Trì có vẻ muốn nói gì đó với Đế Phượng Thiên, nhưng lại có chút do dự.

Nữ Oa dường như cảm giác được Dao Trì có chuyện muốn nói riêng với phu quân nhà mình.

"Ta ra phía trước đợi ngươi." Nữ Oa chậm rãi mở miệng, trực tiếp đi về phía Nam Thiên Môn.

Đế Phượng Thiên thầm nghĩ, trước đây chỉ cảm thấy Hi Hòa và Thường Hi rất thích hợp để cưới về nhà, bây giờ mới phát hiện Nữ Oa cũng là một người vợ tuyệt vời!

Cô gái khác muốn bắt chuyện với ta, người vợ tuyệt vời của ta lại chủ động tránh đi, để lại không gian cho ta.

Không phải là người vợ tuyệt vời thì là gì?

Nếu ở hậu thế chắc chắn sẽ bị tranh giành!

Đương nhiên, Nữ Oa không nghĩ những chuyện linh tinh đó, chỉ cho rằng Dao Trì lại có chuyện quan trọng chỉ tiện nói với hắn.

Nữ Oa tuy là Thánh nhân, nhưng đối với chuyện nam nữ lại rất chậm chạp, vốn dĩ không có hứng thú với những chuyện này, gả cho Đế Phượng Thiên cũng là bị hắn tính kế.

Hiện tại vẫn còn là một xử nữ, chưa viên phòng với Đế Phượng Thiên!

Đế Phượng Thiên cũng không vội, dù sao tiểu thị nữ xinh đẹp như hoa cũng khá nhiều, có Hi Hòa, Thường Hi, Huyền Minh.

Dao Trì nhìn Đế Phượng Thiên, đôi mắt đẹp lấp lánh ánh sáng kỳ lạ, trước đây khi Nữ Oa ở đó Dao Trì thỉnh thoảng liếc vài cái, bây giờ thì cứ nhìn chằm chằm.

Đế Phượng Thiên cũng không nói gì, cứ thế yên lặng đối diện với

Dao Trì.

Một lát sau, Dao Trì mở miệng: "Đại Hội Bàn Đào là do ta tổ chức, thực ra không có chuyện gì của Hạo Thiên!" Đế Phượng Thiên chậm rãi gật đầu: "Ta nhìn ra rồi, hắn đang chèn ép ngươi?" Dao Trì gật đầu đáp: "Ừm, hắn muốn một mình nắm quyền, nhưng rõ ràng Đạo Tổ đã bảo ta và hắn cùng nhau tái lập Thiên Đình." Đế Phượng Thiên hỏi: "Ngươi thích nắm quyền?" Dao Trì nghiêm túc suy nghĩ, nói: "Cũng không thích, nhưng không thích cảm giác bị chèn ép." Đế Phượng Thiên đưa ra đề nghị: "Người nắm quyền cũng có phiền não, Thiên Đình cũng không thể dễ dàng quản lý chư tiên Hồng Hoang, Hạo Thiên thích gây chuyện, thì cứ để hắn đi!

Đợi hắn triệt để nắm quyền, ngươi vẫn là nhân vật số hai của Thiên Đình, điểm này sẽ không thay đổi, sau khi không còn xung đột quyền lực, Hạo Thiên ngược lại sẽ bắt đầu tôn trọng ngươi." Dao Trì cẩn thận suy nghĩ lời của Đế Phượng Thiên, phát hiện lại rất có lý.

Đế Phượng Thiên cũng nói thật, Thiên Đình cũng rất phiền phức, trước mắt phiền phức chính là đệ tử Thánh nhân giáo phái không thể nào nghe theo sự quản giáo của Thiên Đình.

Sau này không chừng còn có những chuyện đau đầu như Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung.

Thiên Đình trên danh nghĩa sau này là chủ của Tam Giới, nhưng một Đa Bảo Như Lai cũng có thể ngang hàng với Ngọc Đế, nói cho cùng, người thực sự nắm giữ thiên địa vẫn là Thánh nhân, chỉ là lúc đó Thánh nhân không xuất thế mà thôi.

"Đa tạ Thánh tử chỉ dạy." Dao Trì nở nụ cười, nụ cười đó mang theo vẻ đẹp kinh diễm, mị lực vô hạn.

Đế Phượng Thiên càng nhìn Dao Trì càng hài lòng, liền chậm rãi tiến lại gần một chút.

Dao Trì thấy Đế Phượng Thiên đến rất gần, hai người gần như dán vào nhau, cảm giác tim đập nhanh lại đến, một cảm giác kỳ diệu.

"Không cần để ý đến Thiên Đình, nếu bị hắn chèn ép, sau này gả cho Bản thiếu chủ, tên Hạo Thiên đó cũng không dám vô lễ với ngươi." Khóe miệng hơi nhếch lên một đường cong, như đang thì thầm bên tai, nhẹ nhàng nói với Dao Trì một câu.

Đại não của Dao Trì lúc này như bị hàng tỷ tia sét đánh qua, hoàn toàn đoản mạch không thể suy nghĩ.

Chưa từng nghĩ Thánh tử sẽ nói với mình những lời như vậy, một cảm giác vui sướng không thể diễn tả bằng lời từ đáy lòng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Dao Trì đã sống vô số nguyên hội, đây là lần đầu tiên có biến động cảm xúc lớn như vậy, hoàn toàn không thể kiểm soát.

Đợi đến khi tỉnh táo lại từ cơn sững sờ, đã không thấy bóng dáng của Đế Phượng Thiên đâu nữa.

Chưa kịp hỏi ra câu kia "Thánh tử nói có thật không"…… Đế Phượng Thiên sau khi ở cùng Nữ Oa, đã cùng nàng quay về Bồng Lai Tiên Đảo.

Trở về rồi, cả Đế Phượng Thiên và Nữ Oa đều đi bế quan.

Trước đó Đế Phượng Thiên còn thừa một quả Đại Đạo Quả Thực chưa ăn, vì vậy bế quan để ăn nốt, đồng thời quyết định nâng cấp Trận chi Đại đạo lên một bậc.

Bởi vì Ám chi Đại đạo giai đoạn thứ sáu có phần xa vời, không phải chỉ một quả Đại Đạo Quả Thực là có thể giải quyết được.

Nhưng khi cảnh giới thực lực tăng cường, lĩnh ngộ đối với Trận chi Đại đạo cũng dần dần mạnh lên, do đó Đế Phượng Thiên tự tin rằng chỉ cần một quả Đại Đạo Quả Thực là có thể lĩnh ngộ được giai

đoạn tiếp theo của Trận chi Đại đạo.

Một ngàn năm sau, hiệu quả của Đại Đạo Quả Thực kết thúc.

Đế Phượng Thiên đã lĩnh ngộ thành công giai đoạn tiếp theo của Trận chi Đại đạo.

“Phát hiện ký chủ đã lĩnh ngộ thành công Trận chi Đại đạo - Hoàng giai, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của một thánh nhị đại.

Chương 233

Phần thưởng: Tiên Thiên Bát Quái Đại Trận.” “Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực mới là vương đạo.

Phần thưởng: Cực phẩm Chuẩn Thánh Đan (x2).” Đế Phượng Thiên định tiếp tục bế quan, nên đã chọn phương án thứ hai.

Bây giờ hắn đã tự mình lĩnh ngộ trận pháp, không cần Tiên Thiên Bát Quái Đại Trận nữa, thứ đó đối với hắn có hơi gân gà.

Ngược lại, Chuẩn Thánh Đan, tuy là lần đầu tiên xuất hiện, nhưng hiệu quả chắc chắn không tầm thường.

“Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, phần thưởng Cực phẩm Chuẩn Thánh Đan (x2)!” “Gợi ý: Cực phẩm Chuẩn Thánh Đan chỉ có thể dùng ở Chuẩn Thánh sơ kỳ hoặc Chuẩn Thánh trung kỳ, sau khi dùng trực tiếp bế quan, có xác suất cực lớn trong vòng vạn năm sẽ nâng cao cấp độ tu vi.” “Gợi ý: Một người chỉ có thể dùng một lần, không có bất kỳ tác dụng phụ nào.” Đế Phượng Thiên mỉm cười, đây quả là một thứ tốt.

Có thể giúp Chuẩn Thánh sơ kỳ trực tiếp tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ, giúp Chuẩn Thánh trung kỳ tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ với xác suất lớn.

Phải biết rằng, từ Chuẩn Thánh sơ kỳ lên trung kỳ, dù là đại lão có thiên phú cũng cần cả một nguyên hội mới có thể tấn thăng.

Cực phẩm Đại La Đan rõ ràng có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Tuy Đế Phượng Thiên không dùng đến, nhưng có thể cho các tiểu thị nữ dùng.

Đáng tiếc là chỉ có hai viên, không đủ chia.

Cực phẩm Đại La Đan còn cho năm viên một lần, không thể hào phóng hơn chút à!

Đế Phượng Thiên đương nhiên chỉ thuận miệng phàn nàn, hiệu quả của Cực phẩm Chuẩn Thánh Đan đã khiến hắn hài lòng.

Sau khi cấp độ Trận chi Đại đạo được nâng cao, vô số kiến thức trận pháp lại ùa vào tâm trí Đế Phượng Thiên.

Một số chỗ trước đây không hiểu rõ, theo sự nâng cấp của Trận chi Đại đạo, cũng lập tức thông suốt.

Sự hiểu biết của Đế Phượng Thiên về trận pháp lại tăng lên một bậc.

Sau khi bế quan hai nguyên hội, hệ thống lại mở ra lựa chọn.

"Phát hiện ký chủ đã bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của một thánh nhị đại.

Phần thưởng: Huyền Thiên Trọng Thủy một vạn giọt." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực mới là vương đạo.

Phần thưởng: Thần thông Thiên Cương Tam Thập Lục Biến." Đế Phượng Thiên chọn phương án thứ nhất.

Huyền Thiên Trọng Thủy là một trong những vật liệu để nâng cấp pháp bảo, còn thần thông Thiên Cương Tam Thập Lục Biến đối với hắn hiện giờ không có tác dụng lớn.

Cứ bế quan mà không có Đại Đạo Quả Thực như thế này, việc lĩnh ngộ Ám chi Đại đạo giai đoạn thứ sáu quả thực rất khó khăn, vì vậy Đế Phượng Thiên quyết định tạm thời kết thúc bế quan, nói ngắn gọn là có chút không bế nổi nữa.

“Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, phần thưởng Huyền Thiên Trọng Thủy một vạn giọt!” Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Chưa biết.

Tu vi: Chuẩn Thánh viên mãn.

Đại đạo: Ám chi Đại đạo (U Ám), Trận chi Đại đạo (Hoàng giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), Một vạn thanh kiếm (đều là Hậu Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (Thông qua Trận chi Đại đạo tự mình lĩnh ngộ kiếm trận).

Khác: Huyền Thiên Quy Thuẫn x1 (Có thể chống lại một đòn mạnh nhất của Thánh nhân), Huyền Thiên Trọng Thủy (một vạn giọt), Cực phẩm Chuẩn Thánh Đan (x2).

Sau khi liếc qua bảng thông tin cá nhân, Đế Phượng Thiên kết thúc bế quan. ..... --------- Kéo dòng thời gian trở lại trước khi Đế Phượng Thiên bế quan.

Sau khi Hạo Thiên rời khỏi đại hội Bàn Đào, phát hiện không tìm thấy muội muội Vân Hoa tiên tử đâu.

Hạo Thiên mất một lúc lâu mới biết được, muội muội Vân Hoa tiên tử lại nhân lúc đi tham gia đại hội Bàn Đào đã lén trốn đến Hồng Hoang.

Lúc này tam giới chưa phân chia, thời gian ở Thiên Đình và Hồng Hoang là đồng bộ.

Hạo Thiên có chút tức giận với hành vi lén lút ra ngoài chơi của Vân Hoa, nhưng sau khi bình tĩnh lại cũng mặc kệ.

Dù sao muội muội Vân Hoa cũng có tu vi Thái Ất Kim Tiên, người cũng lanh lợi, chắc sẽ không gặp nguy hiểm.

Lúc này Hạo Thiên hoàn toàn không biết, muội muội Vân Hoa sẽ cho hắn một bất ngờ lớn.

Vốn dĩ việc lén lút chạy đến Hồng Hoang chơi một chuyến không phải chuyện gì to tát, nhưng Vân Hoa tiên tử này cũng có chút hài hước, lại đi ngang qua lãnh địa Nhân tộc, rồi phải lòng một người Nhân tộc bình thường tên là Dương Thiên Hữu.

Một người Nhân tộc ngay cả Địa Tiên cũng không phải.

Chuyện này có chút kỳ lạ, dù sao Vân Hoa tiên tử cũng là em gái của Thiên Đế hiện tại, thân phận cũng vô cùng cao quý.

Dương Thiên Hữu thật sự chỉ là một người Nhân tộc bình thường.

Hai người không kể thân phận hay tu vi đều có sự chênh lệch rất lớn.

Thông thường, một nữ tử ở đẳng cấp như Vân Hoa rất ít khi cân nhắc tìm đạo lữ, mà dù có cân nhắc cũng sẽ tìm một người môn đăng

hộ đối.

Như Vân Hoa, tùy tiện tìm một người Nhân tộc không có bối cảnh, không có tu vi trong Nhân tộc, quả thực sẽ khiến chúng sinh Hồng Hoang có chút kinh hãi.

Vì vậy, sau này Hạo Thiên tức giận đến mức đó cũng là điều dễ hiểu.

Tương đương với việc con gái của một quốc chủ ở hậu thế phải lòng một tên ăn mày, thậm chí còn khoa trương hơn.

Đặt ở hậu thế, đó cũng là một tin tức lớn gây sốc!

Huống chi đây là Hồng Hoang, nơi càng coi trọng môn đăng hộ đối.

Vân Hoa tiên tử trông cũng cực kỳ xinh đẹp, có lẽ chỉ kém Ngao Sương, Đát Kỷ, Tam Tiêu hai bậc!

Với nhãn quang của Đế Phượng Thiên có thể không lọt vào mắt, nhưng Dương Thiên Hữu chỉ là một phàm nhân, nhìn thấy Vân Hoa ngay từ cái nhìn đầu tiên đã chìm đắm, cả đời chưa từng thấy người phụ nữ nào xinh đẹp và có khí chất như vậy!

Lang có tình, thiếp có ý, tự nhiên hai người liền sống cùng nhau.

Cuối cùng còn sinh ra ba đứa con!

Chuyện này quả thực có chút điên rồ.

Nhưng lửa thì cuối cùng cũng không thể gói được trong giấy.

Đến khi Hạo Thiên biết được tình hình này, suýt chút nữa đã tức đến mức tự nổ tại chỗ!

Muốn tìm đạo lữ cũng được, căn nguyên kém một chút Hạo Thiên cũng có thể nhịn.

Nhưng tìm một phàm nhân là sao?

Chương 234

Không chỉ tìm một phàm nhân, mà còn sinh ba đứa con.

Hoàn toàn không coi người huynh trưởng là Thiên Đế này ra gì sao?

Hạo Thiên trong nháy mắt có cảm giác khó chịu như ăn phải phân chó.

Em gái của Thiên Đế đường đường, lại kết hợp với một phàm nhân nhỏ bé, trong mắt Hạo Thiên gần như không khác gì lấy một con heo.

"Người đâu, bắt Vân Hoa về cho trẫm!

Giết chết tên phàm nhân đã làm ô uế Vân Hoa kia, cả ba đứa trẻ cũng giết hết!" Hạo Thiên đang trong cơn thịnh nộ liền ra lệnh cho mấy tên tâm phúc dưới trướng.

Mặc dù lúc này Phong Thần lượng kiếp chưa đến.

Nhưng Hạo Thiên thân là Thiên Đế, sau lưng còn có người mạnh nhất Hồng Hoang là Hồng Quân Đạo Tổ.

Muốn thu phục một đám tâm phúc không thành vấn đề.

Tám vị tu sĩ cấp Thái Ất Kim Tiên mặc chiến giáp Thiên Đình uy phong lẫm liệt rời khỏi Thiên Đình, tiến đến Hồng Hoang để chấp hành mệnh lệnh của Thiên Đế.

Lúc này, Vân Hoa đang ở Thần Châu đại địa không biết Hạo Thiên đã phái người đến bắt mình.

Nàng đang sống những ngày tháng ân ái với Dương Thiên Hữu.

Bây giờ ba đứa con cũng đã lớn.

Con cả tên Dương Giao, con thứ hai tên Dương Tiễn, con thứ ba tên Dương Thiền.

Người con thứ hai Dương Tiễn chính là Nhị Lang Chân Quân lừng lẫy của Thiên Đình trong quỹ đạo ban đầu.

Dương Giao tính tình trầm ổn, rất biết chăm sóc em trai và em gái.

Dương Tiễn là một kẻ cuồng võ, khao khát cuộc sống phi thiên độn địa của tiên nhân, cũng vô cùng yêu thương tam muội Dương Thiền.

Dương Thiền trông vô cùng xinh đẹp, có một vẻ đẹp độc đáo, mặt trái xoan, ngũ quan tinh xảo vô cùng, đôi mắt đẹp như biết nói.

Sau khi Dương Thiền lớn lên, người đến nhà họ Dương cầu hôn nối liền không dứt, suýt chút nữa đã làm hỏng cả ngưỡng cửa nhà họ Dương.

Qua đó có thể thấy vẻ đẹp của Dương Thiền trong Nhân tộc quả thực kinh người.

Cha mẹ ân ái, có hai người anh trai yêu thương, Dương Thiền có thể nói là tiểu công chúa lớn lên trong mật ngọt.

Dương Thiền tính cách hoạt bát, sinh tính thiện lương, thường xuyên cứu giúp những người Nhân tộc gặp khó khăn.

Một gia đình năm người vô cùng hòa thuận và ân ái.

Nhìn ba đứa con trưởng thành, đứa nào cũng xuất sắc, Dương Thiên Hữu đã lấm tấm tóc bạc chậm rãi nói: “Cảm ơn nàng, Vân Hoa, đã cho ta một cuộc đời hoàn mỹ.” Vân Hoa tiên tử vẫn trẻ trung xinh đẹp, tựa vào vai Dương Thiên Hữu nói: “Ta mới phải cảm ơn chàng, đã cho ta hiểu thế nào là yêu!” Trong lòng nàng đang nghĩ, lúc nào đó sẽ quay về Thiên Đình tìm vài quả Bàn Đào cho phu quân Dương Thiên Hữu ăn để kéo dài tuổi thọ.

Nếu thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này, chắc chắn sẽ là một bức tranh hạnh phúc.

Cũng có thể xem như một kết thúc hoàn mỹ trong tiểu thuyết ngôn tình.

Đáng tiếc đây không phải là kết thúc.

Chỉ thấy tám bóng người bay đến từ chân trời.

Vân Hoa ngay lập tức cảm ứng được.

"Vân Hoa to gan, dám thông gian với phàm nhân, bọn ta phụng mệnh Thiên Đế đến bắt ngươi về, các ngươi còn không mau bó tay chịu trói." Tên tâm phúc của Hạo Thiên có tu vi Thái Ất Kim Tiên viên mãn dẫn đầu lớn tiếng quát.

"Chạy đi!" Vân Hoa quyết đoán, tu vi Thái Ất Kim Tiên viên mãn lập tức bộc phát, cố gắng chặn tám người lại.

Vân Hoa đã nói cho Dương Thiên Hữu biết thân phận của mình, nên Dương Thiên Hữu cũng không chút do dự, lập tức mang theo ba đứa con bỏ chạy. ..... --------- "Phát hiện Dương Thiên Hữu và ba đứa trẻ đang bị truy sát, Xiển Giáo có thể sẽ ra tay tính kế Hạo Thiên, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức cứu Dương Thiên Hữu và ba đứa trẻ, nhưng sẽ đắc tội với Hạo Thiên.

Phần thưởng: Hạo Thiên Kính một chiếc." "Hai: Mặc kệ sống chết của Dương Thiên Hữu và ba đứa trẻ, sau khi Xiển Giáo ra tay tính kế Hạo Thiên, hãy giúp đỡ Hạo Thiên, sẽ nhận được hảo cảm của Hạo Thiên, nhưng sẽ đắc tội với Xiển Giáo.

Phần thưởng: Đại Đạo Quả Thực (x2)." "Ba: Mặc kệ sống chết của Dương Thiên Hữu và ba đứa trẻ, cũng không quan tâm đến chuyện của Xiển Giáo và Hạo Thiên.

Phần thưởng: Tiên Thiên Linh Bảo Đông Phương Thanh Liên Bảo

Sắc Kỳ.” Đế Phượng Thiên đang tận hưởng việc được Đát Kỷ và Ngao Sương đút cho ăn thì trong đầu đột nhiên nhận được thông báo lựa chọn của hệ thống.

Dương Tiễn ra đời rồi sao?

Liên quan đến việc Xiển Giáo tính kế Hạo Thiên, chắc chắn là chỉ việc phái Ngọc Đỉnh chân nhân đi thu nhận Dương Tiễn làm đồ đệ, dạy Dương Tiễn tu hành, để Dương Tiễn đi đối kháng với Hạo Thiên.

Đế Phượng Thiên không suy nghĩ quá lâu, trực tiếp chọn phương án thứ hai.

Không chọn phương án thứ nhất đương nhiên không phải vì sợ đắc tội Hạo Thiên, chỉ là Hạo Thiên Kính đối với Đế Phượng Thiên không có tác dụng gì.

Còn phương án thứ ba, Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ lấy về cũng không có tác dụng lớn.

Chỉ có phương án thứ hai với hai quả Đại Đạo Quả Thực là không thể cưỡng lại.

Chuyện đắc tội Xiển Giáo, hắn hoàn toàn không có gánh nặng tâm lý nào, sớm đã đắc tội chết với Xiển Giáo rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn hận không thể giết hắn cho hả dạ, đắc tội thêm một chút cũng chẳng sao.

“Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, phần thưởng Đại Đạo Quả Thực (x2)!” “Gợi ý: Xin ký chủ hãy nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nếu không hệ thống sẽ thu hồi phần thưởng.” Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Chưa biết.

Tu vi: Chuẩn Thánh viên mãn.

Đại đạo: Ám chi Đại đạo (U Ám), Trận chi Đại đạo (Hoàng giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), Một vạn thanh kiếm (đều là Hậu Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên), Đại Đạo Quả Thực (x2).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (Thông qua Trận chi Đại đạo tự mình lĩnh ngộ kiếm trận).

Khác: Huyền Thiên Quy Thuẫn x1 (Có thể chống lại một đòn mạnh nhất của Thánh nhân), Huyền Thiên Trọng Thủy (một vạn giọt), Cực phẩm Chuẩn Thánh Đan (x2).

Đế Phượng Thiên liếc qua bảng thông tin cá nhân, nhìn thấy hai quả Đại Đạo Quả Thực, trong lòng vô cùng hài lòng.

Đế Phượng Thiên dặn dò Ngao Sương: "Gọi Hi Hòa đến, Bản thiếu chủ có việc cần tìm." Ngao Sương lập tức đi gọi Hi Hòa đang bế quan.

Hiện tại Hi Hòa tiên tử có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng vô cùng mạnh mẽ, lại có chí bảo phòng ngự do Đế Phượng Thiên tặng, Hi Hòa

làm việc trầm ổn cẩn thận, phái Hi Hòa đi, Đế Phượng Thiên khá yên tâm.

Hi Hòa cười tươi hỏi: "Phu quân tìm Hi Hòa có việc gì?" Đế Phượng Thiên trước tiên kể lại chuyện của Vân Hoa và Dương Thiên Hữu cho Hi Hòa nghe, sau đó giao nhiệm vụ: "Hạo Thiên đang phái người truy bắt muội muội Vân Hoa tiên tử, cũng đang truy sát Dương Thiên Hữu và ba đứa trẻ, nàng hãy đi theo dõi." Hi Hòa cũng bị kịch bản cẩu huyết này làm cho choáng váng, nghiêm túc hỏi: "Có cần ta cứu Dương Thiên Hữu và ba đứa trẻ không?" Đế Phượng Thiên lắc đầu: "Không!

Không cần làm gì cả, chỉ cần quan sát, đợi sau khi Xiển Giáo ra tay, truyền âm báo cho ta biết." Hi Hòa gật đầu, không nói hai lời liền bay về hướng Thần Châu đại địa.

Lần đầu tiên phu quân cần nàng làm việc, tự nhiên phải làm cho thật tốt. .....

Chương 235

Vân Hoa chặn được ba người.

Do Thiên Đình yêu cầu bắt sống Vân Hoa, nên độ khó cao hơn so với việc trực tiếp giết chết.

Vì vậy, tên tâm phúc của Hạo Thiên có tu vi Thái Ất Kim Tiên viên mãn dẫn đầu cùng hai đồng bạn Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ khác đại chiến với Vân Hoa.

Năm người còn lại thì đi truy sát Dương Thiên Hữu và ba đứa trẻ.

Vân Hoa có ý định ngăn cản, nhưng bị tên Thái Ất Kim Tiên viên mãn và hai tiên nhân Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ kia giữ chặt, không thể ngăn cản việc Dương Thiên Hữu và ba đứa trẻ bị truy sát.

Tiên nhân truy sát phàm nhân, có thể biết được, điều đó hoàn toàn dễ dàng như giẫm chết một con kiến.

Rất nhanh, Dương Thiên Hữu và con cả Dương Giao chạy sau cùng đã bị giết chết.

Rất nhanh, Vân Hoa cũng không địch lại ba tiên nhân kia, trực tiếp bị bắt giữ.

Thấy phu quân và con trai cả chết thảm, Vân Hoa tiên tử mắt như muốn nứt ra, ngửa mặt lên trời gào thét, như một người đàn bà điên.

Dương Tiễn và Dương Thiền nhìn cảnh tượng đó, ngây ngốc đứng tại chỗ, dường như quên cả suy nghĩ, đầu óc trống rỗng.

“Chạy!!!” Vân Hoa lớn tiếng gào thét.

Dương Tiễn hoàn hồn, lập tức chạy về phía xa.

Dương Thiền lại đứng ngây tại chỗ.

Một tiên nhân có tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ đã tiếp cận Dương Thiền.

Mắt thấy Dương Thiền sắp bị chém chết tại chỗ.

Dương Tiễn thấy muội muội ngây người không chạy, gặp nguy hiểm, lập tức chuẩn bị quay lại cứu muội muội.

Nhưng tốc độ của hắn làm sao nhanh bằng tiên nhân, chắc chắn không kịp.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên có một cơn gió lạ thổi qua, sau đó Dương Thiền liền biến mất không thấy đâu.

Tiên nhân có tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ kia ngây người, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Người đột nhiên biến mất rồi?

Một tiên nhân khác có tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ đã áp sát Dương Tiễn.

Cũng vào lúc nguy cấp, đột nhiên một bóng người áo trắng lướt qua, trực tiếp mang Dương Tiễn đi, Dương Tiễn cũng biến mất.

Mấy tiên nhân kia cũng không phải kẻ ngốc, biết có tiên nhân cảnh giới cao hơn xa đã ra tay cứu viện.

Bọn họ lập tức áp giải Vân Hoa trở về diện kiến Thiên Đế, không muốn gây thêm chuyện.

"Phu quân, xin lỗi, ta không nhịn được." Hi Hòa nhìn Dương Thiền xinh đẹp đang hôn mê bên cạnh, khẽ thở dài.

Hóa ra Dương Thiền được Hi Hòa cứu.

Còn về Dương Tiễn, không cần nói cũng biết, chắc chắn đã được Ngọc Đỉnh chân nhân cứu đi.

Mấy tên tâm phúc của Hạo Thiên không phân biệt được ai là ai, nhưng Hi Hòa tiên tử là đại lão Chuẩn Thánh hậu kỳ, tự nhiên có thể khóa chặt Ngọc Đỉnh chân nhân một cách rõ ràng.

Hi Hòa khóa chặt Ngọc Đỉnh chân nhân, sau khi ném Dương Thiền vào không gian trữ vật, liền đi theo giám sát.

Chỉ thấy Ngọc Đỉnh chân nhân đặt Dương Tiễn đang hôn mê vào trong một hang động.

Để lại một bản thần thông tên là "Bát Cửu Huyền Công", cùng mấy viên Cửu Chuyển Kim Đan, rồi tạm thời rời đi.

Xem ra Ngọc Đỉnh chân nhân định ban cho Dương Tiễn thần thông và đan dược trước, đợi Dương Tiễn tu đạo có thành tựu rồi mới thu làm đồ đệ.

Ngọc Đỉnh chân nhân và Hi Hòa đều đã đến từ sớm.

Nhưng cả hai đều không ra tay.

Hi Hòa là vì Đế Phượng Thiên đã dặn không được phép ra tay.

Ngọc Đỉnh chân nhân cũng tương tự, Nhiên Đăng muốn tính kế Hạo Thiên, một đồng tử của Đạo Tổ cỏn con mà cũng cầm lông gà làm lệnh tiễn!

Nhiên Đăng muốn để Dương Tiễn tận mắt chứng kiến cha và anh trai bị giết, gieo vào lòng Dương Tiễn hạt giống hận thù trước, sau đó mới cứu đi.

Như vậy, sau này Dương Tiễn sẽ đối đầu với cậu ruột của mình là Hạo Thiên.

Ngọc Đỉnh chân nhân thấy mình và Dương Tiễn có duyên, nên đã chủ động yêu cầu đi thu nhận Dương Tiễn làm đồ đệ.

Nhiên Đăng đã đồng ý yêu cầu của Ngọc Đỉnh chân nhân, chỉ là

một phàm nhân, tự nhiên cũng không có Kim Tiên nào khác tranh giành với Ngọc Đỉnh.

Bây giờ ngoài Đế Phượng Thiên ra, không ai biết, sau này Dương Tiễn sẽ trở thành chiến thần lừng lẫy của Thiên Đình!

Sau khi Dương Tiễn tỉnh lại, phát hiện mình chưa chết, nhớ lại cha và anh cả đã chết, lòng đau như dao cắt, phát ra tiếng gầm gừ như sói hoang.

Hận mình vô dụng.

Hận mình không thể bảo vệ gia đình.

Phải trở nên mạnh mẽ!

Khoảnh khắc này, Dương Tiễn thề phải trở nên mạnh mẽ, hắn nhớ tiểu muội đã biến mất, có thể chưa chết, hắn phải trở nên mạnh mẽ để bảo vệ tiểu muội.

Còn có mẫu thân, hình như bị bắt đi, cũng chưa chết, hắn phải cứu mẫu thân.

Một lát sau, Dương Tiễn đang bị lửa giận che mờ lý trí mới bắt đầu tò mò tại sao mình chưa chết.

Rất nhanh hắn phát hiện ra Bát Cửu Huyền Công và Cửu Chuyển Kim Đan bên cạnh.

Dương Tiễn cũng không phải kẻ ngốc, biết mình đã được một vị cao nhân nào đó cứu.

Còn ban cho pháp môn tu luyện.

Dương Tiễn vốn có thiên phú bất phàm, sau khi bắt đầu tu luyện Bát Cửu Huyền Công, cộng thêm sự hỗ trợ của Cửu Chuyển Kim Đan, tu vi tăng vọt.

Bát Cửu Huyền Công cộng thêm cắn thuốc, đơn giản giống như

bật hack vậy.

Không mất quá nhiều thời gian, Dương Tiễn đã đạt đến cảnh giới Kim Tiên.

Với tốc độ này, đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên cũng không mất quá lâu.

Hi Hòa lập tức truyền âm cho Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên nhận được truyền âm của Hi Hòa, ngay lập tức đến Thiên Đình.

Tại Thiên Đình, Đế Phượng Thiên lập tức tìm Hạo Thiên.

Lúc này Hạo Thiên đang mắng chửi Vân Hoa, lửa giận đó dường như muốn thổi bay cả nóc Thiên Linh Cái.

"Tiện nhân, ngươi xem bộ dạng của ngươi bây giờ đi?

Vân Hoa tiên tử đường đường, lại đi thông gian với một phàm nhân?

Ngươi muốn làm mất hết mặt mũi của trẫm phải không?

Ngươi muốn hủy hoại hết danh tiếng của Đạo Tổ phải không?" Đế Phượng Thiên ở ngoài Thái Vi Ngọc Thanh Cung xa xa đã nghe thấy tiếng gào thét của Hạo Thiên.

Chương 236

“Hạo Thiên, ngươi thật tàn nhẫn, nỡ lòng ra tay với tỷ phu và cháu ngoại của mình!

Hạo Thiên, ngươi đúng là một con súc sinh!” Vân Hoa tuy biết mình sai trước, nhưng tận mắt chứng kiến cái chết của Dương Thiên Hữu và Dương Giao, cũng bị phẫn nộ che mờ lý trí, trực tiếp đối đầu với Hạo Thiên.

“Được lắm!

Đi Hồng Hoang một chuyến, đã dám gọi thẳng tên húy của đại ca, ta là súc sinh?

Khi ngươi giấu trẫm làm ra chuyện chó má không bằng súc sinh đó, có nghĩ đến cảm nhận của trẫm không!?” Hạo Thiên nổi trận lôi đình, chỉ vào mũi Vân Hoa mà mắng.

“Vậy... vậy cũng không thể ra tay giết người chứ!

Hu hu hu...” Vân Hoa tiên tử bắt đầu khóc lóc, khóc đến mức ruột gan đứt từng khúc.

“Khụ khụ” Đế Phượng Thiên thật sự không nghe nổi vở kịch cẩu huyết này nữa, ho khan vài tiếng.

“Ai?

Trẫm không phải đã nói không cho ai lại gần sao?

Ai ăn phải gan hùm mật gấu mà dám cho người vào!” Hạo Thiên lúc này đang vô cùng tức giận, trực tiếp bay ra khỏi Thái Vi Ngọc Thanh Cung.

Sau đó, hắn nhìn thấy Đế Phượng Thiên.

Chỉ thấy khuôn mặt gân xanh nổi lên, hung tợn của Hạo Thiên dần dần bình tĩnh lại.

Hít một hơi thật sâu, Hạo Thiên khôi phục lại vẻ lạnh lùng thường ngày, dùng giọng điệu bình thường hỏi: "Ra là Thánh tử đến, không biết Thánh tử có việc gì?" Đế Phượng Thiên cười cười, nói: "Đạo lữ của ta, Nữ Oa, phát hiện một chuyện, không có lợi cho ngươi, Bản thiếu chủ nghĩ tình giao tình với ngươi không tệ, nên đặc biệt đến báo cho ngươi biết." Đế Phượng Thiên cảm thấy chuyện của Thánh nhân sẽ có sức thuyết phục hơn, vì vậy lập tức bắt đầu đổ vỏ cho vợ, đổ hết lên đầu Nữ Oa lão bà.

Hạo Thiên khẽ sững sờ, lập tức hỏi: "Xin Thánh tử chỉ rõ." Đế Phượng Thiên chậm rãi nói: "Cháu ngoại của ngươi, Dương Tiễn, đã bị Xiển Giáo cứu đi rồi, Dương Tiễn đó thiên phú bất phàm, nếu bây giờ ngươi không quản, đợi hắn thành tài, sẽ trở thành kình địch của ngươi..." Đế Phượng Thiên chậm rãi nói: "Cháu ngoại của ngươi, Dương Tiễn, đã bị Xiển Giáo cứu đi rồi, Dương Tiễn đó thiên phú bất phàm, nếu bây giờ ngươi không quản, đợi hắn thành tài, sẽ trở thành kình địch của ngươi." Sắc mặt Hạo Thiên khẽ biến, hắn không quan tâm Dương Tiễn thiên phú tốt đến đâu, điều hắn quan tâm là Xiển Giáo, ngụ ý của Thánh tử là, Xiển Giáo đang tính kế hắn.

Hạo Thiên tin rằng chuyện như thế này Đế Phượng Thiên chắc chắn sẽ không nói bừa, tất nhiên phải vô cùng chắc chắn mới đến báo cho hắn biết.

Nhưng Hạo Thiên vẫn hỏi: "Xin hỏi Thánh tử, làm sao ngài khẳng định Xiển Giáo đã nhúng tay vào việc này." Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Ta và Xiển Giáo có thù, trong nội bộ Xiển Giáo có gián điệp của ta giúp ta quan sát động tĩnh của Xiển Giáo, gần đây gián điệp báo lại Xiển Giáo đã phái Ngọc Đỉnh ra ngoài làm việc, ta liền để Hi Hòa theo dõi Ngọc Đỉnh, kết quả phát hiện Ngọc Đỉnh chân nhân

đã cứu Dương Tiễn từ tay những người ngươi phái đi." "Ta cảm thấy kỳ lạ, Ngọc Đỉnh chân nhân tại sao lại cứu một phàm nhân như Dương Tiễn, vì vậy ta liền quay về nhờ Nữ Oa thôi diễn, kết quả phát hiện Dương Tiễn thân mang đại cơ duyên, rõ ràng Xiển Giáo muốn bồi dưỡng Dương Tiễn để sau này đối địch với ngươi." Đế Phượng Thiên tự nhiên không thể "chưa bói đã biết", vì vậy hắn đổi một cách nói khác, cũng giải thích rất hợp tình hợp lý.

Nghe Đế Phượng Thiên nói xong, Hạo Thiên đã tin tưởng không chút nghi ngờ.

"Xiển Giáo đáng chết!" Hạo Thiên nghiến răng nghiến lợi, vô cùng tức giận.

Em gái mình làm ra chuyện ngu xuẩn mất mặt như vậy, Hạo Thiên vốn đã rất tức giận, kết quả Xiển Giáo lại còn nhúng tay vào, thật sự đáng chết!

Xiển Giáo hoàn toàn không coi Thiên Đế này ra gì.

Hạo Thiên nhanh chóng bình tĩnh lại, nghiêm túc hỏi: "Ta nên làm thế nào, xin Thánh tử chỉ giáo." Hạo Thiên lúc này thành tâm hỏi, tin rằng Thánh tử đã đến báo cho mình chuyện này, chắc chắn trong lòng đã có diệu kế.

Hạo Thiên rất tin tưởng Đế Phượng Thiên, không chỉ vì Hạo Thiên có ấn tượng tốt với Đế Phượng Thiên, mà chủ yếu là Tiệt Giáo và Xiển Giáo là tử địch, nếu Xiển Giáo thật sự tính kế Hạo Thiên, vậy thì đồng minh tốt nhất chính là Tiệt Giáo!

Đế Phượng Thiên quả thực đã nghĩ sẵn cách giải quyết cho Hạo Thiên, trực tiếp nói: "Lập tức đưa người đi tìm Dương Tiễn về, dù sao cũng là cháu ngoại ruột của ngươi, thiên phú bất phàm, hà tất phải để Xiển Giáo thu nhận?

Bây giờ chính là lúc phát triển lớn mạnh Thiên Đình, ngay cả cháu ngoại ruột cũng không dung nạp, sao khiến người khác dám đến đầu quân?" "Còn về Dương Thiên Hữu và Dương Giao cũng dễ xử lý, Hậu Thổ Thánh nhân và ta quan hệ tốt, cùng lắm là đến xin nguyên thần của hai người họ về, Bản thiếu chủ sẽ tái tạo nhục thân cho họ, như vậy Dương Tiễn sẽ không còn ác cảm với ngươi nữa." Hạo Thiên nghe xong cảm thấy cũng có lý, chỉ là trước đó nhất thời bị phẫn nộ che mờ lý trí, dù sao máu mủ cũng ruột rà, nếu Dương Tiễn kia thật sự thiên phú bất phàm, chiêu mộ vào Thiên Đình cũng là một trợ lực lớn, Hạo Thiên bây giờ đang cần người.

Hạo Thiên lập tức hỏi vị trí của Dương Tiễn, sau đó trực tiếp xuống Hồng Hoang tìm Dương Tiễn.

Đế Phượng Thiên nói cho Hạo Thiên vị trí chính xác xong, Hạo Thiên liền đi ngay.

Đế Phượng Thiên rời khỏi Thái Vi Ngọc Thanh Cung, đứng ở Nam Thiên Môn nhìn xuống toàn bộ Hồng Hoang đại địa.

Nam Thiên Môn tự nhiên không cho phép người không phận sự dừng lại, nhưng các Thiên binh Thiên tướng gác cổng lại chỉ coi như không thấy.

Đùa à, đó là Thánh tử của Tiệt Giáo đường đường, đám tôm tép nhỏ bé này đâu dám đuổi người.

Dù Thiên Đế ở đây cũng phải nể mặt Thánh tử mấy phần.

Đế Phượng Thiên đang đợi xem kịch, Xiển Giáo kia chắc chắn sẽ không dễ dàng để Hạo Thiên mang Dương Tiễn đi.

Dù sao Ngọc Đỉnh cũng đã bỏ tâm huyết, Bát Cửu Huyền Công và Cửu Chuyển Kim Đan đều đã cho đi.

Hạo Thiên muốn mang Dương Tiễn đi, Xiển Giáo tự nhiên không

chịu.

Đợi Hạo Thiên chịu thiệt, Đế Phượng Thiên lại ra tay tương trợ, như vậy Hạo Thiên lại nợ hắn một ân tình lớn.

Vừa tính kế được Xiển Giáo, lại được Hạo Thiên hảo cảm, khiến Hạo Thiên nợ ân tình, lại được hai quả Đại Đạo Quả Thực, phen này lời to rồi!

Cùng với những lần bố cục, tâm cơ của Đế Phượng Thiên cũng ngày càng sâu.

Con người đều sẽ trưởng thành.

Đế Phượng Thiên thuộc loại trưởng thành đặc biệt nhanh.

Rất nhanh, một bóng hình yêu kiều chậm rãi đứng bên cạnh Đế Phượng Thiên.

Dao Trì đến rồi!

Sau khi nhận được tin Thánh tử Tiệt Giáo lên Thiên Đình, Dao Trì liền lập tức đến tìm.

"Thánh tử đến rồi?" Dao Trì môi khẽ mở, giọng nói vô cùng dễ nghe truyền đến.

"Tìm Hạo Thiên có chút việc, nàng đến rồi à?" Đế Phượng Thiên cười hỏi.

"Nghe tin Thánh tử đến, Dao Trì đặc biệt đến tìm." Dao Trì cũng không che giấu, trực tiếp nói ra, nói xong má hơi ửng hồng.

"Có lòng rồi." Đế Phượng Thiên nhìn về phía xa, chậm rãi đáp.

"Dao Trì... muốn hỏi một câu... những lời trước đây của Thánh tử có thật không?" Giọng Dao Trì hạ thấp, cảm thấy thân là một người phụ nữ, chủ động hỏi vấn đề này thật quá mất mặt.

Nhưng lại sợ Đế Phượng Thiên chỉ thuận miệng trêu chọc, không nghiêm túc.

Vì vậy trong lòng có chút thấp thỏm, muốn hỏi cho rõ ràng.

“Bản thiếu chủ nhất ngôn cửu đỉnh, đương nhiên là thật.” Đế Phượng Thiên không chút suy nghĩ đáp.

Dao Trì trong lòng thầm vui, đã có được câu trả lời mình muốn.

Nhưng bề ngoài lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, chỉ có khóe miệng khẽ cong lên nụ cười đã bán đứng nàng.

Dao Trì không nói nữa, đã hỏi được chuyện mình muốn hỏi.

Lúc này trong lòng chỉ có sự ngọt ngào vô hạn.

Nàng không thể hỏi những câu như “khi nào ngài sẽ cưới ta”, như vậy thật sự quá mất mặt.

Nàng tin Thánh tử có cách của mình, đợi thời cơ chín muồi Thánh tử sẽ chủ động mở lời.

Đế Phượng Thiên đột nhiên quay đầu lại, nhìn Dao Trì, mỉm cười, xoa đầu nàng.

Dao Trì bị hành động xoa đầu bất ngờ này làm cho có chút ngơ ngác.

Đương nhiên, dù đầu óc không ngơ ngác, có lẽ nàng cũng sẽ không phản kháng.

Tuy không biết xoa đầu là cái gì, nhưng cũng cảm thấy rất ngọt ngào.

Chương 237

Các Thiên binh Thiên tướng gần đó vội vàng quỳ xuống đất, trán áp sát mặt đất, không dám nhìn nữa.

Trong lòng thầm niệm: Ta không thấy gì hết!

Mặt Dao Trì có chút đỏ, nhưng không hề tức giận, ngược lại còn có cảm giác vui mừng nho nhỏ.

Dao Trì nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên, phát hiện hắn đang nhìn về phía xa, không biết nên nói gì, liền không mở miệng.

Cũng không hỏi những câu ngớ ngẩn như "tại sao ngài lại xoa đầu ta".

Một lát sau, Đế Phượng Thiên đột nhiên hỏi: "Có biết vừa rồi là gì không?" Dao Trì lắc đầu.

Đế Phượng Thiên nói: "Đó gọi là 'mạc đầu sát'.

Sau khi được ta xoa đầu, ngươi chính là người phụ nữ của ta rồi." Dao Trì trong lòng như có con nai nhỏ chạy loạn, lén quay mặt đi, không dám nhìn Đế Phượng Thiên nữa, những lời phía trước Dao Trì không hiểu cũng không quan trọng, quan trọng là Dao Trì đã nghe được bốn chữ "người phụ nữ của ta"!

Dao Trì đã sống vô số nguyên hội, đây là bốn chữ dễ nghe nhất nàng từng nghe. .....

Dương Tiễn mỗi ngày đều nỗ lực tu hành, cuộc sống của hắn chỉ có tu hành, tu hành, và tu hành.

Hắn muốn báo thù, trong lòng đầy lửa giận, muốn xé xác vạn mảnh kẻ thù đã hại chết cha và anh trai mình!

Hạo Thiên quan sát mấy ngày, cháu ngoại này quả thực nỗ lực, thật sự có thiên phú.

Hạo Thiên dần dần nảy sinh lòng yêu tài, Thiên Đình bây giờ đang thiếu người, dưới trướng cần những người như vậy.

Hạo Thiên là đồng tử của Đạo Tổ, tự nhiên kiến thức cũng không nông cạn, nhìn ra Dương Tiễn tu luyện là Bát Cửu Huyền Công, lại có Cửu Chuyển Kim Đan phụ trợ.

Nếu Xiển Giáo đã muốn tính kế, vậy thì lập tức mang Dương Tiễn về Thiên Đình, hành động theo kế hoạch của Thánh tử, là có thể phá được cục này.

Hạo Thiên hóa thành một đạo kim quang lập tức đánh ngất Dương Tiễn.

Dương Tiễn hiện giờ mới chỉ ở cảnh giới Kim Tiên, tuy thiên phú cao, nhưng thời gian tu hành quá ngắn.

Trước mặt một Chuẩn Thánh sơ kỳ như Hạo Thiên tự nhiên không có chút sức phản kháng nào.

Ngọc Đỉnh chân nhân vẫn luôn quan sát động tĩnh của Dương Tiễn ở cách đó trăm vạn dặm thầm kêu không ổn, một mặt đuổi theo Hạo Thiên, một mặt truyền âm cho Quảng Thành Tử.

Tu vi của Ngọc Đỉnh là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tự nhiên cũng không đuổi kịp Hạo Thiên, nhưng cũng không bị bỏ lại quá xa.

Ngọc Đỉnh chân nhân lúc này vô cùng lo lắng, tuy mục đích ban đầu cứu Dương Tiễn là để tính kế Hạo Thiên, nhưng qua bao năm quan sát, Ngọc Đỉnh vô cùng tán thưởng nghị lực và thiên phú của Dương Tiễn.

Đứa đồ đệ này Ngọc Đỉnh vô cùng hài lòng.

Kết quả Bát Cửu Huyền Công và Cửu Chuyển Kim Đan đều đã ném ra, vậy mà lại bị Hạo Thiên mang đi?

Ngọc Đỉnh làm sao có thể nhịn?

Chỉ tiếc là tu vi cảnh giới của Ngọc Đỉnh chân nhân không cao bằng Hạo Thiên, nhất thời cũng không đuổi kịp.

Nhưng may mà Quảng Thành Tử kịp thời đến, chặn đường Hạo Thiên.

Quảng Thành Tử là Chuẩn Thánh trung kỳ, cảnh giới cao hơn Hạo Thiên, tốc độ tự nhiên cũng nhanh hơn Hạo Thiên.

Hạo Thiên nhìn Quảng Thành Tử, lạnh lùng nói: "Quảng Thành Tử, vì sao lại chặn đường của trẫm?" Hạo Thiên là người của Đạo Tổ, là đồng tử, tự nhiên cũng không coi đám Thập Nhị Kim Tiên chó má ra gì, Thánh nhân không coi trọng ta, ta nhận, Thập Nhị Kim Tiên là cái thá gì?

Vì vậy, giọng điệu của Hạo Thiên cũng không thân thiện.

Quảng Thành Tử là đệ tử được Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu thích nhất, có Thánh nhân chống lưng, tự nhiên cũng không coi Hạo Thiên ra gì, huống chi cảnh giới của Hạo Thiên không bằng Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử khẽ vuốt râu dài đen, giọng điệu không mặn không nhạt nói: "Đạo hữu vì sao lại bắt đi đệ tử Xiển Giáo?" Quảng Thành Tử dùng xưng hô "đạo hữu", tự nhiên cũng không coi vị Thiên Đế gọi là này ra gì.

"Ha ha, đệ tử Xiển Giáo?" Hạo Thiên dùng ánh mắt băng lãnh nhìn Quảng Thành Tử, mặt trầm xuống nói: "Cháu ngoại của ta, ta mang nó về liên quan cái rắm gì đến Xiển Giáo?" Lúc này, Ngọc Đỉnh chân nhân cũng đuổi tới, vội vàng nói: "Đạo hữu, đây là đồ nhi của ta, xin

hãy giao lại cho ta." Đạo hữu!!!

Lại là đạo hữu!!!

Hạo Thiên nghe cách xưng hô này vô cùng tức giận.

Hạo Thiên dù chỉ là đồng tử của Đạo Tổ, nhưng cũng là nhân vật cùng thế hệ với Lục Thánh, đám tiểu bối Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo cũng dám gọi trẫm là "đạo hữu" hết lần này đến lần khác?

Quảng Thành Tử kia cảnh giới cao hơn trẫm thì thôi, trẫm miễn cưỡng nhịn, Ngọc Đỉnh lại là cái thứ gì?

Ngọc Đỉnh chân nhân không biết, một câu "đạo hữu", đã trực tiếp châm ngòi cho lòng tự tôn cực mạnh của Hạo Thiên.

Thánh tử của Tiệt Giáo quả nhiên không lừa hắn, Xiển Giáo quả thật đang tính kế Hạo Thiên.

Sắc mặt Hạo Thiên âm trầm, nhìn chằm chằm Ngọc Đỉnh chân nhân nói: "Đồ nhi của ngươi, có chứng cứ không?

Đã hành lễ bái sư chưa?" Ngọc Đỉnh chân nhân bị hỏi khó, sau đó lập tức nói: "Tuy chưa hành lễ bái sư, nhưng Bát Cửu Huyền Công và Cửu Chuyển Kim Đan của Dương Tiễn đều là do ta truyền cho, đợi hắn tu vi có thành tựu sẽ thu làm đồ đệ." Hạo Thiên không quan tâm những thứ đó, trực tiếp lạnh lùng từ chối: "Vậy là chưa hành lễ bái sư?

Dương Tiễn là cháu ngoại của trẫm, bây giờ trẫm muốn mang nó về?

Các ngươi muốn chặn đường của trẫm?" Ngọc Đỉnh chân nhân lập tức chế nhạo: "Hừ!

Cháu ngoại ruột?

Ngươi phái đám chó săn truy sát Dương Tiễn, bần đạo ra tay cứu

giúp, nếu không Dương Tiễn sớm đã đến Lục Đạo Luân Hồi báo danh rồi, ngươi còn có mặt mũi mà nhắc đến?" Hạo Thiên chậm rãi thu Dương Tiễn vào trong không gian trữ vật, sau đó nhìn chằm chằm Ngọc Đỉnh chân nhân, nói từng chữ một: "Xiển Giáo, thật là phóng túng!" Khi hai chữ "phóng túng" vừa thốt ra, Hạo Thiên Kính đã ở trong tay, sức mạnh tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ của Hạo Thiên bộc phát, một đạo ngân quang sắc bén từ Hạo Thiên Kính bắn ra, trực tiếp xuyên thấu không gian, bắn về phía Ngọc Đỉnh chân nhân.

Ngọc Đỉnh cũng không ngờ Hạo Thiên lại ra tay, một chút cũng không nể mặt Thập Nhị Kim Tiên.

Ngọc Đỉnh cho rằng Hạo Thiên chỉ là một tiểu đạo đồng, chắc sẽ không bá đạo đến vậy.

Trong mắt Hạo Thiên, Thập Nhị Kim Tiên chỉ là tiểu bối mà thôi, lại dám phóng túng trước mặt Hạo Thiên như vậy, một câu lại một câu "đạo hữu".

Nếu không ra tay dạy dỗ đám Thập Nhị Kim Tiên cuồng vọng này, Xiển Giáo sợ rằng không biết trời cao đất dày là gì.

Sư phụ Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu có phóng túng trước mặt trẫm thì thôi, Nhiên Đăng phóng túng một chút trẫm cũng có thể nhịn, dù sao Nhiên Đăng cũng là nhân vật cùng thế hệ với trẫm, mấy tên tiểu bối thật sự coi mình là đại lão Hồng Hoang à?

Hạo Thiên Kính tuy không phải là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo như Thất Diệu Bảo Thụ của Chuẩn Đề hay Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Nữ Oa, nhưng cũng là Tiên Thiên Linh Bảo uy lực không tầm thường.

Đặc biệt là dưới đòn tấn công bất ngờ không báo trước, tốc độ của ngân quang đó khiến Ngọc Đỉnh chân nhân hoàn toàn không kịp né tránh.

Vội vàng, chỉ có thể dùng Trảm Tiên Kiếm để phòng ngự.

"Ầm" một tiếng nổ dữ dội chấn động trăm vạn dặm.

Rừng rậm rạp phía dưới lập tức biến thành bình địa, tất cả cây cổ thụ cao chọc trời đều nổ tung.

Ngọc Đỉnh chân nhân trực tiếp bị đánh bay ngàn vạn dặm, trên không trung liên tục thổ ra năm ngụm máu tươi.

Tu vi của Ngọc Đỉnh chân nhân là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, vốn không bằng Hạo Thiên, huống chi Hạo Thiên đột nhiên ra tay tấn công bất ngờ, Ngọc Đỉnh chân nhân càng không kịp phòng bị, trực tiếp bị một chiêu đánh bị thương cũng là bình thường.

Tuy không đến mức bị đánh chết ngay, nhưng vết thương này nếu không dưỡng thương mấy vạn năm cũng không thể hồi phục.

Trên Hậu Thiên Chí Bảo Trảm Tiên Kiếm cũng xuất hiện những vết nứt nhỏ.

Lúc này, Quảng Thành Tử cũng đang bừng bừng lửa giận, trực tiếp ra tay với Hạo Thiên.

Quảng Thành Tử không ngờ Hạo Thiên lại quả quyết như vậy, vì vậy cũng không kịp giúp đỡ Ngọc Đỉnh chân nhân.

Hạo Thiên không nể mặt Xiển Giáo như vậy, trực tiếp ra tay, cũng khiến Quảng Thành Tử nổi giận.

Phiên Thiên Ấn trong tay Quảng Thành Tử hung hăng đập về phía Hạo Thiên.

Chương 238

Hạo Thiên sau khi đánh lui Ngọc Đỉnh chân nhân, cũng nhanh chóng chuyển hướng, Hạo Thiên Kính trực tiếp bắn ra một đạo ngân quang về phía Quảng Thành Tử.

Hạo Thiên biết, sau khi mình ra tay, Quảng Thành Tử nhất định sẽ lập tức ra tay, vì vậy đã chuẩn bị từ sớm.

"Ầm" Tiên Thiên Chí Bảo Phiên Thiên Ấn và đạo ngân quang sắc bén đó trực tiếp va chạm vào nhau. .....

"Ầm" Tiên Thiên Chí Bảo Phiên Thiên Ấn và đạo ngân quang sắc bén đó trực tiếp va chạm vào nhau.

Trong nháy mắt, làn sóng xung kích kinh khủng đó quét sạch trăm vạn dặm.

Trăm vạn dặm đại địa bị một mảng ngân quang bao phủ, các chủng tộc có tu vi bình thường đều không dám ngẩng đầu nhìn lên.

Bởi vì hai mắt có thể sẽ bị đâm mù.

Đạo ngân quang đó đã cản được Phiên Thiên Ấn trong chốc lát, sau đó ngân quang bị Phiên Thiên Ấn đánh nát, không gian xung quanh toàn bộ nổ tung.

Quảng Thành Tử kia dù sao cũng có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, tu vi cao hơn Hạo Thiên.

Phiên Thiên Ấn và Hạo Thiên Kính cũng đều là Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong tình huống này, chiến lực của Quảng Thành Tử tự nhiên cao hơn Hạo Thiên.

Phiên Thiên Ấn bị ngân quang cản lại, không còn uy thế như trước, nhưng vẫn tiếp tục đập về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên dùng Hạo Thiên Kính mạnh mẽ đập vào Phiên Thiên Ấn, trực tiếp đánh bay Phiên Thiên Ấn.

Phiên Thiên Ấn bay trở lại tay Quảng Thành Tử, Hạo Thiên cũng bị lực đạo cực lớn đẩy lùi một khoảng.

Hạo Thiên tuy chiến lực yếu hơn Quảng Thành Tử một chút, nhưng Quảng Thành Tử muốn đánh bại Hạo Thiên trong chốc lát cũng không dễ dàng.

Dù sao cũng là đồng tử của Đạo Tổ, chắc chắn có chút bản lĩnh giữ mạng.

Hạo Thiên cũng gần đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ, không cần mấy nguyên hội nữa là có thể đạt được.

Quảng Thành Tử giận dữ nói: "Hạo Thiên, ngươi dám làm thương Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo ta, hôm nay không cho ta một lời giải thích, đừng hòng rời đi." Dứt lời, Quảng Thành Tử rung Lạc Hồn Chung trong tay.

Lạc Hồn Chung hướng về Hạo Thiên phát ra từng đợt sóng xung kích trực tiếp tấn công nguyên thần mà mắt thường không thể thấy được.

Lạc Hồn Chung cũng là Tiên Thiên Linh Bảo, một mình Quảng Thành Tử sở hữu hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, quả thực có chút tài đại khí thô.

Bị ảnh hưởng bởi Lạc Hồn Chung, nguyên thần của Hạo Thiên xuất hiện một thoáng hoảng hốt.

Tuy chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng trong những trận chiến của cao thủ cấp Chuẩn Thánh, dù chỉ do dự 0.0001 giây, cũng

có thể gây ra hậu quả chết người, bởi vì tốc độ ra tay của mọi người đều quá nhanh.

Trong khoảnh khắc Hạo Thiên do dự, chỉ thấy Phiên Thiên Ấn đã ở ngay trước mắt, sắp đập trúng trán hắn.

Hạo Thiên quả quyết giơ Hạo Thiên Kính lên che đầu.

"Ầm" trên bầu trời lại vang lên một tiếng nổ trầm đục, sóng xung kích chấn động trăm vạn dặm, mặt đất phía dưới bắt đầu từ từ nứt ra, địa hình xung quanh bị phá hủy không ra hình dạng gì.

Có Hạo Thiên Kính bảo vệ, Hạo Thiên tuy không bị thương rõ rệt, nhưng cũng bị đánh bay trăm vạn dặm.

Đòn tấn công của Quảng Thành Tử chưa kết thúc, tay cầm Hậu Thiên Chí Bảo Thư Hùng Kiếm, trực tiếp đâm về phía Hạo Thiên đang bay ngược lại.

Hạo Thiên trong lúc bay ngược lại dùng Hạo Thiên Kính đánh ra một đạo ngân quang, bị Quảng Thành Tử né được.

Mắt thấy Thư Hùng Kiếm của Quảng Thành Tử sắp đâm trúng Hạo Thiên.

"Kính Hoa Thủy Nguyệt!" Hạo Thiên dường như đã sử dụng một đại chiêu nào đó của Hạo Thiên Kính.

Trong nháy mắt, trên không trung xuất hiện vô số Hạo Thiên tay cầm Hạo Thiên Kính, dày đặc, che trời lấp đất.

"Rắc" Quảng Thành Tử đâm trúng một Hạo Thiên, nhưng Hạo Thiên đó là giả thân, bị đâm trúng ngay lập tức vỡ tan như kính vỡ.

Bây giờ trong phạm vi trăm vạn dặm dày đặc toàn là những Hạo Thiên giống hệt nhau.

Quảng Thành Tử cũng nhất thời không phân biệt được chân thân

của Hạo Thiên rốt cuộc đang trốn ở đâu.

Đại chiến cấp Chuẩn Thánh ở bên này, chắc chắn cũng đã sớm thu hút không ít sự chú ý.

"Không ngờ, Thiên Đế kia lại có bản lĩnh như vậy, Quảng Thành Tử kia cảnh giới cao hơn hẳn, vậy mà nhất thời không làm gì được." "Ha ha, dù sao cũng là người của Đạo Tổ, nếu tùy tiện bị Thủ lĩnh Thập Nhị Kim Tiên đánh bại, vậy cũng uổng công theo Đạo Tổ bấy nhiêu năm." "Chiêu Kính Hoa Thủy Nguyệt của Hạo Thiên không phải tầm thường, lão phu vậy mà cũng không thể phân biệt được cái nào mới là chân thân của hắn." "Chỉ tiếc hôm nay Hạo Thiên tất bại, sau khi bị đánh bại, còn mặt mũi nào mà thống lĩnh các tiên nhân Hồng Hoang." "Giáo chủ và Phó giáo chủ của Xiển Giáo kia còn chưa ra tay đâu!

Đạo Tổ không ra mặt, Hạo Thiên hôm nay thảm rồi." "Ta nghĩ Đạo Tổ chắc sẽ không vì chuyện nhỏ như vậy mà ra mặt đâu, cứ xem tiếp đi!" "....." Từng đại lão ở Hồng Hoang chứng kiến trận chiến này, cũng bắt đầu nghị luận sôi nổi, đưa ra quan điểm của mình.

Quảng Thành Tử khống chế Phiên Thiên Ấn, đập nát vô số giả thân của Hạo Thiên, Thư Hùng Kiếm trong tay không ngừng vung lên, cũng chém nát không ít giả thân.

Nhưng giả thân che trời lấp đất của Hạo Thiên thực sự quá nhiều, nhất thời cũng không đánh hết được.

Lúc này Ngọc Đỉnh chân nhân cuối cùng cũng bay trở lại chiến trường, giúp Quảng Thành Tử tìm chân thân của Hạo Thiên.

Ngay khoảnh khắc Ngọc Đỉnh chân nhân quay lại, Hạo Thiên chủ động lộ vị trí, lại trực tiếp bắn ra một đạo ngân quang từ Hạo Thiên Kính, bắn thẳng về phía Ngọc Đỉnh chân nhân.

Ngọc Đỉnh chân nhân không ngờ vừa quay lại đã bị tấn công bất ngờ, không kịp né tránh, chỉ có thể lại dùng Trảm Tiên Kiếm che trước mặt mình.

"Keng" Trảm Tiên Kiếm phát ra tiếng kiếm minh có phần thê lương, Ngọc Đỉnh chân nhân đáng thương vừa bay trở lại chiến trường đã lại bị đánh bay.

Vết nứt trên Trảm Tiên Kiếm lại lớn thêm một chút.

Ngọc Đỉnh chân nhân thật sự uất ức muốn thổ huyết, sự thật cũng là hắn lại phun ra mấy ngụm máu.

Hôm nay thật sự mất hết mặt mũi, hai lần bị Hạo Thiên một chiêu đánh bay, không có chút sức chống cự nào.

Hạo Thiên cũng là người thông minh, chuyên bắt nạt kẻ yếu.

Hắn biết chắc chắn không đánh bại được Quảng Thành Tử, thay vì lãng phí sức lực vào Quảng Thành Tử, không bằng trực tiếp đánh bầm dập Ngọc Đỉnh chân nhân.

Như vậy dù hôm nay có bại, cũng sẽ dễ coi hơn.

Sự thật cũng đúng như vậy, thấy Ngọc Đỉnh chân nhân lại bị đánh bay, các đại lão Hồng Hoang cũng cơ bản công nhận chiến lực của Hạo Thiên.

Nếu là một Chuẩn Thánh sơ kỳ bình thường khác, thật sự không thể làm được như vậy dưới sự vây công của một Chuẩn Thánh trung kỳ và một Đại La Kim Tiên đỉnh phong, lại còn ung dung như thế.

Tại Nam Thiên Môn, Đế Phượng Thiên nhìn chiến trường với vẻ mặt có chút kỳ quái.

"Bản thiếu chủ thật không ngờ, Hạo Thiên lại biết kỹ năng của Aizen." Đế Phượng Thiên lẩm bẩm, đây là một bộ anime hắn đã xem

ở hậu thế.

Cũng có thể thấy, với tư cách là đồng tử của Đạo Tổ, người tái lập Thiên Đình, Hạo Thiên không hề yếu như trong truyền thuyết.

Nếu thật sự yếu như vậy, người mất mặt cũng là Đạo Tổ, Đạo Tổ sẽ không cho phép Hạo Thiên yếu như vậy.

Vậy thì sau này Tôn Ngộ Không dựa vào đâu mà đại náo thiên cung?

Hạo Thiên trực tiếp ra tay, chẳng phải đã đè con khỉ đó xuống đất mà ma sát rồi sao?

Đế Phượng Thiên phỏng đoán Hạo Thiên có lẽ đã bị Tây Phương Giáo gây áp lực, vì vậy mới mặc cho Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, cuối cùng để Đa Bảo Như Lai ra mặt thu phục Tôn Ngộ Không, trấn áp dưới Ngũ Chỉ Sơn, sau này sắp xếp Tôn hầu tử đi cùng Kim Thiền Tử đến Tây Thiên thỉnh kinh, hoàn thành kế hoạch đại hưng của Tây Phương Giáo.

Cho nên không chỉ Tây Du, mà cả Đại náo thiên cung cũng có thể chỉ là một màn kịch.

Thử nghĩ xem, Thái Thượng Lão Quân kia là thiện thi của Lão Tử Thánh nhân, có thể nào luyện không nổi Tôn Ngộ Không, ngược lại còn nổ lò luyện ra Hỏa Nhãn Kim Tinh cho Tôn Ngộ Không?

Thái Thượng Lão Quân thân là thiện thi của Thánh nhân, là đại lão cấp Chuẩn Thánh, một ngón tay có thể đè chết Tôn Ngộ Không, sao có thể để xảy ra chuyện như vậy?

Đó chẳng phải là để tặng cho Tôn Ngộ Không một đôi Hỏa Nhãn Kim Tinh, để hắn trên đường đi về phía Tây dễ dàng phân biệt yêu quái sao?

Chương 239

Diễn kịch!

Má ơi, từng người từng người đều là ảnh đế à?

Đương nhiên, đây chỉ là phỏng đoán cá nhân của Đế Phượng Thiên, cụ thể có phải như vậy không, hắn cũng không biết.

Nhưng đây là một phỏng đoán hợp lý.

"Aizen là ai?" Dao Trì chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, tò mò hỏi.

Đế Phượng Thiên lắc đầu, cười nói: "Chỉ là một người không quan trọng mà thôi..." Nói xong, hắn lại hướng ánh mắt về phía chiến trường. .....

Dù có bao nhiêu giả thân, sớm muộn cũng sẽ bị đánh hết.

Khi số lượng giả thân còn lại không nhiều, Hạo Thiên ở phía sau lưng Quảng Thành Tử cuối cùng cũng chủ động tấn công Quảng Thành Tử.

Nhưng Quảng Thành Tử dù sao cảnh giới cũng cao hơn Hạo Thiên, Hạo Thiên muốn gây ra tổn thương thực chất cho Quảng Thành Tử thật sự quá khó.

Sau đó, Ngọc Đỉnh chân nhân bị thương lại lần thứ ba gia nhập chiến trường.

Lần này Ngọc Đỉnh đã thông minh hơn, trốn sau lưng Quảng Thành Tử, thỉnh thoảng lại dùng Trảm Tiên Kiếm tấn công lén.

Một chọi một, Đại La Kim Tiên đỉnh phong chắc chắn không phải là đối thủ của Chuẩn Thánh sơ kỳ, trừ phi tên của người đó là Đế Phượng Thiên!

Nhưng trong tình huống thỉnh thoảng lại bị tấn công lén một kiếm như thế này, cũng gây ra không ít phiền toái cho Hạo Thiên.

Không lâu sau, Hạo Thiên đã bị thương, khóe miệng vương một vệt máu.

Hạo Thiên nhìn chằm chằm Quảng Thành Tử và Ngọc Đỉnh chân nhân, giận sôi gan, lớn tiếng quát: "Đợi sau này Thiên Đình ta quật khởi, nhất định sẽ chém giết hai con súc sinh các ngươi!" Hạo Thiên quả thực vô cùng phẫn nộ, vì hắn rất coi trọng thể diện, bị áp đảo như thế này khiến hắn mất hết mặt mũi, ngay cả "súc sinh" cũng đã hét lên, có thể thấy Hạo Thiên bất cam đến mức nào!

Nếu tu vi mạnh hơn một chút, sớm đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ, cũng không đến nỗi không đánh lại Quảng Thành Tử.

"Ha ha, một đồng tử nhỏ bé, cũng dám nói năng ngông cuồng!" Quảng Thành Tử trực tiếp lạnh lùng chế nhạo, tiếp tục tấn công Hạo Thiên.

Tiếp theo đó, là cục diện Hạo Thiên bị áp đảo.

"Kính Hoa Thủy Nguyệt" dường như tiêu hao rất lớn, không có cách nào thi triển hai lần.

Tại Nam Thiên Môn, Đế Phượng Thiên xem xét tình hình, cũng đã đến lúc.

Hắn nói với Dao Trì: "Ta đi giúp hắn một tay, giúp lấy lại thể diện cho Thiên Đình." "Ừm, chàng cẩn thận một chút." Dao Trì gật đầu, trong mắt có chút lưu luyến không nỡ.

Đế Phượng Thiên khẽ cười, hóa thành một đạo cầu vồng nhanh chóng bay đi.

Vào lúc Hạo Thiên không còn sức chống đỡ, bị đánh đến mức khó có thể phòng thủ, chỉ thấy một đạo cầu vồng với tốc độ cực nhanh lao

vào chiến trường.

Tốc độ của đạo cầu vồng đó thật sự quá nhanh.

Nhanh đến mức ngay cả Chuẩn Thánh trung kỳ như Quảng Thành Tử cũng có chút không phản ứng kịp.

Đó thật sự là tốc độ tính bằng chớp mắt ngàn vạn dặm, Hóa Hồng Chi Thuật theo tu vi tăng cao cũng ngày càng nhanh, không hổ là bản mệnh thần thông của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Một quyền!

Bóng người trong đạo cầu vồng đó tung ra một quyền.

Sau đó, Nhiên Đăng chỉ kịp làm một động tác là dùng Thư Hùng Kiếm chắn trước mặt.

Chỉ thấy, Thư Hùng Kiếm dưới một quyền đó đã cong thành một đường cong đáng sợ, lực đạo của một quyền đó đã đập lên người Quảng Thành Tử.

Trong nháy mắt, Quảng Thành Tử hóa thành một điểm sáng trực tiếp bay lùi ngàn vạn dặm, tốc độ bị đánh bay đó gần như đã vượt qua tốc độ bay cực hạn của Quảng Thành Tử.

Làn sóng chấn động kinh khủng quét ra, vô số đám mây nổ tung, không gian dọc đường sụp đổ, uy thế của khoảnh khắc đó khiến các vết nứt trên mặt đất phía dưới lại mở rộng thêm mấy lần.

Quảng Thành Tử chỉ cảm thấy một luồng lực đạo cực lớn ùa vào cơ thể, toàn thân xương cốt suýt chút nữa đã rã rời.

Dù hắn là Chuẩn Thánh viên mãn, lực đạo của một quyền đó cũng quá bá đạo rồi đi?

Nhục thân của Đế Phượng Thiên cũng ở cấp Chuẩn Thánh sơ kỳ, tự nhiên khí lực lớn hơn nhiều so với các Chuẩn Thánh khác.

Hắn đã trải qua sự tẩy lễ của Bàn Cổ tinh huyết.

Thánh tử của Tiệt Giáo đến rồi!

Các đại lão Hồng Hoang nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên.

Vị Thánh tử Tiệt Giáo huyền thoại này, kể từ khi Tiệt Giáo đóng cửa toàn bộ, đã không còn ra tay nữa.

Bây giờ vừa ra tay, Thủ lĩnh Thập Nhị Kim Tiên đường đường lại không chịu nổi một quyền!

Hạo Thiên thấy Thánh tử Tiệt Giáo đến tương trợ, vui mừng khôn xiết.

Đây chính là sự chênh lệch!

Mình bị Quảng Thành Tử đè đánh nửa ngày, người ta Thánh tử Tiệt Giáo nhẹ nhàng một quyền đã đánh bay Quảng Thành Tử.

Ngọc Đỉnh chân nhân thì đứng bên cạnh không dám nói gì.

Thánh tử của Tiệt Giáo đã là nhân vật lớn của Hồng Hoang ở cấp Chuẩn Thánh viên mãn, ngay cả Phó giáo chủ đến cũng không đánh lại, một Đại La Kim Tiên đỉnh phong tự nhiên không dám phóng túng.

Nếu là Chuẩn Thánh viên mãn khác, ví dụ như Minh Hà Lão Tổ, vậy thì Ngọc Đỉnh chân nhân còn dám la hét hai câu, dù sao ngay cả Minh Hà Lão Tổ cũng sẽ không dễ dàng đi giết đệ tử của giáo phái Thánh nhân, đắc tội Thánh nhân.

Nhưng Đế Phượng Thiên thì khác, hắn là kẻ điên đã từng chém giết trăm vạn đệ tử Xiển Giáo ngay trước mặt sư tôn của họ.

Ngọc Đỉnh hoàn toàn không dám chọc!

"Đa tạ Thánh tử ra tay tương trợ!" Hạo Thiên lập tức chắp tay bái tạ Đế Phượng Thiên.

“Chuyện nhỏ” Đế Phượng Thiên thản nhiên đáp.

“Hôm nay Hạo Thiên nợ Thánh tử một ân tình, ân tình này ta Hạo Thiên ghi nhớ.” Hạo Thiên vô cùng trịnh trọng nói.

Hắn cũng thật lòng cảm tạ, hôm nay Thánh tử ra tay, không chỉ lấy lại thể diện cho hắn và Thiên Đình.

Mà còn khiến ngoại giới lầm tưởng hắn và Thánh tử có giao tình, phải biết rằng danh tiếng của Thánh tử Tiệt Giáo bây giờ ở Hồng Hoang vang dội đến mức nào.

Điều này đối với việc Hạo Thiên phát triển lớn mạnh Thiên Đình quả thực có sự giúp đỡ vô cùng lớn.

Làm sao có thể không thật lòng cảm kích?

Đế Phượng Thiên chậm rãi gật đầu, không nói gì thêm.

Rất nhanh, Quảng Thành Tử có chút chật vật bay trở lại chiến trường.

Hắn giận dữ nhìn Đế Phượng Thiên, nhưng cũng có chút kiêng dè sự điên cuồng của Đế Phượng Thiên, không buông lời tục tĩu, hỏi: “Thánh tử, đây là chuyện của Xiển Giáo chúng ta và Thiên Đình, vì sao ngài lại nhúng tay vào?” Đế Phượng Thiên mặt không biểu cảm nói: “Liên quan cái rắm gì đến ngươi!

Bản thiếu chủ làm việc còn phải báo cáo với ngươi sao?” Lập tức, một câu nói khiến sắc mặt Quảng Thành Tử biến thành màu gan lợn.

Hạo Thiên trong lòng sảng khoái vô cùng.

Đây mới gọi là bá khí, đây mới gọi là bá khí chứ!

“Thánh tử của Tiệt Giáo đến rồi, hình như đang đứng về phía Thiên Đình, lần này Xiển Giáo phải chịu thiệt rồi.” “Không ngờ Hạo Thiên kia lại có giao tình với Thánh tử của Tiệt Giáo?” “Chắc chắn

có, lần trước ở đại hội Bàn Đào, ta cũng có đi, thấy Thánh tử và Hạo Thiên nói chuyện rất vui vẻ." "Ra là vậy, thảo nào Hạo Thiên có đủ tự tin để ra tay với Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo!

Chương 240

Ta còn đang thấy kỳ lạ, hóa ra lại có Thánh tử của Tiệt Giáo chống lưng!" ".....” Cùng với sự xuất hiện trở lại của nhân vật huyền thoại Hồng Hoang Đế Phượng Thiên trước mặt thế nhân, chúng sinh Hồng Hoang cũng bắt đầu nghị luận.

Rất nhanh, Phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng mang theo những Kim Tiên còn lại của Thập Nhị Kim Tiên lần lượt đến.

Nhiên Đăng giận dữ nhìn Đế Phượng Thiên, quát lớn: “Ngươi có ý gì?

Chẳng lẽ chuyện của Xiển Giáo chúng ta, ngươi đều muốn nhúng tay vào?” Đế Phượng Thiên mang theo chút ý cười nhìn Nhiên Đăng: “Quan tài chết trôi hôm nay thông minh ra rồi, vậy thì sao?” Nhiên Đăng tức giận đến cực điểm, suýt chút nữa đã bị nghẹn đến nội thương.

Hạo Thiên suýt nữa đã cười phá lên, Thánh tử vẫn là Thánh tử a!

Bất kể tu vi cao đến đâu, đều có thể một câu nói chọc tức đại lão Hồng Hoang đến chết đi sống lại!

Nhiên Đăng quát lớn: “Đừng tưởng rằng ngươi có thể làm mưa làm gió ở Hồng Hoang, thật sự coi mình là Thánh nhân à?” Đế Phượng Thiên tiếp tục chế nhạo: “Bản thiếu chủ tuy không phải Thánh nhân, nhưng nhiều nguyên hội trước đã từng tập kích Nguyên Thủy Thánh nhân mà bây giờ vẫn sống sờ sờ ra đây, ngươi, một cái quan tài chết trôi, thì làm gì được ta chứ...” Đế Phượng Thiên tiếp tục trào phúng: “Bản thiếu chủ tuy không phải Thánh nhân, nhưng đã từng trộm đồ của Nguyên Thủy Thánh nhân từ rất nhiều nguyên hội trước mà hiện tại vẫn sống sờ sờ, một cái quan tài chết tiệt thì làm gì được

ta!" Lời của Đế Phượng Thiên hoàn toàn khiến Nhiên Đăng nghẹn họng.

Chẳng lẽ tên này cho rằng ai cũng điên như hắn sao!

Động tay đi trộm đồ của Thánh nhân, trừ kẻ điên ra, kẻ nào có não lại đi làm chuyện đó chứ?

Nhiên Đăng tiếp tục gào thét: "Hôm nay Dương Tiễn cũng không được mang đi, để Dương Tiễn lại, ngươi có thể đi." Hạo Thiên trực tiếp từ chối: "Dương Tiễn là cháu ngoại của trẫm, Xiển Giáo các ngươi cướp người, đừng hòng." Thấy Xiển Giáo bày ra thế trận này, Hạo Thiên cũng sẽ không giao Dương Tiễn ra.

Trước tiên, nếu giao ra thì mặt mũi chẳng còn gì, thứ hai, thấy Phó giáo chủ Xiển Giáo và Thập Nhị Kim Tiên đồng loạt xuất động như vậy, xem ra Dương Tiễn thật sự như lời Thánh tử nói, thân mang đại khí vận, Thiên Đình đang lúc cần người, càng không thể giao ra.

Đế Phượng Thiên nói với Hạo Thiên: "Ngươi về Thiên Đình trước đi, ở đây giao cho ta." Hạo Thiên chắp tay với Đế Phượng Thiên: "Mọi việc trông cậy vào Thánh tử!" Nói xong, Hạo Thiên yên tâm bay thẳng về hướng Thiên Đình.

"Đi đâu!" Nhiên Đăng và Thập Nhị Kim Tiên lập tức muốn tiến lên ngăn cản.

"Không biết điều!" Đế Phượng Thiên thi triển Hóa Hồng Chi Thuật, trực tiếp tung từng quyền ngăn cản toàn bộ mười ba người đang muốn truy kích.

Hóa Hồng Chi Thuật thực sự quá nhanh, bọn họ căn bản không thể phá vỡ vòng phong tỏa của Đế Phượng Thiên.

"Đế Phượng Thiên, ngươi nhiều lần bắt nạt Xiển Giáo ta, thật sự cho rằng Xiển Giáo ta không có người sao?" Nhiên Đăng nổi giận, tay

cầm Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Xích, vạch ra một đường cong quỷ dị, khiến không gian cũng hơi vặn vẹo.

Đường cong sắc bén đó chém về phía Đế Phượng Thiên.

Mười hai Kim Tiên còn lại cũng lần lượt nối gót tấn công.

Quảng Thành Tử tung ra Tiên Thiên Linh Bảo Phiên Thiên Ấn trong tay, uy thế của nó trực tiếp đánh vỡ không gian.

Xích Tinh Tử cầm Âm Dương Kính trong tay, mặt âm hướng về Đế Phượng Thiên, hắc quang lóe lên, bắn ra một luồng sáng đen.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cầm Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến, năm loại thần hỏa màu sắc khác nhau đánh về phía Đế Phượng Thiên.

Lúc này, Thái Ất Chân Nhân cầm Hậu Thiên Chí Bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo, trực tiếp triệu hồi chín con hỏa long hung mãnh.

Khoảnh khắc hỏa long xuất hiện, nhiệt độ xung quanh tăng vọt, phun ra Tam Muội Chân Hỏa uy lực cực lớn, đánh thẳng về phía Đế Phượng Thiên.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cầm Hậu Thiên Chí Bảo Trảm Tiên Kiếm, dùng toàn lực chém ra một nhát kiếm chém rách cả không gian, nhắm vào Đế Phượng Thiên.

Linh Bảo Đại Pháp Sư tung ra Hậu Thiên Chí Bảo Long Hổ Ấn trong tay.

Cụ Lưu Tôn ném ra Hậu Thiên Chí Bảo Khổn Tiên Thằng, Khổn Tiên Thằng như vật sống, giống một con rắn linh động trói về phía Đế Phượng Thiên.

Phổ Hiền Chân Nhân ném ra Hậu Thiên Chí Bảo Tam Pháp Kim Liên, tức thì kim quang ngập trời, Tam Pháp Kim Liên xoay tròn nhanh chóng bay về phía Đế Phượng Thiên.

Từ Hàng Đạo Nhân lắc Tử Kim Chuông, là Hậu Thiên Chí Bảo, trong tay, Tử Kim Chuông lắc một cái, ra lửa!

Lắc hai cái, sinh khói!

Lắc ba cái, cát bay đá chạy!

Cát vàng ngập trời kẹp theo khói và lửa đánh thẳng về phía Đế Phượng Thiên.

Đạo Hạnh Thiên Tôn cầm Hàng Ma Xử, là Hậu Thiên Chí Bảo, liên tục vạch ra những vệt sáng trên không, những vệt sáng đó cuối cùng hình thành một bàn tay vàng khổng lồ đập về phía Đế Phượng Thiên.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn ném ra Hậu Thiên Chí Bảo Độn Long Thung, ba cái vòng vàng trên Độn Long Thung từ từ bay ra, ba cái vòng vàng có thể trói kẻ địch trên cột vàng, có thể độn rồng bắt tiên.

Ném ra Độn Long Thung xong, Hậu Thiên Linh Bảo Khổn Yêu Thằng cũng bị Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn tiện tay ném ra.

Hoàng Long Chân Nhân cầm Đăng Long Kiếm, là Hậu Thiên Chí Bảo, cũng đánh ra một luồng kiếm quang sắc bén.

Phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng và Thập Nhị Kim Tiên, toàn bộ đều cầm pháp bảo sở trường, đồng thời tung ra đòn tấn công sắc bén nhất về phía Đế Phượng Thiên.

Chúng sinh Hồng Hoang đều trợn mắt há mồm!

"Không hổ là Tiệt Giáo Thánh tử a!

Lại khiến Nhiên Đăng và Thập Nhị Kim Tiên vừa bắt đầu đã phải dùng đến bản lĩnh sở trường." "Uy thế của mười ba đòn tấn công kia cũng quá kinh khủng rồi!

Cả bầu trời đều bị che lấp!" "Tiệt Giáo Thánh tử đứng yên không động à?

Thí Thần Thương cũng nên dùng rồi chứ?" "Hừ!

Mặc dù mười ba người liên thủ, nhưng chiến lực của Thánh tử mạnh mẽ thế nào ai cũng thấy rõ, năm đó ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đã có thể vượt cấp chém giết Đông Vương Công, bây giờ tu vi lại cao hơn mười ba người Xiển Giáo, cho dù Phó giáo chủ Xiển Giáo và Thập Nhị Kim Tiên liên thủ, ta thấy cũng không phải đối thủ của Thánh tử!" "Cũng không chắc!

Dù sao cũng là mười ba đánh một, đệ tử Xiển Giáo ai nấy đều cầm pháp bảo lợi hại, không phải dạng vừa đâu!" "..." Đối mặt với mười ba đòn tấn công vô cùng sắc bén, chỉ thấy Đế Phượng Thiên cười khinh miệt, không hề tế ra bất kỳ pháp bảo nào.

Không dùng pháp bảo là có nguyên nhân.

Thí Thần Thương đang ở chỗ Huyền Minh, nàng đang ôm nó bế quan!

Dù Thí Thần Thương có trong tay Đế Phượng Thiên, hắn cũng tạm thời không dùng.

Bởi vì Thí Thần Thương vừa xuất hiện, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn sẽ không ngồi yên, tất nhiên sẽ ra tay can thiệp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa ra, sau đó lão đa cũng ra, lại làm cho mọi chuyện cuối cùng không đâu vào đâu.

Bây giờ không phải lúc đại quyết chiến với Xiển Giáo, vì vậy để cho Nguyên Thủy Thiên Tôn ngoan ngoãn ở lại Ngọc Hư Cung, Đế Phượng Thiên lần này quyết định không dùng Thí Thần Thương.

"Hỗn Độn Thiên Mãng!" Đế Phượng Thiên trực tiếp sử dụng pháp thuật được hệ thống thưởng nhưng chưa thử uy lực.

Lúc này chính là cơ hội tốt để thử nghiệm uy lực của pháp thuật!

Theo tiếng hét của Đế Phượng Thiên vang lên, cả trời đất dường như bắt đầu rung chuyển.

"Ầm, ầm, ầm" Trời vốn đang nắng gắt, trên cửu tiêu lại xuất hiện mây đen vô cùng dày đặc.

Mây đen che kín trời, hoàn toàn che lấp bầu trời vốn có!

Bầu trời lập tức tối sầm lại, trông vô cùng áp bức!

Trong đám mây đen che trời đó có vô số lôi xà đang du tẩu, như thể bên trong ẩn chứa hàng tỷ vạn vô lượng lôi đình.

Ngay sau đó, từ trong vô tận mây đen chui ra vô số con rắn đen toàn thân quấn quanh những tia lôi điện.

Bóng tối trở nên càng thêm thuần túy và ngưng trọng, khiến chúng sinh Hồng Hoang không thể hô hấp!

Vô lượng rắn điện đen kịt đó không ngừng cuộn trào, nuốt chửng lẫn nhau.

Một lát sau, hàng tỷ vạn con rắn điện đen kịt, sau khi nuốt chửng lẫn nhau từ từ hóa thành một con siêu cấp cự mãng dài hàng tỷ vạn trượng nằm ngang trên bầu trời, con cự mãng đen kịt được vô số lôi xà bao quanh, trông vô cùng kinh khủng!

Đồng tử của con cự mãng kinh khủng đó lớn bằng nửa trái đất ở hậu thế, miệng khổng lồ vừa mở ra, cả Hồng Hoang đại địa đều tràn ngập khí tức kinh khủng tanh hôi vô cùng!

"Gào!!!" Cự mãng gầm thét!

Sóng âm gầm thét đó như thực chất, chỉ cần gầm lên, nơi nó đi qua trong vòng hàng tỷ vạn dặm núi cao, đại sơn đều hóa thành tro bụi, nước tứ hải cũng gầm thét theo.

Chương 241

Nơi sóng âm gầm thét đi qua, bất kỳ vật thể nào cũng đều hóa thành hư vô, không gian trực tiếp vỡ nát, lộ ra từng mảng hỗn độn, uy thế như Tiên Thiên Ma Thần tái sinh!

Nơi sóng âm gầm thét đi qua, bất kỳ vật thể nào cũng đều hóa thành hư vô, không gian trực tiếp vỡ nát, lộ ra từng mảng hỗn độn, uy thế như Tiên Thiên Ma Thần tái sinh!

Uy áp vô cùng đáng sợ của cự mãng khiến chúng sinh Hồng Hoang lần lượt quỳ rạp dưới đất, run lẩy bẩy!

Các đại lão Hồng Hoang cũng có chút kinh hãi.

“Đó...

đó là gì?

Khí tức hỗn độn thật đáng sợ!” “Pháp thuật này, ta chưa từng nghe nói, lẽ nào ta kiến thức nông cạn sao?” “Chắc là pháp thuật do Thánh tử tự sáng tạo ra!

Dù sao ta cũng chưa từng nghe qua.” “Quá đáng sợ, không gian đều bị áp nát, cả Hồng Hoang chìm trong bóng tối, đơn giản giống như cảnh tượng diệt thế!” “Không biết ba ngàn Ma Thần bị Bàn Cổ Đại Thần chém có phải ai cũng như thế này không.” “Tin ta đi, ba ngàn Ma Thần đó còn kinh khủng hơn con cự mãng này nhiều!” “...” Các đại lão Hồng Hoang ngơ ngác nhìn cự mãng bắt đầu bàn luận.

Sau đó, cự mãng gầm thét lao thẳng về phía mười ba đòn tấn công vô cùng sắc bén kia.

Trong ánh mắt vô cùng chấn động của Nhiên Đăng và Thập Nhị Kim Tiên, con cự mãng kinh khủng tỏa ra vô lượng khí hỗn độn và

được lôi xà bao quanh, như thể sự kết hợp của Hỗn Độn và Lôi Thần, trực tiếp như chẻ tre phá tan mười ba đòn tấn công vô cùng sắc bén.

Nhiên Đăng và Thập Nhị Kim Tiên hộc máu bay ngược ra ngoài.

Nhiên Đăng tu vi cao nhất, có Tiên Thiên Linh Bảo Linh Cữu Đăng có thể phòng ngự, tự nhiên bị thương nhẹ nhất.

Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử cũng là tu vi cấp bậc Chuẩn Thánh, người trước có Tiên Thiên Linh Bảo Lạc Hồn Chung phòng ngự, người sau có Âm Dương Kính phòng ngự, vì vậy bị thương cũng không nặng.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân tuy chưa đạt đến cấp bậc Chuẩn Thánh, nhưng có Hỗn Nguyên Phiên thi triển Súc Địa Chi Thuật dịch chuyển một lần, tránh được vị trí xung kích mạnh nhất của cự mãng, vì vậy cũng không bị thương nặng.

Nhưng còn lại Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Hoàng Long Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thì không có may mắn như vậy.

Ai nấy đều miệng phun máu tươi, tinh thần uể oải, không còn sức chiến đấu.

Nếu không phải thế công của cự mãng đã bị mười ba đòn tấn công kia làm suy yếu đi không ít, đòn tấn công đó đủ để miểu sát Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Hoàng Long Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, chín vị Kim Tiên này.

Dù sao trong mười ba đòn tấn công đó, có ba đòn của Chuẩn Thánh, đã làm suy yếu không ít sức mạnh của cự mãng.

Thánh tử đại chiến Phó giáo chủ Xiển Giáo và Thập Nhị Kim Tiên liên thủ.

Một chiêu miểu sát!

Chúng sinh Hồng Hoang hoàn toàn kinh ngạc!

"Ầm ầm ầm" Trong nháy mắt, nguyên thần như bị sét đánh, sắp không thể suy nghĩ.

Thánh tử giành thắng lợi mọi người có thể chấp nhận, dù sao những chiến tích trước đây của Thánh tử đã tạo nên uy thế, tạo ra một hình tượng vô địch.

Nhưng trực tiếp miểu sát Phó giáo chủ Xiển Giáo và Thập Nhị Kim Tiên liên thủ có phải hơi quá đáng không?

Phải biết rằng, không tính Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử vẫn đang bế quan cùng Nguyên Thủy Thánh nhân, Nhiên Đăng và Thập Nhị Kim Tiên đã là chiến lực đỉnh cấp nhất của Xiển Giáo rồi!

Cứ như vậy một chiêu miểu sát chiến lực đỉnh cấp nhất mà Xiển Giáo có thể đưa ra!

Như vậy thật sự thích hợp sao?

Điều đó chẳng phải có nghĩa là, dưới tình huống Thánh nhân không ra tay, Tiệt Giáo Thánh tử một mình đủ để càn quét toàn bộ Xiển Giáo sao? ...

Điều này quá khoa trương!

Phải biết rằng Tiệt Giáo, dù không tính Thánh nhân, còn có hơn mười Chuẩn Thánh là chiến lực đỉnh cấp hoàn toàn chưa ra tay!

Chiến lực nghịch thiên như vậy quả thực khiến chúng sinh Hồng Hoang dựng tóc gáy!

"Quá kinh khủng, Tiệt Giáo Thánh tử quá kinh khủng!

Mỗi lần ra tay đều có sự trưởng thành vượt bậc, khiến người ta không thể theo kịp!" "Tiệt Giáo còn mạnh hơn ta tưởng!

Không tính Thánh nhân, tuyệt đối mạnh hơn cả ba giáo phái Thánh nhân khác cộng lại!" "Tiệt Giáo đáng sợ quá, ta bây giờ gia nhập Tiệt Giáo còn kịp không?" "Người ta Tiệt Giáo đã phong giáo rồi, đi đâu mà gia nhập?" "Dưới Thánh nhân, Tiệt Giáo Thánh tử đã vô địch, mới qua bao nhiêu nguyên hội chứ!

Thiên phú quá đáng sợ!" "..." Màn trình diễn kinh người của Đế Phượng Thiên khiến các đại lão Hồng Hoang bàn tán sôi nổi.

Màn trình diễn này thực sự quá nghịch thiên, quả thực khó có thể lý giải.

"Ha ha, Phó giáo chủ Xiển Giáo và cái gọi là Thập Nhị Kim Tiên chó má?" Đế Phượng Thiên trào phúng lắc đầu.

Một câu nói ra, lại là một mảnh tĩnh lặng, không ai dám phản bác.

Đế Phượng Thiên có tư cách nói lời này!

Nhiên Đăng và Thập Nhị Kim Tiên cũng lộ ra vẻ kinh hãi, chiến lực của Đế Phượng Thiên lại tăng lên mấy bậc.

Họ không thể phản bác lời của Đế Phượng Thiên, vì bị một chiêu toàn bộ miểu sát!

Cảm giác xấu hổ vô hạn dâng lên trong lòng, nhưng lại bất lực.

Dưới Thánh nhân, Đế Phượng Thiên hoàn toàn không có đối thủ.

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ ngửa mặt lên trời cười lớn.

Hơn ba mươi nguyên hội trước, khi Thông Thiên Giáo Chủ đi nhận con, Đế Phượng Thiên mới chỉ là cảnh giới Địa Tiên.

Ai ngờ, chỉ hơn ba mươi nguyên hội trôi qua, Đế Phượng Thiên đã

nghiền ép tất cả các chủng tộc dưới Thánh nhân ở Hồng Hoang.

Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng may mắn đã đi nhận con, nếu không có một đứa con kỳ lân tốt như vậy, thật không có chỗ mà khóc.

Một chiêu đánh bại Phó giáo chủ Xiển Giáo và Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, tin tức sẽ nhanh chóng lan truyền khắp Hồng Hoang, Tiệt Giáo sẽ lại một lần nữa danh tiếng đại chấn!

Do Tiệt Giáo đã phong giáo nhiều nguyên hội, dẫn đến có một số chủng tộc sắp quên đi sự tồn tại của Tiệt Giáo.

Nhưng khi trận chiến này truyền ra, Thông Thiên dự đoán danh tiếng của Tiệt Giáo sẽ lại một lần nữa vang dội khắp Hồng Hoang!

Trong Ngọc Hư Cung, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn khó coi đến cực điểm.

Thậm chí còn đập vỡ không ít bảo vật đã cất giữ vô số nguyên hội trong Ngọc Hư Cung.

"Phế vật, tất cả đều là phế vật, lại bị Đế Phượng Thiên một chiêu miểu sát, thể diện Xiển Giáo ta còn đâu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thực sự quá tức giận, da mặt cũng tức đến run rẩy.

Trong Bồng Lai Tiên Đảo, Nữ Oa chớp chớp mắt, nhìn về phía chiến trường thở dài: "Chiến lực của Phượng Thiên thật khó lường, pháp thuật kia cũng quá mạnh rồi." Thường Hi khẽ cười một tiếng, khoác tay Nữ Oa, kiêu ngạo nói: "Đó là nam nhân của ta, một nam nhân khiến người ta không thể lường được." Theo thời gian trôi đi, Nữ Oa và hai chị em Hi Hòa, Thường Hi cũng ngày càng thân thiết, vì vậy Thường Hi cũng dám có những hành động thân mật với Nữ Oa Thánh nhân.

Nữ Oa chậm rãi gật đầu nói: "Lúc đầu đưa ra quyết định này, ta vốn nghĩ mình sẽ hối hận, kết quả bây giờ lại cảm thấy may mắn đã

có lựa chọn đó.” Thường Hi khẽ cười, cười tủm tỉm nói: “Thánh nhân, a!

Yêu Phượng Thiên rồi mà không tự biết...” Nữ Oa im lặng một lúc, lẩm bẩm: “Yêu?

Là cái mà chúng sinh hay nói là yêu sao...” Sau khi một chiêu đánh bại Phó giáo chủ Xiển Giáo và Thập Nhị Kim Tiên, Đế Phượng Thiên cũng không tiếp tục truy cùng giết tận.

Đã tạm thời không muốn gây ra trận chiến dẫn đến Thánh nhân ra tay, vậy thì tiếp tục cũng không có ý nghĩa.

Đế Phượng Thiên đến Lục Đạo Luân Hồi tìm Hậu Thổ.

Người của Xiển Giáo cũng không còn mặt mũi tiếp tục gây sự, xám xịt quay về Xiển Giáo.

Dương Tiễn thì Xiển Giáo không thể có được rồi.

Sau khi chào hỏi Hình Thiên, Đế Phượng Thiên thuận lợi gặp được Hậu Thổ Thánh nhân đã lâu không gặp.

Chương 242

Hậu Thổ vẫn thanh lãnh mỹ lệ như ngày nào, như một ngọn núi băng lạnh lẽo.

Đế Phượng Thiên không nói hai lời, trực tiếp ném bầu rượu chứa đầy rượu Bàn Đào mới ủ cho nàng.

Hậu Thổ cũng có chút nhớ rượu của Bồng Lai Tiên Đảo, trực tiếp cúi đầu uống.

Một lúc sau, Hậu Thổ bình luận: "Thích rượu Hoàng Trung Lý hơn, rượu này là gì?" Đế Phượng Thiên trả lời: "Rượu Bàn Đào, Nữ Oa thích rượu này hơn." Hậu Thổ gật đầu, thuận miệng nói: "Thẩm mỹ của Nữ Oa thật không tệ." Dám tùy ý bình luận một vị Thánh nhân như vậy, chỉ có thể là một vị Thánh nhân khác.

Đế Phượng Thiên cười nói: "Lần sau ta mang rượu Hoàng Trung Lý đến cho ngươi, lần này chỉ để ngươi nếm thử thôi." Hậu Thổ gật đầu, hỏi: "Là vì Dương Thiên Hữu và Dương Giao sao?" Đế Phượng Thiên và Xiển Giáo đánh nhau ồn ào như vậy, Hậu Thổ tự nhiên cũng chú ý.

Chỉ cần liên hệ một chút là có thể đoán ra ý đồ của Đế Phượng Thiên.

"Không sai, ta muốn tái tạo nhục thân cho Dương Thiên Hữu và Dương Giao." Hậu Thổ gật đầu, trực tiếp đưa nguyên thần của Dương Thiên Hữu và Dương Giao đã chuẩn bị sẵn cho Đế Phượng Thiên.

"Ta đang vội bế quan, ta đi trước đây, trước khi Phong Thần Lượng Kiếp qua đi, đừng để Tam Tiêu ra ngoài." Đế Phượng Thiên từ biệt Hậu Thổ, rồi trực tiếp rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi.

Hậu Thổ mặt không biểu cảm nhìn bóng lưng Đế Phượng Thiên, cho đến khi bóng lưng biến mất, sau đó chậm rãi nhắm mắt tiếp tục bế quan. --------- Đế Phượng Thiên trở về Bồng Lai Tiên Đảo, trực tiếp ném nguyên thần của Dương Thiên Hữu và Dương Giao cho Đa Bảo.

Đối với việc tái tạo nhục thân, Đế Phượng Thiên không thành thạo, cũng lười lãng phí thời gian.

Đa Bảo Đạo Nhân rất vui, thiếu chủ cuối cùng cũng có việc giao cho mình làm.

Đây là chuyện hiếm có, thiếu chủ thường có việc đều giao cho mấy vị đạo lữ siêu lợi hại hoặc tiểu thị nữ làm.

Đa Bảo cảm thấy thiếu chủ cuối cùng cũng nhìn thấy sự nỗ lực và trung thành của mình, bằng lòng giao việc quan trọng cho mình.

Thiếu chủ chuyên môn đến Lục Đạo Luân Hồi lấy nguyên thần của hai người này về tái tạo nhục thân, có thể thấy hai người này chắc chắn rất quan trọng!

Trong lúc Đa Bảo Đạo Nhân chìm vào ảo tưởng vô hạn, Đế Phượng Thiên bắt đầu bế quan.

Trước đó còn có hai quả Đại Đạo quả thực chưa ăn.

Đế Phượng Thiên trực tiếp ăn Đại Đạo quả thực, bắt đầu tiếp tục lĩnh ngộ Ám Chi Đại Đạo.

Một quả kéo dài một ngàn năm, hai ngàn năm sau, hiệu quả của Đại Đạo quả thực tan biến.

Vẫn còn xa mới đến giai đoạn thứ sáu, Đế Phượng Thiên ước tính cần khoảng năm quả Đại Đạo quả thực là đủ.

Uống một hồ rượu Hoàng Trung Lý xong, Đế Phượng Thiên tiếp

tục bế quan.

Lần bế quan này lại trực tiếp qua ba nguyên hội.

Hệ thống lựa chọn được kích hoạt.

“Phát hiện ký chủ bế quan ba nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Ngũ Sắc Thần Quang.” “Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Bàn Cổ Tinh Huyết (x1).” Đế Phượng Thiên đành phải một lần nữa cảm thán mình không có duyên với Ngũ Sắc Thần Quang, trực tiếp chọn lựa chọn thứ hai.

Bàn Cổ Tinh Huyết và Đại Đạo quả thực đều là thứ mà Đế Phượng Thiên không thể từ chối.

“Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Bàn Cổ Tinh Huyết (x1)!” Sau khi nhận được Bàn Cổ Tinh Huyết, Đế Phượng Thiên trực tiếp để Bàn Cổ Tinh Huyết dung nhập vào cơ thể, bắt đầu rèn luyện nhục thân.

Lần trước sử dụng Bàn Cổ Tinh Huyết, Đế Phượng Thiên đã chứng kiến trận chiến khai thiên.

Lần này không xảy ra chuyện đó, dường như chỉ có lần đầu tiên sử dụng Bàn Cổ Tinh Huyết mới có hiệu quả như vậy.

Giọt Bàn Cổ Tinh Huyết đó ẩn chứa năng lượng vô hạn.

Dù cho nhục thân cường độ Chuẩn Thánh sơ kỳ của Đế Phượng Thiên cũng không thể chịu đựng được.

Dưới sự tẩy lễ của Bàn Cổ Tinh Huyết, nhục thân của Đế Phượng Thiên đã trải qua từng lần vỡ nát và tái tạo.

Mỗi lần tái tạo nhục thân đều được tăng cường.

Cứ như vậy không ngừng vỡ nát, tái tạo.

Sau đúng một ngàn lần mới dừng lại.

Thời gian này kéo dài rất lâu, đến khi tái tạo hoàn thành, một nguyên hội đã trôi qua.

Sau khi hoàn thành, cường độ nhục thân của Đế Phượng Thiên đã đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn, giống như cảnh giới nguyên thần.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ cường độ nhục thân tăng lên Chuẩn Thánh viên mãn." "Nhắc nhở: Nhục thân của ký chủ có thể so sánh với nhục thân của Lục Thánh." Lục Thánh ở đây, không phải tất cả Thánh nhân.

Vì Lục Thánh dù nhờ công đức Thiên Đạo thành thánh, cũng thuận tiện rèn luyện nhục thân, nhưng nhục thân tối đa cũng chỉ ở cấp bậc Chuẩn Thánh, có lẽ còn không bằng Đế Phượng Thiên.

Nhưng nhục thân của Đạo Tổ thì không rõ mạnh đến mức nào, Hậu Thổ Thánh nhân là một ngoại lệ, bản thân là Tổ Vu, nổi tiếng với nhục thân cường hãn.

Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Chuẩn Thánh viên mãn.

Nhục thân: Chuẩn Thánh viên mãn (đã được rèn luyện bởi hai giọt Bàn Cổ Tinh Huyết).

Đại đạo: Ám Chi Đại Đạo (U Ám), Trận Chi Đại Đạo (Hoàng Giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), Một vạn thanh kiếm (đều là Hậu Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (tự lĩnh ngộ từ Trận Chi Đại Đạo).

Khác: Huyền Thiên Quy Thuẫn x1 (có thể chống lại một đòn mạnh nhất của Thánh nhân), Huyền Thiên Trọng Thủy (một vạn giọt), Cực phẩm Chuẩn Thánh Đan (x2).

Đế Phượng Thiên liếc qua bảng thông tin cá nhân.

Phát hiện lần này bảng hệ thống lại có thêm mục "Nhục thân".

Bây giờ nhục thân và nguyên thần đồng cấp, cường độ nhục thân hoàn toàn có thể sánh ngang với Đế Giang ngày xưa.

Đế Giang không tu nguyên thần, Đế Phượng Thiên không chỉ tu nguyên thần, còn nắm giữ các loại chí bảo.

Thực lực hiện tại của Đế Phượng Thiên, dù cho thủ lĩnh Tổ Vu chiến thiên chiến địa Đế Giang ngày xưa có sống lại cũng không phải là đối thủ trong vài chục hiệp.

Dưới Thánh nhân, thực lực của Đế Phượng Thiên đã đạt đến mức

khiến chúng sinh Hồng Hoang phải ngưỡng vọng.

Đế Phượng Thiên hài lòng với lần bế quan này, khiến thực lực nhục thân lại tăng lên một bậc.

Bây giờ mới thực sự là vô địch dưới Thánh nhân, dù có tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong trong truyền thuyết, Đế Phượng Thiên cũng hoàn toàn có thể một trận chiến.

Không biết Chuẩn Thánh đỉnh phong mạnh đến mức nào, nhưng hắn tin chắc mình hiện tại có thể đánh thắng.

Đế Phượng Thiên kết thúc bế quan, trực tiếp tìm Đa Bảo Đạo Nhân.

Chương 243

Lúc này, từ hai nguyên hội trước, Đa Bảo đã đúc xong nhục thân cho Dương Thiên Hữu và Dương Giao, đang đợi thiếu chủ xuất quan.

Dương Thiên Hữu và Dương Giao vừa thấy Đế Phượng Thiên liền lập tức quỳ xuống.

"Đa tạ Thánh tử cứu mạng chi ân!" Đa Bảo đã sớm nói rõ với hai người, là Thánh tử đã cứu họ.

Dương Thiên Hữu và Dương Giao ở Tiệt Giáo đã hai nguyên hội.

Cả hai đều là phàm nhân, tuổi thọ không dài như vậy.

Đa Bảo Đạo Nhân không thể để hai người này lại chết đi.

Vì vậy, Đa Bảo cho hai người ăn thiên tài địa bảo kéo dài tuổi thọ, lại dạy hai người tu hành.

Dương Thiên Hữu thiên phú thực sự quá kém, hai nguyên hội cũng chỉ tu hành đến cảnh giới Địa Tiên.

Dương Giao thiên phú thì không tồi, cảnh giới Huyền Tiên.

Dù sao cũng là anh cả của Dương Tiễn, dù thiên phú không thể sánh bằng Dương Tiễn, cũng không kém đi đâu được.

Ở Tiệt Giáo lâu như vậy, bước vào giới tu hành, tự nhiên cũng biết đại danh của Tiệt Giáo Thánh tử.

Đệ tử Tiệt Giáo ai ai cũng vô cùng sùng bái Đế Phượng Thiên, ai cũng khen Đế Phượng Thiên vĩ đại như thiên thần, khiến Dương Thiên Hữu và Dương Giao chưa gặp Đế Phượng Thiên đã vô cùng sùng bái.

"Đi thôi!

Theo ta lên Thiên Đình một chuyến, đưa các ngươi đi gặp Vân Hoa Tiên Tử.” Đế Phượng Thiên nhàn nhạt mở miệng.

“Đa tạ Thánh tử!” Dương Thiên Hữu và Dương Giao đứng dậy, đều lộ vẻ kích động.

Dương Thiên Hữu nhớ vợ, Dương Giao nhớ mẹ, đã sớm tương tư từ lâu.

Sau đó, Đế Phượng Thiên gọi long liễn.

Hai mươi bảy con rồng cấp bậc Đại La Kim Tiên uy phong bay đến.

Nhiều nguyên hội trôi qua, hai mươi bảy con ngũ trảo kim long cấp bậc Đại La Kim Tiên sơ kỳ cũng đã thăng lên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Tốc độ nâng cao tu vi rất chậm.

Cũng là bình thường, dù sao cũng là dựa vào thuốc mà lên, Long tộc bị Thiên Đạo áp chế, tu hành vốn chậm.

Hai mươi bảy con ngũ trảo kim long này cùng lắm cũng chỉ có thể đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chắc chắn vô duyên với Chuẩn Thánh.

Dùng thuốc cũng có di chứng.

Đương nhiên, đối với hai mươi bảy con ngũ trảo kim long, nếu không phải vì Đế Phượng Thiên, cả đời có thể tiến vào Thái Ất Kim Tiên hay không còn khó nói, vì vậy tự nhiên sẽ không để ý cảnh giới tối đa chỉ có thể kẹt ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Hai mươi bảy con ngũ trảo kim long uy phong lẫm liệt gầm thét bay từ Dưỡng Long Trì đến.

Do cảnh giới của Dương Thiên Hữu và Dương Giao quá thấp, nên

ngồi long liễn sẽ tiện hơn một chút.

Lúc này, Dương Thiên Hữu và Dương Giao chưa từng thấy sự đời hoàn toàn hóa đá...

Hai mươi bảy con rồng vàng này thật lợi hại!

Uy áp tỏa ra quả thực muốn khiến tim hai người ngừng đập.

Đặc biệt là Dương Thiên Hữu, nếu không có Đế Phượng Thiên ở đây, Dương Thiên Hữu đã sớm chết dưới uy áp của Đại La.

Đệ tử Tiệt Giáo thì không thấy lạ, hai mươi bảy con ngũ trảo kim long là tọa kỵ của Thánh tử, mỗi lần được Thánh tử triệu hoán đều gào rú không ngừng.

Khi hai mươi bảy con ngũ trảo kim long đó tiếp cận Đế Phượng Thiên, lập tức ngừng gào rú, ngoan ngoãn kéo long liễn đáp xuống trước mặt Đế Phượng Thiên, con nào con nấy nằm rạp trên đất, ngoan ngoãn như heo con Peppa.

Dương Thiên Hữu và Dương Giao nuốt nước bọt, tam quan hoàn toàn bị lật đổ...

Hai mươi bảy con rồng vàng lợi hại như vậy, hóa ra chỉ là tọa kỵ?

Nếu Dương Thiên Hữu và Dương Giao biết từ "ngọa tào", thì trong lòng sẽ hiện ra một vạn câu "ngọa tào"!

Cũng quá khoa trương rồi, trong mắt Dương Thiên Hữu và Dương Giao, hai mươi bảy con rồng vàng này, tùy tiện một con ra ngoài cũng có thể làm đại lão một phương, vậy mà ở chỗ Thánh tử chỉ là tọa kỵ.

Tam quan vào khoảnh khắc này hoàn toàn sụp đổ, đây là cuộc sống của đại nhân vật sao?

Đế Phượng Thiên dẫn Dương Thiên Hữu và Dương Giao có chút ngây ngốc lên long liễn.

Trong long liễn có trận pháp cách tuyệt, dù bay nhanh đến đâu, Dương Thiên Hữu và Dương Giao cũng không có chút cảm giác nào.

Long liễn dù sao cũng không nhanh bằng Đế Phượng Thiên bay.

Mấy năm sau, cuối cùng cũng đến Thiên Đình.

Đế Phượng Thiên bây giờ đến Thiên Đình căn bản không cần thông báo, thiên binh thiên tướng giữ cửa cung kính hành lễ, gọi một tiếng "Thánh tử", cũng không ngăn cản.

Rất nhanh, Đế Phượng Thiên dẫn Dương Thiên Hữu và Dương Giao đến Thái Vi Ngọc Thanh Cung.

Đế Phượng Thiên chậm rãi giới thiệu: "Đây là Thiên Đình chi chủ Hạo Thiên, anh trai của Vân Hoa, còn đây là đạo lữ của Vân Hoa, Dương Thiên Hữu, và con trai lớn của Vân Hoa, Dương Giao." "Kiến đại ca." "Kiến cữu cữu." Trước đó Đế Phượng Thiên đã nói với Dương Thiên Hữu và Dương Giao, đừng ghi hận Hạo Thiên, Vân Hoa cũng có chỗ không đúng, Hạo Thiên trước đó mới tức giận như vậy.

Bây giờ Dương Thiên Hữu và Dương Giao tự nhiên biết rõ tiền nhân hậu quả của việc bị truy sát trước đây.

Mạng của họ là do Thánh tử cứu, lời của Thánh tử tự nhiên nghe theo, vì vậy bây giờ cũng trực tiếp hành lễ với Hạo Thiên.

Bây giờ chỉ muốn một nhà đoàn tụ, đã chết một lần rồi lại sống lại, trong lòng cũng không có thù hận, ngược lại là Dương Tiễn, chứng kiến cha và anh cả bị giết, trong lòng tràn đầy thù hận.

"Ừm." Hạo Thiên chậm rãi gật đầu, liếc nhìn Dương Thiên Hữu và Dương Giao một cái, sau đó phái người đi mời Vân Hoa và Dương Tiễn đến.

Không lâu sau, liền nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Dương Tiễn: "Hạo Thiên, đừng tưởng giả vờ tốt với ta, ta sẽ tha thứ cho ngươi,

nạp mạng đi!" Dương Tiễn bây giờ là Thái Ất Kim Tiên, trực tiếp xông về phía Hạo Thiên muốn giết.

Đây là lần thứ một ngàn tám trăm chín mươi lăm Dương Tiễn muốn ám sát Hạo Thiên.

Hạo Thiên mấy nguyên hội nay vô cùng đau đầu, trong lòng nghĩ Thánh tử đến Lục Đạo Luân Hồi lâu như vậy, tái tạo nhục thân cũng không cần lâu đến thế!

Hắn không biết Đế Phượng Thiên là kẻ vung tay mặc kệ, việc này trực tiếp giao cho Đa Bảo làm, còn mình thì đi bế quan, thời gian bế quan có chút lâu, vì vậy mới trì hoãn tốc độ đưa Dương Thiên Hữu và Dương Giao về Thiên Đình.

Lần này, Dương Tiễn xông vào xong liền ngẩn người.

"Phụ thân...

đại ca!!!" Dương Tiễn ngây người, tưởng rằng vì quá nhớ nhung mà sinh bệnh, hoa mắt rồi.

Nhưng không thể nào!

Hắn không còn là phàm nhân, bây giờ là tu sĩ cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, làm sao có thể hoa mắt?

Một lát sau, Vân Hoa cũng bước vào.

Sau đó cũng ngây người.

Trước đây Hạo Thiên nói sẽ hồi sinh Dương Thiên Hữu và Dương Giao, Vân Hoa và Dương Tiễn vẫn luôn không tin.

Theo thời gian trôi đi ngày càng lâu, Vân Hoa và Dương Tiễn đều không còn ôm chút ảo tưởng đó nữa.

Bây giờ lại đột ngột gặp được Dương Thiên Hữu và Dương Giao, có thể biết, sẽ có tác động lớn đến mức nào.

Bốn người sớm đã nước mắt lưng tròng.

Chương 244

Một lát sau, không thể kìm nén cảm xúc được nữa, bốn người ôm chầm lấy nhau khóc nức nở.

Trải qua sinh ly tử biệt, lại được đoàn tụ.

Loại cảm xúc này có thể mạnh hơn gấp một tỷ lần so với yêu xa cuối cùng cũng được gặp nhau!

Đế Phượng Thiên và Hạo Thiên ngồi một bên uống trà, để bốn người khóc một lúc.

Tình huống hiện tại, Chiến Thần Thiên Đình tương lai Dương Tiễn cũng sẽ có một cuộc đời hoàn toàn khác so với quỹ đạo ban đầu.

Trong quỹ đạo ban đầu, Dương Tiễn vì cha và anh cả bị Hạo Thiên hại chết, mẹ Vân Hoa bị trấn áp, nên căm hận Hạo Thiên.

Nhưng bây giờ, Dương Thiên Hữu, Dương Giao, Vân Hoa đều bình an vô sự, Dương Tiễn tự nhiên cũng sẽ không tiếp tục tràn đầy hận ý với Hạo Thiên.

Dương Tiễn cũng sẽ không gia nhập Xiển Giáo, vì vậy Dương Tiễn dưới kế hoạch của Đế Phượng Thiên sẽ có một cuộc đời hoàn toàn khác.

Đế Phượng Thiên và Hạo Thiên uống trà được một canh giờ, bốn người cuối cùng cũng ngừng khóc.

Thật là một màn đoàn viên cảm thiên động địa.

Đáng tiếc Đế Phượng Thiên và Hạo Thiên đều không hề xúc động.

Hạo Thiên thân là Thiên Đế, tâm tính vốn không phải người mềm lòng.

Đế Phượng Thiên ở Hồng Hoang nhiều nguyên hội như vậy, dù là thân phận người xuyên không, tự nhiên cũng không thể vì chút kịch tình cẩu huyết này mà có dao động cảm xúc.

Hắn là đại lão đỉnh cấp của Hồng Hoang, Tiệt Giáo Thánh tử mà chúng sinh đều kính sợ.

Hạo Thiên quay đầu nói với Vân Hoa và Dương Tiễn: "Em rể và cháu ngoại Dương Giao đều do Tiệt Giáo Thánh tử cứu, còn không mau tạ ơn Thánh tử?" Vân Hoa Tiên Tử lập tức quỳ xuống trước mặt Đế Phượng Thiên, cảm kích nói: "Đa tạ Thánh tử thành toàn, Vân Hoa cảm kích vô cùng!" Dương Tiễn cũng lập tức quỳ xuống, cung kính khấu đầu: "Đại ân của Thánh tử, Dương Tiễn vĩnh viễn không dám quên, sau này Thánh tử có bất kỳ phân phó gì, Dương Tiễn vào sinh ra tử cũng không từ!" Giọng điệu của Dương Tiễn vô cùng nghiêm túc, rõ ràng có thể thấy được sự cảm kích thật lòng của hắn.

Đế Phượng Thiên liếc nhìn Dương Tiễn một cái, đột nhiên hỏi: "Ngươi có nguyện ý gia nhập Tiệt Giáo không?" Dương Tiễn ngẩn người!

Không phải không nguyện ý, mà là hạnh phúc đến quá đột ngột!

Đừng nói Dương Tiễn, ngay cả Hạo Thiên cũng kinh ngạc.

Phải biết rằng Tiệt Giáo hiện nay mạnh mẽ đến mức khiến người ta phải khiếp sợ, sau khi phong giáo cũng không chiêu mộ bất kỳ đệ tử nào nữa.

Hắn không ngờ hôm nay lại phá lệ chiêu mộ cháu ngoại của mình là Dương Tiễn.

Thực sự không ngờ.

Đối với Dương Tiễn, đơn giản là bánh từ trên trời rơi xuống!

Hạo Thiên lập tức nhắc nhở: "Còn không mau bái kiến thiếu chủ

của ngươi, mấy nguyên hội nay, Tiệt Giáo chưa thu một đệ tử nào." Hạo Thiên cũng rất vui khi Dương Tiễn bái nhập Tiệt Giáo, như vậy quan hệ với Tiệt Giáo lại gần hơn một chút.

Dương Tiễn tỉnh lại từ trạng thái mơ màng, lập tức bái lạy: "Dương Tiễn bái kiến thiếu chủ!" Đế Phượng Thiên thuận miệng nói: "Ừm, từ hôm nay, ngươi là đệ tử nội môn của Tiệt Giáo ta." Dương Tiễn không hiểu hệ thống của Tiệt Giáo.

Hạo Thiên lại nhắc nhở: "Đệ tử nội môn của Tiệt Giáo chỉ có sáu vị, lần lượt là Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên Mã Toại, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên, đều là tu vi từ Đại La Kim Tiên trở lên." Dương Tiễn lúc này mới biết đệ tử nội môn có ý nghĩa gì.

Hắn hiện tại chỉ là tu vi Thái Ất Kim Tiên, vốn không có tư cách gia nhập nội môn.

Có thể thấy Thánh tử rất coi trọng Dương Tiễn.

"Dương Tiễn tạ thiếu chủ tin tưởng, sau này nhất định sẽ nỗ lực tu hành, không phụ lòng kỳ vọng của thiếu chủ!" Dương Tiễn cảm động không thôi, thiếu chủ không chỉ cứu cha và anh cả của hắn, còn coi trọng một Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé như hắn.

Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ!

Dương Tiễn tuy vừa mới gia nhập Tiệt Giáo, nhưng lòng trung thành vô cùng!

"Ừm, ngươi cứ ở bên cạnh cữu cữu của ngươi hiệu mệnh, hiện nay Thiên Đình thiếu người, có thể tạm thời không đến Bồng Lai Tiên Đảo, phụ thân và đại ca của ngươi đã sống lại, đừng hận thù cữu cữu của ngươi nữa." "Bây giờ bản thiếu chủ truyền cho ngươi Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, trợ giúp ngươi tu hành, truyền Địa Sát Thất Thập

Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật để chiến lực của ngươi lên một tầm cao mới.” Nói xong, Đế Phượng Thiên dùng thần niệm truyền Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật cho Dương Tiễn.

Dương Tiễn cảm động vô cùng, lời của thiếu chủ tự nhiên phải nghe, lại một lần nữa sâu sắc khấu đầu tạ ơn thiếu chủ.

Còn về Dương Giao, thiên phú dường như kém Dương Tiễn một chút, không có vận khí lớn như Dương Tiễn, vì vậy Đế Phượng Thiên không có ý định chiêu mộ.

Dương Giao cũng không có hoài bão gia nhập Tiệt Giáo, chỉ muốn yên ổn ở cùng gia đình, hoài bão không giống Dương Tiễn.

Nhưng em trai gia nhập Tiệt Giáo, Dương Giao cũng mừng thay cho Dương Tiễn.

Vân Hoa cũng không ngờ, con trai thứ hai của mình lại được Tiệt Giáo Thánh tử để mắt đến, đây quả là tin vui lớn.

Hiện nay Tiệt Giáo mạnh đến mức nào, chúng sinh Hồng Hoang cũng tự biết.

Hạo Thiên cũng vô cùng cảm kích, Thánh tử để Dương Tiễn gia nhập Tiệt Giáo nhưng vẫn để hắn tiếp tục hiệu mệnh ở Thiên Đình, đây là đang suy nghĩ cho Hạo Thiên!

Trước đây Hạo Thiên đối với Đế Phượng Thiên chỉ có chút hảo cảm, bây giờ được Đế Phượng Thiên giúp đỡ một lần nữa, giúp hắn lấy lại được thể diện của Thiên Đế, Hạo Thiên bây giờ đối với Đế Phượng Thiên tràn đầy cảm kích.

Bất chợt, Dương Giao hỏi: “Dương Thiền muội muội đâu?” Đúng vậy!

Dương Thiền đâu?

Đế Phượng Thiên lúc này mới nhớ ra còn có một Dương Thiền.

Vân Hoa thở dài: "Muội muội không biết bị vị cao nhân nào cứu đi rồi, nhưng chắc chắn không có nguy hiểm đến tính mạng, không cần lo lắng!" Đế Phượng Thiên nói: "Dương Thiền ta sẽ để ý, nếu tìm được sẽ thông báo cho các ngươi." Nghe Thánh tử nói vậy, mọi người cũng yên tâm.

Rất nhanh, Đế Phượng Thiên rời khỏi Thiên Đình, trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Khi trở về Tiêu Dao Cung, Đế Phượng Thiên gặp một nữ tử xa lạ.

Nữ tử đó xinh đẹp, có một khí chất ôn nhu, vẻ đẹp gần như ngang hàng với Đát Kỷ, Ngao Sương.

Đế Phượng Thiên ngẩn người, Tiêu Dao Cung của ta từ khi nào có thêm một thị nữ xinh đẹp vậy?

"Thiếu chủ về rồi!" Đát Kỷ lập tức đón lên, khuôn mặt đầy nụ cười nịnh nọt, trông rất mê người.

"Biểu biểu, vị cô nương này là?" Đế Phượng Thiên trong lòng đã có chút suy đoán.

"Là Dương Thiền do Hi Hòa tiên tử cứu về." Đát Kỷ trả lời Đế Phượng Thiên, sau đó nói với Dương Thiền: "Đây là thiếu chủ của Tiệt Giáo ta, Đế Phượng Thiên." Quả nhiên là Dương Thiền!

Hóa ra Dương Thiền bị Tiệt Giáo bắt cóc!

Hi Hòa sinh tính thiện lương, chắc là không nỡ nhìn một cô bé xinh đẹp như vậy bị giết, nên tiện tay cứu đi.

"Tiện tỳ bái kiến Tiệt Giáo Thánh tử!" Dương Thiền lập tức quỳ xuống đất, bộ dạng run rẩy, giống như một con thỏ nhỏ bị kinh hãi.

Tiệt Giáo Thánh tử a!

Dương Thiền ở Tiệt Giáo một thời gian, tự nhiên cũng biết Tiệt Giáo Thánh tử là nhân vật thế nào.

Đát Kỷ ngày nào cũng nhồi nhét cho Dương Thiền những chiến tích oai phong của thiếu chủ nhà mình.

"Thánh tử của ta không phải tầm thường đâu, ngươi biết không?

Ngày xưa Nam Tiên Chi Thủ Đông Vương Công do Đạo Tổ đích thân phong, tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, Thánh tử của ta lúc đó mới chỉ là tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, sau đó tên Đông Vương Công không biết xấu hổ đó lại dám trêu chọc thị nữ của thiếu chủ là Tam Tiêu, thiếu chủ nổi giận trừng mắt nhìn tên Đông Vương Công đó một cái, tên Đông Vương Công đó liền chết ngay lập tức, nguyên thần trực tiếp nổ tung." "Ngươi biết không?

Thiếu chủ của ta năm đó dẫn đầu mười đại đệ tử Tiệt Giáo lên Tây Phương, nguyên nhân là Tây Phương Giáo tính kế Tiệt Giáo ta, đào góc tường đệ tử Tiệt Giáo ta, trận chiến đó, thiếu chủ của ta dẫn đầu mười đại đệ tử, giết đến trời đất tối tăm, máu chảy thành sông, giết đến cuối cùng thiếu chủ nổi điên, ngay cả hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đích thân ra tay cũng bị thiếu chủ đánh cho ôm đầu bỏ chạy!" "Ngươi biết không..." Những câu chuyện của Đát Kỷ đều như vậy.

Dương Thiền bây giờ còn khá ngây thơ, không biết rằng Đại La Kim Tiên hậu kỳ không thể liếc mắt một cái làm cho Chuẩn Thánh sơ kỳ chết đi, cũng không biết rằng dưới Thánh nhân cũng không thể đánh cho Thánh nhân ôm đầu bỏ chạy.

Tóm lại, sau khi nghe xong những chiến tích đó của Đát Kỷ, Tiệt Giáo Thánh tử trong lòng Dương Thiền quả thực là ma thần vô địch.

Vì vậy, lúc này Tiệt Giáo Thánh tử trở về, nàng sợ hãi vô cùng.

Đế Phượng Thiên liếc nhìn Dương Thiền đang run rẩy quỳ trên đất, có chút không hiểu.

Chương 245

Mình đã làm gì sai sao?

Bản thiếu chủ đáng sợ vậy sao?

“Phụ thân ngươi Dương Thiên Hữu và đại ca ngươi Dương Giao đã được tái tạo nhục thân, đang ở Thiên Đình đoàn tụ với mẹ và nhị ca ngươi rồi.” Đế Phượng Thiên đơn giản nói rõ tình hình.

“Đa...

đa tạ Thánh tử đã cứu phụ thân và đại ca của ta.” Dương Thiền run rẩy lắp bắp trả lời.

Đế Phượng Thiên thuận miệng nói: “Ta cho ngươi hai lựa chọn, ở lại làm thị nữ cho ta, hoặc lập tức đến Thiên Đình đoàn tụ với gia đình.” Dương Thiền nghe vậy trong lòng mừng rỡ, lập tức trả lời: “Ta... ta ở lại!” Đế Phượng Thiên không ngờ Dương Thiền sợ hãi như vậy mà lại không do dự muốn ở lại.

Nếu là Dương Thiền trước đây, tự nhiên sẽ muốn đi đoàn tụ với gia đình.

Nhưng sau khi trải qua cái chết của cha và anh cả, cuối cùng nàng cũng từ một cô bé ngây thơ vô tư nhận ra sự tàn khốc của thế giới này.

Tiệt Giáo Thánh tử là một cái đùi lớn mà vô số người ở Hồng Hoang muốn ôm cũng không được.

Bây giờ cơ hội ở trước mặt Dương Thiền, tự nhiên phải nắm chắc, cơ hội này bỏ lỡ sẽ không bao giờ có lại, Dương Thiền không ngốc, điểm này nàng hiểu được.

Mặc dù nhớ cha mẹ và anh cả, nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này, sau

này e rằng sẽ hối hận cả đời.

Vì vậy Dương Thiền cũng không do dự đưa ra quyết định.

"Ừm, vậy thì ở lại đi!

Bản thiếu chủ truyền cho ngươi Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật thần thông, những thứ này ta cũng đã truyền cho nhị ca ngươi, nhị ca ngươi Dương Tiễn bây giờ cũng đã gia nhập Tiệt Giáo ta." Dương Thiền lại một lần nữa bái lạy, cung kính tạ ơn.

Biết được nhị ca được thiếu chủ thưởng thức gia nhập Tiệt Giáo, Dương Thiền cũng rất vui mừng.

Sau đó, Đế Phượng Thiên truyền Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật cho nàng.

Đế Phượng Thiên phân phó: "Uống vài ly linh tửu, rồi đi bế quan đi!" "Vâng." Dương Thiền uống vài ly rượu Bàn Đào, chỉ cảm thấy một luồng khí ấm áp chảy khắp toàn thân, rất thoải mái, cả người ấm áp.

Đế Phượng Thiên lại phân phó: "Biểu biểu, lấy rượu Hoàng Trung Lý và rượu Nhân Sâm Quả cho nàng uống." Đát Kỷ làm theo, Dương Thiền lại uống rượu Hoàng Trung Lý và rượu Nhân Sâm Quả.

Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Thiền đỏ bừng, đầu óc choáng váng, sắp ngất đi.

Đừng thấy Hậu Thổ uống mấy loại linh tửu này như uống nước, đó là vì Hậu Thổ là Thánh nhân, Dương Thiền không thể chịu được tửu kình này.

Đế Phượng Thiên chỉ tay một cái, một luồng pháp tắc Chuẩn Thánh bao bọc Dương Thiền, giúp nàng giảm bớt tửu kình.

Dương Thiền mới miễn cưỡng không ngất đi.

Chỉ là toàn thân ngày càng nóng, một lát sau, một mùi hôi thối từ người Dương Thiền tỏa ra, chỉ thấy trên người Dương Thiền chảy ra những tạp chất màu đen, làm cho chiếc váy trắng cũng bị nhuộm đen hoàn toàn.

Một mùi tanh hôi ngày càng nồng nặc.

Dương Thiền được ba loại linh căn khai thiên tẩy lễ, trực tiếp thoát khỏi thân thể phàm nhân, những vết bẩn và tạp chất của phàm nhân trong cơ thể đều bị cơ thể đẩy ra ngoài.

Trực tiếp bỏ qua các cảnh giới tu sĩ phàm nhân như Trúc Cơ, Tịch Cốc, Kim Đan, Nguyên Anh, Phân Thần, Xuất Khiếu, Hợp Thể, Độ Kiếp, trực tiếp nhảy lên cảnh giới Địa Tiên.

Đây chính là sự bá đạo của linh căn khai thiên.

Đừng thấy Đế Phượng Thiên uống vào không có cảm giác gì, đó là vì cảnh giới của Đế Phượng Thiên quá cao.

Đối với phàm nhân, linh căn khai thiên quả thực là thứ mà trong mơ cũng muốn có.

Những thứ này ném ra Hồng Hoang, đều sẽ gây ra sóng gió, bị tranh cướp điên cuồng.

Chỉ có thể nói, Dương Thiền số mệnh tốt, cũng đã đưa ra lựa chọn chính xác.

Nhưng lúc này Dương Thiền quả thực hận không thể đâm đầu chết ngay.

Quá mất mặt!

Đệ nhất mỹ nhân của Nhân tộc, bây giờ toàn thân hôi thối!

Ở trước mặt thiếu chủ, Dương Thiền quả thực sắp khóc rồi!

Toàn bộ thể diện của một mỹ nhân vào khoảnh khắc này đều mất hết!

Đế Phượng Thiên tiếp tục phân phó: "Biểu biểu, dẫn nàng đi tắm rửa, sau đó chọn một nơi cho nàng bế quan." "Vâng." Đát Kỷ lập tức nhận lời, dẫn Dương Thiền đi tắm rửa.

Đế Phượng Thiên tay phải khẽ vung, những tạp chất màu đen trên mặt đất trực tiếp biến mất, mùi hôi cũng bị tiêu trừ.

Một lát sau, Hi Hòa tiên tử xuất hiện.

Hi Hòa nhẹ nhàng hỏi: "Đã gặp Dương Thiền rồi?" Đế Phượng Thiên trả lời: "Ừm, ta giữ lại làm tiểu thị nữ." Hi Hòa chớp chớp mắt, cười hỏi: "Không trách ta chứ?" Đế Phượng Thiên ngạc nhiên nói: "Hi Hòa tiên tử của ta giúp ta mang về một tiểu thị nữ xinh đẹp như vậy, ta sao lại phải trách chứ?" Aiya!

Mấy bà vợ này thật tốt!

Thấy mỹ nhân liền mang về nhà!

Phụ nữ hậu thế có được giác ngộ này không nhỉ?

Đế Phượng Thiên trong lòng thầm nghĩ, tự nhiên không thể trách Hi Hòa tiên tử ra tay cứu Dương Thiền.

"Vậy thì tốt, ta còn lo ngươi trách ta!" Hi Hòa tiên tử ném một quả linh quả vào miệng Đế Phượng Thiên.

"Bất kể em làm gì, ta cũng sẽ không trách, vì em là nữ nhân của ta, ở chỗ ta, em vĩnh viễn không bao giờ sai." Đế Phượng Thiên giọng điệu ôn nhu nghiêm túc.

Hi Hòa tiên tử tuy đã có da thịt thân mật với Đế Phượng Thiên, nhưng da mặt vẫn khá mỏng.

Làm sao chịu được công thế lời ngon tiếng ngọt của tra nam, ngay

lập tức má ửng hồng.

"Yo!

Hai người lén lút sau lưng ta nói chuyện gì vậy?" Thường Hi tiên tử lúc này cũng đi ra, lên chủ điện.

Đế Phượng Thiên cười trêu chọc: "Đang tỏ tình với chị gái em đấy!" Thường Hi giả vờ tức giận: ",Tỏ tình với chị gái, không tỏ tình với ta, ta không xứng sao?" Bây giờ Thường Hi đã học hư từ Đát Kỷ, nói chuyện cũng rất hiện đại hóa.

Đế Phượng Thiên lập tức đầu hàng: "Khi ta lần đầu tiên nhìn thấy Thường Hi tiên tử, đã bị Thường Hi tiên tử thu hút sâu sắc, chỉ có hoa sen mới có thể sánh được với sự thánh khiết của nàng, chỉ có mặt trăng mới có thể sánh được với sự băng thanh của nàng, có thể cưới được nàng thật là tam sinh hữu hạnh của ta!" Lời ngon tiếng ngọt của tra nam nói ra là có, hoàn toàn không cần suy nghĩ.

Phụ nữ Hồng Hoang chưa từng trải qua sự tẩy lễ của internet hậu thế, vì vậy mỗi lần nghe Thường Hi đều rất vui.

Ngay lập tức nở nụ cười khoác tay Đế Phượng Thiên.

Hi Hòa nhìn tu vi của em gái, nói: "Cuối cùng cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi." Thường Hi khổ sở nói: "Không phải chị cả ngày ép em bế quan, hóa ra là để lén lút nói chuyện với phu quân sao?" Hi Hòa lườm Thường Hi một cái, nói: "Miệng lưỡi trơn tru!" Thường Hi dịu dàng nói: "Lâu rồi không gặp phu quân, em nhớ." Hi Hòa không nói gì: "Trong đầu toàn là đàn ông, khó trách tu vi tăng không nhanh bằng ta." Thường Hi lè lưỡi nói: "Cần gì phải nâng cao tu vi chứ!

Có phu quân bảo vệ em rồi!

Em ghét nhất là bế quan." Điểm này Thường Hi và Đế Phượng Thiên khá giống nhau, Đế Phượng Thiên cũng không thích bế quan, Hi

Hòa thì lại rất thích bế quan.

Hi Hòa không còn gì để nói.

Đế Phượng Thiên cười nói: “Đi thôi!

Theo phu quân vào hậu điện chơi.” Thường Hi vui vẻ, tự nhiên hiểu ý của phu quân.

Hi Hòa thì rất không nói gì đi theo, không thể để tâm tư vào tu hành, suốt ngày chỉ nghĩ đến mấy chuyện này. ...

Chương 246

Rất nhanh, việc Dương Tiễn gia nhập Tiệt Giáo đã được Tiệt Giáo công bố ra ngoài.

Xiển Giáo tức điên!

Đệ tử mà mình để ý lại bị cướp đi như vậy.

Mặc dù ban đầu là vì tính kế, nhưng Ngọc Đỉnh thấy thiên phú của Dương Tiễn quả thực rất tốt, sau này dù không chứng đạo Chuẩn Thánh, đạt đến cấp bậc Đại La cũng hoàn toàn không có vấn đề.

Cũng có nghĩa là, Xiển Giáo ít nhất đã bị cướp đi một chiến lực Đại La.

Ngọc Đỉnh càng uất ức đến hộc máu.

Xiển Giáo ngoại môn có một đệ tử tên là Thân Công Báo, thiên phú rất tốt, trong trận đại chiến giữa Xiển Giáo và Vu tộc trước đây cũng dũng mãnh giết địch, chém giết không ít Vu tộc.

Bây giờ Thân Công Báo cũng là tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là đến Đại La.

Nhưng ở Xiển Giáo mãi mãi không được tôn trọng, Nguyên Thủy Thiên Tôn không thích hắn, Nhiên Đăng cũng không thích hắn.

Nguyên nhân đơn giản, Xiển Giáo rất coi trọng căn nguyên, Phó giáo chủ và Thập Nhị Kim Tiên đều có căn nguyên cực tốt.

Thân Công Báo tuy thiên phú không tồi, nhưng lại là sự kết hợp của Nhân tộc và Yêu tộc, căn nguyên có thể nói là cực kém.

Hồng Hoang không có cách nói "hỗn huyết" như hậu thế.

Yêu tộc bị Xiển Giáo khinh thường là loại thấp sinh noãn hóa,

mang lông đội sừng, Thân Công Báo còn không bằng cả Yêu tộc, chỉ là một nhân yêu!

Thử hỏi căn nguyên như vậy làm sao có thể được Xiển Giáo trọng dụng, chỉ có thể cả đời làm một đệ tử ngoại môn.

Nếu không phải thiên phú thực sự tốt, ban đầu cũng không thể gia nhập Xiển Giáo.

Một ngày nọ, khi Thân Công Báo đang u uất uống rượu trong động phủ, một bóng người mặc áo đen đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Thân Công Báo kinh hãi, vì cảnh giới của người này xa hơn hắn.

Thân Công Báo lập tức trở lại trạng thái tỉnh táo, tu vi toàn thân bùng nổ, quát lớn: "Người nào?" Hắn la lớn như vậy, nhưng vệ binh bên ngoài không một ai xuất hiện, không phải bị giết sạch, thì là ở đây đã bị bố trí cấm chế, nếu là trường hợp trước, thì Thân Công Báo hôm nay chắc chắn phải chết.

Người đến tự nhiên là Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói: "Không cần la nữa, bản thiếu chủ đã hạ cấm chế, dưới Thánh nhân không ai có thể vào." Thân Công Báo cuối cùng cũng nhận ra người trước mặt, trong trận đại chiến giữa Xiển Giáo và Vu tộc lần đó, Thân Công Báo cũng có vinh hạnh được gặp vị này một lần.

Thân Công Báo cung kính hành lễ: "Không biết Tiệt Giáo Thánh tử hạ lâm, Thân Công Báo có tội!" Mặc dù bây giờ Xiển Giáo và Tiệt Giáo là đại địch, nhưng Thân Công Báo chỉ là một đệ tử ngoại môn không được trọng dụng, tự nhiên không thể vì Xiển Giáo mà vào sinh ra tử, trực tiếp đi liều mạng với Đế Phượng Thiên.

Trong lòng Thân Công Báo đã nảy sinh ý định phản bội Xiển Giáo.

Đế Phượng Thiên thẳng thắn nói: "Bản thiếu chủ biết ngươi ở

Xiển Giáo bị coi thường, từ hôm nay, ngươi là đệ tử nội môn của Tiệt Giáo ta, ngang hàng với Ô Vân Tiên, ngươi có đồng ý không?" Thân Công Báo kinh hãi, quay mặt lại lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết, không ngờ vừa mới nảy sinh ý định phản bội Xiển Giáo, liền có thiếu chủ Tiệt Giáo đích thân đến chiêu mộ.

Thân Công Báo lập tức quỳ xuống: "Không dám giấu Thánh tử, Thân Công Báo ta sớm đã muốn phản giáo, căn nguyên của ta kém, cao tầng Xiển Giáo căn bản không coi trọng ta, đệ tử nguyện ý chuyển sang môn hạ của Tiệt Giáo!" Đế Phượng Thiên chậm rãi gật đầu: "Nếu vậy, bản Thánh tử truyền cho ngươi Thủy Kỳ Lân Nạp Khí công pháp, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến và Ngũ Hành Độn Thuật thần thông, giúp ngươi sớm ngày đột phá cảnh giới Đại La." Thân Công Báo không ngờ hạnh phúc đến đột ngột như vậy, vừa mới gia nhập Tiệt Giáo, Tiệt Giáo Thánh tử liền muốn truyền công pháp và thần thông.

Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp nghe tên là biết đó là công pháp tu luyện của Thủy Tổ Kỳ Lân đã sớm thất truyền.

Nếu có được công pháp cao cấp như vậy, Thân Công Báo đừng nói là bước vào Đại La, Chuẩn Thánh cũng có tự tin xông lên.

"Tạ thiếu chủ, Thân Công Báo thụ sủng nhược kinh, sau này nhất định sẽ tận tâm tận lực vì Tiệt Giáo, báo đáp đại ân của thiếu chủ!" Thân Công Báo lập tức cung kính khấu đầu ba cái.

Đế Phượng Thiên cũng dùng thần niệm truyền Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật cho Thân Công Báo.

Đế Phượng Thiên mặt không biểu cảm nói: "Chuyển sang Tiệt Giáo ta, bản thiếu chủ vẫn sẽ tin tưởng ngươi, nhưng bản thiếu chủ cần sự trung thành, nếu nảy sinh hai lòng, ngươi có thể xem hạ

trường của Trường Nhĩ Định Quang Tiên, trừ khi Đạo Tổ bằng lòng ra tay cứu ngươi, nếu không cả Hồng Hoang không ai có thể cứu ngươi khỏi tay ta." Trước tiên cho một viên kẹo ngọt, sau đó cho chút cảnh cáo, ân uy cùng thi, thủ đoạn này Đế Phượng Thiên đã sớm thuần thục.

"Đệ tử Thân Công Báo, nguyện vì Tiệt Giáo vào sinh ra tử, tuyệt không dám có hai lòng, xin thiếu chủ minh giám!" Thân Công Báo biết thiếu chủ đang cảnh cáo mình, cũng đang nói cho hắn biết mình không để ý đến thân phận hắn chuyển từ Xiển Giáo sang, lập tức biểu thị lòng trung thành của mình.

"Ừm, bản thiếu chủ muốn ngươi ở lại Xiển Giáo, làm một cái đinh của Tiệt Giáo ta, đợi đến ngày Xiển Giáo bị diệt, ngươi có thể quang vinh trở về Tiệt Giáo, bản thiếu chủ sẽ không thiếu chỗ tốt cho ngươi, sẽ để cả Tiệt Giáo biết rõ thân phận thật của ngươi, hiểu rõ chưa?" Đế Phượng Thiên chậm rãi gật đầu, nói ra sự sắp xếp của mình.

",Đệ tử lĩnh mệnh!" Thân Công Báo hiểu rõ, Tiệt Giáo bây giờ mạnh như vậy, thêm một Thái Ất Kim Tiên hoàn toàn vô dụng.

Thiếu chủ để ý đến thân phận đệ tử Xiển Giáo của hắn, để hắn ở lại Xiển Giáo làm gián điệp!

Mặc dù nguy hiểm, nhưng Thân Công Báo cũng biết đây là cơ hội tuyệt vời để lập công, vì vậy không do dự đáp ứng.

"Ngươi là đệ tử Tiệt Giáo, chuyện này chỉ có ta biết, nếu ở Xiển Giáo gặp nguy hiểm, có thể truyền âm cho ta, bản thiếu chủ tự sẽ cứu ngươi." Đế Phượng Thiên để lại câu cuối cùng, người đã biến mất không thấy.

"Cung tống thiếu chủ!" Thân Công Báo cung kính khấu đầu về phía Đế Phượng Thiên vừa đứng, mặc dù ở đó chỉ còn không khí.

Thiếu chủ đang cho hắn một viên thuốc an thần, sẽ không bỏ mặc sống chết của hắn.

Tiệt Giáo thiếu chủ là người thế nào, cả Hồng Hoang đều biết, lời hứa của hắn có độ tin cậy rất cao.

Thân Công Báo hoàn toàn yên tâm, có sự bảo vệ của thiếu chủ, hắn cũng không cần lo lắng về an toàn nữa.

Đế Phượng Thiên trở về Bồng Lai Tiên Đảo, liền lập tức bắt đầu bế quan.

Sau khi Phong Thần Lượng Kiếp qua đi, Đế Phượng Thiên bế quan cũng ngày càng chăm chỉ.

Chỉ tiếc là Đại Đạo quả thực lại ăn hết rồi, không biết khi nào hệ thống mới thưởng Đại Đạo quả thực.

Đế Phượng Thiên đành phải uống một ít rượu Hoàng Trung Lý, sau đó bắt đầu bế quan, tiếp tục lĩnh ngộ Ám Chi Đại Đạo.

Mặc dù không thích lĩnh ngộ Ám Chi Đại Đạo trong tình huống thiếu Đại Đạo quả thực, vì thực sự quá gian nan.

Chủ yếu là Đế Phượng Thiên cũng muốn thông qua bế quan kích hoạt lựa chọn của hệ thống, xem có thể may mắn kích hoạt được phần thưởng Đại Đạo quả thực không.

Gần đây, Hồng Hoang đột nhiên xuất hiện một nhân vật lợi hại.

Danh tiếng của nhân vật lợi hại này chẳng mấy chốc đã truyền khắp Hồng Hoang.

Người này tự xưng đã bế quan từ Long Hán sơ kiếp, đến tận bây giờ mới xuất thế.

Hắn tự nhận là hậu đại của lão tổ tông Phượng tộc là Nguyên Phượng, là con Khổng Tước đầu tiên giữa trời đất.

Ở Hồng Hoang, phàm là dính tới hai chữ "đệ nhất" đều là những đại nhân vật phi thường.

Thử nhìn cỗ quan tài đầu tiên của Hồng Hoang xem, chẳng phải cũng là phó giáo chủ Xiển Giáo đó sao?

Tuy bị Đế Phượng Thiên một chiêu miểu sát, nhưng người ta đúng là đại lão Hồng Hoang.

Lại nhìn đóa hồng vân đầu tiên, cuối cùng cũng trở thành đại lão cấp bậc Chuẩn Thánh là Hồng Vân Lão Tổ.

Mặc dù kết cục có hơi thảm, nhưng chuyện đó cũng phải trách Hồng Vân đã dính nhiễm quá nhiều nhân quả.

Thêm vào đó còn có kế hoạch của Đạo Tổ, không thảm không được, nhưng không thể phủ nhận Hồng Vân cũng có thiên phú cực mạnh.

Con Khổng Tước đầu tiên giữa trời đất lại càng phi thường hơn, Khổng Tuyên, hậu duệ Nguyên Phượng, nay đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, dưới Thánh nhân không có đối thủ!

Lời này tự nhiên không ai tin.

Hậu duệ Nguyên Phượng thì miễn cưỡng có vài chủng tộc tin, nhưng chuyện Chuẩn Thánh đỉnh phong thì ai tin nổi?

Phải biết rằng, mạnh như Yêu Đế Đế Tuấn, thủ lĩnh Tổ Vu Đế Giang, lúc quyết chiến cuối cùng cũng chỉ mới là Chuẩn Thánh hậu kỳ mà thôi.

Không biết từ đâu chui ra một con Khổng Tước, vừa xuất thế đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, chuyện này chắc chắn không ai tin.

Cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong tuy không xa vời như Thánh nhân, nhưng cũng là một lĩnh vực cực kỳ khó đạt tới.

Sau đó, người tự xưng là con Khổng Tước đầu tiên giữa trời đất, Khổng Tuyên, bắt đầu đi khắp nơi khiêu chiến các đại lão Hồng Hoang.

Kết quả, những đại lão Hồng Hoang đó lại chẳng phải là đối thủ của Khổng Tuyên trong vài hiệp.

Chương 247

Ngay cả đồ đệ duy nhất của Đế Phượng Thiên là Lục Nhĩ Mi Hầu cũng bị đánh bại.

Lục Nhĩ Mi Hầu kia qua bao nhiêu nguyên hội, cũng đã chứng đạo Chuẩn Thánh, đạt tới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Nhưng lại bị Khổng Tuyên một chiêu đánh bại.

Sau khi từng đại lão Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh của Hồng Hoang lần lượt bị đánh bại, chúng sinh Hồng Hoang mới phản ứng lại, Khổng Tuyên này không lẽ thật sự là Chuẩn Thánh đỉnh phong sao?

Nếu đúng như vậy, Khổng Tuyên sẽ là Chuẩn Thánh đỉnh phong đầu tiên mà thế nhân Hồng Hoang biết đến.

Ngay cả Thánh tử Tiệt Giáo Đế Phượng Thiên, đệ tử duy nhất của Lão Tử Thánh nhân là Huyền Đô, và Minh Hà Lão Tổ của Huyết Hải Bất Diệt, những đại nhân vật này cũng chỉ mới Chuẩn Thánh viên mãn.

"Haizz, đại nhân vật Hồng Hoang chẳng có bản lĩnh gì cả?

Đánh một chút cũng không thú vị!

Dưới Thánh nhân, ta, Khổng Tuyên, là vô địch!" Khổng Tuyên sau khi đánh bại tộc trưởng tộc Hoàng Kim Sư Tử, khẽ thở dài, lộ ra vẻ mặt cao thủ tịch mịch.

Cái kiểu ra vẻ này, có chút phong thái của Đế Phượng Thiên rồi.

Lời nói tuy ngông cuồng, nhưng lại không ai dám phản bác, Khổng Tuyên quả thực rất mạnh.

“Hừ, những người lợi hại nhất Hồng Hoang là Thánh tử Tiệt Giáo, Huyền Đô Đại Pháp Sư, Minh Hà Lão Tổ, ngươi chưa đánh một ai mà cũng dám tự xưng dưới Thánh nhân vô địch sao?” Một Yêu tộc gan lớn hét về phía Khổng Tuyên.

Hắn cũng thấy Khổng Tuyên giao đấu với các đại lão đều không hạ sát thủ, biết rằng người này không phải kẻ hiếu sát, nên mới dám hét lên một câu như vậy.

Khổng Tuyên lại không hề tức giận, thản nhiên hỏi: “Xin hỏi Thánh tử Tiệt Giáo, Huyền Đô Đại Pháp Sư, Minh Hà Lão Tổ, ba người đó ai là người mạnh nhất?” “Ha ha, điều đó còn phải hỏi sao, Thánh tử Tiệt Giáo là người mạnh nhất dưới Thánh nhân, một chiêu đánh bại phó giáo chủ Xiển Giáo và Thập Nhị Kim Tiên liên thủ, ở Hồng Hoang ai mà không biết!” Một thanh niên tộc Thiên Nghĩ dường như là fan của Đế Phượng Thiên, trả lời Khổng Tuyên như vậy.

“Ồ?

Vậy ta, Khổng Tuyên, đi gặp Thánh tử Tiệt Giáo một phen thì có sao?

Ta tin rằng ta là Chuẩn Thánh đỉnh phong duy nhất ở Hồng Hoang này, ai có thể thắng được ta chứ?

Ha ha ha...” Khổng Tuyên vô cùng kiêu ngạo, chẳng hề để tâm đến Thánh tử Tiệt Giáo, chỉ cần Thánh nhân không xuất hiện, Khổng Tuyên chính là kẻ mạnh nhất Hồng Hoang!

Thật tự tin!

Khổng Tuyên quả thực cũng có vốn liếng để tự tin!

Là Chuẩn Thánh đỉnh phong duy nhất được biết đến ở Hồng Hoang hiện tại, Khổng Tuyên có tư cách không đặt bất kỳ đại lão nào dưới Thánh nhân vào mắt.

Hành động lượn lờ của Khổng Tuyên đã thu hút sự chú ý rất lớn ở Hồng Hoang.

Đặc biệt khi biết Khổng Tuyên lại muốn đi khiêu chiến Thánh tử Tiệt Giáo, mà danh tiếng của Thánh tử Tiệt Giáo hiện nay vang dội đến mức nào, nhất thời chúng sinh Hồng Hoang bùng nổ.

Những ai có chút tu vi, tất cả đều lũ lượt bay theo Khổng Tuyên đến Bồng Lai Tiên Đảo ở Đông Hải.

Dù tu vi không đủ cấp, không nhìn được rõ ràng trận chiến, nhưng loại đại chiến đỉnh cao có thể gặp mà không thể cầu này, chúng sinh Hồng Hoang tự nhiên không thể bỏ lỡ màn kịch hay.

Rất nhanh, Khổng Tuyên dẫn theo ức vạn chúng sinh Hồng Hoang các tộc bay về phía Bồng Lai Tiên Đảo.

Cảnh tượng quả thực có chút hùng vĩ, lần trước xuất hiện cảnh tượng tương tự là lúc Đế Tuấn thống lĩnh ức vạn Yêu tộc.

Chỉ khác là lần này, ức vạn chúng sinh Hồng Hoang đủ mọi chủng tộc, chen chúc nhau, đều là đi xem kịch.

Sau khi Khổng Tuyên dẫn ức vạn "đại quân" bay đến Bồng Lai Tiên Đảo, các đệ tử Tiệt Giáo đều tưởng rằng có kẻ nào không có mắt phái đại quân đến tấn công Bồng Lai Tiên Đảo.

Vấn đề là sau khi Đế Tuấn chết, cũng không còn ai có thể thống lĩnh đại quân đông đảo như vậy nữa!

Mà trong đại quân này, các chủng tộc Hồng Hoang đều có mặt là sao?

Chẳng lẽ trong thời gian Tiệt Giáo bế quan, có đại lão nào đã thống nhất vạn tộc Hồng Hoang?

Cũng quá khoa trương rồi!

“Bần đạo Khổng Tuyên, hậu duệ Nguyên Phượng, người mạnh nhất dưới Thánh nhân, nghe danh Thánh tử Tiệt Giáo dưới Thánh nhân vô địch, hôm nay đặc biệt đến đây khiêu chiến!” Giọng nói hùng hồn của Khổng Tuyên trực tiếp càn quét khắp Đông Hải.

Đệ tử Tiệt Giáo ngơ ngác.

Lại có kẻ điên nào ở Hồng Hoang muốn khiêu chiến Thánh tử của chúng ta sao?

Kể từ khi Thánh tử giết Côn Bằng, một chiêu đánh bại phó giáo chủ Xiển Giáo và Thập Nhị Kim Tiên, đã củng cố vị trí người mạnh nhất dưới Thánh nhân ở Hồng Hoang, tên nào lại không muốn sống nữa, lại dám khiêu chiến Thánh tử của chúng ta?

“Mà này, Khổng Tuyên là ai vậy?” “Không biết nữa!

Hậu duệ Nguyên Phượng.” “Người mạnh nhất dưới Thánh nhân, khẩu khí thật lớn.” “Có lẽ cũng có chút bản lĩnh, nếu không cũng không có nhiều chủng tộc đến xem như vậy.” “...” Các đệ tử Tiệt Giáo trong Bồng Lai Tiên Đảo bàn tán, bây giờ tự nhiên cũng đã nhận ra đám “đại quân” kia chỉ là khán giả.

Trong Tiêu Dao Cung, khóe miệng Đế Phượng Thiên khẽ nhếch lên một đường cong.

Đát Kỷ tức giận nói: “Hừ, không biết sống chết, lại dám tự xưng là người mạnh nhất dưới Thánh nhân trước mặt thiếu chủ, cũng không biết là tên thiểu năng nào chui ra.” Ngao Sương cũng tiếp lời: “Đúng vậy!

Dưới Thánh nhân, thiếu chủ là mạnh nhất, ở Hồng Hoang ai mà không biết!” Đế Phượng Thiên lắc đầu nói: “Đừng xem thường hắn, Khổng Tuyên này không đơn giản, đã tự tìm đến cửa rồi, Bản thiếu chủ sẽ đi gặp hắn một phen.” Nói xong, Đế Phượng Thiên hóa thành

một đạo cầu vồng biến mất.

Đát Kỷ và Ngao Sương nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương, Khổng Tuyên là thần thánh phương nào mà lại được thiếu chủ đánh giá bằng ba chữ "không đơn giản". ...

Khổng Tuyên vừa hô xong, chúng sinh vốn tưởng rằng Bồng Lai Tiên Đảo có thể sẽ không có phản ứng.

Bởi vì trước đó các Thánh nhân khác cũng bị từ chối, cho nên tên Khổng Tuyên mới nổi này, nếu Thánh tử lười để ý cũng là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng không ngờ, Khổng Tuyên vừa hô không bao lâu, từ trong Bồng Lai Tiên Đảo liền bay ra một đạo cầu vồng.

Thánh tử Tiệt Giáo thật sự xuất hiện!

Ức vạn chúng sinh vô cùng phấn khích!

Dù có đánh hay không, chỉ cần được nhìn gần dung mạo của Thánh tử một lần cũng đã đáng giá rồi!

Đế Phượng Thiên trong nháy mắt đáp xuống trước mặt Khổng Tuyên, nhìn Khổng Tuyên mà không nói lời nào.

Khổng Tuyên nhìn Đế Phượng Thiên, cũng rất hài lòng với khí thế và tốc độ của Đế Phượng Thiên, Thánh tử Tiệt Giáo quả nhiên danh bất hư truyền, mạnh hơn những đối thủ hắn từng gặp trước đây.

Khổng Tuyên lại lên tiếng: "Nghe danh Thánh tử Tiệt Giáo là người mạnh nhất dưới Thánh nhân, ta, Khổng Tuyên, không phục, hôm nay đặc biệt đến đây khiêu chiến!" Đế Phượng Thiên không chút dây dưa nói: "Được, nhưng chỉ đánh không thì chẳng có ý nghĩa gì, phải có chút cá cược." Khổng Tuyên hơi sững sờ, rồi cười nói: "Thánh tử muốn cược gì." Ức vạn chúng sinh Hồng Hoang phía sau Khổng Tuyên nghe đoạn đối thoại này kích động không thôi, Thánh tử

lại dễ dàng đồng ý như vậy!

Lần này thật sự có kịch hay để xem rồi!

Đế Phượng Thiên thẳng thừng nói: "Nếu ngươi thua, hãy gia nhập Tiệt Giáo của ta." Lời này vừa ra, đám đông lại một lần nữa bùng nổ.

Ức vạn cặp mắt ghen tị nhìn chằm chằm vào Khổng Tuyên.

Chưa đánh mà Thánh tử đã chiêu mộ vào Tiệt Giáo rồi sao?

Vận may này cũng quá tốt rồi đi?

Mấy nguyên hội nay, Tiệt Giáo chỉ mới thu nhận một đệ tử tên là Dương Tiễn, cháu ngoại của Thiên Đế.

Không ngờ Khổng Tuyên lại trở thành đối tượng thứ hai được Thánh tử chiêu mộ.

Khổng Tuyên cũng không ngờ Thánh tử Tiệt Giáo lại đưa ra yêu cầu như vậy, xuất thế được một thời gian, Tiệt Giáo mạnh đến mức nào Khổng Tuyên tự nhiên cũng biết.

Suy nghĩ một lát, Khổng Tuyên hỏi: "Nếu Thánh tử thua thì sao?" Đế Phượng Thiên mỉm cười, trong nụ cười đó ẩn chứa sự tự tin vô song: "Ta không thể thua được, nhưng ngươi cứ đề nghị." Khổng Tuyên nhìn thiếu chủ Tiệt Giáo mặt đầy tự tin, không biết một Chuẩn Thánh viên mãn gặp Chuẩn Thánh đỉnh phong lấy đâu ra tự tin như vậy.

Đương nhiên, Khổng Tuyên chắc chắn đã nghe chuyện Thánh tử Tiệt Giáo vượt cấp chém giết Đông Vương Công, nhưng Khổng Tuyên đâu phải là tên phế vật Đông Vương Công!

Chương 248

Khổng Tuyên nói thẳng: "Nghe nói trong tay Thánh tử có một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, gọi là Thí Thần Thương, nếu ta thắng, Thánh tử tặng nó cho ta được không?" "Này, Khổng Tuyên quá đáng rồi, thua thì Thánh tử chỉ bảo gia nhập Tiệt Giáo, đó cũng là lời to, lại còn đòi Hỗn Độn Linh Bảo của người ta?" "Đúng vậy, tiền cược này rõ ràng không công bằng!

Ta thấy nên đổi một tiền cược khác." "Im lặng, Thánh tử tự có quyết định." "..." Đám đông bắt đầu xôn xao, một số chủng tộc thấy Khổng Tuyên tính tình không tệ, không lạm sát vô cớ, nên mới dám nói như vậy.

Đương nhiên cũng có tâm lý muốn tạo ấn tượng trước mặt Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên khẽ giơ tay phải lên, đám đông lập tức im lặng.

"Bản thiếu chủ chấp nhận, cứ quyết định như vậy." Đế Phượng Thiên trực tiếp đồng ý yêu cầu của Khổng Tuyên.

Ức vạn chúng sinh lại một lần nữa xôn xao, không hổ là Thánh tử Tiệt Giáo!

Ngay cả Hỗn Độn Linh Bảo cũng dám đem ra cá cược.

Hơn nữa, gần như toàn bộ Hồng Hoang đều biết về vụ cá cược này, Thánh tử cũng không thể nào giở trò sau đó được, trừ phi không cần mặt mũi.

Chúng sinh không biết, đây cũng không phải lần đầu tiên.

Sớm từ hơn bốn mươi nguyên hội trước, Đế Phượng Thiên đã dùng Thí Thần Thương cá cược với Nữ Oa một lần, chỉ là không ai

biết mà thôi.

Khổng Tuyên khẽ cười, nói: "Thánh tử quả nhiên sảng khoái, hôm nay hãy để Khổng Tuyên được chứng kiến uy lực của Thí Thần Thương trong truyền thuyết." Đế Phượng Thiên lại lắc đầu, nói: "Ta sẽ không dùng Thí Thần Thương để đấu với ngươi." Lời này vừa ra, không chỉ chúng sinh Hồng Hoang chuẩn bị quan chiến sững sờ, mà Khổng Tuyên cũng ngạc nhiên.

Khổng Tuyên vẻ mặt có chút kỳ quái hỏi: "Tại sao, chẳng lẽ Thánh tử xem thường ta?" Đế Phượng Thiên thuận miệng trả lời: "Khổng Tuyên đạo hữu hiểu lầm rồi, nếu Bản thiếu chủ xem thường ngươi thì sao lại mời ngươi gia nhập Tiệt Giáo?

Thí Thần Thương là sát phạt chí bảo, sau trận chiến này ngươi sẽ là đệ tử Tiệt Giáo của ta, Bản thiếu chủ tự nhiên không thể giết ngươi." Lời của Đế Phượng Thiên rất có lý, cũng thể hiện sự tự tin vô song.

Thí Thần Thương trực tiếp tổn thương nguyên thần, nếu không muốn giết người, quả thực không thích hợp để dùng.

Nhưng vấn đề là, Thánh tử Tiệt Giáo dựa vào cái gì để thắng Khổng Tuyên?

Phải biết rằng năm đó Thánh tử có thể vượt cấp chém giết Nam Tiên Chi Thủ Đông Vương Công, phần lớn cũng là dựa vào Thí Thần Thương.

Khổng Tuyên chậm rãi gật đầu, cười nói: "Thánh tử là người đầu tiên ta gặp tự tin hơn cả bần đạo, chỉ là Thánh tử phải chuẩn bị cho tốt, bần đạo không phải là loại như Đông Vương Công." Khóe miệng Đế Phượng Thiên khẽ nhếch lên một chút, thản nhiên nói: "Yên tâm, ta cũng không xem thường thần thông Ngũ Sắc Thần Quang của ngươi." Lời này vừa ra, Khổng Tuyên kinh hãi thất sắc.

Ý thức được mình thất thố, Khổng Tuyên lập tức khôi phục vẻ mặt.

Khổng Tuyên kỳ lạ như vậy, là vì từ lúc bế quan xuất thế đến nay, hắn chưa từng sử dụng thần thông Ngũ Sắc Thần Quang, bởi vì những đối thủ hắn khiêu chiến trước đó căn bản không cần hắn phải dùng đến Ngũ Sắc Thần Quang đã dễ dàng bị đánh bại.

Cho nên, Thánh tử Tiệt Giáo làm sao biết được, bản mệnh thần thông của hắn là Ngũ Sắc Thần Quang?

Khổng Tuyên không hỏi, nhưng vẻ mặt lại ngưng trọng chưa từng có.

Đế Phượng Thiên tiếp tục nói: "Thời gian gần đây có tin đồn, ngươi là Chuẩn Thánh đỉnh phong đầu tiên được biết đến ở Hồng Hoang?" Khổng Tuyên vô cùng tự hào nói: "Không sai!

Ta, Khổng Tuyên, chính là Chuẩn Thánh đỉnh phong duy nhất của Hồng Hoang!" Đế Phượng Thiên chậm rãi gật đầu, Khổng Tuyên có phải là Chuẩn Thánh đỉnh phong duy nhất hay không hắn cũng không rõ, dù sao Hồng Hoang lớn như vậy, có một lão quái vật Chuẩn Thánh đỉnh phong nào đó ẩn nấp cũng là bình thường.

Nhưng thực lực của Khổng Tuyên thì Đế Phượng Thiên tự nhiên công nhận, danh xưng người mạnh nhất dưới Thánh nhân không phải là gọi suông.

Khổng Tuyên chọn xuất thế vào lúc này, có lẽ cũng cảm thấy dưới Thánh nhân đã vô địch, cho nên ra ngoài tìm kiếm cơ duyên thành Thánh.

Dù sao bế quan cũng không thể bế ra được cảnh giới Thánh nhân.

Đế Phượng Thiên giọng điệu bình tĩnh nói: "Vậy hãy để Bản thiếu chủ xem xem, Chuẩn Thánh đỉnh phong trong truyền thuyết mạnh đến

mức nào!" Khổng Tuyên không nói nhảm nữa, cả người hóa thành một luồng sáng màu lam lao về phía Đế Phượng Thiên, Đế Phượng Thiên cũng hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng về phía Khổng Tuyên.

"Rào rào rào" Phía sau, ức vạn chúng sinh đang điên cuồng lùi lại.

Chuẩn Thánh viên mãn đối đầu Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Dư chấn của trận chiến quá kinh khủng, không muốn chết thì chỉ có thể lùi lại.

Xem kịch hay nhưng không thể đánh cược cả mạng sống vào đó được!

Ít nhất cũng phải lùi lại mấy chục triệu dặm đã!

Cùng lúc đó, tất cả các đại lão Hồng Hoang, bao gồm cả các Thánh nhân, đều tập trung ánh mắt về đây. ...

Luồng sáng màu lam và luồng sáng bảy màu va chạm vào nhau, một luồng sóng xung kích dữ dội bùng nổ, mặt biển Đông Hải đột nhiên nổ tung cao ức vạn trượng.

Chỉ thấy luồng sáng màu lam và luồng sáng bảy màu liên tục va chạm vào nhau với tốc độ cực nhanh.

Những người có tu vi dưới Chuẩn Thánh chỉ có thể thấy hai luồng sáng không ngừng va chạm, căn bản không thấy được bóng người.

Chuẩn Thánh cũng chỉ có thể nhìn thấy đại khái, chỉ có Thánh nhân mới có thể thấy rõ ràng.

Tốc độ của Khổng Tuyên cũng nhanh vô cùng, xem ra cũng không chậm hơn Hóa Hồng Chi Thuật của Đế Phượng Thiên bao nhiêu.

Hai người bao phủ pháp tắc Chuẩn Thánh lên người, tay không giao đấu.

Khổng Tuyên kinh hãi phát hiện, trong loại đối đầu này, hắn lại rơi vào thế hạ phong, khiến Khổng Tuyên vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng hiện tại pháp bảo chưa dùng, thần thông pháp thuật cũng chưa sử dụng, nhưng trong cuộc đối đầu thuần túy về tu vi và nhục thân này, Khổng Tuyên, một Chuẩn Thánh đỉnh phong đường đường, lại bị Thánh tử Tiệt Giáo áp chế!

Nếu không phải Khổng Tuyên đã khiêu chiến rất nhiều đại lão Hồng Hoang, hắn còn tưởng rằng Chuẩn Thánh đỉnh phong này yếu như vậy sao?

Đương nhiên, Khổng Tuyên bây giờ đã rõ ràng, không phải hắn yếu, mà là Thánh tử Tiệt Giáo mạnh đến đáng sợ!

Chỉ trong nháy mắt, Khổng Tuyên và Đế Phượng Thiên đã giao thủ không biết bao nhiêu chiêu.

"Tiệt Thiên Chỉ!" Đế Phượng Thiên hét lớn một tiếng, ngoài Tam Thập Tam Thiên, một ngón tay khổng lồ màu vàng hiện ra giữa hỗn độn, tỏa ra pháp tắc vô cùng huyền diệu và cổ xưa.

Sau đó, ngón tay khổng lồ màu vàng trực tiếp phá vỡ Tam Thập Tam Thiên, với tốc độ không thể hiểu nổi giáng xuống Hồng Hoang.

Cảm nhận được uy áp từ ngón tay khổng lồ màu vàng trên trời, Khổng Tuyên cũng biến sắc.

Đều có tin đồn rằng pháp thuật của Thánh tử Tiệt Giáo cực kỳ mạnh mẽ, trăm nghe không bằng một thấy, quả nhiên vô cùng lợi hại!

"Ngũ Sắc Thần Quang!" Khổng Tuyên thuận tay quét ra một luồng sáng năm màu.

Không có va chạm kinh thiên động địa, chỉ thấy Tiệt Thiên Chỉ uy lực vô cùng đó trực tiếp bị luồng sáng năm màu quét sang một hướng khác.

Ngũ Sắc Thần Quang, không vật gì là không quét được!

Ngay cả pháp thuật cũng có thể quét đi!

Chỉ thấy Tiệt Thiên Chỉ rơi xuống mặt biển Đông Hải.

Tức thì.

"Ầm" một tiếng nổ vô cùng lớn vang lên, nước biển Đông Hải bị nổ tung cao ức vạn trượng, toàn bộ Đông Hải đều rung chuyển, hình thành từng vòng xoáy khổng lồ.

Thảm nhất là Đông Hải Long Cung, toàn bộ cung điện khổng lồ đều rung chuyển, nếu không có trận pháp phòng hộ do tổ tiên Long tộc truyền lại, e rằng Long Cung đã sụp đổ!

Trong Long Cung, Ngao Sương khóc không ra nước mắt nói: "Thánh tử, nhẹ tay một chút!

Long Cung của ta không chịu nổi giày vò như vậy đâu!" Lúc này, các Thánh nhân, đại lão Hồng Hoang và ức vạn chúng sinh đang quan chiến cũng vô cùng kinh ngạc.

"Đó là thần thông gì vậy?

Lại trực tiếp quét pháp thuật của Thánh tử sang một hướng khác?" "Không biết nữa!

Chắc là Ngũ Sắc Thần Quang mà Thánh tử nói lúc nãy!" "Thần thông này đáng sợ quá, vậy chẳng phải không có pháp thuật nào có thể đến gần hắn sao?" "Pháp thuật cũng quét được, có lẽ pháp bảo cũng quét được." "Hít!

Chẳng trách dám la hét là người mạnh nhất dưới Thánh nhân!

Chương 249

Thần thông này quá nghịch thiên!" "..." Chúng sinh bàn tán xôn xao.

Đế Phượng Thiên mỉm cười, nói: "Bản Thánh tử ngược lại muốn xem xem, giới hạn của Ngũ Sắc Thần Quang ở đâu!" Đối với việc pháp thuật Tiệt Thiên Chỉ bị quét đi, Đế Phượng Thiên không hề bất ngờ, tiếp tục sử dụng pháp thuật tiếp theo.

"Chưởng Trung Ma Quốc!" Từ trong lòng bàn tay Đế Phượng Thiên đánh ra một quốc gia tràn ngập khí tức hủy diệt.

Bên trong quốc gia, ma khí âm u, các loại khí hủy diệt màu đen lưu chuyển giữa các điện vũ.

Tương đương với trọng lượng của một đại tinh thần thế giới, Chưởng Trung Ma Quốc hung hăng ép về phía Khổng Tuyên, ngay cả không gian xung quanh cũng bị ép nát!

Khổng Tuyên vẻ mặt ngưng trọng, có thể cảm nhận được thế giới màu đen kia có trọng lượng vô hạn.

Toàn thân Khổng Tuyên lóe lên ánh sáng bảy màu, lại quét ra một luồng Ngũ Sắc Thần Quang càng lợi hại và nhanh chóng hơn.

Luồng Ngũ Sắc Thần Quang đó lại quét Chưởng Trung Ma Quốc sang một hướng khác.

Chưởng Trung Ma Quốc lại rơi xuống Đông Hải, nước biển Đông Hải lại một lần nữa nổ tung, vô lượng nước biển xông thẳng lên trời, vô số hòn đảo trực tiếp nổ tung.

Vô số hải tộc không kịp thoát thân, trực tiếp vẫn lạc.

Đông Hải Long Cung rung chuyển càng dữ dội hơn, trận pháp

phòng hộ xuất hiện từng vết nứt.

Ngao Sương bất lực, thầm nghĩ Long Cung của ta sắp bị hủy rồi!

"Hỗn Độn Thiên Mãng!" Theo tiếng hét lớn của Đế Phượng Thiên, toàn bộ Đông Hải lập tức bị mây đen bao phủ.

Mây đen che kín trời đất, hoàn toàn che lấp bầu trời vốn có!

Giống như cả thế giới trong nháy mắt rơi vào bóng tối, khiến lòng người dâng lên cảm giác ngột ngạt.

Trong đám mây đen che trời đó có vô số con rắn điện đang du tẩu, như thể bên trong ẩn chứa ức vạn vô lượng lôi đình.

Ngay sau đó, từ trong vô tận mây đen chui ra vô số con rắn đen toàn thân bao quanh bởi tia sét, vô lượng rắn điện đen kịt đang không ngừng cuộn trào, nuốt chửng lẫn nhau.

Một con mãng xà khổng lồ dài ức vạn trượng, toàn thân đen kịt, được vô số rắn điện và khí hỗn độn bao quanh, hiện ra trên bầu trời.

"Gầm" Con mãng xà khổng lồ gầm lên một tiếng, khí tức hôi thối và hủy diệt vô tận truyền ra, sóng âm vô cùng sắc bén đó trực tiếp xé nát không gian đánh về phía Khổng Tuyên.

Ngay lúc con mãng xà khổng lồ xuất hiện, Khổng Tuyên đã kinh hãi trong lòng, pháp thuật của Thánh tử Tiệt Giáo sao lại mạnh mẽ như vậy, con mãng xà khổng lồ này chỉ là một pháp thuật thôi sao?

Trông giống như triệu hồi một vị Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, uy thế của con mãng xà khổng lồ khiến Khổng Tuyên cũng có chút hoảng sợ!

Ngũ Sắc Thần Quang tự xưng không vật gì không quét được, cũng có giới hạn.

Đối với con mãng xà khổng lồ này, Khổng Tuyên không có tự tin

quét đi được.

Sau đó, Khổng Tuyên lộ ra bản thể.

Một con Khổng Tước khổng lồ vạn trượng, toàn thân tỏa ra ánh sáng bảy màu, các loại pháp tắc lưu quang lưu chuyển trên thân, Khổng Tuyên lần đầu tiên hiện ra bản thể cho chúng sinh Hồng Hoang thấy.

Nhìn con Khổng Tước khổng lồ này lần đầu tiên, chỉ có một cảm giác.

Đẹp!

Bản thể của Khổng Tuyên như một tác phẩm nghệ thuật, vô cùng tinh xảo và mỹ lệ, nhưng uy áp tỏa ra cũng vô cùng đáng sợ.

"Két" Con Khổng Tước phát ra một tiếng kêu vang, triệt tiêu đi sóng âm đáng sợ kia.

Sau đó, con mãng xà khổng lồ đáng sợ gầm thét lao về phía con Khổng Tước.

Ở đuôi của Khổng Tuyên, có năm chiếc lông vũ màu sắc khác nhau, những chiếc lông vũ đó bắt đầu tỏa ra khí tức huyền diệu, càng lúc càng sáng.

Sau đó, năm chiếc lông vũ khổng lồ quét ra một luồng Ngũ Sắc Thần Quang khổng lồ về phía con mãng xà đáng sợ.

Sau khi lộ ra bản thể, mới là Ngũ Sắc Thần Quang mạnh nhất của Khổng Tuyên!

Đế Phượng Thiên cũng cảm nhận được luồng Ngũ Sắc Thần Quang này mạnh hơn hai luồng trước đó.

Khổng Tuyên quả thực mạnh mẽ, Đế Phượng Thiên rất hài lòng, cường giả cấp bậc này gia nhập Tiệt Giáo, đối với Tiệt Giáo lại có

một bước nâng cao về chất!

Luồng Ngũ Sắc Thần Quang đó va chạm với con mãng xà khổng lồ đáng sợ, hai bên hơi giằng co một chút, sau đó luồng Ngũ Sắc Thần Quang trực tiếp vỡ tan.

Nhưng, luồng Ngũ Sắc Thần Quang thứ hai, thứ ba trực tiếp đánh tới. ...

Nhưng, luồng Ngũ Sắc Thần Quang thứ hai, thứ ba trực tiếp đánh tới.

Dưới sự công kích của ba luồng Ngũ Sắc Thần Quang, con mãng xà khổng lồ đáng sợ cuối cùng cũng hơi thay đổi phương hướng.

Lần này con mãng xà không rơi xuống Đông Hải.

Nếu không Ngao Sương thật sự sẽ khóc mất.

Con mãng xà xông ra khỏi Tam Thập Tam Thiên, lao về phía ngoài hỗn độn.

Một lát sau, cả Hồng Hoang đều rung chuyển mấy lần, Hỗn Độn Thiên Mãng đã nổ tung ở nơi hỗn độn.

Ngay cả dư chấn của vụ nổ cũng có thể làm đại địa Hồng Hoang rung chuyển, có thể thấy uy lực của Hỗn Độn Thiên Mãng lớn đến mức nào.

Vô số tinh thần ở nơi hỗn độn ngoài Tam Thập Tam Thiên trực tiếp nổ tung, nhìn từ Hồng Hoang, giống như xem một bữa tiệc pháo hoa thịnh soạn.

Khổng Tuyên vừa mới thở phào một hơi, ba luồng Ngũ Sắc Thần Quang vừa rồi, đối với hắn tiêu hao cũng cực lớn.

Nhưng khi Khổng Tuyên khôi phục lại hình người, toàn thân bị vạn đạo kiếm quang bao vây!

Hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu nào, trước đó toàn bộ sự chú ý của hắn đều đặt vào Hỗn Độn Thiên Mãng.

Một vạn Hậu Thiên Chí Bảo, bao vây Khổng Tuyên chặt chẽ, kiếm quang sắc bén lấp lánh, vây quanh Khổng Tuyên không ngừng xoay tròn, hình thành một vòng vây tròn.

Sớm từ lúc phát hiện Hỗn Độn Thiên Mãng không thể đánh bại Khổng Tuyên, Đế Phượng Thiên đã lặng lẽ nhắm vào điểm đáp của Khổng Tuyên sau khi khôi phục hình người, một vạn thanh kiếm lặng lẽ được tung ra.

Vạn Kiếm Thí Tiên Trận của Đế Phượng Thiên lần đầu tiên xuất hiện.

Cũng là lần đầu tiên một vạn Hậu Thiên Chí Bảo của Đế Phượng Thiên xuất hiện trước mặt chúng sinh Hồng Hoang.

Sau đó, chúng sinh Hồng Hoang lại một lần nữa bị kinh ngạc đến ngây người.

"Đó...

đó... là khí tức của Hậu Thiên Chí Bảo?" "Hình như có một vạn thanh kiếm, hình như khí tức của mỗi thanh kiếm đều giống nhau, cũng có nghĩa là..." "Cũng có nghĩa là, một vạn thanh kiếm toàn bộ đều là Hậu Thiên Chí Bảo!" "Quá khoa trương rồi!

Hồng Hoang này từ đâu ra nhiều kiếm như vậy?

Toàn bộ đều là Hậu Thiên Chí Bảo?" "Nền tảng của Tiệt Giáo thật đáng sợ, quả thực không thể hiểu nổi!" "..." Phải biết rằng, ngay cả những người cấp bậc như Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, cũng không phải ai cũng nắm giữ Tiên Thiên Linh Bảo, có hơn một nửa chỉ có Hậu Thiên Chí Bảo.

Cho nên, một kiện Hậu Thiên Chí Bảo đương nhiên không là gì, dù

sao cũng là Thánh tử Tiệt Giáo, nhưng đột nhiên xuất hiện một vạn thanh kiếm, mà những thanh kiếm này toàn bộ đều là Hậu Thiên Chí Bảo, điều đó cũng hơi quá khoa trương.

Một vạn thanh kiếm đó rõ ràng đã tạo thành một trận pháp đáng sợ.

Không phải ai cũng hiểu trận pháp, nhưng từ vẻ mặt ngưng trọng của các đại lão Hồng Hoang lúc này, có thể thấy trận pháp này tuyệt không tầm thường.

Ngay cả các Thánh nhân cũng hơi lộ ra vẻ kinh ngạc, trên trận pháp truyền ra pháp tắc đáng sợ, tuy không đến mức uy hiếp lớn đối với Thánh nhân, nhưng uy lực của trận pháp cũng không phải dạng vừa.

Chương 250

Ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ cũng hơi ngạc nhiên, thầm nghĩ mình có dạy cho thằng nhóc này kiếm trận đâu?

Nó lĩnh ngộ được kiếm trận cao thâm như vậy từ đâu ra?

Ở Hồng Hoang, bất luận là nhận thức về kiếm, hay nhận thức về trận pháp, Thông Thiên Giáo Chủ đều là người đứng đầu.

Ngay cả ông cũng chưa từng thấy qua trận pháp này, vậy rõ ràng trận pháp này là lần đầu tiên xuất hiện!

"Để ngươi kiến thức sự lợi hại của Vạn Kiếm Thí Tiên Trận của Bản thiếu chủ." Đế Phượng Thiên hơi nhếch cằm, lời này chủ yếu là để tuyên bố tên của kiếm trận cho chúng sinh Hồng Hoang biết.

Vạn Kiếm Thí Tiên Trận!

Tên thật bá khí.

Một cái tên kiếm trận chưa từng nghe qua.

Vậy rõ ràng, kiếm trận này tám phần là do Thánh tử Tiệt Giáo tự lĩnh ngộ.

Cùng lúc vẻ mặt Khổng Tuyên trở nên vô cùng ngưng trọng, kiếm trong kiếm trận cuối cùng cũng động, từng thanh một đâm về phía Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên dùng Ngũ Sắc Thần Quang chống đỡ một thanh kiếm, thanh kiếm đó bị quét rơi rồi tiếp tục bay vào trong kiếm trận, cùng với những thanh kiếm khác tiếp tục vây quanh Khổng Tuyên, sau đó lại có một thanh kiếm mới đâm về phía Khổng Tuyên.

Cứ như vậy tuần hoàn vô hạn.

Sau khi một vạn thanh kiếm đều đã đâm một lượt, cũng là lúc Khổng Tuyên đã sử dụng một vạn lần Ngũ Sắc Thần Quang.

Ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong lúc này cũng bị rút cạn linh lực, linh lực bổ sung vào cơ thể xa xa không bằng tốc độ tiêu hao.

Đế Phượng Thiên có thể duy trì kiếm trận rất lâu, nhưng Khổng Tuyên không thể chống đỡ lâu như vậy được!

Uy năng của Vạn Kiếm Thí Tiên Trận còn xa hơn thế, Đế Phượng Thiên dự định trực tiếp tiêu hao Khổng Tuyên đến khi nhận thua thì thôi.

"Ta nhận thua." Rất nhanh, ở trong kiếm trận Khổng Tuyên phát hiện không thể phá trận, chỉ có thể bị động phòng ngự, theo linh khí cạn kiệt, Khổng Tuyên trực tiếp nhận thua.

Sau đó, Đế Phượng Thiên trực tiếp thu lại kiếm trận, một vạn thanh Hậu Thiên Chí Bảo bay trở về không gian trữ vật.

Cứ như vậy, một trận tranh đoạt ngôi vị người mạnh nhất dưới Thánh nhân của Hồng Hoang đã hạ màn.

Thánh tử Tiệt Giáo chưa hề dùng đến bất kỳ pháp bảo nào, chỉ dựa vào thực lực bản thân cường hãn, đã trực tiếp khiến Khổng Tuyên với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong phải nhận thua.

Giờ khắc này, chúng sinh xôn xao!

Các đại lão trầm mặc!

Một Chuẩn Thánh viên mãn gần như đã nghiền ép chiến thắng Chuẩn Thánh đỉnh phong duy nhất mà chúng sinh Hồng Hoang biết đến.

Từ đó, danh hiệu người mạnh nhất dưới Thánh nhân của Thánh tử Tiệt Giáo đã hoàn toàn được củng cố, không còn bất kỳ ai dám nghi

ngờ.

“Quá đáng sợ!

Thánh nhân không xuất hiện, Thánh tử Tiệt Giáo căn bản là một tồn tại không thể chiến thắng.” “Thánh tử còn chưa dùng hết toàn lực đâu!

Thí Thần Thương chưa ra, Thánh tử không muốn làm tổn thương Khổng Tuyên, ép Khổng Tuyên nhận thua như vậy, rõ ràng còn phiền phức hơn cả việc đánh giết.” “Thánh tử Tiệt Giáo, dưới Thánh nhân vô địch, từ nay không ai dám phản bác!” “Hời cho tên Khổng Tuyên kia, thua rồi còn có thể gia nhập Tiệt Giáo.” Khổng Tuyên cũng không ngờ, trong tình huống Thí Thần Thương không xuất hiện, hắn lại bị Thánh tử Tiệt Giáo áp chế toàn bộ quá trình.

Trước đó hắn tự cao, cho rằng Thánh tử Tiệt Giáo vì chưa gặp phải hắn, nên mới chưa từng thất bại.

Kết quả đã rõ ràng, Thánh tử Tiệt Giáo dù chỉ có tu vi Chuẩn Thánh viên mãn, cũng mạnh hơn Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên trầm mặc một lát, sau khi tỉnh ngộ từ thất bại, liền hành lễ với Đế Phượng Thiên trên không trung: “Đệ tử Tiệt Giáo Khổng Tuyên, bái kiến Thiếu chủ!” Khổng Tuyên có ngạo khí, chính vì tính cách ngạo khí đó, mới càng cam tâm tình nguyện chịu thua.

Người ta Đế Phượng Thiên dùng thực lực cứng rắn đánh bại hắn, Khổng Tuyên không phục cũng không được.

Ngay cả khi đánh lại một lần nữa, hắn biết vẫn sẽ thua, vì Đế Phượng Thiên không hề dùng mưu mẹo gì, hoàn toàn là nghiền ép bằng thực lực.

“Từ hôm nay, ngươi chính là đệ tử thân truyền thứ năm của Tiệt Giáo.” Đế Phượng Thiên trực tiếp đưa ra sự sắp xếp cho Khổng

Tuyên.

Chúng sinh lại một lần nữa xôn xao, vừa mới gia nhập Tiệt Giáo, đã là đệ tử thân truyền, Thánh tử Tiệt Giáo quả thực rất coi trọng Khổng Tuyên!

Nhưng Khổng Tuyên cũng quả thực có thực lực đó, thực lực còn mạnh hơn cả đại đệ tử Đa Bảo Đạo Nhân.

Chỉ là các giáo phái Thánh nhân khác đều mặt mày đen sì, Tiệt Giáo vốn đã mạnh như vậy, bây giờ lại có thêm một đại lão Chuẩn Thánh đỉnh phong gia nhập, còn để cho các giáo phái Thánh nhân khác sống sao?

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn có thù hận lớn nhất với Tiệt Giáo, hận không thể bây giờ ra tay trực tiếp tiêu diệt Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên gia nhập Tiệt Giáo, không nghi ngờ gì lại làm cho thực lực Tiệt Giáo tăng mạnh, danh tiếng vang dội!

Đương nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ nghĩ vậy, chắc chắn sẽ không thật sự ra tay.

Không phải vì vấn đề mặt mũi, mà là nếu ông ta ra tay, Thông Thiên tự nhiên cũng sẽ ra tay, vô ích.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiệt Giáo lại một lần nữa lớn mạnh!

Còn Thông Thiên thì cười đến râu cũng sắp rụng. ...

Sau khi thu phục Khổng Tuyên, Đế Phượng Thiên dẫn Khổng Tuyên đi một vòng trong Tiệt Giáo, sau đó để Khổng Tuyên đi làm quen với Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu.

Cùng là đệ tử thân truyền, tự nhiên phải nhận biết nhau.

Còn Đế Phượng Thiên thì trực tiếp đi bế quan.

Trong thời gian Đế Phượng Thiên bế quan.

Ở Nhân tộc, Khương Tử Nha xuất thế, là người chấp chưởng Phong Thần Bảng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, liền để Nhiên Đăng đem Phong Thần Bảng giao cho Khương Tử Nha.

Trong thành Triều Ca, cùng với tiếng khóc vang dội của một đứa trẻ, vị Nhân Hoàng cuối cùng của Nhân tộc là Đế Tân xuất thế, cũng chính là Trụ Vương mà hậu thế thường nói.

Đế Tân thực ra không hề bất tài như hậu thế miêu tả, thân là Nhân Hoàng, thực ra cũng là một vị hùng chủ.

Sau khi Đế Tân trưởng thành kế vị, liền suất lĩnh đại quân diệt Đông Di.

Sau đó lại lệnh cho Thái sư Thương triều là Văn Trọng bắc phạt, diệt bảy mươi hai chư hầu phương bắc phản loạn.

Văn Trọng là đại thần được phụ thân của Đế Tân là Đế Ất phó thác lúc lâm chung, thuộc về tồn tại như trụ cột trời Nam của Thương triều.

Văn Trọng thực ra là đệ tử Tiệt Giáo, vì năm xưa từng bái sư dưới trướng Kim Linh Thánh Mẫu.

Nhưng năm đó Đế Phượng Thiên đã tuyên bố đóng cửa giáo phái, tất cả đệ tử Tiệt Giáo ở bên ngoài chưa trở về đều bị trục xuất khỏi Tiệt Giáo.

Văn Trọng chính là một trong những đệ tử chưa trở về.

Vì vậy, hiện tại không thể coi là đệ tử Tiệt Giáo nữa.

Là một nguyên lão phó thác có dũng có mưu, cảnh giới đã đạt tới Kim Tiên, Đế Tân ngày thường đều đối với Văn Trọng kính sợ ba phần.

Sau khi bảy mươi hai chư hầu phương bắc bị tiêu diệt, uy hiếp bên ngoài của Thương triều hoàn toàn được bình định, nhân lúc đại thắng, Đế Tân thanh trừng nội bộ, củng cố hoàng quyền, cũng giải trừ toàn bộ uy hiếp bên trong Thương triều.

Đến đây, Thương triều bắt đầu bước vào thời kỳ cường thịnh nhất.

Là vị Nhân Hoàng cuối cùng của Nhân tộc, thiên phú tu luyện của Đế Tân cũng không tệ, nay cũng đã có tu vi Thái Ất Huyền Tiên cảnh.

Tuy đối với các đại lão Hồng Hoang, Thái Ất Huyền Tiên cảnh không là gì, nhưng ở trong Nhân tộc cũng không tệ rồi.

Lúc này, vợ của Tổng binh Trần Đường Quan Lý Tĩnh mang thai ba năm cuối cùng cũng sinh ra một bé trai.

Chương 251

Chỉ là bé trai đó vừa sinh ra đã có thể mở miệng nói chuyện, rõ ràng không phải phàm thai, phàm thai nào lại mang thai ba năm.

Sinh ra tự nhiên là Na Tra.

Nhưng Na Tra vốn nên là Linh Châu Tử chuyển thế.

Linh Châu Tử là một viên bảo thạch ở Thiên Trì trên núi Côn Lôn, do ngẫu nhiên hấp thụ tiên khí mà trở thành thiên linh địa bảo, hấp thụ linh khí của trời đất, tinh hoa của nhật nguyệt mà hình thành.

Sau đó trở thành đồng tử dưới trướng Nữ Oa.

Nhưng vì Đế Phượng Thiên đã thay đổi quỹ đạo cuộc đời của Nữ Oa, sớm đã cưới Nữ Oa về nhà.

Vì vậy, do hiệu ứng cánh bướm, dưới trướng Nữ Oa không hề có Linh Châu Tử, chỉ có tọa kỵ Kim Ninh.

Cho nên, Na Tra vốn nên là Linh Châu Tử chuyển thế lại xuất hiện như thế nào?

Đây là một vấn đề nghiêm túc, cũng là một vấn đề lớn.

Na Tra vừa sinh ra, Lý Tĩnh đã rất không thích, cảm thấy vợ mình sinh ra một yêu đồng.

Nhưng Ân Thập Nương lại vô cùng yêu quý, so với Kim Tra, Mộc Tra, Ân Thập Nương càng thương yêu con trai út Na Tra hơn.

Na Tra vừa ra đời, Thái Ất Chân Nhân của Xiển Giáo liền nói đứa trẻ này có duyên với mình, lập tức đến thu đồ đệ.

Thái Ất Chân Nhân trực tiếp ban cho Na Tra các pháp bảo như Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng, Phong Hỏa Luân, Hỏa Tiêm Thương.

Trong đó Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng là Hậu Thiên Chí Bảo, Phong Hỏa Luân, Hỏa Tiêm Thương là Hậu Thiên Linh Bảo.

Đối với một đứa trẻ, đây là bốn món bảo bối rất tốt.

Phải biết rằng ở Hồng Hoang có biết bao tu sĩ Kim Tiên ngay cả một kiện Hậu Thiên Linh Bảo cũng không có.

Cho nên Thái Ất Chân Nhân đối với Na Tra rất hào phóng.

Thiên phú của Na Tra rất cao, vì vậy cũng rất được Thái Ất Chân Nhân yêu thích.

"Kiểm tra Na Tra đã xuất thế, tam thái tử Long tộc Ngao Bính sắp bị lột gân rút da, lựa chọn đã kích hoạt." "Một: Không quan tâm đến sống chết của tam thái tử Long tộc Ngao Bính, thưởng thần thông Tam Vị Chân Hỏa." "Hai: Cứu giúp tam thái tử Long tộc Ngao Bính, thưởng Cực Phẩm Đại La Đan (x3)." Trong đầu Đế Phượng Thiên đang bế quan đột nhiên hiện ra lựa chọn của hệ thống.

Rõ ràng, Đế Phượng Thiên chọn lựa chọn thứ hai.

Không phải hắn quan tâm đến mạng sống của Ngao Bính, mạng sống của một thái tử Long tộc cỏn con sẽ không được Đế Phượng Thiên để trong lòng.

Chỉ là thần thông Tam Vị Chân Hỏa đối với Đế Phượng Thiên thực sự là gân gà, không bằng lấy Cực Phẩm Đại La Đan thì thực tế hơn.

Huống hồ xem xét đến mặt mũi của Ngao Sương, cứu mạng tên nhóc Ngao Bính kia cũng không sao.

Ngao Sương thân là con gái của Ngao Thương, hiện nay ở Long tộc bối phận cũng là cấp bậc lão tổ tông.

Đông Hải Long Vương hiện nhiệm là Ngao Quảng cũng chỉ là

hàng cháu chắt của Ngao Thương.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Cực Phẩm Đại La Đan (x3)!" Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Chuẩn Thánh viên mãn.

Nhục thân: Chuẩn Thánh viên mãn (đã được rèn luyện bởi hai giọt tinh huyết Bàn Cổ).

Đại đạo: Ám Chi Đại Đạo (U Ám), Trận Chi Đại Đạo (Hoàng Giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), một vạn thanh kiếm (đều là Hậu Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong thập đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (thông qua Trận Chi Đại Đạo tự lĩnh ngộ được kiếm trận).

Khác: Huyền Thiên Quy Thuẫn x1 (có thể chống lại một kích mạnh nhất của Thánh nhân), Huyền Thiên Trọng Thủy (một vạn giọt), Cực Phẩm Chuẩn Thánh Đan (x2), Cực Phẩm Đại La Đan (x3).

--------- Một ngày nọ, Na Tra đang chơi đùa bên bờ Đông Hải.

Thật trùng hợp, tam thái tử Đông Hải Long Vương Ngao Bính cũng ở Đông Hải quá lâu, ra ngoài chơi đùa.

Ngao Bính là con trai của Đông Hải Long Vương hiện nhiệm Ngao Quảng.

Ngao Thương cơ bản bế quan không ra, là lão tổ tông của Tứ Hải Long Vương, Đông Hải được Ngao Thương giao cho Ngao Quảng quản lý.

Hiện nay Ngao Thương cũng cuối cùng cũng đã đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đang bế quan đột phá Chuẩn Thánh.

Tuy hy vọng có chút không lớn, nhưng cũng phải thử.

Do Long tộc được Đế Phượng Thiên che chở, những nguyên hội gần đây cuộc sống cũng ngày càng sung túc.

Cũng có một số Long tộc sẽ rời khỏi Long Cung, đi dạo chơi ở Hồng Hoang.

Đương nhiên vẫn không dám gây chuyện thị phi, vì lão tổ tông Ngao Thương đã hạ lệnh tử, nếu Long tộc nào dám gây chuyện thị phi, tất sẽ bị trục xuất khỏi Tứ Hải Long Tộc.

Vì vậy Ngao Bính lén lút chạy ra ngoài chơi, thật sự chỉ là du ngoạn, chứ không có ý định gây chuyện.

Nhưng Ngao Bính vừa mới lên bờ, liền có một quả cầu đá bay thẳng vào mặt.

Ngao Bính nay cũng có tu vi Huyền Tiên, tự nhiên không thể bị một quả cầu đá cỏn con đánh trúng.

Bên cạnh có hai lính tôm tướng cua bảo vệ.

Lính tôm liền đá văng quả cầu đá đó ra, quả cầu đá rơi xuống

Đông Hải.

"Dám đá quả cầu của tiểu gia xuống Đông Hải?

Mau nhặt lại cho tiểu gia." Chỉ thấy một đứa trẻ Nhân tộc người không lớn, tuổi cũng không lớn, đi tới với dáng đi sáu thân không nhận.

"Hừ, đứa trẻ nhà ai, suýt nữa đá quả cầu vào mặt thiếu gia nhà ta." Tướng cua không khách khí chất vấn. ...

Tướng cua chất vấn: "Hừ, đứa trẻ nhà ai, suýt nữa đá quả cầu vào mặt thiếu gia nhà ta." Na Tra lạnh lùng hỏi: "Ồ, chưa chết à?" Ngao Bính nhíu mày, tuy không muốn gây chuyện, nhưng đường đường là tam thái tử của Đông Hải Long Vương lại bị một đứa trẻ bắt nạt như vậy, truyền ra ngoài thì trò cười này lớn lắm.

Ngao Bính tự mình lên tiếng: "Nhóc con, đừng quá đáng, suýt nữa đá quả cầu vào mặt ta, ta không tính toán với ngươi, ngươi lại được đằng chân lân đằng đầu à?" Na Tra lộ ra một nụ cười nham hiểm, nụ cười này không giống như sẽ xuất hiện trên người một đứa trẻ.

Nếu là Na Tra chuyển thế từ Linh Châu Tử, tuy có chút nghịch ngợm, nhưng cũng không đến mức vì chút chuyện nhỏ mà làm to chuyện, nhưng Na Tra này không biết từ đâu ra, rõ ràng có chút không bình thường.

Na Tra khá trào phúng nói: "Chỉ là Long tộc quèn, lại dám ăn nói ngông cuồng!" Lời này vừa ra, sắc mặt Ngao Bính và lính tôm tướng cua đều biến đổi.

Không ngờ đứa trẻ này lại nhận ra thân phận của họ ngay từ cái nhìn đầu tiên, quả không phải là một đứa trẻ bình thường.

Ngao Bính nhìn chằm chằm Na Tra hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai?" Na Tra bình thản nói: "Ta là đệ tử của Thái Ất Chân Nhân Xiển Giáo,

Na Tra.” Na Tra trực tiếp nói ra thân phận Xiển Giáo, chứ không nói là con trai của Lý Tĩnh ở Trần Đường Quan, như vậy quá mất mặt.

Trong mắt Ngao Bính thoáng có chút chấn động, không ngờ đứa trẻ này lại là đệ tử của giáo phái Thánh nhân.

Chương 252

Lão tổ tông đã dặn đi dặn lại ngàn vạn lần không được gây chuyện, kết quả lại chọc phải đệ tử của giáo phái Thánh nhân, nếu để lão tổ tông biết được, không lột da rút gân hắn ra không được.

Bây giờ cũng không còn quan tâm đến vấn đề mặt mũi của tam thái tử Đông Hải Long Vương nữa.

Ngao Bính không muốn bị lão tổ Long tộc trục xuất khỏi Long tộc, liền lập tức cúi đầu nói: "Không biết ngài lại là đệ tử của giáo phái Thánh nhân, có nhiều điều đắc tội, mong ngài lượng thứ!" Na Tra cười nhạo một tiếng, sau đó nói thẳng: "Ngươi quỳ xuống dập đầu ba cái, tiểu gia ta sẽ tha cho ngươi." Nghe vậy, sắc mặt Ngao Bính biến đổi.

Bảo hắn nhận lỗi thì được, nhưng bảo hắn quỳ xuống thì chắc chắn không được, đó là làm mất hết mặt mũi của Long tộc.

Lính tôm tướng cua nhìn nhau, biết chủ tử đang khó xử.

Cũng không nghi ngờ thân phận của Na Tra, có thể nhìn một cái đã nhận ra thân phận thật của họ, điều này đã nói lên vấn đề.

Lính tôm nói thẳng: "Quả cầu của ngài là tôi đá bay, tôi quỳ xuống xin lỗi ngài, chủ tử nhà tôi chẳng làm gì cả." Tướng cua cũng nói: "Tôi cũng quỳ xuống xin lỗi ngài, vừa rồi lời nói của tôi đã mạo phạm đến ngài." Nói xong, lính tôm tướng cua trực tiếp quỳ xuống.

Chủ tử không thể quỳ, chủ tử đại diện cho mặt mũi của Long tộc, nhưng hai tên lính tôm tướng cua nhỏ bé thì không có vấn đề đó, trực tiếp quỳ xuống.

Đây là phận làm nô tài.

Lúc quan trọng phải thay chủ tử gánh vác.

Hai tên lính tôm tướng cua cũng rất biết điều.

Na Tra liếc nhìn lính tôm tướng cua đang quỳ, mặt không biểu cảm nói: "Nếu ngươi không quỳ, hôm nay ta sẽ rút gân rồng của ngươi." Gân xanh trên trán Ngao Bính cứ giật giật, lính tôm tướng cua đang quỳ cũng đứng dậy, bảo vệ bên cạnh Ngao Bính.

Nếu đứa trẻ này không biết điều, vậy thì lính tôm tướng cua cũng không cần phải quỳ nữa.

Phải bảo vệ chủ tử, nếu không trở về không biết ăn nói thế nào với Long Vương.

Ngao Bính sắp bùng nổ đến nơi, đứa trẻ này thực sự quá ngông cuồng rồi!

Người của Xiển Giáo thì sao?

Lão tổ Ngao Sương của ta còn là thị nữ của Thánh tử Tiệt Giáo đấy!

Thật sự nghĩ rằng Long tộc ta không có ai chống lưng sao?

Ta nhẫn nhịn không gây chuyện, không có nghĩa là bản thái tử thật sự sợ ngươi!

Đúng lúc Ngao Bính sắp nổi giận, lại có một giọng nói dễ nghe truyền đến.

"Các ngươi tiến vào lãnh địa Nhân tộc có việc gì?" Người nói hỏi ba người Ngao Bính.

Giọng nói vừa dứt, liền có một nữ tử tuyệt đại khuynh thành đáp xuống giữa Ngao Bính và Na Tra.

Trên đầu nữ tử đó vẫn còn một cặp sừng rồng màu hồng phấn đáng yêu, tuy khí chất bất phàm, khí tức cũng đáng sợ, nhưng lại có vẻ

hơi dễ thương.

“Xin ra mắt lão tổ Ngao Sương!” Lần này, Ngao Bính không nói hai lời, trực tiếp quỳ xuống.

Trong Long tộc có họa tượng của Ngao Sương, Ngao Bính nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên, đặc biệt là cặp sừng rồng màu hồng phấn đó, quá dễ nhận.

Hiện nay Ngao Sương đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, sau khi ra khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, ở Hồng Hoang cũng là một đại nhân vật.

Chuyện nhỏ này, Đế Phượng Thiên tự nhiên sẽ không ra mặt, mà phái Ngao Sương đi.

“Bái kiến lão tổ!” Hai lính tôm tướng cua thấy vậy cũng lập tức quỳ xuống.

Na Tra bây giờ có chút hoảng, khí tức của người phụ nữ trước mặt này quá mạnh, gần như ngang với sư phụ.

“Chuyện gì?” Ngao Sương hỏi thẳng.

Ngao Bính không dám giấu giếm, kể lại toàn bộ đầu đuôi câu chuyện, chỉ là chuyện nhỏ, mấy câu đã nói rõ ràng.

Ngao Sương quay đầu nhìn Na Tra, không hiểu tại sao người trông như một đứa trẻ Nhân tộc này lại độc ác như vậy.

Ngao Sương thản nhiên lên tiếng: “Ngươi muốn rút gân rồng?” Na Tra lập tức gãi đầu, lộ ra nụ cười ngây thơ như trẻ con, nói: “Hiểu lầm, ta chỉ đùa với vị huynh đệ Long tộc này thôi!

Sư phụ ta đã dặn, không được lạm sát vô cớ, tỷ tỷ, nếu không có chuyện gì, ta đi trước.” Nói xong, Na Tra cũng không ở lại nữa, trực tiếp rời đi.

Người phụ nữ trước mặt này quá nguy hiểm, đánh không lại, mau

chuồn là thượng sách.

Chỉ hy vọng người phụ nữ này không tiếp tục làm khó mình.

Lúc Na Tra đi thực ra rất căng thẳng, lỡ như người phụ nữ này đánh lén từ sau lưng, chắc chắn sẽ chết.

Nhưng may mắn là, người phụ nữ không gọi hắn lại, cũng không ra tay với hắn.

Ngao Sương không ra tay, vì dù sao cũng là đệ tử Xiển Giáo.

Thiếu chủ có thể đối đầu với Xiển Giáo, nhưng nàng cảm thấy mình chỉ là một tiểu thị nữ, không nên vô duyên vô cớ gây chuyện cho thiếu chủ.

Tính cách của Ngao Sương như vậy, làm việc rất có chừng mực.

Nếu là Đát Kỷ, có lẽ đã trực tiếp đánh chết Na Tra rồi.

Một đứa nhóc Xiển Giáo quèn mà dám lải nhải trước mặt!

"Trở về nói rõ chuyện hôm nay với Ngao Quảng, bảo hắn quản thúc cho tốt con cháu Long tộc, đừng để Long tộc chạy ra ngoài lung tung, nếu Ngao Quảng không có năng lực, vậy thì đổi một Long Vương khác đi!" Ngao Sương quay đầu, nói với Ngao Bính một câu thản nhiên, rồi trực tiếp rời đi.

Vì thiếu chủ đã dặn, cứu được Ngao Bính là được, không nên ở bên ngoài quá lâu.

Ngao Sương luôn rất nghe lời.

Ngao Bính nghe xong toàn thân toát mồ hôi lạnh, hét về phía bóng lưng rời đi của Ngao Sương: "Ngao Bính lĩnh mệnh, lão tổ đi thong thả!" Ngao Sương là người của Thánh tử Tiệt Giáo Đế Phượng Thiên, Thánh tử là người che chở cho cả Long tộc, muốn đổi Long Vương thật sự chỉ là chuyện một câu nói.

Vì vậy Ngao Bính mới sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Những năm gần đây Long tộc sống quá thoải mái, có chút lơ là rồi.

Ngao Sương không trực tiếp trở về Bồng Lai Tiên Đảo, mà đến nơi bế quan sâu nhất của Long Cung của Ngao Thương, đem Cực Phẩm Đại La Đan mà thiếu chủ bảo mang cho Ngao Thương.

Khi Ngao Thương biết Thánh tử thông qua con gái mình gửi đến đan dược có hy vọng chứng đạo Chuẩn Thánh, cảm động đến nước mắt lưng tròng.

"Đại ân của Thánh tử, ta, Ngao Thương, kiếp này kiếp sau không gì báo đáp!" Ngao Thương thành kính dập đầu ba cái về hướng Bồng Lai Tiên Đảo.

Ngao Sương và Ngao Thương hai cha con nói chuyện đơn giản vài câu rồi rời khỏi Long Cung.

Tuy ghé qua Long Cung, nhưng Ngao Sương không đến gặp Ngao Quảng, chút chuyện nhỏ này không đáng để lãng phí thời gian.

Phải tuân theo lời dặn của thiếu chủ, sớm trở về Bồng Lai Tiên Đảo. ...

Tây Phương Giáo.

Những ngày này, Kim Thiền Tử có chút uất ức.

Kể từ khi đi tham dự Bàn Đào Đại Hội ở Thiên Đình, bị Thánh tử gài một vố, dường như bị sư phụ Chuẩn Đề của mình xa lánh đi một chút.

Chuẩn Đề Thánh nhân đã hỏi Kim Thiền Tử ba lần, hắn và Đế Phượng Thiên đã làm gì trong cấm chế suốt một canh giờ.

Mỗi lần Kim Thiền Tử đều thành thật trả lời: "Không làm gì cả, đều là kế của Thánh tử." Chuẩn Đề đương nhiên cũng biết, Kim

Thiền Tử có thể nói thật, đây có thể là kế ly gián của Đế Phượng Thiên.

Nhưng Chuẩn Đề đồng thời cũng không thể không đề phòng, lỡ như Kim Thiền Tử thật sự bị tên nhóc Đế Phượng Thiên đó xúi giục phản bội thì sao?

Phải biết rằng Tiệt Giáo hiện nay mạnh mẽ như vậy, Kim Thiền Tử không chống lại được cám dỗ cũng là bình thường.

Chương 253

Thực ra Chuẩn Đề đã lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.

Nhân phẩm của Kim Thiền Tử tốt hơn Chuẩn Đề nhiều.

Rõ ràng biết sư phụ nghi ngờ mình, nhưng Kim Thiền Tử cũng không có cách nào!

Đều đã nói thật rồi, không làm gì cả, thì giải thích thế nào?

Kim Thiền Tử thầm nghĩ sau này nếu gặp lại Thánh tử Tiệt Giáo nhất định phải đi đường vòng!

Tên Thánh tử Tiệt Giáo này thật quá âm hiểm.

Một tiểu hòa thượng thật thà như hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của Thánh tử Tiệt Giáo.

Cùng với sự lớn mạnh ngày càng tăng của Tiệt Giáo, sự kiêng kỵ của Tây Phương Giáo đối với Tiệt Giáo cũng ngày càng sâu sắc.

Cũng không thể nói là ngày càng lớn mạnh được!

Một Khổng Tuyên gia nhập đã đủ dọa người rồi.

Chuẩn Thánh đỉnh phong đấy!

Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo, ba giáo phái Thánh nhân, hiện tại một Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không có.

Người có hy vọng nhất đương nhiên là Huyền Đô.

Có tin đồn, Khổng Tuyên có một người em trai, tên là Kim Sí Đại Bàng Điêu, nghe nói cũng có tu vi Chuẩn Thánh.

Nếu tin đồn là thật, vậy Tiệt Giáo hiện tại mạnh mẽ đến mức sắp nghiền ép cả ba giáo phái Thánh nhân còn lại cộng lại.

Trong tình huống này, Chuẩn Đề tự nhiên càng nghi ngờ Kim Thiền Tử hơn.

Tiệt Giáo mạnh như vậy, Đế Phượng Thiên công khai lôi kéo, không động lòng sao?

Mật đàm một canh giờ, một chút cũng không động lòng?

Nghĩ như vậy, Chuẩn Đề càng cảm thấy Kim Thiền Tử có vấn đề.

Kim Thiền Tử đáng thương, bị Đế Phượng Thiên hại đến khóc không ra nước mắt. --------- Đông Hải Long Cung.

Sau khi Ngao Bính trở về Long Cung.

Hắn đem chuyện xảy ra hôm nay, thành thật kể lại cho Ngao Quảng.

Ngao Quảng nghe xong liền mắng Ngao Bính một trận, lại mắng tên Na Tra ngông cuồng kia một trận.

Ngao Quảng không vui nói: "Sau đó thì sao?

Kết thúc thế nào?" Ngao Bính lập tức nói: "Sau đó lão tổ Ngao Sương xuất hiện, đuổi đứa trẻ Xiển Giáo kia đi." "Ồ?" Ngao Quảng có chút kinh ngạc hỏi: "Lão tổ Ngao Sương vẫn luôn ở Bồng Lai Tiên Đảo phục thị thiếu chủ Tiệt Giáo, sao lại xuất hiện ở đó?" Ngao Bính trầm mặc một lát, hạ thấp giọng nói: "Con đoán là Thánh tử Tiệt Giáo phái lão tổ ra cứu con." Ngao Quảng chậm rãi gật đầu, có lẽ bị Ngao Thương ảnh hưởng, ông cũng sùng bái Đế Phượng Thiên, trực tiếp trả lời: "Nếu Thánh tử biết trước Long tộc ta có kiếp nạn này, thì cũng không có gì kỳ lạ." Sau đó, Ngao Bính bắt đầu lộ vẻ do dự.

Dường như khó mở lời.

Ngao Quảng thấy vậy, từ trên ngai rồng đứng dậy, quát: "Có chuyện gì, nói thẳng, đừng ấp a ấp úng." Ngao Bính lập tức quỳ

xuống, lớn tiếng nói: “Hài nhi có tội!

Lão tổ Ngao Sương có một câu muốn hài nhi chuyển lời đến ngài, hài nhi không dám không nói thật.” Ngao Quảng vung tay nói: “Nói!” “Trở về nói rõ chuyện hôm nay với Ngao Quảng, bảo hắn quản thúc cho tốt con cháu Long tộc, đừng để Long tộc chạy ra ngoài lung tung, nếu Ngao Quảng không có năng lực, vậy thì đổi một Long Vương khác đi!” “Nguyên văn của lão tổ Ngao Sương, không thiếu một chữ!” Chuyện lớn như vậy, Ngao Bính không dám giấu giếm, trực tiếp chuyển đạt lại nguyên văn của Ngao Sương một cách không thiếu một chữ.

Ngao Quảng nghe xong, ngã ngồi trở lại trên ngai rồng, dường như trong nháy mắt bị rút cạn tinh khí thần.

Có thể thấy hai tay của Ngao Quảng đều hơi run rẩy.

Một lát sau, Ngao Quảng khàn giọng nói: “Truyền lệnh cho toàn bộ Long tộc, cấm ra khỏi Đông Hải, người vi phạm, chém!” Ngao Bính lớn tiếng trả lời: “Vâng!” “Còn ngươi nữa, cút đi bế quan cho ta, không bế quan ba năm nguyên hội, đừng có lết ra ngoài!” “Hài nhi lĩnh mệnh!” Biết mình đã gây ra họa lớn, Ngao Bính đã sớm chuẩn bị tâm lý bị trừng phạt, vì vậy không có cảm xúc không chấp nhận được, trực tiếp đi truyền đạt lệnh của Long Vương.

Ngao Quảng không muốn cái ngai rồng này không giữ được!

Chỉ có thể hạ tử lệnh.

Chắc chắn sẽ có một số Long tộc không nghe lời, vậy thì trực tiếp dùng đầu của chúng để uy hiếp toàn tộc. ... --------- Ngao Sương trở về bẩm báo lại sự việc, Đế Phượng Thiên gật đầu, tỏ ý đã biết, sau đó tiếp tục bế quan.

Đế Phượng Thiên cũng có chút thắc mắc về Na Tra?

Linh Châu Tử chuyển thế đâu rồi?

Hóa ra không có Linh Châu Tử thì Na Tra cũng sẽ xuất thế?

Sau khi chặn đường Dương Tiễn, để Dương Tiễn gia nhập Tiệt Giáo, Đế Phượng Thiên vốn cũng định để Na Tra gia nhập Tiệt Giáo.

Nhưng vì nghĩ rằng không có Linh Châu Tử, Na Tra sẽ không xuất thế, nên cũng không để ý đến động tĩnh ở Trần Đường Quan.

Không ngờ Na Tra lại xuất thế, vậy Na Tra này là thứ gì chuyển thế?

Thôi kệ, chuyện nhỏ này, Đế Phượng Thiên lười đi sâu vào.

Một Na Tra cỏn con, đối với Đế Phượng Thiên ngày nay, thực sự không đáng nhắc tới, Xiển Giáo thu nhận một Na Tra, thì đã sao?

Chẳng lẽ một Na Tra nhỏ bé có thể lật trời sao?

Bế quan hai nguyên hội, lựa chọn của hệ thống lại được kích hoạt.

"Kiểm tra túc chủ đã bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã của một thánh nhị đại, thưởng Lưỡng Nghi Vi Trần Trận." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)." Cuối cùng cũng đến, Đế Phượng Thiên không chút do dự lựa chọn phương án thứ hai.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!" Có được Đại Đạo Quả Thực, Đế Phượng Thiên không nói hai lời, trực tiếp ăn nó vào.

Tiếp tục bế quan.

Lại qua một ngàn năm, hiệu quả của Đại Đạo Quả Thực tan đi.

Đế Phượng Thiên cảm thấy Ám Chi Đại Đạo đã lĩnh ngộ được khoảng một nửa giai đoạn thứ sáu.

Hiện tại hắn vẫn chưa bại lộ con bài tẩy Ám Chi Đại Đạo này, để dành cho các Thánh nhân một bất ngờ.

Thời điểm bình thường tự nhiên không thể dễ dàng bại lộ.

Đế Phượng Thiên lại tiếp tục bế quan.

Lại qua một nguyên hội, Đế Phượng Thiên đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút bất an.

Lập tức dùng Chuẩn Thánh chi niệm bao phủ toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo, sau đó phát hiện Bồng Lai Tiên Đảo lại thiếu mất một đệ tử.

Đệ tử này mấy ngày trước vừa được Đế Phượng Thiên thăng lên làm nội môn.

Vì thiên phú của đệ tử này không tệ, nay đã tu luyện đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Nhưng điều đó không phải là quan trọng nhất, điểm quan trọng là đệ tử này trong quỹ đạo ban đầu là đệ tử đầu tiên ứng kiếp của Tiệt Giáo.

Tên của nàng là Thạch Cơ!

Thạch Cơ, lại không có ở Bồng Lai Tiên Đảo.

Chương 254

Thạch Cơ không có ở Bồng Lai tiên đảo, vấn đề này rất lớn.

Thạch Cơ tuyệt đối không thể nào vô duyên vô cớ rời khỏi Bồng Lai tiên đảo.

Đại trận phòng hộ của Đế Phượng Thiên, từ bên ngoài không vào được, nhưng từ bên trong đi ra thì rất đơn giản.

Nhưng Tiệt Giáo hiện tại không có đệ tử nào dám vi phạm mệnh lệnh, kẻ nào dám đều đã bị giết rồi.

Thạch Cơ là người khá nghe lời, vì vậy Đế Phượng Thiên biết bên trong chắc chắn có âm mưu, nếu không Thạch Cơ tuyệt đối không thể tự mình rời đảo.

Đế Phượng Thiên suy diễn một hồi, không phát hiện bất kỳ dấu vết nào.

Nhưng Đế Phượng Thiên cũng đoán được đại khái là bút tích của ai.

Cuối cùng cũng không nhịn được nữa sao?

Vì sao Thạch Cơ lại xuất quan?

Bởi vì Na Tra kia đã tự ý động vào Càn Khôn Cung do Nhân Hoàng Hiên Viên để lại.

Càn Khôn Cung đó đi kèm với ba cây Chấn Thiên Tiễn, uy lực phi phàm.

Na Tra tùy ý bắn ra một mũi tên, kết quả bắn chết Bích Vân đồng tử mà Thạch Cơ phái ra ngoài làm việc.

Thạch Cơ tự nhiên đại nộ, men theo dấu vết mũi tên truy lùng,

khóa chặt Trần Đường Quan.

Na Tra thấy Thạch Cơ tay cầm Chấn Thiên Tiễn, tu vi khí tức khủng bố như vậy, lập tức biết mình đã gây họa, liền lén lút chạy đến nơi Thái Ất Chân Nhân bế quan để tìm nơi che chở.

Thái Ất Chân Nhân thấy đệ tử Na Tra đến, cười hỏi: "Hôm nay sao lại đến Càn Nguyên Sơn?" Càn Nguyên Sơn là nơi Thái Ất Chân Nhân thường ngày bế quan.

Na Tra lập tức nói: "Sư phụ, hình như có người đang truy sát con!" Thái Ất Chân Nhân mỉm cười, vô cùng bình tĩnh hỏi: "Ngươi là đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo ta, ai dám truy sát ngươi chứ?" Na Tra đáp: "Đệ tử cũng không biết, nhưng lúc trước đệ tử lấy Càn Khôn Cung ra chơi đã bắn một mũi Chấn Thiên Tiễn, kết quả lúc nãy đệ tử thấy một nữ nhân khí tức khủng bố, cầm Chấn Thiên Tiễn đến Trần Đường Quan, chắc là tìm con." Thái Ất Chân Nhân cạn lời, hơi tức giận nói: "Càn Khôn Cung do Hiên Viên để lại mà cũng đem ra chơi được sao?" Na Tra cúi đầu, yếu ớt nói: "Đệ tử biết sai rồi." Thái Ất Chân Nhân lúc này cảm nhận được quả thật có một tiên nhân cảnh giới Đại La đang tiếp cận Càn Nguyên Sơn.

Thái Ất Chân Nhân thản nhiên nói: "Trốn sau lưng vi sư." Chuyện đã xảy ra, Thái Ất Chân Nhân tự nhiên phải giúp đỡ nhi.

Bất kể gây ra chuyện gì, Xiển Giáo đường đường là giáo phái của Thánh nhân, chẳng có gì phải sợ.

Thạch Cơ một đường truy đến Càn Nguyên Sơn, rồi nhìn thấy Na Tra sau lưng Thái Ất Chân Nhân.

Thạch Cơ và Thái Ất Chân Nhân chưa từng gặp mặt, không quen biết nhau.

Vốn cùng là đại lão cấp bậc Đại La Kim Tiên, đáng lẽ phải quen

biết nhau mới đúng.

Do Thạch Cơ tuy có thiên phú, nhưng trước đây vẫn chỉ là một đệ tử ngoại môn, lại do thiếu chủ dặn dò, chưa từng ra khỏi Hồng Hoang, vì vậy Thạch Cơ tuy thực lực mạnh mẽ, nhưng danh tiếng ở Hồng Hoang hiện tại không lớn.

Thạch Cơ tuy không biết người trước mắt là một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, nhưng cũng có thể cảm nhận được dao động khí tức tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong của đối phương, cảnh giới còn cao hơn mình.

Thái Ất Chân Nhân thấy người này mình không quen biết, lập tức yên tâm, trong lòng nghĩ chắc là tán tu ở đâu đó.

Nếu là đệ tử cấp Đại La của giáo phái Thánh nhân, Thái Ất Chân Nhân chắc chắn sẽ nhận ra.

Vì vậy, Thái Ất Chân Nhân bình tĩnh hỏi: "Đạo hữu đến Càn Nguyên Sơn của ta có việc gì?" Thạch Cơ thân là đệ tử của Tiệt Giáo, giáo phái đệ nhất Hồng Hoang hiện nay, tự nhiên cũng không sợ người có tu vi cao hơn mình trước mắt.

Thạch Cơ lạnh lùng nói: "Giao đồng tử phía sau ngươi ra đây, nó bắn chết đồng tử dưới trướng bần đạo, phải lấy mạng đền mạng!" Thái Ất Chân Nhân hơi nhíu mày, trầm mặt nói: "Đạo hữu có biết ta là ai không?

Lại muốn đệ tử của bần đạo đền mạng cho một đồng tử của ngươi?" Thạch Cơ không hề để tâm: "Bần đạo không quan tâm ngươi là ai, giao đứa bé sau lưng ngươi ra, chuyện này coi như xong." Thái Ất Chân Nhân quát lạnh: "Tìm chết sao?

Muốn đối địch với Xiển Giáo ta?

Bần đạo là một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, Thái Ất

Chân Nhân, ngươi là thứ gì, dám ở trước mặt bần đạo tùy tiện như vậy?" Thạch Cơ hơi sững sờ, đúng là không ngờ người trước mắt lại là Thái Ất Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.

Thấy Thạch Cơ ngây người, Thái Ất Chân Nhân rất hài lòng.

Hắn tin rằng kẻ ngốc nghếch trước mắt sau khi biết thân phận thật của mình, nhất định sẽ biết khó mà lui.

Dù sao đối phương cũng là cảnh giới Đại La, giết đi cũng sẽ phiền phức, vì vậy Thái Ất Chân Nhân hy vọng nữ nhân không biết điều này có thể biết khó mà lui.

Nhìn vẻ mặt của Thạch Cơ, Thái Ất Chân Nhân tưởng rằng người này đã bị thân phận của mình dọa sợ.

Nào ngờ, một khắc sau, nữ nhân kia lại cười có chút trào phúng, sau đó, vô cùng tự hào mà lớn tiếng nói: "Xin lỗi, ta là đệ tử nội môn Tiệt Giáo, Thạch Cơ." Câu "xin lỗi" này không phải là xin lỗi, mà là Thạch Cơ đang chế giễu Thái Ất Chân Nhân, rằng Thạch Cơ hoàn toàn không quan tâm đến cái thân phận Thập Nhị Kim Tiên chó má kia.

Bây giờ Tiệt Giáo có tư cách đó, đệ tử Tiệt Giáo bây giờ ưỡn ngực rất hiên ngang!

Xin lỗi nhé, bà đây là đệ tử Tiệt Giáo, Xiển Giáo các ngươi ngoan ngoãn đứng sang một bên đi!

Lần này đến lượt Thái Ất Chân Nhân sững sờ.

Nữ nhân trước mắt là đệ tử Tiệt Giáo?

Đệ tử nội môn?

Hiện nay đệ tử nội môn Tiệt Giáo gồm có: Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên, Dương Tiễn, Thân Công Báo, Thạch Cơ, tổng cộng chín người.

Cho nên một đệ tử nội môn cũng rất có trọng lượng.

Đương nhiên, chuyện Thân Công Báo là đệ tử nội môn Tiệt Giáo, hiện tại ngoài Đế Phượng Thiên ra, không ai biết.

Thân Công Báo ngay lập tức phát hiện ra điểm kỳ lạ ở Càn Nguyên Sơn.

Là một tên gián điệp đủ tư cách, bất kỳ động tĩnh đáng chú ý nào của Xiển Giáo hiện tại đều phải truyền đạt cho Thánh tử.

Thân Công Báo tự nhiên phải phát huy tác dụng của mình.

Thánh tử muốn dùng Thân Công Báo, Thân Công Báo tự nhiên không thể không có chút cống hiến nào.

Thân Công Báo tin rằng chỉ cần thể hiện ra giá trị của mình, Thánh tử sẽ nhớ kỹ cống hiến của hắn.

Thân Công Báo muốn làm một tên gián điệp có giá trị!

Vì vậy Thân Công Báo ngay lập tức truyền âm cho Đế Phượng Thiên, báo cho hắn biết Càn Nguyên Sơn có dị động.

Đế Phượng Thiên sau khi nhận được tin cũng lập tức dời tầm mắt đến Càn Nguyên Sơn.

Đương nhiên, Bồng Lai tiên đảo cách Càn Nguyên Sơn quá xa, cho dù Đế Phượng Thiên có tu vi Chuẩn Thánh viên mãn cũng không thể trực tiếp nhìn trộm tình hình Càn Nguyên Sơn, huống chi Càn Nguyên Sơn còn có trận pháp cách tuyệt.

Nhưng Đế Phượng Thiên thông qua vị trí cụ thể đã biết, Thạch Cơ đang ở đó.

Trước tiên định vị, sau đó tiến hành suy diễn, tự nhiên sẽ đơn giản hơn.

Trong nháy mắt, Đế Phượng Thiên cũng đã hiểu đại khái mục đích

thật sự của màn kịch này.

Lúc này, Thái Ất Chân Nhân nhìn chằm chằm Thạch Cơ, nói từng chữ: "Rất xin lỗi, bần đạo chưa từng nghe nói trong nội môn Tiệt Giáo có một đệ tử tên Thạch Cơ, đừng tưởng tùy tiện lôi danh hiệu Tiệt Giáo ra là có thể dọa được bần đạo." Thạch Cơ mỉm cười, nụ cười vẫn vô cùng trào phúng. ...

Thạch Cơ mỉm cười, nụ cười vẫn vô cùng trào phúng.

Thạch Cơ cũng không ngốc.

Tự nhiên biết Thái Ất Chân Nhân đang cố ý không thừa nhận thân phận đệ tử Tiệt Giáo của mình.

Như vậy càng tiện cho Thái Ất Chân Nhân hôm nay ra tay hạ sát.

Đến lúc Tiệt Giáo chất vấn cũng có lý do để thoái thác.

Thử hỏi hiện tại cả Hồng Hoang ai dám giả mạo đệ tử Tiệt Giáo?

Chương 255

Không muốn sống nữa sao?

Không sợ bị Thí Thần Thương đâm chết à?

Lúc này Thái Ất Chân Nhân thật ra có chút phấn khích.

Bởi vì Tiệt Giáo cả giáo bế quan, các giáo phái khác vẫn luôn muốn ép Tiệt Giáo ra ngoài.

Kết quả, đại trận phòng hộ của Tiệt Giáo kia ngay cả Thánh nhân cũng không phá vào được.

Bây giờ đột nhiên có một đệ tử Tiệt Giáo xuất hiện trước mặt mình, đây là một cơ hội tuyệt vời!

Không chừng có thể thông qua đệ tử Tiệt Giáo này, dụ dỗ các đệ tử Tiệt Giáo khác ra ngoài, như vậy chẳng phải là có thể khiến đệ tử Tiệt Giáo xuất quan rồi sao?

Thế là, Thái Ất Chân Nhân lập tức lặng lẽ khởi động toàn bộ đại trận phòng hộ của Càn Nguyên Sơn, đại trận phòng hộ không phải để phòng bên ngoài, mà là để ngăn Thạch Cơ chạy trốn.

Thạch Cơ lúc này bỗng nhiên lấy tay phải vỗ đầu.

Dường như có chút đau đầu.

Đây là một động tác rất kỳ quái, phải biết Thạch Cơ là đại lão cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, làm sao có thể đau đầu?

Phải biết tiên nhân không phải phàm nhân, không có bệnh vặt đau đầu sổ mũi.

Trong một thoáng, đầu óc Thạch Cơ bỗng nhiên khôi phục tỉnh táo, mới nhớ ra thiếu chủ đã sớm nhắc nhở không được tùy tiện ra

khỏi Bồng Lai tiên đảo.

Nhưng tại sao trước đó mình lại quên hết những lời dặn dò này?

Chỉ biết đồng tử bị Chấn Thiên Tiễn bắn chết, sau đó vô cùng phẫn nộ, liền trực tiếp men theo quỹ đạo của mũi tên mà đuổi ra ngoài.

Trong lúc đó, hoàn toàn quên mất lời dặn dò của thiếu chủ, thậm chí quên cả việc Tiệt Giáo đang bế quan.

Một khắc này, đầu óc hoàn toàn tỉnh táo, Thạch Cơ biết mình chắc chắn đã bị người ta gài bẫy.

Rõ ràng, người gài bẫy không chỉ nhắm vào mình, mà là nhắm vào cả Tiệt Giáo.

Những người có thể tu luyện đến cấp bậc Đại La Kim Tiên không có mấy ai là kẻ ngốc, những điểm này đều dễ dàng nhận ra.

Cho nên, Thạch Cơ lập tức xoay người bỏ chạy!

Chết ở đây không quan trọng, nhưng nàng lo sẽ liên lụy đến cả Tiệt Giáo.

Thái Ất Chân Nhân vẫn luôn cảnh giác nhìn chằm chằm Thạch Cơ, phát hiện nàng đột nhiên muốn chạy trốn, lập tức lấy ra Cửu Long Thần Hỏa Tráo, chín con hỏa long trực tiếp chặn đường đi của Thạch Cơ.

Cảnh giới của Thái Ất Chân Nhân vốn đã mạnh hơn Thạch Cơ, bây giờ lại cầm trong tay Hậu thiên chí bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo, Thạch Cơ tự nhiên phải tránh né mũi nhọn.

Thạch Cơ đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để rời khỏi Càn Nguyên Sơn.

Thạch Cơ lập tức cũng tế ra Hậu thiên chí bảo Bát Quái Vân Quang Mạt.

Bát Quái Vân Quang Mạt trực tiếp ngăn chặn đòn tấn công của chín con hỏa long.

Thái Ất Chân Nhân lập tức lại dùng Cửu Long Thần Hỏa Tráo đánh ra một đạo Tam vị chân hỏa uy lực cực lớn.

Bát Quái Vân Quang Mạt tỏa ra ánh sáng âm dương hai màu đen trắng, lại một lần nữa chặn được đòn tấn công của Tam vị chân hỏa.

Thạch Cơ cũng rất thông minh, biết đấu lâu sẽ không phải là đối thủ của Thái Ất Chân Nhân, lập tức chuyển sự chú ý sang Na Tra hiện mới chỉ là cảnh giới Kim Tiên.

"Lớn mật!" Thái Ất Chân Nhân thấy Thạch Cơ muốn ra tay với Na Tra, tự nhiên ngay lập tức ngăn cản.

Đồng thời truyền âm cho Phó giáo chủ Xiển Giáo là Nhiên Đăng, báo cho hắn biết tình hình ở đây.

Bắt được một đệ tử Tiệt Giáo, phải tận dụng tốt cơ hội này mới được.

Thạch Cơ vốn chỉ là dương công Na Tra, nhân lúc Thái Ất Chân Nhân ra tay cứu viện, lập tức bay về phía bên ngoài Càn Nguyên Sơn.

Nhưng Thạch Cơ bị đại trận phòng hộ cản lại một thoáng, ngay khi Thạch Cơ định phá vỡ đại trận, chín con hỏa long gầm thét lại một lần nữa lao về phía nàng.

Thạch Cơ lại dùng Bát Quái Vân Quang Mạt phòng ngự, nhưng lần này trong lúc vội vàng không thể phòng ngự toàn bộ chín con hỏa long, bị một trong số chúng đánh trúng. ... --- "Kiểm tra thấy đệ tử nội môn Tiệt Giáo Thạch Cơ xuất hiện nguy cơ trí mạng, các lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của Thạch Cơ, coi như chuyện này chưa từng xảy ra, vì Thạch Cơ có thể đã bị cao nhân gài bẫy, nếu cứu, có thể sẽ liên lụy đến cả Tiệt Giáo,

phần thưởng Cực phẩm Đại La đan (x5).” “Hai: Do Thạch Cơ vi phạm mệnh lệnh, tự ý rời khỏi Bồng Lai tiên đảo, lập tức trục xuất Thạch Cơ khỏi Tiệt Giáo, như vậy sống chết của Thạch Cơ sẽ không liên quan đến Tiệt Giáo, phần thưởng Chuẩn Thánh đan (x3).” “Ba: Không từ bỏ bất kỳ một đệ tử trung thành nào, lập tức cứu viện Thạch Cơ, phần thưởng Thánh Nhân đan (x1).” Đế Phượng Thiên không chút do dự, trực tiếp chọn lựa chọn thứ ba.

Có ba lý do.

Thứ nhất: Phần thưởng của lựa chọn thứ ba rõ ràng là tốt nhất.

Thứ hai: Thạch Cơ tuyệt đối bị người ta gài bẫy, nàng không có gan vi phạm mệnh lệnh của ta, bên trong chắc chắn có vấn đề.

Thứ ba: Trốn tránh và lùi bước không giải quyết được vấn đề, đợi Thạch Cơ rơi vào tay Xiển Giáo, ai biết tiếp theo Xiển Giáo sẽ lợi dụng Thạch Cơ để làm ra những chuyện bất lợi cho Tiệt Giáo?

Nếu ngay cả một đệ tử cũng không dám cứu, vậy Đế Phượng Thiên biến Tiệt Giáo trở nên mạnh mẽ như vậy còn có ý nghĩa gì?

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, phần thưởng Thánh Nhân đan (x1)!” “Gợi ý: Thánh Nhân đan là đan dược vô cùng quý giá, toàn bộ thế giới Hồng Hoang không ai có thể luyện chế, cũng hoàn toàn không tồn tại.” “Gợi ý: Hiệu quả của Thánh Nhân đan có thể tăng cường thực lực của Thánh nhân, cụ thể tăng cường bao nhiêu tùy thuộc vào người dùng có thể hấp thu bao nhiêu sức mạnh trong đan dược.” “Gợi ý: Tỷ lệ Thánh Nhân đan được kích hoạt khi lựa chọn là một phần vạn, nhỏ hơn cả tỷ lệ kích hoạt ba nghìn Đại đạo.” Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Chuẩn Thánh viên mãn.

Nhục thân: Chuẩn Thánh viên mãn (đã được hai giọt tinh huyết Bàn Cổ tôi luyện).

Đại đạo: Ám Chi Đại Đạo (U ám), Trận Chi Đại Đạo (Hoàng giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn linh bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn linh bảo), Một vạn thanh kiếm (đều là Hậu thiên chí bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (thông qua Trận Chi Đại Đạo tự lĩnh ngộ kiếm trận).

Khác: Huyền Thiên Quy Thuẫn x1 (có thể chống đỡ đòn mạnh nhất của Thánh nhân), Huyền Thiên Trọng Thủy (một vạn giọt), Cực phẩm Chuẩn Thánh đan (x2), Cực phẩm Đại La đan (x2), Thánh Nhân đan (x1).

Đế Phượng Thiên lướt nhìn bảng thông tin cá nhân, rồi khóe miệng lộ ra nụ cười.

Nhìn viên Thánh Nhân đan đen thui trước mắt, Đế Phượng Thiên thầm nghĩ Thánh Nhân đan trông thật khó coi.

Đúng là đan dược không thể trông mặt mà bắt hình dong, Đế Phượng Thiên tự nhiên tin tưởng hệ thống, thứ này đưa cho lão đa dùng là vô cùng thích hợp.

Thứ này có thể đóng vai trò then chốt trong bố cục sau này.

Nếu lão đa có thực lực có thể chống lại Hồng Quân, vậy thì rất nhiều bố cục của Đế Phượng Thiên sẽ trở nên thuận tiện hơn.

Bởi vì Đế Phượng Thiên cách Đại Đạo Thánh nhân còn một khoảng cách khá xa, nếu có thể tăng cường thực lực của lão đa, đó là một lựa chọn tốt.

"Đệ tử nội môn Thạch Cơ của giáo ta gặp nguy hiểm tại Càn Nguyên Sơn, lệnh cho đại đệ tử Tiệt Giáo là Đa Bảo dẫn dắt tất cả đệ tử thân truyền, đệ tử nội môn, và các đệ tử ngoại môn có tu vi từ Thái Ất Kim Tiên trở lên, lập tức đến Càn Nguyên Sơn chi viện. ..." "Đệ tử nội môn Thạch Cơ của giáo ta gặp nguy hiểm tại Càn Nguyên Sơn, lệnh cho đại đệ tử Tiệt Giáo là Đa Bảo dẫn dắt tất cả đệ tử thân truyền, đệ tử nội môn, và các đệ tử ngoại môn có tu vi từ Thái Ất Kim Tiên trở lên, lập tức đến Càn Nguyên Sơn chi viện!" Giọng nói của Đế Phượng Thiên trong khoảnh khắc đó truyền khắp Bồng Lai tiên đảo.

Chương 256

Tất cả các đệ tử đang bế quan đều nhận được mệnh lệnh của thiếu chủ.

Đa Bảo Đạo Nhân ngay lập tức kết thúc bế quan, triệu tập tất cả đệ tử thân truyền, nội môn, lại tập trung toàn bộ các đệ tử ngoại môn đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Hiện nay bảy vị đệ tử thân truyền của Tiệt Giáo: Đa Bảo Đạo Nhân Chuẩn Thánh trung kỳ, Kim Linh Thánh Mẫu Chuẩn Thánh trung kỳ, Vô Đương Thánh Mẫu Chuẩn Thánh sơ kỳ, Quy Linh Thánh Mẫu Chuẩn Thánh sơ kỳ, Triệu Công Minh Chuẩn Thánh sơ kỳ, Khổng Tuyên Chuẩn Thánh đỉnh phong, Kim Sí Đại Bàng Điêu Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đế Phượng Thiên không thay đổi vị trí đại đệ tử, nhưng hiện nay trong các đệ tử thân truyền, mạnh nhất là Khổng Tuyên, mạnh thứ hai là em trai của Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng Điêu.

Sau khi Khổng Tuyên gia nhập Tiệt Giáo, hắn cũng kéo luôn em trai mình là Kim Sí Đại Bàng Điêu vào.

Anh trai đã gia nhập Tiệt Giáo, Kim Sí Đại Bàng Điêu tự nhiên cũng đương nhiên gia nhập Tiệt Giáo.

Mua một tặng một, Tiệt Giáo lời to!

Đệ tử nội môn có: Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên, Dương Tiễn, Thạch Cơ, Thân Công Báo.

Trong đó Dương Tiễn hiện chưa trưởng thành, cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, đang phục vụ cho Hạo Thiên ở Thiên đình.

Thân Công Báo là gián điệp, đang ở Xiển Giáo, hiện cũng có tu vi Thái Ất Kim Tiên, nhưng là Thái Ất Kim Tiên viên mãn, sắp chứng đạo Đại La.

Hai người này được Đế Phượng Thiên phá lệ đề bạt lên nội môn, nếu xét theo thực lực hiện tại, chưa đủ để vào nội môn Tiệt Giáo.

Bảy người còn lại, Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Thạch Cơ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Chỉ riêng ở đây đã có bảy vị Chuẩn Thánh, bảy vị Đại La.

Chưa tính Đế Phượng Thiên và hậu cung.

Ngay cả tiểu thị nữ Tam Tiêu cũng đã đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ, còn Đát Kỷ và Ngao Sương cũng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Dương Thiền vừa mới bước vào tu hành, cảnh giới tạm thời còn thấp.

Dưới sự nỗ lực của Đế Phượng Thiên, nội tình của Tiệt Giáo có thể nói là vô cùng khoa trương.

Ít nhất so với Tiệt Giáo trong quỹ đạo ban đầu đã mạnh hơn gấp mười ba lần!

Thêm một Nữ Oa đã là chuyện kinh khủng rồi!

Đa Bảo Đạo Nhân nhanh chóng kiểm đếm lại, trong số đệ tử ngoại môn, số người đạt đến Thái Ất Kim Tiên trở lên lại có tới hơn một vạn người, trong đó có một số là Đại La Kim Tiên trung kỳ và sơ kỳ.

Đa Bảo Đạo Nhân dưới lệnh của thiếu chủ đã bế quan nhiều năm,

vì vậy cũng không biết nội tình của Tiệt Giáo lại vẫn mạnh đến mức này.

Ngay cả đại đệ tử Tiệt Giáo cũng phải kinh ngạc.

"Xiển Giáo muốn ra tay với đệ tử Tiệt Giáo ta, Tiệt Giáo ta phải làm thế nào?" Đa Bảo Đạo Nhân nhìn các đệ tử Tiệt Giáo, lớn tiếng hỏi.

"Kẻ nào phạm vào Tiệt Giáo ta, dù xa cũng giết!" "Kẻ nào phạm vào Tiệt Giáo ta, dù xa cũng giết!" "Kẻ nào phạm vào Tiệt Giáo ta, dù xa cũng giết!" "..." Các đệ tử Tiệt Giáo sắp xuất chiến cao giọng hô vang câu nói mà năm xưa Đế Phượng Thiên đã hô lên sau khi chém giết Đông Vương Công.

Câu nói này đã qua bao nhiêu nguyên hội, vẫn luôn lưu truyền ở đại địa Hồng Hoang.

Dùng lời của hậu thế, đó là câu nói kinh điển bất hủ.

"Đi!" Không nói nhiều lời thừa, Đa Bảo Đạo Nhân dẫn dắt các đệ tử Tiệt Giáo có tư cách tham chiến, trực tiếp bay về phía Càn Nguyên Sơn.

Những đệ tử cảnh giới chưa đủ, tham gia vào đại chiến cấp bậc này không có ý nghĩa, chỉ là đi nộp mạng mà thôi, vì vậy Đế Phượng Thiên không phái họ đi.

Huống chi tu vi dưới Thái Ất Kim Tiên, bay đến Càn Nguyên Sơn mất quá nhiều thời gian.

Đa Bảo và các đệ tử thân truyền cấp Chuẩn Thánh, tự nhiên không thể giảm tốc độ để bay cùng các đệ tử cảnh giới thấp, lúc này là đi cứu người, tự nhiên phải nhanh một chút.

Vì vậy bảy vị đệ tử thân truyền bay với tốc độ cực hạn, người nhanh nhất tự nhiên là Khổng Tuyên. ... --- Phía bên kia, Thạch Cơ bị

một trong những con hỏa long của Cửu Long Thần Hỏa Tráo đánh trúng.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo kia là Hậu thiên chí bảo, hỏa long đó cũng không phải là lửa bình thường, mà là Tam vị chân hỏa.

Bị đánh trúng như vậy, Thạch Cơ bị trọng thương, phải tốn sức chín trâu hai hổ mới dập tắt được Tam vị chân hỏa trên người.

"Thái Ất Chân Nhân, ngươi biết rõ bần đạo là đệ tử Tiệt Giáo, lại muốn giết ta, thiếu chủ sẽ báo thù cho ta!" Thạch Cơ lạnh lùng nhìn chằm chằm Thái Ất Chân Nhân.

Na Tra sau lưng Thái Ất Chân Nhân lộ ra một nụ cười quái dị.

Thái Ất Chân Nhân không hề sợ hãi nói: "Ta đã đợi đệ tử Tiệt Giáo xuất quan rất lâu rồi, đã tự mình đưa tới cửa, ta đương nhiên phải lợi dụng, ngươi tưởng ta sẽ giết ngươi sao?

Không, ta muốn lợi dụng ngươi để dẫn dụ các đệ tử Tiệt Giáo khác ra ngoài." Thạch Cơ cũng không hề sợ hãi trước lời uy hiếp của Thái Ất Chân Nhân, cười lạnh nói: "Chỉ sợ đến khi đại quân Tiệt Giáo ta kéo đến, ngươi đến một cái rắm cũng không dám thả!" Thạch Cơ nói vô cùng tự tin.

Những nguyên hội qua, từng trận thắng lợi của Tiệt Giáo đã tạo nên sự tự tin cho các đệ tử.

Tiệt Giáo ta vô địch!

Thiếu chủ nhà ta vô địch!

Tiệt Giáo ta là đệ nhất Hồng Hoang!

Đế Phượng Thiên đã mang lại sự tự tin cho các đệ tử Tiệt Giáo.

Thái Ất Chân Nhân uy hiếp Thạch Cơ, nhưng Thạch Cơ không hề sợ hãi, bởi vì nàng tin rằng chỉ cần thiếu chủ ra tay, mọi chuyện đều

sẽ được giải quyết ổn thỏa.

Thạch Cơ có tội, Thạch Cơ có thể ở trước mặt thiếu chủ tự vẫn tạ tội.

Nhưng nàng luôn tin rằng, âm mưu lần này dù có mục đích gì, cuối cùng cũng sẽ bị thiếu chủ đập tan!

Hiện tại các đệ tử Tiệt Giáo đối với Đế Phượng Thiên vô cùng sùng bái.

Điều này không phải là vô cớ.

Đó là ảnh hưởng từ những chiến tích vĩ đại hết lần này đến lần khác của Đế Phượng Thiên.

Thấy Thạch Cơ lâm vào tử cục mà vẫn không hề sợ hãi, một bộ dạng "thiếu chủ nhà ta có thể giải quyết mọi chuyện".

Thái Ất Chân Nhân nhìn mà có chút bực mình.

Đệ tử Tiệt Giáo có bệnh à?

Thật sự coi Thánh tử của các ngươi là Thánh nhân sao?

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Ngọc Hư Cung, tự nhiên cũng đã chú ý đến động tĩnh bên này.

Suy diễn một chút liền biết được tiền nhân hậu quả.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhịn được cười, lẩm bẩm: "Thú vị, lại có đệ tử Tiệt Giáo tự đưa tới cửa." Suy diễn thêm lần nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn phát hiện lần này Xiển Giáo và Tiệt Giáo có thể sẽ có một trận đại chiến.

Chi tiết cụ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể suy diễn ra, nhưng trận đại chiến này có khả năng sẽ bùng nổ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngay lập tức truyền âm cho Lão Tử và

Tây Phương Nhị Thánh, nói cho họ biết chuyện này.

Hắn đang tìm người giúp đỡ, Tiệt Giáo hiện nay quá mạnh, một mình Xiển Giáo không đối phó nổi, phải liên hợp lại mới có thể đấu một trận với Tiệt Giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tin rằng, cho dù Xiển Giáo và Tây Phương Giáo trước đó có xích mích, Tây Phương Giáo vẫn sẽ đứng về phía Xiển Giáo.

Chương 257

Không vì lý do gì khác, chỉ vì Tiệt Giáo thực sự mạnh đến mức có chút phi lý. ...

Bởi vì Tiệt Giáo hiện tại thực sự quá mạnh mẽ.

Khiến cho ba giáo phái Thánh nhân còn lại vô cùng kiêng dè.

Vì vậy tuy Tây Phương Giáo cũng không thích Xiển Giáo, thậm chí còn có thù, nhưng Tây Phương Giáo sẽ đứng về phía Xiển Giáo.

Nhân Giáo thì không cần nói, Lão Tử Thánh nhân vẫn luôn đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sau khi nhận được truyền âm, nhìn nhau một cái.

Chuẩn Đề có chút trào phúng nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn âm hiểm kia lại muốn Tây Phương Giáo ta giúp đỡ, lần trước bị Xiển Giáo gài bẫy, Tây Phương Giáo ta chết bao nhiêu đệ tử?

Cái tên Nguyên Thủy này càng ngày càng không biết xấu hổ." Tiếp Dẫn im lặng một lát, rồi nói: "Phải giúp, chúng ta phải giúp, nếu đợi Tiệt Giáo xử lý xong Xiển Giáo, tiếp theo sẽ đến lượt Tây Phương Giáo chúng ta, Tiệt Giáo quá mạnh, chúng ta phải kết minh mới có thể đối kháng với họ." Chuẩn Đề nghe vậy cũng không phản bác, đạo lý này tự nhiên hắn hiểu.

Chỉ là đi giúp cái Xiển Giáo vô sỉ kia, trong lòng có chút không thoải mái mà thôi.

Kể từ sau chuyện đó, Xiển Giáo đã để lại ấn tượng vô sỉ trong lòng Chuẩn Đề.

Tuy Tây Phương Giáo vẫn luôn bị chúng sinh Hồng Hoang cho là

vô sỉ, nhưng điều đó cũng không cản trở Chuẩn Đề cảm thấy Nguyên Thủy vô sỉ.

Giống như thời Tam Quốc sau này, Tào Ngụy quá mạnh, Thục và Ngô không thể không liên hợp lại để chống cự.

Tiếp Dẫn tiếp tục nói: "Triệu tập đệ tử, đến giúp Xiển Giáo, ta cũng sẽ đi cùng, lần này nếu Tiệt Giáo thật sự xuất động, không thể tránh khỏi một trận đại chiến." Chuẩn Đề đáp ứng, có chút không vui đi triệu tập đệ tử.

Càn Nguyên Sơn.

Thạch Cơ lúc này có chút thê thảm, vốn thực lực không bằng Thái Ất Chân Nhân, bị thương mà vẫn phải dây dưa chiến đấu với Thái Ất Chân Nhân.

Nếu không phải nàng cũng có Hậu thiên chí bảo Bát Quái Vân Quang Mạt, Thạch Cơ đã sớm bại rồi.

Thái Ất Chân Nhân không định trực tiếp giết Thạch Cơ, mà định bắt sống, cho nên cũng hơi tốn chút thời gian.

Lúc này, Nhiên Đăng dẫn theo mười hai Kim Tiên còn lại đến Càn Nguyên Sơn, các đệ tử khác cũng đang trên đường tới.

Thấy Nhiên Đăng và mười hai Kim Tiên còn lại đến, Thạch Cơ hoàn toàn tuyệt vọng.

Xem ra Thạch Cơ hôm nay chắc chắn phải bỏ mạng tại đây rồi.

Đối mặt với Nhiên Đăng và mười hai Kim Tiên, nàng căn bản không có sức phản kháng, một mình Nhiên Đăng đã có thể trực tiếp nghiền nát nàng, dù sao Thạch Cơ cũng không phải là Đế Phượng Thiên.

Nhiên Đăng nhìn Thạch Cơ, giống như nhìn một con chuột bạch bị

nhốt trong lồng, cười âm hiểm nói: "Đúng là đệ tử Tiệt Giáo, nhưng là ai vậy?

Bản tọa chưa từng gặp." Thái Ất Chân Nhân nói: "Đệ tử nội môn Tiệt Giáo, Thạch Cơ." Nhiên Đăng cười lớn nói: "Đệ tử nội môn sao?

Tốt lắm!

Lại bắt được một đệ tử nội môn, ta tin rằng lần này, nhất định có thể câu được nhiều đệ tử Tiệt Giáo hơn." Thái Ất Chân Nhân lập tức nịnh nọt nói: "Không sai, Phó giáo chủ, ta cũng nghĩ như vậy." Sau đó, Thái Ất Chân Nhân đem tiền nhân hậu quả, vì sao Thạch Cơ lại xuất hiện ở đây đều nói một lượt.

Quảng Thành Tử nhìn Na Tra một cái, ha ha cười lớn nói: "Như vậy, đứa bé Xiển Giáo này đã giúp một việc lớn." Nói rồi, Quảng Thành Tử sờ sờ đầu Na Tra, một bộ dạng trưởng bối tán thưởng vãn bối.

Na Tra cũng ngượng ngùng cười, nhưng khi Quảng Thành Tử quay lưng đi, Na Tra lại lộ ra vẻ mặt khinh thường, thoáng qua rồi biến mất.

Thạch Cơ thấy mình bị bao vây trùng điệp, cũng biết hôm nay không chạy thoát được, vì không muốn liên lụy Tiệt Giáo, Thạch Cơ quyết định lập tức tự bạo.

Nàng tin rằng, thiếu chủ sẽ báo thù cho mình.

Nhưng Quảng Thành Tử và Câu Lưu Tôn đã sớm có chuẩn bị, Quảng Thành Tử trực tiếp tế ra Tiên thiên linh bảo Lạc Hồn Chung, tiếng chuông vang lên ảnh hưởng đến nguyên thần của Thạch Cơ, khiến nàng không thể tự bạo.

Quảng Thành Tử có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, Lạc Hồn Chung lại là Tiên thiên linh bảo, Thạch Cơ chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tự

nhiên không có sức chống cự.

Sau đó, Câu Lưu Tôn lại tế ra Hậu thiên chí bảo Khổn Tiên Thằng, trực tiếp trói chặt Thạch Cơ, khiến nàng không thể động đậy.

Để cho chắc ăn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cũng ném Hậu thiên linh bảo Khổn Yêu Thằng lên người Thạch Cơ, trói nàng thành một cái bánh chưng.

Thạch Cơ bây giờ ngay cả tự bạo cũng không làm được, chỉ có thể mặc người chém giết.

Cảnh tượng này trông giống như mười ba tên sắc lang trói một nữ tử yếu đuối, sắp làm chuyện không đứng đắn.

Nhưng Nhiên Đăng và những người khác không có hứng thú gì với mỹ sắc, mục đích của họ là lợi dụng Thạch Cơ để dụ dỗ đệ tử Tiệt Giáo ra ngoài.

Tuy Thạch Cơ trông cũng khá xinh đẹp, nhưng đại bộ phận tiên nhân ở Hồng Hoang không có hứng thú với mỹ sắc, không phải ai cũng giống như Đế Phượng Thiên.

Nhìn những Thánh nhân cao cao tại thượng kia, lúc nào có tam thê tứ thiếp, hậu cung ba nghìn mỹ nữ?

Từng người một cho dù ở cảnh giới Thánh nhân vẫn đang bế quan, truy cầu Đại đạo cao hơn.

Nhiên Đăng nhìn chằm chằm Thạch Cơ, cười lạnh nói: "Chỉ cần ngươi dụ dỗ đệ tử Tiệt Giáo đến đây, chúng ta có thể tha cho ngươi một mạng, thành tiên không dễ, đạo hữu hãy suy nghĩ kỹ." Thạch Cơ không nói gì.

Không có gì để nói.

Muốn nàng phản bội Tiệt Giáo, tuyệt đối không thể.

Thiếu chủ đối với nàng có ơn tri ngộ.

Hôm nay rơi vào tình cảnh này, hoàn toàn là tự chuốc lấy, thiếu chủ đã sớm nhắc nhở rồi.

Tuy chắc chắn là bị người ta gài bẫy, nhưng mọi chuyện đều phải tự mình gánh chịu.

Tuyệt đối không có đạo lý liên lụy Tiệt Giáo.

Tiếp đó, mười hai Kim Tiên thay phiên nhau uy hiếp.

Nhưng Thạch Cơ một câu cũng không chịu nói.

Nhiên Đăng và mười hai Kim Tiên có chút bất lực.

Những kẻ thấp sinh, mềm hóa, lông lá giáp vảy của Tiệt Giáo này quả nhiên đều là một đám thiểu năng chưa khai hóa, một chút cũng không biết trân trọng tính mạng của mình sao?

Trong mắt Nhiên Đăng và mười hai Kim Tiên, đây là một biểu hiện ngu ngốc.

Chính cái gọi là "chết bần đạo không chết đạo hữu", một nữ lưu lại ở đây ra vẻ nghĩa khí!

Có bệnh à?

Xích Tinh Tử thường hay nghĩ ra chủ ý xấu đột nhiên nói: "Hay là thế này, chúng ta trực tiếp hủy đi nguyên thần của nàng, sau đó đem thi thể gửi thẳng đến Bồng Lai tiên đảo, như vậy, liền có thể kích động đệ tử Bồng Lai tiên đảo ra ngoài ứng kiếp." Nghe đề nghị của Xích Tinh Tử, mọi người mắt sáng lên, đều cảm thấy rất có lý.

Đối mặt với thi thể của đồng môn, nếu đệ tử Tiệt Giáo một chút lửa giận cũng không có, tuyệt đối sẽ bị chúng sinh Hồng Hoang chế giễu.

Đệ nhất giáo phái Hồng Hoang?

Xem đi, ngay cả đệ tử Tiệt Giáo bị người ta giết, cái gọi là đệ nhất giáo phái này cũng giống như con rùa rụt cổ, đám đệ tử bên trong một người cũng không dám ra.

Bất kể đệ tử Tiệt Giáo có ra hay không, dưới áp lực như vậy, đều phải ra.

Nhiên Đăng gật đầu, cảm thấy kế này không tồi, liền trực tiếp nói: "Hoàng Long Chân Nhân, đại công này giao cho ngươi, Thạch Cơ này, cứ để ngươi chém giết đi!" Hoàng Long Chân Nhân nghe vậy hơi sững sờ, Nhiên Đăng chết tiệt, rõ ràng là đang bắt nạt bần đạo, lúc này Hoàng Long Chân Nhân thật sự cảm thấy giận mà không dám nói. ...

Hoàng Long Chân Nhân nghe vậy hơi sững sờ, Nhiên Đăng chết tiệt, rõ ràng là đang bắt nạt bần đạo, lúc này Hoàng Long Chân Nhân thật sự giận mà không dám nói!

Thái Ất Chân Nhân nghe vậy liền thở phào một hơi.

Chương 258

Chỉ cần chuyện phiền phức không rơi xuống đầu mình là tốt rồi.

Thái Ất Chân Nhân vẫn luôn không trực tiếp hạ sát Thạch Cơ, không chỉ là vì muốn giữ lại một mạng để dụ dỗ đệ tử Tiệt Giáo ra ngoài.

Chuyện quan trọng hơn là, Thái Ất Chân Nhân thật sự có chút không dám giết!

Hãy nhìn kết cục của Đông Vương Công đi!

Chỉ vì trêu ghẹo nữ đệ tử Tiệt Giáo mà bị Đế Phượng Thiên trực tiếp chém giết.

Thái Ất Chân Nhân nếu trực tiếp giết đệ tử Tiệt Giáo, tên điên Đế Phượng Thiên kia có thể tha cho hắn sao?

Cho nên, Thái Ất Chân Nhân cũng có ý định đợi những người khác đến, thật sự phải giết, cũng không nên do Thái Ất Chân Nhân ra tay.

Ngồi lên vị trí Thập Nhị Kim Tiên, ai mà không phải là lão quái sống không biết bao nhiêu nguyên hội?

Chuyện mất mạng này tự nhiên không thể làm.

Cái tên Thánh tử Tiệt Giáo Đế Phượng Thiên kia là người như thế nào, hiện tại cả Hồng Hoang ai mà không rõ?

Dám giết đệ tử Tiệt Giáo, hắn dám trực tiếp chém người ngay trước mặt Nguyên Thủy Thánh nhân!

Cho nên, đây không phải là chuyện lập công.

Đương nhiên, công lao chắc chắn cũng có một chút, dù sao cũng là chém giết một đệ tử nội môn của Tiệt Giáo.

Nhưng công lao so với lửa giận của Đế Phượng Thiên, thật sự không đáng là gì.

Hoàng Long Chân Nhân thật sự không muốn giết Thạch Cơ!

Nhưng Hoàng Long Chân Nhân là người đứng cuối trong Thập Nhị Kim Tiên, nếu là Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử dựa vào sự yêu thích của sư tôn, có thể chống lại mệnh lệnh của Nhiên Đăng, nhưng Hoàng Long Chân Nhân lại không thể phản kháng.

Nhiên Đăng cũng nhìn trúng điểm Hoàng Long Chân Nhân không dám phản kháng, rõ ràng là đang bắt nạt hắn.

Hoàng Long Chân Nhân cười khổ khó xuống, kế hoạch này đã được định ra, vậy thì luôn cần có một người thực hiện.

Tuy chuyện này đáng lẽ nên để Thái Ất Chân Nhân đi làm là thích hợp nhất, vốn là do hắn gây ra.

Nhưng Thái Ất Chân Nhân và Xích Tinh Tử quan hệ không tồi, Xích Tinh Tử lại có quan hệ tốt với Nhiên Đăng, cho nên Nhiên Đăng đang bảo vệ Thái Ất Chân Nhân!

Mười ba người cũng chia thành các nhóm nhỏ, Quảng Thành Tử không thân với Nhiên Đăng, mà thân với Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân và Linh Bảo Đại Pháp Sư hơn.

Hoàng Long Chân Nhân thì không có nhóm nào.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cũng đội sổ giống hắn, thì lại có quan hệ tốt với Từ Hàng Đạo Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, ba người được gọi là "Tam Lực Sĩ".

Vì vậy Hoàng Long vừa không có thực lực lại không có phe nhóm, trở thành đối tượng bị bắt nạt tốt nhất.

"Đa tạ Phó giáo chủ thành toàn!" Hoàng Long Chân Nhân đè nén

sự không vui và tức giận trong lòng, thậm chí phải cố nặn ra một nụ cười, cảm ơn Nhiên Đăng đã trao cho mình cái "công lao" to lớn này!

Hoàng Long Chân Nhân tay cầm Đăng Long Kiếm, chậm rãi đi về phía Thạch Cơ.

Thạch Cơ mặt không biểu cảm nhìn Hoàng Long Chân Nhân, cuối cùng mở miệng nói: "Giết ta, ngươi chắc chắn sẽ chết, bây giờ phản kháng còn kịp, dù sao ngươi cũng là đệ tử của Nguyên Thủy, Nhiên Đăng không đến mức dám trực tiếp giết ngươi!" Thạch Cơ tự nhiên cũng nhìn ra được manh mối trong đó, trực tiếp nói thẳng ra, đem lớp giấy cửa sổ cuối cùng kia xé toạc ra!

Lời nói của Thạch Cơ mang đầy ý trào phúng, trào phúng mười hai người phía sau, nhưng lúc nói với Hoàng Long Chân Nhân, ngữ khí lại có chút đồng tình.

Hoàng Long Chân Nhân quả thực cạn lời, mình là người cầm kiếm đi giết người, lại bị người sắp bị giết đồng tình.

Đây là chuyện gì?

Nhiên Đăng và mười một Kim Tiên còn lại bây giờ sắc mặt có chút không tốt.

Đệ tử Tiệt Giáo đều điên như vậy sao?

Từng người một đều không sợ chết?

Hoàng Long Chân Nhân gân xanh trên trán nổi lên, nhưng không trả lời.

Thạch Cơ tiếp tục nói: "Kết cục của Đông Vương Công, Yêu sư Côn Bằng vĩ đại bị ai giết, thiếu chủ nhà ta đã từng vung tay chém giết trăm vạn đệ tử Xiển Giáo ngay trước mặt Nguyên Thủy, đừng nghĩ rằng Nguyên Thủy sẽ che chở cho ngươi, thật sự ép đến đường cùng, Nguyên Thủy cũng phải giao ngươi ra để dập tắt lửa giận của Tiệt

Giáo.” Ngữ khí của Thạch Cơ rất bình tĩnh.

Nhưng lời nói lại như một con dao cắm thẳng vào sâu trong lòng Hoàng Long Chân Nhân.

Đoạn thoại này quá chân thực, có lý có cứ, khiến người ta căn bản không thể phản bác.

Nội tâm của Hoàng Long Chân Nhân lúc này thật sự đã dao động, dường như cảm thấy lời của Thạch Cơ đều có thể trở thành sự thật.

Đương nhiên, tiền đề là Đế Phượng Thiên sẽ vì một đệ tử mà trực tiếp tấn công Xiển Giáo.

Nhưng chuyện như vậy Đế Phượng Thiên thật sự sẽ làm, nguyên hội trước Đế Phượng Thiên vì tên phản đồ Trường Nhĩ Định Quang Tiên mà trực tiếp giết đến Tây phương.

Cho nên, một cách quỷ dị, Hoàng Long Chân Nhân đã dừng bước!

Một người đi giết người lại bị người sắp bị giết nói mấy câu mà do dự.

Thạch Cơ tiếp tục bổ sung: “Đừng do dự nữa, những người đó vốn không ưa ngươi, ngươi cũng không có gì để mất, chẳng lẽ Nhiên Đăng có thể vì ngươi không dám giết ta mà trực tiếp giết ngươi sao?

Tu hành không dễ, đạo hữu hãy tự lo liệu!” Ngữ khí của Thạch Cơ vẫn tràn đầy sự đồng tình, nhưng sự đồng tình này lại khiến Hoàng Long Chân Nhân càng thêm không có chỗ dung thân.

Câu cuối cùng kia là nói cho Thái Ất Chân Nhân nghe, đem lời nói lúc trước của Thái Ất Chân Nhân trả lại cho hắn.

Hoàng Long Chân Nhân sững sờ tại chỗ, tay cầm Đăng Long Kiếm cũng đang run rẩy.

“Hoàng Long, ngươi còn do dự gì nữa, đừng nghe lời yêu ngôn

hoặc chúng, chia rẽ ly gián." Tiếng quát của Nhiên Đăng vang lên sau lưng Hoàng Long Chân Nhân.

Nhưng Hoàng Long Chân Nhân vẫn không động.

Một lát sau, Hoàng Long Chân Nhân trong ánh mắt ngỡ ngàng của Nhiên Đăng và các Kim Tiên còn lại, trực tiếp quay trở lại trước mặt Nhiên Đăng, nói thẳng: "Hoàng Long tài sơ học thiển, thiên phú kém xa các Kim Tiên khác, Phó giáo chủ hãy nhường công lao này cho người khác đi!" Nhiên Đăng: "..." Các Kim Tiên còn lại: "..." Chuyện gì thế này?

Một đệ tử Tiệt Giáo bị trói thành bánh chưng hoàn toàn không có sức chống cự, lại có thể ba câu hai lời khiến Hoàng Long Chân Nhân không dám động thủ!

Quá mất mặt rồi!

Sắc mặt Nhiên Đăng lập tức trầm xuống, lạnh lùng nói: "Hoàng Long, ngươi có biết mình đang làm gì không?" Hoàng Long Chân Nhân thu lại Đăng Long Kiếm, mặt không biểu cảm lớn tiếng nói: "Nếu Phó giáo chủ cảm thấy không thỏa đáng, có thể chém Hoàng Long tại đây!" Nhiên Đăng: "..." Các Kim Tiên còn lại: "..." Nhiên Đăng và mười một vị còn lại hoàn toàn cạn lời.

Lời nói của Thạch Cơ đúng là từng câu như dao, Nhiên Đăng rõ ràng cũng không thể vì chút chuyện nhỏ này mà trực tiếp giết Hoàng Long Chân Nhân.

Dù Hoàng Long Chân Nhân không được Nguyên Thủy Thiên Tôn ưa thích đến đâu, thì dù sao cũng là một trong Thập Nhị Kim Tiên!

Không thể vô duyên vô cớ giết người ta được.

Gân xanh trên trán Nhiên Đăng không ngừng giật giật, rõ ràng là bị cảnh tượng hài hước này làm cho tức đến không nói nên lời.

Mười một vị Kim Tiên còn lại cũng nhìn nhau, ai nấy đều có vẻ mặt như gặp quỷ.

Một đệ tử Tiệt Giáo bị trói thành bánh chưng, lại khiến Hoàng Long Chân Nhân thà đối mặt với lửa giận của Nhiên Đăng cũng không dám chém giết, một cảnh tượng quỷ dị mà hài hước. ...

Một đệ tử Tiệt Giáo bị trói thành bánh chưng, lại khiến Hoàng Long Chân Nhân thà đối mặt với lửa giận của Nhiên Đăng cũng không dám chém giết, một cảnh tượng quỷ dị mà hài hước.

Nguyên nhân căn bản xảy ra cảnh tượng này, là vì uy thế của Đế Phượng Thiên quá nặng.

Từng chuyện hắn làm đều đang nói cho chúng sinh Hồng Hoang biết, kẻ nào động đến đệ tử Tiệt Giáo sẽ chết không có chỗ chôn!

Đây cũng là một trong những mưu kế của Đế Phượng Thiên.

Chương 259

Bởi vì trong quỹ đạo ban đầu, đệ tử Tiệt Giáo quá dễ bị giết, đám người Xiển Giáo động một chút là lấy lớn hiếp nhỏ, trực tiếp giết đệ tử Tiệt Giáo, giết như chơi.

Thậm chí Nguyên Thủy Thiên Tôn còn tự mình ra tay giết đệ tử Tiệt Giáo.

Đế Phượng Thiên muốn triệt để thay đổi cục diện đệ tử Tiệt Giáo dễ dàng bị giết hại này.

Hắn muốn cho chúng sinh Hồng Hoang hiểu rằng, giết đệ tử Tiệt Giáo, tất sẽ phải gánh chịu lửa giận của Đế Phượng Thiên, bất kể có phải là giáo phái của Thánh nhân hay không, lão tử cũng sẽ trực tiếp đánh đến cửa nhà ngươi.

Cũng chính vì sự bao che siêu cấp này cộng với những chiến tích kinh thiên động địa qua bao nhiêu năm hình thành nên uy thế, mới khiến Hoàng Long Chân Nhân trực tiếp sợ mất mật!

Chứ không phải Thạch Cơ thật sự có thể dùng mấy câu nói mà khiến đường đường Thập Nhị Kim Tiên phải lùi bước.

Tất cả tiền đề đều là những việc Đế Phượng Thiên đã làm trong bao nhiêu năm qua.

Phải biết rằng, ngay cả chuyện hoang đường như tập kích Nguyên Thủy Thiên Tôn hắn cũng đã làm, chẳng lẽ không dám giết một Hoàng Long Chân Nhân?

Hoàng Long Chân Nhân rất hiểu rõ điểm này, cho nên cuối cùng Hoàng Long Chân Nhân mới quyết định dù thế nào cũng không làm kẻ đi giết Thạch Cơ.

Hoàng Long Chân Nhân trong Thập Nhị Kim Tiên có hơi yếu một chút, nhưng không phải là kẻ thiểu năng, chuyện người khác có thể hiểu, Hoàng Long tự nhiên cũng có thể hiểu.

Nhiên Đăng tự nhiên không thể thật sự giết Hoàng Long, chuyện đã đến nước này, có ép người ta nữa cũng không có ý nghĩa.

Vì vậy, Nhiên Đăng chuyển tầm mắt sang những người còn lại.

Mười một vị Kim Tiên còn lại từng người một đều không nhìn Nhiên Đăng, một bộ dạng đừng gọi tôi.

Trong đó Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử là bình tĩnh nhất, nếu Nhiên Đăng gọi, Quảng Thành Tử sẽ trực tiếp từ chối.

Người khác coi vị Phó giáo chủ này ra gì, chứ Quảng Thành Tử không mấy để Nhiên Đăng vào mắt.

Xích Tinh Tử biết Nhiên Đăng chắc chắn sẽ không giao cái cục nợ này cho mình.

Các Kim Tiên khác thì trong lòng thấp thỏm, cầu nguyện tuyệt đối đừng gọi mình.

Nhiên Đăng hoàn toàn cạn lời.

Cuối cùng bất đắc dĩ chỉ có thể nói với Thái Ất Chân Nhân: "Chuyện do ngươi gây ra, ngươi đi đi!" Thái Ất Chân Nhân chỉ muốn khóc, lúc này hận chết Hoàng Long Chân Nhân.

Ngoan ngoãn đi giết không được sao?

Bây giờ cái "công lao" này lượn qua lượn lại cuối cùng lại rơi xuống đầu Thái Ất Chân Nhân.

Vấn đề là Thái Ất Chân Nhân cũng sợ Đế Phượng Thiên!

Nội tâm Thái Ất Chân Nhân cũng cảm thấy mấy câu nói của Thạch Cơ tuy có chút trào phúng, nhưng đều là sự thật.

Vì vậy, Thái Ất Chân Nhân cũng vạn vạn lần không muốn đi giết Thạch Cơ.

"Phụt!" Thái Ất Chân Nhân đột nhiên phun ra một ngụm máu, sau đó nằm xuống đất.

"Phó giáo chủ, bần đạo lúc trước đấu pháp với Thạch Cơ đã bị trọng thương, lúc này không chống đỡ nổi nữa, mong Phó giáo chủ thứ tội!" Nói đồng thời, Thái Ất Chân Nhân lại ép thêm mấy ngụm máu phun ra ngoài.

Nhiên Đăng: "..." Các Kim Tiên còn lại: "..." Hoàng Long Chân Nhân thầm nghĩ, sao mình không nghĩ ra cách này sớm hơn!

Nhiên Đăng nhìn Thái Ất Chân Nhân đang phun máu, khóe miệng giật giật.

Các Kim Tiên còn lại trong lòng nghĩ lát nữa không biết có nên phun mấy ngụm máu để đối phó cho qua chuyện không.

Màn biểu diễn của Thái Ất Chân Nhân vô cùng hoàn hảo.

Sau khi phun mấy ngụm máu lại toàn thân co giật.

Đúng là màn trình diễn cấp ảnh đế.

Gò má Nhiên Đăng co giật, phẫn nộ nói: "Chỉ là một đệ tử Tiệt Giáo đã mất khả năng hành động, lại không dám tiến lên giết, các ngươi còn là đệ tử Xiển Giáo sao?" "Ha ha ha ha ha. ..." Tiếng cười của Thạch Cơ đúng lúc vang lên.

Tiếng cười nghe sao mà trào phúng.

Nhiên Đăng lúc này cảm thấy uất ức, lớn tiếng hỏi: "Ai tự nguyện lên chém giết đệ tử Tiệt Giáo không biết trời cao đất dày này?" Mọi người không nói gì, lúc này suy nghĩ của họ vô cùng nhất trí: Ngươi đi mà giết, không được à?

Nhiên Đăng thấy không ai nói gì, càng thêm tức giận.

Thật ra, hắn cũng sợ tên điên Đế Phượng Thiên kia!

Nhiên Đăng tuy là Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng nhiều nhất cũng chỉ ngang với Côn Bằng năm xưa, thậm chí còn không bằng Côn Bằng.

Bởi vì tốc độ của Côn Bằng thật không phải chuyện đùa.

Đế Phượng Thiên có thể chém giết Côn Bằng thì cũng có thể chém giết Nhiên Đăng.

Lần trước Đế Phượng Thiên một chiêu đánh bại hắn và Thập Nhị Kim Tiên liên thủ, đã để lại bóng ma tâm lý cho Nhiên Đăng.

Cho nên cái mìn này Nhiên Đăng cũng không dám gánh.

Ngay khi không khí có chút lúng túng và quỷ dị, đột nhiên có một giọng nói truyền ra.

"Để ta!" Na Tra vẫn luôn trốn ở phía sau đột nhiên lộ ra vẻ mặt có chút không kiên nhẫn, rồi nói một câu.

Mọi người kinh ngạc quay đầu lại, có chút cạn lời.

Ngươi giết?

Người ta là Đại La Kim Tiên, ngươi chỉ là một Kim Tiên, đứng yên cho ngươi chém cũng không chém nổi!

Thái Ất Chân Nhân vốn định bảo Na Tra đừng hồ đồ, nhưng nghĩ mình đang giả vờ bị thương, hơn nữa Na Tra cũng không thể giết được Thạch Cơ, liền không lên tiếng.

"Ta tự có cách." Na Tra tay cầm Hỏa Tiêm Thương, chậm rãi đi về phía Thạch Cơ.

Mọi người cũng không ngăn cản, ngược lại muốn xem xem Na

Tra làm sao giết được một đại lão Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Chênh lệch giữa Đại La Kim Tiên và Kim Tiên rất lớn, trừ khi cầm trong tay Tiên thiên sát phạt chí bảo, nếu không căn bản không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Đại La Kim Tiên.

Chỉ thấy trên người Na Tra chậm rãi có một loại khí thế khó tả đang dâng lên.

Loại khí thế này không rõ ràng, nhưng trong khoảnh khắc đó ngay cả những đại lão Chuẩn Thánh hậu kỳ như Nhiên Đăng cũng cảm thấy một tia kinh hãi.

Ngay cả Nhiên Đăng cũng có cảm giác này, huống chi những người khác.

Thái Ất Chân Nhân nhìn bóng lưng Na Tra, đột nhiên cảm thấy người đệ tử này trở nên vô cùng xa lạ.

Na Tra cười với Thạch Cơ, lần này Thạch Cơ không lên tiếng trào phúng, không biết tại sao, nàng cảm thấy đứa trẻ cảnh giới Kim Tiên trước mắt này thật sự có thể giết được mình.

Nếu đứa trẻ này thật sự thâm tàng bất lộ như vậy, vậy thì có lẽ nó căn bản không cần đến Càn Nguyên Sơn tìm nơi che chở.

Như vậy, mục đích thật sự của nó là để Tiệt Giáo và Xiển Giáo khai chiến!

Thế là, Thạch Cơ đột nhiên cảm thấy mình đã sớm bị một bàn tay vô hình khống chế vận mệnh.

Thạch Cơ đoán rằng đây là kế hoạch do Nguyên Thủy Thánh nhân tự mình sắp đặt, cũng chỉ có Thánh nhân mới có thể làm được đến bước này.

Na Tra giơ Hỏa Tiêm Thương trong tay, định đâm vào đầu Thạch

Cơ.

Na Tra căn bản không nghĩ rằng một thương này không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho đường đường Đại La Kim Tiên.

Chương 260

Dường như rất tự tin, rằng mình có thể một thương đâm chết Thạch Cơ.

Đúng lúc này.

"Xiển Giáo lớn mật, sao dám làm hại đệ tử Tiệt Giáo ta, nạp mạng. ..." "Xiển Giáo lớn mật, sao dám làm hại đệ tử Tiệt Giáo ta, nạp mạng!" Một tiếng quát lớn trực tiếp chấn vỡ đại trận phòng hộ của Càn Nguyên Sơn.

Sau đó, chỉ thấy một đạo lam quang với tốc độ cực nhanh bay về phía Na Tra.

Na Tra lại không quan tâm, vẫn dùng Hỏa Tiêm Thương đâm về phía Thạch Cơ.

Người đến tự nhiên là Khổng Tuyên, cảnh giới của hắn cao nhất, tốc độ cũng nhanh nhất.

Khổng Tuyên quát một tiếng, khí tức Chuẩn Thánh đỉnh phong mạnh mẽ vô song, quét sạch cả Càn Nguyên Sơn, trực tiếp trấn trụ tất cả mọi người có mặt.

Nhiên Đăng kia là tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng bị tiếng quát của Khổng Tuyên ảnh hưởng tâm thần đôi chút.

Na Tra lại có thể không quan tâm mà trực tiếp cầm Hỏa Tiêm Thương tiếp tục đâm về phía Thạch Cơ, bản thân chuyện này đã có vấn đề.

Là một Na Tra cảnh giới Kim Tiên bình thường, dưới một tiếng quát của Chuẩn Thánh đỉnh phong, không bị nổ thành một đám sương máu, thì ít nhất cũng phải sợ đến toàn thân run rẩy mới là bình

thường.

Nhưng, Na Tra dường như không nghe thấy tiếng quát kia, cũng hoàn toàn miễn dịch với khí tức Chuẩn Thánh đỉnh phong, vẫn ra tay hạ sát Thạch Cơ.

Ngay khi Hỏa Tiêm Thương sắp chạm vào đầu Thạch Cơ, một đạo ngũ sắc quang mang trực tiếp quét Hỏa Tiêm Thương sang một hướng khác.

Ngũ Sắc Thần Quang!

Thấy đứa trẻ cảnh giới Kim Tiên cỏn con này, lại muốn giết đệ tử Tiệt Giáo ngay trước mặt mình, Khổng Tuyên trong nháy mắt đại nộ, trực tiếp một quyền đấm về phía Na Tra.

Khổng Tuyên không phải là kẻ nhân từ nương tay, cũng sẽ không vì Na Tra còn nhỏ mà không hạ sát thủ.

Tuy đám người Xiển Giáo đều cảm thấy đệ tử tên Na Tra này có chút quái dị, nhưng cũng không ai nghĩ rằng nó có thể sống sót dưới tay của một Chuẩn Thánh đỉnh phong, trừ khi có Thánh nhân ra tay.

Hiện tại người duy nhất có tư cách cứu Na Tra là Nhiên Đăng, nhưng tốc độ của Khổng Tuyên quá nhanh, Nhiên Đăng cũng có chút không kịp.

Mà có kịp, Nhiên Đăng cũng chưa chắc nguyện ý liều nửa cái mạng để cứu một đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo.

"Na Tra!!!" Thái Ất Chân Nhân không còn giả vờ bị thương được nữa, thấy đồ đệ yêu quý sắp chết, gào lên một tiếng.

Nhưng Thái Ất Chân Nhân ngay cả Chuẩn Thánh cũng chưa đạt tới, tự nhiên không có tư cách cứu viện.

"Chết!" Dưới tốc độ cực nhanh, Khổng Tuyên trực tiếp tung một

quyền về phía Na Tra.

Đường đường một quyền của Chuẩn Thánh đỉnh phong, không nói là đấm chết một Chuẩn Thánh viên mãn hay hậu kỳ, nhưng đấm chết một Chuẩn Thánh sơ kỳ thì không thành vấn đề.

Na Tra chỉ là cảnh giới Kim Tiên, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ, tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Một khắc này, trong tình huống bình thường, Na Tra dưới sự nghiền ép của khí thế Chuẩn Thánh đỉnh phong, sẽ trực tiếp không thể động đậy tại chỗ, sau đó bị Khổng Tuyên một quyền đánh nát cả nguyên thần.

Nhưng, Na Tra lại vẫn mỉm cười.

Dưới sự bao trùm của uy áp Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại có thể cười được!

Khổng Tuyên cũng cảm thấy đứa trẻ này có chút không bình thường.

Ngay khi một quyền kia sắp đánh trúng Na Tra, Na Tra cũng đưa nắm đấm phải nhỏ bé của mình ra, trực tiếp đấm về phía nắm đấm của Khổng Tuyên.

Một quyền của Na Tra bình thường không có gì lạ, giống như con kiến đối đầu với một con voi.

"Bụp!" một tiếng trầm đục trực tiếp truyền khắp Càn Nguyên Sơn, dưới uy lực của một quyền này, Càn Nguyên Sơn rung chuyển điên cuồng, vô số tảng đá lớn lăn xuống.

"Rắc!" một lát sau, Càn Nguyên Sơn trực tiếp nứt làm đôi, từ vị trí hai nắm đấm va chạm trực tiếp lan ra một vết nứt rõ ràng, chia ngọn núi Càn Nguyên Sơn to lớn thành hai nửa.

Có thể thấy lực đạo của một quyền này lớn đến mức nào.

Chuẩn Thánh đỉnh phong cho dù không dùng toàn lực, một quyền đó cũng không chỉ đơn giản là khai sơn liệt thạch, chỉ riêng chấn động do hai nắm đấm va chạm, đã chia ngọn núi Càn Nguyên Sơn to lớn có trận pháp bảo vệ thành hai nửa.

Nhưng, vấn đề không nằm ở đây!

Vấn đề là, chẳng phải Khổng Tuyên nên dễ dàng một quyền đấm nát Na Tra thành thịt vụn sao?

Tại sao lại xuất hiện một vụ va chạm khủng bố như vậy?

Đây là một chuyện cực kỳ không bình thường.

Chỉ thấy sau một quyền, hai người đều tách ra.

Cả hai đều không bị thương.

Trông như là ngang sức ngang tài?

Một Chuẩn Thánh đỉnh phong và một Kim Tiên ngang sức ngang tài?

Đám người Xiển Giáo đều trợn tròn mắt.

Thái Ất Chân Nhân càng hoài nghi nhân sinh, đây thật sự là đồ đệ của ta sao?

Cảnh giới Kim Tiên có thể đối đầu một quyền với Chuẩn Thánh đỉnh phong?

Tuyệt đối là chuyện không thể xảy ra!

Mọi người có mặt không ai là kẻ tầm thường, tự nhiên cũng nhìn ra manh mối.

Trong khoảnh khắc đối đầu với nắm đấm của Khổng Tuyên, trên người Na Tra rõ ràng cũng đã lộ ra khí thế giống hệt Khổng Tuyên.

Chuyện gì thế này?

Tại sao một Kim Tiên cỏn con?

Lại có thể trong một khoảnh khắc nào đó lộ ra dao động khí thế Chuẩn Thánh đỉnh phong?

Các đại lão có mặt từng người một đều là lão quái vật sống vô số năm, chưa từng thấy chuyện kỳ lạ như vậy.

Đúng vậy, người kinh ngạc nhất là Khổng Tuyên, trong khoảnh khắc đó Khổng Tuyên cảm nhận được trực quan nhất.

Trong khoảnh khắc nắm đấm va chạm, đứa trẻ kia rõ ràng chỉ tung một quyền nhẹ nhàng, lại trực tiếp đối đầu với hắn năm ăn năm thua.

Dao động tu vi trong khoảnh khắc đó, Khổng Tuyên thậm chí cảm thấy khí tức của đứa trẻ kia còn trên cả mình.

Khổng Tuyên có chút hoài nghi về cuộc đời con công của mình!

Vừa mới xuất thế, tự cho rằng mình có thể quét ngang Hồng Hoang vô địch thủ.

Kết quả, bị thiếu giáo chủ dạy cho một bài học.

Được rồi, chuyện này có thể chấp nhận, dù sao thiếu chủ cũng là tu vi Chuẩn Thánh viên mãn, tuy bị vượt cấp đánh bại cũng khá mất mặt, nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể hiểu và chấp nhận.

Nhưng đứa trẻ cảnh giới Kim Tiên trước mắt này là chuyện gì?

Khổng Tuyên tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, đứa trẻ này là cảnh giới Kim Tiên, cũng không phải là lão quái vật che giấu tu vi, Khổng Tuyên vẫn có chút nhãn lực này.

Vậy thì càng kỳ lạ!

Đứa trẻ này dựa vào cái gì!

Chương 261

“Được rồi!

Ta cũng không giết được nữa, các ngươi lên đi!

Ta chỉ là đệ tử đời thứ ba, người này quá lợi hại ta đánh không lại.” Na Tra nhẹ nhàng phủi bụi trên người, chậm rãi đi về sau lưng Thái Ất Chân Nhân.

“Sư phụ, bây giờ người không sao rồi chứ!” nói rồi Na Tra đỡ Thái Ất Chân Nhân dậy.

Lúc này, Thái Ất Chân Nhân thật sự có chút hoảng!

Đồ đệ của mình sao lại yêu nghiệt như vậy!

Thái Ất Chân Nhân cảm thấy không biết đồ đệ của mình có thật sự có thể dễ dàng giết chết mình không?

Nhưng Thái Ất Chân Nhân thấy đồ đệ yêu nghiệt của mình dường như không có ý nghĩ gì khác, chỉ đơn thuần quan tâm, liền dần dần yên tâm.

Muốn hỏi chút gì đó, nhưng bây giờ lại không thích hợp, Thái Ất Chân Nhân liền không mở miệng nữa.

Lúc này, Phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng và các Kim Tiên còn lại đều dùng một ánh mắt quỷ dị nhìn chằm chằm Thái Ất Chân Nhân!

Hay lắm!

Thái Ất Chân Nhân này, thâm tàng bất lộ a!

Đồ đệ lợi hại và quỷ dị như vậy mà lại không nói cho bất kỳ ai biết?

Hóa ra người ẩn giấu sâu nhất, tâm cơ sâu nhất trong chúng ta lại

là Thái Ất Chân Nhân bình thường trông có vẻ thật thà a!

Sau này phải cẩn thận một chút mới được, Thái Ất Chân Nhân không phải là kẻ dễ đối phó.

Thái Ất Chân Nhân sao lại không biết ý nghĩa của những ánh mắt này, quả thực chỉ muốn khóc.

Vô Lượng Thiên Tôn a!

Bần đạo thật sự không biết đồ nhi của ta bị làm sao cả!

Các ngươi đừng dùng ánh mắt đó nhìn bần đạo có được không. ...

Bần đạo thật sự không biết đồ đệ của ta có chuyện gì hết!

Đừng dùng ánh mắt đó nhìn bần đạo được không!

Thái Ất chân nhân thật sự phiền muộn.

Y hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra với đồ đệ của mình.

Khi Na Tra sinh ra, Thái Ất chân nhân có cảm ứng, biết Na Tra có duyên với mình, liền trực tiếp đến thu nhận làm đồ đệ.

Lý Tịnh và Ân Thập Nương thấy con trai được đệ tử của Thánh nhân giáo phái thu nhận cũng vô cùng vui mừng.

Sau đó, Thái Ất chân nhân rất thích đứa bé Na Tra này, tuy nghịch ngợm nhưng thiên phú rất cao.

Chỉ cần nhìn việc y một hơi tặng cho nhiều bảo bối như vậy là có thể thấy, Thái Ất chân nhân quả thực rất hài lòng với Na Tra.

Nhưng Na Tra có thể đối kháng với Chuẩn Thánh đỉnh phong Khổng Tuyên, Thái Ất chân nhân thật sự hoàn toàn không biết a!

Nhưng bây giờ Thái Ất chân nhân rõ ràng bị đồng đội xem như một lão già âm hiểm mưu sâu kế độc, sao có thể không phiền muộn chứ?

Na Tra lúc này đứng sau lưng Thái Ất chân nhân, cũng không đi giết Thạch Cơ, dường như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Lúc này, các Chuẩn Thánh khác của Tiệt Giáo cũng lần lượt kéo đến.

Thấy Thạch Cơ vẫn còn sống, họ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Kim Sí Đại Bàng Điêu đứng bên cạnh Khổng Tuyên.

Thấy sắc mặt Khổng Tuyên có chút ngưng trọng, Kim Sí Đại Bàng Điêu liền hỏi trước: "Đại huynh, sao vậy?" Khổng Tuyên hạ thấp giọng nói: "Cẩn thận đứa bé Xiển Giáo kia." Mọi người đều có chút nghi ngờ nhìn về phía Na Tra.

Tại sao phải cẩn thận một đứa bé Kim Tiên cảnh?

Nhưng thấy vẻ mặt Khổng Tuyên không giống đang đùa, họ cũng ghi nhớ lời này trong lòng.

Sau đó, đệ tử Xiển Giáo đến trước.

Một nhóm lớn đệ tử nội môn đến đầu tiên, đều là tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, trung kỳ cùng một số đệ tử Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Trong đó Đại La Kim Tiên cảnh có hai mươi lăm người, Thái Ất Kim Tiên viên mãn ba mươi lăm người, tổng cộng sáu mươi danh đệ tử nội môn.

Ngay sau đó đệ tử ngoại môn Xiển Giáo cũng đến, đều là đệ tử Kim Tiên hậu kỳ đến Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, đông đến hơn ngàn người.

Dù sao đây cũng là địa bàn của Xiển Giáo, núi Càn Nguyên cách núi Côn Luân cũng không quá xa, đệ tử Xiển Giáo tự nhiên sẽ đến

trước.

Tiếp đó, đệ tử nội môn Tiệt Giáo Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên cũng có mặt.

Cuối cùng, hơn vạn danh đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo từ cảnh giới Thái Ất Kim Tiên trở lên cũng đến núi Càn Nguyên.

Xiển Giáo sau khi nhìn thấy đội hình của Tiệt Giáo thì hoàn toàn chết lặng!

Nội tình của Tiệt Giáo cũng quá kinh khủng rồi đi!

Chưa nói đến bảy vị Chuẩn Thánh, sao lại có hơn vạn Thái Ất Kim Tiên chứ?

Thái Ất Kim Tiên đó!

Không phải Địa Tiên, Thiên Tiên đâu!

Con số này quả thực có chút khoa trương, đệ tử Tiệt Giáo vừa xuất quan, nội tình đã khiến cả Hồng Hoang kinh ngạc!

Số lượng hoàn toàn nghiền ép Xiển Giáo!

Phải biết rằng Xiển Giáo ở giai đoạn Kim Tiên hậu kỳ, Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ cũng chỉ có hơn ngàn người, nếu chỉ so sánh từ Thái Ất Kim Tiên cảnh trở lên thì càng không thể bì được.

Nội tình của Tiệt Giáo quả thực đáng sợ đến mức khiến người ta phải rùng mình.

Sau đó, đệ tử duy nhất của Nhân Giáo là Huyền Đô cũng đến, vẫn là Chuẩn Thánh viên mãn, nhưng khí tức cũng mạnh hơn trước.

Vẫn chưa hết, không bao lâu sau, ngay cả đệ tử Tây Phương Giáo ở tận trời Tây cũng đều đến.

Do Thích Ca Mâu Ni đích thân dẫn đội, Dược Sư Phật, Kim Thiền

Tử, Nhật Quang Bồ Tát, Nguyệt Quang Bồ Tát... các đại lão của Tây Phương Giáo đều lần lượt có mặt.

Tây Phương Giáo cũng phái ra đội quân tinh nhuệ của phương Tây, cũng đông đến hơn ngàn người, đều là đệ tử Tây Phương Giáo từ Kim Tiên cảnh trở lên.

Hôm nay, các giáo phái của Thánh nhân đều tụ tập tại núi Càn Nguyên.

Động tĩnh này tự nhiên đã thu hút sự chú ý của tất cả các Thánh nhân cũng như các đại lão Hồng Hoang.

Lục Đạo Luân Hồi.

Hậu Thổ Thánh nhân chậm rãi mở đôi mắt không chút gợn sóng cảm xúc.

"Tất cả đều như dự liệu, nhưng phải phá cục thế nào đây?

Chương 262

Các Thánh nhân đều lấy thiên địa làm bàn cờ, vạn vật đều là quân cờ." "Ha ha." Hậu Thổ đột nhiên tự giễu cười một tiếng.

Gương mặt tuyệt mỹ ấy lại nghiêm túc lẩm bẩm: "Chuẩn Đề kia tự cho là kế sách vô song, chẳng qua chỉ là một tên hề nhảy nhót." "Tiếp Dẫn ngược lại có chút khí phách và pháp lực, đúng là một lão lừa ngốc." "Nguyên Thủy kia tự cao vô cùng, kế sách của hắn chưa chắc đã bằng tên hề nhảy nhót." "Lão Tử lại có chút tầm nhìn xa, khiến bản thánh có chút nhìn không thấu." "Thông Thiên sát phạt vô song, nhưng luận về kế sách lại yếu đi mấy phần." "Nữ Oa minh triết giữ mình, ít tham gia những chuyện này, cũng khá là thần bí." Hậu Thổ đem từng vị Thánh nhân ra bình phẩm một lượt.

Dám bình phẩm Thánh nhân, chắc chắn phải là một Thánh nhân khác.

Lời này nếu là người khác nói, cho dù có thể nhìn ra manh mối, cũng không dám nói ra.

Hậu Thổ Thánh nhân không chỉ nghĩ trong lòng, mà còn trực tiếp nói ra với vẻ mặt vô cảm.

"Ta, Hậu Thổ, nếu thật sự có bản lĩnh, cũng sẽ không đến mức bị trấn áp trong Lục Đạo Luân Hồi, nhìn huynh trưởng chết thảm mà không thể động đậy." Hậu Thổ Thánh nhân không chỉ tàn nhẫn với các Thánh nhân khác, mà tự đánh giá bản thân cũng tương đối tàn nhẫn.

"Kẻ thật sự có thể bày ra thế cục như vậy, không chỉ có một mình Đạo Tổ!" Cuối cùng, Hậu Thổ Thánh nhân với sắc mặt có chút ngưng trọng đã kết lại một câu như vậy. .....

Bích Du Cung.

Vào thời khắc mấu chốt như vậy, Đế Phượng Thiên không đích thân dẫn dắt đệ tử Tiệt Giáo mà đã quay về Bích Du Cung.

Trong tay Đế Phượng Thiên có một viên đan dược đen tuyền.

Không biết vì sao, Thông Thiên nhìn viên đan dược đen tuyền đó, tim lại đập nhanh một cách khó hiểu.

Dường như thánh niệm trong cơ thể cũng đang phát ra một loại khát cầu.

Đế Phượng Thiên chậm rãi nói: "Thánh Nhân Đan!" Ánh mắt Thông Thiên Giáo Chủ lóe lên, từ trước đến nay chưa từng nghe nói thế giới Hồng Hoang có Thánh Nhân Đan.

Nhưng, Thông Thiên biết, viên đan dược này tuyệt đối không tầm thường!

Đế Phượng Thiên bổ sung: "Đối với Thánh nhân, có kỳ hiệu nâng cao tu vi!" Thông Thiên Giáo Chủ không hỏi, dùng thánh niệm trực tiếp kéo viên Thánh Nhân Đan vào trong tay.

Trong khoảnh khắc Thông Thiên Giáo Chủ nắm lấy viên Thánh Nhân Đan, viên đan dược đen tuyền đột nhiên tỏa ra ánh sáng trắng tinh khiết chói mắt vô cùng.

Ánh sáng trắng tinh khiết trực tiếp chiếu sáng cả trăm triệu dặm hỗn độn xung quanh Bích Du Cung.

Đế Phượng Thiên nhìn ánh sáng thánh khiết dường như có thể xuyên thấu cả hỗn độn, có chút ngây người!

Hóa ra viên đan dược này chỉ khi ở trong tay Thánh nhân mới có thể lộ ra dáng vẻ vốn có.

Trong nháy mắt, gần như tất cả các Thánh nhân đều có cảm ứng,

toàn bộ đều đưa tầm mắt về phía Bích Du Cung.

Thánh nhân sống cùng trời đất, bất tử bất diệt.

Vốn không có thứ gì đặc biệt hấp dẫn được họ.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, tất cả các Thánh nhân đều cảm giác được, phương hướng Bích Du Cung có thứ gì đó đang hấp dẫn mình.

Thậm chí ngay cả vị Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung cũng chiếu ánh mắt đến.

Thông Thiên Giáo Chủ thầm kêu một tiếng không ổn, không nói hai lời liền trực tiếp nuốt viên đan dược xuống.

Bởi vì, nếu không ăn ngay!

Sẽ lập tức bị tất cả các Thánh nhân vây công!

Thông Thiên không kịp hỏi những vấn đề như viên đan dược này từ đâu ra, liền lập tức bắt đầu luyện hóa.

Ngay khoảnh khắc viên Thánh Nhân Đan vào miệng, Thông Thiên liền cảm giác được tu vi đã bước lên một bậc thang mà mấy chục nguyên hội cũng không thể đột phá. .....

Ngay khoảnh khắc viên Thánh Nhân Đan vào miệng, Thông Thiên liền cảm giác được tu vi đã bước lên một bậc thang mà mấy chục nguyên hội cũng không thể đột phá!

Bậc thang này khó mà hình dung cụ thể.

Ví dụ như nếu chia Thánh nhân ra thành các cấp bậc.

Vậy thì Thông Thiên Giáo Chủ đã từ Thánh nhân hậu kỳ tiến vào Thánh nhân viên mãn.

Đương nhiên, cảnh giới Thánh nhân không có phân chia cấp bậc, ở đây chỉ làm một ví dụ.

Nếu ví dụ như vậy, thì Đạo Tổ tự nhiên là Thánh nhân đỉnh phong, thậm chí là Bán bộ Hợp đạo.

Thông Thiên phát hiện viên đan dược này căn bản không cần phải luyện hóa.

Trong khoảnh khắc đan dược vào miệng, dược lực của viên đan dược này giống như trực tiếp bùng nổ, quét qua tứ chi xương cốt và nguyên thần của Thông Thiên.

Thông Thiên chỉ cần phụ trách hấp thu là được.

Nhìn lão đa của mình khí tức đột nhiên bành trướng, đột nhiên mạnh lên một bậc.

Khóe miệng Đế Phượng Thiên chậm rãi lộ ra ý cười.

Không hổ là thứ mà hệ thống chỉ có một phần vạn tỷ lệ mới có thể kích hoạt!

Chỉ có thể dùng từ nghịch thiên để hình dung!

Thông Thiên trong lúc hấp thu dược lực, lập tức phân tán Tru Tiên Tứ Kiếm ra bốn phương đông nam tây bắc của Bích Du Cung, thêm Tru Tiên Kiếm Trận vào đại trận phòng hộ vốn có của Bích Du Cung.

Đế Phượng Thiên biết lão đa sợ rồi!

Sợ trước khi dược lực được hấp thu hoàn toàn sẽ bị các Thánh nhân khác cướp đoạt.

Những vị Thánh nhân suýt nữa đã lao về phía Bích Du Cung, nhìn thấy Tru Tiên Kiếm Trận xung quanh Bích Du Cung, đều lần lượt dừng bước.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ mở mắt ra, rồi lại chậm rãi nhắm mắt lại.

Mặc dù Đạo Tổ so với các Thánh nhân khác càng rõ ràng hơn về

lợi ích của viên đan dược không rõ lai lịch kia đối với Thánh nhân.

Nhưng, đang ở thời kỳ then chốt của việc Hợp đạo, tốt nhất không nên ra tay.

Hơn nữa, cũng đã chậm một bước.

Chỉ cần Hợp đạo thành công, những thứ đó đối với Hồng Quân cũng không quá quan trọng.

"Cha cứ yên tâm nâng cao thực lực, lần này, dù có xảy ra chuyện gì, cũng đừng ra tay." Đế Phượng Thiên để lại một câu, liền trực tiếp rời khỏi Bích Du Cung. --------- Núi Càn Nguyên.

Các giáo phái của Thánh nhân tụ tập, đại chiến sắp nổ ra!

Trước đó Khổng Tuyên ra tay, mặc dù không thể trực tiếp giết chết Na Tra quỷ dị kia, nhưng cũng đã cứu được Thạch Cơ.

Thạch Cơ lúc này đang ở trong trạng thái có chút sợ hãi.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó, nàng thật sự cho rằng mình sắp chết rồi.

Đứa nhóc con của Xiển Giáo kia, tuyệt đối có thể giết nàng!

Nếu không phải Khổng Tuyên kịp thời đến, Thạch Cơ ước chừng ngay cả cơ hội đi báo danh với Hậu Thổ cũng không có.

Bởi vì bây giờ chỉ cần chết, sẽ trực tiếp lên Phong Thần Bảng.

Đa Bảo đạo nhân lạnh lùng quan sát đệ tử Xiển Giáo và đệ tử Tây Phương Giáo phía trước, còn có cả Huyền Đô của Nhân Giáo.

Chương 263

Kim Linh Thánh Mẫu lên tiếng trước: "Nhân Giáo và Tây Phương Giáo bây giờ rời đi còn kịp!" Bây giờ người có tư cách lên tiếng đầu tiên, tự nhiên là những người có tư cách lâu nhất như Đa Bảo và Kim Linh Thánh Mẫu.

Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điêu tuy là tu vi cao nhất ở đây, nhưng dù sao cũng mới gia nhập Tiệt Giáo không lâu.

Huyền Đô mặt không biểu cảm, không nói gì.

Thích Ca Mâu Ni chắp tay nói: "A Di Đà Phật." Đa Bảo đạo nhân cười lạnh nói: "Xem ra không đánh thì không đi, cũng được, tất cả đều ở lại đi!" Bây giờ chỉ cần Đa Bảo ra lệnh một tiếng, trận hỗn chiến đầu tiên của các giáo phái sẽ lập tức nổ ra.

Tiệt Giáo VS liên minh Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo.

Mặc dù Tiệt Giáo một mình chiến với ba giáo phái Thánh nhân, nhưng đệ tử Tiệt Giáo một chút cũng không hề nao núng.

Nội tình của Tiệt Giáo hiện tại, quả thực mạnh hơn cả ba giáo phái Thánh nhân cộng lại.

Đương nhiên, hiện tại chỉ so sánh thực lực đệ tử, tạm thời chưa tính Thánh nhân vào.

Thánh nhân đánh nhau sẽ như thế nào, cũng không ai biết.

Nhiên Đăng nhìn hơn vạn đệ tử Tiệt Giáo khí thế ngút trời phía trước, ánh mắt lộ vẻ ngưng trọng.

Tiệt Giáo mạnh đến mức cả ba giáo phái Thánh nhân cộng lại cũng không thể áp chế được phong mang của họ sao?

Ánh mắt Triệu Công Minh tràn đầy chiến ý, chậm rãi nói: "Chiến đi!" Đa Bảo đạo nhân đang định hạ lệnh tấn công.

Đúng lúc này, cả bầu trời trực tiếp biến sắc, một luồng thánh uy trực tiếp bao phủ toàn bộ núi Càn Nguyên.

"Sư tôn!" Nhiên Đăng lên tiếng trước.

"Đệ tử bái kiến sư tôn." Toàn bộ đệ tử Xiển Giáo đều quỳ lạy xuống.

Hướng về phía bóng người áo trắng tiên phong đạo cốt, tỏa ra uy áp vô cùng trên bầu trời mà khấu đầu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Vị Thánh nhân đầu tiên xuất hiện.

Điều này phù hợp với phong cách của Nguyên Thủy Thiên Tôn, luôn thích cậy lớn hiếp nhỏ.

Các Thánh nhân khác đều chưa đến.

Chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện trước.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không yên tâm về đệ tử Xiển Giáo!

Chủ yếu là vì đội hình của Tiệt Giáo bên kia quá mạnh.

Cứ thế mà đánh, không biết đệ tử Xiển Giáo sẽ chết bao nhiêu.

Đệ tử Xiển Giáo đều là những người có phúc duyên sâu dày, căn nguyên tốt đẹp!

Không thể so với đám thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giáp của Tiệt Giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn luôn cho rằng tính mạng của đệ tử Xiển Giáo quý giá hơn tính mạng của đệ tử các giáo phái khác.

Đương nhiên, trừ Nhân Giáo.

Nhân Giáo cũng không có đệ tử, chỉ có một mình Huyền Đô.

Đương nhiên, đệ tử các giáo phái khác chỉ hơi cúi đầu hành lễ, dù sao cũng không phải là Thánh nhân của giáo phái mình, tự nhiên sẽ không hành đại lễ quỳ lạy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn quét mắt qua tất cả đệ tử Tiệt Giáo.

Giống như Thiên Đạo nhìn xuống chúng sinh con kiến, cao cao tại thượng!

Cách hình dung này rất thích hợp, Thiên Đạo Thánh nhân vốn thay mặt trời tuần thị chúng sinh.

Ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong Khổng Tuyên, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không thèm để ý.

Nghe nói Chuẩn Thánh đỉnh phong chỉ cách Thánh nhân một bậc.

Nhưng một bậc này, dù thế nào cũng không thể vượt qua, trừ phi có thể triệu hoán ra Bàn Cổ chân thân như Tổ Vu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tùy ý quét mắt một cái, đã khiến nguyên thần của đệ tử Tiệt Giáo như bị một nhát búa tạ.

Ngay cả Khổng Tuyên và các tu vi cảnh giới khác cũng tim đập lỡ một nhịp.

"Các ngươi thấy Thánh nhân, không quỳ lạy, không hành lễ, là xem thường bản thánh sao?" Lời nói bình thản của Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền ra, nhưng đồng thời với lời nói, luồng uy áp Thánh nhân kia cũng bao phủ về phía đệ tử Tiệt Giáo.

Cảnh giới Chuẩn Thánh đối mặt với uy áp Thánh nhân còn đỡ một chút, nhưng Đại La Kim Tiên đã khó giữ được nguyên thần thanh tỉnh, huống chi là những đệ tử Thái Ất Kim Tiên kia.

Hai chân của đệ tử Thái Ất Kim Tiên không nhịn được mà run rẩy!

Đây rõ ràng là gây sự vô cớ!

Sắp khai chiến rồi, còn hỏi tại sao ta không hành lễ?

Không quỳ lạy?

Chẳng lẽ muốn đệ tử Tiệt Giáo chúng ta toàn bộ quỳ trên đất, để đệ tử Xiển Giáo từng người một chặt đầu sao.

Như vậy có hài lòng không?

Đệ tử Tiệt Giáo im lặng, đối mặt với sự làm khó của Thánh nhân, phải làm sao đây?

Chuyện này không ai dạy họ cả.

Đa Bảo đạo nhân thân là đại đệ tử Tiệt Giáo, lúc này tự nhiên phải lên tiếng cho Tiệt Giáo.

Chỉ thấy Đa Bảo đạo nhân chậm rãi nói: "Thiếu chủ đã nói, đệ tử Tiệt Giáo chúng ta, không cần phải hành lễ với Thánh nhân của giáo phái khác. ....." ", lần đại chiến giữa các giáo phái Thánh nhân này, ai sẽ thắng?" "Không biết nữa!

Tiệt Giáo tuy mạnh, nhưng đối đầu với liên thủ của ba giáo phái kia thật sự khó nói." "Ta thấy Tiệt Giáo sẽ thắng, nhìn xem hơn vạn Thái Ất Kim Tiên, mấy chục vị Đại La, bảy vị Chuẩn Thánh đội hình xa hoa kia đi." "Còn xa hơn thế, Thánh tử Tiệt Giáo chưa đến, Hi Hòa tiên tử, Thường Hi tiên tử, Huyền Minh Tổ Vu cũng không thể xem thường." "Đừng quên, ba tiểu thị nữ của Thánh tử Tiệt Giáo là Tam Tiêu, cũng là tu vi Chuẩn Thánh." "Mặc dù Tiệt Giáo mạnh, nhưng chiến lực đỉnh cao nhất là Thánh nhân lại không đủ!

Thông Thiên Thánh nhân phải đối mặt với bốn Thánh nhân có thể thắng không?" "Không phải Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ thánh bất khả phá sao?" "Đúng vậy, nhưng bốn Thánh nhân liên thủ, sớm muộn cũng sẽ phá được Tru Tiên Kiếm Trận." "Tiệt Giáo còn có Nữ Oa

Thánh nhân, đừng quên." "Nói thì đúng, nhưng ai đã thấy Nữ Oa Thánh nhân thật sự ra tay?

Đều là lời đồn Nữ Oa Thánh nhân có thể là người có thực lực yếu nhất trong Lục Thánh, có thể giúp được Tiệt Giáo bao nhiêu vẫn là một ẩn số." "Ừm, có lý, nếu Thánh nhân của Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo đều có thể đồng tâm hiệp lực, Tiệt Giáo muốn thắng cũng cực kỳ khó." "....." Cuộc hỗn chiến thực sự của tất cả các giáo phái Thánh nhân tự nhiên đã thu hút ánh mắt của cả Hồng Hoang.

Một số đại lão có cấp bậc tương đối cao, có chút hiểu biết về tình hình cũng lén lút bàn tán.

Có người cho rằng Tiệt Giáo sẽ thắng, cũng có người cho rằng ba giáo phái kia sẽ thắng.

Trong lúc các đại lão Hồng Hoang lén lút bàn tán.

Chỉ thấy Đa Bảo đạo nhân chậm rãi nói: "Thiếu chủ đã nói, đệ tử Tiệt Giáo chúng ta, không cần phải hành lễ với Thánh nhân của giáo phái khác!" Đa Bảo nói thật, Đế Phượng Thiên quả thực đã nói như vậy.

Có gì hay mà hành lễ?

Chẳng phải là muốn đánh nhau đến chết sao?

Đừng làm mấy cái lễ nghi giả tạo này nữa.

Chúng ta cứ đánh một trận cho ra trò, không ngươi gục thì ta gục.

Sắc mặt Nguyên Thủy càng trở nên khó coi hơn, không nhắc đến Đế Phượng Thiên thì thôi, vừa nhắc đến Đế Phượng Thiên là Nguyên Thủy lại tức.

Chương 264

Năm đó Xiển Giáo đại chiến với Vu tộc, Đế Phượng Thiên lại dám cả gan đánh lén Nguyên Thủy.

Trước mặt hắn, trực tiếp chém giết trăm vạn đệ tử Xiển Giáo.

Lần đó, cũng khiến Xiển Giáo nguyên khí đại thương.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Đa Bảo, ánh mắt hơi lạnh, nhàn nhạt nói: "Quy củ của Hồng Hoang, đến lượt Đế Phượng Thiên định đoạt rồi sao?" Nói xong, thánh uy của Nguyên Thủy không chút lưu tình mà trút xuống.

Những đệ tử Tiệt Giáo trước mắt giống như một chiếc thuyền lá giữa cơn sóng thần, bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật úp.

Toàn bộ đệ tử Tiệt Giáo đều cảm thấy nguyên thần bị chấn động dữ dội.

Bảy vị Chuẩn Thánh sắc mặt có chút tái nhợt.

Mấy chục vị Đại La Kim Tiên bao gồm cả bảy vị đệ tử nội môn thân thể đều hơi run rẩy.

Hơn vạn Thái Ất Kim Tiên miệng phun máu tươi, dùng toàn bộ sức lực chống đỡ mới không quỳ xuống.

Lúc này, Nguyên Thủy cao cao tại thượng giống như trời, trực tiếp ép hơn vạn đệ tử tinh nhuệ của Tiệt Giáo không thở nổi.

Đây chính là Thánh nhân!

Đây chính là lý do dưới Thánh nhân đều là con kiến!

Cho dù có bao nhiêu Chuẩn Thánh, bao nhiêu Đại La.

Xin lỗi, Thánh nhân ra tay, tất cả đều phải ngoan ngoãn nằm

xuống!

Ánh mắt Nguyên Thủy băng hàn đến cực điểm.

Nếu là trước kia, có lẽ hắn sẽ không vô liêm sỉ, quang minh chính đại trực tiếp cậy lớn hiếp nhỏ như vậy.

Nhưng Tiệt Giáo quá mạnh, mạnh đến mức khiến Nguyên Thủy cũng có chút sốt ruột.

Mấy nguyên hội này, mặt mũi của Nguyên Thủy sớm đã vứt sạch, ngay cả thánh khu cũng bị chém rụng một lần, vì vậy tính tình cũng có chút thay đổi.

Tính cách đều do trải nghiệm quyết định, không phải sinh ra đã định sẵn.

Do hiệu ứng cánh bướm mà Đế Phượng Thiên xuất hiện gây ra, nên tính cách của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có chút khác biệt so với quỹ đạo ban đầu.

Theo cảm xúc của Nguyên Thủy càng lúc càng phẫn nộ, thánh uy kia cũng càng lúc càng mạnh.

Nguyên Thủy trong lòng cười lạnh, hắn ngược lại muốn xem xem xương cốt của đám phi mao đái giáp này cứng đến đâu.

Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh trước mặt còn có thể chống đỡ, nhưng những đệ tử Thái Ất Kim Tiên này không thể chống đỡ được bao lâu.

"Kẻ nào quỳ xuống hành lễ, bần tọa có thể nể mặt tha cho!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa tăng cường thánh uy, vừa tiến hành đả kích tâm lý đối với đệ tử Tiệt Giáo.

Những đệ tử Thái Ất Kim Tiên kia chống đỡ rất gian nan.

Một lát sau.

“Bụp” “Bụp” “Bụp” Hơn vạn đệ tử cấp bậc Thái Ất Kim Tiên đã có một phần mười quỳ xuống.

Khi quỳ xuống, họ chỉ cảm thấy toàn thân thả lỏng, cảm giác bị núi lớn đè lên cuối cùng cũng biến mất.

Những đệ tử Tiệt Giáo quỳ xuống kia thở hổn hển, toàn thân đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

“Hỗn xược!” Đa Bảo đạo nhân phẫn nộ hét lên một tiếng.

Thực ra trong lòng Đa Bảo đạo nhân, tại sao Thiếu chủ không đến, tại sao Giáo chủ không ra tay?

Chẳng lẽ cứ dựa vào những đệ tử này để trực tiếp đối kháng với Thánh nhân sao?

Chơi kiểu gì vậy?

Đừng nói là Đa Bảo, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có chút nghi ngờ.

“Đệ tử Tiệt Giáo ta, thà chết không khuất!” Ô Vân Tiên hét lên một tiếng khàn khàn đầu tiên.

Ô Vân Tiên và các Đại La Kim Tiên khác cũng đang chịu áp lực rất lớn, cũng chỉ nhỏ hơn một chút so với áp lực mà các Chuẩn Thánh phải đối mặt.

“Đệ tử Tiệt Giáo ta, thà chết không khuất!” “Đệ tử Tiệt Giáo ta, thà chết không khuất!” “Đệ tử Tiệt Giáo ta, thà chết không khuất!” “.....” Từng đệ tử tu vi Thái Ất Kim Tiên cũng gầm lên theo, từng người một vì đối mặt với áp lực thánh uy quá lớn mà sắc mặt vặn vẹo.

Lúc này, những đệ tử Tiệt Giáo đã quỳ xuống trước đó có chút xấu hổ, nhưng không có dũng khí đứng lên lại.

Khi cột sống đã gãy, thì không bao giờ đứng lên được nữa.

"Các ngươi không quỳ?" Thánh uy của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại lần nữa bùng phát, trực tiếp quét về phía những đệ tử Tiệt Giáo vẫn còn đứng.

Nhưng đúng lúc này, từ chân trời bay đến một quả Hồng Tú Cầu, trực tiếp đập vào trán Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có thể thu lại thánh uy trước, giải quyết quả Hồng Tú Cầu đang xuyên phá không gian kia trước.

Thánh nhân đích thân ra tay, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên cũng không thể coi thường.

Nữ Oa Thánh nhân cuối cùng cũng ra tay!

Lúc này, Đế Phượng Thiên mang theo Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi đã đến chiến trường.

Thánh uy thu lại, tất cả đệ tử Tiệt Giáo chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm vô cùng.

Thấy Thiếu chủ và Nữ Oa Thánh nhân, đệ tử Tiệt Giáo cuối cùng cũng tìm được người chủ trì, đều thở phào nhẹ nhõm.

Đế Phượng Thiên hóa thành một đạo cầu vồng, mặt không biểu cảm mà triển khai sát lục.

Kẻ bị giết lại không phải kẻ địch, mà là những đệ tử Tiệt Giáo đã quỳ xuống trước đó.

"Bụp, bụp, bụp" Một tiếng vang là một mạng đệ tử Tiệt Giáo, Đế Phượng Thiên một quyền giết một người, Chuẩn Thánh giết Thái Ất Kim Tiên, hoàn toàn là ngược sát, không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Cảnh này không chỉ khiến chúng sinh Hồng Hoang ngây người,

các giáo phái Thánh nhân khác cũng ngây người, đang chơi trò gì vậy?

"Tiệt Giáo của ta, không cần những kẻ xương mềm!" Không kéo dài quá lâu, trong ánh mắt kinh hãi tột độ của những đệ tử kia, Đế Phượng Thiên đã đích thân tàn sát hơn một ngàn hai trăm danh đệ tử Tiệt Giáo đã quỳ xuống trước đó. .....

Không kéo dài quá lâu, hơn một ngàn hai trăm danh đệ tử Tiệt Giáo đã quỳ xuống trước đó bị Đế Phượng Thiên đích thân tàn sát.

Đây là kế hoạch đã được Đế Phượng Thiên sắp đặt từ trước.

Thực lực của Tiệt Giáo bành trướng quá nhanh, số người ngày càng nhiều, đệ tử có tu vi cao cũng ngày càng nhiều.

Đế Phượng Thiên quyết định thanh trừng một lần nữa những đệ tử trong giáo có độ trung thành không đủ.

Chuyện này Đế Phượng Thiên trước đây đã từng làm, không phải lần đầu.

Rèn sắt cần tự mình phải cứng, Đế Phượng Thiên không hy vọng Tiệt Giáo ẩn giấu một đám đệ tử không đủ trung thành.

Đặc biệt là những đệ tử có tu vi tương đối cao thâm, có thể làm chiến lực cao cấp.

Vì vậy, nhân cơ hội Nguyên Thủy ra tay lần này, trực tiếp thanh trừng những đệ tử Tiệt Giáo dễ khuất phục kia.

Những người còn lại, chính là tinh anh thực sự của Tiệt Giáo.

Thời gian ra tay của Đế Phượng Thiên cũng được tính toán rất tốt, không thể thật sự để Nguyên Thủy Thiên Tôn chơi quá lâu, bảy vị Chuẩn Thánh có thể không sao, những Đại La Kim Tiên kia cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ một lúc, nhưng những đệ tử Thái Ất Kim Tiên kia không thể chống đỡ được lâu.

Chương 265

Nếu cưỡng ép chống lại thánh uy trong thời gian dài, không bao lâu sẽ nguyên thần vỡ nát mà chết.

Vì vậy, Đế Phượng Thiên tính toán thời gian để Nữ Oa ra tay, tất cả đều phải được khống chế trong một khoảng thời gian hợp lý.

"Thánh tử Tiệt Giáo, đúng là Thánh tử Tiệt Giáo a!

Còn chưa bắt đầu đánh, đã tàn sát hơn ngàn đệ tử của mình." "Quá điên cuồng rồi, có ảnh hưởng đến quân tâm không!

Sắp khai chiến rồi mà!" "Không đến mức đó, những người quỳ xuống kia, tương đương với việc làm mất mặt Tiệt Giáo, cũng bị các đệ tử Tiệt Giáo khác không ưa." "Ta cảm thấy, Nguyên Thủy Thiên Tôn kia lại bị Thánh tử Tiệt Giáo lợi dụng một phen rồi?" "Hình như không phải, sự thật đúng là vậy!" "....." Cùng với hành động điên cuồng của Đế Phượng Thiên, các đại lão Hồng Hoang lại lần nữa thảo luận.

Đệ tử của ba giáo phái Thánh nhân khác lúc này đầu óc đang bị đoản mạch.

Ai lại sắp khai chiến mà lại chém một phần mười đệ tử giáo phái của mình trước chứ?

Chuyện này trừ tên điên Đế Phượng Thiên ra, người khác chắc chắn không dám làm.

"Tham kiến Thiếu chủ!" Những đệ tử đã kiên cường chống lại uy áp của Thánh nhân trước đó, tất cả đều cung kính quỳ xuống, đồng thanh hô lớn.

Lúc này, Nữ Oa cũng thu hồi Hồng Tú Cầu, đến bên cạnh Đế

Phượng Thiên, Hi Hòa và Thường Hi cũng theo sau.

Đế Phượng Thiên căn bản không thèm nhìn đến đệ tử của ba giáo phái khác và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trực tiếp làm lơ!

Đế Phượng Thiên quay đầu nói với đệ tử Tiệt Giáo: "Bản thiếu chủ lấy các ngươi làm vinh!" Nghe Thiếu chủ khen ngợi, sắc mặt vốn trắng bệch của từng đệ tử Tiệt Giáo lập tức trở nên ửng hồng, kích động vô cùng.

"Nguyện vì Tiệt Giáo mà chết!" "Đa tạ Thiếu chủ!" "Tiệt Giáo vô địch!" "....." Dù sao cũng không phải qua huấn luyện có hệ thống, tự nhiên không thể nào có chuyện hơn vạn người đột nhiên hô vang cùng một khẩu hiệu.

Vì vậy mỗi đệ tử đáp lại khác nhau, nhưng âm thanh lại vang dội.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy mặt mình đang co giật.

Bởi vì, Nguyên Thủy Thiên Tôn, một Thánh nhân đường đường, đã bị Đế Phượng Thiên trực tiếp làm lơ!

Đế Phượng Thiên xuất hiện, trước tiên thanh lý đệ tử Tiệt Giáo, sau đó nói chuyện với những đệ tử Tiệt Giáo còn lại, tất cả những gì hắn làm đều là đang tát vào mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trước đó ép nhiều đệ tử Tiệt Giáo quỳ xuống như vậy, bây giờ xem ra cũng thành một trò cười.

Bởi vì người sáng mắt đều có thể nhìn ra, Đế Phượng Thiên đang mượn tay Nguyên Thủy Thiên Tôn để thanh tẩy nội bộ.

Nếu không phải Nữ Oa đang đứng bên cạnh Đế Phượng Thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối sẽ trực tiếp ra tay, chém giết Đế Phượng Thiên.

Lúc này, Đế Phượng Thiên mới chậm rãi quay đầu lại đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn, cười nói: "Nguyên Thủy lão cẩu, bây giờ đã sa đọa đến mức chỉ dám bắt nạt đệ tử rồi sao?

Có bản lĩnh thì đi tìm lão đa của ta mà chơi a!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh mặt nói: "Thứ không biết tôn ti trưởng ấu, lát nữa bản tọa sẽ chém ngươi." Đế Phượng Thiên khinh thường nhún vai, nhàn nhạt nói: "Ta chờ đây!" Vốn là Thánh tử Tiệt Giáo, theo thân phận địa vị, Nhiên Đăng phó giáo chủ mới thích hợp đối thoại với Đế Phượng Thiên.

Nhưng bây giờ Đế Phượng Thiên trực tiếp đối thoại với Thánh nhân, cả Hồng Hoang lại không ai cảm thấy có gì không ổn.

Nhiên Đăng kia mà đối thoại với Thánh tử Tiệt Giáo, hình như... thiếu chút tư cách.

Lúc này, Khổng Tuyên cũng truyền âm trực tiếp nói cho Đế Phượng Thiên chuyện của Na Tra.

Đế Phượng Thiên quét mắt nhìn Na Tra một cái, chỉ thấy tiểu Na Tra nhếch miệng cười một tiếng.

Ánh mắt Đế Phượng Thiên quét qua tất cả đệ tử của các giáo phái Thánh nhân khác, phàm là bị ánh mắt của Đế Phượng Thiên quét qua, trong lòng đều rùng mình.

Trong ánh mắt băng lãnh vô cùng kia dường như ẩn chứa sát cơ ngút trời.

Cuối cùng, ánh mắt Đế Phượng Thiên lại lần nữa dừng trên người đệ tử Tiệt Giáo, nói: "Xiển Giáo bắt nạt đệ tử Tiệt Giáo ta, phải làm sao?" "Giết!

Giết!

Giết!" Hơn vạn đệ tử Tiệt Giáo gầm lên giận dữ!

“Nhân Giáo và Tây Phương Giáo giúp đỡ Xiển Giáo, Tiệt Giáo ta phải làm sao?” “Giết!

Giết!

Giết!” Hơn vạn đệ tử Tiệt Giáo sát khí xông thẳng lên cửu tiêu.

Thấy đệ tử Tiệt Giáo sát ý ngút trời, khí thế như hồng, đệ tử các giáo phái khác đều có chút nao núng.

Đế Phượng Thiên đang điều động chiến ý của đệ tử Tiệt Giáo.

Dù sao cũng vừa bị Thánh nhân áp chế, khó tránh khỏi chiến ý bị tổn hại.

“Cho ta giết, giết không tha!” Đế Phượng Thiên ra lệnh một tiếng.

Đệ tử Tiệt Giáo miệng phát ra tiếng gầm giận dữ, trực tiếp bay về phía đệ tử các giáo phái khác.

Chiến tranh, theo sáu chữ của Đế Phượng Thiên rơi xuống mà bắt đầu.

Ngay cả Nguyên Thủy cũng có chút lo lắng đệ tử Xiển Giáo thương vong quá nặng, vì vậy không tùy tiện hạ lệnh khai chiến, trước tiên ra sân áp chế khí thế của đệ tử Tiệt Giáo rồi mới nói.

Về phần trực tiếp đích thân đánh giết toàn bộ, Nguyên Thủy không dám, vì nhân quả nghiệp lực phải gánh quá lớn.

Đế Phượng Thiên giết chóc nhiều như vậy, trong mắt Nguyên Thủy, Đế Phượng Thiên tất nhiên nghiệp lực quấn thân, cho dù bây giờ chiến lực có mạnh đến đâu, cũng vĩnh viễn không có hy vọng chứng đạo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghĩ như vậy cũng bình thường, các đại lão Hồng Hoang khác cũng nghĩ như vậy, không ai biết Đế Phượng Thiên đi theo con đường Đại đạo.

Ba giáo phái đệ tử trực tiếp va chạm vào nhau trên bầu trời núi Càn Nguyên.

Nhân Giáo không nằm trong số đó, chỉ có một mình Huyền Đô, tạm thời không có động tác.

Sau khi Đế Phượng Thiên hạ lệnh, Nữ Oa lập tức tự giác đấu với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Không thể để Nguyên Thủy Thiên Tôn có cơ hội hạ thủ với đệ tử Tiệt Giáo, nếu không đệ tử Tiệt Giáo dù mạnh đến đâu cũng sẽ thất bại.

Hai vị Thánh nhân cũng tự giác rời xa núi Càn Nguyên.

Nếu không đệ tử nhà mình bị dư âm trận chiến của Thánh nhân giết sạch cả thì thật là nực cười.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thần tình bình tĩnh nói: "Nữ Oa, ngươi hành sự nghịch thiên, trợ trụ vi ngược, hôm nay bản tọa liền thay trời hành đạo!" Dưới chân Nữ Oa chậm rãi hiện ra ánh sáng trắng, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên từ từ thành hình.

Nữ Oa ngồi ngay ngắn trên Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, toàn thân tỏa ra khí tức thánh khiết vô cùng.

"Chiến!" Đôi mắt tuyệt mỹ của Nữ Oa nhuốm một tầng chiến ý, thánh uy của Thánh nhân cuồn cuộn lan ra. .....

Đôi mắt tuyệt mỹ của Nữ Oa nhuốm một tầng chiến ý, uy áp của Thánh nhân cuồn cuộn lan ra.

Cả trời đất Hồng Hoang đều vì thế mà biến sắc!

Khoảnh khắc thánh uy của Nữ Oa triển khai, sắc mặt Nguyên Thủy lập tức ngưng trọng thêm mấy phần.

Chúng sinh Hồng Hoang cũng có chút mắt chữ A mồm chữ O, vô

cùng kinh ngạc.

Không phải đều nói Nữ Oa là người yếu nhất trong Lục Thánh sao?

Nhìn khí tức này, cũng không kém Nguyên Thủy Thánh nhân là bao?

"Nữ Oa Thánh nhân, hình như mạnh hơn trong tưởng tượng rất nhiều." "Đúng vậy, Nữ Oa Thánh nhân lại ẩn giấu sâu như vậy!" "Thực lực này mơ hồ đã vượt qua Tây Phương Nhị Thánh rồi!" "Cộng thêm tiên thiên chí bảo Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, trận chiến này, dường như Nguyên Thủy Thánh nhân cũng không dễ thắng." "....." Các đại lão kinh ngạc với thực lực thật sự của Nữ Oa, hóa ra Nữ Oa mới là người thâm tàng bất lộ!

Chương 266

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn cũng có chút xem thường Nữ Oa, nhưng thấy thánh uy của Nữ Oa lúc này, liền biết Nữ Oa cũng chỉ kém Nguyên Thủy Thiên Tôn một chút mà thôi.

Một chút này, do Nữ Oa sở hữu tiên thiên phòng ngự chí bảo Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, cũng đã hoàn toàn triệt tiêu đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng biết rõ, không thể đánh bại Nữ Oa.

Đương nhiên, Nữ Oa cũng không thể đánh thắng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Một người sở hữu tiên thiên phòng ngự chí bảo, một người sở hữu tiên thiên công phạt chí bảo, vốn là một cuộc đọ sức khó phân thắng bại.

Nhưng dù trong lòng rõ ràng, cuộc đọ sức này vẫn phải đọ sức.

Chẳng lẽ đệ tử đang giết nhau đến đầu rơi máu chảy, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại đứng một bên xem kịch sao?

Cho nên dù đánh cũng sẽ không có kết quả, vẫn phải đánh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa bắt đầu đã trực tiếp tế ra Bàn Cổ Phiên, trực tiếp tung đại chiêu đánh về phía Nữ Oa.

Nữ Oa vừa có Sơn Hà Xã Tắc Đồ để phòng ngự, lại chân đạp Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, cho dù là Bàn Cổ Phiên cũng không phá được phòng ngự của Nữ Oa.

Nữ Oa dùng Hồng Tú Cầu công kích Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngược lại Nguyên Thủy Thiên Tôn phải cẩn thận một chút.

Dù sao bị cực phẩm tiên thiên linh bảo Hồng Tú Cầu đập trúng cũng không dễ chịu, bên trong còn ẩn chứa thánh niệm của Nữ Oa nữa!

Vì vậy, Nữ Oa và Nguyên Thủy triển khai đấu pháp vô cùng kịch liệt.

Động tĩnh quả thực không nhỏ, đại địa Hồng Hoang đều đang run rẩy.

Hỗn độn ngoài Tam Thập Tam Thiên cũng đang rung chuyển.

Từng luồng thánh uy chấn động khiến vạn tộc Hồng Hoang quỳ trên đất run lẩy bẩy, chỉ hy vọng trận chiến của Thánh nhân mau chóng kết thúc.

Mặc dù hai vị Thánh nhân trong lòng đều rõ ràng đánh tiếp cũng không có kết quả, nhưng cũng đang đánh rất nghiêm túc.

Bởi vì Nữ Oa không muốn Nguyên Thủy Thiên Tôn rảnh tay giúp đỡ đệ tử Xiển Giáo.

"Đại huynh trợ ta!

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị sư đệ, còn đang đợi gì nữa?" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy không rảnh tay, lập tức kêu gọi chi viện.

Bên này còn ba vị Thánh nhân chưa ra tay!

Đệ tử của Nhân Giáo và Tây Phương Giáo đều đang ở trên chiến trường, Thánh nhân tự nhiên cũng phải đăng tràng.

Một lát sau, Lão Tử Thánh nhân xuất hiện trên chiến trường.

Huyền Đô vốn không tham gia đại hỗn chiến lập tức hướng về phía Lão Tử Thánh nhân hành lễ.

Thấy đại huynh Lão Tử xuất hiện, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đệ tử Tây Phương Giáo đang huyết chiến, Tây Phương Nhị Thánh chắc chắn sẽ xuất hiện, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không lo lắng.

Lão Tử mặt không biểu cảm, biết hôm nay không thể không ra tay.

Lão Tử là một Thánh nhân, mọi người đều biết Lão Tử thực ra mới là người có thực lực mạnh nhất trong Lục Thánh, nhưng Lão Tử không nổi danh về kế sách.

Nhưng thực ra kế sách của Lão Tử cũng rất cao thâm, không kém gì các Thánh nhân khác.

Hắn biết, hôm nay không thể không ra tay.

Chỉ thấy Đế Phượng Thiên chậm rãi mở miệng nói: "Nhân quả của Nhân Hoàng Hiên Viên năm đó, hôm nay liền trả đi!" Ở đây chỉ chuyện năm đó Lão Tử vì chuyện của Hiên Viên mà nợ Đế Phượng Thiên một món nhân quả.

Lão Tử trước khi xuất hiện trong lòng đã có tính toán, chậm rãi gật đầu.

Sau đó, Lão Tử nói với Nguyên Thủy: "Năm đó, ta nợ sư điệt một món nhân quả, hôm nay ta không ra tay, để trả lại nhân quả năm đó." Nguyên Thủy: "....." Chuyện gì vậy chứ!

Lúc nào mà lại nợ Đế Phượng Thiên một món nhân quả?

Một Thánh nhân sao có thể nợ nhân quả?

Mặc dù không hiểu, nhưng Nguyên Thủy biết Lão Tử không nói dối.

Nếu không muốn giúp thì thôi, không cần thiết phải bịa ra một lời nói dối như vậy.

Nếu thật sự như vậy, chẳng phải Đế Phượng Thiên đã sớm dự liệu được cảnh này từ lâu rồi sao?

Nếu không tại sao món nhân quả kia vẫn luôn không đòi, cứ kéo dài đến tận hôm nay?

Loại nhân quả này, bắt buộc phải trả, nếu không tu hành sau này của Lão Tử sẽ bị ảnh hưởng, vì vậy Lão Tử căn bản không có lựa chọn.

Do đó, Lão Tử Thánh nhân chỉ có thể xem kịch.

Hắn cũng không vội.

Dù sao Nhân Giáo chỉ có một mình Huyền Đô, trông chừng Huyền Đô không để Huyền Đô gặp nguy hiểm là được.

Về phần đệ tử Xiển Giáo và Tây Phương Giáo chết bao nhiêu, Lão Tử thật sự không quan tâm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn còn hy vọng, bởi vì còn có Tây Phương Nhị Thánh!

Mặc dù gửi gắm hy vọng vào hai gã đệ tử ký danh, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy uất ức.

Nhưng, không còn cách nào khác.

Bây giờ chỉ có thể trông cậy vào hai lão lừa ngốc kia.

Không bao lâu, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đến chiến trường.

Tiếp Dẫn chân đạp Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Chuẩn Đề tay cầm Thất Diệu Bảo Thụ, trông như đã chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

Đế Phượng Thiên nhìn Tây Phương Nhị Thánh, nhàn nhạt mở miệng nói: "Ngày trước bị Xiển Giáo tính kế, bản thiếu chủ đã giúp hiển lộ nhân quả thật sự, giúp Tây Phương Giáo hóa giải cảnh giới lúng túng đó, món nhân quả này, hôm nay liền trả đi!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa chuẩn bị chiến đấu, kết quả một câu của Đế Phượng

Thiên đã khiến họ ngơ ngác.

Bao gồm cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng ngơ ngác một lúc, năm đó hắn cũng cảm thấy kỳ quái, dùng thánh niệm cũng không thể ngăn cản được màn nhân quả hiển lộ đó, hóa ra không phải do Tiếp Dẫn, mà là Đế Phượng Thiên đã nhúng tay vào.

Không ai nghi ngờ lời của Đế Phượng Thiên, bởi vì nếu không phải hắn làm, không thể nào biết được mánh khóe bên trong.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, đều có chút không nói nên lời.

Nhân quả thật sự phải trả.

Món nhân quả lớn này!

Ngày đó, nếu không phải Đế Phượng Thiên ra tay tương trợ, Tây Phương Giáo sẽ bị đóng đinh trên cột sỉ nhục "giết người đoạt bảo".

Bây giờ lại phải giúp đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn đã tính kế mình, mà ân nhân Đế Phượng Thiên lại ở phía đối diện, giúp thế nào đây!

Nếu giúp, cả Hồng Hoang sẽ coi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là những kẻ không xứng làm Thánh nhân, là hạng lòng lang dạ sói, lại còn lấy oán báo ân!

Tiếp Dẫn bất đắc dĩ chắp tay nói: "Hôm nay, bần tăng hai người không ra tay, để trả lại nhân quả năm đó." Nguyên Thủy: "....." Hóa ra ba vị Thánh nhân trợ thủ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trực tiếp bị Đế Phượng Thiên hai câu nói giải quyết rồi sao?

Giống như đang nằm mơ vậy?

Phải biết rằng Thông Thiên bây giờ còn chưa ra tay!

Nếu Đế Phượng Thiên đã sớm dự liệu được cảnh này, vậy thì thật sự có chút đáng sợ.

Chương 267

Nguyên Thủy Thiên Tôn lần đầu tiên đối với Đế Phượng Thiên sinh ra một chút kiêng kỵ.

Cho dù Đế Phượng Thiên đã làm bao nhiêu chuyện kinh người, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn đều không thèm để ý, dù sao cũng là Thánh nhân, cũng có tư cách đó.

Lần này, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự cảm thấy áp lực, nếu không phải là trùng hợp, nếu những điều này đều là kế sách, vậy thì những kế sách này Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tự thấy hổ thẹn không bằng!

Vì vậy, lần này, Thông Thiên không cần ra tay.

Nữ Oa cản Nguyên Thủy, Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không thể ra tay, chỉ còn lại cuộc hỗn chiến của đệ tử các giáo phái.

Đế Phượng Thiên ba câu hai lời, trực tiếp ngăn cản ba vị Thánh nhân tham chiến. .....

"...Sao vậy?

Ba vị Thánh nhân kia hình như không định ra tay?" "Hình như Thánh tử Tiệt Giáo mấy câu nói đã ngăn cản mấy vị Thánh nhân ra tay!" "Thánh tử nói gì mà có thể ngăn cản Thánh nhân ra tay vậy?" "Mẹ kiếp ai mà biết, tóm lại chắc chắn là đã nói những lời kinh thiên động địa rồi!" "Vậy phải làm sao?

Thánh nhân không ra tay, xem ra ba giáo phái cộng lại cũng không đánh lại Tiệt Giáo!" "Thực ra ba vị Thánh nhân kia ra tay thì sao chứ?

Đừng quên Thông Thiên Thánh nhân cũng chưa ra tay, Tru Tiên Tứ Kiếm phi tứ thánh bất khả phá, ba vị Thánh nhân chắc chắn cũng

không thể làm gì Thông Thiên Thánh nhân trong một sớm một chiều." "Nói mới nhớ, đại chiến lần này, Thông Thiên Thánh nhân bây giờ vẫn chưa xuất hiện, vì sao?" "Ai mà biết được, tâm tư của Thánh nhân đâu phải chúng ta có thể phỏng đoán?" "....." Không phải tất cả mọi người ở Hồng Hoang đều có thể nghe thấy những gì Đế Phượng Thiên nói.

Phần lớn người có thể nhìn thấy được khung cảnh chiến đấu đã là quá giỏi rồi, bởi vì loại đại chiến này không ai dám đến quá gần.

Các đại lão Hồng Hoang, đại lão ở đây chỉ những đại lão cấp bậc từ Chuẩn Thánh trở lên.

Có thể nghe thấy Đế Phượng Thiên đã nói gì.

Chính vì nghe thấy, nên mới càng thêm rợn tóc gáy.

Khi Tây Phương Giáo và Xiển Giáo đại chiến, Tiếp Dẫn Thánh nhân sử dụng đại nhân quả thần thông, đó là chuyện của mười mấy nguyên hội trước.

Nhân Hoàng Hiên Viên kia, mặc dù các đại lão không biết Lão Tử Thánh nhân đã nợ nhân quả, nhưng đó là chuyện của ba bốn mươi nguyên hội trước.

Như vậy thì có chút kinh khủng.

Chẳng lẽ Thánh tử đã sớm tính toán được cảnh này từ mấy chục nguyên hội trước?

Suy nghĩ này, thật sự khiến các đại lão Hồng Hoang hít một hơi khí lạnh.

Đương nhiên, Đế Phượng Thiên cũng không phải thần cơ diệu toán đến vậy, dù sao những chuyện này ngay cả Thánh nhân cũng không thể suy diễn ra được.

Mặc dù Đế Phượng Thiên đã sớm định ra trong lòng sách lược bế quan toàn giáo để tránh kiếp.

Nhưng Đế Phượng Thiên biết, mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy, có những kiếp nạn, không phải trốn là có thể trốn được.

Nếu không Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc cũng sẽ không đến mức rút lui khỏi vũ đài lịch sử, nếu không Vu Yêu nhị tộc cũng sẽ không đến mức rơi vào cảnh ngộ như vậy.

Vì vậy, Đế Phượng Thiên lại lưu lại một tay, để Lão Tử và Tây Phương Nhị Thánh đều nợ mình một món nhân quả.

Món nhân quả này có thể không làm được quá nhiều, nhưng vào thời khắc mấu chốt để mấy vị Thánh nhân không ra tay, thì có thể làm được.

Tại sao không để Thông Thiên ra tay cản ba vị Thánh nhân?

Bởi vì Thông Thiên Giáo Chủ không thể ra tay, lần này phải uy hiếp một vị tồn tại lợi hại hơn nữa.

Hồng Quân!

Thạch Cơ cho rằng lần này là do Nguyên Thủy Thiên Tôn bày kế.

Thạch Cơ sai rồi, kế sách lần này không phải do Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, mà là do vị Đạo Tổ mạnh nhất Hồng Hoang trong Tử Tiêu Cung ra tay.

Đế Phượng Thiên từ đầu đã đoán, lần này nhất định là kế của Hồng Quân.

Cũng vì vậy, lần này, Thông Thiên Giáo Chủ không thể ra tay.

Nếu tất cả các Thánh nhân loạn chiến, cục diện tiếp theo sẽ có thể do Hồng Quân dễ dàng thao túng.

Nhưng nếu Thông Thiên không ra tay, vậy thì Hồng Quân sẽ có áp

lực.

Áp lực không phải là vì Hồng Quân không đánh lại Thông Thiên, điều đó tự nhiên là không thể.

Áp lực là vì Hồng Quân cũng không thật sự muốn đại chiến, hắn đang Hợp đạo.

Cho nên Thông Thiên không ra, Hồng Quân sẽ khó thao túng cục diện.

Nếu Hồng Quân không thật sự ra tay, vậy thì trong tình huống Thông Thiên chưa ra, hắn sẽ không thể trực tiếp ra tay với Tiệt Giáo.

Dù Hồng Quân là sư phụ, nếu trực tiếp ra tay với Tiệt Giáo, Thông Thiên cũng sẽ không ngồi yên không quản.

Cho nên, nếu Thông Thiên xuất trận, dây dưa với ba vị Thánh nhân, vậy thì cục diện tiếp theo sẽ do Hồng Quân nắm giữ.

Thông Thiên không ra, Hồng Quân có áp lực, cục diện tiếp theo sẽ do Đế Phượng Thiên nắm giữ.

Đây chính là lý do Đế Phượng Thiên ở Bích Du Cung nói với lão đa Thông Thiên "dù có xảy ra chuyện gì cũng đừng ra tay".

Chỉ có không ra tay, mới có thể thật sự uy hiếp Hồng Quân!

May mà Đế Phượng Thiên đã sớm mưu tính cưới Nữ Oa vào cửa, nếu không lần này Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn không ai có thể kìm chân.

Tổ Vu có thể triệu hoán Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không còn ở đây nữa.

Nữ Oa và Nguyên Thủy Thiên Tôn trông đánh rất kịch liệt, nhưng thực ra không ai có thể thật sự bị thương.

Ngược lại chiến trường của đệ tử các giáo phái Thánh nhân, đó

mới thật sự là một cuộc chém giết kịch liệt bằng dao thật thương thật.

Pháp thuật bay loạn trên trời, từng đạo kim quang bắn ra tứ phía, kim quang đó là do đệ tử Tây Phương Giáo sử dụng Phật môn kim thân.

Khai chiến không bao lâu, đã có một lượng lớn đệ tử thương vong.

Đương nhiên, thương vong đầu tiên chắc chắn là đệ tử cấp bậc Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên, cấp bậc Đại La và Chuẩn Thánh không dễ chết như vậy.

Dù sao cũng không phải là trận chiến quy mô lớn như Vu Yêu lượng kiếp.

Loại hỗn chiến này, tu vi thấp dễ dàng vẫn lạc, bởi vì đang đánh nhau thì phía sau không hiểu sao lại bay đến một pháp thuật giết chết mình.

Kết quả đó chỉ là một chút dư âm trận chiến của chiến trường cấp cao hơn.

Về chiến lực đỉnh cao, Khổng Tuyên mang theo Kim Sí Đại Bàng Điêu không nói hai lời liền xông vào chiến trường.

Các đại lão của Tây Phương Giáo và Xiển Giáo thấy một Chuẩn Thánh đỉnh phong và một Chuẩn Thánh hậu kỳ xông vào, đều giật nảy mình, bên mình không có tồn tại có thể đối phó với chiến lực cấp bậc này!

Kết quả, Khổng Tuyên kia mang theo đệ đệ Kim Sí Đại Bàng Điêu trực tiếp xông về phía Na Tra đang co rúc ở phía sau, im hơi lặng tiếng, không hề bắt mắt.

Trừ Nhiên Đăng và Thập Nhị Kim Tiên biết tại sao Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điêu làm vậy, những người còn lại hoàn toàn

không biết vì sao một Chuẩn Thánh đỉnh phong và một Chuẩn Thánh hậu kỳ lại liên thủ đi tàn sát một đệ tử tam đại Kim Tiên cảnh của Xiển Giáo.

Kết quả, chỉ thấy khóe miệng tiểu Na Tra lộ ra một tia cười, sau đó khí thế của cả người ầm ầm bùng nổ.

Trong đôi mắt bình thường kia, dường như có ngọn lửa đang bùng cháy.

Lần này, không phải bùng nổ trong nháy mắt nữa, Na Tra triệt để thả lỏng khí tức tu vi của bản thân.

Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Thậm chí khí thế còn mạnh hơn cả Khổng Tuyên một chút!

Chương 268

Cảnh này khiến các đệ tử đang giao chiến kịch liệt đều hơi khựng lại.

Kim Tiên cảnh đột nhiên biến thành Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Chuyện này ai cũng cảm thấy không thể tin được.

"Ha, lão tổ ta đã lâu không hoạt động gân cốt rồi." Na Tra hình dáng trẻ con đột nhiên phát ra giọng nói tang thương, tự xưng là "lão tổ".

Cái khí thế đó và thái độ cao cao tại thượng không coi chúng sinh ra gì, tuyệt đối không phải một sớm một chiều có thể luyện thành!

Lúc này người điều khiển thân thể Na Tra, hẳn là một siêu cấp đại lão!

Khổng Tuyên cũng không ngạc nhiên, sớm đã biết từ cú đối quyền trước đó, đứa trẻ này không phải là một đứa trẻ.

"Bất kể ngươi là ai, hôm nay Khổng Tuyên ta tất chém ngươi!" "Ca ca, ta cùng ngươi, chém giết con quái vật này!" Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điêu với tốc độ cực nhanh đã va chạm với Na Tra, sau đó triển khai một cuộc đọ sức cấp bậc cao nhất dưới Thánh nhân.

.....

Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điêu đã tìm được đối thủ của mình.

Đối thủ của Thường Hi là phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng.

Đối thủ của Hi Hòa là thủ tịch đại đệ tử Tây Phương Giáo Thích Ca Mâu Ni.

Bao nhiêu nguyên hội đã qua, Thích Ca Mâu Ni kia cũng đã là cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nhiên Đăng đạo nhân cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Trận chiến của bốn người đều là tu vi như nhau.

Nhiên Đăng đánh là phiền muộn nhất, Thường Hi kia có Chư Thiên Khánh Vân uy năng gần bằng tiên thiên chí bảo, có thể gọi là bán bộ tiên thiên chí bảo, Nhiên Đăng tuy tay cầm tiên thiên linh bảo Càn Khôn Xích và Linh Cữu Đăng, nhưng hoàn toàn không làm gì được Thường Hi, không thể phá phòng.

Kết quả bị Thường Hi được Chư Thiên Khánh Vân bao bọc cứ thế đè ra đánh.

Hi Hòa và Thích Ca Mâu Ni thì đánh ngang tài ngang sức.

Bởi vì Hi Hòa có tiên thiên linh bảo Huyền Thủy Thuẫn phòng hộ, Thích Ca Mâu Ni có Cẩu Đà Kim Thân phòng ngự, nhất thời không ai làm gì được ai.

Cùng với việc Hi Hòa tiên tử và Thường Hi tiên tử ra tay, chúng sinh Hồng Hoang cuối cùng cũng hiểu được chiến lực của hai vị tiên tử.

Hai vị tiên tử cũng là một trong ba ngàn hồng trần khách của Tử Tiêu Cung, thuộc về những nhân vật có bối phận cao.

Nhưng chưa từng có ai thấy họ thật sự ra tay.

Thời gian sớm nhất, hai vị tiên tử vẫn luôn ở ẩn tại Thái Âm Tinh.

Sau khi bị Thánh tử cưới về, liền vẫn luôn ở lại đảo Bồng Lai.

Cho nên, chúng sinh Hồng Hoang cũng không ngờ, chiến đấu lực của hai vị tiên tử lại mạnh mẽ như vậy.

“Bảo bối trên người Thường Hi tiên tử là gì vậy?

Trông thật lộng lẫy!" "Đó hẳn là dị bảo Chư Thiên Khánh Vân, do hạo nhiên chính khí của Bàn Cổ đại thần hóa thành." "Dị bảo?

Phẩm cấp đó là gì?

Ta chưa từng nghe nói có loại pháp bảo dị bảo này." "Ta đoán Chư Thiên Khánh Vân, có lẽ nằm giữa tiên thiên chí bảo và tiên thiên linh bảo!" "Vậy trên người Hi Hòa tiên tử kia lại là bảo vật gì?

Có một lớp màn sáng màu xanh nhạt vẫn luôn bao quanh người." "Đó hẳn là Huyền Thủy Thuẫn của Huyền Thủy lão tổ, cũng là một món bảo bối phòng ngự lợi hại, là một món tiên thiên linh bảo." "Thật không ngờ, chiến đấu lực của hai vị tiên tử lại mạnh mẽ như vậy, có thể đánh ngang tay với phó giáo chủ Xiển Giáo và đại đệ tử Tây Phương Giáo." "Ngang tay?

Không thấy Thường Hi tiên tử đang đè Nhiên Đăng đạo nhân ra đánh sao?" "....." Hai vị tiên tử lần đầu tiên ra tay ở Hồng Hoang, cũng khiến chúng sinh Hồng Hoang bắt đầu bàn tán.

Đối thủ của Đa Bảo đạo nhân là Quảng Thành Tử, đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên, hai người đều là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Quảng Thành Tử tay cầm tiên thiên linh bảo Phiên Thiên Ấn và Lạc Hồn Chung đối chiến với Đa Bảo.

Đa Bảo đạo nhân thì quanh thân trực tiếp hiện ra hơn ngàn kiện pháp bảo.

Trong hơn ngàn kiện pháp bảo, có hậu thiên linh bảo cũng có hậu thiên chí bảo.

Mặc dù không có tiên thiên linh bảo, nhưng hơn ngàn kiện hậu thiên linh bảo và hậu thiên chí bảo cũng không thể xem thường!

Đa Bảo đạo nhân, đạo hiệu này do đâu mà có, tự nhiên là vì có nhiều bảo vật rồi.

Trận chiến này khẳng định cũng khó phân thắng bại trong một sớm một chiều.

Kim Linh Thánh Mẫu thì đối đầu với Dược Sư Phật, cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Kim Linh Thánh Mẫu tay cầm hậu thiên chí bảo Long Hổ Như Ý, đồng thời hướng về phía Dược Sư Phật ném ra tiên thiên linh bảo Tứ Tượng Tháp trong tay.

Tứ Tượng Tháp trong quỹ đạo ban đầu, trong Vạn Tiên Trận do Thông Thiên bố trí, Kim Linh Thánh Mẫu đã dùng Tứ Tượng Tháp đập chết con gái của Hạo Thiên là Long Cát công chúa.

Đương nhiên, Dược Sư Phật không phải Long Cát công chúa, có Cẩu Đà Kim Thân hộ thể.

Mặc dù Tây Phương Giáo nghèo, không thể người người đều cầm pháp bảo, nhưng người ta có kim thân, cùng với đệ tử các giáo phái khác cầm pháp bảo cũng có sức một trận chiến.

Nắm đấm của Dược Sư Phật kim quang đại thịnh, trực tiếp một quyền đấm về phía Tứ Tượng Tháp.

"Ầm" một tiếng vang trầm đục truyền ra, Tứ Tượng Tháp kia bị Dược Sư Phật dùng nắm đấm phòng ngự được.

Thấy đánh lén không thành, Kim Linh Thánh Mẫu tay cầm Long Hổ Như Ý trực tiếp xông lên. .....

Vô Đương Thánh Mẫu đối thủ là Xích Tinh Tử của Xiển Giáo, hai người đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Do Xích Tinh Tử có tiên thiên linh bảo Âm Dương Kính, Vô Đương Thánh Mẫu lại không có tiên thiên linh bảo, vì vậy sẽ chịu một chút thiệt thòi.

Nhưng Xích Tinh Tử muốn chiến thắng Vô Đương Thánh Mẫu trong một sớm một chiều cũng không thể nào.

Quy Linh Thánh Mẫu đối thủ là Kim Thiền Tử của Tây Phương Giáo, hai người cùng là tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Quy Linh dùng hậu thiên chí bảo Nhật Nguyệt Châu đại chiến với Cẩu Đà Kim Thân của Kim Thiền Tử.

Nhật Nguyệt Châu tỏa ra ánh sáng rực rỡ, bề mặt có nhật nguyệt lưu chuyển không ngừng.

Nhật Nguyệt Châu dưới sự điều khiển của Quy Linh Thánh Mẫu không ngừng đập vào Cẩu Đà Kim Thân của Kim Thiền Tử, nhưng nhất thời cũng không thể phá vỡ kim thân.

Từng vị đệ tử thân truyền cấp bậc Chuẩn Thánh của Tiệt Giáo, đều tìm được đối thủ thích hợp.

Ủa!

Chuẩn Thánh sơ kỳ Triệu Công Minh phát hiện không có đối thủ cùng cấp bậc nữa.

Liền trực tiếp xông về phía Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân và Thái Ất Chân Nhân đỉnh phong Chuẩn Thánh...

à không, Đại La Kim Tiên.

Triệu Công Minh là thoải mái nhất!

Cậy cảnh giới cao bắt nạt đối thủ cấp bậc Đại La Kim Tiên, tự nhiên là thống khoái nhất.

Trên cổ tay phải của Triệu Công Minh có hai mươi bốn viên Định Hải Châu xâu thành một chuỗi.

Triệu Công Minh chọn một thời cơ tốt trực tiếp ném ra hai mươi bốn viên Định Hải Châu, hai mươi bốn viên Định Hải Châu tỏa ra hào

quang ngũ sắc, khiến đối thủ hoàn toàn không thể mở mắt, huyễn hoặc linh thức ngũ cảm của địch.

Chương 269

Uy lực của nó một kích như sức mạnh của tứ hải, uy lực không tầm thường!

Đánh lén, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư bốn vị Đại La đỉnh phong trực tiếp bị đánh bị thương.

Người đầu tiên có chiến quả là vị đệ tử thân truyền không mấy nổi danh của Tiệt Giáo, Triệu Công Minh.

Đương nhiên, cũng là do chiếm được lợi thế đối thủ tương đối yếu, nhưng vận khí cũng là một loại thực lực.

Bên này bốn vị Đại La Kim Tiên đỉnh phong lợi hại như vậy bị một vị Chuẩn Thánh kìm chân, trận chiến của Đại La phía dưới, tự nhiên cũng là Tiệt Giáo chiếm lợi thế.

Vốn số lượng Đại La Kim Tiên của Xiển Giáo và Tây Phương Giáo cộng lại tương đương với Tiệt Giáo, nhưng bây giờ bốn vị Đại La mạnh nhất không thể tham chiến, tự nhiên là bất lợi.

Không còn cách nào, ai bảo thiếu một vị Chuẩn Thánh chứ!

Đây chính là hậu quả của việc chiến lực cao cấp ít hơn địch nhân, thiếu một Chuẩn Thánh có thể dẫn đến hậu quả trí mạng.

Đây cũng là lý do tại sao Thánh nhân phải đi tranh giành danh ngạch Tam Hoàng Ngũ Đế, để trong giáo phái có thêm vài Chuẩn Thánh.

Không, nếu không có Na Tra quỷ dị kia, trận chiến này căn bản không cần đánh, Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điêu nếu xông vào chiến trường.

Thì Xiển Giáo và Tây Phương Giáo sẽ hiện ra thế cục trực tiếp bại lui.

Đương nhiên, nếu Đế Phượng Thiên cho rằng đây là kế của Đạo Tổ, vậy Đạo Tổ tự nhiên đã sớm sắp đặt mọi thứ, không thể nào để Tiệt Giáo nghiền ép các giáo phái khác được.

Hồng Quân muốn là lưỡng bại câu thương, không phải nghiêng về một phía, như vậy mới có khả năng suy yếu sức mạnh của Thiên Đạo, để Hợp đạo thành công.

Đương nhiên, Nhân Giáo kia còn có một vị đại lão Chuẩn Thánh viên mãn chưa ra tay.

Nhưng Huyền Đô không thể nào đi cản một Triệu Công Minh.

Bởi vì, vị Thánh tử Tiệt Giáo uy chấn cả Hồng Hoang kia đang mang theo nụ cười nhàn nhạt xem kịch. .....

Vị Thánh tử Tiệt Giáo uy chấn cả Hồng Hoang kia đang mỉm cười xem kịch.

Nữ Oa và Nguyên Thủy đang chiến đấu kịch liệt.

Đệ tử Tiệt Giáo cùng đệ tử Xiển Giáo, Tây Phương Giáo hỗn chiến với nhau.

Nhưng Đế Phượng Thiên vẫn đang xem kịch, mang theo nụ cười nhẹ, không hề có vẻ căng thẳng của một trận đại chiến.

Không phải vì hắn biến thái, thích xem người khác tàn sát, thích nhìn thấy máu, mà là vì hắn biết cục diện trận chiến này đại khái vẫn nằm trong tầm kiểm soát của mình.

Hắn không vội tham chiến.

Chỉ cần các Thánh nhân không gây chuyện, Tiệt Giáo chắc chắn sẽ thắng.

Vả lại, cũng đến lúc đệ tử Tiệt Giáo cần luyện tập, giết chóc một phen.

Không thể lúc nào cũng để một mình Đế Phượng Thiên đi chém giết được.

Cũng phải cho đệ tử Tiệt Giáo một cơ hội trưởng thành.

Chỉ có trải qua lễ rửa tội của máu và lửa mới có thể thực sự trưởng thành.

Có những lúc, tu vi không hoàn toàn tương đương với chiến lực.

Một tiên nhân chỉ biết bế quan mà chưa từng giao chiến rất dễ bị kẻ khác vượt cấp chém giết.

Bởi vì kinh nghiệm đối chiến quá thiếu thốn.

Vì thế, Đế Phượng Thiên chỉ đứng nhìn, tạm thời chưa ra tay.

Nhìn đám đệ tử Tiệt Giáo kia, đúng là chỉ có tu vi mà không biết đánh nhau.

Nhưng không sao, chuyện đánh nhau này, ngay cả phàm nhân còn học được, huống hồ là tiên nhân.

Khổng Tuyên thì đánh thuận lợi hơn nhiều, phần lớn là nhờ việc xông ra Hồng Hoang khiêu chiến khắp nơi, tích lũy được không ít kinh nghiệm.

Ánh mắt Đế Phượng Thiên phần lớn đều đặt trên người Na Tra.

Rõ ràng, đây không phải Na Tra trong quỹ đạo ban đầu, mà đã hoàn toàn trở thành một Na Tra khác.

Na Tra này không phải Linh Châu Tử chuyển thế, vậy là thứ gì chuyển thế?

Lại có thể khiến Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điêu liên thủ

cũng không hạ được, rốt cuộc là ai?

Rõ ràng, đây là bút tích của Đạo tổ.

Hồng Quân thấy Xiển Giáo và Tây Phương Giáo quá yếu thế, nên đang thêm chiến lực cho họ đây mà!

Một lát sau, Huyền Đô chậm rãi bay tới.

Là một đại lão Chuẩn Thánh viên mãn, hắn có tư cách xuyên qua chiến trường, đến trước mặt Đế Phượng Thiên.

"Xin Thánh tử ra tay cùng ta một trận!" Huyền Đô nghiêm túc nói với Đế Phượng Thiên.

"Chúng ta xem kịch trước không tốt sao?" Đế Phượng Thiên nhún vai, ra vẻ lười biếng không muốn đánh.

Huyền Đô có chút lúng túng nói: "Sư tôn của ta đang nhìn đó!

Ta cứ đứng xem mãi cũng không hay cho lắm." Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Mọi người đều đang đứng xem cả mà!

Sợ gì." Huyền Đô thở dài: "Nhìn đệ tử Xiển Giáo và Tây Phương Giáo không ngừng chết đi, ta đứng xem kịch chung quy cũng không ổn." Ánh mắt Đế Phượng Thiên trở nên sắc bén: "Ngươi không sợ ta giết luôn ngươi sao?" Huyền Đô đáp thẳng: "Sư tôn ta ở đây, hắn là sẽ cứu ta kịp, tuy sư tôn không ra tay, nhưng cứu đệ tử của mình chắc không thành vấn đề chứ?" Đế Phượng Thiên đột nhiên cười cười, hỏi: "Nếu hôm nay sư tôn ngươi không ở đây thì sao?" Huyền Đô suy nghĩ một lúc rồi đáp: "Vậy thì ta... thật sự chỉ đứng xem thôi." Đế Phượng Thiên lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Không ngờ ngươi lại là một người thông minh." Huyền Đô thành thật trả lời: "Thánh tử nghĩ nhiều rồi." Đế Phượng Thiên lập tức hóa thành một dải cầu vồng, một quyền đánh về phía Huyền Đô.

Huyền Đô tay cầm Hậu thiên công đức chí bảo Nhân Giáo pháp

trượng, tỏa ra vạn trượng kim quang, trực tiếp vung về phía nắm đấm của Đế Phượng Thiên.

Đây không phải một quyền bình thường, một quyền này đã đánh nát toàn bộ không gian xung quanh.

Cú vung kia cũng không tầm thường, Nhân Giáo pháp trượng đi đến đâu, không gian đều vỡ nát đến đó, để lộ ra một mảng hỗn độn rộng lớn.

"Phanh" một tiếng trầm đục kịch liệt vang lên.

Làn sóng chấn động còn hất văng những đệ tử đang chiến đấu gần đó.

Tuy không đến mức nổ tung thành sương máu, nhưng dưới làn sóng chấn động dữ dội, cũng có không ít người bị hất bay, thổ huyết ngay trên không.

Huyền Đô bị chấn lui một đoạn, còn Đế Phượng Thiên thì không hề nhúc nhích.

Một chiêu đã có thể thấy ai mạnh ai yếu.

Rõ ràng Đế Phượng Thiên chiếm thế thượng phong.

Huyền Đô kia đã dùng Hậu thiên công đức chí bảo, còn Đế Phượng Thiên chỉ dùng nắm đấm.

Dù vậy, Huyền Đô vẫn bị áp chế.

Đương nhiên, Huyền Đô biết mình chắc chắn không phải đối thủ của Đế Phượng Thiên, dù sao Đế Phượng Thiên đã đánh thắng Khổng Tuyên ở Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng Huyền Đô vẫn kinh ngạc trước sức mạnh nhục thân của Đế Phượng Thiên.

Độ mạnh nhục thân này, quả thực giống như Đế Giang tại thế!

Chương 270

Nắm đấm của hắn bị Hậu thiên công đức chí bảo đánh trúng mà lại không hề có chút tổn thương nào.

Nhưng Huyền Đô nhất định phải giữ chân Đế Phượng Thiên.

Nếu không để Đế Phượng Thiên bây giờ xông vào chiến trường, thì chẳng khác nào sói vào bầy cừu.

Huyền Đô tìm Đế Phượng Thiên, không phải để đánh thật, cũng không phải vì Lão Tử đang nhìn, mà vì Huyền Đô biết, Đế Phượng Thiên chỉ đang rèn luyện năng lực chiến đấu của đệ tử Tiệt Giáo.

Đợi khi Đế Phượng Thiên cảm thấy rèn luyện gần đủ rồi, hắn sẽ ra tay.

Cho nên, Huyền Đô đến để giữ chân Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên tự nhiên cũng biết tâm tư của Huyền Đô, muốn giữ chân hắn ư, giữ một lúc thì có sao, dù sao hiện tại Tiệt Giáo đang chiếm ưu thế.

Huống hồ chỉ bằng một mình Huyền Đô, cũng không giữ được hắn.

Đế Phượng Thiên không dùng bất kỳ pháp bảo nào để đối chiến với Huyền Đô, cũng không dùng pháp thuật.

Bởi vì pháp thuật của Đế Phượng Thiên đều quá mạnh, dễ gây ra tình huống không giết được Huyền Đô lại giết phải đệ tử Tiệt Giáo gần đó.

Pháp thuật của hắn động một cái là bao phủ ngàn vạn dặm, ức vạn dặm, sẽ hoàn toàn bao trùm cả chiến trường này.

Hiện giờ nhục thân của Đế Phượng Thiên đã đạt đến cấp bậc Chuẩn Thánh viên mãn, hoàn toàn cùng đẳng cấp với Đế Giang thời Vu Yêu đại kiếp.

Vì thế, dù Đế Phượng Thiên chỉ dùng thuần nhục thân đối chiến, Huyền Đô cũng tương đương với việc đối mặt với một Đế Giang, cũng không thể nào đánh lại.

Huyền Đô dùng Nhân Giáo pháp trượng vẽ ra mấy quỹ tích trên không trung, theo đó pháp trượng tỏa sáng rực rỡ, trên trời đột nhiên xuất hiện ức vạn quả cầu lửa.

Đây không phải những quả cầu lửa dựa trên hỏa diễm, bên trong toàn bộ đều là pháp tắc Chuẩn Thánh, chỉ có hình dạng giống quả cầu lửa mà thôi.

Những quả cầu lửa này vừa xuất hiện, đã khiến nhiệt độ xung quanh tăng vọt, ngay cả không khí cũng gần như bốc hơi, trên trời bốc lên vô số sương mù, không gian cũng bị thiêu đốt thủng lỗ.

Theo sau đại chiêu này xuất hiện, các đệ tử chiến đấu gần đó lại lùi ra xa hơn một chút.

"Diệt!" Huyền Đô hét lên như sấm.

Ức vạn quả cầu lửa kia trực tiếp lao về phía Đế Phượng Thiên.

Trên đường bay, những quả cầu lửa này dung hợp với nhau.

Cuối cùng hình thành một quả cầu lửa khổng lồ vô tận, như một mặt trời lao thẳng vào Đế Phượng Thiên.

Quả cầu lửa khổng lồ đi đến đâu, không gian đều bị thiêu đốt thành hư vô, khí thế trông vô cùng khủng bố.

Một đòn này tuyệt đối có thể miểu sát Chuẩn Thánh sơ kỳ thậm chí là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Đương nhiên, tiền đề là vị Chuẩn Thánh sơ kỳ hoặc trung kỳ đó không có pháp bảo phòng thân.

Đế Phượng Thiên lại chỉ nhàn nhạt cười một tiếng, trực tiếp lao về phía quả cầu lửa khổng lồ đáng sợ kia.

Trên người hắn không có bất kỳ phòng ngự nào.

Tựa như một con kiến nhỏ lao thẳng về phía mặt trời trên trời.

Cảnh tượng này trông có chút bi tráng.

Quả cầu lửa nổ tung giữa không trung, các đệ tử giao chiến gần đó lại bị ảnh hưởng, một lần nữa lùi xa khỏi rìa chiến trường.

Mọi người đều chiến đấu cách nhau khá xa, vì tiên nhân đánh hội đồng, pháp thuật bay loạn xạ khắp nơi, không thể như phàm nhân chen chúc xông lên một chỗ được.

Quả cầu lửa khổng lồ nổ tung, sóng nhiệt cuồn cuộn khắp cửu thiên, nhiệt độ xung quanh tăng lên kịch liệt.

Đế Phượng Thiên bị nhấn chìm hoàn toàn, không thấy bóng người.

Nhưng không ai nghĩ rằng Đế Phượng Thiên bị Huyền Đô giết chết.

Một tồn tại có thể đánh bại Khổng Tuyên, không thể nào bị Huyền Đô đánh bại dễ dàng như vậy.

Vì thế cũng không ai lộ ra vẻ kinh hãi.

Chỉ thấy một dải cầu vồng xuyên qua biển lửa vô tận trên trời, trực tiếp xuất hiện trước mặt Huyền Đô, một cú đá quét ngang ra.

Mang theo kình phong đáng sợ và uy áp kinh hoàng.

Nhân Giáo pháp trượng của Huyền Đô hơi sáng lên, một lớp màn

sáng màu vàng bao phủ phía trước.

"Rắc" Màn sáng màu vàng bị Đế Phượng Thiên một cú đá vỡ nát, lực đá của Đế Phượng Thiên quét trúng Nhân Giáo pháp trượng, Huyền Đô lập tức bị lực lượng khổng lồ đánh bay.

Các đại lão Hồng Hoang kinh ngạc không thôi.

"Nhục thân của Thánh tử cũng quá mạnh mẽ rồi đi?

Bị chiêu đó của Huyền Đô đánh trúng chính diện mà lại không hề hấn gì?" "Sự cường đại của Thánh tử Tiệt Giáo ngày càng khó lường, Thí Thần Thương còn chưa dùng đến." "Huyền Đô, hoàn toàn không phải đối thủ a!

Nhưng cũng bình thường thôi." "Chỉ cần Thánh tử xông vào chiến cục, Xiển Giáo sẽ bại trong nháy mắt, chỉ bằng một mình Huyền Đô, không cản được đâu!" "..." Sức mạnh nhục thân của Đế Phượng Thiên khiến các đại lão Hồng Hoang vô cùng kinh ngạc.

Nhục thân như vậy chỉ từng thấy ở các Tổ Vu năm đó, chẳng lẽ Huyền Minh đã dạy bí pháp rèn luyện nhục thân cho Đế Phượng Thiên?

Phải biết Đế Phượng Thiên có một bà vợ là Tổ Vu.

Cho nên rất dễ khiến người ta liên tưởng.

Sau đó, Huyền Đô liền bị Đế Phượng Thiên đè ra đánh.

Hầu như không có sức chống trả.

Nhưng Huyền Đô cũng không tồi, có thể chống đỡ dưới tay Đế Phượng Thiên lâu như vậy, người bình thường thật sự không làm được.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Huyền Đô cũng sắp bại rồi.

Đúng lúc này.

Đột nhiên có hai luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ xông thẳng vào chiến trường.

Tốc độ cực nhanh!

Một bóng người tay cầm Bàn Long quải trượng, chỉ thấy cây quải trượng vẽ ra một đường cong trên không, một con kim long che trời lấp đất trực tiếp đánh về phía Đế Phượng Thiên.

Một bóng người tay cầm Hoàng kim côn, chỉ thấy cây côn vẽ ra một đường cong trên không, một vị thần tướng mặc kim giáp đỉnh thiên lập địa hung hăng tung một quyền về phía Đế Phượng Thiên.

Huyền Đô thấy viện quân đến, lập tức dùng Nhân Giáo pháp trượng trong tay điểm liên tiếp mấy cái trên không, dưới sự lưu chuyển của kim quang, trên trời chậm rãi xuất hiện một con ma nhân khổng lồ nanh vuốt dữ tợn, toàn thân bốc lên hắc hỏa.

Đế Phượng Thiên cười lạnh một tiếng, kim quang trong mắt lưu chuyển không ngừng.

Dưới sự khởi động của bản mệnh thần thông Xích Kim Thần Đồng, nhược điểm của ba pháp thuật hiện rõ trong mắt Đế Phượng Thiên.

Sau đó, trong mắt Đế Phượng Thiên liên tục bắn ra ba tia sáng vàng.

Tia sáng vàng bắn trúng vị trí bảy tấc của con cự long.

Đế Phượng Thiên một ánh mắt, Trảm Long!

Tia sáng vàng bắn trúng vị trí mắt trái của thần tướng.

Đế Phượng Thiên một ánh mắt, Sát Thần!

Chương 271

Tia sáng vàng bắn trúng vị trí cổ của hỏa ma.

Đế Phượng Thiên một ánh mắt, Thí Ma!

Ba tia sáng, trực tiếp tiêu diệt ba pháp thuật vô cùng mạnh mẽ giữa không trung.

Thậm chí hai tay Đế Phượng Thiên vẫn chắp sau lưng.

Chúng sinh Hồng Hoang lại một lần nữa xôn xao!

Sự cường đại của Đế Phượng Thiên, quả thực đã làm mới nhận thức của họ hết lần này đến lần khác.

"Ta có thể đảm bảo, ba pháp thuật kia cộng lại, đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng có thể trực tiếp vẫn lạc, kết quả Thánh tử chỉ nhìn ba cái đã giải quyết xong." "Thần thông kia của Thánh tử là gì vậy?

Lợi hại như thế?

Ta chưa từng nghe nói có loại thần thông bắn ra từ mắt." "Không biết, thủ đoạn của Thánh tử thực sự quá nhiều, trời mới biết hắn còn giấu bao nhiêu con bài tẩy!" "Hai vị kia, hẳn là đại đệ tử và nhị đệ tử của Xiển Giáo đã bế quan gần năm mươi nguyên hội đi!" "Không sai, không ngờ Xiển Giáo cũng có con bài tẩy, Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử kia lại cũng là Chuẩn Thánh viên mãn!" "Ha!

Nếu không phải Thánh tử Tiệt Giáo mạnh mẽ như vậy, lại thu nạp được Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điêu, nếu không, hai vị Chuẩn Thánh viên mãn đột nhiên xuất hiện như vậy, thật có thể ảnh hưởng đến chiến cục!" "..." Các đại lão Hồng Hoang bàn tán sôi nổi, tự nhiên cũng nhận ra thân phận của hai người vừa đến chiến trường.

Nam Cực Tiên Ông là đại đệ tử của Xiển Giáo, địa vị tương tự

như Đa Bảo Đạo Nhân của Tiệt Giáo, nhưng không ngờ tu vi cảnh giới lại vượt xa Đa Bảo hai cấp bậc.

Còn có Vân Trung Tử, là nhị đệ tử của Xiển Giáo, hai người này là đệ tử sớm nhất của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thời gian nhập giáo còn sớm hơn cả Nhiên Đăng và Thập Nhị Kim Tiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn để nâng cao tu vi của họ, hẳn đã tốn không ít công sức.

Hai người này chính là con bài tẩy mà Nguyên Thủy Thiên Tôn chôn giấu, vốn định vừa xuất thế sẽ khiến Xiển Giáo kinh ngạc cả thế gian, trực tiếp áp đảo các giáo phái khác đến không thở nổi.

Kết quả...

Rõ ràng, trước mặt Đế Phượng Thiên, dù Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử là cấp bậc Chuẩn Thánh viên mãn, thì đã sao?

Tất cả Chuẩn Thánh viên mãn thậm chí là Chuẩn Thánh đỉnh phong, trước mặt Đế Phượng Thiên đều phải ảm đạm vô quang.

Khóe miệng Đế Phượng Thiên hơi nhếch lên một đường cong, cười hỏi: "Hai vị cuối cùng cũng chịu xuất quan rồi sao?

Chậc chậc, Chuẩn Thánh viên mãn đấy!

Thật là lợi hại." Ngữ khí của Đế Phượng Thiên không cố ý mang ý châm biếm, nhưng lời nói nghe lại rất mỉa mai.

Bế quan năm mươi nguyên hội, vốn định xuất quan sẽ làm kinh động thế gian!

Nhưng, hiện thực có chút tàn khốc!

Hai đạo pháp thuật vừa rồi, tuy không phải là đòn mạnh nhất của Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử, nhưng cũng không phải là pháp thuật tùy tiện đánh ra.

Thế nhưng, lại bị Đế Phượng Thiên, một ánh mắt đã giải quyết xong!

Tình huống xuất thế này hoàn toàn khác với tưởng tượng của hai vị, tự nhiên có chút hụt hẫng.

Phía Xiển Giáo thấy đại sư huynh và nhị sư huynh xuất quan, tu vi lại đều là Chuẩn Thánh viên mãn, sĩ khí lập tức tăng mạnh!

Nhiên Đăng và Thập Nhị Kim Tiên vốn nên có chút đố kỵ, lúc này cũng có chút vui mừng.

Bây giờ không phải lúc đố kỵ người khác mạnh hơn mình, mà là lúc phải thắng trận chiến này trước đã.

Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử thật sự đã bế quan quá lâu, vì thế quả thực không biết, Đế Phượng Thiên đã mạnh đến mức nào.

Nhưng vừa giao thủ, họ đã hiểu ra.

Đế Phượng Thiên rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Thật ra Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử đã từng gặp Đế Phượng Thiên một lần.

Đó là vào thời kỳ Hồng Vân tự bạo.

Lần đó, cảnh giới của Đế Phượng Thiên còn thấp, nhưng đã phong quang vô hạn, chỉ vào mũi Minh Hà lão tổ và Côn Bằng mà chửi mắng.

Lần gặp đó, không để lại ấn tượng tốt cho Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử.

Bởi vì Đế Phượng Thiên quá cuồng vọng, cũng không có lễ phép.

Dựa vào sự che chở của Thông Thiên Thánh nhân, có thể tùy ý làm bậy.

Vốn tưởng hai người xuất quan, sẽ làm chấn kinh cả Hồng Hoang.

Cái tên Đế Phượng Thiên cuồng vọng kia bây giờ chắc nhiều nhất cũng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên thôi nhỉ?

Nhiều nhất cũng không thể vượt qua Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Để xem lúc đó hắn thấy ta là Chuẩn Thánh viên mãn sẽ có biểu cảm gì?

Nhưng mà, hai người đánh lén, lại thêm sự hỗ trợ của Huyền Đô.

Ba đạo pháp thuật siêu cường, lại bị Đế Phượng Thiên dễ dàng hóa giải.

Thấy ánh mắt Huyền Đô không hề có chút kinh ngạc nào.

Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử liền biết, trong thời gian họ bế quan, Đế Phượng Thiên chắc chắn đã có những chiến tích kinh người, chiến đấu lực cũng được công nhận.

Nam Cực Tiên Ông đầu to trán dô, để râu dài bạc trắng, trông có vẻ hiền lành, mở miệng nói với Huyền Đô: "Hai người chúng ta bế quan quá lâu, phiền ngươi nói cho chúng ta biết, Thánh tử Tiệt Giáo hiện giờ mạnh đến mức nào." Huyền Đô liếc nhìn Đế Phượng Thiên một cái, dùng ngữ khí có chút quái dị nói: "Thánh tử lúc ở Đại La Kim Tiên hậu kỳ đã chém Chuẩn Thánh sơ kỳ Đông Vương Công, từng dẫn mười vị đệ tử Tiệt Giáo huyết tẩy Tây Phương Giáo, từng trước mặt sư tôn ta đồ sát trăm vạn đệ tử Xiển Giáo, Chuẩn Thánh hậu kỳ Côn Bằng Yêu Sư bị Thánh tử chém chết, cũng từng ở cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ ra tay đánh lén sư tôn..." Huyền Đô kể ra một vài sự kiện có ấn tượng, dùng ngôn ngữ ngắn gọn cho Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử nghe.

Lúc này Huyền Đô đương nhiên phải nói thật, bởi vì như vậy Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử mới có thể nhận thức chính xác sự

cường đại của Đế Phượng Thiên.

Mới có thể dốc toàn lực đối chiến.

Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử nghe mà ngây người, những chuyện này là chuyện người có thể làm ra sao?

Đặc biệt là cái cuối cùng, Chuẩn Thánh đánh lén Thánh nhân là cái quỷ gì vậy?

Tại sao một Chuẩn Thánh đánh lén Thánh nhân mà không chết?

Quả thực là chuyện hoang đường!

Nếu người nói không phải Huyền Đô, đệ tử duy nhất của Lão Tử Thánh nhân, tuyệt đối không thể nói dối.

Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử có đánh chết cũng không tin những lời này.

Nhưng họ cũng hiểu, Đế Phượng Thiên đã làm những chuyện này.

Từng chuyện một, quả thực đều cực kỳ chấn động lòng người.

Đương nhiên, Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử chỉ chấn động trong lòng, bề ngoài vẫn như thường.

Bởi vì nếu lộ ra biểu cảm, đó là làm tăng uy phong của Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên liếc nhìn Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử một cái, nhẹ nhàng nói: "Huyền Đô không chết được, Lão Tử sẽ cứu, hai người các ngươi thì không có ai cứu đâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn bị phu nhân ta giữ chân rồi, cho nên, nếu không muốn vừa xuất quan đã lên Phong Thần Bảng, bây giờ chạy còn kịp." Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử nghe xong nội tâm lại chấn động mạnh!

Không phải vì bị uy hiếp.

Mà là ý tứ toát ra từ trong lời nói, Nữ Oa là đạo lữ của Đế Phượng Thiên.

Chẳng trách Nữ Oa Thánh nhân vốn không màng thế sự lại đang chiến đấu với sư tôn của họ.

Vân Trung Tử đè nén vô vàn suy nghĩ trong lòng, hỏi: "Tại sao Lão Tử Thánh nhân và Tây Phương Nhị Thánh không ra tay?" Huyền Đô thở dài: "Ba vị Thánh nhân nợ Thánh tử một nhân quả lớn, hôm nay không ra tay, là để trả nhân quả năm đó." Nam Cực Tiên Ông: "..." Vân Trung Tử: "..." Thánh nhân sao lại nợ nhân quả chứ!?

Chương 272

Đương nhiên, Thánh nhân có thể nợ nhân quả, nhưng đó là nợ một Thánh nhân khác chứ!

Một Chuẩn Thánh nhỏ bé, lấy đâu ra tư cách để Thánh nhân nợ nhân quả?

Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử không rõ nhân quả này nợ như thế nào, chỉ cảm thấy không thể tin nổi.

Đế Phượng Thiên lắc đầu nói: "Nếu không chạy, vậy thì vào Phong Thần Bảng chơi đi!" Nói rồi, Đế Phượng Thiên lại định ra tay lần nữa.

Huyền Đô, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử như gặp phải đại địch, lập tức chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu lần nữa.

Chạy là không thể nào, bế quan năm mươi nguyên hội, vừa xuất quan không những không uy chấn Hồng Hoang, mà còn bỏ chạy mất dạng, vậy thì không cần đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng phạt, Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử cũng có thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Đúng lúc này.

"Ba người các ngươi đi đấu với Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng, Đế Phượng Thiên giao cho ta!" Một bóng người với tốc độ cực nhanh xông tới, nhưng lại chỉ là một đứa trẻ.

Na Tra!

Huyền Đô biết Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử không rõ tình hình, chiến lực của đứa trẻ Xiển Giáo này Huyền Đô đều đã thấy.

Một mình độc chiến một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong và một

Chuẩn Thánh hậu kỳ, thực lực của nó còn trên cả ba người họ.

Huyền Đô lập tức nói: "Nghe nó, theo ta!" Dứt lời, Huyền Đô lập tức lao về phía Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điêu.

Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử không hiểu đứa trẻ này là ai, thậm chí còn không biết Na Tra là đồ đệ của Thái Ất Chân Nhân.

Nhưng họ có thể thấy được dao động khí tức bộc phát từ trên người Na Tra.

Vì thế họ lập tức theo sau Huyền Đô, bay về phía Khổng Tuyên.

Yên tâm giao Đế Phượng Thiên lại cho Na Tra.

Ba vị Chuẩn Thánh viên mãn đấu với một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong cộng một vị Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nếu không nói, thật sự có thể đánh một trận.

Vì thế, Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điêu đã chiến đấu với đối thủ mới.

Còn về thiếu chủ, Khổng Tuyên chắc chắn không lo lắng.

Tuy đứa trẻ kia mạnh đến mức khiến người ta giận sôi, nhưng Khổng Tuyên tin rằng thiếu chủ có thể ứng phó.

Khổng Tuyên đã từng đánh với Đế Phượng Thiên, sâu sắc biết rõ chiến lực của Đế Phượng Thiên khủng bố đến mức nào.

Dù thân phận thật của đứa trẻ kia là ai, Khổng Tuyên đều tin rằng thiếu chủ nhà mình mạnh hơn.

Na Tra đáp xuống cách Đế Phượng Thiên trăm dặm, nhếch miệng cười, trông có vẻ hơi hưng phấn.

Đế Phượng Thiên nhìn Na Tra, cũng mỉm cười, nhưng không nói gì.

Na Tra dùng giọng khàn khàn hỏi: “Nghe nói ngươi là kẻ mạnh nhất dưới Thánh nhân?” Rõ ràng là một đứa trẻ đáng yêu, trên đầu búi hai củ tỏi, nhưng lời nói ra lại như một lão yêu quái.

Cho nên, nghe có chút kỳ dị.

Đế Phượng Thiên trả lời đơn giản: “Là ta.” Na Tra nói như điều hiển nhiên: “Lão tổ ta mới là kẻ mạnh nhất dưới Thánh nhân.” Đế Phượng Thiên gật đầu, không phản bác câu nói này, hỏi: “Ngươi là ai?” Na Tra cười, trong nụ cười đó có những cảm xúc khó mà hình dung.

“Ha ha ha ha ha...” Na Tra ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười như sấm, chấn động cửu tiêu!

Dưới tiếng cười đó, bầu trời cũng trở nên u ám, mây đen che kín.

Tiếng cười đó chấn cho không gian xung quanh vỡ nát từng mảng.

Chỉ riêng tiếng cười, đã khiến không gian vỡ nát!

Na Tra trước mắt này, mạnh hơn lúc Đế Phượng Thiên thấy.

Lúc đối chiến với Khổng Tuyên, rõ ràng hắn chưa dùng hết thực lực.

Các đại lão Hồng Hoang đều lắng tai nghe.

Đứa trẻ đệ tử Xiển Giáo tên Na Tra này, thân phận thật sự rốt cuộc là ai, là câu hỏi mà tất cả mọi người đều muốn biết.

Bởi vì biểu hiện mạnh mẽ của hắn, đã sớm thu hút sự chú ý của tất cả các đại lão.

Thậm chí cả Lão Tử Thánh nhân, Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân đang quan chiến lúc này cũng đều đổ dồn ánh mắt vào Na Tra.

“Lão tổ...

Thủy Kỳ Lân!" "Há đã quên danh hào của lão tổ sao!?" Trên cửu thiên, sấm sét vang dội, như muốn diệt thế!

Dường như để làm nền cho cái tên "Thủy Kỳ Lân".

Thượng cổ, trời đất có ba bá chủ là Long, Phượng, Kỳ Lân.

Long tộc tộc trưởng là Long Vương, thống trị hải dương Hồng Hoang.

Phượng tộc tộc trưởng là Nguyên Phượng, thống trị loài chim bay ở Hồng Hoang.

Kỳ Lân tộc tộc trưởng là Thủy Kỳ Lân, thống trị loài thú chạy ở Hồng Hoang.

Ba vị tộc trưởng, đều có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ cách Thánh nhân vài bước chân mà thôi!

Lấy Khổng Tuyên cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong ra so sánh, cũng không thể nào là đối thủ của ba vị bá chủ trời đất thượng cổ.

Thủy Kỳ Lân, là một trong những bá chủ trời đất từng có của Hồng Hoang.

Dù bây giờ đã là thời đại Phong Thần, nhưng các đại lão kia tự nhiên không thể quên cái tên này.

Một cái tên đã đè bẹp cả một thời đại.

Thời thượng cổ, Thủy Kỳ Lân dậm chân một cái, đại địa Hồng Hoang cũng phải rung chuyển ba phần.

Một nhân vật lớn thực sự.

Hắn tự xưng là đệ nhất dưới Thánh nhân Hồng Hoang.

Lời này, nói ra, thật sự không ai dám phản bác!

Bởi vì, hắn là Thủy Kỳ Lân!

Sau khi Thủy Kỳ Lân nói xong, cả trời đất Hồng Hoang đều như ngừng lại.

Uy áp của Chuẩn Thánh thượng cổ vượt xa uy áp của Chuẩn Thánh thông thường.

Đương nhiên, không khoa trương như Thánh nhân, nhưng cũng đủ hãi người.

Mặt đất ức vạn dặm xung quanh núi Càn Nguyên đều rung chuyển, cả ngọn núi Càn Vân trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi.

Thái Ất Chân Nhân lúc này cũng không có thời gian đau lòng cho núi Càn Nguyên, vì hắn đang đối chiến với người khác.

Nhưng tâm thần Thái Ất Chân Nhân đã bị chấn động.

Hả?

Đồ nhi của mình...

Chương 273

là Thủy Kỳ Lân?

Thái Ất Chân Nhân cảm thấy mình đang nằm mơ.

Một Đại La Kim Tiên hậu kỳ như hắn, làm sao có tư cách thu một bá chủ trời đất thượng cổ, một siêu cấp đại lão Chuẩn Thánh đỉnh phong làm đồ đệ chứ?

Thái Ất Chân Nhân làm đồ đệ cho Thủy Kỳ Lân còn tạm được!

Do phân tâm một thoáng, Thái Ất Chân Nhân lại bị Triệu Công Minh chớp thời cơ đánh cho một trận tơi bời.

Giây phút này, cả Hồng Hoang đều có chung một dấu hỏi.

Thủy Kỳ Lân, không phải, đã chết rồi sao?

Tại sao lại đột nhiên xuất hiện?

Lại còn trong hình dạng một đứa trẻ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nguyên nhân rất đơn giản, sau đại chiến Long, Phượng, Kỳ Lân thời thượng cổ.

Hồng Quân đã thu lại một mạt tàn hồn của Thủy Kỳ Lân.

Tàn hồn của Thủy Kỳ Lân được nuôi dưỡng vô số năm tháng, tự nhiên cũng dần dần khôi phục.

Khi nguyên thần của Thủy Kỳ Lân có ý thức, Hồng Quân đã thành Thánh, dù là Thủy Kỳ Lân cũng không thể phản kháng Hồng Quân.

Một cái tên vừa xuất hiện đã khiến đại địa Hồng Hoang rung chuyển, trong mắt Hồng Quân cũng chỉ là một công cụ mà thôi.

Dù sao Hồng Quân cũng là Thiên Đạo Thánh nhân mạnh nhất.

Hồng Quân phát hiện Tiệt Giáo bế quan, thế cục Phong Thần lượng kiếp đã thoát ly quỹ đạo ban đầu.

Đầu tiên là để cho Na Tra vốn nên xuất thế ra đời.

Trực tiếp dùng nguyên thần của Thủy Kỳ Lân đánh vào thân thể Na Tra.

Đó cũng là nguyên nhân tính tình Na Tra quái dị, bởi vì Na Tra đã giữ lại một phần tính cách tàn bạo của Thủy Kỳ Lân.

Hiện giờ, nguyên thần của Na Tra và nguyên thần của Thủy Kỳ Lân đã dung hợp làm một, trở thành một Na Tra mới, cũng có thể nói là một Thủy Kỳ Lân mới.

Qua tay Hồng Quân, thân phận của Thủy Kỳ Lân cũng được tẩy trắng.

Không còn bị Thiên Đạo bài xích, vì hiện tại Thủy Kỳ Lân là Nhân tộc a!

Nhân vật chính của trời đất!

Cho nên, Na Tra hiện tại, có thể gọi là Na Tra, cũng có thể gọi là Thủy Kỳ Lân.

Là thể kết hợp của Na Tra và Thủy Kỳ Lân.

Đương nhiên, lúc bình thường, nguyên thần tính cách của Na Tra sẽ chủ đạo.

Nhưng lúc này, thực lực bùng nổ toàn diện, chắc chắn là nguyên thần tính cách của Thủy Kỳ Lân đang chủ đạo.

Đế Phượng Thiên không hề lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Dù sao trong lòng hắn cũng biết hóa thân này chắc chắn là một vị

đại năng thượng cổ nào đó, nếu không làm sao có thể tự dưng mọc ra một vị đại lão Chuẩn Thánh đỉnh phong được chứ?

Chỉ là Đế Phượng Thiên cũng không chắc chắn rốt cuộc là vị đại năng thượng cổ nào mà thôi.

Đã là Thủy Kỳ Lân, vậy thì là Thủy Kỳ Lân đi!

Cũng không có gì đáng kinh ngạc.

Đế Phượng Thiên không kinh ngạc, nhưng chúng sinh Hồng Hoang kinh ngạc a!

"Không thể nào, Thủy Kỳ Lân... sao có thể còn sống?" "Không phải Thủy Kỳ Lân cùng Long Vương, Nguyên Phượng đã vẫn lạc rồi sao?" "Không cần phải nói, chắc chắn là bút tích của Thánh nhân, nếu không Thủy Kỳ Lân không thể xuất hiện trong thời đại này." "Thủy Kỳ Lân là bá chủ thượng cổ, là kẻ thực sự vô địch dưới Thánh nhân, lần này, Thánh tử Tiệt Giáo có thể chiến thắng Thủy Kỳ Lân không?" "Không ổn rồi, lần này thật sự không ổn rồi." "..." Theo sau danh hào của Thủy Kỳ Lân được báo ra, Hồng Hoang sau một khoảng lặng ngắn ngủi, đều lần lượt bàn luận về chuyện này.

Thủy Kỳ Lân xuất thế, sự việc này thực sự quá chấn động.

Ở Hồng Hoang, hễ ai có tu vi trên Địa Tiên cảnh, đều không thể không nghe qua danh hào Thủy Kỳ Lân.

Đế Phượng Thiên truyền âm cho Thủy Kỳ Lân: "Đường đường là bá chủ trời đất thời thượng cổ, cũng đi làm chó cho Hồng Quân sao?" Có những lời không tiện nói thẳng, hiện tại là Phong Thần lượng kiếp, Đế Phượng Thiên không thể phóng túng như thời Vu Yêu lượng kiếp được nữa.

Vì thế, Đế Phượng Thiên truyền âm cho Thủy Kỳ Lân.

Thủy Kỳ Lân mặt không biểu cảm, truyền âm đáp lại: "Cũng

không phải ai cũng có tư cách làm chó cho ngài ấy đâu." Thủy Kỳ Lân không có ý tức giận, chỉ trả lời một cách bình thường.

Lời này nói ra cũng không sai, ở Hồng Hoang không biết bao nhiêu sinh linh muốn làm chó cho Hồng Quân mà còn không có cơ hội.

Đế Phượng Thiên truyền âm: "Làm chó thì phải chuẩn bị sẵn giác ngộ bị người ta đánh chết." Thủy Kỳ Lân đáp: "Ta là một con chó có thể cắn chết người." Đế Phượng Thiên mỉm cười, Thủy Kỳ Lân là bá chủ thượng cổ, lại có thể hạ mình hình dung như vậy, Đế Phượng Thiên không ngờ tới.

Đế Phượng Thiên vốn tưởng, Thủy Kỳ Lân có thể bị Hồng Quân khống chế, hoặc có mệnh môn bị nắm giữ, bây giờ xem ra, Thủy Kỳ Lân là tự nguyện bán mạng cho Hồng Quân.

Đế Phượng Thiên lại truyền âm hỏi: "Đã có Thủy Kỳ Lân, vậy có Long Vương, Nguyên Phượng không?" Thủy Kỳ Lân đáp: "Long Vương và Nguyên Phượng quá cao ngạo, thà chết chứ không bán mạng cho Đạo tổ, cho nên tự nhiên không còn ở Hồng Hoang nữa." "Vậy ngươi đi theo họ đi!" Câu nói này, Đế Phượng Thiên không truyền âm, mà trực tiếp nói ra.

Thủy Kỳ Lân cũng không dùng Hỏa Tiêm Thương nữa.

Bởi vì thứ đó quá yếu.

Trong tay Thủy Kỳ Lân chậm rãi ngưng tụ ra một thanh kiếm bốc cháy.

Kỳ Lân Kiếm!

Pháp bảo tùy thân của Thủy Kỳ Lân!

Thủy Kỳ Lân thuộc tính Hỏa, vì thế trên kiếm bốc lên ngọn lửa vĩnh viễn không tắt.

“Kỳ Lân Kiếm của ta, vốn là Tiên thiên linh bảo, nhưng bây giờ là Tiên thiên chí bảo, ngươi phải cẩn thận đấy!” Thủy Kỳ Lân lộ ra một nụ cười, ngữ khí bình thản.

Rõ ràng, Hồng Quân đã dùng dược liệu luyện chế, nâng cấp Kỳ Lân Kiếm.

Thật là ra tay hào phóng!

Chuyện này ngoài Hồng Quân ra, người khác thật sự không làm được.

Phải biết, có Thánh nhân còn không có Tiên thiên chí bảo!

Ví dụ như Chuẩn Đề và Hậu Thổ.

Nhưng là Đế Phượng Thiên sở hữu hai kiện Hỗn độn linh bảo, tự nhiên không sợ hãi.

Đương nhiên, Thí Thần Thương đang ở trong tay Huyền Minh.

Thí Thần Thương ở trong tay Huyền Minh có tác dụng lớn, vì thế lần này xuất chiến Đế Phượng Thiên cũng không lấy lại.

Một lát sau, dưới chân Đế Phượng Thiên chậm rãi xuất hiện một tòa sen đài màu đen.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên xuất hiện.

Chương 274

Luồng tử vong khí tức vô cùng bạo ngược liền quét qua cửu thiên thập địa, tứ hải bát hoang.

Dưới ảnh hưởng của tử vong khí tức màu đen, cả bầu trời cũng ảm đạm đi một phần.

Có người không nhận ra, vì La Hầu đã chết quá lâu rồi.

Nhưng nhìn tử vong khí tức vô tận, lại là sen đài mười hai phẩm, có người tự nhiên có thể liên tưởng đến Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Chúng sinh Hồng Hoang đầu tiên là kinh ngạc.

Bởi vì Thánh tử Tiệt Giáo không chỉ có Thí Thần Thương, mà còn có Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Hắn đào mộ của Ma chủ La Hầu lên à?

Không đúng!

Vấn đề là.

Cái Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên này, hình như, không phải Tiên thiên chí bảo a? ...

Là khí tức của Hỗn độn linh bảo?

Giây phút này, chúng sinh Hồng Hoang lại một lần nữa hỗn loạn.

Không hiểu tại sao Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trong tay thiếu chủ Tiệt Giáo lại trở thành Hỗn độn linh bảo.

Một người nắm giữ hai kiện Hỗn độn linh bảo, bản thân nó đã khoa trương đến mức không thể tin nổi.

Phải biết rằng Thánh nhân, cũng chỉ có một kiện Tiên thiên chí bảo mà thôi.

"Sao... có thể, hôm nay lại thấy được Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên!" "Không, là phiên bản nâng cấp của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, là Hỗn độn linh bảo." "Cũng quá khoa trương rồi, hai kiện Hỗn độn linh bảo trong tay, ở Hồng Hoang Thánh nhân không xuất hiện, làm gì có đối thủ?" "Ta chỉ có thể nói, con bài tẩy của Thánh tử thực sự quá nhiều." "..." Thấy Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên xuất hiện, chúng sinh Hồng Hoang vô cùng chấn động.

Đừng nói chúng sinh Hồng Hoang, ngay cả Lão Tử Thánh nhân, Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân đang quan chiến, cũng lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi trong giây lát.

Ngay cả Hồng Quân Đạo tổ trong Tử Tiêu Cung, cũng chậm rãi mở mắt, không biết đang nghĩ gì.

Đế Phượng Thiên chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, cả người bị tử vong khí tức bao phủ, trông như ma thần tại thế.

Đế Phượng Thiên liếc nhìn Thủy Kỳ Lân một cái, chậm rãi mở miệng nói: "Ta có Hỗn độn linh bảo, ngươi phải cẩn thận một chút." Ánh mắt Thủy Kỳ Lân ngưng lại, không nói gì thêm.

Vị chúa tể trời đất thượng cổ này, cảm nhận được áp lực không tầm thường.

Hắn biết Đế Phượng Thiên có Thí Thần Thương, nếu Thí Thần Thương cũng ở trong tay, hai kiện Hỗn độn linh bảo công phòng nhất thể, gần như là đứng ở thế bất bại.

Ngay cả Thủy Kỳ Lân, vào lúc này cũng cảm thấy áp lực.

"Tiệt Thiên Chỉ!" Đế Phượng Thiên đứng trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, nhẹ nhàng giơ tay phải lên.

Sau đó, ở nơi hỗn độn ngoài Tam Thập Tam Thiên, một ngón tay khổng lồ màu vàng xuất hiện.

Trên ngón tay khổng lồ kia pháp tắc lưu chuyển không ngừng, mang theo cảm giác cổ xưa tang thương, như thể đã tồn tại từ vĩnh hằng.

Sau đó, ngón tay khổng lồ kia với tốc độ không thể lý giải giáng xuống.

Trong nháy mắt xuyên qua Tam Thập Tam Thiên, trực tiếp giáng xuống vị trí của Thủy Kỳ Lân.

Nếu không phải cục diện chiến đấu càng lúc càng phân tán, các đệ tử đều đã tản ra.

Một pháp thuật này của Đế Phượng Thiên hạ xuống, không biết sẽ giết chết bao nhiêu người.

Thủy Kỳ Lân ngẩng đầu, nhìn ngón tay khổng lồ màu vàng kia.

Hắn chậm rãi giơ Kỳ Lân Kiếm lên, thân ảnh trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Một luồng sáng màu đỏ rực xẹt qua bầu trời, để lại một vết hằn màu đỏ rực ở phía chân trời.

Sau đó, chỉ thấy ngón tay khổng lồ kia bị chém thành hai nửa.

Vô số điểm sáng vàng chậm rãi rơi xuống.

Tựa như một trận mưa vàng.

"Chưởng Trung Ma Quốc!" Đế Phượng Thiên chậm rãi duỗi ra lòng bàn tay phải.

Trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một thế giới.

Một thế giới màu đen, ma khí cuồn cuộn, mang theo tử vong khí

tức.

Một ma quốc có trọng lượng tương đương một tinh cầu lớn, chậm rãi đè xuống phía Thủy Kỳ Lân.

Không gian xung quanh đều bị ép nát, đại địa bên dưới nứt ra từng tấc, dường như không thể chịu nổi trọng lượng của ma quốc.

Thủy Kỳ Lân giơ Kỳ Lân Kiếm trong tay lên.

Lại một lần nữa chém thẳng vào ma quốc kia.

Ma quốc bị chém thành hai.

Vô tận ma khí chậm rãi tan tác từ trên trời.

Đế Phượng Thiên đứng trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, vẫn không hề động đậy, chậm rãi thi triển pháp thuật thứ ba.

"Hỗn Độn Thiên Mãng!" Theo tiếng của Đế Phượng Thiên, cả trời đất đều rung chuyển nhẹ.

Trên cửu tiêu lại xuất hiện mây đen vô cùng dày đặc, đêm tối trực tiếp buông xuống!

Mây đen che trời lấp đất, hoàn toàn che khuất bầu trời vốn có!

Bầu trời lập tức tối sầm lại, trông vô cùng u ám!

Trong đám mây đen che trời kia có vô số lôi xà đang du tẩu, như thể bên trong ẩn chứa uy năng diệt thế.

Một lát sau, từ trong vô tận mây đen chui ra vô số con rắn đen toàn thân quấn quanh tia lôi điện.

Những con rắn đen tràn ngập khí tức hỗn độn lè lưỡi rắn, tỏa ra cảm giác áp bức khó tả, khiến chúng sinh Hồng Hoang không thể hô hấp!

Vô lượng rắn điện đen kịt, không ngừng cuộn trào, nuốt chửng lẫn

nhau.

Một lát sau, ức vạn vạn con rắn điện đen kịt, sau khi nuốt chửng lẫn nhau đã chậm rãi hóa thành một con siêu cấp cự mãng dài ức vạn trượng nằm ngang trên bầu trời, cự mãng bị khí hỗn độn bao quanh, có vô số lôi xà bao phủ trên thân.

Cự mãng há miệng, cả đại địa Hồng Hoang đều tràn ngập mùi hôi thối khủng bố!

"Gào" Cự mãng gầm thét!

Sóng âm gầm thét kia như thực chất, chỉ riêng tiếng gầm, nước biển tứ hải đều sôi trào không ngớt, vết nứt trên đại địa bên dưới lại mở rộng thêm, vô số ngọn núi khổng lồ trực tiếp hóa thành tro bụi.

Nơi sóng âm đi qua, không gian trực tiếp vỡ nát, để lộ ra mảng lớn hỗn độn, uy thế như thể tiên thiên ma thần tái sinh.

"Gào" Miệng Thủy Kỳ Lân cũng phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Kỳ Lân Chi Hống!

Chương 275

Tiếng gầm của Thủy Kỳ Lân cũng uy thế bất phàm, nơi tiếng gầm của hắn đi qua, không gian trực tiếp bị thiêu đốt thành biển lửa.

Hai tiếng gầm thét sau đó va chạm vào nhau.

Đầu tiên là một khoảng lặng ngắn ngủi.

Sau đó.

"Ầm" Hai đạo sóng âm đột ngột nổ tung, vô số ngọn lửa chậm rãi rơi xuống.

Làn sóng xung kích không thể tả nổi trực tiếp quét qua ức vạn dặm xung quanh.

Khiến những đệ tử đang giao chiến kịch liệt không thể không tạm dừng đối quyết, trước tiên chống lại làn sóng xung kích hung mãnh.

Nơi va chạm, lộ ra mảng lớn hỗn độn, không gian hoàn toàn bị tiêu diệt.

Con cự mãng che trời lấp đất nằm ngang trên trời, trực tiếp lao về phía Thủy Kỳ Lân.

Thủy Kỳ Lân lại một lần nữa giơ Kỳ Lân Kiếm.

"Nhiên Thế!" Chỉ thấy Kỳ Lân Kiếm được giơ cao, trực tiếp hóa thành ức vạn trượng, như một cột lửa xuyên thủng bầu trời.

Chỉ thấy Thủy Kỳ Lân đứng tại chỗ, chậm rãi vung Kỳ Lân Kiếm xuống.

Thanh Kỳ Lân Kiếm kia như muốn chém cả bầu trời thành hai nửa.

Theo nhát chém của Kỳ Lân Kiếm, như một đường kẻ màu đỏ,

trực tiếp cắt ngang trời đất, bất kể ở đâu trong Hồng Hoang, đều có thể thấy đường kẻ màu đỏ này.

Chiều dài của kiếm tương đương với Hỗn Độn Thiên Mãng.

Trực tiếp chém Hỗn Độn Thiên Mãng thành hai nửa.

Giữa tiếng gầm thét, vô tận hỗn độn trực tiếp nổ tung, làm chết không ít đệ tử giao chiến gần đó.

Thủy Kỳ Lân một kiếm, Trảm Thần Chỉ!

Thủy Kỳ Lân hai kiếm, Diệt Ma Quốc!

Thủy Kỳ Lân ba kiếm, Đồ Thiên Mãng!

Không hổ là bá chủ trời đất thượng cổ, quả nhiên bất phàm!

Sau đó, nhát kiếm đã chém Hỗn Độn Thiên Mãng thành hai nửa kia, chậm rãi giáng xuống phía Đế Phượng Thiên vẫn đứng yên trên không.

Thực lực của Thủy Kỳ Lân quả thực mạnh mẽ, ba kiếm chém đứt ba pháp thuật của Đế Phượng Thiên.

Phải biết rằng Hỗn Độn Thiên Mãng của Đế Phượng Thiên, đã từng một chiêu miểu sát Nhiên Đăng và Thập Nhị Kim Tiên.

Nhưng vẫn bị Thủy Kỳ Lân một kiếm chém đứt.

Dù sao cũng là bá chủ thượng cổ, tay cầm Tiên thiên chí bảo, sự mạnh mẽ này cũng nằm trong dự liệu của Đế Phượng Thiên.

Sau khi chém đứt Hỗn Độn Thiên Mãng, nhát kiếm của Thủy Kỳ Lân vẫn sắc bén.

Tựa như một kiếm cắt ngang trời đất, nhưng Đế Phượng Thiên vẫn không hề nhúc nhích.

Chỉ thấy Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên tỏa ra tử vong khí

tức vô tận, hình thành một lớp màn bảo hộ màu đen.

Đồng thời, có tử vong khí tức vô tận bay về phía Thủy Kỳ Lân, trong những tử vong khí đó đều tỏa ra cảnh giới Tu La diệt thế.

Có thể làm kinh hãi tâm thần, loạn đạo tâm.

"Đùng" Chỉ nghe một tiếng trầm đục chấn động trời đất.

Kiếm quang tiêu tán, vô tận hỏa vũ rơi xuống, màn sáng đen biến mất, Đế Phượng Thiên không hề bị thương tổn chút nào.

Nhát kiếm kia tuy chém đứt Hỗn Độn Thiên Mãng, nhưng cũng không còn sắc bén như lúc đầu, huống hồ Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên có phẩm cấp cao hơn Kỳ Lân Kiếm, Thủy Kỳ Lân vốn không dễ phá phòng ngự của Đế Phượng Thiên.

Nhưng những tử vong khí đó cũng không thể ảnh hưởng đến tâm thần của Thủy Kỳ Lân.

Là bá chủ trời đất thượng cổ, cả đời sát lục, tự nhiên không thể dễ dàng bị ảnh hưởng tâm thần như vậy.

Lúc này, từ trong Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên chậm rãi bắn ra một đạo Diệt Thế Thần Quang.

Diệt Thế Thần Quang màu đen thuần túy trong nháy mắt xuyên qua không gian lao về phía Thủy Kỳ Lân.

Đòn tấn công của Hỗn độn linh bảo, uy lực tự nhiên không tầm thường.

Thủy Kỳ Lân giơ ngang Kỳ Lân Kiếm, Kỳ Lân Kiếm phát ra tiếng ông minh, ngọn lửa trên thân kiếm càng thêm hung mãnh.

Sau đó, một đạo Hỏa Diễm Thần Quang từ trong Kỳ Lân Kiếm trực tiếp phun ra, va chạm với Diệt Thế Thần Quang.

"Ầm" Lại một lần va chạm kinh thiên động địa.

Đại địa rung chuyển, trên cửu thiên sấm sét không ngừng, như thể diệt thế.

Thủy Kỳ Lân lại một lần nữa chống đỡ được đòn tấn công này.

Dù sao Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên chủ về phòng ngự, tấn công không phải sở trường.

Việc miêu tả cuộc đối đầu pháp thuật giữa Đế Phượng Thiên và Thủy Kỳ Lân có vẻ rườm rà.

Nhưng thực tế tất cả đều xảy ra trong một khoảng thời gian ngắn.

Chỉ trong vài khoảnh khắc đối đầu, sự mạnh mẽ của Thủy Kỳ Lân đã được thể hiện không sót một chút nào, không hổ danh bá chủ trời đất thượng cổ.

Nếu đổi lại là Chuẩn Thánh đỉnh phong khác, không bị Đế Phượng Thiên giết, thì cũng gần như thân mang trọng thương.

“Quá mạnh!

Quá mạnh!

Đây mới là cuộc so tài thực sự giữa những kẻ mạnh nhất dưới Thánh nhân.” “Xem ra lúc Thánh tử đối chiến với Khổng Tuyên, hoàn toàn chưa dùng hết toàn lực!

Từ đó cũng có thể thấy sự mạnh mẽ của Thủy Kỳ Lân.” “Tất cả các đòn tấn công của Thánh tử đều bị Thủy Kỳ Lân một kiếm hóa giải, xem ra Thủy Kỳ Lân còn mạnh hơn.” “Không đâu, Thánh tử bây giờ vẫn đứng nguyên tại chỗ, một bước cũng không di chuyển, phán đoán như vậy có phải là quá võ đoán không.” “Điều ta quan tâm nhất là, tại sao Thánh tử bây giờ vẫn chưa rút Thí Thần Thương ra!” “...” Các đại lão Hồng Hoang theo dõi trận chiến này đều tâm triều dâng trào, đây mới là trận chiến tranh giành ngôi vị đệ nhất dưới Thánh nhân thực sự.

So với trận chiến với Khổng Tuyên trước đó, rõ ràng trận này kịch liệt hơn nhiều.

Thí Thần Thương đâu?

Đây là câu hỏi của tất cả mọi người.

Nếu nói, trước đó không giết Khổng Tuyên, chỉ thu phục, cho nên không rút Thí Thần Thương.

Nhưng bây giờ đối mặt với Thủy Kỳ Lân, chắc không có phiền não này nữa chứ?

Thủy Kỳ Lân mạnh mẽ như vậy, tại sao Thí Thần Thương vẫn không xuất hiện?

Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói: "Ngươi có biết Thí Thần Thương của ta ở đâu không?

Không phải, ở đó!" Thủy Kỳ Lân hơi nhíu mày, cảm ứng được một luồng sát khí ngút trời, lập tức quay đầu nhìn về phía đông.

Lúc này, ở hướng Đông Hải xuất hiện sát khí kinh thiên, sát khí đó dưới nối Đông Hải, trên tiếp cửu thiên, như một cơn lốc xoáy siêu cấp khổng lồ, trông vô cùng khủng bố.

Tại sao lại có sát khí khủng bố như vậy?

Chương 276

Đó tự nhiên là do có người dẫn động sát khí.

Nhưng, khoảng cách có chút xa, chỉ có thể thấy sát khí ngút trời, không thấy bóng người.

Không lâu sau, cơn lốc sát khí kia với tốc độ không thể lý giải lao về hướng núi Càn Nguyên.

Lúc này, các đại lão Hồng Hoang mới nhìn rõ người đó là ai!

Huyền Minh!

Không, chính xác hơn, là Huyền Minh tay cầm Thí Thần Thương!

Các đại lão tự nhiên sẽ không quên, trời đất Hồng Hoang còn lại hai vị Tổ Vu — một là Hậu Thổ, trấn giữ Lục Đạo Luân Hồi.

Một là Huyền Minh, gả vào Bồng Lai Tiên Đảo.

Truyền văn Huyền Minh Tổ Vu vẫn luôn bế quan, rất lâu chưa xuất quan.

Lâu đến mức một số chủng tộc tu vi thấp đã sắp quên mất sự tồn tại của Huyền Minh.

Khí tức của Huyền Minh Tổ Vu rõ ràng là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nói cách khác, Huyền Minh hiện tại, còn mạnh hơn thủ lĩnh Tổ Vu năm đó là Đế Giang.

Bởi vì lúc Đế Giang vẫn lạc cũng chỉ là Chuẩn Thánh viên mãn.

Một vị Tổ Vu Chuẩn Thánh đỉnh phong, tay cầm Thí Thần Thương, sát ý ngút trời, sát khí nối liền trời đất.

Một đòn này mạnh đến mức nào, khó có thể dùng lời để hình dung!

Vị trí của một đòn này, chính là hướng của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Huyền Minh không phải muốn đối phó Thủy Kỳ Lân, mà nhắm thẳng vào Nguyên Thủy Thánh nhân!

Một đòn ẩn chứa vô số nộ hỏa của Huyền Minh, một đòn mà Huyền Minh đã tích tụ mấy chục nguyên hội, một đòn mà ngay cả Thánh nhân cũng không dám xem thường!

Mấy nguyên hội trước, Bàn Cổ chân thân đại chiến Nguyên Thủy Thiên Tôn, tuy chém nát thánh khu của Nguyên Thủy, nhưng các Tổ Vu cũng lần lượt vẫn lạc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là hung thủ trực tiếp khiến các Tổ Vu vẫn lạc.

Hận ý của Huyền Minh đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa bao giờ tiêu tan, vì thế Huyền Minh vẫn luôn bế quan, tăng cường thực lực.

Đế Phượng Thiên biết hận ý của Huyền Minh, vì thế cũng cho Huyền Minh cơ hội này, sắp xếp một trận đánh lén Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bởi vì Nữ Oa Thánh nhân cũng chủ về phòng ngự chí bảo, khó mà thực sự gây tổn thương cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng Nữ Oa giữ chân Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn không thành vấn đề, vì thế việc gây tổn thương có thể giao cho Huyền Minh.

Nữ Oa thấy Huyền Minh, lập tức cũng ném Hồng Tú Cầu trong tay lên cửu thiên.

“Mạn Thiên Cầu Vũ.” Giọng nói trong trẻo động lòng người của Nữ Oa truyền ra.

Chỉ thấy từ trên cửu thiên xuất hiện vô số Hồng Tú Cầu dày đặc, vô tận Hồng Tú Cầu toàn bộ lao về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nữ Oa muốn phối hợp với Huyền Minh hoàn thành một đòn này, dù sao Huyền Minh không phải Thánh nhân, chỉ dựa vào mình muốn gây tổn thương trực tiếp cho Thánh nhân là rất khó.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm nhận được sát ý phía sau.

Hắn tưởng rằng mình và Nữ Oa chỉ đang kéo dài thời gian, không ngờ lại có sát chiêu đang chờ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vung Bàn Cổ Phiên trong tay, vô tận hỗn độn khí nhận chém về phía vô số Hồng Tú Cầu.

Cùng lúc đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn tế ra Tiên thiên linh bảo Tam Bảo Ngọc Như Ý và Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, hai pháp bảo đồng thời đánh về phía Huyền Minh ở sau lưng.

Ba đòn tấn công gần như được tung ra đồng thời trong nháy mắt.

Lúc này, Huyền Minh chỉ cách Nguyên Thủy Thiên Tôn vạn dặm, khoảnh khắc tiếp theo là có thể giết đến trước mặt Nguyên Thủy.

Vạn dặm, đối với Chuẩn Thánh đỉnh phong Huyền Minh, cơ bản chỉ là một bước chân.

Một bước chân sau, là có thể trực tiếp đâm Thí Thần Thương vào thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng, lúc này Tam Bảo Ngọc Như Ý và Ngọc Hư Lưu Ly Đăng hai kiện Tiên thiên linh bảo cũng sẽ đánh trúng Huyền Minh ngay sau đó.

Chỉ dựa vào những sát khí nồng đậm kia, không thể phòng ngự

được hai kiện Tiên thiên linh bảo của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng Nữ Oa đã hành động trước một bước.

Trực tiếp ném Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên dưới chân mình đến dưới chân Huyền Minh.

Trong nháy mắt, trước người Huyền Minh đã có thêm một lớp màn chắn màu trắng.

Nữ Oa đã từ bỏ Tiên thiên chí bảo, để Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên đi bảo vệ Huyền Minh.

Có Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nàng không hoảng.

Vì thế, Huyền Minh trực tiếp lờ đi hai đòn tấn công sắc bén của Tiên thiên linh bảo, vẫn một thương đâm về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn không ngờ chiến cục sẽ biến thành như vậy.

Vào khoảnh khắc Huyền Minh xuất thương đánh lén, mỗi bước tiếp theo dường như đều đã được lên kế hoạch, Huyền Minh căn bản không vì đòn tấn công của Thiên Tôn mà có bất kỳ sự lùi bước nào.

Đương nhiên, trong kế hoạch ban đầu của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn vốn không trông mong Huyền Minh sẽ lùi bước, với tính cách bướng bỉnh của Tổ Vu, làm sao biết lùi là gì.

Nhưng, hai kiện Tiên thiên linh bảo sẽ đánh trúng Huyền Minh trước, như vậy thương thế của Huyền Minh chắc chắn sẽ làm giảm uy lực của đòn tấn công, thậm chí có thể xuất hiện tình huống Huyền Minh bị đánh bay không thể hoàn thành một thương này.

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy dù bị Nữ Oa giữ chân tại chỗ, nhưng cũng có thể dễ dàng hóa giải đòn đánh lén của Huyền

Minh.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ, Nữ Oa lại sớm một bước ném Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên qua.

Phản ứng của Nữ Oa không thể nào nhanh hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn, tất cả các đòn tấn công đều đã được sắp xếp từ trước.

Có người đã dự đoán được Nguyên Thủy Thiên Tôn đối mặt với một thương đánh lén này sẽ có phản ứng như thế nào.

Người có thể dự đoán được chuyện này, đương nhiên chỉ có Đế Phượng Thiên đã từng đánh lén Nguyên Thủy Thiên Tôn một lần, có kinh nghiệm!

Tất cả đều như Đế Phượng Thiên dự liệu.

Tam Bảo Ngọc Như Ý và Ngọc Hư Lưu Ly Đăng đập vào màn sáng trắng, màn sáng trắng bị đập nứt, nhưng không hoàn toàn vỡ nát.

Dù sao cũng là Tiên thiên chí bảo, hai kiện Tiên thiên linh bảo cũng không thể một đòn phá phòng.

Vì thế, một bước chân qua đi, Huyền Minh mang theo Thí Thần Thương với sát khí ngút trời hung hăng đâm vào ngực Nguyên Thủy Thiên Tôn, không có chút trở ngại nào!

Đương nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn đã bộc phát vô tận thánh uy trong cơ thể để chống cự, vì không kịp né tránh.

Chỉ tiếc là, Hỗn độn linh bảo, dù là thánh uy cũng không thể làm giảm đi uy thế của Thí Thần Thương, trực tiếp đâm xuyên tim Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Gương mặt tuyệt mỹ của Huyền Minh chậm rãi lộ ra một nụ cười.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trợn to hai mắt nhìn ngực bị đâm xuyên.

Không thể tin được thánh khu của mình lại một lần nữa vẫn lạc!

Vô số năm tháng trước, thánh khu bị Bàn Cổ chân thân chém nát một lần!

Chương 277

Hiện tại, thánh khu sắp bị một vị Tổ Vu còn sót lại đâm nát một lần nữa!

Không thể tin vào cảnh tượng hư ảo này!

Nếu là bị pháp bảo khác, dù đâm xuyên tim, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có thể hồi phục trong nháy mắt.

Nhưng, đây là Thí Thần Thương!

Không phải pháp bảo bình thường.

Thánh khu của Thánh nhân không mạnh mẽ như chúng sinh Hồng Hoang tưởng tượng, từ lần trước bị Bàn Cổ chân thân chém đã có thể thấy rõ.

Thánh khu của Thánh nhân, cấp bậc cũng chỉ là cấp Chuẩn Thánh mà thôi.

Các Thiên Đạo Thánh nhân này đều là công đức thành Thánh, nói cách khác là nguyên thần thành Thánh ký thác vào Thiên Đạo, chứ không phải nhục thân thành Thánh, tự nhiên không thể chống lại các sát phạt chí bảo như Thí Thần Thương.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn luôn cho rằng, Nữ Oa chỉ muốn giữ chân hắn, còn Đế Phượng Thiên thì đối phó với đệ tử của các giáo phái.

Nhưng, hắn đã sai.

Trong một trận đại chiến như thế này, Đế Phượng Thiên lại để Thí Thần Thương cho Huyền Minh, để lại con bài tẩy cuối cùng cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mục tiêu của Đế Phượng Thiên ngay từ đầu đã là đồ Thánh!

Không chỉ đơn thuần là muốn thắng trận chiến trực diện giữa các giáo phái của Thánh nhân.

Bởi vì, đối với Đế Phượng Thiên, thắng trận chiến này là một việc quá đơn giản!

Nguyên Thủy Thiên Tôn quá sơ suất, không ngờ dã tâm của Đế Phượng Thiên lại lớn đến vậy, muốn chém thánh khu của Nguyên Thủy một lần nữa, thật là một tên điên!

Cho nên, dù Đế Phượng Thiên đối mặt với đối thủ mạnh mẽ như Thủy Kỳ Lân, cũng vẫn không lấy ra Thí Thần Thương.

Không phải vì muốn giấu thực lực, đột nhiên đánh lén Thủy Kỳ Lân.

Mà là, Thí Thần Thương căn bản không ở trong tay hắn.

Khung cảnh đóng băng tại giây phút này, đại địa Hồng Hoang lặng ngắt!

Một nữ tử áo đen tuyệt mỹ khuynh thành, toàn thân sát khí bao quanh, tay cầm Thí Thần Thương, Thí Thần Thương cắm sâu vào thân thể Thánh nhân.

Thánh nhân cúi đầu, trợn mắt, dường như không thể lý giải cũng không thể tưởng tượng được cảnh tượng này.

“Đồ...

đồ Thánh rồi, Huyền Minh Tổ Vu đồ Thánh rồi!” “Sao lại như vậy, quá đột ngột, một khắc trước còn đang xem Thánh tử đại chiến Thủy Kỳ Lân!

Khắc sau Nguyên Thủy Thánh nhân đã bị đồ!” “Lần này, Xiển Giáo và Tây Phương Giáo thật sự thua rồi!” “Lần thứ hai rồi, thánh

khu của một vị Thánh nhân lại bị đồ hai lần." "..." Chúng sinh Hồng Hoang không thể tưởng tượng, cảnh tượng trước mắt.

Huyền Minh tay phải xoay một cái, Thí Thần Thương xoay một vòng trong cơ thể Nguyên Thủy.

Sau đó, vô tận sát khí trong Thí Thần Thương đột ngột bùng nổ.

Tiếp theo...

"Bùm" Thánh khu của Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp nổ tung thành một đám sương máu.

"Huhu, huhu, huhu" Trời đất Hồng Hoang vang lên tiếng ai oán vô tận, trên bầu trời vô tận huyết vũ rơi xuống.

Một nỗi bi thương khó tả tràn ngập trong lòng chúng sinh.

Không phải họ muốn bi thương, mà dưới ảnh hưởng của Thiên Đạo, họ bất giác tràn ngập cảm giác bi thương này.

Thánh nhân vẫn lạc, trời đất đồng bi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhị đệ tử của Đạo tổ, một vị Thánh nhân cao cao tại thượng, thánh khu lần thứ hai bị chém diệt. ...

Mặc dù trước đó đã có một tiền lệ.

Nhưng cũng không ngăn được chúng sinh Hồng Hoang lúc này trợn mắt há mồm, đầu óc hỗn loạn.

Giây phút này, tất cả các đệ tử đang giao chiến đều dừng lại.

Thánh nhân cũng đã vẫn lạc, còn đánh cái gì nữa!

Đệ tử Xiển Giáo và Tây Phương Giáo trong nháy mắt sĩ khí rơi xuống đáy vực.

Vốn đã bị đệ tử Tiệt Giáo đè ra đánh.

Bây giờ Thánh nhân phe mình bị đồ rồi.

Trong nháy mắt chiến ý hoàn toàn biến mất, như ngọn lửa đang cháy bị dội một gáo nước lạnh.

Đệ tử Tiệt Giáo thì phát điên, từng người một lớn tiếng hô vang tên Huyền Minh và Nữ Oa.

Vị thiếu chủ phu nhân Huyền Minh Tổ Vu này, đệ tử Tiệt Giáo đã quá lâu không gặp rồi.

Không ngờ, không xuất quan thì thôi, một khi xuất quan là trực tiếp đồ Thánh, thực sự quá khoa trương!

Khóe miệng Đế Phượng Thiên treo một nụ cười, nhàn nhạt nói với Thủy Kỳ Lân: “Tiếp theo, đến lượt ngươi rồi...” Đế Phượng Thiên, khóe miệng treo một nụ cười, thản nhiên nói với Thủy Kỳ Lân: "Tiếp theo, đến lượt ngươi!" Sắc mặt Thủy Kỳ Lân âm trầm, không nói lời nào.

Đây là lần đầu tiên Thủy Kỳ Lân chứng kiến cảnh tượng đồ Thánh.

Lần trước khi Bàn Cổ Chân Thân đồ Thánh, hắn vẫn chưa thức tỉnh.

Cho nên dù đối với những bá chủ thiên địa một thời như Thủy Kỳ Lân, cảnh tượng đồ Thánh trước mắt cũng khiến hắn vô cùng chấn động.

Rõ ràng, hắn đã quá coi trọng bản thân, mục tiêu từ đầu đến cuối của Đế Phượng Thiên không phải là hắn, mà là Nguyên Thủy Thiên Tôn, bởi vì Thí Thần Thương đang ở trong tay Huyền Minh.

Uy lực của Thí Thần Thương cũng khiến Thủy Kỳ Lân trong lòng run rẩy, ngay cả thánh khu cũng bị đồ sát, nếu Thủy Kỳ Lân bị Thí Thần Thương đâm trúng, kết cục cũng chỉ có một chữ "chết". "Ông, ông, ông" Đúng lúc này, toàn bộ thiên địa đều tràn ngập lực lượng

pháp tắc vô cùng cường đại.

Thiên đạo pháp tắc càn quét mọi ngóc ngách của Hồng Hoang!

Tại nơi Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn lạc, có vô cùng vô tận thiên đạo pháp tắc giáng lâm.

Vô tận thiên đạo pháp tắc đó hóa thành bạch quang chói mắt.

Trong bạch quang vô tận, thân ảnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại một lần nữa ngưng tụ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện trở lại, ánh mắt lại trống rỗng thêm một phần, khí tức vô cùng yếu ớt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại một lần nữa phục sinh.

Thánh nhân bất tử bất diệt!

Nhưng, như đã nói từ trước, loại phục sinh này cũng phải trả một cái giá cực lớn.

Mỗi lần phục sinh, sẽ bị lực lượng Thiên Đạo xâm thực càng sâu.

Huyền Minh cầm trong tay Thí Thần Thương, mũi thương có thánh huyết đang nhỏ giọt, giọt máu đó rơi xuống đại địa Hồng Hoang, trực tiếp xuyên thủng mặt đất.

Máu của Thánh nhân, một giọt cũng có thể hủy diệt vô tận tinh thần!

Chương 278

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này vừa mới phục sinh, căn bản không thể tái chiến, đã suy yếu đến cực điểm.

Thánh khu vẫn lạc một lần, sĩ khí Xiển Giáo cũng sa sút nghiêm trọng, trận chiến tranh này từ khoảnh khắc thánh khu vẫn lạc đã thua, không cần thiết phải tiếp tục đánh nữa. "Rút!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói một chữ, liền nhanh chóng bay về phía Ngọc Hư Cung.

Hắn phải lập tức trở về Ngọc Hư Cung bế quan, nếu không điều dưỡng tốt, đánh tiếp nữa kết quả là thánh khu liên tục vẫn lạc, cuối cùng sẽ triệt để trở thành con rối của Thiên Đạo.

Bây giờ hắn không thể che chở cho đệ tử Xiển Giáo được nữa, vì chính bản thân hắn cũng đang gặp nguy hiểm.

Với trạng thái hiện tại, ngay cả Nữ Oa cũng có thể diệt hắn, huống chi bên cạnh còn có một Huyền Minh tay cầm Thí Thần Thương đang hổ đói rình mồi.

Vì vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn không chút do dự lựa chọn rút lui.

Đối với đệ tử, chỉ có thể cầu mong họ tự lo lấy thân, Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ tự thân còn khó bảo toàn, không có cách nào che chở cho họ.

Mặc dù Nguyên Thủy Thiên Tôn rất đau lòng cho đệ tử, nhưng hắn không thể hy sinh bản thân để bảo vệ họ.

Thấy Thánh nhân trực tiếp bại trận bỏ chạy, đệ tử Xiển Giáo lập tức như chim vỡ tổ, hoảng loạn tháo chạy về phía núi Côn Luân.

Lúc này, Huyền Minh ném Thí Thần Thương trong tay cho Đế

Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên đưa tay phải ra, nắm chặt Thí Thần Thương.

Thí Thần Thương phát ra tiếng ngân vui sướng.

Thí Thần Thương đã rời xa chủ nhân quá lâu, bây giờ cuối cùng cũng đã trở về trong tay chủ nhân. "Tất cả đệ tử Tiệt Giáo nghe lệnh, truy sát đệ tử Xiển Giáo, giết không tha!" Đế Phượng Thiên hạ lệnh. "Giết!" "Đồ diệt Xiển Giáo!" "Giết sạch đệ tử Xiển Giáo!" "....." Sĩ khí của đệ tử Tiệt Giáo đạt đến đỉnh phong, trực tiếp truy sát đệ tử Xiển Giáo.

Còn về việc tại sao không truy sát đệ tử Tây Phương Giáo, đó là vì đệ tử Tây Phương Giáo đang trốn sau lưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Mặc dù hắn dùng một món nợ nhân quả để ngăn cản Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ra tay, nhưng nếu lúc này tận diệt đệ tử Tây Phương Giáo, rõ ràng Tây Phương Nhị Thánh không thể nào ngồi yên không quan tâm.

Vì vậy, trước tiên truy sát đệ tử Xiển Giáo là đủ rồi.

Đế Phượng Thiên cũng chưa bao giờ để Tây Phương Giáo vào mắt, Tây Phương Giáo có thể để lại sau này thu thập.

Trận chiến đến hiện tại, Xiển Giáo và Tây Phương Giáo tổn thất một nửa, trong đó bao gồm mười vị đệ tử cấp Đại La Kim Tiên, bên Tiệt Giáo cũng đã vẫn lạc khoảng ba trăm người, đa số là đệ tử cấp Thái Ất Kim Tiên, đệ tử ngoại môn cấp Đại La sơ kỳ vẫn lạc ba người.

Chuẩn Thánh cấp của ba giáo phái đến hiện tại vẫn bình an vô sự.

Nếu trong tay không có Thí Thần Thương và các sát phạt chí bảo khác, Chuẩn Thánh rất khó vẫn lạc.

Lần này cho dù không có chuyện Nguyên Thủy thánh khu vẫn lạc, trận chiến này cũng là Tiệt Giáo chiến thắng.

Nguyên Thủy thánh khu vẫn lạc chỉ làm tăng tốc độ thất bại của Xiển Giáo và Tây Phương Giáo.

Cuộc đại truy sát bắt đầu, hàng vạn đệ tử Tiệt Giáo đuổi theo đám đệ tử Xiển Giáo đang chật vật tháo chạy, mệnh lệnh của thiếu chủ là "giết không tha"!

Bây giờ người không chống đỡ nổi đầu tiên chính là Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư bốn người.

Bởi vì bốn vị Đại La Kim Tiên đỉnh phong đối đầu với Chuẩn Thánh sơ kỳ Triệu Công Minh, bốn người liên thủ cũng không phải là đối thủ, sớm đã mình đầy thương tích.

Lúc này, Triệu Công Minh càng truy sát ráo riết.

Tất nhiên, bốn người cũng không phải kẻ ngốc, chắc chắn sẽ không chạy trốn cùng một hướng.

Triệu Công Minh truy đuổi Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân trước, vì Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân nắm giữ Hỗn Nguyên Phiên, Hỗn Nguyên Phiên có thần thông súc địa, vì vậy khó giết hơn.

Muốn giết thì phải giết kẻ khó giết trước.

Triệu Công Minh điên cuồng truy đuổi Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, sau khi rút ngắn khoảng cách, hai mươi bốn viên Định Hải Châu trên tay phải lại lần nữa đánh ra.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân lại lần nữa sử dụng Hỗn Nguyên Phiên thi triển thuật súc địa để né tránh một đòn nữa.

Nhưng thuật súc địa của Hỗn Nguyên Phiên cũng không thể thi

triển vô hạn, mỗi lần thi triển đều tiêu hao rất lớn.

Rất nhanh, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân khó có thể dùng Hỗn Nguyên Phiên thi triển thuật súc địa nữa, sau đó bị hai mươi bốn viên Định Hải Châu đập trúng, trực tiếp vẫn lạc!

Một đạo kim quang lóe lên, nguyên thần của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân bị đạo kim quang đó trực tiếp nuốt chửng.

Phong Thần Bảng đã câu đi nguyên thần của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Tại Thần Châu đại địa, Khương Tử Nha đang ngồi câu cá nhìn Phong Thần Bảng trong tay không ngừng phát ra kim quang, có chút mông lung.

Không phải chuyện phong thần giao cho ta làm sao?

Không phải bảo ta chờ đợi đại quân của Cơ Phát rồi mới xuất sơn phong thần sao?

Tại sao Phong Thần Bảng lại có phản ứng lớn như vậy?

Khương Tử Nha chỉ là một người phàm, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Do thao tác bá đạo của Đế Phượng Thiên là cho toàn giáo bế quan, dẫn đến Đạo Tổ không thể không cưỡng ép can thiệp, toàn bộ Phong Thần đại kiếp triệt để đại loạn.

Cơ Phát còn chưa khởi binh, danh sách Phong Thần Bảng đã sắp đầy rồi.

Trụ Vương còn chưa hoàn thành việc đề thơ ở miếu Nữ Oa.

Tám phần là do Nữ Oa gả vào Bồng Lai Tiên Đảo, Chuẩn Đề cũng không dám dễ dàng dùng Nữ Oa để tính kế.

Dù sao bây giờ Nữ Oa không phải là cô gia quả nhân, mà là cùng

một chiến tuyến với Thông Thiên.

Sau khi Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân vẫn lạc, Triệu Công Minh tiếp tục hành trình truy sát.

Lần này hắn truy đuổi Linh Bảo Đại Pháp Sư, do tốc độ của Chuẩn Thánh sơ kỳ nhanh hơn Đại La Kim Tiên đỉnh phong không ít, Linh Bảo Đại Pháp Sư lại mình đầy thương tích, vì vậy Triệu Công Minh rất nhanh đã đuổi kịp.

Sau khi thu thập pháp bảo trên người Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Triệu Công Minh rất nhanh đã đuổi kịp Linh Bảo Đại Pháp Sư.

Triệu Công Minh lại lần nữa đánh ra hai mươi bốn viên Định Hải Châu trong tay, Linh Bảo Đại Pháp Sư vốn đã mình đầy thương tích, chiến ý hoàn toàn không còn, trực tiếp bị đập trúng vẫn lạc, nguyên thần bị Phong Thần Bảng câu đi.

Sau đó, Triệu Công Minh lại đi truy sát Thái Ất Chân Nhân.

Thái Ất Chân Nhân tự nhiên cũng khó thoát khỏi cái chết, nguyên thần trực tiếp bị Phong Thần Bảng câu đi.

Không lâu sau, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đã chạy xa, Triệu Công Minh không truy đuổi nữa, mà đi truy sát những đệ tử Xiển Giáo ở gần hơn.

Triệu Công Minh một mình giết ba trong Thập Nhị Kim Tiên, một trận này cũng lập được đại công, đánh ra uy danh lẫy lừng!

Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điêu đang truy sát Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử.

Huyền Đô thấy tình hình không ổn, sớm đã trốn về sau lưng Lão Tử thánh nhân.

Nguyên Thủy thánh nhân còn vẫn lạc một lần, hoảng loạn bỏ

chạy, Huyền Đô tự nhiên cũng không có tư cách che chở cho đệ tử Xiển Giáo.

Nhanh chóng bảo vệ cái mạng nhỏ của mình mới là quan trọng nhất.

Đệ tử Tiệt Giáo cũng không thể đi truy sát Huyền Đô đang trốn sau lưng Thánh nhân, Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điêu tự nhiên đặt trọng tâm lên Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử.

Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử thật sự uất ức đến hộc máu.

Vốn nghĩ rằng xuất quan sẽ làm kinh động người đời, kết quả trực tiếp bị Đế Phượng Thiên nghiền ép, sau đó giáo chủ nhà mình thánh khu cũng bị đồ sát, chỉ có thể chật vật bỏ chạy, đây là chuyện gì vậy!

Chương 279

Tất nhiên, Chuẩn Thánh viên mãn đường đường cũng không dễ giết như vậy.

Thường Hi và Hi Hòa một đường truy sát Nhiên Đăng.

Đối thủ của Hi Hòa là Thích Ca Mâu Ni đã trốn sau lưng Thánh nhân.

Nhiên Đăng tay cầm Càn Khôn Xích và Linh Cữu Đăng, vừa đánh vừa chạy về phía Côn Luân Sơn.

Đa Bảo Đạo Nhân thì một đường truy sát Quảng Thành Tử, người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên.

Vô Đương Thánh Mẫu vẫn truy sát đối thủ của mình là Xích Tinh Tử.

Kim Linh Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu thì đi săn giết các đệ tử Xiển Giáo khác.

Kim Linh Thánh Mẫu truy sát Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, một trong Thập Nhị Kim Tiên.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tự nhiên không thể thoát khỏi sự truy sát của một vị Chuẩn Thánh trung kỳ, cuối cùng bị Long Hổ Như Ý đập trúng trực tiếp vẫn lạc.

Nguyên thần của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn bị Phong Thần Bảng câu đi.

Sau đó, Kim Linh Thánh Mẫu lại truy sát Đạo Hạnh Thiên Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng bị Long Hổ Như Ý đập chết.

Trong trận chiến này, Kim Linh Thánh Mẫu trước tiên đối chiến với Dược Sư Phật, sau đó truy sát Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn và Đạo Hạnh Thiên Tôn, tru sát cả hai người.

Quy Linh Thánh Mẫu thì đi truy sát Cụ Lưu Tôn, cuối cùng giết chết Cụ Lưu Tôn.

Như vậy, Thập Nhị Kim Tiên nổi tiếng của Xiển Giáo đã vẫn lạc một nửa.

Trong Thập Nhị Kim Tiên, lanh lợi nhất phải kể đến Phổ Hiền Chân Nhân và Từ Hàng Đạo Nhân.

Hai người này không ngờ không chạy về phía Côn Luân Sơn, mà trực tiếp chạy đến chỗ Tây Phương Giáo, quỳ trước mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề. "Đệ tử nguyện gia nhập Tây Phương Giáo, mong Thánh nhân thu nhận!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trực tiếp đồng ý, nhân tài cấp Đại La Kim Tiên đỉnh phong như vậy tự nhiên phải thu nhận.

Phổ Hiền Chân Nhân và Từ Hàng Đạo Nhân trong quỹ đạo ban đầu cũng sẽ gia nhập Tây Phương Giáo, không ngờ hai người lại trở về quỹ đạo ban đầu trong một trận đại chiến như thế này.

Phổ Hiền Chân Nhân chính là Phổ Hiền Bồ Tát sau này.

Từ Hàng Đạo Nhân chính là Quan Âm Bồ Tát sau này.

Các đệ tử Xiển Giáo khác đều ngây người, còn có thể làm vậy sao?

Không ngờ Phổ Hiền Chân Nhân và Từ Hàng Đạo Nhân lại quả quyết và lanh lợi đến vậy!

Mặc dù trong tình huống này trực tiếp phản giáo, sau này có thể sẽ bị Nguyên Thủy Thiên Tôn thanh trừng.

Nhưng bây giờ đây đúng là phương pháp tốt nhất để bảo vệ cái

mạng nhỏ.

Thánh khu của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại lần nữa vẫn lạc, không biết phải tu dưỡng bao lâu nữa!

Sau khi gia nhập Tây Phương Giáo, sau này sẽ có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề Thánh nhân che chở, dường như cũng không có gì phải lo lắng.

Nghĩ thông điểm này, lập tức lại có không ít đệ tử Xiển Giáo chưa chạy quá xa cũng lần lượt bắt chước, trực tiếp quỳ trước mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Đây đều là những chiến lực cao cấp của Xiển Giáo a!

Cấp Kim Tiên sớm đã chết sạch rồi.

Bây giờ đều là Thái Ất Kim Tiên trở lên, thậm chí có cả tu vi Đại La Kim Tiên.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự nhiên thu nhận hết.

Vừa hay trận chiến này đệ tử Tây Phương Giáo cũng tổn thất thảm trọng, bổ sung nhiều chiến lực cao cấp như vậy cũng không lỗ.

Nhưng trên mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại không thấy vẻ vui mừng, thực sự là sau khi Xiển Giáo bị diệt, Tây Phương Giáo cũng nguy hiểm rồi.

Sau khi thu nhận khoảng một trăm đệ tử Xiển Giáo thì không còn ai nữa, vì đệ tử Tiệt Giáo đã chặn hết đường đi của họ.

Còn về những đệ tử đã bái nhập Tây Phương Giáo, đệ tử Tiệt Giáo cũng không truy sát, vì Thánh Tử chưa hạ lệnh, trước tiên giết sạch những đệ tử Xiển Giáo còn lại rồi nói sau.

Toàn bộ bầu trời đều là cảnh tượng đệ tử Tiệt Giáo và đệ tử Xiển Giáo bay loạn xạ.

Đệ tử Tiệt Giáo đang truy sát, đệ tử Xiển Giáo đang điên cuồng chạy trốn.

Mưa máu đầy trời không ngừng rơi xuống, tiếng la hét thảm thiết, tiếng cầu xin tha mạng kinh thiên động địa!

Đối mặt với lời cầu xin, đệ tử Tiệt Giáo tự nhiên không chút lưu tình chém giết.

Tranh đoạt đạo thống, không thể có chút lòng mềm yếu.

Mỗi đệ tử Tiệt Giáo đều nghĩ cách giết thêm một vài đệ tử Xiển Giáo, tích lũy thêm một chút công lao mới tốt.

Mạng của những đệ tử Xiển Giáo này, đều là công lao a!

Vì vậy, đệ tử Tiệt Giáo sớm đã giết đến đỏ mắt.

Hồng Hoang chúng sinh nhìn mưa máu đầy trời, từng vị đại lão đỉnh cấp không ngừng vẫn lạc, toàn thân không khỏi run rẩy.

Các đại lão Hồng Hoang rơi vào trầm mặc ngắn ngủi, một lát sau mới có tiếng nghị luận vang lên. "Trận chiến này, không ngờ lại kết thúc nhanh như vậy, Tiệt Giáo đại thắng!" "Xiển Giáo sau trận này, e rằng đạo thống không bị diệt vong cũng không khác là bao." "Đúng vậy!

Toàn bộ chiến lực cao cấp của giáo phái đều tổn thất gần hết, Thánh nhân thánh khu cũng đã vẫn lạc, trong thời gian ngắn căn bản không thể che chở cho đệ tử." "Từ nay về sau, Tiệt Giáo đã ngồi vững vị trí giáo phái đệ nhất Hồng Hoang, không thể nào lay chuyển được nữa." "Ngược lại là Tây Phương Giáo, tuy thua trận, nhưng đã hấp thu một nhóm đệ tử chiến lực cao cấp của Xiển Giáo, thực ra là lời to." "Có ích gì chứ?

Không còn Xiển Giáo, mục tiêu tiếp theo của Tiệt Giáo chính là Tây Phương Giáo!" "....." Khi những đệ tử Xiển Giáo còn lại không

nhiều trốn vào trong đại trận phòng hộ của Côn Luân Sơn, đệ tử Tiệt Giáo mới không cam lòng trở về chiến trường.

Những đệ tử Xiển Giáo còn sống sót bao gồm: đại đệ tử Nam Cực Tiên Ông, nhị đệ tử Vân Trung Tử, phó giáo chủ Nhiên Đăng.

Còn có Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân trong Thập Nhị Kim Tiên.

Thập Nhị Kim Tiên chỉ còn lại bốn vị.

Không ngờ Hoàng Long Chân Nhân, kẻ có thực lực đội sổ, lại sống sót sau đại chiến.

Ngoài việc vận khí thực sự không tồi, phần lớn nguyên nhân là vì hắn quá không có danh tiếng trong Thập Nhị Kim Tiên, chiến lực cao cấp của Tiệt Giáo không lựa chọn truy sát hắn.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng vận khí tốt, Triệu Công Minh đi truy đuổi ba người kia trước, mới thoát được một kiếp.

Còn Phổ Hiền Chân Nhân và Từ Hàng Đạo Nhân, đã là đệ tử của Tây Phương Giáo.

Ngoài bảy vị đại lão Xiển Giáo còn sống và những đệ tử gia nhập Tây Phương Giáo, hàng ngàn chiến lực cao cấp của Xiển Giáo toàn quân bị diệt!

Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về Ngọc Hư Cung, Nữ Oa cũng không truy đuổi sâu.

Sau trận chiến này, đạo thống Xiển Giáo lung lay sắp đổ, sắp sửa diệt vong.

Đệ tử Xiển Giáo bại trận tháo chạy, đệ tử Tiệt Giáo điên cuồng truy sát.

Nhưng Thủy Kỳ Lân lại từ đầu đến cuối không hề động đậy.

Bởi vì thân thể và thân phận của hắn tuy là tam đại đệ tử của Xiển Giáo, đó là giả.

Nhưng trên thực tế, hắn là người của Đạo Tổ.

Vì vậy hắn không có tư cách chạy trốn.

Chương 280

Là một bá chủ thiên địa thượng cổ, tự nhiên cũng sẽ không chạy trốn.

Năm đó trong trận chiến cuối cùng với Long Vương, Nguyên Phượng, hắn thà chết không lùi, hôm nay đối mặt với một Chuẩn Thánh viên mãn, tự nhiên cũng sẽ không lùi bước.

Thủy Kỳ Lân có thể làm việc cho Hồng Quân, cũng có thể chiến tử, nhưng không thể bại trận bỏ chạy.

Trong thời đại này, Kỳ Lân tộc sớm đã suy tàn, tộc nhân còn lại không nhiều, Thủy Kỳ Lân lại có thể chạy đi đâu?

Toàn bộ Hồng Hoang đều nằm dưới sự khống chế của Hồng Quân, căn bản không có nơi nào để trốn.

Đế Phượng Thiên chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, tay cầm Thí Thần Thương, toàn thân bao bọc bởi tử vong chi khí, sát khí ngút trời, trông như một Ma Thần tại thế.

Đế Phượng Thiên nhìn Thí Thần Thương đang nhỏ máu Thánh, thản nhiên nói: "Hôm nay chết dưới Hỗn Độn Linh Bảo, cũng không làm nhục uy danh bá chủ thiên địa thượng cổ của ngươi." Lời nói của Đế Phượng Thiên tràn đầy sự tự tin tuyệt đối.

Tay cầm hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo, cho dù đối mặt với bá chủ thiên địa thượng cổ, Đế Phượng Thiên cũng có tư cách hoàn toàn không để vào mắt.

Dù cho đại lão như Thủy Kỳ Lân tất nhiên là loại tồn tại tiếp cận Thánh nhân nhất.

Nhưng trong mắt Đế Phượng Thiên, Thánh nhân không ra, hắn

sớm đã vô địch Hồng Hoang.

Dù cho đồng thời đối mặt với Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, hắn cũng tự tin có thể một chọi ba.

Dù sao con át chủ bài cuối cùng của hắn là Ám Chi Đại Đạo đến nay vẫn chưa từng thi triển.

Sắc mặt của hắn đã khôi phục bình tĩnh, chậm rãi nói: "Muốn lấy mạng lão tổ, có thể thử xem." Thủy Kỳ Lân không hổ là đại nhân vật cấp bá chủ, dù tận mắt nhìn thấy Thánh nhân vẫn lạc, vô số đệ tử bại trận bỏ chạy, nhưng vẫn vô cùng điềm tĩnh.

Đế Phượng Thiên nhún vai, tùy tiện nói: "Ngươi không phải đối thủ của ta." Nói xong, Đế Phượng Thiên liếc nhìn nương tử nhà mình, Nữ Oa.

Thủy Kỳ Lân: "???" Nữ Oa hiểu ý của Đế Phượng Thiên, bay đến bên cạnh hắn, dùng giọng nói êm tai nói: "Bản Thánh làm đối thủ của ngươi." Thủy Kỳ Lân: "....." Vị bá chủ thiên địa này lúc này có chút mông lung.

Tình huống gì đây?

Ngươi đã tay cầm hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo rồi!

Lại còn để Thánh nhân đánh ta?

Không mang theo kiểu bắt nạt bá chủ thiên địa như vậy a!

Dù là bá chủ thiên địa, cũng chỉ có thể bị Thánh nhân đè trên đất ma sát thôi a!

Dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng tuyệt đối không thể đánh thắng một Thánh nhân.

Đế Phượng Thiên để Nữ Oa xuất chiến tự nhiên cũng có suy tính của mình.

Nữ Oa tuy là Thánh nhân, nhưng thấy máu quá ít.

Là Thánh nhân Hồng Hoang, lúc cần giết người thì phải giết người.

Là một siêu cấp đại lão Chuẩn Thánh đỉnh phong, tay cầm hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo, đương nhiên có thể chém Thủy Kỳ Lân, nhưng cũng phải đánh một lúc, không thể miểu sát.

Vì vậy, để Nữ Oa trực tiếp đi miểu sát cái gọi là bá chủ thiên địa thực sự là vừa tỉnh tâm vừa tỉnh lực.

Vừa hay có thể rèn luyện tức phụ nhà mình.

Hà cớ gì mà không làm?

Nữ Oa liếc nhìn Thủy Kỳ Lân một cái, tùy ý nói: "Ngươi có cơ hội ra một chiêu." Dù đối mặt với tồn tại cấp bậc như Thủy Kỳ Lân, Nữ Oa vẫn không có bất kỳ biểu cảm nào.

Thánh nhân, chỉ cần đối phương không phải là Thánh nhân, sẽ không để trong lòng.

Bất kể là Thủy Kỳ Lân cũng tốt, Long Vương cũng được, đều không đáng bận tâm.

Nữ Oa cũng biết phu quân nhà mình tại sao lại để mình ra tay, đều là người thông minh không cần nói nhiều, đều hiểu ý trong đó.

Vì vậy, Nữ Oa cũng khá nghe lời.

Thực ra, Nữ Oa từ khi gả vào Bồng Lai Tiên Đảo, vẫn luôn khá nghe lời, không còn tỏ ra kiêu ngạo nữa.

Đối với một Thánh nhân dùng từ "nghe lời" để hình dung có thể không thích hợp lắm, nhưng sự thật chính là như vậy.

Nhưng trong đó cũng là vì thái độ của Đế Phượng Thiên đối với Nữ Oa khiến nàng thoải mái, không làm chuyện khiến nàng chán ghét,

cũng không ép buộc nàng làm bất cứ chuyện gì không thích.

Cho nên sự "nghe lời" của Nữ Oa, thực ra là một sự tôn trọng lẫn nhau, một khi ta đã gả cho ngươi, ngươi cũng nguyện ý tôn trọng ta, vậy ta cũng không cần phải bày ra uy nghiêm của Thánh nhân với ngươi nữa.

Đây cũng là nguyên nhân Đế Phượng Thiên và Nữ Oa chung sống vẫn luôn hài hòa.

Thủy Kỳ Lân: "....." Nói thật, bây giờ ta, một bá chủ thiên địa thượng cổ, không biết nói gì.

Vô cùng cạn lời!

Quá vô lại rồi!

Chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, tay cầm Thí Thần Thương, một bộ dáng Ma Thần tại thế muốn giết sạch Hồng Hoang.

Kết quả... quay đầu lại để vợ Thánh nhân của mình ra mặt.

Có ai vô lại như vậy không?

Dù Đế Phượng Thiên tay cầm hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo, nhưng dù sao cảnh giới cũng thấp hơn Thủy Kỳ Lân, vì vậy có thể chiến một trận.

Thánh nhân trực tiếp ra tay, vậy thì không cần chơi nữa!

Tương đương với việc trực tiếp lật bàn. "Xin chỉ giáo!" Thủy Kỳ Lân đè nén suy nghĩ trong lòng, bình thản nói ra ba chữ.

Có thể trong lúc còn sống được giao thủ với Thánh nhân, cũng là một niềm vui lớn trong đời.

Một tồn tại thượng cổ đáng lẽ đã phải vẫn lạc, nay có thể xuất hiện để cho thế nhân thấy được sự cường đại của mình, đã là lời rồi.

Khuôn mặt hoàn mỹ khuynh quốc khuynh thành của Nữ Oa không có bất kỳ biểu cảm nào, cũng không nói thêm bất kỳ lời nào.

Chỉ thấy Hồng Tú Cầu trong tay Nữ Oa sáng lên hồng quang vô cùng chói mắt.

Hồng quang trực tiếp nhuộm đỏ toàn bộ Hồng Hoang.

Hồng Tú Cầu đang xoay tròn với tốc độ cao, hồng quang không ngừng bùng phát từ bên trong.

Cả thế giới chìm trong một màu đỏ quỷ dị. "Đi!" Nữ Oa đưa tay phải trắng như ngọc nhẹ nhàng vung lên.

Chỉ thấy Hồng Tú Cầu trực tiếp biến mất trên không trung.

Sau đó, trên không trung xuất hiện một vệt sáng màu đỏ lửa.

Nhưng Hồng Tú Cầu đã biến mất, tốc độ của Hồng Tú Cầu quá nhanh mắt thường khó có thể bắt kịp.

Đây là một loại tốc độ không gian vô hình, thậm chí còn mang theo một chút sức mạnh thời gian.

Thánh nhân có thể quan sát dòng sông lịch sử, mỗi vị Thánh nhân đều hiểu một chút về sức mạnh thời gian.

Tất nhiên, đây thực sự chỉ là một chút da lông mà thôi, so với Thời Gian Đại Đạo, một trong ba ngàn đại đạo, hoàn toàn không đáng nhắc đến.

Chương 281

Trong ba ngàn Tiên Thiên Ma Thần, có hai vị Ma Thần vô cùng cường đại.

Một vị tên là Dương Mi Đạo Nhân, nắm giữ Không Gian Pháp Tắc.

Một vị tên là Thời Thần Đạo Nhân, nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc.

Không gian và thời gian là hai loại đại đạo vô cùng đặc thù, nắm giữ hai loại đại đạo này, dù là Thánh nhân cũng khó có thể giết chết.

Sức mạnh thời gian mà Nữ Oa gán lên Hồng Tú Cầu, cũng chỉ là một chút da lông mà thôi.

Dưới sự gia trì của sức mạnh không gian và sức mạnh thời gian, cộng thêm thánh uy của Nữ Oa trong Hồng Tú Cầu, Hồng Tú Cầu đó trong nháy mắt đã đi xa trăm vạn dặm, thời gian còn ngắn hơn chớp mắt cả ngàn lần đã đến trước mặt Thủy Kỳ Lân!

Tốc độ này thực sự đã vượt qua sự hiểu biết của Thủy Kỳ Lân.

Nhưng Nữ Oa trước đó đã nói chỉ có một chiêu cơ hội, lúc nói câu đó, Thủy Kỳ Lân đã chuẩn bị sẵn sàng, tích tụ lực lượng trong cơ thể.

Cho nên khi Hồng Tú Cầu bùng nổ hồng quang, Thủy Kỳ Lân đã xuất kiếm, chứ không đợi Hồng Tú Cầu ra tay mới xuất kiếm.

Bởi vì Thủy Kỳ Lân biết, nếu đợi Hồng Tú Cầu ra tay mới xuất kiếm, ngay cả một chiêu cơ hội cũng không có. "Phần Thế!" Chỉ thấy Kỳ Lân Kiếm bốc lên ngọn lửa ngút trời, ngọn lửa như muốn thiêu rụi cả đại địa Hồng Hoang.

Toàn bộ bầu trời đều bị ngọn lửa che khuất.

Đây không phải là lửa bình thường, mà là Kỳ Lân Hỏa còn mạnh hơn cả Tam Vị Chân Hỏa.

Chỉ thấy ngọn lửa che trời đó trong nháy mắt hình thành một thanh kiếm, trực tiếp chém về phía Hồng Tú Cầu.

Thời gian và vị trí của cú chém đó vô cùng chính xác.

Trực tiếp chém lên Hồng Tú Cầu.

Đây không phải là chuyện dễ dàng.

Sức mạnh không gian và sức mạnh thời gian trên Hồng Tú Cầu không phải là chuyện đùa, nếu là Chuẩn Thánh đỉnh phong khác, thật sự chưa chắc đã chém trúng Hồng Tú Cầu.

Cũng may là kinh nghiệm đối chiến của Thủy Kỳ Lân vô cùng phong phú, mới có thể đoán được quỹ đạo của Hồng Tú Cầu.

Đối mặt với Thánh nhân vẫn bình tĩnh ứng chiến, cũng không hề sợ hãi, có thể nói Thủy Kỳ Lân quả thực không phụ danh hiệu bá chủ thiên địa. "Đông" Thanh cự kiếm Kỳ Lân Hỏa có thể thiêu rụi thế giới đó chém lên Hồng Tú Cầu, va chạm tạo ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Những đệ tử Tây Phương Giáo đó lập tức hai tai chảy máu, may mà Chuẩn Đề trực tiếp dùng thánh uy bảo vệ những đệ tử sau lưng.

Nếu không một tiếng nổ đó không biết sẽ làm chết bao nhiêu người.

Trong phạm vi ức vạn dặm, một số chủng tộc có tu vi hơi yếu một chút không thể chịu được sóng âm, lần lượt nổ tung thành từng đám sương máu.

Hồng Tú Cầu đang xoay tròn với tốc độ cao, những sức mạnh không gian, sức mạnh thời gian, thánh uy ẩn chứa bên trong quả cầu

đều đang gây ra tổn hại chí mạng cho hỏa kiếm.

Một kiếm Phần Thế, dù Thủy Kỳ Lân là Chuẩn Thánh đỉnh phong, dù Kỳ Lân Kiếm là Tiên Thiên Chí Bảo, cuối cùng cũng không địch lại được thủ đoạn của Thánh nhân.

Nếu Thủy Kỳ Lân có chí bảo phòng ngự, vậy thì có thể chống đỡ trong tay Nữ Oa một thời gian.

Nhưng đáng tiếc, Kỳ Lân Kiếm là công phạt chí bảo, Thủy Kỳ Lân căn bản không có thủ đoạn nào có thể chống lại công kích của Thánh nhân.

Thanh cự kiếm Phần Thế do Kỳ Lân Hỏa tạo thành chỉ chống đỡ được một lát, liền bị Hồng Tú Cầu trực tiếp đánh tan.

Hồng Tú Cầu trực tiếp đập nát đầu Thủy Kỳ Lân, cùng với nguyên thần cũng bị đánh nổ tung.

Một đại bá chủ thiên địa, Thủy Kỳ Lân, vẫn lạc!

Một chiêu, Nữ Oa như đã nói, trực tiếp miểu sát Thủy Kỳ Lân.

Trong khoảnh khắc Thủy Kỳ Lân chết đi, Kỳ Lân Kiếm trực tiếp biến mất.

Rõ ràng đã bị Hồng Quân dùng một loại thủ đoạn vô thượng nào đó trực tiếp thu hồi.

Dù sao cũng là Tiên Thiên Chí Bảo khó khăn lắm mới nâng cấp được, Hồng Quân không thể để Đế Phượng Thiên thu đi.

Đế Phượng Thiên liếc nhìn về hướng Tử Tiêu Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên. "Ván cờ này, ta thắng rồi nhé!

Ai bảo ngươi đang ở thời kỳ mấu chốt hợp đạo chứ?

Bản tôn không tiện ra tay, khó chịu lắm phải không?

Nhưng ngươi cũng không thua." Đế Phượng Thiên lẩm bẩm, giọng nói rất nhỏ, người ngoài căn bản không nghe thấy.

Đạo Tổ ở Tử Tiêu Cung lúc này cũng nhìn về hướng Đế Phượng Thiên, sau đó vẻ mặt không cảm xúc từ từ nhắm mắt lại.

Một thanh kiếm màu lửa và một cỗ thi thể từ từ xuất hiện bên cạnh Hồng Quân.

Ván cờ này, đối với Hồng Quân, thực ra cũng không thua, đương nhiên cũng không thắng.

Bởi vì, mục đích cuối cùng của Hồng Quân là làm suy yếu đạo thống của Tam Thanh.

Mặc dù Tiệt Giáo không bị suy yếu, nhưng dù sao đạo thống Xiển Giáo cũng đã gần như bị diệt vong rồi không phải sao?

Còn Nhân Giáo, chỉ có một đệ tử, tạm thời cứ để đó đã.

Huống hồ Hồng Quân còn có hậu thủ, một lần Tiệt Giáo đại thắng đối với Hồng Quân cũng không ảnh hưởng gì.

Trước tiên làm suy yếu Xiển Giáo, sau này lại nghĩ cách làm suy yếu Tiệt Giáo, đối với Hồng Quân cũng như nhau.

Còn về cái chết của Thủy Kỳ Lân, Hồng Quân cũng không hề để trong lòng.

Thủy Kỳ Lân sau khi lợi dụng xong, Hồng Quân vốn dĩ cũng định xử lý hắn, cho nên Thủy Kỳ Lân sống hay chết đối với Hồng Quân không quan trọng.

Ngược lại là Đế Phượng Thiên này, rõ ràng đã nhìn thấu hắn đang can thiệp vào chuyện này.

Nhưng vẫn dứt khoát thắng được trận chiến tranh này.

Mặc dù trong mắt Hồng Quân, dù Đế Phượng Thiên có yêu nghiệt

đến đâu, hắn cũng không hề để ý, bởi vì cái gọi là thánh vị thứ chín, thực ra sớm đã viên mãn.

Chỉ là chúng sinh Hồng Hoang căn bản không biết Hồng Hoang đã có Thánh nhân thứ chín.

Cho nên trong mắt Hồng Quân, Đế Phượng Thiên căn bản không có hy vọng thành Thánh, không có gì đáng lo lắng.

Nhưng những biểu hiện nghịch thiên hết lần này đến lần khác của Đế Phượng Thiên, cũng khiến Hồng Quân hơi lưu tâm, không còn coi Đế Phượng Thiên là một tồn tại trong suốt nữa.

Nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi, tất cả vẫn nằm trong lòng bàn tay của Hồng Quân.

Ván cờ này, chỉ có thể nói Đế Phượng Thiên thắng, Nguyên Thủy Thiên Tôn thua, nhưng Hồng Quân nhiều nhất chỉ có thể là không thua không thắng.

Còn Tây Phương Giáo, hấp thu nhiều đệ tử tinh anh cao tầng của Xiển Giáo như vậy, thực ra đều là lời to.

Nhân Giáo hai người, về hai người, coi như đi xem kịch.

Cho nên, đừng nhìn đánh kịch liệt như vậy.

Ngoài Nguyên Thủy Thiên Tôn thảm, Xiển Giáo thảm, thực ra những người khác đều có thể chấp nhận.

Điều Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lo lắng, chủ yếu là sau khi Xiển Giáo không còn, không có Xiển Giáo chắn ở phía trước, Tiệt Giáo sẽ trực tiếp nhắm vào họ.

Chương 282

"Hôm nay, ta cuối cùng cũng đã thể hội được ý nghĩa thực sự của câu nói 'dưới Thánh nhân đều là con kiến'." "Đúng vậy!

Ngay cả bá chủ thiên địa Chuẩn Thánh đỉnh phong như Thủy Kỳ Lân, cũng không đỡ nổi một đòn của Nữ Oa Thánh nhân, Thánh nhân thực sự quá khủng bố." "Hồng Tú Cầu trong tay Nữ Oa Thánh nhân chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo mà thôi a!" "Khoảng cách giữa Thánh nhân và Chuẩn Thánh quá lớn, dù tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo cũng không thể bù đắp được khoảng cách này." "Một đại bá chủ thiên địa vừa mới tái xuất, đã lại vẫn lạc rồi sao?

Giống như đang nằm mơ vậy?" "....." Theo đó, Thủy Kỳ Lân bị Nữ Oa một chiêu miểu sát, chúng sinh Hồng Hoang cũng cảm thán không ngớt.

Hai chữ Thánh nhân như trời cao, trực tiếp nghiền nát tất cả những gì dưới Thánh nhân thành tro bụi.

Cũng vì vậy, Bàn Cổ Chân Thân đồ Thánh, Huyền Minh đồ Thánh, mới tỏ ra khoa trương đến vậy.

Lão Tử không nói một lời, mang theo Huyền Đô trực tiếp trở về Bát Cảnh Cung.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không nói một lời, mang theo những đệ tử Tây Phương Giáo còn lại và những đệ tử Xiển Giáo vừa gia nhập Tây Phương Giáo cùng trở về Tu Di Sơn.

Nữ Oa, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi lúc này cũng trở về bên cạnh Đế Phượng Thiên.

Một trận hỗn chiến của các giáo phái Thánh nhân cuối cùng cũng

đã hạ màn.

Khương Tử Nha nhìn Phong Thần Bảng trong tay, có chút mông lung.

Bởi vì một trận hỗn chiến đánh xong, dường như danh sách ba trăm sáu mươi lăm chính chủ thần đã sắp đầy.

Khương Tử Nha còn chưa xuất sơn, Phong Thần Bảng đã sắp viên mãn.

Tử Tiêu Cung.

Bên cạnh Hồng Quân Đạo Tổ đặt một cỗ thi thể.

Thi thể của Thái Ất Chân Nhân.

Hồng Quân lấy lại Kỳ Lân Kiếm là chuyện bình thường, nhưng tại sao Hồng Quân lại mang cả thi thể của Thái Ất Chân Nhân về Tử Tiêu Cung?

Phải biết rằng nguyên thần của Thái Ất Chân Nhân đã ở trong Phong Thần Bảng rồi, đây thực sự chỉ là một cỗ thi thể mà thôi.

Thân thể của thi thể đã bị hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu đập nát, nhưng đầu lâu vẫn được bảo tồn hoàn chỉnh.

Hồng Quân tiện tay bắn ra một luồng thánh uy, cắt rời đầu lâu của Thái Ất Chân Nhân một cách hoàn chỉnh.

Phần thân thể còn lại trực tiếp hóa thành tro bụi, biến mất không thấy.

Sau đó, Hồng Quân từ từ đi đến bên cạnh một cái đỉnh màu vàng.

Kim đỉnh bốn phương tượng trưng cho Tứ Tượng, ba chân là Tam Tài, hai tai là Âm Dương, trong đỉnh là Hỗn Độn, đây chính là Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh!

Có thể hậu thiên phản tiên thiên, luyện đan luyện khí đều được, có thể dùng làm chí bảo phòng ngự.

Hồng Quân có thể nâng cấp Tiên Thiên Linh Bảo Kỳ Lân Kiếm thành Tiên Thiên Chí Bảo, chính là dùng Càn Khôn Đỉnh để luyện chế.

Nếu không có Càn Khôn Đỉnh, Hồng Quân dù dùng vô số thiên tài địa bảo, cũng không thể nâng cấp phẩm cấp của một kiện pháp bảo.

Dù có Càn Khôn Đỉnh, Hồng Quân cũng đã mất hàng trăm nguyên hội mới nâng cấp thành công Kỳ Lân Kiếm, hoàn toàn khác với các bước đơn giản như Đế Phượng Thiên có được vài thứ là hệ thống liền giúp nâng cấp.

Vì vậy, trong tình huống thông thường, Hồng Quân cũng sẽ không đi nâng cấp phẩm cấp pháp bảo, vì quá phiền phức, quá tốn thời gian.

Có Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp, Tiên Thiên Chí Bảo đối với Hồng Quân cũng không có nhiều trợ giúp.

Hồng Hoang có bốn đại Hỗn Độn Chí Bảo: Hỗn Độn Thanh Liên, Khai Thiên Phủ, Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hỗn Độn Châu.

Hỗn Độn Thanh Liên hiện nay chia thành bốn kiện Thập Nhị Phẩm Liên Đài.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên ở trong tay Minh Hà Lão Tổ.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên ở trong tay Tiếp Dẫn Thánh nhân.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên ở trong tay Nữ Oa Thánh nhân.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên ở trong tay Đế Phượng Thiên.

Vì vậy kiện Hỗn Độn Chí Bảo đầu tiên đã bị phân hóa.

Khai Thiên Phủ thì sau khi Bàn Cổ khai thiên, lưỡi búa hóa thành Bàn Cổ Phiên, lưng búa hóa thành Thái Cực Đồ, cán búa hóa thành Hỗn Độn Chung.

Vì vậy kiện Hỗn Độn Chí Bảo thứ hai cũng bị phân hóa.

Hỗn Độn Châu thì chưa từng xuất hiện, đại đạo ngũ thập, thiên diễn tứ thập cửu, độn khứ kỳ nhất, cái một độn đi đó chính là Hỗn Độn Châu, có thể che đậy thiên cơ.

Hỗn Độn Châu thần bí, có lẽ đã sinh ra ý thức tự chủ, lúc Bàn Cổ khai thiên, cảm nhận được nguy cơ to lớn, liền trực tiếp ẩn nấp, chưa từng bị ai tìm thấy, đến nỗi nhiều người không tin Hồng Hoang có thứ gọi là Hỗn Độn Châu.

Vì vậy, kiện Hỗn Độn Chí Bảo duy nhất chính là Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Hồng Quân.

Tạo Hóa Ngọc Điệp là một thứ không tầm thường, bên trong ẩn chứa chín đạo Hồng Mông Tử Khí có thể giúp người thành Thánh.

Bất kỳ sinh vật nào có được Tạo Hóa Ngọc Điệp, dù tư chất có kém đến đâu, đều có thể trở nên thông tuệ, có linh thức, tiến vào lĩnh ngộ Thiên Đạo, tu thành chính quả.

Hồng Quân cũng chính vì có Tạo Hóa Ngọc Điệp mới trở thành vị Thiên Đạo Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang.

Nếu không Hồng Quân chỉ là một con giun nhỏ trong hỗn độn, hà đức hà năng đi đến bước ngày hôm nay, đó là vì đã tránh được kiếp Bàn Cổ khai thiên, có được Tạo Hóa Ngọc Điệp của Bàn Cổ Đại Thần.

Còn về uy năng của Tạo Hóa Ngọc Điệp trong đối chiến thì tạm thời không biết, vì Hồng Quân chưa từng dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp để chiến đấu.

Nhưng Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng bị tổn hại trong lúc khai thiên, vì vậy chỉ có thể coi là Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phá, phẩm cấp của nó cũng từ Hỗn Độn Chí Bảo rơi xuống Hỗn Độn Linh Bảo.

Hồng Quân những năm này vẫn luôn sửa chữa Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhưng tiến trình chậm chạp, đến nay vẫn chưa thành công.

Nói cách khác, trước khi Tạo Hóa Ngọc Điệp khôi phục, Hồng Hoang chỉ còn lại một kiện Hỗn Độn Chí Bảo, đó chính là Hỗn Độn Châu không biết tung tích!

Trên Hỗn Độn Chí Bảo, có duy nhất một kiện Hồng Mông Chí Bảo, gọi là Hồng Mông Châu.

Hồng Mông Châu là bảo vật vô thượng do Hồng Mông Đại Đạo hóa thành, ẩn chứa áo nghĩa pháp tắc của ba ngàn đại đạo, người có được Hồng Mông Châu có thể trở thành Đại Đạo Thánh nhân.

Nhưng Hồng Mông Châu còn thần bí hơn cả Hỗn Độn Châu, rốt cuộc có tồn tại hay không vẫn là một ẩn số.

Hồng Quân đưa một tia thánh niệm vào trong Càn Khôn Đỉnh, lúc này trong Càn Khôn Đỉnh có ngọn lửa màu đen nhạt đang cháy, không biết đang luyện chế cái gì.

Ngọn lửa màu đen nhạt đó gọi là Cửu Vị Chân Hỏa, là một loại lửa cao cấp hơn cả Tam Vị Chân Hỏa và Kỳ Lân Hỏa.

Theo sự dẫn động của thánh niệm Hồng Quân, bên trong Càn Khôn Đỉnh từ từ có một cỗ thân thể không đầu trôi nổi ra.

Cỗ thân thể này mặc chiến giáp màu đen rách nát, chiến giáp tuy rách nát, nhưng rõ ràng không tầm thường, vì ngay cả khi ném vào Cửu Vị Chân Hỏa cũng không thể luyện hóa được chiến giáp màu đen.

Cỗ thân thể toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, nhìn một cái đã thấy tràn đầy cảm giác sức mạnh, dù không có đầu lâu cũng tỏa ra uy thế khó

tả.

Cỗ thân thể này vốn rất to lớn, Hồng Quân đã luyện chế vô số năm, cuối cùng mới luyện chế thân thể thành hình dạng của nhân tộc. "Ở trong Càn Khôn Đỉnh của ta mười nguyên hội, cũng gần đến lúc ra ngoài hít thở không khí rồi." Hồng Quân lẩm bẩm, dường như rất hài lòng với tác phẩm của mình.

Sau đó, dưới sự dẫn động của thánh niệm, chỉ thấy đầu lâu của Thái Ất Chân Nhân từ từ bay lên trên cơ thể không đầu đó.

Nhưng cỗ thân thể này dường như đang bản năng bài xích đầu lâu của Thái Ất Chân Nhân. "Vẫn lạc nhiều năm như vậy, vẫn còn giữ lại sự cao ngạo đáng cười đó sao?" Hồng Quân dường như không quan tâm lắm, dùng một cỗ thánh niệm vô cùng đáng sợ, trực tiếp cưỡng ép lắp đầu lâu của Thái Ất Chân Nhân lên, hoàn toàn không nhìn ra dấu vết.

Trong khoảnh khắc cỗ thân thể có đầu lâu, toàn thân lập tức bùng phát ra hỗn độn chi khí đáng sợ, trong nháy mắt đã trực tiếp tràn ngập cả Tử Tiêu Cung.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung có đại trận phòng hộ, vì vậy những hỗn độn khí này không bị rò rỉ ra ngoài Tử Tiêu Cung.

Chương 283

"Kiệt kiệt..." Vị nam tử toàn thân bốc lên hỗn độn khí từ từ mở mắt, toàn bộ đồng tử đều có màu đen quỷ dị, miệng phát ra âm thanh khó nghe như tiếng dao cắt.

Do thời gian Thái Ất Chân Nhân chết đi ngắn, ký ức vẫn còn lưu lại trong cơ thể này, màu đen trong mắt nhanh chóng lui đi, những cơ bắp cuồn cuộn trên toàn thân cũng biến thành hình dáng của Thái Ất Chân Nhân trước đó, trông giống hệt như Thái Ất Chân Nhân trước khi chết.

Thái Ất Chân Nhân này, vừa giữ lại một phần ký ức của Thái Ất Chân Nhân, vừa giữ lại một phần ký ức của cơ thể này, trở thành một Thái Ất Chân Nhân hoàn toàn mới.

Thái Ất Chân Nhân dùng giọng nói khàn khàn hỏi: "...Ngươi...là...ai?" Dường như không quen nói chuyện lắm, lời nói có chút chậm chạp.

Một lát sau, dường như đã tìm thấy câu trả lời trong ký ức của Thái Ất Chân Nhân trước đó, lại lần nữa mở miệng nói: "...Hồng...Quân, ...Đạo...Tổ!" Thái Ất Chân Nhân này trực tiếp gọi thẳng tên húy của Hồng Quân, không hề có chút ý tôn trọng nào, nhưng Hồng Quân dường như không hề tức giận, thản nhiên nói: "Bần đạo ban cho ngươi tân sinh, hãy đến đầu quân cho Tây Phương Giáo, sau này đối thủ của ngươi là Tiệt Giáo." Thái Ất Chân Nhân nghiêng đầu, nhìn Hồng Quân, nhếch mép, vẻ mặt trông có chút hung tợn.

Hồng Quân vẻ mặt không cảm xúc nói: "Không cần phải nghĩ đến việc ra tay với bần đạo, nếu bần đạo dám thả ngươi ra, ngươi sẽ

không phải là đối thủ của bần đạo." Nghe ý của Hồng Quân, Thái Ất Chân Nhân hoàn toàn mới này, vừa rồi đã định ra tay với hắn.

Không thể tưởng tượng được đây là mãnh nhân phương nào, rõ ràng biết trước mắt là Đạo Tổ mạnh nhất Hồng Hoang, lại dám nghĩ đến việc ra tay!

Phải biết rằng tên điên Đế Phượng Thiên kia, cũng chỉ dám ở thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp mà chửi mắng Đạo Tổ.

Ra tay với Đạo Tổ là chuyện tuyệt đối sẽ không làm trước khi thành Thánh, đó không phải là chán sống sao.

Thái Ất Chân Nhân nhếch miệng cười, bay về phía Tây Phương, hỗn độn trong Tử Tiêu Cung cũng theo đó biến mất không thấy.

Sau khi Thái Ất Chân Nhân bay đi, một bóng người từ từ đi ra từ phía sau điện.

Một người có dáng vẻ đạo nhân, trong tay cầm một cái hồ lô. "Gặp qua Đạo Tổ." Đạo nhân từ từ hành lễ, cung kính.

Hắn không gọi là sư phụ, xem ra Hồng Quân không nhận hắn làm đồ đệ. "Lục Áp, sau Vu Yêu lượng kiếp, ngươi ở Tử Tiêu Cung cũng đã không ít năm tháng, hãy đến bái nhập Tây Phương Giáo, trợ giúp họ một tay." Giọng nói của Hồng Quân từ từ vang lên, giọng nói vẫn không có một chút tình cảm nào.

Nguyên lai đạo nhân này chính là đứa con thứ mười của Yêu Đế Đế Tuấn.

Năm xưa mười con Kim Ô bị ác thi của Chuẩn Đề lừa ra ngoài, cuối cùng chỉ có một con sống sót trở về báo tin cho Đế Tuấn.

Trước khi xuất chinh, Đế Tuấn đã khóa đứa con thứ mười trở lại nơi cũ.

Sau Vu Yêu lượng kiếp, đứa con trai cuối cùng còn sống của Đế Tuấn là Lục Áp lại không biết tung tích, nguyên lai đã bị Hồng Quân đưa đến Tử Tiêu Cung.

Những năm này theo bên cạnh Hồng Quân, được Hồng Quân đích thân truyền đạo, trảm tam thi tự nhiên là chuyện dễ như trở bàn tay, Lục Áp không ngờ cũng đã có tu vi hoàn toàn khác với quỹ đạo ban đầu, đã đạt đến cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Trong hồ lô đó chứa đựng, chính là Trảm Tiên Phi Đao lừng lẫy. "Vâng." Lục Áp trực tiếp đáp ứng.

Hồng Quân tùy tiện nói: "Đợi đã, ta sẽ luyện chế lại Kỳ Lân Kiếm, ban cho ngươi bảo vật này." "Đa tạ Đạo Tổ." Lục Áp cảm kích đến rơi lệ, trực tiếp quỳ xuống.

Phải biết rằng Kỳ Lân Kiếm bây giờ là Tiên Thiên Chí Bảo, Trảm Tiên Phi Đao trong tay hắn chỉ là cấp Tiên Thiên Linh Bảo, có thể sở hữu một kiện Tiên Thiên Chí Bảo mà ngay cả Thánh nhân cũng khao khát, Lục Áp tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Đạo Tổ đối với hắn có ơn tái tạo.

Lục Áp hoàn toàn không biết, năm xưa kẻ chủ mưu sau lưng ác thi của Chuẩn Đề lừa bọn họ ra ngoài chính là Hồng Quân mà hắn đang quỳ lạy.

Vì vậy hắn tràn đầy lòng biết ơn đối với Hồng Quân.

Hoàn toàn không biết, người trước mắt chính là thủ phạm khiến Thiên Đình Yêu Tộc triệt để diệt vong.

Hồng Quân ném Kỳ Lân Kiếm vào Càn Khôn Đỉnh.

Trước tiên luyện hóa lạc ấn của Thủy Kỳ Lân.

Tiếp theo phải luyện hóa đi thuộc tính hỏa của Kỳ Lân Kiếm.

Bởi vì Lục Áp không phải thuộc tính hỏa, vũ khí thuộc tính hỏa không thích hợp để hắn sử dụng.

Trăm năm sau, một thanh Kỳ Lân Kiếm hoàn toàn mới ra đời.

Hình dáng trông chỉ là một thanh bảo kiếm thông thường màu bạc, nhưng đã là Tiên Thiên Chí Bảo, tự nhiên không thể nhìn bề ngoài.

Hồng Quân trực tiếp ban cho Lục Áp thanh Kỳ Lân Kiếm vừa ra lò.

Lục Áp vui mừng nhận lấy, dễ dàng khắc thần thức của mình lên Kỳ Lân Kiếm.

Từ bây giờ, thanh Kỳ Lân Kiếm này thuộc về Lục Áp. "Tạ Đạo Tổ, đệ tử đi về phía Tây." Nói xong, Lục Áp Đạo Nhân trực tiếp bay về phía Tu Di Sơn ở Tây Phương, chuẩn bị bái nhập môn hạ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề. "Ván cờ này, xem ngươi phá thế nào!" Hồng Quân liếc nhìn về hướng Bồng Lai Tiên Đảo, từ từ nhắm mắt lại.

Kế hoạch của Hồng Quân không ngừng triển khai, cũng đánh dấu cuộc đối đầu giữa Đế Phượng Thiên và Hồng Quân chính thức bắt đầu.

Thực sự lấy thiên địa làm bàn cờ, vạn vật đều là quân cờ. ---------
Đế Phượng Thiên mang theo đệ tử Tiệt Giáo trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Để khen thưởng cống hiến của những đệ tử ra trận, hắn tuyên bố tất cả pháp bảo của đệ tử Xiển Giáo thu được trong trận chiến đều không cần nộp lên, tự giữ lại sử dụng.

Nghe được phần thưởng này, đệ tử Tiệt Giáo hoan hô reo hò.

Như Triệu Công Minh chém ba trong Thập Nhị Kim Tiên, càng thu hoạch được rất nhiều pháp bảo, cười toe toét.

Thông thường, những gì có được trong trận chiến như thế này đều phải nộp lên, sau đó phân phối thống nhất.

Đế Phượng Thiên trực tiếp để đệ tử giữ lấy, đệ tử tự nhiên vui mừng.

Ra bao nhiêu sức, chém bao nhiêu người, thu được bao nhiêu pháp bảo, hoàn toàn dựa vào bản lĩnh.

Không có gì công bằng hơn thế.

Đế Phượng Thiên khen thưởng tất cả đệ tử ra trận mỗi người một ly rượu Hoàng Trung Lý.

Đối với đệ tử cấp Thái Ất Kim Tiên và Đại La Kim Tiên, có tác dụng rất lớn.

Ngao Sương và Đát Kỷ cũng thường xuyên uống những loại rượu được ủ từ tiên thiên linh căn như thế này, cộng thêm pháp nạp khí do Đế Phượng Thiên truyền thụ, tốc độ tu hành mới nhanh như vậy.

Bản thân tư chất của Ngao Sương và Đát Kỷ không tốt.

Sau đó, Đế Phượng Thiên lại ban cho Đát Kỷ và Ngao Sương hai viên Chuẩn Thánh Đan.

Thứ này chỉ có Chuẩn Thánh sơ kỳ và trung kỳ mới có thể sử dụng, vì vậy Hi Hòa và Thường Hi không thích hợp, Tam Tiêu có ba người không đủ chia, vì vậy trước tiên ban cho Đát Kỷ và Ngao Sương.

Mặc dù Đát Kỷ và Ngao Sương là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng cách Chuẩn Thánh cũng không xa nữa.

Trận chiến lần này, Đế Phượng Thiên không để Đát Kỷ và Ngao Sương ra trận, cũng không gọi Tam Tiêu trở về, cũng là để bảo vệ họ.

Hi Hòa và Thường Hi cảnh giới cao hơn, lại được ban cho pháp

bảo phòng ngự, Đế Phượng Thiên mới yên tâm để hai vị phu nhân ra trận.

Dưới ánh mắt vô cùng cảm kích của Ngao Sương và Đát Kỷ, Đế Phượng Thiên trực tiếp đi bế quan.

Hai nguyên hội sau. "Kiểm tra thấy túc chủ đã bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng pháp thuật Trảm Thiên Quyết." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Trảm Tam Thi Chi Pháp." Đế Phượng Thiên tự nhiên chọn phương án thứ nhất, Trảm Tam Thi Chi Pháp, đối với hắn có tác dụng quái gì đâu. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng pháp thuật Trảm Thiên Quyết!" "Gợi ý: Trảm Thiên Quyết có thể trực tiếp phóng ra, nhưng thông qua vũ khí mới có thể thể hiện được uy lực lớn nhất của Trảm Thiên Quyết, trong vạn loại vũ khí, thương là thích hợp nhất." Bảng cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chương 284

Chủng tộc: Không rõ.

Tu vi: Chuẩn Thánh viên mãn.

Nhục thân: Chuẩn Thánh viên mãn (đã được hai giọt Bàn Cổ tinh huyết rèn luyện).

Đại đạo: Ám Chi Đại Đạo (U Ám), Trận Chi Đại Đạo (Hoàng Giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), một vạn thanh kiếm (đều là Hậu Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (thông qua Trận Chi Đại Đạo tự lĩnh ngộ được kiếm trận).

Khác: Huyền Thiên Quy Thuẫn x1 (có thể chống lại một đòn mạnh nhất của Thánh nhân), Huyền Thiên Trọng Thủy (một vạn giọt), Cực phẩm Đại La Đan (x2).

Đế Phượng Thiên liếc nhìn bảng cá nhân, Trảm Thiên Quyết quả thực là pháp thuật được chế tạo riêng cho hắn, Thí Thần Thương trong tay không phải chính là vũ khí tốt nhất để phát huy uy lực của Trảm Thiên Quyết sao!

Đối với pháp thuật do hệ thống đưa ra, Đế Phượng Thiên chưa bao giờ lo lắng về uy lực, chắc chắn không có vấn đề gì.

Đế Phượng Thiên sau khi xuất quan, nằm lên ghế Tiêu Dao.

Thoải mái!

Đánh đánh giết giết làm sao thoải mái bằng nằm yên được.

Đát Kỷ lập tức đút linh tửu cho Đế Phượng Thiên, Ngao Sương thì đang nướng thịt rồng.

Chiến tranh Phong Thần về cơ bản đã ngã ngũ, Đế Phượng Thiên cũng thả lỏng tâm thần.

Mấy chục nguyên hội, số lần bế quan rõ ràng đã tăng nhiều hơn so với trước, cảm giác có chút vất vả.

Huyền Minh đã nếm thử hết rượu Nhân Sâm Quả, rượu Hoàng Trung Lý, rượu Bàn Đào.

Vừa uống vừa ăn thịt rồng nướng, thật sảng khoái.

Huyền Minh cũng đã bế quan quá lâu, buồn chán đến phát hoảng.

Chém thánh khu của Nguyên Thủy Thiên Tôn một lần, khiến phẫn hận trong lòng nàng tiêu tan không ít.

Mặc dù Nguyên Thủy Thiên Tôn không chết, nhưng dù sao người ta cũng là Thánh nhân, không dễ dàng giết chết như vậy.

Chém một lần thánh khu đã là không tồi rồi.

Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi đã đi bế quan.

Một trận đại chiến lần này, cũng khiến chúng sinh Hồng Hoang thấy được chiến lực của Nữ Oa Thánh nhân.

Không ngờ có thể đánh ngang tay với Nguyên Thủy Thiên Tôn, phối hợp với Huyền Minh chém đi thánh khu của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hồng Hoang chúng sinh cũng đã nhận thức lại Nữ Oa một lần nữa.

Hi Hòa và Thường Hi hai vị tiên tử cũng tỏa sáng rực rỡ.

Còn Nguyên Thủy Thiên Tôn, thánh khu đã bị chém hai lần, hết lần này đến lần khác chịu thiệt trước mặt Tiệt Giáo, trở thành trò cười trong số các Thánh nhân.

Trước đây mọi người đều coi thường nhất là Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề Thánh nhân, bây giờ thì coi thường nhất là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đương nhiên, cũng chỉ là trong lòng coi thường, chứ không ai dám nói ra, dù sao người ta bị treo đánh hai lần thì cũng là Thánh nhân.

Đế Phượng Thiên nhai thịt rồng, nhấm nháp linh tửu, từ từ nhắm mắt lại.

Chiến tranh Phong Thần làm hắn quá lâu không được hưởng thụ.

Đế Phượng Thiên nhắm mắt hỏi Huyền Minh: "Sướng không?" Câu hỏi đương nhiên là chém thánh khu của Nguyên Thủy Thiên Tôn có sướng không.

Huyền Minh vừa ăn vừa trả lời: "Sướng!" Huyền Minh bổ sung: "Bế quan lâu như vậy, không phải là để sướng sao." Đế Phượng Thiên gật đầu, lộ ra nụ cười.

Đát Kỷ chu miệng nói: "Thiếu chủ, ta và Ngao Sương còn chưa

tham chiến đâu!" Đế Phượng Thiên vỗ nhẹ vào đầu Đát Kỷ, nói: "Ngoan ngoãn đi, Bản thiếu chủ không muốn hai tiểu thị nữ xinh đẹp của mình bị Phong Thần Bảng câu đi nguyên thần đâu." "Hừ." Đát Kỷ không hài lòng hừ một tiếng, có vẻ vừa làm nũng vừa có chút tức giận.

Ngao Sương cười an ủi Đát Kỷ: "Được rồi, thiếu chủ không phải là quan tâm chúng ta sao, có gì mà không hài lòng." Đát Kỷ trong lòng tự nhiên biết thiếu chủ quan tâm, vì Tam Tiêu cũng không tham chiến.

Nhưng Đát Kỷ không thể không ngứa tay sao?

Ngao Sương tính tình trầm lặng, cũng không thích đánh đấm.

Đát Kỷ thì cảm thấy bỏ lỡ trận đại chiến như vậy có chút không cam tâm.

Hỗn chiến giữa các giáo phái Thánh nhân a!

Bao nhiêu nguyên hội mới có một lần, kích thích biết bao!

Tất nhiên, Đát Kỷ tuy có chút không hài lòng, nhưng linh tửu trong tay lại không hề dừng lại, tiếp tục đút cho thiếu chủ uống.

Đát Kỷ đáp lại: "Người ta không muốn làm bình hoa đâu!" Đế Phượng Thiên lại cho Đát Kỷ một cái xoa đầu, nói: "Xinh đẹp như vậy, thích hợp làm bình hoa, người khác muốn làm cũng không đủ tư cách." Đát Kỷ: "....." Thế này, ta nên vui hay không vui đây!

Để lão nương suy nghĩ đã.

Huyền Minh sau khi ăn no uống đủ, dặn dò Đát Kỷ và Ngao Sương: "Hai ngươi lui xuống đi!" "Vâng." Đát Kỷ và Ngao Sương nhanh chóng lui xuống.

Huyền Minh Tổ Vu đã bế quan nhiều năm như vậy, ở riêng với thiếu chủ cũng là chuyện bình thường.

Là tiểu thị nữ, nghịch ngợm có thể, nhưng không thể phá hỏng quy củ.

Huyền Minh là đạo lữ mà thiếu chủ nghênh thú, lời của nàng, Đát Kỷ và Ngao Sương tự nhiên phải nghe.

Ngao Sương vốn tính tình hiền lành.

Đát Kỷ cũng là người thông minh, biết đạo lý không thể được sủng mà kiêu.

Huyền Minh từ từ nói: "Có chút rồi." Lúc này, người nàng đang tiến lại gần Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên mỉm cười nói: "Ừm, vậy thì còn chờ gì nữa..." --------- Tây Phương Giáo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gần đây tâm tình không tồi.

Trăm năm trước, Thái Ất Chân Nhân đột nhiên đến Tây Phương, muốn bái nhập Tây Phương Giáo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự nhiên trực tiếp đồng ý.

Không ngờ Thái Ất Chân Nhân lại sống sót, không dễ dàng.

Lúc đó chiến trường quá hỗn loạn, vì vậy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không biết Thái Ất Chân Nhân thực sự đã bị Triệu Công Minh đánh chết.

Họ tưởng rằng Thái Ất Chân Nhân trước tiên chạy về Côn Luân Sơn, sau đó lại lén lút trốn đến Tây Phương.

Trăm năm sau, không ngờ lại có một hạt giống siêu cấp tốt, một tồn tại cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong, tự xưng là con trai của Đế Tuấn.

Mặc dù chín trong mười đứa trẻ đó đều do Chuẩn Đề hại chết, nhưng Chuẩn Đề cũng không chột dạ, chỉ có chút kinh ngạc về việc

đứa con thứ mười của Đế Tuấn không biết có kỳ ngộ gì, chỉ trong vài chục nguyên hội đã tu vi vọt lên Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chương 285

Đã vượt qua cả cha mình là Đế Tuấn thời kỳ đỉnh phong.

Hôm nay, Tây Phương Giáo cử hành đại hội sắc phong, tất cả các Phật, Bồ Tát, La Hán đều ngồi ngay ngắn ở phía dưới.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề Thánh nhân ngồi ở vị trí cao nhất, vị trí của Chuẩn Đề hơi thấp hơn Tiếp Dẫn một chút.

Điều này cũng cho thấy lão đại của Tây Phương Giáo là Tiếp Dẫn Thánh nhân, địa vị của Chuẩn Đề Thánh nhân ở dưới Tiếp Dẫn.

Nhưng quan hệ của hai vị Thánh nhân rất tốt, ngày thường cũng không để ý những chuyện này, đa số mọi việc Tiếp Dẫn đều giao cho Chuẩn Đề xử lý.

Tiếp Dẫn từ từ mở miệng nói: "Bần tăng là Thiên Đạo Thánh nhân Tiếp Dẫn của Tây Phương Giáo, hôm nay sắc phong Phổ Hiền Chân Nhân làm Phổ Hiền Bồ Tát." "Sắc phong Từ Hàng Đạo Nhân làm Quan Âm Bồ Tát." "Sắc phong Thái Ất Chân Nhân làm Thái Ất Bồ Tát." "Sắc phong..." Giọng nói phiêu miểu của Tiếp Dẫn từ từ vang vọng khắp đại điện.

Quy củ của Tây Phương Giáo là Chuẩn Thánh có thể phong Phật, Đại La Kim Tiên có thể phong Bồ Tát, Thái Ất Kim Tiên thì phong La Hán.

Vì vậy Đại La Kim Tiên đỉnh phong Phổ Hiền Chân Nhân và Từ Hàng Đạo Nhân đều được phong Bồ Tát, đợi đến khi chứng đắc Chuẩn Thánh, liền có thể phong Phật.

Ngoài Phổ Hiền Chân Nhân và Từ Hàng Đạo Nhân, còn có không ít đệ tử Đại La Kim Tiên sơ kỳ, trung kỳ của Xiển Giáo cũng được

phong Bồ Tát.

Còn những đệ tử cấp Thái Ất Kim Tiên của Xiển Giáo thì được phong La Hán.

Còn về Thái Ất Chân Nhân, vì tu vi bề ngoài là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, vì vậy cũng được phong Bồ Tát.

Ngay cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị Thánh nhân cũng không nhìn ra tu vi thực sự của Thái Ất Chân Nhân, rõ ràng có vấn đề rồi.

Nhưng cũng là chuyện bình thường, dù sao cũng là bút tích của Hồng Quân Đạo Tổ. "Cuối cùng, sắc phong Lục Áp Đạo Nhân làm Mặt Trời Như Lai Phật của Tây Phương Giáo ta, khi bần tăng và sư đệ không ở Tu Di Sơn, mọi việc của Tây Phương Giáo đều do Mặt Trời Như Lai Phật quản lý." Tiếp Dẫn Thánh nhân cuối cùng đã đưa ra sắc phong cho Lục Áp.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thường xuyên bế quan ở đạo trường Cực Lạc Thiên ngoài Tam Thập Tam Thiên, vì vậy Tây Phương Giáo cần một người chủ sự.

Vị trí Mặt Trời Như Lai Phật vốn nên là của Đa Bảo Đạo Nhân, nhưng sau một loạt hiệu ứng cánh bướm, đã trở thành của Lục Áp Đạo Nhân.

Từ đó cũng có thể thấy được phách lực của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Chuẩn Đề chính là hung thủ trực tiếp hại chết chín người anh của Lục Áp, gây ra Vu Yêu lượng kiếp a!

Lại dám trực tiếp đưa Lục Áp lên vị trí cao nhất của Tây Phương Giáo.

Những năm này Chuẩn Đề cũng vì chuyện đó mà gánh chịu quá nhiều nhân quả nghiệp lực, tu vi vẫn luôn không có tiến triển lớn.

Đối với việc sắc phong Lục Áp, Thích Ca Mâu Ni Phật, Dược Sư

Phật, Kim Thiền Phật cũng không lộ ra vẻ bất mãn, dù sao tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong của Lục Áp Đạo Nhân cũng ở đó.

Người mạnh nhất là Thích Ca Mâu Ni cũng chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ, cách Lục Áp hai cấp bậc!

Cho nên, do kế hoạch và can thiệp của Đạo Tổ cùng với các thao tác bá đạo của Đế Phượng Thiên, dẫn đến Tây Du lượng kiếp còn chưa đến, Tây Phương Giáo đã trở nên vô cùng thịnh vượng.

Tại Địa Phủ.

Địa Tạng Phật ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, bên cạnh là Đại Thế Chí Bồ Tát.

Địa Tạng Phật trấn giữ Địa Phủ cho Tây Phương Giáo, công lao không thể không kể đến, tu vi hiện tại cũng đã đạt đến cấp bậc Chuẩn Thánh viên mãn, tự nhiên được phong Phật, không còn là Địa Tạng Vương Bồ Tát như trước nữa.

Về phần Đại Thế Chí Bồ Tát, cũng là Chuẩn Thánh viên mãn.

Nhưng lại không được phong Phật, vì không cần thiết.

Đại Thế Chí Bồ Tát vốn là thiện thi của Tiếp Dẫn Thánh nhân, từ một góc độ nào đó, Đại Thế Chí Bồ Tát cũng là Thánh nhân, do đó không cần phải để tâm đến địa vị trong giáo phái.

Bởi vì bất kể địa vị ra sao, ngài vẫn là thiện thi được Tiếp Dẫn Thánh nhân chém ra, cùng Thánh nhân là một thể.

Dù cho Đại Nhật Như Lai Phật có gặp mặt, cũng phải nể nang vài phần.

Đế Thính ngoan ngoãn như một chú chó nhỏ, nằm rạp bên cạnh Địa Tạng Vương.

Địa Tạng Vương vuốt ve bộ lông của Đế Thính, chậm rãi cất lời:

“Lần đại chiến với Huyết Hải trước đã qua vô số nguyên hội, Địa Phủ của chúng ta ngày nay cũng ngày càng cường thịnh, nhưng lại không cách nào nhúng tay vào Thiên đạo và Nhân đạo trong Lục đạo luân hồi, phải làm sao đây?” Lục đạo luân hồi, thế lực Địa Phủ do Tây Phương Giáo thiết lập vẫn luôn chiếm cứ Súc sinh đạo, A tu la đạo, Ngạ quỷ đạo, Địa ngục đạo, nhưng mãi vẫn không thể can dự vào Minh Đình, Thiên đạo và Nhân đạo.

Có hai nguyên nhân.

Thứ nhất: Thiên đạo và Nhân đạo có Hậu Thổ Thánh nhân trấn giữ, dựa vào thực lực không thể đánh lại.

Thứ hai: Thiên đạo và Nhân đạo có đệ tử Tiệt Giáo giúp đỡ quản lý, mọi việc đều đâu vào đấy, khiến cho thế lực Địa Phủ không có chỗ nào để ra tay.

Thêm vào đó, bên ngoài còn có Huyết Hải đang lăm le như hổ đói, lúc nào cũng có thể tấn công.

Trong tình huống này, Địa Tạng Phật tự nhiên khó mà vươn tay sang bên Minh Đình được.

Ban đầu, Đế Phượng Thiên phái năm trăm người đến Minh Đình giúp đỡ, sau đó lại lục tục phái thêm một số người nữa.

Hiện tại, số đệ tử Tiệt Giáo ở Minh Đình đã có hai nghìn người, đều là những đệ tử tinh anh cấp bậc Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên, đầu óc linh hoạt, thích hợp với việc quản lý.

Hiện tại, Vu tộc còn sót lại cũng chỉ có ba nghìn người, số lượng đệ tử Tiệt Giáo trong Lục đạo luân hồi sắp vượt qua cả số Vu tộc còn lại.

Điều này cũng cho thấy Hậu Thổ thực sự yên tâm về Đế Phượng Thiên.

Với cục diện hiện tại của Minh Đình, nếu Đế Phượng Thiên muốn chiếm lấy Thiên đạo và Nhân đạo của Hậu Thổ, có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Nhưng Hậu Thổ Thánh nhân dường như rất tin tưởng Đế Phượng Thiên, không hề có chút lo lắng nào về phương diện này.

Đại Thế Chí Bồ Tát than thở: "Không còn cách nào khác, bên ngoài có Huyết Hải lăm le, bên trong có Hậu Thổ Thánh nhân trấn giữ, lại có đệ tử Tiệt Giáo cản đường, thực sự không có chỗ nào để ra tay.

Thánh nhân cũng hiểu rõ, cho nên mới không thúc giục chúng ta." Địa Tạng Phật bất đắc dĩ lắc đầu, nhắc đến Tiệt Giáo lại nhớ tới chuyện năm đó bị Thiếu chủ Tiệt Giáo Đế Phượng Thiên đánh cho một trận tơi bời.

Địa Tạng Phật không dám căm hận, với tính cách điên cuồng của Đế Phượng Thiên, không trực tiếp đánh chết mình đã là may mắn lắm rồi.

Đương nhiên, Địa Tạng Vương cũng không ngốc, tự nhiên biết Đế Phượng Thiên muốn giữ lại mình để cùng Minh Hà Lão Tổ của Huyết Hải kiềm chế lẫn nhau.

Nhưng Địa Tạng Phật cũng không thể từ bỏ Địa Phủ được!

Dù biết rõ ý đồ của Đế Phượng Thiên, Địa Tạng Vương cũng không có cách nào khác.

Tiệt Giáo đó đánh không lại, Đế Phượng Thiên kia cũng đánh không xong, chỉ có thể ngoan ngoãn nhận mệnh.

Thiên đạo và Nhân đạo tuy quan trọng nhất, nhưng Súc sinh đạo, A tu la đạo, Ngạ quỷ đạo, Địa ngục đạo cũng có tác dụng.

Minh Hà Lão Tổ kia đã thèm nhỏ dãi A tu la đạo không biết bao lâu rồi.

Nếu để Minh Hà Lão Tổ chiếm được A tu la đạo, đại quân A Tu La dưới trướng hắn sau khi chết liền có thể chuyển sinh, như vậy đại quân A Tu La sẽ thực sự quật khởi.

Một chủng tộc có chiến lực vô song lại có thể tái sinh, nghĩ thôi đã thấy da đầu tê dại.

Vì vậy, Địa Tạng Phật dù thế nào cũng không thể để Minh Hà Lão Tổ công phá Địa Phủ.

Địa Tạng Phật uống một ngụm linh trà, chậm rãi nói: "Phong Đô Đại Đế cũng nên đến rồi nhỉ!" Lời của Địa Tạng Phật vừa dứt, liền có một vị nam tử mặc linh bào màu đen, khí vũ bất phàm, diện mạo uy nghiêm chậm rãi bước vào.

Người này chính là Phong Đô Đại Đế trong truyền thuyết, đế vương của Minh giới trước khi Lục đạo luân hồi được thiết lập.

Vị Phong Đô Đại Đế này lai lịch không nhỏ, cũng là một đại lão cấp bậc Chuẩn Thánh viên mãn, Tây Phương Giáo đã nhiều lần lôi kéo, nhưng đến nay vẫn chưa gia nhập.

Phía sau Phong Đô Đại Đế là Ngũ phương Quỷ đế Đông, Nam, Tây, Bắc, Trung.

Ngũ phương Quỷ đế là thuộc hạ trực hệ của Phong Đô Đại Đế, hiện tại cũng đã có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Năm đó khi Huyết Hải và Địa Phủ đại chiến, Phong Đô Đại Đế với tư cách là minh hữu, cũng đã phái Ngũ phương Quỷ đế đến chi viện cho Địa Phủ.

Đương nhiên, lúc đó Ngũ phương Quỷ đế chưa phải là đại lão cấp Chuẩn Thánh.

Vì vậy, thế lực của Phong Đô Đại Đế có đến sáu vị Chuẩn Thánh, là một cỗ chiến lực không nhỏ.

Chương 286

Cũng vì lý do này, Tây Phương Giáo vẫn luôn muốn lôi kéo Phong Đô Đại Đế gia nhập, nếu lão đại này gia nhập, vậy thì người dưới trướng tự nhiên cũng sẽ được thu nạp hết.

Nhưng Phong Đô Đại Đế vẫn luôn duy trì hình thức hợp tác với Tây Phương Giáo, chứ không đồng ý gia nhập.

Rõ ràng Phong Đô Đại Đế cũng là một người tâm cao khí ngạo, không muốn trên đầu có hai vị Thánh nhân quản thúc.

Hơn nữa, hiện tại Tiệt Giáo hùng mạnh như vậy, Tây Phương Giáo và Tiệt Giáo lại luôn có thù oán, khiến Phong Đô Đại Đế có chút lo lắng con thuyền Tây Phương Giáo sau này sẽ bị chìm.

Nếu là Tiệt Giáo đến lôi kéo trước, Phong Đô Đại Đế có lẽ sẽ không chút do dự mà gia nhập.

Phong Đô Đại Đế kết minh với Tây Phương Giáo, cũng là để không đắc tội hoàn toàn với Tây Phương Giáo, vì vậy mới chọn một phương pháp trung dung.

Dù sao cũng là giáo phái Thánh nhân có hai vị Thánh nhân trấn giữ, không cần thiết phải đi đắc tội.

Tất cả đều là những lão bất tử đã sống vô số nguyên hội, không có ai là kẻ ngốc, tự nhiên đều có kế hoạch của riêng mình.

Phong Đô Đại Đế ngồi xuống bồ đoàn, Ngũ phương Quỷ đế đứng sau lưng ông, Phong Đô Đại Đế cười nói: "Hai vị đã đợi lâu, không biết có chuyện gì cần thương nghị với bản đế?" Tu vi của Phong Đô Đại Đế ngang hàng với Địa Tạng Phật và Đại Thế Chí Bồ Tát, vì vậy cũng không khách khí.

Người mà Phong Đô Đại Đế e ngại chủ yếu là hai vị Thánh nhân mà thôi.

Do đó khi nói chuyện cũng không có quá nhiều ý kính trọng, chỉ là ngữ khí bình thường.

Địa Tạng Phật cười tủm tỉm nói: "Vẫn là chuyện cũ thôi, không biết đạo hữu hiện tại có ý định gia nhập Tây Phương Giáo của ta không." Địa Tạng Vương muốn nhân cơ hội Xiển Giáo đại bại, Tây Phương Giáo lớn mạnh này để một lần nữa lôi kéo Phong Đô Đại Đế gia nhập.

Bởi vì đây quả thực là một cơ hội ngàn năm có một.

Dựa vào sự lớn mạnh lần này của Tây Phương Giáo, một lần thu phục Phong Đô Đại Đế, liền có thể khiến Tây Phương Giáo lớn mạnh thêm nữa.

Nếu thành công, Địa Tạng Phật tin rằng các Thánh nhân đều sẽ khen ngợi và ban thưởng. ...

Địa Tạng Vương muốn nhân cơ hội Xiển Giáo đại bại, Tây Phương Giáo lớn mạnh này để một lần nữa lôi kéo Phong Đô Đại Đế gia nhập.

Đối với việc này, Phong Đô Đại Đế cũng không lấy làm lạ.

Địa Tạng Vương đã lôi kéo ông không dưới mười lần.

Phong Đô Đại Đế cười nói: "Bản đế cảm thấy hình thức hợp tác hiện tại của chúng ta rất tốt." Ngụ ý là từ chối gia nhập Tây Phương Giáo.

Địa Tạng Phật cũng không tức giận, vẫn giữ nụ cười trên mặt nói: "Đại đế cứ suy nghĩ lại xem, Tây Phương Giáo của chúng ta hiện đã lớn mạnh không ít, không chỉ có hai vị Thánh nhân trấn giữ, mà còn hấp thu một lượng lớn đệ tử đỉnh tiêm của Xiển Giáo, việc này chắc

hẳn Đại đế cũng đã biết." Phong Đô Đại Đế tự nhiên biết chuyện này, mấy giáo phái Thánh nhân hỗn chiến, chỉ cần Phong Đô Đại Đế không mù là có thể thấy được.

"Sau đó, Thái Ất Chân Nhân cũng đã đến đầu quân cho giáo ta.

Còn có một vị đạo nhân Chuẩn Thánh đỉnh phong, tên là Lục Áp Đạo Nhân, chính là con trai thứ mười của Yêu Đế Đế Tuấn, cũng đã đầu quân cho Tây Phương Giáo, được Thánh nhân phong làm Đại Nhật Như Lai Phật." "Tây Phương Giáo hiện nay, trên có hai vị Thánh nhân trấn giữ, dưới có Chuẩn Thánh đỉnh phong Đại Nhật Như Lai Phật, Chuẩn Thánh hậu kỳ Thích Ca Mâu Ni Phật, Chuẩn Thánh trung kỳ Dược Sư Phật, Chuẩn Thánh sơ kỳ Kim Thiền Phật, còn có bần tăng và Đại Thế Chí Bồ Tát hai vị Chuẩn Thánh viên mãn." "Sau đó, còn có hơn hai mươi vị Bồ Tát cấp bậc Đại La Kim Tiên, tám trăm vị La Hán cấp bậc Thái Ất Kim Tiên.

Tây Phương Giáo với đội hình như hiện nay, rất đáng để Đại đế gia nhập, Đại đế cũng chắc chắn sẽ được Thánh nhân của Tây Phương Giáo ta trọng dụng." Địa Tạng Phật quả không hổ là cao thủ thuyết khách, lý lẽ quả thực vô cùng rõ ràng.

Phong Đô Đại Đế cũng thực sự không biết chuyện có Chuẩn Thánh đỉnh phong gia nhập Tây Phương Giáo.

Phong Đô Đại Đế tò mò hỏi: "Lời này của Địa Tạng Phật có thật không?

Tây Phương Giáo có Phật Chuẩn Thánh đỉnh phong trấn giữ?" Thực ra, có một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong là vô cùng quan trọng, bởi vì bình thường Thánh nhân sẽ không tự mình ra tay.

Giống như Tiệt Giáo có một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong là Khổng Tuyên, sĩ khí cũng tăng lên rất nhiều.

Đại Thế Chí Bồ Tát cất lời: "A di đà phật, người xuất gia không nói dối, không lâu nữa Đại đế sẽ nhận được tin tức." Phong Đô Đại Đế gật đầu, cũng không nghi ngờ lời của Địa Tạng Phật và Đại Thế Chí Bồ Tát.

Dù sao chuyện này cũng không thể lừa người được, có là có, không có là không có.

Phong Đô Đại Đế chỉ có chút thắc mắc, Lục Áp kia từ đâu ra?

Con trai của Đế Tuấn, cũng không đến mức mấy chục nguyên hội đã đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong chứ!

Ngũ phương Quỷ đế im lặng không nói, chỉ lẳng lặng lắng nghe.

Phong Đô Đại Đế thực ra cũng có chút động lòng, dù sao có thể được Thánh nhân che chở cũng không tệ.

Nhưng vấn đề là Hồng Hoang có một giáo phái tên là Tiệt Giáo!

Dù Tây Phương Giáo có mạnh đến đâu, cũng không mạnh bằng Tiệt Giáo được!

Hiện tại Xiển Giáo đã ra nông nỗi này, Phong Đô Đại Đế suy đoán không lâu sau có lẽ đến đạo thống cũng không giữ được.

Vậy thì mục tiêu tiếp theo của Tiệt Giáo chắc chắn là Tây Phương Giáo, vì vậy Địa Tạng Phật mới vội vàng lôi kéo mình lần nữa.

Sau khi thông suốt điểm này, Phong Đô Đại Đế trực tiếp nói: "Bản đế vô cùng cảm kích lời mời nhiều lần của Địa Tạng Phật, nhưng bản đế thực sự không thích bị quản thúc, mong Địa Tạng Phật và Đại Thế Chí Bồ Tát lượng thứ." Phong Đô Đại Đế một lần nữa từ chối lời chiêu mộ của Địa Tạng Phật.

Địa Tạng Phật và Đại Thế Chí Bồ Tát không hề lộ ra vẻ thất vọng.

Dù sao họ cũng biết Phong Đô Đại Đế kiêng kỵ Tiệt Giáo, không muốn bị trói buộc trên chiến xa của Tây Phương Giáo.

Những chuyện này, trong lòng các đại lão đều vô cùng sáng tỏ.

Vì vậy, sự từ chối lần này của Phong Đô Đại Đế cũng nằm trong dự liệu của họ.

Vậy tại sao còn phải hỏi thêm một câu?

Đó không phải là hỏi thừa.

Mà là để dọn đường cho những lời sắp nói tiếp theo.

Địa Tạng Phật vẫn giữ vẻ mặt cười tủm tỉm, nói: "Nếu đã như vậy, bần tăng tự nhiên không dám miễn cưỡng Đại đế.

Nhưng Minh Hà Lão Tổ đã đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong từ lâu, bần tăng tính thời gian cũng sắp đến rồi.

Sau khi Minh Hà Lão Tổ đột phá thành công, tất sẽ suất lĩnh đại quân công đánh Địa Phủ của ta." Nói đến đây, Địa Tạng Phật liền dừng lại.

Tuy chỉ nói một nửa, nhưng người thông minh tự nhiên có thể hiểu được.

Phong Đô Đại Đế bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Địa Tạng Phật muốn bản đế tự mình ra tay tương trợ?" Địa Tạng Phật bình tĩnh nói: "Chính là vậy.

Nếu Minh Hà Lão Tổ kia đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ dựa vào ta và Đại Thế Chí Bồ Tát hai người, e rằng khó có thể chống cự." Lần đại chiến trước giữa Địa Phủ và Huyết Hải, Phong Đô Đại Đế chỉ phái Ngũ phương Quỷ đế đến, chứ bản thân không ra mặt.

Vì vậy lần này Địa Tạng Vương muốn Phong Đô Đại Đế tự mình ra tay, ba vị Chuẩn Thánh viên mãn cũng miễn cưỡng có thể chống lại

một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Cho nên việc lôi kéo trước đó, dù biết rõ Phong Đô Đại Đế sẽ không đồng ý, Địa Tạng Phật vẫn hỏi.

Chính là để yêu cầu hiện tại khiến Phong Đô Đại Đế không tiện từ chối.

Sao chứ?

Từ chối gia nhập Tây Phương Giáo, với tư cách là minh hữu lại không chịu tự mình ra tay tương trợ?

Đang coi Tây Phương Giáo của ta là khỉ để đùa giỡn sao?

Cái này không được, cái kia cũng không được, thế mà gọi là minh hữu à?

Đây chính là nghệ thuật nói chuyện của các đại lão.

Mọi thứ đều có mục đích, sẽ không nói nhiều lời vô ích.

Phong Đô Đại Đế gật đầu nói: "Nếu Huyết Hải xâm phạm, bản đế nhất định sẽ tự mình đến tương trợ!" Địa Tạng Phật mừng rỡ, nói: "Như vậy thì tốt quá, xin tạ ơn Đại đế trước." "Cáo từ!" Phong Đô Đại Đế mang theo Ngũ phương Quỷ đế rời khỏi Địa Phủ.

Tại Vô tận Huyết Hải.

Chương 287

Chỉ thấy Huyết Hải vô lượng vẫn không ngừng sôi trào, gào thét.

Một lúc sau, chỉ thấy Vô tận Huyết Hải đột nhiên nổ tung, một bóng người mặc hồng bào lao ra.

Minh Hà Lão Tổ!

Ông đã bế quan trong Vô tận Huyết Hải mấy nguyên hội.

Hôm nay xuất quan, rõ ràng đã đạt đến cấp bậc Chuẩn Thánh đỉnh phong.

"Ha ha ha ha ha…." Minh Hà Lão Tổ ngửa mặt lên trời gào thét.

Vô tận Huyết Hải không ngừng nổ tung thành từng cột máu.

Khí tức của Minh Hà Lão Tổ cũng theo tiếng cười lớn mà không ngừng bành trướng, lan truyền khắp Huyết Hải.

Thiên Ba Tuần, Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà tứ đại ma vương quỳ xuống trước mặt Minh Hà Lão Tổ, hô lớn: "Chúc mừng Lão tổ, chứng đắc Chuẩn Thánh đỉnh phong!" Vô số đại quân A Tu La chỉnh tề quỳ xuống, lớn tiếng hô: "Chúc mừng Lão tổ đột phá cảnh giới thành công!" Tiếng hô như sấm, chấn động Huyết Hải lại một trận cuộn trào.

Tiếng vang vọng trên khắp Vô tận Huyết Hải hồi lâu không tan.

"Ha ha ha, Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại thêm lão tổ ta một người!" Minh Hà Lão Tổ cười không ngớt, tâm trạng rõ ràng vô cùng vui vẻ.

Chuẩn Thánh đỉnh phong khó đến mức nào, cả Hồng Hoang đều đã chứng kiến, năm đó mạnh như Đế Tuấn và Đế Giang khi vẫn lạc

cũng chỉ là Chuẩn Thánh viên mãn.

Sau khi Thủy Kỳ Lân hoàn toàn vẫn lạc, hiện tại Hồng Hoang chỉ có hai vị Chuẩn Thánh đỉnh phong đã biết là Khổng Tuyên và Huyền Minh, thêm một Lục Áp, người thứ tư chính là Minh Hà Lão Tổ.

Chuyện của Lục Áp, Minh Hà Lão Tổ hiện tại không biết, còn đang tưởng mình là Chuẩn Thánh đỉnh phong thứ ba ở Hồng Hoang đây!

Sao có thể không vui mừng và kích động!

Minh Hà Lão Tổ nhìn một lượt đại quân A Tu La vô tận, một cỗ hào khí từ đáy lòng dâng lên.

"Tứ đại ma vương, tứ đại ma tướng, bảy mươi hai công chúa A Tu La nghe lệnh, theo bản tọa vào điện thương nghị việc tiến công Địa Phủ." "Cẩn tuân lệnh Lão tổ….." Trong trận hỗn chiến đó, Thạch Cơ khi đơn độc chiến đấu với Thái Ất Chân Nhân trước đó đã bị thương, sau đó tiếp tục mang thương tham gia hỗn chiến.

Cuối cùng tuy Tiệt Giáo đại thắng, nhưng Thạch Cơ cũng thương càng thêm thương, sau khi trở về Bồng Lai Tiên Đảo không thể không bế quan điều dưỡng, tu phục thương thế.

Một lần bế quan mất hai nguyên hội.

Sau khi Thạch Cơ xuất quan, liền lập tức quỳ trước cửa Tiêu Dao Cung.

Nguyên nhân tự nhiên là vì tự ý xuất quan đã dẫn đến một loạt sự việc sau đó, tuy kết cục tốt đẹp, tuy là bị người ta tính kế, nhưng cũng không thể thay đổi sự thật là việc tự ý xuất quan đã gây ra đại chiến sau này.

Vì vậy, Thạch Cơ vừa hồi phục liền quỳ bên ngoài Tiêu Dao Cung.

Bên trong Tiêu Dao Cung, Ngao Sương vội vàng chạy vào điện bẩm báo: "Thiếu chủ, Thạch Cơ đang quỳ ở cửa kìa!

Có cần cho nàng vào không?" "Ồ, cứ để nàng quỳ đó đi!" Đế Phượng Thiên nhận lấy miếng thịt rồng nướng từ tay Đát Kỷ, ăn rất vui vẻ.

"Vâng." Ngao Sương không dám nói nhiều, cũng đi rót linh tửu.

Thấy Ngao Sương một bộ dạng muốn nói lại thôi, Đế Phượng Thiên cười nói: "Sao vậy?" Ngao Sương đưa linh tửu cho Đế Phượng Thiên, nhỏ giọng hỏi: "Thiếu chủ không phải biết Thạch Cơ bị người ta tính kế sao?

Sao còn để nàng quỳ vậy?" Đế Phượng Thiên cười cười, nói với Đát Kỷ: "Biểu biểu trả lời đi." Đát Kỷ suy nghĩ một lát, nói: "Chắc hẳn Thiếu chủ cân nhắc Thạch Cơ trong lòng có áy náy, nên cứ để nàng quỳ trước, để tránh sau này sinh ra tâm ma." Đế Phượng Thiên uống cạn ly Bàn Đào tửu trong tay, xoa xoa đầu nhỏ của Ngao Sương, nói: "Học hỏi biểu biểu đi, xem người ta thông minh chưa kìa, đều có thể đoán được tâm tư của ta." Ngao Sương má hơi ửng hồng, lúng túng nói: "Vâng." Đế Phượng Thiên sau đó lại xua xua tay, nói: "Thôi, đừng học, nàng ta giả nai quen rồi, ngươi cứ đáng yêu như vậy là được rồi." Ngao Sương trong lòng nghĩ, đây là đang khen mình sao?

Má Ngao Sương càng đỏ hơn, lại đáp một tiếng: "Vâng." Đát Kỷ có chút không hài lòng lẩm bẩm một tiếng: "Giả nai thì có gì không tốt?

Thiếu chủ không phải nói, đàn ông đều thích kiểu này sao?" Đế Phượng Thiên thuận miệng đáp: "Thích thì thích, nhưng nếu ai cũng giống ngươi, đều giả nai, vậy chẳng phải không còn đặc điểm gì nữa sao?" Đát Kỷ nghe xong, cảm thấy cũng có lý, lập tức nói với Ngao Sương: "Vậy ngươi cứ bình thường một chút, tuyệt đối đừng học ta."

Ngao Sương: "……" Sau khi được đút mấy ly linh tửu, Ngao Sương đi ra sau lưng Đế Phượng Thiên, giúp hắn xoa bóp vai.

Đương nhiên, với một đại lão Chuẩn Thánh viên mãn, không cần xoa bóp, dù sao cũng không có chuyện mỏi cơ, thoát vị đĩa đệm gì đó.

Nhưng Đế Phượng Thiên lại rất thích cảm giác này, thủ pháp của Ngao Sương cũng khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Ngao Sương vừa xoa bóp vừa hỏi: "Thiếu chủ, định để Thạch Cơ quỳ bao lâu ạ?" Ngao Sương là một công chúa Long tộc mềm lòng, vì vậy mới hỏi câu này.

Nếu là Đát Kỷ thì hoàn toàn sẽ không hỏi.

Thích quỳ bao lâu thì quỳ bấy lâu thôi!

Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Cứ để nàng quỳ một vạn năm trước đi!" Ngao Sương: "……" Lâu vậy sao?

Ngao Sương còn tưởng Thiếu chủ chỉ để Thạch Cơ quỳ một lát thôi!

Ngao Sương nhỏ giọng hỏi: "Thiếu chủ, có phải hơi lâu quá không ạ?" Nếu là lúc mới theo Đế Phượng Thiên, Ngao Sương chắc chắn không dám nói như vậy.

Nhưng theo thời gian quan hệ với Đế Phượng Thiên ngày càng thân mật, Ngao Sương cũng bạo dạn hơn một chút, dù sao cũng là người bên gối, nói vài câu cũng không thành vấn đề.

Ngao Sương cũng dần dần hiểu được tính tình của Đế Phượng Thiên.

Nàng cảm thấy Thiếu chủ thực ra đối với người bên cạnh rất tùy ý, sẽ không vì những chuyện nhỏ nhặt mà tức giận, dù sao chung sống bao nhiêu nguyên hội rồi, Thiếu chủ chưa từng nói nặng lời với nàng.

Đây là suy nghĩ của Ngao Sương.

Đát Kỷ thì không nghĩ vậy, năm đó lúc Thiếu chủ ép Nữ Oa Nương Nương phản bội, suýt chút nữa đã giết chết nàng.

Tuy biết sau khi trở thành người của Thiếu chủ, hắn sẽ không làm vậy nữa, nhưng trong thâm tâm Đát Kỷ không khỏi vẫn giữ lại một hai phần sợ hãi.

Ngược lại là Ngao Sương, hiện tại đối với Đế Phượng Thiên hoàn toàn là tình yêu mến, những sợ hãi ban đầu đều đã tan biến.

Đế Phượng Thiên cười hỏi lại: "Vậy ngươi cảm thấy quỳ bao lâu thì hợp lý?" Ngao Sương đảo mắt một vòng, đáp: "Trăm năm?" Đế Phượng Thiên cạn lời: "Trăm năm ngắn quá, nghìn năm đi!" Ngao Sương vui vẻ gật đầu, nói: "Vâng, Thiếu chủ tốt nhất." Nghìn năm thời gian trôi qua trong nháy mắt.

Đế Phượng Thiên trong nghìn năm này nằm trên ghế Tiêu Dao không hề nhúc nhích.

Ăn cơm, uống rượu đều có tiểu thị nữ xinh đẹp đút.

Đương nhiên, không ăn cũng không đói chết được, tiên nhân không có phiền não này, chỉ là ghiền miệng thôi.

Dường như nằm yên ăn không ngồi rồi chờ chết là trạng thái thoải mái nhất của Đế Phượng Thiên.

Không sai.

Thói quen tốt của người Trái Đất.

Nghìn năm qua, Thạch Cơ vẫn luôn quỳ ở bên ngoài, không hề nhúc nhích, như một bức tượng điêu khắc.

Cũng không cầu xin, cũng không nói chuyện, chỉ quỳ ở đó.

Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Đi gọi Thạch Cơ vào đây đi!"

“Vâng, Thiếu chủ.” Ngao Sương lập tức bay ra ngoài, với tốc độ nhanh nhất bay đến trước mặt Thạch Cơ, nói: “Thiếu chủ mời ngươi vào.” Thạch Cơ đứng dậy, theo Ngao Sương vào trong Tiêu Dao Cung.

Thực ra Thạch Cơ chưa từng đến Tiêu Dao Cung, chỉ đến một lần, lần đó Thiếu chủ đặc biệt dặn dò phải cẩn thận một chút, cố gắng không rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, ở trong đảo tu luyện cho tốt.

Sau đó, Thạch Cơ liền không đến Tiêu Dao Cung nữa.

Ngao Sương dẫn Thạch Cơ vào Tiêu Dao Cung.

Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: “Hai ngươi lui xuống trước đi!” “Vâng, Thiếu chủ.” Ngao Sương và Đát Kỷ lui xuống.

Đế Phượng Thiên chậm rãi đứng dậy, nhìn Thạch Cơ một cái, hỏi: “Có biết tại sao bản thiếu chủ để ngươi quỳ không?” Thạch Cơ cung kính trả lời: “Vì đệ tử đã phạm sai lầm lớn, suýt chút nữa liên lụy đến Tiệt Giáo, đệ tử chết không đủ đền tội!” Đế Phượng Thiên lắc đầu, nói: “Chuyện này không trách ngươi, dù sao hắn muốn tính kế ai, người đó đều sẽ gặp xui xẻo, chỉ là ngươi không may mắn mà thôi.” Thạch Cơ hổ thẹn nói: “Đệ tử ngu dốt, mới trúng kế của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đệ tử đáng lẽ phải cẩn thận hơn nữa.” Đế Phượng Thiên cười cười, mỉm cười nói: “Ngươi cho rằng, là Nguyên Thủy Thiên Tôn đang tính kế?

Tính kế Tiệt Giáo?” Thạch Cơ ngây người, không hiểu lắm ý của Thiếu chủ.

Ngoài Nguyên Thủy Thiên Tôn ra, còn có thể là ai?

Dẫn Thạch Cơ ra ngoài chính là đệ tử Xiển Giáo mà!

Chắc cũng không phải Tây Phương Giáo và Nhân Giáo tính kế.

Chương 288

Đế Phượng Thiên đưa tay chỉ về một hướng nào đó.

Thạch Cơ lúc đầu không phản ứng, một lúc sau mới nhận ra Thiếu chủ đang chỉ về hướng Tử Tiêu Cung.

Thạch Cơ toàn thân chấn động, trợn mắt há mồm, cả người rơi vào trạng thái hoài nghi nhân sinh.

Thạch Cơ lắp bắp hỏi: "Sao… sao có thể?" Đế Phượng Thiên vỗ vỗ vai Thạch Cơ, giọng điệu thấm thía nói: "Cho nên, đó không phải lỗi của ngươi, không cần để trong lòng, chỉ là vận khí không tốt thôi….." Thạch Cơ cạn lời, đó đúng là vận khí không tốt thật.

Bất cứ ai cũng không thể chống lại được kế của vị kia a…..

Bên trong một sơn động vô cùng bí mật.

Triệu Công Minh quỳ trước mặt Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên hỏi thẳng: "Tình hình gần đây của Xiển Giáo thế nào?" Thân Công Báo đáp: "Khởi bẩm Thiếu chủ, đệ tử Xiển Giáo ngày ngày lo sợ bất an, đều sợ Tiệt Giáo sẽ đánh tới.

Về phần Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Nhiên Đăng và các cao tầng khác của Xiển Giáo, trong đại chiến đều bị thương ở các mức độ khác nhau, vì vậy đang bế quan dưỡng thương." Đế Phượng Thiên gật đầu, tiếp tục hỏi: "Ngươi không tham chiến, có gây ra nghi ngờ không?" Thân Công Báo đáp: "Thiếu chủ yên tâm, ta ở Xiển Giáo vốn không được chú ý, không ai để ý đến ta.

Hiện tại Xiển Giáo lòng người hoang mang, đệ tử tinh anh đều đã vẫn lạc hết, cao tầng thì đều đang bế quan, tạm thời không ai để ý đến ta." Đế Phượng Thiên gật đầu, lại hỏi: "Xiển Giáo có át chủ bài nào

để đối phó với Tiệt Giáo ta không?" Thân Công Báo đáp: "Tạm thời chưa nghe thấy!" Đế Phượng Thiên bình tĩnh nói: "Tiếp tục theo dõi động tĩnh của Xiển Giáo, nếu có tin tức lập tức thông báo cho ta, ví dụ như Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên trở về Côn Luân Sơn." Tuy rằng khả năng Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về Côn Luân Sơn là rất thấp.

Bởi vì Côn Luân Sơn không an toàn bằng Ngọc Hư Cung.

Thánh khu của Nguyên Thủy đã vẫn lạc hai lần, hiện tại đang là lúc yếu nhất, khả năng cao sẽ không trở về Côn Luân Sơn.

Lúc đó không tiếp tục truy sát Nguyên Thủy, là vì nếu truy sát nữa, Lão Tử Thánh nhân sẽ ra tay.

Vì vậy trước tiên tàn sát một lượt đệ tử tinh anh của Xiển Giáo, giáng cho Xiển Giáo một đòn chí mạng là được rồi.

Về phần Nguyên Thủy, sau này có nhiều cơ hội để xử lý.

Trong thời gian ngắn, Nguyên Thủy Thiên Tôn khả năng cao sẽ không xuất quan, tiếp theo trước tiên phải triệt để tiêu diệt đạo thống của Xiển Giáo, sau đó mới tính đến chuyện đối phó với Tây Phương Giáo.

"Vâng, đệ tử lĩnh mệnh!" Thân Công Báo lập tức đáp.

Hiện tại Tiệt Giáo đại thắng, Xiển Giáo đại bại, chứng tỏ nhãn quan của Thân Công Báo không sai, càng phải ôm chặt lấy đùi của Đế Phượng Thiên.

Con thuyền rách Xiển Giáo kia có lẽ không chống đỡ được bao lâu nữa sẽ lật, hiện tại chính là cơ hội tốt để Thân Công Báo lập công.

Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Tuy ngươi không tham chiến cho Tiệt Giáo, nhưng đã báo cho bản thiếu chủ tình báo về Càn Nguyên Sơn, ghi một công lớn.

Đợi bản thiếu chủ diệt tận Xiển Giáo, ngươi sẽ trở về Tiệt Giáo với tư thế của người chiến thắng." "Đa tạ Thiếu chủ, Thân Công Báo nguyện vì Tiệt Giáo chết không từ!" Thân Công Báo lớn tiếng biểu thị lòng trung thành, và dập đầu một cái thật mạnh.

Đế Phượng Thiên ngữ khí bình tĩnh nói: "Đứng lên đi!" "Đa tạ Thiếu chủ!" Thân Công Báo đứng lên, hiện tại hắn cũng đã có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Sau khi nhận được sự giúp đỡ của Đế Phượng Thiên, tu vi tiến triển quả thực rất nhanh.

Điều này cho thấy thiên phú của Thân Công Báo quả thực không tệ, có thể ngang ngửa với Triệu Công Minh, chỉ là không được Xiển Giáo dốc tài nguyên bồi dưỡng, vì vậy trước kia cảnh giới vẫn luôn không cao.

Đế Phượng Thiên vỗ vỗ vai Thân Công Báo, ngữ khí ôn hòa nói: "Trở về đi!

Ra ngoài lâu khó tránh khỏi bị người khác nghi ngờ." Thân Công Báo ngây người, sau đó cả người kích động đến mức mặt đỏ bừng.

Không vì gì khác, chỉ vì Thiếu chủ đã vỗ vai hắn.

Thân Công Báo cho rằng đây là một hành động thân mật, cho nên mới kích động.

Quả thực, trong tình huống bình thường, người Hồng Hoang sẽ không đi vỗ vai thuộc hạ, đều giữ vẻ uy nghiêm cao cao tại thượng.

Nhưng Đế Phượng Thiên là người xuyên không, có những thói quen đã ăn sâu vào xương tủy, ở hậu thế, vỗ vai là một chuyện rất bình thường.

Một hành động tùy ý của Đế Phượng Thiên, lại khiến Thân Công Báo kích động không thôi, sau khi một lần nữa biểu thị lòng trung

thành, hắn liền quay trở về Xiển Giáo. --------- Sau khi Đế Phượng Thiên trở về Bồng Lai Tiên Đảo, liền bắt đầu bế quan.

Hắn có chút cấp bách cần Đại Đạo Quả Thực, hiện tại cách Chuẩn Thánh đỉnh phong không còn xa nữa.

Nếu dùng pháp môn Trảm Tam Thi thông thường để đột phá, với tư chất kinh thiên của Đế Phượng Thiên, đã sớm là Chuẩn Thánh đỉnh phong rồi.

Nhưng tấn cấp bằng Đại đạo chi pháp, thực sự quá khó khăn.

Càng về sau khi lĩnh ngộ Ám chi Đại đạo, dù với tư chất vô thượng của Đế Phượng Thiên, cũng có chút khó khăn, nếu không có sự phụ trợ của Đại Đạo Quả Thực, Đế Phượng Thiên thật không biết phải mất bao nhiêu vạn nguyên hội mới có khả năng chứng được Đại đạo.

Thậm chí có thể trực tiếp vô vọng với Đại đạo.

Cho nên, Đại đạo Thánh nhân thật sự rất khó, mạnh như Bàn Cổ còn không thành công.

Tư chất và căn nguyên của Đế Phượng Thiên có tốt đến đâu, cũng không thể tốt hơn Bàn Cổ được.

May mà có ngón tay vàng, ngón tay vàng sẽ thưởng Đại Đạo Quả Thực.

Nếu không Đế Phượng Thiên cảm thấy mình sẽ bị kẹt ở giai đoạn thứ sáu, khó có thể tiến thêm một tấc.

Một nguyên hội trôi qua rất nhanh.

“Kiểm tra thấy Túc chủ bế quan một nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Tam Quang Thần Thủy (một vạn

giọt).” “Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1).” Tuy Tam Quang Thần Thủy Đế Phượng Thiên cũng cần, nhưng vẫn không chút do dự lựa chọn phương án thứ hai.

“Đinh!

Chúc mừng Túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!” Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Chưa rõ.

Tu vi: Chuẩn Thánh viên mãn.

Nhục thân: Chuẩn Thánh viên mãn (đã được hai giọt Bàn Cổ tinh huyết rèn luyện).

Đại đạo: Ám chi Đại đạo (U Ám), Trận chi Đại đạo (Hoàng giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), một vạn thanh kiếm (đều là Hậu thiên chí bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (thông qua Trận chi Đại đạo tự lĩnh ngộ được kiếm trận).

Khác: Huyền Thiên Quy Thuẫn x1 (có thể chống lại một đòn mạnh nhất của Thánh nhân), Huyền Thiên Trọng Thủy (một vạn giọt), Cực phẩm Đại La Đan (x2), Đại Đạo Quả Thực (x1).

Sau khi lướt qua bảng thông tin cá nhân, Đế Phượng Thiên không chút do dự ăn quả Đại Đạo Quả Thực cuối cùng cũng có được, tiếp tục lĩnh ngộ giai đoạn thứ sáu của Ám chi Đại đạo.

Một nghìn năm sau, hiệu quả của Đại Đạo Quả Thực đã biến mất.

Đế Phượng Thiên cảm thấy chỉ cần thêm hai quả Đại Đạo Quả Thực nữa là có thể lĩnh ngộ được giai đoạn thứ sáu của Ám chi Đại đạo, đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đế Phượng Thiên không tiếp tục bế quan nữa, mà lựa chọn xuất quan.

Lần này, Đế Phượng Thiên trực tiếp đến Ngũ Trang Quán mà mấy nguyên hội trước đã định đến.

Hắn muốn tìm Trấn Nguyên Tử, lần này thực sự cần Trấn Nguyên Tử giúp đỡ.

Trấn Nguyên Tử sẽ nể mặt Đế Phượng Thiên.

Chương 289

Chuyện xong xuôi, sẽ lên Côn Luân Sơn tàn sát.

Đế Phượng Thiên hóa thành một đạo cầu vồng, nhanh chóng bay về hướng Ngũ Trang Quán. ...

Trước cửa Ngũ Trang Quán.

Tiểu đạo đồng gác cửa nhìn thấy Đế Phượng Thiên.

Có hai tiểu đạo đồng, trông đều sạch sẽ tuấn tú.

Người cao hơn một chút bên trái tên là Thanh Phong, người thấp hơn một chút tên là Minh Nguyệt.

Thanh Phong và Minh Nguyệt nhìn nhau một cái, đều nhận ra Đế Phượng Thiên không phải người tầm thường.

Khí thế thượng vị giả cao cao tại thượng kia, rõ ràng không phải người bình thường.

Đế Phượng Thiên đã sử dụng Hóa Hư Thuật, tu vi dao động của hắn sẽ không bị lộ ra ngoài.

Nhưng khí thế Thiếu chủ Tiệt Giáo kia, tự nhiên vẫn còn đó.

Thanh Phong không dám tự cao, ngữ khí khá tôn kính hỏi: "Dám hỏi vị đạo hữu này, đến Ngũ Trang Quán có việc gì?" Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Ta tên là Đế Phượng Thiên." Chỉ nói năm chữ.

Thanh Phong và Minh Nguyệt hơi sững người.

Sau đó, biểu cảm trở nên đặc sắc.

Một người rõ ràng run rẩy, biểu cảm vô cùng hoảng sợ và bất an.

Một người rõ ràng phấn khích, biểu cảm vô cùng kích động và vui

vẻ.

Thanh Phong lắp bắp nói: "……Là… là Thiếu chủ Tiệt Giáo trong truyền thuyết?" Minh Nguyệt kích động nhảy cẫng lên hỏi: "Thật không?

Thật sự là Đế Phượng Thiên sao?

Là Đế Phượng Thiên trong truyền thuyết đó sao?" Rõ ràng, Thanh Phong có chút sợ Đế Phượng Thiên, cái tên này quá đáng sợ.

Còn Minh Nguyệt thì là fan trung thành của Đế Phượng Thiên.

Thanh Phong lập tức quay đầu chạy vào Ngũ Trang Quán, Đế Phượng Thiên cũng không xông vào, đứng tại chỗ chờ đợi.

Còn Minh Nguyệt thì đi vòng quanh Đế Phượng Thiên, giống như đang xem một con gấu trúc lớn, bộ dạng vô cùng tò mò.

Đế Phượng Thiên lần đầu tiên bị một nam nhân ưa nhìn nhìn chằm chằm như vậy.

Nếu ở hậu thế, Đế Phượng Thiên e rằng sẽ thầm rủa trong lòng một câu: Chắc là GAY.

Đế Phượng Thiên cười hỏi: "Ta đẹp trai lắm sao?" Minh Nguyệt thuận miệng đáp: "Đẹp trai." Sau đó, Minh Nguyệt đột nhiên phản ứng lại, người trước mắt chính là Đế Phượng Thiên a!

Hành động vô lễ như vậy có bị đánh chết không.

Minh Nguyệt cuối cùng cũng thông suốt, lập tức căng thẳng nói: "Thánh tử thứ tội, Minh Nguyệt quá sùng bái ngài, mới đột nhiên có hành động vô lễ như vậy." "Ồ?" Đế Phượng Thiên không có ý tức giận, hỏi: "Sùng bái bản thiếu chủ?" Minh Nguyệt múa tay múa chân nói: "Năm đó Thánh tử tức giận mắng Đạo Tổ, ta đã sùng bái ngài rồi, chuyện này thật sự không ai dám làm a!" "Sau đó là chuyện của Hồng

Vân Lão tổ, Thánh tử lại lớn tiếng mắng Minh Hà Lão Tổ và Côn Bằng, cứu lão tổ nhà ta." "Sau này Thánh tử mạnh mẽ chém chết thủ lĩnh nam tiên là Đông Vương Công, huyết tẩy Tây Phương Giáo, tàn sát trăm vạn đệ tử Xiển Giáo, tự mình ra tay đánh lén Thánh nhân….." "Từng chuyện từng chuyện khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, lão tổ nhà ta thường xuyên âm thầm khen ngợi ngài đấy!" "Lão tổ nói, nếu lão hữu Hồng Vân có được một nửa khí phách của ngài, cũng không đến nỗi rơi vào kết cục như vậy." "Mấy nguyên hội trước, Thánh tử lại dẫn dắt Tiệt Giáo đại bại Xiển Giáo, phu nhân của Thánh tử là Huyền Minh Tổ Vu càng một lần nữa chém chết Thánh khu của Thánh nhân!" "Quá mạnh, quá lợi hại, ta quả thực không thể tưởng tượng được trên đời sao lại có đại nhân vật kinh thiên động địa như Thánh tử!" "……" Minh Nguyệt thao thao bất tuyệt, về sau sắc mặt đều lộ ra vẻ ửng hồng vì kích động, đối với từng chuyện của Đế Phượng Thiên đều vô cùng rõ ràng, hoàn toàn là biểu hiện của một fan hâm mộ gặp được thần tượng mình sùng bái nhất.

Đế Phượng Thiên: "……" Thôi được rồi!

Ở cửa Ngũ Trang Quán nhặt được một fan cuồng chân chính.

Thực ra Đế Phượng Thiên ở Hồng Hoang có rất nhiều fan, chỉ là hắn không biết thôi.

Dù sao danh tiếng hiện tại thực sự có chút khoa trương.

Nếu nói danh của Thánh nhân cả Hồng Hoang không ai không biết.

Thì danh của Đế Phượng Thiên cả Hồng Hoang cũng không ai không hay.

Không hề khoa trương!

Danh tiếng đều là từng trận từng trận đánh ra.

Chiến tích của Đế Phượng Thiên quả thực đủ huy hoàng.

Nhìn khắp Hồng Hoang, dưới Thánh nhân không ai có thể làm được những chuyện kinh thế hãi tục như vậy.

Thanh Phong dùng tốc độ nhanh nhất xông vào Ngũ Trang Quán, không còn vẻ bình tĩnh thường ngày nữa.

"Sư tôn, sư tôn, đại sự không hay rồi!" Thanh Phong la lớn xông vào chủ điện của Ngũ Trang Quán.

Các đệ tử Ngũ Trang Quán gần đó đều tưởng Thanh Phong điên rồi.

Sư phụ của chúng ta đường đường là đại lão Hồng Hoang Chuẩn Thánh viên mãn, có người đánh tới cũng không cần phải hoảng hốt như vậy chứ!

Thanh Phong này thật là, không biết đang phát điên cái gì!

"Chuyện gì mà la lối om sòm?" Bên trong chủ điện truyền ra giọng nói bình tĩnh của Trấn Nguyên Tử.

"Thánh tử Tiệt Giáo Đế Phượng Thiên đến rồi!" Chưa kịp đến trước mặt Trấn Nguyên Tử, Thanh Phong đã trực tiếp hét lên.

"Bùm" một tiếng, Ngũ Trang Quán trực tiếp nổ tung.

Những đệ tử trước đó cho rằng Thanh Phong điên rồi cũng trực tiếp điên luôn.

"Oa, Thánh tử Tiệt Giáo lại đến Ngũ Trang Quán?

Hôm nay lại có vinh hạnh được chiêm ngưỡng dung nhan của Thánh tử sao?" "Kích động cái gì?

Lỡ như Thánh tử đến công đánh Ngũ Trang Quán của chúng ta thì sao?" "Không thể nào!

Tây Phương Giáo và Xiển Giáo đều không phải đối thủ của ngài ấy, Ngũ Trang Quán của chúng ta cũng đánh không lại đâu!" "Xong

rồi, xong rồi!

Ngũ Trang Quán của chúng ta hôm nay bị hủy rồi!

Sư tôn mau chạy đi, đệ tử nguyện liều chết cản Thánh tử Tiệt Giáo lại cho người!" "Hu hu hu, xong rồi, tất cả đều xong rồi, nơi Thánh tử xuất hiện, lần nào mà không máu chảy thành sông?

Ngũ Trang Quán của chúng ta tiêu rồi!" "……" Trấn Nguyên Tử hơi sững người, Đế Phượng Thiên từng nói có cơ hội sẽ đến Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử còn tưởng Đế Phượng Thiên chỉ nói khách sáo thôi!

Sau đó nghe đám đệ tử líu ríu la hét "Ngũ Trang Quán xong rồi", Trấn Nguyên Tử một trận cạn lời.

"Ồn ào, tất cả câm miệng!

Thanh Phong, lập tức đi mời Thánh tử vào đây." Trấn Nguyên Tử giận dữ quát đám đệ tử không có chí khí.

Thanh Phong lập tức lại bay ra cửa, đi mời Đế Phượng Thiên.

Một lúc sau, Thanh Phong và Minh Nguyệt dẫn Đế Phượng Thiên vào.

Tất cả đệ tử Ngũ Trang Quán đều trợn to mắt nhìn Đế Phượng Thiên.

Thánh tử Tiệt Giáo trong truyền thuyết đây sao?

Thật có khí thế a!

Cũng không có ba đầu tám tay như trong lời đồn!

Nhìn rất anh tuấn tiêu sái.

Chương 290

Nếu Thánh tử đã yên tĩnh bước vào như vậy, chắc là không phải đến đánh Ngũ Trang Quán.

Lão tổ nhà mình lại quen biết Thánh tử, để Thánh tử đích thân đến cửa bái phỏng?

Lập tức, đám đệ tử Ngũ Trang Quán cảm thấy trên mặt vô cùng có thể diện.

Nghĩ kỹ lại, hình như lão tổ nhà mình và Thánh tử quả thực có quen biết.

Bởi vì nghe nói năm đó trong chuyện của Hồng Vân Lão tổ, Thánh tử đã cứu lão tổ nhà mình một mạng!

Trong lúc đám đệ tử đang nghĩ vẩn vơ, Đế Phượng Thiên đã bước vào chủ điện.

Trấn Nguyên Tử đứng dậy nghênh đón, mặt đầy tươi cười nói: "Thánh tử đại giá quang lâm, Ngũ Trang Quán rồng đến nhà tôm.

Thánh tử chỉ cần gọi một tiếng, bần đạo sẽ đến Bồng Lai Tiên Đảo là được, hà tất phải để Thánh tử đích thân chạy một chuyến." Trấn Nguyên Tử tỏ thái độ rất khiêm tốn.

Một là, Đế Phượng Thiên đã cứu mạng ông, nhân quả đó tuy đã dùng cây Nhân Sâm Quả trả, nhưng dù sao ân cứu mạng cũng lớn hơn trời.

Hai là, với sự cường thế của Tiệt Giáo hiện nay, Trấn Nguyên Tử quả thực nên tỏ thái độ khiêm tốn một chút.

Đế Phượng Thiên đi thẳng vào vấn đề: "Ta đến tặng Trấn Nguyên Đại tiên một hồi tạo hóa….." Đế Phượng Thiên đi thẳng vào vấn đề:

“Ta đến tặng Trấn Nguyên Đại tiên một hồi tạo hóa!” Trấn Nguyên Tử hơi kinh ngạc, lập tức nói: “Thánh tử mời ngồi, hai chúng ta từ từ nói chuyện.” Đế Phượng Thiên và Trấn Nguyên Tử ngồi xuống bồ đoàn.

Rất nhanh, Thanh Phong và Minh Nguyệt đã bưng linh trà đã pha xong lên.

Trấn Nguyên Đại tiên là cao thủ pha trà ở Hồng Hoang, biết bao người muốn uống một chén trà của Ngũ Trang Quán mà không được.

Nhưng Đế Phượng Thiên rõ ràng không biết thưởng trà, uống một ngụm, không uống ra được đạo vị gì.

Đế Phượng Thiên hỏi: “Trấn Nguyên Đại tiên cảm thấy mình nghiên cứu về Địa Thư như thế nào?” Trấn Nguyên Tử suy nghĩ một chút, nói: “Được tám chín phần.” Trấn Nguyên Tử không phải khoác lác, dù sao ông cũng đã chấp chưởng Địa Thư bao nhiêu năm, tự nhận là đã nghiên cứu thấu triệt.

Tám chín phần cũng không phải là quá.

Đế Phượng Thiên lại lắc đầu, nói: “Bản thiếu chủ cảm thấy, ngài chỉ mới nghiên cứu được một hai phần thôi.” Trấn Nguyên Tử im lặng một lát, không phản bác, trực tiếp hỏi: “Xin Thánh tử chỉ giáo!” Trấn Nguyên Tử tự nhiên biết, Thánh tử không thể nào chạy từ xa đến đây chỉ để trêu chọc mình, lời Thánh tử nói tất nhiên có căn cứ.

Đế Phượng Thiên chậm rãi nói: “Địa Thư là thai mô của đại địa, lực phòng ngự quả thực cường đại, đạo hữu cũng đã phát huy phòng ngự của Địa Thư đến mức vô cùng nhuần nhuyễn, đáng tiếc, tác dụng chủ yếu của Địa Thư vốn không phải là phòng ngự.” Trấn Nguyên Tử khiêm tốn thỉnh giáo: “Bần đạo xin rửa tai lắng nghe.” Nếu là người khác nói những lời này, Trấn Nguyên Tử đã trực tiếp nổi giận, tính tình của Trấn Nguyên Tử không tốt như Hồng Vân.

Lão tổ ta chấp chưởng thai mô đại địa bao nhiêu nguyên hội, bây giờ ngươi lại đến đây thảo luận với ta về tác dụng chủ yếu của Địa Thư?

Không phải đang đùa sao?

Nhưng người nói là Thánh tử Tiệt Giáo, vậy thì Trấn Nguyên Tử chỉ có thể ngoan ngoãn lắng nghe.

"Trấn Nguyên Đại tiên có thể lợi dụng Địa Thư chưởng khống tất cả sông núi ở Hồng Hoang, phân phong sơn thần, thủy thần, chỉnh lý địa mạch Hồng Hoang không?" "Trấn Nguyên Đại tiên có thể lợi dụng Địa Thư kiến lập Địa Phủ, duy trì trật tự âm gian, khiến Lục đạo luân hồi viên mãn không?" "Nếu Trấn Nguyên Đại tiên làm như vậy, có thể thu được vô lượng công đức, có cơ hội chứng đạo thánh vị cuối cùng." "……" Đế Phượng Thiên chỉ nói ngắn gọn ba câu, nhưng nghe vào tai Trấn Nguyên Tử, lại như sấm sét nổ vang, dường như đánh tan toàn bộ sương mù trong đầu ông.

Bởi vì, Trấn Nguyên Tử, thật sự chưa từng nghĩ đến những điều này.

Thực ra, với tư chất của Trấn Nguyên Tử, đáng lẽ phải nghĩ đến.

Đáng tiếc, cái chết của Hồng Vân khiến Trấn Nguyên Tử một thời gian rơi vào hỗn loạn, dẫn đến không nghĩ đến những chuyện này.

Thiên đạo đối với Địa đạo chèn ép, cũng là nguyên nhân Đạo Tổ đường đường lại phải ra tay tính kế một Hồng Vân nhỏ bé.

Trấn Nguyên Tử chấp chưởng Địa Thư, tự nhiên biết những lời này của Thánh tử đều khả thi.

Duy nhất có một điều, tại sao Thánh tử lại hiểu rõ Địa Thư hơn cả mình?

Đế Phượng Thiên lắc đầu, bổ sung: "Ngài được xưng là Địa tiên

chi chủ, đáng tiếc lại không xứng với danh hiệu này.

Hiện tại Tây Phương Giáo đã kiến lập Địa Phủ, phần công đức đó đã để cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lấy đi." "Ngài chỉ còn có thể làm được việc khống chế tất cả sông núi ở Hồng Hoang, phân phong sơn thần, thủy thần, chỉnh lý địa mạch Hồng Hoang.

Nếu làm tốt chuyện này, dù không thể thành Thánh, trực tiếp chứng đắc Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không thành vấn đề." Trấn Nguyên Tử đứng dậy, cúi người bái Đế Phượng Thiên một cái, nghiêm túc nói: "Đa tạ Thánh tử giải đáp thắc mắc, bần đạo lại nợ Thánh tử một cái nhân quả.

Không biết Thánh tử lần này cần gì, bần đạo không có cây Nhân Sâm Quả thứ hai đâu." Trấn Nguyên Tử tự nhiên cũng là một người tinh ranh, Đế Phượng Thiên tuyệt đối không thể nào đến cửa chỉ điểm cho ông, nếu muốn chỉ điểm Thánh tử sớm đã có thể chỉ điểm, hà tất phải đợi đến bây giờ, chắc chắn là có chuyện.

Đế Phượng Thiên thẳng thắn nói: "Trấn Nguyên Đại tiên giúp bản thiếu chủ một việc, nhân quả xóa bỏ một lần, thế nào?" "Thánh tử xin mời nói." Trấn Nguyên Tử ngồi xuống, rót một chén linh trà chậm rãi thưởng thức.

Đế Phượng Thiên nhấp một ngụm trà, nói: "Ta định triệt để tiêu diệt đạo thống của Xiển Giáo, mời Trấn Nguyên Đại tiên xuất sơn cùng bản thiếu chủ đi một chuyến đến Côn Luân Sơn." Trấn Nguyên Tử không ngờ Thánh tử lại mời mình cùng đi xử lý Xiển Giáo.

Đương nhiên, Trấn Nguyên Tử cũng biết tại sao Thánh tử lại mời mình, trước khi mời còn phải điểm hóa mình một chút.

Nhưng Thánh tử rõ ràng có lựa chọn đáng tin cậy hơn, tại sao lại tìm đến mình.

Trấn Nguyên Tử có chút thắc mắc, vì vậy hỏi: "Dám hỏi Thánh tử, tại sao không để Nữ Oa tự mình ra tay." Đế Phượng Thiên cười nói: "Nữ Oa nương tử của ta không ra tay, mới có thể chấn nhiếp Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thánh nhân bên ta không động, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền ném chuột sợ vỡ bình, huống hồ Thánh khu vừa mới vẫn lạc không bao lâu, lúc này chắc chắn chưa hồi phục." Trấn Nguyên Tử chậm rãi gật đầu, lại hỏi: "Thực ra bần đạo có một chuyện không hiểu, tại sao Thông Thiên Thánh nhân lần trước không ra tay, lần này Thánh tử dường như cũng không định để Thông Thiên Thánh tử ra tay." Đế Phượng Thiên bí ẩn cười một tiếng, không nói gì.

Sau đó chậm rãi rót mấy chén trà thưởng thức trước.

Đừng nói, trà này uống lâu, lại có cảm giác càng uống càng ngon, dư vị vô cùng.

Trà này chắc chắn cũng không phải vật tầm thường, chỉ là cảnh giới của hắn quá cao, không cảm nhận được.

Trấn Nguyên Tử cũng không thúc giục, chỉ lẳng lặng chờ đợi câu trả lời của Đế Phượng Thiên.

Năm chén linh trà xuống bụng, Đế Phượng Thiên chậm rãi hỏi: "Năm đó Hồng Vân chết, ngài cảm thấy kẻ chủ mưu đứng sau là ai?" Trấn Nguyên Tử toàn thân chấn động, sau đó trầm mặc.

Trấn Nguyên Tử tự nhiên cũng không ngốc, sau khi bình tĩnh lại cũng đã nghĩ ra.

Hồng Mông Tử Khí kia tại sao lại cứ bay về phía Hồng Vân?

Nhưng Trấn Nguyên Tử không dám nghĩ sâu hơn, vì quá nguy hiểm.

Vị kia, là sự tồn tại mà Trấn Nguyên Tử vĩnh viễn không thể đắc

tội được.

Trấn Nguyên Tử, cũng chỉ dám hận Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ.

Đế Phượng Thiên chỉ chỉ về hướng Tử Tiêu Cung, nói: "Cha ta không ra tay, là để đề phòng vị kia." Câu nói này lượng thông tin quá lớn, Trấn Nguyên Tử rơi vào trầm tư.

Đầu tiên, Thông Thiên là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, tại sao phải đề phòng sư phụ?

Thứ hai, Hồng Hoang đều biết Đạo Tổ đang hợp đạo, sao lại đi gây bất lợi cho Tiệt Giáo?

Trấn Nguyên Tử không nghĩ thông, nhưng lần này Trấn Nguyên Tử không dám hỏi đến cùng, Thánh tử dám nói, Trấn Nguyên Tử còn không dám nghe đâu!

Đế Phượng Thiên hỏi: "Đạo hữu, thế nào?

Có muốn cùng bản thiếu chủ đến Côn Luân Sơn dạo một vòng không?

Chuyện này hoàn toàn tùy vào tâm ý của đạo hữu, nếu không muốn, bản thiếu chủ sẽ không miễn cưỡng." Trấn Nguyên Tử tin lời của Đế Phượng Thiên là thật, nhưng nếu từ chối, chút quan hệ tốt đẹp với Thánh tử cũng sẽ không còn.

Hiện tại Tiệt Giáo cường thế như vậy, Trấn Nguyên Tử có thể đứng cùng một phe với Tiệt Giáo, thực ra cũng là chuyện có lợi cho Ngũ Trang Quán.

Vì vậy, Trấn Nguyên Tử căn bản không cần suy nghĩ quá lâu.

Trấn Nguyên Tử nghiêm túc nói: "Xin tuân theo sự sai khiến của Thánh tử….." Đế Phượng Thiên mang theo Trấn Nguyên Tử trực tiếp bay về hướng Côn Luân Sơn.

Không cần đại quân Tiệt Giáo tiến công, không cần thiết, Xiển Giáo đối với Đế Phượng Thiên chỉ còn lại vài con mèo con.

Chỉ cần Nữ Oa để mắt đến hướng Ngọc Hư Cung là được.

Tuy Ngũ Trang Quán cách Côn Luân Sơn khá xa, nhưng hai vị Chuẩn Thánh viên mãn bay cũng khá nhanh.

Không mất quá nhiều thời gian, Đế Phượng Thiên và Trấn Nguyên Tử đã đến bên ngoài Côn Luân Sơn.

Côn Luân Sơn là sào huyệt của Xiển Giáo, tự nhiên có đại trận phòng hộ do Thánh nhân tự tay bố trí.

Chương 291

Nói thật, đại trận phòng hộ này, Đế Phượng Thiên nhất thời cũng không phá được.

"Lũ dư nghiệt Xiển Giáo, cút ra đây cho bản thiếu chủ!" Câu nói này được Đế Phượng Thiên vận chuyển toàn thân pháp lực hét lên.

Tiếng vang trực tiếp vang vọng trên Cửu Thiên hồi lâu không tan.

Tuy có đại trận phòng hộ cách âm, nhưng giọng của Đế Phượng Thiên vẫn truyền vào trong Côn Luân Sơn.

Đám đệ tử Xiển Giáo vốn đã ngày ngày lo sợ bất an, nghe thấy giọng của Đế Phượng Thiên, theo bản năng cảm thấy nguyên thần của mình sắp bị dọa bay ra khỏi cơ thể.

Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Nhiên Đăng và những người khác cũng lập tức tỉnh lại từ trong bế quan.

Sau mấy nguyên hội tĩnh dưỡng, thương thế cũng đã khá hơn nhiều.

Nhưng nghe thấy giọng của Đế Phượng Thiên cũng thấy da đầu tê dại.

Các đại lão Hồng Hoang trong nháy mắt đều hướng ánh mắt về phía này.

"…Thiếu chủ Tiệt Giáo muốn công đánh Côn Luân Sơn rồi sao?

Chỉ có hai người?" "Bên cạnh là Trấn Nguyên Tử phải không?

Thánh tử Tiệt Giáo không dẫn theo đệ tử Tiệt Giáo, lại dẫn theo một Trấn Nguyên Tử?" "Không cần thiết nữa rồi?

Đối với Thánh tử, chỉ cần đại trận phòng hộ bị phá, tất cả người

bên trong Xiển Giáo cộng lại cũng không phải là đối thủ của ngài ấy." "Hôm nay, đạo thống của Xiển Giáo có thể sẽ bị triệt để hủy diệt!" "Không biết Nguyên Thủy Thánh nhân có ra tay không?" "Ha ha, ra tay để Thánh khu vẫn lạc thêm một lần nữa sao?

Thời gian ngắn như vậy, chắc chắn chưa hồi phục tốt đâu." "……" Các đại lão Hồng Hoang lập tức bàn tán.

Ánh mắt của chúng sinh cũng dần dần tập trung vào Côn Luân Sơn.

Bát Cảnh Cung Lão Tử Thánh nhân, Cực Lạc Thiên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng ngay lập tức hướng ánh mắt về phía này.

Bên trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi mở mắt, trên trán có gân xanh đang giật giật.

Hắn muốn rời khỏi Ngọc Hư Cung đến Côn Luân Sơn trấn giữ, bởi vì nếu không có hắn, đạo thống của Xiển Giáo có thể sẽ thực sự bị hủy diệt.

Nhưng, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự bị dọa sợ rồi.

Hai lần rồi a!

Thánh khu đã vẫn lạc hai lần!

Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm giác bị Thiên đạo chi lực xâm thực càng nghiêm trọng hơn.

Đương nhiên, nếu nói hoàn toàn trở thành con rối của Thiên đạo, thì không đến mức đó, hắn vẫn là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng nếu Thánh khu vẫn lạc thêm vài lần nữa, thì có khả năng sẽ mất đi tự ngã, hoàn toàn trở thành con rối của Thiên đạo.

Đến lúc đó, tuy trên đời vẫn có Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng thực ra hắn đã chết, bởi vì kẻ sống sót chỉ là một con rối mà thôi, ý

thức của hắn đã tan biến trong trời đất Hồng Hoang.

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự hoảng rồi, cũng sợ rồi.

Hiện tại hắn chưa hoàn toàn hồi phục, trạng thái hiện tại ngay cả Nữ Oa cũng đánh không lại, muốn hoàn toàn hồi phục ít nhất cần năm nguyên hội.

Cho nên, nếu rời khỏi Ngọc Hư Cung, thật sự sẽ có nguy cơ vẫn lạc lần nữa.

Ai biết được Đế Phượng Thiên sau trận đại chiến đó không lập tức công đánh Côn Luân Sơn, trong khoảng thời gian ngắn đã bày bố cục gì?

Lần đại chiến trước, rõ ràng hắn và Nữ Oa giống như người ngoài cuộc, hai bên kiềm chế lẫn nhau.

Nhưng, kết quả thì sao?

Đế Phượng Thiên từ đầu đã nhắm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lỡ như lần này, công đánh Côn Luân Sơn là giả, dụ Nguyên Thủy Thiên Tôn ra ngoài mới là thật thì sao?

Không thể nói Nguyên Thủy Thiên Tôn đa nghi, thực sự rất có khả năng này, tên điên Đế Phượng Thiên kia chuyện gì cũng làm được.

Hắn khiến người ta tưởng rằng hắn chỉ muốn kìm chân Thánh nhân, giết thêm vài đệ tử Xiển Giáo, kết quả lại muốn xử cả Thánh nhân, không xử thì thôi, đã xử là phải làm cho ra chuyện lớn!

Không thể không nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại đối với Đế Phượng Thiên đã tràn đầy kiêng kỵ!

Đường đường là Thiên đạo Thánh nhân, tuần du khắp Hồng Hoang, lại đi kiêng kỵ một vị Chuẩn Thánh viên mãn, quả thực là một chuyện khó tin, nhưng nó đã thực sự xảy ra.

Sự yêu nghiệt của Đế Phượng Thiên, cả Hồng Hoang đều đã chứng kiến.

Dù cho Thánh khu của mình không bị vẫn lạc, Lão Tử Thánh nhân và Tây Phương Nhị Thánh, ai lại dám không kiêng kỵ Đế Phượng Thiên?

Vì vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn mở mắt, quan sát động tĩnh ở Côn Luân Sơn, nhưng không trực tiếp xuất quan.

Bên trong Xiển Giáo không có phản ứng.

Không dám, ai cũng không dám trả lời.

"Xiển Giáo các ngươi, ngay cả đạo đãi khách cơ bản cũng không biết sao?

Khách đến rồi, cũng không mời bản thiếu chủ vào ngồi?" Trên Côn Luân Sơn, giọng nói vô cùng vang dội của Đế Phượng Thiên tiếp tục vang vọng.

Bên trong Côn Luân Sơn vẫn không có bất kỳ âm thanh nào truyền ra.

"Thánh tử quả nhiên lợi hại, chỉ hai người đã ép cả Xiển Giáo không ai dám hó hé, sự uy hiếp này, ta phục rồi!" "Ai, cũng bình thường thôi, Thánh nhân không ở đó, hiện tại Xiển Giáo không đủ tự tin a!" "Xiển Giáo lớn mạnh như vậy, đối mặt với hai người, lại không dám đáp lại một câu, đây mà là giáo phái của Thánh nhân sao?" "Uy danh của Thánh tử Tiệt Giáo, xứng đáng là đệ nhất Hồng Hoang!" "……" Thấy tình hình này, chúng sinh Hồng Hoang nghị luận sôi nổi, đều cảm khái!

"Giáo chủ của các ngươi không phải đang ở Ngọc Hư Cung sao, Phó giáo chủ không phải vẫn còn sống sao?

Sao thế, bây giờ ngay cả nói một câu với bản thiếu chủ cũng

không dám rồi?

Cả Hồng Hoang đang nhìn đó!" Đế Phượng Thiên cũng không tức giận, tiếp tục hét lớn.

Lần này, Nhiên Đăng không nhịn được nữa.

Trước đó không chỉ đích danh, từng người trong đám cao tầng còn lại của Xiển Giáo đều đợi người khác đi trả lời.

Nhưng bây giờ Đế Phượng Thiên đã chỉ đích danh hắn, Phó giáo chủ Xiển Giáo, nếu còn trốn trong đại trận phòng hộ, một câu cũng không dám đáp lại, thì sau này thật sự không cần ra ngoài gặp người nữa.

"Thánh tử, được tha người thì nên tha, Xiển Giáo chúng ta đã thua rồi, hiện tại cả giáo đều đang bế quan, Thánh tử hà tất phải dồn người vào đường cùng." Bên trong Côn Luân Sơn truyền ra giọng nói của Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng không hề tức giận mắng chửi, bởi vì không có ý nghĩa.

Hắn ngược lại thông minh giả bộ một bộ dạng "ta đáng thương lắm rồi, đừng bắt nạt ta nữa".

Quả thực so với việc gào thét bất lực thì sẽ có vẻ tốt hơn một chút.

"Nếu Tiệt Giáo của ta bại, Xiển Giáo có tha cho ta một mạng không?" Giọng nói vô cùng trào phúng của Đế Phượng Thiên vang lên.

"Vậy thì tự nhiên sẽ tha, chúng ta là giáo phái huynh đệ, làm gì có đạo lý đuổi cùng giết tận!" Bên trong Côn Luân Sơn truyền ra câu trả lời không biết xấu hổ của Nhiên Đăng.

Đế Phượng Thiên bật cười, Xiển Giáo cũng đã triệt để không cần

mặt mũi nữa rồi.

Chúng sinh Hồng Hoang cạn lời, hai giáo phái đã đánh nhau đến mức này, bốn chữ "giáo phái huynh đệ" lại có thể nói ra được?

Không thể không nói, mặt của Nhiên Đăng Đạo Nhân đủ dày, không thua kém Nguyên Thủy bao nhiêu.

Không thể không nói, mặt của Nhiên Đăng Đạo Nhân đủ dày, không thua kém Nguyên Thủy bao nhiêu!

Có thể ngồi lên chức Phó giáo chủ Xiển Giáo, tự nhiên cũng cần một chút bản lĩnh.

Chương 292

Mặt dày cũng là một trong những năng lực của người đứng đầu.

Trước kia trên đại địa Hồng Hoang tuy Tiệt Giáo là mạnh nhất, nhưng thực ra cũng có những chủng tộc sùng bái Xiển Giáo và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bởi vì đệ tử Xiển Giáo đa số đều có căn cước cực tốt, phúc duyên sâu dày.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy vô cùng cao ngạo, một bộ dạng "bản Thánh không coi ai ra gì".

Thái độ này rất đáng ăn đòn, nhưng có những chủng tộc lại cảm thấy Thánh nhân nên có bộ dạng như vậy, cao cao tại thượng, không coi bất kỳ chuyện gì, bất kỳ ai ra gì.

Vẻ ngoài của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tốt, một bộ dạng tiên phong đạo cốt, tiên khí phiêu diêu.

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Xiển Giáo thực ra vẫn luôn có fan, đặc biệt là những chủng tộc có chút ngạo khí, tự cảm thấy căn nguyên không tệ, đặc biệt thích Xiển Giáo.

Nhưng bây giờ, Thánh khu của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bị chém diệt hai lần, Xiển Giáo bại một cách thảm hại!

Tình cảm sùng bái này trực tiếp bị phá vỡ.

Muốn cao ngạo cũng được, nhưng phải có vốn để cao ngạo, nếu không có, thì sẽ trở thành một tên hề.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại chính là một tên hề, trốn trong Ngọc Hư Cung không dám ra ngoài!

Đế Phượng Thiên chậm rãi nói: “Cái quan tài chết kia, không cần nói nhiều lời vô ích nữa.

Có cả Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử cũng nghe cho rõ đây.

Chỉ cần năm người các ngươi quỳ trước mặt bản thiếu chủ tự tuyệt giữa Hồng Hoang, bản thiếu chủ có thể tha cho những người khác của Xiển Giáo.” “Nếu không, đại trận phòng hộ có thể bảo vệ các ngươi nhất thời, nhưng bản thiếu chủ cũng không phải không phá được, đến lúc đó, đừng trách bản thiếu chủ đại khai sát giới, nhất định sẽ khiến Xiển Giáo gà chó không tha!” Lời nói kiêu ngạo bá đạo của Đế Phượng Thiên vang vọng trên bầu trời Côn Luân Sơn hồi lâu không tan.

Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử mặt đen như đít nồi, cơ mặt đều đang co giật.

Về phần Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân và những người khác, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không phải, căn bản không có tư cách để Đế Phượng Thiên điểm danh.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Hoàng Long Chân Nhân thở phào một hơi, lại nảy sinh một cảm giác kỳ lạ, may mà cảnh giới của mình thấp.

Vâng, tuy không có khả năng, nhưng Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Hoàng Long Chân Nhân thật sự hy vọng Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử ngoan ngoãn làm theo yêu cầu của Đế Phượng Thiên.

Nực cười hơn nữa là, hàng trăm vạn đệ tử Xiển Giáo còn lại dưới cảnh giới Kim Tiên cũng có suy nghĩ tương tự.

Quảng Thành Tử đột nhiên hét lớn: “Đế Phượng Thiên, đừng quá

đáng!

Bên ngoài Côn Luân Sơn, không phải là nơi cho ngươi giương oai!" Quảng Thành Tử, thủ lĩnh Thập Nhị Kim Tiên, sở dĩ được Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu thích, tự nhiên cũng có nguyên nhân, bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thấy được sự cao ngạo trên người Quảng Thành Tử, có chút giống với mình.

Cho nên, Quảng Thành Tử cao ngạo là người đầu tiên không chịu nổi, trực tiếp nổi giận.

Lúc này, Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, bảy vị cao tầng còn sót lại của Xiển Giáo đều tụ tập trong chủ điện.

Đế Phượng Thiên trào phúng nói: "Sao nào?

Bản thiếu chủ giương oai bên ngoài Côn Luân Sơn, ngươi Quảng Thành Tử có dám ra đây đánh ta không?

Ta đứng trên đại trận Côn Luân Sơn tè một bãi, ngươi Quảng Thành Tử lại có thể làm gì?

Ngoài việc gào thét ra, ngươi còn là cái thá gì?" Công phu trào phúng kinh thiên động địa của Đế Phượng Thiên lại một lần nữa được sử dụng.

Tình huống lúc này không thích hợp để cười, nhưng rất nhiều người trong chúng sinh Hồng Hoang đều bị câu nói này chọc cười.

Thánh tử vẫn là Thánh tử đó!

Chiến lực dưới Thánh nhân đệ nhất, miệng lưỡi cả Hồng Hoang đệ nhất, Thánh nhân cũng không dám đối đầu với sự sắc bén của ngài!

Mấy nguyên hội trước Tiếp Dẫn Thánh nhân luận đạo với Thánh

tử Tiệt Giáo, đều bị ấn xuống đất ma sát.

Quảng Thành Tử cả khuôn mặt đều tím lại như gan lợn, trên trán gân xanh nổi lên.

Quảng Thành Tử thân là đệ tử được Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu thích nhất, ngay cả Nhiên Đăng cũng phải nể mặt ba phần, lúc nào đã chịu uất ức như vậy?

Lập tức lửa giận trực tiếp xông lên thiên linh cái!

Đế Phượng Thiên tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: "Quảng Thành Tử ngươi tưởng mình là cái thá gì?

Dựa vào sự yêu thích của Nguyên Thủy Thiên Tôn, kẻ mà Thánh khu đã bị chém hai lần, thật sự tưởng mình là cọng hành sao?

Luận về thực lực, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Nhiên Đăng đều cao hơn ngươi, lúc nào đến lượt ngươi có tư cách lên tiếng?" "Đế Phượng Thiên, ngươi tìm chết!" Quảng Thành Tử cao ngạo thật sự không chịu nổi nữa, phẫn nộ đã đánh tan sự sợ hãi trong lòng.

Quảng Thành Tử trực tiếp điều động lực lượng sơn xuyên địa mạch của Côn Luân Sơn, cả ngọn Côn Luân Sơn bắt đầu chấn động.

Thân là đệ tử được Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu thích nhất, Quảng Thành Tử tự nhiên cũng có tư cách điều động lực lượng địa mạch của Côn Luân Sơn.

Ngoài Quảng Thành Tử ra, Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử ba người cũng có thể điều động.

Toàn bộ địa mạch Côn Luân Sơn trong khoảnh khắc này đều hưởng ứng hiệu lệnh của Quảng Thành Tử, trực tiếp bộc phát ra một cỗ uy áp vô cùng cường đại, trực tiếp bao phủ lấy Đế Phượng Thiên.

Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Xích Tinh Tử,

Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân đều biến sắc.

Quảng Thành Tử này quá bốc đồng rồi!

Khích tướng pháp rõ ràng như vậy cũng mắc bẫy?

Không biết thứ mạnh nhất của Đế Phượng Thiên không phải là chiến lực, mà là cái lưỡi ba tấc không xương đó sao?

Nhưng sự việc đã xảy ra, Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử cũng không kịp ngăn cản, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân thì không có tư cách ngăn cản.

"Ha." Đế Phượng Thiên khinh miệt cười một tiếng, toàn thân tu vi chi lực bộc phát, khí thế cuồng bạo khủng bố xông thẳng lên Cửu Tiêu.

Sự bộc phát này, giống như một ma thần đỉnh thiên lập địa trực tiếp xuất hiện trong thức hải của chúng sinh Hồng Hoang, khí tức quá mức khủng bố!

Uy áp của lực lượng địa mạch Côn Luân Sơn ngưng tụ thành một đại địa hư ảo, trực tiếp trấn áp về phía Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên thì sử dụng Tiệt Thiên Chỉ.

Ngoài Tam Thập Tam Thiên, một ngón tay khổng lồ màu vàng dường như tồn tại từ hằng cổ, tỏa ra ánh sáng cổ xưa, vô số pháp tắc lưu chuyển không ngừng trên bề mặt nó.

Sau đó, ngón tay khổng lồ màu vàng trực tiếp hạ xuống uy áp địa mạch Côn Luân Sơn.

"Ầm!" Ngón tay khổng lồ màu vàng va chạm với uy áp, tiếng nổ cực lớn quét qua hàng trăm triệu dặm xung quanh, khu vực Côn Luân Sơn hàng trăm triệu dặm đất rung núi chuyển không ngừng, giống như ngày tận thế.

“Còn chờ gì nữa?

Chúng ta cùng nhau ra tay, dẫn động lực lượng địa mạch, các ngươi thật sự cho rằng Đế Phượng Thiên sẽ tha cho chúng ta sao?

Sư tôn không ở đây, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình!” Quảng Thành Tử hét lớn một tiếng, trực tiếp kinh tỉnh Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân và những người khác.

Đúng vậy!

Đế Phượng Thiên đã đến rồi, sẽ không dễ dàng rời đi.

Đó là tên điên chuyện gì cũng làm được!

Sau đó, Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử cùng với Quảng Thành Tử dẫn động lực lượng địa mạch Côn Luân Sơn, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân cũng rót tu vi chi lực của mình vào đó, tăng cường việc dẫn động lực lượng địa mạch. ...

Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử và Quảng Thành Tử cùng nhau dẫn động sức mạnh địa mạch của núi Côn Luân.

Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân cũng rót tu vi của mình vào đó để tăng cường việc dẫn động địa mạch.

Chương 293

Hiện tại cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn này, dù sao bảo họ xông ra ngoài liều chết với Đế Phượng Thiên thì chắc chắn không dám.

Mặc dù chỉ có Đế Phượng Thiên và Trấn Nguyên Tử là hai vị Chuẩn Thánh viên mãn, nhưng rõ ràng cả bảy người bọn họ cộng lại cũng tuyệt đối không phải là đối thủ.

Sức mạnh địa mạch của núi Côn Luân lại một lần nữa được dẫn động, lần này còn mạnh hơn lần trước gấp mười lần.

Toàn bộ núi Côn Luân rung chuyển dữ dội, uy áp địa mạch kinh hoàng lại được khơi dậy.

Uy áp địa mạch nặng nề, rộng lớn hơn gấp mười lần trước đó ngưng tụ thành một mảnh đại địa thực chất hơn, đè về phía Đế Phượng Thiên.

"Hỗn Độn Thiên Mãng!" Theo tiếng hô của Đế Phượng Thiên, trên Cửu Tiêu xuất hiện những đám mây đen dày đặc che trời lấp đất, bầu trời lập tức tối sầm lại.

Trong mây đen có vô số tia sét lượn lờ, như thể ẩn chứa uy năng diệt thế, khiến người ta sinh lòng sợ hãi.

Một lát sau, từ trong vô tận mây đen chui ra vô số con rắn đen toàn thân quấn quanh những tia sét nhỏ.

Những con rắn đen tràn ngập khí tức hỗn độn lè lưỡi, toàn thân có tia sét uốn lượn, tỏa ra cảm giác áp bức khó tả!

Vô lượng rắn điện đen kịt không ngừng cuộn trào, cắn nuốt lẫn nhau.

Một lát sau, ức vạn vạn con rắn điện đen kịt sau khi cắn nuốt lẫn

nhau đã từ từ hóa thành một con mãng xà khổng lồ dài ức vạn trượng nằm vắt ngang bầu trời, toàn thân được khí hỗn độn bao bọc, bề mặt phủ đầy vô số tia sét.

Hỗn Độn Thiên Mãng trực tiếp lao thẳng vào uy áp địa mạch kia, không gian nơi nó đi qua đều vỡ nát, khí thế kinh người!

"Ầm!" Hỗn Độn Thiên Mãng va chạm với uy áp địa mạch của núi Côn Luân.

Một luồng sóng xung kích khó tả bùng nổ lan rộng, càn quét ức vạn dặm.

Mọi địa hình bên ngoài đại trận phòng hộ của núi Côn Luân đều bị hủy diệt trong nháy mắt, vô số cây cổ thụ, đá tảng, ngọn núi đều hóa thành tro bụi.

Mặt đất ức vạn dặm quanh Côn Luân rung chuyển điên cuồng, từng vết nứt bắt đầu lan ra.

Dưới một đòn này, vô số sinh linh thuộc các chủng tộc gần Côn Luân ức vạn dặm đều chết thảm, lũ lượt bỏ chạy về phía xa hơn.

Toàn bộ núi Côn Luân chấn động không ngừng, nhưng nhờ có đại trận phòng hộ nên không bị tổn hại gì.

"Ha ha ha!

Chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?

Bản thiếu chủ đứng bên ngoài núi Côn Luân, đám thùng cơm túi rượu các ngươi có năng lực khiến bản thiếu chủ lùi một bước không?" Đế Phượng Thiên cười lớn không ngớt, lời nói tràn ngập ý mỉa mai vô tận.

Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân

đều tức giận.

Nam Cực Tiên Ông quát: "Dốc toàn lực tru sát Đế Phượng Thiên tại đây, Xiển Giáo ta mới có cơ hội sống sót!" Lúc này, với tư cách là đại đệ tử nhập môn sớm nhất, ông ta cũng phải thể hiện một chút khí phách.

Vì vậy, Nam Cực Tiên Ông đã lên tiếng.

Dưới sự dẫn động toàn lực từ tu vi của bảy người, sức mạnh địa mạch của núi Côn Luân lại một lần nữa được khơi dậy.

Lần này, toàn bộ đại địa Côn Luân dường như đang phát ra tiếng gầm rú, uy áp vô tận tỏa ra từ địa mạch.

Địa Đạo thực ra cũng rất mạnh mẽ.

Ban đầu, Thiên, Địa, Nhân tam đạo ở Hồng Hoang có thể tranh phong, chỉ là Thiên Đạo chiếm được tiên cơ, thôn tính cả Địa Đạo và Nhân Đạo, vì vậy mới xuất hiện tình huống chúng sinh Hồng Hoang chỉ biết đến Thiên Đạo.

Từ uy áp bộc phát của địa mạch Côn Luân có thể thấy, sức mạnh của Địa Đạo cũng vô cùng cường đại.

Nếu Trấn Nguyên Tử có thể dùng Địa Thư để khống chế toàn bộ địa mạch Hồng Hoang, tình hình sẽ vô cùng đáng sợ.

Bởi vì Trấn Nguyên Tử có thể kích nổ sức mạnh địa mạch của toàn bộ Hồng Hoang, sức mạnh đó ngay cả Thánh nhân cũng phải kiêng dè, Thánh khu sẽ bị sức mạnh địa mạch trực tiếp làm nổ tung.

Đương nhiên, hiện tại chỉ là sức mạnh địa mạch của núi Côn Luân, Đế Phượng Thiên lại có Hỗn Độn Linh Bảo Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trong tay, sức mạnh địa mạch Côn Luân tuy mạnh nhưng cũng không thể gây uy hiếp cho hắn.

Hơn nữa, Đế Phượng Thiên căn bản không cần phòng ngự, mọi việc hắn làm chỉ là để kích phát triệt để sức mạnh địa mạch của núi Côn Luân.

Lần này, sức mạnh địa mạch Côn Luân đã được kích phát triệt để, uy áp vô tận tạo thành một mảnh đại địa che trời lấp đất, mảnh đại địa đó như muốn che khuất cả bầu trời, đè về phía Đế Phượng Thiên, trông thật sự kinh khủng.

Ngay cả các đại lão Hồng Hoang ở cách xa ức vạn vạn dặm cũng có thể cảm nhận được uy áp vô cùng vô tận.

Đối mặt với uy áp của mảnh đại địa che trời, khóe miệng Đế Phượng Thiên khẽ nhếch lên một đường cong.

"Đến lúc ngươi biểu diễn rồi!" Đế Phượng Thiên nói một câu nhẹ như lông hồng.

Lời này tự nhiên là nói với Trấn Nguyên Tử, vì bên cạnh hắn không còn ai khác.

Trấn Nguyên Tử mỉm cười, trong ánh mắt ánh lên một tia chiến ý đã lâu không thấy.

Giờ khắc này, ở bên cạnh Thánh tử Tiệt Giáo, Trấn Nguyên Tử dường như đã trở lại thời kỳ phong hoa chính mậu khi vừa mới hóa hình.

Ai cũng có thời niên thiếu khinh cuồng, ngay cả Trấn Nguyên Tử bây giờ trông có vẻ già nua, co ro trong Ngũ Trang Quán không ra ngoài cũng không ngoại lệ.

Năm xưa, vừa hóa hình không bao lâu, Trấn Nguyên Tử đã kết giao với Hồng Vân Lão Tổ, hai người cùng nhau xông pha Hồng Hoang.

Hồng Vân Lão Tổ thích lo chuyện bao đồng, vì vậy thường xuyên

rước họa vào thân, hai người đồng tâm hiệp lực giải quyết từng chuyện phiền phức, cũng đã giết không ít người.

Khoái ý ân cừu, tung hoành Hồng Hoang!

Đó là một khoảng thời gian đáng hoài niệm biết bao.

Trấn Nguyên Tử đã quá lâu không có cảm giác được sống như vậy.

Đối với những đại lão cấp bậc Chuẩn Thánh viên mãn như Trấn Nguyên Tử, tuổi thọ đã gần như vô tận, đôi khi người ta sống quá lâu, khó tránh khỏi mất đi mục tiêu.

Ngay cả phàm nhân với chút tuổi thọ ít ỏi, rõ ràng có thể nhìn thấy điểm cuối, đôi khi cũng sống trong mơ màng, huống chi là những tiên nhân có thể sống vô số năm tháng.

Giờ khắc này, Trấn Nguyên Tử ý chí phong phát, như thời thiếu niên!

Giờ khắc này, tu vi Chuẩn Thánh viên mãn của Trấn Nguyên Tử ầm ầm bộc phát, khí thế kinh thiên!

Giờ khắc này, chúng sinh Hồng Hoang đều sững sờ, không ngờ Trấn Nguyên Tử co đầu rụt cổ trong Ngũ Trang Quán lại mạnh đến vậy.

Địa Thư từ từ bay ra, một luồng sức mạnh màu vàng nâu khổng lồ bao phủ lấy uy áp địa mạch của núi Côn Luân.

Sức mạnh màu vàng nâu thần bí chính là sức mạnh của Địa Thư, không phải sức mạnh tấn công, mà là sức mạnh giao tiếp với địa mạch.

Địa Thư vốn là màng thai của đại địa, có thể giao tiếp với toàn bộ địa mạch Hồng Hoang.

Chỉ thấy uy áp địa mạch vô cùng vô tận của núi Côn Luân sau khi bị sức mạnh màu vàng nâu của Địa Thư từ từ bao bọc, lại không tiếp tục đè về phía Đế Phượng Thiên mà từ từ dừng lại.

Lúc này, rất nhiều người đều không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Mảnh đại địa do uy áp địa mạch Côn Luân hóa thành vừa vặn dừng lại bên cạnh đại trận phòng hộ của núi Côn Luân.

Một lát sau… "Ầm!" Mảnh đại địa do uy áp địa mạch Côn Luân hóa thành trực tiếp nổ tung!

Sức mạnh địa mạch kinh hoàng vô cùng trực tiếp bùng nổ ngay tại vị trí đại trận phòng hộ của núi Côn Luân.

Toàn bộ núi Côn Luân rung chuyển không ngớt dưới dư chấn của vụ nổ.

Sau đó, những ngọn núi cao chọc trời lần lượt sụp đổ, vô số tảng đá khổng lồ lăn xuống.

Mặt đất Côn Luân được đại trận bảo vệ cũng xuất hiện những vết nứt như mạng nhện không ngừng lan ra.

Không chỉ mặt đất Côn Luân, mà cả ức vạn dặm đất đai xung quanh cũng không ngừng rung chuyển, những vết nứt cũng không ngừng mở rộng.

Chương 294

Đại trận phòng hộ vô cùng mạnh mẽ của Côn Luân do chính Thánh nhân bố trí đã bị phá vỡ từ bên trong, đại trận vô thượng bao phủ toàn bộ núi Côn Luân bị nổ ra một lỗ hổng cực lớn.

Trong khoảnh khắc, đệ tử Xiển Giáo hoàn toàn chết lặng, bảy vị cao tầng của Xiển Giáo cũng mặt đầy kinh ngạc.

Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao sức mạnh địa mạch của Côn Luân nhà mình lại đột nhiên mất kiểm soát và nổ tung?

Chúng sinh Hồng Hoang cũng đang trong trạng thái mộng mị, chuyện xảy ra trong khoảnh khắc vừa rồi quá nhanh, đầu óc mọi người bây giờ có chút rối loạn, chưa thể sắp xếp lại suy nghĩ.

Nhưng một số đại lão đã phản ứng lại.

"Địa Thư!

Là Địa Thư!

Hóa ra, Địa Thư của Trấn Nguyên Tử không chỉ dùng để phòng ngự, Địa Thư là màng thai của đại địa, có thể giao tiếp với địa mạch Hồng Hoang!" "Hóa ra là vậy!

Cho nên sức mạnh địa mạch của núi Côn Luân dưới sự dẫn dắt của Địa Thư đã trực tiếp phát nổ từ bên trong Côn Luân!" "Quá mạnh!

Trấn Nguyên Tử quả nhiên là thâm tàng bất lộ!

Địa Thư mạnh mẽ như vậy, sao lại có thể khiêm tốn đến thế?" "Khó trách Thánh tử Tiệt Giáo chỉ mang theo một mình Trấn Nguyên

Tử, hóa ra một mình Trấn Nguyên Tử là đủ để phá vỡ đại trận phòng hộ của Côn Luân." "Thánh tử lại dùng sức mạnh địa mạch của Côn Luân để phá vỡ đại trận phòng hộ của Côn Luân, ý tưởng này thật kỳ diệu, ta phục." "Tội nghiệp mấy người của Xiển Giáo, thật sự bị xoay như chong chóng!" "…" Đúng vậy, Đế Phượng Thiên ngay từ đầu đã cố ý chọc giận mấy vị cao tầng của Xiển Giáo.

Bởi vì bọn họ chắc chắn không dám ra nghênh chiến, nên chỉ có thể dựa vào đại trận phòng hộ, dẫn động sức mạnh địa mạch để tấn công.

Đợi đến khi sức mạnh địa mạch Côn Luân được dẫn động đến cực hạn, Đế Phượng Thiên lại để Trấn Nguyên Tử trực tiếp dùng Địa Thư giao tiếp với địa mạch Côn Luân, kích nổ sức mạnh địa mạch, từ bên trong phá vỡ đại trận phòng hộ, như vậy vô cùng tiện lợi và nhanh chóng.

Lại có thể tiếp tục vả mặt Xiển Giáo một cách tàn nhẫn.

Bản thiếu chủ căn bản không cần tự mình ra tay phá trận, chỉ cần một kế nhỏ, Xiển Giáo đã có thể giúp bản thiếu chủ phá vỡ đại trận phòng hộ của mình.

Đây mới là vả mặt thật sự.

Bốp bốp bốp vang lên không ngớt.

Đây quả thực là nghiền ép hoàn toàn về mặt trí tuệ, trực tiếp ấn đầu chỉ số thông minh của cao tầng Xiển Giáo xuống đất mà ma sát.

Nhưng cũng không thể trách Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử và những người khác.

Dù sao Trấn Nguyên Tử nắm giữ Địa Thư đã vô số Nguyên hội, chưa từng dùng Địa Thư để thể hiện bản lĩnh, đột nhiên làm ra chuyện này, ai mà phản ứng kịp?

Địa Thư không phải là dùng để phòng ngự sao?

Năm xưa lúc Hồng Vân tự bạo, cũng không thấy Trấn Nguyên Tử dùng Địa Thư dẫn động sức mạnh địa mạch Hồng Hoang!

Đương nhiên, rõ ràng là năm đó Trấn Nguyên Tử chưa lĩnh ngộ được công dụng này của Địa Thư.

Nếu Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử và những người khác biết Địa Thư có thể dùng như vậy, ngay khoảnh khắc Trấn Nguyên Tử xuất hiện, chắc chắn họ đã có thể liên kết mọi chuyện, tự nhiên sẽ không dẫn động sức mạnh địa mạch để tự vả mặt mình.

Nhưng bây giờ, mọi chuyện đã muộn.

Bởi vì, đại trận phòng hộ của núi Côn Luân đã xuất hiện một lỗ hổng lớn, đã bị phá vỡ.

Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Tự tay làm nổ một lỗ hổng trên đại trận phòng hộ của nhà mình, chuyện này thật quá mất mặt.

Nhưng, bảy người còn chưa kịp mất mặt, bởi vì bóng người áo đen như ma thần kia đã xông vào.

"Ha ha ha, hôm nay đạo thống Xiển Giáo sẽ bị hủy diệt hoàn toàn!" "Hỡi Xiển Giáo, có ai dám cùng bản thiếu chủ một trận chiến!" "Cả Xiển Giáo có thể cùng lên, ha ha ha ha…" Đế Phượng Thiên hóa thành một đạo cầu vồng xông vào lỗ hổng của đại trận phòng hộ, tiếng hét như sấm, trực tiếp chấn cho trăm vạn đệ tử Xiển Giáo tu vi thấp kém suýt nữa nguyên thần nổ tung, ba câu nói đã trực tiếp dọa ngất hơn mười vạn đệ tử Xiển Giáo cảnh giới Huyền Tiên.

Nam Cực Tiên Ông cứng rắn nói: "Bảy người chúng ta cùng lên, Đế Phượng Thiên kia chẳng qua cũng chỉ là Chuẩn Thánh viên mãn, dựa vào thực lực của bảy người chúng ta, chưa chắc không thể chém!" Lời này cũng chỉ là tự an ủi, tự nhiên không ai nghe lọt tai.

Mặc dù Đế Phượng Thiên là Chuẩn Thánh viên mãn không sai, nhưng Chuẩn Thánh đỉnh phong Khổng Tuyên còn bị Đế Phượng Thiên dễ dàng thu phục, bảy người bọn họ cộng lại chưa chắc đã đánh lại Khổng Tuyên, làm sao có thể đánh lại Đế Phượng Thiên?

Hơn nữa, Đế Phượng Thiên còn có hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo, đánh thế nào?

Dùng đầu mà đánh sao?

Nhưng những chuyện này tuy mọi người trong lòng đều rõ, nhưng không ai chủ động nói ra.

Vân Trung Tử nghiến răng nói: "Mọi người cùng lên!" Nhiên Đăng đáp lại: "Được, cùng lên!" Quảng Thành Tử cũng nói: "Lát nữa chúng ta cần phải đồng tâm hiệp lực, xông lên!" "…" Sau đó, không một ai trong bảy người động đậy.

Không khí có chút gượng gạo.

Người nào người nấy đều hô "cùng lên" hoặc "xông lên", nhưng lại không một ai dám dẫn đầu xông ra.

Thực ra mọi người đều rõ, bây giờ ai xông lên nhanh, lát nữa chết cũng nhanh.

Ai cũng muốn kéo dài thêm một chút, lỡ đâu lát nữa Giáo chủ đến cứu thì sao?

Chết sớm chẳng phải là chết vô ích sao?

Tử bần đạo bất tử đạo hữu! (Bần đạo chết chứ đạo hữu không

chết!) Câu danh ngôn của Hồng Hoang, tại Xiển Giáo đã được giải thích một cách sinh động đến cực điểm!

"Khinh người quá đáng, ta lên trước, ta liều mạng với ngươi!" Lúc này, một giọng nói vang lên, liền có một bóng người áo vàng xông ra.

Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đều sững sờ, không ngờ Hoàng Long Chân Nhân, người bình thường ít được chú ý nhất, thực lực yếu nhất trong Thập Nhị Kim Tiên, lại có thể vào lúc này dẫn đầu xông ra!

Sáu vị đại lão Xiển Giáo trong lòng dâng lên sự kính nể, hóa ra Hoàng Long Chân Nhân thật sự có chút cốt khí!

Lại không nhìn ra!

Chỉ thấy Hoàng Long Chân Nhân hét lớn một tiếng, trực tiếp lộ ra bản thể.

Đột nhiên, một tiếng rồng ngâm vang vọng khắp đất trời.

Một con rồng vàng năm móng thuần chủng che trời lấp đất hiện ra giữa không trung, khí thế quả thật có chút đáng sợ!

Không ai ngờ, Hoàng Long Chân Nhân lại là Long tộc thời Thượng cổ!

Không ai ngờ Hoàng Long Chân Nhân lại có cốt khí như vậy, dám là người đầu tiên xông ra liều mạng với Thánh tử Tiệt Giáo.

Thật sự khiến chúng sinh Hồng Hoang không ngờ tới!

Khi chúng sinh Hồng Hoang tưởng rằng Hoàng Long Chân Nhân sẽ tự bạo để liều một phen với Đế Phượng Thiên thì… "Thánh tử tại thượng, ta Hoàng Long Chân Nhân cũng là Long tộc, nghe nói Tứ Hải Long Tộc đang được Thánh tử che chở, ta đây lầm đường lạc lối gia

nhập Xiển Giáo, hôm nay dưới ánh hào quang của Thánh tử đã tỉnh ngộ, quyết định quay về Long tộc, mong Thánh tử thành toàn!" Hoàng Long Chân Nhân nói xong, từ từ cúi cái đầu rồng cao quý xuống, tỏ ý thần phục với Đế Phượng Thiên.

Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân chết lặng, chúng sinh Hồng Hoang ngơ ngác!

Mọi người đều tưởng Hoàng Long Chân Nhân sẽ lộ bản thể tự bạo.

Kết quả người ta lộ bản thể rồi nói rõ thân phận Long tộc, cầu xin Đế Phượng Thiên tha mạng.

Sự đảo ngược này thực sự quá bất ngờ!

Ngoài Nguyên Thủy Thiên Tôn ra, chuyện Hoàng Long Chân Nhân là Long tộc thật sự không có ai biết.

Bởi vì Long tộc đã sớm rút khỏi vũ đài lịch sử, có một đệ tử Long tộc không phải là chuyện gì đáng tự hào, nên Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không thể đi rêu rao.

Hoàng Long Chân Nhân chắc chắn cũng sẽ không chủ động nói ra, Long tộc hiện nay ở Hồng Hoang yếu thế như vậy, chủ động nói mình là Long tộc chẳng phải càng khiến người ta xem thường sao, hoàn toàn không có ý nghĩa gì!

Vì vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy thấy thiên phú của Hoàng Long Chân Nhân không tệ, căn nguyên Thượng cổ Long tộc cũng được, nên đã thu nhận.

Chương 295

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không mấy coi trọng Hoàng Long Chân Nhân, dù sao Long tộc bị Thiên Đạo đàn áp, chắc chắn không đi được xa, e rằng ngay cả việc chứng đạo Chuẩn Thánh cũng cơ bản không có nhiều hy vọng.

Hoàng Long Chân Nhân cũng khá khiêm tốn.

Không còn cách nào khác, không phải thời Thượng cổ, một con rồng ở thời đại này không khiêm tốn cũng không được, hãy xem Tứ Hải Long Tộc làm gì, người ta căn bản ở yên trong biển không ra ngoài.

Vì vậy, sự không yêu thích của Nguyên Thủy Thiên Tôn và sự khiêm tốn của Hoàng Long Chân Nhân, đã dẫn đến việc tuy là một trong Thập Nhị Kim Tiên, nhưng danh tiếng lại cực nhỏ, giống như một người vô hình, hiếm có chủng tộc nào chú ý đến.

Hôm nay Hoàng Long Chân Nhân đột nhiên bộc lộ thân phận thật sự, thật sự khiến chúng sinh Hồng Hoang kinh ngạc một phen.

Thượng cổ Long tộc và Tứ Hải Long tộc hiện tại có sự khác biệt lớn.

Thực ra hai bên căn bản không phải là tồn tại cùng đẳng cấp, nếu xét về căn nguyên và huyết thống, thì Hoàng Long Chân Nhân thân là Thượng cổ Long tộc, huyết thống cao quý hơn Tứ Hải Long tộc hiện tại vô số lần.

Đương nhiên, Hoàng Long Chân Nhân ở thời Thượng cổ chắc chắn cũng là một nhân vật không đáng chú ý, chắc chắn không phải là Long tộc thân cận bên cạnh Long Vương, bởi vì chỉ có như vậy mới có khả năng sống sót.

Huyết mạch càng tốt, thực lực càng mạnh của Thượng cổ Long tộc, chắc chắn sẽ bị Long Vương lôi đi tham chiến.

Cho nên ngược lại, những con rồng yếu ớt không đáng chú ý như Hoàng Long Chân Nhân lại sống sót được vài con, còn những Thượng cổ Long tộc có huyết thống cao quý nhất, thực lực mạnh nhất đều đã chết cùng Long Vương.

Lời nói của Hoàng Long Chân Nhân trực tiếp vả mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Gia nhập Xiển Giáo là "lầm đường lạc lối", hiện tại dưới "ánh hào quang của Thánh tử đã tỉnh ngộ".

Nghe xem, lời nói này, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Ngọc Hư Cung suýt nữa không nhịn được mà phun ra một ngụm Thánh huyết.

Không có chuyện gì tàn nhẫn hơn là bị chính đệ tử của mình vả mặt!

Đương nhiên, Hoàng Long Chân Nhân vốn cũng không có tình cảm gì với Xiển Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn không coi trọng hắn, mười một người còn lại trong Thập Nhị Kim Tiên đều coi thường hắn.

Lúc đó chuyện giết Thạch Cơ, Nhiên Đăng trực tiếp giao cho Hoàng Long Chân Nhân, từ đó có thể thấy được.

Vì vậy, hiện tại Hoàng Long Chân Nhân phản bội cũng không có chút áp lực tâm lý nào, sớm đã nhìn Xiển Giáo không vừa mắt, bây giờ tìm được cơ hội phản giáo, có thể giữ lại một mạng, đương nhiên phải nắm bắt cơ hội.

Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân lúc này đầu óc như bị ức vạn tia sét nghiền qua, đều không thể suy nghĩ.

Một lát sau, Nhiên Đăng tỉnh ngộ đầu tiên, giận mắng: "Hoàng

Long Chân Nhân vô sỉ, tên phản đồ đáng hổ thẹn này, sớm biết vậy bản tọa đã chém ngươi trước!" Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử cũng lần lượt giận mắng Hoàng Long vô sỉ, thật không nhìn ra, Hoàng Long Chân Nhân lại có tâm cơ như vậy!

Trong lòng lại nghĩ: "Mẹ nó!

Lại bị Hoàng Long Chân Nhân đi trước một bước." Nếu là người đầu tiên đầu hàng, có lẽ sẽ có cơ hội sống sót.

Ý nghĩ này sâu sắc nhất là Ngọc Đỉnh Chân Nhân, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì trong danh sách điểm danh của Đế Phượng Thiên trước đó không có Ngọc Đỉnh Chân Nhân, điều đó cho thấy giá trị thù hận của Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở chỗ Đế Phượng Thiên không cao.

Ít nhất là thấp hơn năm vị Chuẩn Thánh của Xiển Giáo kia!

"Hoàng Long Chân Nhân chết tiệt, dám phản bội Xiển Giáo, ta phải chém ngươi!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân đại nộ, khí thế Đại La Kim Tiên đỉnh phong ngút trời, vẻ mặt phẫn nộ, trực tiếp xông về phía Hoàng Long Chân Nhân.

"Không ổn!" Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử đồng thanh la lên.

Sau đó, Ngọc Đỉnh Chân Nhân xông đến bên cạnh Hoàng Long Chân Nhân, giữa không trung trực tiếp quỳ xuống trước mặt Đế Phượng Thiên.

"Tiệt Giáo Thánh tử tại thượng, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, nguyện thoát ly Xiển Giáo, gia nhập Tiệt Giáo.

Ánh hào quang của Tiệt Giáo rải khắp đại địa Hồng Hoang, mong Thánh tử cho tội tiên một cơ hội, tội tiên nguyện vì Tiệt Giáo mà

chết!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng không cần mặt mũi, trực tiếp quỳ xuống, bày tỏ lòng thành, ngay cả "tội tiên" cũng đã hô ra.

Điều này cũng giống như một số thần tử trên triều đình hô "tội thần".

Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, biểu cảm trên mặt vô cùng đặc sắc, lúc đỏ, lúc trắng, lúc đen, như bị tắc kè hoa nhập thể.

Chúng sinh Hồng Hoang xôn xao!

"Oa, hóa ra Hoàng Long Chân Nhân lại là Thượng cổ Long tộc, thật không ngờ." "Hoàng Long Chân Nhân kia cũng lanh lợi thật!

Chưa biết chừng Thánh tử sẽ thật sự tha cho hắn một mạng!" "Ngọc Đỉnh Chân Nhân kia phản ứng cũng không chậm, trực tiếp mượn cớ tru sát phản đồ, nhân lúc Nhiên Đăng và những người khác còn đang sững sờ đã xông ra." "Ha ha ha, thật quá hài hước, Thánh tử vừa mới đánh vào, còn chưa bắt đầu giết người, Ngọc Đỉnh và Hoàng Long đã trực tiếp phản giáo." "Nguyên Thủy Thánh nhân với cái tính khí đó, nhìn thấy cảnh này, e là tức chết mất, Xiển Giáo hoàn toàn xong rồi." "…" Chúng sinh Hồng Hoang nghị luận sôi nổi, không ai ngờ Thánh tử vừa vào không phải là đại khai sát giới trước, mà lại xuất hiện một màn hài hước như vậy.

Ngay cả Đế Phượng Thiên cũng sững sờ một lúc, cũng không ngờ Hoàng Long Chân Nhân lại là Thượng cổ Long tộc.

Đối mặt với Hoàng Long Chân Nhân và Ngọc Đỉnh Chân Nhân phản giáo, Đế Phượng Thiên mỉm cười.

Thực ra Hoàng Long Chân Nhân và Ngọc Đỉnh Chân Nhân hiện tại rất căng thẳng, bởi vì sinh tử của họ nằm trong một ý niệm của Thánh tử.

Cả Hồng Hoang đều đang chờ đợi lựa chọn của Đế Phượng Thiên, xem vận mệnh của Hoàng Long Chân Nhân và Ngọc Đỉnh Chân Nhân sẽ ra sao.

Một lát sau, Đế Phượng Thiên lạnh lùng quát: "Thân Công Báo ở đâu!" Phía xa đột nhiên bay tới một bóng người, đến bên cạnh Hoàng Long Chân Nhân và Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Hoàng Long Chân Nhân và Ngọc Đỉnh Chân Nhân có chút kỳ quái, hai người cũng biết Thân Công Báo, chỉ là một đệ tử ngoại môn không đáng chú ý, vì sao Thánh tử lại biết tên của hắn?

Thân Công Báo cung kính quỳ lạy xuống, lớn tiếng nói: "Nguyên đệ tử ngoại môn Xiển Giáo, nay là đệ tử nội môn Tiệt Giáo, Thân Công Báo, bái kiến Thiếu chủ!" Thân Công Báo sở dĩ phải nói như vậy, là vì danh tiếng của hắn không lớn, nhiều người ở Hồng Hoang không biết hắn.

Cho nên phải chỉ ra thân phận đệ tử Xiển Giáo trước, sau đó mới nói cho mọi người biết hắn đã từ Xiển Giáo phản bội sang Tiệt Giáo.

Nếu không làm vậy, làm sao phối hợp với Thiếu chủ vả mặt Xiển Giáo?

Thân Công Báo quả là một tay nịnh bợ khá lợi hại.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Hoàng Long Chân Nhân sững sờ, không ngờ có đệ tử Xiển Giáo đã sớm đầu quân cho Tiệt Giáo, vậy là Thân Công Báo là nội gián ở Xiển Giáo.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Hoàng Long Chân Nhân trong lòng phát lạnh, hóa ra Thánh tử đã sớm gài gián điệp vào nội bộ Xiển Giáo, mà Xiển Giáo lại không hề phát hiện.

Chúng sinh Hồng Hoang cũng lập tức hiểu ra, hóa ra nội bộ Xiển Giáo lại có đệ tử Tiệt Giáo.

Đối với những thủ đoạn tầng tầng lớp lớp của Đế Phượng Thiên, chúng sinh Hồng Hoang quả thực cảm thấy da đầu tê dại!

Hiện tại tất cả các Thánh nhân đều đang chú ý đến nơi này.

Trước đó Trấn Nguyên Tử lợi dụng sức mạnh của Địa Thư để giao tiếp với địa mạch Côn Luân, làm nổ tung đại trận phòng hộ của Xiển Giáo, cũng đã khiến các Thánh nhân kinh ngạc, bởi vì ngay cả Lục Thánh cũng không biết Địa Thư có công dụng này, chuyện này chỉ có Hồng Quân mới biết.

Sự xuất hiện của Thân Công Báo càng khiến các Thánh nhân trong lòng phát lạnh, Nhân Giáo thì không sao, Huyền Đô chắc chắn không thể là người của Tiệt Giáo.

Nhưng Chuẩn Đề Thánh nhân của Tây Phương Giáo lại hoảng sợ!

Trong lòng lại bắt đầu suy đoán Kim Thiền Tử có phải là gián điệp mà Đế Phượng Thiên gài vào Tây Phương Giáo hay không.

"Kế sách của Thánh tử Tiệt Giáo quá mạnh, Xiển Giáo đường đường lại có nội gián của Tiệt Giáo." "Cũng không biết đã gài vào từ lúc nào, đừng nói là Phong Thần Lượng Kiếp còn chưa bắt đầu, Thánh tử đã gài vào rồi chứ!" "Kế sách của Thánh tử cũng đáng sợ như chiến lực của hắn vậy!" "Xiển Giáo, thua không oan!" "…" Trong lúc chúng sinh Hồng Hoang nghị luận sôi nổi, Đế Phượng Thiên lên tiếng: "Hoàng Long, Ngọc Đỉnh, hai ngươi hôm nay dùng máu của đệ tử Xiển Giáo để đổi lấy mạng của mình." Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Hoàng Long Chân Nhân ánh mắt sáng lên, bởi vì ý của câu nói này là, họ có thể sống sót.

Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Thân Công Báo nghe lệnh, dẫn Ngọc Đỉnh và Hoàng Long tru diệt hết đệ tử Xiển Giáo, gà chó không tha!

Năm tên Chuẩn Thánh còn lại giao cho ta." Thân Công Báo lớn tiếng hô: "Đệ tử Thân Công Báo lĩnh mệnh!" Nói rồi, tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ của Thân Công Báo đột nhiên bùng nổ, trực tiếp xông về phía các đệ tử ngoại môn và ký danh.

Trong trận đại chiến trước đó, tất cả các chiến lực đỉnh cao của Xiển Giáo ngoại trừ bảy vị cao tầng hiện tại đều đã tổn thất hết.

Cho nên, hiện tại toàn bộ Xiển Giáo ngoại trừ Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, thì Thân Công Báo đã là người mạnh nhất.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Hoàng Long Chân Nhân lập tức theo kịp bước chân của Thân Công Báo, cũng trực tiếp xông vào giết.

Đã muốn phản bội, thì phải phản bội triệt để, có thể tu đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, ai mà không phải là lão cáo già đã sống vô số Nguyên hội, vào thời khắc mấu chốt bảo vệ mạng sống tự nhiên vô cùng quả quyết.

Họ biết sự sắp xếp này của Thánh tử, không chỉ là thử thách đối với họ, mà chỉ cần tàn sát đệ tử Xiển Giáo, mới là phản bội Xiển Giáo thật sự triệt để, cho dù sau này Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sẽ muốn giết họ cho hả giận.

Thánh tử đang cắt đứt đường lui của họ!

Nhưng họ không có lựa chọn nào khác, đường lui này bắt buộc phải cắt!

Còn về những đệ tử Xiển Giáo cảnh giới Huyền Tiên, Thái Ất Huyền Tiên, Kim Tiên, Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Hoàng Long Chân Nhân giết cũng không cảm thấy khó chịu như trong tưởng tượng.

Chương 296

Nguyên nhân là những đệ tử tầng thấp này, Thập Nhị Kim Tiên đường đường bình thường không tiếp xúc, cơ bản không quen biết một ai.

Ít nhất cũng phải là đệ tử Xiển Giáo cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, mới có tư cách gặp mặt, nói chuyện với Thập Nhị Kim Tiên.

Thân Công Báo đi đầu, như hổ vào bầy dê, những đệ tử Xiển Giáo cảnh giới thấp kia trong tay Thân Công Báo căn bản không có chút sức chống cự nào.

Thân Công Báo không hề lưu tình, những đệ tử Xiển Giáo này đều là chiến công của Thân Công Báo, đều là thể hiện sự trung thành với Tiệt Giáo, tự nhiên phải giết điên cuồng, giết hết sức!

Ngay cả Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Hoàng Long Chân Nhân cũng có chút kinh hãi, Thân Công Báo này giết người thật tàn nhẫn!

Không hề phát hiện Thân Công Báo lại là một kẻ tàn nhẫn như vậy!

Lúc này, Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Hoàng Long Chân Nhân cũng không còn do dự nữa, lập tức xông vào đám người.

Không thể để Thánh tử cảm thấy họ giết không hết sức, cuối cùng lại nhận lấy kết cục thân tử đạo tiêu.

Sau đó, một cuộc tàn sát bắt đầu!

Đệ tử Xiển Giáo tàn sát đệ tử Xiển Giáo!

Thật sự là một màn kịch lớn khiến chúng sinh Hồng Hoang cũng cảm thấy da đầu tê dại!

Bóng người áo đen kia cũng một lần nữa khiến chúng sinh Hồng Hoang cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng!

Thật sự quá tàn nhẫn!

Đế Phượng Thiên căn bản không cần ra tay, đã có đệ tử Xiển Giáo nhảy ra giúp hắn tàn sát đệ tử của giáo phái mình.

Vĩnh viễn đừng đi đắc tội với người đàn ông đó, nếu không Xiển Giáo chính là vết xe đổ.

Tiếng kêu gào, tiếng cầu xin tha thứ, tiếng khóc than chấn động toàn bộ núi Côn Luân.

Những tiên nhân này đối mặt với ba vị Đại La Kim Tiên, lúc này giống hệt như năm đó Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, Nhân tộc bất lực.

Bởi vì đối mặt với ba vị Đại La Kim Tiên, những đệ tử chỉ có tu vi Huyền Tiên, Thái Ất Huyền Tiên, Kim Tiên, hoàn toàn không có chút sức phản kháng nào, giống như phàm nhân đối mặt với tiên nhân vậy, vô lực.

Ngoài bỏ chạy, quỳ xuống cầu xin tha thứ, không còn gì khác có thể làm.

Tự bạo cũng không thể uy hiếp Đại La Kim Tiên, cảnh giới chênh lệch quá xa.

Thái Ất Kim Tiên cấp bậc tự bạo mới có thể uy hiếp được cảnh giới Đại La một chút.

Ngay cả tự bạo cũng không được!

Một cuộc tàn sát một chiều, Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử không dám ra tay giúp đỡ, bởi vì Đế Phượng Thiên đang chặn trước mặt họ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Ngọc Hư Cung dường như cũng không

có bất kỳ phản ứng nào.

Lão Tử Thánh nhân vốn giao hảo với Xiển Giáo dường như cũng không có ý định ra tay.

Thế là, toàn bộ núi Côn Luân trực tiếp trở thành địa ngục Tu La, đất trời tràn ngập tiếng kêu gào tuyệt vọng của đệ tử Xiển Giáo.

Toàn bộ núi Côn Luân trực tiếp trở thành địa ngục Tu La, đất trời tràn ngập tiếng kêu gào tuyệt vọng của đệ tử Xiển Giáo.

Đệ tử của một giáo phái Thánh nhân đường đường, lại bị ba vị Đại La Kim Tiên tàn sát như giết gà.

Cao tầng Chuẩn Thánh không thể cứu viện, Thánh nhân trốn trong Ngọc Hư Cung không dám cứu.

Cảnh tượng này thực sự có sức ảnh hưởng quá lớn, lớn đến mức khiến người ta có chút khó chấp nhận.

Một giáo phái Thánh nhân đường đường, sao lại có thể rơi vào tình cảnh này.

Giờ khắc này, Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử dù có lòng dạ tàn nhẫn đến đâu, cũng có chút xúc động.

Xiển Giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng là Xiển Giáo của họ.

Bây giờ, đạo thống Xiển Giáo sắp bị hủy diệt.

Đương nhiên, họ cũng sợ phải chịu kết cục giống như những đệ tử kia.

Thực ra họ cũng muốn giống như Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Hoàng Long Chân Nhân, trực tiếp phản bội Xiển Giáo.

Nhưng vấn đề chủ yếu nhất là, họ cảm thấy Đế Phượng Thiên sẽ không chấp nhận, đó mới là trọng điểm.

Nếu họ hạ mình đầu hàng, mà Đế Phượng Thiên lại không chấp nhận, đó không chỉ là chuyện mất mặt, mà là chuyện mất mạng.

Vì vậy, hiện tại Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, năm vị đại lão còn lại của Xiển Giáo đang rất rối bời.

Đầu hàng không dám, đánh không dám, chạy cũng không dám.

Quá khó khăn, thật sự là tiến thoái lưỡng nan!

Lúc này, Xích Tinh Tử đột nhiên không báo trước xông về phía Đế Phượng Thiên.

Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử lại sững sờ, chẳng lẽ không ai dám xông ra giết địch, chẳng lẽ Xích Tinh Tử cũng muốn đầu hàng?

Quả nhiên, chỉ thấy Xích Tinh Tử trực tiếp quỳ xuống giữa không trung cách Đế Phượng Thiên trăm trượng, lớn tiếng nói: "Xích Tinh Tử của Xiển Giáo nguyện thoát ly Xiển Giáo, bái nhập Tiệt Giáo, nguyện vì Tiệt Giáo mà chết, mong Thánh tử thành toàn!" Mặc dù chậm một chút, nhưng Xích Tinh Tử muốn thử một lần.

Xích Tinh Tử đương nhiên biết làm vậy có chút mạo hiểm, nhưng hắn bắt buộc phải thử.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì tu vi của hắn chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, thấp nhất trong năm Chuẩn Thánh, nếu đánh, Xích Tinh Tử tất nhiên sẽ chết đầu tiên, cho nên Xích Tinh Tử hoảng sợ!

Bốn người còn lại, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử là Chuẩn Thánh viên mãn, Nhiên Đăng là Chuẩn Thánh hậu kỳ, Quảng Thành Tử là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Một khi đánh nhau, Xích Tinh Tử chắc chắn sẽ bị một chiêu miểu sát.

Chạy cũng không thoát, người ta có Hóa Hồng Thuật, tốc độ cực nhanh, năm xưa ngay cả Côn Bằng cũng không thể chạy thoát, Xích Tinh Tử muốn chạy sao?

Nếu Xích Tinh Tử chạy trốn, Đế Phượng Thiên đuổi theo, e rằng Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử ngược lại sẽ vui mừng, không hề đi ngăn cản, mà sẽ lập tức tự mình chạy trốn.

Trong tình huống này, đầu hàng đã trở thành lựa chọn tốt nhất của Xích Tinh Tử.

Đây là quyết định sau khi đã suy nghĩ kỹ lưỡng.

Xích Tinh Tử đường đường là Chuẩn Thánh sơ kỳ, cũng không phải nhân vật nhỏ, hắn tin rằng Thánh tử Tiệt Giáo có khả năng sẽ thu nhận.

Ai lại chê trong giáo phái của mình có quá nhiều Chuẩn Thánh chứ?

Nhìn các đại lão Xiển Giáo lần lượt đầu hàng, chúng sinh Hồng Hoang cũng có chút chết lặng.

Chỉ có thể cảm thán uy thế của Thánh tử quá lớn, những người này ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có.

Rất nhiều ánh mắt đều hướng về phía Ngọc Hư Cung, muốn biết rốt cuộc Nguyên Thủy Thiên Tôn có ra tay hay không.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này tức giận đến toàn thân run rẩy.

Nhìn đệ tử Xiển Giáo đang bị tàn sát điên cuồng.

Nhìn đệ tử cao tầng dưới trướng lần lượt quỳ trước mặt Đế Phượng Thiên phản bội mình.

Nhìn Đế Phượng Thiên chỉ một mình xông vào núi Côn Luân, áp

chế trăm vạn đệ tử Xiển Giáo không dấy lên nổi bất kỳ ý nghĩ phản kháng nào!

"Phụt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên phun ra một ngụm Thánh huyết.

Một Thánh nhân đường đường, lại bị tức đến hộc máu.

Chương 297

Có thể thấy cảnh tượng này đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn có sức đả kích lớn đến mức nào.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn âm trầm đến cực điểm, ánh mắt hung hãn nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên, như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại thật sự không dám ra tay, bởi vì lần đầu tiên Thánh khu vẫn lạc, ngoài việc suy yếu ra Nguyên Thủy Thiên Tôn không có cảm giác gì nhiều.

Nhưng sau khi Thánh khu vẫn lạc lần thứ hai, Nguyên Thủy Thiên Tôn rõ ràng cảm giác được nguyên thần của mình đang bị sức mạnh của Thiên Đạo xâm thực.

Nếu thêm vài lần nữa, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không ngồi chờ chết, vẫn luôn liên hệ với Lão Tử Thánh nhân.

Lúc này, chỉ có Lão Tử bằng lòng giúp, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới dám ra tay.

Nhưng, Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền âm cho Lão Tử, lại mãi không thấy hồi âm.

Cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn luôn chờ đợi hồi âm của Lão Tử Thánh nhân.

Bát Cảnh Cung.

Lão Tử Thánh nhân cảm nhận được kiếm ý lăng lệ phô thiên cái địa bên ngoài Bát Cảnh Cung.

Tất cả các truyền âm đều bị kiếm ý chặn lại.

Lão Tử Thánh nhân muốn ra tay giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng không ngờ bên ngoài Bát Cảnh Cung lại có một thanh Thanh Bình Kiếm!

Đúng vậy, chỉ là một thanh Thanh Bình Kiếm, không phải Tru Tiên Tứ Kiếm.

Cũng chính vì vậy, Lão Tử Thánh nhân mới kiêng dè.

Tu vi của Lão Tử là cao nhất trong Lục Thánh, với tiền đề Thông Thiên Giáo Chủ không sử dụng Tru Tiên Kiếm Trận, không một ai trong Lục Thánh là đối thủ của ông ta.

Nhưng lúc này, Lão Tử Thánh nhân cảm nhận được kiếm ý tỏa ra từ Thanh Bình Kiếm, ông ta biết tu vi của Thông Thiên đã đuổi kịp mình, cho dù không sử dụng Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên cũng có thể cùng ông ta một trận chiến, thắng bại khó lường!

Đây mới là điều đáng sợ nhất!

Lần trước, mùi vị khiến tất cả các Thánh nhân đều thèm nhỏ dãi rốt cuộc là gì?

Lại khiến Thông Thiên trong thời gian ngắn như vậy đã nâng cao tu vi lên một bậc.

Phải biết, ở cảnh giới Thánh nhân, muốn nâng cao dù chỉ một chút cũng cực kỳ khó khăn.

Cho đến bây giờ, hiệu quả của Thánh nhân đan đó vẫn chưa hoàn toàn biến mất!

Thông Thiên vẫn đang tiếp tục hấp thu dược lực, đợi đến khi dược lực của Thánh nhân đan được hấp thu hoàn toàn, tu vi của Thông Thiên tuyệt đối sẽ vượt qua Lão Tử, lúc đó chỉ bằng một thanh

Thanh Bình Kiếm đã có thể đánh bại Lão Tử Thánh nhân.

"Nguyên Thủy sư đệ, không phải bần đạo không muốn giúp, mà là thật sự không giúp được." Lão Tử Thánh nhân bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Hôm nay, đạo thống Xiển Giáo phải bị hủy diệt hoàn toàn.

Trừ phi Sư tôn tự mình ra tay, nếu không không ai có thể thay đổi kết cục này.

Núi Côn Luân.

Đế Phượng Thiên nhìn Xích Tinh Tử, từ từ lên tiếng: "Ngươi nguyện ý gia nhập Tiệt Giáo?

Nguyện ý trung thành với Tiệt Giáo?" Xích Tinh Tử ánh mắt sáng lên, dường như có cơ hội sống sót, lập tức nịnh nọt nói: "Đệ tử nguyện ý trung thành với Tiệt Giáo, vì Tiệt Giáo vào sinh ra tử, không từ nan!" Đế Phượng Thiên từ từ gật đầu, hỏi: "Như vậy, ngươi thật sự nguyện vì Tiệt Giáo ta mà chết?" Xích Tinh Tử lớn tiếng hô: "Đệ tử nguyện ý!" "Ồ, vậy ngươi đi chết đi!" Thí Thần Thương trong tay, trong khoảnh khắc tiếp theo, Đế Phượng Thiên trực tiếp đâm thủng tim Xích Tinh Tử!

Xích Tinh Tử trợn trừng hai mắt, nhìn Thí Thần Thương xuyên qua lồng ngực mình, căn bản không có thời gian phản ứng, bởi vì khoảng cách giữa hai bên quá gần, bởi vì Hóa Hồng Thuật thực sự quá nhanh.

"Vì… vì sao…" Xích Tinh Tử nhìn Đế Phượng Thiên, không thể hiểu tại sao Đế Phượng Thiên lại có quyết tâm giết mình mạnh mẽ đến vậy.

"Tiệt Giáo của ta không lưu hạng lòng lang dạ sói, an tâm đi đi!

Bốn tên còn lại sẽ sớm đi cùng ngươi thôi!" Xích Tinh Tử cảm

nhận được sinh cơ của nguyên thần đang bị sát khí của Thí Thần Thương xâm thực.

Nhưng trước khi nguyên thần của Xích Tinh Tử bị tiêu diệt, đã bị Phong Thần Bảng câu đi.

Không phải là Phong Thần Bảng có thể nhanh hơn Đế Phượng Thiên, mà là Đế Phượng Thiên cố ý không trực tiếp tiêu diệt nguyên thần của Xích Tinh Tử, dù sao Phong Thần Lượng Kiếp vẫn chưa qua đi.

Đưa những đệ tử Xiển Giáo này lên Phong Thần Bảng mới là lựa chọn chính xác.

Xiển Giáo Xích Tinh Tử, vẫn!

Cho đến khi chết, mắt của Xích Tinh Tử vẫn trợn trừng.

Chết không nhắm mắt!

Đế Phượng Thiên biết rõ, năm xưa khi Xiển Giáo tính kế Tây Phương Giáo, ý đồ độc ác hy sinh đệ tử trong giáo phái để tính kế Tây Phương Giáo là do Xích Tinh Tử đưa ra, người như vậy lưu lại ở Tiệt Giáo là một tai họa.

Đương nhiên, không phải là Đế Phượng Thiên không thể chấp nhận những kẻ độc ác, hoàn toàn có thể.

Nhưng giới hạn là không thể tính kế đến đệ tử trong giáo phái của mình, gây họa cho giáo phái của người khác đều không quan hệ.

Còn có một điểm nguyên nhân, những cao tầng Chuẩn Thánh của Xiển Giáo này, chung quy đã theo Nguyên Thủy quá lâu, lỡ đâu sau này Nguyên Thủy Thiên Tôn khôi phục thực lực, trời mới biết những người này có phản bội lại hay không, kéo những người này vào Tiệt Giáo chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ!

Vì vậy, hôm nay tất cả các cao tầng Chuẩn Thánh của Xiển Giáo đều phải bị diệt sạch!

Còn về Hoàng Long Chân Nhân và Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Đế Phượng Thiên cũng không có ý định để họ gia nhập Tiệt Giáo.

Hoàng Long Chân Nhân cút về lãnh địa Long tộc mà ở, còn Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Đế Phượng Thiên định đưa đến Thiên Đình cho Hạo Thiên.

Tiệt Giáo, hiện tại không thiếu người, cũng không thiếu nhân tài!

Chính là bá khí như vậy!

"Không ngờ, Thánh tử lại quả quyết như vậy, trực tiếp giết Xích Tinh Tử, dù sao đó cũng là một Chuẩn Thánh!

Thật là nỡ!" "A a, quên rồi sao, năm xưa khi Xiển Giáo tính kế Tây Phương Giáo, là Xích Tinh Tử đưa ra chủ ý, người như vậy Thánh tử sao có thể chiêu mộ." "Cũng đúng, nếu là ta, cũng không dám chiêu mộ loại người ngay cả đệ tử trong giáo phái mình cũng tính kế." "Không thấy sao?

Thánh tử Tiệt Giáo là người hoàn toàn không lưu lại bất kỳ ẩn họa nào, trong trận đại chiến trước đó, đều là chém những đệ tử Tiệt Giáo có độ trung thành không đủ trước." "Đúng vậy, phân tích như vậy, hôm nay các Chuẩn Thánh của Xiển Giáo, một người cũng đừng hòng sống, điều mà Thánh tử quan tâm nhất không phải là tu vi, mà là sự trung thành!" "…" Thấy Đế Phượng Thiên trực tiếp chém giết Chuẩn Thánh sơ kỳ Xích Tinh Tử, các đại lão Hồng Hoang cũng bắt đầu lặng lẽ phân tích, cuối cùng kết luận rằng các Chuẩn Thánh của Xiển Giáo hôm nay tất cả đều phải chết.

Đế Phượng Thiên thu lại Âm Dương Kính của Xích Tinh Tử, sau đó khí tức Chuẩn Thánh bùng nổ, làm nổ thi thể của Xích Tinh Tử

thành một đám sương máu.

"Còn ai muốn hàng không?" Đế Phượng Thiên nhìn về phía Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, giọng điệu có chút mỉa mai.

Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử sắc mặt khó coi đến cực điểm, có ví dụ của Xích Tinh Tử, bốn người biết không thể đầu hàng.

Hiện tại tu vi thấp nhất đã biến thành Quảng Thành Tử, Quảng Thành Tử nhịn không được hỏi: "Hiện tại chúng ta chiến hay là chạy!" Nam Cực Tiên Ông thở dài nói: "Cho dù chia thành bốn hướng chạy trốn, ta e rằng cũng không thoát được, tốc độ của Hóa Hồng Thuật vượt xa chúng ta." Vân Trung Tử nói: "Vậy thì chiến đi!

Chúng ta hai Chuẩn Thánh viên mãn cộng thêm một Chuẩn Thánh hậu kỳ và một Chuẩn Thánh trung kỳ, có sức đánh một trận." Nhiên Đăng không nói gì, lần trước cùng Thập Nhị Kim Tiên liên thủ, đã bị Đế Phượng Thiên một chiêu miểu sát.

Ông ta biết, chiến tuyệt đối không có cơ hội.

Chắc chắn phải chết!

Nhưng tạm thời cũng không có ý kiến gì khác.

Nam Cực Tiên Ông nói: "Lần này do ta dẫn đầu, các ngươi theo sau, nếu không theo, đợi ta chết rồi, các ngươi cũng chết, lên hay không, các ngươi quyết định đi!" Nói rồi, Nam Cực Tiên Ông tay cầm Bàn Long Quải Trượng trực tiếp xông về phía Đế Phượng Thiên.

Vân Trung Tử, Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử ba người nhìn nhau, cũng lập tức xông ra.

Bởi vì nếu để mặc Nam Cực Tiên Ông vẫn lạc, ba người bọn họ chỉ có nước chờ chết.

Dưới tình thế bất đắc dĩ, ba người chỉ có thể theo sau Nam Cực Tiên Ông, trực tiếp xông lên.

Chương 298

Nam Cực Tiên Ông tay cầm Bàn Long Quải Trượng, một con rồng vàng che trời lấp đất gầm thét trực tiếp xông về phía Đế Phượng Thiên.

Vân Trung Tử tay cầm Hoàng Kim Côn, một đạo pháp tắc đánh ra, trên núi Côn Luân xuất hiện một người khổng lồ vàng óng đội trời đạp đất, hung hăng đấm một quyền về phía Đế Phượng Thiên.

Nhiên Đăng ném Linh Cữu Đăng về phía Đế Phượng Thiên, sau đó Càn Khôn Xích trong tay vẽ ra vài đường cong quỷ dị trong không trung, những đường cong đó hình thành một cỗ quan tài đen khổng lồ đè về phía Đế Phượng Thiên.

Quảng Thành Tử ném ra Tiên Thiên Linh Bảo Phiên Thiên Ấn, lay động Tiên Thiên Linh Bảo Lạc Hồn Chung trong tay.

Mặc dù Lạc Hồn Chung trực tiếp tấn công nguyên thần không có hiệu quả với Đế Phượng Thiên, nhưng lúc này pháp bảo nào cần dùng đều phải dùng.

Những đòn tấn công nhắm vào nguyên thần đều bị Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên chặn lại toàn bộ.

Căn bản không gây ra chút uy hiếp nào cho Đế Phượng Thiên.

Khoảng cách giữa Hỗn Độn Linh Bảo và Tiên Thiên Linh Bảo quá lớn.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên dưới chân Đế Phượng Thiên đã hình thành một lớp màng bảo vệ màu đen bao bọc toàn thân hắn.

Cho nên, Đế Phượng Thiên căn bản coi những đòn tấn công này như không thấy.

Bởi vì, những đòn tấn công này căn bản không phá được phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Đế Phượng Thiên trực tiếp hóa thành một đạo cầu vồng, tay cầm Thí Thần Thương trực tiếp xông về phía Quảng Thành Tử có tu vi cảnh giới thấp nhất.

Mũi thương của Thí Thần Thương vẫn còn dính máu của Chuẩn Thánh Xích Tinh Tử.

Cách làm của Xích Tinh Tử là đúng, Đế Phượng Thiên quả thực đã ra tay với người có tu vi cảnh giới thấp nhất trước.

Hiện tại người có cảnh giới thấp nhất ở đây là Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử kinh hãi, dưới tốc độ cực nhanh của Hóa Hồng Thuật, Quảng Thành Tử căn bản không thể né tránh, chỉ có thể tay cầm Hậu Thiên Chí Bảo Thư Hùng Kiếm phòng ngự.

Trong khoảnh khắc này, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử liên tục tấn công về phía Đế Phượng Thiên.

Nhiên Đăng đạo nhân lại đưa ra một lựa chọn hoàn toàn khác.

Chỉ thấy thân hình Nhiên Đăng đạo nhân nhanh chóng hạ xuống, rơi vào địa mạch của Côn Luân rồi trực tiếp biến mất.

Thổ độn!

Nhiên Đăng lại cũng biết Ngũ Hành Độn Thuật.

Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử đại nộ, Nhiên Đăng này lại vào thời khắc mấu chốt trực tiếp bỏ chạy.

Lúc này Quảng Thành Tử không kịp phẫn nộ, bởi vì Đế Phượng Thiên đã giết đến trước mắt.

Quảng Thành Tử lợi dụng Lạc Hồn Chung làm lớp phòng ngự đầu tiên.

“Đông!” Lạc Hồn Chung trực tiếp bị Thí Thần Thương đánh nát, xuyên thủng.

“Đinh!” Thí Thần Thương đánh vào Thư Hùng Kiếm, Thư Hùng Kiếm trực tiếp đứt gãy kêu lên.

Một cái là Hỗn Độn Linh Bảo, một cái là Hậu Thiên Chí Bảo, khoảng cách thực sự quá lớn, căn bản không thể phòng ngự.

Thư Hùng Kiếm hoàn toàn phế, Lạc Hồn Chung kia tuy bị đâm thủng, nhưng sau này có thể sửa chữa.

Sau đó, trong ánh mắt kinh hoàng vô cùng của Quảng Thành Tử, Thí Thần Thương đâm xuyên qua yết hầu của hắn.

Bốn vị Chuẩn Thánh đồng thời ra tay sử dụng pháp bảo và pháp thuật, nhưng vẫn bị Đế Phượng Thiên một chiêu miểu sát một người.

Cảnh tượng này chúng sinh Hồng Hoang cũng không quá kinh ngạc.

Bởi vì sự cường đại của Thánh tử Tiệt Giáo mọi người sớm đã hiểu rõ trong lòng.

Nếu không thể trực tiếp miểu sát Quảng Thành Tử mới là chuyện kỳ quái.

Đế Phượng Thiên xoay mũi thương, Quảng Thành Tử trực tiếp nổ thành một đám sương máu.

Thủ lĩnh Thập Nhị Kim Tiên, Quảng Thành Tử, vẫn!

Nguyên thần của Quảng Thành Tử bị Phong Thần Bảng câu đi.

Hạn ngạch 365 vị Chính Chủ Thần lại có thêm hai cái tên.

Đế Phượng Thiên không biết hiện tại rốt cuộc còn thiếu bao nhiêu hạn ngạch, bởi vì Phong Thần Bảng không ở trong tay hắn.

Nhưng sau trận đại chiến lần trước, hạn ngạch cũng không còn nhiều.

Nhiên Đăng đã chạy trốn, hiện tại Đế Phượng Thiên có hai lựa chọn.

Một là truy sát Nhiên Đăng, cho dù Nhiên Đăng biết Ngũ Hành Độn Thuật cũng tuyệt đối không thoát khỏi sự truy sát của Đế Phượng Thiên.

Nhưng như vậy thì Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử cũng sẽ nhân cơ hội chạy trốn.

Xét thấy tu vi của Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử tương đối cao, Đế Phượng Thiên quyết định giết hai người này trước.

Một Nhiên Đăng nho nhỏ, cho dù hôm nay chạy thoát, cũng không sao, Nhiên Đăng không gây được sóng gió gì.

Sau đó, Đế Phượng Thiên lập tức xông về phía Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử.

Mặc dù ba người có cảnh giới giống nhau, nhưng đối mặt với Đế Phượng Thiên công phòng nhất thể với hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo, Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử tự nhiên không có chút khả năng nào thắng được.

Đòn tấn công của họ đánh vào người Đế Phượng Thiên căn bản không có bất kỳ hiệu quả nào.

Mà Đế Phượng Thiên lại có thể một thương đâm chết họ, đánh thế nào?

Quá uất ức!

Không bao nhiêu chiêu, Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử đã bị áp chế đến thở không ra hơi.

Mắt thấy sắp vẫn lạc.

Lúc này, từ hướng Ngọc Hư Cung cuối cùng cũng có một bóng người xông về phía Hồng Hoang, tốc độ nhanh vượt qua dự liệu của tất cả mọi người, cũng vượt qua tốc độ Hóa Hồng của Đế Phượng Thiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại trực tiếp vận dụng sức mạnh thời gian và không gian, đánh một chưởng về phía Đế Phượng Thiên.

Một chưởng của Nguyên Thủy Thiên Tôn khiến tất cả mọi người trên núi Côn Luân đều dừng lại mọi động tác, bởi vì một chưởng này thực sự quá kinh khủng, ngay cả Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, Thân Công Báo mấy vị Đại La Kim Tiên cũng không chịu nổi.

Những đệ tử Xiển Giáo tu vi thấp còn sót lại không nhiều càng nằm rạp trên mặt đất run lẩy bẩy, hoàn toàn không thể cử động.

Đế Phượng Thiên dưới sự bảo vệ của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, cũng không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Đế Phượng Thiên nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, biểu cảm bình thản đến cực điểm!

Cuối cùng cũng nhịn không được sao?

Vậy thì thật tốt quá rồi!

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn không ra tay, Đế Phượng Thiên sẽ cảm thấy có chút đáng tiếc.

Đã nhịn không được, vậy thì không thể tốt hơn.

Từ phương đông bay tới một quả tú cầu đỏ, cũng mang theo sức mạnh không gian và thời gian, trong nháy mắt đã ném về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bất đắc dĩ phải đánh một chưởng về phía tú cầu đỏ, cho dù Nguyên Thủy Thiên Tôn chịu cứng một đòn để đánh chết Đế Phượng Thiên cũng không thực tế.

Chương 299

Bởi vì nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn không quan tâm đến tú cầu đỏ, sẽ bị nó trực tiếp đánh bay ra ngoài, cũng không thể gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Đế Phượng Thiên.

Một chưởng của Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh lên tú cầu đỏ, dưới sự va chạm của hai luồng pháp tắc, tú cầu đỏ bay trở lại tay Nữ Oa, còn Nguyên Thủy Thiên Tôn thì lùi lại mấy bước mới ổn định được thân hình.

Từ lần va chạm này, Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thực chưa hồi phục.

Nếu không cũng không đến mức vừa giao thủ đã rơi vào thế hạ phong.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này biểu cảm bình tĩnh, đó là sự bình tĩnh trước khi bùng nổ khi đã phẫn nộ đến cực điểm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn không nên xuất hiện, bởi vì Lão Tử vẫn chưa hồi âm, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự không nỡ nhìn đạo thống Xiển Giáo bị hủy diệt, ít nhất phải vì Xiển Giáo lưu lại một ít mầm mống.

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã xuất hiện, nội tâm của ông ta không muốn xuất hiện ở đây, nhưng không nhịn được nữa.

"Sư tôn!" Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử lập tức quỳ xuống trước Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phía dưới, mấy vạn đệ tử Xiển Giáo còn lại cũng quỳ lạy Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vào lúc tuyệt vọng nhất, Giáo chủ của họ đã xuất hiện.

Họ biết thực lực của Giáo chủ chưa hồi phục, hiện tại xuất hiện đồng nghĩa với việc mạo hiểm cực lớn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện lúc này, cũng có nghĩa là ông ta có một chút đảm đương của một Giáo chủ Xiển Giáo.

Nữ Oa đáp xuống bên cạnh Đế Phượng Thiên, luôn đề phòng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ánh mắt của Nguyên Thủy Thiên Tôn không dừng lại trên người Nữ Oa, mà dừng lại trên người Đế Phượng Thiên.

"Ngươi vẫn luôn chờ bản tọa xuất hiện?" Nguyên Thủy Thiên Tôn bình tĩnh có chút không bình thường.

"Không sai, thực ra trong dự liệu của ta, xác suất lớn là ngươi sẽ không xuất hiện." Đế Phượng Thiên trực diện trả lời câu hỏi của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Trong lòng ngươi, bản tọa là loại Thánh nhân thấy đạo thống nhà mình bị hủy diệt cũng phải tự bảo vệ mình sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn thản nhiên hỏi một câu.

"Đúng vậy." Đế Phượng Thiên trả lời thẳng thắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mỉm cười, không ai có thể hiểu được tại sao lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn lại có thể cười.

Nguyên Thủy Thiên Tôn từ từ lấy ra Bàn Cổ Phiên, nói với Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử: "Mang theo những đệ tử Xiển Giáo còn lại rời khỏi núi Côn Luân." "Đệ tử lĩnh mệnh!" Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử lập tức đi tập trung mấy vạn đệ tử Xiển Giáo bị giết chỉ còn lại, đưa họ rời khỏi Côn Luân.

Đế Phượng Thiên không quan tâm đến những việc này, bởi vì chúng không quan trọng, mấy trăm vạn đệ tử Xiển Giáo chỉ còn lại mấy vạn, còn Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử, Đế Phượng

Thiên cũng không để tâm.

Đã Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện, vậy thì giết chết Nguyên Thủy Thiên Tôn mới là quan trọng nhất, những chuyện khác đều là chuyện nhỏ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này, trông có chút kỳ quái, quá bình tĩnh.

Đệ tử Xiển Giáo chết nhiều như vậy, lại xuất hiện nhiều phản đồ như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận lôi đình mới là bình thường, hiện tại rõ ràng không bình thường.

Nữ Oa cũng cảm nhận được một tia nguy hiểm, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên từ từ hiện ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thản nhiên nói: "Ngươi có biết bản tọa không thích nhất điểm nào ở ngươi không?" Đế Phượng Thiên trả lời: "Không tôn trọng Thánh nhân." Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu: "Không sai, lý do bản tọa ghét nhất chính là ngươi không tôn trọng Thánh nhân, Thánh nhân thay trời tuần thị Hồng Hoang, cả Hồng Hoang đều tôn kính Thánh nhân, ít nhất là tôn kính bề mặt, còn ngươi thì sao?

Chưa bao giờ coi Thánh nhân ra gì!" Đế Phượng Thiên vô cùng bình tĩnh nói: "Ta chỉ tôn kính chính mình." Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh một tiếng, khinh miệt nói: "Hôm nay bản tọa sẽ cho tên tiểu tử miệng còn hôi sữa nhà ngươi biết, Thánh nhân, thực sự cần phải được tôn kính!" Lời vừa dứt, chỉ thấy trên Bàn Cổ Phiên vô số khí hỗn độn lưu chuyển không ngừng, Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Bàn Cổ Phiên toàn thân cũng không ngừng tuôn ra khí hỗn độn, trông như đã hòa làm một thể với Bàn Cổ Phiên.

Lúc này, trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn bùng nổ ra khí tức hủy diệt vô cùng vô tận… Trong khoảnh khắc, trên người Nguyên

Thủy Thiên Tôn bộc phát ra khí tức hủy diệt vô cùng vô tận.

Khí tức đó ngày càng trở nên cuồng bạo, dường như ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không thể khống chế nổi.

Tại vị trí của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hư không bắt đầu chấn động, sau đó không gian liên tục vỡ nát.

Những lần giao chiến trước đây, sau khi không gian vỡ nát sẽ tự động phục hồi, nếu không thì không gian Hồng Hoang đã sớm tan tành cả rồi.

Nhưng lúc này, không gian tại vị trí của Nguyên Thủy Thiên Tôn liên tục được phục hồi rồi lại liên tục bị phá vỡ, về sau hoàn toàn không kịp phục hồi, những mảng hỗn độn lớn bắt đầu xuất hiện trên bầu trời núi Côn Luân.

Cảm giác này giống như Hồng Hoang đại địa không thể dung chứa sự tồn tại của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"...Nguyên Thủy thánh nhân định làm gì vậy?" "Điên rồi, điên rồi, đang điên cuồng thi triển hủy diệt pháp tắc!" "Lão định bộc phát hoàn toàn sức mạnh thánh nhân, như vậy sẽ hủy diệt Hồng Hoang đó!" "Ta bây giờ chạy còn kịp không?" "Chạy?

Chạy đi đâu?

Nếu Hồng Hoang thật sự bị hủy, thì chạy đi đâu được chứ?" "…" Giờ khắc này, chúng sinh Hồng Hoang hoàn toàn chết lặng, Nguyên Thủy thánh nhân điên rồi, muốn hủy diệt Hồng Hoang!

Thực ra, những lần thánh nhân giao thủ trước đây đều kiềm chế trong một giới hạn nhất định.

Đó là giới hạn mà thế giới Hồng Hoang có thể chịu đựng được.

Thánh nhân kiềm chế như vậy là vì hai nguyên nhân.

Thứ nhất, các thánh nhân chắc chắn cũng không muốn hủy diệt Hồng Hoang đại địa, nếu thánh nhân toàn lực bộc phát, năng lượng đó đủ để hủy diệt Hồng Hoang, như vậy sẽ phải gánh chịu vô tận nhân quả, bị Thiên Đạo phản phệ.

Thứ hai, Hồng Quân Đạo Tổ cũng sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Vì vậy, thánh nhân khi chiến đấu trên Hồng Hoang đại địa chưa bao giờ bộc phát toàn bộ sức mạnh, đều khống chế trong phạm vi mà thế giới Hồng Hoang có thể chịu đựng được.

Bây giờ, Nguyên Thủy hiển nhiên đã bị kích động bởi hai lần thánh khu vẫn lạc, lại ở Ngọc Hư Cung chứng kiến đệ tử Xiển Giáo liên tục bị tàn sát, cũng có đệ tử trực tiếp chọn phản giáo, tất cả mọi thứ đều đã vượt quá khả năng chịu đựng của lòng tự tôn cao ngạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn thà rằng liều mạng hủy đi thế giới Hồng Hoang này cũng phải giết cho bằng được Đế Phượng Thiên.

Một khi thánh nhân đã động sát tâm mà không màng hậu quả, thì hậu quả của nó sẽ vô cùng đáng sợ.

Lúc này, hủy diệt pháp tắc trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn đã vận chuyển đến cực hạn, sức mạnh hủy diệt trên Pangu Phiên cũng không ngừng vận chuyển, vô số hỗn độn khí liên tục tuôn ra từ Pangu Phiên.

Dần dần, địa mạch gần núi Côn Luân không ngừng bị hỗn độn khí xâm thực, vết nứt không gian cũng ngày càng lớn, không chỉ hỗn độn khí tỏa ra từ Pangu Phiên, mà từ trong các vết nứt không gian cũng không ngừng có hỗn độn khí tràn vào Hồng Hoang.

Đế Phượng Thiên và Nữ Oa lùi về phía sau, lùi đến vị trí của Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử lẩm bẩm: "Thánh tử, chạy thôi!

Nguyên Thủy thánh nhân điên rồi, không màng hậu quả nữa!" Nữ Oa ánh mắt ngưng trọng nói: "Xem ra thật sự đã bị dồn đến đường cùng rồi, ngay cả hủy diệt pháp tắc cũng dám toàn lực vận chuyển." Đế Phượng Thiên ngưng mắt nhìn vùng hỗn độn khổng lồ phía trước tựa như một lỗ đen, thản nhiên nói: "Không sao!

Để xem hắn có thể điên đến mức nào." Những luồng hủy diệt pháp tắc và hỗn độn khí không ngừng khuếch tán ra bốn phía, không gian và đại địa Hồng Hoang cùng với tất cả sinh mệnh thể đều bị tấn công.

Những sợi dây nhân quả dày đặc bắt đầu quấn quanh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tất nhiên, loại nhân quả này, ngoài thánh nhân ra thì không ai có thể nhìn thấy được.

Nhân quả lớn như vậy, cho dù là thánh nhân cũng không thể trực tiếp xem nhẹ.

Lúc này, khí vận và công đức mà Nguyên Thủy Thiên Tôn mang trên người đều đang bị nhân quả xâm thực.

Nếu sự xâm thực này đạt đến một mức độ nhất định, nhẹ thì thực lực thụt lùi, nặng thì bị tước đi thánh vị.

Phải biết rằng, những khí vận và công đức đó đều được tích lũy qua vạn cổ.

Lát nữa chỉ cần ra tay một cái, sự phá hoại đối với Hồng Hoang chắc chắn sẽ càng thêm nghiêm trọng, nhân quả đó sẽ khuếch đại lên gấp bội.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như không quan tâm đến những điều này nữa.

Những người có tu vi tương đối thấp đang quan sát chiến trường, nguyên thần đều bị chấn động.

Một số kẻ xui xẻo hơn thì trực tiếp bị vùng hỗn độn vô tận đó hút vào, không thể thoát ra, nguyên thần vỡ nát mà chết.

Bây giờ, đừng nói là ở gần chiến trường, chỉ cần nhìn trận chiến một chút thôi cũng có nguy cơ vẫn lạc.

Trận chiến tiếp theo, có thể nói không có tu vi từ Đại La Kim Tiên trở lên thì ngay cả tư cách xem cũng không có.

Chương 300

"Đế Phượng Thiên, thánh nhân không thể nhục, ngươi sẽ dùng cái giá của mạng sống để cảnh tỉnh chúng sinh Hồng Hoang." Giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi truyền ra, tràn ngập sự điên cuồng và dục vọng hủy diệt vô tận.

"Cẩn thận!" Nữ Oa lập tức chắn trước mặt Đế Phượng Thiên.

Đòn tấn công tiếp theo, dưới thánh nhân tuyệt đối không thể đỡ nổi, cho dù có Hỗn Độn Linh Bảo cũng không được.

Nhìn khí tức hiện tại của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa trừ phi cũng không màng hậu quả mà sử dụng sức mạnh mà Hồng Hoang đại địa không thể chịu đựng, nếu không thì Nữ Oa cũng không có lòng tin có thể đỡ được đòn tấn công của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Đừng hoảng, ta cứ yên lặng xem hắn nổi điên một lúc." Đế Phượng Thiên nắm lấy bàn tay nhỏ của Nữ Oa thánh nhân, kéo nàng về bên cạnh mình.

Trấn Nguyên Tử thật sự khâm phục, Thánh tử quả nhiên trời sập cũng không kinh!

Đối mặt với một thánh nhân đã phát cuồng mà vẫn bình tĩnh như vậy?

Dù sao thì Trấn Nguyên Tử bây giờ đang hoảng hết cả người, trực tiếp sử dụng Địa Thư để phòng ngự.

"Chết cho bản tọa!" Theo tiếng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt.

Pangu Phiên chấn động, vô số hỗn độn khí chậm rãi hình thành một dòng sông đen che trời lấp đất.

Dòng sông đen đó được bao phủ bởi khí tức hủy diệt vô cùng vô tận.

Dòng sông đen do hỗn độn khí tạo thành, xen lẫn vô tận hủy diệt pháp tắc, hướng về vị trí của Đế Phượng Thiên mà rơi xuống.

Lúc này, Hồng Hoang đại địa đang điên cuồng run rẩy, không ngừng có những vết nứt lan ra bốn phía, nước biển của Tứ Hải bị chấn động lên tận trời, trông vô cùng khủng bố.

Nơi dòng sông đen đi qua, không gian trực tiếp vỡ nát, không thể tái tạo, trong các vết nứt không gian không ngừng có hỗn độn khí gia nhập vào, khiến cho dòng sông đen lại lớn thêm một vòng.

Dòng sông đen đó quá mức khủng bố, so với tinh hà do Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mà Đế Tuấn ngưng tụ sức mạnh của ức vạn vạn Yêu tộc năm xưa còn khủng bố hơn không biết bao nhiêu lần.

Uy áp của dòng sông đen khiến vô số chủng tộc quỳ rạp trên đất run lẩy bẩy.

Hồng Hoang thiên địa gây ra chấn động kịch liệt, thời không bắt đầu bất ổn, gần núi Côn Luân xuất hiện một số luồng thời không loạn lưu.

Loại thời không loạn lưu này là sức mạnh thật sự có thể hủy diệt Hồng Hoang, cho dù là thánh nhân rơi vào trong thời không loạn lưu cũng sẽ gặp phiền phức.

"Keng!" Đúng lúc này, một tiếng kiếm minh chói tai vô cùng vang vọng khắp Hồng Hoang đại địa.

Từ hướng Bích Du Cung bay ra một đạo ánh sáng.

Đó không phải là ánh sáng, đó là một thanh kiếm, chỉ là tốc độ của thanh kiếm đó thực sự quá nhanh!

Thậm chí, điểm sáng đó, cũng phải có tu vi từ Đại La Kim Tiên trở lên mới có thể nhìn thấy.

Thanh kiếm đó được bao phủ bởi pháp tắc không gian và thời gian, trong nháy mắt đã từ hỗn độn ngoài Tam Thập Tam Thiên bay vào Hồng Hoang.

Chỉ thấy vệt kiếm quang đó trong không trung thoáng chốc đã vẽ ra vô số vết kiếm.

Những vết kiếm đó chậm rãi hóa thành một đóa hoa sen kiếm khí khổng lồ, trực tiếp chắn trước mặt Đế Phượng Thiên và những người khác.

"Ầm!" Dòng sông hủy diệt màu đen trực tiếp đâm vào đóa hoa sen kiếm khí.

Lúc này, chúng sinh Hồng Hoang đều đã nhận ra, đó là Thanh Bình Kiếm, kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ!

Thông Thiên Giáo Chủ trong trận đại chiến lần trước vẫn chưa ra tay, lần này cuối cùng cũng đã ra tay.

Khi hoa sen kiếm khí và dòng sông đen va chạm, Hồng Hoang đại địa run rẩy càng thêm kịch liệt.

Đại địa bên dưới núi Côn Luân theo những vết nứt không ngừng gia tăng mà bắt đầu sụp lún, vô số tảng đá khổng lồ lăn vào trong thời không loạn lưu rồi trực tiếp biến mất.

Đại địa bị hủy, lại có vô tận sức mạnh nhân quả liên kết với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngay cả việc căn cơ của Xiển Giáo là núi Côn Luân bị hủy diệt cũng hoàn toàn không quan tâm, có thể thấy bây giờ Nguyên Thủy Thiên Tôn đã liều mạng rồi, còn về hậu quả, bây giờ tạm thời không suy xét nữa.

Điều khiến chúng sinh Hồng Hoang bất ngờ là, Thông Thiên Giáo Chủ chỉ cần phi ra một thanh Thanh Bình Kiếm mà lại có thể chống đỡ được đòn tấn công toàn diện của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực sự quá chấn động!

Nếu như phi ra là Tru Tiên Tứ Kiếm, đỡ được một đòn khủng bố của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thì còn có thể nói được.

Nhưng bây giờ chỉ phi ra một thanh Thanh Bình Kiếm mà đã đỡ được đòn tấn công của Nguyên Thủy Thiên Tôn, có chút khủng bố rồi.

Thông Thiên Giáo Chủ từ khi nào đã trở nên mạnh mẽ như vậy?

Giờ khắc này, đừng nói là chúng sinh Hồng Hoang, ngay cả các thánh nhân cũng động dung.

Lão Tử thánh nhân, Tiếp Dẫn thánh nhân, Chuẩn Đề thánh nhân, Hậu Thổ thánh nhân khi thấy cảnh này đều lộ ra một tia thần sắc không thể tin nổi.

Nữ Oa cũng có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cảnh tượng phía trước, thực sự có chút không hiểu.

Lúc này, tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ cũng chậm rãi mở mắt ra.

Bởi vì Hồng Quân bây giờ cũng tò mò, chiến lực của Thông Thiên rốt cuộc đã đến trình độ nào.

Thấy đòn tấn công bị chặn lại, cả người Nguyên Thủy Thiên Tôn đều rơi vào trạng thái cuồng bạo, một thanh Thanh Bình Kiếm mà dám cản trở đòn tấn công của lão?

Nguyên Thủy Thiên Tôn không màng gì nữa, tiếp tục vung Pangu Phiên trong tay, vô cùng vô tận hỗn độn khí tiếp tục tuôn ra từ Pangu Phiên.

Hỗn độn khí trong hư không ngày càng dày đặc, toàn bộ đều hội tụ trên dòng sông hủy diệt màu đen đó, sức mạnh của dòng sông đen bắt đầu không ngừng được bổ sung.

Những luồng hỗn độn khí đó từng tia từng sợi bay về các hướng của Hồng Hoang đại địa.

Chỉ thấy những sinh linh bị từng sợi hỗn độn khí dính phải toàn bộ đều hóa thành từng đống máu thịt, nguyên thần tinh hoa của họ toàn bộ đều bị Nguyên Thủy Thiên Tôn hấp thu.

Chỉ trong vài hơi thở, số lượng chúng sinh Hồng Hoang chết dưới những sợi hỗn độn khí đã lên đến ức vạn vạn, trong số các chủng tộc bị chết, tu vi thấp đến Địa Tiên cao đến Đại La Kim Tiên đều có cả.

Cảnh tượng này, quả thực khiến chúng sinh Hồng Hoang hoàn toàn sởn gai ốc!

"Nguyên...

Nguyên Thủy thánh nhân... rốt cuộc đang làm gì vậy?" "Điên rồi, Nguyên Thủy thánh nhân điên rồi!" "...Lão muốn hấp thu nguyên thần tinh hoa của chúng sinh để nhanh chóng phục hồi ảnh hưởng do thánh khu vẫn lạc gây ra." "Điên rồi sao?

Thánh nhân tự mình ra tay diệt sát chúng sinh, phải gánh chịu bao nhiêu nhân quả lớn chứ?" "Quá khủng bố rồi, nếu chuyện lần này không được xử lý tốt, Hồng Hoang đại địa thật sự sẽ bị hủy diệt." "Đạo Tổ đâu?

Đạo Tổ ở đâu, tại sao không xuất hiện ngăn cản Nguyên Thủy thánh nhân?" "…" Chúng sinh Hồng Hoang lần này triệt để hoảng sợ, không còn tâm trạng xem kịch vui nữa.

Bởi vì thánh nhân không màng gì nữa, không tiếc đánh nát Hồng Hoang, tự mình tàn sát ức vạn vạn sinh linh chỉ để phục hồi bản thân.

Cảnh tượng này thực sự quá mức khủng bố, không có ai nhìn thấy cảnh này mà không cảm thấy sởn gai ốc.

Thánh nhân nổi điên, thực sự quá đáng sợ!

Sơ sẩy một chút thôi là thế giới Hồng Hoang lần này sẽ đại hủy diệt.

Bây giờ, ngược lại tất cả sinh linh Hồng Hoang đều hy vọng Thông Thiên thánh nhân có thể ngăn cản Nguyên Thủy thánh nhân, nếu không hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi!

Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn hấp thu sức mạnh nguyên thần của ức vạn vạn sinh linh, ảnh hưởng từ việc thánh khu vẫn lạc trước đó đã hoàn toàn phục hồi.

Tất nhiên, sự phục hồi này cũng sẽ để lại ẩn họa lớn, bây giờ đã gánh chịu vô lượng nhân quả, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn rõ ràng không quan tâm đến những điều này nữa.

Sau khi phục hồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm không kiêng dè mà sử dụng hủy diệt pháp tắc.

Hủy diệt pháp tắc không ngừng lao vào dòng sông đen đó.

Theo sức mạnh của dòng sông đen không ngừng tăng cường, đóa hoa sen kiếm khí khổng lồ đó cuối cùng cũng sắp không chống đỡ nổi sự xói mòn của dòng sông đen.

Chương 301

Khi hoa sen kiếm khí ngày càng mờ đi, trông như có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

Chỉ thấy Thanh Bình Kiếm đó một kiếm hóa ức vạn, cả bầu trời đều dày đặc Thanh Bình Kiếm che trời lấp đất.

Sau đó, ức vạn thanh Thanh Bình Kiếm đó bắt đầu xoay tròn với tốc độ cao, hình thành một vòng phòng ngự kiếm cương hình tròn khổng lồ vô cùng.

"Rắc!" Đóa hoa sen kiếm khí đó cuối cùng cũng bị dòng sông đen đâm vỡ hoàn toàn.

Nhưng sau hoa sen kiếm khí lại hình thành một vòng phòng ngự kiếm cương do ức vạn Thanh Bình Kiếm tạo thành, một lần nữa chặn lại dòng sông đen.

Lại một lần va chạm nữa.

Khu vực Côn Sơn trong phạm vi ức vạn dặm, đại địa nứt toác, sụp lún, tan vỡ!

Các khu vực khác của Hồng Hoang đại địa cũng không ngừng bị ảnh hưởng, những vết nứt như mạng nhện đang lan rộng ra.

Trên bầu trời, không biết từ lúc nào mây đen đã che kín đỉnh đầu.

Một lát sau, vô lượng sấm sét từ trong mây đen không ngừng giáng xuống, giống như Thiên Đạo đang nổi giận, trông như cảnh diệt thế.

Vòng kiếm cương khổng lồ do Thanh Bình Kiếm hình thành vẫn phòng ngự được dòng sông đen còn mạnh mẽ hơn lần này.

Chúng sinh Hồng Hoang đều hít một hơi khí lạnh.

"...Thông Thiên thánh nhân rốt cuộc mạnh đến mức nào?" "Mạnh đến mức không thể lý giải, chỉ bằng một thanh Thanh Bình Kiếm đã đỡ được Nguyên Thủy thánh nhân trong trạng thái nổi điên." "Theo tình hình này, thực lực của Thông Thiên thánh nhân và Nguyên Thủy thánh nhân đã có khoảng cách rồi, ít nhất cũng mạnh hơn Nguyên Thủy thánh nhân một bậc." "Trời ạ, vậy Thông Thiên thánh nhân về cơ bản đã đuổi kịp Lão Tử thánh nhân rồi, mới qua bao nhiêu nguyên hội chứ, cũng quá nhanh rồi đi!" "…" Hồng Hoang chúng sinh vừa kinh hãi, vừa chấn kinh trước sự mạnh mẽ của Thông Thiên Giáo Chủ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hai mắt đỏ ngầu, trực tiếp gầm lên: "Thiên Dẫn!" "Ầm ầm ầm!" Theo tiếng gầm của Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt.

Trên Cửu Thiên, sấm chớp không ngừng, trong mây đen có một đạo kim quang đang chuẩn bị giáng xuống.

Các thánh nhân vào khoảnh khắc này đều đại kinh thất sắc, trong mắt thậm chí còn có một tia cảm xúc kinh hãi không thể lý giải nổi!

Thiên Dẫn!

Đây là một chiêu số mà tất cả thánh nhân đều biết.

Nhưng cũng là chiêu số mà tất cả thánh nhân đều không muốn sử dụng.

Bởi vì chiêu Thiên Dẫn này có nghĩa là dẫn dắt sức mạnh của Thiên Đạo rót vào bản thân.

Mượn sức mạnh của Thiên Đạo, tất nhiên sẽ khiến bản thân trở nên vô cùng mạnh mẽ, nhưng đồng thời cũng sẽ bị sức mạnh của Thiên Đạo xâm thực, đồng thời Hồng Hoang đại địa cũng tuyệt đối không thể chịu đựng được Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi được sức

mạnh của Thiên Đạo rót vào, sẽ đẩy nhanh quá trình hủy diệt của Hồng Hoang.

Bát Cảnh Cung.

Thanh Bình Kiếm đã phong tỏa Bát Cảnh Cung trước đó đã rời khỏi, vẻ mặt của Lão Tử thánh nhân lúc này vô cùng đặc sắc.

Lão Tử thánh nhân vốn luôn không biểu cảm giống như Hồng Quân, lúc này trên mặt lại viết đầy vẻ ngưng trọng và kinh ngạc.

Ngưng trọng là vì thực lực của Thông Thiên đã vượt xa dự liệu của lão.

Kinh ngạc là vì Nguyên Thủy Thiên Tôn lại dám sử dụng chiêu đó.

Rốt cuộc đã bị dồn đến mức nào rồi!

Lão Tử lập tức truyền âm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Sư đệ, vạn vạn lần không thể!

Trước đó thánh khu đã vẫn lạc hai lần, nếu cưỡng ép Thiên Dẫn, có khả năng sẽ hoàn toàn trở thành con rối của Thiên Đạo!" Đáng tiếc, không có bất kỳ hồi âm nào.

Cực Lạc Thiên.

Tiếp Dẫn thánh nhân và Chuẩn Đề thánh nhân đều vô cùng ngưng trọng nhìn về phía núi Côn Luân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn luôn cao ngạo vô cùng lại có thể điên đến mức này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuyệt đối không ngờ tới.

Chuẩn Đề lẩm bẩm: "Sư huynh, ta lập tức đến núi Tu Di để che chở cho đệ tử Tây Phương Giáo của chúng ta, Hồng Hoang đại địa lần này e rằng sẽ bị đánh nát hoàn toàn!" Tiếp Dẫn gật đầu nói: "Được, sư đệ đi đi." Chuẩn Đề lập tức lên đường đến núi Tu Di, nếu Hồng Hoang đại địa thật sự bị đánh nát, phải cố gắng hết sức đưa đệ

tử đến Cực Lạc Thiên.

Chuẩn Đề vừa bay nhanh vừa không nhịn được gầm lên: "Điên rồi!

Thật sự điên rồi!

Hà cớ gì phải đến mức này chứ!" Lục Đạo Luân Hồi.

Hậu Thổ thánh nhân nhìn về phía chiến trường, mặt không biểu cảm.

Hậu Thổ tự nhiên hoàn toàn không lo lắng, Hồng Hoang bị hủy thì Lục Đạo Luân Hồi của nàng vẫn sẽ tồn tại.

Bây giờ tất cả Vu tộc đều ở trong Lục Đạo Luân Hồi, không có gì phải lo lắng.

Tất nhiên, Huyền Minh đang ở bên ngoài, nhưng Huyền Minh đã là đại nhân vật Chuẩn Thánh đỉnh phong, có thể tự chăm sóc tốt cho mình.

Tam Tiêu lúc này đang ở bên cạnh Hậu Thổ.

Bích Tiêu lo lắng hỏi: "Hậu Thổ nương nương, thiếu chủ sẽ có nguy hiểm không?" Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu cũng mặt đầy lo lắng nhìn Hậu Thổ.

Hậu Thổ thánh nhân nhấp một ngụm linh tửu của Lục Đạo Luân Hồi, nhẹ nhàng thở dài: "Quả nhiên, không bằng rượu của tên tiểu tử đó." Thấy Hậu Thổ thánh nhân không trả lời thẳng vào vấn đề, Tam Tiêu không khỏi càng thêm lo lắng.

Một lát sau, Hậu Thổ thản nhiên nói: "Có Thông Thiên và Nữ Oa hai vị thánh nhân bảo vệ, sẽ không có vấn đề gì đâu, huống hồ nếu thật sự có vấn đề, bản thánh sẽ tự mình ra tay cứu hắn." Hậu Thổ ngữ khí bình thản, phảng phất như đang nói một chuyện nhỏ không

quan trọng.

Nhưng, phải biết rằng nàng đang bị Đạo Tổ trấn áp tại Lục Đạo Luân Hồi, không được bước vào Hồng Hoang một bước.

Tam Tiêu biết rõ sức nặng trong câu nói của Hậu Thổ thánh nhân.

Điều đó có nghĩa là Hậu Thổ thánh nhân dù có liều mạng chọc giận Đạo Tổ cũng sẽ ra tay cứu thiếu chủ nhà mình.

Tam Tiêu hoàn toàn không ngờ được, địa vị của thiếu chủ nhà mình trong lòng Hậu Thổ thánh nhân lại nặng đến như vậy.

Nghe Hậu Thổ thánh nhân nói vậy, Tam Tiêu cuối cùng cũng yên tâm.

Lúc này, khí tức dao động trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn đã khủng bố đến cực hạn, hủy diệt pháp tắc đang vận chuyển ngày càng cuồng bạo hơn.

Vết nứt không gian ngày càng lớn, hỗn độn khí đang không ngừng khuếch tán ra các hướng của Hồng Hoang.

Các luồng thời không loạn lưu cũng không ngừng tăng lên và lớn ra.

Ngay cả đại lão cấp Chuẩn Thánh nếu rơi vào trong thời không loạn lưu, tám chín phần cũng là một kết cục thân tử đạo tiêu.

Nền móng núi Côn Luân đã hoàn toàn bị hủy, bao gồm cả đại địa xung quanh.

Nước biển của Tứ Hải cũng không ngừng gào thét tràn vào Hồng Hoang đại địa, mỗi một lần tràn vào không biết đã cuốn trôi bao nhiêu chủng tộc.

Những nhân quả nghiệp lực vô tận này, toàn bộ đều sẽ tính trên đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lúc này, vệt kim quang trong mây đen trên trời cuối cùng cũng đã giáng xuống!

Khi kim quang rơi vào trong cơ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hồng Hoang đại địa sẽ trở nên nguy hiểm hơn.

Bởi vì lúc đó, cả Hồng Hoang đều không thể dung chứa sự tồn tại của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Bản tọa Nguyên Thủy Thiên Tôn, hôm nay để các ngươi xem, kết cục của việc chống đối Xiển Giáo ta, kết cục của việc không tôn trọng thánh nhân!" "Đế Phượng Thiên, hôm nay cho dù có bao nhiêu thánh nhân muốn bảo vệ ngươi, bản tọa cũng phải khiến ngươi thân tử đạo tiêu!" "Chết cho bản tọa!" "…" Tiếng gào thét điên cuồng và tràn ngập lửa giận vô tận của Nguyên Thủy Thiên Tôn vang vọng khắp Hồng Hoang, chấn động đến mức chúng sinh Hồng Hoang tê cả da đầu!

Đế Phượng Thiên nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, mặt không biểu cảm đáp lại: "Bản thiếu chủ đứng ở đây, ngươi thử xem!" Đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn điên cuồng nổi giận, Đế Phượng Thiên vẫn một vẻ bình tĩnh.

Muốn hủy diệt một người, trước tiên phải khiến người đó điên cuồng!

Đối phó với thánh nhân càng phải như vậy!

Chương 302

Sự điên cuồng này của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chính là điều mà Đế Phượng Thiên muốn thấy.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn cứ trốn trong Ngọc Hư Cung, đó mới thực sự là phiền phức!

Đạo kim quang chói mắt trên trời với tốc độ cực nhanh hạ xuống, sắp rơi vào trong cơ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn thì.

Từ hướng Bích Du Cung lại bay ra bốn đạo ánh sáng.

Bốn đạo kiếm quang!

Một đạo kiếm quang từ phương đông bay đến, mang theo vô thượng kiếm ý cắt xẻ thiên địa, tên là Tru Tiên!

Một đạo kiếm quang từ phương nam bay đến, mang theo sát khí ngút trời chấn động cửu tiêu, tên là Lục Tiên!

Một đạo kiếm quang từ phương tây bay đến, tự mình diễn biến thành một vũ trụ thời không, tên là Hãm Tiên!

Một đạo kiếm quang từ phương bắc bay đến, mang theo vận vị tử vong khiến người ta kinh hãi, tên là Tuyệt Tiên!

Tru Tiên Tứ Kiếm!

Không hề tổ thành kiếm trận, mang theo sức mạnh không gian và thời gian trong nháy mắt vượt qua khoảng cách vô tận, trực tiếp từ bốn phương hướng chém vào thánh khu của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này đang điên cuồng tấn công phòng ngự của Thanh Bình Kiếm, hoàn toàn không rảnh để ý đến Tru Tiên Tứ Kiếm đang bay tới.

“Xoẹt!” Bốn kiếm đông, nam, tây, bắc đồng thời giao nhau.

Trước khi đạo kim quang đó rơi vào trong cơ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn, vô thượng kiếm ý mà Tru Tiên Tứ Kiếm mang theo trực tiếp chém thánh khu của Nguyên Thủy Thiên Tôn thành năm mảnh!

Sau đó, năm mảnh thân thể của Nguyên Thủy Thiên Tôn bị kiếm ý triệt để nghiền nát, nổ thành năm đám huyết vụ.

Lúc này, kim quang mới rơi xuống vị trí mà Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa đứng trước đó.

Đáng tiếc, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã vẫn lạc, đạo vô lượng kim quang đó cũng tiêu tán đi.

Hồng Hoang chúng sinh xôn xao!

Không thể tưởng tượng nổi rốt cuộc đã chứng kiến một cảnh tượng khủng bố đến nhường nào!

Cảnh tượng này quả thực khiến tất cả mọi người nín thở!

Cũng mang lại cho chúng sinh Hồng Hoang một lượng thông tin vô hạn!

Thông Thiên Giáo Chủ lại có thể chém thánh khu của Nguyên Thủy Thiên Tôn trước khi Thiên Dẫn kịp giáng xuống?

Cảnh tượng này tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi!

Tại sao?

Bởi vì tốc độ hạ xuống của Thiên Dẫn cực kỳ nhanh.

Rốt cuộc nhanh đến mức nào?

Chỉ trong nháy mắt!

Trong khoảnh khắc một người phàm chớp mắt, đạo Thiên Dẫn đó sẽ rơi vào trong cơ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng… trong nháy mắt đó, Thông Thiên Giáo Chủ lại ra tay sau mà đến trước, vậy mà đã chém thánh khu của Nguyên Thủy Thiên Tôn trước một bước!

Phải biết rằng, Bích Du Cung cách núi Côn Luân có một khoảng cách vô tận!

Một tiên nhân cấp bậc Thái Ất Kim Tiên bình thường muốn bay từ núi Côn Luân đến Bích Du Cung ít nhất cũng phải mất mấy chục năm thời gian.

Dưới khoảng cách như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ vẫn ra tay sau mà đến trước, thực sự có chút quá khoa trương.

Bầu trời lại một lần nữa đổ xuống cơn mưa máu vô biên.

Đó là trời đất đang khóc thương cho sự vẫn lạc của thánh nhân.

Trong lòng chúng sinh Hồng Hoang lại dâng lên một cảm giác bi thương.

Nhưng bây giờ rõ ràng nên vui mừng nhảy cẫng lên mới phải.

Lúc này, cảm xúc này có vẻ kỳ quái.

Thánh khu của Nguyên Thủy Thiên Tôn lần thứ ba vẫn lạc!

"…Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tất cả đều quá nhanh, ta hoàn toàn không nhìn rõ a!" "Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên thánh nhân trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã chém thánh khu của Nguyên Thủy thánh nhân." "Không thể nào?

Cũng quá mạnh rồi đi?

Ta còn chưa kịp nhìn, chỉ thấy thánh khu của Nguyên Thủy thánh nhân đột nhiên nổ tung." "Tru Tiên Tứ Kiếm hẳn là đã được gia trì sức mạnh không gian và thời gian, tốc độ nhanh đến cực hạn, không phải Đại La Kim Tiên trở lên thì căn bản không thể bắt được quỹ tích

của Tru Tiên Tứ Kiếm!" "Thì ra là vậy!

Cho nên, Hồng Hoang sẽ không bị vỡ, ta cũng không cần chết, đúng không?" "Chắc là, vậy!" "Cảm tạ Thông Thiên thánh nhân, Thông Thiên thánh nhân xin nhận của bần đạo một lạy!" "…" Một số chủng tộc ở Hồng Hoang có tu vi không quá cao đang thảo luận về chuyện xảy ra trong khoảnh khắc vừa rồi.

Đối với việc Thông Thiên Giáo Chủ ngăn cản Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp tục nổi điên cũng tràn đầy lòng biết ơn.

Lúc này, đừng nói là các thánh nhân khác, ngay cả vẻ mặt của Hồng Quân Đạo Tổ ở Tử Tiêu Cung cuối cùng cũng xuất hiện một tia dao động.

Sự mạnh mẽ của Thông Thiên Giáo Chủ có chút vượt quá dự liệu của Hồng Quân Đạo Tổ.

Mặc dù Thông Thiên hiện tại tự nhiên vẫn không thể là đối thủ của Hồng Quân, nhưng tốc độ tiến bộ của Thông Thiên thực sự có chút không thể tưởng tượng nổi.

Hồng Quân nghĩ đến lần trước từ Bích Du Cung truyền ra khí tức khiến thánh nhân cũng phải động lòng, thứ đó rốt cuộc là gì, lại khiến Thông Thiên chỉ trong vài nguyên hội ngắn ngủi đã tiến bộ nhiều đến như vậy?

Phải biết rằng, Lục Thánh đều theo Hồng Quân trảm tam thi thành thánh.

Trong Lục Thánh, chỉ có đại đệ tử Lão Tử đã trảm xong tam thi, những người còn lại đều chỉ trảm được thiện thi và ác thi hai thi.

Nữ Oa năm đó mặc dù chỉ kịp trảm một thi, nhưng do nhận được đại công đức tạo nhân và đại công đức vá trời, công đức Thiên Đạo mà Nữ Oa nhận được nhiều hơn các thánh nhân khác, vì vậy cũng bù

đắp được khuyết điểm, thực lực gần bằng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng pháp môn trảm tam thi chính là do một tay Hồng Quân sáng tạo ra.

Vì vậy, Hồng Quân đối với pháp môn trảm tam thi thực sự quá hiểu rõ.

Chỉ cần tam thi chưa trảm xong, thánh nhân sau này nhất định sẽ gặp phải bình cảnh, bình cảnh đó gần như là cảnh giới hiện tại của Lão Tử, khó có thể tiến lên được nữa.

Nhưng, rõ ràng, Thông Thiên mới chỉ trảm hai thi mà tu vi hiện tại lại vượt qua cả Lão Tử?

Đây là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra trong mắt Hồng Quân.

Trừ phi có thứ gì đó, đã bù đắp cho khuyết điểm chưa trảm xong tam thi của Thông Thiên, nhưng ở Hồng Hoang làm gì có loại đan dược vô thượng như vậy?

Ngay cả Hồng Quân cũng không thể luyện chế ra được.

Khí tức truyền ra từ Bích Du Cung lần đó, là một viên đan dược!

Hồng Quân lúc này cuối cùng cũng xác định được khí tức từ Bích Du Cung lần đó rốt cuộc là gì.

Một viên đan dược vô thượng, có lợi ích cực lớn đối với thánh nhân!

Vậy, đan dược đó từ đâu mà có?

Hồng Quân lập tức nghĩ đến Đế Phượng Thiên, vốn không nên nghĩ đến Đế Phượng Thiên.

Chương 303

Nhưng con người Đế Phượng Thiên này quá thần bí và cũng quá quỷ dị, nếu có hiện tượng nào không thể lý giải xuất hiện, đổ lên người hắn là đúng rồi.

Hồng Quân sớm đã rõ bí mật thân thế của Đế Phượng Thiên, vì vậy mới yên tâm về Đế Phượng Thiên.

Nhưng, bí mật của tên tiểu tử đó hình như không chỉ đơn giản là thân thế nghịch thiên như vậy.

Hồng Quân vào khoảnh khắc này trong lòng lại nảy sinh một tia hối hận.

Nếu sớm biết như vậy, dù có phải quyết liệt với Thông Thiên trong thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp, cũng phải trực tiếp chém chết biến số to lớn là Đế Phượng Thiên này.

Nhưng, bây giờ không kịp nữa rồi, Đế Phượng Thiên đã đủ lông đủ cánh, không chỉ bản thân thực lực mạnh mẽ, mà còn có Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ ba vị thánh nhân bảo vệ.

Chuyện của Đế Phượng Thiên và Hậu Thổ, tự nhiên cũng không giấu được Hồng Quân.

Tất nhiên, điều chủ yếu nhất là Hồng Quân cũng đang ở trong giai đoạn then chốt của việc hợp đạo, cho dù có thêm Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ cũng không phải là đối thủ của lão.

Hồng Quân lập tức xua tan những suy nghĩ này đi, khôi phục lại sự bình tĩnh như trước.

Chuyện này nếu suy nghĩ sâu xa, dễ tạo thành tâm ma, bây giờ lão đang ở trong thời kỳ then chốt của việc hợp đạo, cảnh giới Bán bộ

hợp đạo, không thể có chút nào phân tâm.

Hồng Quân lại một lần nữa chậm rãi nhắm mắt lại. … Trấn Nguyên Tử mắt trợn tròn miệng há hốc nhìn về phía trước, Chuẩn Thánh viên mãn, chỉ cách Bán bộ Đại đạo một bước, tự nhiên đã nhìn thấy rõ ràng tất cả mọi chuyện vừa xảy ra.

Đại lão Chuẩn Thánh viên mãn Trấn Nguyên Tử nuốt một ngụm nước bọt, không nhịn được hỏi: "Thánh tử, mặc dù bần đạo không nên hỏi, nhưng bần đạo thật sự không nhịn được muốn hỏi một câu, Thông Thiên thánh nhân khi nào đã trở nên mạnh như vậy?" Nữ Oa thánh nhân cũng mang theo chút kinh ngạc nhìn Đế Phượng Thiên.

Biểu hiện vừa rồi của Thông Thiên Giáo Chủ hoàn toàn vượt ra ngoài nhận thức của Nữ Oa, thậm chí Nữ Oa còn cảm thấy Thông Thiên Giáo Chủ đã vượt qua cả Lão Tử thánh nhân.

Đế Phượng Thiên cười một cách thần bí, thản nhiên nói: "Không thể nói, không thể nói!" Trấn Nguyên Tử tự nhiên cũng không dám hỏi sâu về chuyện này.

Nữ Oa thì nghĩ rằng sau khi quay về đảo Bồng Lai Tiên, khi chỉ còn hai người sẽ từ từ hỏi sau.

Sức mạnh của Thiên Đạo pháp tắc chậm rãi giáng lâm, dưới Thiên Đạo pháp tắc, thánh khu của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại một lần nữa tái tạo.

Lần này, Nguyên Thủy Thiên Tôn không còn suy yếu như những lần trước, nhưng trông có chút quái dị.

Quái dị ở chỗ, Nguyên Thủy Thiên Tôn phục sinh lần này dường như đã hoàn toàn mất đi bất kỳ tình cảm nào.

Tất nhiên, thánh nhân vốn vô tình, không có nhiều cảm giác, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại cho người ta cảm giác hoàn toàn giống

như một cỗ máy lạnh lùng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn một cái xuống đại địa bị hủy hoại tan hoang bên dưới, núi Côn Luân đã trở thành phế tích, không hề lộ ra bất kỳ biểu cảm nào.

Sự lạnh nhạt đó, có chút giống với Hồng Quân Đạo Tổ.

Sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại liếc nhìn một cái Đế Phượng Thiên, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử mấy người.

Vẫn không hề lộ ra bất kỳ tình cảm nào.

So với Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn nổi điên trước đó, như hai người khác nhau.

Khi chúng sinh Hồng Hoang tưởng rằng trận đại chiến hủy diệt Hồng Hoang sắp sửa lại một lần nữa diễn ra thì.

Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

Chậm rãi xoay người, bay về phía Ngọc Hư Cung.

Đế Phượng Thiên nheo mắt lại, chậm rãi mở miệng nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, cuối cùng cũng chết rồi…" Câu nói này, người khác có thể sẽ không hiểu, nhưng Nữ Oa và Trấn Nguyên Tử đều có thể hiểu được, dù sao một người là thánh nhân, một người là đại lão đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Đừng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn còn nguyên vẹn, nhưng đã bị Thiên Đạo xâm thực quá mức nghiêm trọng, đại khái là đã mất đi tự ngã.

Thân thể tượng trưng cho một con người, hay ý thức tự ngã tượng trưng cho một con người?

Tất nhiên là ý thức tự ngã!

Giống như việc chỉ cần thay đổi toàn bộ ký ức của một đời người thành ký ức của một người khác.

Vậy thì, người đó rốt cuộc là ai?

Hay là một người khác?

Sẽ trở thành một người khác!

Tình hình hiện tại của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sở dĩ nói là đã chết.

Bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ đã trở thành một cỗ máy bị Thiên Đạo thao túng, về cơ bản đã không còn suy nghĩ của riêng mình.

Vốn dĩ cho dù chỉ vẫn lạc ba lần, tình hình cũng sẽ không nghiêm trọng đến như vậy.

Muốn xuất hiện tình hình như của Nguyên Thủy Thiên Tôn, ít nhất thánh khu cũng phải vẫn lạc mười mấy hai mươi lần.

Nhưng, do trước đó Nguyên Thủy Thiên Tôn điên cuồng nổi giận, dẫn đến nhân quả nghiệp lực quấn thân, chỉ có thể được sức mạnh của Thiên Đạo tẩy lễ, mới có thể rửa sạch những nhân quả nghiệp lực đó, điều này không nghi ngờ gì đã đẩy nhanh bước chân của Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn trở thành con rối của Thiên Đạo.

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã biến thành bộ dạng như vậy.

Hoàn toàn không quan tâm đến việc đệ tử Xiển Giáo gần như đã chết hết, cũng hoàn toàn không quan tâm đến việc núi Côn Luân đã bị hủy triệt để.

Cho nên, trực tiếp rời khỏi nơi này, quay về Ngọc Hư Cung!

Trận chiến lần này lại một lần nữa hạ xuống dấu chấm hết.

Thanh Bình Kiếm và Tru Tiên Tứ Kiếm hóa thành năm đạo ánh sáng bay về phía Bích Du Cung.

Lần này, trăm vạn đệ tử Xiển Giáo bị giết chỉ còn lại vài vạn.

Bảy vị cao tầng còn lại của Xiển Giáo, Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Hoàng Long Chân Nhân phản giáo, Xích Tinh Tử và Quảng Thành Tử bị chém giết, Nhiên Đăng bỏ trốn, Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử mang theo vài vạn đệ tử Xiển Giáo còn lại ẩn náu.

Đạo thống của Xiển Giáo gần như bị diệt vong!

Cũng không khác gì diệt vong là mấy, chỉ còn lại vài con tôm tép thối nát mà thôi.

Chỉ là Phong Thần Bảng không có động tĩnh gì, xem ra Phong Thần lượng kiếp vẫn chưa kết thúc.

Đế Phượng Thiên đối với Trấn Nguyên Tử chậm rãi mở miệng nói: "Lần này đa tạ Trấn Nguyên đại tiên, sau này Ngũ Trang Quán nếu có khó khăn, bản thiếu chủ tất nhiên sẽ giúp đỡ." Trấn Nguyên Tử cũng không khách sáo, trực tiếp trả lời: "Vậy bần đạo xin tạ trước Tiệt Giáo thánh tử, chuyện đã hoàn thành, vậy bần đạo xin phép quay về Ngũ Trang Quán trước." Trấn Nguyên Tử lại cáo từ với Nữ Oa thánh nhân, sau đó rời khỏi nơi này.

Lúc này, Thân Công Báo, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân bay tới, quỳ trước mặt Đế Phượng Thiên.

Trước đó ba người đã trốn đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi điên, tự nhiên sợ hãi, tưởng rằng Hồng Hoang đại địa lần này cũng sẽ bị hủy diệt, không ngờ đột nhiên đã được giải quyết.

Cho nên vội vàng xuất hiện lộ mặt, để Đế Phượng Thiên biết lòng trung thành của mình, không hề chạy quá xa a!

Đế Phượng Thiên thản nhiên mở miệng nói: "Hoàng Long, đến Đông Hải tìm lão tổ Long tộc Ngao Sương, ta cho ngươi quay về Long tộc, nghe theo sự sắp xếp của bà ấy." Lại nói với Ngọc Đỉnh

Chân Nhân: “Ngọc Đỉnh, đến Thiên Đình tìm Hạo Thiên, ta cho ngươi đến Thiên Đình giúp đỡ hắn.” Cuối cùng, Đế Phượng Thiên tổng kết: “Ta sẽ không thu hai ngươi vào Tiệt Giáo, đi đi!” Nghe vậy, Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Hoàng Long Chân Nhân vừa thất vọng lại vừa vui mừng.

Thất vọng tự nhiên là vì không thể gia nhập Tiệt Giáo, bây giờ Tiệt Giáo mạnh mẽ đến mức khiến người ta phải giơ ngón tay cái, ai mà không muốn gia nhập?

Vui mừng tự nhiên là vì đã sống sót.

“Vâng.” Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Hoàng Long Chân Nhân không dám chống đối, lĩnh mệnh rời đi.

Đế Phượng Thiên đưa ánh mắt chậm rãi dừng lại trên người Thân Công Báo, mở miệng nói: “Tiệt Giáo nội môn đệ tử Thân Công Báo nghe lệnh, theo bản thiếu chủ về đảo Bồng Lai Tiên!” “Đệ tử Thân Công Báo lĩnh mệnh!” Thân Công Báo lớn tiếng trả lời, hai mắt đỏ hoe. --------- Đảo Bồng Lai Tiên.

Đế Phượng Thiên giới thiệu với các đệ tử Tiệt Giáo về thân phận nội môn đệ tử Tiệt Giáo của Thân Công Báo.

Thân Công Báo cũng nhận được sự chào đón nhiệt tình của các đệ tử Tiệt Giáo.

Chương 304

Thân Công Báo vô cùng kích động, ngày mà hắn mong đợi đã lâu cuối cùng cũng đến.

Sau đó, Thân Công Báo đi bái kiến Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên, Thạch Cơ những vị nội môn đệ tử này.

Trong số các nội môn đệ tử, Thân Công Báo hiện tại là người có thực lực yếu nhất.

Nhưng Thân Công Báo đã nằm vùng ở Xiển Giáo, một nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm, cũng đã có cống hiến cho Tiệt Giáo, vì vậy cũng không có ai không phục.

Sau khi bái kiến các nội môn đệ tử, Thân Công Báo lại bái kiến Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng Điêu những vị thân truyền đệ tử này.

Đế Phượng Thiên và Nữ Oa thì quay về Tiêu Dao Cung.

Nữ Oa ngồi bên cạnh Đế Phượng Thiên, không nhịn được mở miệng hỏi: "Tại sao sư huynh Thông Thiên của ta lại đột nhiên trở nên mạnh như vậy?" Nữ Oa là thánh nhân, vì vậy biết rõ mỗi bước tiến của thánh nhân rốt cuộc khó khăn đến mức nào, cho nên đối với vấn đề này vô cùng tò mò, vừa quay về đã không nhịn được hỏi.

Đế Phượng Thiên hiểu rõ tâm trạng muốn hỏi gấp của nương tử nhà mình, dù sao nàng cũng có ít vấn đề quan tâm.

Đế Phượng Thiên thành thật trả lời: "Ta vô tình nhận được một viên đan dược, có lợi ích cực lớn đối với thánh nhân, cho nên tu vi của

lão đa ta đã tăng lên một đoạn dài." Tất nhiên, Đế Phượng Thiên dù có thành thật đến đâu cũng không thể nói ra bí mật về hệ thống, dù sao đó cũng là bí mật chỉ mình hắn có thể biết.

Nữ Oa trước tiên trầm mặc, sau đó hơi nhíu mày nói: "Vô tình nhận được?" Nữ Oa lập tức nắm bắt được trọng điểm.

"Khụ khụ." Đế Phượng Thiên ho nhẹ hai tiếng, nói: "Cứ coi như là ta vô tình nhận được đi!

Loại đan dược đó ta cũng chỉ có một viên, nếu có nữa ta chắc chắn sẽ đưa cho nàng, do chỉ có một viên, ta chỉ có thể đưa cho lão đa ta trước, nương tử đừng trách!" Nữ Oa gật đầu, cười nói: "Đó là tự nhiên, chỉ là ta kỳ quái, tại sao trong tay chàng lại có một số thứ mà ngay cả thánh nhân cũng không biết?

Ta thành thánh nhiều năm như vậy, chưa từng nghe nói có đan dược nào có thể nâng cao tu vi của thánh nhân." Đế Phượng Thiên nhẹ nhàng nắm lấy tay Nữ Oa, cảm giác thật tốt.

Nữ Oa cũng không rút tay về, dù sao cũng là đạo lữ, người ta nắm tay mà cũng không cho thì có chút quá đáng.

Đế Phượng Thiên từ nguyên hội trước đã nắm tay Nữ Oa, cũng không phải là lần đầu tiên.

Đế Phượng Thiên lắc đầu, nói: "Tay của nương tử nhà ta, thật mịn." Nữ Oa biết phu quân nhà mình lại bắt đầu chuyển chủ đề, cũng không tiếp tục truy hỏi, tay cũng mặc cho hắn sờ.

Nữ Oa dùng tay còn lại rót một ly rượu Hoàng Trung Lý cho Đế Phượng Thiên, nói: "Uống đi!" Đế Phượng Thiên khóe miệng hơi nhếch lên một nụ cười, thở dài nói: "Thánh nhân tự mình rót rượu cho ta, tư vị này, chậc chậc, thật không tệ." Nói xong, Đế Phượng Thiên uống cạn ly rượu Hoàng Trung Lý trong ly. … Đông Hải Long Cung.

Hoàng Long Chân Nhân đến Long Cung, khiêm tốn biểu thị thân phận, yêu cầu được gặp lão tổ tông Long tộc Ngao Sương.

Biết được Hoàng Long Chân Nhân là Long tộc thượng cổ, Ngao Quảng cũng không dám chậm trễ, lập tức đưa Hoàng Long Chân Nhân đến trước mặt Ngao Sương.

Ngao Sương do được Đại La Đan của Đế Phượng Thiên giúp đỡ, bây giờ cũng đã thành công tấn cấp Chuẩn Thánh sơ kỳ, tu vi hiện tại cao hơn Hoàng Long Chân Nhân.

Sau khi đến nơi bế quan của Ngao Sương, Hoàng Long Chân Nhân lập tức hành lễ nói: "Long tộc Hoàng Long, bái kiến lão tổ Long tộc." Hoàng Long đã rất nể mặt, mặc dù cảnh giới của Hoàng Long không bằng Ngao Sương, nhưng bối phận lại cao hơn Ngao Sương.

Nghiêm túc mà nói, Hoàng Long Chân Nhân mới là con rồng có bối phận cao nhất được biết đến ở Hồng Hoang hiện tại, bởi vì hắn đã sống sót từ thời kỳ Long tộc thượng cổ.

Ngao Sương cũng không kiêu ngạo, đích thân hành lễ nói: "Vạn vạn lần không dám, đạo hữu là huyết mạch Long tộc thượng cổ, bối phận cao hơn lão long ta, không cần hành lễ." Thấy thái độ của Ngao Sương không tệ, Hoàng Long Chân Nhân cũng dần dần yên tâm, cười nói: "Tiệt Giáo thánh tử bảo bần đạo đến tìm long vương, mong long vương cho một nơi nương thân, ta muốn quay về Long tộc." Ngao Sương nắm chặt tay Hoàng Long Chân Nhân, chân thành nói: "Như vậy rất tốt, trận đại chiến đó ta đã xem rồi, không ngờ đạo hữu lại là thân phận Long tộc thượng cổ, những năm nay ở Xiển Giáo đã khổ cho đạo hữu rồi." Ngao Sương biểu đạt ý muốn tiếp nhận Hoàng Long Chân Nhân.

Hoàng Long Chân Nhân thực ra có chút lúng túng, bái nhập môn hạ thánh nhân, không phải là vì chê Long tộc không còn được nữa sao?

Bây giờ đạo thống của Xiển Giáo gần như bị diệt vong, có người nói Long tộc được Tiệt Giáo thậm chí là Thánh tử che chở, vì vậy Hoàng Long Chân Nhân bất đắc dĩ mới chọn quay về Long tộc.

Bây giờ Ngao Sương nhiệt tình như vậy, ngược lại khiến Hoàng Long Chân Nhân có chút chột dạ.

Thực ra Hoàng Long Chân Nhân vẫn luôn coi thường Tứ Hải Long tộc, dù sao hắn cũng là Long tộc thượng cổ, luôn cảm thấy mình mới là Long tộc thuần chính thực sự.

Bây giờ tình hình như vậy, Hoàng Long Chân Nhân tự nhiên cũng bỏ đi sự cao ngạo trong lòng, chỉ cần Long tộc có thể tiếp nhận là được rồi.

Hoàng Long Chân Nhân cảm khái nói: "Bần đạo mặc dù đã gia nhập giáo phái của thánh nhân, cũng trở thành một trong Thập Nhị Kim Tiên, nhưng thực ra những ngày tháng của bần đạo ở Xiển Giáo cũng không thuận lợi, Nguyên Thủy thánh nhân cũng không quá coi trọng ta, nay đến Long Cung, cũng là về nhà rồi." Ngao Sương chậm rãi gật đầu, cười lớn nói: "Đạo hữu hãy bế quan ở động phủ bên cạnh ta đi!

Như vậy hai chúng ta ở gần nhau hơn, cũng có thể thường xuyên giao lưu." Hoàng Long Chân Nhân trả lời: "Như vậy rất tốt, cảm tạ đạo hữu." Hoàng Long Chân Nhân tiếp theo sẽ tiến hành bế quan trong thời gian dài, bởi vì với thân phận tàn dư của Xiển Giáo hiện tại, không thích hợp để ra ngoài rong chơi nữa.

Ngoan ngoãn ở lại Đông Hải Long Cung bế quan đi! --------- Thiên Đình.

Tại Nam Thiên Môn, Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói với thiên binh gác cửa: "Bần đạo Ngọc Đỉnh Chân Nhân xin được cầu kiến Thiên Đế, mong thông truyền một tiếng." Ngọc Đỉnh Chân Nhân đã vô cùng

khách khí, nếu là lúc bình thường, tuyệt đối sẽ trực tiếp chỉ cao khí ngang đi vào.

Thiên Đình?

Thiên Đế?

Lão tử là Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo!

Bây giờ, Xiển Giáo bị diệt, cũng không thể gia nhập Tiệt Giáo, Ngọc Đỉnh Chân Nhân triệt để mất đi chỗ dựa, hoàn toàn không thể cứng rắn nổi.

Nếu luận về cảnh giới, Hạo Thiên và Dao Trì đều cao hơn hắn, bây giờ Ngọc Đỉnh Chân Nhân trước mặt Thiên Đình mà ngày xưa không coi ra gì đã hoàn toàn không có tư cách kiêu ngạo nữa.

Thiên binh gác cửa tự nhiên cũng biết danh hiệu của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, lập tức liền đi vào thông truyền.

Không lâu sau, thiên binh gác cửa đó liền quay lại, đưa Ngọc Đỉnh Chân Nhân vào diện kiến Hạo Thiên.

Thái Vi Ngọc Thanh Cung.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đã gặp được Hạo Thiên.

Ngọc Đỉnh và Hạo Thiên đây là lần thứ hai gặp mặt, lần gặp mặt đầu tiên không mấy hữu hảo, đã đánh nhau một trận.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân hành lễ nói: "Ngọc Đỉnh Chân Nhân bái kiến Thiên Đế, Tiệt Giáo thánh tử bảo ta đến Thiên Đình hiệu lực, mong Thiên Đế thu nhận." "Ha ha ha." Hạo Thiên trực tiếp cười lớn bước tới.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân tưởng rằng Hạo Thiên sẽ chế giễu một phen, đã chuẩn bị sẵn sàng bị châm chọc.

Ai ngờ, Hạo Thiên trực tiếp nắm chặt tay Ngọc Đỉnh Chân Nhân,

nói: "Thiên Đình ta có đạo hữu tương trợ, tuyệt đối như hổ thêm cánh, trẫm trong lòng vô cùng vui mừng!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân ngẩn ra, không ngờ Hạo Thiên lại nhiệt tình như vậy với kẻ thù này.

Lần trước vì chuyện của Dương Tiễn, Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Hạo Thiên có ân oán.

Thực ra Ngọc Đỉnh Chân Nhân quá xem thường Hạo Thiên, với tư cách là Tam Giới chi chủ sau này, Hạo Thiên chút lòng dạ bao dung đó vẫn có.

Bây giờ Thiên Đình đang rất cần người, Ngọc Đỉnh Chân Nhân lại có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, có thể vì Thiên Đình hiệu lực, Hạo Thiên tự nhiên vô cùng hoan nghênh.

Trong lòng lại âm thầm cảm tạ Đế Phượng Thiên một vạn lần.

Hạo Thiên cảm thấy mình nợ Đế Phượng Thiên hơi nhiều ân tình rồi.

Nếu không phải Thiên Đình hiện tại thực lực quá yếu, lần trước khi các giáo phái thánh nhân hỗn chiến, Hạo Thiên đã đi giúp Tiệt Giáo rồi.

Hạo Thiên và Ngọc Đỉnh Chân Nhân sau khi gác lại thành kiến, cũng trò chuyện rất vui vẻ.

Sau đó, Hạo Thiên lại gọi Dương Tiễn đến, để Ngọc Đỉnh Chân Nhân gặp lại người đồ đệ mà năm đó không thể nhận được.

Khi Dương Tiễn biết được Bát Cửu Huyền Công và Cửu Chuyển Kim Đan là do Ngọc Đỉnh Chân Nhân tặng, cũng đối với Ngọc Đỉnh Chân Nhân khá khách khí.

Bất kể Ngọc Đỉnh Chân Nhân xuất phát từ mục đích gì, đó dù sao cũng là có ơn với Dương Tiễn.

Ngọc Đỉnh và Dương Tiễn không thể trở thành thầy trò, lại trở thành bạn tốt.

Bây giờ Dương Tiễn cũng đã có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, dưới sự giúp đỡ của Đế Phượng Thiên, tu vi tiến bộ khá nhanh.

Mối quan hệ của Dương Tiễn và Hạo Thiên cũng không còn căng thẳng như vậy nữa, bây giờ cũng sẽ mở miệng gọi cậu.

Tiếp đó, Hạo Thiên, Ngọc Đỉnh, Dương Tiễn ba người vui vẻ trò chuyện.

Bàn Đào Viên.

Dao Trì trong tay đang cầm một quả bàn đào nghịch ngợm, nhưng lại không ăn.

Chương 305

Khi Dao Trì nghe nói Ngọc Đỉnh Chân Nhân đến Thiên Đình, liền lập tức phái cung nữ đi hỏi thăm xem Tiệt Giáo thánh tử có đến Thiên Đình không.

Bởi vì, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đến Thiên Đình là do Đế Phượng Thiên chỉ thị, vạn nhất Đế Phượng Thiên và Ngọc Đỉnh cùng đến thì sao?

Nhanh chóng, cung nữ đến Nam Thiên Môn dò hỏi tin tức, quay về Bàn Đào Viên.

"Khải bẩm nương nương, Thánh tử không hề cùng Ngọc Đỉnh Chân Nhân đến Thiên Đình." Cung nữ báo cáo tin tức đã dò hỏi được cho Dao Trì.

Dao Trì phất tay, ra hiệu cho cung nữ lui xuống.

Sau khi cung nữ lui xuống, Dao Trì hơi lộ ra vẻ thất vọng.

"Đã lâu như vậy rồi, cũng không đến thăm ta một lần." Dao Trì có chút thất lạc nhẹ nhàng lẩm bẩm. … Đế Phượng Thiên lần này không bế quan, mà đến đại địa Thần Châu để tìm Khương Tử Nha.

Tìm hiểu xem, Phong Thần Bảng hiện tại rốt cuộc còn thiếu bao nhiêu danh ngạch.

Phong Thần lượng kiếp lần này, do thao tác bá đạo của Đế Phượng Thiên bắt đầu bằng việc cả giáo bế quan, sau đó lại có Hồng Quân Đạo Tổ ra tay tính kế, dẫn đến quỹ đạo của Phong Thần lượng kiếp lần này hoàn toàn khác so với nguyên tác.

Phong Thần lượng kiếp lần này, Đế Phượng Thiên thậm chí không để Tam Tiêu tham chiến, càng đừng nói đến việc Tam Tiêu vẫn

lạc.

Thương Trụ Vương Đế Tân ngược lại trở thành người hưởng lợi lớn nhất, bởi vì thánh nhân đều không rảnh tay tính kế, cũng không có cơ hội kích phát phản loạn, vẫn đang làm một vị Thương Trụ Vương anh minh thần võ.

Điều này ngược lại dẫn đến Nhân tộc thịnh vượng hơn không ít so với quỹ đạo ban đầu.

Không có nội chiến, Đế Tân lại là một vị hùng chủ thế hệ trước, sự phát triển của Nhân tộc tự nhiên sẽ tốt hơn so với quỹ đạo ban đầu.

Trong quỹ đạo ban đầu, triều Thương sẽ có kết cục như vậy, cũng là vì thánh nhân không muốn Nhân tộc thực sự phát triển.

Thánh nhân hy vọng Nhân tộc chỉ có hư danh là nhân vật chính của trời đất, mà không có thực lực của nhân vật chính trời đất, như vậy Nhân tộc chẳng khác nào trở thành dưỡng liệu khí vận cho thánh nhân.

Bây giờ Nhân tộc phát triển bình thường, tự nhiên sẽ mạnh hơn trước đây rất nhiều.

Như vậy, đối với Tiệt Giáo có lợi, bởi vì Nữ Oa đang ở Tiệt Giáo.

Do trước đó thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế mưu hoạch thỏa đáng, bản thân Tiệt Giáo cũng hưởng thụ không ít khí vận của Nhân tộc.

Tất nhiên, đối với Nhân Giáo, cũng có lợi, dù sao Nhân Giáo cũng vẫn luôn hưởng thụ khí vận của Nhân tộc, mặc dù do Đế Phượng Thiên can thiệp, khí vận Nhân tộc mà Nhân Giáo hưởng thụ không nhiều như trong quỹ đạo ban đầu, nhưng một bộ phận Nhân tộc vẫn tín ngưỡng Nhân Giáo.

Đối với tên ngốc Hình Thiên kia cũng có lợi ích không nhỏ.

Xiển Giáo do thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế mưu hoạch không thỏa đáng, hiện tại lại gần như bị diệt vong triệt để, không còn được hưởng thụ khí vận của Nhân tộc.

Xiển Giáo sở dĩ sẽ bị diệt tương đối dễ dàng, cũng có một phần quan hệ với việc khí vận bị thất thoát.

Trước đó thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, mưu hoạch của Xiển Giáo thực sự quá tệ.

Kết quả của Phong Thần lượng kiếp lần này cũng hoàn toàn khác, vốn nên là Tiệt Giáo đại bại, bây giờ lại là Xiển Giáo gần như bị diệt vong.

Tiếp theo chỉ còn Tiệt Giáo, Nhân Giáo, Tây Phương Giáo tranh phong.

Do Nhân Giáo chỉ có một đệ tử, Phong Thần lượng kiếp Lão Tử thánh nhân nhiều nhất cũng chỉ gửi một thiện thi là Thái Thượng Lão Quân lên Phong Thần Bảng, thực ra tiếp theo chủ yếu là Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo tranh phong.

Sau khi Phong Thần lượng kiếp qua đi, Tây Du lượng kiếp cũng sắp đến, đó là khoảng thời gian đại hưng của Tây Phương Giáo, Đế Phượng Thiên chắc chắn không thể để Tây Phương Giáo như ý nguyện.

Phong Thần lượng kiếp đại bại Xiển Giáo, Tây Du lượng kiếp đại bại Tây Phương Giáo, chỉ cần hoàn thành hai bước này, Tiệt Giáo sẽ hoàn toàn ngồi vững vị trí giáo phái đệ nhất Hồng Hoang.

Phải biết rằng Tây Phương Giáo có thể còn khó đối phó hơn Xiển Giáo, bởi vì Phong Thần lượng kiếp mặc dù Tiệt Giáo đại bại, nhưng Xiển Giáo cũng không tốt đẹp gì hơn, phó giáo chủ Nhiên Đăng và Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân các đại lão Xiển Giáo đều

lần lượt đầu quân cho Tây Phương Giáo.

Vì vậy, Tiệt Giáo và Xiển Giáo đều là kẻ thất bại, người chiến thắng cuối cùng thực ra là Tây Phương Giáo.

Đế Phượng Thiên phải triệt để đánh bại Tây Phương Giáo, mới ổn định được.

Nếu Tây Phương Giáo thắng, đánh bại Xiển Giáo cũng chỉ là làm áo cưới cho Tây Phương Giáo mà thôi.

Đế Phượng Thiên ước tính bây giờ chỉ còn lại một mình Tây Phương Giáo có thể đầu tư, Hồng Quân chắc chắn sẽ lại ra tay, vì vậy tiếp theo đối chiến với Tây Phương Giáo có thể sẽ khó khăn hơn Xiển Giáo.

Nhưng bất kể thế nào, trước tiên cứ lừa gạt cho qua Phong Thần lượng kiếp rồi nói!

Nhanh chóng, Đế Phượng Thiên tìm thấy Khương Tử Nha, bên bờ sông Vị Thủy.

Khi Đế Phượng Thiên tìm thấy Khương Tử Nha, hắn đang câu cá, Đế Phượng Thiên kéo lưỡi câu lên xem.

Lưỡi câu thẳng, không có mồi.

Được đấy!

Khương Thái Công câu cá à?

Giống hệt trong truyền thuyết!

Khương Tử Nha suýt chút nữa bị dọa chết, hoàn toàn không biết Đế Phượng Thiên xuất hiện từ lúc nào, Khương Tử Nha bây giờ chỉ là cảnh giới Địa Tiên mà thôi, so với tu vi của Đế Phượng Thiên chênh lệch khoảng mười vạn tám nghìn dặm.

Tự nhiên hoàn toàn không thể cảm nhận được Đế Phượng Thiên

đến gần.

Nếu Đế Phượng Thiên muốn giết Khương Tử Nha, trong chốc lát Khương Tử Nha đã chết rồi.

Khương Tử Nha đặt cần câu xuống, kìm nén sự kinh hãi trong lòng, ngữ khí cung kính hỏi: "Dám hỏi các hạ là ai?" Khương Tử Nha là người thông minh, tự nhiên rõ ràng tu vi của người trước mắt cao hơn mình.

Đế Phượng Thiên không trả lời câu hỏi này, mà hỏi: "Tại sao lại dùng lưỡi câu thẳng để câu cá?" Khương Tử Nha nhẹ nhàng vuốt bộ râu dài màu trắng, cao thâm khó lường nói: "Người nguyện ý sẽ tự mắc câu." Đế Phượng Thiên: "…" Lời thoại gần giống như trong phim truyền hình a!

Đế Phượng Thiên thản nhiên hỏi: "Phong Thần Bảng còn lại bao nhiêu danh ngạch?" Khương Tử Nha lại một lần nữa cảnh giác, người trước mắt biết Phong Thần Bảng đang ở trên người mình, cảnh giới lại cao hơn mình, không thể không đề phòng.

Khương Tử Nha trầm mặc một lát, thận trọng hỏi: "Dám hỏi các hạ là ai?

Tại sao lại biết Phong Thần Bảng ở trong tay ta, có phải là đệ tử Xiển Giáo không?" Đế Phượng Thiên chế giễu nói: "Xiển Giáo đều bị diệt rồi, ngươi không biết sao?" Khương Tử Nha tự nhiên biết, trận chiến đó đánh long trời lở đất, cả Hồng Hoang đều bị ảnh hưởng, cả núi Côn Luân đều bị hủy, làm sao có thể không biết?

Nhưng cuối cùng không phải vẫn còn sống sót vài vạn đệ tử Xiển Giáo sao?

Khương Tử Nha tưởng rằng những đệ tử Xiển Giáo sống sót đó tìm đến cửa.

Thấy Khương Tử Nha không nói, Đế Phượng Thiên nói: "Bản thiếu chủ là Tiệt Giáo thánh tử." Khương Tử Nha: "???" Khương Tử Nha bây giờ đầu óc có chút mơ hồ.

Hắn bây giờ chỉ là một nhân vật nhỏ, hoàn toàn không nghĩ rằng sẽ khiến Tiệt Giáo thánh tử lừng danh đích thân tìm đến cửa.

Tiệt Giáo thánh tử a!

Bây giờ mỗi một góc của Hồng Hoang đều đang thảo luận về sự tích của Tiệt Giáo thánh tử Đế Phượng Thiên.

Khương Tử Nha bây giờ có chút choáng váng, bởi vì hắn không cho rằng có ai dám giả mạo danh hiệu Tiệt Giáo thánh tử, vì vậy không hề nghi ngờ lời nói của Đế Phượng Thiên.

Sau đó, Khương Tử Nha quỳ xuống, lớn tiếng nói: "Khương Tử Nha bái kiến Tiệt Giáo thánh tử!" Đế Phượng Thiên ngữ khí bình thản nói: "Đứng lên đi!" Khương Tử Nha đứng dậy, lập tức nói: "Phong Thần Bảng còn thiếu năm danh ngạch chính chủ thần." Nói xong, Khương Tử Nha liền trực tiếp lấy Phong Thần Bảng ra, đưa cho Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên phất tay, nói: "Thứ này ta không cần dùng, ngươi cứ cầm đi." Không ngờ chỉ còn lại năm danh ngạch, Đế Phượng Thiên không nghĩ tới.

Xem ra những trận chiến đó không phải đánh vô ích.

Trời ạ, Phong Thần lượng kiếp theo sự bùng nổ của mấy trận chiến tranh, cũng sắp qua đi rồi.

Sớm nhất là Xiển Giáo và Tây Phương Giáo đánh nhau một trận, sau đó dưới kế hoạch của Hồng Quân, Tiệt Giáo lại cùng Xiển Giáo, Tây Phương Giáo, Nhân Giáo đánh nhau một trận, cuối cùng Đế Phượng Thiên lại xông vào núi Côn Luân gần như diệt sạch đạo

thống của Xiển Giáo.

Những trận đại chiến của các giáo phái thánh nhân thương vong thảm trọng này, quả thực cũng sắp xong rồi.

Đế Phượng Thiên chậm rãi gật đầu, hỏi được đáp án mình muốn, liền trực tiếp hóa thành một đạo cầu vồng rời khỏi nơi này.

Chương 306

Trong mắt Khương Tử Nha, Đế Phượng Thiên biến mất vào hư không, bởi vì cảnh giới quá thấp, không thể bắt được bóng dáng của Đế Phượng Thiên.

Sau khi Đế Phượng Thiên rời đi, Khương Tử Nha mới phát hiện toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Đế Phượng Thiên ung dung nằm trên ghế Tiêu Dao.

Đát Kỷ đang đút thịt rồng nướng, Ngao Sương đang dâng linh tửu, khung cảnh vẫn hài hòa như mọi khi.

Năm danh ngạch, chỉ còn thiếu năm danh ngạch, chuyện tiếp theo vô cùng đơn giản.

Đế Phượng Thiên đang tính toán xem nên đưa năm kẻ nào lên Phong Thần Bảng để hoàn thành nốt lượng kiếp Phong Thần lần này.

Đương nhiên, Đế Phượng Thiên sẽ không chọn người trong giáo phái, hắn không phải loại thiếu chủ đi hại đệ tử của giáo phái mình.

Năm danh ngạch thì đơn giản rồi, với thế lực mạnh mẽ của Tiệt Giáo hiện nay, Đế Phượng Thiên hoàn toàn có thể tự chủ lựa chọn gài bẫy năm kẻ nào đó.

Đát Kỷ lại xé một miếng thịt rồng thơm nức, hỏi: "Thiếu chủ, hôm nay tâm trạng ngài có vẻ tốt nhỉ?" Đế Phượng Thiên liếc nhìn Đát Kỷ một cái, thản nhiên nói: "Yo!

Phiếu Phiếu, nhãn lực tiến bộ nha?

Lại có thể nhìn ra cơ à?" Đát Kỷ có phần đắc ý nói: "Hì hì, thì, chút tâm tư nhỏ đó, ta liếc mắt một cái là nhìn ra rồi." Đế Phượng Thiên lườm Đát Kỷ một cái, nói: "Ghê gớm nhỉ!

Bây giờ bắt đầu không trên không dưới rồi, bản lĩnh ghê ha!" Đát Kỷ lè chiếc lưỡi nhỏ xinh, nũng nịu nói: "Thì chẳng phải vì thiếu chủ cưng chiều ta sao!" Đế Phượng Thiên quay đầu nói với Ngao Sương: "Phải ngoan ngoãn đấy, đừng có mà học theo Phiếu Phiếu." "Vâng, thiếu chủ." Ngao Sương cười gật đầu, đối với cuộc đối thoại đậm chất hiện đại của Đế Phượng Thiên và Đát Kỷ, nàng cũng đã nghe quen rồi, không còn cảm thấy kỳ quái.

Đôi khi nàng còn cảm thấy thiếu chủ và Đát Kỷ trò chuyện như vậy cũng khá thú vị.

Đế Phượng Thiên nhấm nháp miếng thịt rồng mỹ vị, thưởng thức linh tửu, chờ đợi tin tức truyền về.

Không đợi quá lâu, Khổng Tuyên đã tới.

Trước đó Đế Phượng Thiên đã phái Khổng Tuyên ra ngoài tìm kiếm tung tích của các đệ tử Xiển Giáo còn sót lại, lúc này hẳn là đã có phát hiện gì đó mới đến bẩm báo.

"Đệ tử Khổng Tuyên ra mắt thiếu chủ!" Khổng Tuyên tuy đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng vẫn cung kính hành lễ với Đế Phượng Thiên.

Khổng Tuyên gia nhập Tiệt Giáo thời gian tuy không dài, nhưng đã có cảm giác thuộc về nơi này, đối với Đế Phượng Thiên cũng rất tôn trọng.

"Nói đi!" Đế Phượng Thiên không đứng dậy.

"Đệ tử đã tra ra đám tàn dư Xiển Giáo đang ẩn náu tại một hòn đảo nhỏ gần Bất Tử Hỏa Sơn, hướng về Nam Hải." Khổng Tuyên báo cáo lại tình hình do thám được.

Đế Phượng Thiên gật đầu, phân phó: "Bảo Đa Bảo dẫn theo tất cả các đệ tử thân truyền, diệt trừ triệt để đám tàn dư Xiển Giáo, không

chừa một mống." "Đệ tử tuân lệnh!" Khổng Tuyên lui xuống, lập tức đi liên hệ với các đệ tử thân truyền.

Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng Điêu, bảy vị Chuẩn Thánh tự mình xuất trận, đi đánh đám tàn dư Xiển Giáo gồm vài vạn người do Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử dẫn đầu, tuyệt đối là dùng dao mổ trâu giết gà.

Mặc dù cảnh giới của Khổng Tuyên là cao nhất, nhưng Đa Bảo vẫn là thủ tịch đại đệ tử, Đế Phượng Thiên cũng không thay đổi, vì vậy lần này vẫn do Đa Bảo Đạo Nhân dẫn đội.

Đối với việc này, Đa Bảo Đạo Nhân cũng vô cùng cảm kích Đế Phượng Thiên, nếu xét theo thực lực, Khổng Tuyên mới là người thích hợp nhất để làm thủ tịch đại đệ tử.

Nhưng Đế Phượng Thiên không vì cảnh giới mà thay đổi thủ tịch đại đệ tử, Đa Bảo tự nhiên sẽ cảm kích trong lòng.

Rất nhanh, bảy vị Chuẩn Thánh đã bay đến Nam Hải.

Tiếp đó do Khổng Tuyên dẫn đường, nơi ẩn náu của đám tàn dư Xiển Giáo là một hòn đảo nhỏ không mấy nổi bật, cách Bất Tử Hỏa Sơn hơn mười triệu dặm về phía đông nam.

Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử lập tức cảm nhận được bảy luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ đang đến gần.

Nam Cực Tiên Ông thở dài: "Đến rồi!" Vân Trung Tử nghiến răng nói: "Tiệt Giáo thật sự muốn đuổi cùng giết tận sao?" Nam Cực Tiên Ông lắc đầu nói: "Thánh nhân Tiệt Giáo tàn nhẫn độc ác, cả Hồng Hoang đều biết, sẽ không cho Xiển Giáo bất kỳ cơ hội nào để tro tàn lại cháy, huống hồ, Phong Thần Bảng chắc cũng còn thiếu vài danh ngạch." Vân Trung Tử tuyệt vọng nói: "Vậy hai chúng ta chạy trốn?"

Nam Cực Tiên Ông lại lắc đầu: "Có Khổng Tuyên ở đây, chúng ta không chạy được đâu, ta cũng chạy mệt rồi, Hồng Hoang rộng lớn như vậy, lại không có nơi dung thân cho ta." Vân Trung Tử đề nghị: "Chúng ta cũng có thể đầu quân cho Tây Phương Giáo." Nam Cực Tiên Ông thẳng thừng nói: "Ta không ưa Tây Phương Giáo, ngươi muốn đi thì cứ đi!

Ta sẽ cản bọn chúng một lát." Vân Trung Tử bất đắc dĩ nói: "Thôi vậy, vậy ta cũng không đi nữa." Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử xem như là những người có cốt khí nhất trong Xiển Giáo.

Ít nhất cũng hơn hẳn Nhiên Đăng và Thập Nhị Kim Tiên.

Trong đám cao tầng Xiển Giáo cũng chỉ có hai người này là tương đối trung thành.

"Tàn dư Xiển Giáo, mau mau chịu chết!" Đa Bảo Đạo Nhân hét lớn một tiếng, âm thanh truyền khắp Nam Hải, vang vọng mãi trên không trung.

Mấy vạn đệ tử Xiển Giáo còn sót lại ai nấy đều như chim sợ cành cong, nhìn về phía Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử, vẻ mặt tràn đầy tuyệt vọng.

Cứ ngỡ chỉ còn lại chút người này, Tiệt Giáo sẽ coi như cái rắm mà tha cho, kết quả lại nhanh chóng kéo đến tận cửa.

Tuyệt vọng!

Lúc này chỉ có một loại cảm xúc duy nhất.

Người duy nhất có thể trông cậy chỉ có Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử.

Đáng tiếc, hai người họ cũng không thể bảo vệ nổi.

Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử chậm rãi bay lên không

trung.

Nam Cực Tiên Ông nhìn Đa Bảo Đạo Nhân nói: "Chúng ta chỉ còn lại chút người này, liệu có thể giơ cao đánh khẽ, tha cho chúng ta một con đường sống không?" Đa Bảo Đạo Nhân chậm rãi mở miệng: "Xin lỗi, thiếu chủ có lệnh, giết sạch!" Vân Trung Tử tay cầm Hoàng Kim Côn, khẽ hét: "Chiến đi!

Sư huynh, chúng ta liều mạng với bọn chúng!" Đa Bảo Đạo Nhân ngưng giọng nói: "Khổng Tuyên đấu với Nam Cực Tiên Ông, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Kim Sí Đại Bàng Điêu theo ta đấu với Vân Trung Tử, Triệu Công Minh đi tiêu diệt toàn bộ đám tàn dư Xiển Giáo còn lại ở phía dưới." Đa Bảo Đạo Nhân đã đưa ra sự bố trí tương ứng, trận chiến lập tức nổ ra.

Khổng Tuyên là Chuẩn Thánh đỉnh phong, Nam Cực Tiên Ông chỉ là Chuẩn Thánh viên mãn tự nhiên không đánh lại Khổng Tuyên, chiến thắng chỉ là vấn đề thời gian.

Đa Bảo là Chuẩn Thánh trung kỳ, Kim Linh là Chuẩn Thánh trung kỳ, Vô Đương là Chuẩn Thánh sơ kỳ, Quy Linh là Chuẩn Thánh sơ kỳ, Kim Sí Đại Bàng Điêu là Chuẩn Thánh hậu kỳ, năm người tuy tu vi đều không bằng Vân Trung Tử, nhưng năm đánh một thì không thành vấn đề.

Đám đệ tử phía dưới đều là những đệ tử Xiển Giáo tu vi thấp, Triệu Công Minh tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, tự nhiên là một cuộc tàn sát một chiều.

Không mất quá nhiều thời gian, Triệu Công Minh đã tiêu diệt sạch sẽ đám đệ tử Xiển Giáo phía dưới, không để một ai chạy thoát.

Sau đó, Triệu Công Minh lập tức tham gia vào trận chiến vây giết Vân Trung Tử.

Sáu vị Chuẩn Thánh của Tiệt Giáo đánh hội đồng một mình Vân Trung Tử, cho dù tu vi của Vân Trung Tử có cao hơn một chút, cũng rơi vào thế hạ phong.

Nhìn từ cục diện, chiến thắng của Tiệt Giáo chỉ là vấn đề thời gian.

Chỉ là trong tay đám đệ tử Tiệt Giáo này không có pháp bảo sát phạt chí cao như Thí Thần Thương, muốn giết chết hoàn toàn một Chuẩn Thánh viên mãn cũng có chút khó khăn.

Trận hỗn chiến của các Chuẩn Thánh kéo dài mấy năm, kết quả cuối cùng là Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử bị chém giết, nguyên thần tiến vào Phong Thần Bảng.

Đến đây, đạo thống Xiển Giáo triệt để bị diệt vong, trừ con cá lọt lưới là Nhiên Đăng. ...

Hiện tại Xiển Giáo trừ một con cá lọt lưới là Nhiên Đăng ra, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng toi đời rồi.

Đạo thống Xiển Giáo triệt để bị diệt vong.

Đế Phượng Thiên hiện đang tìm kiếm Nhiên Đăng.

Nhưng Hồng Hoang quả thực có hơi lớn, nếu không có phương pháp truy tung đặc biệt, thật sự không dễ tìm ra Nhiên Đăng.

Đế Phượng Thiên tìm kiếm ở Hồng Hoang trăm năm, cũng không phát hiện ra tung tích của Nhiên Đăng, không biết gã đó đã trốn đi đâu.

Không tìm được Nhiên Đăng, Đế Phượng Thiên trở về đảo tiên Bồng Lai.

Lúc này bảy vị đệ tử thân truyền cũng đã hoàn thành nhiệm vụ và trở về đảo tiên Bồng Lai.

Bảy vị đệ tử thân truyền đến Tiêu Dao Cung, báo cáo tình hình với

Đế Phượng Thiên.

Đa Bảo Đạo Nhân nói: "Bẩm thiếu chủ, đại đệ tử Xiển Giáo Nam Cực Tiên Ông và nhị đệ tử Vân Trung Tử đã bị tiêu diệt, mấy vạn đệ tử Xiển Giáo còn lại cũng toàn bộ vẫn lạc, đây là Bàn Long Quải Trượng của Nam Cực Tiên Ông, Hoàng Kim Côn của Vân Trung Tử." Nói rồi, Đa Bảo Đạo Nhân đem hai kiện tiên thiên linh bảo thu được dâng lên.

Cộng thêm Lạc Hồn Chung, Phiên Thiên Ấn, Âm Dương Kính thu được từ Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử trước đó, bây giờ trong tay Đế Phượng Thiên có thêm năm kiện tiên thiên linh bảo.

Chương 307

Sau đó, Đế Phượng Thiên đem Phiên Thiên Ấn ban cho Khổng Tuyên, Lạc Hồn Chung ban cho Kim Sí Đại Bàng Điêu, Âm Dương Kính ban cho Đa Bảo Đạo Nhân, Bàn Long Quải Trượng ban cho Quy Linh Thánh Mẫu, Hoàng Kim Côn ban cho Vô Đương Thánh Mẫu.

Triệu Công Minh không có, vì Triệu Công Minh lúc đại chiến đã giết chết Hư Đạo Đức Chân Quân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Thái Ất Chân Nhân, thu hoạch đã rất phong phú rồi.

Kim Linh Thánh Mẫu lúc đó cũng đã giết chết Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn và Đạo Hạnh Thiên Tôn, thu được pháp bảo của họ, vì vậy lần này cũng không ban pháp bảo cho Kim Linh Thánh Mẫu.

Quy Linh Thánh Mẫu tuy cũng đã giết chết Cụ Lưu Tôn, nhưng Khổn Tiên Thằng của Cụ Lưu Tôn chỉ là hậu thiên chí bảo mà thôi, vì vậy Đế Phượng Thiên đã ban cho Quy Linh Thánh Mẫu một kiện tiên thiên linh bảo.

Các đệ tử được ban thưởng đều vô cùng kích động bái tạ, Kim Linh Thánh Mẫu và Triệu Công Minh không được ban thưởng cũng không hề có bất kỳ lời oán giận nào, phương pháp phân phát bảo vật của thiếu chủ đã vô cùng công bằng rồi.

Đế Phượng Thiên phất phất tay nói: "Tất cả đi tìm tung tích của Nhiên Đăng đi!

Khổng Tuyên, Triệu Công Minh ở lại." Ngay sau đó, năm vị đệ tử khác lui xuống, đi tìm nơi ẩn náu của Nhiên Đăng, chỉ còn lại một mình Triệu Công Minh.

Đế Phượng Thiên nhìn Triệu Công Minh, chậm rãi hỏi: "Xác định Thái Ất Chân Nhân đã chết chưa?

Chuyện Tây Phương Giáo lại xuất hiện một Thái Ất Chân Nhân ngươi đã nghe nói chưa?" Triệu Công Minh cung kính trả lời: "Đệ tử xác định, đệ tử đã tự tay dùng hai mươi bốn viên Định Hải Châu đánh chết Thái Ất Chân Nhân, thu Cửu Long Thần Hỏa Tráo của Thái Ất Chân Nhân, tận mắt thấy nguyên thần của Thái Ất Chân Nhân bị Phong Thần Bảng câu đi." "Về phần Thái Ất Chân Nhân của Tây Phương Giáo kia, đệ tử lần đầu nghe nói cũng vô cùng kinh ngạc, không hiểu rốt cuộc là chuyện gì, Tây Phương nhị thánh kia chẳng lẽ lại không phân biệt được thật giả Thái Ất Chân Nhân sao!" Nói rồi, Triệu Công Minh lấy ra pháp bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo của Thái Ất Chân Nhân cho Đế Phượng Thiên xem.

Đế Phượng Thiên gật đầu, phân phó: "Ta biết rồi, ngươi lui xuống đi!" Triệu Công Minh lui xuống, Đế Phượng Thiên nhìn về phía Tử Tiêu Cung, lẩm bẩm: "Xem ra quân cờ đã được đặt ở Tây Phương Giáo." Khổng Tuyên không hiểu thiếu chủ đang nói gì, cũng không dám hỏi.

Đế Phượng Thiên phân phó Khổng Tuyên: "Đi một chuyến đến Nhân Giáo, nói với Lão Tử, Nhân Giáo phải đưa ra một danh ngạch Phong Thần, nếu không thì khai chiến." Bất kể thế nào, cứ đưa Thái Thượng Lão Quân, thiện thi của Lão Tử, người vốn sẽ lên bảng trong quỹ tích ban đầu, lên trước đã.

Lão Tử thánh nhân chắc chắn sẽ không để Huyền Đô lên bảng.

Khổng Tuyên nghe vậy liền sững sờ, thầm nghĩ thiếu chủ cũng quá bá khí rồi!

Trực tiếp uy hiếp cả thánh nhân!

"Đệ tử tuân lệnh!" Khổng Tuyên không chút do dự, cũng không hỏi nhiều, lập tức nhận lệnh đi.

Hắn tin rằng thiếu chủ chắc chắn tự tin Lão Tử thánh nhân sẽ thỏa

hiệp, mới phái hắn đi, sẽ không cố ý gài bẫy hắn.

Vì vậy hắn không hỏi gì mà trực tiếp đi thực hiện nhiệm vụ uy hiếp thánh nhân.

Bây giờ Phong Thần Bảng còn thiếu ba danh ngạch.

Thái Thượng Lão Quân một, còn thiếu hai.

Nhiên Đăng tạm thời chưa tìm thấy, cũng không biết có tìm được hay không, vì vậy hiện tại ít nhất còn thiếu hai danh ngạch.

Đế Phượng Thiên quyết định đích thân đi một chuyến đến Tây Phương Giáo, hắn đã có một ứng cử viên. --------- Bát Cảnh Cung.

Khổng Tuyên trực tiếp đến trước mặt Lão Tử thánh nhân, không kiêu ngạo cũng không tự ti.

Huyền Đô cũng có mặt.

Khổng Tuyên thẳng thắn nói: "Khổng Tuyên thay mặt thiếu chủ nhà ta truyền lời, Phong Thần Bảng, Nhân Giáo phải đưa ra một danh ngạch, nếu thánh nhân không đồng ý, khai chiến!" Khổng Tuyên thật sự dám nói a!

Trực tiếp nói nguyên văn, không hề sửa đổi một chút nào.

Huyền Đô nghe xong trong lòng không dễ chịu, mặc dù Nhân Giáo không có mấy đệ tử, nhưng sư tôn nhà mình là đại đệ tử của Đạo Tổ, trong các thánh nhân thực lực cũng đứng đầu.

Đương nhiên, bây giờ có phải đứng đầu hay không thì không rõ, vì thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ bây giờ cũng đã cao thâm khó lường.

Huyền Đô cũng đã là Chuẩn Thánh viên mãn, sắp bước vào Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Bây giờ, lại bị người ta tìm đến tận cửa uy hiếp.

Có chút uất ức!

Nhưng thật sự không thể hét lên những lời như "khai chiến thì khai chiến".

Đối mặt với Tiệt Giáo đang hùng mạnh hiện nay, quả thực không có biện pháp nào tốt hơn.

Lão Tử thánh nhân thản nhiên mở miệng: "Nói với sư điệt của ta, bần đạo sẽ cho Phong Thần Bảng một danh ngạch." "Khổng Tuyên cáo lui!" Khổng Tuyên không ngờ Lão Tử thánh nhân lại đồng ý nhanh gọn như vậy, trực tiếp rời khỏi Bát Cảnh Cung.

Sau khi Khổng Tuyên đi, Huyền Đô cúi đầu thật sâu trước Lão Tử, chân thành nói: "Đệ tử cho dù lên Phong Thần Bảng, cũng vĩnh viễn là đệ tử của sư tôn, xin sư tôn yên tâm." Lời của Huyền Đô quả thật là thật lòng, dù sao Lão Tử thánh nhân chỉ thu một đệ tử duy nhất, quan hệ thầy trò hai người cực kỳ tốt.

Đáng tiếc, lên Phong Thần Bảng rồi thì thân bất do kỷ, phải chịu sự khống chế của Thiên Đình.

Lão Tử lắc đầu nói: "Ta sẽ để thiện thi Thái Thượng Lão Quân lên bảng, ngươi không cần lên bảng." Huyền Đô hơi sững sờ, không ngờ sư tôn lại thà để thiện thi lên bảng, cũng không muốn để Huyền Đô lên bảng.

Tức thì, Huyền Đô cảm động đến gần như không nói nên lời.

Từ tam hoa trên đỉnh đầu Lão Tử, một thân ảnh tiên phong đạo cốt chậm rãi hiện ra.

Không phải là Thái Thượng Lão Quân năm đó ở đảo tiên Bồng Lai giúp Đế Phượng Thiên luyện đan thì còn là ai.

Thái Thượng Lão Quân nói: "Tâm ý của thánh nhân, ta đã hiểu, vậy Phong Thần Bảng cứ để bần đạo lên." Lão Tử thánh nhân khẽ gật

đầu, nói: "Bần đạo có lỗi với ngươi." Thái Thượng Lão Quân cười nói: "Thánh nhân khách sáo rồi, có ngài mới có ta, ta với ngài cần gì phải khách sáo." Nói rồi, Thái Thượng Lão Quân trực tiếp cho thân xác của mình nổ tung, trong Bát Cảnh Cung xuất hiện một luồng kim quang, nguyên thần của Thái Thượng Lão Quân bị Phong Thần Bảng câu đi.

Huyền Đô ngây ngốc nhìn cảnh này, hồi lâu không nói nên lời, lệ rơi đầy mặt!

Lão Tử thánh nhân an ủi: "Lúc đầu khi mọi người thương lượng, ta đã quyết định sẽ đưa ra một danh ngạch, ngươi không cần để trong lòng, kết cục này Nhân Giáo có thể chấp nhận, còn tốt hơn nhiều so với việc đạo thống của Xiển Giáo bị diệt." Trong lòng Huyền Đô chỉ có vô hạn cảm động, Lão Tử thánh nhân tuy đối với người khác vô tình, nhưng đối với Huyền Đô thật sự không còn gì để nói, giống như một người cha vậy.

Huyền Đô dập đầu thật mạnh, khàn giọng nói: "Đệ tử, tạ ơn sư tôn..." Đế Phượng Thiên đến Tây Phương Giáo, cả Tây Phương Giáo đều như lâm đại địch.

Đại Nhật Như Lai Phật Lục Áp đích thân ra mặt gặp Đế Phượng Thiên.

Đây là lần đầu tiên Đế Phượng Thiên gặp Lục Áp, cũng là lần đầu tiên Lục Áp gặp Đế Phượng Thiên.

Lục Áp chắp tay nói: "A Di Đà Phật, đạo hữu đến Tây Phương Giáo có việc gì?" Lục Áp không kiêu ngạo cũng không tự ti, điềm tĩnh ung dung, quả thực có vài phần phong thái của Đại Nhật Như Lai Phật.

Các đệ tử Tây Phương Giáo xung quanh cũng ngầm đề phòng, thần sắc ngưng trọng, phòng ngừa Đế Phượng Thiên đại khai sát giới.

Chỉ một mình Đế Phượng Thiên xuất hiện đã gây ra áp lực lớn như vậy cho Tây Phương Giáo, có thể thấy uy thế của hắn.

Đế Phượng Thiên thản nhiên trả lời: "Nếu Đế Tuấn biết bộ dạng này của ngươi, có lẽ sẽ từ trong quan tài nhảy ra đánh chết tên con bất hiếu này." Lục Áp vô cùng bình tĩnh trả lời: "A Di Đà Phật, mỗi người đều có con đường khác nhau, con đường ta đi khác với con đường cha ta đã đi." Trông hắn quả thực không có chút cảm xúc nào, một bộ dạng vô dục vô cầu, sét đánh không động.

Nhưng ý tứ sâu xa của Đế Phượng Thiên rõ ràng Lục Áp không lĩnh hội được, Đế Phượng Thiên nghi ngờ kẻ đứng sau giật dây trận chiến Vu Yêu năm đó chính là Chuẩn Đề.

Đương nhiên, kẻ thao túng lớn nhất chắc chắn là Hồng Quân, chỉ là tạm thời không ai có thể tìm Hồng Quân báo thù, thực lực của người ta là số một Hồng Hoang, vì vậy tạm thời không nhắc đến.

Lục Áp lại trở thành Đại Nhật Như Lai Phật của Tây Phương Giáo, chẳng phải là nhận giặc làm cha sao?

Đế Phượng Thiên cũng lười nói nhảm với Lục Áp, chuyện như vậy, Đế Phượng Thiên cũng không phải họ hàng thân thích của Đế Tuấn, đương nhiên cũng không thay Đế Tuấn quản con trai.

Sau này nếu có đánh nhau, Lục Áp bị đánh chết, cũng không liên quan đến hắn, ai bảo tên này không có việc gì lại đi gia nhập Tây Phương Giáo.

Đế Phượng Thiên phất phất tay nói: "Không có việc gì thì về đi!

Ta đang đợi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, không cần biết hai người ở Cực Lạc Thiên trên núi Tu Di, chỉ cần ta xuất hiện ở đây, bọn họ tất sẽ tìm ta." Đế Phượng Thiên ra vẻ đuổi ruồi, nói chuyện với Lục Áp cũng với giọng điệu không kiên nhẫn.

Khiến các đệ tử Tây Phương Giáo gần đó vô cùng phẫn nộ, lại dám bất kính với Như Lai như vậy, hoàn toàn không coi Tây Phương Giáo ra gì!

Được rồi!

Đế Phượng Thiên quả thực hình như cũng chưa từng coi Tây Phương Giáo ra gì.

Đừng nói là Đại Nhật Như Lai Phật, ngay cả trước mặt hai vị thánh nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Đế Phượng Thiên cũng chưa từng nể mặt.

Lục Áp vẫn không có ý định tức giận, chỉ bình tĩnh nói: "Bần tăng cùng đạo hữu đợi hai vị thánh nhân." Phải nói rằng tâm cảnh của Lục Áp quả thực không tồi, tốt hơn nhiều so với bọn Nhiên Đăng.

Ít nhất cũng thật sự cho người ta cảm giác trời sập cũng không kinh.

Chương 308

Lúc này Đế Phượng Thiên lại đưa mắt nhìn một vòng, không phát hiện ra tung tích của Thái Ất Chân Nhân nào cả.

Đế Phượng Thiên thật sự muốn xem xem Thái Ất Chân Nhân của Tây Phương Giáo rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Không ngoài dự đoán của Đế Phượng Thiên, rất nhanh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị thánh nhân đã đích thân từ Cực Lạc Thiên xuống.

Không xuống không được, tên sát thần Đế Phượng Thiên này đã đến tận cửa Tây Phương Giáo rồi.

Tuy trông chỉ có một người, nhưng trời mới biết Nữ Oa có đang ẩn nấp đâu đó gần đây không, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chỉ có thể đích thân trấn giữ mới có thể yên tâm.

Dù sao thì tên điên sát thần Đế Phượng Thiên, một người có thể địch vạn quân.

Nhìn kết cục của Xiển Giáo hiện tại, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không thể không cẩn thận đối phó.

Chuẩn Đề thánh nhân trực tiếp mở miệng: "Tiệt Giáo thánh tử đại giá quang lâm, không biết có việc gì?" Tiếp Dẫn quay đầu phân phó các đệ tử Tây Phương Giáo: "Các ngươi lui về trong giáo trước." "Vâng, thánh nhân!" Lục Áp dẫn đầu các đệ tử Tây Phương Giáo lần lượt quay về núi Tu Di.

Đế Phượng Thiên và hai vị thánh nhân đứng ở cổng Tây Phương Giáo.

Sau đó, ba người đến một nơi tương đối hẻo lánh và bí mật ở phương Tây.

Chuẩn Đề cười nói: "Thánh tử có việc gì, bây giờ có thể nói rồi." Đế Phượng Thiên cười cười, mở miệng: "Ta muốn Tây Phương Giáo đưa ra một danh ngạch vào Phong Thần Bảng, hiện tại Phong Thần Bảng chỉ còn thiếu hai danh ngạch." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, cũng không cảm thấy yêu cầu này của Đế Phượng Thiên quá đáng, lại chỉ để Tây Phương Giáo đưa ra một danh ngạch, quả thực rất có đạo lý, không quá đáng, hoàn toàn không giống phong cách của Đế Phượng Thiên.

Tiếp Dẫn thánh nhân trực tiếp mở miệng: "Còn lại hai danh ngạch, Tây Phương Giáo lý ra nên đưa ra một danh ngạch, chuyện này không thành vấn đề." Yêu cầu không quá đáng như vậy, Tiếp Dẫn tự nhiên đồng ý, không đồng ý chẳng lẽ lại đánh nhau một trận với Tiệt Giáo sao?

Đến lúc đó không biết sẽ chết bao nhiêu người.

Mặc dù bây giờ Tây Phương Giáo đã mạnh hơn, nhưng Tiếp Dẫn cũng không bành trướng đến mức lập tức khai chiến với Tiệt Giáo.

Phải biết rằng Tiệt Giáo vừa diệt Xiển Giáo, hiện đang khí thế như hồng, tốt nhất không nên đối đầu trực diện.

Đế Phượng Thiên xua tay nói: "Khoan hãy vội đồng ý, ta hỏi các ngươi chuyện năm đó dụ dỗ mười vị thái tử của Đế Tuấn xuống Hồng Hoang, có phải các ngươi làm không?" Lời này, Đế Phượng Thiên nói với Chuẩn Đề, biểu cảm của Chuẩn Đề rõ ràng có một thoáng thay đổi, sau đó lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

Chuẩn Đề chắp tay nói: "A Di Đà Phật, bần tăng không biết thánh tử đang nói gì." Đế Phượng Thiên nhìn chằm chằm Chuẩn Đề, lạnh giọng nói: "Không cần giả vờ với ta, ta lại không phải Đế Tuấn, Lục Áp cũng không ở đây, ta đoán chuyện này ngươi sẽ không đích thân làm, có lẽ là để thiện thi hoặc ác thi đi làm." Chuẩn Đề bình tĩnh trả

lời: “Bần tăng không biết thánh tử đang nói gì, xin thứ tội.” Đế Phượng Thiên nhìn chằm chằm Chuẩn Đề, nói từng chữ một: “Yêu cầu của ta là, người năm đó dụ dỗ mười vị thái tử của Đế Tuấn ra khỏi Hồng Hoang, lên Phong Thần Bảng!” Lời này vừa nói ra, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều biến sắc.

Tiếp Dẫn thánh nhân tự nhiên cũng biết chuyện năm đó, chuyện của Chuẩn Đề đều không giấu Tiếp Dẫn.

Chuẩn Đề vừa định mở miệng, liền bị Đế Phượng Thiên ngắt lời: “Nếu còn dám nói với bản thiếu chủ một câu không biết ta đang nói gì, vậy thì trực tiếp khai chiến đi!

Tây Phương Giáo chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón Tiệt Giáo chúng ta toàn giáo tấn công!” Tiếp Dẫn: “...” Chuẩn Đề: “...” Lại lên cơn điên à!?

Có cần thiết phải như vậy không?

Sau một hồi im lặng, Tiếp Dẫn hạ thấp giọng hỏi: “Dám hỏi thánh tử, vì sao lại như vậy?” Đế Phượng Thiên nói như thể đó là điều hiển nhiên: “Vì để đòi lại công đạo cho Đế Tuấn đã chết!” Tiếp Dẫn: “...” Chuẩn Đề: “...” Sợ là thật sự có bệnh rồi!

Đế Tuấn đó không phải là kẻ địch của ngươi sao?

Không phải là đồng minh của Vu tộc sao?

Tiếp Dẫn thánh nhân và Chuẩn Đề thánh nhân nghe câu trả lời nghiêm túc của Đế Phượng Thiên, lúc này đầu óc thật sự có chút hỗn loạn. ...

Tiếp Dẫn thánh nhân và Chuẩn Đề thánh nhân nghe câu trả lời nghiêm túc của Đế Phượng Thiên, lúc này đầu óc thật sự có chút hỗn loạn.

Bởi vì câu trả lời của Đế Phượng Thiên giống như đang gây sự vô

cớ, nhưng lại có vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Thời kỳ lượng kiếp Vu Yêu ai cũng biết, Đế Phượng Thiên đứng về phía Vu tộc, vì vậy Yêu Đế Đế Tuấn tự nhiên là kẻ địch của Đế Phượng Thiên.

Bây giờ Đế Phượng Thiên lại đi đòi lại công đạo cho Đế Tuấn đã chết là sao?

Thực ra, Đế Phượng Thiên không có bất kỳ ý kiến gì với Đế Tuấn, cũng cảm thấy Đế Tuấn là một Yêu Đế vĩ đại.

Nhưng đáng tiếc, vì để bố cục cho sau này, Hậu Thổ thánh nhân của Vu tộc trấn giữ Lục Đạo Luân Hồi, Lục Đạo Luân Hồi là một điểm quan trọng, vì vậy Đế Phượng Thiên chỉ có thể chọn Vu tộc, cảm quan của Đế Phượng Thiên đối với Vu tộc cũng tốt.

Trở thành kẻ địch của Đế Tuấn, hoàn toàn không phải vì Đế Phượng Thiên có ý kiến với Đế Tuấn, mà vì lợi ích của mình, chỉ có thể đứng ở phía đối lập với Đế Tuấn.

Như lời Đế Tuấn nói trước khi chết, Đế Phượng Thiên nợ hắn, vì Đế Phượng Thiên đã giúp Vu tộc hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Vì vậy Đế Tuấn trước khi chết đã đưa ra hai yêu cầu, một là giết kẻ phản bội Yêu tộc ở Thiên Đình là Côn Bằng, hai là giết hung thủ thật sự gây ra lượng kiếp Vu Yêu.

Đế Phượng Thiên đã đồng ý lời thỉnh cầu trước khi chết của Đế Tuấn, đó là sự tôn trọng cuối cùng dành cho một đại Yêu Đế.

Đương nhiên, hung thủ thật sự gây ra lượng kiếp Vu Yêu là Hồng Quân, tất cả đều do ông ta chỉ đạo.

Nhưng, bây giờ chắc chắn không thể đi tìm Hồng Quân gây phiền phức, đó không phải là tự tìm ngược sao?

Đế Phượng Thiên chọn tìm kẻ đã tự tay thực hiện nhiệm vụ đó gây phiền phức, cũng là để cho Đế Tuấn một lời giải thích.

Hai vị thánh nhân đồng thời im lặng, Tiếp Dẫn lên tiếng hỏi trước: "Vậy thánh tử năm đó tức giận chém Côn Bằng, thật sự là vì Đế Tuấn?" Đế Phượng Thiên nói như thể đó là điều hiển nhiên: "Tự nhiên là vì Đế Tuấn, Đế Tuấn trước khi chết muốn bản thiếu chủ giúp hắn giết Côn Bằng, bản thiếu chủ đã nhận lời." Tiếp Dẫn: "..." Chuẩn Đề: "..." Suy nghĩ của kẻ điên quả nhiên người thường không thể hiểu nổi!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị thánh nhân cũng không nghi ngờ lời của Đế Phượng Thiên.

Chỉ là hành vi giúp kẻ thù đi báo thù, hai vị thánh nhân thật sự không biết nên đánh giá thế nào.

Tiếp Dẫn lại hỏi: "Vậy, yêu cầu thứ hai của Đế Tuấn là muốn thánh tử chém hung thủ thật sự gây ra lượng kiếp Vu Yêu năm đó?" Đế Phượng Thiên gật đầu.

Tiếp Dẫn cười cười, vừa định mở miệng, lại bị Đế Phượng Thiên ngắt lời: "Không cần nói với ta là do vị kia sắp đặt, ta biết một chút, nhưng ta lại đánh không lại ông ta, chỉ có thể tìm Tây Phương Giáo gây phiền phức thôi." "Vị kia" trong câu nói này tự nhiên là chỉ Hồng Quân Đạo Tổ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không nói nên lời, Đế Phượng Thiên quả nhiên cái gì cũng dám nói!

Đế Phượng Thiên lại bổ sung: "Ta chỉ muốn kẻ thực hiện nhiệm vụ đó lên Phong Thần Bảng, nếu không thể thỏa mãn yêu cầu của ta, vậy thì khai chiến!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại một lần nữa im lặng.

Lần này Chuẩn Đề không nổi giận mắng chửi, vì hậu quả của

việc đó là hoàn toàn khai chiến với Tiệt Giáo, phải biết rõ ở giai đoạn hiện tại làm vậy có đáng không.

Tiếp Dẫn cũng không tiện thay Chuẩn Đề quyết định chuyện này, dù sao lên Phong Thần Bảng cũng không phải ác thi của Tiếp Dẫn, chuyện này phải để Chuẩn Đề cân nhắc.

Chuẩn Đề thăm dò nói: "A Di Đà Phật, Đế Tuấn đã chết, chúng ta hà tất vì một người chết mà làm cho không vui, thánh tử cần Tây Phương Giáo đưa ra một danh ngạch, bần tăng sẽ phái một vị đệ tử Tây Phương Giáo cảnh giới Đại La lên Phong Thần Bảng là được." Lời của Chuẩn Đề thực ra về cơ bản đã ngầm thừa nhận chuyện năm đó là do mình làm, nhưng không muốn tam thi thân của mình lên Phong Thần Bảng.

Cách làm này cũng rất bình thường, ai lại muốn tam thi thân của mình lên bảng chứ!

Đó là trợ lực thân cận nhất, nếu lên bảng sau này phải nghe lệnh của Thiên Đình, thánh nhân chắc chắn không muốn.

Lão Tử thánh nhân nếu không phải vì bảo vệ Huyền Đô, chắc chắn cũng không chịu để Thái Thượng Lão Quân vào bảng, thực sự là bất đắc dĩ.

Đế Phượng Thiên mang theo ý vị trào phúng nói: "Xem ra Chuẩn Đề thánh nhân thà khai chiến cũng muốn bảo vệ, Lão Tử thánh nhân đều để thiện thi Thái Thượng Lão Quân vào bảng rồi, xem ra tam thi thân của ngươi quý giá hơn." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy hơi kinh ngạc, không ngờ Lão Tử thánh nhân lại để thiện thi Thái Thượng Lão Quân lên Phong Thần Bảng.

Đế Phượng Thiên lắc đầu nói: "Được thôi!

Vậy thì chiến, Tây Phương Giáo chuẩn bị sẵn sàng, ta bây giờ đi

liên hệ Minh Hà lão tổ, ta tấn công Tây Phương Giáo đồng thời cũng bảo hắn tấn công Địa Phủ, nhổ tận gốc thế lực của Tây Phương Giáo!" Tiếp Dẫn: "..." Chuẩn Đề: "..." Uy hiếp trắng trợn như vậy sao?

Có thể uyển chuyển hơn một chút được không?

Nói rồi, Đế Phượng Thiên liền định rời đi.

"Khoan đã!" Chuẩn Đề vội vàng gọi Đế Phượng Thiên lại.

Nếu Đế Phượng Thiên và Minh Hà lão tổ liên thủ, đồng thời tấn công Tây Phương Giáo và Địa Phủ, cục diện đối với Tây Phương Giáo thật sự sẽ không ổn.

"Thông suốt rồi sao?

Nhanh lên chút, bản thiếu chủ không có kiên nhẫn." Đế Phượng Thiên ra vẻ mất hết kiên nhẫn.

Chuẩn Đề do dự, Tiếp Dẫn cũng không nói gì.

Chương 309

Lúc này, từ tam hoa trên đỉnh đầu Chuẩn Đề bay ra từng luồng hắc khí.

Rất nhanh, ác thi của Chuẩn Đề, Ma Đề Tử, xuất hiện, chính là kẻ năm đó hóa thân thành Hậu Duệ, bắn chết chín con Kim Ô, trực tiếp gây ra trận chiến Vu Yêu.

Chuẩn Đề không gọi Ma Đề Tử, Ma Đề Tử tự mình xuất hiện, chuyện này khá là hiếm thấy, bình thường tam thi thân sẽ không tự xuất hiện.

Ma Đề Tử chắp tay với Chuẩn Đề thánh nhân nói: "Sự tình bần tăng đã biết, bần tăng nguyện ý lên bảng." Sau đó, Ma Đề Tử lại nói với Đế Phượng Thiên: "Năm đó bần tăng đã bắn chết chín con Kim Ô, trực tiếp gây ra trận chiến Vu Yêu cuối cùng." Đế Phượng Thiên nhìn ác thi của Chuẩn Đề, Ma Đề Tử, có bảy tám phần tương tự Chuẩn Đề, lại ma khí ngút trời, chậm rãi gật đầu.

Ma Đề Tử này cũng có tu vi Chuẩn Thánh viên mãn, tu vi cũng vô cùng mạnh mẽ.

Chuẩn Đề thánh nhân im lặng, không biết nên nói gì.

Bây giờ để Ma Đề Tử lên bảng quả thực là có lợi nhất cho Tây Phương Giáo.

Đế Phượng Thiên thì biết Hồng Quân đã đặt quân cờ ở Tây Phương Giáo, vì vậy tạm thời thực ra không định khai chiến với Tây Phương Giáo, cần làm một số chuẩn bị, quan trọng nhất là, phải nâng tu vi của mình lên Chuẩn Thánh đỉnh phong trước, như vậy đánh mới chắc thắng.

Lời Đế Phượng Thiên nói trước đó, chỉ là để gây áp lực cho Tây Phương Giáo mà thôi.

Ma Đề Tử học theo Thái Thượng Lão Quân, cũng cho thân xác của mình nổ tung, nguyên thần rất nhanh bị Phong Thần Bảng câu đi.

Còn thiếu một danh ngạch, lượng kiếp Phong Thần sắp qua rồi!

Đế Phượng Thiên xua tay nói: "Ta đi đây, danh ngạch cuối cùng bản thiếu chủ sẽ đi tìm Nhiên Đăng." Nói rồi, Đế Phượng Thiên trực tiếp rời khỏi phương Tây, Tây Phương nhị thánh cũng bay về phía Cực Lạc Thiên.

Côn Bằng đã vẫn lạc, Ma Đề Tử vào Phong Thần Bảng.

Đến đây, Đế Phượng Thiên đã thanh toán xong nhân quả trước khi chết của Đế Tuấn. ...

Thái Thượng Lão Quân và Ma Đề Tử vào bảng, chỉ còn lại một danh ngạch.

Chỉ cần tìm được Nhiên Đăng đạo nhân, giết chết hắn, như vậy lượng kiếp Phong Thần liền qua đi.

Đế Phượng Thiên đang nằm trên ghế Tiêu Dao chờ đợi các đệ tử thân truyền truyền tin tức về.

Lượng kiếp Phong Thần lần này Tiệt Giáo đại thắng, triệt để thay đổi quỹ đạo phát triển ban đầu của Hồng Hoang, tiếp theo sẽ phát triển thế nào, Đế Phượng Thiên cũng không rõ, chỉ có thể làm tốt những gì mình có thể.

Đát Kỷ và Ngao Sương đã bế quan đột phá Chuẩn Thánh, vì vậy Đế Phượng Thiên tạm thời mất đi sự phục vụ của hai tiểu thị nữ xinh đẹp.

Nhưng may là Thường Hi đã kịp thời xuất quan, đang đút cho Đế

Phượng Thiên thịt rồng và linh tửu.

Làm tiên tử ở Tiêu Dao Cung, kỹ năng bắt buộc phải học là đút cho Đế Phượng Thiên ăn uống.

Chỉ cần nằm lên ghế Tiêu Dao, Đế Phượng Thiên giống như một người mất đi khả năng hành động, hoàn toàn không muốn cử động.

Thường Hi đút một lúc, liền nằm xuống bên cạnh Đế Phượng Thiên, dịu dàng hỏi: "Phượng Thiên ca ca có nhớ ta không." Đế Phượng Thiên cười nói: "Tự nhiên là nhớ Thường Hi tiên tử nhà ta rồi, còn phải hỏi sao?" Mỹ mâu của Thường Hi khẽ híp lại, nhỏ giọng hỏi: "Có hai tiểu thị nữ xinh đẹp như vậy phục vụ, có thời gian nhớ ta sao?" Đế Phượng Thiên hùng hồn nói: "Tiểu thị nữ sao có thể so với Thường Hi tiên tử nhà ta được!" Là một tra nam đủ tiêu chuẩn, phải biết cách hạ thấp những người phụ nữ khác để tâng bốc người phụ nữ trước mặt.

Thường Hi mặt hơi đỏ, nhỏ giọng hỏi: "Phượng Thiên ca ca nói thật không?" Đế Phượng Thiên vỗ ngực nói: "Tất nhiên là thật, thật không thể thật hơn." Thường Hi dựa vào lòng Đế Phượng Thiên, bị những lời ngon tiếng ngọt dỗ dành có chút vui vẻ.

Hai người cứ thế trò chuyện, có cảm giác như một tra nam thời hậu thế đang lừa gạt một cô học sinh ngây thơ.

Thường Hi thỉnh thoảng bị chọc cười, phát ra những tiếng cười trong như chuông bạc.

Một lát sau, Thường Hi ngồi thẳng dậy, vì cảm nhận được có người đang đến gần Tiêu Dao Cung.

Thường Hi ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn thưởng thức linh tửu, khôi phục lại dáng vẻ tiên tử cao lãnh.

Rất nhanh, Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Khổng

Tuyên, Triệu Công Minh, Kim Sí Đại Bàng Điêu bảy vị đệ tử thân truyền tiến vào Tiêu Dao Cung.

"Bái kiến thiếu chủ!" Bảy vị đệ tử thân truyền đồng thời hành lễ.

"Nói đi, tình hình thế nào." Đế Phượng Thiên phất tay.

Đa Bảo Đạo Nhân báo cáo: "Bẩm thiếu chủ, bảy người chúng ta đã tìm rất nhiều nơi Nhiên Đăng có thể đặt chân, nhưng không phát hiện ra tung tích của Nhiên Đăng, xin thiếu chủ thứ tội!" Bảy vị Chuẩn Thánh cũng chỉ có thể đến những nơi Nhiên Đăng có khả năng đến để tìm, không thể nào tìm khắp Hồng Hoang, vì Hồng Hoang thực sự quá lớn.

Nếu muốn bảy người tìm khắp cả Hồng Hoang, không biết phải mất bao nhiêu nguyên hội.

Đế Phượng Thiên gật đầu, không hề lộ ra vẻ không hài lòng.

Ở Hồng Hoang muốn tìm một người, quả thực có chút khó khăn, dù sao nơi này cũng không phải thế giới đầy camera, biết tìm ở đâu bây giờ!

"Tất cả lui xuống đi!

Kim Linh Thánh Mẫu ở lại." "Đệ tử cáo lui!" Rất nhanh, sáu vị đệ tử thân truyền khác đều rời đi, chỉ còn lại Kim Linh Thánh Mẫu.

Kim Linh Thánh Mẫu đang đợi chỉ thị tiếp theo của thiếu chủ.

"Nhanh đến Trần Đường Quan, chém Lý Tĩnh, xem xem nguyên thần hắn có thể lên Phong Thần Bảng không." Mặc dù cảnh giới hiện tại của Lý Tĩnh không cao, nhưng dù sao trong quỹ tích ban đầu hắn cũng có thể lên bảng, quý là Thác Tháp Thiên Vương, cũng là một nhân vật có tiếng tăm ở Thiên Đình, tuy hiện tại lượng kiếp Phong Thần bị Đế Phượng Thiên làm cho rối tung rối mù, nhưng xác suất Lý Tĩnh lên bảng rất lớn.

Nếu đã không tìm được Nhiên Đăng, Đế Phượng Thiên liền định đổi một hướng suy nghĩ xem sao.

"Đệ tử tuân lệnh!" Kim Linh Thánh Mẫu lập tức nhận lệnh đi.

Thấy mọi người đều đi rồi, Thường Hi lập tức lại nằm lên ghế Tiêu Dao, nhỏ giọng gọi: "Phượng Thiên ca ca." Đế Phượng Thiên cười cười, dịu dàng nói: "Đều là người nhà cả, không cần đâu, lại đây..." --------- Trần Đường Quan.

Lý Tĩnh đang uống rượu.

Kể từ khi Lý Tĩnh biết con trai mình biến thành Thủy Kỳ Lân, sau đó bị Nữ Oa chém, liền bắt đầu u uất không vui.

Vợ của ông, Ân Thập Nương, càng ngày nào cũng lấy nước mắt rửa mặt.

Mặc dù Lý Tĩnh không thích đứa con Na Trá đó, nhưng dù sao cũng là con mình, tự nhiên có tình cảm.

Nhưng đứa con đó lại biến thành bá chủ trời đất thượng cổ Thủy Kỳ Lân, bị Nữ Oa thánh nhân diệt rồi.

Điều này khiến Lý Tĩnh nhất thời không thể nào chấp nhận được.

Đương nhiên, Lý Tĩnh cũng không hận Nữ Oa, đó là đại chiến giữa các giáo phái của thánh nhân, tự nhiên không thể lưu tình.

Lý Tĩnh uống cạn mấy vò rượu lớn, trông có vẻ say mắt mông lung.

Bộ râu đen rậm rạp cũng bị rượu làm ướt sũng.

Cả người trông rất suy sụp.

Rất nhanh, Kim Linh Thánh Mẫu đã đến trước mặt Lý Tĩnh, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc khắp phòng, khẽ nhíu mày.

Lý Tĩnh nhìn thấy Kim Linh Thánh Mẫu, người lạ mặt đột nhiên lặng lẽ xuất hiện trước mặt mình, nhưng Lý Tĩnh vẫn tiếp tục uống rượu, hoàn toàn phớt lờ Kim Linh Thánh Mẫu.

Có thể lặng lẽ xuất hiện bên cạnh mình, tất nhiên là một tiên nhân có tu vi cao thâm, vì vậy Lý Tĩnh biết có gọi người cũng không kịp, dứt khoát không để ý.

Kim Linh Thánh Mẫu có chút cạn lời, tên nghiện rượu này bị sao vậy, tim cũng quá lớn rồi?

Kim Linh Thánh Mẫu lên tiếng trước: "Ngươi là Lý Tĩnh?" Lý Tĩnh ợ một cái, tiện miệng trả lời: "Ta là Lý Tĩnh." Kim Linh Thánh Mẫu nói thẳng: "Bần đạo phụng mệnh thiếu chủ Tiệt Giáo, đưa ngươi lên Phong Thần Bảng." Lý Tĩnh vẫn đang uống rượu, tiện miệng trả lời một chữ: "Được." Kim Linh Thánh Mẫu: "..." Tên nghiện rượu này sợ là hết thuốc chữa rồi!

Sắp bị giết rồi, một chút phản ứng cũng không có.

Kim Linh Thánh Mẫu lại mở miệng: "Mặc dù ta không biết vì sao thiếu chủ cho rằng ngươi có thể lên Phong Thần Bảng, nhưng với tu vi hiện tại của ngươi hẳn là không lên được Phong Thần Bảng, nếu ta giết ngươi, nguyên thần của ngươi không thể lên bảng, vậy thì ngươi thật sự chết rồi." Lý Tĩnh nâng vò rượu lên, đổ toàn bộ rượu trong đó vào miệng.

Rất nhiều rượu từ khóe miệng chảy ra, làm ướt hết cả người Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh đặt vò rượu rỗng xuống, bình thản trả lời: "Biết rồi." Kim Linh Thánh Mẫu không do dự nữa, trực tiếp dùng ý niệm Chuẩn Thánh cho thân xác của Lý Tĩnh nổ tung.

Chương 310

Rất nhanh, một luồng kim quang lóe lên, nguyên thần của Lý Tĩnh bị Phong Thần Bảng câu đi.

Đến đây, danh ngạch Phong Thần triệt để viên mãn.

Kim Linh Thánh Mẫu không thể tin nổi nói: "Ủa!

Một Lý Tĩnh tu vi thấp như vậy thật sự có thể được Phong Thần Bảng để mắt tới, cũng có chút kỳ quái." Nói rồi, thân ảnh Kim Linh Thánh Mẫu biến mất không thấy, quay về đảo tiên Bồng Lai phục mệnh. ...

Không cần Kim Linh Thánh Mẫu phục mệnh, Đế Phượng Thiên cũng đã biết kết quả.

Khương Tử Nha phát hiện Phong Thần Bảng trên người mình tự động bay lên không trung.

Sau đó, Phong Thần Bảng tỏa ra kim quang rực rỡ trên không trung.

Rồi từng cái tên màu vàng được in trên không trung, phía sau hiển thị vị thần tương ứng được phong.

Ánh mắt của cả Hồng Hoang đều tập trung vào Phong Thần Bảng.

Thấy tình hình này, Hạo Thiên càng cười to như sấm.

"Ha ha ha, Phong Thần đã xong, từ nay Thiên Đình sẽ hiệu lệnh vạn tiên!" Phong Thần cuối cùng cũng hoàn thành, vậy thì Thiên Đình tiếp theo sẽ có người để dùng, ngày Thiên Đình lớn mạnh cũng đã không còn xa nữa.

Từ nay về sau Thiên Đình không còn là một tồn tại làm nền nữa,

có thể thật sự hiệu lệnh chúng tiên trong Hồng Hoang.

Tây Phương Giáo cũng thở phào nhẹ nhõm, lượng kiếp Phong Thần phiền phức cuối cùng cũng qua đi.

Lượng kiếp Phong Thần lần này, thực lực Tây Phương Giáo không những không lùi, ngược lại còn tăng mạnh, mặc dù cuối cùng ác thi Ma Đề Tử của Chuẩn Đề bị Đế Phượng Thiên ép vào Phong Thần Bảng, nhưng Tây Phương Giáo hoàn toàn có thể chấp nhận kết quả của lượng kiếp Phong Thần này.

Tiệt Giáo tự nhiên càng có thể chấp nhận, lần này Tiệt Giáo có thể nói là đại thắng, triệt để ổn định vị trí giáo phái số một Hồng Hoang.

Nhân Giáo của Lão Tử tổn thất một thiện thi, cũng nằm trong phạm vi dự tính, sẽ không động đến căn cơ của Nhân Giáo.

Chỉ có Xiển Giáo, đạo thống triệt để bị diệt vong, ngay cả Nguyên Thủy thánh nhân cũng bị lực lượng Thiên Đạo xâm thực, hoàn toàn mất đi ý chí tự ngã.

Dùng lời của Đế Phượng Thiên, Nguyên Thủy đã chết!

Vì vậy, lần này, Xiển Giáo triệt để đại bại, về cơ bản đều là đệ tử Xiển Giáo lấp vào cái hố Phong Thần.

Từ nay về sau, Hồng Hoang chỉ còn lại ba giáo phái của thánh nhân: Tiệt Giáo, Nhân Giáo, Tây Phương Giáo.

Trong đó Nhân Giáo chỉ có một đệ tử là Huyền Đô, vì vậy chủ yếu còn lại Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo tranh đấu.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngay cả nhìn Phong Thần Bảng cũng không nhìn một cái, dường như không hề quan tâm.

Khí chất toát ra còn vô tình hơn cả Lão Tử thánh nhân tu Thái

Thượng Vô Tình Đại Đạo, có chút giống cảm giác của Hồng Quân đối với vạn sự vạn vật đều không quan tâm.

Lúc này, trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện một loại lực lượng pháp tắc khó nói, loại pháp tắc này phiêu diêu, dường như tồn tại, lại dường như không tồn tại, khó có thể nhìn ra là loại pháp tắc nào trong tam thiên đại đạo.

Nếu Đế Phượng Thiên nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ phát hiện, sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn bị lực lượng Thiên Đạo xâm thực, mặc dù mất đi tự ngã, nhưng lại trở nên mạnh mẽ hơn.

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử thánh nhân tiếp tục tham ngộ Thái Thượng Vô Tình Đại Đạo, đối với Phong Thần Bảng cũng không thèm để mắt.

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ hấp thu Thánh Nhân Đan vẫn chưa hoàn toàn xong, Thánh Nhân Đan quá nghịch thiên, thánh lực ẩn chứa bên trong quả thực có chút khổng lồ.

Nhưng chắc cũng sắp rồi, Thông Thiên Giáo Chủ cảm thấy thêm ba năm nguyên hội nữa chắc là gần xong.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng không quan tâm đến Phong Thần Bảng, Tiệt Giáo đại thắng, việc sắc phong nguyên thần trong Phong Thần Bảng tiếp theo, ông hoàn toàn không để ý.

Trong Cực Lạc Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị thánh nhân lại đang quan tâm đến Phong Thần Bảng.

Tiếp Dẫn thánh nhân nói: “Phong Thần kết thúc, tiếp theo chúng ta nên mưu hoạch làm sao để Tây Phương Giáo đại hưng.” Chuẩn Đề thánh nhân nói: “Thiện thi của ta, Bồ Đề Tử, dường như đã phát hiện ra một khối thần thạch từ ngoài trời, trong cõi minh minh dường như sẽ trở thành mồi lửa cho sự đại hưng của Tây Phương Giáo chúng

ta.” Nghe lời của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hơi suy diễn, hiện tại lượng kiếp đã qua, thiên cơ trở nên rõ ràng hơn, thuận tiện cho thánh nhân suy diễn.

Dưới sự suy diễn của thánh nhân, trong nháy mắt đã có hàng ức vạn vô lượng dòng thời gian và một số đoạn phim mơ hồ.

Hồi lâu sau, Tiếp Dẫn chậm rãi nói ra hai chữ: “Tây hành!” Chuẩn Đề cũng lĩnh ngộ được ý của Tiếp Dẫn, chậm rãi gật đầu, nói: “Tây Phương Giáo đương đại hưng!” Đợi sau khi tiên vị trong Phong Thần Bảng được phong hoàn toàn, Phong Thần Bảng liền biến mất không thấy, Thiên Đình cũng có được một lượng lớn nhân tài, cuối cùng cũng có tư cách hiệu lệnh chúng tiên trong Hồng Hoang.

Cứ như vậy, kết cục của lượng kiếp Phong Thần triệt để bị thay đổi, sẽ gây ra hiệu ứng cánh bướm như thế nào thì không ai biết.

Nhưng bất kể thế nào, lượng kiếp trời đất lần này cuối cùng cũng đã qua đi.

Lượng kiếp lần này, do mấy lần đều có thánh nhân đích thân ra tay, sinh linh Hồng Hoang chết đi còn nhiều hơn trận chiến Vu Yêu.

Đại địa Hồng Hoang cũng bị hủy hoại không ít nơi, ví dụ như nơi ở của tiên gia là núi Côn Luân đã hoàn toàn trở thành phế tích.

Điều này cũng bình thường, dù sao thời kỳ đại chiến Vu Yêu, thánh nhân không tham gia chiến tranh, chiến lực cao nhất của hai bên chỉ là Chuẩn Thánh mà thôi.

Mặc dù Yêu tộc có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Vu tộc có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, hai trận pháp này có thể đối đầu với thánh nhân vài chiêu, nhưng cũng chắc chắn không bằng sức phá hoại khi thánh nhân đích thân toàn lực ra tay.

“Thánh nhân tranh đấu, sinh linh Hồng Hoang tử thương vô số, đại

địa Hồng Hoang bị hủy hoại, từ nay thánh nhân không được ra tay tranh đấu trên đại địa Hồng Hoang." Sau lượng kiếp Phong Thần, Hồng Quân cũng lên tiếng, một lần nữa nhấn mạnh không cho phép thánh nhân tùy tiện ra tay ở Hồng Hoang.

Nếu Hồng Hoang bị đánh nát, cũng sẽ ảnh hưởng đến việc hợp đạo của Hồng Quân. --------- Do quỹ đạo của Hồng Hoang bị thay đổi, Địa Tiên Giới vốn nên được phân phong đã không xuất hiện.

Hiện tại vương triều lớn nhất Hồng Hoang chắc chắn là Thương triều, địa bàn cũng vô cùng lớn.

Nhưng đại địa Hồng Hoang quá lớn, địa bàn của Thương triều không thể nào khống chế toàn bộ Hồng Hoang.

Phạm vi của Thương triều cũng chỉ ở một khu vực Thần Châu đại địa mà thôi.

Nếu mở rộng ra ngoài nữa sẽ xâm phạm địa bàn của các chủng tộc khác, đó không còn là chuyện nội chiến của Nhân tộc nữa, mà là khơi mào cuộc chiến giữa các chủng tộc.

Đế Tân cũng không tùy tiện mở rộng địa bàn nữa, nếu quá mạnh mẽ, sẽ bị các chủng tộc khác phản kháng.

Nhân tộc tuy là nhân vật chính của trời đất thời kỳ này, nhưng không có thực lực áp đảo vạn tộc Hồng Hoang như Vu tộc và Yêu tộc năm xưa.

Ở phía đông của Thương triều, có một tiểu quốc tên là Ngạo Lai Quốc.

Trong Ngạo Lai Quốc, có một nơi tên là Hoa Quả Sơn.

Trên Hoa Quả Sơn, có một viên linh thạch từ ngoài trời.

Thiện thi của Chuẩn Đề thánh nhân, Bồ Đề Tử, đang quan sát tảng

đá, cảm nhận được sinh mệnh phi phàm ẩn chứa trong tảng đá.

Sinh mệnh trong tảng đá có duyên với Tây Phương Giáo.

Tu vi của Bồ Đề Tử thấp hơn ác thi Ma Đề Tử một chút, hiện nay là tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Bồ Đề Tử phất tay một cái, phía sau vách đá xuất hiện một thác nước.

Trong thác nước có một động phủ, trong động phủ, Bồ Đề Tử dùng ý niệm Chuẩn Thánh khắc lên sáu chữ lớn "Hoa Quả Sơn Thủy Liêm Động".

Bên ngoài động phủ, Bồ Đề Tử khắc lên một đôi câu đối "Hoa Quả Sơn phúc địa, Thủy Liêm Động động thiên".

Sau đó, Bồ Đề Tử lại ở phía dưới sáu chữ lớn "Hoa Quả Sơn Thủy Liêm Động" ở một nơi không quá bắt mắt khắc lên năm chữ nhỏ "Phương Thốn Sơn hữu tiên".

Bồ Đề Tử biết sinh mệnh trong thần thạch cần một khoảng thời gian nữa mới xuất hiện, vì vậy đã làm một chút dẫn đường trước.

Để sinh mệnh trong thần thạch, sau này chủ động đến bái mình làm thầy.

Sau đó, Bồ Đề Tử rời khỏi Hoa Quả Sơn, tìm một nơi phúc địa, thành lập Linh Đài Phương Thốn Sơn.

Chương 311

Động phủ mình ở thì đặt tên là Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Sau đó, Bồ Đề Tử tự xưng là Bồ Đề Lão Tổ, bắt đầu thu nhận môn đồ rộng rãi, chuẩn bị gây dựng danh tiếng cho Linh Đài Phương Thốn Sơn.

Tại Hoa Quả Sơn, linh khí trời đất xung quanh đang không ngừng bị viên thần thạch ngoài trời đó hấp thu. ...

Vô Tận Huyết Hải.

Ngay khoảnh khắc lượng kiếp Phong Thần qua đi, Minh Hà lão tổ liền triệu tập trăm tỷ quân A Tu La.

Trong lúc lượng kiếp chưa kết thúc, Minh Hà lão tổ không tấn công Địa Phủ, vì sợ bị cuốn vào trong lượng kiếp.

Bây giờ lượng kiếp đã qua, Minh Hà lão tổ cũng đã đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong thành công, tự nhiên không thể kìm nén được nữa, chuẩn bị lần thứ hai tấn công Địa Phủ.

Minh Hà lão tổ nhìn về phía trước là quân đội A Tu La đông nghịt.

Đứng ở hàng đầu là Tứ Đại Ma Vương: Tự Tại Thiên Ba Tuần, Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà.

Phía sau Tứ Đại Ma Vương là Tứ Đại Ma Tướng, lần lượt là: Nhân Đà La, Bì Thấp Nô, Lỗ Thác La, Quỷ Mẫu.

Phía sau Tứ Đại Ma Tướng là bảy mươi hai công chúa A Tu La.

Bảy mươi hai công chúa dẫn đầu trăm tỷ chiến sĩ A Tu La.

"Lần trước, do tên Tiếp Dẫn không biết xấu hổ đích thân ra tay, dẫn đến việc ta tấn công Địa Phủ thất bại, lần này, lão tổ đã thành

công đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, các chiến sĩ A Tu La, có nguyện cùng lão tổ một lần nữa xông vào Địa Phủ, giết sạch đám lừa ngốc của Tây Phương Giáo không!" Minh Hà lão tổ hét lên như sấm, đang làm công tác động viên trước trận chiến.

Vô Tận Huyết Hải theo tiếng gầm thét của Minh Hà lão tổ mà cuộn trào không ngừng.

"Giết!" "Giết!" "Giết!" Trăm tỷ quân A Tu La mênh mông cuồn cuộn cất tiếng hô vang, âm thanh vang dội khắp Huyết Hải, thanh thế kinh người!

Tiếp đó, Minh Hà lão tổ chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai đại sát phạt chí bảo, trực tiếp dẫn đầu trăm tỷ quân A Tu La xông về phía Địa Phủ.

Địa Tạng Phật đã sớm cùng Đại Thế Chí Bồ Tát dẫn đại quân trấn giữ ở ranh giới giữa Huyết Hải và Địa Phủ.

Động tĩnh của Huyết Hải tự nhiên cũng không thể giấu được các đại lão của Tây Phương Giáo.

Tứ Đại Phán Quan, Ngũ Phương Quỷ Đế, Thập Điện Diêm La, số lượng Phật môn Dạ Xoa khổng lồ cùng vô tận quỷ sai đứng sau lưng Địa Tạng Phật và Đại Thế Chí Bồ Tát.

Lần này, Phong Đô Đại Đế cũng như đã hẹn, đứng bên cạnh Địa Tạng Phật.

Đương nhiên, dưới trướng của Phong Đô Đại Đế không chỉ có Ngũ Phương Quỷ Đế, mà còn có số lượng thuộc hạ khổng lồ, đương nhiên trận đại chiến như vậy Phong Đô Đại Đế chắc chắn sẽ không mang hết thế lực của mình đi, thương vong sẽ quá thảm trọng.

Chỉ là giúp Tây Phương Giáo đánh trận, chứ không phải khai chiến với Huyết Hải, không cần thiết phải liều mạng như vậy.

Không lâu sau, tại ranh giới giữa Địa Phủ và Huyết Hải, Vô Tận Huyết Hải đổ ngược, sóng máu ngút trời cuồn cuộn, trên sóng máu là vô tận quân A Tu La đạp sóng mà đến.

"Địa Tạng!

Lần này Tiếp Dẫn không dám xuống Lục Đạo Luân Hồi cứu ngươi nữa đâu, mau mau bó tay chịu trói, gia nhập tộc A Tu La của ta, bản tọa sẽ tha cho ngươi không chết!" Từ xa, tiếng hô hào ngông cuồng vô cùng của Minh Hà lão tổ đã truyền đến.

Giọng nói hùng hậu của Minh Hà lão tổ khiến cả địa ngục rung chuyển, sát khí ngút trời lan tỏa, khí thế Chuẩn Thánh đỉnh phong khiến người ta kinh hồn bạt vía!

Tứ Đại Ma Vương, Tứ Đại Ma Tướng cũng điên cuồng gầm thét, phối hợp với tiếng hô vang trời của trăm tỷ quân A Tu La, khí thế đó thật sự chấn động trời đất!

"Minh Hà, đã thua một lần, hà tất minh ngoan bất linh, gia nhập Tây Phương Giáo của ta, bần tăng nhất định sẽ để thánh nhân phong ngươi làm Phật!" Địa Tạng Phật cũng không chịu thua kém, đối đáp lại với Minh Hà lão tổ.

"Ha ha ha, lần trước nếu không phải thánh nhân Tây Phương vô sỉ đích thân ra tay, bản tọa đã sớm chém đầu chó của ngươi rồi, dám ở trước mặt bản tọa mà hỗn láo!" Tiếng cười ngông cuồng cực độ của Minh Hà lão tổ truyền đến, cả Địa Phủ đều tràn ngập sát khí, tràn ngập tiếng cười của Minh Hà lão tổ.

"Minh Hà, ngươi ba lần bảy lượt khiêu chiến Tây Phương Giáo ta, sớm muộn gì cũng phải thân tử đạo tiêu!" Khí tức Chuẩn Thánh viên mãn của Địa Tạng Phật cũng bùng nổ, để giọng nói của mình tràn ngập khắp Địa Phủ, khí thế không thể thua.

“Bớt nói nhảm đi, chiến!” Minh Hà lão tổ chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai đại sát phạt chí bảo, dẫn đầu xông về phía Địa Tạng Phật.

Rất nhanh, Minh Hà lão tổ và Địa Tạng Phật, Đại Thế Chí Bồ Tát, Phong Đô Đại Đế đã chiến thành một đoàn.

Ba vị Chuẩn Thánh viên mãn và một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong đại chiến, tự nhiên không phải một sớm một chiều có thể phân ra thắng bại.

Địa Tạng Phật và Đại Thế Chí Bồ Tát lần lượt sử dụng Cẩu Đà Kim Thân, Phong Đô Đại Đế thì tay cầm tiên thiên bàng thân linh bảo Quỷ Đế Kiếm.

Ba vị Chuẩn Thánh viên mãn vây công Chuẩn Thánh đỉnh phong Minh Hà lão tổ.

Minh Hà lão tổ có tiên thiên chí bảo Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, lại tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai đại sát phạt chí bảo, có thể nói là công thủ nhất thể, căn bản không sợ ba vị Chuẩn Thánh viên mãn.

Ba vị Chuẩn Thánh viên mãn liên thủ cũng khó phá được phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Có thể nói, Minh Hà lão tổ vốn đã đứng ở thế bất bại.

Chiến trường phía dưới, Tứ Đại Ma Vương, Tứ Đại Ma Tướng, bảy mươi hai công chúa A Tu La dẫn đầu trăm tỷ quân A Tu La, trực tiếp tấn công mạnh mẽ về phía Địa Phủ.

Tứ Đại Phán Quan, Ngũ Phương Quỷ Đế, Thập Điện Diêm La dẫn đầu vô tận Dạ Xoa và quỷ sai xông về phía quân A Tu La.

Trăm tỷ quân của hai bên va chạm vào nhau, trong nháy mắt đã thương vong vô số, các loại pháp bảo pháp thuật bay loạn xạ, tiếng

kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Tứ Đại Ma Vương đối đầu với Tứ Đại Phán Quan, chiếm thế thượng phong.

Tứ Đại Ma Tướng đối đầu với Ngũ Phương Quỷ Đế, chiếm thế thượng phong.

Mười người có tu vi cao nhất trong bảy mươi hai công chúa Tu La đối đầu với Thập Điện Diêm La, vẫn chiếm thế thượng phong.

Các công chúa A Tu La còn lại thì liều mạng ngược sát đám Dạ Xoa và quỷ sai kia.

Cuộc giao tranh lần này cũng tương tự lần trước, vừa giao chiến quân A Tu La của Minh Hà lão tổ đã chiếm thế thượng phong.

Nếu không có viện trợ từ bên ngoài, có thể nói trận chiến này vẫn sẽ là Địa Phủ thảm bại.

Theo thời gian trôi đi, Minh Hà lão tổ cũng chắc chắn sẽ chiến thắng ba vị Chuẩn Thánh viên mãn.

Bất luận là so sánh chiến lực cao cấp, hay chiến lực phía dưới, quân đội Huyết Hải đều áp đảo quân đội Địa Phủ.

Nhưng, Địa Phủ lần trước đã chịu thiệt một lần, lần này tự nhiên không thể nào giống như lần trước nữa.

Khai chiến không bao lâu, Đại Nhật Như Lai Phật liền đích thân dẫn đầu các chiến lực cao cấp của Tây Phương Giáo như Thích Ca Mâu Ni Phật, Dược Sư Phật, Kim Thiền Phật, Nhật Quang Bồ Tát, Nguyệt Quang Bồ Tát, Quan Âm Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát trực tiếp đến chi viện.

Đại Nhật Như Lai Lục Áp cũng vô cùng hung mãnh, vừa đến chiến trường lập tức lấy ra một cái hồ lô đỏ, trong hồ lô bộc phát ra

bạch quang chói mắt, sau đó một nhát phi đao trực tiếp với tốc độ phá không gian đến trước mặt Minh Hà lão tổ.

"Bùm!" Minh Hà lão tổ có phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, tự nhiên không thể bị chém chết, nhưng người cũng bị lực va chạm cực lớn đánh lui trăm vạn dặm.

Lục Áp vừa ra tay đã là Trảm Tiên Phi Đao, cảnh giới vốn ngang bằng với Minh Hà lão tổ, đánh cho Minh Hà lão tổ một đòn bất ngờ.

"Minh Hà lão tổ giao cho bần tăng, các ngươi mau chóng chi viện cho đại quân phía dưới." Lục Áp ra lệnh.

Địa Tạng Phật, Đại Thế Chí Bồ Tát, Thích Ca Mâu Ni Phật, Dược Sư Phật, Kim Thiền Phật, Nhật Quang Bồ Tát, Nguyệt Quang Bồ Tát, Quan Âm Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát cùng các đại lão Tây Phương Giáo lập tức chi viện cho chiến trường phía dưới.

Nhiều Chuẩn Thánh và Đại La tiến vào chiến trường phía dưới như vậy, lập tức xoay chuyển cục diện, giết cho quân A Tu La liên tục bại lui, thương vong vô số.

Minh Hà lão tổ tức giận bay trở về, hét lên: "Ngươi là Đại Nhật Như Lai Lục Áp?" Lục Áp chắp tay nói: "A Di Đà Phật, chính là bần tăng." "Chết cho bản tọa!" Minh Hà lão tổ đại nộ, xông về phía Lục Áp.

Minh Hà Lão Tổ và Đại Nhật Như Lai Lục Áp đại chiến bất phân thắng bại.

Lục Áp luyện được Cẩu Đà Kim Thân, sức phòng ngự bản thân không tầm thường.

Minh Hà Lão Tổ cũng có Tiên thiên chí bảo Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Chương 312

Sức phòng ngự của cả hai người đều cực kỳ mạnh mẽ.

Minh Hà Lão Tổ tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai đại Tiên thiên linh bảo làm sát phạt chí bảo, Lục Áp cũng có Tiên thiên chí bảo Kỳ Lân Kiếm do Hồng Quân ban tặng và Tiên thiên linh bảo Trảm Tiên Phi Đao làm sát phạt chí bảo.

Vì thế, cả hai đều công thủ toàn diện, cảnh giới hoàn toàn tương đương, nhất thời khó mà phân được thắng bại.

Nhưng A Tu La đại quân ở phía dưới không thể chống đỡ nổi!

Không bao lâu sau, thương vong đã quá nửa, trực tiếp vẫn lạc năm tỷ sinh mạng.

Địa Tạng Phật, Đại Thế Chí Bồ Tát, Thích Ca Mâu Ni Phật, Dược Sư Phật, Kim Thiền Phật, Nhật Quang Bồ Tát, Nguyệt Quang Bồ Tát, Quan Âm Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát các đại lão Tây Phương Giáo này, mỗi lần ra tay đều có vô số chiến sĩ A Tu La bỏ mạng.

Chỉ dựa vào Tứ Đại Ma Vương, Tứ Đại Ma Tướng, bảy mươi hai công chúa Tu La thì căn bản không thể ngăn cản các đại lão Tây Phương Giáo.

Minh Hà Lão Tổ thấy đại thế đã mất, Tây Phương Giáo đã sớm chuẩn bị, biết rõ lần tiến công Địa Phủ này lại thất bại.

"Thối!" Minh Hà Lão Tổ hét lớn một tiếng, không còn dây dưa với Lục Áp, dẫn A Tu La đại quân rút lui về phía Huyết Hải.

Đại quân Tây Phương Giáo tự nhiên thừa thắng truy kích, đuổi thẳng đến tận lối vào Huyết Hải, lại tàn sát thêm hơn chục tỷ quân A Tu La.

Tứ Đại Ma Vương, Tứ Đại Ma Tướng đều bị thương, bảy mươi hai công chúa Tu La cũng tử trận hai mươi vị, biến thành năm mươi hai công chúa Tu La.

"Cứ chờ đấy cho bản tọa, lần sau nhất định sẽ diệt sạch thế lực Tây Phương Giáo ở Địa Phủ!" Minh Hà Lão Tổ đã rút về Huyết Hải phẫn nộ gào thét.

Lần này, A Tu La đại quân tổn thất quá thảm trọng.

Tây Phương Giáo cũng không truy sát vào trong Huyết Hải, nơi đó là địa bàn của Minh Hà Lão Tổ, hắn có thể thao túng vô tận Huyết Hải, tác chiến bên trong sẽ bất lợi cho Tây Phương Giáo, vì thế cũng không truy đuổi nữa.

"A di đà Phật, thí chủ nếu còn ngoan cố không nghe, lần sau bần tăng nhất định sẽ đồ sát sạch sẽ đại quân Huyết Hải!" Đại Nhật Như Lai Lục Áp chậm rãi lên tiếng, vô cùng mạnh mẽ.

Nói xong, Lục Áp dẫn đại quân Tây Phương Giáo trở về Địa Phủ, sau đó lại đưa viện quân trở về Tu Di Sơn.

Lần này, Tây Phương Giáo đã sớm chuẩn bị, cao tầng toàn bộ xuất động, giáng cho Minh Hà Lão Tổ một đòn phủ đầu, tin rằng Minh Hà Lão Tổ sẽ an phận một thời gian.

Minh Hà Lão Tổ muốn đánh Địa Phủ vốn không đơn giản như vậy, Tu Di Sơn chắc chắn sẽ chi viện.

Lần trước vừa hay Đế Phượng Thiên đang công phá Tu Di Sơn, Tây Phương Giáo không thể phân thân chi viện, vì vậy Tiếp Dẫn Thánh Nhân bất đắc dĩ phải tự mình ra tay.

Chuyện này sau đó mới khiến Hậu Thổ Thánh Nhân bất mãn, dẫn đến một trận thánh chiến tại Lục Đạo Luân Hồi.

Lần này, cao tầng của Tu Di Sơn đã sớm chuẩn bị chiến lực, chờ

Minh Hà Lão Tổ tấn công, sau đó liền ào ạt xông vào Địa Phủ đánh cho Minh Hà Lão Tổ phải chạy về Huyết Hải.

Dưới tình huống như vậy, Minh Hà Lão Tổ thua là điều chắc chắn.

Nếu sau khi trở nên cường đại mà Tây Phương Giáo ngay cả Minh Hà Lão Tổ cũng không giải quyết được, thì thật sự không có tư cách tranh phong với Tiệt Giáo.

Nhìn A Tu La đại quân tổn thất quá nửa, Minh Hà Lão Tổ phẫn nộ vô cùng, thề rằng lần sau nhất định phải tiêu diệt Địa Phủ. ..... ---------- Hiện tại Vu Yêu lượng kiếp đã qua, Tây Du lượng kiếp chưa tới, Đế Phượng Thiên sau một thời gian thư giãn cũng bắt đầu bế quan.

Hắn đã gần đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, lần này chuẩn bị đột phá.

Chênh lệch ước chừng hai quả Đại Đạo Quả Thực, Đế Phượng Thiên hy vọng phần thưởng lựa chọn của hệ thống có thể mạnh mẽ một chút.

May mắn là hệ thống vẫn mạnh mẽ như trước.

"Kiểm tra thấy túc chủ đã bế quan ba nguyên hội, lựa chọn đã kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Cửu Chuyển Kim Đan (x10)." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)." Lần này bế quan ba nguyên hội, lựa chọn của hệ thống mới được kích hoạt, Đế Phượng Thiên không chút do dự chọn phương án thứ hai.

Đế Phượng Thiên đã phát hiện ra quy luật, thông thường chỉ cần bế quan từ một đến ba nguyên hội, lựa chọn của hệ thống sẽ được

kích hoạt.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!” 【Bảng cá nhân】: Họ tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Chưa biết.

Tu vi: Chuẩn Thánh viên mãn.

Nhục thân: Chuẩn Thánh viên mãn (đã qua hai giọt Bàn Cổ tinh huyết rèn luyện).

Đại Đạo: Ám Chi Đại Đạo (U Ám), Trận Chi Đại Đạo (Hoàng Giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn linh bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn linh bảo), một vạn thanh kiếm (đều là Hậu thiên chí bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong thập đại linh căn Khai Thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (thông qua Trận Chi Đại Đạo tự lĩnh ngộ kiếm trận).

Khác: Huyền Thiên Quy Thuẫn x1 (có thể chống đỡ một đòn mạnh nhất của Thánh Nhân), Huyền Thiên Trọng Thủy (một vạn giọt), Cực

phẩm Đại La Đan (x2), Đại Đạo Quả Thực (x1).

Liếc qua bảng cá nhân, Đế Phượng Thiên lập tức ăn Đại Đạo Quả Thực, tiếp tục bế quan.

Một ngàn năm sau, hiệu quả của Đại Đạo Quả Thực hoàn toàn biến mất.

Đế Phượng Thiên tiếp tục khổ sở bế quan, lĩnh ngộ giai đoạn thứ sáu của Ám Chi Đại Đạo mà không có Đại Đạo Quả Thực, đầu óc không thể nào lý giải nổi.

Lại qua hai nguyên hội, lựa chọn của hệ thống cuối cùng cũng mở ra.

"Kiểm tra thấy túc chủ đã bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng thần thông Tam Vị Chân Hỏa." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng thần thông Thiên Cương Tam Thập Lục Biến." Đế Phượng Thiên không ngờ lại xuất hiện hai lựa chọn gà mờ, vì muốn tiếp tục bế quan nên hắn chọn thần thông Thiên Cương Tam Thập Lục Biến.

Lại qua hai nguyên hội, lựa chọn của hệ thống lại được kích hoạt.

"Kiểm tra thấy túc chủ đã bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng thần thông Ba Đầu Sáu Tay." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)." Lại kích hoạt được Đại Đạo Quả Thực, Đế Phượng Thiên tự nhiên chọn phương án thứ hai.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!" Được thưởng Đại Đạo Quả Thực, Đế Phượng Thiên lập

tức ăn nó, tiếp tục đột phá giai đoạn thứ sáu của Ám Chi Đại Đạo. .....

Một ngàn năm sau, Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng thành công lĩnh ngộ giai đoạn thứ sáu của Ám Chi Đại Đạo.

Lần tăng cảnh giới này thật sự tốn rất nhiều thời gian.

"Kiểm tra thấy túc chủ đã thành công lĩnh ngộ giai đoạn thứ sáu của Ám Chi Đại Đạo - Cực Ám, lựa chọn đã kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Tru Tiên Kiếm Trận." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Căn Nguyên Đề Thăng Đan (x1)." Đế Phượng Thiên có chút ngơ ngác, thưởng cho ta Tru Tiên Kiếm Trận của lão đa thì có tác dụng quái gì?

Không chút do dự, Đế Phượng Thiên chọn phương án thứ hai.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Căn Nguyên Đề Thăng Đan (x1)!" "Gợi ý: Căn Nguyên Đề Thăng Đan cần túc chủ hiểu rõ thân thế của mình mới có thể sử dụng, nếu không sẽ vô hiệu!" Đế Phượng Thiên: "....." Không phải đang lừa người sao?

Chưa kịp để Đế Phượng Thiên phàn nàn hai câu, âm thanh của hệ thống lại vang lên.

"Kiểm tra thấy túc chủ đã thành công đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, lựa chọn đã kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Thánh Nhân Tạp (x1)." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Tiên thiên chí bảo Ngũ Phương Kỳ hợp nhất." Đế Phượng Thiên rơi vào do dự ngắn ngủi.

Chương 313

Tiên thiên chí bảo Ngũ Phương Kỳ hợp nhất cũng là một lựa chọn khá hấp dẫn.

Nhưng "Thánh Nhân Tạp" chưa từng xuất hiện cũng khiến Đế Phượng Thiên vô cùng động lòng.

Do dự một lát, Đế Phượng Thiên quyết định chọn phương án thứ nhất.

Dù sao hắn cũng đang nắm giữ hai món Hỗn Độn linh bảo, Tiên thiên chí bảo Ngũ Phương Kỳ hợp nhất đối với hắn không phải là thứ bắt buộc phải có.

Nếu phương án thứ hai là Tiên thiên chí bảo, vậy phương án thứ nhất chắc chắn cũng không tồi.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Thánh Nhân Tạp (x1)!" "Gợi ý: Công hiệu của Thánh Nhân Tạp là cưỡng ép nâng tu vi của túc chủ lên tu vi Thánh Nhân trong vòng mười hai canh giờ." "Gợi ý: Nâng lên thành loại Thánh Nhân nào, tùy thuộc vào con đường túc chủ đang đi.

Nếu túc chủ đi theo con đường công đức, sẽ trở thành Công Đức Thánh Nhân; nếu túc chủ đi theo con đường Thiên Đạo, sẽ trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân; nếu túc chủ đi theo con đường Đại Đạo, thì chỉ có thể nâng túc chủ lên Bán bộ Đại đạo cảnh, vì Đại Đạo Thánh Nhân quá mạnh, vượt qua công hiệu của lá bài này." "Gợi ý: Sau khi sử dụng sẽ xuất hiện một thời gian suy yếu dài, xin túc chủ cẩn thận sử dụng." 【Bảng cá nhân】: Họ tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Chưa biết.

Tu vi: Chuẩn Thánh đỉnh phong (cảnh giới tiếp theo: Bán bộ Đại đạo).

Nhục thân: Chuẩn Thánh viên mãn (đã qua hai giọt Bàn Cổ tinh huyết rèn luyện).

Đại Đạo: Ám Chi Đại Đạo (Cực Ám), Trận Chi Đại Đạo (Hoàng Giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn linh bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn linh bảo), một vạn thanh kiếm (đều là Hậu thiên chí bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong thập đại linh căn Khai Thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (thông qua Trận Chi Đại Đạo tự lĩnh ngộ kiếm trận).

Khác: Huyền Thiên Quy Thuẫn x1 (có thể chống đỡ một đòn mạnh nhất của Thánh Nhân), Huyền Thiên Trọng Thủy (một vạn giọt), Cực phẩm Đại La Đan (x2), Căn Nguyên Đề Thăng Đan (x1), Thánh Nhân Tạp (x1).

Xem xong giới thiệu của hệ thống, ngay cả Đế Phượng Thiên cũng kinh ngạc, không ngờ công hiệu của Thánh Nhân Tạp lại nghịch thiên đến vậy!

Bán bộ Đại đạo đó!

Giờ phút này trong đầu Đế Phượng Thiên đang nghĩ, có nên trực tiếp dùng lá bài này xông lên Tử Tiêu Cung xem có thể giết chết Hồng Quân không?

Đây thật sự là một ý tưởng cực kỳ hấp dẫn.

Nếu có thể chém giết Hồng Quân, từ nay hắn sẽ có lòng tin hoàn toàn chưởng khống Hồng Hoang.

Nhưng, Đế Phượng Thiên nhanh chóng kìm nén ý nghĩ mạo hiểm này.

Có ba lý do.

Thứ nhất: Đế Phượng Thiên cũng không chắc Bán bộ Đại đạo cảnh có thể mạnh hơn Hồng Quân, dù sao hắn cũng không có căn nguyên của Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp như Bàn Cổ, cùng là Bán bộ Đại đạo cảnh nhưng thực lực cũng có khác biệt.

Thứ hai: Công hiệu của Thánh Nhân Tạp chỉ có mười hai canh giờ, muốn hoàn toàn chém giết Hồng Quân trong thời gian ngắn như vậy là quá khó, phải biết rằng Thánh Nhân giao đấu, động một chút là đánh mấy ngày, mấy vạn năm, mười hai canh giờ thật sự quá ngắn.

Thứ ba: Hồng Quân có bao nhiêu lá bài tẩy Đế Phượng Thiên cũng không rõ, Hồng Quân sắp hợp đạo, thực lực đã sớm vượt qua Thánh Nhân một bậc, Bán bộ Đại đạo có thể đánh thắng hợp đạo cảnh hay không ai mà biết được?

Vì vậy, Đế Phượng Thiên đã dập tắt ý nghĩ tự tìm đường chết này.

Đế Phượng Thiên đang bế quan ở đảo Bồng Lai, đảo Bồng Lai có ức vạn vạn lớp đại trận phòng hộ bảo vệ.

Vì vậy, Đế Phượng Thiên tạm thời không biết bên ngoài đã hoàn toàn biến trời.

Theo sau tu vi của Đế Phượng Thiên đột phá lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, cả bầu trời đột nhiên tối sầm lại, sau đó trên Cửu Tiêu sấm chớp không ngừng, tựa như muốn diệt thế.

"Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì?

Trời đột nhiên tối sầm?

Nhiều sấm sét như vậy, ta không nhìn lầm chứ?" "Không phải lại có Thánh Nhân vẫn lạc đấy chứ?

Trông đáng sợ quá!" "Ta có một dự cảm không lành, cảm giác sắp có chuyện lớn xảy ra." "Nguyên thần của ta đang run rẩy, giống như cảm nhận được đại khủng bố vậy!" "Rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì, tại sao đột nhiên biến trời?

Lượng kiếp không phải đã qua rồi sao?" "....." Giờ phút này, vô số đại lão Hồng Hoang nhìn lên bầu trời, đều cảm thấy lòng mình lạnh buốt, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngay cả các Thánh Nhân, nhìn lên trời, cũng một trận kinh hãi, vì họ cảm nhận được Thiên Đạo chi lực.

Cả Hồng Hoang đều biết Thiên Đạo tồn tại, nhưng chưa từng có ai nhìn thấy Thiên Đạo, cũng chưa từng có ai cảm nhận được Thiên Đạo chi lực, nhưng lúc này các Thánh Nhân đã cảm ứng được sức mạnh khủng bố đó của Thiên Đạo.

Bởi vì họ là Thiên Đạo Thánh Nhân, vốn thay trời tuần tra Hồng

Hoang, tự nhiên có thể cảm ứng được Thiên Đạo chi lực.

Vấn đề là, tự nhiên yên lành, tại sao lại xuất hiện Thiên Đạo chi lực?

Tại nơi sâu nhất của Bắc Hải.

Trên hòn đảo quỷ dị, tử khí trầm trầm, ngay cả một con kiến hay hung thú cũng không tồn tại, quanh năm độc khí lượn lờ không tan, không có bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Tại vùng cấm địa trung tâm hòn đảo, một nữ tử trên người bốc lên ngọn lửa màu vàng kim và ngọn lửa màu đen, chậm rãi mở mắt ra.

Thân thể nàng một nửa cháy lên ngọn lửa màu vàng, một nửa cháy lên ngọn lửa màu đen, vô cùng quỷ dị!

"Không ổn rồi, Thiên Đạo đã chú ý tới....." Nữ tử quỷ dị tuyệt sắc tay phải nhẹ nhàng vung lên, trực tiếp dỡ bỏ cấm chế đã bố trí, bay về phía Đông Hải.

Tốc độ của nàng cực nhanh, trên không trung để lại hai vệt dài màu vàng và màu đen.

Giờ phút này, vị nữ tử thần bí này, đã chủ động rời khỏi cấm chế, bước vào Hồng Hoang. .....

Trên Cửu Thiên, lôi vân trở nên ngày càng dày đặc, những con rắn điện vô lượng thỉnh thoảng hiện ra trong mây đen, có thể chiếu sáng cả Hồng Hoang.

Cảm giác áp bức vô cùng vô tận đang lan tỏa trong lòng chúng sinh Hồng Hoang, giống như có một tảng đá lớn đè nặng trong lồng ngực.

Lúc này, Đế Phượng Thiên vừa nhận được phần thưởng của hệ thống cũng cảm giác được sự bất thường, lập tức ra khỏi Tiêu Dao Cung để xem xét tình hình.

Nhìn thấy bầu trời biến thành bộ dạng này, Đế Phượng Thiên cũng không biết nguyên nhân là do đâu.

Nhưng hắn luôn có một dự cảm không tốt.

Dự cảm nói cho hắn biết, trời biến thành như vậy, có thể là vì hắn đã lĩnh ngộ giai đoạn thứ sáu của Ám Chi Đại Đạo, hoặc là vì hắn đã đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong mới gây ra.

Nhưng, điều này cũng có chút không hợp lý!

Ám Chi Đại Đạo, Đế Phượng Thiên chưa từng thể hiện trước mặt người khác, ngoài hắn ra không ai biết hắn đi con đường Đại Đạo.

Chuẩn Thánh đỉnh phong, sớm trước đây, Khổng Tuyên, Huyền Minh, Lục Áp, Minh Hà Lão Tổ đều đã lần lượt đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, tại sao tu vi của Đế Phượng Thiên vừa đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, trời liền biến thành như vậy?

Chẳng lẽ không cho bản thiếu chủ thăng cấp?

Đế Phượng Thiên nhất thời cũng không nghĩ ra, hy vọng hắn đã nghĩ nhiều, hy vọng trời biến thành như vậy không liên quan đến hắn thì tốt.

Chương 314

Nhưng, hắn nhanh chóng biết mình không nghĩ nhiều.

Bởi vì trên trời có một tia sét trực tiếp đánh xuống, phương hướng rơi xuống chính là đảo Bồng Lai. .....

Đế Phượng Thiên nhìn tia sét đó, hiểu rằng biến đổi của trời đất là do hắn gây ra, mặc dù bây giờ không biết nguyên nhân.

Chúng sinh cả Hồng Hoang cũng đang trong trạng thái ngơ ngác.

Tại sao tia sét đó lại trực tiếp nhắm vào đảo Bồng Lai, là trùng hợp sao?

Sau đó, chúng sinh Hồng Hoang biết rằng mọi chuyện không phải là trùng hợp, vì tia sét thứ hai, thứ ba, thứ tư cũng đánh lên đại trận phòng hộ của đảo Bồng Lai.

Đảo Bồng Lai có ức vạn vạn lớp đại trận phòng hộ, mỗi lần bị đánh trúng đều bị một tia sét phá đi mấy tầng.

Đây tuyệt đối không phải là sấm sét bình thường!

Sấm sét bình thường tuyệt đối không thể nào một tia sét phá đi mấy tầng trong ức vạn vạn lớp đại trận phòng hộ của Đế Phượng Thiên.

Lúc này, vô số tiếng bàn tán cũng không ngừng vang lên từ khắp nơi trong Hồng Hoang.

“Chuyện gì vậy?

Tại sao sấm sét trên Cửu Thiên dường như đang nhắm vào đảo Bồng Lai?” “Nhất định có nguyên nhân, nhưng ta không biết nguyên nhân!” “Ta muốn hỏi, có phải Thánh Nhân ra tay không?

Pháp thuật điều khiển sấm sét?" "Không rõ, nhưng có thể cảm giác được, những tia sét đó mỗi đòn đều vô cùng mạnh mẽ!" "....." Các Thánh Nhân cũng đang chú ý động tĩnh của đảo Bồng Lai.

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ biết nguyên nhân gây ra động tĩnh kinh khủng này.

Cho nên lúc này hắn đang lo lắng, nhưng không có biện pháp đối phó.

Bởi vì vị đang ra tay với đảo Bồng Lai, Thông Thiên căn bản không thể ra tay với vị đó.

Thông Thiên Giáo Chủ đã chuẩn bị sẵn sàng Tru Tiên Tứ Kiếm và Thanh Bình Kiếm, nếu thật sự đến tình huống vạn bất đắc dĩ, Thông Thiên dù có liều mất thánh vị cũng phải mạnh mẽ ra tay!

Đứa con này, Thông Thiên yêu thương vô cùng, tuyệt đối không cho phép nó vẫn lạc!

Đúng lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ lại nhận được truyền âm của Đế Phượng Thiên: "Không cần ra tay!" Nội dung truyền âm tuy chỉ có bốn chữ, nhưng thân thể đang căng cứng của Thông Thiên Giáo Chủ lại thả lỏng đi không ít.

Mặc dù không biết con trai mình có hậu chiêu gì, nhưng Thông Thiên biết nó chưa bao giờ nói suông, xuất phát từ lòng tin, nên hắn cũng thả lỏng đi nhiều.

Nhưng Thông Thiên có chút không dám tin con trai mình có thể có biện pháp đối phó với sự tồn tại chí cao vô thượng kia, vì vậy hắn cũng chỉ thả lỏng một chút, vẫn chưa thu hồi Tru Tiên Tứ Kiếm và Thanh Bình Kiếm.

Sấm sét trên trời ngày càng dày đặc, lúc đầu là vài tia đánh xuống, sau đó là mấy chục tia, mấy trăm tia, mấy ngàn tia đồng thời đánh

xuống.

Lại qua một lúc, mấy vạn tia, mấy chục vạn tia sét đồng thời đánh xuống, những tia sét đó chiếu sáng cả Đông Hải như ban ngày.

Lúc này, nhìn thấy uy thế diệt thế của vô lượng sấm sét, đệ tử Tiệt Giáo cũng hoảng loạn.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao sấm sét trên trời lại nhắm vào đảo Bồng Lai của chúng ta?" "Không rõ, Tiệt Giáo chúng ta có hai vị Thánh Nhân, có thiếu chủ ở đây, yên tâm đi." "Nhưng sấm sét đó trông có vẻ đáng sợ quá!

Dù sao ta cũng thấy lòng mình run rẩy." "Im miệng!

Chỉ một chút sấm sét đã dọa ngươi sợ rồi sao?

Hãy tin tưởng thiếu chủ sẽ giải quyết." "....." Một số đệ tử có tu vi thấp của Tiệt Giáo trên mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Nữ Oa, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, Đát Kỷ, Ngao Sương đều tụ tập bên cạnh Đế Phượng Thiên.

Nữ Oa nhìn lên bầu trời, lẩm bẩm: "Sao có thể?

Không thể nào?" Rõ ràng, Nữ Oa cũng đã cảm nhận được!

Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, Đát Kỷ, Ngao Sương năm nữ thấy vẻ mặt của Nữ Oa, lập tức cũng hiểu rằng, chuyện này không hề đơn giản, vì vậy năm nữ nhất thời cũng không nói gì, chỉ im lặng đứng bên cạnh Đế Phượng Thiên.

Sau đó, bảy vị thân truyền đệ tử Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Khổng Tuyên, Triệu Công Minh, Kim Sí Đại Bàng Điêu, tám vị nội môn đệ tử Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên, Thạch Cơ, Thân Công Báo cũng đến bên cạnh Đế Phượng Thiên.

Đa Bảo Đạo Nhân lên tiếng hỏi trước: "Thiếu chủ, đây là?" Đế Phượng Thiên lắc đầu, không trả lời, vẻ mặt hơi có chút ngưng trọng.

Thấy thiếu chủ không muốn nói nhiều, mọi người cũng không dám hỏi thêm, nhìn vẻ mặt của Nữ Oa Thánh Nhân và thiếu chủ là biết chuyện rất nghiêm trọng.

Phải biết rằng năm xưa Phong Thần lượng kiếp, đối mặt với nhiều Thánh Nhân liên thủ tấn công, thiếu chủ đều vô cùng bình tĩnh, chuyện lần này chắc chắn không đơn giản.

Hồi lâu sau, Đế Phượng Thiên không biểu cảm hỏi: "Thiên Đạo, đúng không?" Câu nói này tự nhiên là hỏi Nữ Oa, chỉ có nàng mới có thể trả lời câu hỏi này.

Nữ Oa sắc mặt vô cùng ngưng trọng gật đầu.

Thiên Đạo!

Nghe thấy hai chữ này, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, Đát Kỷ, Ngao Sương năm nữ, cùng bảy vị thân truyền đệ tử và tám vị nội môn đệ tử đều sững sờ tại chỗ, đầu óc hoàn toàn chết máy!

Sau khi tiêu hóa hai chữ này, một luồng hàn ý không thể diễn tả từ sâu trong nội tâm chậm rãi dâng lên.

Từng người trợn to hai mắt ngơ ngác nhìn vô lượng sấm sét không ngừng đánh xuống phía trên, từng người như trực tiếp mất đi nguyên thần!

Thiên Đạo, tại sao lại nhắm vào Tiệt Giáo?

Cả vạn tộc Hồng Hoang đều biết thế giới này có Thiên Đạo, Thiên Đạo Thánh Nhân thay trời tuần tra Hồng Hoang.

Nhưng vấn đề là, Thiên Đạo chưa bao giờ hiển lộ uy năng, cũng chưa bao giờ quang minh chính đại xuất hiện trước mắt chúng sinh.

Cho nên, thế giới Hồng Hoang có Thiên Đạo, nhưng vạn tộc cũng không để tâm đến Thiên Đạo, dù sao Thiên Đạo cũng không thể vô duyên vô cớ đập chết một con kiến được?

Thiên Đạo, giống như một khái niệm, lại giống như một truyền thuyết, vì chúng sinh Hồng Hoang biết có Thiên Đạo tồn tại, nhưng lại không ai thấy Thiên Đạo, cũng không biết Thiên Đạo ở đâu, có lẽ vị ở Tử Tiêu Cung kia là người hiểu rõ Thiên Đạo nhất, vì gần Thiên Đạo nhất.

Nhưng bây giờ, không biết vì lý do gì, Thiên Đạo trong truyền thuyết đang giáng sấm sét xuống Tiệt Giáo. .....

Nhưng bây giờ, không biết vì lý do gì, Thiên Đạo lại trực tiếp thể hiện uy năng với Tiệt Giáo.

Giống như một đám phàm nhân, đột nhiên thấy thần tiên trong truyền thuyết đại triển thần uy trước mặt.

Trước mặt Thiên Đạo, đám tiên nhân Hồng Hoang này cũng giống như đám phàm nhân kia.

Ngoài kính sợ, không biết có thể có cảm xúc gì khác!

Sự im lặng chết chóc, không ai nói gì.

Một lát sau, Nữ Oa nhìn Đế Phượng Thiên nói: "Ta sẽ bảo vệ chàng." Nữ Oa có thể cảm giác được, Thiên Đạo chi lực đang nhắm vào phu quân của mình.

Đế Phượng Thiên cười cười, nói: "Nàng là một Thiên Đạo Thánh Nhân, bảo vệ ta?" Đế Phượng Thiên không có ý trào phúng, chỉ đang nói một sự thật.

Nữ Oa nghiêm túc nói: "Ta có thể thử." Đế Phượng Thiên lắc đầu, hiếm thấy xoa đầu Nữ Oa một cái, nói: "Không cần ra tay, Thiên Đạo là sự tồn tại mà Lục Thánh không thể phản kháng." Đây cũng là lý do

Đế Phượng Thiên truyền âm bảo Thông Thiên Giáo Chủ không nên ra tay.

Cái gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân, đều bị Thiên Đạo chế ngự, tuy Lục Thánh đều là chiến lực đỉnh cấp của Hồng Hoang, có thể nói là sáu vị chưởng khống giả của Hồng Hoang cũng không quá, nhưng Lục Thánh đều không thể phản kháng Thiên Đạo.

Nguyên thần của những Thiên Đạo Thánh Nhân này đều ký thác trên Thiên Đạo!

Lấy gì mà phản kháng?

Chương 315

Nhìn khắp Hồng Hoang, hiện tại xem ra chỉ có hai người có thể giúp Đế Phượng Thiên.

Một là Hồng Quân, Hồng Quân tuy cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng sắp hợp đạo thành công, cơ bản là sắp đứng ngang hàng với Thiên Đạo, nhưng Hồng Quân lại hận không thể để Đế Phượng Thiên, một dị số, biến mất sớm một chút, tự nhiên sẽ không ra tay giúp đỡ.

Người còn lại là Hậu Thổ, Hậu Thổ là Công Đức Thánh Nhân, không bị Thiên Đạo ước thúc, vì vậy có thể đối kháng Thiên Đạo, nhưng vấn đề là Hậu Thổ Thánh Nhân chắc chắn không đánh lại Thiên Đạo.

Về phần những tồn tại dưới Thánh Nhân, hoàn toàn là đi nộp mạng, bao nhiêu cũng vô dụng.

Cho nên vào lúc này, gần như không ai có thể giúp đỡ Đế Phượng Thiên.

Lần này, là cuộc khủng hoảng lớn nhất hắn từng gặp phải kể từ khi xuyên không.

Thời gian đầu tiên, có chuyện gì đều có Thông Thiên gánh vác.

Sau đó lại cưới Nữ Oa về nhà, hai vị Thánh Nhân bảo vệ, tay nắm hai kiện Hỗn Độn linh bảo, ngay cả cuộc hỗn chiến giữa các giáo phái Thánh Nhân trước đây kịch liệt như vậy, cũng không có nửa phần nguy hiểm.

Nhưng lần này không giống, kẻ nhắm vào hắn là Thiên Đạo, sự tồn tại cao cấp nhất của Hồng Hoang hiện tại, gần như mất đi sự giúp

đỡ từ bên ngoài.

Chuyện này cũng khiến Đế Phượng Thiên có một suy đoán về thân thế của mình.

Hắn đại khái đã hiểu rõ thân thế của mình.

Nữ Oa không để ý việc Đế Phượng Thiên đặt tay lên đầu mình, làm rối mái tóc dài đen mượt xinh đẹp kia.

Những người khác tạm thời cũng không có tâm tư cảm thán chuyện thiếu chủ lại dám sờ đầu Thánh Nhân.

Đế Phượng Thiên nhìn Nữ Oa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, nói: "Có câu nói này của nàng là đủ rồi, ta không chết được đâu, yên tâm đi!" Nghe Nữ Oa trả lời, trong lòng Đế Phượng Thiên cũng ấm áp, cưới Nữ Oa về nhà cũng đã năm mươi nguyên hội, cuối cùng cũng sưởi ấm được tiểu ngạo kiều này.

Nữ Oa thực sự không tin lời của Đế Phượng Thiên, đối mặt với Thiên Đạo, dù có yêu nghiệt đến đâu thì có biện pháp gì chứ?

Nữ Oa chỉ cho rằng Đế Phượng Thiên đang an ủi mình, nghĩ rằng đến lúc cần ra tay, bất kể thế nào cũng phải ra tay.

Thanh âm của Huyền Minh nhàn nhạt vang lên: "Ta không quan tâm Thiên Đạo chó má gì, ai dám động vào người của lão nương, lão nương xử nó!" Tính cách của Tổ Vu vào lúc này thể hiện vô cùng triệt để, lời này ngoài Tổ Vu ra thật sự không ai dám nói, ngay cả Lục Thánh cũng không dám.

Trong lòng Huyền Minh, Thiên Đạo có giỏi đến đâu, cũng là do Phụ Thần Bàn Cổ của ta tạo ra, nếu Phụ Thần Bàn Cổ của ta không khai thiên, làm gì có Thiên Đạo chó má?

Còn ra vẻ ở đó?

Lời nói của Huyền Minh dường như vô hình trung làm tan đi một chút cảm giác áp bức!

Đế Phượng Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, dặn dò: "Nàng cũng đừng làm bậy, ta không muốn nương tử của ta vẫn lạc đâu." Huyền Minh không biểu cảm nói: "Muốn chết thì cùng chết." Trong chuyện này, Huyền Minh chắc chắn sẽ không nghe lời Đế Phượng Thiên, Tổ Vu đều có tính cách này.

Hi Hòa dịu dàng nói: "Ta nguyện cùng phu quân đồng sinh cộng tử." Thường Hi cũng cười nói: "Phượng Thiên ca ca, Thường Hi cũng ở bên chàng." Ngao Sương cũng theo đó biểu thị thái độ: "Thiếu chủ vẫn lạc, Ngao Sương tuyệt không sống tạm bợ." Đát Kỷ lập tức nói: "Đát Kỷ nguyện chết trước mặt thiếu chủ." Bảy vị thân truyền đệ tử và tám vị nội môn đệ tử thấy từng đạo lữ hoặc thị nữ của thiếu chủ đều đã biểu thị thái độ, trong lòng nghĩ không biết có nên biểu thị thái độ không?

Đế Phượng Thiên dường như biết suy nghĩ của bảy vị thân truyền đệ tử và tám vị nội môn đệ tử, quay đầu nhìn một cái, nhàn nhạt nói: "Đừng có nói nhảm theo, phá hỏng tình cảm của bản thiếu chủ." Bảy vị thân truyền đệ tử: "....." Tám vị nội môn đệ tử: "....." Xem ra thiếu chủ không cần chúng ta biểu thị thái độ!

Đế Phượng Thiên tin rằng những đệ tử này đều tuyệt đối trung thành với Tiệt Giáo, nhưng nếu Đế Phượng Thiên chết, những đệ tử này đều sẽ lần lượt vì hắn mà chết, điều đó có chút khoa trương, vì vậy không cần phải nói những lời linh tinh đó.

Đế Phượng Thiên lên tiếng nói: "Tâm ý của các ngươi, ta hiểu, nhưng đừng ra tay, ta chắc sẽ không chết được đâu, yên tâm đi." Không ai tin, cũng không ai yên tâm, mọi người đều cho rằng đó là lời an ủi.

Đế Phượng Thiên không có cách nào, cũng không thể giải thích rõ ràng được nữa.

Nữ Oa đột nhiên hỏi: "Đại trận phòng hộ của chúng ta, có thể chống đỡ được bao lâu?" Lúc này, bên ngoài hàng trăm vạn tia sét kinh khủng đồng thời đánh xuống, trong nháy mắt hàng chục triệu đại trận phòng hộ bị phá vỡ.

Mặc dù Đế Phượng Thiên có ức vạn vạn lớp đại trận phòng hộ do hệ thống thưởng, nhưng cũng không chịu nổi cách đánh như vậy.

Những tia sét đó cũng đang không ngừng tăng lên, dù có ức vạn vạn lớp đại trận phòng hộ, Thiên Đạo cũng có ức vạn vạn tia sét, đại trận phòng hộ bị phá chỉ là chuyện sớm muộn.

Đế Phượng Thiên ước tính một chút, trả lời: "Có lẽ có thể chống đỡ được một ngày." Chỉ có thể chống đỡ được một ngày, quá khoa trương rồi!

Phải biết rằng năm xưa ba vị Thánh Nhân liên thủ phá không biết bao nhiêu năm, ức vạn vạn lớp đại trận phòng hộ vẫn vững như bàn thạch.

Từ đó có thể thấy thực lực của Thiên Đạo vượt xa Thánh Nhân.

Nữ Oa suy nghĩ một lát, hỏi: "Có cần bố trí thêm một số trận pháp, kéo dài thêm chút thời gian không?" Đế Phượng Thiên lắc đầu, trả lời: "Không cần thiết, cứ để nó đánh đi!

Ngao Sương, Đát Kỷ, lấy thịt rồng và rượu linh cho bản thiếu chủ." "Vâng, thiếu chủ!" Ngao Sương và Đát Kỷ hơi sững sờ, lập tức nhận lệnh đi.

Mặc dù không hiểu tại sao thiếu chủ lúc này lại muốn uống rượu ăn thịt, nhưng đã là mệnh lệnh của thiếu chủ thì cứ làm theo là đúng.

Bảy vị thân truyền đệ tử và tám vị nội môn đệ tử nhìn nhau, thiếu

chủ lại có tâm tình ăn thịt uống rượu. .....

Bảy vị thân truyền đệ tử và tám vị nội môn đệ tử nhìn nhau, thiếu chủ lại có tâm tình ăn thịt uống rượu.

Một cảm giác bội phục từ trong lòng các đệ tử dâng lên.

Đặt mình vào vị trí đó, nếu mình đang bị Thiên Đạo nhắm vào, đừng nói là uống rượu ăn thịt, có lẽ đã chui xuống lòng đất Hồng Hoang vô tận để trốn rồi.

Thiếu chủ đúng là thiếu chủ a!

Bất kể xảy ra chuyện gì cũng bình tĩnh như vậy, mang lại cho người ta một cảm giác an tâm khó tả.

Giống như hai đội quân đánh nhau, nếu thống soái tối cao của một bên hoảng loạn, ra vẻ sợ hãi đối phương, lúc nào cũng chuẩn bị chạy trốn, thì sĩ khí tất nhiên sẽ giảm sút.

Nếu thống soái tối cao vững như chó già, ngồi ở cửa trướng lớn tiếng ăn thịt, cùng binh lính nói cười vui vẻ, ra vẻ không coi đối thủ ra gì, binh lính sẽ cảm thấy an tâm, nhìn xem tướng quân nhà ta đã nắm chắc phần thắng!

Trong chiến thuật coi thường địch nhân, trong chiến lược coi trọng địch nhân!

Vì vậy, nghe nói thiếu chủ nhà mình có tâm tình uống rượu ăn thịt, những người khác lại cảm thấy an tâm hơn một chút.

Đương nhiên, Đế Phượng Thiên chỉ đơn thuần muốn uống chút rượu, không nghĩ nhiều như vậy.

Nhanh chóng, thịt rồng nướng và rượu linh đều đã được chuẩn bị xong.

Đế Phượng Thiên trực tiếp biến ra một số bồ đoàn, ngồi xuống,

nói với mọi người: “Tất cả ngồi xuống đi, hãy chiêm ngưỡng cảnh đẹp sấm sét hiếm thấy này.....” Mọi người: “.....” Bầu không khí căng thẳng cực độ như vậy, đột nhiên bị phá vỡ rồi ư?

Có thể có một chút cảm giác cấp bách của việc đang bị Thiên Đạo nhắm vào không!

Đế Phượng Thiên ngồi trên bồ đoàn, miệng nhai thịt rồng nướng do Đát Kỷ đút, nhìn hàng trăm vạn tia sét nổ tung trên đại trận phòng hộ.

Nếu bỏ qua sự khủng bố ẩn chứa trong đó, thì khung cảnh thật sự đẹp hơn cả pháo hoa.

Mấy trăm vạn tia sét đồng thời rơi xuống trận pháp, sau đó nổ tung, khung cảnh thật sự có chút chấn động.

Ngao Sương đưa rượu Nhân Sâm Quả lên, đút vào miệng Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên cứ như vậy vừa uống rượu ăn thịt, vừa thưởng thức cảnh đẹp sấm sét.

Nữ Oa không nhịn được lộ ra một nụ cười, phu quân của nàng, thật sự bình tĩnh đến mức không thể tin được!

Huyền Minh cũng không khách sáo, tay trái thịt rồng nướng, tay phải rượu Bàn Đào, hoàn toàn là phong thái của một kẻ ham ăn.

Hi Hòa và Thường Hi yên tĩnh ngồi bên cạnh Đế Phượng Thiên, lặng lẽ cùng phu quân của mình thưởng thức cảnh đẹp sấm sét.

Bảy vị thân truyền đệ tử và tám vị nội môn đệ tử như câm, nhìn sấm sét kinh khủng bên ngoài, lại nhìn thiếu chủ của mình, vẻ sùng bái càng lúc càng rõ ràng.

Đây gọi là trời sập không kinh hãi sao?

Đây mới thật sự là trời sập không kinh hãi!

Đế Phượng Thiên vừa nhai thịt rồng vừa hỏi: “Các nàng nói xem, Thiên Đạo có phải đánh mãi rồi mệt, sau đó sẽ không đánh ta nữa không?” Lời này người khác không dám trả lời, tự nhiên là do Nữ Oa đáp lại: “Không đâu.” Nữ Oa là người thật thà, nên câu trả lời cũng vô vị.

Chương 316

Đế Phượng Thiên uống cạn ly rượu linh Ngao Sương đưa đến bên miệng, nói: "Thiên Đạo cũng không thấy mệt sao?" Nữ Oa liếc hắn một cái, nghiêm túc trả lời: "Thiên Đạo chắc sẽ không có cảm giác mệt mỏi đâu." Đế Phượng Thiên gật đầu, đáp lại: "Vậy thì thật có chút vô vị." Cuộc đối thoại này những người khác cũng không thể chen vào, chỉ có Huyền Minh miệng nhét đầy thịt rồng lẩm bẩm một câu: "Chắc Thiên Đạo cũng không thích ăn thịt, quả thực vô vị!" Mọi người: "....." Thiên Đạo không phải là không thích ăn, mà là căn bản sẽ không ăn được không!

Tiên nhân đều có thể không ăn, huống chi là Thiên Đạo, không thể nào có những ham muốn ăn uống này được.

Tồn tại đường đường là Thiên Đạo mà lại uống rượu ăn thịt, còn ra thể thống gì nữa?

Đương nhiên, những điều này đều là hoạt động trong lòng, các đệ tử không dám phàn nàn ra ngoài.

Đế Phượng Thiên trả lời Huyền Minh: "Có lý." Huyền Minh đột nhiên hỏi: "Hồng Quân không phải đang hợp đạo sao?

Thiên Đạo lúc đó là Hồng Quân hay là Thiên Đạo?" Trên thế gian này, người như Huyền Minh, vừa không kính Đạo Tổ lại không kính Thiên Đạo cũng cực kỳ hiếm, câu hỏi này người khác thật sự không dám hỏi.

Đế Phượng Thiên thuận miệng trả lời: "Hợp đạo chắc là chưa thành công đâu!

Sau khi hợp đạo, rốt cuộc là Thiên Đạo là Hồng Quân, hay Hồng Quân là Thiên Đạo, ta cũng không rõ." Huyền Minh vừa ăn vừa phàn

nàn: “Hợp đạo lâu như vậy mà chưa xong, Hồng Quân rốt cuộc có được không vậy?” Mọi người: “.....” Tổ tông ơi, thật sự là lời gì cũng dám nói!

Hơn nữa hợp đạo cũng không phải trò đùa, đó là cảnh giới trên Thánh Nhân, đâu có dễ dàng thành công như vậy.

Đế Phượng Thiên suy nghĩ một lát, đột nhiên nói: “Biết đâu lần này chính là mấu chốt để Hồng Quân hợp đạo thành công.” Huyền Minh tò mò hỏi: “Tại sao?” Đế Phượng Thiên bình tĩnh nói: “Lỡ như Thiên Đạo bị thương, Hồng Quân hợp đạo tự nhiên sẽ dễ dàng hơn.” Mọi người không hiểu, tại sao Thiên Đạo lại bị thương?

Trong Hồng Hoang này có ai có thể làm Thiên Đạo bị thương sao?

Những chủ đề này đừng nói là người khác, ngay cả Nữ Oa cũng không tiện chen vào.

Dù sao Hồng Quân cũng là sư phụ của Nữ Oa, Nữ Oa lại là Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không tiện bất kính với Thiên Đạo.

Đế Phượng Thiên và Huyền Minh mở miệng là “Thiên Đạo” và “Hồng Quân”, thật sự không ai dám chen vào.

Cả Hồng Hoang, có thể tùy ý bàn luận về Thiên Đạo và Hồng Quân, trong lời nói không hề có chút kính ý, có lẽ cũng chỉ có hai vị này thôi!

Bảy vị thân truyền đệ tử và tám vị nội môn đệ tử nghe mà cả người kinh hãi, từng người đều cúi đầu giả vờ như không nghe thấy gì.

Cuộc đối thoại này có chút cấm kỵ.

Huyền Minh cuối cùng hỏi: “Vậy, Thiên Đạo tại sao lại nhắm vào chàng?” Đế Phượng Thiên thở dài nói: “Ta cũng không biết sự thật, chắc là có liên quan đến thân thế của ta.” Ai cũng biết, Đế Phượng

Thiên là con trai của Thông Thiên Thánh Nhân, nhưng mẹ của Đế Phượng Thiên là ai lại là một bí ẩn.

Nếu thật sự có liên quan đến thân thế, vậy nhất định là vì thân phận bên mẹ, thân phận Thông Thiên Thánh Nhân chắc chắn sẽ không bị Thiên Đạo nhắm vào.

Vậy thì, mẹ của hắn rốt cuộc là ai?

Lại có thể khiến cả Thiên Đạo cũng có phản ứng!

"Ầm ầm ầm" Lúc này, bên ngoài hàng chục triệu tia sét đồng thời đánh lên đại trận phòng hộ của đảo Bồng Lai, tiếng sấm kinh thiên động địa không dứt bên tai.

Xem ra đại trận phòng hộ của đảo Bồng Lai không chống đỡ được bao lâu nữa.

Lúc này, cả đảo Bồng Lai dưới sự tấn công của vô lượng sấm sét bắt đầu rung chuyển nhẹ.

Đế Phượng Thiên nhận lấy ly rượu linh từ tay Ngao Sương, nhìn chất lỏng trong ly cũng đang rung nhẹ, ngửa đầu từ từ uống cạn ly rượu Hoàng Trung Lý.

"Rắc" Lúc này, vô tận sấm sét trên Cửu Thiên cuối cùng cũng phá vỡ ức vạn vạn lớp đại trận phòng hộ của đảo Bồng Lai. .....

"Rắc" Lúc này, vô tận sấm sét trên Cửu Thiên cuối cùng cũng phá vỡ ức vạn vạn lớp đại trận phòng hộ của đảo Bồng Lai.

Vô lượng sấm sét theo đó đổ xuống, nếu những tia sét này đánh lên đảo Bồng Lai, không biết sẽ có bao nhiêu đệ tử chết đi.

Đúng lúc Nữ Oa và Huyền Minh chuẩn bị ra tay, Đế Phượng Thiên trực tiếp nghênh đón vô lượng lôi quang bay lên.

Nhìn thân ảnh ngược dòng sấm sét kia, cả Tiệt Giáo kinh ngạc, cả

Hồng Hoang cũng kinh ngạc.

"Thánh tử Tiệt Giáo định làm gì?

Cứng rắn với Thiên Đạo sao?" "Thật là không khôn ngoan!

Thật là không khôn ngoan!

Nên tránh đi mũi nhọn mới phải." "Tránh thế nào!

Nếu Thiên Đạo muốn đối phó với ngươi, ngươi có thể tránh được sao?" "Chẳng lẽ Thánh tử Tiệt Giáo sẽ vẫn lạc vào ngày hôm nay sao?" "Dù Thánh tử Tiệt Giáo có nghịch thiên đến đâu, cuối cùng cũng không thể địch lại Thiên Đạo." "....." Các đại lão Hồng Hoang đã nhìn ra một số manh mối, xác nhận những tia sét đó là do Thiên Đạo ra tay, vì vậy thấy Đế Phượng Thiên trực tiếp xông lên, cũng vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù không biết tại sao Thiên Đạo lại nhắm vào Thánh tử Tiệt Giáo, nhưng những đại lão này đều biết rõ Thánh tử hôm nay khó thoát khỏi kiếp nạn!

Chẳng lẽ Thánh tử Tiệt Giáo kinh diễm đến mức cả Thiên Đạo cũng cảm thấy bị uy hiếp sao?

Nếu không tại sao lại xuất hiện cảnh này?

Lục Đạo Luân Hồi, Minh Đình.

Tam Tiêu quỳ trước mặt Hậu Thổ Thánh Nhân, đồng thanh hô: "Cầu Thánh Nhân cho phép chúng con trở về đảo Bồng Lai." Hậu Thổ Thánh Nhân thở dài: "Về làm gì?

Nộp mạng sao?" Tam Tiêu đồng thanh nói: "Chúng con nguyện cùng thiếu chủ đồng sinh cộng tử!" Hậu Thổ Thánh Nhân lắc đầu, nói: "Hắn đã giao ba người các ngươi cho bản thánh, ta phải đảm bảo an toàn cho các ngươi, bản thánh sẽ tự mình ra tay, cứ yên tâm ở lại

trong Lục Đạo Luân Hồi.” Nói xong, Hậu Thổ định rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi, bất chấp nguy cơ bị Hồng Quân trấn áp, đến đảo Bồng Lai chi viện cho Đế Phượng Thiên.

Phải nói rằng, Hậu Thổ tuy chỉ có giao tình mờ ám với Đế Phượng Thiên, nhưng cũng thật sự sẵn lòng vì hắn mà trả giá.

Đúng lúc này, Hậu Thổ sững sờ, lẩm bẩm: “Đó là?” Sau đó, lại nhìn về phía một thân ảnh đang tiếp cận Đông Hải với tốc độ không thể lý giải, có chút không thể tin được nói: “Người đó là ai.....” Khi Hậu Thổ Thánh Nhân thốt lên “Đó là”, cũng là lúc Đế Phượng Thiên sử dụng Huyền Thiên Quy Thuẫn.

Hệ thống giới thiệu, Huyền Thiên Quy Thuẫn có thể chặn được một đòn toàn lực của Thánh Nhân, chặn những tia sét này không thành vấn đề.

Nhưng đây là vật phẩm tiêu hao một lần, dùng xong là hết.

Chỉ thấy trước mặt Đế Phượng Thiên chậm rãi ngưng tụ ra một tấm khiên rùa màu đen che trời lấp đất.

Tấm khiên này có hình dạng giống mai rùa, nhưng thể tích lớn đến mức không tưởng, bao phủ cả một vùng Đông Hải, dùng từ che trời lấp đất để hình dung hoàn toàn không quá lời.

“Ầm” Hàng chục triệu tia sét đánh lên Huyền Thiên Quy Thuẫn.

Cảnh tượng tấm khiên rùa trực tiếp vỡ tan như chúng sinh Hồng Hoang dự đoán không hề xuất hiện, tấm khiên rùa màu đen kia vững vàng chống đỡ được một đòn này.

Thí Thần Thương đã ở trong tay Đế Phượng Thiên, hắn chỉ về phía xa thiên cơ, cười lớn nói: “Thiên Đạo, ngươi sợ ta, cho nên muốn lấy mạng ta, ha ha ha ha ha.....” “Cho dù ngươi là Hồng Hoang Thiên Đạo, bản thiếu chủ cũng dám trảm!” “Trảm Thiên Quyết!” Theo tiếng

hét lớn của Đế Phượng Thiên, khí thế Chuẩn Thánh đỉnh phong của hắn ngút trời, gần như cả Hồng Hoang đều cảm nhận được chiến ý bàng bạc của Đế Phượng Thiên.

Quá khoa trương rồi!

Đối mặt với Thiên Đạo, lại có chiến ý kinh thiên như vậy?

Đổi lại là người khác, có lẽ đang chờ chết rồi.

"Thánh tử Tiệt Giáo thật quá khủng bố, không chỉ chặn được một đòn của Thiên Đạo, còn đánh trả!" "Tấm khiên rùa đó là gì?

Lại có thể chặn được một đòn sấm sét đó, ta có thể cảm nhận được sức mạnh của tia sét đó có thể so sánh với một đòn của Thánh Nhân." "Không biết, chắc là pháp thuật phòng ngự gì đó!

Chưa từng thấy." "Các ngươi nói xem, Thánh tử có khả năng chiến thắng Thiên Đạo không?" "Không thể nào, Thánh tử tuy đã đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong thành công, nhưng Thiên Đạo là tồn tại trên Thánh Nhân, Thánh tử dù chiến lực có mạnh đến đâu, lúc này cũng không thể là đối thủ của Thánh Nhân, huống chi là Thiên Đạo!" "....." Nhìn thân ảnh hắc bào đang hành động nghịch thiên trên bầu trời, chúng sinh Hồng Hoang đều bị chiến ý của Đế Phượng Thiên lây nhiễm, không nhịn được bàn tán.

Theo sau ba chữ "Trảm Thiên Quyết" rơi xuống, Thí Thần Thương của Đế Phượng Thiên vẽ một đường cong trên không, sau đó hung hăng chém xuống hư không, không gian xung quanh trực tiếp bị Thí Thần Thương chém nát hoàn toàn.

Tiếp đó, một đường cong màu đỏ tươi chậm rãi lan ra, cho đến khi đường cong màu đỏ tươi đó lan rộng ra cả bầu trời, sát khí lan tỏa khắp Hồng Hoang.

Nhìn từ đại địa Hồng Hoang, cả bầu trời bị xuyên qua bởi một

đường kẻ màu đỏ tươi, đường kẻ đỏ đó tỏa ra sát khí khó có thể diễn tả.

Sau đó, đường màu đỏ tươi xuyên qua thế giới trực tiếp chém về phía bầu trời!

Đế Phượng Thiên không biết Thiên Đạo ở đâu, cũng không biết hình dạng của Thiên Đạo.

Chương 317

Không sao, ta chém cả bầu trời này đi là được!

"Xoẹt" Đường màu đỏ tươi đó trong nháy mắt chém rách bầu trời, trực tiếp chém ra ngoài Tam Thập Tam Thiên đến tận Hỗn Độn, lại chém diệt vô số tinh thần mới từ từ tan biến.

Dù ở bất cứ nơi nào trên đại địa Hồng Hoang nhìn lên trời, đều sẽ phát hiện trên bầu trời xuất hiện một vết rách màu đỏ tươi, bên trong có Hỗn Độn không ngừng tuôn ra.

Cảm giác cho người ta là, cả bầu trời bị Đế Phượng Thiên chém thành hai nửa!

Quá kinh khủng!

"...Làm sao có thể?

Bầu trời bị chém thành hai đoạn rồi, bị pháp thuật mang theo sát khí vô tận đó chém sâu một vết!" "Ta biết Thánh tử Tiệt Giáo mạnh, nhưng cuối cùng mỗi lần đều đánh giá thấp sự mạnh mẽ của hắn." "Thánh tử bây giờ mới là Chuẩn Thánh đỉnh phong thôi!

Nếu hắn đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, thật sự không biết sẽ mạnh đến mức nào." "Thánh tử nếu thành Thánh, tất sẽ là người mạnh nhất trong các Thánh Nhân, có lẽ có thể tranh phong với Đạo Tổ." "....." Chúng sinh Hồng Hoang cũng bị đường màu đỏ tươi trên trời dọa sợ, cũng quá khủng bố rồi?

Lúc này, hàng chục triệu tia sét cũng tan đi, Huyền Thiên Quy Thuẫn từ từ nứt vỡ, hóa thành những đốm sao nhỏ tan biến trong không trung.

"Thiên Đạo, muốn lấy mạng Đế Phượng Thiên ta sao?

Hừ!

Cứ tới đây!" Đế Phượng Thiên ngửa mặt lên trời hét lớn, tiếng hét như sấm, truyền khắp Hồng Hoang.

"Ầm ầm ầm" Trên Cửu Thiên, vết rách màu đỏ tươi đó đang từ từ lành lại, những đám mây sấm sét khổng lồ hơn đang tụ tập.

Những đám mây sấm đó trực tiếp bao phủ cả bầu trời Hồng Hoang, trong mây đen vô lượng rắn điện lượn lờ, chiếu sáng thế giới u tối trở nên vô cùng sáng sủa.

Mây sấm cuồn cuộn, đại địa rung chuyển, Thiên Đạo đang nổi giận!

Vô số sinh linh Hồng Hoang vào lúc này quỳ trên đất run lẩy bẩy, cảm nhận được sự tức giận từ trên bầu trời.

Đó là một loại tức giận khi bị một con kiến khiêu chiến.

Sau đó, ức vạn vạn vô lượng sấm sét đồng thời rơi xuống, sau đó trên không trung toàn bộ hợp lại thành một, trực tiếp nhắm vào vị trí của Đế Phượng Thiên mà rơi xuống. .....

Sau đó, ức vạn vạn vô lượng sấm sét đồng thời rơi xuống, sau đó trên không trung toàn bộ hợp lại thành một, trực tiếp nhắm vào vị trí của Đế Phượng Thiên mà rơi xuống.

Lần sấm sét này, so với lần trước nhiều hơn vô số lần, thật sự là vô lượng sấm sét trực tiếp rơi xuống.

Những tia sét nhỏ li ti vô lượng đó trên không trung hội tụ thành một cột sáng màu trắng, tất cả sấm sét đều tập trung lại, biến thành một tia sét lớn, không, là một cột sáng thực sự.

Cột sáng sấm sét đó lớn bằng cả đảo Bồng Lai, trực tiếp chiếu sáng cả Hồng Hoang.

Thật đáng sợ, đảo Bồng Lai không phải là một hòn đảo nhỏ trên Đông Hải, nó lớn bằng cả hệ mặt trời của thế hệ sau.

Nói cách khác, đây là một cột sáng sấm sét có thể dễ dàng phá hủy toàn bộ hệ mặt trời.

Mục tiêu của cột sáng sấm sét, chỉ là Đế Phượng Thiên nhỏ bé như con kiến.

Đừng nói là chúng sinh Hồng Hoang bình thường, ngay cả những đại lão Hồng Hoang cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong như Minh Hà Lão Tổ, nhìn thấy đòn tấn công kinh khủng này thân thể cũng hơi run rẩy.

"...Năng lượng ẩn chứa trong đòn tấn công này quá kinh khủng, e rằng đánh xuống cả đảo Bồng Lai cũng sẽ tan thành tro bụi!" "Không chỉ vậy, đáy biển bên dưới đảo Bồng Lai cũng sẽ bị xuyên thủng trực tiếp, từ đó gây ra những thảm họa kinh khủng hơn." "Tiệt Giáo, cứ như vậy bị diệt sao?

Quá khoa trương rồi, rõ ràng là giáo phái đệ nhất Hồng Hoang mà!" "Thông Thiên Giáo Chủ tại sao không ra tay?

Nữ Oa tại sao không ra tay?

Hai vị Thánh Nhân rốt cuộc đang chờ gì?" "Bảo hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân ra tay với Thiên Đạo?

Không phải đang làm khó hai vị Thánh Nhân sao?" "....." Các đại lão Hồng Hoang sắc mặt ngưng trọng đến cực điểm, ngay cả Tiệt Giáo, cũng không thể chống lại uy lực của Thiên Đạo!

Đế Phượng Thiên nhìn cột sáng sấm sét ẩn chứa uy lực diệt thế, khóe miệng từ từ nhếch lên một đường cong.

May mà lúc trước khi lựa chọn, hắn đã chọn lá bài Thánh Nhân kia, nếu không thật sự sẽ có chút phiền phức.

Đúng vào khoảnh khắc Đế Phượng Thiên chuẩn bị bóp nát lá bài Thánh Nhân, hóa thân thành Bán bộ Đại đạo.

"Thiên Đạo, tìm chết!" Một giọng nói từ phương bắc đột nhiên gầm lên, sau đó chỉ thấy một thân ảnh màu đen vàng với tốc độ xuyên qua không gian trong nháy mắt vượt qua ức vạn dặm trực tiếp xông về phía cột sáng sấm sét.

Tiếng gầm chứa đầy lửa giận vô tận, chấn động đến mức chúng sinh cả Hồng Hoang đều ù tai, thậm chí một số người tu vi thấp còn trực tiếp thất khiếu chảy máu mà chết.

Có thể thấy tu vi của người phát ra tiếng gầm cao đến mức nào, thật khiến người ta kinh ngạc!

Hơn nữa, người phát ra tiếng gầm lại là một phụ nữ!

Sau đó, chỉ thấy nữ tử đó tay trái ngọn lửa màu vàng, tay phải ngọn lửa màu đen, trên không trung vẽ ra vài đường cong quỷ dị.

Chỉ thấy ngọn lửa đen vàng đó đột nhiên bao phủ ức vạn vạn dặm xung quanh, che phủ nửa bầu trời.

Tiếp đó, ngọn lửa màu đen và ngọn lửa màu vàng bắt đầu dung hợp, cuối cùng hình thành một hình dạng bát quái trận.

Màu đen là Âm, màu vàng là Dương, Âm Dương kết hợp!

Cái này có chút giống với Tiên Thiên Bát Quái Đại Trận của Phục Hy, nhưng lại mạnh hơn Tiên Thiên Bát Quái Đại Trận vô số lần.

Chỉ thấy đồ án bát quái lửa đen vàng che trời lấp đất, trực tiếp chặn trước cột sáng sấm sét.

"Ầm" Cột sáng sấm sét rơi xuống.

Làn sóng xung kích đột nhiên nổ tung, năng lượng của nó khiến nước biển của cả Đông Hải nổ tung cao hàng chục ngàn trượng, đại

địa Hồng Hoang bắt đầu rung chuyển nhẹ, vô số ngọn núi trực tiếp sụp đổ, nứt ra.

Điều bất ngờ là, đồ án bát quái lửa đen vàng, lại chặn được một đòn của Thiên Đạo.

Cả Hồng Hoang nhìn thấy cảnh này hoàn toàn câm lặng!

Tại sao vậy?

Một đòn của Thiên Đạo ngay cả Lục Thánh cũng khó có thể chống đỡ, tại sao vị nữ tử thần bí này lại có thể chống đỡ?

Lại còn dám gầm lên với Thiên Đạo "Thiên Đạo tìm chết"!

Mạnh nhân tuyệt thế này từ đâu ra vậy!

"Không thể nào! ...Rốt cuộc là ai!" "Bà ta!

Là Thánh Nhân sao?

Tại sao có thể dựa vào pháp thuật chặn được một đòn này?

Chẳng lẽ nữ tử này là Thánh Nhân thứ chín của Hồng Hoang?" "Không!

Không phải, không có thánh uy, nhưng cảnh giới của bà ta lại ở trên Chuẩn Thánh đỉnh phong thông thường, kỳ lạ!" "Ai có thể nhận ra bà ta là ai không?

Hồng Hoang tại sao lại đột nhiên xuất hiện một siêu cấp cường giả như vậy?

Có quan hệ gì với Tiệt Giáo?" "Cái này...chỉ có trời mới biết!" Nữ tử tuyệt sắc từ từ quay đầu, nhìn về phía Đế Phượng Thiên.

Một ánh mắt, như thời gian ngưng đọng, không gian hỗn loạn.

Chương 318

Một ánh mắt, như từ vĩnh hằng xa xưa đã nhìn tới.

Một ánh mắt, nhìn xuyên thu thủy, thương hải tang điền!

Khi nữ tử thần bí toàn thân cháy lên ngọn lửa đen vàng nhìn hắn, Đế Phượng Thiên biết rằng, đó chính là mẹ ruột của mình.

Bà rất đẹp, ngũ quan như được điêu khắc hoàn hảo, có ba phần tương tự với Đế Phượng Thiên, khí chất của bà độc đáo, mang theo sự kiêu ngạo cao cao tại thượng, lại mang theo khí chất hủy diệt không gì sánh bằng, như một ma nữ.

Khí chất của bà thậm chí còn khoa trương hơn Huyền Minh, cái nhìn đầu tiên cho người ta cảm giác là một nữ ma đầu giết người vô số.

Đương nhiên, là một nữ ma đầu xinh đẹp.

Cảm ứng huyết mạch tương liên này, không cần bất kỳ câu hỏi nào.

Một nữ tử xa lạ chưa từng gặp mặt, chỉ có thể là mẹ ruột của mình, ánh mắt đó mới chứa đựng nhiều cảm xúc như vậy, trong đôi mắt xinh đẹp đó đầy sương mù.

Không cần bất kỳ lời nói nào, không cần bất kỳ lời giải thích nào.

Một ánh mắt, đã hiểu rõ mọi thứ!

"Nương!" Đế Phượng Thiên khẽ lẩm bẩm, như không dám tin vào sự thật trước mắt.

Nữ tử tuyệt sắc kia toàn thân run lên, trên khuôn mặt tuyệt mỹ từ từ lộ ra một chút dịu dàng.

Chữ này, trực tiếp đánh vào nơi mềm yếu nhất trong nội tâm bà.

Lần đầu tiên nghe con mình gọi mẹ như vậy.

Bà vui vẻ cười, cười như một đứa trẻ!

"Con của ta, nương xin lỗi con!" Nữ tử tuyệt sắc từ từ bay đến trước mặt Đế Phượng Thiên, trực tiếp phớt lờ sấm sét hủy diệt trên đồ án bát quái lửa đen vàng, dùng đôi tay hoàn mỹ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Đế Phượng Thiên, Đế Phượng Thiên có thể cảm nhận được đôi tay bà đang run rẩy.

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ đột ngột đứng dậy, nhìn về phía nữ tử tuyệt mỹ kia.

Trên khuôn mặt lạnh lùng kiêu ngạo thường ngày của Thông Thiên Giáo Chủ, lại từ từ lộ ra nụ cười vui vẻ.

Ngay cả trước mặt Đế Phượng Thiên, Thông Thiên Giáo Chủ thường ngày đều phải tỏ ra nghiêm khắc, vì vậy cũng cơ bản không cười.

Giờ phút này, trong đôi mắt của Thông Thiên Giáo Chủ đầy dịu dàng, con ngươi không động đậy nhìn chằm chằm vào nữ tử tuyệt mỹ kia, một khắc cũng không chịu rời đi.

Thông Thiên Giáo Chủ lẩm bẩm: "Cuối cùng cũng chịu ra rồi....." Đế Phượng Thiên đã đến hòn đảo sâu nhất Bắc Hải, cảm nhận được khí tức phong ấn không thể đột phá kia.

Đế Phượng Thiên khẽ hỏi: "Nương, trước đây người ở trên hòn đảo Bắc Hải, bên trong cấm chế, đúng không?" Nữ tử tuyệt sắc từ từ gật đầu, trực tiếp thừa nhận.

Đế Phượng Thiên không hỏi những câu ngớ ngẩn như "Vậy tại sao không nhận con".

Bà làm như vậy tự nhiên có lý do của mình, Đế Phượng Thiên cũng đã đoán ra được phần nào.

Đế Phượng Thiên dịu dàng hỏi: "Nương, người có thể nói cho con biết, người là ai!" Nữ tử tuyệt sắc trực tiếp trả lời: "Tiên thiên Hỗn Độn Ma Thần, Âm Dương Lão Tổ!" Lúc này, trong đầu Đế Phượng Thiên vang lên âm thanh gợi ý của hệ thống.

"Chúc mừng túc chủ đã giải mã bí ẩn thân thế, ngẫu nhiên ban thưởng Đại Đạo Quả Thực (x3)." 【Bảng cá nhân】: Họ tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Hỗn Độn Ma Thần (trung cấp).

Tu vi: Chuẩn Thánh đỉnh phong (cảnh giới tiếp theo: Bán bộ Đại đạo).

Nhục thân: Chuẩn Thánh viên mãn (đã qua hai giọt Bàn Cổ tinh huyết rèn luyện).

Đại Đạo: Ám Chi Đại Đạo (Cực Ám), Trận Chi Đại Đạo (Hoàng Giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn linh bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn linh bảo), một vạn thanh kiếm (đều là Hậu thiên chí bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong thập đại linh căn Khai Thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (thông qua Trận Chi Đại Đạo tự lĩnh ngộ kiếm trận).

Khác: Huyền Thiên Trọng Thủy (một vạn giọt), Cực phẩm Đại La Đan (x2), Căn Nguyên Đề Thăng Đan (x1), Đại Đạo Quả Thực (x3), Thánh Nhân Tạp (x1).

Đế Phượng Thiên không hề bất ngờ, trước đó hắn đã đoán chủng tộc của mình là Hỗn Độn Ma Thần, chỉ là bây giờ mới được chứng thực.

Tam Thanh vốn do nguyên thần của Bàn Cổ phân hóa ra, Bàn Cổ cũng là một trong các Tiên thiên Ma Thần, cho nên nói một cách nghiêm khắc, Thông Thiên Giáo Chủ cũng có thể coi là một phần ba của một Tiên thiên Ma Thần.

Vì vậy, huyết mạch của Đế Phượng Thiên đã rõ ràng, là huyết mạch Hỗn Độn Ma Thần thuần túy.

Lý do Đế Phượng Thiên đoán được là vì chỉ có Hỗn Độn Ma Thần mới có thể gây ra phản ứng như vậy từ Thiên Đạo.

Trước khi Bàn Cổ khai thiên đã dùng sức chém ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, Hồng Hoang Thiên Đạo do Bàn Cổ khai sáng ra, tự nhiên cũng sẽ kế thừa một chút ý chí của Bàn Cổ.

Hơn nữa, Tiên thiên Ma Thần vốn là một mối đe dọa cực lớn đối với Thiên Đạo.

Thánh Nhân đều nằm trong sự chưởng khống của Thiên Đạo, nhưng Tiên thiên Ma Thần thì không.

Mỗi một vị Tiên thiên Ma Thần lại trời sinh nắm giữ một trong ba ngàn Đại Đạo, không cần đạt đến cấp Đại Đạo, chỉ cần để một Tiên

thiên Ma Thần đạt đến cấp Bán bộ Đại đạo, sẽ tạo ra mối đe dọa cực lớn đối với Thiên Đạo.

Tiên thiên Ma Thần lại chưa bao giờ nằm trong sự chưởng khống của Thiên Đạo, mạnh mẽ như vậy, nắm giữ pháp tắc Đại Đạo, Thiên Đạo nếu phát hiện sự tồn tại của Tiên thiên Ma Thần tự nhiên sẽ tiến hành đàn áp, đây chính là lý do Thiên Đạo ra tay với Đế Phượng Thiên.

Mặc dù Đế Phượng Thiên không phải là Tiên thiên Ma Thần, nhưng cũng có huyết mạch Tiên thiên Ma Thần thuần túy.

Thiên Đạo bình thường đều ở trong trạng thái ngủ say, lại có Thiên Đạo Thánh Nhân thay mặt quản lý Hồng Hoang, vì vậy cũng không thể lúc nào cũng chú ý đến Hồng Hoang có Tiên thiên Hỗn Độn Ma Thần hay Hỗn Độn Ma Thần hay không.

Nhưng nếu tu vi của một Hỗn Độn Ma Thần nào đó đạt đến một điểm nhất định, thì sẽ gây ra sự chú ý của Thiên Đạo.

Ví dụ như Đế Phượng Thiên đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, lập tức đã gây ra sự chú ý của Thiên Đạo.

Đương nhiên, cảnh giới của Hỗn Độn Ma Thần phân chia không giống với Hồng Hoang.

Hỗn Độn Ma Thần được chia thành sáu đại cảnh giới: Hỗn Nguyên Kim Thần, Hỗn Nguyên Thiên Thần, Hỗn Nguyên Chí Tôn, Hỗn Độn Chí Tôn, Hỗn Độn Bán bộ Đại đạo, Hỗn Độn Đại đạo.

Hỗn Nguyên Kim Thần tương đương với Kim Tiên cảnh của Hồng Hoang, nhưng mạnh hơn Kim Tiên cảnh.

Cho nên thực lực của Hỗn Nguyên Kim Thần đại khái tương đương giữa Kim Tiên cảnh và Thái Ất Kim Tiên cảnh.

Cứ thế suy ra, Âm Dương Lão Tổ là Hỗn Độn Chí Tôn, thực lực

của bà tương đương giữa Chuẩn Thánh và Thánh Nhân của Hồng Hoang, mạnh hơn Chuẩn Thánh, yếu hơn Thánh Nhân.

Vì vậy mới xuất hiện tình huống, rõ ràng không phải Thánh Nhân, nhưng lại mạnh hơn Chuẩn Thánh đỉnh phong thông thường.

Cho nên, nói một cách nghiêm khắc, Đế Phượng Thiên hiện tại không phải là Chuẩn Thánh đỉnh phong, mà là Hỗn Độn Chí Tôn đỉnh phong.

Nhưng Đế Phượng Thiên vẫn cảm thấy, tốc độ chú ý của Thiên Đạo có chút quá nhanh, bên trong có phải ẩn giấu nguyên nhân khác không?

Dù sao hắn cũng đang ở trong đảo Bồng Lai, có ức vạn vạn lớp đại trận phòng hộ cách ly, Thiên Đạo muốn chú ý, cũng phải chờ hắn ra khỏi đảo Bồng Lai mới đúng?

Mẹ ruột của Đế Phượng Thiên, Âm Dương Lão Tổ, đã tự nhốt mình trong một cấm chế, để phòng bị Thiên Đạo chú ý, từ điểm này có thể thấy, đại trận phòng hộ đủ tốt, có thể cách ly khí tức, tránh gây ra sự chú ý của Thiên Đạo.

Ức vạn vạn lớp đại trận phòng hộ ngay cả Thánh Nhân cũng không đánh vào được, tự nhiên là đủ tốt.

Vậy thì Thiên Đạo lại nhanh chóng chú ý đến Đế Phượng Thiên như vậy, bên trong chắc chắn có điều mờ ám.

Chương 319

Đương nhiên, Đế Phượng Thiên hiện tại không có thời gian nghĩ đến những điều này, trước tiên giải quyết phiền phức trước mắt đã.

Đế Phượng Thiên cười cười, nói với mẫu thân: "Cuối cùng cũng xác định được thân thế của mình, hóa ra con là Hỗn Độn Ma Thần." Âm Dương Lão Tổ lộ ra nụ cười cay đắng, nói: "Sau khi con sinh ra, nương đã giúp con hóa thành hình người, ban đầu định ném con vào trong đám nhân tộc, để con tưởng mình là nhân tộc, cũng để Thiên Đạo tưởng con là nhân tộc, đã hạ cấm chế trên người con, như vậy con sẽ vĩnh viễn không bị Thiên Đạo phát hiện, đáng tiếc....." Đế Phượng Thiên từ từ gật đầu, mọi chuyện đều đã hiểu rõ.

Do Hỗn Độn Ma Thần ở Hồng Hoang đạt đến một cấp độ tu vi nhất định, sẽ bị Thiên Đạo diệt sát, vì vậy Âm Dương Lão Tổ chỉ có thể dùng cấm chế tự nhốt mình.

Âm Dương Lão Tổ không hy vọng Đế Phượng Thiên đi theo vết xe đổ của bà, vì vậy lợi dụng cơ hội Nữ Oa tạo người, ném hắn vào trong đám nhân tộc, hạ cấm chế trên người hắn, như vậy tu vi của hắn sẽ không thể nâng cao, cũng sẽ vĩnh viễn không gây ra sự chú ý của Thiên Đạo.

Sau đó, linh hồn của Đế Phượng Thiên không biết vì lý do gì đã từ địa cầu thế kỷ 21 xuyên không vào thân thể đứa trẻ này.

Cẩu thả đến Địa Tiên cảnh, Thông Thiên Giáo Chủ đến nhận con, ngón tay vàng của Đế Phượng Thiên thức tỉnh, giúp Đế Phượng Thiên phá vỡ phong ấn huyết mạch do Âm Dương Lão Tổ để lại.

Sau đó tu vi của Đế Phượng Thiên một đường hát vang tiến mạnh, liền đến ngày hôm nay, thành công gây ra sự chú ý của Thiên Đạo.

Vào lúc này, Đế Phượng Thiên đã hiểu rõ toàn bộ nguyên nhân và kết quả.

Đế Phượng Thiên đột nhiên cười nói: "Đều tại lão đa không có chí tiến thủ kia cứ nhất quyết tìm con, lãng phí một phen khổ tâm của nương." Âm Dương Lão Tổ không nhịn được lộ ra nụ cười, gật đầu nói: "Không sai." Trong Bích Du Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên, Thông Thiên Giáo Chủ hắt hơi một cái, có chút nghi ngờ: "Ai đang mắng bản tọa?" Đế Phượng Thiên nhìn về phía đồ án bát quái lửa đen vàng đã xuất hiện vết nứt.

Âm Dương Lão Tổ thu lại bàn tay đang đặt trên mặt Đế Phượng Thiên, nghiêm túc nói: "Con lùi xuống, nương sẽ bảo vệ con, lão đa không có chí tiến thủ kia của con ở trước mặt Thiên Đạo không làm nên trò trống gì, bây giờ chỉ có thể dựa vào nương rồi." Đế Phượng Thiên hơi lùi ra xa một chút, nhưng không lùi quá xa, vì hắn biết nương Âm Dương Lão Tổ của mình không ở cấp Bán bộ Đại đạo, không thể là đối thủ của Thiên Đạo.

Hiện tại có thể chặn được công kích của Thiên Đạo, là vì bà sử dụng một trong ba ngàn Đại Đạo, Âm Dương pháp tắc, trên thực lực cứng vẫn có chênh lệch với Thiên Đạo, nếu không bà cũng sẽ không tự nhốt mình.

Vì vậy, Đế Phượng Thiên định quan sát thực lực của Thiên Đạo trước, đợi thời cơ thích hợp sẽ sử dụng Thánh Nhân Tạp, cùng Thiên Đạo một trận!

"Rắc" Lúc này, vết nứt trên đồ án bát quái lửa đen vàng không ngừng lan rộng, rõ ràng là sắp không chống đỡ nổi nữa. .....

"Rắc!" Đúng lúc này, vết nứt trên Bát Quái Hắc Kim Hỏa Đồ không ngừng lan rộng, rõ ràng là sắp không chống đỡ nổi nữa.

Âm Dương Lão Tổ cũng không hề hoảng loạn, chỉ lẳng lặng quan

sát.

Đợi cột sét kinh hoàng kia dần tan biến, Bát Quái Hắc Kim Hỏa Đồ cũng "rầm" một tiếng vỡ tan.

"Ầm ầm ầm!" Tiếng sấm vang rền không ngớt, cả bầu trời đều đang kịch liệt run rẩy.

Thiên Đạo đang nổi giận!

Lại có một con kiến hôi, một lần nữa khiêu chiến uy quyền của nó.

Nó không thích khí tức của Tiên Thiên Ma Thần.

Uy quyền của Thiên Đạo không cho phép bị khiêu khích!

Chẳng mấy chốc, trên cửu thiên, trong đám mây đen lại lần nữa có vô số con rắn điện lượn lờ.

Lần này là rắn điện màu vàng kim.

Uy áp kinh hoàng kia cũng khiến chúng sinh Hồng Hoang không thở nổi.

Hiển nhiên, lôi điện màu vàng kim này mạnh hơn lôi điện màu trắng lúc trước không ít.

Vô số rắn điện màu vàng kim không ngừng hiện ra từ trong mây đen, nhuộm cả bầu trời thành một màu vàng óng.

Lúc này, trên người Âm Dương Lão Tổ, ngọn lửa màu đen và màu vàng kim bỗng bùng lên dữ dội.

Bên trái màu vàng kim, bên phải màu đen.

Ngọn lửa vô tận không ngừng tuôn ra từ thân thể Âm Dương Lão Tổ.

Nhiệt độ của cả Hồng Hoang lúc này đều đang tăng lên kịch liệt.

Đây là Âm Dương Thần Hỏa, mạnh hơn cả Tam Vị Chân Hỏa, mạnh hơn cả Kỳ Lân Hỏa, cũng mạnh hơn cả Cửu Vị Chân Hỏa.

Ngọn lửa này là bản mệnh thần thông trời sinh của Âm Dương Lão Tổ.

Đế Phượng Thiên đã kế thừa dương tính pháp tắc của Âm Dương Lão Tổ, vì vậy bản mệnh thần thông Xích Kim Thần Đồng của Đế Phượng Thiên mới có màu vàng kim.

Màu vàng kim là chí dương, cho nên Phượng tộc mới cảm thấy khí tức trên người Đế Phượng Thiên quen thuộc, nhưng lại có vẻ thuần túy hơn cả Phượng Hoàng Chân Hỏa của Phượng tộc.

Bởi vì Âm Dương Thần Hỏa bắt nguồn từ Đại đạo Âm Dương pháp tắc, tự nhiên cao cấp hơn Phượng Hoàng Chân Hỏa của Phượng tộc.

Lúc này, Âm Dương Thần Hỏa lan tràn khắp bầu trời.

Bên trái là biển lửa màu vàng kim, bên phải là biển lửa màu đen.

Hai biển lửa che trời lấp đất từ từ va chạm vào nhau, không gian trực tiếp bị đốt thành tro bụi, Hỗn Độn vô tận lập tức tuôn ra từ không gian vỡ nát.

Tiên Thiên Ma Thần vốn sinh ra trong Hỗn Độn, tự nhiên không thể sợ Hỗn Độn.

Hỗn Độn đối với Tiên Thiên Ma Thần là trợ lực, không phải trở ngại.

Luồng khí Hỗn Độn kia cũng bị biển lửa vàng kim và biển lửa đen hấp thu vào, khiến cho uy áp của biển lửa càng thêm đáng sợ.

Nước Tứ Hải lúc này đều đang sôi trào, luộc chín vô số hải tộc, bởi vì dưới ảnh hưởng của Âm Dương Thần Hỏa che trời lấp đất,

nhiệt độ toàn bộ Hồng Hoang đều đang tăng vọt.

Âm Dương Lão Tổ tuy không phải Thánh nhân, nhưng xét về sức phá hoại đối với Hồng Hoang, cũng không khác Thánh nhân lúc không nổi điên là bao.

Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, quả nhiên kinh khủng đến thế.

"Ta... ta biết là ai rồi!" "Là ai, mau nói, rốt cuộc là ai, vì sao lại mạnh như vậy?" "Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, Tiên Thiên Ma Thần Âm Dương Lão Tổ!" "Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần lại có thể mạnh đến mức này, vậy Bàn Cổ Đại Thần năm xưa chém ba ngàn Ma Thần rốt cuộc mạnh đến mức nào?" "Không!

Vấn đề bây giờ là, Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần không phải đều chết hết rồi sao?

Tại sao vẫn còn?" "Còn một vấn đề khác, Tiên Thiên Ma Thần Âm Dương Lão Tổ tại sao lại giúp Tiệt Giáo Thánh tử?" "Các ngươi đều quên rồi sao?

Mẹ ruột của Tiệt Giáo Thánh tử vẫn luôn là một bí ẩn mà!" "Thì ra là thế!

Thì ra là thế!

Không ngờ Thông Thiên Thánh nhân năm đó lúc chưa thành Thánh lại cùng Tiên Thiên Ma Thần Âm Dương Lão Tổ sinh ra một đứa con!" "..." Theo uy năng của Âm Dương Lão Tổ bắt đầu không ngừng được thể hiện, một bộ phận người thông minh trong chúng sinh Hồng Hoang cuối cùng cũng nhận ra Âm Dương Lão Tổ, cũng đã làm rõ mối quan hệ giữa Âm Dương Lão Tổ và Đế Phượng Thiên.

Vốn dĩ những Tiên Thiên Ma Thần lợi hại như Âm Dương Lão Tổ rất dễ bị nhận ra.

Nhưng do Tiên Thiên Ma Thần thật sự là đại năng thời kỳ quá xa

xưa, sau khi La Hầu chết, trên đại địa Hồng Hoang cơ bản không còn xuất hiện Hỗn Độn Ma Thần.

Điều này khiến cho đầu óc chúng sinh Hồng Hoang nhất thời không nghĩ ra.

Ai có thể ngờ rằng Hồng Hoang lại đột nhiên xuất hiện một Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần chứ?

Nhưng theo uy năng của Âm Dương Lão Tổ không ngừng hiển hiện, Âm Dương pháp tắc kia sớm muộn cũng sẽ bị nhận ra, dù sao ba ngàn Đại đạo, mỗi một đạo đều là độc nhất vô nhị, không thể sao chép.

Lôi điện màu vàng kim trên cửu thiên cuối cùng cũng giáng xuống.

Lôi điện màu vàng kim vô lượng, giống như lúc trước, tụ tập thành một cột sét vàng kim, trực tiếp đánh xuống Âm Dương Lão Tổ.

Âm Dương Thần Hỏa màu đen và vàng kim che trời lấp đất của Âm Dương Lão Tổ cũng trực tiếp đánh thẳng lên cột sét vàng kim kia.

Cả bầu trời đều tràn ngập sắc đen và vàng kim, nhiệt độ cao đến mức hòa tan cả không gian xung quanh, càng ngày càng nhiều Hỗn Độn bắt đầu tuôn ra.

"Ầm!" Cột sét vàng kim và Âm Dương Thần Hỏa vô lượng cuối cùng cũng va chạm.

Chương 320

Trong chốc lát, luồng khí cuồng bạo từ trên không trung Đông Hải đột nhiên quét qua toàn bộ Hồng Hoang, đại địa Hồng Hoang dưới uy áp kinh hoàng và sự va chạm năng lượng đang điên cuồng run rẩy, nứt toác!

Không gian xung quanh nơi va chạm trực tiếp nổ tung, từng mảng lớn khí Hỗn Độn tràn vào Hồng Hoang, trông vô cùng đáng sợ.

Hồng Hoang vạn tộc dưới uy áp kinh khủng, quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân không ngừng run rẩy.

Chỉ một đòn, sinh linh Đông Hải đã chết và bị thương hàng trăm triệu.

Đông Hải Long Cung lại rung chuyển kịch liệt, đại trận phòng hộ của Long Cung dường như có xu hướng nứt ra.

Ở nơi sâu nhất Long Cung, Ngao Sương nhìn Hoàng Long Chân Nhân một cái, nói với vẻ kinh hãi: "Trận chiến này, quả thực không khác gì Thánh chiến." Hoàng Long Chân Nhân gật đầu, thấp giọng đáp: "Có thể chống lại hai đòn của Thiên Đạo, không hổ là Tiên Thiên Ma Thần nắm giữ một trong ba ngàn Đại đạo." Ngao Sương có chút lo lắng nói: "Hy vọng Thánh tử không gặp nguy hiểm, nếu không cục diện tốt đẹp của Long Cung chúng ta sẽ một đi không trở lại." Hoàng Long Chân Nhân than thở: "Nhưng trước mặt Thiên Đạo, ai lại không phải là con kiến hôi chứ?

Ngay cả Thánh nhân cao cao tại thượng cũng nằm trong sự khống chế của Thiên Đạo." Ngao Sương im lặng, vẻ mặt có chút nặng nề, thật tâm không hy vọng Đế Phượng Thiên xảy ra chuyện, nếu Đế Phượng Thiên xảy ra chuyện, Long tộc sẽ không bao giờ tìm được

một chỗ dựa vững chắc như vậy nữa.

Nhưng trận chiến cấp bậc này, Long tộc cũng không giúp được gì, Ngao Sương chỉ có thể đứng nhìn lo lắng.

Ở một bên khác, sự va chạm giữa Âm Dương Thần Hỏa và cột sét vàng kim cuối cùng cũng kết thúc, Âm Dương Lão Tổ sử dụng Âm Dương pháp tắc, một lần nữa chống lại được đòn tấn công mạnh nhất của Thiên Đạo.

Đương nhiên, sự tiêu hao này đối với Âm Dương Lão Tổ cũng cực lớn!

Ngược lại, Thiên Đạo thì không hề có sự tiêu hao.

Cứ đánh như vậy, Thiên Đạo sớm muộn cũng sẽ chiến thắng.

Thế nhưng, sau ba lần ra tay mà vẫn không giết được bất kỳ ai, Thiên Đạo triệt để nổi giận.

Theo sự rung chuyển kịch liệt của cả bầu trời, dấu ấn màu đỏ thẫm mà Đế Phượng Thiên để lại lúc trước từ từ biến mất.

Rõ ràng, một đòn kia của Đế Phượng Thiên tuy mạnh mẽ vô song, nhưng cũng không gây ra tổn thương cho Thiên Đạo, dù sao chênh lệch về thực lực cứng vẫn quá lớn.

Theo sự rung chuyển của bầu trời không ngừng gia tăng, như thể cả bầu trời sắp sụp đổ.

Một lát sau, trên bầu trời, một con mắt màu huyết sắc đột nhiên mở ra...

Trên bầu trời, một con mắt màu huyết sắc đột nhiên mở ra!

Trong khoảnh khắc con mắt màu huyết sắc xuất hiện, toàn bộ Hồng Hoang lập tức im bặt, bởi vì uy áp vô cùng mạnh mẽ khó có thể tưởng tượng kia khiến cho toàn bộ Hồng Hoang, bao gồm cả các đại

lão, đều ngừng thở!

Thiên Đạo, đã hiện thân!

Bản thể của Thiên Đạo đã xuất hiện.

Bản thể của Thiên Đạo lại là một con mắt màu đỏ như máu.

Là Thiên Đạo, tự nhiên nó cũng chẳng thèm hóa thành hình người.

Bởi vì Nhân tộc là chủng tộc do Nữ Oa tạo ra, mà Nữ Oa là Thiên Đạo Thánh nhân, cũng nằm trong sự khống chế của Thiên Đạo.

Cho nên, con mắt máu chính là dáng vẻ bản thể của Thiên Đạo.

Con mắt máu này vô cùng khổng lồ, dù ở trên mặt đất cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Bởi vì con mắt máu gần như bao phủ một nửa bầu trời.

Giống như cả bầu trời đột nhiên biến thành một con mắt, đang nhìn chằm chằm toàn bộ Hồng Hoang.

Một luồng khí tức vô cùng đè nén đang lan tràn khắp đại địa Hồng Hoang.

Chúng sinh Hồng Hoang lần đầu tiên nhìn thấy bản thể của Thiên Đạo, cũng có nghĩa là, Thiên Đạo đã hoàn toàn nổi giận.

Nếu không, là Thiên Đạo, nó sẽ không tùy tiện hiện ra bản thể.

Bởi vì những con kiến hôi dưới mặt đất căn bản không đáng để Thiên Đạo hiện ra bản thể.

Nhưng, lần này dường như có hai con kiến hôi hơi mạnh một chút, đã khiêu khích uy nghiêm của Thiên Đạo.

Vậy thì, cứ nghiền chết hai con kiến hôi hơi mạnh một chút này là được!

“Đó...

đó là...

Thiên Đạo!

Thì ra, Thiên Đạo thật sự tồn tại, còn có thể thức tỉnh!" "Uy áp đó quá kinh khủng, nó còn chưa ra tay, ta đã không thể đứng vững, cảm giác như mọi sự vật, mọi chủng tộc trong Hồng Hoang đều không thoát khỏi sự theo dõi của con mắt đó." "Tiên Thiên Ma Thần dù mạnh đến đâu, cũng không phải Bàn Cổ Đại Thần, không thể nào là đối thủ của Thiên Đạo!" "Lần này, thật sự sắp xảy ra chuyện lớn rồi, Tiệt Giáo, tiêu rồi!" "..." Các đại lão Hồng Hoang thấp giọng bàn luận, những người tu vi hơi yếu hơn, bây giờ bị uy áp trên trời đè đến không thở nổi, nói năng gì được nữa.

Con mắt máu đó, cũng chính là Thiên Đạo, thực ra vẫn luôn nhìn chằm chằm Âm Dương Lão Tổ và Đế Phượng Thiên.

Nhưng vì con mắt máu quá lớn, bao phủ nửa bầu trời, cho nên trông như đang nhìn xuống toàn bộ Hồng Hoang, khiến chúng sinh Hồng Hoang vô cùng chột dạ.

Lúc này, ngay cả Thánh nhân cũng kinh hãi biến sắc, bởi vì dù là Thánh nhân cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bản thể của Thiên Đạo.

Chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Ngọc Hư Cung là biểu cảm bình tĩnh đến cực điểm, chỉ nhàn nhạt đưa mắt nhìn về phía chiến trường, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

Trong Cực Lạc Thiên, Chuẩn Đề hơi há miệng, dường như muốn nói gì đó, nhưng lại bị chấn kinh đến không biết nói gì cho phải.

Sau một lúc điều chỉnh, Chuẩn Đề dùng giọng điệu có chút run rẩy nói: "Sư huynh, Tiệt Giáo, hình như lần này sắp tiêu rồi!" Run rẩy, không phải vì sợ hãi, mà là vì kích động!

Tiệt Giáo quá mức mạnh mẽ, nếu cứ như vậy bị Thiên Đạo diệt

đi, thì đối với Tây Phương Giáo thật sự là tin vui tột độ.

Dù chỉ diệt sát một mình Đế Phượng Thiên, cũng vậy.

Tiệt Giáo không có Đế Phượng Thiên, uy hiếp trực tiếp giảm đi một nửa.

Bây giờ Xiển Giáo đạo thống đã bị hủy diệt, nếu Tiệt Giáo cũng bị Thiên Đạo diệt!

Vậy thì dùng đầu gối cũng biết, sau này sẽ là thiên hạ của Tây Phương Giáo, còn Nhân Giáo kia chỉ có một đệ tử mà thôi!

Dù Lão Tử Thánh nhân có mạnh đến đâu, cũng không thể tranh đấu với Tây Phương Giáo.

Tiếp Dẫn cũng không nhịn được lộ ra một tia kích động, cố gắng trấn tĩnh lại, dùng giọng điệu bình tĩnh nói: "Hy vọng, là như vậy!" Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử Thánh nhân nhìn con mắt máu khổng lồ, tuy bề ngoài điềm tĩnh, nhưng trong lòng cũng dấy lên không ít gợn sóng.

Thiên Đạo sao?

Thiên Đạo ở trên đầu các Thiên Đạo Thánh nhân!

Lão Tử Thánh nhân lại đưa mắt nhìn về phía Âm Dương Lão Tổ và Đế Phượng Thiên, cũng không có quá nhiều vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Chỉ lẩm bẩm một mình: "Lần này, lại nên hóa giải thế nào đây?

Hay là vẫn lạc tại đây!" Trong Bích Du Cung, sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ ngưng trọng chưa từng có.

Hắn thật sự đang suy nghĩ cách phá cục, nhưng không nghĩ ra được.

Bởi vì biện pháp vĩnh viễn chỉ có một, Thông Thiên Giáo Chủ tự

phế Thánh vị, là có thể cùng Thiên Đạo một trận!

Không phải Thông Thiên Giáo Chủ không nỡ bỏ Thánh vị, chỉ là tự phế Thánh vị sẽ biến thành Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ là một Chuẩn Thánh đỉnh phong mạnh hơn một chút, cũng không thể nào là đối thủ của Thiên Đạo, vì vậy phương pháp duy nhất cũng là vô ích.

Nếu không tự phế Thánh vị, thì không thể chống lại Thiên Đạo, bởi vì nguyên thần của Thiên Đạo Thánh nhân đều ký thác vào Thiên Đạo.

Cho nên, thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ đã tăng cường nhiều như vậy, rõ ràng là mạnh nhất trong Lục Thánh, nhưng lại chẳng làm được gì.

Uất ức!

Chương 321

Phẫn nộ!

Tuyệt vọng!

Thông Thiên Giáo Chủ vào lúc này, mong muốn biết bao mình không phải là Thiên Đạo Thánh nhân, dù cho là công đức Thánh nhân như Hậu Thổ cũng tốt!

Lục Đạo Luân Hồi, Minh Đình.

Hậu Thổ Thánh nhân nhìn lên bầu trời Hồng Hoang, sắc mặt có chút khó coi.

Nàng có thể cảm nhận được con mắt máu đó, cũng chính là Thiên Đạo, mạnh mẽ đến mức nào.

Đó là sự tồn tại mà Lục Thánh cộng thêm Hậu Thổ cùng xông lên cũng tuyệt đối không thể chiến thắng.

Ba lần công kích trước đó chỉ có thể coi là đùa giỡn, bởi vì Thiên Đạo còn chưa hiện thân.

Bây giờ Thiên Đạo đã hiện ra bản thể, sẽ phát huy ra sức chiến đấu vốn có của Thiên Đạo, đó là thứ mà ngay cả Thánh nhân cũng hoàn toàn không thể ngăn cản.

Thực lực của Thiên Đạo hiện tại vẫn là mạnh nhất Hồng Hoang, bởi vì Hồng Quân chưa hợp đạo.

Thực lực của Thiên Đạo gần bằng thực lực của cảnh giới Hợp Đạo, cho nên Thiên Đạo cao hơn Thánh nhân một cấp.

Trên Thiên Đạo Thánh nhân còn có những cảnh giới nào, không ai rõ, điều này phải chờ những nhân vật đứng ở đỉnh cao của Thiên Đạo

Thánh nhân như Hồng Quân đi thăm dò.

Nhưng Đại đạo Thánh nhân và Thiên Đạo Thánh nhân không giống nhau, cảnh giới Đại Đạo chính là cực hạn của Đại đạo Thánh nhân.

Đương nhiên, Đại đạo Thánh nhân cũng mạnh hơn Thiên Đạo Thánh nhân, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Dù Thiên Đạo Thánh nhân hợp đạo thành công, e rằng cũng không phải là đối thủ của Đại đạo Thánh nhân.

Cũng bởi vì Đại đạo Thánh nhân mạnh mẽ như vậy, nên Hồng Hoang chưa từng xuất hiện Đại đạo Thánh nhân, một khi xuất hiện một người, đó sẽ là sự tồn tại vô địch.

Còn công đức Thánh nhân có thể tiến thêm một bước nữa hay không, điều đó phải chờ Hậu Thổ Thánh nhân đi thăm dò.

Lúc này, trên bầu trời, con mắt máu từ từ ngưng tụ ra một luồng hồng quang.

Sau đó, rất tùy ý, luồng hồng quang đó đánh xuống, hướng về phía Âm Dương Lão Tổ.

Một chùm sáng màu đỏ thẫm với tốc độ không thể lý giải giáng xuống.

Âm Dương Lão Tổ vận chuyển Âm Dương pháp tắc đến cực hạn, trong cơ thể không ngừng tuôn ra Âm Dương Thần Hỏa, chuẩn bị một lần nữa chống đỡ một đòn của Thiên Đạo.

Dù trong thời khắc nguy hiểm như vậy, Âm Dương Lão Tổ vẫn quay đầu lại nhìn Đế Phượng Thiên một cái.

Bởi vì bà biết chiêu này không đỡ được, biết rằng mình có thể sẽ vẫn lạc, tuy bây giờ không phải là lúc phân tâm, nhưng không nhịn

được muốn nhìn con trai mình lần cuối.

Đế Phượng Thiên đọc hiểu được ánh mắt đó, trong ánh mắt ấy tràn đầy sự không nỡ và không cam lòng.

Một đòn của Thiên Đạo trông có vẻ tùy ý hơn ba đòn trước, nhưng uy lực căn bản không thể so sánh được.

Đế Phượng Thiên biết rõ nương thân của mình căn bản không đỡ nổi một đòn này.

Cho nên, Đế Phượng Thiên mỉm cười với bà.

Sau đó, hắn đột nhiên bóp nát Thánh nhân tạp trong tay, trực tiếp lao về phía luồng sáng màu đỏ thẫm kia...

Đế Phượng Thiên đột nhiên bóp nát Thánh nhân tạp trong tay, trực tiếp lao về phía luồng sáng màu đỏ thẫm kia!

Sau khi Thánh nhân tạp bị bóp nát, sức mạnh Đại đạo bàng bạc vô song trong tấm thẻ lập tức tràn vào cơ thể Đế Phượng Thiên.

Tu vi khí tức của Đế Phượng Thiên đang điên cuồng tăng vọt.

Chỉ trong nháy mắt, tu vi của Đế Phượng Thiên đã tăng lên cảnh giới Bán bộ Đại đạo.

Chính xác thì phải là Hỗn Độn Bán bộ Đại đạo cảnh, thuộc về cảnh giới của Hỗn Độn Ma Thần.

Chỉ thấy khí thế trên người Đế Phượng Thiên đột nhiên bùng nổ, khí thế Bán bộ Đại đạo cảnh trực tiếp chấn vỡ toàn bộ không gian xung quanh, Hỗn Độn vô tận lập tức tràn vào Hồng Hoang.

Thí Thần Thương của Đế Phượng Thiên đột nhiên chém ra, một nhát chém màu đỏ thẫm tràn đầy sát khí trực tiếp chém về phía luồng sáng màu đỏ thẫm kia.

Trông thì có vẻ tùy ý, nhưng dưới ánh mắt kinh hãi đến tột độ của

chúng sinh Hồng Hoang, nhát chém màu đỏ thẫm do Thí Thần Thương phát ra trực tiếp chém tan luồng sáng màu đỏ thẫm kia, tiếp tục chém ngược lên trên, hướng về phía Thiên Đạo.

Nhát chém màu đỏ thẫm kia chém một đường đến trước mắt Thiên Đạo, phá tan vô lượng luồng sáng màu đỏ thẫm, mới từ từ tiêu tán ở nơi không xa Thiên Đạo.

Toàn bộ Hồng Hoang vào lúc này rơi vào sự tĩnh lặng tuyệt đối.

Não của tất cả mọi người như bị hàng trăm triệu tia sét nghiền qua, hoàn toàn không phản ứng kịp chuyện gì đã xảy ra.

Bởi vì nói thì rắc rối, nhưng từ lúc Thiên Đạo ra tay, đến lúc Đế Phượng Thiên bóp nát Thánh nhân tạp chém về phía Thiên Đạo, cũng chỉ là chuyện xảy ra trong vài khoảnh khắc ngắn ngủi mà thôi.

Cho nên ban đầu chúng sinh Hồng Hoang đều cho rằng Âm Dương Lão Tổ và Tiệt Giáo Thánh tử sắp tiêu rồi, trong đầu đã hiện ra cảnh tượng Âm Dương Lão Tổ và Tiệt Giáo Thánh tử vẫn lạc.

Kết quả, khí tức của Tiệt Giáo Thánh tử đột nhiên tăng vọt, tăng đến một mức độ khiến người ta tuyệt vọng, chỉ cần nhìn không gian hàng trăm triệu dặm xung quanh bị chấn vỡ là biết, uy áp đã hoàn toàn vượt qua Thánh nhân.

Sau đó, Thánh tử chém ra một thương mang, trực tiếp chém tan hoàn toàn công kích của Thiên Đạo.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tam quan hoàn toàn sụp đổ rồi!

"Ực..." Sau một loạt tiếng nuốt nước bọt vang lên, cuối cùng cũng có người bắt đầu bàn luận.

"Vừa rồi... vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao Tiệt Giáo Thánh tử đột nhiên lại mạnh như vậy?" "Không biết, hoàn toàn không hiểu, chỉ có thể giải thích là Tiệt Giáo Thánh tử trước đó vẫn luôn che giấu thực lực, nếu không không thể giải thích được cảnh tượng này." "Chẳng lẽ, Thánh tử là vị Thánh nhân thứ chín ẩn mình trên đại địa Hồng Hoang?

Bây giờ mới lộ ra tu vi thật sự?" "Không!

Không!

Không!

Đó không phải là Thánh nhân, khí tức đó còn mạnh hơn Thánh nhân, nếu là Thiên Đạo Thánh nhân, thì làm sao có thể chống lại Thiên Đạo?

Cho nên, rõ ràng là...

Bán bộ Đại đạo cảnh!" "Bán bộ Đại đạo!

Bán bộ Đại đạo!

Thánh tử, đi theo con đường Đại đạo!" "Đúng rồi!

Đúng rồi!

Mẹ của Thánh tử là Âm Dương Lão Tổ, tự nhiên đi theo con đường Đại đạo, căn bản không phải trở thành vị Thiên Đạo Thánh nhân cuối cùng của Hồng Hoang, mà là trở thành Đại đạo Thánh nhân chưa từng xuất hiện!" "..." Theo sau cảnh giới của Đế Phượng Thiên bị nhìn ra, vô số phỏng đoán bắt đầu tuôn ra từ miệng chúng sinh Hồng Hoang.

Bán bộ Đại đạo!

Bốn chữ này quá kinh khủng.

Chúng sinh Hồng Hoang đều đã nhìn ra, các Thánh nhân tự nhiên càng nhìn ra rõ hơn.

Chương 322

Lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ, Lão Tử Thánh nhân, Nữ Oa Thánh nhân, Hậu Thổ Thánh nhân, Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân đồng loạt ngơ ngác!

Hôm nay chính là ngày mà các Thánh nhân cao cao tại thượng chấn động nhất.

Thông Thiên Giáo Chủ đang hoài nghi nhân sinh, thì ra... thì ra con trai của ta còn mạnh hơn cả ta, lão cha này?

Trong mắt Lão Tử Thánh nhân, Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân lộ ra vẻ ngưng trọng vô cùng.

Bên dưới trong Bồng Lai Tiên Đảo, Huyền Minh ngơ ngác hỏi mọi người: "Mọi người có biết... hắn là Bán bộ Đại đạo không?" Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, Đát Kỷ, Ngao Sương đồng thời im lặng, rõ ràng, các nàng cũng không biết.

Nữ Oa lẩm bẩm nói: "Không có ai biết, ngoại trừ hắn!" Huyền Minh đột nhiên mỉm cười, mắng: "Tên khốn này, ngay cả phụ nữ của mình cũng giấu, tra nam!" Huyền Minh tuy đang mắng, nhưng rõ ràng là mắng trong vui vẻ, cũng là tự hào.

Lục Đạo Luân Hồi, Minh Đình.

Gương mặt vốn luôn lạnh lùng của Hậu Thổ Thánh nhân lúc này cũng có biểu cảm đặc sắc, vừa chấn động lại vừa không hiểu, một biểu cảm phức tạp.

Hậu Thổ Thánh nhân nhìn về phía Tam Tiêu, hỏi: "Các ngươi có biết Thiếu chủ... là Bán bộ Đại đạo cảnh không?" Tam Tiêu đồng loạt lắc đầu, cái đầu nhỏ lắc như trống bỏi.

Bích Tiêu lau đi nước mắt, ngốc nghếch cười nói: "Thiếu chủ thật sự quá mạnh!" Lúc trước khi Thiên Đạo lộ ra bản thể, đã dọa cho Tam Tiêu khóc thét, không phải sợ Thiên Đạo, mà là sợ Thiếu chủ sẽ vẫn lạc.

Hậu Thổ bất đắc dĩ lắc đầu, lẩm bẩm: "Rốt cuộc ngươi còn giấu bao nhiêu nữa?" Âm Dương Lão Tổ nhìn con trai mình, đôi môi tuyệt mỹ khẽ mấp máy, nhưng lại không nói nên lời.

Con trai của bà?

Bán bộ Đại đạo cảnh?

Phải biết rằng Bán bộ Đại đạo cảnh chính là cảnh giới của Bàn Cổ năm xưa!

Uy thế của Bàn Cổ, Âm Dương Lão Tổ đến nay vẫn không thể quên.

Trận chiến khai thiên đó, bà cũng suýt nữa vẫn lạc, cuối cùng may mắn trốn thoát không chết.

Tuyệt đối không phải vì thực lực của bà mạnh hơn các Tiên Thiên Ma Thần khác, lúc đó trước mặt Bàn Cổ, mạnh cũng vô dụng, chỉ là vận khí tốt hơn một chút mà thôi.

Con trai của bà, lại là Bán bộ Đại đạo cảnh?

Dù là Tiên Thiên Ma Thần có thiên phú đỉnh cấp nhất, cũng đều kẹt ở Hỗn Độn Chí Tôn đỉnh phong không thể nhúc nhích, con trai của bà lại làm được!

Tất cả mọi người đều cho rằng Đế Phượng Thiên trước đó đã che giấu thực lực, ngay cả Âm Dương Lão Tổ cũng không ngoại lệ, nguyên nhân rất đơn giản, Thánh nhân tạp căn bản là thứ không tồn tại ở Hồng Hoang, không ai sẽ nghĩ đến phương diện đó.

Cảm giác tự hào vô hạn tràn ngập trong lòng Âm Dương Lão Tổ, con trai của bà, lúc này đứng trước mặt Thiên Đạo, giống như một vị chiến thần!

Đương nhiên, Âm Dương Lão Tổ cũng biết, Bán bộ Đại đạo cảnh của Đế Phượng Thiên, có sự chênh lệch lớn với Bán bộ Đại đạo cảnh của Bàn Cổ, bởi vì Bàn Cổ là căn nguyên của Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp nhất.

Bà đoán Đế Phượng Thiên chắc là căn nguyên Hỗn Độn Ma Thần trung cấp, có sự chênh lệch lớn với căn nguyên Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp.

Nhưng, để đối phó Thiên Đạo cũng đủ dùng rồi, dù sao Thiên Đạo cũng không phải Bàn Cổ.

Đế Phượng Thiên từ từ quay đầu, nhìn Âm Dương Lão Tổ mỉm cười, nói: "Nương, lần này hãy để hài nhi bảo vệ người, người xem cho kỹ..." Đế Phượng Thiên từ từ quay đầu, nhìn Âm Dương Lão Tổ mỉm cười, nói: "Nương, lần này hãy để hài nhi bảo vệ người, người xem cho kỹ!" Âm Dương Lão Tổ lộ ra nụ cười vui mừng, dịu dàng nói: "Nương nhìn đây." Đế Phượng Thiên từ từ quay đầu, nhìn con mắt máu trên bầu trời.

Thiên Đạo cũng đang nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên.

Lần này, Thiên Đạo không còn phẫn nộ nữa, mà rất bình tĩnh.

Bởi vì, tên Ma Thần khốn kiếp trước mắt không còn là con kiến hôi, mà có tư cách cùng Thiên Đạo một trận.

Trước đó phẫn nộ, là vì bị kiến hôi khiêu khích.

Bây giờ, một khi đối phương không còn là kiến hôi, có thể có tư cách ngang hàng với Thiên Đạo, vậy thì Thiên Đạo ngược lại không còn phẫn nộ, mà trở nên vô cùng ngưng trọng.

Thiên Đạo có thể cảm nhận được khí tức Hỗn Độn Bán bộ Đại đạo vô cùng mạnh mẽ trên người Đế Phượng Thiên.

Vô số năm, kể từ khi Thiên Đạo ra đời, đây là lần đầu tiên nó cảm nhận được uy hiếp.

Tên Hỗn Độn Ma Thần trước mắt này, đã uy hiếp đến nó!

Cho nên, tên Ma Thần khốn kiếp trước mắt này phải chết.

Nếu không Hồng Hoang này, sau này còn là Thiên Đạo có quyền quyết định sao?

Thiên Đạo vốn không muốn ra tay quá mức, bởi vì có một Thiên Đạo Thánh nhân tên Hồng Quân sắp đạt đến cảnh giới của nó, Hồng Quân đó định cùng nó hợp thành một thể, gọi là hợp đạo.

Hợp đạo có thể được, bởi vì đối với Thiên Đạo cũng có lợi, sẽ tăng cường thực lực của Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo tất nhiên phải chiếm quyền chủ đạo.

Nếu không, từ đó về sau Hồng Hoang sẽ chỉ có Hồng Quân, không có Thiên Đạo.

Thiên Đạo tuy không có thất tình lục dục, nhưng ít nhất cũng có bản năng tự vệ, Thiên Đạo cũng có tư duy có ý thức, cũng không hy vọng bị Hồng Quân thay thế.

Nhưng tên Hỗn Độn Ma Thần trước mắt này, Thiên Đạo không thể không toàn lực ra tay, nếu không chỉ có thể dùng hậu hoạn vô cùng để hình dung.

Đế Phượng Thiên nhìn chằm chằm Thiên Đạo, từ từ mở miệng nói: "Bản thiếu chủ hôm nay sẽ trảm thiên!" Thiên Đạo không đáp lại, vẫn lạnh lùng như cũ.

"Hỗn Độn Thiên Mãng!" Đế Phượng Thiên tay phải nhẹ nhàng giơ

lên, cả thiên địa lập tức bắt đầu rung chuyển.

"Ầm, ầm, ầm!" Hồng Hoang vốn bị mây đen bao phủ, giờ lại xuất hiện nhiều mây đen hơn, cả bầu trời trở nên càng thêm u ám và đè nén.

Những đám mây đen che trời lấp đất hoàn toàn che phủ bầu trời vốn có!

Nhưng không che được con mắt máu khổng lồ kia.

Bầu trời tối sầm lại, trông áp lực vô cùng!

Trong mây đen có vô số rắn điện lượn lờ, như thể bên trong ẩn chứa hàng trăm triệu lôi đình vô lượng.

Ngay sau đó, trong vô tận mây đen chui ra vô số con rắn đen toàn thân quấn quanh những tia sét.

Bóng tối trở nên thuần túy và ngưng trọng hơn, uy áp đó quả thực khiến vạn tộc Hồng Hoang không thở nổi.

Những con rắn điện đen kịt vô lượng kia, đang không ngừng cắn nuốt lẫn nhau.

Một lát sau, hàng trăm triệu con rắn điện đen kịt, dưới sự cắn nuốt lẫn nhau từ từ hóa thành một con Hỗn Độn Thiên Mãng dài hàng trăm tỷ vạn trượng nằm ngang trên bầu trời, Hỗn Độn Thiên Mãng được vô số rắn điện quấn quanh, trông vô cùng kinh khủng!

Hỗn Độn Thiên Mãng hoàn toàn che trời lấp đất, xa xa nhìn nhau với Thiên Đạo.

Một con thiên mãng, một con mắt máu, đối mặt nhau.

Lúc trước khi Đế Phượng Thiên thể hiện uy thế Bán bộ Đại đạo, đã chấn vỡ hàng trăm triệu dặm không gian, lúc này không gian chưa thể hoàn toàn phục hồi, từng mảng lớn Hỗn Độn tràn ngập trên không trung Đông Hải.

Chỉ thấy Hỗn Độn Thiên Mãng mở miệng hít một hơi, hút toàn bộ khí Hỗn Độn đó vào bụng.

Bằng mắt thường có thể thấy Hỗn Độn Thiên Mãng lại lớn thêm một vòng, khí Hỗn Độn tỏa ra trên người càng thêm nồng đậm, gần như muốn che phủ hoàn toàn những con rắn điện trên cơ thể.

Uy lực của Hỗn Độn Thiên Mãng không thể so sánh với trước kia, dù sao bây giờ là Bán bộ Đại đạo cảnh, sử dụng bất kỳ pháp thuật nào chắc chắn cũng sẽ mạnh hơn.

Uy áp mà Hỗn Độn Thiên Mãng tỏa ra, cũng khiến chúng sinh Hồng Hoang không thở nổi.

“Gào!” Thiên mãng gầm thét!

Chương 323

Sóng âm gầm thét sắc bén đó trực tiếp hướng về con mắt máu khổng lồ, với tư thế chấn vỡ không gian mà lao tới.

Thiên Đạo cũng chấn động ra một luồng sóng xung kích màu đỏ thẫm, trực tiếp va chạm với tiếng gầm của Hỗn Độn Thiên Mãng.

Sóng chấn động và sóng xung kích va chạm nhau đột nhiên nổ tung, chấn động đến mức mặt đất cũng rung chuyển kịch liệt.

Chỉ thấy Hỗn Độn Thiên Mãng vừa gầm thét vừa lao về phía Thiên Đạo.

Thể tích của Thiên Đạo bằng nửa bầu trời, Hỗn Độn Thiên Mãng cũng vậy.

Nếu va vào, Thiên Đạo không trực tiếp vẫn lạc, cũng sẽ bị trọng thương.

Thiên Đạo tự nhiên không cho phép chuyện như vậy xảy ra, trực tiếp bắn ra một quả cầu ánh sáng màu trắng từ trong con ngươi màu đỏ thẫm.

Đó không phải là quả cầu ánh sáng bình thường, đó là Thiên Đạo chi lực.

Hồng Hoang có ba đạo, Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo, sức mạnh của mỗi đạo đều cực kỳ kinh khủng.

Thiên Đạo chi lực là một loại sức mạnh vượt qua Thánh uy.

Đương nhiên, Thánh uy của Đại đạo Thánh nhân không nằm trong số đó.

Chỉ thấy quả cầu ánh sáng màu trắng đó trực tiếp va chạm với

Hỗn Độn Thiên Mãng.

"Ầm!" "Ầm!" "Ầm!" Tiếng nổ vang trời dậy đất.

Nơi quả cầu ánh sáng màu trắng và Hỗn Độn Thiên Mãng va chạm, không gian bị hủy diệt, thời gian ngưng đọng, thậm chí xuất hiện dòng chảy thời không hỗn loạn.

Cả thiên địa Hồng Hoang đều theo tiếng nổ mà điên cuồng run rẩy.

Bề mặt Hồng Hoang không ngừng nứt ra, những vết nứt như mạng nhện không ngừng lan rộng, vô số ngọn núi sụp đổ, đá tảng lăn lóc.

Theo sau sự nứt vỡ của mặt đất, vô số thành trì và kiến trúc cũng trực tiếp sụp đổ.

Nước Tứ Hải như ác long tràn vào đại địa Hồng Hoang, trong chốc lát sinh linh Hồng Hoang chết và bị thương vô số, khó mà lường được.

Một đòn của Bán bộ Đại đạo cảnh và Thiên Đạo, sinh linh trên đại địa Hồng Hoang lầm than, chết và bị thương hàng trăm triệu, quả thực kinh khủng hơn Thánh chiến rất nhiều.

Nhưng Đế Phượng Thiên và Thiên Đạo đều không có chút tình cảm thương xót nào.

Trong mắt Thiên Đạo, đó đều là kiến hôi mà thôi.

Khi dẫm một chân xuống, liệu có quan tâm mình đã dẫm chết một con kiến hay mười con kiến không?

Đế Phượng Thiên vốn là người máu lạnh tàn nhẫn, ngoài đối tốt với người của mình ra, sinh tử của những người khác chưa bao giờ để trong lòng.

Thánh mẫu?

Thật sự có Thánh mẫu không?

Ở Hồng Hoang, Thánh mẫu nhất là Hồng Vân Lão Tổ, kết cục là bị ép tự bạo mà chết.

Thế giới Hồng Hoang ăn thịt người này, lòng dạ mềm yếu tuyệt đối không sống lâu được.

Sau một đòn, khó phân thắng bại.

Thiên Đạo bắt đầu một lần nữa điều động Thiên Đạo chi lực.

Vô hạn vĩ lực ẩn chứa trong cả bầu trời đang không ngừng hướng về phía Thiên Đạo.

Chỉ thấy con ngươi màu đỏ thẫm đó trở nên càng đỏ hơn, một lát sau đã biến thành màu huyết hồng.

Uy áp Thiên Đạo vô tận không ngừng được phóng thích.

Biển đang gào thét, đất đang nứt ra, trời đang vang rền!

Những người tu vi hơi yếu một chút, quỳ trên mặt đất sắp sợ đến tè ra quần rồi.

Đế Phượng Thiên sắc mặt ngưng lại, đồng tử hai mắt biến thành màu xích kim...

Đế Phượng Thiên sắc mặt ngưng lại, đồng tử hai mắt biến thành màu xích kim.

Trong mắt Đế Phượng Thiên, hắn thấy từng tia Thiên Đạo chi lực vô hình đang không ngừng hội tụ về trung tâm con ngươi của con mắt máu.

Thiên Đạo đang ấp ủ một đòn tấn công mạnh mẽ.

Đế Phượng Thiên dồn toàn bộ tu vi chi lực của mình vào trong đồng tử.

Chỉ thấy màu vàng kim trong đồng tử càng ngày càng chói mắt.

"Ầm ầm ầm!" Cả bầu trời không ngừng rung chuyển, vang dội!

Theo sự tăng cường không ngừng của uy áp, chỉ nghe thấy tiếng "rắc rắc rắc" không dứt bên tai, đó là âm thanh của không gian vỡ nát.

Dòng chảy thời không hỗn loạn bắt đầu xuất hiện ngẫu nhiên tại những nơi không gian bị vỡ nát trên đại địa Hồng Hoang.

Chủng tộc nào không may bị dòng chảy thời không hỗn loạn cuốn vào, trực tiếp biến mất không thấy tăm hơi mà không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Sau khi ấp ủ một lúc, chỉ thấy từ trong con ngươi màu huyết hồng bắn ra một quả cầu hủy diệt màu đen, nghiền ép về phía Đế Phượng Thiên.

Trong đôi mắt Đế Phượng Thiên đột nhiên bắn ra hai tia sáng màu vàng kim thuần túy, trực tiếp bắn về phía quả cầu hủy diệt vô cùng kinh khủng, giống như một mặt trời màu đen kia.

Đây là một trong những phương thức tấn công của bản mệnh thần thông Xích Kim Thần Đồng của Đế Phượng Thiên.

Sau khi được rót vào tu vi chi lực Bán bộ Đại đạo, cộng thêm bản thân chí dương pháp tắc, đã biến đòn tấn công trông có vẻ bình thường này trở nên cực kỳ mạnh mẽ.

"Ầm!" Chỉ thấy hai tia sáng màu vàng kim thuần túy trực tiếp xuyên thủng quả cầu hủy diệt màu đen khổng lồ kia.

Tia sáng bắn về phía trung tâm của con mắt máu.

Thiên Đạo từ từ phóng ra một tấm khiên phòng hộ màu huyết hồng, ngăn cản hai tia sáng màu vàng kim đó ở bên ngoài.

Quả cầu hủy diệt màu đen khổng lồ sau khi bị hai tia sáng màu

vàng kim đánh tan, đột nhiên nổ tung, văng ra khắp nơi trên Hồng Hoang.

“Bùm!” “Bùm!” “Bùm!” Trong chốc lát, đại địa Hồng Hoang khói lửa ngút trời, núi lở đất nứt!

Những mảnh vỡ nổ tung này đều ẩn chứa Thiên Đạo chi lực, chúng sinh trên đại địa Hồng Hoang làm sao có thể chịu đựng được sức mạnh này, chỉ cần bị dính một chút là lập tức tan thành tro bụi.

Dù là cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng không thể phòng ngự được những mảnh vỡ của quả cầu hủy diệt màu đen chỉ do vụ nổ tạo ra.

Đương nhiên, với thực lực của cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng không đến nỗi bị những mảnh vỡ dư âm vụ nổ rải rác khắp Hồng Hoang đánh trúng, không chống được thì cũng có thể né được.

Nhưng những người dưới Đại La Kim Tiên không dễ dàng né tránh như vậy, tốc độ rơi xuống của những mảnh vỡ dư âm vụ nổ đó rất nhanh, ngay cả không gian cũng bị vạch ra từng đường vết tích.

“A!

Mau chạy đi!

Dư âm vụ nổ đánh về phía này rồi.” “Cứu mạng!

Cứu mạng!

Không!

Chương 324

A...” “Ta sắp chết rồi, ta sắp chết rồi, ta không muốn chết, ai cứu ta với!” “...” Trong chốc lát, khắp nơi trên Hồng Hoang, tiếng la hét thảm thiết không dứt bên tai.

Những người có thể chạy, có thể kêu cứu, đều là những người có thực lực tương đối mạnh.

Nhiều hơn nữa vẫn là đang quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy, dưới uy áp tuyệt đối mạnh mẽ đó, căn bản không thể động đậy mảy may.

Chỉ có thể quỳ chờ chết!

Một lần va chạm pháp thuật, vô số núi rừng bị hủy diệt, vô số thành trì hóa thành tro bụi, vô số sinh linh vẫn lạc, mặt đất cũng bị đập ra từng cái hố sâu khổng lồ, địa mạo cũng bị phá hủy không ít, dòng chảy thời không hỗn loạn từ không gian vỡ nát quét qua khắp nơi...

“Quá kinh khủng!

Quá kinh khủng!

Trận chiến giữa Thiên Đạo và Thánh tử, ảnh hưởng mà nó gây ra, có thể so sánh với một trận lượng kiếp.” “Không!

Tuyệt đối còn kinh khủng hơn lượng kiếp, lần này, sinh linh Hồng Hoang có thể sẽ chết và bị thương một nửa!” “Thiên Đạo, Bán bộ Đại đạo sao?

Nếu Thánh nhân tham gia vào trận chiến, cũng sẽ có nguy cơ vẫn lạc bất cứ lúc nào đúng không?” “...Từ khi Hồng Hoang khai thiên đến nay, đây là lần va chạm mạnh mẽ nhất, đại địa Hồng Hoang có khả năng vì thế mà bị đánh cho tan thành năm xẻ bảy!” “Tiệt Giáo Thánh tử, thật sự muốn nghịch thiên sao?

Mạnh mẽ đến mức khiến người ta phải giận sôi!" "..." Những cuộc bàn luận này là do các đại lão Hồng Hoang phát ra.

Cũng chỉ có các đại lão cấp Chuẩn Thánh trở lên mới có thể nói chuyện bình thường, ảnh hưởng của uy áp trên cao đối với họ không lớn như vậy.

Không phải vì tu vi của họ mạnh mẽ đến đâu, mà vì các đại lão cấp bậc này, đa số đều có một hai món pháp bảo hộ thể, luôn có thể giảm thiểu ảnh hưởng của hai luồng uy áp vô song đó đối với họ.

Trận chiến gần như là cuộc đối đầu của những chiến lực cao nhất Hồng Hoang này, cũng khiến các đại lão này lạnh cả sống lưng.

Sở dĩ dùng từ "gần như", là vì Hồng Quân Đạo Tổ chưa ra tay, cũng không ai biết ông ta rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Từng vị Thánh nhân ở ngoài Tam Thập Tam Thiên cũng tim đập chân run, bởi vì những pháp thuật đó, khiến họ cũng cảm thấy bị uy hiếp.

Chuẩn Đề lập tức đến Tây Phương Giáo, chuẩn bị đi che chở đệ tử, bởi vì đại địa Hồng Hoang có khả năng sẽ bị đánh nát.

Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân nhìn về phía chiến trường, cũng không có quá nhiều cảm xúc.

Tuy Đế Phượng Thiên đột nhiên trở thành Bán bộ Đại đạo, khiến Hồng Quân cũng có chút kinh ngạc và nghi ngờ, nhưng cũng không sao, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của ông.

Trận chiến này, dù Đế Phượng Thiên thắng hay Thiên Đạo thắng, Hồng Quân đều là người được lợi.

Lúc này, trên Tam hoa tụ đỉnh của Hồng Quân từ từ xuất hiện một

vị đạo nhân tiên phong đạo cốt, tóc râu bạc trắng, tay cầm trường kiếm.

Thanh kiếm trong tay đạo nhân vô cùng cổ xưa, như thể đã tồn tại từ hằng cổ, có pháp tắc không ngừng lưu chuyển trên thân kiếm.

Thanh kiếm lại tỏa ra khí tức Tiên thiên chí bảo, là Tiên thiên chí bảo còn mạnh hơn cả Kỳ Lân Kiếm.

Kỳ Lân Kiếm dù sao cũng là do Tiên thiên linh bảo thăng cấp thành, trong số các Tiên thiên chí bảo tự nhiên không phải là mạnh nhất.

Đạo nhân cầm kiếm có mày kiếm mắt sáng, trên người tự nhiên có một cỗ khí chất thượng vị giả khó nói, cả người như một thanh kiếm sắc đã ra khỏi vỏ, khí trường sắc bén, lại có thể so sánh với Thông Thiên Giáo Chủ.

Đạo nhân và Hồng Quân có bảy tám phần tương tự, rõ ràng là một trong tam thi thân của Hồng Quân.

Đạo nhân hướng về Hồng Quân khẽ hành lễ, giọng điệu bình thản hỏi: "Hợp đạo sắp đến?" Hồng Quân từ từ gật đầu, đáp lại: "Lần này chính là cơ hội tuyệt vời của ta, không thể bỏ lỡ." Thần bí đạo nhân khẽ gật đầu, quả thực đây là một cơ hội tuyệt vời.

Cơ hội này quả thực vạn cổ khó tìm!

Ai có thể ngờ rằng Hồng Hoang lại có một Bán bộ Đại đạo có thể cùng Thiên Đạo một trận?

Thần bí đạo nhân thấp giọng hỏi: "Có cần ta làm gì không?" Hồng Quân nhìn về phía Tây phương, nhàn nhạt mở miệng nói: "Số mệnh của Tiệt Giáo bị cưỡng ép thay đổi, vốn dĩ vào lúc này đạo thống Tiệt Giáo đã bị hủy diệt, ta muốn khôi phục lại quỹ đạo ban đầu, ngươi hãy đến hiệp trợ Tây Phương Giáo, giúp Tây Phương Giáo diệt đạo

thống Tiệt Giáo.” Thần bí đạo nhân lại gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Lúc này, tuy đại địa Hồng Hoang chưa vỡ nát, nhưng đã có xu hướng vỡ nát.

Chỉ cần đánh thêm một lúc nữa, đại địa Hồng Hoang chắc chắn sẽ nứt ra.

Vì vậy, vô số sinh linh yếu đuối quỳ lạy trên mặt đất, cầu xin trận chiến giữa Thiên Đạo và Thánh tử mau chóng kết thúc, nếu đại địa Hồng Hoang thật sự bị đánh nứt, ngoài các đại năng từ Đại La Kim Tiên trở lên, sinh linh có tu vi khác không biết sẽ phải chết bao nhiêu.

Dòng chảy thời không hỗn loạn quét qua khắp nơi trên Hồng Hoang, hiện tại phạm vi không lớn, nếu tiếp tục đánh phạm vi sẽ mở rộng.

Những không gian bị vỡ nát đó vỡ quá nghiêm trọng, nhất thời không thể tự phục hồi, khí Hỗn Độn đang không ngừng tràn vào Hồng Hoang.

Nếu đại địa Hồng Hoang xuất hiện quá nhiều khí Hỗn Độn, cũng sẽ dẫn đến đại địa Hồng Hoang nứt ra, bởi vì đại địa Hồng Hoang không thể chịu đựng được quá nhiều khí Hỗn Độn.

Lúc này, toàn bộ không khí Hồng Hoang vô cùng đè nén, bởi vì chúng sinh đều biết rõ, đánh nữa, đại địa Hồng Hoang sẽ không chịu nổi nữa.

Cảm xúc đè nén, hoảng sợ, tuyệt vọng đang không ngừng lan tràn.

Điển hình là, hai người quyết định vận mệnh của hàng trăm triệu sinh linh Hồng Hoang.

Thiên Đạo và Đế Phượng Thiên không ra tay với chúng sinh, nhưng chúng sinh lại vì trận chiến của họ mà vẫn lạc vô số!

Đây chính là thế giới Hồng Hoang, khi bạn chưa đứng ở đỉnh cao, sự vẫn lạc của bạn có thể chỉ đến từ trận chiến của hai vị đại lão khác.

Thế giới cá lớn nuốt cá bé tàn khốc như vậy.

Bây giờ chúng sinh Hồng Hoang chỉ hy vọng trận chiến này có thể kết thúc trước khi đại địa Hồng Hoang bị xé thành bốn năm mảnh.

Sau lần đối đầu trước đó, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên từ từ hiện ra dưới chân Đế Phượng Thiên, Đế Phượng Thiên hóa thành một dải cầu vồng, trực tiếp lao lên bầu trời.

Tốc độ của Đế Phượng Thiên nhanh đến mức ngay cả các đại lão Hồng Hoang cũng không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Dưới tốc độ cực nhanh, không gian trực tiếp bị tốc độ này va chạm đến vỡ nát.

Hóa Hồng Chi Thuật cộng với cảnh giới Bán bộ Đại đạo hiện tại, tốc độ nhanh đến khó có thể lý giải.

Nếu phải so sánh tốc độ này, có lẽ Đế Phượng Thiên không cần đến 0.1 giây là có thể đi từ Nam Cực đến Bắc Cực của Trái Đất, một loại tốc độ xuyên qua không gian, giống như mở cổng dịch chuyển.

Đế Phượng Thiên tay cầm Thí Thần Thương, chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, trên người tỏa ra sát khí ngút trời khó tả và uy áp kinh khủng của Bán bộ Đại đạo, thẳng tiến về phía trung tâm của con mắt máu trên bầu trời mà giết tới!

Thiên Đạo tập trung Thiên Đạo chi lực, tỏa ra uy áp Thiên Đạo kinh khủng, uy áp đó như núi lở biển gầm trực tiếp nghiền ép về phía Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên chỉ phớt lờ uy áp Thiên Đạo kinh khủng có thể uy hiếp lớn đối với cả Thánh nhân, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc

Liên từ từ dùng tấm khiên phòng hộ màu đen bao phủ lấy Đế Phượng Thiên, Đế Phượng Thiên trực tiếp không quan tâm gì mà lao tới.

Uy áp Thiên Đạo đột ngột va vào người Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên dùng uy áp Bán bộ Đại đạo để chống cự, uy áp Thiên Đạo đột nhiên ép về phía Đế Phượng Thiên.

Áp lực này rất nguy hiểm, ngay cả Thánh nhân cũng khó lòng chống cự.

Vốn dĩ đây là cuộc đối đầu giữa hai luồng uy áp, giống như lần Tiếp Dẫn và Hậu Thổ dùng Thánh áp đối đầu nhau.

Nhưng bây giờ, Đế Phượng Thiên trực tiếp dùng bản thể lao vào trong uy áp của Thiên Đạo, tự nhiên là một hành động vô cùng nguy hiểm.

Tuy nguy hiểm, nhưng đáng để thử!

Bởi vì Thánh nhân tạp của Đế Phượng Thiên chỉ có thể duy trì trong mười hai canh giờ, không thể kéo dài quá lâu.

Cho nên chỉ cần có thể tốc chiến tốc thắng, đây là một cuộc mạo hiểm vô cùng đáng giá.

Bây giờ cả Hồng Hoang đều cho rằng Đế Phượng Thiên là Bán bộ Đại đạo cảnh, nhưng hắn rất rõ tình hình thực tế, sau mười hai canh giờ, hắn thật sự không có cách nào đối phó với Thiên Đạo.

Cho nên, phải trong vòng mười hai canh giờ, dù không thể chém giết Thiên Đạo, cũng phải làm cho Thiên Đạo bị trọng thương.

Chương 325

Nếu không, lần này Đế Phượng Thiên cùng với nương thân Âm Dương Lão Tổ sẽ phải vẫn lạc!

Uy áp Thiên Đạo vô tận ép về phía Đế Phượng Thiên, áp lực mà ngay cả Thánh nhân cũng không thể trực tiếp chịu đựng.

Đế Phượng Thiên dùng uy áp Bán bộ Đại đạo để chống cự, tuy uy áp Thiên Đạo không chạm vào, nhưng cảm giác áp lực đó hắn đã cảm nhận được.

May mà có Hỗn Độn linh bảo Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên phòng ngự, nếu không tuyệt đối không thể đột phá phong tỏa của uy áp Thiên Đạo.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên tỏa ra hắc quang rực rỡ, cố gắng chống đỡ áp lực kinh khủng đó, giúp Đế Phượng Thiên giảm bớt áp lực.

Không hổ là Hỗn Độn linh bảo, nếu là Tiên thiên chí bảo bình thường, thật không chắc có thể chống đỡ được uy áp Thiên Đạo.

Tốc độ của Đế Phượng Thiên cực nhanh, cho nên chỉ cần chống đỡ được vài khoảnh khắc nguy hiểm nhất, là có thể trực tiếp giết đến trung tâm của con mắt máu đó.

"Vút!" Đế Phượng Thiên đột phá phong tỏa của uy áp Thiên Đạo.

Giơ Thí Thần Thương, trực tiếp đâm vào trung tâm của con mắt máu đó.

Lúc này, chúng sinh Hồng Hoang hoàn toàn ngây người.

Bóng đen kia, dưới sự bao phủ của một mảng hồng quang, như một ma thần trực tiếp đâm Thí Thần Thương vào.

Cảnh tượng này thực sự quá chấn động lòng người, mấy trăm nguyên hội sau, cũng không ai có thể quên được cảnh tượng này.

"Thí thiên!

Tiệt Giáo Thánh tử thí thiên rồi sao?" "Quá kinh khủng, thì ra, Thiên Đạo có thể bị chiến thắng sao?" "Đừng vội kích động, Thiên Đạo có thể có hậu thủ, Thiên Đạo không thể giống như chúng ta, bị Thí Thần Thương đâm một nhát là chết." "Nhưng Tiệt Giáo Thánh tử xông đến trước mặt Thiên Đạo như vậy, đâm Thiên Đạo một thương quá chấn động lòng người rồi!" "..." Cảnh tượng này, chấn động đến mức ngay cả Thánh nhân cũng động dung.

Nhưng chỉ có Đế Phượng Thiên biết, một thương này giống như đâm vào không khí, căn bản không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Thiên Đạo!

Chẳng lẽ con mắt máu này cũng không phải là bản thể của Thiên Đạo?

Cho nên đâm vào một khoảng không?

Hay là Thiên Đạo có năng lực đặc thù, bản thể của nó có thể miễn dịch mọi tổn thương?

Nếu là như vậy, cũng quá khoa trương rồi?

Thiên Đạo chỉ là một con mắt máu, không có biểu cảm gì, nhưng Đế Phượng Thiên lúc này lại có thể cảm nhận được Thiên Đạo dường như đang cười lạnh.

Đây là một cái bẫy của Thiên Đạo!

Thiên Đạo muốn để Đế Phượng Thiên tiếp cận!

Không ngờ Thiên Đạo ngoài thực lực mạnh mẽ ra, lại còn biết dùng kế, điều này Đế Phượng Thiên không ngờ tới.

Lúc này, Đế Phượng Thiên có thể cảm giác được một cỗ Thiên Đạo chi lực còn mạnh mẽ hơn đang truyền đến từ Thí Thần Thương.

Vô lượng sát khí mà Thí Thần Thương tỏa ra không thể chống lại cỗ Thiên Đạo chi lực tuyệt đối mạnh mẽ này.

Trong nháy mắt, Đế Phượng Thiên lại rơi vào nguy cơ chí mạng.

Từ khi sinh ra đến nay, đây là lần nguy hiểm nhất mà hắn phải đối mặt...

Trong nháy mắt, Đế Phượng Thiên lại rơi vào nguy cơ chí mạng.

Cỗ Thiên Đạo chi lực này thật sự vô cùng trí mạng.

Nếu trực tiếp bị đánh trúng, Đế Phượng Thiên không chết cũng sẽ trọng thương.

May mà, Đế Phượng Thiên có Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên phòng hộ, cỗ Thiên Đạo chi lực này không thể trực tiếp đánh trúng Đế Phượng Thiên.

"Rắc!" Nhưng, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trong nháy mắt xuất hiện vết nứt, dường như giây tiếp theo sẽ không thể phòng ngự được cỗ sức mạnh này.

Trong nháy mắt đánh nứt phòng ngự của Hỗn Độn linh bảo, có thể thấy đòn tấn công này mạnh mẽ đến mức nào!

Đây là Hỗn Độn chí bảo có lực phòng ngự còn mạnh hơn cả Thái Cực Đồ!

Lại trong nháy mắt nứt ra, Đế Phượng Thiên có thể cảm giác được trong một khoảnh khắc, cỗ sức mạnh vô cùng mạnh mẽ này sẽ trực tiếp phá vỡ phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, gần như là phản ứng bản năng, Ám chi Đại đạo mà Đế Phượng Thiên tu luyện đến nay chưa

từng sử dụng một lần đột nhiên bùng nổ!

"Bùm!" Tấm khiên phòng hộ màu đen của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên quả nhiên trực tiếp vỡ nát!

Ngay khi cỗ Thiên Đạo chi lực đó sắp đánh vào người Đế Phượng Thiên, một mảng bóng tối đột nhiên bùng phát từ trong cơ thể hắn!

Bóng tối đó đậm đặc, thuần túy, cực hạn, kinh khủng...

Khó có thể hình dung được bóng tối kinh thiên bùng phát ra, dưới ảnh hưởng của bóng tối, cả bầu trời trong nháy mắt bị nhuộm thành một màu đen cực hạn.

Khi bầu trời trở nên đen kịt, tự nhiên, cả Hồng Hoang đều chìm vào bóng tối.

May mà tiên nhân Hồng Hoang không cần dùng mắt để nhìn, dùng nguyên thần cảm nhận là được, nếu không không ai có thể xem được chiến trường nữa.

Trong khoảnh khắc bóng tối xuất hiện, trong Tử Tiêu Cung, ánh mắt Hồng Quân Đạo Tổ ngưng lại.

Cả Hồng Hoang phản ứng nhanh nhất, trong khoảnh khắc khí tức bóng tối đó xuất hiện, Hồng Quân đã biết đó là Ám chi Đại đạo.

Hồng Quân quả thực có chút bị lá bài tẩy siêu cường của Đế Phượng Thiên làm cho kinh ngạc.

Bán bộ Đại đạo!

Ám chi Đại đạo!

Tiểu tử này bảy mươi nguyên hội trước chỉ biết múa mép, dựa vào sự che chở của Thông Thiên mà hoành hành bá đạo.

Mới bảy mươi nguyên hội trôi qua, đã trưởng thành đến mức này?

Thánh nhân đệ nhất Hồng Hoang, Hồng Hoang Đạo Tổ vào lúc này xác thực bị tốc độ trưởng thành của Đế Phượng Thiên làm cho kinh ngạc.

Tốc độ trưởng thành này quả thực có chút vượt ra ngoài nhận thức của Hồng Quân Đạo Tổ.

Hồng Quân ngoài việc tiếp tục hối hận năm xưa không bóp chết tiểu tử này từ trong trứng nước ra, tạm thời cũng không có biện pháp nào khác.

"Đó... mảng bóng tối đó?

Nguyên thần của ta suýt nữa bị bóng tối đó xâm thực, rơi vào thế giới bóng tối vô tận không thể thoát ra, thực sự quá kinh khủng, ta đã là Đại La Kim Tiên rồi!

Sao lại bị ảnh hưởng sâu đến vậy?" "Nếu không nhìn lầm, đó là một trong ba ngàn Đại đạo cực kỳ hiếm thấy, Ám chi Đại đạo!" "Đại đạo, đó là Đại đạo pháp tắc?

Tiệt Giáo Thánh tử cũng nắm giữ Đại đạo pháp tắc?" "Có gì lạ đâu?

Mẹ ruột của Thánh tử không phải là Âm Dương Lão Tổ vừa sinh ra đã nắm giữ một trong ba ngàn Đại đạo sao?" "Cái đó không giống, ba ngàn Tiên Thiên Ma Thần, ba ngàn Đại đạo, mỗi một Tiên Thiên Ma Thần đều nắm giữ một trong ba ngàn Đại đạo, nhưng Thánh tử không phải là Tiên Thiên Ma Thần, không phải vừa sinh ra đã nắm giữ Đại đạo pháp tắc." "Thì ra là thế!

Vậy Thánh tử làm sao nắm giữ được Ám chi Đại đạo pháp tắc?

Nhìn uy năng mà Ám chi Đại đạo thể hiện, Thánh tử tuyệt đối không phải vừa mới nắm giữ!" "Rõ ràng Thánh tử đã nắm giữ Ám chi Đại đạo pháp tắc từ nhiều nguyên hội trước, vẫn luôn che giấu, trong

các trận chiến của hắn đều chưa từng sử dụng sức mạnh của Đại đạo pháp tắc." "Che giấu quá sâu, thực sự quá kinh khủng!" "..." Chẳng mấy chốc, từng đại lão Hồng Hoang cũng theo kịp bước chân của Đạo Tổ, lập tức phản ứng lại, bóng tối kinh khủng che phủ cả bầu trời đó rốt cuộc là gì.

Trên bầu trời, bóng tối che trời lấp đất, trực tiếp chặn đứng cỗ Thiên Đạo chi lực đó của Thiên Đạo.

Sau đó, mảng bóng tối cực hạn đó trực tiếp tràn về phía con mắt máu.

Chương 326

Ám chi Đại đạo của Đế Phượng Thiên hiện tại thực ra đã ở giai đoạn lĩnh ngộ rất sâu.

Ám chi Đại đạo có bảy giai đoạn: Hoàng hôn, Hôn ám, Xâm hắc, Hắc ám, U ám, Cực ám, Hỗn độn, Đế Phượng Thiên đã lĩnh ngộ đến giai đoạn thứ sáu.

Thực ra đối với Đại đạo, sự lĩnh ngộ này đã vô cùng sâu sắc.

Âm Dương Đại đạo cũng giống như Ám chi Đại đạo, chia thành bảy giai đoạn, Lão tổ nắm giữ Âm Dương pháp tắc nhiều năm như vậy, cũng mới lĩnh ngộ đến giai đoạn thứ năm.

Đương nhiên, không phải nói thiên phú của Đế Phượng Thiên cao hơn mẫu thân Âm Dương Lão Tổ, mà là Đế Phượng Thiên có sự trợ giúp của Đại đạo quả thực, mới có thể lĩnh ngộ nhanh như vậy.

Âm Dương Lão Tổ không có Đại đạo quả thực để ăn, lĩnh ngộ tự nhiên vô cùng chậm chạp.

Khi Ám chi Đại đạo theo Thí Thần Thương phản kích lại, Đế Phượng Thiên rõ ràng cảm nhận được cảm xúc kinh hoảng của Thiên Đạo.

Thiên Đạo không thể hiện ra biểu cảm, nhưng Đế Phượng Thiên và Thiên Đạo lúc này ở rất gần nhau, hoàn toàn có thể cảm nhận được cảm xúc của Thiên Đạo.

Thiên Đạo trước mặt mảng bóng tối này, rõ ràng đã có một khoảnh khắc hoảng loạn.

Trong khoảnh khắc đó, Đế Phượng Thiên hoàn toàn hiểu ra, bất kỳ công kích nào cũng vô hiệu với Thiên Đạo, chỉ có ba ngàn Đại đạo

mới có thể công kích bản thể của Thiên Đạo.

Chẳng trách Đế Phượng Thiên dùng hết sức mạnh Bán bộ Đại đạo cộng thêm sát khí ngút trời của Thí Thần Thương, lại không thể gây ra chút tổn hại nào cho Thiên Đạo.

Cũng bởi vì Thiên Đạo có năng lực đặc thù này, nên mới để Đế Phượng Thiên đến gần, sau đó cho Đế Phượng Thiên một đòn trí mạng.

Nhưng Thiên Đạo vạn vạn không ngờ, tên Hỗn Độn Ma Thần trước mắt này, không phải là Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, lại cũng nắm giữ một trong ba ngàn Đại đạo!

Thiên Đạo có thể cảm nhận được Ám chi Đại đạo trước mắt kinh khủng đến mức nào, không phải vừa mới nắm giữ Ám chi Đại đạo pháp tắc, mà đã nắm giữ Ám chi Đại đạo đến mức lô hỏa thuần thanh rồi.

Trong một khoảnh khắc, Thiên Đạo quả thực đã hoảng loạn.

Vạn vạn không ngờ sẽ như vậy.

Đương nhiên, phản ứng của Thiên Đạo cũng cực nhanh, lập tức dùng ra Thiên Đạo pháp tắc, cố gắng dùng Thiên Đạo pháp tắc ngăn cản sự tấn công của Ám chi Đại đạo.

Thế nhưng, Thiên Đạo pháp tắc trực tiếp bị Ám chi Đại đạo nuốt chửng!

Ám chi Đại đạo có khả năng nuốt chửng thần thông, pháp thuật, pháp tắc của đối phương, vốn là một trong những Đại đạo cực kỳ bá đạo.

Nếu trong ba ngàn Đại đạo, Thời gian vi vương, Không gian vi tôn, Vận mệnh bất xuất, Nhân quả xưng vương, Lực đạo chí cao!

Thì, Ám chi Đại đạo chính là Đại đạo pháp tắc thần bí, bị đánh giá thấp kia!

Nếu ba ngàn Đại đạo có xếp hạng, Ám chi Đại đạo tất nhiên nằm trong top mười, có thể tranh phong với Thời gian và Không gian pháp tắc.

Một Đại đạo pháp tắc không ai biết đến, có khả năng nuốt chửng, có thể trực tiếp đạt đến Đại đạo, Ám chi Đại đạo!

Hôm nay, nó đã hoàn toàn thể hiện sự bá đạo của mình trên đại địa Hồng Hoang!

Ám chi Đại đạo, hôm nay, chắc chắn sẽ được vạn tộc Hồng Hoang ghi nhớ!

Thiên Đạo căn bản không kịp có bất kỳ phản ứng nào khác, Ám chi Đại đạo đã trực tiếp đâm vào trung tâm của con mắt máu...

Thiên Đạo căn bản không kịp có bất kỳ phản ứng nào, Ám chi Đại đạo đã đâm thẳng vào trung tâm huyết đồng.

Thiên Đạo không gào thét thảm thiết như phàm nhân hay tiên nhân.

Nhưng trong khoảnh khắc, toàn bộ bầu trời bỗng trút xuống một trận mưa máu vô biên.

Thiên Đạo bi ai!

Chỉ thấy con ngươi đỏ như máu của Thiên Đạo lập tức bị bóng tối cực hạn xâm thực.

Sắc máu không ngừng bị màu đen xâm nhiễm, giống như một tấm vải đỏ bị người ta vẩy mực đen lên.

Màu đỏ không ngừng chống cự, nhưng rõ ràng không phải là đối thủ của màu đen.

Tuy tốc độ xâm thực đã chậm lại một chút, nhưng sắc đỏ như máu

vẫn dần dần ít đi, màu đen không ngừng tăng lên.

Đế Phượng Thiên điên cuồng vận chuyển pháp tắc Ám chi Đại đạo, pháp tắc Ám chi Đại đạo cuồn cuộn không ngừng thông qua Thí Thần Thương tấn công về phía Thiên Đạo.

Thiên Đạo vận chuyển pháp tắc Thiên Đạo và Thiên Đạo chi lực đến cực hạn, toàn lực chống cự lại bóng tối đen kịt đến tuyệt vọng kia.

Nhưng, rõ ràng, chút bóng tối cực hạn kia quá mức quỷ dị.

Dù mạnh như Thiên Đạo cũng không cách nào chống lại bóng tối đen kịt đến tuyệt vọng ấy.

Lúc này, Đế Phượng Thiên chỉ cảm thấy vô cùng khoan khoái.

Cái ngày đen kịt ấy, toàn bộ bóng tối bao phủ quanh thân đều khiến hắn cảm thấy vô cùng thân thiết.

Trong khoảnh khắc này, những luồng hỗn độn tuôn ra từ không gian vỡ nát trước đó đều di chuyển sát lại gần, Đế Phượng Thiên có thể cảm nhận được, hỗn độn đang thân cận với Ám chi Đại đạo.

Ám chi Đại đạo đạt đến cực hạn, vốn có thể diễn biến thành hỗn độn.

Nhìn từ đại địa Hồng Hoang, cảnh tượng giống như một vầng mặt trời đỏ khổng lồ đang từ từ bị bóng tối đen kịt nuốt chửng.

Toàn bộ Hồng Hoang chìm trong cơn chấn kinh đến dựng tóc gáy.

"Ám chi Đại đạo, khủng bố đến thế!

Ngay cả Thiên Đạo cũng không thể chống đỡ!" "Ta bây giờ cảm thấy cả Hồng Hoang đều chìm trong bóng tối vô biên, ngay cả nguyên thần cũng sắp không nhìn rõ cảnh vật xung quanh!" "Bị ảnh hưởng bởi pháp tắc Ám chi Đại đạo rồi, thật không ngờ Ám chi Đại đạo lại

mạnh mẽ đến vậy." "Xem ra nó có năng lực thôn phệ, không ngờ một pháp tắc Đại đạo không mấy nổi danh lại có thể khủng bố đến thế!" "..." Nhìn cảnh tượng kinh hoàng tột độ trên bầu trời, các đại lão Hồng Hoang cũng tê cả da đầu.

Tiệt giáo Thánh tử thật sự mỗi lần chiến đấu đều mang đến bất ngờ cho người khác.

Khi mọi người cho rằng hắn đã lộ hết át chủ bài thì hắn lại dùng hành động thực tế để nói cho họ biết, còn lâu nhé!

Át chủ bài của hắn không chỉ có một chút, có thể khiến người ta càng thêm chấn kinh, càng thêm chấn động.

Bất thình lình trở thành Bán bộ Đại đạo cảnh, lại còn nắm giữ pháp tắc Ám chi Đại đạo, át chủ bài kiểu này quả thực khiến người ta phải kinh ngạc tán thán, sao có thể mạnh như vậy?

Sao có thể che giấu sâu đến thế?

Chưa bàn đến chuyện cảnh giới, chỉ riêng việc nắm giữ hai món Hỗn Độn Linh Bảo và pháp tắc Ám chi Đại đạo, những át chủ bài này đã đủ để hắn ngạo thị Hồng Hoang, ngay cả Thánh nhân cũng không dám xem thường.

Trước kia, Đế Phượng Thiên được định nghĩa là người mạnh nhất dưới Thánh nhân.

Sau trận chiến này, tất nhiên hắn sẽ ngang hàng với Thánh nhân, thậm chí danh vọng ở Hồng Hoang sẽ còn cao hơn cả Thánh nhân.

Bởi vì trong mắt chúng sinh Hồng Hoang, họ sẽ cảm thấy Tiệt giáo Thánh tử có thể chiến thắng Thiên Đạo tự nhiên sẽ mạnh hơn Thánh nhân.

Thiên Đạo tất nhiên mạnh hơn Thánh nhân, Đế Phượng Thiên chiến thắng Thiên Đạo, ai mạnh ai yếu, đã quá rõ ràng.

Nếu trận chiến này thắng, danh vọng của Đế Phượng Thiên sẽ đạt đến một tầm cao chưa từng có, trực tiếp vượt qua Thánh nhân.

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ cũng có chút không thể tin nổi khi nhìn cảnh tượng này, giờ phút này ông có hơi nghi ngờ, đây thật sự là con trai mình sao?

Sao có thể vô duyên vô cớ mạnh hơn cả lão già Thánh nhân như mình?

Lúc Thông Thiên Giáo Chủ mang thằng nhóc này về nhà, nó thật sự đúng như tên gọi, chỉ là Địa Tiên cảnh mà thôi!

Bảy mươi nguyên hội qua đã xảy ra chuyện gì?

Tốc độ này hoàn toàn có thể dùng từ nghịch thiên để hình dung.

Chương 327

Tất nhiên, bảy mươi nguyên hội cũng không ngắn, nhưng thật sự không đủ để một người trưởng thành đến mức độ này.

Tốc độ trưởng thành như vậy, con trai ông nhận thứ hai, ai dám nhận thứ nhất Hồng Hoang?

"Tốt, có triển vọng, đúng là kỳ lân nhi của Thông Thiên ta!

Ha ha ha..." Nhìn cảnh này, Thông Thiên Giáo Chủ không nhịn được cười lớn, cảm giác tự hào xông thẳng lên đỉnh đầu!

Con của Thông Thiên ta, quá đỉnh!

Tại Cực Lạc Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trợn tròn đôi mắt.

Biểu cảm này xuất hiện trên khuôn mặt của Thánh nhân đường đường quả thật vô cùng không hài hòa.

Bởi vì Thánh nhân cao cao tại thượng nên có hình tượng vĩnh viễn phong khinh vân đạm, trời sập cũng không kinh.

Nhưng hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc này như thể đã thấy một chuyện cực kỳ không thể tin nổi, mắt trợn tròn, miệng há hốc, khí chất Thánh nhân cũng bay biến sạch.

Cũng không thể trách hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có bộ dạng này.

Chưa kể chuyện Đế Phượng Thiên đột nhiên biến thành Bán bộ Đại đạo cảnh, nắm giữ Ám chi Đại đạo khiến họ chấn động vô cùng.

Vấn đề quan trọng nhất bây giờ là, Thiên Đạo đang bị thôn phệ, Thiên Đạo đang gặp nguy hiểm trí mạng!

Tại sao Thiên Đạo gặp nguy hiểm lại khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn

Đề kinh hãi đến vậy?

Chẳng lẽ từ nay họ không được giải thoát, không còn bị Thiên Đạo khống chế nữa sao?

Không!

Nếu Thiên Đạo thật sự vẫn lạc không còn tồn tại, vậy thì Thánh vị cũng sẽ trực tiếp bị xóa bỏ.

Cái gọi là Thiên Đạo Thánh nhân, là dựa vào công đức Thiên Đạo để thành Thánh, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo.

Nói trắng ra là Thiên Đạo cho chín suất Thánh nhân, để chín vị Thánh nhân thay mặt quản lý Hồng Hoang.

Thiên Đạo Thánh nhân tồn tại dựa vào Thiên Đạo.

Nếu Thiên Đạo cũng không còn, thì lấy đâu ra Thiên Đạo Thánh nhân?

Những Thiên Đạo Thánh nhân này sẽ đồng loạt biến thành Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Vì vậy, hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mới kinh hãi đến thế.

Trước đó họ còn trông mong Thiên Đạo có thể trực tiếp diệt Tiệt giáo, xem ra thật sự đã nghĩ nhiều rồi, Thiên Đạo bây giờ lại tự thân khó bảo toàn!

Bọn họ cũng không dám đi cứu Thiên Đạo, đó chẳng phải là tìm chết sao?

Nhìn Đế Phượng Thiên bây giờ xem, Bán bộ Đại đạo cảnh, tay cầm hai món Hỗn Độn Linh Bảo, pháp tắc Ám chi Đại đạo trong tay, lại có Thông Thiên, Nữ Oa, Âm Dương Lão Tổ tương trợ, Thánh nhân nào không có mắt dám xông lên?

Trừ phi là Hồng Quân Đạo Tổ mới có tư cách ra tay vào lúc này.

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử Thánh nhân với vẻ mặt liệt quen thuộc cũng trở nên vô cùng không bình tĩnh.

Lúc này, Huyền Đô vừa kết thúc bế quan đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, run rẩy hỏi: "Sư tôn, ...Đế Phượng Thiên vì sao lại có thể mạnh đến mức này?" Huyền Đô thật sự tam quan đều sụp đổ rồi!

Mỗi một lần, Huyền Đô cảm thấy mình đã tiến gần hơn một bước đến tu vi của Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên đều dùng sự thật lạnh lùng, trần trụi nói cho Huyền Đô biết, ngươi còn kém xa lắm!

Huyền Đô ta và Đế Phượng Thiên, căn bản không cùng một đẳng cấp, không cùng một hạng cân!

Tất nhiên, Đế Phượng Thiên không nói những lời đó, nhưng Huyền Đô lại có cảm giác như vậy.

Lão Tử Thánh nhân thở dài nói: "Thằng nhóc này, yêu nghiệt đến cực điểm, là biến số duy nhất của Hồng Hoang.

Trong suy diễn của ta, Phong Thần lượng kiếp vốn không nên có kết cục thế này.

Thằng nhóc này, ai..." Lão Tử Thánh nhân thở dài mấy tiếng, cũng không biết phải hình dung Đế Phượng Thiên như thế nào nữa.

Một người khiến Thánh nhân cũng cảm thấy biến thái, vậy thì hắn thật sự là một kẻ biến thái.

Đế Phượng Thiên trong mắt Lão Tử Thánh nhân chính là kẻ biến thái cực hạn đó...

Lục Đạo Luân Hồi, Minh Đình.

Hậu Thổ Thánh nhân từ từ ngồi lại Thánh vị, nhẹ nhàng lắc lư

bầu rượu trong tay, nhìn về phía Tam Tiêu nói: "Thiếu chủ, hình như không cần ta giúp, có chút lợi hại." Tam Tiêu lúc này cũng rất vui vẻ, thiếu chủ quả nhiên vô địch!

Bích Tiêu vốn tinh nghịch hơn một chút, lè lưỡi nói: "Nương nương, con cảm thấy người rất quan tâm đến thiếu chủ nhà con, chẳng lẽ..." "Hồ đồ!" Vân Tiêu quát khẽ, nghiêm túc nói: "Tâm tư của nương nương sao có thể tùy tiện phỏng đoán?" Bích Tiêu cúi đầu, cung kính nói: "Nương nương bớt giận, Bích Tiêu sai rồi." Hậu Thổ xua tay, không để trong lòng.

Bích Tiêu là một cô nương thẳng tính, Hậu Thổ Thánh nhân và Tam Tiêu chung sống cũng đã lâu, tự nhiên hiểu rõ nàng.

Hậu Thổ nhìn về hướng Đế Phượng Thiên, nhàn nhạt nói: "Ta hình như, có chút hứng thú với thằng nhóc đó rồi..." Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, hiện đang ở trong trạng thái kỳ lạ, giống như một người máy không quan tâm không hỏi han gì, cuối cùng cũng từ từ mở mắt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không chút biểu cảm nhìn lướt qua bầu trời, rồi lại nhìn Đế Phượng Thiên một cái.

Vẫn không có quá nhiều cảm xúc.

Rõ ràng đây là chuyện không bình thường, từng vị Thánh nhân đều chấn kinh đến mức đó, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn giữ vẻ mặt bình thản.

Theo lý mà nói, lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn nên lập tức đi giúp Thiên Đạo.

Vì Nguyên Thủy Thiên Tôn không có nhiều ý thức tự chủ, vốn là Thánh nhân con rối của Thiên Đạo.

Nhưng ông ta không động, dường như hoàn toàn không quan tâm

đến sự sống chết của Thiên Đạo.

Kỳ lạ!

Chẳng lẽ Thiên Đạo không ra lệnh cho Nguyên Thủy Thiên Tôn đến tương trợ?

Hay Nguyên Thủy Thiên Tôn có khả năng phản kháng Thiên Đạo, cự tuyệt tương trợ?

Không rõ, nhưng cảnh tượng này thật quỷ dị!

Thiên Đình.

Hạo Thiên gắng sức đè nén sự kinh hãi vô cùng trong lòng, từ từ nâng chén linh tửu trong tay, uống cạn một hơi.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân bên cạnh cũng vội vàng tu mấy ngụm linh tửu để trấn kinh.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân thầm nghĩ, trước kia Xiển giáo lại dám đối đầu với Tiệt giáo ư?

Sợ là điên rồi?

Lúc Tiệt giáo và Xiển giáo đại chiến, rõ ràng Thánh tử hoàn toàn chưa dùng đến át chủ bài!

Dưới tình huống đó, đạo thống Xiển giáo vẫn bị diệt sạch.

Bây giờ Ngọc Đỉnh Chân Nhân mới hiểu rõ, Tiệt giáo và Xiển giáo căn bản không cùng một đẳng cấp.

Tiệt giáo Thánh tử chưa ra át chủ bài, Thông Thiên Giáo Chủ chưa xuất một kiếm, Xiển giáo đã bại, có gì không thể chứ?

Chương 328

Thua không oan!

Hạo Thiên từ từ mở miệng nói: "Trẫm bây giờ cảm thấy may mắn nhất chuyện gì, ngươi có biết không?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân suy nghĩ một lát, đáp: "Hẳn là không gây thù chuốc oán với Tiệt giáo Thánh tử." Hạo Thiên trịnh trọng gật đầu, nói: "Không sai, nếu gây thù chuốc oán với Thánh tử, lỡ hắn đánh lên Thiên Đình, ta sợ bây giờ ngay cả Đạo Tổ cũng không bảo vệ được ta đâu!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân không phản bác câu nói này.

Thật vậy, Bán bộ Đại đạo với cảnh giới hiện tại của Đạo Tổ, ai mạnh ai yếu?

Không ai biết được!

Trừ phi Đế Phượng Thiên và Đạo Tổ đánh một trận mới biết.

Trong lòng Ngọc Đỉnh Chân Nhân dâng lên một cảm giác cực kỳ hoang đường!

Thế giới này làm sao vậy?

Tại sao Đế Phượng Thiên đột nhiên lại được đặt ngang hàng với Đạo Tổ?

Có phải là quá đột ngột rồi không?

Cảm giác như Đế Phượng Thiên vốn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, sau đó trực tiếp bỏ qua Thánh nhân, muốn đi tranh phong với Đạo Tổ vậy.

Thật sự quá hoang đường, đến nỗi Ngọc Đỉnh Chân Nhân sinh ra cảm giác mình đang nằm mơ.

Thiên Đình, Bàn Đào Viên.

Dao Trì đang ngẩn ngơ nhìn bóng dáng của Đế Phượng Thiên.

Dao Trì đột nhiên hỏi thị nữ xinh đẹp bên cạnh: "Ngươi thấy Thánh tử thế nào?" Thị nữ xinh đẹp hơi sững sờ, rồi nói thật: "Tiệt giáo Thánh tử... là đối tượng ngưỡng mộ trong lòng của đại đa số nữ nhân Hồng Hoang!" Thị nữ nói thật, Đế Phượng Thiên quả thực là đối tượng ngưỡng mộ trong lòng các nữ tử Hồng Hoang.

Theo danh tiếng của Đế Phượng Thiên ngày càng lớn, chuyện năm xưa Đế Phượng Thiên vì một thị nữ nhỏ mà nổi giận chém Đông Vương Công cũng đã ai ai cũng biết.

Người sợ nổi danh heo sợ mập, với danh vọng hiện tại của Đế Phượng Thiên ở Hồng Hoang, tự nhiên mọi chuyện của hắn đều sẽ bị vạn tộc Hồng Hoang bới ra mà bàn tán say sưa.

Đế Phượng Thiên đối xử với nữ nhân bên cạnh mình cực tốt, đó là nhận thức chung của chúng sinh Hồng Hoang.

Kết hợp với bối cảnh nghịch thiên và thực lực nghịch thiên, việc hắn trở thành bạch mã hoàng tử trong lòng các nữ tử Hồng Hoang cũng là chuyện hết sức bình thường.

Chỉ là cũng không có mấy nữ tử dám thật sự có ý nghĩ không an phận, nhìn xem những người mà Thánh tử cưới là ai đi?

Nhìn Hi Hòa và Thường Hi, hai vị tiên tử cấp Chuẩn Thánh, năm đó cũng là hai trong ba ngàn khách hồng trần của Tử Tiêu Cung, căn nguyên cực tốt.

Nhìn Huyền Minh, một trong Thập Nhị Tổ Vu, bản thân chiến lực cực kỳ mạnh mẽ, trong Lục Đạo Luân Hồi còn có Hậu Thổ Thánh nhân bao che.

Nhìn Nữ Oa, khỏi phải nói, người ta là Thánh nhân, không có gì để

bàn.

Tiệt giáo Thánh tử cưới những nữ nhân này, đủ để khiến chín thành chín nữ tử Hồng Hoang phải chùn bước.

Ở Hồng Hoang, căn nguyên và dung mạo có thể sánh ngang với Nữ Oa, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, quả thực là phượng mao lân giác.

"Ừm." Dao Trì ngây ngốc gật đầu, lẩm bẩm: "Thánh tử năm xưa nói sẽ cưới ta, ngươi thấy, hắn có thực hiện lời hứa đó không?" Thị nữ xinh đẹp vội quỳ xuống, nghiêm túc trả lời: "Tiệt giáo Thánh tử một lời chín đỉnh, nô tỳ tin rằng Thánh tử nhất định sẽ cưới nương nương." Thị nữ xinh đẹp biết rõ, chủ tử nhà mình bắt đầu cảm thấy không xứng với Tiệt giáo Thánh tử, sinh ra tâm lý tự ti rồi.

Nương nương nhà mình là một trong những người chưởng quản Thiên Đình, lại là đồng tử của Đạo Tổ, bất luận thiên phú, căn nguyên, dung mạo đều thuộc hàng đầu Hồng Hoang.

Vậy mà, nương nương nhà mình lại sinh ra tâm lý này!

Nhưng hình như cũng bình thường, nhìn Tiệt giáo Thánh tử nhà người ta xem, bây giờ là Bán bộ Đại đạo cảnh, tay cầm Thí Thần Thương đang đại chiến với Thiên Đạo, xem ra Thiên Đạo sắp bại rồi.

Do Tiệt giáo Thánh tử quá mức ưu tú, nên mới khiến chủ tử nhà mình sinh ra những suy nghĩ khó hiểu trong mắt người ngoài.

Thánh tử à Thánh tử, vì sao ngài lại ưu tú đến thế!

Thật là làm khó nô tỳ mà!

Dao Trì nhẹ nhàng gật đầu, mang theo một tia cười ý mở miệng nói: "Năm xưa nhìn thấy ngươi lần đầu tiên, ta đã thích rồi, sau này loại thích này càng ngày càng sâu đậm.

Ta cảm thấy, tìm đạo lữ phải tìm loại nam nhân đỉnh thiên lập địa, sủng ái nữ nhân nhà mình." "Nhìn những nam nhân khác xem, cho dù là Thánh nhân, cũng thật vô vị, ai nấy chỉ biết tu luyện tu luyện, loại đạo lữ đó không có còn hơn.

Nhưng Thánh tử thì khác, không chỉ thực lực mạnh mẽ, quan trọng nhất, hắn là một nam nhân thú vị..." Thị nữ xinh đẹp không dám trả lời, cúi đầu thấp nhất có thể.

Chủ tử nhà mình vì Tiệt giáo Thánh tử mà mắng cả Thánh nhân vào, một tiểu tỳ nữ như nàng thật sự không dám phát ngôn!

Trời ơi!

Mau cứu nô tỳ đi!

Nô tỳ sợ hãi lắm...

Lúc này, huyết đồng trên bầu trời đã bị Ám chi Đại đạo xâm nhiễm quá nửa.

Thiên Đạo tuy đã dốc toàn lực chống cự, nhưng vẫn không thể ngăn cản pháp tắc Ám chi Đại đạo đang không ngừng thôn phệ.

Thiên Đạo bại rồi!

Chúng sinh Hồng Hoang hiểu rõ, Thiên Đạo cũng hiểu rõ.

"Bùm!" Đột ngột, huyết đồng trên bầu trời bỗng nhiên nổ tung.

Không phải tự bạo, mà là Thiên Đạo trực tiếp từ bỏ hình thể này.

Hình thể này không thể chống lại sự thôn phệ của pháp tắc Ám chi Đại đạo.

Sau đó, Thiên Đạo liền trực tiếp biến mất không thấy đâu.

Rõ ràng, Thiên Đạo đã bỏ trốn.

Đánh không lại, chuồn thôi!

Đế Phượng Thiên không tìm thấy tung tích của Thiên Đạo, bởi vì bây giờ toàn bộ bầu trời đều bị Ám chi Đại đạo bao phủ, nếu Thiên Đạo ở một nơi nào đó trên bầu trời, Đế Phượng Thiên sẽ biết ngay vị trí của nó.

Nhưng, Đế Phượng Thiên không hề cảm nhận được, Thiên Đạo giống như biến mất khỏi không trung vậy.

Trong khoảnh khắc, chúng sinh Hồng Hoang một phen xôn xao!

Dự cảm Thiên Đạo sẽ bại và nhìn thấy Thiên Đạo thật sự bại, đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Đó là Thiên Đạo đó!

Là chúa tể Hồng Hoang đó!

"Bại rồi!

Thiên Đạo thật sự bại rồi!

Thiên Đạo từ bỏ hình thể chạy trốn rồi!" "Không thể nào!

Không thể nào!

Hóa ra Thiên Đạo cũng sẽ bại?" "Trảm Thiên, Tiệt giáo Thánh tử hôm nay thật sự trảm Thiên rồi!

Tam quan của ta hoàn toàn sụp đổ!" "Ta hỏi một câu, Thánh tử bây giờ không phải là nhân vật cùng đẳng cấp với Đạo Tổ rồi sao?" "Tốt quá rồi!

Chiến đấu kết thúc rồi, đại địa Hồng Hoang cũng không bị đánh cho tan nát." "Sống sót rồi, ta sống sót rồi!

Chương 329

Thật sự không dễ dàng.” “Hồng Hoang này, sắp đổi chủ rồi!” “...” Cùng với việc Thiên Đạo bỏ trốn, chúng sinh Hồng Hoang một phen xôn xao, nghị luận sôi nổi.

Có người vui mừng vì sống sót, đại địa Hồng Hoang không bị đánh nát.

Có người thì vẫn không thể tin vào sự thật trước mắt, Thiên Đạo lại bại trận bỏ chạy!

“Ực...” Có người đang ngẩn ngơ nuốt nước bọt, một câu cũng không nói nên lời.

Bao nhiêu nguyên hội qua, quan niệm cố hữu của chúng sinh Hồng Hoang thật sự liên tiếp bị phá vỡ!

Vốn dĩ chúng sinh Hồng Hoang cho rằng Thánh nhân cao cao tại thượng là hoàn toàn không thể địch lại.

Kết quả, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do Thập Nhị Tổ Vu ngưng tụ triệu hoán Bàn Cổ chân thân, Bàn Cổ chân thân một búa chém nát Thánh khu của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đó là lần đầu tiên trong lịch sử Hồng Hoang có Thánh nhân vẫn lạc, minh bạch nói cho thế gian biết, Thánh nhân cũng sẽ đổ máu, Thánh nhân cũng sẽ vẫn lạc!

Vậy mà mới qua bao nhiêu nguyên hội?

Tiệt giáo Thánh tử Đế Phượng Thiên đại chiến với Thiên Đạo, dùng tu vi Bán bộ Đại đạo và pháp tắc Ám chi Đại đạo đánh cho Thiên Đạo phải trực tiếp từ bỏ hình thể mà bại trận bỏ chạy!

Hóa ra, chúa tể Hồng Hoang Thiên Đạo cũng không phải là vô

địch!

Hóa ra, Thiên Đạo cũng sẽ bại, Thiên Đạo cũng sẽ sợ, Thiên Đạo cũng sẽ chạy trốn!

Tam quan hết lần này đến lần khác không ngừng sụp đổ và làm mới, khiến chúng sinh Hồng Hoang hoài nghi cuộc đời trước đây có phải đều sống trên thân chó cả rồi không, mãi đến bây giờ mới thật sự nhìn thấy Hồng Hoang chân thực.

Hóa ra, Hồng Hoang chân thực, Thánh nhân sẽ đổ máu, Thánh nhân sẽ vẫn lạc, Thiên Đạo sẽ thất bại, Thiên Đạo sẽ đào tẩu.

Đó mới là sự thật!

Không phải cái gọi là Thánh nhân không thể địch, Thiên Đạo là chúa tể tối cao.

Chỉ cần thực lực đủ mạnh, có thể trảm Thánh nhân, tru Thiên Đạo!

Tổ Vu và Tiệt giáo Thánh tử, thật sự đã hoàn toàn định hình lại tam quan của cả Hồng Hoang, bao gồm cả những đại lão Chuẩn Thánh đỉnh cấp như Minh Hà Lão Tổ, Trấn Nguyên Tử, Huyền Đô cũng vậy.

Lúc này, mưa máu vô biên đã tạnh, huyết đồng trên không trung cũng biến mất, Đế Phượng Thiên cũng thu hồi pháp tắc Ám chi Đại đạo, bầu trời khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, như thể mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Nhưng nhìn những vùng đất bị phá hủy, những luồng thời không loạn lưu chưa hoàn toàn biến mất, khí hỗn độn trên bầu trời Đông Hải, còn có ức vạn vạn sinh linh đã vẫn lạc, những điều đó khẳng định đều đã xảy ra.

Lúc này, những không gian vỡ nát kia cũng đang từ từ ngưng tụ

lại.

Tử Tiêu Cung.

Thánh niệm của Hồng Quân Đạo Tổ lao ra khỏi Tử Tiêu Cung, trực tiếp đáp xuống bầu trời Hồng Hoang.

Khoảnh khắc này, chính là thời cơ tốt nhất để Hồng Quân hợp đạo.

Đế Phượng Thiên không tìm được vị trí của Thiên Đạo, nhưng Hồng Quân biết vị trí của Thiên Đạo.

Ông ta vốn là người gần Thiên Đạo nhất, cũng là người có thể thân mật nhất với Thiên Đạo.

Nói trước, trận chiến vừa rồi, bất kể Đế Phượng Thiên thắng hay Thiên Đạo thắng, Hồng Quân đều là người hưởng lợi trực tiếp.

Lần này Thiên Đạo chú ý đến Đế Phượng Thiên nhanh như vậy, vốn là do Hồng Quân dẫn dắt, nếu không Thiên Đạo cũng không đến mức cách ức vạn vạn đại trận phòng hộ của Bồng Lai Tiên Đảo mà trực tiếp chú ý đến Đế Phượng Thiên.

Hồng Quân Đạo Tổ thật ra cũng không ngờ Đế Phượng Thiên thật sự có thể chiến thắng Thiên Đạo.

Hồng Quân vốn định mượn tay Thiên Đạo để trừ khử biến số Hồng Hoang là Đế Phượng Thiên trước khi hợp đạo.

Nhưng thật không ngờ cuối cùng Thiên Đạo lại bại.

Thiên Đạo bại trận đối với Hồng Quân cũng có lợi ích vô cùng lớn, bởi vì Thiên Đạo lúc này bị thương, là thời khắc yếu nhất.

Hồng Quân không chỉ có thể trực tiếp hợp đạo, mà còn có thể thay thế nó.

Kế hoạch kinh thiên của Hồng Quân!

Trong kế hoạch của Hồng Quân, bất kể ai là người chiến thắng cuối cùng, Hồng Quân đều là người được lợi cuối cùng.

Đây mới là cái gọi là lấy trời đất làm bàn cờ, vạn vật đều là quân cờ.

Thậm chí trời đất cũng không còn là bàn cờ, trời đất cũng là quân cờ của Hồng Quân.

Kế hoạch như vậy, quả thật khiến người ta phải kinh ngạc tán thán!

Nói thật, kế hoạch của Lục Thánh so với Hồng Quân, thật sự kém một đoạn dài.

Thánh niệm bàng bạc của Hồng Quân trực tiếp bao bọc lấy Thiên Đạo.

Rất nhanh, Hồng Quân trực tiếp bay ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Vô số nguyên hội qua đi, đây là lần đầu tiên Hồng Quân rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Trong khoảnh khắc Hồng Quân rời đi, Tử Tiêu Cung to lớn trực tiếp hóa thành tro bụi, tan biến trong hỗn độn vô biên vô tận.

Hồng Quân trong nháy mắt xông phá Tam Thập Tam Thiên, đến Hồng Hoang.

"Đạo Tổ!

Là Đạo Tổ!

Đạo Tổ đích thân hạ phàm Hồng Hoang!" "Tuế nguyệt vô tận, Đạo Tổ cuối cùng cũng hạ phàm Hồng Hoang, đó chính là Đạo Tổ sao?

Rõ ràng không lộ ra uy áp, nhưng lại cho người ta một cảm giác khủng bố." "Sao lại thế này?

Chẳng lẽ Đạo Tổ muốn đích thân chiến một trận với Thánh tử?" "Không thể nào?

Chẳng lẽ lại đánh nữa?

Đại địa Hồng Hoang lần này thật sự sắp vỡ rồi." "..." Cùng với sự xuất hiện của Hồng Quân, chúng sinh Hồng Hoang lại một lần nữa chấn kinh vô cùng.

Các Thánh nhân cũng toàn bộ dồn ánh mắt tới, sư phụ lại đích thân hạ phàm Hồng Hoang, rốt cuộc để làm gì?

Hợp đạo!

Thánh nhân tất nhiên là phản ứng nhanh nhất, sư tôn muốn nhân cơ hội ngàn năm có một này để hợp đạo.

Các Thánh nhân tất nhiên là phản ứng nhanh nhất, sư tôn muốn nhân cơ hội ngàn năm có một này để hợp đạo.

Hồng Quân lần này tự nhiên là muốn hợp đạo, cơ hội như vậy sau này sẽ không có nữa.

Hồng Quân thật ra sớm đã có thể hợp đạo, nhưng Hồng Quân lo lắng bị Thiên Đạo đồng hóa, mất đi ý thức tự chủ, vì vậy mới một mực kéo dài, chờ đợi một thời cơ tốt nhất.

Lần này chính là thời cơ tốt nhất đó.

Khác với sự suy đoán của chúng sinh Hồng Hoang, Hồng Quân và Đế Phượng Thiên không hề có ý định đánh nhau.

Hai người đều vô cùng bình tĩnh nhìn đối phương.

Không ai có ý định ra tay.

Đế Phượng Thiên vì thời gian còn lại của Thẻ Thánh Nhân không nhiều, lúc này không nên tùy tiện ra tay, hắn không có nắm chắc có thể giết Hồng Quân trong thời gian cực ngắn.

Chương 330

Hồng Quân cũng có Hỗn Độn Linh Bảo, Tiên Thiên Chí Bảo càng không biết có bao nhiêu món, đâu có dễ dàng chém giết như vậy.

Hồng Quân tự nhiên cũng muốn trực tiếp trừ khử Đế Phượng Thiên, nhưng bây giờ chuyện quan trọng hơn là hợp đạo, vì vậy Hồng Quân hiện tại cũng không thể ra tay với Đế Phượng Thiên.

Nếu đợi Thiên Đạo khôi phục, nguy cơ hợp đạo của Hồng Quân lại vô cùng lớn.

Vì vậy hai người tuy trong lòng đều muốn đối phương chết, nhưng lại không ai có ý định ra tay.

Hai người cứ như vậy lặng lẽ nhìn đối phương, Đế Phượng Thiên cũng không hành lễ.

Âm Dương Lão Tổ từ từ bay đến bên cạnh Đế Phượng Thiên, tự nhiên cũng không thể hành lễ với Hồng Quân, Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần không hành lễ với bất kỳ ai.

Thánh niệm của Hồng Quân đang không ngừng trào dâng về phía bầu trời.

Hồng Quân khống chế Thánh niệm rất tốt, thậm chí những người có tu vi dưới Chuẩn Thánh đều không nhận ra Thánh niệm của Hồng Quân đang làm gì.

Năng lực khống chế này Lục Thánh có vỗ ngựa cũng không theo kịp.

Chỉ riêng một tay khống chế Thánh niệm đến cực hạn này, đã cho thấy Hồng Quân mạnh hơn Lục Thánh không ít.

"Thánh tử và Đạo Tổ đang làm gì vậy?

Không đánh nhau sao?" "Hình như không có ý định đánh nhau, đang ủ mưu chờ thời cơ ra tay à?" "Chắc là không đánh nữa đâu, xem ra cũng không có uy áp sắp chiến đấu truyền ra." "Không đánh thì tốt, không đánh thì tốt, đánh nữa đại địa Hồng Hoang sắp chịu không nổi rồi." "..." Chúng sinh Hồng Hoang thấy Đế Phượng Thiên và Hồng Quân không có ý định đánh nhau, cũng yên lòng, nếu không hôm nay thật sự là ngày hủy diệt Hồng Hoang.

Dần dần, thân ảnh của Hồng Quân từ từ biến mất trên không trung, dung hợp làm một với bầu trời.

"Chuyện gì vậy?

Đạo Tổ biến mất rồi?" "Hợp đạo!

Hóa ra Đạo Tổ muốn hợp đạo vào ngày hôm nay!" "Thì ra là vậy, thảo nào không đánh nhau, hóa ra Đạo Tổ hợp đạo." "Có ai biết sau khi hợp đạo, còn là Đạo Tổ nữa không?" "Không biết, ta ngay cả Thánh nhân cũng không phải, làm sao có thể phỏng đoán cảnh giới hợp đạo chứ?" Thánh nhân tuy đã sớm đoán ra, nhưng chúng sinh Hồng Hoang bây giờ mới phản ứng lại, Đạo Tổ muốn hợp đạo.

Hợp đạo, cảnh giới trên cả Thánh nhân, cảnh giới này đối với chúng sinh Hồng Hoang thật sự quá xa vời, họ cũng không biết hợp đạo có ý nghĩa gì.

Ý thức của Hồng Quân dung hợp làm một với cả bầu trời, ý thức của Thiên Đạo hiện tại rất yếu ớt, Hồng Quân đang từ từ thôn phệ ý thức của Thiên Đạo.

Mọi chuyện đều vô cùng thuận lợi, Hồng Quân thậm chí còn cảm thấy có chút quá thuận lợi, trước đó Thiên Đạo rốt cuộc đã chịu tổn thương nghiêm trọng đến mức nào?

Không mất quá lâu, đã triệt để thôn phệ và khống chế Thiên Đạo,

hoàn thiện bản thân, Hồng Quân hợp đạo thành công!

Hồng Quân là Thánh nhân đầu tiên trong lịch sử Hồng Hoang, cũng là người đầu tiên đạt đến Hợp Đạo cảnh trong lịch sử Hồng Hoang.

Ở một mức độ nào đó, Hồng Quân quả thực là một thiên tài kinh tài tuyệt diễm.

Phải biết rằng vào thời điểm Bàn Cổ khai thiên, Hồng Quân chỉ là một sinh linh nhỏ bé trong hỗn độn mà thôi.

Có thể đi đến bước đường hôm nay, quả thực có chỗ hơn người.

"Từ nay về sau, không có Thiên Đạo, chỉ có Hồng Quân.

Thiên Đạo tức Hồng Quân, ta là Đạo Tổ, ta là Thiên Đạo..." Trên bầu trời, thanh âm của Hồng Quân Đạo Tổ truyền đến rõ ràng, rõ ràng truyền vào tai mỗi một chúng sinh.

Như sấm nổ vang!

Chúng sinh Hồng Hoang cuối cùng cũng hiểu ra, Đạo Tổ trở thành Thiên Đạo, Đạo Tổ vẫn là Đạo Tổ, nhưng Thiên Đạo cũng là Đạo Tổ.

Hồng Quân Đạo Tổ hợp đạo, triệt để khống chế thế giới Hồng Hoang, trở thành chúa tể thật sự của thế giới Hồng Hoang.

Âm Dương Lão Tổ nhìn về phía bầu trời, ngữ khí ngưng trọng nói: "Ngươi vừa đột phá liền bị Thiên Đạo chú ý, chuyện này có chút kỳ quặc, e rằng là bút tích của Hồng Quân.

Lần này không phải chúng ta thắng, người thắng chỉ có một, cả trời đất này đều là quân cờ của hắn." Đế Phượng Thiên từ từ gật đầu, nói: "Quả thật là một lão quái vật đáng sợ." Một người có thực lực cố nhiên đáng sợ, nhưng cũng có thể chiến thắng.

Nhưng một người vừa có thực lực kinh thiên, lại có mưu kế vô song, vậy thì thật sự có chút không thể chiến thắng.

Đế Phượng Thiên cảm thấy mình đã làm được rồi, cũng đã triệt để thay đổi Phong Thần lượng kiếp.

Tuy đạo thống Xiển giáo bị diệt, nhưng Tiệt giáo vẫn cường đại vô song, phá vỡ kế hoạch triệt để suy yếu Tam Thanh của Hồng Quân.

Nhưng Hồng Quân vẫn thông qua phương thức của mình thành công hợp đạo, Hồng Quân vẫn là người chiến thắng cuối cùng.

Đây chính là Hồng Quân Đạo Tổ, mười nguyên hội sau, cứ tưởng đã không còn sơ hở, nào ngờ Hồng Quân đã sớm tính toán cho trăm nguyên hội sau...

Âm Dương Lão Tổ thấp giọng nói: "Ta có thể cảm nhận được khí tức hỗn độn trên người hắn, hắn là đến từ hỗn độn." Đế Phượng Thiên đáp: "Không sai, một sinh linh nhỏ bé trong hỗn độn, bản thể là giun đất.

Năm xưa chứng kiến trận chiến khai thiên, nhưng lại may mắn sống sót, trở thành Đạo Tổ, trở thành Thiên Đạo hôm nay, quả thực không tầm thường." Âm Dương Lão Tổ sững sờ, không ngờ con trai mình lại hiểu rõ Hồng Quân như vậy, ngay cả bản thể của hắn cũng biết.

Một sinh linh nhỏ bé trong hỗn độn, chứng kiến trận chiến khai thiên mà không vẫn lạc sao?

Đó quả thực là người có đại khí vận.

Đế Phượng Thiên cười cười, mở miệng nói: "Dù sao cũng đã bại lộ rồi, nương không cần quay về trong cấm chế nữa, Hồng Quân sẽ luôn chú ý đến người.

Không bằng trốn trong Bích Du Cung cho an toàn.

Bây giờ người theo hài nhi đến Bồng Lai Tiên Đảo trước, gặp mấy nàng dâu." Âm Dương Lão Tổ cũng lộ ra nụ cười, lập tức đáp:

“Được.” Trận chiến này, tuy Hồng Quân trở thành người hưởng lợi lớn nhất, nhưng Đế Phượng Thiên cũng không phải là không có thu hoạch.

Thu hoạch được danh vọng đỉnh cao, bảo toàn được Tiệt giáo cũng bảo đảm được sự an toàn của Âm Dương Lão Tổ.

Hồng Quân sau khi hợp đạo cần phải ổn định cảnh giới trước, cần một thời gian dài, Tiệt giáo tạm thời an toàn.

Nhưng Hồng Quân chắc chắn đã để lại vô số hậu thủ trước khi hợp đạo, Đế Phượng Thiên không cần dùng não suy nghĩ cũng biết Hồng Quân chắc chắn sẽ làm như vậy, đó mới phù hợp với phong cách của Hồng Quân.

Nước cờ đó, tất nhiên là đặt ở Tây Phương giáo.

Vì vậy, Đế Phượng Thiên không thể xem thường Tây Phương giáo hiện tại, đó không phải là Tây Phương giáo trong quỹ tích ban đầu...

Một trận đại chiến vô cùng đột ngột, do Thiên Đạo giáng sấm sét trực tiếp gây ra, suýt nữa hủy diệt cả Hồng Hoang, cứ như vậy có chút đột ngột kết thúc.

Cũng may là có chút đột ngột, nếu không đại địa Hồng Hoang toi rồi.

Cũng may là Đế Phượng Thiên lựa chọn phương thức chiến đấu vô cùng quyết liệt, nếu không thật sự đứng đó đấu pháp, đại địa Hồng Hoang tuyệt đối sẽ sụp đổ.

Thiên Đạo cũng có chút ấm ức, ước chừng có một số át chủ bài còn chưa kịp sử dụng, đã bị Ám chi Đại đạo tấn công một cách vô cùng bất ngờ.

Lần này Đế Phượng Thiên không chỉ danh chấn Hồng Hoang.

Một người đàn ông thí thiên, đó không chỉ là vấn đề danh tiếng lớn hay không nữa.

Chúng sinh Hồng Hoang thật sự đặt Đế Phượng Thiên vào vị trí ngang hàng với Thánh nhân.

Công nhận hắn là một trong những người chưởng quản thật sự của Hồng Hoang, không phải là cái gọi là người mạnh nhất dưới Thánh nhân.

Mãi đến bây giờ, chúng sinh Hồng Hoang vẫn chưa hoàn hồn, có chút ngơ ngác, bởi vì tất cả những gì xảy ra trước đó đều quá nhanh và quá kinh hoàng.

Minh Hà Lão Tổ cảm thấy quyết định đúng đắn nhất đời mình là đã hòa giải với Đế Phượng Thiên tại Bàn Đào Đại Hội.

Trấn Nguyên Tử cảm thấy quyết định đúng đắn nhất đời mình là lúc đó đã giúp Đế Phượng Thiên phá vỡ đại trận phòng hộ của Xiển giáo, trở thành minh hữu với Tiệt giáo.

Hạo Thiên cảm thấy chuyện may mắn nhất đời mình là giao hảo với Đế Phượng Thiên, quan hệ hòa hợp.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì cảm thấy mình quá ngây thơ, trước đó còn trông mong Thiên Đạo có thể trực tiếp diệt Tiệt giáo nữa chứ!

Nhưng bây giờ Đạo Tổ hợp đạo, Thiên Đạo vẫn tồn tại, chỉ là Thiên Đạo đã đổi một người khác mà thôi.

Chương 331

Vì vậy, Thiên Đạo Thánh nhân vẫn là Thiên Đạo Thánh nhân, sẽ không có nguy cơ mất Thánh vị.

Chỉ là trước kia Thiên Đạo Thánh nhân đều nằm dưới sự khống chế của Thiên Đạo, bây giờ sẽ biến thành nằm dưới sự khống chế của Hồng Quân.

Tất nhiên, cũng có thể vẫn nằm dưới sự khống chế của Thiên Đạo, vì bây giờ Hồng Quân chính là Thiên Đạo.

Đối với Đế Phượng Thiên có một điểm bất lợi, hai chỗ dựa lớn nhất của hắn, một là Thông Thiên Giáo Chủ, một là Nữ Oa Thánh nhân, hai vị Thiên Đạo Thánh nhân này đều không thể ra tay khi quyết chiến với Hồng Quân.

Cũng may bây giờ hắn có chỗ dựa mới, nếu có thể nâng tu vi của nương mình lên Hỗn Độn Bán bộ Đại đạo cảnh, vậy thì mọi chuyện đều sẽ được giải quyết.

Tu vi thực tế của Đế Phượng Thiên hiện tại còn cách Bán bộ Đại đạo cảnh một khoảng, nhưng nương thân của hắn, Âm Dương Lão Tổ, đã bị kẹt ở Hỗn Độn Thiên Tôn đỉnh phong vô số nguyên hội, chỉ thiếu một cơ duyên, một chút lĩnh ngộ sâu sắc hơn về Âm Dương Đại đạo mà thôi.

Về chuyện này, Đế Phượng Thiên ngược lại có thể giúp được.

Đế Phượng Thiên đưa Âm Dương Lão Tổ trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Toàn bộ đệ tử Tiệt giáo đồng loạt quỳ xuống, dùng giọng nói vô cùng vang dội và thống nhất hô vang chiến thắng: “Cung nghênh chủ

mẫu, thiếu chủ trở về, Tiệt giáo vạn thắng!" Mấy trăm vạn tiên nhân cất tiếng hô vang, có thể biết, thanh âm đó thật sự vang trời động đất!

Ai nấy đều vận dụng tu vi chi lực mà gầm lên, thanh âm trực tiếp truyền khắp mọi ngóc ngách Hồng Hoang.

Thân phận của Âm Dương Lão Tổ như ẩn như hiện, tất nhiên là giáo chủ phu nhân, vì vậy các đệ tử cũng đặt Âm Dương Lão Tổ ở phía trước, Đế Phượng Thiên ở phía sau, để biểu thị sự tôn trọng đối với giáo chủ phu nhân.

Âm Dương Lão Tổ sắc mặt bình thản, là nữ nhân đã từng thấy những cảnh tượng lớn thật sự, tự nhiên sẽ không kinh ngạc.

Nhưng trong lòng cũng dâng lên một tia ấm áp và vui mừng, cảm giác của một gia đình, tuy đây là lần đầu tiên đến đây.

Trên hòn đảo sâu trong Bắc Hải kia, một mình ở quá lâu, nhìn những đệ tử Tiệt giáo đông nghịt, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ sùng bái cuồng nhiệt, có chút hoảng hốt.

Đế Phượng Thiên liếc nhìn một đám đệ tử đen kịt, thầm nghĩ đệ tử nào mà hiểu chuyện thế, lại sắp xếp trước nghi thức chào đón khải hoàn trở về?

Nếu không không thể thống nhất như vậy, có khẩu hiệu thống nhất, rõ ràng là do người ta sắp đặt.

Đệ tử sắp xếp chuyện này phải được thưởng thật hậu hĩnh, thật quá hiểu chuyện.

Lúc này, ngoài Nữ Oa, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi bốn vị đạo lữ, toàn bộ Tiệt giáo đều quỳ bái trên đất.

Phía trước nhất là bảy vị thân truyền đệ tử: Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh, Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng Điêu.

Phía sau là tám vị nội môn đệ tử: Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên, Thân Công Báo, Thạch Cơ.

Phía sau nữa là ngoại môn đệ tử, sau ngoại môn đệ tử là các ký danh đệ tử, xếp hàng vô cùng ngay ngắn, có trật tự.

Ngay cả những đại lão mạnh nhất dưới Thánh nhân Hồng Hoang như Khổng Tuyên, Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng đều lộ ra vẻ sùng bái cuồng nhiệt vô cùng đối với Đế Phượng Thiên, càng đừng nói những người khác, ánh mắt đó hoàn toàn xem Đế Phượng Thiên như tín ngưỡng.

Vốn dĩ Thông Thiên Giáo Chủ mới nên là tín ngưỡng đó, nhưng bây giờ tín ngưỡng đã đổi chủ, biểu hiện của thiếu chủ thật sự quá kinh diễm tuyệt luân!

Tất nhiên, Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên cũng không để ý những chuyện nhỏ nhặt này, từ khi phát hiện năng lực của Đế Phượng Thiên, Thông Thiên Giáo Chủ đã sớm yên tâm giao Tiệt giáo cho con trai quản lý, yên tâm theo đuổi Đại đạo cao hơn.

Thiên Đạo cũng bị thiếu chủ nhà ta chém rồi!

Hồng Quân Đạo Tổ cũng không dám trực tiếp ra tay với thiếu chủ!

Đệ tử Tiệt giáo lúc này lớn tiếng hỏi một câu: Còn ai nữa?

Cả Hồng Hoang này còn ai có thể tranh phong với thiếu chủ nhà ta?

Trước đó Âm Dương Lão Tổ dùng pháp tắc Âm Dương đỡ cứng hai đòn của Thiên Đạo, thực lực cũng vô cùng khủng bố, cũng nhận được sự tôn trọng và sùng bái của đệ tử Tiệt giáo.

Nữ Oa mỉm cười, hơi cúi người hành lễ nói: "Cung nghênh nương thân, phu quân đại thắng trở về!" Sau khi Nữ Oa bày tỏ thái độ, Huyền

Minh, Hi Hòa, Thường Hi cũng lập tức nối tiếp: "Cung nghênh nương thân, phu quân đại thắng trở về!" Tuy Đế Phượng Thiên không phân chia chính thất và tiểu thiếp, nhưng Nữ Oa dù sao cũng là Thánh nhân, hậu cung lấy Nữ Oa làm chủ.

Thánh nhân đường đường, lại hành lễ với Đế Phượng Thiên và Âm Dương Lão Tổ, có thể nói là đã cho thể diện rất lớn, cũng là do biểu hiện nghịch thiên của Đế Phượng Thiên đã hoàn toàn chinh phục được Nữ Oa.

Nữ Oa không gọi Thông Thiên Giáo Chủ là "cha", vì có quan hệ sư huynh muội với Thông Thiên Giáo Chủ, nhất thời không gọi ra miệng được.

Nhưng đối với Âm Dương Lão Tổ thì không có mối lo ngại này, vì vậy cũng trực tiếp thân mật gọi một tiếng "nương thân".

Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói với các đệ tử: "Đứng dậy cả đi!" Đệ tử Tiệt giáo đồng loạt đứng dậy, vẫn dùng ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên.

Âm Dương Lão Tổ thì trực tiếp đến trước mặt Nữ Oa, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi.

Do Nữ Oa đứng ở phía trước nhất, nên Âm Dương Lão Tổ nắm lấy tay Nữ Oa Thánh nhân.

Sau đó Âm Dương Lão Tổ nhìn bốn nàng tiên tử khuynh thành tuyệt đại, hài lòng gật đầu nói: "Mắt nhìn của con trai ta thật tốt..." Âm Dương Lão Tổ vô cùng hài lòng đảo mắt qua lại trên mặt bốn vị tiên tử.

Trong Tiêu Dao Cung, Âm Dương Lão Tổ đang trò chuyện với Nữ Oa, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi bốn vị tiên tử.

Âm Dương Lão Tổ đối với dung mạo, căn nguyên, tu vi của bốn

vị tiên tử đều vô cùng hài lòng.

Con trai mình lại cưới được một vị Thánh nhân, một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong, hai vị Chuẩn Thánh hậu kỳ, bốn vị tiên tử tuyệt sắc, Âm Dương Lão Tổ cảm thấy vô cùng tự hào.

Phải biết rằng lúc con trai mình cưới Thánh nhân Nữ Oa, cảnh giới còn chưa cao như bây giờ đâu!

Con trai thật sự quá có bản lĩnh, cảm giác tự hào của Âm Dương Lão Tổ cũng vì thế mà có.

Làm mẹ, thấy con trai cưới được tiên tử ưu tú như vậy, tự nhiên cũng vô cùng vui vẻ.

Bất kể ở thế giới nào, niềm vui của người làm mẹ luôn đơn giản như vậy, chỉ cần con cái tốt là vui rồi.

Tình mẫu tử là thứ không phân biệt thế giới, bất kể là ở địa cầu hậu thế hay trong Hồng Hoang, đều vĩ đại như nhau.

Âm Dương Lão Tổ nắm tay Nữ Oa Thánh nhân nói thẳng: "Nàng là Thánh nhân, không cần đa lễ với ta, thật sự đánh nhau, e rằng ta không phải là đối thủ của nàng đâu!" Bốn vị tiên tử đều nhìn ra, chủ mẫu nhà mình là người thẳng tính, tính cách này thật ra rất dễ chung sống, sẽ không bày ra những thứ vòng vo.

Nữ Oa cười nhẹ nói: "Lễ không thể phế." "Thôi được!

Nàng muốn tôn trọng lão tổ ta một chút, lão tổ cũng vui vẻ." Âm Dương Lão Tổ đáp lại Nữ Oa, sau đó lại nắm tay Huyền Minh, hỏi: "Là Tổ Vu phải không?" Huyền Minh không câu nệ, thẳng thắn nói: "Ta là Huyền Minh nhỏ nhất trong Thập Nhị Tổ Vu." Âm Dương Lão Tổ cười nói: "Tốt!

Tốt một cái Tổ Vu, vừa nhìn tính cách nha đầu này đã hợp với lão tổ ta rồi." Cũng đúng thật, Vu tộc đều là một đám thẳng tính, Âm

Dương Lão Tổ rõ ràng cũng là một người tính cách thẳng thắn, sẽ khá là "hợp cạ" với Tổ Vu.

Huyền Minh trực tiếp trả lời: "Con cũng thích tính cách của nương thân." Âm Dương Lão Tổ vui mừng khôn xiết, không biết đã bao nhiêu nguyên hội chưa cười vui vẻ như vậy.

Tiếp đó, Âm Dương Lão Tổ nắm tay Hi Hòa và Thường Hi, hỏi: "Hai vị có biết lão tổ ta ngưỡng mộ nhất điều gì không?" Hi Hòa và Thường Hi nhìn nhau, nhẹ nhàng đáp: "Không biết." Âm Dương Lão Tổ thở dài nói: "Ta ngưỡng mộ nhất là những tiên tử dịu dàng như hai vị, có thể làm tan chảy những gã đàn ông thối tha.

Lão tổ ta không làm được điều đó, năm xưa tên Thông Thiên kia vì đánh không lại lão tổ ta, đã bị lão tổ ta dùng bạo lực chinh phục đó!" Nghe vậy, Nữ Oa, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi bốn vị tiên tử đều lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi, phảng phất như nghe được tin "bát quái" kinh thiên động địa, ai nấy đều tò mò.

Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi còn giữ kẽ một chút, tuy tò mò nhưng cũng sợ không tiện hỏi.

Huyền Minh thì trực tiếp mở miệng hỏi: "Thật không ạ?

Cha lại có chuyện cũ như vậy sao?

Nương, kể chi tiết cho con nghe đi..." Lúc này, Đát Kỷ và Ngao Sương theo lệnh của Đế Phượng Thiên, đã chuẩn bị xong thịt rồng nướng và linh tửu, đang bưng lên.

Âm Dương Lão Tổ mắt sáng lên, hỏi: "Hai nữ oa oa này cũng lớn lên thật xinh đẹp, tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không tệ." Nữ Oa giới thiệu: "Vị này là Đát Kỷ, Yêu tộc.

Vị này là Ngao Sương, Long tộc.

Cả hai đều là thị nữ thân cận của Phượng Thiên." Âm Dương Lão

Tổ hài lòng gật đầu, không ngờ tiểu thị nữ của con trai mình cũng xinh đẹp kinh người như vậy.

Đát Kỷ cung kính quỳ xuống nói: "Ra mắt chủ mẫu, mời người thưởng thức thịt rồng nướng." Ngao Sương cung kính quỳ xuống nói: "Ra mắt chủ mẫu, mời người thưởng thức linh tửu." Tuy bình thường thiếu chủ đối với hai người đều rất tùy ý, không xem họ là hạ nhân.

Nhưng Đát Kỷ và Ngao Sương đối với Âm Dương Lão Tổ vô cùng cung kính, không thể để chủ mẫu không vui.

Âm Dương Lão Tổ nhận lấy thịt rồng nướng nếm một miếng, cũng không biết đã bao nhiêu nguyên hội chưa ăn thức ăn, vị ngon đơn giản là ngon muốn nổ tung, không nhịn được ăn thêm mấy miếng.

Chương 332

Tất nhiên, thịt rồng nướng của Bồng Lai Tiên Đảo vốn dĩ đã là mỹ vị.

Tiếp đó, Âm Dương Lão Tổ nhận lấy linh tửu trong tay Ngao Sương, nếm thử một ngụm, đôi mắt đẹp tức thì sáng lên, cũng quá ngon!

Âm Dương Lão Tổ không nhịn được hỏi: "Rượu gì vậy?" Ngao Sương cung kính trả lời: "Thưa chủ mẫu, là rượu Nhân Sâm Quả, còn có rượu Hoàng Trung Lý và rượu Bàn Đào mời chủ mẫu thưởng thức." Âm Dương Lão Tổ không nhịn được mắng: "Đúng là thằng con phá gia chi tử." Âm Dương Lão Tổ tự nhiên biết, Nhân Sâm Quả, Hoàng Trung Lý, Bàn Đào đều là khai thiên linh căn.

Lấy khai thiên linh căn để ủ linh tửu uống, quả thực có chút phá của, người bình thường thật sự không làm ra chuyện này được.

Âm Dương Lão Tổ nói: "Đều ngồi xuống đi!

Nghe lão tổ ta kể chuyện cho các ngươi nghe." Nữ Oa, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, Đát Kỷ, Ngao Sương đều ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn.

Âm Dương Lão Tổ vừa thưởng thức linh tửu, vừa ung dung mở miệng nói: "Năm xưa, chính là thời kỳ Ma Đạo tranh phong, Ma chủ La Hầu và Đạo tổ Hồng Quân đánh nhau không dứt." "Khi đó La Hầu tay cầm Tru Tiên Kiếm Trận, thật ra Hồng Quân cũng không phải đối thủ của hắn.

Sau khi La Hầu sáng lập Ma giáo đạo thống, quả thực đã tạo không ít sát nghiệt, Hồng Hoang cũng chìm trong cảnh gió tanh mưa máu." "Sau đó Hồng Quân không biết làm sao đã thuyết phục được

các Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần còn sống sót sau trận chiến khai thiên là Càn Khôn Lão Tổ, Hỗn Độn Ma Viên, Ngũ Hành Lão Tổ cùng đối phó La Hầu, như vậy mới có thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận." "Càn Khôn Lão Tổ đó là Tiên Thiên Ma Thần nắm giữ pháp tắc Càn Khôn, trong tay có một cây Càn Khôn Xích, sau này hình như do Hồng Quân ban cho Nguyên Thủy, Nguyên Thủy lại ban cho Nhiên Đăng." "Hỗn Độn Ma Viên đó chính là Tiên Thiên Ma Thần nắm giữ Chiến chi pháp tắc, một kẻ cuồng chiến đấu thật sự, chiến trời chiến đất, mạnh mẽ và hiếu sát." "Ngũ Hành Lão Tổ đó nắm giữ ngũ hành pháp tắc Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, thực lực không thua kém ta." "La Hầu phát hiện tình hình không ổn, liền tìm đến ta, hy vọng ta giúp hắn đối phó Hồng Quân, ta đã từ chối La Hầu." "Sau đó, Hồng Quân dẫn theo ba vị Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, triển khai trận quyết chiến cuối cùng với La Hầu." "Còn về tại sao ba vị Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần kia lại giúp Hồng Quân, mà không giúp La Hầu cũng là Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, ta cũng không rõ." "Nhưng ta đoán chắc là Thiên Đạo đã hứa hẹn với ba người họ, sau trận chiến này sẽ cho phép ba người họ đặt chân ở Hồng Hoang, sẽ không còn bị Thiên Đạo bài xích và đàn áp nữa, lúc đó Thiên Đạo đứng về phía Hồng Quân." "Kết quả cuối cùng các ngươi cũng biết rồi, cả phương Tây đều bị đánh sụp, La Hầu thảm bại, nhưng Càn Khôn Lão Tổ, Hỗn Độn Ma Viên, Ngũ Hành Lão Tổ dường như cũng đã vẫn lạc trong trận chiến đó, chỉ có Hồng Quân sống sót." "Trong trận quyết chiến cuối cùng của Ma Đạo, Thông Thiên Giáo Chủ đang quan chiến ở phương Tây." "Lúc đó, Thông Thiên Giáo Chủ đâu phải là giáo chủ, cũng không phải Thánh nhân, chỉ là một Đại La Kim Tiên cảnh mà thôi..." "Lúc đó, Thông Thiên Giáo Chủ đâu phải là giáo chủ, cũng không phải Thánh nhân, chỉ là một Đại La Kim Tiên cảnh mà thôi." "Thông Thiên hẳn là đang quan sát trận siêu đại chiến đó ở cự ly gần tại phương Tây, xem có thể có chút lĩnh ngộ nào không, kết quả..." Nói đến đây, Âm Dương

Lão Tổ dường như nhớ lại chuyện cũ, vẻ mặt lộ ra một tia cười ngọt ngào, từ từ ăn hai miếng thịt rồng, lại uống mấy ngụm linh tửu.

Nữ Oa, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, Đát Kỷ, Ngao Sương đều vô cùng tò mò câu chuyện phía sau, yên lặng chờ đợi Âm Dương Lão Tổ kể tiếp.

Mãi đến khi ăn no uống đủ, Âm Dương Lão Tổ mới chậm rãi tiếp tục mở miệng: "Kết quả, Thông Thiên có lẽ không ngờ trận đại chiến đó lại kịch liệt đến vậy, đánh sụp cả phương Tây, lúc đó hắn chỉ là một Đại La Kim Tiên cảnh mà thôi, suýt chút nữa bị dư ba của trận chiến đánh chết." "Thông Thiên không kịp chạy về phương Đông, trong lúc lánh nạn đã vô tình đâm đầu vào động phủ bế quan của ta." "Tuy lúc đó ta cũng ở phương Tây, nhưng động phủ của ta có bố trí đại trận phòng hộ bằng pháp tắc Âm Dương, vô cùng an toàn.

Thông Thiên thấy ở phương Tây lại có một nơi an toàn, tự nhiên liền chạy vào đó." "Khi đó ta vốn có thể từ chối hắn ở ngoài trận, nhưng ta không làm vậy, dù sao cũng chỉ là một tiểu nhân vật cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng không có bất kỳ uy hiếp nào đối với ta.

Lúc đó lão tổ ta là Hỗn Độn Chí Tôn đỉnh phong, tức Chuẩn Thánh đỉnh phong của Hồng Hoang." "Sau khi Thông Thiên vào, phát hiện ra ta, cũng biết đây là động phủ của ta, nhưng lại kiêu ngạo ngồi ở một bên, một câu cũng không nói với ta." "Lúc đó ta thầm nghĩ, một Đại La Kim Tiên nhỏ bé đi lánh nạn, mà cũng kiêu ngạo gớm nhỉ?" "Sau đó ta liền hỏi hắn thân phận gì, hắn nói là Bàn Cổ chính tông, do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, các ngươi không biết lúc đó hắn nói câu đó vẻ mặt kiêu ngạo và không coi ai ra gì đến mức nào đâu." "Nhưng ta cũng không nghi ngờ lời hắn, vì ta quả thực cảm nhận được trên người hắn có khí tức của Bàn Cổ, dù sao lão tổ ta cũng từng chiến đấu với Bàn Cổ, tuy Bàn Cổ là đơn phương ngược sát ba ngàn Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần bọn ta." "Vì vậy ta liền trào phúng, nói hắn làm mất hết

mặt mũi của Bàn Cổ, thân là Bàn Cổ chính tông, lại bị dư ba của trận chiến đuổi chạy khắp nơi.

Lão tổ ta đánh không lại Bàn Cổ, chỉ có thể bắt nạt tên Thông Thiên tự xưng Bàn Cổ chính tông này." "Kết quả là giáo chủ của các ngươi lúc đó nổi giận, một Đại La nhỏ bé dám ra tay với một Chuẩn Thánh đỉnh phong như ta, thật là có dũng khí, cũng thật là ngu xuẩn!" "Sau đó tự nhiên bị lão tổ ta đánh cho một trận.

Lúc đó hắn đâu phải là đối thủ của ta, lão tổ ta một ngón tay cũng có thể nghiền chết hắn." "Đợi Thông Thiên dưỡng thương xong, lại tiếp tục tìm ta đánh nhau.

Ta thật sự bội phục dũng khí của hắn, rõ ràng mỗi lần đều bị ta ngược, kết quả lại cứ cứng đầu với ta." "Cứ như vậy một cách khó hiểu, sau khi lão tổ ta ngược hắn mấy ngàn lần, lại bất tri bất giác nảy sinh một chút tình cảm với hắn." "Sau đó lão tổ ta trực tiếp nói với hắn, muốn làm đạo lữ của hắn, kết quả các ngươi đoán xem?" Âm Dương Lão Tổ nói đến đây hơi dừng lại.

Đát Kỷ buột miệng hỏi: "Hắn nói gì ạ?" Nàng vừa nói xong mới phát hiện mình không có phận nói ở đây, lập tức cúi đầu xuống.

Âm Dương Lão Tổ tự nhiên không để ý, tiếp tục nói: "'Thông Thiên ta là Bàn Cổ chính tông, theo đuổi là Đại đạo vô thượng, sao có thể vì chút tình cảm nhi nữ tư tình này mà làm lỡ con đường tu hành của ta?

Tuyệt đối không thể!' Ừm, lúc đó hắn trả lời ta như vậy." Nói đến đây, Âm Dương Lão Tổ lại lộ ra nụ cười, dường như cảnh tượng lúc đó vẫn còn rõ mồn một trong mắt.

Câu chuyện thật sự quá sinh động và đặc sắc!

Đặc biệt là khi kể chuyện xấu của Thông Thiên Thánh nhân, tâm

hồn hóng hớt của các tiên tử đều trỗi dậy.

Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi còn giữ được bình tĩnh, Đát Kỷ và Ngao Sương thì không dám hỏi.

Huyền Minh trực tiếp hỏi: "Sau đó thì sao?

Sau đó thế nào ạ?" Âm Dương Lão Tổ uống cạn một ngụm rượu Bàn Đào, nói một cách đương nhiên: "Sau đó lão nương trực tiếp bá vương ngạnh thượng cung, dù sao hắn cũng đánh không lại lão nương, đợi lão nương mang thai rồi, xem hắn còn lải nhải hô hào Bàn Cổ chính tông, theo đuổi Đại đạo nữa không, lão nương đấm chết hắn luôn!" Nữ Oa: "???" Huyền Minh: "!!!" Hi Hòa và Thường Hi: "!?!" Đát Kỷ và Ngao Sương: "....." Tuyệt đối không ai ngờ, kịch bản lại phát triển như vậy!

Một câu chuyện tình yêu cảm động đến tận tâm can đâu rồi?

Cú bẻ lái này quá đột ngột rồi!

Não không kịp xử lý.

Sáu nữ nhân, bao gồm cả Nữ Oa Thánh nhân, toàn bộ đều nín cười đến đỏ bừng cả mặt!

Buồn cười quá!

Thông Thiên Thánh nhân nghiêm túc, lạnh lùng, kiêu ngạo kia, lại có một lịch sử và quá khứ nhục nhã như vậy sao?

Nín lại, nhất định phải nín lại, thật sự không thể cười!

Nhưng nín lại thật khổ sở!

Hình tượng cao lớn, lạnh lùng, kiêu ngạo của Thông Thiên Giáo Chủ trong phút chốc sụp đổ!

Làm sao bây giờ?

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha...” Huyền Minh ôm bụng cười lớn, thậm chí không còn giữ hình tượng mà lăn lộn trên đất.

Thật sự quá buồn cười!

Thông Thiên Thánh nhân đường đường, năm xưa hóa ra bị Âm Dương Lão Tổ cưỡng bức, chuyện này thật sự quá hủy tam quan, Huyền Minh thật sự không nhịn được nữa.

Thấy Huyền Minh cười vui vẻ như vậy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, Đát Kỷ, Ngao Sương nín cười càng thêm khổ sở.

“Nương thân, con Huyền Minh cả đời này ngoài các anh trai Tổ Vu và chị Hậu Thổ, chưa từng bội phục ai khác.

Sau này trong số những người Huyền Minh bội phục có thêm người!” Huyền Minh sau khi cười xong, nắm lấy tay Âm Dương Lão Tổ, vô cùng nghiêm túc nói.

“Được!” Âm Dương Lão Tổ cũng hào phóng đáp lại.

Tiêu Dao Cung thiên điện, trong lúc Âm Dương Lão Tổ và các nàng dâu đang kể chuyện, Đế Phượng Thiên đang đối thoại với Thân Công Báo.

Sở dĩ dùng thiên điện, là vì Đế Phượng Thiên đã để lại chủ điện cho mẫu thân và hậu cung sử dụng.

Tiêu Dao Cung rất lớn, có nhiều thiên điện, chỉ là bình thường ít dùng đến.

Lúc này, Thân Công Báo đang cung kính quỳ bái trên đất.

Đế Phượng Thiên nhàn nhạt mở miệng nói: “Nghe nói là ý của ngươi, sắp xếp tất cả đệ tử dùng khẩu hiệu thống nhất, chúc mừng bản thiếu chủ khải hoàn trở về.” Thân Công Báo thành thật cúi đầu nói: “Đệ tử chưa được sự đồng ý của thiếu chủ, đã tự ý làm chủ, xin

thiếu chủ thứ tội!" Đế Phượng Thiên cười nhẹ nói: "Được rồi, đừng giả vờ nữa, trong lòng đang mong được thưởng chứ gì?" Thân Công Báo quy củ trả lời: "Đệ tử không dám." Đế Phượng Thiên ném hai viên Cực phẩm Đại La Đan còn lại trong tay qua, nói thẳng: "Ngươi thông minh, một khi việc ngươi làm khiến bản thiếu chủ vui vẻ, tự nhiên phải ban thưởng.

Cực phẩm Đại La Đan, cảnh giới Đại La sau khi dùng tất nhiên sẽ tăng một tiểu cấp, viên còn lại mang cho Thạch Cơ, giúp nàng ấy đột phá Đại La đỉnh phong." Thân Công Báo nhận lấy đan dược, mừng rỡ như điên, lại cúi đầu nói: "Đệ tử bái tạ thiếu chủ." Đế Phượng Thiên xua tay, thuận miệng nói: "Được rồi, mau cút đi!

Ngươi đủ lanh lợi rồi, nhớ nâng cao lòng trung thành, ngươi biết tính khí của bản thiếu chủ." Thân Công Báo cung kính trả lời: "Đệ tử hiểu, đệ tử xin cáo lui..." Sau khi Âm Dương Lão Tổ vui vẻ kể xong câu chuyện với các nàng dâu, Đế Phượng Thiên cũng đã xử lý xong chuyện của Thân Công Báo.

Âm Dương Lão Tổ đến thiên điện của Tiêu Dao Cung, tay bưng bầu rượu đựng rượu Hoàng Trung Lý.

Âm Dương Lão Tổ cười nói: "Rượu này ngon quá, không nỡ đặt xuống." Đế Phượng Thiên chỉ về hướng Lục Đạo Luân Hồi, đáp: "Hậu Thổ cũng thích uống rượu, xem ra khẩu vị của nương và Hậu Thổ Thánh nhân cũng giống nhau." "Ồ?" Âm Dương Lão Tổ đột nhiên hạ thấp giọng hỏi: "Vậy sao con trai ta không trực tiếp cưới luôn Hậu Thổ?" Đế Phượng Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Người ta không có hứng thú với chuyện tìm đạo lữ, con vẫn chưa hạ gục được!" Âm Dương Lão Tổ ngồi xuống bên cạnh Đế Phượng Thiên, nói: "Vậy con phải học hỏi nương nhiều vào." Đế Phượng Thiên chưa nghe nhiều chuyện của nương mình, tò mò hỏi: "Nương muốn con học gì ở người?" "Khụ khụ!" Âm Dương Lão Tổ không trả lời, nói: "Lát nữa

đi hỏi mấy nàng dâu của ta." Rõ ràng, Âm Dương Lão Tổ không định kể lại chuyện xấu hổ năm xưa trước mặt con trai mình.

Đế Phượng Thiên gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Trầm mặc một lát, sắc mặt Âm Dương Lão Tổ đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc, trực tiếp truyền âm hỏi: "Lúc đó ta ở gần, nên cảm nhận được khá rõ, con hẳn là đã dùng bí pháp để cưỡng ép nâng cao cảnh giới phải không?

Có di chứng gì không?" Âm Dương Lão Tổ không biết đến thứ đồ chơi như Thẻ Thánh Nhân được hệ thống thưởng, chỉ nghĩ đó là một loại bí pháp vô cùng nghịch thiên, có thể trực tiếp nâng cao tu vi trong thời gian ngắn.

Đế Phượng Thiên không ngờ mẫu thân lại tinh ý đến vậy, không hổ là Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần đã cẩu từ khai thiên đến giờ!

Đế Phượng Thiên truyền âm trả lời: "Vâng!

Thời gian sắp hết rồi, bí pháp của con chỉ có thể duy trì mười hai canh giờ, con cũng là lần đầu tiên sử dụng, không biết sẽ có di chứng gì không." Âm Dương Lão Tổ ngữ khí vô cùng ngưng trọng nói: "Đợi Hồng Quân ổn định cảnh giới Hợp Đạo xong, e rằng sẽ ra tay với con, dù sao biểu hiện của con quá mức nghịch thiên, hắn chắc chắn không dung được.

Cha con và Nữ Oa hai vị Thánh nhân đều không thể giúp, phải làm sao đây?" Đế Phượng Thiên phát hiện nương thân của mình vô cùng thông minh.

Cũng là chuyện đương nhiên, nếu không thông minh, đã sớm chết rồi, làm sao có thể sống đến bây giờ?

Hồng Hoang này không hề thân thiện với Hỗn Độn Ma Thần, Thiên Đạo vẫn luôn tính kế, bài xích, đàn áp Hỗn Độn Ma Thần.

Đế Phượng Thiên tiếp tục truyền âm trả lời: "Phải dựa vào nương thân thôi, con còn cách Bán bộ Đại đạo một khoảng, tạm thời không nhanh như vậy được." Âm Dương Lão Tổ thở dài nói: "Nương tự nhiên sẽ vì con mà liều mạng, nhưng nương chỉ là Hỗn Độn Chí Tôn đỉnh phong cảnh, miễn cưỡng đỡ được hai chiêu của Hồng Quân thì được, chắc chắn không phải là đối thủ của hắn.

Sau khi nương chết, con lại phải làm sao?" Đế Phượng Thiên lần này không truyền âm, trực tiếp lấy ra ba quả Đại Đạo Quả Thực, nói: "Nương, người xem." Trong khoảnh khắc Đại Đạo Quả Thực xuất hiện, Âm Dương Lão Tổ đột nhiên trợn to hai mắt.

Tuy không biết đây là ba quả gì, nhưng Âm Dương Lão Tổ có thể cảm nhận được, trên quả có đạo vận Đại đạo vô cùng mãnh liệt đang không ngừng lưu chuyển.

Quả thực này đối với Âm Dương Lão Tổ có sức hấp dẫn cực lớn.

Chương 333

Bởi vì, bà là Tiên Thiên nắm giữ một trong ba ngàn Đại đạo là pháp tắc Âm Dương, tự nhiên vô cùng thân cận với những thứ có thể nâng cao tốc độ lĩnh ngộ Đại đạo.

Âm Dương Lão Tổ dùng giọng nói có chút run rẩy và không thể tin nổi hỏi: "Đây... là vật gì?" Đế Phượng Thiên trả lời: "Đây là Đại Đạo Quả Thực, sau khi dùng một quả, hiệu quả kéo dài ngàn năm, trong ngàn năm đó, tốc độ lĩnh ngộ Đại đạo sẽ tăng lên ức vạn lần..." Âm Dương Lão Tổ hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người!

Là Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, tồn tại từ trước khi Hồng Hoang khai mở.

Nói thật, trên thế giới này không có sự vật, đồ vật gì đáng để bà chấn kinh.

Nhưng bây giờ quả thực đã chấn kinh đến mức không thể nào hơn!

Tốc độ lĩnh ngộ Đại đạo sẽ tăng lên ức vạn lần?

Nếu không biết con trai mình chắc chắn sẽ không nói dối, đánh chết bà cũng sẽ không tin chuyện này!

Nhìn dáng vẻ có chút kinh ngạc của nương thân, Đế Phượng Thiên tiếp tục nói: "Nương thân đã bị kẹt ở cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn đỉnh phong vô số nguyên hội, chỉ thiếu một chút lĩnh ngộ sâu sắc hơn về Âm Dương Đại đạo.

Con tin rằng ba quả Đại Đạo Quả Thực này có thể giúp người đột phá đến Hỗn Độn Bán bộ Đại đạo cảnh." Âm Dương Lão Tổ lúc này mới hoàn hồn, lập tức từ chối: "Không được, thứ quý giá như vậy,

đương nhiên con phải giữ lại dùng.

Sau khi con dùng, dù nhất thời chưa đạt đến Hỗn Độn Bán bộ Đại đạo, cũng có thể rút ngắn rất nhiều khoảng cách." Âm Dương Lão Tổ không hề suy nghĩ liền trực tiếp từ chối, bởi vì bà không biết Đế Phượng Thiên có hệ thống, hệ thống thỉnh thoảng sẽ thưởng Đại Đạo Quả Thực.

Tự nhiên cho rằng thứ quý giá như vậy, chắc chắn chỉ có ba quả, dùng hết sẽ không có.

Dù ba quả Đại Đạo Quả Thực này có sức hấp dẫn cực lớn đối với bà, bà cũng trực tiếp từ chối nhận.

Đế Phượng Thiên biết rõ, mình muốn nâng lên Bán bộ Đại đạo cảnh, ít nhất cũng cần mười quả Đại Đạo Quả Thực.

Nhưng nương thân thì khác, có ba quả Đại Đạo Quả Thực, tất nhiên có thể thăng lên Bán bộ Đại đạo cảnh.

Đế Phượng Thiên lập tức nhét Đại Đạo Quả Thực vào tay bà, nói: "Nương thân yên tâm, thứ này tuy quý giá, nhưng sau này con có thể có được, chỉ là thời gian ra hoa kết quả hơi chậm một chút mà thôi." Đế Phượng Thiên tìm một cái cớ, không thể nào nói "tuy không biết lần sau hệ thống có thưởng Đại Đạo Quả Thực không, nhưng hệ thống của con sớm muộn gì cũng sẽ thưởng cho con Đại Đạo Quả Thực".

Âm Dương Lão Tổ có chút bán tín bán nghi, cảm thấy con trai đang lừa mình nhận lấy.

Đế Phượng Thiên tự nhiên lập tức hiểu được ánh mắt của bà, nói thẳng: "Nương thân yên tâm, hài nhi thật sự không lừa người, người không nâng cao cảnh giới thì làm sao bảo vệ con?" Âm Dương Lão Tổ miễn cưỡng gật đầu, lại trả lại một quả Đại Đạo Quả Thực, nói:

“Nếu thứ này thật sự có công hiệu đó, nương có hai quả là đủ để đột phá Hỗn Độn Bán bộ Đại đạo cảnh rồi.” Đế Phượng Thiên gật đầu, thu lại một quả Đại Đạo Quả Thực.

Lúc này, thời gian của Thẻ Thánh Nhân đã hết, mười hai canh giờ đã trôi qua.

Đế Phượng Thiên lại không hề có dấu hiệu báo trước mà hôn mê.

Phải biết rằng Đế Phượng Thiên là cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong đó!

Lại trực tiếp hôn mê, có thể thấy di chứng của Thẻ Thánh Nhân quả thực mạnh mẽ đến cực điểm!

May mà trận chiến đã kết thúc, nếu không trên chiến trường mà hết thời gian Thẻ Thánh Nhân, thật sự sẽ mất mạng.

Nhưng với công hiệu nghịch thiên của Thẻ Thánh Nhân, di chứng này cũng là chuyện đương nhiên.

Âm Dương Lão Tổ lập tức ôm lấy Đế Phượng Thiên, cẩn thận kiểm tra một lượt, xác định không nguy hiểm đến tính mạng, mới yên tâm.

Âm Dương Lão Tổ vốn định đi Bích Du Cung tranh cãi một phen, lập tức thay đổi chủ ý.

Bà nói với các nàng dâu một tiếng là sẽ bế quan cùng Đế Phượng Thiên, thuận tiện nhờ Nữ Oa bố trí lại một số đại trận phòng hộ trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Đại trận phòng hộ trước đó đều bị Thiên Đạo đánh tan cả rồi.

Sau đó, Âm Dương Lão Tổ ở bên cạnh Đế Phượng Thiên, trực tiếp ăn một quả Đại Đạo Quả Thực, bắt đầu lĩnh ngộ pháp tắc Âm Dương Đại đạo ở tầng sâu hơn.

Đế Phượng Thiên yên tĩnh nằm trên bồ đoàn, Âm Dương Lão Tổ phải ở bên cạnh con trai mới có thể yên tâm, vì vậy bà trực tiếp bế quan ngay tại thiên điện.

Đế Phượng Thiên yên tĩnh nằm trên bồ đoàn, Âm Dương Lão Tổ muốn trông chừng con trai bên cạnh mới có thể yên tâm, vì thế bèn bế quan ngay tại thiên điện.

Sau khi ăn một quả Đại Đạo Quả Thực, Âm Dương Lão Tổ lập tức cảm nhận được sự cảm tri đối với Đại đạo đã sâu sắc hơn vô số lần.

Một số huyền diệu tầng sâu trong Âm Dương pháp tắc vốn hoàn toàn không thể lĩnh hội, nay bỗng nhiên thông suốt.

Đại Đạo Quả Thực thật sự quá thần kỳ, quả thực là được làm ra để dành riêng cho Tiên thiên Hỗn độn Ma Thần!

Thật ra, thứ này nếu đưa cho tiên nhân bình thường thì chẳng có tác dụng gì, dưới tiền đề không nắm giữ Đại đạo pháp tắc, cho dù có sở hữu Đại Đạo Quả Thực cũng không thể nào lĩnh ngộ được Tam thiên Đại đạo từ hư không.

Nhưng Tiên thiên Hỗn độn Ma Thần vừa sinh ra đã tự mang theo một trong Tam thiên Đại đạo!

Đại Đạo Quả Thực giống như được chuẩn bị riêng cho Tiên thiên Hỗn độn Ma Thần vậy.

Âm Dương Lão Tổ cũng không hỏi Đế Phượng Thiên về Ám chi Đại đạo, bởi vì bà cũng giống những người khác, cho rằng Đế Phượng Thiên đã di truyền pháp tắc âm tính trong Âm Dương pháp tắc, vì thế mới nắm giữ Ám chi Đại đạo.

Nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại, Đế Phượng Thiên di truyền pháp tắc dương tính của Âm Dương Lão Tổ, biểu hiện của nó

chính là bản mệnh thần thông Xích Kim Thần Đồng.

Ám chi Đại đạo là phần thưởng từ nhiệm vụ hệ thống khi hắn chửi Hồng Quân lúc trước.

Mẫu thân của Đế Phượng Thiên vừa hay lại là Âm Dương Lão Tổ, tay trái là pháp tắc dương tính màu vàng, tay phải là pháp tắc âm tính màu đen.

Vì thế cũng không ai đi sâu suy nghĩ vì sao Đế Phượng Thiên lại nắm giữ Ám chi Đại đạo, đều cho rằng là di truyền từ Tiên thiên Ma Thần Âm Dương Lão Tổ.

Dưới ảnh hưởng của Đại Đạo Quả Thực, sự lĩnh ngộ của Âm Dương Lão Tổ đối với Âm Dương pháp tắc không ngừng sâu sắc hơn.

Những áo nghĩa bản chất của Âm Dương pháp tắc vốn không thể lĩnh ngộ, hiện tại cuối cùng cũng có chút cảm ngộ.

Thế nào là âm dương?

Âm dương tương xung hóa vạn vật, thế gian vạn vật, đều có âm dương chi đạo.

Cũng vì thế mà từ giữa vạn vật vạn sự đều có thể lĩnh ngộ âm dương chi lý.

Trước kia Âm Dương Lão Tổ vẫn luôn không thể lĩnh ngộ áo nghĩa bản chất, giờ khắc này cuối cùng cũng dần dần rõ ràng.

Trong cơn lĩnh ngộ này, một ngàn năm thời gian thoáng chốc trôi qua.

Đợi đến khi Âm Dương Lão Tổ phát hiện hiệu quả của Đại Đạo Quả Thực đã hết, bà lại ăn thêm một quả nữa.

Sắp rồi, chỉ còn một chút nữa thôi.

Sau khi ăn quả Đại Đạo Quả Thực thứ hai, Âm Dương Lão Tổ tiếp tục bắt đầu lĩnh ngộ Âm Dương pháp tắc.

Lần này, bà muốn lĩnh ngộ áo nghĩa chung cực cuối cùng của Âm Dương pháp tắc!

Trên và dưới, trời và đất, động và tĩnh, lên và xuống, trên thuộc dương, dưới thuộc âm, trời là dương, đất là âm, động là dương, tĩnh là âm, lên thuộc dương, xuống thuộc âm.

Thái cực động sinh dương, động cực thì tĩnh, tĩnh sinh âm, tĩnh cực lại động.

Một động một tĩnh, là gốc rễ của nhau.

Phân âm phân dương, lưỡng nghi được lập.

Thái cực sinh lưỡng nghi, tức âm dương, âm dương biến tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, bát quái sinh lục thập tứ quái.

Thời hỗn độn thuở sơ khai của Thái cực, âm dương chưa phân!

Âm dương phân ra lưỡng nghi, là bước biến hóa đầu tiên, âm dương lại lần nữa tổ hợp sinh ra tứ tượng là bước biến hóa thứ hai, sau đó là bát quái, lục thập tứ quái cho đến vô cùng.

Âm dương đối lập, âm dương chuyển hóa, âm dương tiêu trưởng, âm dương hỗ căn.

Âm dương pháp tắc diễn hóa, vô cùng vô tận!

Chương 334

"Oanh!" Trong phút chốc, trong đầu Âm Dương Lão Tổ vang lên một tiếng nổ mà người ngoài không thể nghe thấy.

Bà đã xuyên thấu qua tầng tầng sương mù của Đại đạo pháp tắc, cuối cùng lĩnh ngộ được áo nghĩa chung cực của Đại đạo pháp tắc.

Trong nháy mắt, khí tức tu vi cường hãn đến cực điểm của Âm Dương Lão Tổ đột nhiên tăng vọt.

Một Thái Cực Đồ màu vàng và màu đen giao hòa trực tiếp từ trên người Âm Dương Lão Tổ lao ra, hướng lên trời cao mà từ từ bay lên.

Giây phút này, toàn bộ Hồng Hoang đều cảm nhận được khí tức cường đại từ Bồng Lai tiên đảo, đó là một loại khí tức Bán bộ Đại đạo cảnh tương tự như của Tiệt Giáo Thánh tử trước đây, thậm chí khí tức này còn mạnh hơn khí tức của Tiệt Giáo Thánh tử khi chiến đấu với Thiên Đạo.

Điều này cũng bình thường, dù sao Đế Phượng Thiên dùng hack, cưỡng ép đề thăng cảnh giới, còn Âm Dương Lão Tổ đã bị kẹt ở Hỗn Độn Chí Tôn đỉnh phong vô số nguyên hội, cũng đã tích lũy vô số nguyên hội, một sớm bước vào Bán bộ Đại đạo, liền một bước lên trời!

"Xảy… xảy ra chuyện gì?

Khí tức thật mạnh, còn mạnh hơn Thánh tử lúc đó!" "Mau nhìn kìa, trên không Bồng Lai tiên đảo, là Thái Cực Đồ do âm dương pháp tắc giao thế sinh ra." "Âm Dương Lão Tổ, tấn thăng Bán bộ Đại đạo cảnh!" "Không thể nào?

Tiệt Giáo sắp thật sự vô địch rồi!

Hai vị Thánh nhân cộng thêm hai vị Bán bộ Đại đạo, đã đủ để càn quét Hồng Hoang!" "..." Chúng sinh Hồng Hoang không rõ tình hình của Đế Phượng Thiên, vì thế cũng xem hắn là Bán bộ Đại đạo.

Thái Cực Đồ âm dương pháp tắc đang bay lên đã trực tiếp nghiền nát đại trận phòng hộ mà Nữ Oa vừa bố trí xong.

Nữ Oa uất ức, đại trận phòng hộ mà mình vất vả mất hai ngàn năm bố trí!

Cứ thế mà mất rồi?

Thái Cực Đồ âm dương pháp tắc trong quá trình bay lên đã bộc phát ra khí tức cường hãn vô song, không ngừng lớn dần.

Theo khí tức hủy diệt của Thái Cực Đồ âm dương pháp tắc không ngừng bành trướng, không gian cũng vì thế mà vỡ nát từng mảng, toàn bộ thiên địa Hồng Hoang đều không ngừng run rẩy.

Trong quá trình không ngừng bay lên, Thái Cực Đồ âm dương pháp tắc đã có xu thế che khuất cả bầu trời.

Chúng sinh Hồng Hoang triệt để hoảng sợ.

"Mạnh… mạnh quá, chỉ một đạo pháp tắc sau khi đột phá mà đã mạnh đến thế này!" "Vấn đề hiện tại là, Âm Dương Lão Tổ không phải đang tuyên chiến với Đạo Tổ đấy chứ?

Thái Cực Đồ âm dương pháp tắc kia sắp bay đến tận trời cao rồi." "Xong rồi!

Xong rồi!

Thánh tử và Thiên Đạo vừa mới kết thúc trận chiến, trận chiến giữa Âm Dương Lão Tổ và Đạo Tổ lại sắp bắt đầu!" "Lần trước Hồng Hoang đại địa không bị vỡ nát, lần này liệu có chịu nổi không?" Theo Thái Cực Đồ âm dương pháp tắc không ngừng bộc phát ra dao

động pháp tắc khiến thiên địa đều run rẩy, nó đang hướng về phía trời cao, chúng sinh Hồng Hoang cho rằng trận đại chiến đỉnh cấp lần thứ hai lại sắp nổ ra.

Khi Thái Cực Đồ âm dương pháp tắc bay lên trời cao, nó đã hoàn toàn che khuất cả bầu trời.

Từ bất kỳ góc nào trên Hồng Hoang đại địa nhìn lên, hoàn toàn không thấy được bầu trời, chỉ có thể thấy Thái Cực Đồ với âm dương pháp tắc màu vàng đen đang lưu chuyển.

Ngày Âm Dương Lão Tổ phá cảnh thành công, Âm Dương Đại đạo pháp tắc che trời!

Một cảnh tượng vô cùng chấn động, cũng tất nhiên sẽ được ghi nhớ mãi mãi!

Âm Dương pháp tắc cũng không va vào bầu trời, sau khi che khuất toàn bộ bầu trời, nó từ từ tiêu tán đi.

Đây là lời cảnh cáo của Âm Dương Lão Tổ đối với Hồng Quân.

Đừng có hành động gì, ngoan ngoãn ở trên trời đi, nếu không lão tổ ta sẽ đấm thủng cả trời!

Vô cùng bá đạo!

Hồng Quân không có bất kỳ phản ứng nào, dường như xem thường hành động vô lý của Âm Dương Lão Tổ.

Hồng Quân cũng không có cách nào, cảnh giới Hợp Đạo vừa mới hoàn toàn ổn định, ông ta đang định thăm dò tình hình thực sự của Đế Phượng Thiên, vì Hồng Quân cảm thấy việc Đế Phượng Thiên đột nhiên trở thành Bán bộ Đại đạo cảnh có chút kỳ quặc.

Nhưng Hồng Quân chưa kịp ra tay, Âm Dương Lão Tổ đã phá cảnh thành công, trực tiếp dùng âm dương pháp tắc để uy hiếp một

cách mạnh mẽ.

Hồng Quân cũng đành bất lực!

Kế hoạch thăm dò sâu cạn của Đế Phượng Thiên đã bị Âm Dương Lão Tổ phá hỏng hoàn toàn.

Nhưng Hồng Quân là người thế nào, một chiêu này của Âm Dương Lão Tổ tuy khiến Hồng Quân kiêng dè không ra tay nữa, nhưng cũng thể hiện ra rằng Âm Dương Lão Tổ sợ ông ta ra tay với Đế Phượng Thiên.

Vì thế, việc Đế Phượng Thiên đột nhiên trở thành Bán bộ Đại đạo cảnh tuyệt đối có vấn đề.

Hồng Quân không cần ra tay thăm dò nữa, cũng đã biết tu vi của Đế Phượng Thiên vẫn là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Âm Dương Lão Tổ tự nhiên cũng không quan tâm Hồng Quân sẽ nghĩ gì, chỉ cần Hồng Quân không ra tay, con trai bà an toàn là được.

Hai vị đại lão đỉnh cấp đều đạt được thứ mình cần...

Một màn thao tác cực kỳ kiêu ngạo của Âm Dương Lão Tổ lại lần nữa khiến chúng sinh Hồng Hoang kinh ngạc đến ngây người.

Đừng nói chúng sinh Hồng Hoang, ngay cả các Thánh nhân cũng trợn mắt há mồm.

Đây là đang cảnh cáo và khiêu khích Hồng Quân Đạo Tổ một cách trắng trợn!

Trong Bích Du Cung, khóe miệng Thông Thiên Giáo Chủ co giật mấy cái, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Bao nhiêu nguyên hội qua đi, vẫn tính cũ, tính tình vẫn nóng nảy như vậy.” Tức thì, một số ký ức không mấy tốt đẹp trong quá khứ hiện lên trong đầu Thông Thiên.

Gương mặt già nua của Thông Thiên thoáng đỏ, tiếp tục bế quan.

Bên Bồng Lai tiên đảo, sau khi Âm Dương Lão Tổ thành công đột phá Hỗn Độn Bán bộ Đại đạo cảnh, Đế Phượng Thiên vẫn chưa tỉnh lại.

Trọn vẹn một nguyên hội sau, Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại.

Âm Dương Lão Tổ tức thì lộ ra vẻ vui mừng trên mặt, nói: "Cuối cùng con cũng tỉnh rồi, làm nương lo chết đi được." Đế Phượng Thiên bấm ngón tay tính toán, không ngờ mình đã ngủ say trọn một nguyên hội!

Di chứng của việc giả làm Thánh nhân quả thực đủ bá đạo, hắn lập tức dùng Chuẩn Thánh chi niệm kiểm tra thân thể mình, cũng không có vấn đề gì.

May mà lúc chiến đấu đã nhanh chóng giải quyết Thiên Đạo, nếu không thật sự chết lúc nào không hay.

Ngay sau đó, Đế Phượng Thiên nhìn về phía mẫu thân Âm Dương Lão Tổ, cười hỏi: "Nương thân đã đột phá thành công rồi sao?" Âm Dương Lão Tổ gật đầu, đáp: "Đại Đạo Quả Thực kia quả thực rất tốt." Đế Phượng Thiên nhẹ giọng nói: "Nương thân đã trông chừng con một nguyên hội, hãy đến Bích Du Cung gặp lão đa của con đi, hài nhi cũng định bế quan một thời gian." Âm Dương Lão Tổ đáp một tiếng, nói: "Vậy nương đi đây, nương sẽ theo dõi Hồng Quân, con có thể yên tâm, có nương ở đây hắn sẽ không thể trực tiếp ra tay với con." Đế Phượng Thiên tự nhiên yên tâm, gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó, Âm Dương Lão Tổ rời khỏi Bồng Lai tiên đảo, tiến về Bích Du Cung.

Thông Thiên chết tiệt, lão nương ở Bồng Lai tiên đảo lâu như vậy, thế mà cũng không đến thăm, thật đáng ăn đòn!

Sau khi Âm Dương Lão Tổ đi, Đế Phượng Thiên lập tức bắt đầu bế quan.

Đế Phượng Thiên trước tiên ăn luôn viên Căn Nguyên Đề Thăng Đan được thưởng trước đó.

Dược lực bàng bạc quét qua tứ chi bách hài của Đế Phượng Thiên, tiến hành cải tạo thần kỳ đối với cơ thể hắn, nhằm đề thăng căn nguyên của Đế Phượng Thiên.

Kỳ thực Căn Nguyên Đề Thăng Đan còn nghịch thiên hơn cả Đại Đạo Quả Thực, Đại Đạo Quả Thực dù sao cũng chỉ có tác dụng với người nắm giữ Tam thiên Đại đạo, đối với đại đa số người đều vô hiệu.

Căn Nguyên Đề Thăng Đan thì khác, căn nguyên của vạn tộc Hồng Hoang đều là trời sinh, căn bản không thể đề thăng.

Cũng vì thế, thế giới Hồng Hoang rất coi trọng căn nguyên, căn nguyên tốt xấu lúc sinh ra có nghĩa là cực hạn của ngươi ở đâu.

Ví như với căn nguyên Trung cấp Hỗn độn Ma Thần của Đế Phượng Thiên, cho dù nắm giữ Ám chi Đại đạo, cũng vĩnh viễn không thể đạt đến Đại đạo cảnh giới, đừng nói Đại đạo cảnh giới, ngay cả Bán bộ Đại đạo cũng có chút khó khăn.

Cũng không phải căn nguyên của Đế Phượng Thiên kém, kỳ thực căn nguyên Trung cấp Hỗn độn Ma Thần đã là căn nguyên đỉnh cấp của Hồng Hoang, căn nguyên có thể tốt hơn Đế Phượng Thiên chỉ như lông phượng sừng lân.

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng chỉ là một sinh linh trong Hỗn độn, luận về căn nguyên chưa chắc đã bằng Đế Phượng Thiên!

Bởi vì Đại đạo cảnh đối với yêu cầu về căn nguyên quá cao, mạnh như Bàn Cổ, một Tiên thiên Hỗn độn Ma Thần đỉnh cấp như vậy

cũng không thể thành công đột phá Đại đạo Thánh nhân, có thể thấy Đại đạo Thánh nhân rốt cuộc khó đến mức nào, điều kiện hà khắc đến mức nào.

Chương 335

Trăm năm sau, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đề thăng căn nguyên lên Cao cấp Hỗn độn Ma Thần, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng một vạn giọt Tam Quang Thần Thủy." "Hai: Tiếp tục bế quan, đề thăng thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng một vạn giọt Thiên Hà Thánh Thủy." Lựa chọn lần này cả hai đều có thể chọn, về cơ bản là vật phẩm cùng cấp, Đế Phượng Thiên chọn lựa chọn thứ hai, bởi vì hắn muốn tiếp tục bế quan.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng một vạn giọt Thiên Hà Thánh Thủy!" Bảng cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Hỗn độn Ma Thần (Cao cấp).

Tu vi: Chuẩn Thánh đỉnh phong (Cảnh giới tiếp theo Bán bộ Đại đạo).

Nhục thân: Chuẩn Thánh viên mãn (Trải qua hai giọt Bàn Cổ tinh huyết tôi luyện).

Đại đạo: Ám chi Đại đạo (Cực ám), Trận chi Đại đạo (Hoàng giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật,

Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn độn linh bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn độn linh bảo), một vạn thanh kiếm (đều là Hậu thiên chí bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong thập đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (Thông qua Trận chi Đại đạo tự lĩnh ngộ được kiếm trận).

Khác: Huyền Thiên Trọng Thủy (một vạn giọt), Thiên Hà Thánh Thủy (một vạn giọt), Đại Đạo Quả Thực (x1).

Đế Phượng Thiên lướt qua bảng cá nhân, thấy căn nguyên đã đề thăng một cấp, nhưng vẫn chưa đủ, hy vọng sau này có thể nhận được Căn Nguyên Đề Thăng Đan, tiếp tục đề thăng căn nguyên.

Trước đó hắn đã đưa cho mẫu thân Âm Dương Lão Tổ hai quả Đại Đạo Quả Thực, còn lại một quả.

Đế Phượng Thiên ăn nốt quả Đại Đạo Quả Thực cuối cùng.

Bắt đầu lĩnh ngộ giai đoạn cuối cùng của Ám chi Đại đạo.

Đế Phượng Thiên hiện tại có chút thắc mắc, cho dù hoàn thành giai đoạn thứ bảy cuối cùng của Ám chi Đại đạo là hỗn độn, cũng chỉ là Bán bộ Đại đạo cảnh mà thôi.

Vậy xin hỏi, rõ ràng đã lĩnh ngộ một loại Đại đạo đến cực hạn rồi, nhưng tại sao vẫn là Bán bộ Đại đạo cảnh, chứ không phải Đại đạo cảnh.

Cho nên, vấn đề ở đâu, không phải nói lĩnh ngộ một loại Đại đạo đến cực hạn là có thể trực tiếp đạt đến Đại đạo sao?

Chỉ trực tiếp đạt đến Bán bộ Đại đạo, chứ không phải trực tiếp đạt đến Đại đạo à!

Đương nhiên, Đế Phượng Thiên cũng không lấy làm lạ, nếu thật sự đơn giản như vậy, năm đó Bàn Cổ khai thiên sẽ không phải là Bán bộ Đại đạo cảnh.

Tin rằng với năng lực của Bàn Cổ, chắc chắn đã lĩnh ngộ Lực chi Đại đạo đến cực hạn rồi, nhưng vẫn chưa thể thành Đại đạo.

Cho nên, nắm giữ toàn bộ Tam thiên Đại đạo, hoặc lĩnh ngộ một loại Đại đạo đến cực hạn là có thể trực tiếp đạt đến Đại đạo cảnh, cách nói này không chính xác, ít nhất không đơn giản như vậy.

Nhưng vấn đề cũng không lớn, chỉ cần đạt đến Bán bộ Đại đạo cảnh giới, về cơ bản đã vô địch ở Hồng Hoang, còn về Đại đạo cảnh có thể từ từ tìm hiểu.

Một ngàn năm thời gian thoáng chốc trôi qua, hiệu quả của Đại Đạo Quả Thực dần dần biến mất.

Đế Phượng Thiên không lựa chọn xuất quan, quyết định tiếp tục bế quan. ...

Mặc dù có mẫu thân kiềm chế Hồng Quân, nhưng Hồng Quân không biết đã để lại bao nhiêu hậu thủ ở Tây Phương Giáo, Đế Phượng Thiên tự nhiên phải cẩn thận đối phó.

Đến lúc đó Hồng Quân và mẫu thân kiềm chế lẫn nhau, chuyện của Tây Phương Giáo phải dựa vào hắn giải quyết.

Vì thế tốt nhất có thể tiếp tục đề thăng một chút thực lực.

Hai nguyên hội sau, lựa chọn của hệ thống mở ra.

“Kiểm tra túc chủ đã bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng thần thông Tam Vị Chân Hỏa.” “Hai: Tiếp tục bế quan, đề thăng thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng hạt giống Đại Đạo Chi Thụ (x1).” Đế Phượng Thiên không chút suy nghĩ trực tiếp lựa chọn lựa chọn thứ hai, tuy không biết Đại Đạo Chi Thụ là cái gì, nhưng đã mang hai chữ “Đại đạo” thì chọn chắc chắn không sai.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng hạt giống Đại Đạo Chi Thụ (x1)!” “Nhắc nhở: Hạt giống Đại Đạo Chi Thụ có thể trực tiếp nuốt, hiệu quả tương đương với một quả Đại Đạo Quả Thực, cũng có thể gieo hạt giống Đại Đạo Chi Thụ, sau vài nguyên hội có thể trưởng thành thành Đại Đạo Chi Thụ, trong phạm vi trăm vạn dặm xung quanh cây có thể giúp người khác đề thăng tốc độ lĩnh ngộ Đại đạo.” Đế Phượng Thiên mắt sáng lên, đây là thứ tốt!

Đại Đạo Quả Thực là vật tiêu hao, còn Đại Đạo Chi Thụ lại có thể lâu dài giúp gia tăng tốc độ lĩnh ngộ Đại đạo, hiệu quả cộng dồn như vậy sẽ càng tốt hơn.

Đế Phượng Thiên cất kỹ hạt giống Đại Đạo Chi Thụ, tiếp tục bắt đầu bế quan.

Ba nguyên hội sau, lựa chọn của hệ thống mở ra.

“Kiểm tra túc chủ đã bế quan ba nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng một vạn giọt Tam Quang Thần Thủy.” “Hai: Tiếp tục bế quan, đề thăng thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng một trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy.” Đế Phượng Thiên do dự một lát, lựa chọn lựa chọn thứ hai.

Hỗn Độn Nguyên Thủy kia tuy không biết là gì, nhưng mang hai chữ "Hỗn độn" chắc chắn không tầm thường.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng một trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy!" "Nhắc nhở: Hỗn Độn Nguyên Thủy có thể giúp Hỗn độn Ma Thần đề thăng căn nguyên (chỉ giới hạn cho Hỗn độn Ma Thần), ba trăm giọt tương đương với công hiệu của một viên Căn Nguyên Đề Thăng Đan." Đế Phượng Thiên vô cùng hài lòng, hắn đang cần đề thăng căn nguyên, viên Căn Nguyên Đề Thăng Đan kia dường như không dễ dàng được thưởng cho lắm, nếu không cũng sẽ không qua bao nhiêu nguyên hội mới gặp được một viên.

Đế Phượng Thiên định tích góp thêm hai trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy nữa rồi uống một lần, trực tiếp đề thăng căn nguyên thêm một lần nữa.

Cất kỹ Hỗn Độn Nguyên Thủy, Đế Phượng Thiên lại một lần nữa tiến vào trạng thái bế quan.

Lại hai nguyên hội trôi qua, lựa chọn của hệ thống lại một lần nữa mở ra.

"Kiểm tra túc chủ đã bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Bồ Đề Đại Trận." "Hai: Tiếp tục bế quan, đề thăng thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)." Đế Phượng Thiên tự nhiên lập tức lựa chọn lựa chọn thứ hai.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!" Sau khi nhận được một quả Đại Đạo Quả Thực, Đế

Phượng Thiên lập tức ăn luôn.

Lại một ngàn năm sau, hiệu quả của Đại Đạo Quả Thực biến mất, Đế Phượng Thiên uống vài ngụm rượu Hoàng Trung Lý, tiếp tục bế quan.

Lần bế quan này đã tiêu hao hai quả Đại Đạo Quả Thực, tuy còn cách Bán bộ Đại đạo cảnh một khoảng cách dài, nhưng thực lực của Đế Phượng Thiên vẫn có sự đề thăng.

Khoảng cách giữa Chuẩn Thánh đỉnh phong và Bán bộ Đại đạo đang được rút ngắn.

Lại một nguyên hội sau, lựa chọn của hệ thống lại một lần nữa được kích hoạt.

"Kiểm tra túc chủ đã bế quan một nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng thần thông Ba Đầu Sáu Tay." "Hai: Tiếp tục bế quan, đề thăng thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng một trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy." Đế Phượng Thiên quả quyết lựa chọn lựa chọn thứ hai.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng một trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy!" Nhận được phần thưởng, Đế Phượng Thiên tiếp tục bế quan.

Lại hai nguyên hội trôi qua, lựa chọn của hệ thống lại một lần nữa được kích hoạt.

"Kiểm tra túc chủ đã bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng thần thông Túng Địa Kim Quang." "Hai: Tiếp tục bế quan, đề thăng thực lực bản thân mới là vương đạo,

thưởng Chân Hoàng Nạp Khí Pháp." Đế Phượng Thiên suy nghĩ một lát, lựa chọn lựa chọn thứ hai.

Một là hắn muốn tiếp tục bế quan, hai là Túng Địa Kim Quang là thần thông di chuyển, nhưng không bằng Hóa Hồng Chi Thuật và tốc độ của Côn Bằng, cho nên Đế Phượng Thiên lấy cũng vô dụng.

Đương nhiên, Chân Hoàng Nạp Khí Pháp kia Đế Phượng Thiên lấy cũng không có tác dụng gì, nhưng có thể truyền cho Kim Ninh dùng!

Chương 336

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Chân Hoàng Nạp Khí Pháp!" Nhận được phần thưởng, Đế Phượng Thiên tiếp tục bế quan.

Lại một nguyên hội sau, lựa chọn của hệ thống lại một lần nữa mở ra.

"Kiểm tra túc chủ đã bế quan một nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Cửu Khúc Hoàng Hà Trận." "Hai: Tiếp tục bế quan, đề thăng thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng một trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy." Đế Phượng Thiên tự nhiên không chút do dự lựa chọn lựa chọn thứ hai.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng một trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy!" Tích lũy đủ ba trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy, Đế Phượng Thiên lập tức uống hết ba trăm giọt.

Dưới sự trợ giúp của ba trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy, Đế Phượng Thiên lại một lần nữa thành công đề thăng căn nguyên.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đề thăng căn nguyên lên Đỉnh cấp Hỗn độn Ma Thần, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng một vạn giọt Tam Quang Thần Thủy." "Hai: Tiếp tục bế quan, đề thăng thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng thần thông Điểm Thạch

Thành Kim." Thần thông Điểm Thạch Thành Kim kia có lẽ chuyên khắc chế pháp thuật hệ thổ, nhưng đối với người ở cảnh giới của Đế Phượng Thiên thì hơi vô dụng, hơn nữa lần bế quan này cũng đã lâu.

Cho nên lần này Đế Phượng Thiên lựa chọn lựa chọn thứ nhất, quyết định kết thúc lần bế quan này.

Lần bế quan này đã thành công đề thăng căn nguyên lên hai bậc, cảnh giới thực lực cũng có sự đề thăng, Đế Phượng Thiên vô cùng hài lòng với lần bế quan này.

Chỉ riêng việc căn nguyên đề thăng lên hai cấp, cũng sẽ khiến chiến lực của Đế Phượng Thiên đề thăng không ít, chưa kể hai quả Đại Đạo Quả Thực cộng với bao nhiêu nguyên hội đã làm sâu sắc thêm sự lĩnh ngộ đối với Ám chi Đại đạo.

Chuẩn Thánh đỉnh phong của Trung cấp Hỗn độn Ma Thần và Chuẩn Thánh đỉnh phong của Đỉnh cấp Hỗn độn Ma Thần, tự nhiên có sự khác biệt, nếu không có khác biệt thì căn nguyên còn có tác dụng gì?

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng một vạn giọt Tam Quang Thần Thủy..." Bảng cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Hỗn độn Ma Thần (Đỉnh cấp).

Tu vi: Chuẩn Thánh đỉnh phong (Cảnh giới tiếp theo Bán bộ Đại đạo).

Nhục thân: Chuẩn Thánh viên mãn (Trải qua hai giọt Bàn Cổ tinh huyết tôi luyện).

Đại đạo: Ám chi Đại đạo (Cực ám), Trận chi Đại đạo (Hoàng giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp, Chân Hoàng Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn độn linh bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn độn linh bảo), một vạn thanh kiếm (đều là Hậu thiên chí bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong thập đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên), Hạt giống Đại Đạo Chi Thụ (x1).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (Thông qua Trận chi Đại đạo tự lĩnh ngộ được kiếm trận).

Khác: Huyền Thiên Trọng Thủy (một vạn giọt), Thiên Hà Thánh Thủy (một vạn giọt), Tam Quang Thần Thủy (một vạn giọt).

Đế Phượng Thiên lướt qua bảng cá nhân.

Hắn rời khỏi thiên điện, đến chủ điện.

Phát hiện trong chủ điện không có một ai, tất cả đều đi bế quan rồi sao?

Đế Phượng Thiên có chút nhàm chán, rót vài ly linh tửu ra uống.

Một lát sau, Kim Ninh từ phía sau điện đi ra, có lẽ cũng vừa mới kết thúc bế quan.

Đế Phượng Thiên đã một thời gian không gặp Kim Ninh, nàng đã

đột phá Chuẩn Thánh sơ kỳ thành công.

"Ngươi đến đúng lúc lắm, bản thiếu chủ truyền cho ngươi một bộ công pháp." Nói rồi, Đế Phượng Thiên truyền Chân Hoàng Nạp Khí Pháp vừa nhận được cho nàng.

Nguyên thần của Kim Ninh tiếp nhận công pháp mà Đế Phượng Thiên truyền đến.

Không ngờ lại chính là Chân Hoàng Nạp Khí Pháp đã thất truyền của Phượng tộc, Kim Ninh có chút vui mừng và bất ngờ.

Điều này có sự trợ giúp rất lớn đối với việc đề thăng cảnh giới sau này của nàng.

Tính ra, Kim Ninh đã nợ Đế Phượng Thiên không ít, sớm nhất là lúc ở Nam Hải, Đế Phượng Thiên giúp nàng chém giết Hạt Ma Vương, lại giới thiệu nàng cho Nữ Oa Thánh nhân, dưới sự che chở của Nữ Oa Thánh nhân, Phượng tộc còn sót lại ở Nam Hải cuối cùng cũng có được cơ hội thở dốc.

Bây giờ Đế Phượng Thiên lại truyền thụ cho nàng Chân Hoàng Nạp Khí Pháp đã thất truyền của Phượng Hoàng nhất tộc, gần như đã đến mức đại ân đại đức không gì báo đáp nổi.

"Đa tạ Thánh tử, Đát Kỷ và Ngao Sương đều đã bế quan đột phá Chuẩn Thánh, hôm nay liền do Kim Ninh phục thị Thánh tử nhé!" Kim Ninh hiện là tộc trưởng Phượng tộc, tuy là tọa kỵ của Nữ Oa, nhưng bình thường Nữ Oa cũng không cần nàng phục thị, vì thế Kim Ninh kỳ thực chưa từng phục thị ai.

Kim Ninh trước tiên đi xé một miếng khô thịt rồng, từ từ đưa vào miệng Đế Phượng Thiên, lúc này gò má nàng có chút ửng hồng.

Khô thịt rồng là do Đát Kỷ và Ngao Sương đặc biệt làm cho Đế Phượng Thiên trước khi bế quan, sợ thiếu chủ xuất quan không có thịt

ăn, hai tiểu thị nữ cũng thật chu đáo.

Đúng là áo bông nhỏ tri kỷ của thiếu chủ!

Đế Phượng Thiên nhai khô thịt rồng, cảm thấy mùi vị không tệ.

Ngay sau đó Kim Ninh lại rót một ly rượu Nhân Sâm Quả từ từ đổ vào miệng Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên cứ thế nằm trên ghế Tiêu Dao, không động đậy, nhưng miệng thì vẫn luôn động.

Kim Ninh tuy không có kinh nghiệm, nhưng cũng đã thấy Đát Kỷ và Ngao Sương phục thị Đế Phượng Thiên, vì thế cũng làm đâu ra đấy.

Kim Ninh tuy trông có vẻ bình tĩnh, kỳ thực trong lòng có chút căng thẳng.

Kim Ninh vẫn luôn có tình cảm với Đế Phượng Thiên, cũng chính là cái gọi là thầm mến của hậu thế.

Tuy lần đầu gặp mặt, Kim Ninh đối với Đế Phượng Thiên chỉ có tình cảm kích, cũng không phải là nhất kiến chung tình.

Nhưng không chịu nổi những biểu hiện nghịch thiên hết lần này đến lần khác của Đế Phượng Thiên, thực sự quá dễ khiến nữ tử Hồng Hoang rung động.

Nếu có thể có đạo lữ, ai mà không hy vọng đạo lữ của mình là một nam tiên đầu đội trời chân đạp đất, thực lực cường hãn, bối cảnh sâu dày?

Đế Phượng Thiên chiếm cả ba điểm, một nam nhân dám chém Thiên Đạo, đủ đầu đội trời chân đạp đất và thực lực cường hãn chưa?

Một người cha là Thông Thiên Thánh nhân, mẹ là Âm Dương Lão

Tổ vừa mới tấn cấp Hỗn độn Bán bộ Đại đạo, là thiếu chủ được người người trong Tiệt Giáo, giáo phái số một Hồng Hoang, sùng bái, bối cảnh đủ sâu dày chưa?

Nhưng Kim Ninh thân là tọa kỵ của Nữ Oa Thánh nhân, chủ tử nhà mình lại là đạo lữ được Thánh tử cưới hỏi đàng hoàng, Kim Ninh tự nhiên chỉ có thể giấu đi những tâm tư nhỏ bé của mình.

Đế Phượng Thiên lâu như vậy không gặp Kim Ninh, cũng là vì Kim Ninh đang cố ý tránh mặt hắn.

Kim Ninh cảm thấy nên giữ khoảng cách xa một chút, như vậy sẽ không suy nghĩ lung tung.

Kết quả càng lâu không gặp, lại càng nhớ, cảm nhận được Đế Phượng Thiên xuất quan, vừa hay không có ai, Kim Ninh liền lặng lẽ lẻn ra.

Đương nhiên, Kim Ninh cũng không dám có hành động vượt quá giới hạn, chỉ làm một tiểu thị nữ ngoan ngoãn phục thị Đế Phượng Thiên ăn uống.

Đế Phượng Thiên vừa ăn thịt uống rượu vừa hỏi: "Trong thời gian bản thiếu chủ bế quan, có chuyện gì xảy ra không?" Kim Ninh từ từ mở miệng nói: "Hồi bẩm Thánh tử, mẫu thân ngài đã đến Bích Du Cung đến nay chưa về, Nữ Oa Thánh nhân, Huyền Minh Tổ Vu, Hi Hòa tiên tử, Thường Hi tiên tử, Đát Kỷ, Ngao Sương, sau khi ngài bế quan cũng lần lượt đi bế quan rồi, mọi việc lớn nhỏ của Tiệt Giáo do bảy vị thân truyền đệ tử quản lý, không có chuyện gì đặc biệt." Đế Phượng Thiên gật đầu, tùy ý nói: "Đừng dùng cách xưng hô 'ngài' như vậy, quá xa cách rồi, chúng ta không phải là bạn cũ sao?" Kim Ninh cười khổ nói: "Ngài... hiện tại quá chói lọi, ta cảm thấy cách ta có chút xa vời." Đế Phượng Thiên lắc đầu nói: "Không!

Ta đang ở trước mặt ngươi, không quan tâm ta trở nên mạnh mẽ

đến đâu, ta vẫn là ta." Kim Ninh trầm mặc, cẩn thận suy nghĩ câu nói này, cảm thấy dường như bên trong ẩn chứa đạo lý cao thâm.

Đế Phượng Thiên tự nhiên chỉ là thuận miệng nói bừa.

Chương 337

Kim Ninh nghiêm túc trả lời: "Ta hiểu rồi." Đế Phượng Thiên lại hỏi: "Gần đây Tây Phương Giáo có động tĩnh gì không?" Kim Ninh suy nghĩ một lát, trả lời: "Đại Nhật Như Lai Lục Áp du lịch Hồng Hoang, quảng truyền Phật pháp, mười mấy nguyên hội đã có không ít danh tiếng." Đế Phượng Thiên thuận miệng nói: "Không cần để ý, còn gì nữa không?" Kim Ninh trả lời: "Không có, sau khi chứng kiến trận chiến của ngài với Thiên Đạo, Tây Phương Giáo tương đối kín tiếng." Đế Phượng Thiên từ từ gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Kim Ninh thì tiếp tục hầu hạ Đế Phượng Thiên ăn uống, thỉnh thoảng Đế Phượng Thiên hỏi vài câu, Kim Ninh thì nghiêm túc trả lời, khung cảnh khá hài hòa.

Trong lòng Kim Ninh, nếu thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại ở giây phút này, đó sẽ là một việc tốt đẹp biết bao...

Tại Bích Du Cung.

Thời gian quay trở lại lúc Âm Dương Lão Tổ vừa mới lên đường đến Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ cảm nhận được khí tức của Âm Dương Lão Tổ đang đến gần.

Tâm trạng của Thông Thiên Giáo Chủ lúc này rất phức tạp.

Có kích động, có vui mừng, có kỳ vọng, và còn có chút bối rối.

Thời gian Thông Thiên và Âm Dương Lão Tổ ở bên nhau kỳ thực không dài, từ khi Ma Đạo chi tranh kết thúc, sau khi Đạo Tổ thành Thánh và truyền đạo tại Tử Tiêu Cung thì không còn gặp lại nữa.

Mặc dù vậy, Âm Dương Lão Tổ cũng là người phụ nữ duy nhất

của Thông Thiên, còn sinh cho ông một đứa con, tự nhiên ông đối với bà có tình cảm mãnh liệt.

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này như ngồi trên đống lửa, không biết nên làm ra biểu cảm gì, cũng không biết gặp mặt câu đầu tiên nên nói gì.

Đường đường là Thánh nhân, có lẽ là tồn tại mạnh nhất trong Lục Thánh, lúc này lại luống cuống tay chân!

Nhưng không cần Thông Thiên phải suy nghĩ nên nói gì, bởi vì một tiếng quát lớn vang vọng khắp Bích Du Cung.

"Thông Thiên, chưa chết à?" Giọng nói của Âm Dương Lão Tổ ẩn chứa sức mạnh của Hỗn độn Bán bộ Đại đạo, một tiếng quát như sấm khiến Bích Du Cung có đại trận phòng hộ của Thánh nhân cũng phải rung chuyển.

Thông Thiên Giáo Chủ: "..." Giọng nói vừa truyền vào, Âm Dương Lão Tổ đã đến bên trong Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên đã dỡ bỏ trận pháp, không thể nào lại chặn người phụ nữ của mình ở bên ngoài.

Thông Thiên mở mắt ra, gương mặt quen thuộc vừa xinh đẹp vừa bá đạo kia hiện ra trước mắt.

Thánh nhân vô tình, há có thể thật sự vô tình?

Lão Tử kia hiệu là Thái Thượng Vô Tình, là Thánh nhân bạc tình nhất trong Lục Thánh, chẳng phải cũng yêu thương Huyền Đô hết mực sao?

Thà để thiện thi Thái Thượng Lão Quân lên Phong Thần Bảng, cũng không để Huyền Đô lên bảng.

Thông Thiên tự nhiên cũng có tình, lúc này trong lòng Thông Thiên

dâng lên vô hạn cảm xúc.

Những chuyện ngày xưa đối với Thánh nhân mà nói là rất bối rối, giờ đây cũng trở nên ấm áp.

Mặc dù lúc đó bị đánh cho te tua, nhưng bây giờ nghĩ lại cũng khá thú vị.

Âm Dương Lão Tổ trực tiếp đi lên bệ cao, đứng trước mặt Thông Thiên, chau mày nói: "Lão nương đang hỏi ngươi đấy!" Thông Thiên Giáo Chủ cuối cùng cũng mở miệng nói: "Bây giờ ta là Thánh nhân, có thể cho ta chút mặt mũi được không?" Giọng điệu của Thông Thiên Giáo Chủ có sự khác biệt lớn so với trước đây, lại mang theo một chút ngữ khí cầu xin, ngữ khí này nếu bị người khác nghe thấy nhất định sẽ kinh ngạc đến rớt cả mắt.

Thông Thiên Thánh nhân lại sợ vợ à!?

Khóe miệng Âm Dương Lão Tổ nhếch lên, hơi trào phúng nói: "Ồ!

Bây giờ muốn mặt mũi à?

Cũng phải, đều là Thánh nhân rồi, đáng tiếc lão nương bây giờ lại là Hỗn độn Bán bộ Đại đạo rồi, e là ngươi đánh không lại ta, làm sao bây giờ?" Thông Thiên Giáo Chủ: "..." Thông Thiên Giáo Chủ cũng đang vì chuyện này mà phiền não đây!

Đương nhiên, cảnh giới của Âm Dương Lão Tổ đề thăng, Thông Thiên đương nhiên cũng vui mừng.

Chỉ là như vậy, một Thiên Đạo Thánh nhân thật sự chưa chắc là đối thủ của Hỗn độn Bán bộ Đại đạo cảnh.

Chẳng lẽ cả đời này đều phải bị phụ nữ đè trên đất ma sát sao?

Thông Thiên Giáo Chủ không phục!

Thông Thiên Giáo Chủ cứng rắn nói: "Cho dù là Hỗn độn Bán bộ

Đại đạo, cũng chưa chắc là đối thủ của bản tọa." Giọng điệu của Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng bá khí, một bộ dáng "ta vô địch".

Thánh y màu đen mà Thông Thiên Giáo Chủ ngồi rất rộng, Âm Dương Lão Tổ trực tiếp ngồi xuống bên cạnh ông, tay phải đặt lên vai Thông Thiên, ngữ khí khinh bạc nói: "Ngươi, dám ở trước mặt lão nương tự xưng bản tọa?

Ghê gớm thật, Thông Thiên bây giờ có bản lĩnh rồi ha!" Lúc này đầu của Âm Dương Lão Tổ dựa vào vai Thông Thiên Giáo Chủ, một tay đặt lên vai kia của ông, động tác thân mật.

Thông Thiên sau khi thành Thánh chưa từng có tiếp xúc thân mật như vậy với ai, tức thì toàn thân đều có chút cứng đờ.

Thông Thiên Giáo Chủ vẫn bá khí lẫm liệt nói: "Bản tọa là Bàn Cổ chính tông, Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ thánh bất khả phá, là người mạnh nhất trong Lục Thánh, không thể tự xưng bản tọa sao?" Âm Dương Lão Tổ cười, nói: "Ngươi lại nhắc đến chuyện Bàn Cổ chính tông à?

Quên lần trước nói chuyện với lão nương đã xảy ra chuyện gì rồi sao?" Thông Thiên Giáo Chủ: "???" Đừng đột nhiên lái xe, làm ơn nghiêm túc một chút!

Từ "lái xe" này là học được từ con trai Đế Phượng Thiên.

Âm Dương Lão Tổ tiếp tục nói: "Nghe nói ngươi bây giờ là người mạnh nhất trong Lục Thánh?

Có muốn đánh với lão nương một trận nữa không?

Nếu ngươi thắng, lão nương thừa nhận ngươi là Bàn Cổ chính tông." Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp đồng ý: "Đánh thì đánh, chúng ta đến nơi xa Bích Du Cung một chút." Thông Thiên cũng là người kiêu ngạo và sĩ diện, tự nhiên không thể nào khiếp chiến.

Sau đó, Thông Thiên Giáo Chủ và Âm Dương Lão Tổ bay đến nơi sâu trong Hỗn độn, nơi này cách Bích Du Cung hàng tỷ tỷ vô lượng khoảng cách.

Thế giới Hỗn độn vô tận rất lớn, lớn hơn thế giới Hồng Hoang không biết bao nhiêu lần, không có ai từng đến được biên giới của Hỗn độn, có thể thấy thế giới Hỗn độn quả thực vô biên vô tế.

Ở đây có thể thả tay đánh rồi, không cần lo lắng đánh hỏng thứ gì.

Nơi này cách xa Hồng Hoang, gần đó cũng không có tinh thần nào, chỉ có Hỗn độn vô tận.

Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm.

Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm bốn thanh kiếm vây quanh thân ông, tỏa ra kiếm ý kinh thiên.

Kiếm ý sắc bén kia khiến Hỗn độn cũng phải né tránh.

"Nghiêm túc vậy sao?

Mới lên đã bày Tru Tiên Kiếm Trận với lão nương?" Toàn thân Âm Dương Lão Tổ lưu chuyển âm dương pháp tắc, bên trái là thần hỏa màu vàng, bên phải là thần hỏa màu đen, trông vừa xinh đẹp vừa nguy hiểm.

Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng nghiêm túc nói: "Lần này ta nhất định sẽ thắng." Ngày xưa, cảnh giới của Thông Thiên và Âm Dương Lão Tổ chênh lệch quá lớn, vì thế một lần cũng chưa thắng.

Lần này xem ra ông thật sự muốn thắng một lần.

Âm Dương Lão Tổ ha ha cười một tiếng, quát: "Thắng lão nương à, kiếp sau đi!" Nói rồi, thần hỏa âm dương mang theo âm dương pháp tắc bùng nổ, chiếu sáng Hỗn độn đen kịt vô tận, lao về phía Thông Thiên. ...

Trên Hồng Hoang đại địa, chúng sinh Hồng Hoang cảm nhận được từng trận khí tức kinh khủng truyền đến từ nơi Hỗn độn vô tận.

"Có ai cảm thấy có người đang đánh nhau ở nơi Hỗn độn không, khí tức thật kinh khủng!" "Hình như có thật!

Ta thấy có kiếm quang và hỏa diễm." "Trận chiến thật kinh khủng, địa điểm chiến đấu chắc cách chúng ta vô tận khoảng cách, nhưng ở trên Hồng Hoang đại địa vẫn có thể cảm nhận được dư âm của trận chiến." "Không phải là ở Hỗn độn ngoài Tam Thập Tam Thiên, có hai vị Hỗn độn Ma Thần đang chiến đấu đấy chứ?" "Năm đó Bàn Cổ Đại Thần khai thiên, dùng sức chém ba ngàn Ma Thần, rốt cuộc có bao nhiêu Tiên thiên Hỗn độn Ma Thần còn sống sót?" "Ít nhất có Âm Dương Lão Tổ, Ma chủ La Hầu, Càn Khôn Lão Tổ, Hỗn Độn Ma Viên, Ngũ Hành Lão Tổ năm vị, nhưng bốn vị sau hình như đã vẫn lạc trong cuộc tranh phong Ma Đạo." "Ta tin là không chỉ có năm vị, ngoài Hỗn độn vô tận, nhất định có Tiên thiên Hỗn độn Ma Thần may mắn sống sót." "Nếu ngoài Hỗn độn có Tiên thiên Ma Thần, liệu có uy hiếp đến Hồng Hoang không?" "Chắc không đến mức đó đâu!

Hồng Hoang có Thánh nhân trấn giữ mà!" "..." Nơi Hỗn độn vô tận.

Không thể phân biệt được phương vị ở đây.

Bởi vì Hỗn độn vô tận là một mảng đen kịt, không có phân biệt đông tây nam bắc.

Tại vị trí này có một đạo trường, tên là Không Gian Điện.

Chương 338

Đương nhiên, Không Gian Điện ẩn giấu trong Hỗn độn, từ bên ngoài nhìn vào vẫn là một mảng Hỗn độn.

Trong Không Gian Điện, một đạo trường cực lớn, diện tích của nó còn lớn hơn Tử Tiêu Cung của Hồng Quân Đạo Tổ năm xưa.

Một vị đạo nhân râu tóc bạc trắng đang ngồi trên một bồ đoàn trong Không Gian Điện, ánh mắt ông ta nhìn về phía chiến trường cách đó vô tận khoảng cách.

Nơi đó chính là phương vị chiến đấu của Thông Thiên Giáo Chủ và Âm Dương Lão Tổ.

Đạo nhân tóc bạc lẩm bẩm: "Âm Dương, không ngờ ngươi vẫn còn sống, còn tấn thăng Hỗn độn Bán bộ Đại đạo cảnh." Khi đạo nhân nói, toàn thân trên dưới có pháp tắc màu xanh nhạt lưu chuyển không ngừng.

Một lát sau, những pháp tắc màu xanh nhạt này mở ra một cánh cửa trước mặt đạo nhân.

Không Gian Chi Môn!

Đạo nhân từ từ đứng dậy, thân thể xuyên qua Không Gian Chi Môn, liền xuyên qua không gian vô tận, đến nơi Hỗn độn cách trận chiến của Thông Thiên Giáo Chủ và Âm Dương Lão Tổ hàng tỷ dặm.

Khoảng cách vô tận, chỉ trong một bước của đạo nhân.

Ở khoảng cách này, đã có thể nhìn rõ trận chiến của Thông Thiên Giáo Chủ và Âm Dương Lão Tổ, nhưng cũng phải cẩn thận một chút ẩn giấu khí tức dao động.

Lúc này Âm Dương Lão Tổ đang dùng âm dương pháp tắc để phá

Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Giáo Chủ, đánh rất kịch liệt.

Đạo nhân từ từ vuốt râu, thưởng thức trận chiến đỉnh cấp, trận chiến như thế này không phải lúc nào cũng có thể xem được.

Đột nhiên, Âm Dương Lão Tổ và Thông Thiên Giáo Chủ đồng thời lao về phía phương hướng của đạo nhân.

Khoảng cách hàng tỷ dặm, đối với Hỗn độn Bán bộ Đại đạo và Thánh nhân, đó chỉ là trong nháy mắt.

Đạo nhân phản ứng còn nhanh hơn, lùi một bước, Không Gian Chi Môn biến mất, thân hình đạo nhân lại quay về Không Gian Điện cách đó vô tận khoảng cách.

Âm Dương Lão Tổ và Thông Thiên Giáo Chủ nhìn vào Hỗn độn không một bóng người, rõ ràng vừa rồi cảm nhận được nơi này xuất hiện một chút dao động khí tức.

Nếu không phải vậy cũng sẽ không dễ dàng bị hai người đang chiến đấu phát hiện.

Người kia tuy ẩn nấp, gần như không lộ ra bao nhiêu dao động khí tức, nhưng người vừa rồi ở đây chắc chắn cảnh giới cực cao, cho dù muốn ẩn giấu khí tức cũng khó làm được.

Thông Thiên Giáo Chủ ngưng trọng nói: "Sao có thể nhanh như vậy?

Hoàn toàn không thể bắt được khí tức của hắn, dù có biết Hóa Hồng Chi Thuật cũng tuyệt đối không thể nhanh như vậy." Âm Dương Lão Tổ cảm nhận khí tức còn sót lại của người đó, lắc đầu nói: "Không phải tốc độ, là không gian." Thông Thiên Giáo Chủ buột miệng nói: "Dương Mi Đạo Nhân, hắn còn sống!" Âm Dương Lão Tổ thì nói: "Không có gì lạ, ngay cả ta cũng sống sót, Dương Mi Đạo Nhân nắm giữ không gian pháp tắc, hy vọng sống sót từ dưới rìu khai

thiên của Bàn Cổ vốn đã rất lớn." Thông Thiên Giáo Chủ hỏi: "Cùng là Tiên thiên Hỗn độn Ma Thần, các ngươi không quen biết nhau sao?" Âm Dương Lão Tổ trả lời: "Biết nhau, nhưng không thân thiết, ba ngàn Tiên thiên Hỗn độn Ma Thần cũng có mạnh có yếu, đối với một số Tiên thiên Hỗn độn Ma Thần cường đại, giữa họ cũng biết đến nhau." "Nhưng Tiên thiên Hỗn độn Ma Thần trừ một số ít ra, rất ít khi kết giao bạn bè với một Tiên thiên Ma Thần khác, bởi vì Tiên thiên Ma Thần đều vô cùng cao ngạo, cho rằng Đại đạo mình nắm giữ là mạnh nhất, Ma Thần có tâm lý như vậy, khó mà đi kết giao với một Ma Thần khác." Thông Thiên Giáo Chủ từ từ gật đầu, là Thánh nhân của Hồng Hoang đại địa, đối với chuyện trên Hồng Hoang đại địa gần như không gì không biết, nhưng tình hình ngoài Hỗn độn Thông Thiên biết rất ít, vì thế cũng có chút tò mò.

Thông Thiên Giáo Chủ hỏi: "Trong ba ngàn Tiên thiên Ma Thần, trừ Bàn Cổ ra ai mạnh nhất?" Âm Dương Lão Tổ suy nghĩ một lát, nói: "Trong ba ngàn Tiên thiên Ma Thần, ta cho rằng những người mạnh nhất có khoảng một trăm vị, cũng khó nói ai mạnh nhất, nhưng bí ẩn khó lường nhất không ai khác ngoài Dương Mi Đạo Nhân, Thời Thần Đạo Nhân, Vận Mệnh Lão Tổ, Nhân Quả Lão Tổ bốn vị Tiên thiên Ma Thần này." "Dương Mi Đạo Nhân nắm giữ không gian pháp tắc, năng lực của hắn vừa rồi ngươi cũng đã thấy một chút." "Thời Thần Đạo Nhân cũng rất quỷ dị, nắm giữ thời gian pháp tắc, Thánh nhân có thể quan sát dòng sông lịch sử, nhưng khó có thể thay đổi quá khứ, chỉ có thể quan sát, nhưng truyền văn rằng Thời Thần Đạo Nhân có thể quay về quá khứ để xóa sổ một vị đại năng chưa trưởng thành, nếu là thật, thì quá kinh khủng." "Vận Mệnh Lão Tổ nắm giữ vận mệnh pháp tắc, có thể thay đổi vận mệnh của một người thậm chí là một vương triều, cụ thể có thể phát huy đến mức nào ta cũng không biết." "Nhân Quả Lão Tổ nắm giữ nhân quả pháp tắc, thế gian vạn vật đều có nhân quả, có nhân ắt có quả, nếu nhân quả pháp tắc và vận

mệnh pháp tắc kết hợp, đó sẽ là một sự cộng hưởng pháp tắc đáng sợ." "Bốn người đó ta cảm thấy là Tiên thiên Ma Thần bí ẩn nhất, nếu luận về chiến đấu chính diện, bốn vị Tiên thiên Ma Thần này đều không phải mạnh nhất, nhưng pháp tắc mà họ nắm giữ đều vô cùng quỷ dị." Âm Dương Lão Tổ giới thiệu chi tiết về bốn vị Tiên thiên Ma Thần mà bà cảm thấy bí ẩn khó lường nhất.

Thông Thiên Giáo Chủ từ từ gật đầu, cũng ghi nhớ bốn vị Tiên thiên Ma Thần này trong lòng.

Âm Dương Lão Tổ cười hỏi: "Tiếp tục đánh chứ?" Thanh Bình Kiếm trong tay Thông Thiên Giáo Chủ, ông đáp: "..." Tại Không Gian Điện.

Dương Mi Đạo Nhân sau khi quay về, liền đóng Không Gian Chi Môn, lẩm bẩm tự nói: "Hai người này trong lúc đánh nhau kịch liệt như vậy vẫn duy trì cảnh giác cao độ với thế giới bên ngoài, đúng là hai kẻ điên." Dương Mi Đạo Nhân cảm thấy có chút đáng tiếc, khó có được trận chiến đặc sắc như vậy, chưa xem được bao lâu đã bị người ta đuổi đi.

Lúc này, một Ma Thần thân hình cao lớn vạm vỡ, nếu dùng phương pháp đo lường của hậu thế, thân hình cao tới hơn năm mét, toàn thân ẩn giấu trong bộ giáp màu đen, có khí tức Hỗn độn bao quanh, đi vào.

Đây là Hỗn độn Ma Thần hậu thiên do Dương Mi Đạo Nhân tạo ra, có phần tương tự như phương pháp tạo ra Vu của Vu tộc, vị Hỗn độn Ma Thần hậu thiên này là thân vệ của Dương Mi Đạo Nhân.

Ma Thần này quỳ một gối xuống, dùng giọng nói khàn khàn nói: "Bẩm Lão tổ, mười đại thủ lĩnh Hỗn độn Ma Thần hậu thiên đã được sinh ra." Dương Mi Đạo Nhân từ từ gật đầu, nhàn nhạt nói: "Viêm Ma, đi dẫn mười đại thủ lĩnh đến gặp ta." Thân vệ tên Viêm Ma lĩnh

mệnh đi, dẫn cái gọi là mười đại thủ lĩnh đến.

Một lát sau, cái gọi là mười đại thủ lĩnh được dẫn đến, từng người một đều cao lớn khỏe mạnh như Viêm Ma.

Mười đại thủ lĩnh, một người thê thảm hơn một người, có người gãy tay, có người gãy chân, có người thiếu tai thiếu mũi, thậm chí có một người bị đánh nát nửa thân thể.

Mỗi một thủ lĩnh đều toàn thân đầy máu đen, máu của Hỗn độn Ma Thần có màu đen.

Nhưng trong tình huống thê thảm và suy yếu như vậy, mười vị thủ lĩnh vẫn đứng thẳng tắp, chỉnh tề quỳ một gối trước mặt Dương Mi Đạo Nhân: "Bái kiến Lão tổ!" Dương Mi Đạo Nhân mặt không biểu cảm nói: "Các ngươi đều là mười vị tinh anh sống sót sau cuộc hỗn chiến của một vạn Hỗn độn Ma Thần hậu thiên, sau này sẽ do các ngươi thống lĩnh những Hỗn độn Ma Thần được tạo ra sau này." Từ lời nói có thể nghe ra sự sinh tồn của Hỗn độn Ma Thần hậu thiên tàn khốc đến mức nào, một vạn Hỗn độn Ma Thần đại hỗn chiến, chỉ chọn ra mười vị sống sót để đảm nhiệm chức thủ lĩnh.

Đây là phương pháp dưỡng cổ điển hình, tuy vô cùng tàn khốc, nhưng những người sống sót đều là tinh anh trong tinh anh.

Chắc chắn là loại Ma Thần vô cùng hiếu sát và bạo lực, nếu không không thể sống sót trong cuộc đại hỗn chiến của hàng vạn Ma Thần như vậy.

Dương Mi Lão Tổ áp dụng hình thức dưỡng cổ này để tuyển chọn thủ lĩnh Hỗn độn Ma Thần hậu thiên, có lẽ là để tổ kiến một đội quân Hỗn độn Ma Thần.

Vu tộc đủ biến thái rồi chứ?

Mấy chục triệu Vu tộc đã áp đảo hàng tỷ tỷ Yêu tộc đến không

thở nổi!

Hỗn độn Ma Thần còn là tồn tại biến thái và cường hãn hơn Vu tộc.

Không cần mấy chục triệu, cũng không cần mấy trăm vạn, Dương Mi Lão Tổ chỉ cần có thể tổ kiến ra vài vạn quân đội Hỗn độn Ma Thần dưới hình thức dưỡng cổ, vậy đã là quá biến thái rồi.

"Tạ Lão tổ!" Mười vị thủ lĩnh Hỗn độn Ma Thần hậu thiên đồng loạt bái tạ.

Dương Mi Đạo Nhân nhàn nhạt nói: "Ban cho các ngươi danh húy, là Ma Nhất, là Ma Nhị, là Ma Tam..." Dương Mi Đạo Nhân đặt tên vô cùng tùy ý, trực tiếp là Ma Nhất đến Ma Thập, nhưng cũng rất dễ nhớ.

Những Hỗn độn Ma Thần hậu thiên được tạo ra này đều không có danh húy, được Lão tổ ban tên, mười vị thủ lĩnh Hỗn độn Ma Thần tỏ ra vô cùng kích động, lại một lần nữa bái tạ.

Dương Mi Đạo Nhân phân phó: "Viêm Ma, dẫn mười vị thủ lĩnh đến Ma Thần Trì dưỡng thương." Viêm Ma lĩnh mệnh, dẫn mười vị thủ lĩnh đến Thần Ma Trì ở nơi sâu nhất của Không Gian Điện để dưỡng thương.

Nơi này là nơi Dương Mi Đạo Nhân tạo ra Hỗn độn Ma Thần hậu thiên, trong Thần Ma Trì có tinh huyết của Dương Mi Đạo Nhân và vô số dược liệu quý giá, ở đây không chỉ có thể dưỡng thương, mà còn có thể tăng cường thực lực của mười vị thủ lĩnh.

Dương Mi Đạo Nhân tạo ra một vạn Hỗn độn Ma Thần hậu thiên, liền trực tiếp để một vạn Hỗn độn Ma Thần tàn sát lẫn nhau, chọn ra mười vị xuất sắc nhất, vì thế mười vị thủ lĩnh hiện tại đều chỉ ở cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Thần, cũng gần tương đương với cảnh giới

Kim Tiên của Hồng Hoang, mạnh hơn cảnh giới Kim Tiên một chút.

Nhưng đợi mười vị từ trong Thần Ma Trì ra, ít nhất cũng có thể đạt đến Hỗn Nguyên Chí Tôn cảnh, cũng tương đương với Đại La Kim Tiên của Hồng Hoang, mạnh hơn Đại La Kim Tiên một chút.

Nhưng Thần Ma Trì không thể chịu nổi quá nhiều Ma Thần hậu thiên tiến vào, một là Dương Mi không có nhiều tinh huyết như vậy, hai là cũng không có nhiều dược liệu quý hiếm như vậy, vì thế mới phải đặc biệt chọn ra mười vị thủ lĩnh.

Nếu không tạo ra vài vạn Hỗn độn Ma Thần, sau khi vào Thần Ma Trì ra liền có vài vạn chiến sĩ Hỗn độn Ma Thần mạnh hơn Đại La Kim Tiên một chút, vậy thì quá nghịch thiên rồi.

Dương Mi để mười vị thủ lĩnh Hỗn độn Ma Thần vào Thần Ma Trì, nhưng quân đội Hỗn độn Ma Thần được tạo ra sau này, sẽ không có tư cách tiến vào Thần Ma Trì.

Rất nhanh, mười vị thủ lĩnh Hỗn độn Ma Thần đã tiến vào Thần Ma Trì, thương thế đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được. ... --------- Cách xa Không Gian Điện vô hạn, có một đạo trường cũng ẩn giấu trong Hỗn độn.

Đạo trường này tên là Thời Thần Điện.

Thời Thần Điện khác với Không Gian Điện, không lớn bằng Không Gian Điện, chỉ là một đạo trường nhỏ, kích thước đại khái chỉ bằng diện tích một hòn đảo nhỏ ở Đông Hải.

Nơi này ở một vị Tiên thiên Hỗn độn Ma Thần bí ẩn khác trong lời của Âm Dương Lão Tổ, Thời Thần Đạo Nhân.

Thời Thần Đạo Nhân nắm giữ thời gian pháp tắc, cũng là một tồn tại vô cùng bí ẩn.

Trong trận chiến Bàn Cổ khai thiên năm đó, một rìu kia trực tiếp

xuyên thấu không gian, ngưng đọng thời gian, khiến đại đa số Hỗn độn Ma Thần đều không thể né tránh.

Nhưng Thời Thần Đạo Nhân không nằm trong số đó, Bàn Cổ không thể ngưng đọng thời gian của Thời Thần Đạo Nhân, Thời Thần Đạo Nhân trực tiếp tiến vào dòng sông thời gian, trốn về thời kỳ Bàn Cổ chưa ra đời, vì thế cũng dễ dàng tránh được một kiếp.

Sau khi trận chiến khai thiên kết thúc, Bàn Cổ thân hóa Hồng Hoang, sau khi nguy cơ triệt để được giải trừ, Thời Thần Đạo Nhân mới quay về dòng thời gian ban đầu.

Cảm nhận được Thiên Đạo của Hồng Hoang đại địa ra đời, Thiên Đạo bài xích Tiên thiên Ma Thần, Thời Thần Đạo Nhân cũng không tiến vào Hồng Hoang, mà mở ra một đạo trường ở nơi Hỗn độn vô tận, sống cuộc sống ẩn cư.

Thời Thần Đạo Nhân tuy là một tồn tại cổ xưa, nhưng ngoại hình lại là hình tượng một nam tử trẻ tuổi anh tuấn tiêu sái của Nhân tộc.

Những Tiên thiên Ma Thần còn sót lại hiện nay đều đã thoát khỏi hình thể khổng lồ vô cùng của thời kỳ đầu, tiên thiên đạo thể của Nhân tộc cũng được Tiên thiên Ma Thần yêu thích, vì thế hiện tại từng Tiên thiên Ma Thần hung thần ác sát đều có hình tượng Nhân tộc.

Thời Thần Đạo Nhân rõ ràng còn điệu đà hơn các Tiên thiên Ma Thần khác, hóa thành hình tượng một tiểu bạch kiểm Nhân tộc trẻ tuổi lại anh tuấn.

Chương 339

Hình tượng này thực sự khiến người ta không thể liên tưởng đến một Tiên thiên Ma Thần hung thần ác sát.

Một lát sau, có một thị nữ xinh đẹp bưng linh tửu và linh quả đi vào.

Thị nữ này vô cùng mỹ diễm, là Hỗn độn Ma Thần hậu thiên do Thời Thần Đạo Nhân tạo ra.

Từ đây cũng có thể thấy được tính cách của Thời Thần Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân có sự khác biệt lớn.

Một người bận rộn tạo ra cỗ máy chiến tranh Ma Thần, một người lại chỉ tạo ra một thị nữ vô cùng mỹ diễm động lòng người.

Thị nữ này được Thời Thần ban tên là Thiên Tuyệt Nữ, Thời Thần nhận lấy linh tửu và linh quả trong tay Thiên Tuyệt Nữ, tay phải lưu chuyển pháp tắc màu xanh nhạt từ từ vuốt nhẹ trong không trung, một dòng sông thời gian màu xanh nhạt từ từ xuất hiện trước mắt Thời Thần Đạo Nhân.

Tay phải của Thời Thần Đạo Nhân nhẹ nhàng điểm vào một vị trí nào đó trên dòng sông thời gian, thân hình trực tiếp biến mất.

Bóng dáng của Thời Thần Đạo Nhân xuất hiện không xa nơi Dương Mi Đạo Nhân trước đó, nhưng Thời Thần Đạo Nhân còn gần chiến trường hơn, chỉ cách địa điểm chiến đấu của Thông Thiên Giáo Chủ và Âm Dương Lão Tổ phía trước vẻn vẹn trăm vạn dặm.

Chẳng lẽ Thời Thần Đạo Nhân ở gần như vậy không sợ bị Thông Thiên Giáo Chủ và Âm Dương Lão Tổ phát hiện?

Phải biết Dương Mi Đạo Nhân cách xa hàng tỷ dặm còn bị phát

hiện trong nháy mắt, huống chi Thời Thần Đạo Nhân chỉ cách trăm vạn dặm.

Không sợ!

Bởi vì thời gian điểm này là quá khứ, không phải hiện tại.

Thông Thiên Giáo Chủ và Âm Dương Lão Tổ không tinh thông thời gian pháp tắc, vì thế khó mà phát hiện có người đang ở một thời gian điểm trong quá khứ quan sát trận chiến.

Đương nhiên, Thời Thần Đạo Nhân cũng không dám dễ dàng đi quấy rầy hai vị đang chiến đấu, chỉ xem thôi.

Một người là Thánh nhân, một người là Hỗn độn Bán bộ Đại đạo, cho dù ở trong dòng thời gian quá khứ quấy rầy trận chiến của hai người, Thời Thần Đạo Nhân cũng sẽ bị phát hiện trong nháy mắt.

Thời Thần Đạo Nhân hai chân khoanh lại ngồi trong Hỗn độn, tay trái cầm hồ lô rượu, tay phải thỉnh thoảng ném một quả linh quả vào miệng, thưởng thức trận chiến đặc sắc phía trước, trông vô cùng thoải mái.

"Ở trong Hỗn độn nhàm chán lâu như vậy, cuối cùng cũng gặp được một trận chiến thú vị..." Trận chiến giữa Thông Thiên Giáo Chủ và Âm Dương Lão Tổ kéo dài khoảng trăm năm, cuối cùng kết thúc với việc Âm Dương Lão Tổ thắng một chút.

Từ đó có thể thấy được sự lợi hại của Bán bộ Đại đạo Hỗn Độn, phải biết rằng Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ là phi Tứ Thánh bất khả phá.

Âm Dương Lão Tổ lại có thể dựa vào sức của một mình, cưỡng ép dùng Âm Dương pháp tắc để phá giải.

Tất nhiên, Âm Dương Lão Tổ cũng không thể nào giống như vô số nguyên hội trước đây, lại đánh cho Thông Thiên một trận tơi bời, bây

giờ Thông Thiên đã là Thánh nhân, phải giữ lại chút mặt mũi.

Đánh xong, Âm Dương Lão Tổ cùng Thông Thiên Giáo Chủ quay về Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ có chút buồn bực, không ngờ đã thành Thánh nhân rồi mà vẫn không thắng được!

Âm Dương Lão Tổ nhìn Thông Thiên nói: "Nhiều nguyên hội rồi không thân cận." Thông Thiên đang một lòng chỉ quan tâm đến tu vi, nhất thời không phản ứng kịp ý nghĩa của câu nói.

Đến khi hiểu ra, khuôn mặt già nua lập tức đỏ bừng.

"Khụ khụ!" Thông Thiên Giáo Chủ ho khan hai tiếng, nói năng đầy chính nghĩa: "Tất cả chúng ta đều là những tồn tại có cảnh giới cao như vậy, nên làm chút chuyện có ý nghĩa, ví dụ như cùng nhau theo đuổi Đại đạo chí cao vô thượng, sao trong đầu lại có thể nghĩ đến những chuyện dơ bẩn như vậy chứ?" Âm Dương Lão Tổ nghiêng đầu, thản nhiên hỏi: "Có muốn chuyện năm đó ở Tây phương tái diễn một lần nữa không, ngoan ngoãn một chút đi?" Thông Thiên Giáo Chủ: "..." Có ai lại đi uy hiếp Thánh nhân như vậy không?

Có quá đáng không vậy?

Lúc này Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng lúng túng, không biết phải trả lời thế nào.

Nhưng Âm Dương Lão Tổ không cho y bất kỳ cơ hội lằng nhằng nào.

Nàng chậm rãi tiến lại gần Thông Thiên.

Nói thật, đường đường là Thánh nhân mà lúc này Thông Thiên lại cảm thấy có chút hoảng, tim đập hơi nhanh.

Phải làm sao đây!

Thông Thiên Thánh nhân hoảng quá, online cầu cứu... --------- Ngạo Lai quốc, Hoa Quả Sơn.

Một ngày nọ, vô số linh khí trời đất điên cuồng hội tụ về Hoa Quả Sơn.

Cuối cùng tất cả đều đổ dồn vào một tảng thần thạch từ ngoài trời rơi xuống.

"Ầm" một tiếng nổ lớn, thần thạch bỗng nhiên vỡ tung, một con khỉ nhỏ từ trong tảng đá nhảy ra.

Khi con khỉ nhỏ nhảy ra, hai mắt nó bắn ra kim quang, hai luồng kim quang chiếu thẳng về phía Thiên đình, bắn sập Nam Thiên Môn, cả Thiên đình cũng rung chuyển dữ dội một thoáng.

Trong điện Lăng Tiêu, Hạo Thiên đang cùng các tiên thần nghị sự liền chậm rãi đặt tấu chương trong tay xuống, khuôn mặt uy nghiêm nhuốm một tầng tức giận.

"Yêu nghiệt phương nào đang gây rối?" Giọng Hạo Thiên lạnh lùng hỏi.

Nắm giữ Thiên đình nhiều năm như vậy, hiện tại Hạo Thiên cũng dần dần có được uy nghiêm của Thiên Đế, mỗi lời nói, mỗi hành động đều mang lại cảm giác áp bức.

"Khởi bẩm Ngọc Đế, ở một nơi tên là Hoa Quả Sơn trên đại địa Hồng Hoang, có một con thạch hầu từ trong tảng đá nhảy ra.

Khi thạch hầu này xuất thế, hai mắt bắn ra kim quang, kim quang đó đã bắn sập hơn nửa Nam Thiên Môn." Người nói là Thiên Lý Nhãn, cùng Thuận Phong Nhĩ phụ trách giám sát động tĩnh ở Hồng Hoang.

Tất nhiên, Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ tu vi chỉ là Thiên Tiên, cũng chỉ có thể giám sát và nghe ngóng những chuyện và nhân

vật ở tầng thấp của Hồng Hoang, không thể dòm ngó được chuyện của các đại lão.

Cũng vì Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ có năng lực đặc thù, dù cảnh giới thấp, Hạo Thiên cũng phá lệ sử dụng.

Nghe vậy, Hạo Thiên bấm ngón tay tính toán.

Hiện tại Hạo Thiên đã là tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, tuy việc suy diễn không lợi hại bằng Thánh nhân, nhưng suy diễn một con thạch hầu vừa mới xuất thế thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

Vừa suy diễn, Hạo Thiên phát hiện thạch hầu và Phật giáo có mối quan hệ vô cùng mật thiết.

Quân cờ của Tây phương sao?

Cũng có chút thú vị.

Hạo Thiên suy nghĩ một hồi.

"Thôi bỏ đi, chỉ là một con thạch hầu, không cần để ý, tiếp tục nghị sự." Hạo Thiên đưa ra quyết định, Thiên Lý Nhãn lui xuống.

Trong điện Lăng Tiêu, phần lớn là các đại lão của Xiển Giáo trước đây.

Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Lý Tĩnh đứng ở hàng đầu.

Lý Tĩnh tuy tu vi còn thấp, hiện tại mới chỉ là Thái Ất Kim Tiên cảnh, nhưng được sách phong làm Thác Tháp Thiên Vương, được Hạo Thiên ban thưởng Hậu thiên chí bảo Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp, do làm việc ổn trọng nên được Hạo Thiên tin tưởng.

Tiếp theo là Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, những người từng là Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên.

Trong đó Ngọc Đỉnh Chân Nhân không bị Phong Thần Bảng ràng buộc, vì Đế Phượng Thiên đã tha cho Ngọc Đỉnh Chân Nhân một mạng, nên trong Phong Thần lượng kiếp Ngọc Đỉnh Chân Nhân không chết.

Hoàng Long Chân Nhân cũng không chết, đang cùng Ngao Sương bế quan ở Đông Hải Long Cung.

Phổ Hiền Chân Nhân và Từ Hàng Đạo Nhân đã đầu quân cho Tây Phương Giáo, trở thành Phổ Hiền Bồ Tát và Quan Âm Bồ Tát.

Còn Thái Ất Chân Nhân, vốn sau khi bị Triệu Công Minh giết chết, nguyên thần đáng lẽ phải bị Phong Thần Bảng câu đi, nhưng vì Hồng Quân dùng thân thể Thái Ất Chân Nhân để sắp đặt cho Tây Phương Giáo, tự nhiên không thể để Hồng Hoang xuất hiện hai Thái Ất Chân Nhân.

Do đó, nguyên thần của Thái Ất Chân Nhân tám chín phần là đã tan thành tro bụi.

Vì Hồng Quân để Thủy Kỳ Lân trở thành Na Tra, nên Thủy Kỳ Lân đã bị Nữ Oa chém chết.

Vì vậy, cặp thầy trò khá nổi tiếng Thái Ất Chân Nhân và Na Tra đều đã chết hẳn trong Phong Thần lượng kiếp, ngay cả cơ hội lên Phong Thần Bảng cũng không có.

Chương 340

Sau đó là Dương Tiễn và Thiên Bồng Nguyên Soái cùng các tiên nhân khác.

Dương Tiễn vì có sự can thiệp của Đế Phượng Thiên, quan hệ với Hạo Thiên rất tốt, không đối địch như trong quỹ đạo ban đầu, hiện tại đã có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Nhưng Dương Tiễn là đệ tử nội môn của Tiệt Giáo, hiện tại chỉ giúp Hạo Thiên làm việc chứ không bị Thiên đình ràng buộc.

Thiên Bồng Nguyên Soái là một tiểu tướng trong Thiên Hà Thủy Quân do Hạo Thiên thành lập, vì biểu hiện xuất sắc, trên chiến trường dũng mãnh, được Hạo Thiên tán thưởng, nên đã trở thành Thiên Bồng Nguyên Soái thống lĩnh Thiên Hà Thủy Quân, hiện đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Thiên đình hiện tại mạnh hơn không ít so với Thiên đình trong quỹ đạo ban đầu, bởi vì một số đại lão Xiển Giáo trong quỹ đạo ban đầu không có tên trên bảng.

Nghị đề lần này là Thiên đình làm thế nào để hiệu lệnh Hồng Hoang.

Đầu tiên có một điểm chắc chắn, việc hiệu lệnh Hồng Hoang không bao gồm Tiệt Giáo, Nhân Giáo và Tây Phương Giáo.

Tiệt Giáo mạnh mẽ đến mức này, ai dám hiệu lệnh?

Hạo Thiên cũng không thể đi đắc tội Đế Phượng Thiên, còn nợ Đế Phượng Thiên mấy cái nhân tình nữa!

Tây Phương Giáo hiện tại cũng đã quật khởi mạnh mẽ, Thiên đình cũng không phải là đối thủ của Tây Phương Giáo.

Còn về Nhân Giáo, người ta chỉ có hai người là Lão Tử Thánh nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư, hiệu lệnh người ta làm gì?

Những đại lão Xiển Giáo trước đây, bị Phong Thần Bảng ràng buộc, tự nhiên cũng chỉ có thể nghe lệnh Hạo Thiên hành sự.

Đạo thống của Xiển Giáo cũng đã bị hủy diệt, cũng không có cách nào khác, chỉ có thể ngoan ngoãn làm việc ở Thiên đình thôi.

Trong Hoa Quả Sơn, con khỉ nhỏ vừa chào đời đã tràn đầy tò mò và ham muốn khám phá mọi thứ.

Trong lúc chạy loạn trong rừng, con khỉ nhỏ nhanh chóng phát hiện ra Thủy Liêm Động, cũng nhìn thấy mấy chữ nhỏ "Phương Thốn Sơn có tiên" do Bồ Đề Tử để lại lúc trước.

Con khỉ nhỏ nhanh chóng trở thành vua của bầy khỉ Hoa Quả Sơn.

Từ miệng những con khỉ khác biết được, tiên nhân là những tồn tại có thể phi thiên độn địa, vì vậy con khỉ nhỏ liền khao khát trở thành tiên.

Phương Thốn Sơn có tiên!

Con khỉ nhỏ ngay lập tức nghĩ đến dòng chữ nhỏ trong Thủy Liêm Động.

Vì vậy, nó quyết định đi đến Phương Thốn Sơn bái sư học nghệ.

Con khỉ nhỏ trải qua muôn vàn khó khăn cuối cùng cũng đến được Phương Thốn Sơn.

Bồ Đề Tử trong lòng vui mừng, linh hầu cuối cùng cũng đã xuất thế.

Con khỉ nhỏ quỳ trước cửa Phương Thốn Sơn mười năm, cuối cùng thành công bái nhập Phương Thốn Sơn.

Sau khi bái nhập sơn môn, Bồ Đề Tử đặt tên cho con khỉ nhỏ là

Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không vui mừng, cuối cùng cũng có tên.

Ban đầu, các đệ tử Phương Thốn Sơn đều có chút không hiểu vì sao sư phụ lại nhận một con khỉ hoang không biết lễ nghĩa.

Sau này, khi Tôn Ngộ Không dần dần bộc lộ thiên phú vượt trội hơn tất cả các đệ tử, tất cả các đệ tử đều ngậm miệng lại.

Dưới sự chỉ dẫn tận tình của Bồ Đề Tử, tu vi của Tôn Ngộ Không tiến bộ vượt bậc, nhanh chóng vượt qua các sư huynh ở Phương Thốn Sơn.

Một ngày nọ, Tôn Ngộ Không phạm lỗi, Bồ Đề Tử gõ ba cái vào đầu Tôn Ngộ Không.

Các đệ tử khác nghĩ rằng sư phụ đang trừng phạt Tôn Ngộ Không.

Nhưng Tôn Ngộ Không thông minh lanh lợi lập tức hiểu được ý của Bồ Đề Tử.

Vào canh ba, Tôn Ngộ Không lén lút đến chính điện.

Bồ Đề Tử trên bồ đoàn chậm rãi mở mắt, hiền từ cười nói: "Có chuyện gì?" Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu, trả lời: "Chẳng phải sư phụ bảo đồ nhi canh ba đến tìm sao?" Bồ Đề Tử hài lòng gật đầu, rất hài lòng với ngộ tính của Tôn Ngộ Không.

Một lát sau, Bồ Đề Tử chậm rãi mở miệng nói: "Hôm nay vi sư truyền thần thông, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến và Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, con học cái nào?" Tôn Ngộ Không nghe vậy vui mừng khôn xiết, sư phụ cuối cùng cũng chịu truyền thần thông rồi.

Tôn Ngộ Không không biết Thiên Cương Tam Thập Lục Biến và Địa Sát Thất Thập Nhị Biến cái nào mạnh hơn, nhưng nó có thể nhìn ra được bảy mươi hai nhiều hơn ba mươi sáu gấp đôi.

Vì vậy, Tôn Ngộ Không trực tiếp trả lời: "Đệ tử học Địa Sát Thất Thập Nhị Biến." Bồ Đề Tử cũng không giải thích rằng Thiên Cương Tam Thập Lục Biến mạnh hơn Địa Sát Thất Thập Nhị Biến.

Mọi việc đều có nhân quả, cứ thuận theo tự nhiên là được.

Bồ Đề Tử trực tiếp truyền Địa Sát Thất Thập Nhị Biến cho Tôn Ngộ Không.

Thoáng chốc mấy trăm năm trôi qua, Tôn Ngộ Không đã hoàn toàn lĩnh ngộ Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, tu vi cũng đạt đến Huyền Tiên cảnh sơ kỳ.

Mấy trăm năm tu luyện đến Huyền Tiên cảnh, tốc độ phi thường nhanh.

Thiên phú của Tôn Ngộ Không quả thực là hàng đầu, nếu không phải một mực bị Phật môn thao túng như một quân cờ, hẳn sẽ có sự phát triển tốt hơn.

Sau khi Thất Thập Nhị Biến đại thành, Bồ Đề Tử lại truyền cho Tôn Ngộ Không Cân Đẩu Vân.

Thấy thời cơ đã gần chín muồi, Bồ Đề Tử liền tùy tiện tìm một lý do đuổi Tôn Ngộ Không ra khỏi sư môn.

Tôn Ngộ Không dập đầu ba cái trước cửa Phương Thốn Sơn, cưỡi Cân Đẩu Vân rời đi.

Lần này, Tôn Ngộ Không không cần phải vất vả ngồi thuyền trở về nữa, có thể đạp Cân Đẩu Vân lộn nhào về Hoa Quả Sơn.

Cũng không biết đám khỉ kia thế nào rồi, có khỏe không?

Nhưng Tôn Ngộ Không không quen bay trên trời, bay một hồi thì không tìm được phương hướng về Hoa Quả Sơn nữa.

Cũng bình thường thôi, đại địa Hồng Hoang thực sự quá lớn, một

địa giới nhỏ như Ngạo Lai quốc còn không bằng một hạt vừng, quả thực cũng không dễ tìm.

Thế là, Tôn Ngộ Không hạ xuống mặt đất, chuẩn bị hỏi người qua đường phương hướng đến Hoa Quả Sơn của Ngạo Lai quốc.

Tôn Ngộ Không vừa đáp xuống đất, liền nhìn thấy một con trâu yêu.

Con trâu yêu đó thân thể cường tráng, đầu mọc sừng trâu, trông uy vũ bá khí.

"Tiểu yêu phương nào, dám xông vào địa bàn Ma Yêu Minh của ta!" Con trâu yêu chỉ vào Tôn Ngộ Không, không khách khí hỏi.

"Ma Yêu Minh?" Tôn Ngộ Không cảm thấy hiện tại bản lĩnh đã đại thành, căn bản không coi con trâu yêu ra gì.

Thực ra Huyền Tiên cảnh ở Hồng Hoang rất yếu, nhưng Tôn Ngộ Không không biết điều đó.

Nếu ở Địa Tiên giới trong quỹ đạo ban đầu, Thánh nhân không xuất hiện, Chuẩn Thánh không thấy bóng, Đại La chỉ có hai ba mống, thì Huyền Tiên miễn cưỡng có thể ra vẻ.

Còn ở Hồng Hoang hiện tại, nơi Hồng Quân đã hợp đạo, cũng không có phân chia Địa Tiên giới, chút tu vi Huyền Tiên của Ngộ Không, quả thực yếu như gà.

Đừng nói đến các giáo phái của Thánh nhân, trong vạn tộc Hồng Hoang, mỗi chủng tộc đều có những tồn tại có thể dễ dàng chiến thắng Tôn Ngộ Không.

"Ta là minh chủ của Ma Yêu Minh, Ngưu Ma Vương đây!" Ngưu Ma Vương đầy khí thế giới thiệu thân phận của mình.

"Yêm lão Tôn không quan tâm Ngưu Ma Vương hay Mã Ma

Vương, dám cản đường yêm lão Tôn, xem đây!" Tôn Ngộ Không bản lĩnh đại thành, đang muốn thử tài nghệ, vừa hay gặp được Ngưu Ma Vương, tự nhiên không kìm nén được nữa.

Sau đó, Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương đại chiến.

Ngưu Ma Vương có Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Tôn Ngộ Không có Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, hai con yêu lúc thì hóa thành hải tộc đại chiến dưới biển, lúc thì hóa thành chim ưng chiến đấu trên trời, đánh nhau vô cùng hoa mỹ lòe loẹt!

Đế Phượng Thiên cũng biết Thiên Cương Tam Thập Lục Biến và Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, nhưng chưa bao giờ sử dụng, chủ yếu là vì không cần thiết, thử hỏi có hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo trong tay, trực tiếp dùng Thí Thần Thương đâm chết đối thủ là xong, cần gì phải biến hóa?

Chương 341

Tuy đánh nhau trông hoa mỹ, nhưng trong mắt cao thủ thực sự, chẳng khác gì đang chơi đùa.

Tôn Ngộ Không càng đánh càng kinh ngạc, không ngờ Ngưu Ma Vương lại lợi hại như vậy, vậy mà có thể đánh ngang tay với mình.

Tôn Ngộ Không vốn tưởng rằng bản lĩnh đã đại thành, sau khi xuất sơn sẽ ít gặp đối thủ, kết quả vừa ra ngoài đã gặp một con trâu yêu lợi hại như mình.

Đánh nhau hồi lâu, vẫn không phân thắng bại.

Cuối cùng hai con yêu tinh tâm đầu ý hợp, quyết định kết bái làm huynh đệ.

Sau đó, Ngưu Ma Vương chỉ cho Tôn Ngộ Không phương hướng đến Hoa Quả Sơn, và hứa sẽ đến Hoa Quả Sơn làm khách sau này, Tôn Ngộ Không liền đạp Cân Đẩu Vân rời đi.

Sau khi Tôn Ngộ Không đi, một đạo nhân tiên phong đạo cốt chậm rãi bay đến bên cạnh Ngưu Ma Vương.

Không phải Bồ Đề Tử thì là ai?

Ngưu Ma Vương vô cùng cạn lời nói: "Tiên trưởng, chỉ là một tên Huyền Tiên sơ kỳ, có đáng để quan tâm như vậy không?

Ta đường đường là Kim Tiên cảnh viên mãn, vậy mà phải diễn kịch với con khỉ nhỏ này lâu như vậy." Một Kim Tiên cảnh viên mãn, một Huyền Tiên sơ kỳ, chênh lệch quả thực có chút lớn, một ngón tay cũng có thể nghiền chết.

Bồ Đề Tử cười nói: "Không cần hỏi nhiều, giúp Tây Phương Giáo chúng ta làm việc, Tây Phương Giáo chúng ta sẽ không bạc đãi

ngươi.” Nói xong Bồ Đề Tử giao phó cho Ngưu Ma Vương một phen, rồi trực tiếp bay về Phương Thốn Sơn.

Ngưu Ma Vương có chút khó hiểu, con khỉ thối kia có lai lịch gì?

Mà lại đáng để một Chuẩn Thánh của Tây Phương Giáo phải đích thân quan tâm?

Ngưu Ma Vương không biết rằng Bồ Đề Tử chính là thiện thi của Chuẩn Đề Thánh nhân, nếu biết chắc sẽ giật nảy mình.

Một Chuẩn Thánh của Tây Phương Giáo đã lên tiếng, Ngưu Ma Vương cũng không có cách nào khác, ngoài đồng ý ra thì có thể làm gì?

Ngưu Ma Vương dù có chút ấm ức, cũng chỉ có thể diễn kịch cùng Tôn Ngộ Không có tu vi Huyền Tiên cảnh. ...

Tôn Ngộ Không sau khi trở về Hoa Quả Sơn, nhanh chóng đánh cho bảy mươi hai động chủ của Hoa Quả Sơn phải thần phục, thống nhất Hoa Quả Sơn, trở thành một tiểu yêu vương một phương.

Không lâu sau, Ngưu Ma Vương liền như đã hẹn đến Hoa Quả Sơn làm khách.

Tôn Ngộ Không cũng nhiệt tình khoản đãi, vì Ngưu Ma Vương lớn tuổi hơn Tôn Ngộ Không, nên Ngưu Ma Vương là đại ca.

Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương uống linh tửu, ăn linh quả, vô cùng vui vẻ.

Khi uống đã hơi nhiều, Tôn Ngộ Không mắt say lờ đờ hỏi: “Đại huynh, bộ áo giáp trên người huynh thật là oai phong, tiểu đệ hỏi xem ở đâu có áo giáp đẹp, tiểu đệ đi lấy một bộ.” Ngưu Ma Vương đang lo không biết làm thế nào để lừa Tôn Ngộ Không đến Long Cung, không ngờ Tôn Ngộ Không lại tự dâng mình đến cửa, lập tức cười nói: “Nghe đồn Đông Hải Long Cung có vô số kỳ trân dị bảo.” Tôn Ngộ

Không nghe xong mắt sáng lên, lập tức hỏi: "Đông Hải Long Cung ở đâu?" Ngưu Ma Vương chỉ về phía biển Đông mênh mông phía trước, nói: "Ở sâu trong vùng biển Đông phía trước, biển Đông rất lớn, nếu không biết phương hướng, Long Cung cũng không dễ tìm, huynh đệ sau khi xuống biển có thể hỏi các hải tộc trong biển, hải tộc đều biết Long Cung ở đâu." Tôn Ngộ Không nghe vậy rất động lòng, có chút kích động nói: "Đại huynh ở đây đợi ta, yêm lão Tôn đi rồi sẽ về ngay." Thấy Tôn Ngộ Không vô cùng kích động đạp Cân Đẩu Vân bay về phía biển Đông, Ngưu Ma Vương có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Nghe đồn lão tổ Long tộc Ngao Sương đã chứng đạo Chuẩn Thánh, Hoàng Long Chân Nhân hiện tại cũng ở Đông Hải, Long Vương Ngao Quảng cũng có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, một Huyền Tiên cảnh đến Long Cung đòi bảo bối, không phải là tìm chết sao?

Quan trọng nhất, quan trọng nhất, quan trọng nhất là, Long tộc có Tiệt Giáo Thánh Tử bảo hộ a!

Tiệt Giáo Thánh Tử a!

Đó mới là đại nhân vật thực sự của Hồng Hoang.

Tuy rằng trong Vu Yêu lượng kiếp năm đó, Tiệt Giáo Thánh Tử đứng về phía Vu tộc, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự sùng bái của Ngưu Ma Vương đối với Tiệt Giáo Thánh Tử!

Hơn nữa, Tiệt Giáo Thánh Tử sau này đã vì Yêu Đế mà chém chết kẻ phản bội Côn Bằng, cho thấy Tiệt Giáo Thánh Tử thực ra cũng rất tôn trọng Yêu Đế, chỉ là lập trường khác nhau mà thôi.

Nhiều chủng tộc không tin rằng Tiệt Giáo Thánh Tử chém Côn Bằng là vì Yêu Đế, nhưng Ngưu Ma Vương lại tin.

Ngưu Ma Vương tin rằng, nhân vật như Tiệt Giáo Thánh Tử, sẽ làm những việc mà người thường không dám làm, không dám nghĩ.

Ngưu Ma Vương tuy không hiểu tại sao Tây Phương Giáo lại muốn một con khỉ Huyền Tiên cảnh đi gây sự với Long tộc, muốn hại chết con khỉ thì trực tiếp đánh giết là xong, có cần phải tốn nhiều công sức như vậy không?

Ngưu Ma Vương bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lại uống thêm mấy ngụm linh tửu.

Nói thật, Ngưu Ma Vương cảm thấy Tôn Ngộ Không con yêu này cũng không tệ, đơn thuần, đủ nghĩa khí, nhưng cũng không có cách nào nói cho Tôn Ngộ Không biết sự thật, Tây Phương Giáo không phải là thứ mà một Ngưu Ma Vương nho nhỏ có thể đắc tội.

Chỉ có thể cầu nguyện cho huynh đệ xui xẻo ngốc nghếch này có phúc của kẻ ngốc thôi. --------- Tôn Ngộ Không thuận lợi tiến vào Đông Hải Long Cung.

Không phải Ngao Quảng nể mặt Tôn Ngộ Không, mà là vì có một số lính tôm tướng cua giữ cửa.

Ngao Quảng nhận được truyền âm của Chuẩn Đề Thánh nhân, xin Long tộc đáp ứng mọi yêu cầu của Tôn Ngộ Không, Tây Phương Giáo tất sẽ có hậu báo.

Hậu báo hay không hậu báo, Ngao Quảng cũng không quan tâm lắm.

Vấn đề là Thánh nhân đích thân truyền âm, Ngao Quảng cũng không thể không nể mặt.

Dù Tiệt Giáo bảo hộ Long tộc, đương nhiên Ngao Quảng cũng không có tư cách dựa vào danh tiếng của Đế Phượng Thiên mà trực tiếp từ chối Chuẩn Đề.

Vì vậy Tôn Ngộ Không thuận lợi tiến vào Long Cung, trực tiếp gặp được Đông Hải Long Vương đương nhiệm Ngao Quảng.

Tôn Ngộ Không tưởng rằng đám Long tộc này đều sợ hãi mình, có phần đắc ý.

Tôn Ngộ Không liếc nhìn Long Vương một cái, có chút kiêu ngạo hỏi Ngao Quảng: "Đông Hải Long Vương?" Ngao Quảng nể mặt Chuẩn Đề, kiên nhẫn trả lời: "Chính là ta." Nếu không phải vì Thánh nhân đích thân truyền âm, một tên Huyền Tiên dám nói chuyện với Ngao Quảng như vậy, Ngao Quảng tuyệt đối sẽ trực tiếp tát chết Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không ngồi lên ghế của Long Vương, tiện tay lấy một quả linh quả ném vào miệng, thuận miệng nói: "Ta là Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương, nghe đồn Long Cung bảo bối không ít, có chiến giáp nào phù hợp cho yêm lão Tôn mặc không?

Sau này yêm lão Tôn sẽ bảo hộ Long tộc!" Ngao Quảng không nhịn được mặt co giật mấy cái, con khỉ này có vấn đề về não không vậy?

Ngươi có biết ai đang bảo hộ Long tộc của ta không?

Đó chính là Tiệt Giáo Thánh Tử đường đường a!

Chỉ là một Huyền Tiên mà cũng dám nói lời ngông cuồng?

Ngao Quảng có chút bất đắc dĩ phân phó: "Quy thừa tướng, cho người chọn mấy bộ chiến giáp để Mỹ Hầu Vương chọn." Không lâu sau, Quy thừa tướng cho mấy tên hà binh mang lên năm bộ chiến giáp chất liệu khá tốt.

Cùng với một số trang sức đi kèm với chiến giáp.

Tôn Ngộ Không vừa nhìn đã thích một bộ Kim Sắc Tỏa Tử Giáp, lại chọn thêm Phượng Sí Tử Kim Quan và Ngẫu Ti Bộ Vân Lý.

Sau khi Tôn Ngộ Không mặc tất cả lên người.

Quả nhiên, người đẹp vì lụa, khỉ cũng đẹp vì lụa.

Tôn Ngộ Không mình mặc Kim Sắc Tỏa Tử Giáp, đầu đội Phượng Sí Tử Kim Quan, chân đi Ngẫu Ti Bộ Vân Lý, trông ra dáng ra hình, đã có phong thái của một Tề Thiên Đại Thánh rồi.

Tiếp theo Tôn Ngộ Không linh cơ khẽ động, lại hỏi: "Long Vương, có vũ khí nào vừa tay không?" Ngao Quảng lại lệnh cho Quy thừa tướng đi lấy một số vũ khí lên.

Lần này mang vũ khí lên, có thể nói là mười tám loại vũ khí đều có đủ.

Tôn Ngộ Không thử tất cả các loại vũ khí một lần, đều không hài lòng lắm, đều có chút nhẹ.

Tôn Ngộ Không trực tiếp hỏi: "Long Vương, có binh khí nào nặng hơn không?" Ngao Quảng lắc đầu, nói: "Binh khí nặng nhất đều ở đây rồi, nếu Mỹ Hầu Vương không hài lòng, lão Long ta cũng không có cách nào." Long Vương tự nhiên không nói thật, Long Cung tuy không có Tiên thiên chí bảo, nhưng Tiên thiên linh bảo cũng có thể lấy ra một hai kiện, Hậu thiên chí bảo và Hậu thiên linh bảo cũng có một số.

Nhưng Ngao Quảng tự nhiên sẽ không lấy những thứ đó ra, không thân không quen, tại sao phải tặng cho Tôn Ngộ Không những pháp bảo này?

Tôn Ngộ Không nói: "Trước đây ta nghe đại huynh của ta nói, Long Cung có một món bảo bối, tên là Định Hải Thần Châm, Long Vương có thể đưa yêm lão Tôn đi xem được không?" Khóe miệng Ngao Quảng co giật mấy cái, trực tiếp từ chối: "Không thể!" Tôn Ngộ Không cảm thấy Long Vương từ đầu đến giờ đều rất nể mặt mình, không ngờ lần này lại từ chối dứt khoát như vậy, tò mò hỏi: "Vì sao?" Ngao Quảng nhìn Tôn Ngộ Không như nhìn một tên thiểu năng, cạn lời nói: "Ngươi có biết quyền sở hữu của Định Hải Thần Châm đó

thuộc về ai không?" Tôn Ngộ Không buột miệng nói: "Không phải của Long Cung sao?" Ngao Quảng lắc đầu, nói từng chữ một: "Đó là vật của Tiệt Giáo Thánh Tử!" Tôn Ngộ Không chớp chớp đôi mắt đen láy, tò mò hỏi: "Tiệt Giáo Thánh Tử là ai?

Nổi tiếng lắm sao?" Ngao Quảng: "..." Đến cả Tiệt Giáo Thánh Tử cũng không biết, còn có mặt mũi lăn lộn ở Hồng Hoang sao?

Chắc là từ trong tảng đá nào đó nhảy ra thật rồi?

Chương 342

Ngao Quảng tùy ý nói: "Đó là người mà ngươi vĩnh viễn không thể chọc vào, đừng nghĩ đến Định Hải Thần Châm nữa." Ngao Quảng nói sự thật, Tiệt Giáo Thánh Tử đến cả Thiên Đạo cũng có thể chém, đã có thể ngồi ngang hàng với Thánh nhân, chỉ là một Huyền Tiên cảnh, ngay cả tư cách xách giày cho Thánh Tử cũng không có.

Tôn Ngộ Không nghe vậy liền không vui, Hồng Hoang có người mà yêm lão Tôn không chọc vào được sao?

Đại huynh Ngưu Ma Vương của ta thống lĩnh trăm vạn yêu tộc, cũng chỉ đánh ngang tay với yêm lão Tôn, Tiệt Giáo Thánh Tử đó thật sự lợi hại như vậy sao?

Sự kiêu ngạo của Tôn Ngộ Không bị kích thích, trực tiếp nói: "Yêm lão Tôn không quan tâm Tiệt Giáo Thánh Tử gì hết, Định Hải Thần Châm đó hôm nay yêm lão Tôn phải lấy cho bằng được." Ngao Quảng: "..." Ngươi có vấn đề về não không vậy?

Đã nói là đồ của Thánh Tử rồi, lấy đâu ra dũng khí đi chọc vào Thánh Tử vậy?

Ngao Quảng cũng lười nói nhiều, trực tiếp đưa Tôn Ngộ Không đến nơi đặt Định Hải Thần Châm.

Vì Ngao Quảng cảm thấy Tôn Ngộ Không chỉ là Huyền Tiên cảnh, căn bản không thể lấy được Định Hải Thần Châm, nên đưa đi xem cũng không sao.

Tôn Ngộ Không nhìn thấy một cây cột lớn màu đen ở phía trước.

Định Hải Thần Châm?

Thật là hùng vĩ a!

Nhìn một cái, căn bản không thấy được Định Hải Thần Châm dài bao nhiêu.

Giống như một cây cột chống đỡ đáy biển, mang lại cho Tôn Ngộ Không cảm giác vô cùng chấn động.

Tôn Ngộ Không chậm rãi tiến lên phía trước, hai tay ôm lấy Định Hải Thần Châm, Định Hải Thần Châm quá to lớn, Tôn Ngộ Không căn bản không thể ôm trọn, chỉ có thể ôm một phần nhỏ.

Cơ bắp toàn thân lập tức căng cứng, tu vi Huyền Tiên cảnh toàn lực bộc phát, Tôn Ngộ Không dùng hết sức bình sinh cố gắng nhổ Định Hải Thần Châm lên.

Nhưng, thất bại, Định Hải Thần Châm căn bản không hề nhúc nhích.

Ngao Quảng cười rồi.

Định Hải Thần Châm không có tu vi Thái Ất Kim Tiên thì căn bản không thể lay chuyển, chỉ là một Huyền Tiên cảnh, cũng vọng tưởng lấy được Định Hải Thần Châm?

Không phải đang đùa sao?

Tôn Ngộ Không không phục, tiếp tục thử.

Ngao Quảng cũng lười quản con khỉ ngốc này, đứng một bên xem kịch.

"Ầm" đột nhiên, cả biển Đông rung chuyển, Định Hải Thần Châm lại có dấu hiệu bị Tôn Ngộ Không nhổ lên.

Ngao Quảng có chút ngơ ngác!

Chuyện gì đã xảy ra?

Làm sao có thể chỉ là một Huyền Tiên cảnh lại có thể lay chuyển được Định Hải Thần Châm?

Tôn Ngộ Không tuy sức mạnh vô cùng, lớn hơn Huyền Tiên cảnh bình thường, nhưng ở giai đoạn hiện tại cũng không thể lấy được Định Hải Thần Châm, là vì Chuẩn Đề đã ra tay.

Tôn Ngộ Không chỉ cảm thấy Kim Cô Bổng trong tay đột nhiên nhẹ đi.

Cảm giác chỉ cần dùng thêm chút sức là có thể nhổ Kim Cô Bổng lên.

Lớp cấm chế màu đen bên ngoài Kim Cô Bổng đang không ngừng bong ra, lộ ra một phần thân gậy màu vàng, Long Cung bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Định Hải Thần Châm là năm đó Đại Vũ trị thủy, đã dẫn vô lượng lũ lụt từ lãnh địa của Nhân tộc vào biển Đông, sau đó dùng Định Hải Thần Châm trấn áp, mới hoàn toàn giải quyết được nạn lụt.

Nếu Định Hải Thần Châm bị nhổ lên, thực ra sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến biển Đông, vô số hải tộc sẽ vì thế mà chết.

Tôn Ngộ Không tự nhiên không biết những điều này, nó chỉ biết đây là một món bảo bối tốt, trong thâm tâm cảm thấy Định Hải Thần Châm có duyên với mình.

"Ầm ầm ầm" chấn động càng thêm dữ dội, mắt thấy Kim Cô Bổng sắp bị Tôn Ngộ Không nhổ tận gốc, một đạo Chuẩn Thánh pháp tắc trực tiếp đánh lên Kim Cô Bổng, khiến Kim Cô Bổng ổn định lại.

Tôn Ngộ Không buồn bực, chỉ còn một chút nữa là thành công rồi!

Tôn Ngộ Không giận dữ nhìn lão tổ Long tộc Ngao Sương đột nhiên xuất hiện phá hỏng chuyện tốt, quát: "Lão Long, làm gì vậy?

Yêm lão Tôn chỉ còn chút nữa là nhổ được Định Hải Thần Châm rồi." Ngao Sương vô cùng bình thản nói: "Định Hải Thần Châm là vật của Thánh Tử, chưa được Thánh Tử đồng ý, bất kỳ ai cũng không

được lấy đi, nếu không phục, có thể lên Bồng Lai Tiên Đảo nói lý lẽ." Lời của Ngao Sương thực ra không phải nói với Tôn Ngộ Không, mà là cho Chuẩn Đề nghe.

Tôn Ngộ Không chỉ là một Huyền Tiên, làm gì có tư cách đi gặp Tiệt Giáo Thánh Tử.

Ngao Sương gần như đang trực tiếp uy hiếp Chuẩn Đề Thánh nhân.

Chuẩn Đề nếu không phục, cứ đến Bồng Lai Tiên Đảo tìm Tiệt Giáo Thánh Tử, dù sao đồ là của Thánh Tử để ở địa bàn Long tộc, Long tộc ta có nghĩa vụ thay Thánh Tử bảo quản tốt, Tây Phương Giáo đừng hòng lấy đi.

Tôn Ngộ Không có chút tức giận, tại sao ai ai cũng một mực "Tiệt Giáo Thánh Tử", Tiệt Giáo Thánh Tử đó rốt cuộc có gì ghê gớm?

Vì vậy Chuẩn Đề đang ẩn mình trong bóng tối dường như tạm thời không có ý định ra tay, rõ ràng cũng kiêng dè Đế Phượng Thiên.

Về tình về lý Chuẩn Đề cũng không thể ra tay, vì năm đó khi Đại Vũ dùng Khai Sơn Phủ chẻ núi Long Môn đã nói rõ, sau khi Định Hải Thần Châm được ném xuống, sẽ thuộc quyền sở hữu của Đế Phượng Thiên.

Lần này Chuẩn Đề thiết kế để Tôn Ngộ Không đến lấy Định Hải Thần Châm, đã vi phạm lời hứa, vốn định lén lút giúp Tôn Ngộ Không một tay, lấy Định Hải Thần Châm đi, dù sao Ngao Quảng cũng không có gan ngăn cản.

Không ngờ Ngao Sương lại xuất hiện vào thời khắc mấu chốt.

Tôn Ngộ Không không biết lời của Ngao Sương là nói với Chuẩn Đề, trực tiếp trả lời: "Lão Long, yêm lão Tôn không quan tâm Thánh Tử hay không Thánh Tử, hôm nay Kim Cô Bổng yêm lão Tôn phải lấy

cho bằng được." Ngao Sương có chút bất đắc dĩ, chỉ là một Huyền Tiên, vậy mà dám ở trước mặt một Chuẩn Thánh mà ngang ngược như vậy, con khỉ này thiếu mất mấy dây thần kinh sao?

Ngao Sương là lão tổ tông của Long tộc, tự nhiên cũng là một con rồng khôn khéo, nếu không năm đó cũng không ôm được đùi của Đế Phượng Thiên.

Ngao Sương suy nghĩ một lát, nói: "Ngươi có biết hậu quả của việc lấy đi Định Hải Thần Châm không?" Tôn Ngộ Không tò mò hỏi: "Sẽ có hậu quả gì?" Ngao Sương trực tiếp trả lời: "Định Hải Thần Châm là để trấn áp vô lượng lũ lụt mà Đại Vũ đã dẫn vào biển Đông năm đó, nếu lấy đi Định Hải Thần Châm, hàng tỷ sinh linh dưới đáy biển sẽ vì thế mà chết, nếu mực nước biển Đông dâng lên, cũng sẽ nhấn chìm hàng tỷ sinh linh Hồng Hoang, ngươi có nhẫn tâm không?" Tôn Ngộ Không ngây người, thật không biết lấy Định Hải Thần Châm sẽ làm chết nhiều người như vậy.

Tôn Ngộ Không chỉ có chút kiêu ngạo và ngang ngược, tâm địa cũng không xấu, vừa nghe sẽ làm chết nhiều sinh linh như vậy, liền từ bỏ ý định lấy Kim Cô Bổng.

Nhưng Tôn Ngộ Không không yên tâm lắm, hỏi một câu: "Lão Long nói có thật không, đừng lừa yêm lão Tôn!" Ngao Sương bất đắc dĩ nói: "Ta Ngao Sương lấy danh nghĩa lão tổ Long tộc thề, lời nói câu nào cũng là thật." Nếu không phải Chuẩn Đề Thánh nhân ẩn nấp gần đó, Ngao Sương thật lười nói nhiều lời vô ích, hiện tại cũng chỉ có thể trước tiên để Tôn Ngộ Không từ bỏ ý định lấy Kim Cô Bổng, Ngao Sương tuy đã uy hiếp Chuẩn Đề một phen, nhưng cũng không muốn xung đột trực diện với Chuẩn Đề.

Tôn Ngộ Không suy nghĩ một lát, cảm thấy ở Long Cung cũng đã lấy được không ít đồ, trước tiên không nên quá tham lam, thế là liền

cáo từ trở về Hoa Quả Sơn.

Trong Tiêu Dao Cung trên Bồng Lai Tiên Đảo, Đế Phượng Thiên chậm rãi thu lại thần thông Xích Kim Thần Đồng, hài lòng nhìn Ngao Sương một cái, tiếp tục bế quan. ...

Trong thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế năm đó, Đế Phượng Thiên đã sớm sắp đặt cho Tây Du, lúc đó Tây Phương Giáo vội vàng chẻ núi Long Môn, vì vậy quyền sở hữu của Hậu thiên công đức chí bảo Kim Cô Bổng đã nằm trong tay Đế Phượng Thiên.

Lúc đó Định Hải Thần Châm do Chuẩn Đề luyện chế chỉ là Hậu thiên linh bảo mà thôi, không biết rằng sau khi trấn áp lũ lụt ở biển Đông nó sẽ trở thành Hậu thiên công đức chí bảo, cũng không biết sau này quân cờ của Tây Phương Giáo là Tôn Ngộ Không sẽ cần đến Định Hải Thần Châm.

Do vội vàng để Kim Thiền Tử lấy công đức của Đại Vũ để chứng đạo Chuẩn Thánh, nên lúc đó Đế Phượng Thiên không tốn nhiều nước bọt đã giành được quyền sở hữu Định Hải Thần Châm.

Như Ý Kim Cô Bổng đã nằm trong tay Đế Phượng Thiên, tự nhiên không ai có thể khiến hắn nhả ra.

Tôn Ngộ Không không có Như Ý Kim Cô Bổng tự nhiên cũng sẽ có vũ khí khác, nhưng điều đó cũng có nghĩa là Tây Du lượng kiếp còn chưa bắt đầu, đã rơi vào trong tầm kiểm soát của Đế Phượng Thiên.

Một nhân vật chính thiên mệnh ngay cả vũ khí vừa tay cũng không lấy được, tự nhiên sẽ có ảnh hưởng.

Tôn Ngộ Không lúc này cũng không buồn, dù sao ở Long Cung cũng đã lấy không được Kim Sắc Tỏa Tử Giáp, Phượng Sí Tử Kim Quan, Ngẫu Ti Bộ Vân Lý.

Tuy không lấy được vũ khí vừa tay, cứ từ từ đi tìm là được.

Tôn Ngộ Không nhanh chóng trở về Hoa Quả Sơn, Ngưu Ma Vương vẫn đang uống rượu, tửu lượng của Ngưu Ma Vương thật sự rất tốt.

Nhìn Tôn Ngộ Không uy phong lẫm liệt, Ngưu Ma Vương cũng mắt sáng lên, sau khi ăn diện một phen trông ra dáng khỉ thật!

Tôn Ngộ Không vô cùng đắc ý nói: "Đại huynh, xem trang phục trên người yêm lão Tôn, thế nào?" Ngưu Ma Vương đi vòng quanh Tôn Ngộ Không nhìn mấy vòng, tán thưởng: "Đẹp trai hơn cả vi huynh." "Ha ha ha." Tôn Ngộ Không vui vẻ lộn mấy vòng.

Chương 343

Ngưu Ma Vương có chút thắc mắc: "Hiền đệ không lấy được vũ khí vừa tay ở Long Cung sao?" Nhớ Bồ Đề Tử nói, Tôn Ngộ Không sẽ lấy được Định Hải Thần Châm ở Long Cung mà, vũ khí đâu?

Tôn Ngộ Không bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói: "Lão Long Vương Ngao Sương đó nói, lấy đi Định Hải Thần Châm sẽ hại chết hàng tỷ sinh linh, yêm lão Tôn không nhẫn tâm, nên không lấy." Tôn Ngộ Không tuyệt đối sẽ không thừa nhận, dù có ép lấy cũng không lấy được, nó có thể cảm giác được Ngao Sương đó lợi hại hơn mình.

Ngưu Ma Vương cạn lời, hóa ra là một con khỉ có lương tâm sao?

Tôn Ngộ Không không lấy được vũ khí, phải làm sao đây?

Ngưu Ma Vương không biết phải làm sao, liền nhận được truyền âm của Bồ Đề Tử.

"Đưa nó đến Long Môn Sơn lấy Khai Sơn Phủ." Ngưu Ma Vương hiểu rồi, là muốn đổi cho Tôn Ngộ Không một món vũ khí khác, Tây Phương Giáo đối với Tôn Ngộ Không thật tốt a!

Ngưu Ma Vương giả vờ suy tư, trầm mặc không nói.

Tôn Ngộ Không ăn một ít linh quả, tò mò hỏi: "Đại huynh đang nghĩ gì vậy?" Ngưu Ma Vương chậm rãi mở miệng nói: "Vi huynh đang nghĩ xem có vũ khí nào phù hợp cho hiền đệ sử dụng." Tôn Ngộ Không vô cùng cảm động nói: "Đại huynh thật là quá lo cho tiểu đệ rồi." Ngưu Ma Vương lại giả vờ suy nghĩ một hồi, đột nhiên vỗ đùi một cái nói: "Vi huynh nghĩ ra rồi, Khai Sơn Phủ mà Vũ Đế năm xưa dùng để chẻ núi Long Môn chính là phù hợp cho hiền đệ sử dụng!" Tôn Ngộ Không nghe vậy cũng rất hứng thú, hỏi: "Yêm lão Tôn nghe nói thời kỳ Vũ Đế cách hiện tại rất lâu rồi, Khai Sơn Phủ đó còn ở

Long Môn Sơn sao?" Vốn dĩ đương nhiên là không còn ở đó, Khai Sơn Phủ sau khi hoàn thành nhiệm vụ cũng không được tặng cho Đại Vũ, mà nằm trong tay Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề tự nhiên sẽ sắp xếp mọi thứ, đợi Tôn Ngộ Không đến thì Khai Sơn Phủ sẽ ở Long Môn Sơn.

Ngưu Ma Vương đứng dậy, nói: "Đi xem là biết, huynh đệ chúng ta cùng đi." Nói xong, Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không bay về phía Long Môn Sơn.

Bay một thời gian, vì Long Môn Sơn có chút xa, Tôn Ngộ Không dù một cú lộn nhào mười vạn tám nghìn dặm cũng không nhanh lắm, đại địa Hồng Hoang thực sự quá lớn.

Tại Long Môn Sơn, Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không vừa nhìn đã thấy Khai Sơn Phủ đang cắm trên thân núi.

Khóe miệng Ngưu Ma Vương co giật mấy cái, có thể giả hơn một chút được không?

Nếu Khai Sơn Phủ vẫn luôn ở vị trí này, sớm đã bị người khác lấy đi rồi.

Khai Sơn Phủ xuất hiện ở vị trí giả như vậy, có khiến Tôn Ngộ Không nghi ngờ không?

Ít nhất cũng phải đặt ở một nơi kín đáo để ta tìm kiếm một phen chứ!

Không lâu sau, Ngưu Ma Vương phát hiện mình đã nghĩ nhiều.

Tôn Ngộ Không vô cùng kích động nói: "Đại huynh, Khai Sơn Phủ chắc chắn không ai có thể lấy được, vậy mà vẫn còn ở trên Long Môn Sơn!" Ngưu Ma Vương: "..." Hóa ra là người khác không lấy được, chỉ chờ ngươi đến lấy thôi sao?

Thôi được rồi!

Tiết kiệm cho lão Ngưu ta khỏi phải bịa chuyện tiếp.

Tôn Ngộ Không lúc này chưa bị Hồng Hoang vùi dập, vẫn còn rất đơn thuần.

Vừa xuất thế ở Hoa Quả Sơn chưa được bao lâu đã đến Phương Thốn Sơn, ở Phương Thốn Sơn chỉ tu hành, cũng không ai nói cho nó biết sự hung hiểm của Hồng Hoang, mọi hành động sau khi rời khỏi Phương Thốn Sơn đều bị Tây Phương Giáo thao túng, sao có thể không đơn thuần được?

Ngưu Ma Vương chậm rãi gật đầu, nói: "Hiền đệ, chắc chắn Khai Sơn Phủ chỉ có ngươi mới nhấc nổi, mau đi thử đi!" Tôn Ngộ Không một cú lộn nhào đến trước mặt Khai Sơn Phủ, cây Khai Sơn Thần Phủ toàn thân màu vàng khiến Tôn Ngộ Không vừa nhìn đã yêu thích, toàn bộ cây búa được chế tác vô cùng bá khí.

Khai Sơn Phủ vốn dĩ phải là màu đen, Chuẩn Đề thấy Tôn Ngộ Không dường như có tình yêu đặc biệt với màu vàng, liền đổi Khai Sơn Phủ thành màu vàng, cũng thật là dụng tâm lương khổ.

Tôn Ngộ Không hai tay chậm rãi đặt lên cán búa, đột nhiên dùng sức, trực tiếp nhấc lên Hoàng Kim Khai Sơn Phủ.

Khai Sơn Phủ tuy hơi kém hơn Như Ý Kim Cô Bổng một chút, nhưng cũng là Hậu thiên công đức chí bảo, vô cùng phù hợp cho Tôn Ngộ Không sử dụng.

Tôn Ngộ Không cầm Khai Sơn Phủ múa mấy đường, phát hiện trọng lượng của Khai Sơn Phủ rất vừa ý.

Khai Sơn Phủ nặng hai vạn cân, Như Ý Kim Cô Bổng chỉ có một vạn ba nghìn năm trăm cân, về trọng lượng còn nặng hơn Kim Cô Bổng.

Huyền Tiên bình thường thật sự không có cách nào múa cây Khai Sơn Phủ nặng hai vạn cân này vun vút được, sức mạnh của Tôn Ngộ Không lớn hơn rất nhiều so với những người cùng cảnh giới.

"Đại huynh, Khai Sơn Phủ, quả nhiên đang đợi yêm lão Tôn đến lấy, ha ha ha..." Tôn Ngộ Không vô cùng vui vẻ múa Khai Sơn Phủ, rất cao hứng.

Ngưu Ma Vương nhìn Tôn Ngộ Không tay cầm Hoàng Kim Khai Sơn Phủ uy phong lẫm liệt, mình mặc Kim Sắc Tỏa Tử Giáp, đầu đội Phượng Sí Tử Kim Quan, chân đi Ngẫu Ti Bộ Vân Lý.

Đừng nói, quả thực có một cỗ khí phách bá đạo.

Chỉ là Khai Sơn Phủ không có chức năng biến lớn thu nhỏ như Như Ý Kim Cô Bổng, tự nhiên cũng không thể bỏ vào tai được.

Một Tôn Ngộ Không tay cầm cự phủ cứ như vậy ra đời. ...

Sau khi Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương trở về Hoa Quả Sơn, Ngưu Ma Vương nói với Tôn Ngộ Không rằng cảnh giới hiện tại vẫn chưa đủ mạnh, vì vậy đề nghị Tôn Ngộ Không bế quan nâng cao tu vi.

Tôn Ngộ Không nghe theo ý kiến của Ngưu Ma Vương.

Thế là, Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương liền bế quan tại Hoa Quả Sơn.

Một lần bế quan kéo dài hai nguyên hội.

Ngưu Ma Vương thành công từ Kim Tiên viên mãn đột phá lên Thái Ất Kim Tiên cảnh giới.

Tôn Ngộ Không thì trực tiếp từ Huyền Tiên sơ kỳ đột phá lên Kim Tiên sơ kỳ, trực tiếp vượt qua hai đại cảnh giới.

Ngưu Ma Vương cũng không thể không khâm phục thiên phú của Tôn Ngộ Không, thiên phú này còn cao hơn cả lão Ngưu a!

Hai nguyên hội từ Huyền Tiên sơ kỳ lên Kim Tiên sơ kỳ, ở giữa còn cách một cảnh giới Thái Ất Huyền Tiên, không hổ là con khỉ được Tây Phương Giáo coi trọng.

Tôn Ngộ Không vui vẻ nói với Ngưu Ma Vương: "Đại huynh, yêm lão Tôn đã là Kim Tiên cảnh rồi." Ngưu Ma Vương chậm rãi gật đầu nói: "Hiền đệ, thiên phú của ngươi mạnh hơn vi huynh, vi huynh mừng cho ngươi." Ngưu Ma Vương nói lời thật lòng, Tôn Ngộ Không đơn thuần, lại có thiên phú mạnh, quả thực là một yêu hầu đáng kết giao, Ngưu Ma Vương tuy làm việc cho Bồ Đề Tử, nhưng đối với Tôn Ngộ Không không hề có ác cảm.

Hồng Hoang xuất hiện một con khỉ đơn thuần như vậy, cũng là hiếm có!

Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không tiếp tục uống rượu vui vẻ.

Tôn Ngộ Không thực ra hiện tại không có mục tiêu, cũng không biết tiếp theo phải làm gì.

Tôn Ngộ Không chậm rãi mở miệng hỏi: "Đại huynh, yêm lão Tôn tiếp theo nên làm gì?" Tôn Ngộ Không cảm thấy mình đã tu hành đến Kim Tiên cảnh, tạm thời cũng không cần bế quan nữa, đã thống nhất Hoa Quả Sơn, cuộc đời khỉ viên mãn, tiếp theo không phải là mỗi ngày uống rượu vui vẻ sao?

Hay là đi tìm mấy con khỉ cái?

Ngưu Ma Vương suy nghĩ một lát, nói: "Ta có năm người huynh đệ, hiền đệ theo ta đến Ma Yêu Minh gặp mặt một lần được không?" Tôn Ngộ Không lập tức đồng ý, cũng muốn rời khỏi Hoa Quả Sơn, đi gặp thêm một số yêu quái lợi hại.

Không lâu sau, Ngưu Ma Vương dẫn Tôn Ngộ Không rời khỏi Hoa Quả Sơn, tiến về địa bàn của Ma Yêu Minh.

Ma Yêu Minh.

Nơi này cách xa địa giới biển Đông, Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không bay trăm năm mới đến địa giới của Ma Yêu Minh.

Ngưu Ma Vương vừa trở về, Giao Ma Vương, Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương, Mi Hầu Vương, Ngu Nhung Vương liền ra nghênh đón.

Giao Ma Vương, Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương, Mi Hầu Vương, Ngu Nhung Vương đều là Kim Tiên cảnh, từ Kim Tiên trung kỳ đến viên mãn không đều.

Những ngày Ngưu Ma Vương không ở đây, mọi việc của Ma Yêu Minh đều do Giao Ma Vương xử lý.

Giao Ma Vương vô cùng vui mừng nói: "Chúc mừng đại ca tấn cấp Thái Ất Kim Tiên cảnh." Bằng Ma Vương có chút tò mò chỉ vào Tôn Ngộ Không hỏi: "Vị này là?" Ngưu Ma Vương ha ha cười lớn nói: "Huynh đệ của ta, Tôn Ngộ Không, sau này là thất đệ của các ngươi." Giao Ma Vương, Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương, Mi Hầu Vương, Ngu Nhung Vương cũng vui vẻ.

Tôn Ngộ Không nhìn thấy trăm vạn yêu quân của Ma Yêu Minh.

Đây đều là thuộc hạ của sáu ma vương.

Hiện tại Yêu tộc không còn như xưa, những ma vương này phần lớn đều là Kim Tiên cảnh có thể xưng bá một phương, thống lĩnh trăm vạn yêu tộc Địa Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên cảnh.

Nếu là thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp năm đó, khi Thiên đình Yêu tộc còn tồn tại, yêu tộc Kim Tiên cảnh căn bản không thể lên được mặt bàn.

Bây giờ đã là thời kỳ Tây Du, Yêu tộc tuy vẫn đông đảo, nhưng chiến lực cao cấp của Yêu tộc gần như đã tổn thất hết.

Chương 344

Tôn Ngộ Không đến động phủ của Ngưu Ma Vương, động phủ này rất lớn, một chiếc bàn ngọc thạch khổng lồ đặt ở chính giữa, bảy vị yêu vương sau này được gọi là Thất Đại Thánh đang được nữ yêu tinh phục vụ, uống rượu ăn thịt.

Tôn Ngộ Không cũng dần dần quen thân với năm vị yêu vương còn lại.

Tôn Ngộ Không tuy không có cảm giác gì với những nữ yêu quái xinh đẹp bên cạnh, nhưng cảm thấy đây mới là cuộc sống mà một yêu vương nên có!

Mỗi ngày rượu ngon thịt tốt, thống lĩnh trăm vạn yêu quân, bên cạnh có nữ yêu quái xinh đẹp vây quanh.

Tôn Ngộ Không đột nhiên hỏi: "Yêm lão Tôn xin hỏi các vị ca ca, Tiệt Giáo Thánh Tử đó rốt cuộc là nhân vật nào, có lợi hại không?" Câu hỏi gây sốc này của Tôn Ngộ Không khiến các vị yêu vương có mặt đều hơi sững sờ.

Ở Hồng Hoang này có yêu quái nào không biết Tiệt Giáo Thánh Tử sao?

Ngưu Ma Vương giải thích: "Đừng nhìn huynh đệ của ta là Kim Tiên cảnh, thực ra mới xuất thế không lâu, cảnh giới tăng nhanh là vì thiên phú cao." Các yêu vương bừng tỉnh đại ngộ.

Giao Ma Vương nói: "Tiệt Giáo Thánh Tử, đó là một tồn tại vô địch, năm đó chỉ mới là Đại La cảnh đã có thể chém giết Chuẩn Thánh cấp bậc là Nam Tiên chi thủ Đông Vương Công." Bằng Ma Vương nói: "Đó chỉ là chuyện nhỏ, Tiệt Giáo Thánh Tử năm đó đã giết cho Tây Phương Giáo máu chảy thành sông, ngay cả Thánh nhân cũng

phải nhượng bộ.” Sư Đà Vương nói: “Cái đó cũng không là gì, năm đó Thánh Tử ở cảnh giới Chuẩn Thánh đã đích thân ra tay tập kích Nguyên Thủy Thánh nhân mà không chết, đó mới là lợi hại.” Mi Hầu Vương nói: “Không không không, năm đó Thánh Tử một mình xông vào núi Côn Luân, trực tiếp giết đến nỗi đạo thống Côn Luân bị hủy diệt, đó mới là kỳ tích kinh thiên động địa.” Ngu Nhung Vương nói: “Các ngươi quên chuyện Tiệt Giáo Thánh Tử nổi giận chém Thiên Đạo cách đây không lâu rồi sao?

So với chuyện đó, những chuyện kia có là gì?” Ngu Nhung Vương vừa dứt lời, các yêu vương đều im lặng.

Quả thực, so với chuyện đó, những chuyện trước đó không là gì cả.

Thiên Đạo a!

Chúa tể tối cao của Hồng Hoang!

Nói chém là chém, quả thực biến thái a!

Còn về chuyện Đế Phượng Thiên chém Côn Bằng, các yêu vương không nhắc đến.

Dù sao Côn Bằng cũng là yêu sư của Yêu tộc, Côn Bằng bị chém, nói ra Yêu tộc cũng mất mặt, nên bỏ qua.

Tôn Ngộ Không nghe mà ngây người!

Tiệt Giáo Thánh Tử đó, lợi hại đến vậy sao?

Nghe thế này, quả thực lợi hại hơn yêm lão Tôn một chút a?

Tôn Ngộ Không đột nhiên có chút tò mò về Tiệt Giáo Thánh Tử đó, rốt cuộc là một nhân vật như thế nào, mới có thể được mọi nơi sùng bái như vậy?

Tôn Ngộ Không đi không nhiều nơi, nhưng dù là Long tộc hay Yêu

tộc, đều có vẻ rất sùng bái Tiệt Giáo Thánh Tử đó.

Tôn Ngộ Không âm thầm thề, sẽ có một ngày, mình cũng sẽ trở thành một đại yêu hầu được mọi người sùng bái như Tiệt Giáo Thánh Tử!

Đúng lúc này.

"Ta là Thiên Bồng Nguyên Soái của Thiên đình, thủ lĩnh Ma Yêu Minh mau ra gặp ta..." Một tiếng hét lớn vang vọng khắp địa bàn Ma Yêu Minh hàng vạn dặm.

Sắc mặt các yêu vương đồng loạt biến đổi, người nói chuyện này cảnh giới đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên viên mãn, e rằng mấy yêu vương bọn họ cùng lên cũng không phải là đối thủ.

Nhìn lên bầu trời, năm vạn Thiên Hà Thủy Quân chỉnh tề, nghiêm trang, sát khí đằng đằng, các yêu quái của Ma Yêu Minh đều ngơ ngác, đồng loạt nhìn về phía thủ lĩnh của mình.

Ngưu Ma Vương dẫn theo Giao Ma Vương, Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương, Mi Hầu Vương, Ngu Nhung Vương, Tôn Ngộ Không bay lên cao.

Ngưu Ma Vương nhìn Thiên Bồng, chậm rãi nói: "Không biết quý khách Thiên đình đến Ma Yêu Minh có việc gì?" Ánh mắt Thiên Bồng Nguyên Soái lạnh lùng, nhìn Ngưu Ma Vương nói từng chữ một: "Thần phục, hoặc là chết..." Lời nói của Thiên Bồng quả thực cực kỳ kiêu ngạo bá đạo.

Trước đó Thiên đình nghị sự, đã quyết định phương châm sơ bộ để triệt để hiệu lệnh Hồng Hoang.

Trước tiên ra tay với Yêu tộc!

Tại sao?

Bởi vì số lượng Yêu tộc vẫn là đông nhất Hồng Hoang, mà chiến lực cao cấp của Yêu tộc gần như đã toàn bộ vẫn lạc, chỉ cần chế phục được những yêu tộc này, để quần yêu Hồng Hoang đều phục tùng sự quản lý của Thiên đình.

Vậy thì việc Thiên đình hiệu lệnh Hồng Hoang gần như đã thành công được một nửa.

Cho nên, cuối cùng quyết định trước tiên chỉnh đốn Yêu tộc Hồng Hoang, sau đó từ từ chỉnh đốn các chủng tộc khác.

Hồng Hoang vạn tộc, bắt buộc đều phải phục tùng sự thống trị của Thiên đình.

Thế là liền phái Thiên Bồng Nguyên Soái xuống trần chỉnh đốn đám yêu tộc này.

Hiện tại Yêu tộc Hồng Hoang không có mấy kẻ ra hồn, vì vậy cũng không cần phái người quá lợi hại xuống, chuyện nhỏ này ngay cả Dương Tiễn cũng lười đi, liền phái Thiên Bồng xuống Hồng Hoang.

Ngưu Ma Vương và các yêu vương nhìn nhau, đều có chút tức giận.

Thiên đình có phải quá kiêu ngạo rồi không?

Thật sự coi bọn yêu vương này là cá tạp sao?

Ngưu Ma Vương lạnh lùng nói: "Ma Yêu Minh của ta và Thiên đình xưa nay không ân oán, tại sao lại ép người quá đáng như vậy?" Ngưu Ma Vương cũng không phải quả hồng mềm, là thống soái của trăm vạn yêu quân, hiện tại trăm vạn yêu tộc đang nhìn đây này!

Tự nhiên không thể tùy tiện nhún nhường, dù đối phương là đại diện của Thiên đình.

Thiên Bồng Nguyên Soái tay cầm Hậu thiên chí bảo Nhật Nguyệt Kiếm do Hạo Thiên ban thưởng, mình mặc Thiên Hà chiến giáp, cả người uy phong lẫm liệt, bá khí vô song.

Thiên Bồng nhẹ nhàng vuốt thân Nhật Nguyệt Kiếm trong tay, bình thản mở miệng nói: "Giết!" Không có bất kỳ lời thừa nào, chỉ cần không thần phục, thì chết!

Hơn nữa Thiên Bồng vốn định lập uy trước, không thể nào chỉ nói vài câu là có thể hiệu lệnh Hồng Hoang, tất cả đều phải dùng máu mà giết ra.

Nếu Ngưu Ma Vương không lập tức quỳ xuống thần phục, vậy thì Thiên Bồng cũng không định nói nhiều lời vô ích.

Đây cũng là lý do Hạo Thiên thưởng thức Thiên Bồng, Thiên Bồng này là một kẻ tàn nhẫn, là một tay giỏi đánh trận.

Các yêu vương và trăm vạn yêu quân đều sững sờ, đã đánh rồi sao?

Chưa nói được hai câu mà?

Đàm phán không phải cũng phải giao lưu một hồi sao?

Năm vạn Thiên Hà Thủy Quân trực tiếp lao xuống giết trăm vạn yêu quân phía dưới, sát ý ngút trời!

Ngưu Ma Vương biết lúc này không thể lùi bước, nếu không sẽ là vận mệnh bị tàn sát, lập tức tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ đại bộc phát, quát: "Ma Yêu Minh, Thiên đình khi dễ yêu quá đáng, giết cho ta!" Ngưu Ma Vương tay cầm Hậu thiên linh bảo Hỗn Thiết Côn, trực tiếp dẫn đầu Giao Ma Vương, Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương, Mi Hầu Vương, Ngu Nhung Vương lao lên giết.

Tôn Ngộ Không cũng không bỏ chạy, tuy mới là Kim Tiên sơ kỳ, cũng tay cầm Khai Sơn Phủ trực tiếp lao về phía Thiên Bồng.

Ngưu Ma Vương không ngờ Tôn Ngộ Không lại không chạy, vốn không định để Tôn Ngộ Không tham chiến, dù sao Tôn Ngộ Không không phải là yêu của Ma Yêu Minh, hoàn toàn có thể nhân lúc hỗn loạn chạy về Hoa Quả Sơn.

Nhìn Tôn Ngộ Không nghĩa khí không chùn bước, Ngưu Ma Vương có chút hổ thẹn.

Huynh đệ khỉ này, quả thực đủ nghĩa khí a!

Thiên Bồng nhìn bảy đại yêu vương lao lên, trong mắt tràn đầy vẻ khinh thường.

Đợi bảy đại yêu vương đến gần, mới chậm rãi chém ra Nhật Nguyệt Kiếm trong tay.

Một kiếm, suýt chút nữa đã lấy mạng Ngưu Ma Vương.

May mà Ngưu Ma Vương né nhanh.

Nhưng, Ngu Nhung Vương ở phía sau lại gặp họa, trực tiếp bị Thiên Bồng chém thành hai nửa, nguyên thần cũng trực tiếp nổ tung.

Thiên Bồng tiện tay một kiếm, Ngu Nhung Vương, tử vong!

"Lục đệ!" Các yêu vương mắt như muốn nứt ra, lần lượt toàn lực tấn công về phía Thiên Bồng.

Chương 345

...

Phía bên kia.

Năm vạn Thiên Hà Thủy Quân VS mấy trăm vạn yêu quân.

Số lượng nghe có vẻ như yêu quân chiếm ưu thế tuyệt đối.

Cảnh giới tu vi của hai bên cũng tương đương.

Đám yêu quân này đều là tu vi Địa Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên, thậm chí có một số tu vi Thái Ất Huyền Tiên.

Năm vạn Thiên Hà Thủy Quân cũng phần lớn là tu vi Thiên Tiên, Huyền Tiên, mấy tiểu tướng lĩnh Thái Ất Huyền Tiên.

Nghe có vẻ như Yêu tộc hoàn toàn vượt trội Thiên Hà Thủy Quân.

Thực tế thì không phải vậy!

Thứ nhất, Thiên Hà Thủy Quân kỷ luật nghiêm minh, khí thế như hồng, chỉnh tề thống nhất, xếp thành phương trận.

Trăm vạn yêu quân thì mỗi người tự chiến, không có kỷ luật.

Thiên Hà Thủy Quân mỗi người đều mặc chiến giáp, binh khí thông thường căn bản khó mà phá được phòng ngự.

Đám yêu quân này làm gì có chiến giáp, mỗi người đều áo rách quần manh, có pháp bảo lại càng không có mấy người.

Chuyện đánh trận, không phải bên nào đông người là có thể thắng.

Giống như phàm nhân đánh trận, một bên là năm vạn quân chính quy được huấn luyện nghiêm chỉnh, khí thế như hồng, một bên là trăm vạn dân phu binh không có biên chế hệ thống.

Bên nào thắng?

Không nghi ngờ gì là năm vạn quân chính quy!

Có lẽ có người sẽ nói, trăm vạn yêu tộc đó mỗi người phun một ngụm nước bọt cũng đủ nhấn chìm năm vạn Thiên Hà Thủy Quân rồi?

Không thể tính như vậy, trăm vạn yêu tộc, dưới mấy đợt xung kích của Thiên Hà Thủy Quân, đã thành thế tan tác bỏ chạy.

Trên chiến trường, không thể nào mỗi người hay mỗi yêu đều chiến đấu đến người lính cuối cùng.

Thiên Hà Thủy Quân mỗi đợt cắt xén đội hình yêu quân, từ đầu đến cuối, đều sẽ có mười mấy vạn yêu quân vẫn lạc, như cắt rau vậy.

Trong tình huống này, dưới ba đợt xung kích của Thiên Hà Thủy Quân, một số yêu quân tâm trí không kiên định sẽ bỏ chạy.

Những kẻ bỏ chạy này sẽ lây lan, người ta đều chạy rồi, ta dựa vào đâu mà tiếp tục liều mạng?

Thế là, mấy trăm vạn yêu quân dưới sự tấn công của năm vạn Thiên Hà Thủy Quân, vậy mà không trụ được mấy đợt đã tứ tán bỏ chạy.

Nhanh chóng trở thành thế truy kích của Thiên Hà Thủy Quân, tàn sát những yêu quân đang bỏ chạy.

Tất nhiên, giết sạch là không thể, trăm vạn yêu quân tứ tán bỏ chạy, chỉ dựa vào năm vạn Thiên Hà Thủy Quân chắc chắn không thể giết hết.

Nhưng mục đích của Thiên Hà Thủy Quân cũng không phải là giết sạch đám yêu quân này, để lại một số kẻ sống sót để bọn chúng đi tuyên truyền Thiên Hà Thủy Quân dũng mãnh thế nào cũng là một lựa

chọn không tồi.

Có lợi cho việc Thiên Hà Thủy Quân đi chỉnh đốn các thế lực yêu tộc khác.

Ngưu Ma Vương quả thực ngây người, Thiên Hà Thủy Quân của Thiên đình mạnh đến vậy sao?

Mới bao lâu, mấy trăm vạn yêu quân a!

Trực tiếp tan tác bỏ chạy!

Lại có Thiên Bồng Nguyên Soái, kinh nghiệm chiến đấu cũng vô cùng phong phú, bên này sáu đánh một mà hoàn toàn bị áp chế.

Tất nhiên, cũng có liên quan đến việc tu vi của Thiên Bồng Nguyên Soái cao hơn cả sáu yêu vương.

Không lâu sau, kế Ngu Nhung Vương, Mi Hầu Vương cũng thảm sát.

"Thiên Bồng, ta liều mạng với ngươi!" Ngưu Ma Vương phẫn nộ gầm thét, tay cầm Hỗn Thiết Côn trực tiếp lao về phía Thiên Bồng, trông không sợ chết, dường như bị huynh đệ vẫn lạc kích thích.

Thời cơ này thực sự vô cùng hoàn mỹ!

Vừa hay Thiên Bồng dùng tay phải cầm Nhật Nguyệt Kiếm đâm chết Sư Đà Vương, chỉ có thể dùng tay trái tát bay Ngưu Ma Vương.

Ngưu Ma Vương trực tiếp bay ngược ra xa vạn dặm...

Ngưu Ma Vương bị đánh bay xa vạn dặm, Thiên Bồng chỉ cười khẽ.

Hắn thừa biết một đòn tiện tay không thể đánh bay Ngưu Ma Vương xa đến vậy.

Ngưu Ma Vương cố tình ăn đòn để nhân cơ hội tẩu thoát.

Đúng là một yêu vương giảo hoạt.

Vừa thoát khỏi chiến trường, lại không mang tiếng xấu bỏ rơi huynh đệ mà chạy trốn.

Giờ chỉ còn lại Giao Ma Vương, Bằng Ma Vương và Tôn Ngộ Không.

Giao Ma Vương và Bằng Ma Vương thấy tình hình không ổn, lập tức chạy trốn về hai hướng ngược nhau.

Thiên Bồng tùy ý chọn một hướng, truy sát Bằng Ma Vương đến chết, còn Giao Ma Vương thì an toàn tẩu thoát.

Khi Thiên Bồng quay lại chỗ cũ, hắn phát hiện Tôn Ngộ Không cảnh giới thấp nhất, toàn thân đẫm máu lại không hề bỏ chạy.

Thiên Bồng biết con Thạch Hầu ở Hoa Quả Sơn này là con cờ của Tây Phương giáo, Ngọc Đế cũng đã dặn dò, nên hắn không ra tay hạ sát Tôn Ngộ Không, nếu không với tu vi Kim Tiên sơ kỳ thấp nhất tại đây, Tôn Ngộ Không đã sớm chết dưới Nhật Nguyệt kiếm của hắn rồi.

Một người sau này là Hầu ca, một người sau này là Trư Bát Giới.

Hiện tại Hầu ca nhìn Bát Giới với ánh mắt đầy oán độc, còn Bát Giới thì mặt đầy vẻ trêu chọc.

Tôn Ngộ Không lúc này vô cùng phẫn nộ, phẫn nộ đến tột cùng.

Huynh đệ của mình, cứ thế chết thảm trước mắt mình, nhưng bản thân lại bất lực!

Ta phải trở nên mạnh mẽ hơn!

Giây phút này, Tôn Ngộ Không cuối cùng không còn ngây thơ nữa, đã lĩnh hội được quy luật cá lớn nuốt cá bé của Hồng Hoang, phải trở nên mạnh hơn nữa mới có đủ năng lực bảo vệ những thứ mình quan

tâm!

Thiên Bồng chậm rãi cười nói: "Không chạy à?" Tôn Ngộ Không lúc này, bộ Kim Sắc Tỏa Tử Giáp đã dính đầy vết máu, khóe miệng cũng có vệt máu.

Hắn khàn giọng nói: "Yêm lão Tôn tử chiến không lùi, xem búa đây!" Dứt lời, Tôn Ngộ Không liền giơ Khai Sơn Phủ lên, xông thẳng về phía Thiên Bồng.

Thiên Bồng mặt đầy ý cười, Thạch Hầu chỉ mới Kim Tiên sơ kỳ, còn hắn đã là Thái Ất Kim Tiên viên mãn, sắp đạt đến cảnh giới Đại La, chênh lệch giữa hai bên quá lớn, trừ phi Thạch Hầu cầm trong tay Tiên Thiên Chí Bảo, nếu không hoàn toàn không thể bù đắp được khoảng cách cảnh giới.

Thiên Bồng cũng không ra chiêu, chỉ nhẹ nhàng né tránh từng búa từng búa của Tôn Ngộ Không.

Thiên Bồng trào phúng nói: "Chút bản lĩnh đó mà cũng đòi làm bản soái bị thương?" Tôn Ngộ Không không thèm để ý, tiếp tục tấn công về phía Thiên Bồng.

Khai Sơn Phủ trong tay múa vun vút, nhưng ngay cả vạt áo của Thiên Bồng cũng không chạm tới.

Thiên Bồng lắc đầu, nói: "Ngoan ngoãn ở lại Hoa Quả Sơn đi!" Nói rồi, Thiên Bồng trực tiếp tung một chưởng vào ngực Tôn Ngộ Không, đánh bay hắn đi, như thể đập bay một con ruồi phiền phức.

Lúc này, năm vạn Thiên Hà Thủy Quân quay về, một đường truy sát đã trực tiếp đồ sát hơn một nửa trong số mấy triệu yêu quân, một trận chiến đã đánh ra uy phong của Thiên Hà Thủy Quân.

Chương 346

Năm vạn Thiên Hà Thủy Quân đối đầu với mấy triệu yêu quân, trong tình huống cảnh giới tương đương, chỉ tổn thất mấy trăm quân lính mà đã đồ sát hơn nửa số yêu quân, chiến tích như vậy cũng có thể xem là huy hoàng.

Không hổ là đội quân thiện chiến nhất Thiên Đình!

Thiên Bồng chậm rãi lau vết máu trên thân kiếm, hạ lệnh: "Cùng bản soái đi đến thế lực Yêu tộc tiếp theo." "Tuân lệnh!" Năm vạn Thiên Hà Thủy Quân đồng thanh đáp lời. ...

Ngưu Ma Vương lúc này đang chán nản.

Hắn không bị thương nặng, nhưng huynh đệ của hắn gần như đã chết hết.

Mặc dù Ngưu Ma Vương đã dùng một phương pháp khá khôn khéo để trốn thoát, nhưng trong lòng cũng không dễ chịu gì.

Nếu không trốn, cũng chỉ có một con đường chết, vì vậy chỉ có thể trốn.

Hắn cũng không biết các huynh đệ của mình có thể sống sót được mấy người, riêng Tôn Ngộ Không thì không cần lo lắng, có Tây Phương giáo bao bọc, Tôn Ngộ Không muốn chết cũng khó.

Ngưu Ma Vương dựa vào một ngọn núi lớn, trông có chút mờ mịt.

Một lát sau, một đạo nhân xuất hiện bên cạnh Ngưu Ma Vương.

Ngưu Ma Vương không cần ngẩng đầu nhìn cũng biết đó là Bồ Đề Lão Tổ.

Ngưu Ma Vương khàn giọng hỏi: "Sớm biết Thiên Đình sẽ tấn

công ta, nên mới bảo ta dẫn Tôn Ngộ Không đến Ma Yêu Minh?" Bồ Đề Lão Tổ chậm rãi gật đầu, không hề phủ nhận.

Ngưu Ma Vương run rẩy nói: "Tại sao?

Tại sao không nói cho ta biết?

Huynh đệ của ta đều chết cả rồi, ngươi có biết không?" Bồ Đề Lão Tổ không giải thích, người chơi cờ không cần phải giải thích với quân cờ.

Bồ Đề Lão Tổ đương nhiên muốn Tôn Ngộ Không trưởng thành, cứ mãi vô lo vô nghĩ ở Hoa Quả Sơn thì làm sao trưởng thành được?

Cùng mấy con khỉ cái sinh một bầy khỉ con sao?

Vì vậy, cần phải để Tôn Ngộ Không hiểu rõ Hồng Hoang này, để hắn cảm nhận được máu, cảm nhận được hận thù.

Làm thế nào để Tôn Ngộ Không cuối cùng quy y Phật môn, Chuẩn Đề đã có một kế hoạch hoàn chỉnh.

Người đi Tây hành cũng đã định sẵn, do Kim Thiền Tử chuyển sinh thành Nhân tộc để hoàn thành kế hoạch đại hưng của Phật giáo.

Chuyện này vẫn phải bàn bạc với Hậu Thổ Thánh nhân, vì Nhân Đạo vẫn luôn nằm trong tay Hậu Thổ.

Bồ Đề Lão Tổ nhàn nhạt nói: "Đến Hoa Quả Sơn, xúi giục Ngộ Không đối đầu với Thiên Đình, kích thích hắn mau chóng tăng cao cảnh giới." Ngưu Ma Vương kìm nén sự phẫn nộ trong lòng, lạnh lùng nói: "Ta không làm nữa, tìm yêu khác đi!" Bồ Đề Lão Tổ mặt không biểu cảm nói: "Vậy ngươi thiết kế trốn thoát khỏi tay Thiên Bồng là để chết trong tay bần đạo?" Ngưu Ma Vương không nói nên lời.

Bồ Đề Lão Tổ lại bổ sung: "Loại hàng như Thiên Bồng, bần đạo

có thể tùy tiện giết cả trăm tên, ngươi muốn thử không?" Ngưu Ma Vương im lặng, ngọn lửa giận trong lòng dần dần tắt đi.

Không có thực lực, chỉ có thể mặc người sắp đặt, ở Hồng Hoang này, Ngưu Ma Vương phát hiện mình ngay cả tư cách phẫn nộ cũng không có.

Bồ Đề Lão Tổ cuối cùng nói: "Làm việc cho tốt, Tây Phương giáo ta sẽ không bạc đãi ngươi đâu." Nói xong câu đó, Bồ Đề Lão Tổ trực tiếp rời đi.

Ngưu Ma Vương chậm rãi đứng dậy, bay về hướng Hoa Quả Sơn.

Đã là quân cờ thì phải có giác ngộ của quân cờ, tuy trong lòng bi thương nhưng cũng phải điều chỉnh lại tâm trạng.

Chuyện như thế này xảy ra ở mọi ngóc ngách của Hồng Hoang, Ngưu Ma Vương biết mình cũng chẳng có gì đáng thương, Hồng Hoang cá lớn nuốt cá bé, quy tắc vốn là như vậy.

Ngưu Ma Vương đột nhiên thấy hâm mộ Tiệt Giáo Thánh Tử, người đàn ông đó dường như từ đầu đã luôn làm theo ý mình, dám làm những việc người khác không dám làm, mắng Đạo Tổ, chém Thiên Đạo, những chuyện vô lý đến mức nào cũng dám làm.

Ai bảo yêm lão Ngưu không có một ông bố Thánh nhân chứ?

Ngưu Ma Vương trong lúc suy nghĩ vẩn vơ cuối cùng cũng đã đến Hoa Quả Sơn, nhìn thấy Tôn Ngộ Không toàn thân đầy máu đang ngẩn người.

Ngưu Ma Vương mang theo vẻ áy náy nói: "Hiền đệ, đại ca xin lỗi, đã để đệ phải lâm vào nguy hiểm." Tôn Ngộ Không lúc này mới hoàn hồn, mang theo chút bi thương nói: "Đại huynh, huynh không sao là tốt rồi, năm huynh đệ chúng ta, chỉ có Giao Ma Vương sống sót,

những người còn lại đều chết cả rồi.” Ngưu Ma Vương trong lòng dâng lên một tia bi thống, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Tôn Ngộ Không, mang theo đầy phẫn nộ nói: “Thiên Đình, thật sự quá đáng ghét!” Đôi mắt linh động của Tôn Ngộ Không lúc này đỏ ngầu, nhìn chằm chằm lên bầu trời, từng chữ từng chữ nói: “Yêm lão Tôn phải đòi Thiên Đình một công đạo...” Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương bắt đầu bế quan.

Lần này sẽ là một lần bế quan rất dài.

Ở một nơi khác, Đế Phượng Thiên cũng đang bế quan tại Bồng Lai Tiên Đảo.

“Phát hiện túc chủ đã bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Huyết Hải Đại Trận.” “Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Cực Phẩm Tấn Tiệp Đan (x1).” Đế Phượng Thiên chọn phương án thứ hai.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Cực Phẩm Tấn Tiệp Đan (x1)!” “Gợi ý: Tấn Tiệp Đan sau khi uống sẽ giúp tốc độ bản thân tăng gấp bội, thời gian duy trì là mười hai canh giờ, không có bất kỳ tác dụng phụ nào.” Hóa Hồng Chi Thuật của Đế Phượng Thiên vốn đã nhanh, nếu tốc độ lại tăng gấp bội thì quả là một sự nâng cấp kinh khủng.

Sau khi nhận được Cực Phẩm Tấn Tiệp Đan, Đế Phượng Thiên tiếp tục bế quan.

Lại một nguyên hội sau, hệ thống kích hoạt lựa chọn.

“Phát hiện túc chủ đã bế quan một nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã

của thánh nhị đại, thưởng Ly Địa Diễm Quang Kỳ." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Hỗn Độn Niêm Kim (x1)." Đế Phượng Thiên không suy nghĩ, trực tiếp chọn phương án thứ hai.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Hỗn Độn Niêm Kim (x1)!" "Gợi ý: Túc chủ đã sở hữu Hỗn Độn Niêm Kim (x1), Huyền Thiên Trọng Thủy một vạn giọt, Thiên Hà Thánh Thủy một vạn giọt, Tam Quang Thần Thủy một vạn giọt, có thể dùng để nâng cấp pháp bảo." Đế Phượng Thiên hiện tại ngoài hai món Hỗn Độn Linh Bảo ra, còn lại một vạn món Hậu Thiên Chí Bảo.

Một vạn món Hậu Thiên Chí Bảo đó không thể nâng cấp, đó là một kiếm trận, trừ phi nâng cấp toàn bộ một vạn thanh kiếm, nếu không cũng vô nghĩa.

Hỗn Độn Linh Bảo theo lời hệ thống, dùng phương pháp này không dễ nâng cấp, mà hiệu quả nâng cấp cũng nhỏ, vì vậy không đáng.

Suy nghĩ một lát, Đế Phượng Thiên truyền âm cho Thường Hi, bảo nàng đến.

Rất nhanh, Thường Hi đã đến nơi bế quan của Đế Phượng Thiên.

"Phượng Thiên ca ca." Thường Hi tiên tử dịu dàng gọi, rất vui vẻ.

"Đưa Chư Thiên Khánh Vân cho ta, ta có việc cần dùng." Đế Phượng Thiên không hề lộ diện, vì hắn đã chọn tiếp tục bế quan.

"Được." Thường Hi lấy Chư Thiên Khánh Vân ra, tức thì nơi bế quan tràn ngập những tia sáng đủ màu sắc.

"Đợi ở bên cạnh." Đế Phượng Thiên nhận lấy Chư Thiên Khánh Vân, chuẩn bị nâng cấp nó.

“Có tiêu hao Hỗn Độn Niêm Kim (x1), Huyền Thiên Trọng Thủy một vạn giọt, Thiên Hà Thánh Thủy một vạn giọt, Tam Quang Thần Thủy một vạn giọt để nâng cấp Chư Thiên Khánh Vân không?” “Gợi ý: Phát hiện dấu ấn thần thức trên Chư Thiên Khánh Vân không phải của túc chủ, có tiếp tục không?” “Tiếp tục.” “Đinh!

Đang nâng cấp, đã tiêu hao Hỗn Độn Niêm Kim (x1), Huyền Thiên Trọng Thủy một vạn giọt, Thiên Hà Thánh Thủy một vạn giọt, Tam Quang Thần Thủy một vạn giọt.” “10%...30%...50%...70%...

Nâng cấp dị bảo Chư Thiên Khánh Vân lên cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo thành công.” Tức thì, Chư Thiên Khánh Vân tỏa ra ánh sáng rực rỡ, trông còn đẹp hơn trước.

Thường Hi không thể tin nổi nhìn cảnh tượng này, nàng có thể cảm nhận rõ ràng, Chư Thiên Khánh Vân của mình đã được nâng cấp lên Tiên Thiên Chí Bảo, cũng quá thần kỳ rồi đi!

Thường Hi không hề thấy phu quân nhà mình lấy lò luyện ra rèn đúc Chư Thiên Khánh Vân, chỉ trong nháy mắt, bán bộ Tiên Thiên Chí Bảo Chư Thiên Khánh Vân bỗng nhiên biến thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Đôi mắt đẹp của Thường Hi ngơ ngác nhìn Chư Thiên Khánh Vân, tràn đầy vẻ khó tin!

“Cho nàng này.” Đế Phượng Thiên đưa Chư Thiên Khánh Vân cho Thường Hi.

Thường Hi ngây người tại chỗ, suy nghĩ có chút hỗn loạn, cảnh tượng này đã vượt qua nhận thức của nàng.

Đạo Tổ sở hữu Càn Khôn Đỉnh, nâng cấp một món pháp bảo cũng không biết mất bao nhiêu nguyên hội, Đế Phượng Thiên lại chỉ cần một khoảnh khắc, đối với Thường Hi quả thực quá khoa trương.

“Đừng có ngạc nhiên quá, lui ra đi!

Ta muốn bế quan.” Đế Phượng Thiên thấy Thường Hi ngẩn người, liền nhắc nhở một câu.

Chương 347

Thường Hi hoàn hồn, thu hồi Chư Thiên Khánh Vân, chậm rãi đi đến bên cạnh Đế Phượng Thiên, đôi môi nhỏ như quả anh đào khẽ hôn lên má trái của hắn, sau đó ngoan ngoãn rời đi.

"Nha đầu này." Đế Phượng Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục bế quan.

Lại hai nguyên hội sau, hệ thống lựa chọn lại một lần nữa được kích hoạt.

"Phát hiện túc chủ đã bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Lục Căn Thanh Tịnh Trúc." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)." Đế Phượng Thiên đương nhiên không chút do dự chọn phương án thứ hai.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!" Đế Phượng Thiên lập tức ăn Đại Đạo Quả Thực.

Một ngàn năm sau, hiệu quả của Đại Đạo Quả Thực biến mất, Đế Phượng Thiên tiếp tục bế quan.

Ba nguyên hội trôi qua nhanh chóng.

"Phát hiện túc chủ đã bế quan ba nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Ngũ Hành Đại Trận." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Hỗn Độn Nguyên Thủy một trăm giọt." Đế Phượng Thiên chọn phương án thứ

hai.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Hỗn Độn Nguyên Thủy một trăm giọt!” Lại hai nguyên hội sau.

“Phát hiện túc chủ đã bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Chuẩn Thánh Đan (x2).” “Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Cửu Chuyển Kim Đan (x5).” Đế Phượng Thiên chọn phương án đầu tiên.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Chuẩn Thánh Đan (x2)!” Bảng thông tin cá nhân: Họ tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Hỗn Độn Ma Thần (Đỉnh cấp).

Tu vi: Chuẩn Thánh đỉnh phong (Cảnh giới tiếp theo: Bán bộ Đại đạo).

Nhục thân: Chuẩn Thánh viên mãn (Được rèn luyện qua hai giọt Bàn Cổ tinh huyết).

Đại đạo: Ám Chi Đại Đạo (Cực Ám), Trận Chi Đại Đạo (Hoàng Giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp, Chân Hoàng Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất

Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), Một vạn thanh kiếm (Đều là Hậu Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (Một trong Mười Đại Linh Căn Khai Thiên), Nhân Sâm Quả (Như trên), Bàn Đào (Như trên), Đại Đạo Chi Thụ (Linh căn đặc thù).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (Thông qua Trận Chi Đại Đạo tự lĩnh ngộ kiếm trận).

Khác: Cực Phẩm Tấn Tiệp Đan (x1), Chuẩn Thánh Đan (x2), Hỗn Độn Nguyên Thủy (Một trăm giọt).

Cây Đại Đạo Chi Thụ đã được Đế Phượng Thiên trồng bên cạnh cây Bàn Đào, sau bao nhiêu nguyên hội trôi qua giờ cũng đã ra hoa kết quả.

Lần bế quan này lại thêm mười nguyên hội nữa, thời gian bế quan của Đế Phượng Thiên ngày càng dài.

Nhìn qua bảng thông tin cá nhân một lần, Đế Phượng Thiên rời khỏi nơi bế quan. ...

Mười nguyên hội bế quan điên cuồng.

Đã giúp Tôn Ngộ Không tiến vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Mặc dù Thái Ất Kim Tiên viên mãn ở Hồng Hoang cũng không phải là mạnh, nhưng cũng không còn là một nhân vật nhỏ bé nữa.

Ngưu Ma Vương cũng đã đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Tôn Ngộ Không sau này lại vượt lên trước, hiện tại đã cùng cảnh

giới với Ngưu Ma Vương.

Cũng có thể thấy thiên phú của Tôn Ngộ Không quả thực cao hơn Ngưu Ma Vương.

Ngưỡng cửa từ Thái Ất Kim Tiên viên mãn lên Đại La Kim Tiên vốn không dễ vượt qua, đã chặn đứng Ngưu Ma Vương.

Tôn Ngộ Không đã không còn vẻ linh động, ngây thơ như lúc mới ra đời, mà thêm vào đó là một phần trầm ổn.

Tôn Ngộ Không nhìn Ngưu Ma Vương nói: "Đại huynh, ta muốn có một danh hiệu, huynh giúp yêm lão Tôn nghĩ một cái được không?" Ngưu Ma Vương không chút suy nghĩ đáp: "Tề Thiên Đại Thánh thì sao?" "Tề Thiên Đại Thánh, Tề Thiên Đại Thánh, Tề Thiên Đại Thánh..." Tôn Ngộ Không lẩm bẩm, cảm thấy danh hiệu này rất hợp ý mình.

Nó cũng rất phù hợp với tâm tư muốn đối đầu với Thiên Đình của hắn, liền quyết định ngay.

Tôn Ngộ Không hỏi: "Vậy đại huynh hay là gọi Bình Thiên Đại Thánh thì sao?" Ngưu Ma Vương chậm rãi gật đầu, đáp: "Được." Cứ như vậy, Tôn Ngộ Không ở Hoa Quả Sơn cắm lên ngọn cờ lớn "Tề Thiên".

Đồng thời bắt đầu thu nhận những đám yêu quái bị Thiên Đình đánh bại không nơi nương tựa, bắt đầu xây dựng thế lực của mình để đối kháng với Thiên Đình.

Mười nguyên hội đã qua, Thiên Bồng suất lĩnh Thiên Hà Thủy Quân, đánh bại vô số thế lực Yêu tộc.

Có rất nhiều thế lực Yêu tộc lựa chọn thần phục Thiên Đình, cũng có những Yêu tộc thà chết không chịu khuất phục cuối cùng bị đánh bại.

Thiên Bồng của mười nguyên hội trước là Thái Ất Kim Tiên viên mãn, trong những trận chiến không ngừng nghỉ cũng đã thành công thăng cấp lên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Chỉ có hai thế lực Yêu tộc mà Thiên Bồng không dám đụng đến.

Một là Vạn Yêu Minh ở Đông Hải, thế lực của Lục Nhĩ Mi Hầu, Lục Nhĩ Mi Hầu là một vị Yêu Thánh, tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, Thiên Bồng có đánh cũng không lại.

Huống chi trong lời đồn, Lục Nhĩ Mi Hầu đó là đồ đệ của Tiệt Giáo Thánh Tử.

Còn một thế lực khác là của Yêu Thánh Thao Thế, người đã sống sót từ thời Vu Yêu lượng kiếp, hiện nay có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Thao Thế đó là người sớm nhất phát hiện ra Đồ Vu Kiếm rồi báo cho Đế Tuấn, tham gia vào đại chiến Vu Yêu nhưng lại may mắn không chết.

Sau đó bị Đế Phượng Thiên bày kế, mời Côn Bằng xuất sơn, lại cùng Nhân tộc bùng nổ đại chiến, Côn Bằng bị Đế Phượng Thiên chém, Thao Thế vẫn không chết.

Thao Thế đã trải qua từng trận đại chiến đến nay vẫn sống sót, nói cách khác cũng là một yêu quái có đại khí vận.

Thế lực do Thao Thế thành lập tên là Thiên Yêu Minh, suất lĩnh hơn trăm triệu yêu quái, dưới trướng có bốn vị đại yêu cấp bậc Đại La Kim Tiên, chỉ dựa vào Thiên Bồng và năm vạn Thiên Hà Thủy Quân quả thực không đánh lại.

Mười nguyên hội đã qua, Thiên Hà Thủy Quân cũng đã đánh ra uy danh lẫy lừng, cả Hồng Hoang đều biết Thiên Đình có một đội quân thiện chiến gọi là Thiên Hà Thủy Quân.

Liên tiếp chinh chiến, Thiên Hà Thủy Quân tự nhiên cũng thương

vong nghiêm trọng, nhưng Thiên Đình có người chuyên môn huấn luyện Thiên Hà Thủy Quân mới, trong tình hình binh lính không ngừng được bổ sung, cũng khiến Thiên Bồng không có nỗi lo về sau.

Thiên Bồng thấy lần chinh chiến này cũng đã đủ, liền suất lĩnh Thiên Hà Thủy Quân quay về Thiên Đình phục mệnh.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện, Thiên Bồng quỳ một gối xuống, lớn tiếng nói: "Thiên Bồng may mắn không làm nhục mệnh, đã thành công chỉnh đốn Yêu tộc Hồng Hoang." Hạo Thiên hài lòng gật đầu, chậm rãi nói: "Ái khanh vất vả rồi, hiện nay tình hình Yêu tộc Hồng Hoang thế nào?" Thiên Bồng hồi đáp: "Các thế lực Yêu tộc Hồng Hoang về cơ bản đều đã bị thần đánh tan, có một số thế lực đã thần phục Thiên Đình, còn lại Vạn Yêu Minh của Lục Nhĩ Mi Hầu ở Đông Hải, và Thiên Yêu Minh của Thao Thế ở Bắc Hải, thần thực lực không đủ, chưa tiến công." "Ngoài ra, con Thạch Hầu ở Hoa Quả Sơn tự xưng là Tề Thiên Đại Thánh, minh chủ cũ của Ma Yêu Minh là Ngưu Ma Vương tự xưng là Bình Thiên Đại Thánh, đang thu nhận những thế lực Yêu tộc bị thần đánh bại, dường như chuẩn bị thành lập thế lực mới." Hạo Thiên gật đầu, ra hiệu cho Thiên Bồng đứng sang một bên.

Hạo Thiên nhìn quanh một vòng, hỏi: "Về cục diện hiện nay, các khanh gia có kế sách gì hay?" Thác Tháp Thiên Vương Lý Tịnh chậm rãi bước ra, kiến nghị: "Khải bẩm bệ hạ, thần cho rằng Lục Nhĩ Mi Hầu kia là đồ đệ của Tiệt Giáo Thánh Tử, không thể manh động!

Thao Thế kia là tàn dư của Yêu tộc Thiên Đình cũ, lý ra nên diệt trừ." Hạo Thiên chậm rãi gật đầu, cũng chuẩn bị làm một trận lớn, chậm rãi mở miệng nói: "Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hành Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Dương Tiễn, bảy người các ngươi hãy trợ giúp Thiên Bồng một tay, ngoài ra toàn bộ Thiên Hà Thủy Quân của Thiên Đình đều xuất chiến." "Thần đợi lệnh!" Các tiên gia được

điểm tên lĩnh mệnh.

Dương Tiễn hỏi: "Vậy Thạch Hầu ở Hoa Quả Sơn xử lý thế nào?" Hạo Thiên chậm rãi mở miệng nói: "Chỉ là một Thái Ất Kim Tiên, đợi diệt xong Thiên Yêu Minh, rồi tiện đường dẹp luôn Hoa Quả Sơn là được." Tề Thiên Đại Thánh, Hạo Thiên căn bản không để vào mắt.

Hạo Thiên là đồng tử của Đạo Tổ, là chủ của Thiên Đình, chỉ là một con cờ của Tây Phương, cũng dám tự xưng Tề Thiên?

Thật nực cười, quả thực nực cười!

Cứ như vậy, Thiên Bồng thực lực yếu nhất vẫn là Đại Nguyên Soái, dẫn theo trọn vẹn hai mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân cùng Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hành Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Dương Tiễn và một đám trợ thủ, hùng dũng tiến về Hồng Hoang.

Chương 348

Thiên Đình xuất động đại quân quy mô lớn như vậy, cũng ngay lập tức thu hút sự chú ý của chúng sinh Hồng Hoang.

"Thiên Đình định làm gì lớn vậy?" "Chắc lại muốn diệt thế lực Yêu tộc nào đó thôi!" "Nhìn kìa!

Sáu người trong số Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên ban đầu cũng xuất động." "Có cả Chiến Thần Dương Tiễn trong truyền thuyết của Thiên Đình nữa." "Nghe nói Dương Tiễn thực ra là đệ tử nội môn của Tiệt Giáo, không biết có thật không?" "Đương nhiên là thật, Tiệt Giáo đã thừa nhận thân phận của Dương Tiễn rồi." "Thiên Đình bây giờ thật mạnh mẽ!

Cũng không biết lần này thế lực nào xui xẻo đây." "Đại quân Thiên Đình đang tiến về phía bắc, phía bắc có thế lực Yêu tộc nào đáng để Thiên Đình phải ra tay rầm rộ như vậy?" "Thao Thế!

Thế lực Thiên Yêu Minh của Yêu Thánh Thao Thế ở Bắc Hải." "..." Bắc Hải, Thiên Yêu Đảo.

Một hòn đảo không hề nhỏ hơn Bồng Lai Tiên Đảo.

Kể từ khi Côn Bằng toi đời, Thao Thế liền chiếm cứ Bắc Hải, xây dựng địa bàn của mình ở đây.

Sau khi các chiến lực cao cấp của Yêu tộc gần như đều vẫn lạc, Thao Thế hiện nay đã là một trong những chiến lực cao cấp hàng đầu của Yêu tộc, danh tiếng ở Hồng Hoang cũng rất vang dội.

Thao Thế nhìn đại quân Thiên Đình đang tiến về phía bắc, chậm rãi hạ lệnh: "Truyền Yêu Thánh lệnh của bản tọa, toàn bộ yêu quân Thiên Yêu Minh chuẩn bị nghênh địch..." Thiên Đình.

Thái Vi Ngọc Thanh Cung.

Lúc này chỉ có hai người.

Một là Hạo Thiên, một là Chuẩn Đề Thánh nhân.

Hạo Thiên bình thản nói: "Không biết Thánh nhân đến đây có việc gì?" Hạo Thiên không hành lễ, ngữ khí cũng vô cùng bình thản.

Đường đường là Ngọc Hoàng Đại Đế không cần phải hành lễ với bất kỳ ai.

Chuẩn Đề Thánh nhân cũng không có ý định tức giận.

Hạo Thiên hiện nay không còn là tiểu đồng tử năm xưa, với tư cách là chủ nhân Thiên Đình, quả thực có tư cách đối thoại với Thánh nhân.

Chuẩn Đề chậm rãi nói: "A di đà phật, bần tăng hy vọng Thiên Đế tạm thời không tấn công Hoa Quả Sơn, bần tăng cần dùng Tôn Ngộ Không để hoàn thành kế hoạch đại hưng của Tây Phương giáo." Hạo Thiên cười khẽ, nụ cười có chút khinh miệt, ý tứ nụ cười đó đại khái là: Tây Phương giáo đại hưng thì liên quan gì đến ta?

Chuẩn Đề Thánh nhân tự nhiên hiểu ý Hạo Thiên, tiếp tục nói: "Bần tăng xin hỏi Thiên Đế, ngài muốn làm một vị chủ nhân Thiên Đình thực sự hiệu lệnh Hồng Hoang, hay là một vị chủ nhân Thiên Đình vĩnh viễn bị người khác đè đầu?" Hạo Thiên lạnh lùng nói: "Ý ngươi là gì?" Chuẩn Đề Thánh nhân cười ha hả nói: "Tiệt Giáo kia mạnh mẽ như vậy, cho dù Thiên Đế thu phục toàn bộ vạn tộc Hồng Hoang thì sao?

Cả Hồng Hoang này ai mà không biết thế lực mạnh nhất vĩnh viễn là Tiệt Giáo?" Hạo Thiên chậm rãi nhấp một ngụm linh trà, khẽ cười nói: "Kế ly gián này có phần quá thô thiển rồi chăng?" Chuẩn Đề phớt lờ sự trào phúng trong mắt Hạo Thiên, tiếp tục nói: "Bần tăng có hai

câu hỏi, một là về Chiến Thần Dương Tiễn của Thiên Đình, nếu Thiên Đình và Tiệt Giáo khai chiến, không biết hắn sẽ đứng về phía nào?

Câu hỏi thứ hai, nếu có một ngày Tiệt Giáo Thánh Tử muốn làm Thiên Đế, ngài sẽ làm thế nào?" "Cạch!" Chiếc cốc ngọc trong tay Hạo Thiên từ từ nứt ra, ánh mắt ngưng lại.

Đây là cái gai trong lòng Hạo Thiên, hắn luôn cố gắng phớt lờ nó.

Mặc dù nợ Đế Phượng Thiên, mặc dù biết Tiệt Giáo hùng mạnh không thể chọc vào, nhưng cái cảm giác "không thể chọc vào" này khiến hắn như ngồi trên đống lửa.

Đường đường là Thiên Đế, nhưng lại vĩnh viễn có một thế lực không thể chọc vào, hiện thực này tự nhiên sẽ khiến hắn khó chịu.

Hắn cố gắng không nghĩ đến chuyện này, nhưng Chuẩn Đề lại trực tiếp đặt cái gai đó ra ngoài sáng, Chuẩn Đề biết Hạo Thiên quan tâm điều gì.

"Ngươi, nếu chỉ đến để ly gián mối quan hệ của ta và Thánh Tử, vậy ngươi có thể rời đi rồi." Hạo Thiên trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Chuẩn Đề không hề tức giận, lại nói: "Thiên Đình muốn trở thành một Thiên Đình thực sự hiệu lệnh Hồng Hoang, vậy thì có một cơ hội tuyệt vời chính là để Tây Phương giáo ta và Tiệt Giáo lưỡng bại câu thương, bần tăng nếu là Thiên Đế, tất nhiên sẽ không ngăn cản Tây Phương giáo đại hưng, vì Tây Phương giáo và Tiệt Giáo sớm muộn cũng có một trận chiến..." Mỗi một chữ của Chuẩn Đề đều như một cây kim đâm vào tim Hạo Thiên, nói xong, Chuẩn Đề Thánh nhân liền lặng lẽ rời khỏi Thái Vi Ngọc Thanh Cung, như thể chưa từng đến. ...

Nguyên soái Thiên Bồng suất lĩnh hai mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân của Thiên Đình tấn công Thiên Yêu Minh, còn có Xích Tinh Tử,

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hành Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Dương Tiễn và các đại năng khác của Thiên Đình trợ giúp.

Yêu Thánh Thao Thế dưới trướng có Tứ Đại Yêu, đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên, còn có một trăm triệu yêu quân.

Không có bất kỳ lời thừa thãi nào, chiến tranh lập tức bùng nổ.

Những tàn dư Yêu tộc Thiên Đình cũ như Thao Thế tuyệt đối không thể thần phục Thiên Đình hiện tại.

Bởi vì, trong mắt Thao Thế, Hồng Hoang này chỉ có một Thiên Đình, đó là Thiên Đình do Yêu Đế Đế Tuấn kiến lập.

Thao Thế gọi Thiên Đình của Hạo Thiên hiện tại là "ngụy Thiên Đình".

Chiến tranh bắt đầu.

Chuẩn Thánh sơ kỳ Xích Tinh Tử đối đầu Chuẩn Thánh sơ kỳ Thao Thế.

Âm Dương Kính của Xích Tinh Tử tuy đã bị Đế Phượng Thiên lấy đi, nhưng với tu vi Chuẩn Thánh của mình, đối chiến với Thao Thế không có vấn đề gì.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hành Thiên Tôn đối đầu với bốn vị đại yêu Đại La Kim Tiên.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Dương Tiễn, Thiên Bồng ba vị Đại La đích thân suất lĩnh hai mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân xông vào đám trăm triệu yêu quái.

Có ba vị Đại La Kim Tiên mở đường, cộng thêm tố chất chiến đấu vô song của Thiên Hà Thủy Quân, chỉ sau vài lần xung kích đã xé nát

trận hình của một trăm triệu yêu quái.

Yêu quân dưới trướng Thao Thế rõ ràng có tố chất tốt hơn yêu quân của Ma Yêu Minh.

Nhưng cũng không chịu nổi ba vị Đại La Kim Tiên dẫn theo hai mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân xung trận.

Khi chiến lực cao cấp của hai bên không tương xứng, số lượng không thể quyết định thắng bại của trận chiến này.

Ví dụ như nếu Đế Phượng Thiên có mặt ở đây, có thể dễ dàng tiêu diệt cả hai thế lực Thiên Đình và Thiên Yêu Minh trong thời gian ngắn.

Một trăm triệu yêu quái kia tất nhiên không thể là đối thủ của phe Thiên Đình, vốn có nhiều hơn ba Đại La Kim Tiên.

Khi xuất chiến Hạo Thiên đã cân nhắc cục diện chiến trường, vì vậy mới phái những người này ra trận.

Trong chốc lát, tiếng hò hét giết chóc vang trời, tiếng kêu thảm không ngớt, tiếng tự bạo vang lên liên hồi.

Trận chiến này kịch liệt hơn những trận chiến trước đây, dưới trướng Thao Thế có không ít Yêu tộc sống sót từ thời Vu Yêu lượng kiếp, ai nấy đều dũng mãnh vô cùng, đánh không lại thì tự bạo, cũng gây ra không ít tổn thất cho Thiên Hà Thủy Quân.

Trận chiến kịch liệt cũng thu hút ánh mắt của chúng sinh Hồng Hoang.

“Chiến đấu lực của đám thuộc hạ Thao Thế thật dũng mãnh a!

Trước kia Yêu tộc bị Thiên Đình đánh như chó lợn, Yêu tộc của Thiên Yêu Minh ngược lại rất dũng mãnh.” “Dũng mãnh cũng vô dụng, một trăm triệu Yêu tộc cũng không thể là đối thủ của Văn Thù

Quảng Pháp Thiên Tôn, Dương Tiễn, Thiên Bồng ba vị Đại La, thất bại chỉ là vấn đề thời gian." "Thật đáng tiếc, nếu Yêu tộc Thiên Đình cũ còn đó, cũng không đến nỗi rơi vào kết cục này, Yêu tộc hiện nay có quá ít chiến lực cao cấp." "Xem tình hình này, Hạo Thiên thật sự muốn hiệu lệnh Hồng Hoang vạn tiên rồi sao?" "Với sự mạnh mẽ của Thiên Đình hiện nay, chỉ cần Tiệt Giáo và Tây Phương giáo không ra tay, về cơ bản là không có đối thủ." "Thiên Đình đang giết gà dọa khỉ đó!

Diệt Thiên Yêu Minh để cho vạn tộc Hồng Hoang xem." "..." Một trận chiến không nằm ngoài dự đoán của mọi người, không kéo dài quá lâu, Thiên Yêu Minh đã thất bại.

Một trăm triệu yêu quân sau khi bốn vị đại yêu lần lượt vẫn lạc, và quân số tử thương hàng chục triệu, cuối cùng đã hoàn toàn bị đánh vỡ lòng dũng cảm, trực tiếp tan tác bỏ chạy.

Thao Thế thấy đại thế đã mất, cũng trực tiếp bỏ chạy.

Xích Tinh Tử cũng không truy đuổi sâu, ở đây chỉ có một mình hắn là Chuẩn Thánh, khó có thể thực sự chém giết Thao Thế.

Nhưng Thiên Yêu Minh đã tan rã, chúng sinh Hồng Hoang cũng đã thấy được thực lực của Thiên Đình, vậy là mục đích đã đạt được.

Muốn hiệu lệnh Hồng Hoang vạn tiên thì phải thể hiện thực lực.

Trận chiến này đã thể hiện được thực lực của Thiên Đình.

Thao Thế không còn nơi nào để đi, cuối cùng lặng lẽ hóa hình thành một phàm nhân mặt chữ điền trông bình thường, trà trộn vào Hoa Quả Sơn. ...

Thiên Đình sau khi chiến thắng, liền chuẩn bị tiến đến Hoa Quả Sơn để xử lý Thạch Hầu.

Nhưng Thiên Bồng đã nhận được mệnh lệnh mới của Hạo Thiên,

trước tiên phải dẫn đại quân về Thiên Đình.

Thiên Bồng cũng không ngạc nhiên, Thạch Hầu kia đã là con cờ của Tây Phương, vậy thì chắc chắn Tây Phương giáo và Ngọc Đế đã có một số thỏa thuận nào đó.

Chương 349

Thiên Bồng dẫn theo mười vạn Thiên Hà Thủy Quân còn lại, hùng dũng quay về Thiên Đình.

Trận chiến này, tuy đại thắng, nhưng Thiên Hà Thủy Quân tổn thất một nửa, tạm thời sẽ không gây chiến nữa, phải bồi dưỡng lại binh mã trước. ...

"Phát hiện Hạo Thiên và Chuẩn Đề đã đạt thành một thỏa thuận ngầm không thể cho người khác biết, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức hạ sát Hạo Thiên, hủy diệt Thiên Đình, thưởng thần thông 'Đạo hữu, xin dừng bước'." "Hai: Lập tức đến Thiên Đình làm công tác tư tưởng và uy hiếp Hạo Thiên, thưởng thần thông Đinh Đầu Thất Tiễn." "Ba: Hạo Thiên cỏn con, hoàn toàn có thể không để trong lòng, không làm gì cả, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)." Đế Phượng Thiên đang nằm trên chiếc ghế bành tiêu dao hưởng thụ rượu linh tửu do Ngao Sương đút, chậm rãi mở mắt ra, cười khẽ.

Ngao Sương dịu dàng hỏi: "Thiếu chủ đang cười gì vậy?" Đế Phượng Thiên khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Ngao Sương, nói: "Cười vì ta có một tiểu thị nữ xinh đẹp, dịu dàng, hiểu chuyện như vậy." Khuôn mặt nhỏ của Ngao Sương hơi ửng hồng, chậm rãi cúi đầu xuống.

Đế Phượng Thiên chậm rãi chọn phương án thứ ba.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!" Đế Phượng Thiên hiện tại không rảnh để ý đến Hạo Thiên, năm xưa kết giao với Hạo Thiên cũng chỉ là kế sách tạm thời, vì lợi ích của mình mà thôi.

Với dã tâm của Hạo Thiên, chắc chắn không thể dung túng Tiệt Giáo mạnh mẽ như vậy, vĩnh viễn mạnh hơn Thiên Đình, vì vậy Đế Phượng Thiên trong lòng rõ ràng sớm muộn gì cũng sẽ trở mặt với Hạo Thiên.

Vì lẽ đó, hắn đã cài cắm Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Dương Tiễn bên cạnh Hạo Thiên, Đế Phượng Thiên từ lâu đã có sự chuẩn bị.

Huống chi còn có Dao Trì si mê và trung thành với hắn, nắm trong tay Thiên Đình như lấy đồ trong túi, không vội nhất thời.

Hiện tại trọng tâm trước tiên đặt vào việc làm thế nào để ngăn chặn Tây Phương giáo đại hưng.

Cứ để Tây Phương giáo và Thiên Đình diễn kịch một chút, để Tôn Ngộ Không đi náo loạn Thiên Cung đã.

Phần thưởng Đại Đạo Quả Thực cũng không thể không chọn, hiện tại không có Đại Đạo Quả Thực, thực lực của Đế Phượng Thiên gần như không thể tiến thêm, đây chính là cái hại của việc đi theo con đường Đại đạo, thiên phú không có tác dụng gì.

Rất nhanh, Đát Kỷ đã mang long nhục vừa nướng xong đến.

Thịt tạp long đó Ngao Thương đều sẽ định kỳ gửi đến, vì vậy vẫn luôn có nguồn cung cấp liên tục.

Đát Kỷ bước đi với dáng vẻ phong tình, chậm rãi đưa miếng long nhục nướng thơm phức vào miệng Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên cảm khái nói: “Biểu biểu, dáng đi ngày càng có khí chất nhỉ?” Đát Kỷ nở nụ cười quyến rũ, chậm rãi hỏi: “Thiếu chủ thích không?” Đế Phượng Thiên nhai miếng long nhục nướng tươi non mọng nước, trả lời: “Cũng được!

Có chút khí chất của người mẫu rồi đấy.” Đát Kỷ tò mò hỏi: “Thiếu chủ, người mẫu là gì?” Đát Kỷ lại nghe được một từ mới lạ,

có chút tò mò.

Đế Phượng Thiên giải thích: "Là những người phụ nữ có khí chất hơn cả biểu tỷ." Đát Kỷ nghe xong lòng đầy khao khát, nói: "Vậy ta muốn làm người mẫu..." Đế Phượng Thiên: "..." Đế Phượng Thiên liếc nhìn ngoại hình và thân hình của Đát Kỷ, nếu đo theo tiêu chuẩn của hậu thế, Đát Kỷ cao một mét bảy lăm, chỗ cần lớn thì lớn, chỗ cần thon thì thon, vòng eo nhỏ nhắn như được photoshop, khó mà thấy được ở chốn phàm nhân, tỷ lệ cũng là tỷ lệ vàng hoàn mỹ.

Chưa kể những thứ khác, nếu đi diễn show của Victoria's Secret, e là không còn đất cho những người phụ nữ khác, trực tiếp lấn át cả sân khấu.

Đế Phượng Thiên không định nói cho Đát Kỷ biết rằng nàng thực sự có thể nghiền ép tất cả các siêu mẫu hàng đầu thế giới, nếu không nha đầu này sẽ đắc ý.

Đế Phượng Thiên chậm rãi gật đầu, nhàn nhạt nói: "Vậy tiếp tục cố gắng nhé..." ...

Hoa Quả Sơn.

Thiên Bồng đã đến Hoa Quả Sơn.

Một mình đến, không mang theo đại quân.

Nhìn thấy Thiên Bồng, đám yêu quái ở Hoa Quả Sơn như gặp phải đại địch.

Bên trong có những yêu quái trước kia đã trốn thoát từ các thế lực Yêu tộc bị Thiên Bồng đánh bại.

Những yêu quái này đều không hiểu tại sao Thiên Bồng lại dám một mình đến đây.

"Báo với Hầu Vương, Thiên Bồng cầu kiến." Đám yêu quái Hoa

Quả Sơn tỏ ra địch ý với Thiên Bồng, nhưng e ngại uy thế của hắn, không có yêu quái nào dám lên gây sự.

Rất nhanh, Thiên Bồng được đưa vào Thủy Liêm Động.

Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương nhìn Thiên Bồng một mình đến, Ngưu Ma Vương có chút khâm phục dũng khí của Thiên Bồng, mặc dù Ngưu Ma Vương hận không thể xé xác Thiên Bồng ra làm tám mảnh, nhưng đối với bản lĩnh đánh trận của Thiên Bồng thì hắn rất khâm phục.

Tôn Ngộ Không thì phẫn nộ, một mình đến?

Là coi thường yêm lão Tôn, cho rằng Hoa Quả Sơn không làm gì được ngươi sao?

Tôn Ngộ Không vô cùng lạnh nhạt hỏi: "Thiên Bồng nguyên soái đại giá quang lâm Hoa Quả Sơn, có phải muốn san bằng Hoa Quả Sơn của yêm lão Tôn không?" Thiên Bồng không để ý đến giọng điệu mỉa mai của Tôn Ngộ Không, chậm rãi ngồi xuống ghế đá, như thể về nhà mình, ăn một ít linh quả, lại uống vài ly linh tửu.

Nhìn thấy sắc mặt của Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương ngày càng đen, Thiên Bồng mới mở miệng nói: "Ta mang theo ý chỉ của Ngọc Đế." "Ồ?" Ngưu Ma Vương hứng thú hỏi: "Có phải muốn Hoa Quả Sơn thần phục không?" Thiên Bồng lắc đầu, nói: "Ngọc Đế mời Hầu Vương lên Thiên Đình làm quan." Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương đều ngẩn người, tại sao Ngọc Đế lại làm vậy?

Không phù hợp với phong cách mạnh mẽ của Ngọc Đế!

Tôn Ngộ Không bây giờ cũng không ngốc, nói: "Muốn lừa yêm lão Tôn lên Thiên Đình rồi giết đi chứ gì?" Ngưu Ma Vương cũng có suy nghĩ này.

Thiên Bồng liếc Tôn Ngộ Không một cái, hỏi thẳng vào tâm can:

“Chỉ là một Thái Ất Kim Tiên, ngươi có tư cách đó sao?

Hãy nhìn kết cục của Thiên Yêu Minh đi.” Tôn Ngộ Không: “...” Ngưu Ma Vương: “...” Hình như cũng có lý.

Tôn Ngộ Không hỏi: “Vậy ý của Ngọc Đế là gì?” Thiên Bồng nói: “Ý trên mặt chữ, mời ngươi lên Thiên Đình làm quan.” Ngưu Ma Vương tò mò hỏi: “Chức quan gì?” Thiên Bồng trả lời: “Bật Mã Ôn.” Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương nhìn nhau, đều không rõ Bật Mã Ôn là chức quan gì.

Thiên Bồng cũng không giải thích.

Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương cũng không hỏi, hỏi ra sẽ trông mình ngu dốt.

Ngưu Ma Vương không biết Tôn Ngộ Không có điểm đặc biệt gì, vừa có Tây Phương giáo chiếu cố, lại có Ngọc Đế mời lên Thiên Đình làm quan.

Ngưu Ma Vương không nói thêm gì nữa, vì hắn sẽ không can thiệp vào quyết định của Tôn Ngộ Không.

Nếu Tôn Ngộ Không quyết định lên Thiên Đình làm quan, Ngưu Ma Vương cũng sẽ tôn trọng lựa chọn của hắn.

Tôn Ngộ Không gần như không suy nghĩ, trực tiếp từ chối: “Vậy ngươi về nói với Ngọc Đế, yêm lão Tôn không thèm chức quan của Thiên Đình.” Tôn Ngộ Không của quỹ đạo này, có chút khác biệt so với quỹ đạo ban đầu, hắn đã tận mắt chứng kiến Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương, Mi Hầu Vương, Ngu Nhung Vương và hàng triệu yêu quái của Ma Yêu Minh chết trước mặt mình, Tôn Ngộ Không và Thiên Đình đã kết thù.

Mặc dù Tôn Ngộ Không và Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương, Mi Hầu Vương, Ngu Nhung Vương quen biết không lâu, nhưng cũng đã

kết bái, đó đều là huynh đệ của hắn.

Huynh đệ của mình đều bị Thiên Bồng giết chết, bây giờ Thiên Bồng lại mang ý chỉ của Ngọc Đế mời mình lên Thiên Đình làm quan, tuy không biết tại sao, nhưng nếu đi há chẳng phải có lỗi với những huynh đệ đã chết sao?

Tôn Ngộ Không trước nay vẫn là một con khỉ có cốt khí, vì vậy trực tiếp từ chối.

Ngưu Ma Vương cũng có chút ngạc nhiên trước sự dứt khoát của Tôn Ngộ Không.

Nếu đổi lại là mình, Ngưu Ma Vương cũng không chắc mình sẽ từ chối, dù sao Thiên Đình hiện nay rất mạnh.

Thiên Bồng cười khẽ, có chút tán thưởng nhìn Tôn Ngộ Không vài lần.

"Lần sau gặp lại, sẽ là địch nhân!" Nói xong, Thiên Bồng cũng không nhiều lời, trực tiếp rời khỏi Hoa Quả Sơn. ...

Năm nguyên hội sau, Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương cùng nhau đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ thành công.

Thiên Đình cũng đã nghỉ ngơi dưỡng sức gần xong, Thiên Hà Thủy Quân được bổ sung thêm ba mươi vạn.

Hoa Quả Sơn qua quá trình phát triển, cũng đã có ba mươi triệu yêu quái.

Đây là kết quả của việc Tôn Ngộ Không nghiêm ngặt kiểm soát số lượng yêu quái ở Hoa Quả Sơn, nếu không số lượng sẽ còn nhiều hơn.

Mấy chục triệu yêu quái này toàn bộ đều từ cảnh giới Thiên Tiên trở lên, đều là những yêu quái dũng cảm chiến đấu.

Sở dĩ phát triển nhanh như vậy, là vì Thao Thế đột nhiên xuất hiện ở Hoa Quả Sơn, trở thành một trong Tứ Đại Yêu Vương của Hoa Quả Sơn.

Phải biết Thao Thế là Yêu Thánh cấp Chuẩn Thánh còn sót lại không nhiều của Yêu tộc, cho dù trước đó đã chiến bại, sức hiệu triệu của hắn vẫn còn đó.

Chương 350

Các Yêu tộc ở Hồng Hoang đều cảm thấy Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không kia chắc chắn có điểm phi phàm, nếu không sao ngay cả Yêu Thánh Thao Thế cũng đầu quân cho Hoa Quả Sơn?

Một số Yêu tộc hiếu chiến liền không quản ngại đường xa vạn dặm, lũ lượt kéo đến Hoa Quả Sơn.

Bởi vì hiện tại công khai tuyên bố muốn đối phó với Thiên Đình, chỉ còn lại một mình Hoa Quả Sơn.

Các thế lực khác tuy cũng không phục Thiên Đình, nhưng cũng không công khai như Hoa Quả Sơn.

Sở dĩ là Tứ Đại Yêu Vương, là vì Giao Ma Vương còn sống sót nghe được tin tức Ngưu Ma Vương ở Hoa Quả Sơn, cũng đã chạy đến.

Vì vậy Hoa Quả Sơn có Tứ Đại Yêu Vương, Thao Thế Chuẩn Thánh sơ kỳ, Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương, Giao Ma Vương Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Mặc dù Thao Thế cảnh giới cao nhất, nhưng hắn cũng không có ý định lấn át chủ, ngày thường ít tham gia vào việc quyết sách.

Thao Thế thuộc Yêu tộc Thiên Đình cũ, cho rằng Thiên Đình của Đế Tuấn mới là chính thống, vì vậy rất tích cực trong việc đối kháng với Thiên Đình hiện tại, nhưng cũng không có ý định mưu quyền đoạt vị, Thao Thế nhận ra, Tôn Ngộ Không thật lòng muốn đối kháng với Thiên Đình.

Mặc dù không biết một Đại La Kim Tiên lấy đâu ra dũng khí lớn như vậy, nhưng quyết tâm đối kháng với Thiên Đình, Thao Thế đều

nhìn thấy.

Hơn nữa, Tôn Ngộ Không cũng rất có đầu óc, từ những lần thất bại liên tiếp của Yêu tộc trước đây đã rút ra kinh nghiệm giáo huấn, Tôn Ngộ Không bắt đầu nghiên cứu trận pháp trong chiến đấu, suy nghĩ làm thế nào để dạy cho đám yêu quái bày trận.

Còn vấn đề chiến giáp, ba mươi triệu chiến giáp cho Yêu tộc giải quyết thế nào?

Không còn cách nào khác, chỉ có thể đi cầu cứu Long tộc, ai bảo Long tộc giàu có chứ?

Long tộc hiện tại quả thực rất giàu có, dù sao cũng được Đế Phượng Thiên che chở bao nhiêu nguyên hội, cũng không xảy ra chiến sự, đều phát triển ổn định.

Rất nhanh, Tôn Ngộ Không đã đến Đông Hải Long Cung.

Ngao Quảng thấy con khỉ này lại đến, lần trước Ngao Quảng vì không ngăn cản Tôn Ngộ Không lấy Định Hải Thần Châm, đã bị lão tổ tông Ngao Thương mắng một trận.

Thấy con khỉ này, căn bản không có sắc mặt tốt, phất tay áo nói: "Lại đến làm gì?" "Hả?" Ngay sau đó Ngao Quảng lại có chút kinh ngạc hỏi: "Ngắn ngủi mười mấy nguyên hội đã thành Đại La Kim Tiên?" Ngao Quảng có chút ngây người, lần trước con khỉ này đến, chỉ là một Huyền Tiên mà!

Mười mấy nguyên hội trôi qua, vậy mà đã ngang bằng tu vi của mình.

Mười mấy nguyên hội, Ngao Quảng cũng không thể nâng cảnh giới của mình từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ lên trung kỳ, Long tộc thăng cấp quả thực quá khó.

Tôn Ngộ Không khá đắc ý nói: "Yêm lão Tôn thiên phú bất phàm,

Long Vương không cần phải ngạc nhiên.” Thấy ánh mắt kinh ngạc của Ngao Quảng, Tôn Ngộ Không cũng ngẩng cao đầu, tỏ vẻ đắc ý.

Khóe miệng Ngao Quảng co giật, có ai tự khen mình thiên phú bất phàm không?

Không hổ là sinh ra từ trong đá, mặt dày thật.

Ngao Quảng không vui nói: “Nếu ngươi muốn Định Hải Thần Châm, thì bỏ ý định đó đi!

Cẩn thận Tiệt Giáo Thánh Tử nổi giận một cái sẽ đánh ngươi thành tro bụi.” Tôn Ngộ Không giơ Khai Sơn Phủ trong tay lên, nói: “Long Vương yên tâm, yêm lão Tôn đã có pháp bảo thuận tay, lần này đến tuyệt không phải vì Định Hải Thần Châm, cũng không có ý đắc tội Tiệt Giáo Thánh Tử.” Tôn Ngộ Không hiện nay không còn là tiểu hầu tử mới ra đời, biết Tiệt Giáo Thánh Tử là nhân vật thế nào, cũng biết sự mạnh mẽ của Tiệt Giáo còn hơn cả Thiên Đình, đó là một đại nhân vật mà Tôn Ngộ Không xa xa không thể đắc tội.

Ngao Quảng thấy con khỉ ngốc cuối cùng cũng thông suốt, dùng ngữ khí bình thản hỏi: “Vậy đến làm gì?” Tôn Ngộ Không có chút ngại ngùng gãi đầu, nói: “Ta muốn mượn Long cung... ba mươi triệu bộ chiến giáp!” Ngao Quảng: “...” Sao ngươi không đi chết đi?

Ba mươi triệu bộ chiến giáp?

Hoa Quả Sơn của ngươi từ vô số nguyên hội trước đã cứu lão tổ nhà ta chắc?

Long tộc ta có ba mươi triệu bộ chiến giáp, lại dựa vào đâu mà cho ngươi?

Ngao Quảng đang định từ chối, kết quả nhận được truyền âm của lão tổ tông Ngao Thương.

Chỉ có hai chữ: Cho!

Ngao Quảng hơi ngẩn người, tuy có chút không hiểu, nhưng cũng chấp hành mệnh lệnh của lão tổ, nói với Tôn Ngộ Không: "Long tộc ta quả thực có ba mươi triệu bộ chiến giáp, nhưng tại sao phải cho ngươi?

Cho ta một lý do?" Tôn Ngộ Không nghe vậy mừng rỡ, nghe ngữ khí của Long Vương, dường như không phải là nhất định không cho.

Tôn Ngộ Không hăng hái nói: "Long Vương yên tâm, đợi sau này yêm lão Tôn san bằng Thiên Đình, đạp lão già Ngọc Đế dưới chân, tất nhiên sẽ cảm tạ Long cung hôm nay đã hết lòng tương trợ, đến lúc đó Long cung muốn chức quan gì, cứ việc nói với yêm lão Tôn." Ngao Quảng: "..." Khóe miệng Ngao Quảng co giật mấy cái, nói: "Nếu vậy, ngươi cứ theo Quy Thừa tướng đi lấy chiến giáp đi!" Ngao Quảng tuy cảm thấy con khỉ ngốc này có vấn đề, san bằng Thiên Đình ư!?

Ngươi có biết Thiên Đình có bao nhiêu Chuẩn Thánh không?

Có biết Thiện Thi của Lão Tử Thánh nhân là Thái Thượng Lão Quân cũng ở trong Thiên Đình không?

Có biết Ác Thi của Chuẩn Đề Thánh nhân là Ma Đề Tử cũng ở trong Thiên Đình không?

Con khỉ ngốc, thật sự không biết gì cả!

Nhưng Ngao Quảng cũng không quan tâm những điều này, hắn đã nhận được mệnh lệnh của lão tổ tông Ngao Thương, phải đưa những chiến giáp này cho Tôn Ngộ Không, Ngao Quảng chỉ tùy tiện đòi hỏi một cái nhân quả mà thôi, bất kể Tôn Ngộ Không nói hoang đường đến đâu, chiến giáp vẫn phải cho.

Tôn Ngộ Không cũng hơi ngẩn người, Long Vương Ngao Quảng dễ nói chuyện vậy sao?

Chẳng lẽ Ngao Quảng rất coi trọng yêm lão Tôn, cảm thấy yêm

lão Tôn có thể chiến thắng Thiên Đình?

Chắc là vậy, nếu không Ngao Quảng sẽ không sảng khoái như thế.

Nghĩ đến đây, Tôn Ngộ Không có chút đắc ý, đi theo Quy Thừa tướng lấy chiến giáp.

Nơi sâu nhất của Long cung.

Ngao Thương và Hoàng Long Chân Nhân đang đánh cờ.

Ngao Thương đặt xuống một quân cờ đen, chậm rãi hỏi: "Ngươi nói xem, Thánh Tử muốn đưa ba mươi triệu bộ chiến giáp đó cho Tôn Ngộ Không, là vì sao?" Hoàng Long Chân Nhân chậm rãi đặt xuống một quân cờ trắng, trả lời: "Đạo hữu đừng làm khó bần đạo, hành sự của Thánh Tử, há là bần đạo có thể suy đoán được..." Khi Tôn Ngộ Không từ Long tộc lĩnh ba mươi triệu chiến giáp trở về, đừng nói Ngưu Ma Vương và Giao Ma Vương, ngay cả Thao Thế cũng kinh ngạc.

Long tộc lại hào phóng như vậy?

Không đúng!

Đây không phải là vấn đề hào phóng, Long tộc đây là đang công khai đối đầu với Thiên Đình.

Tại sao Long tộc lại làm như vậy?

Người có mắt đều nhìn ra, Hoa Quả Sơn và Thiên Đình sắp khai chiến, vào thời điểm mấu chốt này, Long tộc lại dám công khai cho Hoa Quả Sơn mượn chiến giáp?

Chẳng lẽ Long tộc sau bao nhiêu năm nghỉ ngơi, không cam chịu cô đơn, chuẩn bị xuất sơn so tài với Thiên Đình?

Cũng không hợp lý!

Long tộc được Tiệt Giáo Thánh Tử che chở, mà nghe đồn Tiệt

Giáo Thánh Tử và Hạo Thiên quan hệ tốt, vậy tại sao Long tộc lại làm ra hành động như vậy?

Trong chốc lát, Thao Thế, Ngưu Ma Vương, Giao Ma Vương đều không hiểu, lần lượt rơi vào trầm tư.

Họ không thể nào suy nghĩ đơn giản như Tôn Ngộ Không, từ chuyện này đã suy ra một vạn tám ngàn âm mưu, cũng như sự sắp đặt của các đại lão.

Tôn Ngộ Không thấy ba vị yêu vương im lặng, tưởng rằng họ bị ba mươi triệu bộ chiến giáp mình mang về làm choáng ngợp, liền lại đắc ý.

Thao Thế không nhịn được hỏi: "Ngươi nói gì với Ngao Quảng mà hắn lại chịu cho chúng ta nhiều chiến giáp như vậy?" Tôn Ngộ Không vỗ ngực, tự hào nói: "Ta nói với Ngao Quảng Long Vương, đợi ngày yêm lão Tôn san bằng Lăng Tiêu Bảo Điện, sẽ không thiếu phần tốt cho Long tộc, Ngao Quảng nghe xong liền trực tiếp đưa ba mươi triệu bộ chiến giáp cho yêm lão Tôn." Thao Thế: "..." Ngưu Ma Vương: "..." Giao Ma Vương: "..." Chuyện này cũng quá giả rồi đi?

Ngao Quảng kia lại không phải kẻ ngốc, sao có thể tin những lời như vậy?

Tôn Ngộ Không thấy ba vị yêu vương lại im lặng, tưởng rằng họ kinh ngạc đến không nói nên lời, vô cùng vui vẻ.

"Khụ khụ." Tôn Ngộ Không ho hai tiếng, nói: "Hiện nay chỉ còn lại bốn huynh đệ chúng ta, hay là chúng ta kết bái lại một lần nữa thì sao?" Thao Thế, Ngưu Ma Vương, Giao Ma Vương không từ chối đề nghị của Tôn Ngộ Không.

Thế là, bốn vị yêu vương lại một lần nữa kết bái.

Thao Thế tu vi cao nhất, tư cách lão làng nhất, tự nhiên là đại ca.

Chương 351

Ngưu Ma Vương xếp thứ hai, Tôn Ngộ Không xếp thứ ba, Giao Ma Vương xếp thứ tư.

Vốn dĩ theo thời gian ra đời, đáng lẽ Giao Ma Vương xếp thứ ba, nhưng thiên phú của Giao Ma Vương so với Ngộ Không kém xa, không có tư cách xếp thứ ba.

Vì vậy, Giao Ma Vương liền xếp cuối cùng.

Mặc dù Thao Thế và Ngưu Ma Vương là đại ca của Tôn Ngộ Không, nhưng Hoa Quả Sơn là địa bàn của Tôn Ngộ Không, bốn huynh đệ quyết định người có quyền quyết định cao nhất ở đây vẫn là Tôn Ngộ Không.

Thao Thế cũng không có ý kiến gì, hắn chỉ đến Hoa Quả Sơn tị nạn, không ngờ lại có thêm ba huynh đệ một cách khó hiểu.

Nhưng có thể thấy Thao Thế thực sự thích Hoa Quả Sơn, những ngày ở đây nụ cười trên mặt hắn cũng nhiều hơn.

Kể từ khi Thiên Đình của Đế Tuấn bị diệt vong, cuộc đời của Thao Thế đã mất đi mục tiêu, có chút mơ hồ.

Mặc dù đã thành lập Thiên Yêu Minh, nhưng Thao Thế cũng không vui vẻ, vì không thể như Yêu Đế mà hắn tôn sùng, biến Thiên Yêu Minh thành bá chủ Hồng Hoang.

Ở Hoa Quả Sơn, Thao Thế lại tìm thấy niềm vui.

Ở đây có mục tiêu, mục tiêu là cùng huynh đệ đối kháng với Thiên Đình.

Mặc dù mục tiêu này khó thực hiện, nhưng ít nhất cũng là một mục tiêu, có mục tiêu sẽ có động lực để làm việc.

Vì vậy, Thao Thế, một Yêu Thánh đã trải qua bao trận đại chiến từ thời Vu Yêu lượng kiếp mà vẫn sống sót, cũng nguyện ý kết bái với mấy tiểu bối như Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương, Giao Ma Vương.

Rất nhanh, ba mươi triệu chiến giáp đã được phát xuống, đám yêu quái ở Hoa Quả Sơn toàn bộ đều đã nhận được chiến giáp.

Vuốt ve bộ chiến giáp vàng óng, các yêu quái đều vui mừng khôn xiết.

Cuối cùng cũng có một ngày, chúng cũng có chiến giáp, trước kia nhìn chiến giáp của các thiên binh thiên tướng thấy thật uy vũ!

"Đa tạ Đại Vương!" Giây phút này, ba mươi triệu yêu quái quỳ lạy Tôn Ngộ Không, khí thế như hồng.

Tôn Ngộ Không nhìn đám yêu quái dày đặc, một luồng nhiệt huyết xông thẳng lên đỉnh đầu.

Cảnh tượng này đối với Tôn Ngộ Không thực sự quá chấn động.

Thì ra, cảm giác làm yêu vương là như thế này sao?

Tôn Ngộ Không cao giọng nói: "Nếu đại quân Thiên Đình xâm phạm, chúng ta phải làm sao?" "Giết!

Giết!

Giết!" "Giết!

Giết!

Giết!" "Giết!

Giết!

Giết!" "..." Ba mươi triệu yêu quái mặc chiến giáp thượng hạng của Long tộc đồng thanh hô vang.

Trong nháy mắt, tiếng hô làm chấn động tan tác chim bay trong phạm vi hàng trăm triệu dặm, âm thanh kinh thiên động địa.

Ba yêu vương ở xa xa chậm rãi gật đầu.

Thao Thế nói: "Tam đệ quả là tướng lĩnh bẩm sinh, biết cách khích lệ sĩ khí." Ngưu Ma Vương chậm rãi gật đầu: "Đại ca nói rất đúng." Bên này vừa hoàn thành việc động viên trước trận chiến.

Đại quân Thiên Đình rợp trời kéo đất tiến về phía Hoa Quả Sơn.

Vẫn là Thiên Bồng dẫn đội, lần này mang theo ba mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân, vẫn là Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hành Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Dương Tiễn phụ trợ Thiên Bồng.

Chúng sinh Hồng Hoang lại một lần nữa đổ dồn ánh mắt về phía Hoa Quả Sơn.

"Đại quân Thiên Đình lại xuất động, lần này mục tiêu hình như là Hoa Quả Sơn." "Hoa Quả Sơn sắp xui xẻo rồi, chắc chắn Thiên Đình sẽ chiến thắng." "Sau khi Hoa Quả Sơn này bị diệt, Yêu tộc Hồng Hoang sẽ phải hoàn toàn thần phục Thiên Đình." "Không sai, sau đó Thiên Đế sẽ ra tay với các chủng tộc khác, kẻ nào không phục chắc chắn sẽ bị diệt tận gốc." "..." Đối mặt với Thiên Hà Thủy Quân khí thế hung hăng, lần này đám yêu quái ở Hoa Quả Sơn không còn sợ hãi.

Dù sao bây giờ chúng cũng có chiến giáp rồi.

Số lượng của chúng gấp trăm lần Thiên Hà Thủy Quân.

Cộng thêm đám yêu quái ở Hoa Quả Sơn hiện nay đa số đều là những kẻ đã sống sót qua chiến tranh, vì vậy cũng là "lão binh".

Thiên Bồng tay cầm Nhật Nguyệt Kiếm, một thân chiến giáp trắng dưới ánh mặt trời chiếu rọi trông uy phong lẫm liệt.

Dương Tiễn tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, cả người như Chiến Thần giáng lâm, khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Thiên Bồng nhìn Tôn Ngộ Không, chậm rãi nói: "Giờ phút này đầu hàng, giải tán yêu quân, ta tha cho ngươi không chết." Tôn Ngộ Không cười ngạo nghễ, lớn tiếng nói: "Tiểu yêu, cùng yêm lão Tôn giết!" Trong tiếng gầm vang của Tôn Ngộ Không, hắn tay cầm Khai Sơn Phủ trực tiếp xông về phía đại quân Thiên Đình.

Thao Thế, Ngưu Ma Vương, Giao Ma Vương đều ngẩn người một lúc, mạnh mẽ vậy sao?

Lần đầu tiên có yêu quái tiên phong xông về phía đại quân Thiên Đình.

Một câu thừa thãi cũng không có.

Thao Thế, Ngưu Ma Vương, Giao Ma Vương lập tức theo sau bước chân của Tôn Ngộ Không.

"Giết!" Thấy bốn vị thủ lĩnh đi đầu xung kích, bị chiến ý của yêu vương lây nhiễm, ba mươi triệu yêu quái phát ra tiếng gào thét kinh thiên động địa, xông về phía đại quân Thiên Đình.

Đám yêu quái dày đặc như che trời lấp đất bay lên không trung, theo sự bố trí từ trước của Tôn Ngộ Không, từ bốn phương hướng kết trận tấn công ba mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân. ...

Đàn yêu đông nghìn nghịt, che trời lấp đất bay vút lên cao, theo sự bố trí từ trước của Tôn Ngộ Không, kết thành trận thế từ bốn phương hướng tấn công ba mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân.

Lần này, Tôn Ngộ Không đã sớm nâng cao khí thế của đàn yêu lên đến đỉnh điểm, sau đó chủ động xuất kích.

Yêu tộc ta có số lượng gấp trăm lần Thiên Đình, chẳng lẽ lại ngồi chờ bị làm thịt sao?

Yêm lão Tôn phải dẫn dắt Yêu tộc chủ động xuất kích, đánh ra khí thế của Yêu tộc!

Kỳ thực, phía Thiên Đình cũng không ngờ Tôn Ngộ Không lại quả quyết đến vậy, không nói một lời đã trực tiếp xông lên.

Thiên Bồng không hề hoảng hốt, lớn tiếng ra lệnh: "Lập trận nghênh địch!" Ba mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân lập tức cũng chia thành bốn phương đông, nam, tây, bắc để lập trận nghênh địch.

Nhìn từ trên cao, ba mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân như bị vô số đàn yêu đông nghịt bao vây từ tứ phía tám hướng.

Xích Tinh Tử trực tiếp cùng Thao Thế bay đến một nơi xa hơn để chiến đấu.

Bởi vì dư chấn từ cuộc chiến của hai vị Chuẩn Thánh sẽ gây nguy hiểm cho cả Thiên Hà Thủy Quân lẫn đàn yêu.

Thao Thế cũng chỉ có thể giúp Tôn Ngộ Không cầm chân một vị Chuẩn Thánh, không thể làm gì hơn được nữa.

Tôn Ngộ Không đi đầu, tay cầm Khai Sơn Phủ chém mạnh xuống, tức thì cuồng phong gào thét, mây trên cửu thiên đều tan nát, một luồng rìu sắc bén quét ngang về phía Thiên Hà Thủy Quân, lập tức mấy trăm Thiên Hà Thủy Quân bị Tôn Ngộ Không miểu sát.

Khí thế xông trận của Tôn Ngộ Không quả thật đáng sợ, không hổ là Tề Thiên Đại Thánh đại náo thiên cung.

Tôn Ngộ Không không sợ hãi, với khí thế một đi không trở lại, quả thực là một tay thiện chiến.

Chúng sinh Hồng Hoang không ngờ Tề Thiên Đại Thánh lại dũng mãnh đến thế, phải biết rằng Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Dương Tiễn, Thiên Bồng đều có cảnh giới

cao hơn hắn!

Thiên Bồng hiện nay cũng đã là Đại La Kim Tiên trung kỳ, vẫn cao hơn Tôn Ngộ Không một bậc.

Dương Tiễn là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Chương 352

"Tề Thiên Đại Thánh sao lại dũng mãnh đến thế?" "Nếu không thì Thao Thế sao lại gia nhập Hoa Quả Sơn?" "Tề Thiên Đại Thánh, dũng mãnh xứng với danh hiệu này." "Đáng tiếc, chiến lực cao cấp thiếu hụt, lần này e rằng Thiên Đình vẫn sẽ chiến thắng." "..." Chúng sinh Hồng Hoang thấy Tôn Ngộ Không dũng mãnh cũng bàn tán xôn xao.

Ngay khi Tôn Ngộ Không định xé một lỗ hổng trong trận hình của Thiên Hà Thủy Quân từ phía đông.

Dương Tiễn đã trực tiếp chặn lại lỗ hổng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay quét ngang, trực tiếp đánh bay Tôn Ngộ Không đi xa trăm vạn dặm.

Nếu không phải Tôn Ngộ Không phản ứng nhanh, kịp thời dùng Hậu thiên công đức chí bảo Khai Sơn Phủ để chống đỡ, e rằng đã mất đi sức chiến đấu.

Tôn Ngộ Không nhanh chóng bay trở về, liên hợp với Ngưu Ma Vương và Giao Ma Vương đại chiến Dương Tiễn.

Dương Tiễn hiện là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đối mặt với ba Đại La Kim Tiên sơ kỳ, áp lực của y căn bản không lớn.

Vốn dĩ cảnh giới của Dương Tiễn không thể tăng nhanh như vậy, nhưng vì sớm được Đế Phượng Thiên giúp đỡ, nên tốc độ tăng cảnh giới tự nhiên nhanh hơn quỹ đạo ban đầu, cảnh giới cũng cao hơn Tôn Ngộ Không.

Thiên Bồng thì ở trung tâm quân trận, bình tĩnh chỉ huy.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn năm

người thì bảo vệ phía trước ba mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân, ngăn cản đàn yêu đông nghịt xông vào trận.

Có năm vị Đại La Kim Tiên chặn ở phía trước, cho dù có con cá nào lọt lưới xông vào trận, cũng không thể gây ra uy hiếp lớn cho Thiên Hà Thủy Quân.

Năm vị này đều là Đại La Kim Tiên cao cấp của Xiển Giáo trước kia.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Linh Bảo Đại Pháp Sư là Đại La Kim Tiên viên mãn, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Cảnh giới của đàn yêu kia đa phần là Thiên Tiên cảnh và Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên chỉ chiếm một phần nhỏ, trong tình huống này, khó mà đột phá được phong tỏa của năm vị Đại La Kim Tiên cao cấp.

Cho dù tự bạo cũng khó gây ra uy hiếp cho Đại La Kim Tiên.

Cũng có một vài con cá lọt lưới xông đến trước trận của Thiên Hà Thủy Quân rồi trực tiếp tự bạo, gây ra không ít phiền phức cho họ.

Chỉ cần năm vị Đại La không ngã xuống, Thiên Đình sẽ ở thế bất bại.

Ở một bên khác, chiến thần Thiên Đình Dương Tiễn tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao dễ dàng đối chiến với ba vị Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Bất kể Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương, Giao Ma Vương nỗ lực thế nào, đều không thể gây ra chút thương tổn nào cho Dương Tiễn, hoàn toàn bị áp đảo.

Chiến thần Thiên Đình Dương Tiễn, quả nhiên danh bất hư truyền!

Còn lợi hại hơn Thiên Bồng không ít.

Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương, Giao Ma Vương chỉ cảm thấy hổ khẩu tê dại, sắp không cầm nổi binh khí trong tay.

Khi Ngưu Ma Vương và Giao Ma Vương đang giáp công Dương Tiễn, Tôn Ngộ Không tìm được một kẽ hở, trực tiếp giơ Khai Sơn Phủ lao tới.

Tôn Ngộ Không một cú Cân Đẩu Vân, tốc độ cực nhanh, trực tiếp dùng rìu quét về phía Dương Tiễn, góc độ vô cùng hiểm hóc.

Dương Tiễn lúc này đang bị Ngưu Ma Vương và Giao Ma Vương giữ chân, không thể kịp thời dùng Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao để đỡ.

Nhưng Dương Tiễn vô cùng bình tĩnh, trên mặt không có chút hoảng sợ nào.

Trên trán Dương Tiễn đột nhiên xuất hiện một vết nứt.

Bên trong vết nứt, con mắt thứ ba đột nhiên mở ra.

Sau đó, ngay khi chiếc rìu của Tôn Ngộ Không sắp chém tới, con mắt thứ ba trên trán y liền bắn ra một luồng kim quang khí thế phi phàm.

Tôn Ngộ Không kinh hãi, không biết Dương Tiễn lại có chiêu này, trực tiếp giơ Khai Sơn Phủ chắn trước người.

"Ầm" một tiếng nổ lớn vang dội khắp chiến trường.

Khai Sơn Phủ đủ lớn, hoàn toàn chặn được kim quang bắn ra từ con mắt thứ ba của Dương Tiễn, kim quang đó cũng không thể trực tiếp phá hủy một món Hậu thiên công đức chí bảo.

Nhưng, Tôn Ngộ Không bị một lực lượng khổng lồ đánh bay đi, biến thành một chấm đen nhỏ trực tiếp biến mất trên chiến trường.

E rằng đã bị đánh bay đi hàng ức vạn dặm, muốn bay về cũng cần

một khoảng thời gian.

Chỉ còn lại Ngưu Ma Vương và Giao Ma Vương, hai yêu vương lập tức áp lực tăng gấp bội, bị Dương Tiễn đánh cho chạy toán loạn.

Hai Đại La Kim Tiên sơ kỳ sao có thể là đối thủ của một Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Rất nhanh, Dương Tiễn tìm được cơ hội, một thương đâm thủng đầu Giao Ma Vương.

Giao Ma Vương vẫn lạc!

Tứ đại yêu vương của Hoa Quả Sơn, chỉ còn lại ba vị.

Đợi đến khi Tôn Ngộ Không lao về chiến trường, thấy tứ đệ Giao Ma Vương đã vẫn lạc, hai mắt như muốn nứt ra, trực tiếp ngửa mặt lên trời gào thét rồi lao về phía Dương Tiễn.

Có gào thét nữa cũng vô dụng, đánh không lại là không lại, hắn không có hào quang nhân vật chính, không thể nổi giận là tăng sức chiến đấu.

Hơn nữa, Tôn Ngộ Không cũng chưa bao giờ là nhân vật chính của Hồng Hoang, chỉ là một quân cờ mà thôi.

Bên kia, ba ngàn vạn yêu quân cũng hoàn toàn không thể đột phá phòng ngự của năm vị Đại La Kim Tiên cao cấp, Thiên Hà Thủy Quân gần như không cần chiến đấu, Yêu tộc cứ tiếp tục xông lên như vậy, sớm muộn cũng bị năm vị Đại La tàn sát sạch sẽ.

Dần dần, sĩ khí của đàn yêu bắt đầu ngày càng sa sút, nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, sẽ không chống đỡ được bao lâu.

Thua rồi!

Tôn Ngộ Không biết mình đã thua!

Hận thực lực bản thân vì sao lại yếu như vậy!

Hận vì sao Hoa Quả Sơn không có thêm mấy vị Đại La.

Tôn Ngộ Không không biết rằng, dù Hoa Quả Sơn có thêm mấy vị Đại La cũng không thay đổi được cục diện, vì Thiên Đình còn có chiến lực cao cấp chưa phái ra.

Hạo Thiên chỉ phái ra đội hình vừa đủ để diệt Thiên Yêu Minh và Hoa Quả Sơn mà thôi.

Rốt cuộc, giết gà không cần dùng dao mổ trâu, giữ lại thực lực mới có thể trấn nhiếp chúng sinh Hồng Hoang tốt hơn.

Ba ngàn vạn yêu quân bị năm vị Đại La tàn sát hết một ngàn vạn, đàn yêu bắt đầu tháo chạy.

Thật sự không chịu nổi nữa rồi!

Nói thật, đàn yêu xông lên liều chết một ngàn vạn mới bắt đầu tháo chạy, cũng đã là rất ghê gớm rồi.

Thấy đàn yêu bắt đầu chạy trốn, năm vị Đại La cùng với Thiên Bồng dẫn đầu ba mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân, bắt đầu truy kích.

Tiếp theo chính là một cuộc tàn sát một chiều.

Khi một bên trên chiến trường bắt đầu tháo chạy, đó chính là lúc cuộc tàn sát một chiều bắt đầu.

Thao Thế, Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương phẫn nộ, nhưng bất lực, cho dù có gào thét, cũng không thể gọi đàn yêu quay lại.

"Quả nhiên, Hoa Quả Sơn bại rồi, không ngoài dự đoán." "Ai, một bên có thêm năm chiến lực Đại La cao cấp, trận chiến này sao mà đánh?" "Đúng vậy, Thiên Đế vốn đã phái ra binh mã chắc thắng." "Từ nay về sau, Yêu tộc Hồng Hoang sẽ bị Thiên Đình đánh cho gãy xương sống." "Thật đáng buồn!

Thời Đế Tuấn còn tại thế, Yêu tộc kiêu ngạo biết bao, không coi ai

ra gì, bây giờ chỉ còn lại vài con mèo con." "..." Chúng sinh Hồng Hoang cũng cho rằng Hoa Quả Sơn tất bại không còn nghi ngờ gì nữa, bắt đầu bàn tán xôn xao.

Đúng lúc này, một tiếng gầm kinh động cả ức vạn dặm, chấn cho mây trên trời cũng vỡ tan.

"Ai dám bắt nạt Yêu tộc ta!" Theo sau sáu chữ gầm thét, cả tiên lẫn yêu trên chiến trường đều ngẩn người.

Chỉ thấy một con yêu hầu chân đạp Cân Đẩu Vân, thân mặc áo giáp xích đen, tay cầm côn dài màu đen, toàn thân tỏa ra uy áp Chuẩn Thánh kinh người lao tới.

Chương 353

Con khỉ này có bảy tám phần tương tự Tôn Ngộ Không, người không biết còn tưởng là anh em ruột.

"Lục Nhĩ Yêu Vương đến rồi!" "Sao có thể?" "Không thể nào!

Lục Nhĩ Yêu Vương là đồ đệ của Tiệt Giáo Thánh tử, Tiệt Giáo Thánh tử không phải giao hảo với Thiên Đình sao?" "Lục Nhĩ Yêu Vương lại đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, quả nhiên mạnh mẽ." "Lần này thật sự có kịch hay để xem rồi." "..." Chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu sát khí ngút trời với tốc độ cực nhanh bay đến trước mặt Thiên Bồng, trực tiếp giơ cao Như Ý Thí Thiên Bổng đập về phía Thiên Bồng.

Lục Nhĩ Mi Hầu là Chuẩn Thánh trung kỳ, Thiên Bồng chỉ là một Đại La Kim Tiên trung kỳ, chênh lệch cả một đại cảnh giới, tốc độ hoàn toàn không cùng đẳng cấp, Thiên Bồng căn bản không có cơ hội né tránh, chỉ có thể giơ Nhật Nguyệt Kiếm trong tay lên đỡ.

"Đùng" một tiếng vang trầm đục bao trùm trời đất, không gian xung quanh nơi pháp bảo va chạm đều vỡ nát.

Có thể thấy một côn của Lục Nhĩ Mi Hầu đáng sợ đến mức nào!

Nhật Nguyệt Kiếm, một món Hậu thiên chí bảo trong tay Thiên Bồng, trực tiếp gãy đôi, cả người hắn bị Lục Nhĩ Mi Hầu đánh bay đi ức vạn dặm, trên không trung miệng phun ra máu Đại La không ngớt.

Như Ý Thí Thiên Bổng trong tay Lục Nhĩ Mi Hầu vốn là Tiên thiên linh bảo, cấp bậc cao hơn Nhật Nguyệt Kiếm, cảnh giới cũng áp đảo, trực tiếp đánh nát Nhật Nguyệt Kiếm cũng không có gì lạ.

Một chiêu!

Đánh gãy Nhật Nguyệt Kiếm, đánh Thiên Bồng trọng thương mất

đi sức chiến đấu.

Lục Nhĩ Yêu Vương toàn thân mặc chiến giáp đen, sát khí ngút trời, lúc này như ma thần giáng lâm chiến trường, khiến cho năm vị Đại La và ba mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân đang truy kích đều phải dừng bước.

Rất nhanh, sau lưng Lục Nhĩ Mi Hầu, đại quân Vạn Yêu Minh đông nghìn nghịt cũng đã đến.

Đi đầu là Kim Hổ, Cuồng Sư, Chiến Giao, ba vị đại yêu Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Phía sau ba vị đại yêu Kim Hổ, Cuồng Sư, Chiến Giao, là ít nhất một vạn yêu tướng cấp bậc Thái Ất Kim Tiên.

Phía sau vạn yêu tướng cấp bậc Thái Ất Kim Tiên là mấy chục vạn yêu quân cấp bậc Kim Tiên.

Do tốc độ của Lục Nhĩ Mi Hầu nhanh hơn, nên thuộc hạ của hắn bị tụt lại phía sau một chút.

Khoảnh khắc này, toàn bộ Hồng Hoang triệt để chấn động!

Thế lực của Lục Nhĩ Mi Hầu lại đã lớn mạnh đến mức này sao?

Một vị yêu thánh Chuẩn Thánh trung kỳ, ba vị đại yêu Đại La Kim Tiên hậu kỳ, một vạn yêu tướng cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, mấy chục vạn tiểu yêu cấp bậc Kim Tiên.

Đội hình này ở Hồng Hoang hiện tại thật sự có thể gọi là khủng bố!

Bây giờ không còn là thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp nữa, Yêu tộc sao có thể có nhiều yêu tướng và tiểu yêu như vậy?

"Lục Nhĩ Yêu Vương, khủng bố như vậy!" "Không hổ là đồ đệ duy nhất của Tiệt Giáo Thánh tử!" "Trận chiến này, nếu Ngọc Đế

không phái viện binh, Thiên Đình sẽ bại!" "Vạn Yêu Minh của Lục Nhĩ Mi Hầu, mới là thế lực mạnh nhất của Yêu tộc hiện nay!" "..." Đừng nói ba mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân, ngay cả Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, năm vị Đại La Kim Tiên lúc này cũng hoàn toàn ngây người, làm sao bây giờ?

Không phải vì Lục Nhĩ Mi Hầu là một Chuẩn Thánh, mà vì Lục Nhĩ Mi Hầu là đồ đệ của Đế Phượng Thiên, bọn họ không bao giờ muốn đối mặt với tên sát thần Đế Phượng Thiên đó nữa, trong Phong Thần chi chiến, bọn họ đã bị Đế Phượng Thiên đánh cho vỡ mật.

"Giết cho bản vương!" Lục Nhĩ Mi Hầu không nói một lời thừa, trực tiếp dẫn dắt thế lực Vạn Yêu Minh xông về phía Thiên Hà Thủy Quân.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn năm vị Đại La Kim Tiên cũng chỉ có thể miễn cưỡng cầm chân Lục Nhĩ Mi Hầu, căn bản không thể chi viện cho ba mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân.

Năm vị Đại La liên thủ cũng bị Lục Nhĩ Mi Hầu đánh cho tơi bời.

Xích Tinh Tử cũng bị Thao Thế cầm chân, căn bản không thể chi viện.

Sau đó, Kim Hổ, Cuồng Sư, Chiến Giao ba vị đại yêu dẫn đầu một vạn yêu tướng, mấy chục vạn tiểu yêu trực tiếp xông vào quân trận của Thiên Hà Thủy Quân.

Tức thì, Thiên Hà Thủy Quân bách chiến bách thắng bị đánh cho người ngã ngựa đổ, máu tươi văng khắp trời!

Phải biết rằng, đám Thiên Hà Thủy Quân này đa số đều ở cảnh

giới Huyền Tiên, Thái Ất Huyền Tiên, Kim Tiên, chỉ có vài vị tiểu tướng lĩnh Thái Ất Kim Tiên.

Đối phương lại có một vạn yêu tướng cấp bậc Thái Ất Kim Tiên!

Hoàn toàn là áp đảo về cảnh giới, phía Thiên Đình Chuẩn Thánh và Đại La đều không thể chi viện.

Hai ngàn vạn yêu quân của Hoa Quả Sơn thấy biến hóa này, trước tiên ngẩn người, sau đó trực tiếp theo sau Vạn Yêu Minh cùng xông lên.

Tức thì, trận chiến biến thành một cuộc tàn sát của Yêu tộc đối với Thiên Hà Thủy Quân!

Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương nhìn nhau, lúc này đầu óc của hai yêu vương đều có chút mơ hồ, khó mà suy nghĩ.

Tình hình bây giờ là sao?

Dương Tiễn cũng đã ngừng công kích, vì Lục Nhĩ Mi Hầu là đồ đệ của Thiếu chủ, bây giờ tình hình không rõ, Dương Tiễn không thích hợp ra tay nữa.

Thiên Đình.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện.

Sắc mặt Hạo Thiên tái mét.

"Rắc" một cuốn sách cổ trong tay Hạo Thiên trực tiếp hóa thành tro bụi.

Hạo Thiên chậm rãi mở miệng hỏi: "Các ái khanh có kế sách gì hay không?" Trên đại điện một mảnh trầm mặc.

Không có ai dám đưa ra kế sách hay.

Bởi vì không ai biết việc Lục Nhĩ Mi Hầu chi viện cho Hoa Quả

Sơn có phải là do Tiệt Giáo Thánh tử chỉ thị hay không.

Nếu chỉ là Lục Nhĩ Mi Hầu, đương nhiên không đáng ngại, nhưng nếu sau lưng Lục Nhĩ Mi Hầu là Tiệt Giáo, thì sự việc đã trở nên nghiêm trọng.

Bây giờ đưa ra kế sách hay, lỡ sau này bị Tiệt Giáo Thánh tử thanh toán thì sao?

Phải biết rằng hiện tại phần lớn người trên Thiên Đình đều là đám người Xiển Giáo trước kia, tất cả đều đã bị Đế Phượng Thiên đánh cho sợ rồi.

Mọi người cũng rõ ràng, Ngọc Đế cũng không dám dễ dàng phái binh đi chi viện.

Lỡ bên này vừa chi viện, Tiệt Giáo cũng tham gia chiến trường thì làm sao?

Khai chiến với Tiệt Giáo ư?

Thiên Đình có tư cách đó sao?

Lăng Tiêu Bảo Điện tĩnh lặng, Hạo Thiên nhìn các vị tiên gia đang cúi đầu không nói tiếng nào, sắc mặt có chút khó coi.

Vừa dính đến Tiệt Giáo, những tiên gia này lại đến nói cũng không dám, Thiên Đình có tư cách khai chiến với Tiệt Giáo sao?

Hiện tại tuy chưa có một đệ tử Tiệt Giáo nào xuất hiện, nhưng Hạo Thiên cũng không dám phái viện binh chi viện chiến trường.

Lục Nhĩ Mi Hầu tuy là đồ đệ của Đế Phượng Thiên, nhưng quanh năm đều lăn lộn với Yêu tộc, theo ý nghĩa nghiêm ngặt thì không phải là đệ tử Tiệt Giáo.

Cho nên hiện tại Hạo Thiên và Đế Phượng Thiên không có xung đột trực diện, rốt cuộc Đế Phượng Thiên có thể nói Lục Nhĩ Mi Hầu

tự tác chủ trương.

Nhưng nếu viện binh đi, ai biết Đế Phượng Thiên có lấy cớ đồ đệ gặp nguy hiểm mà xông ra không, đến lúc đó thật sự không thể thu dọn được.

Cho nên, Lục Nhĩ Mi Hầu vừa xuất hiện, toàn bộ Thiên Đình chết lặng, ngay cả Dương Tiễn cũng không chiến đấu nữa.

Một lúc sau, Hạo Thiên chậm rãi hạ lệnh: "Rút quân!" Trên chiến trường, Thiên Hà Thủy Quân liên tục bại lui, nếu không phải tố chất của Thiên Hà Thủy Quân thật sự cao, sớm đã tháo chạy rồi.

Lúc này Thiên Hà Thủy Quân đã tổn thất quá nửa, các đại lão Thiên Đình không thể chi viện, cũng mãi không thấy viện quân.

Hai ngàn vạn yêu tộc còn lại của Hoa Quả Sơn gần như đã giết đến đỏ mắt.

Trước đó liên tục xông trận bị năm vị Đại La chặn lại, thua chạy, trong lòng vốn đã nén một ngọn lửa giận.

Chương 354

Bây giờ đột nhiên được Lục Nhĩ Mi Hầu chi viện, có cơ hội phản công, hai ngàn vạn yêu quân hoàn toàn giết đến đỏ mắt.

Vị trí của Dương Tiễn, Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương trông có vẻ rất kỳ quái, vì ba người đều đang xem kịch.

Do Dương Tiễn không ra tay, Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương cũng không đánh lại Dương Tiễn, tự nhiên cũng dừng lại.

Tôn Ngộ Không có chút thắc mắc hỏi Ngưu Ma Vương: "Dương Tiễn vì sao không ra tay?" Ngưu Ma Vương nói: "Dương Tiễn là đệ tử Tiệt Giáo." Tôn Ngộ Không ngẩn người, hỏi: "Ý gì?" Ngưu Ma Vương lại nói: "Lục Nhĩ Mi Hầu kia là đồ đệ của Tiệt Giáo Thánh tử." Tôn Ngộ Không hiểu ra, chẳng trách Dương Tiễn không ra tay.

Ngưu Ma Vương có chút tò mò hỏi: "Tam đệ, đệ có cảm thấy Lục Nhĩ Yêu Vương và đệ trông rất giống nhau không?" Tôn Ngộ Không chậm rãi gật đầu nói: "Hình như có chút giống." Ngưu Ma Vương lắc đầu nói: "Không phải là có chút giống, ta thấy hắn mới là đại ca ruột của đệ." Tôn Ngộ Không: "..." Do cục diện đã hoàn toàn nghiêng về phía Hoa Quả Sơn, nên bây giờ Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương cũng không vội nữa.

Thấy Lục Nhĩ Mi Hầu mình khoác chiến giáp đen, một mình đánh bại Thiên Bồng, đánh cho năm vị Đại La Kim Tiên liên tục bại lui, Tôn Ngộ Không dâng lên một cảm giác sùng bái, yêm lão Tôn khi nào mới có thể uy phong như vậy?

Bên kia Thiên Hà Thủy Quân đã hoàn toàn không chống đỡ nổi nữa, chỉ còn lại mười vạn tàn quân.

"Rút!" Đúng lúc này, Xích Tinh Tử cuối cùng cũng nhận được

truyền âm của Thiên Đình.

Xích Tinh Tử và năm vị Đại La dẫn theo đại quân nhanh chóng rút lui.

Thiên Hà Thủy Quân vội vàng theo sau.

Vạn Yêu Minh thấy đại quân Thiên Đình rút lui, cũng không truy đuổi nữa.

Hai ngàn vạn yêu quân Hoa Quả Sơn đã giết đến đỏ mắt lại truy sát một đoạn nữa, lại chém giết thêm năm vạn Thiên Hà Thủy Quân.

Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn dẫn theo năm vạn Thiên Hà Thủy Quân còn lại chật vật chạy về Thiên Đình.

Ngoài Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn trong quá trình đối chiến với Lục Nhĩ Mi Hầu đều bị thương, Đạo Hạnh Thiên Tôn và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn còn suýt nữa vẫn lạc.

Thiên Đình lần đầu tiên thua trận, cũng là lần đầu tiên Yêu tộc Hồng Hoang đại thắng Thiên Đình.

Hai ngàn vạn yêu quân Hoa Quả Sơn cất tiếng hô vang, âm thanh vang trời!

Có con thậm chí còn khóc rống lên, vì khoảng thời gian này thực sự quá áp bức, bị Thiên Đình đè đến không thở nổi, bây giờ cuối cùng đã đánh bại đại quân Thiên Đình, có thể thở phào một hơi.

“Không ngờ, lần này Thiên Đình bại rồi!” “Thiên Đình không có viện quân, Vạn Yêu Minh lại quá mạnh, tất bại không còn nghi ngờ.” “Nói đi nói lại, Thiên Đình vì sao không phái viện quân?

Thiên Đình có cao thủ mà!" "Vì thân phận của Lục Nhĩ Mi Hầu, Thiên Đình làm sao dám phái viện quân." "Tiệt Giáo Thánh tử, uy thế lại khủng bố đến vậy sao?

Một đồ đệ xuất sơn, đã khiến cho đường đường Thiên Đình không dám chi viện." "..." Trong lúc chúng sinh Hồng Hoang bàn tán xôn xao, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã đến trước mặt Dương Tiễn.

"Ra mắt Nhị Lang Thần." Lục Nhĩ Mi Hầu thân thiện chào hỏi Dương Tiễn, vì là người một nhà.

"Ra mắt Lục Nhĩ Yêu Vương." Chiến thần kiêu ngạo Dương Tiễn cũng đáp lễ.

Dương Tiễn trầm mặc một lúc, mở miệng hỏi: "Dám hỏi Yêu Vương, có phải được Thiếu chủ chỉ thị không?" Lục Nhĩ Mi Hầu nháy mắt, cười nói: "Ngươi đoán xem." Dương Tiễn hiểu rồi, đó chính là chỉ thị của Thiếu chủ.

Nếu không phải chỉ thị của Thiếu chủ, Lục Nhĩ Mi Hầu sẽ trực tiếp phủ nhận.

Dương Tiễn ôm quyền nói: "Dương Tiễn xin về Thiên Đình trước." Lục Nhĩ Mi Hầu hạ giọng nói: "Thiếu chủ bảo ta mang cho ngươi một câu." Dương Tiễn thần tình cung kính nói: "Dương Tiễn xin rửa tai lắng nghe." Lục Nhĩ Mi Hầu bắt chước giọng điệu của Đế Phượng Thiên, thản nhiên nói: "Dù ở nơi đâu, cũng đừng bao giờ quên cội nguồn của mình." Dương Tiễn cung kính hành lễ nói: "Đệ tử hiểu." Đây không phải là hành lễ với Lục Nhĩ Mi Hầu, mà là hành lễ với Đế Phượng Thiên.

Sau đó, Dương Tiễn liền rời khỏi Hoa Quả Sơn.

Tôn Ngộ Không muốn đuổi theo, bị Ngưu Ma Vương ngăn lại.

Tôn Ngộ Không chắc hẳn cảm thấy Dương Tiễn đã giết Giao Ma

Vương, không thể để y đi.

Ngưu Ma Vương biết suy nghĩ của Tôn Ngộ Không, nên vội vàng ngăn lại.

Điên rồi sao?

Người ta là đệ tử nội môn của Tiệt Giáo!

Lấy gì mà giữ Dương Tiễn lại?

Tôn Ngộ Không cũng nhanh trí, hiểu được ý của Ngưu Ma Vương, không gây thêm chuyện.

Trên chiến trường, sinh tử có mệnh!

Tôn Ngộ Không một cú Cân Đẩu Vân bay đến trước mặt Lục Nhĩ Mi Hầu, cười nói: "Lục Nhĩ đại ca, tiểu đệ là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, lần này đa tạ Vạn Yêu Minh tương trợ!" Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn Tôn Ngộ Không trông giống mình, cười nói: "Xuống dưới rồi nói." Rất nhanh, Lục Nhĩ Mi Hầu đã vào trong Thủy Liêm Động, Thao Thế, Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương cũng ở đó.

Yêu quân của Vạn Yêu Minh thì đã được lệnh quay về Đông Hải trước.

Hai ngàn vạn yêu quân Hoa Quả Sơn đang uống rượu vui vẻ, ăn mừng trận thắng này.

Hoa Quả Sơn đã trở thành một đại dương náo nhiệt.

Trong Thủy Liêm Động, Tôn Ngộ Không nâng ly rượu, nói với Lục Nhĩ Mi Hầu: "Cảm tạ Lục Nhĩ Yêu Vương tương trợ." Ngưu Ma Vương và Thao Thế cũng đồng thời nâng ly, đồng thanh nói: "Cảm tạ Lục Nhĩ Yêu Vương tương trợ." Lục Nhĩ Mi Hầu uống cạn rượu trong ly, chậm rãi mở miệng nói: "Không cần cảm tạ ta, phải cảm tạ sư phụ của ta." Thao Thế hai mắt trợn tròn nói: "Thật sự là Tiệt Giáo

Thánh tử phái Yêu Vương đến?" Thao Thế là Yêu tộc từ thời Vu Yêu lượng kiếp, rất rõ uy vọng của Tiệt Giáo Thánh tử ở Hồng Hoang, vì vậy cũng là người đầu tiên mở miệng.

Lục Nhĩ Mi Hầu cười nói: "Tự nhiên như vậy, nếu không sao có thể mượn được chiến giáp của Long cung?" Thao Thế, Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương đồng thời ngẩn người, ra là vậy!

Chẳng trách Long cung lại hào phóng như vậy, ra là do Tiệt Giáo Thánh tử chỉ thị, vậy thì mọi chuyện đều thông suốt rồi.

Ngưu Ma Vương có chút kích động, Tiệt Giáo Thánh tử lại giúp đỡ Hoa Quả Sơn.

Tôn Ngộ Không thì có chút ngơ ngác hỏi: "Thánh tử vì sao lại giúp ta?" Lục Nhĩ Mi Hầu lắc đầu nói: "Tâm tư của sư phụ, sao ta có thể đoán được?" Ở một nơi khác, Bồng Lai Tiên Đảo.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chi viện Hoa Quả Sơn, thưởng Đại đạo quả thực (x1)." Bảng thuộc tính cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Hỗn Độn Ma Thần (đỉnh cấp).

Tu vi: Chuẩn Thánh đỉnh phong (cảnh giới tiếp theo Bán bộ Đại đạo).

Nhục thân: Chuẩn Thánh viên mãn (đã qua hai giọt Bàn Cổ tinh huyết rèn luyện).

Đại đạo: Ám chi đại đạo (cực ám), Trận chi đại đạo (hoàng giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp, Chân Hoàng Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng

Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn linh bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn linh bảo), Một vạn thanh kiếm (đều là Hậu thiên chí bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên), Đại Đạo Chi Thụ (linh căn đặc thù), Đại đạo quả thực (x2).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (tự lĩnh ngộ kiếm trận thông qua Trận chi đại đạo).

Khác: Cực phẩm tấn tiệp đan (x1), Chuẩn thánh đan (x2), Hỗn độn nguyên thủy (một trăm giọt).

Đế Phượng Thiên liếc qua bảng thuộc tính cá nhân, tích lũy được hai quả Đại đạo quả thực, có chút hài lòng.

Trước đó khi Thiên Đình tấn công Hoa Quả Sơn, hệ thống đã mở ra lựa chọn.

Một là giúp đỡ Hoa Quả Sơn, hai là không giúp đỡ Hoa Quả Sơn.

Nhiệm vụ giúp đỡ Hoa Quả Sơn có thưởng Đại đạo quả thực, vì vậy Đế Phượng Thiên đã chọn phương án này, và phái Lục Nhĩ Mi Hầu đi.

Vốn dĩ Đế Phượng Thiên định đợi Đường Tam Tạng và Tôn Ngộ Không đi lấy kinh, sau đó dùng Lục Nhĩ Mi Hầu để hoàn toàn chặn đứng con đường tây hành.

Như vậy Tây Phương Giáo sẽ không thể dùng Tây Du lượng kiếp để hoàn thành đại hưng.

Chương 355

Nhưng nếu đã lựa chọn được kích hoạt, Đế Phượng Thiên liền đổi một hướng suy nghĩ khác.

Trực tiếp ngăn cản Như Lai trấn áp Tôn Ngộ Không dưới Ngũ Chỉ Sơn, không để Tôn Ngộ Không đi Tây Thiên lấy kinh, cũng là một hướng đi không tồi.

Hiện tại Tôn Ngộ Không chưa phải là đệ tử của Tây Phương Giáo, Bồ Đề Lão Tổ kia đã che giấu thân phận, Tôn Ngộ Không phải hoàn thành con đường lấy kinh, trở thành Đấu Chiến Thắng Phật, mới triệt để trở thành đệ tử của Tây Phương Giáo.

Cho nên, Đế Phượng Thiên hiện tại có cơ hội để lợi dụng.

Dù sao thì Đế Phượng Thiên cũng có một vạn cách để ngăn cản Tây Phương Giáo đại hưng.

"Ta đi Hoa Quả Sơn một chuyến." Đế Phượng Thiên nói với Đát Kỷ và Ngao Sương một câu, chậm rãi ngồi dậy từ chiếc ghế Tiêu Dao. --------- Hoa Quả Sơn.

Lục Nhĩ Mi Hầu và ba đại yêu vương Hoa Quả Sơn nói chuyện khá hợp nhau.

Lúc này Lục Nhĩ Mi Hầu đang truyền thụ cho Ngộ Không kinh nghiệm làm thế nào để tán tỉnh những con khỉ cái khỏe mạnh.

Tôn Ngộ Không nghe mà hai mắt khỉ sáng rực.

Lục Nhĩ đại ca không chỉ cảnh giới cao thâm, mà còn có một tay trong việc đối phó với những con khỉ cái khỏe mạnh!

Yêm lão Tôn phải học hỏi Lục Nhĩ đại ca nhiều hơn mới được.

Sau đó hai con khỉ lại trao đổi một phen kinh nghiệm về cách sử dụng Cân Đẩu Vân sao cho đúng.

Ngưu Ma Vương có chút say lảo đảo nói: "Không biết khi nào mới có vinh hạnh được gặp mặt Tiệt Giáo Thánh tử." Thao Thế "hắc hắc" cười nói: "Nhị đệ, ta đã từng từ xa nhìn thấy Thánh tử một lần." Ngưu Ma Vương kích động hỏi: "Kể chi tiết đi." Thao Thế ợ một cái, chậm rãi nói: "Một nguyên hội trước ta mời Côn Bằng xuất sơn chiến với Nhân tộc, kết quả Yêu tộc ta bại, Côn Bằng bại trận bỏ chạy, lúc đó Tiệt Giáo Thánh tử đột nhiên xuất hiện, không đánh bao lâu đã chém giết Côn Bằng, một đại năng đỉnh cấp thời đó, phong thái của Thánh tử, thật sự khó mà hình dung, như ma thần vậy." Lần đó, Thao Thế đã từ xa nhìn thấy phong thái của Đế Phượng Thiên.

Một lần sớm hơn, vào thời điểm Vu Yêu đại chiến, Đế Phượng Thiên xuất hiện quá muộn, lúc đó Yêu tộc đã bại, Thao Thế sớm đã may mắn trốn thoát, không thể nhìn thấy Đế Phượng Thiên.

Ngưu Ma Vương lộ ra vẻ ngưỡng mộ, thật sự rất muốn thấy phong thái của Tiệt Giáo Thánh tử!

Đúng lúc này, bên ngoài Thủy Liêm Động loạn thành một đoàn, ồn ào không ngớt.

Chẳng lẽ Thiên Đình lại đánh đến?

Lục Nhĩ Mi Hầu, Thao Thế, Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương ra ngoài xem, phát hiện hai ngàn vạn yêu quân của Hoa Quả Sơn đều đã quỳ xuống.

Cảnh tượng ồn ào đến mức chói tai.

"Thánh tử vạn tuế!" "Tiệt Giáo Thánh tử đến rồi!" "Cung nghênh Tiệt Giáo Thánh tử đến Hoa Quả Sơn." "Thánh tử, đó thật sự là Thánh tử sao?" "..." Hai ngàn vạn yêu quân, mỗi con yêu đều hô

những lời khác nhau, có thể thấy cảnh tượng hỗn loạn đến mức nào.

Cũng không biết trong hai ngàn vạn yêu quân có con yêu quái nào hô lên một tiếng "Đó là Thánh tử" trước.

Sau đó, tất cả yêu quân đều phát điên!

Chủ yếu là vì khí thế vô thượng của Đế Phượng Thiên hiện tại, lại không có ai nghi ngờ thân phận của hắn, theo tiếng hô đó, tất cả mọi người đều tin rằng đó là Thánh tử.

Trước đó có Lục Nhĩ Mi Hầu chi viện Hoa Quả Sơn, nên các yêu quái cảm thấy Thánh tử thật sự có khả năng đến Hoa Quả Sơn.

Chỉ thấy một thanh niên áo bào đen đạp trên cầu vồng chậm rãi đi tới, rõ ràng không có một chút dao động khí tức nào truyền ra, nhưng mỗi yêu quái đều có thể cảm nhận được khí tức thượng vị giả khó tả trên người hắn.

Đứng ở đó, tự nhiên đã thu hút ánh mắt của tất cả yêu quái.

Lục Nhĩ Mi Hầu một cú Cân Đẩu Vân tiến lên, trực tiếp quỳ xuống nói: "Đồ nhi bái kiến sư phụ." Đế Phượng Thiên thản nhiên mở miệng nói: "Đứng dậy đi." "Tạ sư phụ." Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi đứng sau lưng Đế Phượng Thiên.

Lúc này, hai ngàn vạn yêu quân lại một lần nữa phát ra tiếng hô vang trời.

Trước đó có một số con bán tín bán nghi, nhưng theo sau cái quỳ của Lục Nhĩ Mi Hầu, tất cả yêu quái đều xác định, người trước mắt chính là Tiệt Giáo Thánh tử.

Đừng nói là đám yêu của Hoa Quả Sơn, hiện tại Thao Thế, Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương đều có chút kích động.

Kể từ sau trận chiến giữa Đế Phượng Thiên và Thiên Đạo, uy

vọng của hắn ở Hồng Hoang không ai sánh bằng.

Cho dù Thánh nhân đích thân đến cũng chưa chắc có hiệu quả chấn động bằng sự xuất hiện của Đế Phượng Thiên.

Ngưu Ma Vương cũng trực tiếp quỳ xuống, lớn tiếng nói: "Hoa Quả Sơn Ngưu Ma Vương bái kiến Tiệt Giáo Thánh tử." Ngưu Ma Vương lúc này rất kích động, cuối cùng cũng được gặp Tiệt Giáo Thánh tử mà mình vẫn luôn sùng bái.

Đầu óc Tôn Ngộ Không có chút hỗn loạn, nhưng không quỳ xuống.

Tính cách của Tôn Ngộ Không không thích quỳ gối trước người khác, Tôn Ngộ Không là một con khỉ kiệt ngạo.

Thao Thế cũng không quỳ, không phải là không tôn trọng Đế Phượng Thiên, mà vì y là thành viên Yêu tộc Thiên Đình, đời này chỉ quỳ trước Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Thao Thế hướng về phía Đế Phượng Thiên hành lễ nói: "Yêu tộc Thiên Đình Thao Thế bái kiến Tiệt Giáo Thánh tử." Tôn Ngộ Không cũng học theo đại ca Thao Thế, chậm rãi hành lễ nói: "Hoa Quả Sơn Ngộ Không bái kiến Tiệt Giáo Thánh tử." Lần này Tôn Ngộ Không không dám mang theo danh hiệu "Tề Thiên Đại Thánh", cảm thấy lúc này nên khiêm tốn một chút thì hợp lý hơn.

Ngay khoảnh khắc Đế Phượng Thiên xuất hiện tại Hoa Quả Sơn, ở Cực Lạc Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thầm kêu không ổn!

Chuẩn Đề có chút sắc mặt khó coi nói: "Sư huynh, Đế Phượng Thiên dường như đã nhìn ra bố cục của ta, hắn đã đến gặp Tôn Ngộ Không." Tiếp Dẫn lúc này sắc mặt cũng có chút ngưng trọng, khi Lục Nhĩ Mi Hầu xuất hiện, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã có phản ứng, để Chuẩn Đề liên lạc với thiện thi Bồ Đề Lão Tổ đến Hoa Quả Sơn.

Nhưng động tác của Đế Phượng Thiên quá nhanh, đã đến trước Bồ Đề Lão Tổ.

Tiếp Dẫn thở dài nói: "Đế Phượng Thiên kia hẳn là muốn thu Ngộ Không vào Tiệt Giáo." Chuẩn Đề lập tức nhảy dựng lên, giận dữ hét: "Ngộ Không là đệ tử của ta, sao có thể gia nhập Tiệt Giáo!?" Tiếp Dẫn lắc đầu nói: "Không!

Là đệ tử của Bồ Đề Lão Tổ." Chuẩn Đề trầm mặc.

Có khác biệt sao?

Có khác biệt!

Bởi vì Bồ Đề Lão Tổ chưa bao giờ nói rõ thân phận Tây Phương Giáo với Tôn Ngộ Không.

Như vậy, Tôn Ngộ Không căn bản không biết sư phụ là người của Tây Phương Giáo.

Cho nên trong lòng Tôn Ngộ Không, việc gia nhập Tiệt Giáo và bái sư Bồ Đề Lão Tổ không hề xung đột.

Sau khi gia nhập Tiệt Giáo, Tôn Ngộ Không là thuộc hạ của Thiếu chủ Đế Phượng Thiên, sư phụ vẫn là Bồ Đề Lão Tổ.

Đế Phượng Thiên đã nắm được kẽ hở này, kẽ hở này chính là Tôn Ngộ Không căn bản không biết mình là đệ tử đã được Tây Phương Giáo định sẵn.

Phải đợi sau khi đại náo thiên cung, bị Như Lai trấn áp dưới Ngũ Chỉ Sơn năm trăm năm, sau đó hộ tống Kim Thiền Tử tây hành, hoàn thành tây hành, Tôn Ngộ Không mới trở thành Đấu Chiến Thắng Phật, lúc đó mới thật sự là đệ tử của Tây Phương Giáo.

Hiện tại, Tôn Ngộ Không là yêu vương của Hoa Quả Sơn.

Mọi thứ đều đã được lên kế hoạch, nhưng nếu Tôn Ngộ Không

gia nhập Tiệt Giáo, mọi thứ đều tan thành mây khói.

Thử hỏi, Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, ai dám trấn áp hắn dưới Ngũ Chỉ Sơn?

Đó không phải là trực tiếp muốn khai chiến với Tiệt Giáo sao?

Trấn áp Tôn Ngộ Không dưới Ngũ Chỉ Sơn cũng không có ý nghĩa gì, vì Đế Phượng Thiên có thể tùy tay một thương đâm thủng Ngũ Chỉ Sơn, cứu Tôn Ngộ Không ra.

Cho nên, Tôn Ngộ Không tuyệt đối không thể gia nhập Tiệt Giáo!

Nếu không, kế hoạch đại hưng của Tây Phương Giáo sẽ trực tiếp hóa thành tro bụi.

Đương nhiên, cũng không đến mức hóa thành tro bụi khoa trương như vậy, Tây Phương Giáo cũng có thể sắp xếp người khác hộ tống Kim Thiền Tử đi tây hành.

Nhưng như vậy, hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều, Tôn Ngộ Không mới là nhân vật chính của Tây Du lượng kiếp.

Hơn nữa nếu đổi người, những sắp xếp trước đó đều uổng phí, trong một thời gian ngắn đổi ai đi?

Chuẩn Đề nhìn về hướng Hoa Quả Sơn, nói: "Sư huynh, ta nên đi Hoa Quả Sơn một chuyến." Tiếp Dẫn suy nghĩ một lát, trả lời: "Đợi thêm chút nữa, Bồ Đề Lão Tổ hẳn là sắp đến rồi." --------- Đối mặt với hai ngàn vạn yêu quân đồng loạt quỳ bái, sắc mặt Đế Phượng Thiên vẫn bình thản.

Chương 356

Đế Phượng Thiên không để ý đến Thao Thế và Ngưu Ma Vương, trực tiếp nhìn về phía Tôn Ngộ Không, bình tĩnh mở miệng nói: "Ngươi có nguyện trở thành đệ tử nội môn của Tiệt Giáo không?" Lời này vừa ra, tất cả các yêu đều ngây người!

Tiệt Giáo Thánh tử lại đích thân đến mời Đại vương nhà mình gia nhập Tiệt Giáo?

Hai ngàn vạn yêu quân như đang nằm mơ.

Thao Thế và Ngưu Ma Vương cũng hoàn toàn sững sờ.

Không chỉ mời Tôn Ngộ Không gia nhập Tiệt Giáo, mà còn trực tiếp cho vị trí đệ tử nội môn.

Ngưu Ma Vương thấy Tôn Ngộ Không ngơ ngác, hận không thể lập tức thay Tôn Ngộ Không đồng ý.

Tôn Ngộ Không lúc này đầu óc hoàn toàn hỗn loạn, đây là tình huống gì?

"Tam đệ." Thấy Tôn Ngộ Không ngây người tại chỗ, Ngưu Ma Vương lên tiếng nhắc nhở.

Tôn Ngộ Không hoàn hồn, hỏi: "Yêm lão Tôn nếu gia nhập Tiệt Giáo, có thể ở lại Hoa Quả Sơn không?" Thao Thế và Ngưu Ma Vương đều cạn lời, Tiệt Giáo Thánh tử mời gia nhập Tiệt Giáo, sao lại có điều kiện chứ?

Sao lại nói nhảm nhiều thế?

Phải biết rằng mấy nguyên hội nay, Tiệt Giáo căn bản không thu người!

Hiện tại gia nhập Tiệt Giáo khó đến mức nào, chỉ có trời mới biết, con khỉ ngốc này không biết trân trọng!

Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Có thể." Thao Thế và Ngưu Ma Vương lại ngây người, không ngờ Tiệt Giáo Thánh tử lại nhân từ với tam đệ như vậy.

Với danh vọng và tính khí của Tiệt Giáo Thánh tử, trả lời câu hỏi của Tôn Ngộ Không như vậy, đã là rất nể mặt rồi.

Tôn Ngộ Không lại hỏi: "Vậy có cần yêm lão Tôn làm gì không?" Đế Phượng Thiên mặt không biểu cảm nói: "Đều không cần làm gì, ngươi sẽ được Tiệt Giáo che chở, sau này Thiên Đình cũng không dám tấn công Hoa Quả Sơn." Thao Thế và Ngưu Ma Vương hiện tại hận không thể đè đầu Tôn Ngộ Không xuống để thay hắn đồng ý.

Thao Thế và Ngưu Ma Vương liên tục nháy mắt với Tôn Ngộ Không, ý bảo hắn mau đồng ý, Tôn Ngộ Không tự nhiên cũng lĩnh hội được.

Đế Phượng Thiên một chút cũng không vội.

Bởi vì, nếu Tôn Ngộ Không không đồng ý... trực tiếp giết!

Đế Phượng Thiên đã đưa ra lời mời, thì không cho phép từ chối.

Điều kiện đã ưu đãi như vậy, Tôn Ngộ Không tự nhiên cũng không có lý do để từ chối.

Ngay khi Tôn Ngộ Không định đồng ý.

"Đồ nhi, không thể gia nhập Tiệt Giáo!" Một giọng nói phiêu diêu chậm rãi truyền vào tai mọi người.

Một đạo nhân tiên phong đạo cốt xuất hiện trên không trung Hoa Quả Sơn.

Đám yêu có chút ngơ ngác, tên ngốc nào vậy?

Lại dám hát ngược lại với Thánh tử?

Hai chữ tiếp theo của Tôn Ngộ Không, khiến cho tất cả yêu quân càng thêm không hiểu.

"Sư phụ!" Tôn Ngộ Không nhìn thân ảnh quen thuộc trên không trung, có chút kinh hỉ.

Người đến tự nhiên là Bồ Đề Lão Tổ.

Tất cả yêu quân bao gồm cả Thao Thế đều có chút ngây người, đó là sư phụ của tam đệ sao?

Sư phụ của tam đệ vì sao lại ngăn cản Tôn Ngộ Không gia nhập Tiệt Giáo?

Tại hiện trường chỉ có Đế Phượng Thiên và Ngưu Ma Vương biết vì sao.

Bồ Đề Lão Tổ chậm rãi gật đầu, lộ ra một nụ cười nhạt.

Tôn Ngộ Không có chút không hiểu hỏi: "Sư phụ, đồ nhi vì sao không thể gia nhập Tiệt Giáo?" Bồ Đề Lão Tổ trực tiếp nói: "Bởi vì vi sư là đệ tử của Tây Phương Giáo, sau này con cũng sẽ trở thành đệ tử của Tây Phương Giáo, vì vậy không thể gia nhập Tiệt Giáo." Bồ Đề Lão Tổ cũng nói thẳng, bây giờ che giấu thêm nữa cũng không cần thiết, đồ đệ sắp bị người ta cướp đi rồi.

Lời này vừa ra, đàn yêu lại một lần nữa xôn xao!

Đại vương nhà mình rốt cuộc có lai lịch gì?

Lại khiến cho Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo tranh giành?

Không đúng!

Nếu đạo nhân kia là người của Tây Phương Giáo, vậy tại sao trước đó khi Thiên Đình tấn công Hoa Quả Sơn, không ra tay giúp đỡ?

Lại là đồ đệ của Tiệt Giáo Thánh tử Lục Nhĩ Mi Hầu giúp đỡ?

Có một số yêu quái đầu óc nhanh nhạy, đã nghĩ ra một tầng.

Bồ Đề Lão Tổ định để cho Hoa Quả Sơn chiến bại, để Tôn Ngộ Không tràn đầy hận ý, sau đó để Tôn Ngộ Không đi đại náo thiên cung.

Tiếp theo lại đi thương lượng với Hạo Thiên một phen, để Thiên Đình và Tôn Ngộ Không diễn kịch, để Tôn Ngộ Không náo loạn Thiên Đình một trận, cuối cùng do Như Lai ra tay trấn áp Tôn Ngộ Không dưới Ngũ Chỉ Sơn, đợi Kim Thiền Tử chuyển thế đến cứu viện, sau đó cùng nhau tây hành.

Đây là kịch bản đã được Tây Phương Giáo xây dựng sẵn, vì vậy đương nhiên sẽ không ra tay giúp Tôn Ngộ Không vào thời điểm này.

Nhưng nguyên nhân này tự nhiên cũng không thể nói với người ngoài.

Đầu óc Tôn Ngộ Không hôm nay đã mơ hồ quá nhiều lần, hoàn toàn ở trong trạng thái chết máy.

Sư phụ là người của Tây Phương Giáo?

Hiện tại Tiệt Giáo Thánh tử đang mời mình gia nhập Tiệt Giáo?

E rằng đang nằm mơ!

Tôn Ngộ Không nhìn Đế Phượng Thiên rồi lại nhìn Bồ Đề Lão Tổ, nhất thời không biết nên làm gì.

Nếu sư phụ muốn mình gia nhập Tây Phương Giáo, vậy Tôn Ngộ Không khẳng định sẽ nghe theo sự sắp xếp của sư phụ, rốt cuộc Tôn Ngộ Không là một con khỉ trọng nghĩa khí.

Một ngày làm thầy, cả đời làm cha!

Bồ Đề Lão Tổ đối với Tôn Ngộ Không có ơn tái tạo.

Không đợi Tôn Ngộ Không trả lời, Đế Phượng Thiên nhìn Bồ Đề Lão Tổ, ánh mắt lạnh lùng nói: "Ở trước mặt Bản thiếu chủ mà cướp người?" Nhìn ánh mắt lạnh lẽo đến thấu xương kia, nói thật Bồ Đề Lão Tổ có chút hoảng.

Uy danh của Đế Phượng Thiên hiện tại ngay cả Thánh nhân cũng phải cẩn thận đối phó, huống chi Bồ Đề Lão Tổ chỉ là một Chuẩn Thánh.

Bồ Đề Lão Tổ biết Ma Đề Lão Tổ đã bị Đế Phượng Thiên đưa lên Thiên Đình.

Đế Phượng Thiên đối với tam thi thân của Thánh nhân hoàn toàn không có một chút tôn trọng nào.

Nhưng cũng là chuyện bình thường, Đế Phượng Thiên ngay cả Thánh nhân cũng chưa từng tôn trọng, huống chi là tam thi thân của Thánh nhân.

Bồ Đề Lão Tổ biết hai vị Thánh nhân của Tây Phương đều đang nhìn nơi này, vì vậy cũng có thêm không ít can đảm.

Bồ Đề Lão Tổ chậm rãi nói: "Ngộ Không là đồ đệ của bần đạo, thân phận của bần đạo, Thánh tử cũng biết, cho nên, xin Thánh tử tạo điều kiện, đồ nhi của ta muốn gia nhập Tây Phương Giáo." Khóe miệng Đế Phượng Thiên nhếch lên một nụ cười nhẹ, thản nhiên hỏi: "Thân phận gì?

Bản thiếu chủ không biết." Bồ Đề Lão Tổ: "..." Đế Phượng Thiên đang ép hắn phơi bày thân phận.

Bồ Đề Lão Tổ cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Chương 357

Lời lẽ sắc bén của Đế Phượng Thiên, Bồ Đề Lão Tổ sớm đã nghe danh, hôm nay cuối cùng cũng rõ, trăm nghe không bằng một thấy.

Ngắn ngủn hai câu đã đẩy Bồ Đề Lão Tổ vào thế khó xử.

Nhưng bề ngoài Bồ Đề Lão Tổ vẫn bình tĩnh, bình tĩnh nói: "Bần đạo là thiện thi của Chuẩn Đề Thánh nhân, Bồ Đề Lão Tổ." Lời này vừa ra, chúng yêu Hoa Quả Sơn đều kinh hãi!

Sư phụ của Đại vương nhà mình lại là thiện thi của Thánh nhân phương Tây Chuẩn Đề.

Các đại lão Hồng Hoang đang quan tâm đến động tĩnh của Hoa Quả Sơn cũng kinh ngạc không thôi, việc Bồ Đề Lão Tổ là thiện thi của Chuẩn Đề, quả thật không có mấy người biết.

"Sư phụ của Đại vương chúng ta lại là tam thi thân của Thánh nhân, hiện tại Tiệt Giáo Thánh tử lại mời Đại vương của chúng ta nhập Tiệt Giáo, Đại vương của chúng ta cũng quá lợi hại rồi!" "A!

Đó là thiện thi của Thánh nhân đó!

Có khác gì bái Thánh nhân làm thầy đâu?" "Hoa Quả Sơn chúng ta thật sự đúng rồi, Đại vương của chúng ta có đại cơ duyên!" "Đại vương của chúng ta có gia nhập Tiệt Giáo không nhỉ?" "..." Đám yêu sau khi hoàn hồn, bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

Tin tức này quả thật có chút kinh người.

Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Ồ?

Chỉ là một tam thi thân của Thánh nhân, có tư cách gì đối thoại với Bản thiếu chủ?

Kêu Chuẩn Đề đến đây nói chuyện với Bản thiếu chủ." Bồ Đề Lão Tổ: "..." Đường đường là tam thi thân của Thánh nhân, lại bị sỉ nhục công khai như vậy, e rằng đây là lần đầu tiên ở Hồng Hoang.

Bồ Đề Lão Tổ lửa giận ngút trời, nhưng lại không dám phát tiết ra ngoài, đối mặt với tên điên dám ra tay với cả Thánh nhân và Thiên Đạo, Bồ Đề Lão Tổ tin rằng Đế Phượng Thiên tuyệt đối sẽ không vì mình là thiện thi của Thánh nhân mà nương tay.

Bồ Đề Lão Tổ tiếp tục bình tĩnh nói: "Bất kể Thánh tử nói thế nào, đồ nhi của ta cũng sẽ không gia nhập Tiệt Giáo!" "Ha ha, vậy sao?" Đế Phượng Thiên cười cười, trực tiếp nhìn về phía Ngưu Ma Vương: "Ngươi nói đi." Ngưu Ma Vương không ngờ chủ đề lại đột nhiên chuyển sang mình.

Ngưu Ma Vương tự nhiên cũng biết Thánh tử muốn mình nói gì.

Tự nhiên là âm mưu của Tây Phương Giáo nhằm vào Tôn Ngộ Không.

Ngưu Ma Vương có do dự cũng là chuyện bình thường, rốt cuộc Tây Phương Giáo cũng là một thế lực khổng lồ, Ngưu Ma Vương cũng không đắc tội nổi.

Bồ Đề Lão Tổ thầm kêu không hay, Ngưu Ma Vương chưa chắc có thể chịu được áp lực, sớm biết đã nhổ cỏ tận gốc, nhưng vì Ngưu Ma Vương hiện tại còn có giá trị lợi dụng, nên Bồ Đề Lão Tổ đã không làm vậy.

Bồ Đề Lão Tổ vạn vạn không ngờ, việc Ngưu Ma Vương là quân cờ của Tây Phương Giáo, lại bị Đế Phượng Thiên biết được.

Vốn dĩ Đế Phượng Thiên cũng không biết, vì quỹ đạo của Hồng Hoang này đã bị thay đổi rất nhiều, tạo ra hiệu ứng cánh bướm, vì vậy Đế Phượng Thiên cũng không rõ Tây Du lượng kiếp rốt cuộc sẽ như

thế nào.

Nhưng Đế Phượng Thiên đã lệnh cho đệ tử thân truyền có tu vi cao nhất là Khổng Tuyên luôn giám sát Tôn Ngộ Không, việc Chuẩn Đề và Ngưu Ma Vương trao đổi riêng tư đã bị Khổng Tuyên nhìn thấy.

Tuy nhiên vì đứng xa, Khổng Tuyên không nghe được cuộc đối thoại của hai người, vì nếu đứng gần sẽ bị Bồ Đề Lão Tổ phát hiện, rốt cuộc Bồ Đề Lão Tổ cũng là một Chuẩn Thánh.

Khổng Tuyên đã báo cáo lại việc này cho Đế Phượng Thiên, Đế Phượng Thiên dễ dàng liên kết được việc Bồ Đề Lão Tổ đang lợi dụng Ngưu Ma Vương để dẫn dắt Tôn Ngộ Không đi theo con đường mà Tây Phương Giáo muốn.

Đế Phượng Thiên cười nói bổ sung một câu: "Nói ra chân tướng, Bản thiếu chủ thu ngươi vào nội môn Tiệt Giáo, hậu quả do Bản thiếu chủ giúp ngươi giải quyết!" Ngưu Ma Vương toàn thân run lên, kích động nói: "Đệ tử nguyện nói ra tất cả." Cơ hội như thế này ngàn năm khó gặp, Ngưu Ma Vương tự nhiên phải lập tức nắm lấy.

Thánh tử nhất ngôn cửu đỉnh, Ngưu Ma Vương cũng không còn nỗi lo về sau.

Thêm vào đó có Tiệt Giáo che chở, Tây Phương Giáo cũng không làm gì được hắn, Ngưu Ma Vương chỉ cần không ngu ngốc tự nhiên sẽ biết lựa chọn thế nào.

Lúc này, sắc mặt Bồ Đề Lão Tổ khó coi đến cực điểm.

Hắn muốn giết Ngưu Ma Vương, nhưng có Đế Phượng Thiên ở đây nên không dám ra tay.

Ngưu Ma Vương đối mặt với Tôn Ngộ Không, chậm rãi nói: "Xin lỗi tam đệ, vi huynh vẫn luôn có chuyện giấu đệ, kỳ thực ngay từ đầu,

cuộc gặp gỡ của chúng ta là do sư phụ của đệ sắp xếp, mục đích là để ta ở bên cạnh đệ, dễ dàng khống chế con đường đệ đi." "Việc đi Long cung lấy Định Hải Thần Châm, vi huynh cũng là nhận chỉ thị của sư phụ đệ mới bảo đệ đi, tuy Định Hải Thần Châm không lấy được, sư phụ đệ lại ra hiệu cho ta dẫn đệ đến Long Môn Sơn lấy Khai Sơn Phủ, Khai Sơn Phủ đó không phải vẫn luôn chờ đệ, vì đó là sự sắp xếp." "Sau đó sư phụ của đệ biết Thiên Đình sẽ tấn công Ma Yêu Minh của ta, liền bảo ta dẫn đệ về Ma Yêu Minh, chứng kiến huynh đệ thảm tử, mục đích là để đệ nhanh chóng trưởng thành, để đệ đối với Thiên Đình tràn đầy thù hận." "Tuy vi huynh cũng không biết Tây Phương Giáo vì sao muốn khống chế đệ và Thiên Đình đối địch, nhưng vi huynh tin chắc, từ khi đệ xuất thế đến nay, mỗi một bước đi đều nằm trong sự khống chế của Tây Phương Giáo." "Cho phép vi huynh nói thêm vài lời, sau này có thể đệ sẽ không nhận ta là nhị ca này nữa, nhưng vi huynh muốn nói cho đệ biết, vi huynh quả thật là bất đắc dĩ không thể phản kháng Tây Phương Giáo, chưa bao giờ có ý hại đệ..." Theo sau những lời Ngưu Ma Vương dùng ngôn ngữ ngắn gọn chậm rãi nói ra, cảnh tượng trở nên tĩnh lặng vô cùng.

Tôn Ngộ Không càng nghe càng toàn thân run rẩy!

Mỗi một câu nói của Ngưu Ma Vương đều như một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào tim Tôn Ngộ Không, mỗi một tế bào trên người Tôn Ngộ Không đều nghe đến mức hoài nghi cuộc đời của khỉ.

"Nhị ca, đệ...

đừng đùa với yêm lão Tôn." Tôn Ngộ Không cắn chặt răng, giọng nói run rẩy.

"Đại đạo ở trên, ta Ngưu Ma Vương vừa rồi những gì đã nói nếu có nửa câu dối trá, tu vi vĩnh viễn không thể tiến thêm, trời đánh sét đánh mà chết!" Ngưu Ma Vương trực tiếp phát lời thề độc, lời thề

này không thể tùy tiện phát ra, sẽ sinh ra nhân quả, nếu Ngưu Ma Vương nói dối, vậy thì thật sự sẽ tu vi không thể tiến thêm.

Đế Phượng Thiên cuối cùng bổ một nhát dao: "Ngươi nhớ lại xem vì sao lại đến Phương Thốn Sơn, một số chi tiết nhỏ nhặt, ngươi sẽ phát hiện ra chân tướng." Tôn Ngộ Không nhớ lại dòng chữ trong Thủy Liêm Động "Phương Thốn Sơn hữu tiên".

Quả thật, nếu cẩn thận suy xét, mọi thứ đều quá trùng hợp, có dấu vết của sự sắp xếp của con người.

Vì sao nơi mình xuất thế lại có một phúc địa Thủy Liêm Động?

Vì sao trong Thủy Liêm Động lại khắc năm chữ "Phương Thốn Sơn hữu tiên"?

Thêm vào những gì Ngưu Ma Vương nói, Tôn Ngộ Không chỉ cần đầu óc không có vấn đề, tự nhiên phân biệt được chân tướng.

Tôn Ngộ Không nhìn chằm chằm Bồ Đề Lão Tổ, toàn thân run rẩy, từng chữ một nói: "Vì sao?

Tất cả rốt cuộc... là vì sao?" Bồ Đề Lão Tổ biết đại sự không ổn, lúc này sắc mặt khó coi.

Các đại lão Hồng Hoang cũng đối với việc này vô cùng tò mò.

"Tây Phương Giáo bố cục sâu xa như vậy, e rằng có một âm mưu lớn." "Không sai, Phong Thần lượng kiếp đã qua, Xiển Giáo bị diệt, Tây Phương Giáo khẳng định không cam chịu dưới Tiệt Giáo." "Tề Thiên Đại Thánh kia cũng thật đáng thương, từ lúc xuất thế đến nay, mỗi một bước đi, lại đều bị sắp đặt rõ ràng." "Quân cờ là đáng thương nhất, vĩnh viễn không biết mình là quân cờ." "Đây chính là Hồng Hoang, đây chính là kế sách của Thánh nhân, ai lại có thể chắc chắn mình không phải là quân cờ chứ?" "..." Các đại lão Hồng Hoang bàn tán.

Bồ Đề Lão Tổ hít sâu một hơi, biết hiện tại tranh cãi đã vô dụng, chỉ hối hận lúc trước không trực tiếp diệt Ngưu Ma Vương.

Bồ Đề Lão Tổ giữ vẻ trấn tĩnh, chậm rãi mở miệng nói: "Vi sư làm tất cả đều là vì tốt cho con, tất cả những gì vi sư sắp xếp, đều là để sau này con thành Phật." Tôn Ngộ Không toàn thân run rẩy càng thêm lợi hại, giọng điệu trầm thấp từng chữ một nói: "Yêm lão Tôn, không cần, cái tốt này!" Bất kỳ ai cũng không thích bị sắp đặt rõ ràng.

Người phàm bình thường, cũng thường xuyên phản kháng con đường do cha mẹ sắp xếp.

Huống chi Tôn Ngộ Không không phải bị sắp đặt một cuộc hôn nhân hay một công việc.

Cả cuộc đời của khỉ đều bị sắp đặt rõ ràng, như con rối dây.

Tính cách cao ngạo như Tôn Ngộ Không, làm sao chịu nổi chân tướng này.

"Phụt" Tôn Ngộ Không đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết.

Tình cảm không thể kiểm soát, dẫn phát khí huyết dao động, trực tiếp phun ra tiên huyết.

Có thể thấy tình cảm của Tôn Ngộ Không lúc này kích động đến mức nào.

Bồ Đề Lão Tổ lại khuyên nhủ: "Sự sắp xếp của vi sư, đều là vì tốt cho con, tuyệt đối sẽ không để con có nguy hiểm đến tính mạng, nếu không, làm sao con có thể sống sót qua từng trận đại chiến?" Tôn Ngộ Không cắn nát môi, hạ thấp giọng nói: "Thầy trò chúng ta, ân đoạn nghĩa tuyệt!" Tám chữ như một tia sét đánh thẳng vào tâm thần Bồ Đề Lão Tổ.

Kỳ thực nội tâm Bồ Đề Lão Tổ cũng thích Tôn Ngộ Không, đệ tử này thiên phú tốt lại lanh lợi, dễ khiến người ta sinh lòng yêu mến.

Bồ Đề Lão Tổ cũng thật sự xuất phát từ nội tâm cảm thấy tất cả những gì mình sắp xếp quả thật là vì tốt cho Tôn Ngộ Không, rốt cuộc khi mọi thứ hoàn thành, liền có thể trực tiếp thành Phật Đà chi vị, bao nhiêu đệ tử Tây Phương Giáo mơ ước cũng không được.

Đương nhiên, quan trọng hơn khẳng định là vì Tây Phương Giáo đại hưng.

Cách nghĩ một chiều của kẻ bề trên, thao túng người khác đã quen.

Tôn Ngộ Không tự nhiên không thể nghĩ như vậy.

Tôn Ngộ Không hướng về phía Đế Phượng Thiên trực tiếp quỳ xuống, lớn tiếng nói: "Đệ tử nguyện gia nhập Tiệt Giáo, xin Thánh tử thành toàn!" Đế Phượng Thiên chậm rãi gật đầu, nói với Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không: "Đều đứng lên đi!" Tiếp đó, Đế Phượng Thiên quay đầu nói với Bồ Đề Lão Tổ: "Từ nay về sau, Tôn Ngộ Không chính là đệ tử Tiệt Giáo của ta, Tây Phương Giáo không được phép sắp đặt bất cứ điều gì đối với hắn nữa, nếu không đừng trách Thí Thần Thương trong tay Bản thiếu chủ vô tình!" Đế Phượng Thiên cũng không định ra tay giết Bồ Đề Lão Tổ, muốn giết cũng không phải bây giờ.

Tôn Ngộ Không tuy hận Bồ Đề Lão Tổ, nhưng Bồ Đề Lão Tổ rốt cuộc cũng có ơn với hắn, vì vậy trước mặt Tôn Ngộ Không giết Bồ Đề Lão Tổ không thích hợp.

Bồ Đề Lão Tổ chậm rãi nhắm mắt lại, biết bao nhiêu nguyên hội khổ công bố cục của Tây Phương Giáo đều bị Đế Phượng Thiên phá hoại.

Chương 358

Bồ Đề Lão Tổ hận không thể trực tiếp xé xác Đế Phượng Thiên ra thành vạn mảnh, mất đi Tôn Ngộ Không đối với kế hoạch đại hưng của Tây Phương Giáo ảnh hưởng thực sự có chút lớn.

Hiện tại mọi thứ đã thành định cục, cho dù Thánh nhân đích thân đến cũng không thể thay đổi, Bồ Đề Lão Tổ cũng chỉ có thể âm thầm nuốt quả đắng này.

Sự việc đã đến nước này, Bồ Đề Lão Tổ cũng không còn lời nào để nói, cuối cùng nhìn Tôn Ngộ Không một cái, liền trực tiếp rời khỏi Hoa Quả Sơn, đi tìm mục tiêu tiếp theo.

Con đường đại hưng của Tây Phương Giáo, tuyệt đối không thể vì thế mà gián đoạn.

Sau khi Đế Phượng Thiên thu nhận Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương, hắn liền rời khỏi Hoa Quả Sơn trong tiếng hoan hô của hai mươi triệu yêu chúng.

Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã trở về Vạn Yêu Minh ở Đông Hải.

Trong Thủy Liêm Động.

Ngưu Ma Vương lúc này vẫn cảm thấy như đang mơ, sao mình lại trở thành đệ tử Tiệt Giáo một cách khó hiểu như vậy?

Thao Thế chậm rãi đi đến trước mặt Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không, nghiêm túc nói: "Sau này phải nhờ nhị đệ và tam đệ chiếu cố rồi!" Thao Thế thật sự không ngờ, đến Hoa Quả Sơn tị nạn, lại kết bái với hai huynh đệ rồi gia nhập Tiệt Giáo một cách kỳ lạ.

Vận may đã đến rồi sao?

Ngưu Ma Vương lập tức nói: "Đại ca nói quá lời rồi, ba huynh đệ

chúng ta đâu cần khách sáo như vậy, đại ca mãi mãi là đại ca, lão Ngưu ta ghi nhớ trong lòng." Ngưu Ma Vương quay đầu nhìn Tôn Ngộ Không, thở dài: "Không biết tam đệ có nhận ta là nhị ca không nữa." Thao Thế vỗ vai Tôn Ngộ Không, nói: "Đừng trách nhị ca, ngài ấy vốn không thể chống lại Tây Phương Giáo, trong lòng cũng có nỗi khổ riêng." Tôn Ngộ Không không nói gì, chậm rãi rời khỏi Thủy Liêm Động, không biết đã đi đến góc nào của Hoa Quả Sơn để tự kỷ.

Thao Thế thở dài: "Cho tam đệ chút thời gian đi, chuyện hôm nay đả kích nó quá lớn." Ngưu Ma Vương gật đầu, bắt đầu cúi đầu uống rượu.

Trong một khu rừng già sâu thẳm cách Hoa Quả Sơn hàng trăm triệu dặm, Quảng Thành Tử cuối cùng cũng tìm thấy Thiên Bồng.

Quảng Thành Tử đương nhiên là do Hạo Thiên phái đi tìm Thiên Bồng.

Thiên Bồng bị Lục Nhĩ Mi Hầu đập cho một gậy bay đi, không rõ sống chết, Hạo Thiên tự nhiên phải phái người đi tìm.

Lúc Quảng Thành Tử phát hiện Thiên Bồng thì hắn toàn thân đầy máu, lồng ngực lõm xuống, trông vô cùng thảm hại, đang điều tức dưỡng thương.

Một gậy của Lục Nhĩ Mi Hầu thật sự quá độc ác!

Dù đã có Nhật Nguyệt Kiếm cản lại, vẫn đánh bay của Thiên Bồng nửa cái mạng.

Quảng Thành Tử đưa cho Thiên Bồng một viên đan dược chữa thương thượng hạng, do Ngọc Đế ban cho, được Thái Thượng Lão Quân luyện chế.

Thiên Bồng nuốt viên đan dược, vết thương trên người đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Đan dược do Thái Thượng Lão Quân luyện chế quả nhiên nghịch thiên.

Thiên Bồng khàn giọng hỏi: "Ta bại rồi sao?" Quảng Thành Tử gật đầu.

Thiên Bồng hỏi: "Thiên Hà Thủy Quân chết bao nhiêu?" Quảng Thành Tử đáp: "Còn lại năm vạn." Sắc mặt Thiên Bồng có chút phẫn nộ, chậm rãi hỏi: "Bệ hạ không hề phái viện quân?" Quảng Thành Tử nói thẳng: "Không hề." "Ha." Thiên Bồng cười lạnh một tiếng, không nói gì thêm.

Thiên Đình đường đường, trước mặt một đệ tử của Đế Phượng Thiên lại sợ đến mức không dám phái viện quân, trơ mắt nhìn hai mươi lăm vạn Thiên Hà Thủy Quân bị tàn sát, Thiên Bồng sao có thể không tức giận?

Thiên Bồng là thống soái tối cao trực tiếp quản lý Thiên Hà Thủy Quân.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Dương Tiễn, những tiên gia này không mấy quan tâm đến sự sống chết của Thiên Hà Thủy Quân, nhưng Thiên Bồng thì có.

Một số Thiên Hà Thủy Quân đều là binh lính thân tín của Thiên Bồng, một trận chiến tổn thất nhiều Thiên Hà Thủy Quân như vậy, Thiên Bồng tự nhiên lòng nguội lạnh.

Dù có thể hiểu vì sao Ngọc Đế lại đưa ra quyết định đó, uy hiếp của Đế Phượng Thiên quả thật quá mạnh, nhưng hiểu là một chuyện, Thiên Bồng vẫn phẫn nộ.

Quảng Thành Tử khuyên nhủ: "Cố gắng che giấu cảm xúc của ngươi đi, trận chiến này, cũng là chuyện bất đắc dĩ." Câu nói này là

lời khuyên thật lòng, nếu Thiên Bồng treo hai chữ "bất mãn" lên mặt, Ngọc Đế chắc chắn sẽ tức giận.

Thiên Bồng lắc đầu, nói: "Đa tạ nhắc nhở, nhưng chết nhiều huynh đệ như vậy, ta, Thiên Bồng, cười không nổi." Quảng Thành Tử thở dài một tiếng.

Là một đại lão Chuẩn Thánh trung kỳ, từng là thủ lĩnh của Thập Nhị Kim Tiên, Quảng Thành Tử vốn không cần phải nói nhảm với Thiên Bồng, dù sao Thiên Bồng cũng chỉ là một Đại La Kim Tiên trung kỳ mà thôi.

Nhưng Quảng Thành Tử cũng có chút tán thưởng năng lực của Thiên Bồng nên mới lên tiếng nhắc nhở.

Chỉ là với tính cách không chịu khuất phục của Thiên Bồng, e rằng sau này sẽ phải chịu khổ.

Trải qua sự hủy diệt của Xiển Giáo, Quảng Thành Tử cũng không còn vẻ ngạo mạn như xưa, bây giờ cả người trông dễ nói chuyện hơn nhiều.

Thứ gọi là ngạo khí, là độc quyền của kẻ chiến thắng.

Xin hỏi đạo thống của nhà ngươi đều bị hủy diệt, nguyên thần đều bị chém giết lên Phong Thần Bảng, ngươi lấy đâu ra ngạo khí?

Đó không phải là não có vấn đề sao?

Quảng Thành Tử nhàn nhạt nói: "Lục Nhĩ Mi Hầu kia là đệ tử của Đế Phượng Thiên, cũng đừng mong Thiên Đình sẽ báo thù.

Còn Tôn Ngộ Không kia cũng đã được Đế Phượng Thiên thu vào Tiệt Giáo, sau này Thiên Đình cũng sẽ không tấn công Hoa Quả Sơn nữa." Thiên Bồng chậm rãi gật đầu, bình tĩnh nói: "Ta biết rồi, về thôi!" Nói rồi, Thiên Bồng đứng dậy, cùng Quảng Thành Tử quay về Thiên Đình.

Thiên Đình.

Hạo Thiên cũng không trách tội Thiên Hà Thủy Quân bại trận lần này, chiến sự lần này thật sự là bất đắc dĩ.

Tôn Ngộ Không kia đã được Đế Phượng Thiên thu vào Tiệt Giáo, sau này Hoa Quả Sơn cũng không thể đi công đánh.

Hạo Thiên biết Đế Phượng Thiên thu Tôn Ngộ Không vào Tiệt Giáo không phải để nhắm vào mình, mà là để nhắm vào Tây Phương Giáo, vì thế đối với hành động này cũng không có quá nhiều suy nghĩ.

Nhưng Hạo Thiên cũng rõ, chuyện lần này đã khiến mối quan hệ giữa hắn và Đế Phượng Thiên xuất hiện vết nứt, làm cho Hạo Thiên khá đau đầu.

Chẳng mấy chốc, Quảng Thành Tử đã trở về.

Hạo Thiên nhàn nhạt hỏi: "Thiên Bồng đâu?" Quảng Thành Tử đáp: "Thiên Bồng thương thế quá nặng, đã trở về tu dưỡng, nhờ thần chuyển lời cáo tội với bệ hạ." Nhờ vả chắc chắn là không có, Thiên Bồng trực tiếp về phủ đệ của mình, một câu cũng không nói.

Hạo Thiên cũng biết Thiên Bồng có chút oán giận, dù sao hắn là người có tình cảm sâu đậm nhất với Thiên Hà Thủy Quân.

Nhưng đối với hành động vô lễ của Thiên Bồng, Hạo Thiên cũng có chút khó chịu.

Bất kể thế nào, Thiên Bồng cũng là đại nguyên soái của cuộc chinh phạt lần này, trận chiến đã thất bại, Thiên Bồng lẽ ra phải đến thỉnh tội.

Đừng quan tâm nguyên nhân thất bại là gì, cũng đừng quan tâm Thiên Đình có viện quân hay không, tóm lại bại là bại.

Chẳng lẽ lại muốn lãnh đạo nhận lỗi với ngươi, nói rằng không

phái viện quân là lỗi của lãnh đạo sao?

Chắc chắn phải là Thiên Bồng đến mang roi nhận tội, nói rằng thân là đại nguyên soái lại thua trận, thật có lỗi với Thiên Đình ra sao ra sao.

Sau đó Hạo Thiên sẽ đỡ Thiên Bồng dậy, an ủi một phen, nói rằng Thiên Bồng đã cố gắng hết sức rồi thế nào thế nào.

Đó mới là kịch bản bình thường, kết quả là tên tiểu tử Thiên Bồng kia lại không đến, hoàn toàn không cho lãnh đạo mặt mũi, lãnh đạo chắc chắn là không vui rồi.

Hạo Thiên nhìn một đám tiên gia, chậm rãi nói: "Việc chỉnh đốn Hồng Hoang Yêu tộc tạm thời dừng ở đây, tiếp theo sẽ ra tay với các chủng tộc khác, tan triều đi!" Hạo Thiên rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, đi về phía Thái Vi Ngọc Thanh Cung, các tiên gia cũng chậm rãi giải tán. ...

Lục Đạo Luân Hồi, Minh Đình.

Hậu Thổ Thánh nhân vừa thấy Đế Phượng Thiên đã vui vẻ, vì tên này đến chắc chắn lại mang rượu theo.

Đế Phượng Thiên quả nhiên như Hậu Thổ mong muốn, trực tiếp ném cho nàng bầu rượu Hoàng Trung Lý mà nàng yêu thích nhất.

Hậu Thổ cầm lấy bầu rượu liền tu thẳng vào miệng, uống một cách vô cùng phóng khoáng.

Hậu Thổ trực tiếp uống cạn một bầu rượu Hoàng Trung Lý.

Đây không phải là bầu rượu bình thường, nó là một Hậu thiên Linh bảo, không gian bên trong không nhỏ như vẻ ngoài, thực tế có thể chứa rất nhiều rượu.

Chương 359

Hậu Thổ lại có thể một hơi uống cạn, quả là tửu lượng kinh người!

Không hổ là xuất thân Tổ Vu!

Hậu Thổ tiện tay lau khóe miệng, chậm rãi nói: "Ngươi đến tìm ta, là có chuyện muốn hỏi đúng không." Đế Phượng Thiên nhấp một ngụm rượu Nhân Sâm Quả, hỏi: "Là chuyện của Kim Thiền Tử bên Tây Phương Giáo?" Hậu Thổ đối với năng lực tiên tri của Đế Phượng Thiên đã không còn kinh ngạc nữa, vì hắn đã thể hiện quá nhiều lần.

Hậu Thổ gật đầu, nói: "Tây Phương Giáo muốn cho Kim Thiền Tử chuyển thế thành Nhân tộc, đầu thai thành một tăng lữ Đại Đường." Nhân tộc trải qua thời gian dài phát triển, cũng đã phát triển đến triều đại nhà Đường.

Mặc dù tiến trình lịch sử đã bị Đế Phượng Thiên thay đổi, khiến lịch sử Thương triều dài hơn so với quỹ đạo ban đầu rất nhiều, Cơ Phát cũng không hề tạo phản.

Nhưng đến cả Thiên Đình của Đế Tuấn cũng sẽ bị hủy diệt, đến cả giáo phái của Thánh nhân cũng sẽ bị lật đổ đạo thống, huống hồ là một vương triều Nhân tộc nhỏ bé?

Thiên hạ đại thế, vốn là chia lâu tất hợp, hợp lâu tất chia, không có vương triều nào có thể tồn tại vĩnh cửu!

Cho nên, mặc dù tiến trình phát triển của Nhân tộc không giống với quỹ đạo ban đầu, Thương triều đã trực tiếp bỏ qua Tây Chu và Đông Chu để đến Tần triều của Tần Thủy Hoàng Doanh Chính.

Tần triều lại trải qua các triều đại như Hán triều, Tam Quốc, Tấn

quốc, Ngũ Hồ Thập Lục Quốc, Nam Bắc triều, Tùy triều, cuối cùng đã đến Đường triều.

Mặc dù ở giữa đã lược bỏ một số triều đại, nhưng chung quy quỹ đạo đại thể cũng không khác biệt lắm.

Đế Phượng Thiên thuận miệng đáp lại: "Cứ tống tiền bọn họ một vố thật đau, sau đó đạt thành một giao dịch là được." Hậu Thổ cười cười, nghiêng đầu hỏi: "Ngươi chắc chắn muốn làm như vậy sao?" Đế Phượng Thiên biết Hậu Thổ thân là Thánh nhân cũng đã nhìn ra một vài chuyện, lượng kiếp tiếp theo có lợi cho Tây Phương Giáo, chặn đường của Tây Phương Giáo mới là lựa chọn chính xác nhất.

Đế Phượng Thiên bình thản nói: "Yên tâm, ta có một vạn cách để chặn đứng con đường Tây hành, một trong những người Tây hành ban đầu là Tôn Ngộ Không đã bị ta đoạt lấy, con đường Tây hành này đã định sẵn sẽ gập ghềnh." Hậu Thổ hiểu ra, Đế Phượng Thiên sớm đã có đối sách, liền gật đầu đồng ý.

Hậu Thổ im lặng một lát, lại hỏi: "Cảnh giới của ngươi?" Đế Phượng Thiên thẳng thắn nói: "Lần trước đạt tới Bán bộ Đại đạo là do dùng một loại bí pháp, loại bí pháp đó không dễ sử dụng lần thứ hai, ta vẫn là Chuẩn Thánh đỉnh phong." Hậu Thổ gật đầu, cũng không kinh ngạc!

Nếu Đế Phượng Thiên thật sự nhanh như vậy đã trở thành Bán bộ Đại đạo, đó mới là chuyện đáng kinh ngạc!

Đế Phượng Thiên đột nhiên hỏi: "Đã lâu không gặp, ta có nhớ ngươi không?" Hậu Thổ chớp chớp mắt, đáp: "Có." Ặc!?

Đế Phượng Thiên hơi ngẩn ra.

Trước đây khi trêu chọc Hậu Thổ, nàng đâu có phản ứng như vậy!

Lúc này không phải nên lạnh lùng đáp lại một câu "Bản thánh

không rảnh lo mấy chuyện tào lao này" mới đúng logic sao?

Đế Phượng Thiên lại hỏi: "Vậy rượu Hoàng Trung Lý của ta thì sao?" Hậu Thổ không chút suy nghĩ đáp: "Nhớ hết!" Đế Phượng Thiên thề rằng hắn thật sự không ngờ Hậu Thổ sẽ trả lời như vậy, cho nên tên tra nam nhất thời nghẹn lời.

Hậu Thổ cười nhạt, vẻ đẹp khó có thể dùng lời diễn tả, nói: "Sao, không tin à?" Khóe miệng Đế Phượng Thiên khẽ nhếch lên một đường cong, lắc đầu nói: "Ta đẹp trai thế này, tại sao lại không tin, ta nhớ ngươi không phải là chuyện bình thường sao?" Hậu Thổ gật đầu, bình tĩnh nói: "Vậy sau này thường xuyên đến đây, thuận tiện mang rượu theo." Đế Phượng Thiên chậm rãi tiến lại gần Hậu Thổ, đột nhiên nắm lấy tay nàng, tay nàng rất đẹp, một vẻ đẹp hoàn mỹ không tì vết, đồng thời cũng rất lạnh lẽo.

"Sao ta cứ có cảm giác ngươi đang lừa rượu của ta vậy." Nói rồi, Đế Phượng Thiên chậm rãi hôn lên mu bàn tay Hậu Thổ.

Hậu Thổ chỉ im lặng nhìn, cảm nhận cảm giác này, một cảm giác chưa từng trải qua lại không thể hình dung, nàng cảm thấy nhịp tim của mình dường như có chút mất kiểm soát mà đập nhanh hơn một chút.

Đối với Hậu Thổ, đây là một chuyện không thể tưởng tượng nổi, bởi vì Thánh nhân có thể khống chế từng tế bào trên cơ thể, sao có thể không khống chế được nhịp tim?

Lẽ nào, đây, chính là cái gọi là tình yêu sao?

Hình như, cũng khá thú vị đấy chứ... ...

Sau một hồi trắc trở, Bồ Đề Tử tìm được Thông Tí Viên Hầu, quyết định để Thông Tí Viên Hầu thay thế Tôn Ngộ Không.

Thông Tí Viên Hầu kia là một trong Hỗn Thế Tứ Hầu, luận về bản

lĩnh cũng không thua kém Tôn Ngộ Không, nhưng tính tình lại tệ hơn Tôn Ngộ Không, sát tâm khá nặng.

Bồ Đề Tử thật sự không còn cách nào khác mới tìm đến Thông Tí Viên Hầu, Thông Tí Viên Hầu khó khống chế hơn Tôn Ngộ Không rất nhiều.

Nhưng hiện tại tên đã lên dây không thể không bắn, Phật giáo muốn đại hưng thì phải có Tây Du, Tôn Ngộ Không đã bị Đế Phượng Thiên cướp đi, bây giờ tìm được vật thay thế đã là không tệ rồi.

Đương nhiên, một mình Thông Tí Viên Hầu đi cùng Kim Thiền Tử đến Tây Thiên chắc chắn là không đủ.

Chuẩn Đề đã nhắm trúng Thiên Bồng và Quyển Liêm, cùng Hạo Thiên đạt thành một giao dịch.

Vốn dĩ Hạo Thiên sẽ không đồng ý chuyện của Thiên Bồng, nhưng từ sau trận chiến ở Hoa Quả Sơn, Thiên Bồng liền bất mãn với Hạo Thiên, còn biểu hiện ra mặt.

Một thuộc hạ lại dám bất mãn với lãnh đạo, còn thể hiện ra mặt, không cần nói nhiều, tất nhiên phải xử lý!

Nếu không, thể diện của lãnh đạo để đâu?

Làm sao giữ được uy nghiêm trước mặt đông đảo thuộc hạ?

Quyển Liêm là người vén rèm cho Hạo Thiên.

Hạo Thiên cũng không quan tâm đến một tiểu tiên vén rèm, cố ý thi pháp khiến Quyển Liêm làm vỡ chén lưu ly, lấy lý do Quyển Liêm xúc phạm thiên điều, trực tiếp đày Quyển Liêm xuống Lưu Sa Hà ở Hồng Hoang.

Còn về Thiên Bồng cũng rất đơn giản, trực tiếp thi pháp khiến Thiên Bồng không thể tự chủ, lấy lý do Thiên Bồng say rượu trêu

ghẹo Hằng Nga, chuẩn bị đày Thiên Bồng vào súc sinh đạo.

Súc sinh đạo nằm trong tay Tây Phương Giáo, vì thế không cần thông qua Hậu Thổ.

Thiên Bồng đường đường Đại La Kim Tiên, sao có thể say rượu?

Trêu ghẹo Hằng Nga?

Chỉ cần không phải kẻ ngốc đều biết đây là hãm hại, nhưng cũng không có tiên nhân nào dám nói giúp Thiên Bồng.

Ai nói giúp Thiên Bồng chắc chắn sẽ bị Hạo Thiên ghi hận.

Ở đây Hằng Nga là chỉ chung các cung nữ trên Thiên Đình, tất cả cung nữ trên Thiên Đình đều được gọi là Hằng Nga, vị mà Thiên Bồng trêu ghẹo tên là Nghê Thường Tiên Tử.

Thiên Bồng bị cấm cố pháp lực, đứng trước súc sinh đạo ở Địa Phủ.

Thiên Bồng Nguyên soái oai phong lẫm liệt, không ai bì nổi, từng lập nên chiến công hiển hách cho Thiên Đình, giờ phút này lại có vẻ tiêu điều và tiều tụy, cuối cùng vì mang trong lòng nỗi bất mãn với Hạo Thiên mà kết thúc sự nghiệp huy hoàng ở Thiên Đình của mình.

"Ha, một Thiên Đình tốt đẹp làm sao!" "Ha ha ha, ta Thiên Bồng, thật đúng là mắt mù a!" "Ta vì Thiên Đình đổ máu, vì Thiên Đình chiến đấu, lòng trung thành nhật nguyệt có thể chứng giám, lại có kết cục như thế này!" "Thật nực cười a!

Ta Thiên Bồng thật đúng là nực cười...." Nói rồi, Thiên Bồng tiêu sái nhảy vào trong súc sinh đạo. ...

Như vậy, đội ngũ Tây hành đã gần như đầy đủ, chỉ còn thiếu một con Bạch Long Mã.

Bạch Long Mã là không thể nào có Bạch Long Mã được.

Bạch Long Mã ban đầu là tam thái tử của Tây Hải Long Vương.

Bây giờ toàn bộ Long tộc Hồng Hoang đều nằm dưới sự khống chế và che chở của Đế Phượng Thiên, Long tộc sao có thể tham gia vào Tây Du?

Cho nên, Kim Thiền Tử thiếu một con tọa kỵ.

Vấn đề tọa kỵ này phải được giải quyết, vì Kim Thiền Tử chuyển thế Huyền Trang là một phàm nhân, đi bộ đến Tây Thiên là không thể.

Cuối cùng, Bồ Đề Tử đã tìm cho Huyền Trang, cũng chính là Đường Tam Tạng, một con kỳ lân.

Kỳ lân ở Hồng Hoang không còn nhiều, nhưng vẫn có thể tìm ra được vài con.

Đó là một con kỳ lân tuổi còn trẻ, chỉ sống được năm nguyên hội, chỉ có tu vi Huyền Tiên, làm tọa kỵ là đủ dùng rồi.

Được hứa hẹn sau khi hoàn thành nhiệm vụ có thể gia nhập Tây Phương Giáo, trở thành một thành viên của Tây Phương Giáo, con kỳ lân đó tự nhiên lập tức đồng ý.

Con kỳ lân này được sắp xếp ở Ưng Sầu Giản, vị trí vốn là của Bạch Long Mã.

Trong quỹ đạo ban đầu, bạch mã bị Bạch Long Mã trong Ưng Sầu Giản ăn thịt, cuối cùng Bạch Long Mã thay thế bạch mã, cõng Đường Tăng đi về phía Tây.

Chương 360

Cho nên nhiệm vụ của con kỳ lân này là đợi thời cơ, trực tiếp ăn thịt con bạch mã, sau đó thay thế vị trí của bạch mã cùng Đường Tăng đi về phía Tây.

Thông Tí Viên Hầu bị trấn áp dưới một ngọn núi trông giống Ngũ Chỉ Sơn nhưng thực ra không phải Ngũ Chỉ Sơn, Thiên Bồng ở Cao Lão Trang chờ đợi, Quyển Liêm ở Lưu Sa Hà hóa thành thủy quái chờ đợi.

Cứ như vậy, đội ngũ Tây hành đã đầy đủ, cũng đã được sắp xếp ổn thỏa.

Dưới sự đồng ý của Hậu Thổ Thánh nhân, Kim Thiền Tử chuyển thế cuối cùng đã ra đời.

Nhanh chóng hai mươi năm sau, Huyền Trang đại diện cho Đại Đường đi về phía Tây lấy kinh, đến Đại Lôi Âm Tự trên núi Tu Di ở phương Tây cầu lấy Đại thừa Phật pháp, phổ độ oan hồn, tạo hóa cho Nhân tộc.

Huyền Trang cưỡi bạch mã, mang theo hai tùy tùng rời khỏi thành Trường An.

Do lòng lấy kinh tha thiết, nóng lòng muốn thành công, một lòng chỉ nghĩ đến việc sớm ngày đến Linh Sơn, hoàn toàn coi nhẹ những ma nạn ẩn giấu trên con đường Tây hành.

Kết quả vì đi đường vội vã, không cẩn thận đã rơi vào hang động của một con hổ tinh tên là Dần Tướng Quân.

Huyền Trang được Thái Bạch Kim Tinh cứu giúp, vượt qua kiếp nạn này.

Nhưng hai tùy tùng lại bị hổ tinh trong động và sau đó là dã ngưu tinh, hùng bi tinh cùng mấy chục con yêu ma khác mổ bụng moi tim, xé xác ăn tươi nuốt sống.

Vì vậy, Huyền Trang trở nên cô độc một mình, chỉ còn một con ngựa.

Chẳng mấy chốc đã đến Song Xoa Lĩnh.

Song Xoa Lĩnh là nơi hang ổ của hổ lang, đường núi gập ghềnh, độc xà mãnh thú thường xuyên xuất hiện.

Huyền Trang vừa thoát khỏi "hang hổ", hai tùy tùng đã bị hổ tinh ăn thịt, trong lòng bi thống chỉ đành một mình dắt ngựa vượt núi, vượt qua ngọn núi hoang nguy hiểm.

Tuy nhiên, Huyền Trang yếu ớt không sức lực vốn không thể một mình vượt qua ngọn núi này, đi không được bao lâu liền bị độc xà hổ thú trong núi vây khốn, một lần nữa lâm vào tuyệt cảnh.

Trong lúc Huyền Trang đau khổ tuyệt vọng vì cảnh ngộ của mình, một người thợ săn tốt bụng tình cờ đi qua, một mình tiến lên xua đuổi xà thú, kịp thời cứu Huyền Trang thoát khỏi hiểm cảnh, người này là Trấn Sơn Thái Bảo Lưu Bá Khâm.

Lưu Bá Khâm sau khi cứu Huyền Trang, lại mời chàng về nhà làm khách, hai ngày sau mới hộ tống chàng an toàn ra khỏi Song Xoa Lĩnh, giúp chàng vượt qua kiếp nạn này.

Tiếp đó, Huyền Trang cuối cùng cũng đến được Lưỡng Giới Sơn, cũng chính là Ngũ Chỉ Sơn.

Ngũ Chỉ Sơn không phải là Ngũ Chỉ Sơn trấn áp Tôn Ngộ Không trong quỹ đạo ban đầu, chỉ là hình dáng giống nhau mà thôi.

Thông Tí Viên Hầu có thể dễ dàng thoát ra khỏi "Ngũ Chỉ Sơn", chỉ là phải chờ đợi "người cứu".

Thông Tí Viên Hầu nghe tiếng vó ngựa truyền đến, biết rằng sư phụ của mình cuối cùng đã đến.

Cuối cùng cũng đợi được rồi, tên này đi thật là chậm a!

Nếu còn không đến, hầu tử ta đây sẽ lật tung cái Ngũ Chỉ Sơn này mất.

Bảo vệ một phàm nhân đi bộ đến Tây Thiên, thật là đủ rồi!

Nếu không phải Bồ Đề Tử hứa hẹn sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ được trực tiếp vào Tây Phương Giáo phong Phật, chỉ có kẻ não có vấn đề mới làm cái chuyện vớ vẩn này.

Chỉ thấy Huyền Trang chậm rãi đi tới, nhìn con khỉ bị trấn áp dưới Ngũ Chỉ Sơn, lông khỉ toàn thân rối bời như cỏ dại.

Dung mạo của Thông Tí Viên Hầu hung ác hơn Tôn Ngộ Không một chút, cũng có vài phần tương tự.

"Này, hòa thượng, mau cứu ta ra." Thông Tí Viên Hầu hét về phía Huyền Trang.

"A di đà Phật, thí chủ vì sao lại bị trấn áp dưới Ngũ Chỉ Sơn?" Huyền Trang đã hoàn toàn mất đi ký ức của Kim Thiền Tử, kiếp này thật sự chỉ là một phàm nhân đơn thuần, cái gì cũng không biết.

Thông Tí Viên Hầu đáp: "Ta đắc tội với Phật chủ của Tây Phương Giáo, ngài trấn áp ta dưới Ngũ Chỉ Sơn, chờ đợi người có duyên đến cứu, ta thấy người có duyên đó chính là đại sư, mau mau cứu ta đi!" Huyền Trang là một người đại thiện có lòng từ bi, ngay cả việc giẫm chết một con kiến cũng không nỡ lòng.

Vì thế thấy Thông Tí Viên Hầu bị trấn áp dưới ngọn núi lớn, nhất định vô cùng đau khổ, lập tức nảy sinh lòng thương cảm.

"A di đà Phật, bần tăng là một phàm nhân, không biết phải cứu thí

chủ như thế nào, mong thí chủ chỉ giáo." Lời nói của Huyền Trang tràn đầy lòng thương cảm.

Thông Tí Viên Hầu nói: "Trên đỉnh núi có một lá bùa vàng, chỉ cần vén lá bùa đó lên, ta có thể thoát khốn." Huyền Trang nhìn ngọn Ngũ Chỉ Sơn cao ngất mà phàm nhân khó lòng leo lên, không chút do dự, trực tiếp bắt đầu leo lên Ngũ Chỉ Sơn. ...

Ngọn Ngũ Chỉ Sơn đó đối với một phàm nhân quả thực có chút khó khăn.

Trải qua muôn vàn khó khăn, lòng bàn tay cũng đã mài rách, cuối cùng Huyền Trang dựa vào nghị lực bất khuất đã leo lên đỉnh Ngũ Chỉ Sơn, vén lá bùa vàng mà Thông Tí Viên Hầu đã nói.

Trong khoảnh khắc vén lá bùa vàng, cả ngọn Ngũ Chỉ Sơn liền rung chuyển dữ dội.

Sau đó, cả ngọn Ngũ Chỉ Sơn bị tách làm đôi, trực tiếp gãy ra từ giữa.

Huyền Trang trong tiếng hét kinh hãi liền trượt xuống núi, Thông Tí Viên Hầu bay lên không trung đỡ lấy Huyền Trang sắp bị ngã thành thịt nát.

Sau khi đáp xuống đất, do bị kinh hãi, sắc mặt Huyền Trang có chút tái nhợt, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại, tâm tính cũng khá phi phàm.

Thông Tí Viên Hầu tùy tiện nói: "Hòa thượng, ngươi đã cứu ta, vậy thì ta Thông Tí Viên Hầu cũng phải báo đáp, ta thấy ngươi đang đi về phía Tây, là vì sao?" Huyền Trang chắp tay nói: "Bần tăng từ Đông Thổ Đại Đường, đi về phía Tây Thiên lấy Đại thừa Phật pháp, phổ độ chúng sinh...." Thông Tí Viên Hầu nói: "Vậy thì đơn giản, ta mang ngươi bay đi, cũng không mất bao lâu." Huyền Trang lắc đầu: "A di đà

Phật, phải đi bộ từng bước mới thể hiện được thành ý, mới có thể lấy được Đại thừa Phật pháp." Thông Tí Viên Hầu: "....." Nói thật, Thông Tí Viên Hầu chỉ muốn một đao chém chết cái tên phiền phức này.

Một phàm nhân đi bộ đến phương Tây, phải đi đến năm nào tháng nào chứ?

Ngươi có biết ở đây cách phương Tây bao xa không?

Thông Tí Viên Hầu cảm thấy đi bộ đến phương Tây, có lẽ hắn cũng sẽ già chết mất.

Không, nếu không tu hành, chắc chắn già chết cũng không đến được phương Tây.

Nhưng vấn đề này Tây Phương Giáo chắc chắn sẽ giải quyết, không cần Thông Tí Viên Hầu lo lắng.

Thông Tí Viên Hầu im lặng một lát rồi nói: "Ngươi đã cứu ta, vậy ta liền bái ngươi làm thầy, cùng ngươi đến Tây Thiên lấy kinh." Huyền Trang không từ chối, vì chàng biết con đường Tây hành đầy rẫy nguy hiểm, quả thực cũng cần người giúp đỡ.

Sau đó, Huyền Trang dẫn theo Thông Tí Viên Hầu tiếp tục đi về phía Tây, thành công thu nhận được đệ tử đầu tiên.

Tiếp theo sẽ phải đi qua Ưng Sầu Giản.

Ưng Sầu Giản.

Con kỳ lân kia đang chờ đợi Huyền Trang, thời gian cũng sắp đến rồi.

Đột nhiên, con mặc kỳ lân cảm nhận được một luồng khí tức đáng sợ đang nhanh chóng tiếp cận nơi này.

Thật sự đáng sợ, trong khoảnh khắc cảm nhận được luồng khí tức đó, con mặc kỳ lân toàn thân run rẩy, nó rất chắc chắn, luồng khí tức

đó còn cách nơi này rất xa.

Một lát sau, một bóng người phiêu dật tuấn lãng chậm rãi hạ xuống bên cạnh Ưng Sầu Giản.

Lúc này, mặc kỳ lân cảm thấy sắp nghẹt thở.

Sau đó, thân hình nó liền không tự chủ được mà rời khỏi Ưng Sầu Giản, chậm rãi bay lên.

"Không ngoài dự đoán của thiếu chủ, dưới đáy Ưng Sầu Giản quả nhiên có giấu thứ gì đó a!" Bóng người mạnh mẽ kia mang theo một chút ý cười.

Mặc kỳ lân "phịch" một tiếng, tứ chi trực tiếp quỳ xuống đất, run rẩy nói: "Chuẩn Đề Thánh nhân của Tây Phương Giáo chỉ thị ta ở đây chờ đợi người lấy kinh, dám hỏi...

đạo hữu là ai?" Không phải mặc kỳ lân muốn quỳ, mà là khí tức của đối phương khiến nó không thể đứng vững.

"Bần đạo là đệ tử Tiệt Giáo Khổng Tuyên." Khổng Tuyên thuận miệng trả lời.

Đầu óc mặc kỳ lân như bị sét đánh, hoàn toàn không thể suy nghĩ.

Khổng Tuyên của Tiệt Giáo?

Chương 361

Người được cho là Chuẩn Thánh đỉnh phong mạnh nhất Tiệt Giáo ngoài Thánh tử ra?

Đến đây làm gì a?

Mặc kỳ lân thật sự suýt nữa sợ tè ra quần, người trước mắt này là đại năng đỉnh cấp thật sự của Hồng Hoang a!

Là tồn tại không cùng đẳng cấp với nó.

Nhưng nghĩ đến việc mình được Thánh nhân chỉ dẫn, vì thế nó miễn cưỡng ổn định lại tâm thần, thăm dò hỏi: "Dám hỏi Khổng Tuyên đạo hữu, đến đây có việc gì?" Khổng Tuyên mang theo nụ cười ôn nhuận như ngọc, chậm rãi nói: "Tự nhiên là để ngăn cản Tây hành." Nghe câu trả lời này, lòng mặc kỳ lân lạnh toát, Tiệt Giáo đang ra tay với Tây Phương Giáo a!

Một con cờ nhỏ như nó lúc này hoàn toàn không biết phải làm sao.

"Nhưng... nhưng...." Mặc kỳ lân có chút nói năng lộn xộn, lại không biết phải nói thế nào.

"Những chuyện này đều là do Chuẩn Đề Thánh nhân sắp đặt sao?" Khổng Tuyên vẫn mang theo nụ cười hỏi.

"Vâng, đúng vậy!" Mặc kỳ lân lập tức phụ họa, nó không dám nói không, vì như vậy sẽ có vẻ như đang uy hiếp Khổng Tuyên.

Mặc dù là Bồ Đề Tử sắp đặt, nhưng Bồ Đề Tử là thiện thi của Chuẩn Đề, tự nhiên cũng tương đương với Chuẩn Đề sắp đặt.

Giọng điệu của Khổng Tuyên mang theo chút trêu chọc, nói: "Chuẩn Đề bị thiếu chủ nhà ta mắng cho như chó tưới máu lên đầu còn không dám hó hé, huống hồ Tiệt Giáo ta có hai vị Thánh nhân tọa

trấn, ngươi cảm thấy ta, Khổng Tuyên, sẽ sợ Chuẩn Đề sao?" Mặc kỳ lân không nói nên lời, Tiệt Giáo bây giờ thật sự quá bá đạo, đệ tử cũng dám gọi thẳng danh húy của Thánh nhân, hoàn toàn không xem Tây Phương Nhị Thánh ra gì.

Trước Tiệt Giáo Hồng Hoang bây giờ, mặc kỳ lân hoàn toàn không dám phản bác!

"Chỉ trách tên Chuẩn Đề phương Tây kia, cứ phải kéo ngươi vào vũng nước đục này." Nói rồi, Khổng Tuyên giơ ngón trỏ khẽ điểm, một luồng khí tức Chuẩn Thánh đánh ra, con mặc kỳ lân đang quỳ trên đất run lẩy bẩy liền hóa thành tro bụi.

Không liên quan đến đúng sai, mặc kỳ lân chắc chắn không phạm sai lầm cũng không đắc tội với Tiệt Giáo.

Nhưng vấn đề lập trường, mặc kỳ lân đã là con cờ của Tây Phương Giáo, vậy thì chính là kẻ địch của Tiệt Giáo, Khổng Tuyên ra tay tự nhiên sẽ không nương tay.

Huống hồ, Khổng Tuyên là hậu duệ của Nguyên Phượng, vốn đã không ưa Long tộc và Kỳ Lân tộc.

Nếu không phải bây giờ Long tộc được thiếu chủ che chở, Khổng Tuyên nhất định sẽ xông vào Long Cung, khuấy đảo Long Cung một phen.

Khổng Tuyên chậm rãi chìm xuống Ưng Sầu Giản, chờ đợi Huyền Trang đến.

Bên kia, Huyền Trang đang dẫn theo Thông Tí Viên Hầu tiến gần đến Ưng Sầu Giản.

Đến Ưng Sầu Giản, Huyền Trang xuống ngựa nghỉ ngơi, con bạch mã thì đến bên bờ Ưng Sầu Giản chuẩn bị uống chút nước.

Kết quả đột nhiên bị một luồng sức mạnh khó có thể chống cự

kéo vào trong Ưng Sầu Giản rồi biến mất.

Huyền Trang kinh hãi thất sắc, vội vàng hỏi Thông Tí Viên Hầu dưới nước có phải có quái vật không.

Thông Tí Viên Hầu bình tĩnh đáp: "Sư phụ đừng hoảng, bất kể là quái vật gì, ta một đao chém xuống là xong hết." Vũ khí của Thông Tí Viên Hầu là một thanh đại đao, tên là Đồ Long Đao, tương truyền được đúc từ máu của một ngàn con rồng chính thống Ngũ Trảo Kim Long, thuộc về Hậu thiên Chí bảo.

Thông Tí Viên Hầu cầm thanh Đồ Long Đao màu vàng kim, chậm rãi đi về phía Ưng Sầu Giản.

Bồ Đề Tử sớm đã nói rõ với nó, ở đây có một con mặc kỳ lân, sẽ trở thành tọa kỵ của sư phụ, Thông Tí Viên Hầu tự nhiên không sợ hãi.

Huống hồ với tu vi Thái Ất Kim Tiên viên mãn của Thông Tí Viên Hầu, yêu quái nhỏ thông thường trước mặt nó cũng không thể gây ra sóng gió gì.

"Yêu nghiệt phương nào, còn không mau hiện nguyên hình!" Một tiếng hét vô cùng bá khí của Thông Tí Viên Hầu vang vọng khắp trăm vạn dặm quanh Ưng Sầu Giản, Ưng Sầu Giản rung chuyển không ngừng, tiếng vang kéo dài không dứt.

"Xoạt xoạt xoạt" Dưới tiếng hét của Thông Tí Viên Hầu, đáy Ưng Sầu Giản quả nhiên có động tĩnh.

Thông Tí Viên Hầu mỉm cười, tên mặc kỳ lân này cũng biết phối hợp đấy chứ!

Sau đó, một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ chậm rãi hiện ra.

Thông Tí Viên Hầu nhìn luồng khí tức mạnh mẽ không thể tưởng tượng trước mắt, nhìn bóng người phiêu dật tuấn lãng kia, cả não khỉ

trực tiếp ngừng hoạt động.

Huyền Trang sớm đã bị khí tức của Khổng Tuyên chấn cho hôn mê từ lúc hắn xuất hiện.

Không còn cách nào khác, bây giờ Huyền Trang chỉ là một phàm nhân.

Nếu không phải Khổng Tuyên cố ý khống chế, chàng đã bị nổ thành một đám sương máu.

Thông Tí Viên Hầu đã hoàn toàn ngơ ngác!

Vậy là, con mặc kỳ lân kia là Chuẩn Thánh?

Tây Phương Giáo không thể chơi thế này được a!

Tọa kỵ cũng là Chuẩn Thánh, vậy gọi ta đến làm gì?

Đây không phải là đang đùa giỡn tình cảm của hầu tử sao?

Thông Tí Viên Hầu lấy hết can đảm hỏi: "Mặc kỳ lân?" Khổng Tuyên bình tĩnh đáp: "Bần đạo Tiệt Giáo Khổng Tuyên." Thông Tí Viên Hầu: "???" Thông Tí Viên Hầu hoàn toàn ngẩn người tại chỗ, như bị hóa đá, trực tiếp ngây dại!

Tiệt Giáo Khổng Tuyên?

Tiệt Giáo lại trực tiếp phái một Chuẩn Thánh đỉnh phong chặn ở Ưng Sầu Giản?

Tiệt Giáo có thể vô sỉ hơn một chút được không a....

Phản ứng đầu tiên của Thông Tí Viên Hầu là bị sự vô sỉ của Tiệt Giáo làm cho kinh ngạc đến tột độ.

Đại lão Tiệt Giáo ơi, ở đây chỉ có một Thái Ất Kim Tiên và một phàm nhân, ngài phái một Chuẩn Thánh đỉnh phong đến là có ý gì a?

Nếu Tây hành là một trò chơi, thì cũng phải để người ta chơi chứ!

Trực tiếp phái một tồn tại chỉ cần thổi một hơi là ta, Thông Tí Viên Hầu, sẽ vẫn lạc, để hầu tử ta chơi thế nào?

Thông Tí Viên Hầu lúc này không biết nên có phản ứng gì mới tỏ ra thích hợp.

Thông Tí Viên Hầu lo lắng mình sẽ bị giết, dù sao Tiệt Giáo xưa nay chưa từng nể mặt Tây Phương Giáo a!

Khổng Tuyên hỏi: "Sao không nói gì?" Thông Tí Viên Hầu vô cùng bất lực nói: "Ta nên nói gì đây?" Khổng Tuyên suy nghĩ một lát, nói: "Ví dụ như kinh ngạc hỏi, 'Ngươi lại là Khổng Tuyên của Tiệt Giáo' chẳng hạn, hoặc là trực tiếp quỳ xuống đất cầu xin tha mạng." Thông Tí Viên Hầu hỏi: "Ta quỳ xuống đất cầu xin tha mạng có tác dụng không?" Khổng Tuyên liếc nhìn nó, nói: "Không có." Thông Tí Viên Hầu: "....." Thông Tí Viên Hầu biết con mặc kỳ lân kia chắc chắn đã bị giết rồi.

Bây giờ mình cũng đang nguy hiểm đến tính mạng.

Phải làm sao mới có thể hóa giải nguy cơ trước mắt?

Thông Tí Viên Hầu cung kính hỏi: "Nếu ta gia nhập Tiệt Giáo, có thể tha cho ta một mạng không?" Khổng Tuyên nhàn nhạt nói: "Ngươi không có tư cách gia nhập Tiệt Giáo." Thông Tí Viên Hầu: "!!!" Có thể nói chuyện đàng hoàng được không?

Thông Tí Viên Hầu bất đắc dĩ hỏi: "Vậy ta phải làm sao mới không chết?" Khổng Tuyên trực tiếp trả lời: "Làm sao cũng phải chết." Thông Tí Viên Hầu: "???" Thông Tí Viên Hầu không nói gì nữa, hoàn toàn không thể nói tiếp được nữa.

Dù sao cũng muốn giết ta thôi mà!

Vậy thì ra tay đi chứ?

Còn nói chuyện làm gì?

Khổng Tuyên chậm rãi mở miệng: "Ngươi nhất định đang nghĩ, ta đã muốn giết ngươi thì tại sao lại nói nhiều lời vô ích như vậy?" Thông Tí Viên Hầu im lặng.

Khổng Tuyên giải thích: "Bởi vì sau khi giết ngươi, ta phải đợi Huyền Trang tỉnh lại, quá trình đó rất nhàm chán, cho nên ta nói chuyện với ngươi vài câu trước." Thông Tí Viên Hầu: "....." Ta vẫn luôn nghe nói Thánh tử Tiệt Giáo Đế Phượng Thiên là một tên điên, bây giờ xem ra cả Tiệt Giáo đều là lũ điên a!

Phong cách của Khổng Tuyên chắc cũng được Đế Phượng Thiên truyền lại nhỉ?

Khổng Tuyên thở dài: "Xem ra không nói chuyện được nữa rồi, thôi vậy, lên đường đi!" Nói rồi, Khổng Tuyên giơ tay phải khẽ điểm, một luồng khí tức Chuẩn Thánh chậm rãi bắn ra, Thông Tí Viên Hầu nổ tung thành một đám sương máu.

Chương 362

Không có bất kỳ sức phản kháng nào, trước thực lực tuyệt đối của Chuẩn Thánh đỉnh phong Khổng Tuyên, bất kể là Huyền Tiên mặc kỳ lân hay Thái Ất Kim Tiên Thông Tí Viên Hầu đều như nhau cả.

Sau đó Khổng Tuyên chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, không ra tay hạ sát Huyền Trang.

Bởi vì thiếu chủ nói không cần lấy mạng của hắn.

Còn về Thông Tí Viên Hầu và con mặc kỳ lân kia, thiếu chủ nói, những kẻ đó vốn không phải là nhân vật chính của Tây Du lượng kiếp, chết cũng không sao cả.

Những nhân vật chính thật sự của Tây Du lượng kiếp, Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng, Bạch Long Mã, năm người họ đều đang sống rất tốt!

Thông Tí Viên Hầu, mặc kỳ lân, những kẻ này đều là hàng giả.

Qua một lúc lâu, Huyền Trang cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại, tay phải day day cái đầu hơi đau, nhìn thấy Khổng Tuyên xa lạ bên cạnh, kinh hãi nhảy dựng lên.

Chàng nhìn quanh, không thấy bóng dáng của đệ tử Thông Tí Viên Hầu đâu cả.

Cố gắng ép mình bình tĩnh lại, chàng chậm rãi hỏi: "Dám hỏi thí chủ, có từng thấy đệ tử của ta là Thông Tí Viên Hầu không?" Trước khi Khổng Tuyên xuất hiện, Huyền Trang đã bị khí tức của hắn chấn cho hôn mê, cho nên bây giờ hoàn toàn không rõ tình hình.

Khổng Tuyên mỉm cười trả lời: "Con khỉ đó hả?

Bị ta đánh chết rồi!" Huyền Trang sững sờ!

Sau đó chắp tay nói: “A di đà Phật, thí chủ xin đừng đùa với bần tăng.” Chàng thấy Khổng Tuyên phong thái tuấn tú, không giống yêu quái hung thần ác sát, cho nên tưởng rằng Khổng Tuyên đang nói đùa.

Khổng Tuyên nghiêm túc nói: “Ta không nói đùa, Thông Tí Viên Hầu thật sự đã bị ta chém rồi.” Nhìn vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Khổng Tuyên, Huyền Trang nhất thời không biết phải làm sao, một lát sau chậm rãi hỏi: “Nếu đệ tử của ta thật sự đã chết, vậy thi thể đâu?” Khổng Tuyên trả lời: “Bần đạo dùng vô thượng Chuẩn Thánh chi lực đánh nổ nó thành một đám sương máu, cho nên thi cốt không còn, vũng máu bên cạnh chính là ái đồ của ngươi.” Huyền Trang: “.....” Chàng không biết vô thượng Chuẩn Thánh chi lực là gì, nhưng có thể thấy Khổng Tuyên không giống như đang nói dối.

Thấy dáng vẻ ngây ngốc của Huyền Trang, Khổng Tuyên lại lặp lại một lần nữa: “Nó thật sự bị ta giết rồi, không lừa ngươi đâu.” Huyền Trang run rẩy nói: “Tại... tại sao lại như vậy?” Khổng Tuyên thở dài: “Đây là bố cục của những nhân vật lớn, nói với ngươi ngươi cũng không hiểu, ngươi chỉ là một con cờ, tóm lại con đường Tây hành của ngươi đến đây là chấm dứt, có bần đạo ở đây, ngươi vĩnh viễn không thể qua được Xà Bàn Sơn Ưng Sầu Giản này.” Huyền Trang cuối cùng cũng tin, chậm rãi đi đến trước vũng máu kia quỳ xuống, tiếp đó liền bắt đầu khóc rống lên.

Mặc dù thời gian ở cùng Thông Tí Viên Hầu còn ngắn, nhưng dù sao cũng đã kết hạ duyên sư đồ, Thông Tí Viên Hầu vì mình mà chết, trong lòng thương tâm cộng thêm tự trách, không nhịn được liền bật khóc.

Khổng Tuyên đau đầu, một đại nam nhân mà lại khóc a!

Nhưng hắn cũng không quấy rầy, để cho Huyền Trang khóc cho thỏa thích.

Cực Lạc Thiên.

Tiếp Dẫn mở mắt ra, giọng điệu ngưng trọng: "Không ổn rồi." Chuẩn Đề cũng lập tức suy diễn, tức giận quát: "Tiệt Giáo đáng chết, Đế Phượng Thiên đáng chết, sao dám, sao dám!" Chuẩn Đề cảm thấy mình đã không còn tính toán chuyện của Tôn Ngộ Không nữa, đã đổi một con khỉ khác để hoàn thành Tây hành, vậy mà Đế Phượng Thiên lại phái Khổng Tuyên chặn ở Xà Bàn Sơn Ưng Sầu Giản, chém giết Thông Tí Viên Hầu và mặc kỳ lân.

Chuẩn Đề thật sự sắp tức điên lên rồi!

Tiếp Dẫn chậm rãi mở miệng: "Phái Như Lai đi đi!" Chuẩn Đề nghiêm túc nói: "Làm như vậy, thật sự sẽ gây ra đại chiến giữa hai giáo phái, có lẽ chính là trúng kế của Đế Phượng Thiên." Tiếp Dẫn lắc đầu cười khổ: "Sư đệ vẫn chưa tỉnh ngộ sao?

Tiệt Giáo không trừ, thì vĩnh viễn sẽ không có Tây hành, chín chín tám mươi mốt nạn, Đế Phượng Thiên có thể tùy ý chặn người Tây hành ở bất kỳ nơi nào khiến họ không thể nhúc nhích." Chuẩn Đề im lặng, quả thật là như vậy.

Tây Phương Giáo không thể từ bỏ Tây Du lượng kiếp, đây là cơ hội duy nhất để Tây Phương Giáo đại hưng, có thể khiến đạo thống của Tây Phương Giáo triệt để truyền bá khắp phương Đông, đợi đến khi người người Nhân tộc đều tin Phật, Tây Phương Giáo có thể triệt để cướp đoạt khí vận Nhân tộc từ tay Nữ Oa và Lão Tử.

Cho nên, con đường Tây hành, Tây Phương Giáo không thể từ bỏ.

Lúc này, một vị đạo nhân áo bào trắng chậm rãi đi vào Cực Lạc Thiên.

Đạo nhân áo bào trắng này chính là con át chủ bài cuối cùng mà Hồng Quân để lại giúp đỡ Tây Phương Giáo.

Có thể được Hồng Quân ủy thác trọng trách như vậy, tất nhiên có thực lực không tầm thường.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hơi kinh ngạc, người này lại có thể âm thầm đột phá đại trận phòng hộ, tuyệt đối không phải là hạng tầm thường.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hơi kinh ngạc, người này lại có thể âm thầm đột phá đại trận phòng hộ, tuyệt đối không phải là hạng tầm thường.

Tài nghệ về trận pháp của người này tuyệt đối cao hơn tưởng tượng của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Bởi vì bất kể mạnh đến đâu, cũng không nên dễ dàng đột phá đại trận phòng hộ do Thánh nhân tự tay bố trí như vậy.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có chút kinh ngạc nhìn vị đạo nhân này, phát hiện đạo nhân này có bảy tám phần tương tự với sư phụ của mình.

Tiếp Dẫn trong nháy mắt đã hiểu ra, mở miệng nói: "Sư phụ...." "Không sai!" Vị đạo nhân đó nhàn nhạt mở miệng, biết Tiếp Dẫn muốn nói gì.

"A di đà Phật, dám hỏi đạo hữu danh hiệu." Thái độ của Tiếp Dẫn đã cung kính hơn rất nhiều.

Chuẩn Đề cũng khẽ hành lễ.

Vị đạo nhân đó rốt cuộc là ai?

Lại khiến cả hai vị Thánh nhân phương Tây đều phải khẽ hành lễ?

Đạo nhân mang theo một chút ý cười nói: "Bần đạo tên là Đạo Quân." Tiếp Dẫn chậm rãi hỏi: "Đạo Quân đạo hữu đến Cực Lạc Thiên có việc gì?" Đạo Quân bình tĩnh nói: "Tự nhiên là giúp Tây

Phương Giáo đối phó Tiệt Giáo, Tiệt Giáo không trừ, Tây Phương Giáo căn bản không thể đại hưng, chắc hẳn giờ phút này các vị đã hiểu rõ, Đế Phượng Thiên sẽ không cho các vị cơ hội này." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lộ ra vẻ vui mừng, có được vị này tương trợ, đối phó Tiệt Giáo lại thêm mấy phần chắc chắn.

Tiếp Dẫn suy nghĩ một lát, nói: "Nhưng Tiệt Giáo có hai vị Thánh nhân, hai vị Bán bộ Đại đạo, chúng ta thật sự khó thắng." Đạo Quân khẽ cười, biết Tiếp Dẫn hy vọng có thể từ miệng mình nghe được những lời nói có lòng tin chiến thắng Tiệt Giáo.

"Hai vị Thánh nhân yên tâm, tu vi cảnh giới của Đế Phượng Thiên kia căn bản không phải Bán bộ Đại đạo, lần trước chỉ là sử dụng một loại bí pháp, loại bí pháp này tin rằng khó có thể sử dụng lần thứ hai, cũng không biết sẽ để lại di chứng gì không." "Còn về Âm Dương Lão Tổ, tự nhiên sẽ do sư phụ của các vị tự mình ra tay ngăn cản, không thể nào xen vào cuộc chiến giữa Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo." "Còn Thông Thiên Giáo Chủ, sẽ do bần đạo ra tay ngăn cản, còn lại chỉ có một mình Nữ Oa, tin rằng hai vị có thể giải quyết được." Nghe vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng đều yên tâm, như vậy thì phần thắng của Tây Phương Giáo quả thực rất lớn.

Đạo Quân lại tự tin có thể kéo chân Thông Thiên Giáo Chủ hiện tại, xem ra hắn cũng rất tự tin vào thực lực của mình.

Chuẩn Đề vui mừng nói: "Như vậy, phiền đạo hữu rồi, ta lập tức thông báo cho Như Lai đến Xà Bàn Sơn Ưng Sầu Giản." Nói rồi, Chuẩn Đề liền rời khỏi Cực Lạc Thiên, xuống Hồng Hoang đi đến Tây Phương Giáo.

Đạo Quân thì cùng Tiếp Dẫn ngồi trên bồ đoàn bắt đầu thảo luận về trận đại chiến sắp tới. ...

Xà Bàn Sơn Ưng Sầu Giản.

Huyền Trang khóc suốt hai canh giờ cuối cùng cũng ngừng lại.

Chàng dùng giọng khàn khàn hỏi: "Vì sao không giết luôn cả bần tăng đi?" Khổng Tuyên nhàn nhạt trả lời: "Vì không cần thiết, mệnh lệnh ta nhận được là ngăn cản Tây hành." Huyền Trang hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai, ai phái ngươi đến?" Khổng Tuyên chậm rãi trả lời: "Bần đạo Khổng Tuyên, là do Thánh tử Tiệt Giáo phái bần đạo đến đây ngăn cản Tây hành." Huyền Trang hoàn toàn nghe mà ngây người.

Cho dù là trong thế giới của phàm nhân, chàng cũng biết đại danh của Thánh tử Tiệt Giáo, bây giờ cả Hồng Hoang không có bất kỳ chủng tộc nào không biết đến Đế Phượng Thiên.

Khổng Tuyên chàng cũng từng nghe qua, là tồn tại mạnh nhất trong số các đệ tử Tiệt Giáo.

Huyền Trang không hiểu, một phàm nhân nhỏ bé như mình, hà đức hà năng gì mà được Thánh tử Tiệt Giáo quan tâm, hà đức hà năng gì mà khiến Khổng Tuyên phải đích thân ra tay chặn đường Tây hành.

Thật sự hoàn toàn không hiểu, tồn tại như Thánh tử Tiệt Giáo không phải là thần tiên mà là chuyện đơn giản rồi, trong thế giới của phàm nhân, Thánh tử Tiệt Giáo đã là thần thoại, sự tích của ngài đã lưu truyền từ thời Vu Yêu lượng kiếp.

Lưu truyền đến tận bây giờ, trong Nhân tộc có vô số phiên bản truyện về Thánh tử Tiệt Giáo.

Một tồn tại thần thoại như vậy, trong mắt Huyền Trang đã hoàn toàn vượt qua cả thần tiên, lại đích thân để mắt đến mình, khiến chàng làm sao có thể hiểu được?

Khổng Tuyên cười nói: "Xem biểu cảm của ngươi, hình như không hiểu lắm thì phải?" Huyền Trang chậm rãi gật đầu, nói: "Bần tăng quả thực không hiểu." Khổng Tuyên bất đắc dĩ lắc đầu, than thở:

“Kim Thiền Tử a Kim Thiền Tử, ngươi thật sự không còn nhớ gì cả.” Huyền Trang không biết Khổng Tuyên đang nói gì, chỉ cảm thấy cái tên Kim Thiền Tử này có chút quen thuộc.

Chàng lại hỏi: “Bần tăng đi phương Tây lấy Đại thừa Phật pháp, có thể phổ độ chúng sinh, vì sao Tiệt Giáo lại muốn ngăn cản bần tăng, mong đạo hữu giải đáp.” Huyền Trang cũng có tâm tính tốt, vừa trải qua nỗi thất vọng mất đi đệ tử, đối mặt với Khổng Tuyên chỉ với sức lực trói gà không chặt, lại có thể nói chuyện tương đối bình tĩnh.

“Phổ độ chúng sinh?

Ha ha!” Khổng Tuyên khinh thường cười lạnh một tiếng, sau đó nói: “Tây hành chỉ là vì tư lợi của Tây Phương Giáo, nói gì đến phổ độ chúng sinh?

Người người tin Phật, thì Hồng Hoang này sẽ không còn người chết đói?

Sẽ không còn sát lục nữa sao?

Ngươi nghĩ sao?” Kim Thiền Tử đang suy nghĩ kỹ lời nói của Khổng Tuyên, chàng thật sự đang nghiêm túc suy nghĩ ý nghĩa của câu nói đó.

Khổng Tuyên thấy Kim Thiền Tử nhíu mày, lại mở miệng nói: “Đợi đến khi ngươi khôi phục ký ức, sẽ biết ta đang nói gì, bây giờ tầng thứ của ngươi quá thấp, không cần phải suy nghĩ về ý nghĩa trong lời nói của ta.” Sau đó, Khổng Tuyên từ trong không gian trữ vật lấy ra rất nhiều đồ ăn, nói với Huyền Trang: “Ăn đi!

Chương 363

Đừng để chết đói." Huyền Trang quả thực đã đói, nhưng bây giờ đâu có tâm tình để ăn.

Chàng hỏi: "Thí chủ định cứ thế này chặn bần tăng ở đây sao?" Khổng Tuyên gật đầu, trực tiếp trả lời: "Đúng vậy." Huyền Trang bất đắc dĩ nói: "A di đà Phật, vậy thí chủ không bằng trực tiếp giết bần tăng đi, dù sao bần tăng cũng sẽ già chết ở Ưng Sầu Giản này, không bằng cho bần tăng một cái chết thống khoái." Khổng Tuyên lắc đầu, trả lời: "Theo như Thánh tử nhà ta suy đoán, người của Tây Phương Giáo sắp đến rồi, đại chiến sắp nổ ra, tiếp theo sẽ không còn chuyện gì của ngươi nữa, ngươi có thể trực tiếp về Trường An." Huyền Trang kiên định nói: "Bần tăng có thể đi về phía Tây, tuyệt đối không về Trường An." Khổng Tuyên nhún vai, không khuyên nữa.

Lúc này, từ phương Tây truyền đến một luồng kim quang, kim quang chiếu rọi hàng trăm triệu dặm, giống như một mặt trời đang tiếp cận phương hướng Ưng Sầu Giản.

Một lát sau, một vị đạo nhân sau lưng có phật quang chiếu rọi chậm rãi xuất hiện trước mặt Khổng Tuyên.

"A di đà Phật, bần tăng Đại Nhật Như Lai Phật Lục Áp, Khổng Tuyên đạo hữu hãy để Đường Tam Tạng đi về phía Tây, bần tăng có thể bỏ qua chuyện cũ." Lục Áp chắp tay, bình tĩnh mở miệng với Khổng Tuyên.

"Đến đúng lúc lắm, bần đạo đang có chút nhàm chán, không cần nói nhiều lời vô ích, chiến thôi!" Nói rồi, Khổng Tuyên chậm rãi đứng dậy. ...

Huyền Trang trực tiếp có chút ngơ ngác, Phật chủ đã đến?

Đại Nhật Như Lai Phật trong mắt chàng là tồn tại cao cao tại thượng, là tồn tại cao cấp nhất trong Phật môn, không ngờ lại đột ngột xuất hiện trước mặt mình.

"A di đà Phật, ngươi về Trường An trước đi." Lục Áp chậm rãi mở miệng với Huyền Trang, sau đó chàng bị một trận gió cuốn đi mất.

Khổng Tuyên cũng không ngăn cản.

Trận chiến tiếp theo, phàm nhân này ở đây chắc chắn sẽ chết, vì thế gửi về Trường An trước, đợi diệt xong Tiệt Giáo, sau đó từ từ Tây hành cũng không muộn.

Lục Áp nhìn Khổng Tuyên, chậm rãi mở miệng: "Tương truyền đạo hữu là Chuẩn Thánh mạnh nhất ngoài Thánh tử, hôm nay bần tăng xin được lĩnh giáo một phen." Khổng Tuyên cười đáp lại: "Đã lâu không gặp đối thủ thích hợp, cẩn thận bần đạo đánh nổ kim thân của ngươi đấy." Lục Áp cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp tế ra Trảm Tiên Phi Đao.

Chỉ thấy Lục Áp lấy ra một cái hồ lô màu đỏ, một luồng hào quang sắc bén từ trong hồ lô bay ra.

Luồng hào quang chói mắt đó trực tiếp chém rách từng tầng không gian, mạnh mẽ chém về phía Khổng Tuyên.

Tốc độ của Trảm Tiên Phi Đao nhanh vô cùng, khoảng cách giữa Lục Áp và Khổng Tuyên lại gần.

Đòn tấn công này vô cùng đột ngột.

Nếu đổi lại là một Chuẩn Thánh khác, có thể sẽ bị chém chết ngay lập tức.

Phản ứng của Khổng Tuyên cũng cực nhanh, trực tiếp dùng Ngũ Sắc Thần Quang quét đi luồng Trảm Tiên Phi Đao đó.

Lục Áp tiếp tục liên tục sử dụng Trảm Tiên Phi Đao.

Khổng Tuyên cũng liên tục sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang, đánh rơi tất cả những luồng Trảm Tiên Phi Đao đó.

Hai người đấu pháp vô cùng kịch liệt, thu hút sự chú ý của chúng sinh Hồng Hoang.

Khổng Tuyên và Lục Áp cũng gần như là những người mạnh nhất dưới Thánh nhân, là cuộc đối đầu đỉnh cấp nhất.

Thấy Trảm Tiên Phi Đao không làm gì được Khổng Tuyên, Lục Áp lập tức dùng đến Tiên thiên Chí bảo Kỳ Lân Kiếm mà Hồng Quân đã cho, một kiếm chém về phía Khổng Tuyên.

Kiếm quang sắc bén trực tiếp chém rách không gian, trong nháy mắt đã bay đến trước mặt Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên liên tục đánh ra mấy đạo Ngũ Sắc Thần Quang để chống lại kiếm mang sắc bén, đồng thời Phiên Thiên Ấn hiện ra trong tay, trực tiếp đánh về phía Lục Áp.

Phiên Thiên Ấn vốn là pháp bảo của Quảng Thành Tử, sau khi Quảng Thành Tử bị Đế Phượng Thiên chém giết, Đế Phượng Thiên đã thu giữ pháp bảo này, rồi ban Phiên Thiên Ấn cho Khổng Tuyên.

Phiên Thiên Ấn trên không trung hóa thành một cái đại ấn che trời lấp đất, trực tiếp trấn áp xuống Lục Áp.

Đồng thời kiếm mang của Lục Áp cũng bị mấy đạo kiếm quang liên tục của Khổng Tuyên hóa giải.

Đòn tấn công của Tiên thiên Chí bảo quả nhiên sắc bén, Khổng Tuyên phải dùng đến mấy đạo Ngũ Sắc Thần Quang mới có thể hóa giải.

Lục Áp lại chém ra một kiếm nữa, kiếm mang đó càng thêm

khủng bố, kiếm khí vô cùng cuồng bạo tứ tán, trực tiếp nghiền nát những ngọn núi khổng lồ, cây đại thụ, tảng đá khổng lồ trong phạm vi ngàn vạn dặm thành bột phấn.

Lục Áp không chém kiếm đó vào Phiên Thiên Ấn, mà tiếp tục chém về phía Khổng Tuyên.

Đối mặt với sự trấn áp của Phiên Thiên Ấn, Lục Áp lại trực tiếp sử dụng Cẩu Đà Kim Thân, dùng nắm đấm vàng óng ánh một quyền đánh về phía Phiên Thiên Ấn.

"Oanh" một tiếng nổ vang trời đất, sóng xung kích trực tiếp làm vỡ nát không gian xung quanh.

Tiên thiên Linh bảo Phiên Thiên Ấn lại bị Lục Áp một quyền đánh bay trở về, có thể thấy sức mạnh một quyền của Lục Áp khoa trương đến mức nào.

Bên kia, Khổng Tuyên lại sử dụng nhiều đạo Ngũ Sắc Thần Quang hóa giải kiếm mang sắc bén đó.

Ngũ Sắc Thần Quang quả thực là kỹ năng nghịch thiên, đổi lại là Chuẩn Thánh khác đối mặt với đòn tấn công của Lục Áp, tuyệt đối không chết cũng bị đánh cho lột một lớp da.

Khổng Tuyên thì lại trực tiếp dùng bản mệnh thần thông Ngũ Sắc Thần Quang hóa giải, tỏ ra vô cùng ung dung.

Một người có Ngũ Sắc Thần Quang, một người có Cẩu Đà Kim Thân, thực ra hai người không đánh nhau một vạn năm, e rằng cũng khó phân thắng bại.

"Không ngờ Đại Nhật Như Lai Phật Lục Áp lại mạnh mẽ như vậy, hoàn toàn đánh ngang tay với Khổng Tuyên." "Khi Khổng Tuyên xuất sơn, đã khiêu chiến các cao thủ Hồng Hoang, chiến đâu thắng đó, cuối cùng mới bị Thánh tử đánh bại.

Lục Áp có thể đánh ngang tay với Khổng Tuyên như vậy, có thể thấy sự lợi hại của hắn." "Nghe nói Đại Nhật Như Lai Phật Lục Áp là con trai thứ mười của Đế Tuấn, không biết tin đồn này là thật hay giả?" "Chắc không phải là tin đồn vô căn cứ, năm đó mười người con trai của Đế Tuấn, quả thực chỉ bị bắn chết chín người, còn sống một người, tám phần chính là Đại Nhật Như Lai Phật Lục Áp." "Trận chiến đấu này tuy không bằng trận chiến giữa Thánh tử và Thiên Đạo, nhưng cũng là trận chiến cao cấp khó có dịp thấy, thật sự quá đặc sắc!" "....." Cùng với trận chiến của Lục Áp và Khổng Tuyên dần dần kịch liệt hóa, chúng sinh Hồng Hoang cũng bắt đầu nghị luận sôi nổi.

Cùng với trận chiến tiếp tục, viện quân của Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo cũng lần lượt kéo đến.

Đệ tử thân truyền của Tiệt Giáo: Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh, Kim Sí Đại Bàng Điêu.

Đệ tử nội môn của Tiệt Giáo: Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên, Thân Công Báo, Thạch Cơ, Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương.

Những đệ tử trên đã đến chiến trường.

Còn có những đệ tử ngoại môn có thực lực khá mạnh, tu vi từ Kim Tiên trở lên cũng đang trên đường đến.

Bên Tây Phương Giáo, Thích Ca Mâu Ni Phật, Dược Sư Phật, Nhật Quang Bồ Tát, Nguyệt Quang Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát, Quan Âm Bồ Tát, Thái Ất Chân Nhân... các đại lão của Tây Phương Giáo cũng toàn bộ đến chiến trường.

Các la hán khác cũng lục tục kéo đến.

Trong nháy mắt, hai bên đội hình siêu cấp xa hoa đối đầu nhau,

chuyện nhỏ từ một cuộc xung đột nhỏ đã biến thành đại chiến giữa các giáo phái Thánh nhân.

Nếu so sánh số lượng chiến lực cao cấp, tự nhiên Tiệt Giáo nhiều hơn, Tiệt Giáo còn có Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi cùng một đám Chuẩn Thánh cao cấp chưa xuất hiện.

Hồng Hoang chúng sinh triệt để kinh ngạc!

Lại là tình huống gì đây?

".....Không phải lại sắp gây ra đại chiến giữa các giáo phái Thánh nhân nữa chứ?" "Hình như là vậy!

Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo dốc toàn lực xuất động, chắc chắn không phải là đùa giỡn." "Tình huống gì vậy?

Đột nhiên lại muốn đánh nhau?" "Vấn đề là, Tây Phương Giáo có thể đánh thắng Tiệt Giáo sao?

Chuyện Thánh tử chém trời các ngươi đã quên rồi à?" "Không biết nữa, lần này Hồng Hoang lại sắp gặp kiếp nạn rồi." "....." Hồng Hoang chúng sinh đều không hiểu rõ, vì sao Khổng Tuyên và Lục Áp lại đánh nhau, sau đó các đại năng của Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo lại lần lượt xuất hiện.

Cục diện thay đổi quá nhanh, đầu óc có chút không theo kịp.

Dù sao chúng sinh Hồng Hoang chắc chắn không thể nào cứ nhìn chằm chằm vào một nhân vật nhỏ như Huyền Trang, cho nên đại bộ phận các chủng tộc đều không rõ nguyên nhân cuộc chiến là gì, chỉ có những đại lão thật sự của Hồng Hoang biết về Tây Du lượng kiếp mới hiểu rõ nội tình bên trong.

Cuối cùng, một trận đại chiến kinh thiên động địa giữa các giáo phái Thánh nhân, sắp sửa nổ ra!

Đây sẽ là một trận chiến kịch liệt chưa từng có, vượt xa cả trận chiến giữa Tiệt Giáo và Xiển Giáo lần trước. ...

Chương 364

Tại Xà Bàn Sơn Ưng Sầu Giản, đại chiến giữa các giáo phái Thánh nhân sắp sửa nổ ra.

Nhưng Đế Phượng Thiên lại chậm chạp chưa xuất hiện.

Vậy thì Đế Phượng Thiên đang ở đâu?

Đế Phượng Thiên lúc này đang ở trong Huyết Hải Minh Hà, lần đầu tiên trong đời, đang bí mật đàm phán với Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ vô cùng khách khí hỏi: "Không biết Thánh tử giá lâm có việc gì?" Minh Hà Lão Tổ ban đầu có chút xích mích với Đế Phượng Thiên, nhưng đã hòa giải trong Bàn Đào Đại Hội trước đó, trong lời nói vô cùng khách khí, dù sao cảnh tượng Đế Phượng Thiên chém trời trước đó đối với Minh Hà Lão Tổ chấn động quá sâu sắc.

Minh Hà Lão Tổ cảm thấy lựa chọn chính xác nhất trong đời mình là hòa giải với Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói: "Ta không nói nhiều lời vô ích, Tiệt Giáo của ta và Tây Phương Giáo sắp khai chiến, ngươi suất lĩnh đại quân công đánh Địa Phủ, bất kể cuối cùng có công hạ được hay không, đợi sau khi diệt xong Tây Phương Giáo, ta đều sẽ giao Tu La Đạo cho ngươi." Minh Hà Lão Tổ vừa nghe, ánh mắt lập tức sáng lên, lời hứa của Đế Phượng Thiên rất đáng tin cậy.

Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo khai chiến, phần thắng của Tiệt Giáo cũng rất lớn.

Một khi Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo khai chiến, Địa Phủ liền bị cô lập không có viện trợ, không còn ai chi viện nữa, cho dù Đế Phượng Thiên không đề cập đến chuyện này, e rằng Minh Hà Lão Tổ

cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt vời này.

Lần trước công đánh Địa Phủ, A Tu La đại quân tổn thất nặng nề.

Trải qua bao nhiêu nguyên hội tu dưỡng, A Tu La đại quân lại hồi phục đến cấp độ hàng chục tỷ, hoàn toàn có thể tiến công Địa Phủ một lần nữa.

Minh Hà Lão Tổ chắp tay nói: "Đa tạ Thánh tử thành toàn, Minh Hà tất nhiên sẽ không tiếc sức lực tiến công Địa Phủ." Đế Phượng Thiên vỗ vai Minh Hà Lão Tổ, cười nói: "Chuyện này nếu thành, sau này ngươi và ta sẽ là minh hữu." Minh Hà Lão Tổ khẽ cười nói: "Được làm minh hữu với Tiệt Giáo, là vinh hạnh của lão tổ...." ...

Xà Bàn Sơn Ưng Sầu Giản.

Đệ tử của Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo đang đối đầu nhau.

Đệ tử ngoại môn của Tiệt Giáo và la hán của Tây Phương Giáo cũng dần dần đến chiến trường.

Đệ tử cấp thấp nhất của các giáo phái không cần tham chiến, vì số lượng người tu vi thấp dù nhiều đến đâu cũng hoàn toàn không có ý nghĩa gì, một dư chấn chiến đấu cũng có thể khiến toàn bộ vẫn lạc.

Chưa kịp khai chiến, Tây Phương Nhị Thánh đã đến chiến trường.

Sĩ khí của Tây Phương Giáo lập tức tăng mạnh, chỉnh tề hành lễ nói: "Bái kiến nhị vị giáo chủ!" "A di đà Phật." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng thanh niệm một tiếng phật hiệu, sau đó sát ý không chút che giấu liền hướng về phía chúng nhân Tiệt Giáo.

Hai luồng thánh uy vô hình trực tiếp áp xuống.

Đệ tử Tiệt Giáo lập tức cảm thấy hô hấp khó khăn, nguyên thần run rẩy.

Bên Tiệt Giáo, Nữ Oa cũng đã đến, đệ tử Tiệt Giáo lập tức thở

phào nhẹ nhõm, dù sao đối phương có Thánh nhân, bên mình không có Thánh nhân trấn giữ sẽ có áp lực đặc biệt lớn.

Trên người Nữ Oa một luồng thánh uy bộc phát ra, ngăn chặn thánh uy của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Đệ tử Tiệt Giáo lập tức cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, áp lực như núi đã bị gỡ bỏ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vốn định cho Tiệt Giáo một đòn phủ đầu, nhưng Nữ Oa kịp thời xuất hiện đã hóa giải.

Lúc này, từ hướng Bích Du Cung đột nhiên có một luồng kiếm quang sắc bén với tốc độ xuyên phá không gian bay về phía chiến trường.

Đó là Thông Thiên Giáo Chủ đang đạp trên Thanh Bình Kiếm đã đến.

Thánh nhân trong nháy mắt có thể đi hàng trăm triệu vạn dặm, một lát sau, Thông Thiên Giáo Chủ đã lâu không đặt chân đến Hồng Hoang lại một lần nữa hiện thân, Hồng Hoang một phen xôn xao!

"Thông Thiên Thánh nhân đích thân hạ tràng rồi, phải biết lần trước đại chiến giữa Tiệt Giáo và Xiển Giáo, Thông Thiên Thánh nhân cũng không ra tay a!" "Thông Thiên Thánh nhân có lẽ đã ít nhất sáu bảy mươi nguyên hội chưa xuống Hồng Hoang rồi nhỉ?" "Kiếm khí thật sắc bén, dù ở khoảng cách xa như vậy quan sát Thông Thiên Thánh nhân, nguyên thần của ta vẫn một trận đau nhói, tu vi của Thông Thiên Thánh nhân rốt cuộc ở trình độ nào?" "Thông Thiên Thánh nhân tuyệt đối là tồn tại mạnh nhất trong Lục Thánh, có thể đã vượt qua cả Lão Tử Thánh nhân." "....." Cùng với sự hiện thân của Thông Thiên Giáo Chủ, lập tức đã gây ra những cuộc thảo luận sôi nổi.

Thông Thiên Giáo Chủ mặt không biểu cảm nói: "Hai vị sư đệ, đã lâu không gặp." Tiếp Dẫn trực tiếp mở miệng: "Đại chiến sắp nổ ra, đã không còn tình nghĩa sư huynh đệ nữa." Thông Thiên Giáo Chủ khẽ trào phúng: "Không hổ là phương Tây vô sỉ, nhanh như vậy đã không nhận sư huynh rồi sao?" Chuẩn Đề trực tiếp phản pháo: "Hình như ngươi cũng không nhận Lão Tử Thánh nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai vị Thánh nhân đó nhỉ?" Thông Thiên Giáo Chủ hiếm khi lộ ra một nụ cười: "Cho nên hai vị đang bắt chước bản tọa?" Tiếp Dẫn chắp tay nói: "Tranh cãi miệng lưỡi, không có ý nghĩa." Thông Thiên Giáo Chủ cười lạnh một tiếng, trực tiếp tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm.

Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm bao quanh thân thể Thông Thiên, tỏa ra kiếm khí mạnh mẽ khó có thể hình dung, chỉ riêng kiếm khí của Tru Tiên Tứ Kiếm đã làm cho không gian xung quanh nứt ra, một luồng áp lực cực lớn truyền khắp cả đại địa Hồng Hoang.

Hồng Hoang chúng sinh lại một lần nữa kinh hãi, quá mạnh rồi!

Thông Thiên Giáo Chủ rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng hơi kinh ngạc, họ đã tưởng tượng Thông Thiên Giáo Chủ rất mạnh, nhưng sự mạnh mẽ của Thông Thiên Giáo Chủ vẫn vượt quá dự liệu của họ.

"Nếu tranh cãi miệng lưỡi không có ý nghĩa, không bằng trực tiếp khai chiến?" Thông Thiên vô cùng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tây Phương Nhị Thánh.

Tiếp Dẫn chậm rãi mở miệng: "Đạo hữu quả thực mạnh mẽ, hai người bần tăng khó có thể chiến thắng." Lời này vừa nói ra, chúng sinh Hồng Hoang ngây người, Tiếp Dẫn Thánh nhân có ý gì?

Còn chưa bắt đầu đánh, đã bắt đầu tự hạ uy phong của mình?

Thông Thiên Giáo Chủ cười lớn: "Vậy các ngươi còn không mau quỳ xuống đầu hàng?" Tiếp Dẫn Thánh nhân vô cùng bình tĩnh nói: "Hai người bần tăng không phải là đối thủ của đạo hữu, tự nhiên có người là đối thủ của đạo hữu." Lời vừa dứt, chỉ thấy một vị đạo nhân áo bào trắng bay bổng, tựa như có một khí chất khó tả, không biết từ đâu trong nháy mắt đã đến bên cạnh Tiếp Dẫn Thánh nhân.

Thông Thiên và Nữ Oa hơi kinh ngạc, sự lĩnh ngộ về không gian pháp tắc của người này còn cao hơn cả họ.

"Vị đạo nhân đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tiếp Dẫn Thánh nhân kia là ai?

Ta hoàn toàn không nhìn rõ làm sao mà xuất hiện?" "Thật sự không nhìn rõ, giống như xuất hiện từ hư không, có thể đứng bên cạnh Thánh nhân, chắc chắn không phải là hạng tầm thường." "Vị đạo nhân thần bí đó cho ta một cảm giác cao thâm khó lường, tuyệt đối là một tồn tại mạnh mẽ." "....." Đối với sự xuất hiện của vị đạo nhân thần bí, chúng sinh Hồng Hoang cũng vô cùng tò mò.

Vị đạo nhân thần bí đó tự nhiên chính là vị tự xưng là Đạo Quân kia.

Đạo Quân nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, giọng điệu bình thản: "Bần đạo Đạo Quân, làm đối thủ của ngươi!" Lời vừa dứt, một luồng uy áp Thánh nhân khó có thể diễn tả bằng lời đã cuốn phăng cả Hồng Hoang.

Lời của Đạo Quân vừa dứt, một luồng uy áp Thánh nhân khó có thể diễn tả bằng lời quét qua toàn bộ Hồng Hoang!

Luồng uy áp cổ xưa này khiến chúng sinh Hồng Hoang không thể thở nổi, mạnh mẽ đến mức khiến người ta phải rùng mình!

Nhưng đó không phải là trọng điểm, nguyên nhân khiến đầu óc

chúng sinh Hồng Hoang lúc này hoàn toàn hỗn loạn là: Hồng Hoang lại có Thánh nhân thứ chín ư?

Ai cũng biết Hồng Hoang có chín vị Thánh nhân là viên mãn, nhưng từ trước đến nay chỉ có tám vị là Hồng Quân Lão Tổ, Lão Tử Thánh nhân, Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa Thánh nhân, Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân, và Hậu Thổ Thánh nhân.

Dĩ nhiên, hiện tại Hồng Quân Lão Tổ đã hợp đạo, có thể không tính vào hàng ngũ Thánh nhân.

Nhưng trước khi Hồng Quân hợp đạo, Hồng Hoang vẫn luôn chỉ có tám vị Thánh nhân.

Những đại lão Hồng Hoang như Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ đã chết đều đã từng khổ cực tu luyện, muốn trở thành vị Thánh nhân cuối cùng của Hồng Hoang.

Thế nhưng, điều không thể tưởng tượng nổi là, trời đất Hồng Hoang, lại luôn tồn tại Thánh nhân thứ chín!

Căn bản không hề có cái gọi là thánh vị cuối cùng, Thánh nhân thứ chín vốn vẫn luôn tồn tại, thảo nào sau tám vị Thánh nhân, không còn ai thành công chứng đạo Thánh nhân nữa, là bởi vì thánh vị trong trời đất Hồng Hoang đã sớm hoàn toàn viên mãn!

Đây mới là điểm khiến chúng sinh Hồng Hoang phải dựng tóc gáy!

Vì sao trời đất Hồng Hoang có Thánh nhân thứ chín, nhưng lại hoàn toàn không một ai hay biết?

Không phải khi có người thành Thánh, sẽ có các loại dị tượng trời đất sao?

Làm sao một Thánh nhân lại có thể giấu diếm được cả Hồng Hoang?

Chuyện này quả thực khó có thể tưởng tượng, sự chấn động không thể hình dung!

"Cho nên...

Hồng Hoang vẫn luôn có Thánh nhân thứ chín, đúng không?" "Chắc là vậy, cái tên Đạo Quân này chưa từng nghe qua, cũng không thể nào là vị đại năng quen thuộc nào đó đột nhiên chứng đạo thành công được." "Đạo Quân, Đạo Quân, các ngươi không cảm thấy cái tên này quen tai sao?" "..." Thông Thiên Giáo Chủ ngưng mắt nhìn đạo nhân tên Đạo Quân này, trong lòng có chút giác ngộ, Đạo Quân và sư phụ Hồng Quân có bảy tám phần tương tự, cái khí chất phiêu nhiên thoát tục kia cũng cực kỳ giống nhau.

Thông Thiên Giáo Chủ cất giọng trầm hỏi: "Đạo hữu là Tam Thi Thân của sư phụ?" Đạo Quân gật đầu, trực tiếp thừa nhận: "Bần đạo chính là Tự Ngã Thân trong Tam Thi Thân của Đạo tổ." Lời này vừa thốt ra, Hồng Hoang lại một lần nữa chấn động!

Quá nghịch thiên rồi!

Thánh nhân thứ chín của Hồng Hoang, lại là Tự Ngã Thi của Hồng Quân Lão Tổ?

Hồng Quân Lão Tổ không chỉ là Thánh nhân, mà ngay cả Tự Ngã Thi của Đạo tổ cũng là Thánh nhân?

Chương 365

Chuyện này quả thực đã lật đổ tam quan của chúng sinh Hồng Hoang, có thể như vậy sao?

Đây còn là Hồng Hoang mà ta biết không?

Những nhân vật lớn này hết lần này đến lần khác làm mới nhận thức của ta về trời đất Hồng Hoang!

Thảo nào không một ai hay biết, Đạo Quân là một trong Tam Thi Thân của Đạo tổ, vẫn luôn ẩn mình trong tam hoa trên đỉnh đầu Đạo tổ, làm sao có thể bị người khác biết được?

Đạo Quân thành Thánh, có Đạo tổ tự mình che đậy thiên cơ, làm sao có thể bị bất kỳ ai hay biết?

Vì vậy, ngoài bản thân Hồng Quân ra, không một ai biết Hồng Hoang có Thánh nhân thứ chín, chuyện này ngay cả Đế Phượng Thiên xuyên không cũng không rõ.

Bởi vì trong truyền thuyết hậu thế không hề có bất kỳ ghi chép nào về Tam Thi Thân của Hồng Quân.

Hồng Quân là người sáng tạo ra phương pháp Trảm Tam Thi, tự nhiên có đủ Tam Thi Thân.

Trong Tam Thi Thân, Thiện Thi yếu nhất, Ác Thi trung bình, Tự Ngã Thi mạnh nhất.

Hồng Quân trực tiếp phái ra Tự Ngã Thi mạnh nhất để viện trợ Tây Phương Giáo, có thể thấy cũng đã hạ vốn gốc.

Tự Ngã Thi cũng là thứ khó chém nhất, trong Lục Thánh chỉ có Lão Tử Thánh nhân chém được Tự Ngã Thi.

Vì sao Tự Ngã Thi là khó chém nhất?

Bởi vì Tự Ngã Thi là chấp niệm của bản thân, loại chấp niệm này rất khó chém bỏ, một khi chém bỏ, liền gần như mất đi tất cả tình cảm của một sinh linh.

Cho nên, Hồng Quân mới lạnh lùng đạm bạc như vậy, ngoài tu vi của bản thân ra, gần như không để bất cứ chuyện gì trong lòng, chém đi Tự Ngã Thi sẽ trở nên như vậy.

Lão Tử cũng thế, ngoài việc có chút đặc biệt với Huyền Đô, tình cảm cũng rất đạm bạc, kể cả với hai sư đệ là Nguyên Thủy và Thông Thiên, ông ta cũng đi theo con đường Thái Thượng Vô Tình Đại Đạo.

Cho nên, Tự Ngã Thi của Hồng Quân Lão Tổ là Đạo Quân tuyệt đối không thể xem thường, chắc chắn vô cùng mạnh mẽ.

Một vài đại lão đầu óc nhanh nhạy đã nghĩ đến sự kiện Hồng Vân tự bạo năm đó.

Nếu Hồng Hoang đã sớm có Thánh nhân thứ chín, chỉ có Đạo tổ biết, vậy tại sao lại phải tạo ra một đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng để hại Hồng Vân tự bạo?

Bên trong chắc chắn có chuyện!

Hồng Hoang xác thực có Thánh nhân thứ chín, là Tự Ngã Thi của Đạo tổ, chuyện này trực tiếp làm cả Hồng Hoang chấn động trời nghiêng đất lệch!

Thông Thiên Giáo Chủ thì hoàn toàn thất vọng, sư phụ Hồng Quân đã hoàn toàn đứng về phía Tây Phương Giáo.

Thật ra Thông Thiên Giáo Chủ vẫn luôn có một điểm không hiểu lắm, vì sao con trai mình dường như vẫn luôn đề phòng sư phụ Hồng Quân, cứ như thể sư phụ Hồng Quân chắc chắn là kẻ địch vậy.

Bây giờ Thông Thiên Giáo Chủ cuối cùng cũng đã tin, con trai Đế Phượng Thiên của ông vẫn luôn đúng.

Thông Thiên là Thánh nhân, tuy không nổi danh về thuật thôi diễn, nhưng sau khi dùng Thánh Nhân Đan, theo tu vi không ngừng tăng cao, thuật thôi diễn của Thánh nhân cũng không ngừng tiến bộ.

Sau khi Phong Thần Lượng Kiếp qua đi, Thông Thiên cũng đã thôi diễn ra rằng nếu không bị con trai cưỡng ép thay đổi kết cục Phong Thần, e rằng kết cục Phong Thần đối với Tiệt Giáo sẽ không tốt đẹp gì.

Hồng Quân, có thật sự xem Lục Thánh là đệ tử không?

Giờ phút này, Thông Thiên Giáo Chủ cuối cùng cũng đã nhìn rõ bộ mặt thật của Hồng Quân.

Hóa ra tất cả mọi thứ đều là giả, con trai của ông, Đế Phượng Thiên, đã sớm dự liệu được tất cả.

Thông Thiên Giáo Chủ không hiểu vì sao con trai mình lại làm vậy, nhưng giờ phút này ông vô cùng rõ ràng, nếu không có con trai của ông, e rằng Tiệt Giáo tuyệt đối không phải là bộ dạng hiện tại, có khi đã bại trong Phong Thần chi chiến cũng không chừng.

Giờ phút này, Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng vui mừng, vì năm xưa đã đi tìm đứa con lưu lạc bên ngoài về.

Năm đó chính Hồng Quân đã đích thân điểm hóa cho ông đi tìm con.

E rằng Hồng Quân sớm đã hối hận đến xanh cả ruột rồi nhỉ?

Hồng Quân làm sao có thể ngờ được, đứa con mà ông tìm về, lại trở thành đối thủ lớn nhất của mình!

Lúc này, lại có một vị đại lão khác xuất hiện.

Trấn Nguyên Tử của Ngũ Trang Quán chậm rãi đáp xuống sau lưng Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa Thánh nhân, rõ ràng bày tỏ lập trường của Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử và Đế Phượng Thiên đã sớm có quan hệ minh hữu, đã đứng về một phe thì phải đứng cho tới cùng, đại chiến cấp bậc này nhất định phải có mặt.

"Xin ra mắt hai vị Thánh nhân." Trấn Nguyên Tử chậm rãi hành lễ với Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa Thánh nhân.

"Trấn Nguyên Đại Tiên không cần đa lễ, bản tọa phải cảm tạ người trước đó đã tương trợ." Thông Thiên Giáo Chủ đáp lời Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa thì mỉm cười gật đầu.

Sau đó, Thông Thiên Giáo Chủ quay đầu nói với Đạo Quân: "Ngươi có tư cách làm đối thủ của bản tọa, từ giờ phút này, ta và Hồng Quân ân đoạn nghĩa tuyệt, Người không còn là sư phụ của bản tọa nữa." "Ầm ầm ầm" Ngay khi Thông Thiên Giáo Chủ dứt lời, trên Cửu Thiên sấm sét vang rền, nổ vang khắp Hồng Hoang.

Lời của Thông Thiên Giáo Chủ vừa dứt, trên Cửu Thiên sấm sét vang rền, nổ vang khắp Hồng Hoang.

Đó là Thiên Đạo, cũng là Hồng Quân Lão Tổ đang bày tỏ sự bất mãn với sự ngông cuồng của Thông Thiên.

Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn mây sấm trên Cửu Thiên, chậm rãi nói: "Bản tọa cảm kích Người đã truyền đạo, cũng cảm tạ Người đã ban cho ta Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ, nhưng Người đối với Tiệt Giáo chưa bao giờ có ý tốt, nếu đã lợi dụng ta, ta đây Thông Thiên cũng không nợ Người gì cả." "Ầm ầm ầm" Sấm sét lại vang lên, cả Hồng Hoang đều có thể cảm nhận được dao động vô thượng từ trên Cửu Thiên.

Khí tức của Thông Thiên Giáo Chủ bùng nổ, mặt không biểu cảm nói: "Ta là Thông Thiên, từ nay là Giáo chủ Tiệt Giáo, không phải là đệ tử của Hồng Quân, chúng sinh Hồng Hoang cùng chứng giám!" Không cần Thiên Đạo hưởng ứng, giọng nói của Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp truyền đi khắp mọi ngóc ngách của Hồng Hoang.

Giờ khắc này, chúng sinh Hồng Hoang dựng tóc gáy, Thông Thiên Thánh nhân và Hồng Quân Lão Tổ công khai xé rách mặt nhau!

Lời nói của Thông Thiên Giáo Chủ thật sự sắc như dao, bén nhọn vô cùng!

"...Thông Thiên Thánh nhân trực tiếp tạo phản rồi!

Quả thực quá bá khí!" "Đạo Quân đã đứng về phía Tây Phương Giáo, nói rõ lập trường của Đạo tổ, Thông Thiên làm ra hành vi như vậy cũng không có gì kỳ lạ." "Thông Thiên Thánh nhân hoàn toàn thất vọng rồi!" "Ta không hiểu, tại sao Đạo tổ đã hợp đạo thành công, lại muốn can thiệp vào chuyện thế tục của Hồng Hoang, giúp đỡ Tây Phương Giáo?

Căn bản không hợp lý!" "Ta cũng không biết!

Bên trong chắc chắn có ẩn tình lớn!" "..." Chúng sinh Hồng Hoang không hiểu lắm, nhưng các đại lão Hồng Hoang đại khái có thể hiểu được.

Tuy ngoài Đế Phượng Thiên ra, không ai biết kế hoạch ban đầu của Hồng Quân là để Tam Thanh hợp đạo.

Nhưng lần đó Đế Phượng Thiên Trảm Thiên đã cung cấp cho Hồng Quân một cơ hội hợp đạo tuyệt vời, đã hợp đạo rồi, tại sao lại phải nhắm vào Tiệt Giáo?

Bởi vì uy hiếp!

Hồng Quân cảm thấy Đế Phượng Thiên này là một biến số cực

lớn, một mối đe dọa mạnh mẽ, vì vậy Tiệt Giáo nhất định phải bị diệt trừ.

Hơn nữa sau này Âm Dương Lão Tổ cũng đã thành Bán bộ Đại đạo cảnh, cả nhà Đế Phượng Thiên đối với Thiên Đạo mới này uy hiếp quá lớn, Hồng Quân chắc chắn không cho phép mối đe dọa như vậy tồn tại, vì vậy chắc chắn phải diệt trừ toàn bộ Tiệt Giáo.

Tây Phương Giáo thì trở thành thanh kiếm sắc bén nhất trong tay Hồng Quân.

Thực ra bây giờ Hồng Quân có thể trực tiếp tước đoạt thánh vị của Thông Thiên và Nữ Oa.

Bởi vì Hồng Quân đã là Thiên Đạo mới, thánh vị của các Thánh nhân Thiên Đạo đều nằm trong tay hắn.

Nhưng bên trong có một vấn đề, Hồng Quân và các Thánh nhân này là một thể lợi ích chung, các Thánh nhân Thiên Đạo này càng mạnh, Hồng Quân cũng càng mạnh.

Nếu trực tiếp tước đi thánh vị của Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa Thánh nhân, sẽ làm suy giảm thực lực của Tiệt Giáo một cách đáng kể, nhưng đồng thời cũng sẽ làm suy yếu chính bản thân Hồng Quân.

Phải biết rằng hiện tại có một Âm Dương Lão Tổ đang như hổ rình mồi, nếu thực lực của Hồng Quân bị suy yếu, cũng sẽ gặp phải nguy cơ chí mạng.

Vì vậy lúc này Hồng Quân căn bản không thể tước đoạt thánh vị của Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa Thánh nhân.

"Từ nay Hồng Hoang, không có Tam Thanh, không có đệ tử của Hồng Quân là Thông Thiên, bản tọa, Giáo chủ Tiệt Giáo Thông Thiên, cùng tất cả Thánh nhân Thiên Đạo triệt để vạch rõ quan hệ, Thiên Đạo

đã là mặt đối lập của Tiệt Giáo ta, vậy Tiệt Giáo ta lại trảm thiên một lần nữa thì có sao, ha ha ha...” Lời nói bá khí tuyệt luân của Thông Thiên Giáo Chủ rõ ràng truyền vào tai chúng sinh Hồng Hoang, chấn động đến mức chúng sinh Hồng Hoang ngay cả hô hấp và tim đập cũng ngừng lại!

Chương 366

Tiếng cười lớn kia càng làm cho cả đại địa Hồng Hoang phải run rẩy!

Giờ khắc này, Thông Thiên Giáo Chủ đã trở thành một Thông Thiên Giáo Chủ mới, tự nắm giữ cuộc đời của mình, không còn làm quân cờ của Hồng Quân nữa!

Thông Thiên, đã có được cuộc sống mới!

Khí tức của Thông Thiên Giáo Chủ không ngừng tăng trưởng.

Giờ khắc này, ý niệm của Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng thông suốt, tu vi vốn đã đi rất xa trên con đường Thánh nhân, lại tăng lên thêm một chút.

"Không thể nào!

Không thể nào!

Thông Thiên Thánh nhân đã mạnh như vậy, còn đang mạnh lên ư?" "Sau khi Thông Thiên Thánh nhân nói những lời đó, chắc là ý niệm thông đạt, có cảm ngộ mới." "Người so với người tức chết người mà!

Ta kẹt ở Thái Ất Kim Tiên viên mãn mấy chục nguyên hội, người ta đường đường là Thánh nhân chỉ nói vài câu, lại có sở ngộ!" "Hồng Hoang này, thật sự sắp lại biến thiên rồi!" "..." Đạo Quân và hai vị Thánh nhân Tây Phương hai mắt hơi nheo lại, Thông Thiên này càng ngày càng phóng túng và nguy hiểm rồi.

Bị tên nhóc điên Đế Phượng Thiên kia lây nhiễm sao?

Bệnh điên cũng có thể lây nhiễm à?

Lúc này mây đen trên Cửu Thiên dần dần tan đi, cũng cho thấy Hồng Quân đã khôi phục bình tĩnh, thể hiện thái độ khinh thường cao cao tại thượng.

Cứ để Thông Thiên mặc sức tung hoành, ta đây Hồng Quân cứ xem.

Đây là tín hiệu mà Hồng Quân muốn truyền đạt.

Đối với việc thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ lại tăng lên, Đạo Quân dường như hoàn toàn không để tâm, cũng gián tiếp cho thấy sự đáng sợ của Đạo Quân.

Đạo Quân chậm rãi nói: "Chúng sinh Hồng Hoang vô tội, hay là các Thánh nhân chúng ta đến hỗn độn ngoài Tam Thập Tam Thiên quyết một trận, được không?" Thông Thiên Giáo Chủ mỉa mai nói: "Rõ ràng không quan tâm đến sinh tử của chúng sinh, lại giả vờ ra vẻ đạo mạo giả tạo, khiến bần tọa cảm thấy có chút nực cười, nhưng đề nghị này bần tọa chấp nhận." Hai câu đối thoại vừa nói ra, những chúng sinh Hồng Hoang tu vi thấp kém đang lo lắng không thôi cuối cùng cũng hoàn toàn yên tâm.

Còn nhớ lần trước Tiệt Giáo và Xiển Giáo đại chiến, Hồng Hoang suýt chút nữa bị đánh nát, sinh linh Hồng Hoang vẫn lạc một phần ba, phải nghỉ ngơi dưỡng sức bao nhiêu nguyên hội, mới vừa hồi phục được một chút, nếu lại gây ra đại chiến Thánh nhân, e rằng đại địa Hồng Hoang cũng không chịu nổi.

"Mời." Nói rồi, Đạo Quân dẫn đầu bay về phía ngoài Tam Thập Tam Thiên, hai Thánh nhân Tây Phương lập tức theo sau, Thông Thiên và Nữ Oa cũng theo sát.

Hỗn độn vô tận ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Nơi này cách Hồng Hoang cực kỳ xa.

Đạo Quân đối đầu với Thông Thiên Giáo Chủ, vậy có nghĩa là Nữ Oa phải một chọi hai, chiến đấu với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị Thánh nhân Tây Phương.

Hiện tại, Lão Tử của Bát Cảnh Cung chưa xuất hiện, không biết lập trường thế nào.

Nhưng đại khái Lão Tử Thánh nhân cũng sẽ đứng về phía Hồng Quân, dù sao Nhân Giáo trước đó đã đứng cùng phe với Xiển Giáo, quan hệ với Tiệt Giáo vẫn luôn không tốt, quan hệ thầy trò giữa Lão Tử Thánh nhân và Hồng Quân vẫn luôn không tệ.

Đạo Quân chậm rãi tế ra một thanh kiếm, hóa ra Đạo Quân cũng đi theo kiếm đạo.

Kiếm vừa xuất hiện, Thông Thiên Giáo Chủ liền sáng mắt lên, thân kiếm tỏa ra pháp tắc phức tạp, các loại đạo vận lưu chuyển không ngừng.

Thông Thiên Giáo Chủ là một kẻ si mê kiếm, chưa từng thấy thanh kiếm này, bèn hỏi: "Kiếm gì đây?" Đạo Quân đáp: "Tiên Thiên Chí Bảo Đạo Kiếm." Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi gật đầu: "Kiếm tốt!" Có thể khiến một kẻ si mê kiếm như Thông Thiên Giáo Chủ khen một tiếng "kiếm tốt", vậy chắc chắn không phải vật tầm thường.

Lúc này Nữ Oa Thánh nhân đã cầm Hồng Tú Cầu trong tay.

Tiếp Dẫn Thánh nhân chân đạp Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, tay cầm Tiếp Dẫn Thần Chung.

Chuẩn Đề tay cầm Thất Diệu Bảo Thụ.

Thánh chiến, sắp nổ ra.

Lúc này, tại biển máu vô tận.

Minh Hà Lão Tổ chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai đại sát phạt chí bảo, suất lĩnh Tứ Đại Ma Vương, Tứ Đại Ma Tướng, năm mươi hai A Tu La công chúa tấn công về phía Địa Phủ.

Vốn có bảy mươi hai A Tu La công chúa, trong trận đại chiến giữa biển máu và Địa Phủ trước đó đã vẫn lạc một số, còn lại năm mươi hai người.

Địa Tạng Phật, Đại Thế Chí Bồ Tát, Phong Đô Đại Đế cũng đã sớm chờ đợi ở lối vào Địa Phủ.

Tây Phương Giáo biết Minh Hà Lão Tổ chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt vời này.

Vì vậy, điều bất lợi cho Tây Phương Giáo là, thực ra Tây Phương Giáo phải tác chiến trên hai mặt trận, một nhóm đại lão mạnh mẽ của Địa Phủ, căn bản không thể chi viện cho chiến trường Hồng Hoang, vì phải ở lại để chống lại Minh Hà Lão Tổ.

Đây cũng là nguyên nhân Đế Phượng Thiên giết Côn Bằng nhưng vẫn luôn giữ lại Minh Hà Lão Tổ, Minh Hà Lão Tổ thật sự có tác dụng lớn!

"Giết cho lão tổ!" Lần này, không có bất kỳ lời thừa thãi nào, Minh Hà Lão Tổ thân chinh đi đầu, trực tiếp lao về phía đại quân Địa Phủ.

"Giết!!!" Trăm tỷ đại quân A Tu La phía sau gầm lên, âm thanh quét qua toàn bộ Địa Phủ. ...

Hồng Hoang, Xà Bàn Sơn, Ưng Sầu Giản.

Thánh chiến ở hỗn độn ngoài Tam Thập Tam Thiên cách Hồng Hoang quá xa, chúng sinh Hồng Hoang không nhìn thấy được, chỉ có thể cảm nhận từng đợt dao động kinh khủng truyền đến từ hỗn độn

vô tận.

Bây giờ, so sánh chiến lực cao cấp của hai bên là như thế này.

Tiệt Giáo: Đa Bảo Đạo Nhân Chuẩn Thánh hậu kỳ, Kim Linh Thánh Mẫu Chuẩn Thánh hậu kỳ, Vô Đương Thánh Mẫu Chuẩn Thánh trung kỳ, Quy Linh Thánh Mẫu Chuẩn Thánh sơ kỳ, Triệu Công Minh Chuẩn Thánh sơ kỳ, Khổng Tuyên Chuẩn Thánh đỉnh phong, Kim Sí Đại Bàng Điêu Chuẩn Thánh viên mãn.

Còn có Trấn Nguyên Tử, một minh hữu Chuẩn Thánh viên mãn.

Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên, Thạch Cơ Đại La Kim Tiên viên mãn, Thân Công Báo Đại La Kim Tiên trung kỳ, Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Trong số đệ tử ngoại môn của Tiệt Giáo, cũng có một số đệ tử ưu tú đã đạt đến Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng số lượng không nhiều, đại bộ phận là Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên.

Tây Phương Giáo: Đại Nhật Như Lai Phật Chuẩn Thánh đỉnh phong, Thích Ca Mâu Ni Phật Chuẩn Thánh viên mãn, Dược Sư Phật Chuẩn Thánh hậu kỳ, vốn có một Kim Thiền Tử, nhưng Kim Thiền Tử bây giờ đã chết, vì vậy Tây Phương Giáo thiếu một vị Chuẩn Thánh.

Nhật Quang Bồ Tát Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Nguyệt Quang Bồ Tát Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Phổ Hiền Bồ Tát Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Quan Âm Bồ Tát Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Thái Ất Chân Nhân Đại La Kim Tiên đỉnh phong... còn có một số Bồ Tát khác ở các cấp độ Đại La sơ kỳ đến viên mãn.

Ngoài ba vị Chuẩn Thánh Phật Đà và hơn hai mươi vị Bồ Tát Đại La Kim Tiên, còn có vạn La Hán cảnh Thái Ất Kim Tiên, mấy chục

vạn tăng binh Kim Tiên.

Đội hình của Tây Phương Giáo cũng có thể gọi là xa hoa, chúng sinh Hồng Hoang cũng kinh ngạc trước thực lực hiện tại của Tây Phương Giáo.

"Tây Phương Giáo sao lại đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy?" "Từ khi hấp thu nhóm đệ tử cao cấp của Xiển Giáo đó, quả thực phát triển vô cùng nhanh chóng." "Nhưng vấn đề là, chiến lực Chuẩn Thánh của Tây Phương Giáo thực sự quá ít ỏi phải không?

Hoàn toàn không đánh lại được!" "Hình như đúng là vậy, nếu Tây Phương Giáo chỉ có vài Chuẩn Thánh này, quả thực không thể nào là đối thủ của Tiệt Giáo." "Phải biết rằng, Tiệt Giáo còn có chiến lực Chuẩn Thánh chưa ra tay đâu!" "..." Chúng sinh Hồng Hoang trong lúc kinh ngạc về sự hùng mạnh của Tây Phương Giáo, cũng bắt đầu thảo luận về cục diện hiện tại.

Lúc này, một bóng người từ phương hướng Thiên Đình nhanh chóng tiếp cận chiến trường.

"Đệ tử nội môn Tiệt Giáo Dương Tiễn bái kiến thủ tịch đại đệ tử, Dương Tiễn xin tham chiến!" Dương Tiễn hành lễ với Đa Bảo Đạo Nhân, giọng nói vang dội.

Hạo Thiên trên Thiên Đình tức đến gần chết, Dương Tiễn lại hoàn toàn không hỏi ý kiến của người cậu này, đã trực tiếp đi tham chiến.

Hoàn toàn không coi vị Thiên Đế này ra gì!

"Chuẩn." Đa Bảo biết Dương Tiễn, Đế Phượng Thiên có nói một đệ tử Tiệt Giáo vẫn luôn phục vụ trong Thiên Đình.

Dương Tiễn lập tức vào hàng ngũ đệ tử nội môn, đứng bên cạnh Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương.

Tôn Ngộ Không nhìn Dương Tiễn có chút không vừa mắt, dù sao

Dương Tiễn đã giết Giao Ma Vương, nhưng bây giờ mọi người cùng một chiến tuyến, tự nhiên Tôn Ngộ Không cũng sẽ không gây chuyện vào thời điểm mấu chốt này.

Lại có một bóng người từ phương hướng Bắc Hải nhanh chóng tiếp cận chiến trường.

Chương 367

Không lâu sau, chúng sinh Hồng Hoang đã nhìn rõ người đó, cũng cảm thấy hơi kinh ngạc.

Hóa ra hắn vẫn luôn trốn trong Bắc Hải, nơi Côn Bằng bế quan trước đây, thảo nào vẫn luôn không tìm thấy.

"Nhiên Đăng Đạo Nhân xin tham chiến, mong Như Lai Phật cho phép." Lục Áp cười nói: "Đa tạ đạo hữu tương trợ." Hiện nay Nhiên Đăng đã là Chuẩn Thánh viên mãn, thực lực đã vô cùng mạnh mẽ.

Đương nhiên, Nhiên Đăng chắc chắn sẽ không dễ dàng xuất hiện, dù sao cũng bị Đế Phượng Thiên đánh cho sợ rồi, tất cả chắc chắn đều do Hồng Quân sắp đặt, ngoài Hồng Quân ra, không ai có thể cho Nhiên Đăng dũng khí ra khỏi biển.

Lại một bóng người từ phương Bắc nhanh chóng tiếp cận chiến trường, đó là một đạo nhân mặc hắc bào, khuôn mặt già nua trông có chút âm hiểm, dao động khí tức cũng rất đáng sợ, lại cũng đã đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn.

"Bần đạo Văn Đạo Nhân, đến trợ Tây Phương một tay!" Lục Áp tiếp tục mỉm cười đáp lại: "Cảm tạ đạo hữu tương trợ." Lần này chúng sinh Hồng Hoang có chút kinh ngạc, Văn Đạo Nhân lại là thần thánh phương nào?

"Văn Đạo Nhân này là ai?

Đường đường cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, ta lại chưa từng nghe qua?" "Truyền văn Hồng Hoang có một đạo nhân lợi hại, là do hung thú Hồng Mông Huyết Sí Hắc Văn hóa thành, hóa ra thật sự tồn tại." "Hung thú Hồng Mông?

Thảo nào mạnh mẽ như vậy!

Văn Đạo Nhân không thể xem thường!" "..." Văn Đạo Nhân chính là tồn tại mà Đế Phượng Thiên vẫn luôn muốn diệt trừ, bởi vì trong quỹ đạo ban đầu, Văn Đạo Nhân đã hút tổn Thập Nhị Phẩm Kim Liên thành Cửu Phẩm, hút chết Quy Linh Thánh Mẫu.

Văn Đạo Nhân này chắc chắn cũng là do Hồng Quân sắp đặt, được Hồng Quân giúp đỡ, tự nhiên thực lực sẽ mạnh hơn so với quỹ đạo ban đầu.

Hồng Quân quả nhiên đã để lại vô số con bài tẩy cho Tây Phương Giáo.

Vẫn chưa kết thúc, từ phương hướng Bát Cảnh Cung, một vị Huyền Đô Đại Pháp Sư mặc đạo bào trắng tinh, trông vô cùng phiêu dật xuất trần cũng đã đến.

Thực lực của Huyền Đô đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, như vậy, Tây Phương Giáo liền có hai vị Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Huyền Đô chậm rãi mở miệng: "Bần đạo đến trợ Tây Phương một tay!" Lục Áp mừng rỡ nói: "Tây Phương cảm tạ đạo hữu tương trợ." Như vậy, Tây Phương Giáo đột nhiên có hai vị Chuẩn Thánh đỉnh phong, ba vị Chuẩn Thánh viên mãn, một vị Chuẩn Thánh hậu kỳ, tuy số lượng ít hơn Tiệt Giáo một chút, nhưng thắng ở chất lượng cao!

Chúng sinh Hồng Hoang hít một hơi khí lạnh, trận chiến này, có kịch hay để xem rồi.

Chúng sinh Hồng Hoang hít một hơi khí lạnh, trận chiến này, có kịch hay để xem rồi!

Từng vị đại lão mà vạn tộc ít khi biết đến, đang không ngừng chi viện cho Tây Phương Giáo.

Trong lúc chúng sinh Hồng Hoang hít khí lạnh, mọi chuyện còn lâu

mới kết thúc.

Chỉ thấy một bóng người từ phương Nam với tốc độ cực nhanh tiếp cận chiến trường.

Một lát sau, chúng sinh thấy một vị lão đạo nhân mặc bạch bào, tiên phong đạo cốt.

Điều khiến người ta kinh hãi tột độ là, lại một vị Chuẩn Thánh viên mãn!

Lão đạo nhân nhàn nhạt mở miệng: "Bần đạo Thái Tuế, đến trợ Tây Phương một tay!" Lục Áp chậm rãi gật đầu: "Cảm tạ đạo hữu đã trợ giúp Tây Phương." Chúng sinh Hồng Hoang lại ngơ ngác!

Thái Tuế lại là ai?

Hoàn toàn chưa từng nghe qua tên nhân vật này?

Chẳng lẽ từ trong tảng đá chui ra hay sao?

"Ta có đang sống trên đại địa Hồng Hoang không vậy?

Sao ta hoàn toàn không biết có nhiều đại lão cấp Chuẩn Thánh như vậy?

Thái Tuế lại là ai?

Ta giờ đây đang hoài nghi nhân sinh!" "Đừng có mà động thổ trên đầu Thái Tuế!

Câu nói này chẳng lẽ ngươi chưa nghe qua?" "Không phải chỉ là một câu nói thông thường thôi sao?

Thật sự có nhân vật tên Thái Tuế à?" "Những ngôn ngữ này từ thời thượng cổ lưu truyền xuống, đều có nguyên nhân của nó, rõ ràng, Hồng Hoang chúng ta có một vị đại lão tên là Thái Tuế!" "..." Vốn tưởng rằng cuối cùng cũng đã kết thúc, nhưng chuyện vượt xa tưởng tượng của chúng sinh Hồng Hoang lại đến.

“Ha ha ha, bần đạo đến trợ Tây Phương!” Theo tiếng cười lớn truyền khắp trời đất, một người đàn ông trung niên mặt mũi uy nghiêm, khí thế bất phàm với tốc độ khó có thể lý giải đã bay đến trước mặt Đại Nhật Như Lai Lục Áp.

“Bần đạo Hoàng Thiên, đến đây trợ Tây Phương Giáo đại phá Tiệt Giáo!” Người đàn ông tên Hoàng Thiên này giọng nói vang như chuông, lời lẽ cũng cực kỳ ngông cuồng.

Lục Áp lộ ra nụ cười, gật đầu nói: “Tây Phương đa tạ đạo hữu tương trợ.” Lần này, đừng nói chúng sinh Hồng Hoang, ngay cả các đại lão Hồng Hoang cũng hoàn toàn ngơ ngác.

Bởi vì người đàn ông trung niên tên Hoàng Thiên, lại là một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Tình huống gì đây?

Giờ khắc này, tam quan của chúng sinh Hồng Hoang lại một lần nữa bị lật đổ!

Đây có phải là Hồng Hoang mà ta nhận thức không?

Tại sao có nhiều đại lão tồn tại mà ta hoàn toàn không biết?

Hóa ra thế giới mà ta nhận thức trước đây toàn bộ đều là giả?

“Ta sắp điên rồi!

Ai nói cho ta biết, Hoàng Thiên lại là nhân vật nào?” “Lúc Nhân tộc phát thệ, bốn chữ đầu tiên là gì?” “Hoàng Thiên tại thượng...

Không thể nào!

Không thể nào!

Hoàng Thiên này có lai lịch lớn!

Lại ăn cắp khí vận của Nhân tộc!” “Không sai, Hoàng Thiên này

lại có thể từ trong tay Thánh nhân ăn cắp một tia khí vận của Nhân tộc, thảo nào có thể đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong!" "Cũng không biết làm thế nào, quá khoa trương rồi, Nhân tộc phát thệ lấy Hoàng Thiên tại thượng làm đầu, rõ ràng sẽ nhận được một tia khí vận của Nhân tộc, thực sự quá khó tin!" "..." Tam quan của chúng sinh Hồng Hoang hoàn toàn sụp đổ!

Văn Đạo Nhân, Thái Tuế, Hoàng Thiên, từng người một tu vi đều là đại lão đỉnh cấp của Hồng Hoang!

Lại hoàn toàn không có bao nhiêu người biết đến sự tồn tại của họ, chuyện này thực sự quá chấn động, hoàn toàn không thể lý giải!

Giờ khắc này, ngay cả Đế Phượng Thiên cũng không nhịn được mà kinh ngạc thốt lên một tiếng: Hồng Quân, rốt cuộc ngươi đã để lại bao nhiêu con bài tẩy mới hợp đạo?

Những con bài tẩy mà Hồng Quân để lại, có chút vượt ra ngoài tưởng tượng của Đế Phượng Thiên.

Không hổ là Hồng Quân Đạo Tổ của chúng sinh trời đất, thực sự đáng sợ!

Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng đã lĩnh giáo được năng lực đáng sợ của Hồng Quân.

Lần này Tây Phương Giáo thật sự đã có chuẩn bị.

Các đệ tử Tiệt Giáo ngược lại vẫn không có thay đổi lớn, bởi vì họ cảm thấy Thánh tử chưa ra tay, các Thánh tử phu nhân cũng chưa ra tay, đợi Thánh tử xuất hiện, vẫn có thể dập tắt khí thế kiêu ngạo của Tây Phương Giáo.

"Ta cảm thấy cho dù có nhiều đại năng như vậy tương trợ Tây Phương Giáo, Tây Phương Giáo vẫn không có hy vọng chiến thắng, các ngươi quên cảnh Thánh tử Trảm Thiên rồi sao?" "Chưa quên!

Nhưng gần đây có lời đồn, lần đó Thánh tử đã sử dụng một loại bí pháp nào đó, tu vi thực sự của Thánh tử vẫn là Chuẩn Thánh đỉnh phong!" "Kể cả như vậy, ngươi có biết Chuẩn Thánh đỉnh phong của Thánh tử mạnh đến mức nào không?

Cho dù ba vị Chuẩn Thánh đỉnh phong của Tây Phương Giáo là Lục Áp, Huyền Đô, Hoàng Thiên cùng lên cũng không phải là đối thủ của Thánh tử." "Không chỉ vậy, các ngươi quên Huyền Minh Tổ Vu, người đã dùng một thương đâm thủng thánh khu của Nguyên Thủy Thánh nhân rồi sao?

Nàng cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong, chiến lực của Vu tộc biến thái đến mức nào mọi người đều rõ, Lục Áp, Huyền Đô, Hoàng Thiên e rằng chỉ có thể đánh ngang tay với Huyền Minh Tổ Vu thôi!" "Phân tích như vậy, hình như quả thực vẫn là Tiệt Giáo chiếm ưu thế lớn, Tiệt Giáo quả thật vô địch!" "..." Hiện nay, Tây Phương Giáo đã có ba vị Chuẩn Thánh đỉnh phong, bốn vị Chuẩn Thánh viên mãn, một vị Chuẩn Thánh hậu kỳ, đội hình như vậy quả thực khiến người ta kinh hãi tột độ.

Ba vị Chuẩn Thánh đỉnh phong lần lượt là: Đại Nhật Như Lai Lục Áp, Huyền Đô Đại Pháp Sư, Hoàng Thiên.

Bốn vị Chuẩn Thánh viên mãn lần lượt là: Thích Ca Mâu Ni Phật, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Văn Đạo Nhân, Thái Tuế.

Chuẩn Thánh hậu kỳ Dược Sư Phật.

Chương 368

Đội hình xa hoa như vậy, nhưng chúng sinh Hồng Hoang vẫn tin tưởng Tiệt Giáo.

Không vì gì cả, chỉ vì Đế Phượng Thiên quá biến thái!

Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng dẫn theo Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi xuất hiện.

Lúc này Đế Phượng Thiên chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, tay cầm Thí Thần Thương, uy phong lẫm lẫm, như ma thần giáng lâm!

Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi ba vị tiên tử theo sau Đế Phượng Thiên, xinh đẹp không gì sánh bằng.

Hiện nay Hi Hòa và Thường Hi đã từ Chuẩn Thánh hậu kỳ đột phá đến Chuẩn Thánh viên mãn.

Lần này, Ngao Sương và Đát Kỷ cũng được Đế Phượng Thiên mang theo.

Sau khi Ngao Sương và Đát Kỷ đột phá thành công Chuẩn Thánh sơ kỳ, đã trực tiếp dùng Chuẩn Thánh Đan mà Đế Phượng Thiên ban cho từ sớm, tu vi trực tiếp vọt lên Chuẩn Thánh trung kỳ.

Hai vị tiểu thị nữ đứng sau ba vị tiên tử.

Chúng sinh Hồng Hoang lại một lần nữa ngơ ngác, hai vị Chuẩn Thánh trung kỳ kia là ai?

"Hai vị tiên tử đứng sau Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi ba vị tiên tử là ai?" "Không nhận ra, hoàn toàn chưa thấy bao giờ, Tiệt Giáo lại mọc ra hai vị Chuẩn Thánh nữa?" "Nếu ta không đoán sai, đó hẳn là hai vị thị nữ của Thánh tử, Ngao Sương và Đát Kỷ." "Đùa nhau à?

Ngay cả tiểu thị nữ cũng là Chuẩn Thánh?

Còn có thiên lý không?" "Không đùa đâu, chắc là vậy!" "..." Chúng sinh Hồng Hoang hoàn toàn hỗn loạn, hai bên chưa khai chiến, chỉ mới phô diễn đội hình, đã khiến tam quan của chúng sinh không còn tồn tại!

Lúc này, lại có ba bóng người từ phương hướng Lục Đạo Luân Hồi lao tới.

Ba bóng hình vô cùng xinh đẹp vừa đến Ưng Sầu Giản liền trực tiếp quỳ xuống.

"Vân Tiêu bái kiến Thiếu chủ!" "Quỳnh Tiêu bái kiến Thiếu chủ!" "Bích Tiêu bái kiến Thiếu chủ!" "Tam Tiêu xin được xuất chiến..." Lần này, Hậu Thổ Thánh nhân cuối cùng cũng cho Tam Tiêu ra ngoài.

Đương nhiên cũng là do Đế Phượng Thiên chỉ thị, Phong Thần Lượng Kiếp khiến Tam Tiêu vẫn lạc đã sớm qua đi, Đế Phượng Thiên tự nhiên cũng yên tâm hơn một chút.

Nhìn Tam Tiêu đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, Đế Phượng Thiên hài lòng gật gật đầu.

Như vậy, năm tiểu thị nữ của Đế Phượng Thiên là Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Đát Kỷ, Ngao Sương toàn bộ đều đã đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nhờ có Chuẩn Thánh Đan, tu vi của Đát Kỷ và Ngao Sương cũng đã thành công đuổi kịp Tam Tiêu.

Cách một nguyên hội, Tam Tiêu cuối cùng cũng gặp được Thiếu chủ mà mình ngày đêm mong nhớ, vô cùng vui vẻ, trong đôi mắt xinh đẹp cũng tràn đầy chiến ý.

Lần trước, Tiệt Giáo và Xiển Giáo đại chiến, Tam Tiêu xin xuất chiến, Hậu Thổ Thánh nhân đã không cho phép.

Lần này, nhất định phải vì Tiệt Giáo mà chiến, vì Thiếu chủ mà chiến.

"Chuẩn rồi, đi đi!" Đế Phượng Thiên giọng điệu bình thản, Tam Tiêu mừng rỡ, có chút lưu luyến nhìn Đế Phượng Thiên một cái, rồi đi đến chỗ Đát Kỷ và Ngao Sương.

Hiện tại sắp khai chiến, tự nhiên không phải lúc để hàn huyên, Tam Tiêu đè nén sự kích động khi gặp Thiếu chủ trong lòng, tiến vào trạng thái chiến đấu.

Đát Kỷ và Ngao Sương nhiệt tình chào hỏi Tam Tiêu, hai nàng đã lâu không gặp Tam Tiêu.

Lúc này chúng sinh Hồng Hoang lại một lần nữa kinh ngạc đến câm nín!

"Ba người kia lại là ai?

Cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ!" "Ngươi không biết sao?

Là Tam Tiêu của Tiệt Giáo!

Năm đó Thánh tử vì Tam Tiêu mà một mình chém Đông Vương Công, Tam Tiêu cũng là thị nữ của Thánh tử." "Cũng quá vô thiên lý rồi đi?

Năm tiểu thị nữ đều là Chuẩn Thánh?

Đó là Chuẩn Thánh đó?" "Ai!

Người ta Chuẩn Thánh đều là đại lão một phương, không nói dậm một chân làm Hồng Hoang rung chuyển ba lần, thì cũng làm cho phương viên ức vạn dặm phải chấn động, ở Tiệt Giáo lại chỉ là thị nữ, thật khiến người ta cảm khái." "Trời cao ơi!

Cũng ban cho ta năm tiểu thị nữ như vậy đi!" "Trước tiên đi tè rồi soi lại mình đi!

Ngươi tưởng năm vị tiên tử có thể đạt đến cấp Chuẩn Thánh, không có sự giúp đỡ của Thánh tử sao?" "Nói có lý, năm vị này luận về căn nguyên đều không tốt lắm, có thể nhanh như vậy đạt đến cấp Chuẩn Thánh, chắc chắn có Thánh tử giúp đỡ." "..." Cùng với việc chiến trường của các Thánh nhân diễn ra ngoài Tam Thập Tam Thiên, chúng sinh Hồng Hoang cũng thả lỏng hơn, trong giọng nói cũng không còn nặng nề như vậy nữa.

Lúc này Chuẩn Thánh của Tiệt Giáo có hơi nhiều: Đế Phượng Thiên, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Ngao Sương, Đát Kỷ, Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh, Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng Điêu.

Nhìn đội hình vô cùng khoa trương của Tiệt Giáo, cả Hồng Hoang đều vang lên tiếng hít khí lạnh.

"Cũng quá kinh khủng rồi?

Tiệt Giáo có tới mười sáu Chuẩn Thánh?" "Không không không, mười bảy, còn có một Trấn Nguyên Đại Tiên." "Cũng quá khoa trương rồi?

Chuẩn Thánh như không cần tiền vậy?" "Xem ra, quả nhiên Tiệt Giáo mạnh hơn!" "..." Đội hình của hai bên đều quá đáng sợ, cho dù các Thánh nhân đã đến ngoài Tam Thập Tam Thiên chiến đấu, chúng sinh Hồng Hoang cũng kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh.

Đế Phượng Thiên quay đầu nhìn về phía Lục Áp, chậm rãi mở miệng: "Bây giờ bỏ tối theo sáng, ta nể mặt Đế Tuấn, có thể tha cho ngươi một mạng." Lục Áp hai tay chắp lại: "A di đà phật, bần tăng pháp hiệu Đại Nhật Như Lai." Ý của lời này là, ta không quan tâm đến thân phận Yêu tộc năm xưa, ta bây giờ là Như Lai Phật tổ.

Đế Phượng Thiên không nói nhiều nữa, chỉ cảm thấy có chút bi ai cho Đế Tuấn, đứa con trai duy nhất còn sống trên đời, lại đang bán

mạng cho hung thủ hại chết cha mình!

Đế Phượng Thiên cũng không nói ra chuyện kẻ đứng sau màn Vu Yêu Lượng Kiếp, lúc này nói ra cũng không ai tin, chỉ sẽ cảm thấy đó là kế ly gián.

Tóm lại, con đường Lục Áp đã chọn, nếu chết trong tay Tiệt Giáo cũng là đáng đời.

Đế Phượng Thiên mặt không biểu cảm nói: "Đệ tử Tiệt Giáo đâu!" "Đệ tử có mặt!" Ngoài Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi ba vị tiên tử, các đệ tử Tiệt Giáo chỉnh tề quỳ một gối xuống, tiếng hô như sấm!

"Lần trước, ta hủy diệt đạo thống Xiển Giáo, lần này, ta hủy diệt đạo thống Tây Phương Giáo.

Từ nay, Hồng Hoang sẽ là thiên hạ của Tiệt Giáo ta, các ngươi có nguyện cùng bản thiếu chủ, đồ diệt Tây Phương Giáo không?" "Đệ tử cẩn tuân lệnh Thiếu chủ!" Đệ tử Tiệt Giáo cao giọng hô vang, âm thanh chấn động cửu tiêu, truyền khắp Hồng Hoang.

Lục Áp cũng không cam chịu yếu thế nói: "Đệ tử Tây Phương Giáo, Tiệt Giáo muốn hủy diệt đạo thống của chúng ta, chúng ta nên làm thế nào?" "Giết sạch đệ tử Tiệt Giáo, bảo vệ đạo thống Tây Phương!" "Giết sạch đệ tử Tiệt Giáo, bảo vệ đạo thống Tây Phương!" "Giết sạch đệ tử Tiệt Giáo, bảo vệ đạo thống Tây Phương!" "..." Đệ tử Tây Phương Giáo cũng gào thét, từng người mặt đỏ tai hồng, chấn động bát phương!

Tiết mục nâng cao sĩ khí trước trận chiến, không phải là vô dụng.

Giống như khi người phàm đánh trận, thường dùng võ tướng đơn đấu trước, bên nào thắng sẽ sĩ khí đại chấn.

Vì vậy mới có những sự tích được người đời ca tụng như chén

rượu trảm Hoa Hùng, tam anh chiến Lữ Bố.

Lúc này, bất luận là đệ tử Tiệt Giáo hay Tây Phương Giáo, sĩ khí đều đã đạt đến đỉnh điểm.

"Giết!" Đế Phượng Thiên và Lục Áp đồng thời phát ra một tiếng gầm như sấm.

Tức thì, sát ý ngút trời.

Đế Phượng Thiên và Lục Áp đi đầu, trực tiếp xông lên, đệ tử hai bên theo sát phía sau, từng người đều mắt đỏ ngầu, trên mặt đều viết hai chữ "sát khí".

Trong khoảnh khắc, sát ý hội tụ từ hai thế lực trực tiếp làm tan nát mây trên Cửu Thiên.

Chúng sinh Hồng Hoang trợn to hai mắt, chăm chú nhìn vào chiến trường, đây hẳn là cuộc đối đầu của hai thế lực mạnh nhất trong lịch sử Hồng Hoang!

Ngay cả Long Hán Sơ Kiếp sớm nhất cũng không thể so sánh.

Trận chiến đấu này không chỉ có Chuẩn Thánh nhiều như mây, mà còn có mấy vị Thánh nhân đang chiến đấu ngoài Tam Thập Tam Thiên nữa!

Đây thật sự là cuộc đối đầu của các chiến lực cao cấp, năm xưa khi Tiệt Giáo và Xiển Giáo khai chiến cũng không có đội hình mạnh mẽ như vậy.

Đế Phượng Thiên không trực tiếp lao về phía Lục Áp, Lục Áp giao cho Khổng Tuyên xử lý.

Chương 369

Hắn trực tiếp lao về phía Dược Sư Phật.

Hắn muốn trực tiếp nhanh chóng chém giết chiến lực cao cấp của Tây Phương Giáo.

Dược Sư Phật kia tuy là Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng là một đại lão của Hồng Hoang.

Nhưng trước Thí Thần Thương của Đế Phượng Thiên, và thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong của hắn, tuyệt đối sẽ bị miểu sát.

Trước tiên giải quyết Chuẩn Thánh hậu kỳ, sau đó giải quyết những Chuẩn Thánh viên mãn kia, cuối cùng mới đi giải quyết mấy tên Chuẩn Thánh đỉnh phong khó nhằn, đó là chiến thuật của Đế Phượng Thiên.

Nếu chiến lực cao cấp của đối phương liên tục vẫn lạc, tuyệt đối sẽ tạo thành đòn đánh chí mạng vào sĩ khí của Tây Phương Giáo, như vậy Tây Phương Giáo sẽ nhanh chóng rơi vào thế hạ phong trên chiến trường.

Một phương pháp hay.

Thế nhưng, một bóng người đã trực tiếp chặn trước mặt Đế Phượng Thiên trước khi hắn tiếp cận Dược Sư Phật.

Đó là, Thái Ất Chân Nhân.

Đương nhiên, Thái Ất Chân Nhân này là do Hồng Quân tái tạo, không phải là Thái Ất Chân Nhân của Xiển Giáo năm xưa.

Phải biết, Hóa Hồng Chi Thuật của Đế Phượng Thiên nhanh đến mức nào, Thái Ất Chân Nhân này lại có thể trực tiếp theo kịp tốc độ của hắn, chỉ riêng điểm này đã khó tin.

Bởi vì Thái Ất Chân Nhân kia trông chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ mà thôi!

Cảnh tượng trước mắt này vốn không nên xuất hiện.

Trong tay Thái Ất Chân Nhân là một thanh ma đao đen kịt tỏa ra ma khí, trực tiếp va chạm chính diện với Thí Thần Thương.

"Ầm" một tiếng nổ vô cùng kịch liệt truyền khắp tứ hải bát hoang, một luồng sóng xung kích kinh khủng trực tiếp hất văng những đệ tử đang giao chiến gần đó.

Đế Phượng Thiên và Thái Ất Chân Nhân mỗi người lùi lại một khoảng cách, một đòn thăm dò lại là một trận hòa.

Thế nhưng, một đòn này lại khiến chúng sinh Hồng Hoang kinh hãi tột độ.

"Không thể nào!

Không thể nào!

Thái Ất Chân Nhân có thể đỡ được một đòn của Thánh tử Tiệt Giáo?" "Thái Ất Chân Nhân kia trông không phải chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong sao, sao có thể đối kháng chính diện với Chuẩn Thánh đỉnh phong?" "Không thể nào!

Đó tuyệt đối không phải là Thái Ất Chân Nhân, nhìn ma khí và hỗn độn khí tỏa ra khắp người hắn kìa, Thái Ất Chân Nhân không phải như vậy." "Vậy đó là ai?

Trông rõ ràng là bộ dạng của Thái Ất Chân Nhân mà!

Chẳng lẽ là một loại biến hóa thuật cao cấp nào đó?" "Chắc không có biến hóa thuật nào mà khiến tất cả đại năng đều không nhìn ra chân thân được đâu nhỉ?" "..." Tuy chiến trường vô cùng hỗn loạn, khắp nơi đều đang đánh nhau.

Nhưng rõ ràng, Đế Phượng Thiên vĩnh viễn là tiêu điểm, đại bộ phận sự chú ý đều tập trung vào Đế Phượng Thiên, thấy Thái Ất Chân Nhân chính diện đỡ được một đòn của Đế Phượng Thiên, chúng sinh tự nhiên kinh ngạc vô cùng.

Đế Phượng Thiên cũng không kinh ngạc, bởi vì Triệu Công Minh đã sớm báo cáo cho hắn, Thái Ất Chân Nhân đã bị hắn chém giết, nguyên thần của Thái Ất Chân Nhân cũng không có trên Phong Thần Bảng, chắc chắn lại là trò quỷ của Hồng Quân.

Hồng Quân biết Tây Phương Giáo là quân cờ cuối cùng để đối phó với Tiệt Giáo, không thể nào đi trông cậy vào Nhân Giáo được?

Người ta chỉ có một đệ tử thôi!

Vì vậy, những con bài tẩy mà Hồng Quân để lại cho Tây Phương Giáo để đối phó với Tiệt Giáo, quả thực có thể dùng từ "kỳ quan" để hình dung.

Hắn thật sự đã đào ra toàn bộ các đại lão ẩn giấu của Hồng Hoang, ví dụ như Văn Đạo Nhân, Thái Tuế, Hoàng Thiên.

Lại chế tạo ra một thứ không biết là gì như Thái Ất Chân Nhân này.

Còn có Đại Nhật Như Lai Lục Áp, cũng là bút tích của Hồng Quân, nếu không với thiên phú của Lục Áp làm sao có thể đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, cha hắn Đế Tuấn cũng chỉ là Chuẩn Thánh viên mãn, chẳng lẽ Lục Áp còn nghịch thiên hơn cả Đế Tuấn?

Sau đó lại để lại Tự Ngã Thân Đạo Quân.

Một đống con bài tẩy, người khác có thể không rõ lắm, nhưng Đế Phượng Thiên thì vô cùng rõ ràng, cũng phải thán phục!

Thật sự là liều mạng tăng cường thực lực cho Tây Phương Giáo!

Đế Phượng Thiên đã có một vài phỏng đoán về thân phận của Thái Ất Chân Nhân này, bởi vì thực sự có một số điểm quá rõ ràng.

Lúc này cục diện chiến đấu phân bố rất rộng, trực tiếp phân bố trên ức vạn vạn dặm.

Bởi vì tiên nhân đánh trận khác với người phàm, một dư chấn chiến đấu của Chuẩn Thánh cũng sẽ làm chết một mảng lớn tiên nhân cấp Thái Ất Kim Tiên, cho nên căn bản không thể chen chúc đánh nhau.

Khu vực chiến đấu của Đế Phượng Thiên và Thái Ất Chân Nhân, càng hoàn toàn không có ai, mọi người đều tránh xa nơi này.

Đế Phượng Thiên nhìn Thái Ất Chân Nhân, mặt không biểu cảm nói: "Hỗn Độn Ma Thần?" Thái Ất Chân Nhân nhếch miệng cười, giọng khàn khàn nói: "Bản tọa là Hỗn Độn Ma Viên." Hóa ra Thái Ất Chân Nhân này lại là Hỗn Độn Ma Viên, một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, người nắm giữ Chiến Chi Pháp Tắc!

Năm xưa khi Âm Dương Lão Tổ kể về chuyện thời kỳ Ma Đạo tranh phong, Hồng Quân cùng Ngũ Hành Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ, Hỗn Độn Ma Viên cùng nhau đối kháng La Hầu, cuối cùng La Hầu, Ngũ Hành Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ, Hỗn Độn Ma Viên lần lượt vẫn lạc, chỉ có Hồng Quân sống sót.

Xem ra Hỗn Độn Ma Viên này năm xưa chưa chết hẳn, đã được Hồng Quân dùng một loại bí pháp nào đó, lợi dụng thân thể của Thái Ất Chân Nhân để hồi sinh.

Khi lời của Hỗn Độn Ma Viên truyền ra, các đại lão Hồng Hoang hoàn toàn ngây người.

"Hỗn Độn Ma Viên, không thể nào?

Hỗn Độn Ma Viên không phải đã chết trong thời kỳ Ma Đạo tranh

phong rồi sao?" "Âm Dương Lão Tổ còn sống, Hỗn Độn Ma Viên cũng còn sống, rốt cuộc có bao nhiêu Hỗn Độn Ma Thần còn tồn tại?" "Ước chừng không quá mười ngón tay, đại bộ phận chắc đều đã vẫn lạc trong thời kỳ Bàn Cổ Đại Thần khai thiên." "Truyền văn Hỗn Độn Ma Viên kia chiến thiên chiến địa, là một kẻ cuồng chiến đấu, tính tình bạo ngược hiếu sát, nhân vật như vậy sao có thể thần phục Tây Phương Giáo?" "Nhìn xem Đạo Quân đứng ở bên nào là biết vì sao rồi!" "..." Cùng với việc thân phận thật sự của Hỗn Độn Ma Viên bị phơi bày, các đại lão Hồng Hoang cũng trong lòng kinh hãi tột độ, có một bộ phận đại lão đầu óc nhanh nhạy đã đoán ra Hỗn Độn Ma Viên là bút tích của ai.

Đế Phượng Thiên mỉm cười nói: "Hỗn Độn Ma Thần, sao có thể đi làm chó cho người khác?

Ngươi không xứng là Hỗn Độn Ma Thần!" Hỗn Độn Ma Viên cười quỷ dị: "Nhóc con, ngươi chỉ là một Hậu Thiên Ma Thần, trước mặt bản tọa, đến lượt ngươi phóng túng sao?" Đế Phượng Thiên trào phúng: "Ít nhất ta không làm chó cho Hồng Quân, bốn chữ Tiên Thiên Ma Thần ngươi không xứng!" Hỗn Độn Ma Viên dùng giọng nói khàn khàn khó nghe đó nói: "Nhóc con, đừng sử dụng những thủ đoạn công tâm thấp kém như vậy, bản tọa làm việc không cần một tiểu bối chỉ tay năm ngón." Hỗn Độn Ma Viên không hổ là một trong những Tiên Thiên Ma Thần tuyệt cường tồn tại trước khi khai thiên, bất kể Đế Phượng Thiên nói gì, hắn cũng không có chút dao động nào, cũng hoàn toàn không để tâm đến việc Đế Phượng Thiên công kích bằng lời nói.

Đế Phượng Thiên tự nhiên cũng không hy vọng mấy câu nói có thể làm cho một vị Tiên Thiên Ma Thần tức giận.

Đế Phượng Thiên nhìn thanh đại đao màu đen dài ba trượng, rộng nửa trượng kia, nói: "Đao tốt." Hỗn Độn Ma Viên nhẹ nhàng vuốt ve thân đao, mở miệng nói: "Pháp bảo cộng sinh của bản tọa Đồ Ma Đao,

nếu phân chia theo cấp bậc pháp bảo của Hồng Hoang, Đồ Ma Đao của bản tọa so với Tiên Thiên Chí Bảo còn hơn một bậc." Đế Phượng Thiên đại khái đã hiểu, Đồ Ma Đao có thể ở giữa Hỗn Độn Linh Bảo và Tiên Thiên Chí Bảo, đại khái thuộc về Bán bộ Hỗn Độn Linh Bảo.

Đế Phượng Thiên tiếp tục nói: "Ta sẽ chém ngươi trước, rồi diệt Tây Phương Giáo, sau đó đồ Hồng Quân, ngươi sẽ là lần cuối cùng xuất hiện ở Hồng Hoang." Hỗn Độn Ma Viên nghiêng nghiêng đầu, chậm rãi nói: "Để xem thực lực của ngươi có mạnh như miệng lưỡi không!" Lời vừa dứt, Hỗn Độn Ma Viên liền hóa thành một đạo hắc quang trực tiếp lao về phía Đế Phượng Thiên.

Chúng sinh đều biết, Hóa Hồng Chi Thuật là một trong những thần thông di chuyển nhanh nhất Hồng Hoang.

Ngoài Hồng Hoang, trong hỗn độn vô tận, cũng có những thần thông có thể sánh ngang với Hóa Hồng Chi Thuật.

Ví dụ như Hóa Ma Chi Thuật của Hỗn Độn Ma Viên, tốc độ của nó gần như ngang với Hóa Hồng Chi Thuật, vì vậy về mặt tốc độ, Hỗn Độn Ma Viên cũng không hề thua thiệt.

Hỗn Độn Ma Viên giơ thanh Đồ Ma Đao đen kịt, một đao chém về phía Đế Phượng Thiên.

Trên các chiến trường khác, các chiến lực cao cấp của hai bên đều đã tìm được đối thủ của mình.

Đại Nhật Như Lai Lục Áp đối đầu Khổng Tuyên.

Hai người về cơ bản tiếp tục trận chiến bị gián đoạn trước đó, đánh qua đánh lại, chắc chắn khó phân thắng bại.

Huyền Đô Đại Pháp Sư, Hoàng Thiên đối đầu Huyền Minh.

Huyền Minh Tổ Vu, chiến lực của Tổ Vu ai cũng biết, vốn đã mạnh hơn cùng cảnh giới, vì vậy Huyền Đô và Hoàng Thiên chỉ có thể

liên hợp 2 đấu 1 với Huyền Minh.

Thích Ca Mâu Ni Phật đối đầu Hi Hòa.

Cả hai đều là Chuẩn Thánh viên mãn, một người có Tiên Thiên Linh Bảo Huyền Thủy Thuẫn, một người có Phật Đà Kim Thân, chắc chắn cũng vô cùng giằng co.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đối đầu Thường Hi.

Cả hai đều là Chuẩn Thánh viên mãn, Nhiên Đăng Đạo Nhân đánh khá là uất ức, bởi vì Thường Hi có Chư Thiên Khánh Vân đã được Đế Phượng Thiên giúp nâng cấp thành Tiên Thiên Chí Bảo, Nhiên Đăng chắc chắn không thể phá vỡ phòng ngự của nàng.

Chương 370

Thái Tuế đối đầu Kim Sí Đại Bàng Điêu.

Cả hai đều là Chuẩn Thánh viên mãn, chiến lực cũng ở mức tương đương, đánh qua đánh lại, nhất thời khó phân thắng bại.

Văn Đạo Nhân đối đầu Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh năm người.

Văn Đạo Nhân là Chuẩn Thánh viên mãn, Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh, hai Chuẩn Thánh hậu kỳ, một Chuẩn Thánh trung kỳ, hai Chuẩn Thánh sơ kỳ, năm người đánh một như vậy miễn cưỡng cũng đánh được năm năm.

Dược Sư Phật đối đầu Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Ngao Sương, Đát Kỷ.

Năm vị tiểu thị nữ Chuẩn Thánh trung kỳ liên thủ tác chiến, đối chiến với Dược Sư Phật Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Thật lòng mà nói, Dược Sư Phật có chút uất ức.

Nếu là Chuẩn Thánh trung kỳ bình thường, Dược Sư Phật đánh năm người không có vấn đề, cấp Chuẩn Thánh vốn mỗi lần tiến một bậc đều là một bước tiến lớn, huống hồ Dược Sư Phật còn có Phật Đà Kim Thân, Chuẩn Thánh tầm thường làm sao có thể phá phòng ngự.

Nhưng năm tiểu thị nữ Chuẩn Thánh trung kỳ này rõ ràng không bình thường!

Nhìn pháp bảo của họ xem!

Vân Tiêu tay cầm Tiên Thiên Linh Bảo Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Quỳnh Tiêu tay cầm Tiên Thiên Linh Bảo Kim Giao Tiễn.

Bích Tiêu tay cầm Tiên Thiên Linh Bảo Hóa Huyết Thần Đao.

Đát Kỷ tay cầm Tiên Thiên Linh Bảo Liệt Thiên Kiếm.

Ngao Sương tay cầm Tiên Thiên Linh Bảo Khai Thiên Nhận.

Tiên Thiên Linh Bảo của Tiệt Giáo không cần tiền à?

Năm vị tiểu thị nữ mỗi người một kiện Tiên Thiên Linh Bảo!

Tuy Dược Sư Phật không nhận ra Liệt Thiên Kiếm và Khai Thiên Nhận, vì là sản phẩm của hệ thống, Đế Phượng Thiên tặng cho Ngao Sương và Đát Kỷ, không thuộc pháp bảo của Hồng Hoang.

Nhưng đó rõ ràng cũng là cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo, điểm này Dược Sư Phật tự nhiên có thể nhìn ra.

Năm Chuẩn Thánh trung kỳ bình thường, và năm Chuẩn Thánh trung kỳ tay cầm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể giống nhau được sao?

Đó quả thực là một trời một vực!

Dược Sư Phật đã sử dụng Phật Đà Kim Thân, nhưng Phật Đà Kim Thân cũng không chịu nổi năm Tiên Thiên Linh Bảo thay nhau oanh tạc!

Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Đát Kỷ, Ngao Sương dưới sự che chở của Đế Phượng Thiên tuy ít chiến đấu, nhưng cũng có thiên phú chiến đấu, đánh riết cũng dần nhập vào cảnh giới, phối hợp cũng ngày càng ăn ý.

Dược Sư Phật khổ không tả xiết, cứ đánh như thế này nữa, Phật Đà Kim Thân không bị công phá mới lạ.

“Dược Sư Phật kia hình như hơi thảm!

Bị năm vị tiểu thị nữ đè ra đánh!” “Năm kiện Tiên Thiên Linh Bảo

đó!

Thật không phải chuyện đùa, không phải Dược Sư Phật yếu, mà là năm tiểu thị nữ kia quá biến thái!" "Tiệt Giáo rốt cuộc có bao nhiêu bảo bối vậy?

Tiên Thiên Linh Bảo mà tiểu thị nữ mỗi người một kiện?

Ta ngay cả một kiện Hậu Thiên Linh Bảo cũng không có, người so với người, tức chết người!" "Đừng nói nữa, ta cũng muốn có năm tiểu thị nữ xinh đẹp và mạnh mẽ như vậy." "..." Các chúng sinh Hồng Hoang chú ý đến chiến trường của Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Đát Kỷ, Ngao Sương cũng bàn tán.

Các Đại La Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên khác cũng đã tìm được đối thủ của mình.

Về phần cấp Kim Tiên, trên chiến trường có hơi thê thảm.

Tuy Kim Tiên ở Hồng Hoang cũng là thực lực trung lưu, nhưng trên chiến trường vô cùng cao cấp này, quả thực có chút không đủ nhìn, dễ bị dư chấn chiến đấu đánh chết.

Kim Tiên đã như vậy, thì dưới Kim Tiên tự nhiên không cần tham chiến, hoàn toàn không có bất kỳ sự giúp đỡ nào cho cục diện chiến đấu.

Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương lần đầu tiên trải qua chiến trường cao cấp như vậy, cũng không căng thẳng, ngược lại còn hưng phấn.

Tôn Ngộ Không vốn có gen chiến đấu, không phải là một con khỉ yên tĩnh.

Ngưu Ma Vương cũng là một con trâu khá cuồng bạo, cũng không kháng cự chiến đấu.

Trước đó cũng đã đánh với Thiên Đình mấy trận, vì vậy cũng không phải là tân thủ mới ra đời.

Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương, Dương Tiễn, Thân Công Báo bốn người vừa hay liên thủ đối chiến Kim Cang Thủ Bồ Tát.

Kim Cang Thủ Bồ Tát là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tay cầm Hậu Thiên Chí Bảo Kim Cang Xử, cũng là một vị Bồ Tát có chiến lực mạnh.

Dương Tiễn, Thân Công Báo Chuẩn Thánh trung kỳ, Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương Chuẩn Thánh sơ kỳ, bốn người liên thủ cũng đánh qua đánh lại với Kim Cang Thủ Bồ Tát.

Thạch Cơ thì đối đầu với Hư Không Tàng Bồ Tát.

Cả hai đều là Đại La Kim Tiên viên mãn, đấu qua đấu lại.

Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên những đệ tử nội môn này cũng đã tìm được đối thủ của mình. ... --------- Đông Hải, Vạn Yêu Minh.

Cuồng Sư, Kim Hổ, Chiến Giao ba vị đại yêu đứng bên cạnh Lục Nhĩ Mi Hầu.

Cuồng Sư có chút tò mò hỏi: "Đại vương, chúng ta không tham chiến sao?" Kim Hổ và Chiến Giao cũng tò mò như vậy, phải biết đại vương của chúng ta là đệ tử của Thánh tử mà!

Đại chiến như vậy, sao không đi góp vui?

Siêu cấp đại chiến ức vạn năm mới có một lần, bỏ lỡ thật sự đáng tiếc!

Dù đến chiến trường cuối cùng có vẫn lạc, nhưng có thể tham gia vào cục diện chiến đấu vô cùng cao cấp như vậy, kiếp yêu này cũng đáng!

Lục Nhĩ Mi Hầu cười kiệt ngạo: "Sư phụ lão nhân gia của ta toan tính trời đất chúng sinh, pháp chỉ của người há là ba tên các ngươi có thể suy đoán?" Cuồng Sư và Chiến Giao nhìn nhau, có chút không hiểu ý nghĩa của nó.

Kim Hổ đầu óc vốn linh hoạt hơn, mắt hổ sáng lên, khẽ hỏi: "Đại vương, Thánh tử có phân phó gì khác không?" Lục Nhĩ Mi Hầu vỗ vỗ vai Kim Hổ, thuận miệng nói: "Chỉ có con hổ nhỏ ngươi là thông minh." "Đa tạ đại vương khen thưởng." Kim Hổ mừng rỡ, vô cùng vui vẻ.

Phải biết Kim Hổ là đại yêu cấp Đại La, nếu yêu quái khác dám gọi hắn là "tiểu lão hổ", tuyệt đối sẽ bị Kim Hổ xé thành mảnh vụn.

Nhưng Lục Nhĩ Mi Hầu gọi như vậy, Kim Hổ lại cảm thấy vô cùng thân thiết!

Hận không thể ngày nào đại vương cũng vỗ vai mình, gọi "tiểu lão hổ".

Cuồng Sư và Chiến Giao cũng có chút ngưỡng mộ nhìn Kim Hổ.

Kim Hổ quả nhiên được đại vương coi trọng nhất!

Ta cũng muốn được đại vương vỗ vai!

Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn về phía Tây, khóe miệng nhếch lên một nụ cười gian xảo, từng chữ một nói: "Cho tất cả yêu tướng cấp Thái Ất Kim Tiên đến gặp bản vương, bản vương sẽ dẫn các ngươi... huyết tẩy sào huyệt của Tây Phương Giáo..." Chiến trường của Huyền Minh, Huyền Đô, Hoàng Thiên, đánh cũng vô cùng kịch liệt.

Vu tộc chỉ tu luyện nhục thân, nhục thân mạnh mẽ vô địch, hiện tại Thí Thần Thương đang ở trong tay Đế Phượng Thiên, Huyền Minh tự nhiên cũng sẽ không sử dụng pháp bảo của mình.

Nắm đấm của nàng, đôi chân của nàng chính là pháp bảo!

Chương 371

Mỗi một quyền của Huyền Minh đánh ra, đều làm không gian vỡ nát, mạnh mẽ vô cùng.

Tốc độ công kích của Huyền Minh cực nhanh, góc độ công kích cũng cực kỳ hiểm hóc, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú.

Huyền Đô tay cầm Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Nhân Giáo Pháp Trượng, từng đạo pháp tắc và pháp thuật Chuẩn Thánh dùng Nhân Giáo Pháp Trượng đánh ra.

Nhưng những pháp tắc và pháp thuật này đều bị Huyền Minh từng quyền một đánh tan nát, khó có thể tạo thành uy hiếp đối với Huyền Minh.

Có pháp thuật đánh trúng Huyền Minh, cũng khó có thể gây tổn thương cho thân thể cường hãn nghịch thiên của Tổ Vu.

Hoàng Thiên cũng tay không tấc sắt, không sử dụng pháp bảo, nhục thân cũng cực kỳ mạnh mẽ, khiến Huyền Minh có chút kinh ngạc, rốt cuộc đây là tồn tại gì?

Chủng tộc gì?

Tại sao lại có nhục thân sánh ngang Vu tộc?

Căn bản không thể nào!

Huyền Minh mơ hồ có một loại dự cảm, Hoàng Thiên căn bản chưa sử dụng thực lực thật sự, công kích hoàn toàn nhẹ nhàng như không.

Sau khi có phỏng đoán này, nội tâm Huyền Minh quả thực chấn kinh không thể tả.

Phải biết nhục thân của Tổ Vu là mạnh nhất Hồng Hoang, phải biết chiến lực của Tổ Vu cũng là mạnh nhất cùng cảnh giới, đương nhiên ở đây phải trừ ra tên biến thái Đế Phượng Thiên.

Vậy vấn đề đến rồi, cái gọi là Hoàng Thiên này rốt cuộc là nhân vật chủng tộc nào?

Tại sao lại có nhục thân sánh ngang Tổ Vu?

Tại sao lại có thực lực sâu không lường được mà ngay cả Huyền Minh cũng khó dò xét?

Tại sao có thể từ trong tay Thánh nhân ăn cắp khí vận của Nhân tộc?

Nhân vật thiên kiêu như vậy tại sao lại phải nghe theo sự sắp đặt của Hồng Quân?

Hay là có mục đích khác?

Từng câu hỏi lóe lên trong đầu Huyền Minh, hiện tại không có thời gian suy nghĩ nhiều, phải tập trung vào trận chiến trước.

Nơi này là chiến trường kịch liệt nhất, ngoài chiến trường của các Thánh nhân ngoài Tam Thập Tam Thiên và chiến trường của Đế Phượng Thiên với Hỗn Độn Ma Viên.

Ba vị Chuẩn Thánh đỉnh phong hỗn chiến, cũng khiến chúng sinh Hồng Hoang phải thán phục.

"Hoàng Thiên kia trông thật mạnh, cứng đối cứng với Huyền Minh Tổ Vu mà không hề rơi vào thế hạ phong?" "Không sai, quá khó tin!

Ta còn tưởng mình hoa mắt." "Vốn tưởng với chiến lực của Huyền Minh Tổ Vu, phải cần cả ba vị Chuẩn Thánh đỉnh phong bên phía Tây Phương Giáo mới chống đỡ được, hiện nay xem ra Huyền

Đô và Hoàng Thiên quả thực mạnh mẽ.” “Vu tộc chiến thiên chiến địa, lần này gặp phải đối thủ rồi, Hoàng Thiên kia rốt cuộc là nhân vật nào?

Chủng tộc căn nguyên là gì?” “...” Các đại lão Hồng Hoang bàn tán sôi nổi, cũng tràn đầy tò mò về Hoàng Thiên.

Chiến trường của Thái Tuế và Kim Sí Đại Bàng Điêu.

Kim Sí Đại Bàng Điêu vỗ cánh một cái bay xa chín vạn dặm, tốc độ của nó còn nhanh hơn Cân Đẩu Vân của Tôn Ngộ Không và Lục Nhĩ Mi Hầu một chút.

Về tốc độ, Kim Sí Đại Bàng Điêu tuy không bằng Côn Bằng, nhưng cũng là kẻ xuất sắc trong lĩnh vực tốc độ.

Thái Tuế thần bí kia cũng vô cùng quỷ dị.

Trông hắn có vẻ thực lực không mạnh, vì đã bị Kim Sí Đại Bàng Điêu chém giết mấy lần.

Nhưng, sau khi Thái Tuế vẫn lạc lại có thể hồi sinh hoàn hảo không chút tổn thương!

Thần thông này quá quỷ dị, lại khiến Thái Tuế có được năng lực thần kỳ tựa như bất tử chi thân, Kim Sí Đại Bàng Điêu hoàn toàn ngơ ngác, đây là thần thông quỷ quái gì vậy?

Đừng nói Kim Sí Đại Bàng Điêu, ngay cả các đại lão Hồng Hoang kiến thức rộng rãi cũng có chút mắt chữ A mồm chữ O.

“Thái Tuế kia, thấy chưa?

Thần thông của hắn là bất tử chi thân, thân thể bị chém thành vô số đoạn cũng có thể hồi phục hoàn hảo!” “Thấy rồi, da đầu tê dại, tình huống gì đây?

Ta chưa từng nghe qua thần thông nghịch thiên như vậy!” “Bản

tọa hình như đã thấy trong một quyển cổ tịch nào đó, hình như có một loại thần thông tên là Bất Tử Thần Công, nếu nắm giữ được thần thông này, liền có thể bất tử bất diệt, không chỉ bất tử bất diệt về tuổi thọ, mà sau khi bị chém giết cũng có thể trực tiếp hồi sinh." "Thật hay giả?

Nghe sao mà không đáng tin vậy?

Vậy thì ai có thể chiến thắng Thái Tuế?" "Không khoa trương đến vậy đâu, chắc chắn cũng có cách phá giải, chỉ là tạm thời chưa biết cách phá giải mà thôi." "..." Thần thông quỷ dị của Thái Tuế, cũng đã thu hút sự chú ý của rất nhiều đại lão.

Một chiến trường khác, cuộc chiến giữa Văn Đạo Nhân và Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh cũng vô cùng kịch liệt.

Văn Đạo Nhân là do hung thú Hồng Mông Huyết Sí Hắc Văn hóa thành, cực kỳ hung hãn.

Đối mặt với sự vây công của năm vị đại năng Tiệt Giáo, Văn Đạo Nhân trực tiếp lộ ra bản thể Huyết Sí Hắc Văn.

Đó không phải là một con muỗi lớn đơn giản.

Trên trời vô số con Huyết Sí Hắc Văn dày đặc không đếm xuể che kín cả bầu trời.

Những con Huyết Sí Hắc Văn này có kích thước như muỗi bình thường, nhưng vòi muỗi lại có màu đỏ tươi.

Đương nhiên, không thể nào nhiều Huyết Sí Hắc Văn như vậy đều là bản thể, nhưng bản thể của Văn Đạo Nhân ẩn giấu trong vô lượng Huyết Sí Hắc Văn, cũng căn bản không thể tìm ra tung tích, còn lợi hại hơn cả Kính Hoa Thủy Nguyệt của Hạo Thiên.

Vô lượng Huyết Sí Hắc Văn này không chỉ tấn công năm vị Chuẩn

Thánh là Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh, thậm chí còn phân ra một số đi tấn công các Đại La Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên ở các chiến trường khác.

Điều khiến người ta kinh khủng vô cùng là, đừng nói Thái Ất Kim Tiên, ngay cả Đại La Kim Tiên bị Huyết Sí Hắc Văn chích, cũng trong nháy mắt bị hút thành xác khô, ngay cả nguyên thần cũng bị hút sạch, sau khi hút xong thực lực của Văn Đạo Nhân còn được tăng cường!

Thần thông này cũng có chút nghịch thiên rồi!

Không hổ là hung thú Hồng Mông!

Tức thì Tiệt Giáo đã vẫn lạc ba vị ngoại môn Đại La Kim Tiên sơ kỳ, mấy chục vị đệ tử ngoại môn cấp Thái Ất Kim Tiên.

"Thần thông của Văn Đạo Nhân kia cũng quá kinh khủng, lại có thể một mình địch lại năm vị Chuẩn Thánh Tiệt Giáo, còn có thể phân thân đi giết địch ở các chiến trường khác." "Hung thú Hồng Mông, thật sự kinh khủng như vậy!

Những đại năng vô cùng nghịch thiên này Tây Phương Giáo đi đâu tìm về vậy?" "Ha ha, Tây Phương Giáo làm gì có bản lĩnh đó, lập trường của Đạo tổ là ở Tây Phương Giáo, ngươi nghĩ ai đã tìm những đại năng này?" "Thì ra là vậy!

Thì ra là vậy!

Ta còn đang kỳ quái Tây Phương Giáo làm gì có năng lượng lớn như vậy." "..." Nhìn biểu hiện nghịch thiên của Văn Đạo Nhân, các đại lão Hồng Hoang cũng phải thán phục!

Đối mặt với năm vị cường giả cấp Chuẩn Thánh của Tiệt Giáo, vẫn ung dung tự tại, còn có thể phân thân đi chém giết đệ tử Tiệt Giáo ở các chiến trường khác.

Không thể không nói, Văn Đạo Nhân này vô cùng hung tàn.

Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh nộ hỏa vạn trượng, năm người vây công mà lại để cho Văn Đạo Nhân giết ra khỏi chiến trường, thật quá mất mặt!

Triệu Công Minh nổi điên đầu tiên.

Mặc dù tu vi chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng trong Phong Thần chi chiến, hắn đã giết không ít đại năng Xiển Giáo, một thân pháp bảo thật sự có thể xưng là xa hoa lộng lẫy.

Triệu Công Minh trực tiếp ném ra hai mươi bốn viên Định Hải Châu về phía bầy Huyết Sí Hắc Văn.

Hai mươi bốn viên Định Hải Châu tỏa ra hào quang ngũ sắc, ánh sáng chiếu rọi ngàn vạn dặm, chói mắt vô cùng.

Tay trái, Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến điên cuồng quạt động, tức thì ngũ sắc thần hỏa cuồn cuộn không dứt đánh về phía bầy Huyết Sí Hắc Văn.

Đây là Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến đoạt được từ tay Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Chương 372

Tay phải, Cửu Long Thần Hỏa Tráo cũng được ném ra, chín con hỏa long khổng lồ gào thét lao về phía bầy Huyết Sí Hắc Văn.

Đa Bảo Đạo Nhân tay cầm Âm Dương Kính do Đế Phượng Thiên ban thưởng, dùng mặt âm đại biểu cho tử vong điên cuồng công kích bầy Huyết Sí Hắc Văn.

Một vạn kiện pháp bảo cũng lượn lờ quanh thân Đa Bảo Đạo Nhân, điên cuồng tấn công bầy Huyết Sí Hắc Văn.

Kim Linh Thánh Mẫu tay cầm Long Hổ Như Ý và Hàng Ma Xử đoạt được trong Phong Thần chi chiến lần trước, những đòn công kích sắc bén điên cuồng nhắm vào bầy Huyết Sí Hắc Văn.

Vô Đương Thánh Mẫu tay cầm Hoàng Kim Côn do Đế Phượng Thiên ban thưởng, cũng dùng hết sức bình sinh để tấn công.

Quy Linh Thánh Mẫu tay cầm Bàn Long Quải Trượng do Đế Phượng Thiên ban thưởng, từng đạo pháp thuật sắc bén được đánh ra.

Đối mặt với năm vị cường giả Chuẩn Thánh tay cầm các loại pháp bảo mạnh mẽ điên cuồng oanh tạc, Văn Đạo Nhân cuối cùng cũng không thể phân tâm, phải toàn lực ứng chiến.

Trên chiến trường Đại La Kim Tiên.

Dương Tiễn, Thân Công Báo, Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương liên thủ đại chiến Kim Cang Thủ Bồ Tát.

Dương Tiễn tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, thiên nhãn đã mở, như một vị chiến thần không ngừng công kích, dũng mãnh tiến lên.

Thân Công Báo năm xưa ở Xiển Giáo chiến đấu với Vu tộc đã

biểu hiện dũng mãnh, nay cũng vẫn như xưa.

Tôn Ngộ Không tay cầm Khai Sơn Phủ, tuy chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng chiến đấu cũng như nổi điên, cuồng bạo vô cùng.

Ngưu Ma Vương tay cầm Hỗn Thiết Côn, công thế như thủy triều, phối hợp với Tôn Ngộ Không khá ăn ý.

Kim Cang Thủ Bồ Tát có tu vi cao hơn bốn người, Bồ Tát Kim Thân đã mở, một chọi bốn cũng tạm thời chưa rơi vào thế hạ phong.

Minh hữu của Tiệt Giáo là Trấn Nguyên Tử đang đối chiến với thiện thi của Chuẩn Đề là Bồ Đề Tử.

Bồ Đề Tử bây giờ cũng đã là cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, tu vi tương đương với Trấn Nguyên Tử.

Thần thông Tụ Lý Càn Khôn cùng với phòng ngự của Địa Thư đã gây ra không ít phiền phức cho Bồ Đề Tử.

Nhưng Bồ Đề Tử thân là thiện thi của Thánh nhân, tự nhiên cũng không dễ dàng bị đánh bại.

Hai vị Chuẩn Thánh chiến đấu cũng đang giằng co.

Chiến trường bao trùm ức vạn vạn dặm, Xà Bàn Sơn Ưng Sầu Giản sớm đã hóa thành tro bụi không còn tồn tại.

Đệ tử Tây Phương Giáo người nào người nấy đều có màu vàng, rất dễ nhận biết.

Từng tên phật tử sử dụng Phật Tử Kim Thân, Bồ Tát sử dụng Bồ Tát Kim Thân, La Hán sử dụng La Hán Kim Thân, tăng binh sử dụng Phật Môn Kim Thân, mỗi người đều kim quang sáng chói, trên chiến trường đặc biệt bắt mắt.

Chiến lực của Tây Phương Giáo sớm đã được nghiệm chứng trong trận đại chiến với Xiển Giáo.

Tuy phương Đông vẫn luôn chế giễu phương Tây cằn cỗi, nhưng Phật Môn Kim Thân của phương Tây thật sự là thần thông tuyệt vời để chiến đấu.

Chém một đao, không hề hấn gì, đánh một quyền thì toi mạng, loại thần thông này quả thực sinh ra để dành cho chiến trường.

Trận chiến vừa bắt đầu đã lập tức bước vào giai đoạn gay cấn, đệ tử của hai Thánh nhân giáo phái đều trực tiếp dốc toàn lực, điên cuồng chiến đấu.

Pháp thuật bay loạn đầy trời, chiếu sáng cả bầu trời, dư ba chiến đấu của một số cường giả bao trùm ức vạn dặm, khiến không ít sinh linh vẫn lạc.

Nhìn từ trên cao, sinh linh Hồng Hoang đang lấy Xà Bàn Sơn Ưng Sầu Giản làm trung tâm mà điên cuồng tháo chạy tứ phía, chạy càng xa càng tốt.

Trên không trung không ngừng có huyết vũ rơi xuống, tinh huyết của cường giả vẫn lạc như mưa trút xuống đại địa.

Nơi đây đã trở thành một tu la chiến trường. … Thiên đình.

Thái Vi Ngọc Thanh Cung.

Hạo Thiên đang dùng Hạo Thiên Kính quan sát chiến trường hỗn loạn vô cùng.

Chỉ thấy trên chiến trường pháp thuật bay loạn đầy trời, tiếng la hét thảm thiết, tiếng ai oán và tự bạo có thể thấy ở khắp nơi.

Hạo Thiên thực ra trong lòng rất muốn tham gia vào trận đại chiến trước nay chưa từng có này.

Hiện tại Hạo Thiên có thực lực Chuẩn Thánh viên mãn, lại thêm Thái Thượng Lão Quân, Ma Đề Tử cùng một đám cường giả, cũng có

tư cách tham gia một chút.

Nhưng hắn không dám có hành động gì, đại khái có ba nguyên nhân.

Một là không có người để dùng.

Hiện tại thế lực chủ chốt trong Thiên đình đều là đệ tử Xiển Giáo năm xưa, mà đệ tử Xiển Giáo sớm đã bị Đế Phượng Thiên ám ảnh, nào dám chủ động đi trêu chọc Tiệt Giáo nữa.

Lần trước còn có Phong Thần Bảng, lần này mà chết là chết thật.

Hai là Hạo Thiên cũng không thù ghét Tiệt Giáo, chỉ là không thích trên đầu Thiên đình có một thế lực mạnh mẽ như vậy mà thôi.

Nói cách khác, nếu Tây Phương Giáo thắng, Hạo Thiên cũng chẳng vui vẻ gì, trên đầu có một Tiệt Giáo hay một Tây Phương Giáo, đối với Hạo Thiên đều khó chịu như nhau.

Cho nên, điều Hạo Thiên thích nhất là Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo lưỡng bại câu thương, thậm chí đồng quy vu tận, như vậy mới có lợi nhất cho hắn.

Ba là bản thân Hạo Thiên cũng rất kiêng dè Đế Phượng Thiên.

Ba điểm trên đã khiến cho Hạo Thiên, vị Thiên Đế này, không nhúng tay vào trận đại chiến của các Thánh nhân giáo phái lần này, mà lựa chọn ngồi xem kịch.

Bàn Đào Viên.

Dao Trì nhìn về phía chiến trường, trong lòng có chút lo lắng.

Ánh mắt nàng tự nhiên vẫn luôn không rời khỏi Đế Phượng Thiên.

Hỗn Độn Ma Viên kia thật là cường hãn, căn bản không dễ dàng đánh bại, lại có thể đấu ngang tài ngang sức với người trong lòng nàng là Đế Phượng Thiên.

Nếu không phải thực lực không đủ, nàng đã xông vào Hồng Hoang cùng Đế Phượng Thiên chiến đấu rồi.

Dao Trì hiện tại tuy có thực lực Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng so với đẳng cấp của Đế Phượng Thiên và Hỗn Độn Ma Viên thì chênh lệch quá lớn.

Đi giúp chỉ có thể giúp ngược, còn phải để Đế Phượng Thiên bảo vệ.

Vì vậy, Dao Trì chỉ có thể mang tâm trạng căng thẳng nhìn về chiến trường, cầu nguyện người trong lòng mình có thể giành thắng lợi.

"Phượng Thiên, nhất định phải thắng, sau khi thắng rồi hãy đến cưới ta, ta vẫn luôn chờ đợi chàng…" Bích Du Cung.

Đôi mắt tuyệt mỹ của Âm Dương Lão Tổ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào vị trí của Thiên Đạo Hồng Hoang.

Tuy bà không chiến đấu, nhưng lại là mấu chốt của trận chiến này.

Bởi vì Thiên Đạo hiện tại không phải là Thiên Đạo không tham dự vào tranh chấp Hồng Hoang nữa, Thiên Đạo hiện tại là Hồng Quân, mà Hồng Quân lại đứng về phía Tây Phương Giáo.

Cho nên, tuy không chiến đấu, nhưng bà vẫn luôn kiềm chế Hồng Quân.

Nếu Hồng Quân có dị động, bà sẽ ra tay ngay lập tức.

Sở dĩ bà và Hồng Quân không khai chiến, là vì cả hai đều rõ, đánh hay không đánh cũng như nhau, không có ý nghĩa thực chất, chắc chắn trong thời gian ngắn không thể phân thắng bại.

Cho nên khai chiến và kiềm chế lẫn nhau, hiệu quả đều như nhau.

Vì vậy, cả hai ngầm hiểu lựa chọn kiềm chế lẫn nhau, không tùy tiện ra tay.

Chương 373

… Một vệt cầu vồng và một vệt hắc quang không ngừng lóe lên trên không trung.

Mỗi một lần va chạm đều khiến trời long đất lở, không gian trực tiếp vỡ nát.

Với tốc độ cực hạn dưới Thánh nhân này, đại bộ phận mọi người không thể nhìn rõ trận chiến.

Đại La Kim Tiên có thể miễn cưỡng nhìn rõ, cấp bậc Chuẩn Thánh mới có thể nhìn rõ hơn một chút.

Hai vị Hỗn Độn Chí Tôn đỉnh phong, bản thân đã vượt qua Chuẩn Thánh đỉnh phong thông thường.

Hỗn Độn Ma Viên kia quả nhiên cường hãn đến cực điểm, một khi chiến đấu cũng là một kẻ điên.

Trận chiến của hai kẻ điên, có thể biết kịch liệt đến mức nào.

Khi hai người tách ra, trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã giao thủ hơn vạn chiêu.

Hơn vạn điểm không gian lần lượt bị đánh nát, đang chậm rãi phục hồi.

Hỗn Độn Ma Viên nhìn Đế Phượng Thiên, mặt không biểu cảm nói: "Không tệ!" Hỗn Độn Ma Viên tự cho rằng đây là lời khen dành cho Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên ngữ khí bình thản nói: "Liên quan quái gì đến ngươi." Hỗn Độn Ma Viên nhếch miệng cười, thần tình đạm mạc.

"Tiệt Thiên Chỉ." Đế Phượng Thiên chỉ tay lên trời, bên ngoài Tam

Thập Tam Thiên trong Hỗn Độn, một ngón tay khổng lồ màu vàng xuất hiện giữa vô tận hỗn độn, bề mặt nó có các loại pháp tắc lưu chuyển không ngừng, tỏa ra khí tức cổ xưa và uy áp khó tả.

Ngón tay khổng lồ màu vàng kia nháy mắt xuyên qua Tam Thập Tam Thiên, với tốc độ phá vỡ không gian trực tiếp hạ xuống vị trí của Hỗn Độn Ma Viên.

Hỗn Độn Ma Viên đầu cũng không ngẩng, thân ảnh trực tiếp biến mất tại chỗ.

Một vệt hắc mang xẹt qua bầu trời, để lại một dấu vết màu đen nơi chân trời.

Sau đó, chỉ thấy ngón tay khổng lồ màu vàng kia trực tiếp bị chém thành hai đoạn.

Những điểm sáng màu vàng đầy trời chậm rãi rơi xuống, tựa như một trận mưa vàng, mỹ lệ mà mê hoặc.

"Chưởng Trung Ma Quốc!" Đế Phượng Thiên chậm rãi đưa ra bàn tay phải của mình.

Trong lòng bàn tay phải của hắn chậm rãi hiện ra một thế giới màu đen.

Một thế giới ma khí cuồn cuộn mang theo khí tức tử vong.

Một ma quốc có trọng lượng tương đương với một tinh cầu lớn, chậm rãi ép về phía Hỗn Độn Ma Viên.

Không gian xung quanh toàn bộ bị đè ép vỡ nát, mặt đất bên dưới nứt ra từng tấc, những vết nứt như mạng nhện không ngừng lan ra xung quanh, dường như không thể chịu nổi trọng lượng của ma quốc.

Hỗn Độn Ma Viên chậm rãi giơ Đồ Ma Đao trong tay lên.

Hắn chém thẳng về phía ma quốc có trọng lượng vô lượng trước

mắt.

Ma quốc bị chém làm hai.

Vô tận ma khí chậm rãi tan tác từ trên không, nhuộm đen cả một vùng trời.

“Hỗn Độn Thiên Mãng!” Theo tiếng nói của Đế Phượng Thiên hạ xuống.

Toàn bộ thiên địa bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

Trên Cửu Tiêu xuất hiện mây đen vô cùng đậm đặc, che khuất bầu trời, tựa như tất cả ánh sáng đều bị nuốt chửng.

Thiên địa Hồng Hoang lập tức tối sầm lại, trở nên áp bức vô cùng!

Trong đám mây đen che trời kia có vô số điện xà lượn lờ, như thể ẩn chứa uy năng diệt thế.

Một lát sau, từ trong vô tận mây đen chui ra vô số hắc xà toàn thân cuồn cuộn những tia lôi điện.

Những con hắc xà tràn ngập khí tức hỗn độn kia lè lưỡi rắn, tỏa ra cảm giác áp bức khó tả, khiến chúng sinh Hồng Hoang không thể hô hấp!

Lượng hắc điện xà đen kịt vô lượng kia, không ngừng cuộn trào, thôn phệ lẫn nhau.

Một lát sau, ức vạn vạn con hắc điện xà, sau khi thôn phệ lẫn nhau đã chậm rãi hóa thành một con siêu cấp cự mãng dài ức vạn trượng nằm ngang trên bầu trời, cự mãng được khí hỗn độn bao quanh, có vô số điện xà bao phủ trên thân.

Thiên mãng gầm rống, sóng âm làm vỡ nát không gian, trực tiếp lao về phía Hỗn Độn Ma Viên.

Nơi mà con thiên mãng che trời kia đi qua, không gian đều trực

tiếp bị nghiền nát, từng mảng lớn khí hỗn độn trực tiếp tràn vào thiên địa Hồng Hoang.

"Ma Viên Thôn Thiên!" Hỗn Độn Ma Viên chậm rãi giơ Đồ Ma Đao trong tay, từ trong Đồ Ma Đao tuôn ra vô lượng ma khí, trực tiếp huyễn hóa thành một con ma viên khổng lồ như thiên mãng.

"Hống!" Ma viên dùng đôi quyền khổng lồ đấm vào ngực, phát ra tiếng gầm kinh khủng, trực tiếp lao về phía Hỗn Độn Thiên Mãng kia.

Một bước nhảy liền ức vạn dặm, nháy mắt đã va chạm với Hỗn Độn Thiên Mãng.

Sau một khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi.

"Ầm!" Hai đạo pháp thuật tuyệt cường đột ngột bùng nổ.

Sóng xung kích không thể diễn tả trực tiếp bao trùm ức vạn vạn dặm xung quanh, khí lãng cuồng bạo quét sạch tứ hải bát hoang.

Khiến cho những đệ tử đang giao chiến ở xa chiến trường, không thể không dừng lại việc chém giết lẫn nhau, trước tiên phải chống cự sóng xung kích hung mãnh.

Nơi pháp thuật va chạm, lộ ra một mảng lớn hỗn độn, không gian ở đó hoàn toàn bị hủy diệt, trông vô cùng đáng sợ.

Mây trên trời hoàn toàn bị chấn thành bột mịn, cả bầu trời không còn một gợn mây.

Mặt đất ức vạn vạn dặm bên dưới trực tiếp không ngừng nứt ra, những vết nứt ngày càng lớn, cuối cùng hình thành nên từng mảng vách núi dài vô tận.

"Trảm Thiên Quyết!" Thí Thần Thương trong tay Đế Phượng Thiên khẽ chém một nhát trong không trung.

Trông chỉ là một nhát chém tùy ý, nhưng thực ra trong nháy mắt

Đế Phượng Thiên đã chém ra ngàn vạn lần, ngàn vạn lần hợp thành một nhát, không gian xung quanh nháy mắt liền vặn vẹo.

Sau đó… "Phanh!" không gian theo hướng Thí Thần Thương chém ra toàn bộ vỡ nát, từng mảng lớn khí hỗn độn không ngừng tràn vào, khiến cho phương chiến trường này đều biến thành màu đen, dưới sự che phủ của khí hỗn độn, càng khó nhìn rõ tình hình chiến trường.

Tiếp theo, một nhát chém màu đỏ rực như thể cắt đôi hoàn toàn trời đất, từ mặt đất kéo dài đến tận trời cao, một đường màu đỏ rực chém về phía Hỗn Độn Ma Viên.

"Ma Thiết!" Đồ Ma Đao trong tay Hỗn Độn Ma Viên chém ra vài đường cong quỷ dị trong không trung.

Vài đường nét màu đen vặn vẹo trực tiếp nối liền trời đất, đánh về phía đường màu đỏ kia.

Một đường màu đỏ cắt đôi trời đất, một đường màu đen cắt đôi trời đất.

Nhìn từ mặt đất Hồng Hoang, trên bầu trời một đường màu đỏ và một đường màu đen hoàn toàn cắt bầu trời thành hai nửa.

Sau đó, đường màu đỏ và đường màu đen cuối cùng cũng gặp nhau.

Lần này, tựa như cả Hồng Hoang bị chia làm hai, lấy vị trí hai đường nét gặp nhau làm điểm cắt.

Sự tĩnh lặng trước khi hủy diệt nhanh chóng qua đi.

"Ầm!" Một tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên truyền ra.

Một bên bùng nổ ánh sáng vô lượng màu đỏ, một bên bùng nổ ánh sáng vô lượng màu đen.

Tựa như một mặt trời màu đỏ và một mặt trời màu đen hoàn toàn

phân cách bầu trời.

Một đỏ một đen, mỗi bên chiếm nửa bầu trời.

Chương 374

Sau khi hai pháp thuật chí cường bùng nổ, trực tiếp làm nổ tung không gian ức vạn dặm nơi hai người đang đứng.

Vô lượng khí hỗn độn trực tiếp tràn vào Hồng Hoang.

Không phải chỉ nứt ra một cái lỗ ở đây, một cái lỗ ở kia, mà không gian ức vạn dặm lần lượt bị chấn vỡ, vô lượng khí hỗn độn nháy mắt bao trùm Hồng Hoang, khiến Đế Phượng Thiên và Hỗn Độn Ma Viên hoàn toàn bị khí hỗn độn bao phủ, người ngoài căn bản không thể xem xét tình hình chiến trận.

Đế Phượng Thiên và Hỗn Độn Ma Viên đều là Hỗn Độn Ma Thần, chiến đấu trong khí hỗn độn căn bản không có chút ảnh hưởng nào đối với họ.

Nhưng do không gian bị tổn hại quá nghiêm trọng, sinh ra dòng chảy không gian hỗn loạn, hai người cũng phải né tránh một chút. … Chiến trường nơi Đế Phượng Thiên và Hỗn Độn Ma Viên đang ở, dòng chảy không gian hỗn loạn có thể thấy ở khắp nơi.

Dưới dư ba chiến đấu của hai người, nước Tứ Hải sớm đã bị chấn lên tận trời cao, cọ rửa đại địa Hồng Hoang, vô số sinh linh vì thế mà vẫn lạc.

Mặt đất bên dưới bị nứt nẻ cũng vô cùng nghiêm trọng, vô số chủng tộc rơi vào vực sâu của đại địa, trực tiếp biến mất khỏi Hồng Hoang.

Hai người tuy không phải Thánh nhân, nhưng ảnh hưởng do chiến đấu mang lại cũng không nhỏ hơn Thánh nhân bao nhiêu.

Đáng sợ hơn là, hai người đều là Hỗn Độn Ma Thần, không bị

nhân quả nghiệp lực của Hồng Hoang xâm thực, chết bao nhiêu người căn bản không có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với họ.

Ngay cả Thánh nhân cũng phải cố gắng kiềm chế một chút, dù sao họ cũng không muốn gánh quá nhiều nhân quả nghiệp lực.

Nhưng họ lại không có phiền não như vậy.

Họ cứ thế buông tay buông chân mà đánh, Hỗn Độn Ma Viên vốn là một Tiên thiên Ma Thần hiếu sát, nào có quan tâm Hồng Hoang sẽ chết bao nhiêu người.

Đế Phượng Thiên cũng sớm đã chấp nhận sự tàn khốc của thế giới này.

Nếu hắn chỉ là một phần tử tầng thấp trong chúng sinh Hồng Hoang, bị dư ba chiến đấu của đại lão trực tiếp đánh chết, vậy cũng chỉ có thể cảm thán một câu: Mẹ kiếp, xuyên việt thì ngàn vạn lần đừng xuyên vào Hồng Hoang!

Thế giới này là như vậy, thực lực yếu, tu vi thấp, chết là chuyện bình thường, chẳng lẽ vì ngươi sẽ chết mà đại lão không đánh nhau nữa sao?

Theo sau những màn giao thủ bằng thần thông pháp thuật, cho đến nay, Đế Phượng Thiên và Hỗn Độn Ma Viên đều đánh ngang tay, khó có thể nhìn ra ưu thế rõ ràng.

Hỗn Độn Ma Viên thực ra có chút kinh ngạc trước thực lực và ý thức chiến đấu của Đế Phượng Thiên.

Bất kể chúng sinh Hồng Hoang thổi phồng Đế Phượng Thiên thành ra sao, trong mắt Hỗn Độn Ma Viên, Đế Phượng Thiên vĩnh viễn chỉ là một vãn bối.

Hỗn Độn Ma Viên là người cùng thế hệ với Âm Dương Lão Tổ, Hỗn Độn Ma Viên là Tiên thiên Ma Thần, còn Đế Phượng Thiên chỉ là

Hậu thiên Ma Thần, tự nhiên có cảm giác ưu việt.

Nói trắng ra là, khi ta, Hỗn Độn Ma Viên, chiến thiên chiến địa, chém giết với Bàn Cổ, thì Đế Phượng Thiên vẫn còn đang bú sữa mẹ!

Đó là một loại cảm giác ưu việt bẩm sinh.

Hỗn Độn Ma Viên vốn cho rằng, Đế Phượng Thiên dù có mạnh đến đâu, cũng không thể là đối thủ của hắn, ngay cả trong tình huống Đế Phượng Thiên nắm giữ hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo.

Nhưng Đế Phượng Thiên lại có thể đánh với hắn một trận năm năm, khiến hắn có chút không còn ưu việt nữa.

Đế Phượng Thiên sớm đã đề thăng căn nguyên, thực ra căn nguyên của hắn không kém Hỗn Độn Ma Viên bao nhiêu.

Trong vô tận Hỗn Độn, Đế Phượng Thiên và Hỗn Độn Ma Viên đang giao chiến.

Thí Thần Thương trong tay Đế Phượng Thiên điên cuồng múa lượn, Đồ Ma Đao trong tay Hỗn Độn Ma Viên đại khai đại hợp.

Bên ngoài đại địa Hồng Hoang có thể nghe thấy tiếng va chạm oanh minh của pháp bảo, nhưng đã không còn ai nhìn thấy được nữa.

“Hoàn toàn bị khí hỗn độn che khuất, không nhìn thấy chút tình hình chiến trận nào, Thánh tử và Hỗn Độn Ma Viên ai sẽ thắng?” “Thật khó nói!

Cả hai đều là Hỗn Độn Ma Thần, Hỗn Độn Ma Viên kia cũng là tồn tại cực mạnh trong ba ngàn Ma Thần.” “Thánh tử không phải là Bán bộ Đại đạo sao?

Bây giờ là sao vậy, chẳng lẽ Thánh tử không nên miểu sát Hỗn Độn Ma Viên sao?” “Xem ra lời đồn là thật, lần Thánh tử trảm thiên đó, đã dùng một loại bí pháp nào đó để cưỡng ép đề thăng một cảnh

giới, bí pháp đó có lẽ không thể sử dụng nhiều lần." "Nguyên lai là vậy, đó là bí pháp gì?

Khiến cho Chuẩn Thánh đỉnh phong cưỡng ép đề thăng một cảnh giới?

Chưa từng nghe thấy, cũng quá nghịch thiên rồi!" "…" Dù chỉ có thể nhìn thấy một mảng khí hỗn độn đen kịt, nhưng vẫn có các chủng tộc quan tâm đến chiến trường của Đế Phượng Thiên và Hỗn Độn Ma Viên.

Cuộc đối đầu của hai Hỗn Độn Ma Thần, cũng là cảnh tượng ngàn vạn năm khó gặp!

Lúc này, chiến trường bao trùm ức vạn dặm, hỗn loạn không chịu nổi, không có bên nào ở thế hạ phong rõ ràng.

Chiến lực cao cấp cấp bậc Chuẩn Thánh chưa có ai vẫn lạc.

Đến cấp bậc này, nếu không có sát phạt chí bảo như Thí Thần Thương, thì không dễ bị giết chết.

Đại La Kim Tiên cũng chỉ vẫn lạc vài người, thương vong ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên và Kim Tiên tương đối lớn, dù sao vừa phải đối mặt với kẻ địch, vừa phải đối mặt với dư ba chiến đấu của các đại lão, quả thực rất khó khăn.

Trận chiến này sẽ còn kéo dài một thời gian, không kết thúc nhanh như vậy được. … Lục Nhĩ Mi Hầu dẫn theo ba vị đại yêu cùng hàng vạn yêu tướng thẳng tiến về phương Tây.

Lúc này cao thủ của Tây Phương Giáo toàn bộ đều đã đi tham chiến, chính là lúc Tây Phương Giáo trống rỗng nhất.

Lúc này không xuất kích, còn đợi đến khi nào?

Về phần đại trận phòng hộ của Tây Phương Giáo, Đế Phượng

Thiên sớm đã nhờ lão đa vẽ một bức tranh đưa cho Lục Nhĩ Mi Hầu.

Cho nên, chỉ cần Lục Nhĩ Mi Hầu đến được phương Tây, đó sẽ là lúc Tây Phương Giáo máu chảy thành sông.

Tây Phương Giáo không còn tồn tại nào có thể ngăn cản Lục Nhĩ Mi Hầu nữa.

Tăng binh của Tây Phương Giáo nhìn thấy một mảng yêu tộc đen kịt trên không đang bay về phía mình, trong lòng chợt cảm thấy bất an.

Khí thế của bầy yêu kia thực sự quá mạnh mẽ, cách đại trận phòng hộ cũng có thể cảm nhận được.

Bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, chiến trường Thánh nhân.

Tiếp Dẫn cảm thấy không ổn, Lục Nhĩ Mi Hầu đang dẫn theo yêu quân tiếp cận Tây Phương Giáo.

Tiếp Dẫn một đạo thánh niệm trực tiếp đánh về phía thành Trường An.

"Lúc này không tỉnh, còn đợi khi nào?" Một đạo thánh niệm vượt qua vô lượng khoảng cách trực tiếp đánh vào người Kim Thiền Tử.

Nữ Oa đánh lui Chuẩn Đề, Hồng Tú Cầu nhanh chóng bay về phía trán của Tiếp Dẫn, Tiếp Dẫn dùng Tiếp Dẫn Thần Chung va chạm với Hồng Tú Cầu.

Tức thì một cỗ sóng xung kích bao trùm vô tận hỗn độn, làm tan cả hỗn độn.

Tiếp Dẫn có chút tức giận vì sự mạnh mẽ của Nữ Oa, lại có thể dùng sức một Thánh nhân mà ghì chặt Tây Phương Nhị Thánh.

Tuy Nữ Oa muốn đánh bại hai Thánh liên thủ là không thể, nhưng Tây Phương Nhị Thánh cũng không thể trong thời gian ngắn đánh bại được Nữ Oa.

Có thể đánh bại thì đó cũng là chuyện của mấy vạn năm sau, lúc đó trận chiến ở Hồng Hoang đã sớm kết thúc rồi.

Nữ Oa vững vàng ghì chặt Tây Phương Nhị Thánh, khiến họ căn bản không thể chi viện cho chiến trường Hồng Hoang.

Tiếp Dẫn cũng chỉ có thể lợi dụng một chút sơ hở để đánh thức Kim Thiền Tử.

Bởi vì thánh niệm vượt qua khoảng cách vô lượng như vậy đánh vào Hồng Hoang đã mất đi uy lực ban đầu, không thể trực tiếp diệt sát Lục Nhĩ Mi Hầu.

Bên trong thành Trường An, toàn thân Kim Thiền Tử bị kim quang bao phủ, ký ức kiếp trước được đánh thức, tu vi hoàn toàn khôi phục.

"A Di Đà Phật, bần tăng Kim Thiền Tử, phương Tây có nạn!" Tiếng nói vừa dứt, dưới ánh mắt kinh ngạc của dân chúng thành Trường An, Kim Thiền Tử nháy mắt biến mất không thấy, với tốc độ nhanh nhất tiến về phương Tây.

Ở một bên khác, Lục Nhĩ Mi Hầu đã đến bên ngoài Tu Di Sơn.

Chương 375

Nơi đây có đại trận phòng hộ do Thánh tử bố trí, không phải Lục Nhĩ Mi Hầu có thể phá giải, trừ phi Đế Phượng Thiên đưa cho hắn Thí Thần Thương thì mới có chút cơ hội, nhưng Đế Phượng Thiên đã cho hắn một bức tranh.

"Lục Nhĩ Mi Hầu, nhân lúc phật tử, Bồ Tát, La Hán đi xuất chiến mà đánh lén Tu Di Sơn." "Chắc chắn là mưu kế của Đế Phượng Thiên, Đế Phượng Thiên quả nhiên âm hiểm." "Cùng lắm thì ta liều mạng với ngươi, cá chết lưới rách!" "Không sao, Tu Di Sơn của chúng ta có đại trận phòng hộ do Thánh nhân bố trí, căn bản không thể phá vỡ." "A Di Đà Phật, đánh lén Tu Di Sơn, Lục Nhĩ Mi Hầu quả là si tâm vọng tưởng." "…" Bên trong Tu Di Sơn, trăm vạn tăng binh có cảnh giới dưới Kim Tiên của Tây Phương Giáo đang tự an ủi trong sự căng thẳng.

Lục Nhĩ Mi Hầu thì chậm rãi mở ra cuộn tranh màu vàng trong tay. … Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi mở ra cuộn tranh màu vàng trong tay.

Tức thì kim quang chiếu rọi khắp phương Tây, có vô cùng kiếm ý xông thẳng lên trời.

Bên trong không phải là bức tranh sơn thủy mỹ lệ.

Trong cuộn tranh màu vàng khổng lồ chỉ có một thanh kiếm.

Cũng không phải là thanh kiếm được vẽ đẹp đẽ gì, chỉ là vài nét vẽ nguệch ngoạc, đại khái có thể nhìn ra hình dáng của một thanh kiếm.

Ngay khoảnh khắc cuộn tranh được mở ra, vô số kiếm khí sắc bén trực tiếp bao trùm cả phương Tây.

Sinh linh phương Tây đều run rẩy dưới kiếm ý kinh khủng.

Đây không phải là thanh kiếm được vẽ bằng bút, mà là Thông Thiên Giáo Chủ đã dùng vô thượng kiếm ý rót vào Thanh Bình Kiếm, sau đó khắc họa lên Hậu thiên chí bảo Hoàng Kim Quyển, bởi vì cuộn tranh bình thường căn bản không thể chịu nổi kiếm ý của Thông Thiên Giáo Chủ, sẽ trực tiếp hóa thành tro bụi.

Vô thượng kiếm ý hóa thành hình dáng của Thanh Bình Kiếm, trực tiếp lao về phía đại trận phòng hộ của Tây Phương Giáo.

Vô thượng kiếm ý trực tiếp xuyên thủng đại trận phòng hộ của Tây Phương Giáo, xé ra một lỗ hổng.

Lục Nhĩ Mi Hầu nhanh chóng dẫn theo ba vị đại yêu cùng hàng vạn yêu tướng trực tiếp lao vào từ lỗ hổng đó.

Tăng binh của Tây Phương Giáo tức thì kinh hãi, không ngờ đại trận phòng hộ lại dễ dàng bị phá vỡ như vậy.

“Mau chạy đi!

Đối phương có Chuẩn Thánh, có Đại La, toàn bộ đều là Thái Ất Kim Tiên!” “Phân tán ra mà chạy, đừng chạy về cùng một hướng.” “A Di Đà Phật, bần tăng nguyện ý dùng cái chết để bảo vệ Tây Phương Giáo.” “A Di Đà Phật, bần tăng cũng ở lại.” “…” Trong khoảnh khắc Lục Nhĩ Mi Hầu dẫn theo yêu quần xông vào, phản ứng của mọi người đều không giống nhau.

Những kẻ lúc trước la hét to nhất, nói Lục Nhĩ Mi Hầu không thể phá trận thì sớm đã hoảng loạn bỏ chạy.

Ngược lại, những đệ tử Tây Phương Giáo không nói gì, lại âm thầm ở lại dùng sinh mệnh của mình để bảo vệ Tây Phương Giáo.

Nhưng tu vi của những đệ tử ở lại bảo vệ Tây Phương Giáo thực sự quá thấp, đều là những đệ tử có tu vi Địa Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên, Thái Ất Huyền Tiên.

Làm sao có thể chống lại công thế của một Chuẩn Thánh dẫn theo ba vị Đại La, hàng vạn Thái Ất Kim Tiên, quả thực là thế như chẻ tre!

Phật Môn Kim Thân, trước sự chênh lệch tu vi như vậy, hoàn toàn vô dụng.

Lục Nhĩ Mi Hầu tay cầm Như Ý Thí Thiên Bổng, lực lượng Chuẩn Thánh bùng nổ, gậy gộc quét ngang, trong vài khoảnh khắc đã đập chết mấy vạn đệ tử Tây Phương Giáo.

Ba vị đại yêu cùng hàng vạn yêu tướng cũng triển khai cuộc tàn sát điên cuồng, dưới sự áp chế toàn diện về cảnh giới, căn bản không có kẻ địch nào chống đỡ nổi một hiệp.

Những đệ tử Tây Phương Giáo ở lại ngăn cản, tuy chỉ là nộp mạng, nhưng cũng đã kéo dài được một chút thời gian, cho những đệ tử Tây Phương Giáo đang chạy trốn tứ tán một chút thời gian quý báu.

"Phân tán truy sát, không chừa một mống!" Lục Nhĩ Mi Hầu ra lệnh một tiếng, hàng vạn yêu tướng lập tức phân tán ra, triển khai truy sát đệ tử Tây Phương Giáo.

Lúc này, Kim Thiền Tử cuối cùng cũng đến nơi.

Nhìn thấy Tây Phương Giáo máu chảy thành sông, Kim Thiền Tử cũng không thể bình tĩnh được nữa.

"A Di Đà Phật, Lục Nhĩ Yêu Vương tàn sát đệ tử Tây Phương Giáo của ta như vậy, không sợ nghiệp lực quấn thân sao?" Kim Thiền Tử nhìn thẳng vào mắt Lục Nhĩ Mi Hầu, cố gắng thuyết phục Lục Nhĩ Mi Hầu, tuy hy vọng mong manh.

Bởi vì cảnh giới của Kim Thiền Tử và Lục Nhĩ Mi Hầu là như nhau, cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ, vì vậy chỉ có thể cầm chân Lục Nhĩ Mi Hầu, chứ không thể ngăn cản yêu quần dưới trướng Lục Nhĩ Mi Hầu tàn sát đệ tử Tây Phương Giáo.

Lục Nhĩ Mi Hầu nhún vai thờ ơ nói: "Bản vương lại không thành Thánh, quan tâm nhiều làm gì, có tu vi như hiện tại đã mãn nguyện rồi, huống chi sư phụ ta là Thánh tử Tiệt Giáo, đợi Tây Phương Giáo bị diệt, cả Hồng Hoang ai dám động đến bản vương?

Bản vương cần tu vi cao như vậy để làm gì?" Kim Thiền Tử: "…" Kim Thiền Tử phát hiện mình lại không thể phản bác!

Một con yêu quái không quan tâm đến việc đề thăng tu vi, còn hy vọng nó quan tâm đến nhân quả nghiệp lực sao?

"A Di Đà Phật!" Kim Thiền Tử cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp sử dụng Phật Tử Kim Thân công kích Lục Nhĩ Mi Hầu. … Chiến trường vô tận Hỗn Độn.

Bốn đạo kiếm quang chói lọi từ quanh thân Thông Thiên Giáo Chủ bay về phía Đạo Quân, xé rách Hỗn Độn!

Tru Tiên Tứ Kiếm tỏa ra vô tận kiếm ý lấy Đạo Quân làm trung tâm xoay tròn với tốc độ cao, trong vô tận Hỗn Độn tỏa ra kiếm quang chói lọi.

Tru Tiên Tứ Kiếm trực tiếp chém tan Hỗn Độn, với tốc độ không thể lường được trực tiếp từ bốn hướng Đông Nam Tây Bắc chém về phía Đạo Quân.

Tru Tiên Tứ Kiếm trực tiếp xuyên qua thân thể của Đạo Quân.

Chẳng lẽ Đạo Quân bị chém giết trực tiếp?

Không!

Đạo Quân không bị chém giết, đó chỉ là một tàn ảnh.

Lĩnh ngộ về không gian pháp tắc của Đạo Quân cao hơn Thông Thiên Giáo Chủ, tốc độ cực nhanh, ngay cả Tru Tiên Tứ Kiếm cũng khó có thể tiêu diệt hắn.

Đương nhiên, cái cao ở đây là tương đối, nếu so với Dương Mi Đạo Nhân, thì còn kém xa.

Ví dụ như nếu Không Gian Đại Đạo cũng giống như Ám chi Đại đạo, cũng được chia thành bảy cấp, thì Thông Thiên Giáo Chủ ở cấp thứ nhất, Đạo Quân ở cấp thứ hai, Dương Mi ở cấp thứ sáu.

Thánh nhân cảm ngộ thiên địa, đối với rất nhiều đại đạo đều sẽ có lĩnh ngộ, nhưng so với Tiên thiên Ma Thần thì không tinh thông.

Đương nhiên, không gian pháp tắc Thông Thiên không tinh thông, không có nghĩa là hắn yếu, mà là toàn bộ tinh lực của hắn đều dùng để nghiên cứu Kiếm đạo pháp tắc, những thứ khác chỉ là thuận tiện lĩnh ngộ một chút da lông.

Hai vị Thánh nhân đối chiến một hồi, tự nhiên đối với chiêu số của nhau cũng có chút hiểu biết.

Thông Thiên Giáo Chủ tựa hồ sớm đã liệu được, Thanh Bình Kiếm kia sớm đã đợi ở điểm rơi tiếp theo của Đạo Quân.

"Kiếm Sinh Vạn Kiếm!" Thông Thiên Giáo Chủ với tốc độ cực nhanh bấm một pháp quyết, chỉ thấy Thanh Bình Kiếm kia trực tiếp hóa thành hàng vạn thanh Thanh Bình Kiếm, trực tiếp từ bốn phương tám hướng chém về phía Đạo Quân.

Đạo Quân tự nhiên trong lúc nhất thời cũng không thể phân biệt được Thanh Bình Kiếm thật sự ẩn giấu ở đâu, Đạo Kiếm trong tay vạch ra một đường cong huyền diệu, cũng có hàng vạn thanh Đạo Kiếm trực tiếp lao về phía hàng vạn thanh Thanh Bình Kiếm.

Tuy Thanh Bình Kiếm và Đạo Kiếm thật sự đều chỉ có một thanh, nhưng những vạn kiếm được huyễn hóa ra kia cũng là pháp thuật cực kỳ tinh diệu, mỗi một thanh đều là thanh kiếm có thể chém giết Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hàng vạn thanh kiếm ầm ầm va chạm!

"Ầm!" Vạn kiếm đột ngột bùng nổ, đám mây hình nấm màu đỏ sậm trực tiếp quét tan toàn bộ Hỗn Độn xung quanh.

Nhìn từ xa, tựa như trong bóng tối vô tận đột nhiên mọc lên một vầng thái dương!

Khoảnh khắc tiếp theo, Thanh Bình Kiếm quay trở về tay Thông Thiên Giáo Chủ, Thông Thiên một bước vượt qua ức vạn dặm trực tiếp đến trước mặt Đạo Quân, một kiếm chém ra.

Một kiếm mang theo chút ít thời gian pháp tắc và không gian pháp tắc, kiếm khí như cắt đậu hũ, trực tiếp cắt đôi Hỗn Độn.

Nếu một kiếm này thi triển ở Hồng Hoang, sẽ trực tiếp cắt đôi thiên địa!

Thông Thiên Giáo Chủ so với trước kia, đã mạnh hơn quá nhiều.

Đạo Quân không đỡ cứng một kiếm này, với tốc độ cực nhanh né tránh, Đạo Kiếm trực tiếp quét về phía sau lưng, bởi vì hắn biết Tru Tiên Tứ Kiếm đang ở sau lưng mình.

"Keng, keng, keng, keng!" Tiếng va chạm của pháp bảo vang vọng trong Hỗn Độn, những tia lửa chói mắt như pháo hoa đột nhiên nổ tung trong đêm đen.

Tiếc là không có ai xem trận tranh đấu kiếm đạo cực hạn này, nếu không chúng sinh Hồng Hoang tuyệt đối sẽ xem đến rợn cả tóc gáy.

Chương 376

Bởi vì sự lý giải về kiếm đạo của hai vị Thánh nhân quá sâu, tốc độ cũng thực sự quá nhanh, dưới Thánh nhân hoàn toàn không xem hiểu cũng không xem kịp!

Bên ngoài vạn tỷ dặm so với nơi Thông Thiên Giáo Chủ và Đạo Quân đang chiến đấu, Nữ Oa và Tây Phương Nhị Thánh cũng đang kịch liệt chiến đấu.

Một triệu ức bằng một vạn tỷ, một kinh lại bằng một vạn triệu ức, khoảng cách giữa hai bên chiến trường đã rất xa rồi.

Lúc đầu không xa như vậy, nhưng Thánh nhân tùy tiện đều có thể vượt qua vô tận khoảng cách, vô tận Hỗn Độn lại vô biên vô tế, tùy tiện tung hoành đều được, đánh qua đánh lại liền cách xa nhau. … Cảm ứng được Tây Phương Giáo đang bị tàn sát, ngay cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị Thánh nhân cũng không thể bình tĩnh, tức đến nổ mắt.

Hai vị Thánh nhân muốn rút một người ra để bảo vệ đệ tử Tây Phương Giáo, nhưng lại bị Nữ Oa ghì chặt.

Nữ Oa có thể ghì chặt hai vị Thánh nhân, nguyên nhân căn bản là có hai đại phòng ngự chí bảo là Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều không phải loại Thánh nhân có lực công kích đặc biệt mạnh, căn bản không thể gây ra uy hiếp thực chất đối với Nữ Oa.

Vì vậy, Nữ Oa công kích quả thực là không ngừng nghỉ, trực tiếp không phòng ngự, điên cuồng tấn công mãnh liệt!

Dưới hình thức chiến đấu như vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề căn bản không thể thoát thân.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuy phẫn nộ, nhưng vẫn có lý trí, biết rằng chiến trường ở đây mới là quan trọng nhất.

Nếu Nhị Thánh bị Nữ Oa đánh bại, vậy một khi Nữ Oa chi viện cho chiến trường Hồng Hoang, cục diện chiến tranh sẽ nháy mắt bị thay đổi.

Đừng thấy Hồng Hoang đánh kịch liệt như vậy, chiến trường ở Hỗn Độn này mới là quan trọng nhất, một khi Thánh nhân ở bên nào giành thắng lợi, đều có thể dễ dàng thay đổi cục diện chiến tranh ở Hồng Hoang.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rõ ràng, chỉ cần thắng trận này, Tây Phương Giáo từ nay về sau sẽ là giáo phái mạnh nhất Hồng Hoang, cho nên dù cho trăm vạn đệ tử Tây Phương Giáo tu vi thấp kia toàn bộ vẫn lạc, cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Thánh nhân vô tình, không hơn gì thế.

Thánh nhân sẽ không có nhiều tình cảm thương xót như vậy, ngay cả đối với đệ tử trong giáo phái.

Tiếp Dẫn dù sao cũng có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, cưỡng ép ghì chặt Nữ Oa là có thể làm được.

Như vậy Chuẩn Đề liền có thể chi viện cho Tây Phương Giáo.

Nhưng như vậy cũng có rủi ro lớn, Tiếp Dẫn có thể sẽ bại trong tay Nữ Oa, đợi Chuẩn Đề quay về cũng không kịp, vì vậy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều không thể mạo hiểm như vậy.

Chiến trường Thánh nhân mà bại, đó mới thực sự là tai họa diệt đỉnh.

Nữ Oa cũng cảm ứng được tình hình của Tây Phương Giáo, ngàn vạn đạo hồng mang trong Hỗn Độn đen kịt như lưu quang màu đỏ bay loạn.

Đó là Hồng Tú Cầu của Nữ Oa đang tiến hành công thế điên cuồng đối với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nữ Oa mỉm cười hỏi: "Hai vị không về phương Tây giúp một tay sao?" Tiếp Dẫn chậm rãi nói: "A Di Đà Phật, đạo hữu không cần làm loạn phật tâm của chúng ta, không có ý nghĩa." Tiếp Dẫn hiện tại xưng hô với Nữ Oa là "đạo hữu", không phải "sư tỷ" hay "sư muội".

Có thể thấy tình nghĩa vốn đã không còn bao nhiêu của ngày xưa nay đã ân đoạn nghĩa tuyệt.

Chuẩn Đề tức giận nói: "Đợi giáo ta giành thắng lợi, nhất định sẽ đồ sát Tiệt Giáo không chừa một ngọn cỏ!" Nữ Oa vô cùng bình tĩnh nói: "Không có cơ hội đó đâu." Sau đó, trận thánh chiến kịch liệt lại tiếp tục. … Tây phương, Tu Di Sơn.

Nơi đây đã trở thành một tu la trường, đâu đâu cũng là máu tươi của đệ tử Tây Phương Giáo.

Không nhất định có thi thể, bởi vì loại tàn sát nghiền ép về cảnh giới này, động một chút là nhục thân sẽ bị đánh nổ tung.

Máu tươi nhuộm đỏ mảnh đất tịnh thổ của Phật môn, trông như biển máu.

Một số đệ tử chạy trốn tương đối xa, đã thoát khỏi Tu Di Sơn, nhưng cũng bị yêu tướng truy sát đến chết.

Trăm vạn đệ tử còn lại của cả Tây Phương Giáo, không mất bao lâu đã bị tàn sát sạch sẽ.

Bây giờ, chỉ còn lại một mình Kim Thiền Tử.

Ba vị đại yêu cấp bậc Đại La cùng hàng vạn yêu tướng Thái Ất Kim Tiên đang vây xem trận chiến của đại vương mình và Kim Thiền Tử.

"Kim Thiền Tử, Tây Phương Giáo đã bị tàn sát sạch sẽ, trên chiến trường Ưng Sầu Giản, Tây Phương Giáo cũng sắp thất bại, mau bó tay chịu trói, ta sẽ để sư phụ thu ngươi vào Tiệt Giáo!" Lục Nhĩ Mi Hầu giơ cao Như Ý Thí Thiên Bổng trong tay, vừa công kích vừa khuyên hàng.

"A Di Đà Phật, bần tăng sao có thể làm chuyện vong ân phụ nghĩa như vậy." Đối mặt với cái chết thảm của trăm vạn đệ tử Tây Phương Giáo, Kim Thiền Tử vẫn mặt sắc bình tĩnh, phật tâm chưa loạn, đối chiến với Lục Nhĩ Mi Hầu.

Nhưng Phật Tử Kim Thân của Kim Thiền Tử đã có chút nứt vỡ.

Lục Nhĩ Mi Hầu dù sao cũng nắm giữ tiên thiên linh bảo do Đế Phượng Thiên ban thưởng, còn Kim Thiền Tử thì không có pháp bảo, chỉ dựa vào Phật Tử Kim Thân tự nhiên sẽ rơi vào thế hạ phong.

"Ngu muội cố chấp!

Vậy hôm nay hãy vẫn lạc dưới gậy của bản vương đi!" Như Ý Thí Thiên Bổng trong tay Lục Nhĩ Mi Hầu càng thêm cuồng bạo công sát về phía Kim Thiền Tử. … Trong vô tận Hỗn Độn nơi không gian vỡ nát.

Đế Phượng Thiên và Hỗn Độn Ma Viên vẫn đang tiếp tục chiến đấu.

Trận chiến của hai người khiến diện tích không gian vỡ nát không ngừng tăng lên, khí hỗn độn cuồn cuộn không dứt tràn vào Hồng Hoang.

Cứ đánh như vậy, tốc độ phục hồi của không gian không bằng tốc

độ vỡ nát, sẽ dẫn đến khí hỗn độn trong Hồng Hoang ngày càng nhiều.

Nếu khí hỗn độn tràn ngập cả Hồng Hoang, vậy thực sự sẽ dẫn đến sự vẫn lạc của vô lượng sinh linh.

Trừ những tiên nhân có cảnh giới cao thâm có thể sống sót, các chủng tộc khác căn bản không thể sinh tồn trong khí hỗn độn.

"…Thánh tử và Hỗn Độn Ma Viên cứ đánh như vậy, tình hình có vẻ không ổn a!" "Không sai, không hổ là Hỗn Độn Ma Thần, đánh quá hung mãnh, không phải Thánh nhân mà lại làm không gian vỡ nát thành ra thế này." "Có những dòng chảy thời không hỗn loạn kia, ngày càng nhiều, cứ thế này Hồng Hoang có lẽ sẽ không vỡ, nhưng sinh linh Hồng Hoang sẽ thập tử nhất sinh." "Mau phân thắng bại đi!

Thật quá kinh khủng!" "…" Ban đầu Thánh nhân đi đến chiến trường Hỗn Độn bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, chúng sinh Hồng Hoang thở phào nhẹ nhõm.

Kết quả bây giờ nhìn trận chiến của Đế Phượng Thiên và Hỗn Độn Ma Viên, lại bắt đầu hoảng sợ.

Hỗn Độn Ma Thần cũng thực sự quá mạnh mẽ, rõ ràng không phải Thánh nhân, nhưng sức phá hoại lại đuổi kịp Thánh nhân.

Hỗn Độn Ma Viên một đao chém xuống, Đế Phượng Thiên không né không tránh, chỉ thấy Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên tỏa ra vô tận khí tức tử vong, hình thành một lớp phòng hộ màu đen.

Một đao tuyệt cường kia chém lên lớp phòng hộ màu đen của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, bùng nổ tiếng vang kịch liệt và sóng xung kích kinh khủng.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đã được Đế Phượng Thiên thăng cấp thành Hỗn Độn Linh Bảo, bất kể thực lực của Hỗn Độn Ma Viên có mạnh đến đâu, tự nhiên không thể dễ dàng bị công phá.

Nhưng lực chấn động kia cũng khiến Đế Phượng Thiên không dễ chịu.

Đế Phượng Thiên tự nhiên không thể tùy tiện chịu đựng một đòn của Hỗn Độn Ma Viên như vậy.

Đồng thời với lúc Đồ Ma Đao của Hỗn Độn Ma Viên chém xuống, vô tận khí tức tử vong từ Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên lao về phía Hỗn Độn Ma Viên, trong những tử vong chi khí đó đều tỏa ra cảnh tượng Tu La diệt thế.

Có thể làm kinh hãi tâm thần, loạn đạo tâm người!

Đương nhiên, với tư cách là đại năng tồn tại từ trước khai thiên như Hỗn Độn Ma Viên, tự nhiên không thể dễ dàng bị loạn tâm thần!

Nhưng đó chỉ là công kích phụ trợ, Thí Thần Thương của Đế Phượng Thiên sớm đã đâm thẳng về phía ngực của Hỗn Độn Ma Viên. … Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên chỉ là công kích phụ trợ, Thí Thần Thương của Đế Phượng Thiên sớm đã đâm thẳng về phía ngực của Hỗn Độn Ma Viên.

Lúc Hỗn Độn Ma Viên đang chém một đao về phía Đế Phượng Thiên, cũng không biết Đế Phượng Thiên sẽ đột nhiên từ bỏ phòng ngự, mà đối công với hắn.

Công thế đã xuất ra, đã không thể thu hồi, phản ứng của Hỗn Độn Ma Viên cũng cực nhanh, trong nháy mắt dịch chuyển thân thể sang phải vài tấc, Thí Thần Thương của Đế Phượng Thiên không thể đâm trúng ngực của Hỗn Độn Ma Viên, mà đâm vào chiến giáp tàn phá của Hỗn Độn Ma Viên.

“Keng!” Hỏa hoa bắn tung tóe, một cỗ lực đạo khổng lồ trực tiếp truyền vào trong cơ thể Hỗn Độn Ma Viên.

Chương 377

Chấn bay Hỗn Độn Ma Viên đi, nhưng Thí Thần Thương lại không trực tiếp đâm xuyên qua chiến giáp màu đen tàn phá kia.

Phải biết Thí Thần Thương là Hỗn Độn Linh Bảo a!

Chiến giáp tàn phá này lai lịch thế nào?

Lại không trực tiếp bị đâm thủng!

Hỗn Độn Ma Viên bay ngược ngàn vạn dặm, chậm rãi ổn định thân hình.

"Chiến giáp, không tệ." Đế Phượng Thiên hóa thành một vệt cầu vồng bay đến không xa Hỗn Độn Ma Viên, chậm rãi mở miệng.

"Nếu không ngươi tưởng ta làm sao sống sót từ tay tên điên Bàn Cổ kia?

Thần Ma Chiến Giáp của bản tọa cũng là một kiện dị bảo, dị bảo siêu việt Tiên thiên chí bảo." Đương nhiên, Bàn Cổ một rìu chém ba ngàn Ma Thần, một rìu đã chém nứt Thần Ma Chiến Giáp của Hỗn Độn Ma Viên, khiến Hỗn Độn Ma Viên thân thụ trọng thương.

Không phải là một rìu của Bàn Cổ không đủ uy lực, mà là một rìu của Bàn Cổ nhắm vào ba ngàn Ma Thần, chứ không phải chuyên môn chém về phía Hỗn Độn Ma Viên, vì vậy sức mạnh phân tán trên người mỗi Hỗn Độn Ma Thần cũng có hạn.

Thần Ma Chiến Giáp của Hỗn Độn Ma Viên đã chống đỡ phần lớn lực đạo, vì vậy chỉ thân thụ trọng thương mà không chết.

Khó trách Hỗn Độn Ma Viên cường hãn như vậy, lại có hai kiện dị bảo cấp bậc bán bộ Hỗn Độn Linh Bảo, công phòng nhất thể!

Vậy Hỗn Độn Ma Viên này trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, nếu thực lực không xếp vào top mười, thì ít nhất cũng trong top năm mươi.

Nếu chỉ đơn thuần luận về chiến lực đối chiến chính diện, không tính các pháp tắc đặc thù như thời gian, không gian, nhân quả, vận mệnh, thì Hỗn Độn Ma Viên tuyệt đối nằm trong top mười.

Thí Thần Thương tuy là Hỗn Độn Linh Bảo, cao hơn Thần Ma Chiến Giáp nửa cấp, nhưng cũng không thể một thương đâm thủng Thần Ma Chiến Giáp, dù sao nó cũng không phải Khai Thiên Phủ.

Đế Phượng Thiên nhẹ nhàng vuốt ve thân thương của Thí Thần Thương, chậm rãi mở miệng nói: "Thực lực của chúng ta tương đương, pháp bảo của ta cao hơn nửa cấp, người thất bại cuối cùng nhất định là ngươi, sẽ không có bất kỳ bất ngờ nào." Hỗn Độn Ma Viên quỷ dị cười một tiếng, không nói gì, trên người có một cỗ chiến ý vô cùng bùng phát.

Không phải là loại chiến ý khi tiên nhân bình thường đối chiến chém giết, chiến ý trên người Hỗn Độn Ma Viên xông thẳng lên trời, lại chấn tan cả Hỗn Độn, khiến cả đại địa Hồng Hoang đều đang điên cuồng run rẩy.

"Đó… đó là cái gì?

Cỗ chiến ý màu đỏ tươi kia, lại chấn tan cả Hỗn Độn." "Vì sao chiến ý lại có màu đỏ tươi?

Chiến ý không phải là vô sắc vô hình sao?" "Không phải là chiến ý bình thường, là Chiến chi Đại đạo, Chiến chi Pháp tắc, một trong ba ngàn đại đạo!" "Chiến chi Pháp tắc sao?

Cũng quá kinh khủng rồi?" "Trước mặt Chiến chi Pháp tắc cổ xưa kia, ta căn bản ngay cả dục vọng chiến đấu cũng không dấy lên nổi, e

là ngay cả dũng khí ra tay cũng không có, hoàn toàn bị nghiền ép thành cặn bã." "Ta đường đường là Chuẩn Thánh, cũng có cảm giác như vậy." "…" Đối mặt với cỗ chiến ý màu đỏ tươi xông thẳng lên trời kia, các đại lão Hồng Hoang đều vô cùng kinh ngạc!

Đại đạo pháp tắc, thật sự mỗi một loại pháp tắc đều cường đại vô cùng.

Đế Phượng Thiên có thể cảm nhận được, đối mặt với chiến ý xông thẳng lên trời, khiến trời đất đều phải run rẩy, chiến ý của bản thân đang không ngừng hạ xuống.

Nguyên lai Chiến chi Pháp tắc có thể nghiền ép chiến ý của người khác, một năng lực rất lợi hại.

Ngay cả Đế Phượng Thiên cũng cảm thấy dục vọng chiến đấu của mình đang hạ xuống, vậy thì nếu các Chuẩn Thánh khác đứng ở vị trí này, chắc chắn căn bản không thể sinh ra bất kỳ dục vọng chiến đấu nào.

Thử hỏi hai tiên nhân đang chiến đấu, một người chiến ý vô cùng, một người không hề có chiến ý, vậy không cần đánh cũng biết kết quả rồi, chắc chắn sẽ bị vị có chiến ý vô cùng kia trực tiếp nghiền ép.

Không có bất kỳ khả năng nào khác.

Đế Phượng Thiên đã hiểu ra chỗ nghịch thiên của Chiến chi Pháp tắc, trên người chậm rãi bị một mạt hắc ám bao phủ.

Không phải bị khí hỗn độn bao phủ, mà là Đế Phượng Thiên đã sử dụng Ám chi Đại đạo.

Ám chi Pháp tắc đen kịt như mực, âm hàn thấu xương kia đã chặn toàn bộ Chiến chi Pháp tắc của Hỗn Độn Ma Viên ở bên ngoài, chiến ý của bản thân lại một lần nữa khôi phục bình thường.

Hỗn Độn Ma Viên chậm rãi liếm đôi môi khô nứt, nói: "Ám chi

Đại đạo sao?

Quả là đại đạo pháp tắc hiếm thấy.

Nhưng đối với sự lý giải về đại đạo pháp tắc, ngươi không thể nào sâu bằng ta.” Lúc Hỗn Độn Ma Viên nói lời này vô cùng tự tin.

Hắn quả thực cũng có tư cách này, dù sao hắn cũng sống lâu hơn Đế Phượng Thiên nhiều nguyên hội như vậy, thân là Tiên thiên Hỗn Độn Ma Thần, trời sinh đã mang theo đại đạo pháp tắc, năng lực lĩnh ngộ đại đạo không thể nào thấp hơn Hậu thiên Hỗn Độn Ma Thần.

Bất kể là thời gian lĩnh ngộ đại đạo hay là năng lực lĩnh ngộ đại đạo, Hỗn Độn Ma Viên đều có sự tự tin tuyệt đối, vì vậy sự lý giải về đại đạo chắc chắn ở trên Đế Phượng Thiên, cách nói này cũng không sai.

Nhưng vấn đề là, Hỗn Độn Ma Viên không có Đại Đạo Quả Thực!

Chỉ thấy Chiến chi Pháp tắc màu đỏ tươi kia trực tiếp lao về phía Đế Phượng Thiên.

Ngay cả Hỗn Độn cũng bị Chiến chi Pháp tắc trực tiếp xông tan.

Lực lượng của Chiến chi Pháp tắc xuyên phá khoảng cách không gian và sự trói buộc của thời gian, trực tiếp đến trước mắt Đế Phượng Thiên.

Một cỗ pháp tắc đen kịt trên người Đế Phượng Thiên trực tiếp xông ra, va chạm với Chiến chi Pháp tắc màu đỏ tươi kia.

Trong khoảnh khắc Ám chi Đại đạo pháp tắc và Chiến chi Đại đạo pháp tắc va chạm, nước Tứ Hải đột ngột nổ tung lên tận trời cao, vô số ngọn núi ở Hồng Hoang trực tiếp bùng nổ, bầu trời nứt toác, đại địa sụp đổ!

“Mau chạy, đại địa lại nứt ra rồi, đại địa Hồng Hoang hình như sắp vỡ rồi!” “Chạy đi đâu?

Hồng Hoang nếu vỡ nát, đại bộ phận sinh linh đều phải chết!” “Quá kinh khủng, cuộc so tài thuần túy của đại đạo pháp tắc, sự hủy diệt gây ra không kém gì Thánh nhân.” “Trận đại chiến lần trước đã làm tổn thương đại địa Hồng Hoang, lần này không biết có thể chống đỡ được không.” “…” Hồng Hoang vô số sinh linh run rẩy, những sinh linh tu vi thấp kém quỳ trên mặt đất bắt đầu cầu nguyện, bởi vì không có nơi nào để trốn.

Trận chiến trực tiếp ảnh hưởng đến cả Hồng Hoang, chúng sinh đều không có nơi nào để trốn!

Phía dưới nơi Đế Phượng Thiên và Hỗn Độn Ma Viên chiến đấu, địa mạo của vạn tỷ dặm đại địa hoàn toàn bị hủy, các loại vết nứt chi chít dọc ngang. … Phía dưới nơi Đế Phượng Thiên và Hỗn Độn Ma Viên chiến đấu, địa mạo của vạn tỷ dặm đại địa hoàn toàn bị hủy, các loại vết nứt chi chít dọc ngang.

Nơi này sẽ giống như phương Tây trong cuộc tranh phong Ma Đạo năm xưa, biến thành vùng đất cằn cỗi của phương Đông, trong vòng mấy chục nguyên hội tuyệt đối không một ngọn cỏ mọc nổi.

Cứ tiếp tục đánh như vậy, nơi này sẽ trở thành vùng đất cằn cỗi tiếp theo của phương Tây.

Sức phá hoại do hai vị Hỗn Độn Ma Thần gây ra hoàn toàn vượt xa sự tưởng tượng của chúng sinh Hồng Hoang.

Cứ tưởng Thánh nhân đã ra ngoài Tam Thập Tam Thiên chiến đấu, chắc là không có chuyện gì rồi!

Cũng may là các Thánh nhân đều đã đi đến Hỗn Độn bên ngoài Tam Thập Tam Thiên chiến đấu, nếu không bây giờ đại địa Hồng

Hoang tuyệt đối đã bị đánh phế rồi.

Tại nơi Ám chi Đại đạo pháp tắc và Chiến chi Đại đạo pháp tắc đối đầu, không gian không ngừng bị hủy diệt, dòng chảy thời gian hỗn loạn không ngừng xuất hiện xung quanh trung tâm đối đầu.

Hỗn Độn Ma Viên kinh ngạc phát hiện, Ám chi Đại đạo pháp tắc của Đế Phượng Thiên lại được lĩnh ngộ sâu sắc đến như vậy, hoàn toàn không thua kém Chiến chi Đại đạo pháp tắc của hắn.

Làm sao có thể?

Tên nhóc này từ lúc sinh ra không lâu đã nắm giữ đại đạo pháp tắc, vậy thì thời gian hắn nắm giữ đại đạo pháp tắc cũng không lâu bằng Hỗn Độn Ma Viên, làm sao có thể có lực lượng pháp tắc ngang ngửa hắn?

Trong đôi đồng tử vô tình và hiếu sát của Hỗn Độn Ma Viên cuối cùng cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Tình hình nắm giữ Ám chi Đại đạo của Đế Phượng Thiên hoàn toàn vượt xa dự liệu của hắn.

Đế Phượng Thiên mới sống được bao nhiêu nguyên hội, ước chừng cũng chỉ hơn một trăm nguyên hội thôi.

Hỗn Độn Ma Viên đã sống được bao nhiêu nguyên hội?

Tuyệt đối có mấy ngàn nguyên hội, Đế Phượng Thiên làm sao có thể có cùng độ cao trong việc nắm giữ đại đạo pháp tắc với hắn?

Phải biết, đối với việc lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc, giai đoạn đầu có thể dựa vào một chút thiên phú, ví dụ như Thánh nhân cũng sẽ mò mẫm được một chút ngưỡng cửa của đại đạo pháp tắc.

Nhưng đến giai đoạn sau, đó tuyệt đối phải dùng thời gian để mài giũa, thiên phú cao hoàn toàn vô dụng.

Thiên phú của Bàn Cổ đủ cao rồi chứ?

Chương 378

Vậy tại sao cuối cùng ngài ấy không phải là Đại đạo Thánh nhân?

Có thể thấy dù là nắm giữ ba ngàn đại đạo, muốn lĩnh ngộ đại đạo đến cực hạn cũng cực kỳ khó khăn.

Khó khăn ở chỗ, bất kể thiên phú của ngươi cao đến đâu, ở giai đoạn sau của việc lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc, đều phải dùng vô tận thời gian để từ từ mài giũa.

Nhưng Đại Đạo Quả Thực của Đế Phượng Thiên lại rút ngắn vô hạn thời gian này, khiến cho sự lĩnh ngộ của hắn đối với Ám chi Đại đạo đạt đến một trình độ rất cao.

Biểu cảm trên gương mặt vĩnh viễn không có biểu cảm của Hỗn Độn Ma Viên cuối cùng cũng có một chút biến hóa.

Bởi vì trước đó, bất kể chiến đấu thế nào, Hỗn Độn Ma Viên đều cảm thấy chỉ cần sử dụng Đại đạo, là có thể trực tiếp nghiền ép Đế Phượng Thiên.

Chiến chi Pháp tắc có năng lực đặc thù là nghiền ép chiến ý của kẻ địch.

Vậy thì Ám chi Đại đạo có năng lực đặc thù gì?

Ám chi Đại đạo có thể thôn phệ tất cả thần thông và pháp thuật.

Đương nhiên việc thôn phệ ở đây có tiền đề, nếu chiến lực của kẻ địch mạnh hơn Đế Phượng Thiên quá nhiều, thì cũng không thể thôn phệ.

Ở một mức độ logic nào đó, Ám chi Đại đạo pháp tắc cũng có thể thôn phệ các đại đạo pháp tắc khác.

Tuy việc thôn phệ sẽ khó khăn, dù sao cũng đều là ba ngàn đại đạo pháp tắc, Ám chi Đại đạo cũng không thể hoàn toàn nghiền ép các đại đạo pháp tắc khác.

Nhưng Hỗn Độn Ma Viên quả thực cảm giác được Chiến chi Đại đạo pháp tắc của mình đang bị từ từ thôn phệ.

Tuy việc thôn phệ vô cùng chậm chạp, nhưng nếu kéo dài, Hỗn Độn Ma Viên chắc chắn sẽ thất bại.

Khóe miệng Đế Phượng Thiên nhếch lên một nụ cười, nhàn nhạt mở miệng nói: "Bài tẩy đại đạo pháp tắc mà ngươi tự hào cũng chỉ có vậy?

Chút trình độ này không phải là đối thủ của bản thiếu chủ đâu!" Hỗn Độn Ma Viên khàn giọng nói: "Tuyệt đối không thể lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc nhanh như vậy, ngươi chắc chắn có thứ gì đó giúp lĩnh ngộ đại đạo." Đế Phượng Thiên thầm nghĩ đầu óc Hỗn Độn Ma Viên này quay cũng nhanh, nhưng dù đầu óc có quay nhanh cũng không thể thay đổi sự thật rằng hắn sẽ thất bại.

Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói: "Bản thiếu chủ có, thì ngươi có thể làm gì?" Hỗn Độn Ma Viên điên cuồng nói: "Giết ngươi!

Thứ đó sẽ là của ta!" Tiếng nói vừa dứt, Hỗn Độn Ma Viên giơ cao Đồ Ma Đao trong tay.

"Ma Vẫn!" Chỉ thấy Đồ Ma Đao phát ra một tiếng kêu nhẹ, ma khí ngút trời nháy mắt bùng phát, cỗ ma khí kia hóa thành một thanh đại đao màu đen che trời, trực tiếp chém về phía Đế Phượng Thiên.

"Thí Thần!" Đế Phượng Thiên giơ cao Thí Thần Thương trong tay, tức thì Thí Thần Thương bùng phát ra sát khí màu đỏ rực kinh thiên, một cây cự thương che trời trực tiếp đâm về phía đại đao màu đen kia.

Đây không phải là pháp thuật, Hỗn Độn Linh Bảo có linh, Đế Phượng Thiên đã triệu hồi thương linh của Thí Thần Thương, đang đối đầu với Đồ Ma Đao.

"Ầm!" Đại đao che trời đen kịt và cự thương che trời màu đỏ rực trực tiếp va chạm.

Tức thì khí hủy diệt bao trùm cả Hồng Hoang, vô số cơn bão từ trung tâm va chạm của đao và thương quét ra.

Dòng chảy thời không hỗn loạn lại một lần nữa xuất hiện, đại đao che trời đen kịt và cự thương che trời màu đỏ rực kia vẫn đang giằng co.

Tại nơi đại đạo pháp tắc đối đầu, Đế Phượng Thiên là Ám chi Đại đạo pháp tắc màu đen, Hỗn Độn Ma Viên là Chiến chi Đại đạo pháp tắc màu đỏ tươi.

Trong cuộc đối đầu của pháp thuật lại hoàn toàn ngược lại, Đế Phượng Thiên triệu hồi thương linh màu đỏ rực của Thí Thần Thương, Hỗn Độn Ma Viên triệu hồi đao linh màu đen của Đồ Ma Đao.

Hai nơi đối đầu hiện tại đều đang ở trạng thái giằng co.

Nhưng quả thực Đế Phượng Thiên đã chiếm được ưu thế nhỏ, Chiến chi Đại đạo pháp tắc màu đỏ tươi kia đang bị Ám chi Đại đạo thôn phệ với tốc độ chậm chạp.

Cuộc đối đầu của cự thương màu đỏ rực và đại đao đen kịt cũng chiếm ưu thế, dù sao cấp bậc của Thí Thần Thương cũng cao hơn nửa cấp.

Nói cách khác, Hỗn Độn Ma Viên đã bị Đế Phượng Thiên áp chế toàn diện.

Tình huống này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Hỗn Độn Ma

Viên.

Đường đường là Tiên thiên Hỗn Độn Ma Thần, lại bị một Hậu thiên Hỗn Độn Ma Thần áp chế toàn diện.

Hỗn Độn Ma Viên gạt bỏ những suy nghĩ không tốt đó, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ cách phá cục.

Thân là Tiên thiên Hỗn Độn Ma Thần, hắn có đủ kinh nghiệm đối chiến phong phú, hắn tin rằng sẽ tìm ra cách.

Đế Phượng Thiên đột nhiên cười, mở miệng nói: "Đang tìm cách giải quyết sao?

Không còn thời gian đâu." Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy Hỗn Độn từ những không gian vỡ nát tràn vào Hồng Hoang trước đó trực tiếp lao về phía Ám chi Đại đạo pháp tắc.

Ám chi Đại đạo pháp tắc và Hỗn Độn rất hợp nhau, hình thái cuối cùng của Ám chi Đại đạo pháp tắc chính là diễn biến thành Hỗn Độn.

Từ đầu trận chiến, Đế Phượng Thiên đã tính toán từng bước, vì vậy mới cố ý đánh vỡ không gian xung quanh như vậy, để cho vô tận Hỗn Độn tràn vào Hồng Hoang trước.

Vô tận khí hỗn độn và Ám chi Đại đạo pháp tắc dung hợp làm một, khiến cho Ám chi Đại đạo pháp tắc lại mạnh thêm vài phần, đột ngột áp đảo Chiến chi Đại đạo pháp tắc.

Bóng tối vô cùng vô tận trực tiếp thôn phệ Hỗn Độn Ma Viên.

Khi Hỗn Độn Ma Viên bị bóng tối vô cùng vô tận nuốt chửng, những luồng hỗn độn khí đều tan biến, dung nhập vào trong Ám chi đại đạo.

Không gian cũng đang dần hồi phục với tốc độ cực nhanh.

Vì vậy, chúng sinh Hồng Hoang có thể nhìn thấy rõ chiến cục bên

trong.

Đế Phượng Thiên vẫn cầm Thí Thần Thương, mái tóc đen dài tung bay trong gió lốc, dáng vẻ vẫn tiêu sái như thế.

Hỗn Độn Ma Viên hoàn toàn bị bóng tối vô tận nuốt chửng, không còn thấy bóng dáng.

“Thắng rồi!

Thánh tử thắng rồi!

Hỗn Độn Ma Viên đã bị Ám chi đại đạo bao phủ.” “Thật ngoài dự đoán!

Không ngờ Thánh tử thật sự đã dựa vào sức một mình chiến thắng một vị Tiên Thiên Ma Thần.” “Thánh tử Tiệt Giáo chinh chiến cả đời, đã từng bại sao?” “Hình như... chưa từng bại, trận nào cũng là ác chiến không thể tưởng tượng nổi.” “Đừng nói là bại, Thánh tử ngay cả bị thương cũng chưa từng có!

Đúng là quá nghịch thiên!” “...” Theo diễn biến chiến sự hiện ra trước mắt chúng sinh Hồng Hoang, chúng sinh Hồng Hoang cũng nhìn thấy cảnh tượng kinh hãi tột độ.

Hỗn Độn Ma Viên, cường giả Tiên Thiên Ma Thần trong truyền thuyết, đã bị Ám chi pháp tắc nuốt chửng.

Chỉ cần trận chiến bên này kết thúc, cán cân của toàn bộ cuộc chiến sẽ hoàn toàn nghiêng lệch.

Không có Hỗn Độn Ma Viên cản trở, Đế Phượng Thiên một khi xuất Thí Thần Thương sẽ càn quét chiến trường, không ai có thể ngăn cản!

“Gầm!” Tại khu vực bị Ám chi đại đạo pháp tắc bao phủ, đột nhiên truyền ra một tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa.

Tiếng gầm giận dữ ấy chứa đầy oán độc và không cam lòng vô hạn!

Chỉ thấy khu vực bị Ám chi đại đạo pháp tắc bao phủ đột nhiên xuất hiện một con ma viên đội trời đạp đất, đầu ma viên thật sự chân đạp đại địa, đầu đội trời xanh, to lớn đến mức không thể tưởng tượng.

Thân thể ma viên đang bị Ám chi đại đạo pháp tắc ăn mòn, ước chừng không chống đỡ được bao lâu.

Nếu là Chuẩn Thánh đỉnh phong bình thường, khoảnh khắc bị Ám chi đại đạo nuốt chửng sẽ không còn lại chút cặn, nhưng Hỗn Độn Ma Viên dù sao cũng nắm giữ Chiến chi đại đạo pháp tắc, dùng đại đạo pháp tắc chống lại đại đạo pháp tắc, có thể gắng gượng được một lúc.

Bản thể của Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Viên, bản thể của Hỗn Độn Ma Thần vốn vô cùng khổng lồ, lớn hơn nhiều so với Long, Phượng, Kỳ Lân.

"Gầm!" Hỗn Độn Ma Viên tay cầm Đồ Ma Đao, dồn toàn bộ Chiến chi đại đạo pháp tắc vào một đao, hung hăng chém về phía Đế Phượng Thiên.

Khoảnh khắc ấy như thể cả trời đất bị cắt đôi, lưỡi đao đi đến đâu, không gian bị cắt nát đến đó, không gian vốn đang khó khăn hồi phục lại một lần nữa bị chém ra.

Chương 379

Chiến ý của một đao kinh thiên động địa, một đao cuối cùng của Hỗn Độn Ma Viên, dồn toàn bộ Chiến chi đại đạo pháp tắc, một đao vắt ngang trời đất, Đế Phượng Thiên căn bản không có chỗ trốn.

Trên bầu trời có một đao bao trùm cả đại địa chém xuống, còn có thể trốn đi đâu?

Đế Phượng Thiên không né không tránh, trực tiếp hóa thành một luồng cầu vồng lao về phía Hỗn Độn Ma Viên.

"Muốn đồng quy vu tận với Bản thiếu chủ, ngươi không có tư cách đó!" Dưới chân Đế Phượng Thiên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên bùng nổ tử vong chi khí màu đen, bao bọc lấy Đế Phượng Thiên, nâng phòng ngự lên mức mạnh nhất.

Không thể phòng ngự, vậy thì không phòng ngự, trực tiếp bóp chết hơi thở cuối cùng của kẻ địch!

Đó là lựa chọn của Đế Phượng Thiên!

Đao rất nhanh, Đế Phượng Thiên cũng nhanh.

Thí Thần Thương trong tay Đế Phượng Thiên đâm vào ngực Hỗn Độn Ma Viên, nơi đó không có chiến giáp bảo vệ.

Thí Thần Thương trực tiếp ngập vào ngực Hỗn Độn Ma Viên.

Cùng lúc đó, nhát đao cắt ngang chân trời cũng chém lên lớp phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

"Ầm!" Một tiếng động trầm đục vang lên làm màng nhĩ chúng sinh Hồng Hoang đau nhói, sóng xung kích quét qua phạm vi hàng triệu triệu dặm.

“Rắc!” Trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên bắt đầu xuất hiện những vết nứt.

Sức mạnh của một đao cuối cùng bộc phát trong cơn phẫn nộ quả nhiên mạnh mẽ, lại muốn chém nát cả phòng ngự của Hỗn Độn Linh Bảo.

Đế Phượng Thiên cũng không chút kinh ngạc, phòng ngự vỡ thì vỡ, không sao cả.

Trong ánh mắt kinh hãi tột độ của chúng sinh Hồng Hoang, lớp phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên ầm ầm vỡ nát.

Nhát đao đó chém thẳng lên vai Đế Phượng Thiên.

Ngay khi chúng sinh Hồng Hoang cho rằng cánh tay phải của Đế Phượng Thiên sẽ bị chém đứt.

“Ầm!” Một tiếng động trầm đục lại vang lên, khác với cảnh tượng mà chúng sinh Hồng Hoang tưởng tượng, Đồ Ma Đao lại không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho thân thể của Đế Phượng Thiên.

“...

Sao có thể?

Thân thể của Thánh tử mạnh mẽ đến mức nào chứ?” “Tuyệt đối không phải thân thể Chuẩn Thánh bình thường, quá mạnh mẽ rồi.” “Mạnh như thân thể Vu tộc vậy, có được không?” “...” Độ cứng rắn của thân thể Đế Phượng Thiên đã vượt xa dự liệu của Hỗn Độn Ma Viên, cũng vượt xa dự liệu của chúng sinh Hồng Hoang.

Đương nhiên, chỉ dựa vào uy năng của Đồ Ma Đao và đòn tấn công chí cường cuối cùng của Hỗn Độn Ma Viên, Đế Phượng Thiên không thể dùng thân thể đỡ trực tiếp được.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đã chặn được hơn chín phần

uy năng của nhát đao, phần còn lại không nhiều, Ám chi đại đạo pháp tắc của Đế Phượng Thiên cũng sẽ ngăn cản Chiến chi đại đạo pháp tắc gây tổn hại cho cơ thể, vì vậy mới tạo ra hiệu quả này.

Đế Phượng Thiên truyền sát khí của Thí Thần Thương và Ám chi đại đạo pháp tắc vào trong qua Thí Thần Thương.

Lập tức, sát khí vô tận và Ám chi đại đạo pháp tắc vô tận trực tiếp tràn vào cơ thể Hỗn Độn Ma Viên.

Bất kể thân thể Hỗn Độn Ma Viên mạnh mẽ đến đâu, khi sát khí vô tận và Ám chi đại đạo pháp tắc tràn vào cơ thể, chắc chắn hoàn toàn không thể chống cự.

Huống hồ Hỗn Độn Ma Viên vốn đã bị Ám chi đại đạo xâm thực, thân chịu trọng thương.

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên, cơ thể khổng lồ của Hỗn Độn Ma Viên ầm ầm nổ tung.

Cơ thể to lớn trực tiếp nổ tung ra bốn phương tám hướng, máu thịt bay đến mọi ngóc ngách của Hồng Hoang.

Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, mỗi một miếng thịt trên người đều là bảo vật!

Có thể dự đoán những người may mắn nhặt được máu thịt của Hỗn Độn Ma Viên có thể chế tạo ra chí bảo loại phòng ngự, thân thể của Tiên Thiên Ma Thần cũng vô cùng mạnh mẽ.

Điều này cũng sẽ gây ra vô số cuộc tranh giành của các chủng tộc, cuộc chiến tranh giành máu thịt Hỗn Độn Ma Viên lại sẽ khiến không ít sinh linh phải chết.

Đương nhiên Đế Phượng Thiên không quan tâm những điều này, đối với những máu thịt này chắc chắn hắn không thèm để mắt.

Hắn bắt lấy Đồ Ma Đao và Ma Thần chiến giáp, trực tiếp thu vào không gian trữ vật.

Hai món bảo bối này không tệ, chỉ là Ma Thần chiến giáp đã bị tàn phá, nếu có thể sửa chữa thì tốt hơn.

Đúng lúc này, từ Bát Cảnh Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên, một cây quải trượng bay thẳng về phía Đế Phượng Thiên.

Thời cơ này được lựa chọn vô cùng tốt.

Đầu tiên là khoảnh khắc lớp phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên vừa vỡ nát.

Lại là khoảnh khắc Đế Phượng Thiên vừa chém chết Hỗn Độn Ma Viên, lơ là nhất.

Không có thời cơ nào hoàn mỹ hơn thế này.

Trên cây quải trượng đó có ba loại đại đạo pháp tắc: Vô Tình Đại Đạo pháp tắc, Thời Gian pháp tắc, Không Gian pháp tắc.

Dưới tác dụng kép của Thời Gian pháp tắc và Không Gian pháp tắc, cây quải trượng trực tiếp xuyên phá không gian, ngưng đọng thời gian, trong chớp mắt đã vượt qua vô số khoảng cách, trực tiếp đến trước mặt Đế Phượng Thiên cách đó ức vạn dặm, căn bản không có chút thời gian phản ứng nào.

Một đòn tấn công rõ ràng đã được ấp ủ từ lâu, Đế Phượng Thiên có thể cảm nhận được uy lực vô thượng ẩn chứa trong đòn tấn công.

Cây quải trượng này cũng không phải tầm thường, là Tiên Thiên Linh Bảo của Lão Tử.

Cộng thêm Vô Tình Đại Đạo pháp tắc được rót vào cây quải trượng, lại là đòn tấn công được ấp ủ từ lâu, uy lực của nó tuyệt đối có thể miểu sát Chuẩn Thánh đỉnh phong bình thường.

Đế Phượng Thiên lúc này chỉ kịp làm hai phản ứng.

Thứ nhất: Dùng Ám chi đại đạo pháp tắc làm lớp phòng ngự đầu tiên.

Thứ hai: Giơ Thí Thần Thương trong tay lên, chuẩn bị chống đỡ.

Trước đó vì lớp phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên vừa bị chém vỡ, không thể nhanh chóng dựng lên một lớp quang tráo phòng ngự mới.

Nhưng Đế Phượng Thiên biết rõ, cho dù đã làm hai lớp phòng ngự, không chết cũng phải trọng thương.

Thánh nhân đích thân tìm đúng thời cơ tốt nhất, ra tay đánh lén, có thể thấy, không dễ dàng chống lại đòn tấn công này.

Ngoài Tam Thập Tam Thiên, Thông Thiên và Nữ Oa cảm nhận được Lão Tử ra tay, đều đại nộ!

Thánh nhân đường đường, lại không hề báo trước ra tay đánh lén một tồn tại dưới Thánh nhân, thực sự quá vô liêm sỉ.

Nhưng Thông Thiên bị Đạo Quân giữ chặt.

Nữ Oa cũng bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề giữ chặt.

Tự nhiên hai vị Thánh nhân không thể cứu viện.

Chuẩn Đề tìm đúng thời cơ lập tức trào phúng: "A Di Đà Phật, không đi cứu phu quân của ngươi sao?" Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, những đòn tấn công càng thêm sắc bén đánh về phía Tây Phương nhị thánh.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, trước mặt Đế Phượng Thiên đột ngột xuất hiện một tầng đất dày, hoặc là một tầng đất dày.

Dày bao nhiêu?

Độ dày trực tiếp vắt ngang ức vạn dặm.

"Ầm!" Một tiếng nổ vô cùng kịch liệt vang vọng khắp Hồng Hoang.

Chỉ thấy tầng đất dày vô cùng bị cây quải trượng từng lớp từng lớp đánh nát.

Chương 380

Trong lúc đó, cả Hồng Hoang đều đất rung núi chuyển, một đòn của Thánh nhân, tự nhiên phi thường.

Cây quải trượng uy lực tuyệt cường xuyên phá ức vạn dặm đất, lại xuyên phá Ám chi đại đạo pháp tắc, Đế Phượng Thiên hung hăng quét một thương ra, đánh bay cây quải trượng trở lại ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Cây quải trượng tuy đã xuyên phá tất cả phòng ngự, nhưng khi đến trước mặt Đế Phượng Thiên đã bị hóa giải hơn chín phần uy năng, không thể gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho Đế Phượng Thiên nữa.

Chủ yếu là lớp phòng ngự bằng đất dày phía trước quá lợi hại, Đế Phượng Thiên mới có thể dễ dàng hóa giải đòn tấn công này.

Chỉ thấy từ Lục Đạo Luân Hồi có một bóng hình với tốc độ cực nhanh đến trước mặt Đế Phượng Thiên.

Bóng hình đó vô cùng thanh lãnh, bình đạm, lạnh lùng, lại khuynh quốc khuynh thành như thế, bất kỳ ngôn ngữ nào cũng khó mà hình dung được dung mạo.

Nàng cười với Đế Phượng Thiên.

Một nụ cười, khuynh đảo chúng sinh, quan tuyệt Hồng Hoang!

Tựa như băng giá ngàn vạn năm trực tiếp tan chảy, hóa thành một mặt trời ấm áp.

“Kia... kia là Hậu Thổ Thánh nhân, Hậu Thổ Thánh nhân đã bước ra khỏi Lục Đạo Luân Hồi!” “Sao có thể?

Hậu Thổ Thánh nhân không sợ bị Hồng Quân Đạo Tổ trấn áp sao?” “Trấn áp?

Ngươi nghĩ Âm Dương Lão Tổ hiện tại đang làm gì?" "Nhìn khí tức của Hậu Thổ Thánh nhân, cũng vô cùng cường đại!" "Hóa ra Hậu Thổ Thánh nhân lại xinh đẹp như vậy, hoàn toàn không thua kém Nữ Oa Thánh nhân!" "Muốn chết à?

Dám bình phẩm ngoại hình của Thánh nhân?" "..." Đế Phượng Thiên cũng cười với Hậu Thổ Thánh nhân, cuối cùng cũng ra rồi.

Hậu Thổ Thánh nhân quét mắt nhìn đại địa Hồng Hoang, đã quá lâu rồi không được nhìn thấy.

Cố thổ trong ký ức, khiến nàng có chút hoài niệm.

Khi xưa lúc Vu tộc còn tồn tại, nàng cùng các ca ca đã chiến đấu với Yêu tộc trên mảnh đất này.

Hậu Thổ Thánh nhân chậm rãi mở miệng nói: "Ngươi nợ Bản thánh một lần." Giọng nói của Hậu Thổ vô cùng có sức xuyên thấu, thanh lãnh mà lại động lòng người.

Đế Phượng Thiên gật đầu, nghiêm túc nói: "Bản thiếu chủ nhất định sẽ lấy thân báo đáp." Cuộc đối thoại vì cách một khoảng cách, đã dùng một chút tu vi để nói chuyện, vì vậy đại đa số chúng sinh Hồng Hoang đều có thể nghe thấy.

Vì vậy, chúng sinh Hồng Hoang triệt để kinh hãi tột độ!

"Thánh tử sao dám nói như vậy với Hậu Thổ Thánh nhân!

Không sợ Hậu Thổ Thánh nhân tức giận cũng không sợ Nữ Oa Thánh nhân tức giận sao?" "Không hổ là Thánh tử!

Tấm gương của chúng ta!

Trong nhà đã cưới một vị Thánh nhân, bên ngoài còn muốn trêu ghẹo một vị Thánh nhân khác." "Hậu Thổ Thánh nhân hiện tại là đồng minh đó!

Thánh tử không sợ làm Hậu Thổ Thánh nhân chạy mất sao?" "Chắc là không đâu?

Thánh tử làm việc tự có chừng mực, sẽ không quá lỗ mãng." "..." Chúng sinh Hồng Hoang đều không biết Đế Phượng Thiên và Hậu Thổ đã duy trì mối quan hệ hữu nghị tốt đẹp từ lâu, vì vậy sau khi Đế Phượng Thiên nói ra những lời khinh bạc như vậy, đều lo lắng toát mồ hôi.

Phản ứng của Hậu Thổ Thánh nhân mới thực sự khiến chúng sinh Hồng Hoang ngớ người.

Chỉ nghe Hậu Thổ Thánh nhân nhẹ nhàng thốt ra hai chữ: "Được thôi!" Chúng sinh Hồng Hoang: "..." Nói cho ta biết!

Tất cả đều là ảo giác!

Tại sao có người trong nhà cưới một nữ Thánh nhân, bên ngoài lại công khai tú ân ái với một nữ Thánh nhân khác?

Đương nhiên, chúng sinh Hồng Hoang không biết từ "tú ân ái", nhưng ý tứ là vậy.

Người so với người, tức chết người mà!

Đúng lúc này, trên Cửu Tiêu một tia sét đánh thẳng xuống Hậu Thổ Thánh nhân.

Tia sét này cho dù Thánh nhân chống đỡ cũng sẽ có chút khó khăn.

Nhưng Hậu Thổ Thánh nhân lại không thèm liếc mắt một cái, trực tiếp bay về phía Bát Cảnh Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Chỉ thấy từ phía Bích Du Cung một luồng Âm Dương pháp tắc đánh vào Hồng Hoang, trực tiếp làm tan biến tia sét đó.

Mặc dù Hồng Quân biết Âm Dương Lão Tổ chắc chắn sẽ ra tay, tia sét này là Hồng Quân đang biểu đạt lập trường của mình.

Khi để Hậu Thổ vào Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ vĩnh thế không được ra khỏi luân hồi, nếu không sẽ đích thân trấn áp.

Mặc dù hiện tại thời điểm này có vẻ không trấn áp được, nhưng Hồng Quân phải tỏ thái độ, cũng là cảnh cáo Hậu Thổ, chuyện này đã được ghi nhớ.

Hậu Thổ thì hoàn toàn phớt lờ cảnh cáo của Hồng Quân, trực tiếp lao về phía Bát Cảnh Cung.

Vừa vào Hồng Hoang đã trực tiếp xông đến đạo trường của Thánh nhân khác, thật đúng là phong cách sấm rền gió cuốn của Tổ Vu.

"Hậu Thổ Thánh nhân đi đâu vậy?

Bay về phía Hỗn Độn sao?" "Còn có thể đi đâu?

Chắc chắn là đến Bát Cảnh Cung tìm Lão Tử Thánh nhân rồi!" "Hung hãn vậy sao?

Lại đi tìm phiền phức cho Thánh nhân?

Lão Tử Thánh nhân là thủ lĩnh của Lục Thánh đó!" "Tổ Vu chính là Tổ Vu!

Dù đã thành Thánh vẫn hung hãn như vậy, thật đáng sợ!" "Nói đi nói lại, Thánh tử và Hậu Thổ Thánh nhân có quan hệ vi diệu nào đó phải không?

Nếu không sao Hậu Thổ Thánh nhân lại giúp như vậy?

Nghe hai người đối thoại có vẻ quan hệ rất tốt." "Câm miệng, muốn chết à?

Chuyện này trong lòng biết là được rồi, dám nói ra?" "Đúng vậy, chuyện tình cảm của các đại nhân vật có thể bàn luận được sao?" "..." Trong khi chúng sinh Hồng Hoang đang kinh ngạc trước sự hung tàn của Hậu Thổ Thánh nhân, Đế Phượng Thiên hóa thành một luồng cầu

vồng bay về phía chiến trường của Huyền Minh.

Không phải vì Đế Phượng Thiên lo lắng nhất cho Huyền Minh, chiến lực của Huyền Minh Đế Phượng Thiên hoàn toàn không lo lắng, mà là vì Huyền Đô đang ở đó.

Lão Tử đã ra tay đánh lén, vậy thì Đế Phượng Thiên phải đáp lễ Lão Tử.

Lúc này, Hoàng Thiên và Huyền Đô đang liên thủ đại chiến với Huyền Minh.

Chúng sinh Hồng Hoang nhìn thấy phương hướng luồng cầu vồng đó đi.

"Thánh tử muốn đến chiến trường của Huyền Minh Tổ Vu trước tiên!" "Vừa bị Lão Tử Thánh nhân đánh lén, một lát sau đã trực tiếp báo thù, không hổ là Thánh tử!" "Thánh tử chắc chưa từng nghe câu quân tử báo thù, mười năm chưa muộn." "..." Huyền Đô cũng biết Đế Phượng Thiên đang lao tới, vì vậy lập tức chuẩn bị nghênh địch.

Hoàng Thiên cũng biết điều một mình giữ chân Huyền Minh.

Đúng như Huyền Minh dự đoán, Hoàng Thiên vẫn luôn giữ lại thực lực.

Lúc này một mình đối chiến với Huyền Minh, vẫn là một trận năm năm.

Huyền Minh cũng không biết lúc này Hoàng Thiên có sử dụng thực lực thật sự hay không.

Có lẽ vẫn còn ẩn giấu cũng không chừng.

Nhân Giáo pháp trượng trong tay Huyền Đô vẽ ra mấy đường cong huyền diệu trên không, không gian lập tức bắt đầu vặn vẹo, vô số phong hỏa lôi điện như muốn diệt thế trực tiếp ùa về phía Đế

Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên một lần nữa mở ra phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, trực tiếp phớt lờ đòn tấn công mạnh mẽ của Huyền Đô, lao tới.

Chương 381

Huyền Đô tuy mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng không phải Hỗn Độn Ma Viên, không thể phá vỡ phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, không thể gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho Đế Phượng Thiên.

Sắc mặt Huyền Minh khẽ biến, vì cảm nhận được sát ý của Đế Phượng Thiên lần này.

Lần này gặp lại Đế Phượng Thiên, lần trước Tiệt Giáo và Xiển Giáo đại chiến, Huyền Đô cũng tham gia, đứng ở phía đối lập với Tiệt Giáo.

Nhưng lúc đó Đế Phượng Thiên một lòng muốn diệt Xiển Giáo trước, vì vậy căn bản không để ý đến Huyền Đô.

Huyền Đô vẫn luôn lấy Đế Phượng Thiên làm mục tiêu, vì Huyền Đô biết Đế Phượng Thiên mạnh, nên hy vọng có một ngày chiến lực cũng có thể mạnh mẽ như Đế Phượng Thiên.

Nhưng khi Đế Phượng Thiên lộ ra sát ý thực sự, Huyền Đô không còn bình tĩnh nữa.

Bởi vì người đàn ông chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, tay cầm Thí Thần Thương kia thật sự giống như một ma thần bất khả chiến bại, khí thế hoàn toàn nghiền ép.

Thí Thần Thương trong tay Đế Phượng Thiên lóe lên một luồng ánh sáng đỏ rực, với tốc độ cực nhanh đâm về phía Huyền Đô.

Dưới tốc độ cực nhanh của Hóa Hồng chi thuật, Huyền Đô muốn bỏ chạy hay né tránh đều không thực tế, vì vậy Huyền Đô chỉ có thể giơ Nhân Giáo pháp trượng trong tay lên chắn trước Thí Thần Thương.

"Ầm!" Một tiếng nổ vô cùng kịch liệt vang lên, mũi thương của Thí Thần Thương đánh vào Nhân Giáo pháp trượng, sóng xung kích bùng nổ, Huyền Đô cảm nhận được áp lực vô song, cả người bị lực xung kích khổng lồ đẩy lùi về phía sau.

Đế Phượng Thiên giơ Thí Thần Thương đẩy Nhân Giáo pháp trượng, Huyền Đô trong nháy mắt bị Đế Phượng Thiên đẩy bay ra ngoài hàng triệu triệu dặm, Huyền Đô đâm nát từng ngọn núi cao chót vót sau lưng, Nhân Giáo pháp trượng dường như phát ra tiếng "rắc rắc", không thể chống cự quá lâu.

Mặc dù Nhân Giáo pháp trượng là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, nhưng dù sao Thí Thần Thương cũng là Hỗn Độn Linh Bảo.

Nếu Tiên Thiên Chí Bảo có thể chống cự được trước mặt Hỗn Độn Linh Bảo, thì Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo rõ ràng kém hơn một chút.

Nhưng muốn Nhân Giáo pháp trượng vỡ nát cần một chút thời gian, Huyền Đô có chút thời gian để đối phó.

Nhưng Đế Phượng Thiên rõ ràng không cho thời gian này, không biết từ lúc nào tay trái đã giơ Đồ Ma Đao lên, hung hăng chém xuống Nhân Giáo pháp trượng.

Tay phải Đế Phượng Thiên cầm Hỗn Độn Linh Bảo Thí Thần Thương đâm vào Nhân Giáo pháp trượng, tay trái cầm dị bảo Đồ Ma Đao lại bạo lực chém xuống.

"Rắc!" Nhân Giáo pháp trượng không thể chống cự được đòn tấn công liên hợp của một Hỗn Độn Linh Bảo và một dị bảo, trực tiếp gãy đôi.

Ngay khi Thí Thần Thương sắp đâm xuyên qua Huyền Đô, một tòa bảo tháp màu vàng đã bảo vệ vững chắc Huyền Đô.

“Keng!” Thí Thần Thương lại đâm vào bảo tháp.

“Ha ha, Lão Tử quả nhiên thương con, ngay cả Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng cho!” “Đáng tiếc hôm nay, không có bất kỳ pháp bảo nào, bất kỳ ai có thể cứu được ngươi!” “Người Bản thiếu chủ muốn giết, Thiên Đạo cũng không bảo vệ được...” Giọng nói vừa dứt, bóng tối vô cùng đậm đặc trực tiếp theo Thí Thần Thương ùa tới.

Tay trái Đế Phượng Thiên lại giơ Đồ Ma Đao lên, Đồ Ma Đao vốn màu đen, lúc này bị Ám chi đại đạo bao phủ càng đen tuyền hơn.

“Ầm!” Đồ Ma Đao cũng trực tiếp chém vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Huyền Đô thấy chí bảo phòng ngự Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đang bị Ám chi đại đạo pháp tắc xâm thực, dưới sự tấn công đồng thời của Hỗn Độn Linh Bảo và dị bảo, cũng không chống cự được bao lâu.

Huyền Đô lần này triệt để hoảng loạn, Đế Phượng Thiên đã ôm lòng quyết giết.

Trước mặt đại đạo pháp tắc và Thí Thần Thương của Đế Phượng Thiên, dường như không có phòng ngự nào không thể phá, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng không thể cứu được mạng của hắn.

Cả đời Huyền Đô, từ khi bái sư Lão Tử, liền một đường thuận buồm xuôi gió.

Dù sao Lão Tử chỉ có một đệ tử, với tư cách là đệ tử duy nhất của Thánh nhân, địa vị của hắn thực ra cũng tương đương với Đế Phượng Thiên, con trai của Thông Thiên, cả Hồng Hoang đều phải nể mặt, chỉ cần yên tâm tu luyện là được.

Vì vậy, Huyền Đô chưa bao giờ có cảm giác sợ hãi hay khủng hoảng.

Nhưng giờ phút này, nỗi sợ hãi bao trùm tâm trí Huyền Đô.

"Thánh tử, chúng ta có thể nói chuyện, ta có thể giúp khuyên sư phụ ta thay đổi lập trường, chúng ta không phải tử địch!" Huyền Đô thấy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp sắp không chống đỡ được, sinh tử trong gang tấc, cuối cùng cũng chịu thua.

"Bản thiếu chủ, khinh thường, lập trường... của Lão Tử!" Giọng nói của Đế Phượng Thiên từng chữ từng câu mang theo sát ý ngút trời vừa dứt, Thí Thần Thương đột nhiên đâm phá phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, trực tiếp xuyên thủng cơ thể Huyền Đô.

Thí Thần Thương trong tay Đế Phượng Thiên đột nhiên đâm phá phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, trực tiếp xuyên thủng cơ thể Huyền Đô!

Huyền Đô trợn trừng hai mắt, nhìn cơ thể bị xuyên thủng, không thể tin rằng mình lại chết như vậy.

Đệ tử duy nhất của Lão Tử Thánh nhân, thủ lĩnh của Lục Thánh, sao có thể chết một cách đơn giản như vậy?

Sát khí của Thí Thần Thương đang từ từ xâm thực nguyên thần của Huyền Đô, bất kể Huyền Đô phản kháng thế nào cũng không thể thay đổi sự thật rằng nguyên thần đang dần suy yếu.

Một lát sau, đệ tử duy nhất của Lão Tử Thánh nhân, cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong Huyền Đô từ từ nhắm mắt, ngã xuống!

Gần như không có chút sức phản kháng nào trước mặt Đế Phượng Thiên, bị miểu sát trực tiếp!

"Sao có thể?

Huyền Đô cứ thế mà chết sao?

Đó là đệ tử duy nhất của Lão Tử Thánh nhân mà!" "Ngay cả có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp bảo vệ cũng bị miểu sát trực tiếp sao?

Thánh tử Tiệt Giáo thật quá biến thái." "Chuẩn Thánh đỉnh phong bình thường, căn bản không đủ để Thánh tử miểu sát!

Cũng chỉ có đại năng khai thiên như Hỗn Độn Ma Viên mới có thể chiến đấu với Thánh tử." "Lão Tử Thánh nhân lần này đánh lén thật sự đã phải trả một cái giá quá đắt!" "..." Lúc này, từ hướng Bát Cảnh Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên truyền đến một tiếng gầm giận dữ vô cùng!

Đó là tiếng gầm của Lão Tử Thánh nhân.

Nhưng mãi không thấy đòn tấn công nào đánh tới, chắc là đã bị Hậu Thổ Thánh nhân giữ chặt.

Từ đó có thể thấy Hậu Thổ Thánh nhân mạnh mẽ đến mức nào, lại có thể giữ chân được Lão Tử Thánh nhân, thủ lĩnh của Lục Thánh.

Đương nhiên, Hậu Thổ Thánh nhân muốn chiến thắng Lão Tử Thánh nhân cũng không thể, phòng ngự của Thái Cực Đồ Hậu Thổ ước chừng không thể phá được.

Hậu Thổ vốn là Tổ Vu, sau khi thành Thánh thân thể càng biến thái hơn, Lão Tử trong tay không có sát phạt chí bảo, chỉ có chí bảo phòng ngự như Thái Cực Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, vì vậy công phạt vốn không mạnh.

Đế Phượng Thiên thu lại Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đã tàn phá, mũi Thí Thần Thương đang nhỏ máu, máu của Chuẩn Thánh Huyền Đô.

Đế Phượng Thiên nhìn về hướng Bát Cảnh Cung, cười lớn nói:

“Thế nào?

Món quà Bản thiếu chủ tặng có thích không?

Hahahaha...” Đế Phượng Thiên ngửa mặt lên trời cười dài, điên cuồng như ma!

Món quà này chắc chắn sẽ khiến Lão Tử Thánh nhân cả đời khó quên.

Lúc này cả Hồng Hoang tim gan đều run rẩy.

Lão Tử Thánh nhân ra tay đánh lén, hắn liền với thế sét đánh không kịp bưng tai trực tiếp chém chết đệ tử duy nhất của Lão Tử Thánh nhân.

Rõ ràng đang nói cho chúng sinh Hồng Hoang biết, đối đầu với Đế Phượng Thiên phải cân nhắc kỹ hậu quả.

Bất kể là đệ tử Thánh nhân hay gì, muốn giết tuyệt đối không chớp mắt.

“Đi xử lý những người khác trước.” Huyền Minh gọi Đế Phượng Thiên một tiếng.

“Được.” Đế Phượng Thiên không để ý Hoàng Thiên, trực tiếp hóa thành một luồng cầu vồng lao về phía chiến trường của Thường Hi.

Đối thủ của Thường Hi là Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Kẻ đáng lẽ đã chết khi Xiển Giáo bị diệt, không ngờ lại nhảy ra lần nữa.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thật sự ruột gan đều hối hận!

Chương 382

Nếu không phải Đạo Quân đại biểu Đạo Tổ đích thân đến tìm, hắn có thể ra ngoài tìm chết sao?

Nhiên Đăng nghĩ rằng lần này Đạo Tổ đều đứng về phía Tây Phương Giáo, chính là cơ hội tốt để báo thù Tiệt Giáo, tiện thể ghi điểm trước mặt Hồng Quân.

Ai ngờ Tiệt Giáo lại biến thái như vậy, Đạo Tổ đã để lại vô số hậu chiêu, vẫn không đánh lại được.

Hiện tại Hỗn Độn Ma Viên đã chết, Đế Phượng Thiên lao đến chiến trường nào, nơi đó chắc chắn có người phải chết.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy Đế Phượng Thiên lao về phía mình, liền quay người bỏ chạy.

Nhưng tốc độ của hắn làm sao nhanh bằng Đế Phượng Thiên, thấy Đế Phượng Thiên không ngừng áp sát, Linh Cữu Đăng trong tay trái lập tức đánh về phía Đế Phượng Thiên, tay phải Càn Khôn Xích đánh ra mấy đòn tấn công sắc bén về phía Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên trực tiếp hoàn toàn phớt lờ những đòn tấn công này, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên phát ra một luồng hắc quang diệt thế, trực tiếp hóa giải đòn tấn công của Càn Khôn Xích, Linh Cữu Đăng đánh vào lá chắn phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, căn bản không thể phá phòng.

Linh Cữu Đăng bị bật trở lại tay Nhiên Đăng, lúc này Đế Phượng Thiên đã đến gần Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng kinh hãi, lập tức sử dụng pháp thuật làm cho cơ thể trở nên nặng vô cùng, khiến thân hình nhanh chóng rơi xuống.

“Ha ha, một mánh khoé mà cũng dám dùng hai lần trước mặt Bản thiếu chủ?” Lần trước Nhiên Đăng ở Côn Luân Sơn chạy trốn đã dùng độn thổ, lần này lại giở trò cũ.

Đế Phượng Thiên hóa thành một luồng cầu vồng trực tiếp lao xuống, khi cơ thể Nhiên Đăng rơi vào lòng đất biến mất, Đế Phượng Thiên hai tay cầm Thí Thần Thương hung hăng đâm xuống mặt đất.

“Ầm ầm ầm!” Lập tức, ức vạn dặm đất xung quanh lấy Thí Thần Thương làm trung tâm, những vết nứt như mạng nhện không ngừng lan rộng, sát khí cuồng bạo của Thí Thần Thương trong nháy mắt nhuộm đỏ ức vạn dặm đất.

Tất cả thực vật màu xanh lục đều lập tức khô héo.

Khi Đế Phượng Thiên rút Thí Thần Thương ra khỏi mặt đất, trên đó xiên thi thể của Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng vừa độn vào lòng đất chưa kịp di chuyển đã bị Đế Phượng Thiên trực tiếp đâm chết, không có chút sức phản kháng nào.

Đế Phượng Thiên nhặt Linh Cữu Đăng và Càn Khôn Xích, dù sao cũng là hai món Tiên Thiên Linh Bảo.

Bảng cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Hỗn Độn Ma Thần (Đỉnh cấp).

Tu vi: Chuẩn Thánh đỉnh phong (Cảnh giới tiếp theo Bán bộ Đại đạo).

Thân thể: Chuẩn Thánh viên mãn (Được tôi luyện qua hai giọt Bàn Cổ tinh huyết).

Đại đạo: Ám chi đại đạo (Cực ám), Trận chi đại đạo (Hoàng giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp, Chân Hoàng Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng chi thuật, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), Đồ Ma Đao (Bán bộ Hỗn Độn Linh Bảo), Thần Ma Chiến Giáp (Bán bộ Hỗn Độn Linh Bảo), Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp (Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo), Càn Khôn Xích (Tiên Thiên Linh Bảo), Linh Cữu Đăng (Tiên Thiên Linh Bảo), một vạn thanh kiếm (đều là Hậu Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên), Đại Đạo Chi Thụ (linh căn đặc thù), Đại Đạo Quả Thực (x2).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (thông qua Trận chi đại đạo tự lĩnh ngộ được kiếm trận).

Khác: Cực phẩm Tấn Tiệp Đan (x1), Chuẩn Thánh Đan (x2), Hỗn Độn Nguyên Thủy (một trăm giọt).

Đế Phượng Thiên nhìn vào cột "Pháp bảo", thu hoạch quả thật có chút phong phú!

Dọn dẹp chiến trường xong, có thể nhận được không ít pháp bảo tốt.

Đế Phượng Thiên không chút dừng lại, trực tiếp lao đến chiến trường của năm vị tiểu thị nữ Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Đát Kỷ, Ngao Sương.

Đối thủ của họ là Dược Sư Phật, tuy năm tiểu thị nữ liên thủ đánh cho Dược Sư Phật khổ không tả xiết, nhưng muốn chém giết Dược Sư Phật cũng không dễ dàng.

Đế Phượng Thiên trực tiếp hóa thành một luồng cầu vồng, xách Thí Thần Thương lao tới, một thương trực tiếp đâm phá kim thân Phật Đà của Dược Sư Phật.

Dược Sư Phật, ngã xuống!

Dược Sư Phật chỉ có thực lực Chuẩn Thánh hậu kỳ, trước mặt Đế Phượng Thiên căn bản không đáng nhìn, tất nhiên là miểu sát trực tiếp, kim thân Phật Đà kia làm sao có thể chống đỡ được đòn tấn công của Thí Thần Thương.

Thường Hi cùng năm vị tiểu thị nữ Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Đát Kỷ, Ngao Sương được giải phóng lập tức đi giúp đỡ các chiến trường Đại La khác, Đế Phượng Thiên thì tiếp tục tìm kiếm chiến trường Chuẩn Thánh, trực tiếp mở ra cuộc tàn sát.

Đế Phượng Thiên nhanh chóng tìm thấy chiến trường của Hi Hòa và Thích Ca Mâu Ni Phật.

Thí Thần Thương quét qua, kim thân Phật Đà của Thích Ca Mâu Ni Phật trực tiếp bị chấn nát, sau đó bị Đế Phượng Thiên một thương đâm chết.

Thích Ca Mâu Ni Phật là Chuẩn Thánh viên mãn, tu vi cao hơn Dược Sư Phật một chút, nhưng trước mặt Đế Phượng Thiên vẫn chỉ có nước bị tàn sát.

Đế Phượng Thiên ra hiệu cho Hi Hòa, Hi Hòa lập tức đi giúp người khác.

Lần này Đế Phượng Thiên truy sát Văn Đạo Nhân.

Lúc này Văn Đạo Nhân đang bỏ chạy, Đa Bảo, Kim Linh, Vô

Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh đang điên cuồng truy đuổi.

Văn Đạo Nhân dù sao cũng chỉ giúp đỡ, vốn không phải đệ tử Tây Phương Giáo, tự nhiên không thể biết rõ là bại mà vẫn vì Tây Phương Giáo chiến đấu đến cùng.

Đế Phượng Thiên đuổi theo, nhưng thứ Đế Phượng Thiên truy đuổi không phải một Văn Đạo Nhân, mà là đầy trời Huyết Sí Hắc Văn.

Đầy trời Huyết Sí Hắc Văn đều đang trốn chạy về bốn phương tám hướng.

Trong vô số Huyết Sí Hắc Văn đầy trời đó, chỉ cần một con chạy thoát, có thể đó chính là bản thể của Văn Đạo Nhân.

Thần thông của Văn Đạo Nhân thật sự là thần thông chạy trốn hạng nhất, Chuẩn Thánh bình thường thật sự hoàn toàn không thể giết được.

Nhưng đáng tiếc, hắn lại gặp phải Đế Phượng Thiên.

Bóng tối vô cùng đậm đặc trên người Đế Phượng Thiên đột nhiên khuếch tán ra bốn phương tám hướng, tốc độ còn nhanh hơn tốc độ bỏ chạy của Huyết Sí Hắc Văn.

Huyết Sí Hắc Văn có nhanh đến mấy, cũng không thể nhanh bằng đại đạo pháp tắc.

Chỉ thấy đầy trời Huyết Sí Hắc Văn toàn bộ bị Ám chi đại đạo pháp tắc nuốt chửng.

"Thánh tử tha mạng, ta nguyện ý phục vụ Tiệt Giáo!" Giọng nói của Văn Đạo Nhân từ trong Huyết Sí Hắc Văn bốn phương tám hướng truyền ra, hắn biết cứ tiếp tục như vậy sẽ không chạy thoát được, thế là bắt đầu xin tha.

“Bản thiếu chủ từ trước đến nay không thu nhận kẻ địch.” Giọng điệu Đế Phượng Thiên bình thản, không hề lay động.

“A!” Theo một tiếng kêu thảm thiết, con Huyết Sí Hắc Văn cuối cùng cũng bị Ám chi đại đạo nuốt chửng.

Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh lúc này mới đuổi tới, năm người đánh một mà còn phải để thiếu chủ tự mình ra tay, năm vị đại lão Tiệt Giáo sắc mặt đều có chút đỏ lên.

“Đệ tử vô năng, xin thiếu chủ trách phạt!” Đa Bảo với tư cách là thủ tịch đại đệ tử đi đầu xin tội.

“Đệ tử vô năng, xin thiếu chủ trách phạt!” Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh cũng lập tức đồng thanh phụ họa.

“Thần thông của Văn Đạo Nhân quỷ dị, không trách các ngươi, đi giúp đỡ các chiến trường khác đi.” Giọng nói vừa dứt, Đế Phượng Thiên hóa thành một luồng cầu vồng lao về phía chiến trường của Thái Tuế.

Giao chiến với Thái Tuế là Kim Sí Đại Bàng Điêu.

Kim Sí Đại Bàng Điêu rất uất ức, hắn đã chém Thái Tuế mấy chục lần, nhưng lần nào Thái Tuế cũng có thể phục sinh hoàn hảo.

“Bất tử thần công sao?

Bản thiếu chủ ngược lại muốn xem Bất tử thần công của ngươi lợi hại, hay đại đạo pháp tắc của Bản thiếu chủ lợi hại.” Giọng nói của Đế Phượng Thiên vang lên không xa.

Chương 383

Thái Tuế sợ đến mức quay người bỏ chạy.

Thái Tuế không muốn thử xem đại đạo pháp tắc lợi hại đến mức nào.

Nhưng, tay phải Đế Phượng Thiên đã đánh ra một luồng đại đạo pháp tắc đen như mực.

Tốc độ của Ám chi pháp tắc vô cùng nhanh, trong nháy mắt đã nuốt chửng hoàn toàn thân hình Thái Tuế.

"A!" Lại một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Thái Tuế bất tử bất diệt trực tiếp bị Ám chi đại đạo nuốt chửng không còn lại chút cặn.

Kim Sí Đại Bàng Điêu chắp tay với Đế Phượng Thiên nói: "Đệ tử vô năng, xin thiếu chủ thứ tội!" Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Không trách ngươi, đám tay sai của Tây Phương Giáo ai nấy thần thông quỷ dị, đi giúp đỡ các chiến trường khác đi." Kim Sí Đại Bàng Điêu lập tức đáp: "Vâng." Sau đó, Đế Phượng Thiên lập tức bay về phía chiến trường của Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử tay cầm Địa Thư, lại có thần thông lợi hại như Tụ Lý Càn Khôn, tự nhiên không thể bị Bồ Đề Tử đánh bại.

Nhưng Trấn Nguyên Tử muốn chém giết Bồ Đề Tử cũng không dễ dàng, dù sao cũng là thiện thi của Thánh nhân.

Thí Thần Thương trong tay Đế Phượng Thiên chỉ về phía trước, đầu của luồng cầu vồng lóe lên một tia sáng đỏ rực.

Bồ Đề Tử cảm nhận được hơi thở của cái chết, Đế Phượng Thiên đang càn quét chiến trường đã lao đến bên này.

Bồ Đề Tử không còn quan tâm đến Trấn Nguyên Tử nữa, trực tiếp

bắt đầu bỏ chạy.

Nhưng tốc độ của Bồ Đề Tử làm sao bì được với tốc độ của Đế Phượng Thiên.

Rất nhanh, khoảng cách giữa hai bên ngày càng gần.

"Ta là thiện thi của Thánh nhân, ngươi không thể chém ta!" Bồ Đề Tử cảm nhận được sát khí ngút trời sau lưng, cảm nhận được cái chết đang đến gần, cuối cùng cũng hoảng loạn.

"Ha ha, ngay cả Thiên Đạo Bản thiếu chủ cũng dám chém, ngươi là cái thá gì?" Đế Phượng Thiên cười lạnh một tiếng, trực tiếp một thương xuyên thủng cơ thể Bồ Đề Tử.

Bầu trời bắt đầu từ từ rơi xuống mưa máu.

Theo một ý nghĩa nào đó, đây cũng là một loại đồ thánh, bởi vì thiện thi của Thánh nhân vốn là một phần của Thánh nhân.

Cuộc đồ thánh thực sự xảy ra trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bị đồ hết lần này đến lần khác.

Nhưng cái chết của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại ở một hình thức khác, mất đi ý thức tự ngã, thánh khu vẫn bị Thiên Đạo phục sinh.

Bồ Đề Tử bất kể là thân thể hay nguyên thần đều đã trực tiếp ngã xuống, không có chuyện phục sinh.

Trước khi chết, Bồ Đề Tử cũng không dám tin, thiện thi của Thánh nhân đường đường, lại ngã xuống một cách dễ dàng như vậy.

Trấn Nguyên Tử đuổi theo, từ từ thở dài nói: "Thánh tử ra tay, quả nhiên không ai có thể ngăn cản, bần đạo hổ thẹn!" Đế Phượng Thiên mỉm cười nói: "Trấn Nguyên đại tiên từ khi nào cũng học được cách nịnh bợ rồi?" Trấn Nguyên Tử "haha" cười nói: "Bần đạo hoàn toàn là lời nói thật lòng." Đúng lúc này, Chuẩn Đề Thánh nhân đang chiến

đấu với Nữ Oa ngoài Tam Thập Tam Thiên, lửa giận sắp bùng lên đến đỉnh đầu.

Thiện thi Bồ Đề Tử, đã ngã xuống!

Đế Phượng Thiên, thật đáng chết.

Chuẩn Đề Thánh nhân ở trong Hỗn Độn vô tận nổi điên, ác thi Ma Đề Tử vào Phong Thần Bảng, thiện thi lại ngã xuống.

Như vậy, tương đương với việc mất đi cả thiện ác song thi.

Nữ Oa trào phúng nói: "Xem ra sự phát triển của sự việc không giống như ngươi nghĩ?" Tiếp Dẫn niệm một tiếng Phật hiệu: "A Di Đà Phật, sư đệ, bình tĩnh!" Chuẩn Đề lập tức tỉnh ngộ từ trong cơn phẫn nộ, vừa rồi suýt nữa đã nhập ma.

Bên kia, Thông Thiên Giáo Chủ và Đạo Quân cũng đang đánh nhau kịch liệt.

Tại chiến trường Hồng Hoang, Đế Phượng Thiên không hề nghỉ ngơi, lao về phía chiến trường của Khổng Tuyên và Lục Áp.

Chiến trường của các Đại La Kim Tiên khác căn bản không có tư cách để Đế Phượng Thiên ra tay.

Về phần Hoàng Thiên, Huyền Minh muốn giải quyết các chiến trường khác trước, chắc chắn có ý đồ riêng.

Vì vậy, Đế Phượng Thiên định để Hoàng Thiên lại cuối cùng.

Lục Áp lúc này đang cầm Kỳ Lân Kiếm do Đạo Tổ ban cho đại chiến với Khổng Tuyên.

Hai người đại chiến mấy trăm hiệp không phân thắng bại.

Một luồng cầu vồng nhanh chóng tiếp cận chiến trường bên đó, Lục Áp biết đại thế đã mất, nhưng không còn đường lui, Tiệt Giáo sẽ không tha cho hắn.

Nhìn chiến trường hoàn toàn nghiêng về một phía, đệ tử Tây Phương Giáo đang bị tàn sát, trong lòng Lục Áp bi thương.

Thấy Đế Phượng Thiên lao về phía mình, Lục Áp lập tức sử dụng Trảm Tiên Phi Đao.

Đế Phượng Thiên vẫn không né không tránh.

"Keng!" Trảm Tiên Phi Đao đánh vào phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, tự nhiên cũng không thể phá phòng.

Lục Áp đang định dùng Kỳ Lân Kiếm đánh ra mấy đòn pháp thuật sắc bén về phía Đế Phượng Thiên, Khổng Tuyên đã quét ra mười mấy đạo ngũ sắc thần quang.

Mười mấy đạo ngũ sắc thần quang quét vào Kỳ Lân Kiếm, làm cho góc độ của Kỳ Lân Kiếm bị quét lên một chút, vừa hay không phòng được Thí Thần Thương của Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên một thương phá vỡ kim thân Phật Đà của Lục Áp, trực tiếp miểu sát Lục Áp!

Vốn dĩ Lục Áp dựa vào tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, cùng với Tiên Thiên Chí Bảo Kỳ Lân Kiếm, có thể đấu với Đế Phượng Thiên vài chiêu.

Nhưng bên cạnh lại có một Chuẩn Thánh đỉnh phong Khổng Tuyên cùng tấn công, Lục Áp ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi.

Lục Áp nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên, dường như muốn nói gì đó, nhưng nguyên thần đang bị Thí Thần Thương xâm thực, khó mà nói thành lời.

Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Kẻ chủ mưu đứng sau gây ra trận đại chiến Vu Yêu cuối cùng là Hồng Quân, người thực hiện là ác thi Ma Đề Tử của Chuẩn Đề, và cả ngươi, vẫn luôn bán mạng cho hung thủ đã hủy diệt Thiên đình Yêu tộc." Lục Áp trợn trừng hai mắt,

dường như không thể tin, hình như có điều muốn hỏi.

Đế Phượng Thiên lắc đầu nói: "Ngươi muốn hỏi Bản thiếu chủ nói thật hay giả?

Hay hỏi nếu là thật tại sao Bản thiếu chủ bây giờ mới nói?

Bởi vì cho dù ta nói sớm hơn, ngươi cũng sẽ không tin, sẽ cho rằng đó là kế ly gián của ta." "Chẳng có ý nghĩa gì, một Lục Áp cỏn con Bản thiếu chủ há lại để vào mắt?

Ngươi ngu đến chết thì liên quan quái gì đến Bản thiếu chủ?

Chẳng lẽ Bản thiếu chủ phải ngày ngày đến Tây Phương Giáo nói cho ngươi cái gọi là chân tướng, sau đó bị ngươi không tin cả trăm lần?" "Cốt truyện nhàm chán như vậy sẽ không xuất hiện trên người Bản thiếu chủ, Bản thiếu chủ sớm đã nói với ngươi, tự tìm đường chết, thì đừng trách Bản thiếu chủ, ngu đến mức này, ta chém ngươi, Đế Tuấn dù có sống lại cũng không có gì để nói..." Biết Lục Áp sắp chết, Đế Phượng Thiên mới nói thêm vài câu.

Nếu là bình thường, hắn còn lười nói nhảm với Lục Áp.

Khóe miệng Lục Áp dường như lộ ra một nụ cười tự giễu, hắn biết những gì Đế Phượng Thiên nói đều là thật.

Bởi vì Thánh tử Tiệt Giáo không thể làm chuyện nhàm chán như lừa một người sắp chết.

Vì vậy, khi Lục Áp biết được chân tướng, cũng là lúc hắn chết.

Đại Nhật Như Lai Phật Lục Áp, ngã xuống!

Đế Phượng Thiên thu lại Kỳ Lân Kiếm và Trảm Tiên Phi Đao, quét mắt nhìn chiến trường, hoàn toàn nghiêng về một phía, trận đại chiến giáo phái của các Thánh nhân lần này, Tiệt Giáo đã thắng.

Hành động "một thương một tiểu bằng hữu" của Đế Phượng

Thiên, cũng khiến Hồng Hoang kinh hãi tột độ!

“Thấy chưa?

Những đại lão cấp Chuẩn Thánh đó, trong tay Thánh tử Tiệt Giáo căn bản không có sức chống cự, bị miểu sát trực tiếp!” “Thật quá hung tàn!

Từng đại lão Chuẩn Thánh như đậu hũ bị cắt nát, Văn Đạo Nhân và Thái Tuế thần thông quỷ dị cũng bị Ám chi đại đạo trực tiếp nuốt chửng.” “Không có gì kỳ lạ, chiến lực của Thánh tử Tiệt Giáo vẫn luôn dẫn đầu cùng cấp, Hỗn Độn Thiên Tôn đỉnh phong vốn mạnh hơn Chuẩn Thánh đỉnh phong, cộng thêm sự hỗ trợ của Hỗn Độn Linh Bảo, không miểu sát mới lạ.” “Cũng có lý, từ nay về sau, chỉ còn lại Tiệt Giáo một nhà độc bá, ba giáo phái của Thánh nhân còn lại đều bị diệt.” “...” Xiển Giáo sớm đã bị diệt, Tây Phương Giáo sau trận này đạo thống cũng phải bị diệt.

Nhân Giáo chỉ có một đệ tử, Huyền Đô chết đi thì chỉ còn lại Lão Tử một mình trơ trọi, tự nhiên đạo thống cũng bị diệt.

Chương 384

Như vậy, Hồng Hoang chỉ còn lại một giáo phái của Thánh nhân là Tiệt Giáo!

Đế Phượng Thiên để Khổng Tuyên cũng đi dọn dẹp chiến trường, còn mình thì lại đến chỗ Huyền Minh.

Hoàng Thiên thấy Đế Phượng Thiên lại giết trở về, lộ ra một tia cười, liền quay người bỏ chạy.

Đế Phượng Thiên hóa thành một luồng cầu vồng đuổi theo Hoàng Thiên, Hoàng Thiên thì hóa thành một làn sương trắng trốn khỏi chiến trường.

Điều khiến Đế Phượng Thiên kinh ngạc là, tốc độ của Hoàng Thiên lại không hề thua kém tốc độ cực hạn của Hóa Hồng, không thể đuổi kịp!

Thần thông di chuyển?

Lại có thể sánh ngang với Hóa Hồng chi thuật?

Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng hiểu tại sao Huyền Minh lại muốn đi đến các chiến trường khác trước, bởi vì Hoàng Thiên này có chút quỷ dị, có thể nhất thời không dễ xử lý.

Đế Phượng Thiên thấy không đuổi kịp thì không truy đuổi nữa, dù sao việc quan trọng nhất hiện giờ là diệt đạo thống Tây Phương, không phải là truy đuổi một Hoàng Thiên lai lịch không rõ.

Đế Phượng Thiên nhanh chóng quay lại chiến trường, Huyền Minh hỏi: "Thế nào?" Đế Phượng Thiên có chút bất đắc dĩ nói: "Không đuổi kịp." Gương mặt tuyệt mỹ của Huyền Minh lộ ra một tia ngưng trọng, lẩm bẩm: "Ngay cả Hóa Hồng chi thuật cũng không đuổi

kịp!

Hoàng Thiên này rốt cuộc có lai lịch gì?" Đế Phượng Thiên nói: "Ngươi giao chiến với hắn lâu như vậy, cảm thấy thực lực của Hoàng Thiên này thế nào?" Huyền Minh lắc đầu, nói: "Hắn vẫn luôn giữ lại thực lực, lúc đầu cùng Huyền Đô chiến đấu với ta, hắn liền sử dụng thực lực tương ứng, sau khi Huyền Đô bị ngươi chém, hắn lại nâng cao một chút thực lực, vừa hay đánh ngang tay với ta, ta nghi ngờ thực lực của hắn còn trên cả ta." Đế Phượng Thiên từ từ gật đầu, tin tưởng vào phán đoán của Huyền Minh, Hoàng Thiên đó thật không phải là một nhân vật nhỏ có thể bỏ qua, Huyền Minh thân là Tổ Vu, cơ bản là đồng cảnh vô địch, lại cảm thấy Hoàng Thiên còn trên cả mình, vậy thì quá vô lý rồi!

Hoàng Thiên này, rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Tiếp theo không cần Đế Phượng Thiên ra tay nữa.

Các đại lão Chuẩn Thánh của Tiệt Giáo rảnh tay, gia nhập vào chiến trường Đại La Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên, đó hoàn toàn là một cuộc tàn sát nghiêng về một phía.

Chiến tranh từ từ hạ màn.

Một trận chiến, máu nhuộm ức vạn dặm, mưa máu đầy trời vẫn đang rơi, những không gian vỡ nát vẫn chưa hoàn toàn phục hồi.

Một trận chiến, đạo thống Tây Phương Giáo triệt để bị diệt, Tiệt Giáo đại thắng, trở thành giáo phái của Thánh nhân duy nhất còn lại ở Hồng Hoang.

Một trận chiến, đã thể hiện rõ ràng chiến lực kinh khủng của Tiệt Giáo, triệt để chấn động chúng sinh Hồng Hoang, từ đó Tiệt Giáo không còn là vạn tiên triều bái nữa.

Tại sao?

Xin lỗi, ngươi ngay cả tư cách triều bái Tiệt Giáo ta cũng không có!

Đi đâu mát mẻ thì đi đi!

Lúc này chiến trường Hồng Hoang đã kết thúc, đệ tử Tây Phương Giáo bị tàn sát sạch sẽ, những kẻ ngoại viện linh tinh đó, trừ một Hoàng Thiên chạy thoát, những kẻ còn lại cũng đều ngã xuống.

Hiện tại chỉ còn lại chiến trường ngoài Tam Thập Tam Thiên chưa kết thúc.

Cuộc chiến của Hậu Thổ Thánh nhân và Lão Tử Thánh nhân cũng đã đến sâu trong Hỗn Độn.

Lão Tử Thánh nhân tự nhiên cũng sẽ không chiến đấu gần đạo trường Bát Cảnh Cung của mình, dễ dàng đánh mất Bát Cảnh Cung.

Mặc dù Lão Tử Thánh nhân từ cảnh giới mà nói, cùng là Thánh nhân cũng mạnh hơn Hậu Thổ.

Nhưng Lão Tử Thánh nhân vốn không có sát phạt chí bảo, đều là chí bảo phòng ngự như Thái Cực Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, vì vậy công phạt vốn không mạnh.

Hậu Thổ lại là Tổ Vu thành Thánh, Tổ Vu mạnh nhất ở điểm nào?

Thân thể vô cùng mạnh mẽ và chiến lực có thể vượt cấp thách đấu.

Vì vậy Lão Tử Thánh nhân mạnh thì mạnh, nhưng nhất thời cũng không làm gì được Hậu Thổ Thánh nhân, ngay cả khi Huyền Đô bị chém Lão Tử Thánh nhân cũng không thể ra tay cứu viện, có thể tưởng tượng công thế của Hậu Thổ Thánh nhân điên cuồng đến mức nào.

Về phần chiến trường của Thông Thiên và Đạo Quân, Nữ Oa và

Tây Phương nhị thánh, cũng nhất thời khó phân thắng bại, Thánh nhân tranh đấu trừ phi thật sự có một bên thực lực nghiền ép, nếu không khó mà giải quyết nhanh chóng.

Tại chiến trường Hồng Hoang, Đế Phượng Thiên nhìn đám đệ tử Tiệt Giáo đang quỳ dày đặc phía trước, trong đầu đột nhiên xuất hiện tiếng thông báo của hệ thống.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã tiêu diệt tất cả giáo phái của Thánh nhân ngoài Tiệt Giáo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x5)." Bảng cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Chủng tộc: Hỗn Độn Ma Thần (Đỉnh cấp).

Tu vi: Chuẩn Thánh đỉnh phong (Cảnh giới tiếp theo Bán bộ Đại đạo).

Thân thể: Chuẩn Thánh viên mãn (Được tôi luyện qua hai giọt Bàn Cổ tinh huyết).

Đại đạo: Ám chi đại đạo (Cực ám), Trận chi đại đạo (Hoàng giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp, Chân Hoàng Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng chi thuật, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), Đồ Ma Đao (Bán bộ

Hỗn Độn Linh Bảo), Thần Ma Chiến Giáp (Bán bộ Hỗn Độn Linh Bảo), Kỳ Lân Kiếm (Tiên Thiên Chí Bảo), Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp (Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo), Càn Khôn Xích (Tiên Thiên Linh Bảo), Linh Cữu Đăng (Tiên Thiên Linh Bảo), Trảm Tiên Phi Đao (Tiên Thiên Linh Bảo), một vạn thanh kiếm (đều là Hậu Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên), Đại Đạo Chi Thụ (linh căn đặc thù), Đại Đạo Quả Thực (x7).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (thông qua Trận chi đại đạo tự lĩnh ngộ được kiếm trận).

Khác: Cực phẩm Tấn Tiệp Đan (x1), Chuẩn Thánh Đan (x2), Hỗn Độn Nguyên Thủy (một trăm giọt).

Đế Phượng Thiên không ngờ lại đột nhiên có phần thưởng ẩn.

Năm quả Đại Đạo Quả Thực khiến tâm trạng hắn rất tốt.

Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Đát Kỷ, Ngao Sương nhìn khóe miệng Đế Phượng Thiên nhếch lên, tưởng rằng hắn đang vui vì đã diệt đạo thống Tây Phương.

Đế Phượng Thiên từ từ mở miệng nói: "Các ngươi đều là niềm kiêu hãnh của Tiệt Giáo ta, từ nay Hồng Hoang chỉ có một giáo phái của Thánh nhân, đó chính là Tiệt Giáo ta, Tiệt Giáo ta vô địch Hồng Hoang!" "Tiệt Giáo vô địch!" "Tiệt Giáo vô địch!" "Tiệt Giáo vô địch!" "..." Từng đệ tử Tiệt Giáo kích động mặt đỏ tai hồng điên cuồng la hét, tiếng hét của họ truyền đi khắp mọi ngóc ngách của Hồng Hoang.

Khí thế đó, chấn động đến mức chúng sinh Hồng Hoang da đầu tê dại.

Khí thế thực sự có ta vô địch.

“Hồng Hoang từ nay về sau sẽ lấy Tiệt Giáo làm đầu, không có bất kỳ thế lực nào có thể tranh phong với Tiệt Giáo.” “Ta có chút tò mò, Thiên đình tự xưng muốn quản lý Hồng Hoang sẽ tự xử lý thế nào?” “Sau này thấy đệ tử Tiệt Giáo phải đi đường vòng!

Thật sự không thể chọc vào.” “Thật hối hận khi Tiệt Giáo mới thành lập đã không đến Bồng Lai Tiên Đảo gia nhập Tiệt Giáo!

Bây giờ muốn gia nhập cũng không được nữa.” “...” Các đại lão Hồng Hoang nhìn cảnh này, cũng cảm khái vạn phần!

Những đại lão tu vi cao hơn này, lúc Tiệt Giáo mới thành lập, có cơ hội gia nhập Tiệt Giáo, nhưng bây giờ rõ ràng đã muộn, Tiệt Giáo hoàn toàn không thiếu chiến lực cao cấp.

Ai có thể ngờ Tiệt Giáo lại dũng mãnh như vậy!

Trong vòng trăm nguyên hội ngắn ngủi đã càn quét các giáo phái của Thánh nhân khác, trở thành vương giả của Hồng Hoang.

Trấn Nguyên Tử thấy chiến tranh kết thúc, cũng cáo biệt Đế Phượng Thiên, trở về Ngũ Trang Quán.

Từ đầu đến cuối, Hồng Quân và Âm Dương Lão Tổ đều không giao thủ.

Từ kết quả mà xem, bao nhiêu hậu chiêu của Hồng Quân đều không có tác dụng, Tây Phương Giáo vẫn đại bại.

Hồng Quân cứ im lặng nhìn, cũng không có ý định cá chết lưới rách.

Cuộc chiến ở Hỗn Độn ngoài Tam Thập Tam Thiên cũng dần dần lắng xuống, đánh nữa cũng khó có kết quả, nếu đã chiến trường Hồng Hoang đã phân thắng bại, đánh tiếp cũng không có ý nghĩa gì.

Chương 385

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đạo Quân đều trở về Cực Lạc Thiên.

Sắc mặt của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc này không tốt lắm.

Vốn là một cơ hội để Tây Phương Giáo đại hưng, không ngờ lại trực tiếp trở thành ngòi nổ cho sự diệt vong của Tây Phương Giáo.

Đế Phượng Thiên đáng chết, lúc này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thật sự hận không thể uống máu, ăn thịt hắn.

Giáo phái bị diệt, tuy không đến mức khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rớt khỏi thánh vị, nhưng cũng nguyên khí đại thương, khí vận của giáo phái và Thánh nhân có liên quan mật thiết, hiện tại Tây Phương Giáo đều đã bị diệt, còn có cái lông khí vận.

"Các ngươi theo Bản thiếu chủ trở về Bồng Lai Tiên Đảo, mở tiệc ăn mừng trăm năm!" Trên đại địa Hồng Hoang, giọng nói của Đế Phượng Thiên nhàn nhạt vang lên, đi đầu bay về phía Bồng Lai Tiên Đảo, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Đát Kỷ, Ngao Sương theo sát phía sau.

"Đệ tử lĩnh mệnh!" Đệ tử Tiệt Giáo cũng nhanh chóng theo sau, từng người thần tình kích động vô cùng, từ nay về sau, có thể đi ngang ở Hồng Hoang rồi.

Chúng sinh Hồng Hoang nhìn đám đệ tử Tiệt Giáo vô cùng hưng phấn, hận không thể biến thành một thành viên của Tiệt Giáo, đi theo bước chân của vị Thánh tử dẫn đầu kia.

Đế Phượng Thiên vừa trở về Bồng Lai Tiên Đảo, Lục Nhĩ Mi Hầu đã dẫn yêu quân đến bẩm báo tình hình chiến sự ở Tây Phương Giáo.

Lúc này, đệ tử Tiệt Giáo mới biết, hóa ra thiếu chủ đã sớm có sắp xếp, lén lút dọn sạch cả sào huyệt của Tây Phương Giáo.

Chỉ là Kim Thiền Tử Lục Nhĩ Mi Hầu không thể giết được, để hắn trốn thoát.

Đế Phượng Thiên không quan tâm chuyện này, một Kim Thiền Tử cỏn con có gì đáng nói, chẳng lẽ hắn có thể tái lập đạo thống Tây Phương hay sao?

Tiếp đó, Lục Nhĩ Mi Hầu và hàng vạn yêu quân cũng ở lại Bồng Lai Tiên Đảo trăm năm.

Trong trăm năm, hoàn toàn là cuồng hoan của Tiệt Giáo, các loại linh tửu quý giá đều bị uống cạn, Long tộc chỉ riêng thịt rồng đã gửi đến mười mấy lần.

Đế Phượng Thiên lúc này đang ở trong khuê phòng của Nữ Oa, nhìn cảnh tượng náo nhiệt như biển, từ từ mở miệng nói: "Thật muốn cùng họ chơi đùa." Nữ Oa cười duyên, hỏi: "Vậy sao không đi?" Đế Phượng Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Ta mà đến thì bọn họ chơi không vui nổi." Giống như một bữa tiệc của công ty lớn, khi lãnh đạo có mặt thì luôn phải kiềm chế một chút, sau khi lãnh đạo đi rồi mới có thể quẩy tưng bừng.

Đế Phượng Thiên đứng ở vị trí quá cao, không thích hợp để hòa mình với thuộc hạ nữa, thần thoại thì phải có giác ngộ của thần thoại.

Đây chính là cái lạnh ở trên cao.

May mà bên cạnh có mỹ nhân vây quanh, cũng không cô đơn.

Đế Phượng Thiên từ từ nắm lấy tay Nữ Oa, cảm giác tiếp xúc đó thật làm say lòng người.

Nữ Oa cũng để mặc hắn nắm, thần tình tự nhiên, không còn cảm giác có chút xa cách như trước.

Nữ Oa hiếm khi nói một câu dễ nghe: "Không sao, ta ở bên chàng." Khóe miệng Đế Phượng Thiên khẽ cong lên một nụ cười, nói: "Để nàng một mình chiến với Tây Phương nhị thánh, vất vả rồi." Nữ Oa lắc đầu, ý là không vất vả.

Đế Phượng Thiên nhìn Nữ Oa, hỏi: "Chúng ta kết thành đạo lữ cũng gần trăm nguyên hội rồi nhỉ?" Nữ Oa suy nghĩ một chút, liền gật đầu.

Đế Phượng Thiên suy nghĩ một lát, mở miệng nói: "Có những chuyện mà đạo lữ bình thường sẽ làm, chúng ta cũng đến lúc rồi nhỉ?" Gò má Nữ Oa hơi ửng hồng, nhưng không hề lảng tránh chủ đề, nghiêm túc nói: "Có thể, chỉ là..." Đế Phượng Thiên nghiêng đầu hỏi: "Chỉ là?" Nữ Oa có vẻ hơi bối rối, dùng giọng nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy nói: "Chỉ là, ta không hiểu những chuyện đó." "Hahahahaha..." Đế Phượng Thiên không nhịn được cười lớn.

Nghe tiếng cười khoa trương của Đế Phượng Thiên, gò má Nữ Oa càng đỏ hơn.

Thật buồn cười!

Thánh nhân vô sở bất tri, lại hoàn toàn không biết những chuyện mà ngay cả phàm nhân cũng biết.

Nhưng hình như cũng nên là như vậy.

Những tiên nhân có căn nguyên cực tốt này, từ khi sinh ra đã theo đuổi đại đạo, làm gì có ai phổ cập kiến thức về một số phương diện, cũng không thể nhàm chán đi xem những sách vở về phương diện đó.

Vậy chẳng phải là hoàn toàn không hiểu sao!

Nữ Oa nhẹ nhàng véo vào mu bàn tay Đế Phượng Thiên, nói: "Đừng cười nữa." "Khụ khụ." Đế Phượng Thiên nín cười, nghiêm túc nói: "Xin lỗi, thật sự không nhịn được." "Hừ." Nữ Oa có chút kiêu

ngạo quay mặt đi.

"Chúng ta đi dạo một vòng Thần Châu đại địa đi." Đế Phượng Thiên đưa ra một đề nghị.

Nữ Oa gật đầu, đồng ý.

Hồng Hoang đại địa vô cùng lớn, nhưng với cấp bậc của Đế Phượng Thiên và Nữ Oa, đi đâu cũng nhanh.

Đế Phượng Thiên đưa Nữ Oa đến nơi hắn xuyên không lúc đầu.

Trăm nguyên hội đã qua, nơi này chắc chắn không thể còn như xưa.

Khi xưa Đế Phượng Thiên ở chỉ là một cái sân cũ nát, diện tích khá lớn, nhưng tương đối tàn tạ.

Hiện tại đã được xây thành một phủ đệ khí phái.

Đế Phượng Thiên từ từ nói: "Khi xưa trước khi ta được lão đa tìm về, ta đã trốn ở đây tu luyện, ngay cả cửa cũng không dám ra, đương nhiên lúc đó nơi này rất tàn tạ, không khí phái như bây giờ." Trên mặt Nữ Oa mang theo một tia cười, hỏi: "Tại sao ngay cả cửa cũng không dám ra?" Đế Phượng Thiên thở dài nói: "Lúc đó Yêu tộc rất mạnh, ta cũng không biết ta vốn là thánh nhị đại, ta sợ ra ngoài bị yêu quái ăn thịt!" Nữ Oa không nhịn được bật ra tiếng cười trong như chuông bạc, chỉ có thể miễn cưỡng dùng từ "một nụ cười khuynh thành" để hình dung.

Nữ Oa trêu chọc: "Hóa ra Thánh tử Tiệt Giáo đường đường dám ra tay với Thánh nhân, dám chém cả Thiên Đạo lại có thời kỳ sợ bị yêu quái ăn thịt sao?" Đế Phượng Thiên cười khổ nói: "Chuyện cũ thật không muốn nhắc lại." Đúng lúc này, từ trong phủ đệ khí phái có gia nhân đi ra, vốn định hỏi hai người đứng ở cửa phủ làm gì.

Nhưng khi nhìn rõ tướng mạo của hai người, tất cả gia nhân đều

không nói được câu nào.

Quá đẹp, khí chất quá phi phàm!

Mặc dù những gia nhân này không biết tiên nhân trông như thế nào, nhưng hai người trước mắt không thể là phàm nhân, phàm nhân không thể trông như thế này được.

Điều này quả thực rất dễ phân biệt, tiên nhân đều đã trải qua tẩy tủy, chỉ riêng làn da nhìn đã tốt hơn phàm nhân rất nhiều.

Huống hồ Đế Phượng Thiên và Nữ Oa còn có khí chất cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh.

"Phịch!" Mấy người gia nhân đều quỳ xuống.

"Bái kiến tiên nhân!" Mấy người gia nhân vội vàng khấu đầu.

Khi họ ngẩng đầu lên, đã không còn tung tích của Đế Phượng Thiên và Nữ Oa.

"Thật sự là tiên nhân!

Mau đi báo cho lão gia, cửa nhà chúng ta vừa có tiên nhân giá lâm..." Một gia nhân mặt đỏ bừng kích động la hét.

Đế Phượng Thiên và Nữ Oa đến một ngôi miếu, bên trong thờ tượng Nữ Oa Thánh nhân.

Có thể thấy có mấy phàm nhân đang thành kính khấu đầu trước tượng Nữ Oa.

Đế Phượng Thiên hỏi: "Nàng có thể nghe thấy nguyện vọng của họ không?" Nữ Oa gật đầu nói: "Nếu cố ý nghe, có thể nghe thấy, nhưng ta sẽ không cố ý nghe." Đế Phượng Thiên gật đầu, nếu cố ý nghe, vậy Nữ Oa mỗi ngày phải nghe bao nhiêu nguyện vọng, người cầu nguyện đâu phải chỉ một hai người.

Đợi trời tối sầm xuống, những phàm nhân đó đều đi rồi, Đế

Phượng Thiên đưa Nữ Oa vào ngôi miếu nhỏ thờ tượng Nữ Oa.

Đế Phượng Thiên tay phải khẽ vung, dùng Ám chi đại đạo pháp tắc hạ cấm chế lên ngôi miếu nhỏ này.

Nhìn từ bên ngoài, ngôi miếu nhỏ này hoàn toàn biến mất, như thể chưa từng tồn tại.

Nữ Oa chớp chớp mắt, hỏi: "Sao thế, muốn ta khấu đầu bái chính ta?

Hay là ngươi bái ta?" Đế Phượng Thiên thầm nghĩ nha đầu kiêu ngạo này cũng đã học được cách nói đùa rồi!

Thật có tiến bộ!

Đế Phượng Thiên mỉm cười nói: "Ta định dạy ngươi... những chuyện mà ngươi không biết." Nữ Oa ngạc nhiên, có chút kinh ngạc hỏi: "Ở đây?" Đế Phượng Thiên từ từ đi đến trước mặt Nữ Oa, nhìn đôi mắt đẹp hoàn mỹ không tì vết đó, nghiêm túc nói: "Ở đây..." Sau khi chỉ dạy cho Nữ Oa những điều nàng không hiểu, Đế Phượng Thiên và Nữ Oa bèn trở về Bồng Lai tiên đảo.

Rõ ràng sau chuyện ở ngôi miếu nhỏ, tình cảm của hai người lại tiến thêm một bậc.

Dù sao thì giao lưu cả về thể xác lẫn linh hồn đều quan trọng như nhau.

Chương 386

Sau khi về Bồng Lai tiên đảo, Nữ Oa liền đi bế quan.

Nữ Oa là một trạch nữ, cuộc sống của nàng ngoài bế quan ra thì vẫn là bế quan.

Không lâu sau, bên ngoài phòng của Đế Phượng Thiên có tiếng gõ cửa vang lên.

Đế Phượng Thiên ngày thường đa số đều ở trên Tiêu Dao đại điện, chiếc ghế Tiêu Dao đủ lớn để có thể ngủ thẳng trên đó, đương nhiên hắn không cần ngủ, chỉ là có một số thói quen không sửa được.

Vì vậy thời gian Đế Phượng Thiên ở trong phòng tương đối ít.

"Vào đi." Đế Phượng Thiên nhàn nhạt lên tiếng.

Cửa bị đẩy ra, sau đó Đế Phượng Thiên thấy Bích Tiêu nhẹ nhàng đi vào.

Đế Phượng Thiên đoán được, cũng không có gì bất ngờ.

"Thiếu chủ." Bích Tiêu khẽ hành lễ với Đế Phượng Thiên.

"Sao thế?

Mấy đa nguyên hội không gặp, đã trở nên xa lạ rồi à?" Trên mặt Đế Phượng Thiên nở một nụ cười.

"Vút!" Bích Tiêu hóa thành một đạo tàn ảnh ôm chầm lấy thiếu chủ nhà mình.

Bích Tiêu hạ thấp giọng nói: "Tỷ tỷ thường dạy ta, nói chuyện với thiếu chủ phải chú ý chừng mực." Đế Phượng Thiên lắc đầu, nói: "Làm tốt lắm." Đế Phượng Thiên có thể cảm nhận được Bích Tiêu đến Lục Đạo Luân Hồi lâu như vậy, cũng đã trưởng thành không ít.

Bích Tiêu ôm chặt Đế Phượng Thiên, nói: "Thiếu chủ, ta có phải quay về Lục Đạo Luân Hồi không?

Tuy Hậu Thổ nương nương đối xử với ta rất tốt, nhưng ta vẫn thích ở lại Bồng Lai tiên đảo hơn." Đế Phượng Thiên chậm rãi gật đầu nói: "Vậy thì cứ ở lại đi!" Ban đầu Đế Phượng Thiên để Tam Tiêu đến Lục Đạo Luân Hồi, một là vì Hậu Thổ cần người quản lý Thiên Đạo và Nhân Đạo, hai là vì Tam Tiêu trong quỹ tích ban đầu sẽ vẫn lạc trong Phong Thần lượng kiếp, nên để họ đi tránh kiếp.

Bây giờ Phong Thần lượng kiếp đã qua, có các đệ tử tinh anh của Tiệt Giáo ở trong Lục Đạo Luân Hồi giúp đỡ, vì vậy Tam Tiêu không cần thiết phải ở lại đó nữa.

Bích Tiêu vừa nghe, đôi mắt đẹp lập tức tràn ngập kinh hỉ, vui vẻ hỏi: "Lời của thiếu chủ là thật sao?" Đế Phượng Thiên cười nói: "Bản thiếu chủ lừa ngươi làm gì." Bích Tiêu mỉm cười, lộ ra hai lúm đồng tiền xinh xắn, rất ưa nhìn.

Đế Phượng Thiên trêu chọc hỏi: "Nếu đã hỏi xong chuyện cần hỏi rồi, sao còn chưa đi?" Mặt Bích Tiêu lập tức đỏ bừng, yếu ớt nói: "Người ta... người ta không đi đâu..." --------- Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu đang yên tĩnh ngồi trên bồ đoàn.

Mặc dù Tam Tiêu đã rời đi rất lâu, nhưng khuê phòng của họ vẫn luôn được giữ lại.

Tuy đang đả tọa, nhưng tâm tư của hai nàng đều có chút rối loạn.

Vân Tiêu không nhịn được, lên tiếng trước: "Muội muội, lần này chúng ta có thể ở lại không?" Quỳnh Tiêu nhìn nàng, đáp: "Không biết." Vân Tiêu lại hỏi: "Thế muội muội, có thể...

được như ý nguyện không?" Quỳnh Tiêu nghiêm túc suy nghĩ một lát, trả lời: "Không biết." Vân Tiêu tặng cho Quỳnh Tiêu một cái lườm

thật to.

Vân Tiêu thở dài: "Tiểu muội nếu bị đuổi về, e là sẽ rất đau lòng." Quỳnh Tiêu nghiêm túc nói: "Sẽ không đâu, thiếu chủ rất để ý đến chúng ta." Vân Tiêu im lặng không nói.

Trong ba chị em, nàng là người có quan hệ xa cách nhất với thiếu chủ, sự xa cách đó bắt nguồn từ sự bình thường.

Giống như Bích Tiêu muội muội, hở một chút là lao đến đòi ôm, không thể nào xa cách được.

Quỳnh Tiêu muội muội không biết từ lúc nào cũng đã sớm trao cả trái tim cho thiếu chủ.

Có lẽ là lần đó, Đế Phượng Thiên đã nói chuyện riêng với Quỳnh Tiêu một lúc, chuyện này Vân Tiêu cũng không biết.

Chỉ có Vân Tiêu vẫn đang trong mê mang, không biết thiếu chủ đối với mình có thái độ như thế nào.

Nàng cũng không biết lần này có thể ở lại Bồng Lai tiên đảo hay không.

Mặc dù Hậu Thổ Thánh nhân đối xử với họ rất tốt, nhưng dù sao nàng vẫn thích Bồng Lai tiên đảo hơn.

Khoảng một canh giờ sau, Bích Tiêu bước chân vui vẻ trở về.

Thấy vệt ửng hồng và nụ cười trên mặt tiểu muội, Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu lập tức hiểu ra.

Vân Tiêu liền hỏi: "Thành công rồi?" Bích Tiêu gật đầu, nụ cười trên mặt không thể kìm nén mà nở rộ.

"Đúng vậy, chúng ta không cần quay về Lục Đạo Luân Hồi nữa." Nói rồi, Bích Tiêu lại bổ sung: "Tỷ tỷ, thiếu chủ bảo tỷ đến gặp ngài ấy." Lời này là nói với Quỳnh Tiêu.

Quỳnh Tiêu nhìn Vân Tiêu một cái.

Vân Tiêu mỉm cười nói: "Đi đi!" Quỳnh Tiêu nghe vậy liền rời khỏi phòng, đi tìm thiếu chủ.

Bích Tiêu đến khoác tay Vân Tiêu, nói: "Tỷ tỷ đừng vội, đợi Quỳnh Tiêu tỷ tỷ về rồi sẽ đến lượt tỷ." Vân Tiêu nghe vậy vô cùng bối rối, vội vàng phản bác: "Ta không có vội!" Bích Tiêu khẽ cười: "Tỷ tỷ, chữ vội đều viết hết lên mặt rồi kìa." Vân Tiêu: "....." Có rõ ràng vậy sao?

Im lặng một lát, Vân Tiêu đột nhiên nói: "Thiếu chủ vẫn luôn thích muội, nhưng hình như không thích ta." Bích Tiêu nghiêm túc nói: "Không có đâu, thiếu chủ cũng thích tỷ tỷ mà." Vân Tiêu lắc đầu, nói: "Ta quá quy củ, không có điểm nào hấp dẫn thiếu chủ cả." Bích Tiêu lập tức phản bác: "Tỷ tỷ xinh đẹp hơn cả hai chúng ta, lại trưởng thành ổn trọng, thiếu chủ chắc chắn sẽ thích." Vân Tiêu cười khổ, nàng thật sự không cảm nhận được thiếu chủ có tình cảm đặc biệt gì với mình.

Bích Tiêu thấy tỷ tỷ thất vọng, cũng thu lại nụ cười trên mặt, ôm cánh tay Vân Tiêu tựa vào vai nàng.

Trong không khí có phần trầm mặc, một canh giờ sau, Quỳnh Tiêu trở về.

Vân Tiêu và Bích Tiêu lập tức nhìn sang, thấy má Quỳnh Tiêu hơi ửng hồng.

Không đợi Vân Tiêu và Bích Tiêu mở miệng hỏi, Quỳnh Tiêu đã nói trước: "Tỷ tỷ, thiếu chủ bảo tỷ đến." "Ta biết rồi." Vân Tiêu gật đầu, đứng dậy.

Thấy tỷ tỷ đi xa, Bích Tiêu lập tức khoác tay Quỳnh Tiêu, thấp giọng hỏi: "Tỷ tỷ, cảm giác thế nào?" "Đừng hỏi!" Má Quỳnh Tiêu

càng đỏ hơn, cúi đầu xuống.

Bích Tiêu thấy tỷ tỷ bộ dạng xấu hổ không dám nhìn ai liền "khúc khích" cười.

Vân Tiêu đến trước cửa phòng Đế Phượng Thiên.

Lúc này nàng có chút căng thẳng, tim đập rất nhanh.

Hít sâu mấy hơi, nàng liền nhẹ nhàng gõ cửa.

"Vào đi." Trong phòng truyền ra một giọng nói bình thản nhưng đầy từ tính.

Vân Tiêu bước vào, nhìn thấy thiếu chủ đang ngồi bên bàn ngọc, ngửa đầu uống linh tửu.

Dáng vẻ đó thật mê người, khí chất cao không thể với tới, còn chói mắt hơn cả những vì sao trên trời vô số lần.....

Vân Tiêu nhìn Đế Phượng Thiên, có chút thất thần trong giây lát.

"Vân Tiêu ra mắt thiếu chủ." Sau đó nàng từ từ hành lễ với Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên chậm rãi gật đầu, ra hiệu cho Vân Tiêu ngồi xuống.

Vân Tiêu ngoan ngoãn ngồi xuống.

Tính cách của Vân Tiêu và Bích Tiêu hoàn toàn trái ngược, là hai thái cực.

Bích Tiêu hơi tùy hứng, thích và không thích đều viết hết lên mặt.

Đương nhiên Bích Tiêu cũng có chừng mực, không phải tùy hứng vô não, mọi thứ đều diễn ra trong phạm vi mà Đế Phượng Thiên có thể chấp nhận.

Còn Vân Tiêu thì trầm ổn, làm việc quy củ, với tư cách là một tiểu

thị nữ, nàng chưa bao giờ làm bất cứ điều gì vượt quá giới hạn, luôn giữ một khoảng cách nhất định với Đế Phượng Thiên.

Vân Tiêu là người mà khi giao việc cho sẽ khiến người ta rất yên tâm.

Đế Phượng Thiên rót một ly Bàn Đào tửu đặt trước mặt Vân Tiêu.

"Tạ thiếu chủ." Vân Tiêu có chút thụ sủng nhược kinh, nàng đang định hỏi có cần giúp thiếu chủ rót rượu không.

Chương 387

Vân Tiêu nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch, thật ngon.

Trước khi đến Lục Đạo Luân Hồi, Vân Tiêu chỉ uống Nhân Sâm Quả tửu, vì vậy chưa từng uống Bàn Đào tửu.

Đế Phượng Thiên chậm rãi hỏi: "Còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không?

Hình như lúc đó ngươi không thích ta." Vân Tiêu vô cùng xấu hổ, nhớ lại: "Nhớ chứ, lúc đó tiểu muội Bích Tiêu va phải thiếu chủ, ta lo lắng thiếu chủ sẽ tức giận, kết quả không ngờ thiếu chủ cũng là người có tính cách phóng khoáng, rất nhanh đã trò chuyện với tiểu muội, sau đó còn có một trận tỷ thí, bây giờ nghĩ lại tiểu muội thật đúng là không biết tự lượng sức mình!" Đúng là không biết tự lượng sức mình!

Nhìn lại chiến tích sau này của Đế Phượng Thiên, đó là người đàn ông dám ra tay với Thánh nhân, dám chém cả Thiên Đạo, mà năm đó Bích Tiêu lại định chiến thắng hắn.

Khóe miệng Đế Phượng Thiên cong lên một nụ cười, vạch trần: "Lúc đó ngươi chắc không phải nghĩ Bản thiếu chủ tính cách phóng khoáng, mà là không đáng tin, phóng đãng trác táng đúng không?

Chắc là trong lòng đã thầm nghĩ sau này phải để Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu tránh xa ta một chút." Bị vạch trần không thương tiếc, má Vân Tiêu lập tức nóng ran, cúi đầu không dám nói.

Một lúc sau, nàng mới dùng giọng yếu ớt nói: "Vân Tiêu có mắt không tròng." Đế Phượng Thiên cười cười, nói: "Không cần câu nệ như vậy, Bản thiếu chủ sao có thể vì chút chuyện nhỏ này mà trách ngươi.

Chỉ là thời gian trôi qua cũng quá nhanh, chớp mắt đã trăm nguyên hội trôi qua, nếu là phàm nhân, e rằng tro cốt của Bản thiếu chủ cũng đã mục nát rồi.” Vân Tiêu không ngờ Tiệt Giáo Thánh tử uy danh lừng lẫy khắp Hồng Hoang lại có những cảm khái như vậy.

Đế Phượng Thiên vốn không nên có những cảm khái như vậy, ai bảo hắn là người xuyên không chứ!

Kiếp trước hắn vốn là một phàm nhân, tuổi thọ chưa đến trăm năm.

Kiếp này, hắn đã sống trăm nguyên hội, một nguyên hội là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm, hắn đã sống hơn một ngàn vạn năm, tự nhiên sẽ có chút cảm khái.

Kiếp này, hắn là Tiệt Giáo Thánh tử, vì Tiệt Giáo nghịch thiên cải mệnh, tiêu diệt hai đại đạo thống Xiển Giáo và Tây Phương Giáo, uy chấn Hồng Hoang không ai không biết, không ai không hay.

Những ngày làm phàm nhân so với kiếp này, thật sự quá ngắn ngủi, chỉ vọn vẹn hơn hai mươi năm, giống như một giấc mộng.

Đế Phượng Thiên đôi khi không nhịn được tự hỏi, có phải mình đang mơ không, mơ về hành tinh màu xanh lam đó.

Ngắn ngủi hai mươi mấy năm, so với hơn một ngàn vạn năm, quả thực ngắn ngủi như một giấc mộng.

Vân Tiêu suy nghĩ một lát, mở miệng nói: “Vân Tiêu không biết cuộc sống của phàm nhân ra sao, nhưng tuổi thọ của họ quả thực ngắn ngủi, trong tuổi thọ ngắn ngủi và hữu hạn đó, chắc hẳn có nhiều tiếc nuối!” Đế Phượng Thiên cười nói: “Mạnh như Đế Tuấn còn có tiếc nuối, huống chi là phàm nhân.

Trước khi chết Đế Tuấn còn có hai nguyện vọng, Bản thiếu chủ đã giúp hắn hoàn thành.” Vân Tiêu chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, nói:

“Nguyện vọng thứ nhất là Côn Bằng, vậy nguyện vọng thứ hai?” Vân Tiêu rất thông minh, nhanh chóng liên tưởng ra.

Đế Phượng Thiên trả lời: “Ác thi Ma Đề Tử của Chuẩn Đề, đã bị Bản thiếu chủ đưa lên Phong Thần Bảng.

Ma Đề Tử giả dạng Hậu Nghệ bắn chết chín con Kim Ô, sau đó dẫn đến trận chiến cuối cùng của Vu Yêu.” Vân Tiêu không ngờ lại có ẩn tình như vậy, tò mò hỏi: “Vậy ra kẻ chủ mưu sau lưng Vu Yêu lượng kiếp thực ra là Chuẩn Đề Thánh nhân?” Đế Phượng Thiên nhìn lên trời, lắc đầu: “Chuẩn Đề không có tư cách làm kẻ chủ mưu sau lưng, là vị kia.” Vân Tiêu hiểu ra, hóa ra là bút tích của Đạo Tổ, Thánh nhân cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.

Đế Phượng Thiên lẩm bẩm: “Ta và Đế Tuấn giao tiếp không nhiều, nhưng với tính cách kiêu ngạo đó của hắn, chắc chắn sớm đã muốn giẫm đạp những Thánh nhân cao cao tại thượng kia dưới chân.

Nguyện vọng mà hắn chưa thực hiện được, Bản thiếu chủ ngược lại phải thử xem sao.” Vân Tiêu toàn thân run lên, không dám đáp lời!

Những lời này không phải là một Chuẩn Thánh nhỏ bé như nàng dám nghe.

Đế Phượng Thiên cười nói: “Không cần hoảng sợ, chỉ là tùy tiện nói chuyện phiếm thôi.” Vân Tiêu thầm nghĩ, lão nương có thể không hoảng sao?

Lời của thiếu chủ, người bình thường ngay cả nghe cũng không dám nghe!

Vân Tiêu ổn định tâm thần, nói: “Nguyên Thủy Thánh nhân nhiều lần thánh khu vẫn lạc đều là bút tích của thiếu chủ, thiếu chủ thực ra sớm đã làm được rồi.” Đế Phượng Thiên bật cười: “Từ lúc nào mà ngươi học được cách nịnh bợ vậy?” Vân Tiêu có chút xấu hổ đáp:

“Những lời Vân Tiêu nói đều phát ra từ đáy lòng.” Đế Phượng Thiên chậm rãi gật đầu, nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhắc đến Nguyên Thủy Thiên Tôn lại có chút kỳ lạ, trước đó đánh thành ra như vậy mà cũng không thấy hắn xuất hiện.” Lời này Vân Tiêu cũng không thể tiếp, tình hình của Thánh nhân nàng đâu dám tùy tiện phỏng đoán.

Đế Phượng Thiên suy nghĩ một lát, tình hình của Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thực có chút kỳ lạ.

Vân Tiêu yên lặng rót rượu cho Đế Phượng Thiên, không dám làm phiền suy nghĩ của hắn.

Suy nghĩ một lúc, trong lòng Đế Phượng Thiên lại có một hai phỏng đoán, nhưng không thể xác định được.

Một lát sau, Đế Phượng Thiên chuyển chủ đề: “Nói xa quá rồi, Bản thiếu chủ hỏi ngươi, ban đầu ngươi không hề thích Bản thiếu chủ, vậy còn bây giờ thì sao?

Bây giờ thích không?” Vân Tiêu không ngờ chủ đề lại nhảy nhanh như vậy, cách hỏi của thiếu chủ cũng quá thẳng thắn rồi?

Vân Tiêu nhìn vào đôi mắt sắc bén và sáng ngời của Đế Phượng Thiên, lấy hết can đảm nói: “Vân Tiêu thích thiếu chủ, không biết thiếu chủ.....” Đế Phượng Thiên thẳng thừng nói: “Bản thiếu chủ cũng thích ngươi.” Vân Tiêu nghe xong cảm thấy tim đập không thể kiểm soát, mặt cũng đỏ bừng lên.

Đế Phượng Thiên nhìn Vân Tiêu, lúc này Vân Tiêu mặc một chiếc váy linh màu trắng, khí chất phiêu diêu thoát tục như cửu thiên tiên nữ hạ phàm.

Lúc này má lại ửng hồng, lại giống như một cô gái nhà bên xinh đẹp bị đày xuống trần gian.

Thật thú vị!

Đế Phượng Thiên nói: "Có thể ngươi cảm thấy Bản thiếu chủ không thích ngươi, nhưng thật ra Bản thiếu chủ cũng rất tán thưởng tính cách trầm ổn của ngươi.

Chỉ là, người Bản thiếu chủ thích không chỉ có một, hy vọng ngươi không để ý." Vân Tiêu đỏ mặt nói: "Thiếu chủ uy chấn Hồng Hoang, tự nhiên không thể chỉ có một nữ nhân, đây là điều hợp lý." Đúng là rất bình thường, ngay cả đế vương phàm gian còn có hậu cung ba ngàn giai lệ, huống chi là Tiệt Giáo Thánh tử, nữ tử trong cả Hồng Hoang ngưỡng mộ Đế Phượng Thiên không biết có bao nhiêu, khó mà đếm xuể.

Trong một thế giới lấy thực lực làm tôn, thực lực của Đế Phượng Thiên cả Hồng Hoang đều đã chứng kiến!

Đế Phượng Thiên nhìn Vân Tiêu, cười nói: "Nếu đã như vậy, đêm nay ngươi ở lại đi!" Vân Tiêu nhìn Đế Phượng Thiên, cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng "ân" một tiếng. .....

Bích Du Cung.

Sau khi kết thúc cuộc "tâm sự" với Tam Tiêu, Đế Phượng Thiên dẫn Nữ Oa đến đây.

"Con ra mắt đa đa và nương thân." Đế Phượng Thiên chào Thông Thiên và Âm Dương Lão Tổ.

Nữ Oa cũng hành lễ với Thông Thiên và Âm Dương Lão Tổ.

"Con dâu, đến đây với nương." Âm Dương Lão Tổ thấy Nữ Oa vô cùng vui mừng, cười với Đế Phượng Thiên một cái, rồi vẫy tay với Nữ Oa.

"Lâu lắm không gặp, con dâu của ta lại xinh đẹp thêm mấy phần rồi." Âm Dương Lão Tổ nắm tay Nữ Oa, dịu dàng nói.

“Nương mới thực sự là phong hoa tuyệt đại.” Nữ Oa được khen có chút xấu hổ, lập tức khen lại.

Đế Phượng Thiên thấy nương thân và Nữ Oa, hai vị tuyệt đại mỹ nhân đang khen nhau, chậm rãi đi đến trước mặt Thông Thiên, nói: “Đa, con thấy sắc mặt người hồng nhuận hơn không ít nhỉ?!” Thông Thiên: “.....” Thằng nhóc này không cà khịa thì ngứa da à?

Khóe miệng Thông Thiên Giáo Chủ co giật mấy cái, giả vờ không nghe thấy, chậm rãi hỏi: “Lần này đến có việc gì?” Đế Phượng Thiên mở miệng nói: “Đa, con đoán thánh vị của người và nương tử Nữ Oa của con e là sắp không giữ được rồi.” Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi gật đầu: “Hồng Quân vẫn luôn không đoạt thánh vị của ta và Nữ Oa là vì lo lắng lúc hắn suy yếu, nương con sẽ nhân cơ hội ra tay.

Nếu hắn tìm được cơ hội, nhất định sẽ làm như vậy.” Đế Phượng Thiên trực tiếp nói: “Con tin là hắn sẽ tìm được cơ hội.

Đa phải chuẩn bị sẵn sàng, thực ra không làm Thiên Đạo Thánh nhân cũng tốt, đỡ phải bị Thiên Đạo quản chế mãi, chứng được Hỗn Nguyên chẳng phải tốt hơn sao?” Cái gọi là Hỗn Nguyên chính là chỉ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tương đương với tu vi của Thánh nhân, nhưng không bị Thiên Đạo quản chế.

Thông Thiên Giáo Chủ cười khổ: “Nếu Hỗn Nguyên cảnh dễ chứng đắc như vậy, thì cũng không có ai đi công đức thành thánh.” Sự thật là vậy, tại sao các Thánh nhân trong Hồng Hoang đều là công đức thành thánh?

Chẳng lẽ họ đặc biệt thích bị Thiên Đạo quản chế?

Đương nhiên là vì bất kể là Đại Đạo Thánh nhân hay Hỗn Nguyên cảnh, đều quá khó, khó hơn cả lên trời!

Vì vậy, gần như tất cả các Thánh nhân đều thông qua công đức để

chứng đắc Hỗn Nguyên cảnh, cũng chính là cảnh giới Thánh nhân.

Đế Phượng Thiên nghiêm túc nói: "Sẽ luôn có cơ hội, đa đã đi xa như vậy ở cấp bậc Thánh nhân, so với người khác càng có cơ hội chứng đắc Hỗn Nguyên hơn." Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi gật đầu, có chút vui mừng nhìn con trai, nó thật sự đã lớn rồi!

Đã biết an ủi lão tử..... --------- Có một bóng người lặng lẽ đến bên ngoài Ngọc Hư Cung.

Hắn sử dụng Đại Đạo pháp tắc hoàn toàn che giấu thân hình của mình.

Nếu có người có thể nhìn thấy, nhất định sẽ kinh ngạc tại sao Thiên Đạo Hồng Quân Đạo Tổ lại đến Ngọc Hư Cung?

Hồng Quân thuận lợi tiến vào Ngọc Hư Cung, cũng không biết là do tu vi của Hồng Quân quá cao, coi thường trận pháp, hay là người bên trong cố ý cho vào.

Chương 388

Lúc này Ngọc Hư Cung vô cùng lạnh lẽo, ngày trước có bọn người Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử thường xuyên đến bầu bạn với Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng bây giờ Xiển Giáo đã bị diệt, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng trở thành kẻ cô độc.

Thấy Hồng Quân đến, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên.

Hồng Quân chậm rãi ngồi xuống bồ đoàn bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn không có ý định mở miệng, Hồng Quân lên tiếng trước: "Lão hữu, ta biết ngươi sẽ không dễ dàng vẫn lạc như vậy." Hồng Quân hôm nay gọi Nguyên Thủy Thiên Tôn là "lão hữu", thực sự là một chuyện kỳ lạ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ là đệ tử của Hồng Quân, nếu là Nguyên Thủy Thiên Tôn ban đầu, Hồng Quân chắc chắn sẽ không gọi như vậy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn nhắm mắt, như thể không thấy, không nghe gì cả.

Hồng Quân tiếp tục nói: "Mượn cớ Đế Phượng Thiên trảm thiên, nhân cơ hội độn tẩu, không hổ là Thiên Đạo a!

Kế này e rằng không ai ngờ tới, bần đạo cũng mất một thời gian dài mới hiểu ra.

Ngươi biết chắc sẽ thất bại trong việc tranh đoạt quyền khống chế với bần đạo, vì vậy mới dùng kế kim thiền thoát xác này." Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn không nói gì.

Nghe ý của Hồng Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại chính là bản tôn của Thiên Đạo!

Hồng Quân cũng không để ý đến Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại nói: "Lúc đó bần đạo cảm thấy kỳ lạ, quá trình bần đạo trở thành Thiên Đạo cũng quá thuận lợi.

Hóa ra kẻ bị Đế Phượng Thiên chém chỉ là giả Thiên Đạo, chân thân của ngươi sớm đã ở trong thân thể này, cũng khó trách quá trình bần đạo trở thành Thiên Đạo lại thuận lợi như vậy." Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng mở mắt, trong mắt không có chút gợn sóng nào.

Hồng Quân tiếp tục: "Đệ tử kia của ta sau ba lần thánh khu vẫn lạc, đã hoàn toàn trở thành con rối của ngươi.

Ngươi muốn chiếm cứ thân thể thánh khu đó hoàn toàn là chuyện dễ dàng.

Sau nhiều lần thất bại, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã dần rút khỏi tầm mắt của chúng sinh Hồng Hoang, chiêu này quả thực cao minh." Lần này có lẽ là lần Hồng Quân Đạo Tổ nói nhiều nhất trong mấy trăm nguyên hội trở lại đây.

Mấy trăm nguyên hội trước cộng lại cũng không bằng lời nói của ngày hôm nay.

Nguyên nhân cũng đơn giản, với tư cách là Thánh nhân đệ nhất Hồng Hoang, không ai có tư cách để hắn nói nhiều như vậy.

Nhưng vị đang ngồi ngang hàng với Hồng Quân trước mắt, tự nhiên có tư cách để Hồng Quân nói nhiều hơn một chút.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi mở miệng: "Đạo hữu đến đây có việc gì?" Giọng nói của hắn có chút khàn khàn, dường như không quen với việc nói chuyện.

Hồng Quân thở dài: "Thằng nhóc Đế Phượng Thiên kia quá nghịch thiên rồi!

Tiếp theo, mục tiêu của thằng nhóc đó chắc chắn là ta, ngươi nghĩ sau khi bần đạo vẫn lạc, ngươi có thể sống sót không?

Bây giờ chỉ có chúng ta liên thủ, mới có một tia sinh cơ." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt nói: "Chúng ta cũng là địch nhân." Hồng Quân lắc đầu: "Sao có thể giống nhau được?

Chúng ta tuy là địch nhân, nhưng lý niệm lại giống nhau, đều cho rằng Hồng Hoang cần Thiên Đạo quản chế.

Nhưng thằng nhóc Đế Phượng Thiên kia lại không cho rằng Hồng Hoang cần Thiên Đạo, cũng có nghĩa là, hắn là địch nhân của cả hai chúng ta." "Huống chi ý chí còn sót lại của Bàn Cổ đại thần muốn tiêu diệt tất cả Hỗn Độn Ma Thần, ý chí đó đã ra tay với ngươi một lần.

Bất kể có ta hay không, hai người cũng là địch nhân.

Kẻ thù của kẻ thù là bạn, vì vậy chúng ta là bạn." Nguyên Thủy Thiên Tôn không phản bác câu nói này.

Hỗn Độn Ma Thần kia quả thực có chút phiền phức, mẫu thân Âm Dương Lão Tổ của hắn cũng là một phiền phức lớn.

Hồng Quân tiếp tục: "Ta muốn tước đoạt thánh vị của Thông Thiên và Nữ Oa, nhưng làm như vậy, ta cũng sẽ rơi vào giai đoạn suy yếu tạm thời.

Nếu trong thời gian này Âm Dương Lão Tổ ra tay với ta, ta cần ngươi giúp ta ngăn cản." Hồng Quân đưa ra kế hoạch.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, hay nói đúng hơn là Thiên Đạo, không suy nghĩ quá lâu.

Thiên Đạo mặt không biểu cảm đáp lại: "Thiện." Thiên Đạo đã

đồng ý với kế hoạch của Hồng Quân.

Hồng Quân vung tay phải trong không trung, Thiên Đạo trường hà trực tiếp hiện ra.

Trong Thiên Đạo trường hà có tám quang điểm.

Hậu Thổ không phải là Thiên Đạo Thánh nhân, thánh vị của nàng không ký thác vào Thiên Đạo.

Quang điểm sáng nhất ở trên đỉnh chính là Hồng Quân.

Phía dưới một chút, hơi tối hơn là Thông Thiên Giáo Chủ.

Điều này cũng cho thấy thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ đã vượt qua Lão Tử Thánh nhân.

Gần Thông Thiên Giáo Chủ nhất không phải Lão Tử Thánh nhân, mà là tự ngã thi Đạo Quân của Hồng Quân.

Quang điểm của Đạo Quân và Thông Thiên gần như sắp trùng nhau, cho thấy thực lực của hai người rất gần.

Sau Lão Tử Thánh nhân là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Quang điểm của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa Thánh nhân khá gần nhau, cho thấy thực lực hai vị Thánh nhân tương đương.

Nhưng đây chỉ đại biểu cho Nguyên Thủy Thiên Tôn trước kia, không đại biểu cho thực lực của Thiên Đạo Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại.

Quang điểm nơi Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ở, Hồng Quân không thể tước đoạt thánh vị.

Thiên Đạo trường hà vốn do Thiên Đạo tạo ra, Thiên Đạo mới là thủy tổ của Thiên Đạo Thánh nhân, không phải Hồng Quân.

Cho dù bây giờ Thiên Đạo đã từ bỏ thân phận Thiên Đạo, Hồng

Quân cũng không thể tước đoạt thánh vị của hắn.

Cuối cùng mới là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị Thánh nhân, cho thấy thực lực của hai vị Thánh nhân yếu nhất.

Hồng Quân dùng Tiên Đạo pháp tắc, chậm rãi xóa đi quang điểm đại diện cho Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa.

Lập tức, trên bầu trời vô số tiếng sấm nổ vang.....

Hồng Hoang đại địa, trên cửu thiên, đột nhiên vô số tiếng sấm nổ vang.

Dường như báo hiệu có chuyện đại sự kinh thiên động địa sắp xảy ra.

Trên bầu trời đó, dường như có hai ngôi sao cực kỳ chói mắt đang từ từ rơi xuống.

"...Chuyện gì đã xảy ra vậy?" "Đó là gì?

Chẳng lẽ lại có Thánh nhân vẫn lạc sao?" "Không phải có Thánh nhân vẫn lạc, mà là có hai vị Thánh nhân từ thánh vị Thiên Đạo Thánh nhân rơi xuống." "Nếu có Thánh nhân rơi khỏi thánh vị, vậy chắc chắn là Thông Thiên Thánh nhân và Nữ Oa Thánh nhân." "Không sai, Đạo Tổ rõ ràng đứng ở phía đối lập với Tiệt Giáo, bây giờ thánh vị của tất cả Thiên Đạo Thánh nhân đều nằm trong tay Đạo Tổ." "Tiệt Giáo sắp thịnh cực suy rồi sao?

Hai vị Thánh nhân đồng thời rơi khỏi thánh vị, ảnh hưởng không thể nói là không lớn." "Đừng quên Tiệt Giáo còn có Bán bộ Đại Đạo cảnh Âm Dương Lão Tổ tọa trấn, cho dù mất đi hai vị Thánh nhân, vẫn vô cùng cường đại!" "....." Lúc này, chúng sinh Hồng Hoang đều cảm giác có đại sự sắp xảy ra, sấm sét trên trời không dứt, đại địa rung chuyển không ngừng, giống như tận thế.

Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa đồng thời cảm giác được thánh vị rơi xuống, tu vi đang điên cuồng sụt giảm.

Tu vi Thánh nhân vốn có, đang với tốc độ cực nhanh tiến gần đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa Thánh nhân đều mặt không biểu cảm, trên mặt không có chút gợn sóng nào.

Cảnh này sớm đã lường trước, họ cũng tâm như chỉ thủy chấp nhận.

Một lát sau, tu vi của Thông Thiên và Nữ Oa đều dừng lại ở Chuẩn Thánh đỉnh phong, mạnh hơn Chuẩn Thánh đỉnh phong thông thường, nhưng vẫn là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhân quả ràng buộc với Thiên Đạo trong cõi u minh cũng trực tiếp bị cắt đứt.

Cảnh giới của Thông Thiên và Nữ Oa tuy sụt giảm, nhưng đồng thời cũng được tự do, từ nay không còn bị Thiên Đạo ràng buộc.

Chương 389

Khi thánh vị của Thông Thiên và Nữ Oa rơi xuống, Đế Phượng Thiên và Âm Dương Lão Tổ cũng ngay lập tức cảm nhận được vị trí của Hồng Quân.

Hồng Quân muốn xóa bỏ thánh vị của Thông Thiên và Nữ Oa cần phải dùng sức mạnh của Tiên Đạo pháp tắc, tất nhiên sẽ bại lộ vị trí của mình.

Âm Dương Lão Tổ không nói hai lời liền lao đến chém giết Hồng Quân, nhưng bị Đế Phượng Thiên lập tức ngăn lại.

Đế Phượng Thiên nói: "Nương, vị trí của Hồng Quân hình như ở hướng Ngọc Hư Cung." Âm Dương Lão Tổ hỏi: "Thì sao?" Đế Phượng Thiên chậm rãi nói: "Con nghi ngờ Thiên Đạo chưa chết, Thiên Đạo đã chiếm cứ thánh khu của Nguyên Thủy Thiên Tôn." Âm Dương Lão Tổ im lặng một lát, nói: "Nếu vậy, ta cũng ra tay thăm dò, xem Nguyên Thủy Thiên Tôn kia rốt cuộc có phải là Thiên Đạo hay không." Đế Phượng Thiên gật đầu: "Được, nhưng người phải vạn phần cẩn thận, xác định được thân phận của hắn là được rồi, không cần tử chiến." Bây giờ Tiệt Giáo không có Thánh nhân nào có thể chi viện cho Âm Dương Lão Tổ.

Âm Dương Lão Tổ gật đầu đồng ý, hóa thành hai luồng hỏa diễm một vàng một đen biến mất tại chỗ.

Với tu vi Bán bộ Đại Đạo cảnh của Âm Dương Lão Tổ, từ Bích Du Cung đến Ngọc Hư Cung tuy có khoảng cách hàng ngàn kinh, nhưng cũng không mất bao lâu đã đến.

Hỗn Độn quá lớn, vì vậy đạo trường của các Thánh nhân đều cách nhau khá xa.

Trước cửa Ngọc Hư Cung, quả nhiên Thiên Đạo mang hình dạng Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đứng chờ.

Âm Dương Lão Tổ trực tiếp mở miệng: "Thiên Đạo?" Thiên Đạo không nói.

Âm Dương Thần Hỏa trên người Âm Dương Lão Tổ lưu chuyển, nóng nảy nói: "Ngươi có phải hay không, đánh rồi sẽ biết." Nói rồi, kim sắc dương hỏa bên trái và hắc sắc âm hỏa bên phải cơ thể nàng bùng lên ngút trời, trực tiếp lao về phía Thiên Đạo.

Đại Đạo pháp tắc tự nhiên chỉ có thể dùng Đại Đạo pháp tắc để kháng cự.

Thiên Đạo dùng Thiên Đạo pháp tắc để đối kháng Âm Dương pháp tắc.

Sau đó hắn cố ý dẫn chiến trường ra xa, rời khỏi Ngọc Hư Cung, nơi ở hiện tại của hắn, tạm thời không muốn đánh nát Ngọc Hư Cung.

Thiên Đạo pháp tắc tự nhiên cũng là một trong ba ngàn Đại Đạo, nhưng Thiên Đạo chỉ là tồn tại được sinh ra sau khi Bàn Cổ khai thiên, không phải Tiên Thiên Ma Thần từ lúc sinh ra đã nắm giữ một trong ba ngàn pháp tắc.

Vì vậy, nếu luận về lý giải Đại Đạo pháp tắc, Thiên Đạo tự nhiên không bằng Âm Dương Lão Tổ.

Nhưng nếu luận về tu vi, Âm Dương Lão Tổ lại không bằng Thiên Đạo.

Bởi vì trên lý thuyết, Đại Đạo Thánh nhân và Thiên Đạo Thánh nhân là cùng một cảnh giới, mặc dù Đại Đạo Thánh nhân mạnh hơn Thiên Đạo Thánh nhân.

Nhưng bây giờ Âm Dương Lão Tổ cũng không phải Đại Đạo Thánh nhân, mà là Bán bộ Đại Đạo cảnh, còn tu vi của Thiên Đạo vẫn

ở trên Thiên Đạo Thánh nhân.

Vì vậy thuần túy xét về tu vi, lại là Thiên Đạo cao hơn.

Cứ so sánh như vậy, trận chiến giữa Âm Dương Lão Tổ và Thiên Đạo cuối cùng ai thắng, thật sự khó nói.

Một trận đại chiến kịch liệt trong Hỗn Độn lại tái diễn. .....

Phía bên kia, Đế Phượng Thiên đưa Nữ Oa đến Oa Hoàng Cung.

Kim Ninh sớm đã chờ ở cửa, thấy Đế Phượng Thiên và Nữ Oa liền lập tức hành lễ.

Thông Thiên Giáo Chủ tất nhiên sẽ ở lại Bích Du Cung bế quan trùng kích Hỗn Nguyên.

Bước vào Oa Hoàng Cung, Đế Phượng Thiên chậm rãi nói: "Lâu rồi chưa về nhỉ?" Nữ Oa khẽ gật đầu, cười đáp: "Ừm!

Có mấy ngày chưa về xem, trước khi gặp chàng, ta ngày nào cũng ở Oa Hoàng Cung." Nữ Oa bây giờ có thể cười được, xem ra tâm thái quả thực không tệ.

Bây giờ Nữ Oa cũng dần dần hiểu được tệ đoan của Thiên Đạo Thánh nhân, vì vậy thánh vị rơi xuống, nàng cũng không để ý.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là ví dụ tốt nhất, cái gọi là bất tử bất diệt, vô hạn phục sinh, đều có cái giá của nó!

Đế Phượng Thiên sờ sờ mũi, cười khổ: "Lỗi của ta rồi!" Nữ Oa ngồi trên kim sắc hoàng tọa đã lâu không ngồi, sắc mặt có chút ngưng trọng: "Tiệt Giáo thiếu hai vị Thánh nhân, đại kiếp sắp đến rồi, chàng có nắm chắc không?" Đế Phượng Thiên khá tự tin nói: "Thời gian chắc là đủ.

Giai đoạn suy yếu của Hồng Quân sẽ kéo dài không ít thời gian, chắc là đủ để ta thăng lên Bán bộ Đại Đạo, đến lúc đó ta sẽ có sức

đánh một trận." Nữ Oa nghiêm túc nói: "Nếu ta không thể trong thời gian này chứng đắc Hỗn Nguyên, chàng sẽ phải đồng thời đối mặt với một đám Thánh nhân." Đế Phượng Thiên xua tay: "Yên tâm, không cần có áp lực, nàng và đa có thể chứng đắc Hỗn Nguyên là tốt nhất, nếu không được thì ta giết sạch bọn họ là xong." Nữ Oa không nhịn được khẽ gật đầu, người đàn ông của nàng, thật sự là bất kể lúc nào cũng tự tin như vậy!

"Được, những ngày không có ta, chàng phải tự chăm sóc tốt." Giọng Nữ Oa dịu dàng, không còn chút dáng vẻ ngạo kiều nào.

"Ừm, ta đi đây." Đế Phượng Thiên trực tiếp rời khỏi Oa Hoàng Cung.

Lúc ở cửa, hắn lại dặn dò Kim Ninh thêm vài câu.

"Thần nhất định sẽ trông coi Oa Hoàng Cung thật tốt, xin Thánh tử yên tâm." Kim Ninh ghi nhớ lời Đế Phượng Thiên nói, nghiêm túc trả lời.

Tiếp theo hắn lại có chút không yên tâm, trên Oa Hoàng Cung vốn đã có một tầng đại trận phòng hộ, hắn lại dùng Ám Chi Đại Đạo bố trí thêm mấy tầng cấm chế khó giải.

Trong Oa Hoàng Cung, lòng Nữ Oa ấm lại, ngưng mắt nhìn bóng lưng phu quân rời đi, lộ ra một nụ cười. .....

Đế Phượng Thiên rời khỏi Oa Hoàng Cung, đến Cao Lão Trang.

Không phải đi Tây hành, nhưng Trư Bát Giới đang đợi ở Cao Lão Trang!

Điều khiến Đế Phượng Thiên bất ngờ là, do hắn vẫn luôn không đến Cao Lão Trang, Trư Bát Giới lại thật sự cưới Cao tiểu thư, không những cưới, mà còn sinh được một bé trai khá khỉnh.

"Chậc chậc!

Thiên Bồng, năm xưa Hạo Thiên lấy cớ ngươi trêu ghẹo Hằng Nga mà đày ngươi vào súc sinh đạo đúng là không oan uổng chút nào!

Nhìn xem, biến thành heo rồi mà vẫn muốn cưới vợ." Đế Phượng Thiên nhìn Trư Bát Giới đang chơi đùa với Cao tiểu thư, cảm khái một phen.

Trư Bát Giới lúc này không biến ảo thành một chàng trai tuấn tú, mà dùng chính bộ dạng đầu heo đó cưới được Cao tiểu thư xinh đẹp.

Chuyện này cũng dễ hiểu, Trư Bát Giới dù xấu xí đến đâu đối với phàm nhân cũng là một tiên nhân hoặc yêu quái thần thông quảng đại.

Hắn muốn cưới vợ, phàm nhân nào có lý do từ chối?

Ví dụ như ở Địa Cầu kiếp trước của Đế Phượng Thiên, có một võ sĩ quyền Anh tên là Tyson, hình như trông cũng không ra gì, nhưng lúc trẻ chẳng phải cũng có mỹ nhân vây quanh sao.

Không còn cách nào khác, ai bảo người ta có thực lực!

Đàn ông có thể dựa vào mặt để thu hút phụ nữ, có thể dựa vào tiền để thu hút phụ nữ, cũng có thể dựa vào thực lực để thu hút phụ nữ.

Đương nhiên, người có thực lực thường có tiền, cái này là tương thông.

Với thực lực của Trư Bát Giới, nếu không có người ở bên cạnh lải nhải mãi, muốn kiếm chút tiền ở phàm gian chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Nhìn dáng vẻ vui vẻ của Cao tiểu thư bây giờ, dường như nàng cũng đã chấp nhận Trư Bát Giới làm trượng phu.

Trư Bát Giới nắm tay nhỏ của Cao tiểu thư, nói: "Vợ ơi, yêm cõng nàng đi chơi." Cao tiểu thư có chút e thẹn nói: "Làm gì thế?

Con đang nhìn kìa!

Em lớn thế này rồi còn cần cõng à?" Trư Bát Giới lập tức lớn tiếng: "Ta muốn thằng nhóc này học tập yêm cho tốt, sau này cưới vợ cũng biết thương vợ.

Vợ ơi, mau lên, lão Trư ta sao nỡ để nàng đi bộ!

Lát nữa làm mòn đôi gót sen ba tấc của nàng mất." Cao tiểu thư trông rất xấu hổ, nhưng vẫn nhảy lên lưng Trư Bát Giới.

"Đi thôi!" Trư Bát Giới cõng Cao tiểu thư, chạy đi rất nhanh.

Đế Phượng Thiên có chút ngây người, khá lắm Thiên Bồng, quả nhiên là một gã tra nam!

Bản lĩnh miệng lưỡi dẻo quẹo này có thể so sánh với Bản thiếu chủ rồi.

Trư Bát Giới cõng vợ chạy một hồi cuối cùng cũng nhìn thấy Đế Phượng Thiên.

Chương 390

Tu vi của Đế Phượng Thiên cao hơn Trư Bát Giới rất nhiều, vì vậy Đế Phượng Thiên đã sớm nhìn thấy Trư Bát Giới, còn Trư Bát Giới bây giờ mới thấy Đế Phượng Thiên.

Mặc dù Đế Phượng Thiên không để lộ khí tức dao động, Trư Bát Giới bây giờ cũng không nhìn ra khí tức của Đế Phượng Thiên khủng bố đến mức nào.

Nhưng Trư Bát Giới theo bản năng cảm thấy nam tử áo đen trước mặt không phải người tầm thường.

Cao tiểu thư không nhịn được liếc trộm Đế Phượng Thiên hai cái, nam tử tuấn tú như vậy nàng mới gặp lần đầu.

Chỉ thấy Trư Bát Giới chậm rãi đặt Cao tiểu thư xuống, hỏi: "Dám hỏi vị công tử này, vì sao lại chặn đường?" Đế Phượng Thiên cười hỏi: "Ta tìm ngươi." Trư Bát Giới ngẩn người, cẩn thận nhớ lại, quả thực không quen biết nam tử thần bí trước mắt.

Trư Bát Giới hỏi: "Công tử có nhận nhầm người không?" Đế Phượng Thiên bật cười: "Ta sẽ không nhận nhầm người, nhưng ta có thể nhận nhầm heo sao?

Cái mặt heo này Bản thiếu chủ có thể nhận nhầm được à?" Trư Bát Giới: "....." Cao tiểu thư nín cười, nhưng nín rất khổ sở.

Lão Trư nhận ra rồi, tên tiểu bạch kiểm này đến gây sự đây mà!

Đế Phượng Thiên dường như nhìn thấu suy nghĩ của Trư Bát Giới, nói: "Ta không phải tiểu bạch kiểm, cũng không phải đến gây sự." "Ặc?" Trư Bát Giới ngẩn ra, rồi lại hỏi: "Sao ngươi biết lão Trư ta đang nghĩ gì?" Đế Phượng Thiên nhẹ nhàng nói: "Suy nghĩ của

ngươi đều viết hết lên mặt heo rồi." (￣(●●)￣)...

Trư Bát Giới: "....." Trư Bát Giới nổi giận, quát: "Thằng nhóc, không phải ngươi thấy vợ ta xinh đẹp, cố ý đến gây sự chứ?" Đế Phượng Thiên liếc nhìn Cao tiểu thư một cái, nghiêm túc trả lời: "Mấy người vợ của ta đều đẹp hơn vợ ngươi... khoảng vài trăm lần!" Đế Phượng Thiên quả thực nói thật, Cao tiểu thư dù đẹp cũng chỉ giới hạn trong vẻ đẹp của phàm nhân, Nữ Oa, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, ai mà không phải là vẻ đẹp đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Lời này thật không thể thật hơn được nữa!

Cao tiểu thư nghe vậy lập tức không vui, khuôn mặt xinh đẹp lạnh như sương!

Trên đời lại có nữ tử đẹp hơn lão nương... vài trăm lần?

Trông cũng anh tuấn, sao lại thích khoác lác như vậy?

Lão nương là người đẹp nhất trong vòng trăm dặm quanh Cao Lão Trang, làm sao có thể có phụ nữ đẹp hơn lão nương vài trăm lần?

Cao tiểu thư lập tức không còn chút hảo cảm nào với Đế Phượng Thiên.

Trư Bát Giới tức giận quát: "Thằng nhóc, mắng ta thì được, nhưng không được mắng vợ ta!

Nói xem, nương tử của ngươi là ai, nếu không nói ra được, đừng trách Cửu Xỉ Đinh Bá của lão Trư không nể tình!" Đế Phượng Thiên bình thản nói: "Nữ Oa, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi." "Ha ha ha ha ha ha, ngươi tưởng mình là Tiệt Giáo Thánh....." Đang cười lớn nói, Trư Bát Giới đột nhiên ngẩn ra, ngay sau đó toàn thân lông tơ dựng đứng, hai cái tai heo to như quạt vểnh lên.

Hắn hình như đã từng thấy thánh tượng của Tiệt Giáo Thánh tử, giống hệt nam tử áo đen trước mắt.

“Bịch!” Trư Bát Giới trực tiếp quỳ xuống, sau đó kéo cả Cao tiểu thư quỳ xuống theo.

“Lão Trư có mắt không tròng, lại không nhận ra Tiệt Giáo Thánh tử đại giá quang lâm.

Bất kể lão Trư đã làm chuyện gì đáng chết, xin Thánh tử tha cho vợ con ta một mạng, họ là vô tội.” Danh tiếng của Tiệt Giáo Thánh tử bây giờ vang dội khắp Hồng Hoang không ai không biết, không ai không hay, ngay cả phàm nhân cũng biết, Trư Bát Giới tự nhiên cũng đã nghe qua.

Cao tiểu thư cũng bị dọa đến mặt không còn giọt máu, Tiệt Giáo Thánh tử trong truyền thuyết, người đàn ông dám chém cả trời đó sao?

Vừa rồi ta còn liếc trộm mấy cái, hắn có móc mắt ta không?

Đế Phượng Thiên chậm rãi đi đến trước mặt Trư Bát Giới, mỉm cười: “Còn biết bảo vệ vợ mình nữa cơ à?

Lão Trư cũng là một người đàn ông có tình có nghĩa đấy!” Trư Bát Giới lúc này bị dọa đến đầu óc trống rỗng, chỉ có thể không ngừng dập đầu.

Tiệt Giáo Thánh tử!

Đại nhân vật kinh thiên động địa như vậy tại sao lại tìm ta?

Ta chỉ là một con heo nhỏ thôi!

Tha cho con heo này đi!

Đế Phượng Thiên lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Thiên Bồng, gan của ngươi không nhỏ như vậy đâu.” Nói rồi, Đế Phượng Thiên một ngón tay điểm vào trán Trư Bát Giới.

Lập tức, vô lượng ký ức kiếp trước tràn vào trong đầu Trư Bát Giới.

Tu vi của Trư Bát Giới tăng vọt, thân hình cũng biến đổi.

Cuối cùng, Trư Bát Giới biến trở lại thành Thiên Bồng Nguyên Soái phong độ ngời ngời, tu vi cũng trở lại Đại La Kim Tiên sơ kỳ, trong đầu không ngừng lóe lên những hình ảnh ký ức kiếp trước.

"Ta là...

Thiên Bồng!" Ánh mắt Thiên Bồng Nguyên Soái có chút mờ mịt.

Càng mờ mịt hơn là Cao tiểu thư bên cạnh.

Mẹ kiếp!!!

Người đàn ông đầu heo của lão nương lại trở nên...

đẹp trai như vậy?

Cao tiểu thư ngất đi, hạnh phúc đến ngất đi, hạnh phúc đến quá đột ngột!

Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói: "Theo ta đến Thiên Đình, toàn quân Thiên Hà Thủy Quân có thể bị diệt trong một ý niệm của ta....." Thiên Bồng: "???" Vừa mới khôi phục ký ức, có thể để bản soái bình tĩnh lại một chút được không.....

Thiên Đình.

Hạo Thiên và chúng tiên gia đang nghị sự.

Đề tài là sau Yêu tộc, tiếp theo nên ra tay với chủng tộc nào, để có thể quản lý Hồng Hoang tốt hơn.

Đương nhiên, đề tài này vĩnh viễn đều phải loại trừ Tiệt Giáo ra.

Hạo Thiên thực ra gần đây thật sự đang suy nghĩ lúc nào nên đích thân đến Bồng Lai tiên đảo một chuyến.

Để hòa hoãn mối quan hệ có chút căng thẳng trước đó với Đế Phượng Thiên.

Bàn Đào Viên.

Thị nữ xinh đẹp của Dao Trì vội vã chạy vào khuê phòng của Dao Trì.

“Hoảng hốt cái gì?

Còn ra thể thống gì nữa?” Dao Trì nhíu mày.

“Nương nương, Thánh tử...

Tiệt Giáo Thánh tử đến rồi!” Tiểu thị nữ xinh đẹp lắp bắp nói.

“Hả?” Dao Trì đầu tiên là ngẩn ra, sau đó chuyển thành cuồng hỉ.

Hắn đến rồi?

“Ta bây giờ có đẹp không?” Dao Trì không nhịn được hỏi tiểu thị nữ một câu hỏi ngớ ngẩn.

Tiểu thị nữ ngẩn ra, lập tức trả lời: “Nương nương vĩnh viễn là người đẹp nhất.” “Lão nương bây giờ không cần ngươi nịnh bợ.” Dao Trì bất mãn quay đầu nhìn vào tấm gương ngọc thạch, cẩn thận soi lại gương mặt mình.

Tiểu thị nữ uất ức, trong lòng nàng, Dao Trì là đẹp nhất, nàng chỉ nói thật thôi mà.

Soi nửa ngày, Dao Trì cũng cảm thấy mình đẹp, liền nói với tiểu thị nữ: “Mời hắn vào.” Tiểu thị nữ lập tức đi mời người.

Chương 391

Không lâu sau, Đế Phượng Thiên chậm rãi bước vào.

Khuê phòng của Dao Trì chưa từng có người ngoài, Đế Phượng Thiên là người đầu tiên.

Đế Phượng Thiên liếc nhìn một cái, bài trí tinh xảo, mọi thứ đều được sắp xếp gọn gàng, nha đầu này chắc là thuộc cung Xử Nữ.

"...Chàng đến rồi!" Dao Trì nhìn gương mặt đã lâu không gặp của Đế Phượng Thiên, nhất thời không thể rời mắt.

"Ừm." Đế Phượng Thiên vẫy tay với Dao Trì.

Dao Trì ngoan ngoãn đi đến trước mặt Đế Phượng Thiên.

Nhân vật số hai của Thiên Đình, ngoài Hạo Thiên không nghe lệnh nàng ra, các tiên gia khác của Thiên Đình ít nhất về mặt hình thức đều phải nghe lệnh.

Tu vi của nàng bây giờ cũng đã là Chuẩn Thánh viên mãn, bất kể ở Hồng Hoang hay Thiên Đình, đều là một đại lão.

Nhưng Dao Trì ở trước mặt Đế Phượng Thiên lại ngoan ngoãn như một cô em gái nhà bên.

Ngón trỏ và ngón cái của Đế Phượng Thiên chéo nhau, nhẹ nhàng nâng cằm Dao Trì lên, chậm rãi nói: "Không tệ, lâu rồi không gặp, ngày càng mỹ diễm, còn có khí thế của một người ở vị trí cao.

Cái từ đó là gì nhỉ, à đúng rồi, mẫu nghi thiên hạ." Đế Phượng Thiên cẩn thận đánh giá Dao Trì, rồi đưa ra bình luận, khiến má Dao Trì ửng hồng.

Dao Trì nhẹ giọng nói: "Chàng thích là được rồi." Đế Phượng

Thiên khẽ cười: "Ta cực kỳ thích." Dao Trì che miệng cười, nghe câu nói này rất vui.

Dao Trì thấp giọng hỏi: "Lần này chàng đến đây vì chuyện gì?" Thực ra nàng muốn hỏi "có phải đến để cưới ta không"?

Nhưng phải giữ giá một chút, không thể hỏi thẳng như vậy.

Đế Phượng Thiên bình tĩnh nói: "Lần này, ta đến, để đưa ngươi lên làm Thiên Đình Chi Chủ!" Dao Trì khẽ ngẩn người, một đôi mắt đẹp có chút không hiểu nhìn về phía Đế Phượng Thiên. ..... ---------

Lăng Tiêu Bảo Điện.

Chúng tiên gia tiếp tục nghị sự.

Lúc này cuộc thảo luận có chút kịch liệt.

Có rất nhiều ý kiến khác nhau.

Hạo Thiên nghe đến đau cả đầu.

Sau đó, tiếng nghị luận đột nhiên từ từ dừng lại.

Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một thanh niên nam tử mặc áo bào đen đang dùng một bước chân chậm rãi và ổn định đi vào trong điện.

Sở dĩ nói là ổn định, vì khoảng cách giữa mỗi bước chân của hắn đều hoàn toàn giống nhau.

Tiệt Giáo Thánh tử đến rồi!

Không có bất kỳ thông báo nào, vì Hóa Hồng chi thuật quá nhanh, không ai kịp thông báo.

Một hành động vô lễ, vì không có ai mời.

Giống như đế vương phàm gian đang cùng quần thần nghị luận triều sự, lúc đó nghiêm túc đến nhường nào, xung quanh cũng canh gác

nghiêm ngặt, tuyệt đối không thể có người vô duyên vô cớ xông vào.

Nhưng ở Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình cao cao tại thượng hơn, chuyện này lại đang diễn ra.

Chuyện càng kỳ lạ hơn là, trên Lăng Tiêu Bảo Điện có nhiều tiên gia như vậy, lại không có một tiên nhân nào dám lên tiếng ngăn cản, cũng không có tiên nhân nào dám lên tiếng quát mắng.

Ngay cả Hạo Thiên cũng ngây người trên ngai vị Thiên Đế, không lên tiếng.

Cảnh tượng quỷ dị, cả Lăng Tiêu Bảo Điện tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Một mình Đế Phượng Thiên đã áp chế cả Thiên Đình đến không thở nổi.

Bây giờ Thiên Đình chủ yếu là các đệ tử Xiển Giáo trước kia, từng người đều bị Đế Phượng Thiên giết đến sợ hãi, lúc này làm gì có tiên nhân nào dám lên tiếng.

Hạo Thiên nhanh chóng ổn định tâm thần, mở miệng: "Không biết Thánh tử đến đây có việc gì?" Giọng Hạo Thiên bình tĩnh, vừa không tỏ ra nịnh bợ cũng không tỏ ra hùng hổ, nhưng khí thế tự nhiên đã yếu đi một bậc.

Đế Phượng Thiên coi thường Hạo Thiên, quét mắt nhìn toàn trường.

Các tiên gia bị ánh mắt của Đế Phượng Thiên quét qua đều cúi đầu xuống.

Ngay cả những đại lão Thiên Đình như Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử cũng vậy.

Cuối cùng, Đế Phượng Thiên mới nhìn Hạo Thiên, giọng điệu vô

cùng bình tĩnh: "Bản thiếu chủ hôm nay đến Thiên Đình, cung thỉnh Thiên Đế thoái vị!" Lời này vừa thốt ra, như một tảng đá lớn ném thẳng xuống mặt hồ yên tĩnh, lập tức dấy lên ngàn tầng sóng.

Chúng tiên gia không thể nhịn được nữa, bắt đầu bàn tán xôn xao, từng người đều có biểu cảm kinh ngạc.

Hạo Thiên càng chấn động vô cùng, toàn thân lông tơ dựng đứng, như thể nguyên thần bị đâm một kiếm.

Hạo Thiên tức giận, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Đối mặt với Đế Phượng Thiên, đối mặt với Tiệt Giáo, hắn căn bản không có tư cách để tức giận.

Hạo Thiên cuối cùng cũng nặn ra một nụ cười, nói: "Thánh tử nói đùa rồi, chúng ta đã lâu không gặp, hay là đến Thái Vi Ngọc Thanh Cung tụ họp một phen." Đế Phượng Thiên mặt không cảm xúc nói: "Không thoái vị, thì chết!" Sát ý của Đế Phượng Thiên sôi trào, cả Lăng Tiêu Bảo Điện lập tức bị sát ý mãnh liệt bao trùm, các tiên nhân đều ngừng thở.

Lúc này, Thiên Hà Thủy Quân cuối cùng cũng xông vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Trước đó Đế Phượng Thiên xông vào Thiên Đình, họ không ngăn được, sợ sẽ xảy ra vấn đề, thống lĩnh hiện nhiệm của Thiên Hà Thủy Quân lập tức dẫn theo hai mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân đến.

Sau trận chiến Hoa Quả Sơn, Thiên Hà Thủy Quân chỉ còn lại năm vạn người chạy về thảm hại, bây giờ lại tăng số lượng lên hai mươi vạn.

Thiên Hà Thủy Quân bao vây Đế Phượng Thiên, từng người đều có vẻ mặt nghiêm nghị.

Không thể không nói Thiên Hà Thủy Quân quả thực rất trung

thành, từng người đều có chút gan dạ không sợ chết.

Dù hai mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân kết trận, Đế Phượng Thiên cũng có thể dễ dàng miểu sát.

Hắn cũng có chút không nỡ giết hết đám Thiên Hà Thủy Quân này, vì vậy Đế Phượng Thiên mới đi một chuyến đến Cao Lão Trang.

"Sao thế?

Bản soái rời đi cũng chưa lâu, các ngươi đã muốn tạo phản rồi à?" Một bóng người anh tuấn cao ngất chậm rãi bước ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, khoảnh khắc này thật sự có cảm giác vương giả trở về.

"Thiên Bồng nguyên soái, ngài đã về!" Vị thống lĩnh hiện nhiệm của Thiên Hà Thủy Quân vô cùng kích động, lập tức quỳ xuống trước mặt Thiên Bồng. .....

Vị thống lĩnh hiện nhiệm của Thiên Hà Thủy Quân vô cùng kích động, thấy Thiên Bồng liền lập tức quỳ xuống.

Vị thống lĩnh này là thân tín của Thiên Bồng, thiên phú cũng cao, một thân bản lĩnh chiến đấu đều do Thiên Bồng dạy.

Sau khi Thiên Bồng bị đày vào súc sinh đạo, uy vọng và năng lực của vị thống lĩnh này đều đủ, liền tiếp nhận vị trí của Thiên Bồng.

Đương nhiên, vị thống lĩnh này thực ra rất phẫn nộ về việc Thiên Bồng bị giáng chức, nhưng Thiên Bồng cũng không dẫn dắt Thiên Hà Thủy Quân tạo phản, mà ngoan ngoãn vào súc sinh đạo, vì vậy đám Thiên Hà Thủy Quân này chỉ có thể nén giận ở lại Thiên Đình.

Tiếp theo, là hai mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân đồng loạt quỳ xuống.

"Cung nghênh Thiên Bồng nguyên soái trở về!" Tiếng hô vang như sấm, chấn động khắp Lăng Tiêu Bảo Điện rộng lớn.

Thiên Bồng yên lặng nhìn Thiên Hà Thủy Quân, Thiên Hà Thủy Quân thuộc về hắn.

Chương 392

"Lui ra!" Thiên Bồng nhàn nhạt lên tiếng.

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!" Vị tướng lĩnh đi đầu trực tiếp dẫn Thiên Hà Thủy Quân rời đi.

Trong Thiên Hà Thủy Quân có lính mới chưa từng gặp Thiên Bồng, nhưng lính cũ thường xuyên nhắc đến Thiên Bồng, vì vậy cũng đã ngưỡng mộ từ lâu.

Thấy lính cũ lần lượt rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, lính mới tự nhiên cũng đi theo.

Hạo Thiên chỉ vào Thiên Bồng, tức giận quát: "Phản rồi, Thiên Bồng ngươi muốn tạo phản!" Hạo Thiên không dám nổi giận với Đế Phượng Thiên, nhưng với Thiên Bồng thì tự nhiên là dám.

Thiên Bồng cứ thế yên lặng nhìn Hạo Thiên, chậm rãi mở miệng: "Thần Thiên Bồng, cung thỉnh Thiên Đế thoái vị." Thiên Bồng Nguyên Soái thực ra không có ý định tạo phản, nhưng không còn cách nào khác.

Đế Phượng Thiên đã đến, nếu không quản tốt Thiên Hà Thủy Quân, một khi Thiên Hà Thủy Quân ngăn cản, hắn sẽ giết sạch họ.

Thiên Bồng cũng không còn cách nào, chỉ có thể theo Đế Phượng Thiên đến Thiên Đình, bảo toàn tính mạng cho toàn bộ Thiên Hà Thủy Quân.

"Ha ha ha, muốn trẫm thoái vị?

Vậy ai sẽ chấp chưởng Thiên Đình, Thiên Bồng ngươi muốn chấp chưởng Thiên Đình sao?

Ngươi có tư cách đó không?" Hạo Thiên phát ra tiếng cười như

sấm, cảm thấy Thiên Bồng này thật đáng nực cười.

"Bản cung có thể chấp chưởng Thiên Đình." Một giọng nói hay nhưng đầy uy nghiêm truyền đến từ bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện.

Chỉ thấy Dao Trì chậm rãi bước vào, dáng vẻ đoan trang, khí chất cao nhã.

"Dao Trì, ngươi dám!

Ngươi không sợ lão sư tìm ngươi tính sổ sao?" Hạo Thiên hoàn toàn kinh ngạc.

Đế Phượng Thiên đã tìm được người chấp chưởng Thiên Đình rồi, không phải đang đùa giỡn với hắn, mà thật sự muốn đuổi hắn xuống đài.

"Lão sư năm xưa nói là chúng ta cùng nhau chấp chưởng Thiên Đình, ngươi đã chấp chưởng mấy chục nguyên hội, bây giờ đến lượt bản cung, có gì không ổn?" Giọng Dao Trì bình tĩnh, một câu phản bác tùy tiện đã khiến Hạo Thiên á khẩu không nói nên lời.

"Người đâu, bắt những tên loạn thần tặc tử này cho trẫm!" Chúng tiên gia toàn bộ cúi đầu im lặng, không một ai dám tiến lên.

Đế Phượng Thiên ở đây, ai dám xông lên, đó không phải là tìm chết sao?

Mặc dù chúng tiên bị Phong Thần Bảng ràng buộc, nhưng Thiên Đình là do Hạo Thiên và Dao Trì cùng chấp chưởng, bây giờ Hạo Thiên và Dao Trì đối đầu nhau, chúng tiên gia có thể lựa chọn quan sát.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Hạo Thiên liên tiếp hét lên ba tiếng "tốt", tức giận đến cực

điểm: “Tốt lắm, lệnh của trẫm các ngươi cũng không nghe nữa rồi!” Lúc này, hai bóng người bay vào Lăng Tiêu Bảo Điện, hai đại lão hạng nặng, Thái Thượng Lão Quân và Ma Đề Tử.

Hai vị này đều là tam thi thân của Thánh nhân, là những tồn tại có sức nặng ở Thiên Đình, lập trường của họ vô cùng quan trọng.

Chỉ cần liếc một cái, Thái Thượng Lão Quân và Ma Đề Tử đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đế Phượng Thiên liếc Thái Thượng Lão Quân một cái, cười nói: “Lão quân, nhiều năm không gặp, năm đó đan dược người luyện ở Bồng Lai tiên đảo không tệ, lúc nào hạ giới luyện chế thêm cho Bản thiếu chủ một ít.” Thái Thượng Lão Quân nhàn nhạt nói: “Được, được.” Đế Phượng Thiên lại nói: “Mong Lão quân niệm tình xưa, đừng làm khó Bản thiếu chủ.” Lời này đã mang nửa phần ý uy hiếp, nửa câu sau tuy không nói ra, nhưng Thái Thượng Lão Quân tự nhiên có thể hiểu.

Nếu thật sự làm khó Bản thiếu chủ, Thí Thần Thương trong tay Bản thiếu chủ không nhận người đâu!

Thái Thượng Lão Quân im lặng, đứng cùng với các tiên gia đang xem kịch, ý tứ của Thái Thượng Lão Quân là hai bên không giúp bên nào.

Đế Phượng Thiên lại nhìn sang Ma Đề Tử, chậm rãi mở miệng: “Cách đây không lâu ta vừa mới chém Bồ Đề Tử, tay của Bản thiếu chủ đang hơi ngứa.” Ma Đề Tử: “.....” Nói chuyện với Thái Thượng Lão Quân ít nhiều còn nể mặt hai phần, đến ta sao lại đổi vị rồi?

Ta đã chọc giận ngươi đâu!

Ma Đề Tử vội vàng đứng bên cạnh Thái Thượng Lão Quân, tỏ rõ lập trường trung lập.

Hạo Thiên mặt như tro tàn, một mình Đế Phượng Thiên đứng đó, lại khiến cả Thiên Đình không ai dám phản kháng ý chí của hắn, uy thế đến nhường nào!

Đế Phượng Thiên lại quay đầu nhìn Hạo Thiên, nhàn nhạt hỏi: "Ngươi chọn thoái vị, hay chọn chết?" Hạo Thiên lớn tiếng nói: "Trẫm không thoái vị!

Ngai vị Thiên Đế này ngoài trẫm ra, ai dám ngồi, ai có thể ngồi?" Hạo Thiên là kẻ cuồng quyền lực, muốn hắn xuống đài là chuyện tuyệt đối không thể.

Đế Phượng Thiên tự nhiên cũng không hy vọng hắn ngoan ngoãn thoái vị.

Nếu đã đến rồi, vậy thì phải thấy máu.

"Vậy thì chết đi!" Tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong của Đế Phượng Thiên bùng nổ, tay cầm Thí Thần Thương, trong nháy mắt như Sát Thần phụ thể.

Hạo Thiên kinh hãi, hắn thật sự ra tay!

Hạo Thiên lúc này bắt đầu hối hận, tại sao không thoái vị chứ, chẳng lẽ thật sự phải chết sao?

Không, hắn cảm thấy dù sao mình cũng là đồng tử của Đạo Tổ, Đế Phượng Thiên cũng sẽ không giết hắn.

Nhưng người đàn ông dám chém cả Thiên Đạo, Hạo Thiên đột nhiên nhận ra, có lẽ mình thật sự sẽ chết!

"Kính Hoa Thủy Nguyệt!" Hạo Thiên vội vàng lấy ra Hạo Thiên Kính, sử dụng tuyệt chiêu.

Trong nháy mắt, trên Lăng Tiêu Bảo Điện xuất hiện vô số Hạo Thiên cầm Hạo Thiên Kính, nhiều không đếm xuể.

Đôi mắt đen của Đế Phượng Thiên trực tiếp biến thành màu xích kim.

Kim quang lóe lên, Đế Phượng Thiên đã phân biệt được chân thân của Hạo Thiên ở đâu trong vô số giả thân.

Hắn lập tức hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng về phía Hạo Thiên.

Chiêu này của Hạo Thiên vốn có thể hoán đổi vị trí với giả thân, nhưng tốc độ Hóa Hồng của Đế Phượng Thiên thật sự quá nhanh.

Ý niệm của hắn vừa mới dâng lên, đã bị Thí Thần Thương đâm một phát thấu tim.

Hạo Thiên trừng lớn hai mắt, nhìn Thí Thần Thương đâm xuyên qua thân thể Chuẩn Thánh.

Hắn không thể tin được, đường đường là đồng tử của Đạo Tổ, là Thiên Đình Chi Chủ, lại chết đi một cách dễ dàng như vậy.

Trước mặt Đế Phượng Thiên, tu vi Chuẩn Thánh viên mãn của Hạo Thiên không đỡ nổi một chiêu, hoàn toàn là nghiền ép về thực lực.

Các tiên nhân có mặt cũng không ai cảm thấy kỳ lạ, mọi người đều đã tê liệt với thực lực của Đế Phượng Thiên.

"Lão sư... cứu ta....." Hạo Thiên phát ra tiếng kêu cứu cuối cùng, nhưng rõ ràng Hồng Quân vừa mới lấy đi thánh vị của Thông Thiên và Nữ Oa, đang ở trong giai đoạn suy yếu, lúc này chắc chắn sẽ không xuất hiện.

Sau đó, dưới sự chứng kiến của chúng tiên Thiên Đình, một đời Thiên Đình Chi Chủ Hạo Thiên, vẫn lạc.....

Một đời Thiên Đế cứ thế dễ dàng chết trong tay Đế Phượng

Thiên.

Thậm chí trông có vẻ hơi vội vàng.

Nhưng không một tiên nhân nào có mặt ở đây cảm thấy kỳ lạ.

Kể từ sau khi Đế Phượng Thiên chém cả Thiên Đạo, hắn có làm ra chuyện gì kinh thiên động địa hơn nữa cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Đế Phượng Thiên thu lại Hạo Thiên Kính, lúc này Phong Thần Bảng từ trên người Hạo Thiên bay ra.

Mặc dù Dao Trì và Hạo Thiên cùng cai quản Thiên Đình, nhưng Phong Thần Bảng vẫn luôn do một mình Hạo Thiên khống chế.

Đế Phượng Thiên đưa tay ra tóm lấy, liền giữ chặt Phong Thần Bảng trong tay.

Chương 393

Phong Thần Bảng kịch liệt rung động. "Phong Thần Bảng quèn quèn, cũng dám làm càn trước mặt Bản thiếu chủ." Theo tiếng nói của Đế Phượng Thiên, pháp tắc Ám chi Đại đạo trực tiếp nuốt chửng Phong Thần Bảng.

Sau đó Phong Thần Bảng lập tức yên tĩnh lại, trên Phong Thần Bảng có hai dấu ấn, một của Hạo Thiên, một của Dao Trì.

Nhưng dấu ấn của Hạo Thiên sâu, của Dao Trì nông.

Sau khi xóa sạch dấu ấn của Hạo Thiên, Đế Phượng Thiên tiện tay ném Phong Thần Bảng cho Dao Trì.

Ánh mắt Đế Phượng Thiên chậm rãi nhìn về phía các tiên nhân, phần lớn đều là những gương mặt quen thuộc. "Từ nay, Dao Trì là chủ của Thiên Đình, các ngươi có ý kiến gì không?" Đế Phượng Thiên dùng giọng điệu bình thản hỏi. "Bần đạo không có ý kiến." Người đầu tiên tỏ thái độ lại là Ngọc Đỉnh Chân Nhân, người có quan hệ tốt với Hạo Thiên, Ngọc Đỉnh Chân Nhân không có tên trên Phong Thần Bảng, ban đầu đã được Đế Phượng Thiên tha cho một mạng. "Bần đạo không có ý kiến." "Bần đạo không có ý kiến." "Bần đạo không có ý kiến." "....." Sau khi Ngọc Đỉnh Chân Nhân tỏ thái độ, các tiên gia lần lượt lên tiếng.

Cứ như vậy, Đế Phượng Thiên dễ dàng một mình lên Thiên Đình, chém giết Hạo Thiên, đưa Dao Trì lên ngôi.

Chuyện lớn thay triều đổi đại, bây giờ đối với Đế Phượng Thiên chỉ là một việc nhỏ không đáng nhắc tới. "Hôm nay Bản thiếu chủ sẽ cùng Dao Trì đính hôn ước, các vị tiên gia có mặt ở đây đều là người làm chứng, đợi thời cơ chín muồi sẽ cử hành đại hôn." Các tiên gia

trong lòng thầm hô thủ đoạn cao tay, dễ dàng khống chế toàn bộ Thiên Đình, giữ lại chiến lực vốn có của Thiên Đình, chỉ chết một mình Hạo Thiên, quả là thủ đoạn lợi hại.

Thủ đoạn của Đế Phượng Thiên khiến các tiên nhân có mặt ở đây cảm thấy có chút rợn tóc gáy.

Dao Trì vui mừng khôn xiết, ý cười nơi khóe miệng không thể che giấu.

Nàng không quan tâm đến Thiên Đình và quyền lực, một lòng chỉ muốn gả cho Đế Phượng Thiên, trở thành nữ nhân của hắn.

Đế Phượng Thiên liếc nhìn Thái Thượng Lão Quân một cái, Thái Thượng Lão Quân bị nhìn đến tim đập thình thịch. "Lão Quân, Bản thiếu chủ thấy ngươi rất hợp, tiếp lấy." Nói rồi, Đế Phượng Thiên ném thẳng Kỳ Lân Kiếm cho Thái Thượng Lão Quân, tiếp tục nói: "Kỳ Lân Kiếm này là sính lễ của Bản thiếu chủ, Lão Quân là thiện thi của Thánh nhân, thích hợp làm người mai mối, vậy phiền ngươi thay Bản thiếu chủ giao sính lễ cho nương tử tương lai của ta, thế nào?" Khóe miệng các tiên gia co giật, vừa ra tay đã lấy Tiên Thiên Chí Bảo làm sính lễ, phá của đến mức nào chứ!

Thái Thượng Lão Quân tự nhiên cũng không từ chối yêu cầu nhỏ này, đi đến bên cạnh Dao Trì, cung kính dâng lên Kỳ Lân Kiếm, nghiêm túc nói: "Tiệt Giáo Thánh tử Đế Phượng Thiên nhờ lão quân ta làm mai, không biết Vương Mẫu nương nương có đồng ý không." Dao Trì trực tiếp đưa tay nhận lấy Kỳ Lân Kiếm, tỏ vẻ vui mừng đồng ý.

Kỳ Lân Kiếm cũng đã ba lần đổi chủ, không ngờ cuối cùng lại trở thành sính lễ bị Đế Phượng Thiên tặng cho Dao Trì.

Thái Thượng Lão Quân cao giọng nói: "Chúc mừng Thánh tử, hạ hỉ Thánh tử, lão quân không phụ sự ủy thác, làm mai thành công, từ

hôm nay, Thánh tử và Vương Mẫu nương nương đã đính hôn ước." Các tiên gia: "....." Được rồi, có cần diễn thật vậy không?

Không cần đi theo quy trình à?

Đế Phượng Thiên phối hợp nói: "Vất vả cho Lão Quân." Các tiên gia: "....." Đi có mấy bước, nói một câu, vất vả chỗ nào? "Những người có mặt ở đây cơ bản đều là người quen cũ, có rất nhiều người ban đầu có thù oán với Bản thiếu chủ." Ánh mắt Đế Phượng Thiên lướt qua từng người một, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, v.v., những đại lão Xiển Giáo năm xưa. "Bây giờ Xiển Giáo đã bị diệt, các ngươi vì Thiên Đình hiệu lực, tuy từng là kẻ địch, nhưng đến lúc nên buông bỏ thành kiến rồi, nếu ai có ý kiến với Bản thiếu chủ, bây giờ đứng ra, nói rõ ràng với Bản thiếu chủ." Đương nhiên không ai đứng ra, cũng không ai dám đứng ra. "Nếu đã không có, vậy thì ngoan ngoãn vì Thiên Đình hiệu lực, Bản thiếu chủ tự nhiên sẽ không bạc đãi, nếu kẻ nào dám ngoài mặt tuân theo, sau lưng chống đối, tính tình của Bản thiếu chủ không tốt như Hạo Thiên đâu, điểm này ta nghĩ các ngươi rất rõ ràng." Đế Phượng Thiên tiếp tục răn đe những cao tầng Xiển Giáo năm xưa. "Bần đạo nguyện vì Thiên Đình dốc sức chó ngựa!" Lại là Ngọc Đỉnh Chân Nhân người đầu tiên tỏ thái độ. "Bần đạo nguyện vì Thiên Đình dốc sức chó ngựa!" "Bần đạo nguyện vì Thiên Đình dốc sức chó ngựa!" "Bần đạo nguyện vì Thiên Đình dốc sức chó ngựa!" "....." Tiếp đó, các tiên gia lần lượt hùa theo tỏ thái độ.

Đế Phượng Thiên hài lòng nhìn Ngọc Đỉnh Chân Nhân, nói: "Không tệ, đáng thưởng." Nói rồi, Đế Phượng Thiên ném Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Xích cho Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân mừng rỡ, vội vàng tạ ơn.

Các tiên gia khác ghen đỏ cả mắt, tại sao chỉ tùy tiện mở miệng nịnh nọt vài câu, lại nhận được Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Xích của Nhiên Đăng?

Còn có thiên lý không?

Có điều, pháp bảo trên người Đế Phượng Thiên dường như không cần tiền.

Sính lễ dùng Tiên Thiên Chí Bảo, tùy tiện ban thưởng cũng là Tiên Thiên Linh Bảo, có cần phải phá của như vậy không?

Đế Phượng Thiên tự nhiên cũng không chê pháp bảo quá nhiều, hắn muốn cho những người này biết, đi theo Tiệt Giáo có chỗ tốt, không theo Tiệt Giáo thì hạ trường tự nhiên chỉ có một chữ chết, thân tử đạo tiêu, cứ nhìn mà làm. "Hôm nay tạm thời lui triều, Bản thiếu chủ muốn cùng nương tử tương lai nói vài câu, sau đó sẽ thông cáo chuyện hôn ước khắp Hồng Hoang." Đế Phượng Thiên trực tiếp bắt đầu phát hiệu lệnh.

Chúng tiên cũng vui vẻ chấp nhận, bởi vì ai cũng không phải kẻ ngốc, Đế Phượng Thiên cưới Dao Trì, vậy thì Đế Phượng Thiên mới là người khống chế thực sự của Thiên Đình, Dao Trì chỉ là người thay mặt quản lý Thiên Đình mà thôi.

Đại lão thực sự sau màn lên tiếng, tự nhiên phải nghe, vừa mới bị răn đe một phen, bây giờ tự nhiên ngoan ngoãn nghe lời.

Đế Phượng Thiên đến Thiên Đình chỉ trong chốc lát, đã dễ dàng thu phục Thiên Đình, hoàn toàn trở thành sân khấu biểu diễn của một người.

Đôi mắt đẹp của Dao Trì cũng tỏa ra ánh sáng lạ, dịu dàng nói với Đế Phượng Thiên: "Phượng Thiên, chàng thật lợi hại." Đế Phượng Thiên cười cười, đáp lại: "Bản thiếu chủ còn có thứ lợi hại hơn, nàng

muốn thử không..." Tiếc là Dao Trì cũng giống như Nữ Oa, hoàn toàn không hiểu chuyện nào đó, vì vậy không bắt được trò đùa của Đế Phượng Thiên.

Dao Trì chớp chớp mắt đáp lại: "Trong lòng Dao Trì, chàng là lợi hại nhất." Đế Phượng Thiên hiểu rằng Dao Trì không hiểu trò đùa, những sinh linh Tiên Thiên này là thế nào vậy, một chút thường thức cũng không hiểu!

Có thể nói chuyện vui vẻ được không?

Đế Phượng Thiên chuyển chủ đề: "Nàng từng là đồng tử của Đạo Tổ, bây giờ Bản thiếu chủ và Đạo Tổ có thể coi là đối địch, gả cho ta, nàng sẽ không còn đường lui nữa, nàng đã nghĩ kỹ chưa?" Dao Trì trực tiếp trả lời: "Từ khoảnh khắc gặp chàng, Dao Trì đã nghĩ kỹ rồi, hơn nữa với độ cao của chàng hiện tại, Dao Trì cũng không còn là cô bé ngây thơ không biết gì nữa, ta và Hạo Thiên trong lòng lão sư, căn bản không đáng là gì, nếu không tại sao lúc Hạo Thiên chết, lão sư lại không thèm để ý." Đế Phượng Thiên gật đầu, Dao Trì có thể hiểu ra là tốt.

Hai đồng tử nhỏ bé, trong mắt Hồng Quân tự nhiên chẳng là cái thá gì.

Trong lòng Hồng Quân chỉ có Đại đạo vô thượng, những sinh linh và sự việc khác đều không lọt vào mắt ông ta.

Nói thật, cũng chỉ có kẻ bạc tình quả nghĩa như vậy mới có thể ngồi lên vị trí người đứng đầu Hồng Hoang, đứng ở vị trí cao, đều phải trả giá.

Không thể nào để một người thích lo chuyện bao đồng như Hồng Vân lại có thể ngồi lên vị trí người đứng đầu Hồng Hoang được.

Đó chẳng phải là chuyện tào lao sao?

Đế Phượng Thiên tuy là đối thủ của Hồng Quân, nhưng vẫn luôn cảm thấy Hồng Quân quả thực là một nhân vật đáng sợ, một đối thủ đáng kính.

Đế Phượng Thiên cười cười, nhìn Dao Trì nói: "Hãy quản lý Thiên Đình cho tốt, có ta chống lưng cho nàng, cứ mạnh dạn mà làm, tiên nhân nào không nghe lời, ta sẽ xử lý." Dao Trì khẽ cười nói: "Vừa rồi chàng răn đe một phen như vậy, ai mà dám không nghe lời!

Đúng rồi, chuyện cưới ta, các nương tử của chàng đã đồng ý chưa?" Dao Trì không thể không hỏi, trong hậu cung của Đế Phượng Thiên có Nữ Oa, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, ai nấy đều là tiên tử có căn nguyên cực tốt, Dao Trì không muốn làm các nàng phản cảm.

Đế Phượng Thiên xoa xoa đầu nhỏ của Dao Trì, dịu dàng nói: "Yên tâm, cả bốn người họ đều không để ý những chuyện này." Dao Trì gật đầu, yên lòng.

Đế Phượng Thiên nói: "Ta phải đi rồi, sau này sẽ đến thăm nàng." Dao Trì có chút không nỡ nói: "Nhanh vậy sao?" Đế Phượng Thiên lắc đầu nói: "Thời gian cấp bách, đợi Hồng Quân hồi phục sẽ ra tay với ta, trận chiến đó nếu ta thua, vậy thì từ đó về sau Hồng Hoang sẽ không còn Đế Phượng Thiên nữa, nàng có thể hủy bỏ hôn ước, ông ta sẽ không cố ý giết nàng đâu." Dao Trì ôm lấy Đế Phượng Thiên, từng chữ từng câu nói: "Nếu chàng chết đi, Dao Trì quyết không sống một mình." Đế Phượng Thiên nhẹ nhàng vuốt má Dao Trì, nghiêm túc nói: "Không, nàng phải thay ta giữ gìn Thiên Đình, nếu thật sự có ngày đó, nàng phải che chở cho các đệ tử Tiệt Giáo." Cơ thể Dao Trì khẽ run, trong đôi mắt đẹp rơi lệ.

Đế Phượng Thiên mỉm cười nói: "Khóc gì chứ, chẳng lẽ nàng nghĩ Bản thiếu chủ sẽ thua sao?" Dao Trì nghiêm túc nói: "Đương

nhiên sẽ không." "Ta đi đây." Đế Phượng Thiên xoa đầu Dao Trì, rời khỏi Thiên Đình, đi thẳng đến Lục Đạo Luân Hồi. ... --------- Lục Đạo Luân Hồi.

Đế Phượng Thiên lại gặp Hậu Thổ Thánh nhân.

Đế Phượng Thiên như thường lệ, trực tiếp ném bình rượu đựng rượu Hoàng Trung Lý trong tay qua.

Hậu Thổ Thánh nhân lập tức ngửa đầu uống cạn.

Đế Phượng Thiên hỏi: "Lần trước giao chiến với Lão Tử, tình hình chiến trận thế nào?" Hậu Thổ không vui nói: "Cái mai rùa của Lão Tử đó quá cứng, thật sự không đánh vào được, nhưng Lão Tử không giỏi sát phạt như Nguyên Thủy Thiên Tôn, tự nhiên cũng không làm gì được bản thánh." Đương nhiên, dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn có Bàn Cổ Phiên, Bàn Cổ Phiên đó là chí bảo sát phạt hàng đầu Hồng Hoang.

Đế Phượng Thiên cười nói: "Lần trước cảm ơn nàng, nếu không ta thật sự không đánh lại được gã Lão Tử kia." Hậu Thổ chớp chớp mắt, nói: "Giữa chúng ta cần phải cảm ơn sao?" Đế Phượng Thiên nghiêng đầu hỏi: "Ồ?

Không cần sao?

Hóa ra quan hệ giữa chúng ta tốt đến vậy, Bản thiếu chủ không nhận ra." Hậu Thổ Thánh nhân cười lắc đầu, nụ cười của nàng, Đế Phượng Thiên thật sự nhìn bao nhiêu lần cũng không chán.

Chương 394

Giống như một đóa sen bỗng nhiên nở rộ trong băng giá ngàn năm.

Hậu Thổ nhàn nhạt nói: "Tiểu tử được hời còn khoe mẽ phải không?" Đế Phượng Thiên nhún vai, đột nhiên hóa thành một dải cầu vồng đến gần Hậu Thổ, nắm lấy tay nàng, cảm giác lạnh như băng.

Nhớ lại lần đầu tán tỉnh Nữ Oa cũng bắt đầu từ việc nắm tay, chiêu trò của tra nam lại bắt đầu. "Tay của nàng, thật đẹp." Đế Phượng Thiên nghiêm túc nói. "Ồ?

So với Nữ Oa thì sao?" Hậu Thổ bình tĩnh hỏi.

Khụ khụ!

Lúc này không phải nên xấu hổ cúi đầu sao?

Sao không đi theo kịch bản vậy?

Đế Phượng Thiên mặt dày nói: "Của nàng đẹp hơn." Thực ra đẹp như nhau, đều là Thánh nhân, toàn bộ cơ thể đều hoàn mỹ, làm sao có thể phân biệt đẹp xấu qua bàn tay?

Nhưng đứng trước mặt một cô nương, sao có thể khen một cô nương khác được?

Tra nam Đế Phượng Thiên tự nhiên hiểu rõ đạo lý này.

Chỉ nghe Hậu Thổ Thánh nhân nhàn nhạt nói: "Ồ?

Tìm cơ hội bản thánh nhất định phải nói cho Nữ Oa biết, chuyện tay bản thánh đẹp hơn tay nàng." Đế Phượng Thiên: "....." Đế Phượng Thiên lập tức chuyển chủ đề: "Đúng rồi, lần trước Minh Hà Lão Tổ tấn công Địa Phủ tình hình thế nào?" Hậu Thổ trả lời: "Đại quân Địa Phủ đều bị tiêu diệt, Địa Tạng Phật, Đại Thế Chí Bồ Tát, Phong Đô

Đại Đế đã trốn thoát, bản thánh đã giao Tu La Đạo cho Minh Hà Lão Tổ, năm đạo còn lại hiện tại đều nằm dưới sự khống chế của bản thánh." Đế Phượng Thiên gật đầu.

Minh Hà Lão Tổ quả là mãnh mẽ.

Không có sự hỗ trợ của Tây Phương Giáo, Địa Phủ không thể chống lại đại quân A Tu La của Minh Hà Lão Tổ.

Đế Phượng Thiên lập tức hỏi: "Phong Đô Đại Đế đó là người thế nào?" Hậu Thổ trả lời: "Là chủ nhân của Minh Giới trước khi Lục Đạo được mở ra, bây giờ cũng có tu vi Chuẩn Thánh viên mãn, dưới trướng có Ngũ Phương Quỷ Đế và một đám Minh Tộc, nhưng Ngũ Phương Quỷ Đế đã chết hết trong trận chiến đó rồi." Đế Phượng Thiên suy nghĩ một lát, nói: "Địa Phủ đó bỏ không cũng phí, hay là kéo Phong Đô Đại Đế đó về quản lý Địa Phủ, thế nào?

Như vậy sẽ đỡ tốn sức." Hậu Thổ gật đầu, hỏi: "Nếu hắn không đồng ý thì sao?" Đế Phượng Thiên đương nhiên nói: "Vậy thì Bản thiếu chủ giết hắn, rồi diệt tộc Minh Tộc luôn, là đồng minh của Tây Phương Giáo, đứng sai phe phải trả giá đắt, làm gì có đất để lựa chọn." Hậu Thổ gật đầu, cảm thấy lời của Đế Phượng Thiên có lý.

Thực ra trong số nhiều nữ nhân như vậy, tam quan của Hậu Thổ và Đế Phượng Thiên hợp nhất, nếu không ban đầu Đế Phượng Thiên cũng không thể trở thành bạn tốt của cả Thập Nhị Tổ Vu.

So với Huyền Minh, Huyền Minh không thích động não, Hậu Thổ sau khi thành Thánh đã dần dần học được và quen với việc mưu tính.

Còn Nữ Oa, thực ra là một trạch nữ, không thích tranh đấu và giết chóc, chỉ thích truy cầu Đại đạo.

Còn Hi Hòa và Thường Hi, tính cách thiên về ôn hòa, cũng không thích sát lục. "Ta đi đây." Đế Phượng Thiên luyến tiếc buông tay Hậu

Thổ, đi tìm Phong Đô Đại Đế. ...

Bắc Âm Ti.

Đây là địa bàn của Phong Đô Đại Đế, tên là Bắc Âm Ti.

Phong Đô Đại Đế là chủ của Minh Giới trước khi Lục Đạo được mở ra, thực lực của hắn ở Hồng Hoang cũng là một đại lão một phương.

Sau khi Tây Phương Giáo thành lập Địa Phủ, đã nhiều lần lôi kéo Phong Đô Đại Đế gia nhập Tây Phương Giáo, nhưng Phong Đô Đại Đế đều từ chối, nhưng do áp lực từ giáo phái Thánh nhân của Tây Phương Giáo, cuối cùng đã trở thành đồng minh.

Trước đó khi Đế Phượng Thiên đại chiến với Tây Phương Giáo, Minh Hà Lão Tổ cũng đồng thời tấn công Địa Phủ.

Phong Đô Đại Đế cùng Địa Tạng Phật và Đại Thế Chí Bồ Tát cùng nhau chống lại Minh Hà Lão Tổ.

Ba người hợp lực miễn cưỡng cầm chân được Minh Hà Lão Tổ, nhưng đại quân A Tu La đã đại bại đại quân Địa Phủ.

Tin tức chiến trường Hồng Hoang thất bại truyền đến, Địa Tạng Phật và Đại Thế Chí Bồ Tát thấy tình hình không ổn liền bỏ chạy.

Phong Đô Đại Đế vốn chỉ giúp đỡ, tự nhiên cũng chạy.

Phong Đô Đại Đế chậm rãi nhấp một ngụm linh tửu đặc hữu của Minh Giới, than thở: "Tây Phương Giáo chết tiệt, hại bản đế tổn thất Ngũ Phương Quỷ Đế." Phong Đô Đại Đế đau lòng, Ngũ Phương Quỷ Đế Đông Nam Tây Bắc Trung đó là thuộc hạ tâm phúc của hắn, đều có tu vi Đại La, năm nhân tài như vậy vẫn lạc, là một đả kích lớn đối với thế lực Bắc Âm Ti. "Xem ra Đại Đế có vẻ tâm trạng không tốt lắm." Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Phong Đô Đại Đế đột nhiên ngẩng đầu, thấy một bóng người áo đen không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt mình.

Dù bây giờ sự chú ý có chút không tập trung, nhưng một Chuẩn Thánh viên mãn đường đường không thể nào để người ta đến trước mặt mà hoàn toàn không cảm ứng được, trừ phi thực lực của người đó vượt xa hắn.

Phong Đô Đại Đế lập tức nhận ra người đó là ai, tức thì lông tơ toàn thân dựng đứng, cung kính hành lễ: "Phong Đô bái kiến Tiệt Giáo Thánh tử." Đế Phượng Thiên chậm rãi ngồi xuống, nếm thử một ngụm linh tửu đặc hữu của Bắc Âm Ti, nói: "Không ngon." Thực ra rượu này không tệ, chỉ là Đế Phượng Thiên toàn uống rượu được ủ từ linh căn khai thiên, uống rượu khác tự nhiên thấy kém một chút.

Phong Đô Đại Đế nịnh nọt nói: "Ta không có rượu ngon, để Thánh tử chê cười rồi." Phong Đô Đại Đế tuy bề ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng thực ra sợ hãi tột độ, hắn biết rõ nếu Đế Phượng Thiên muốn giết hắn, hắn căn bản không có sức phản kháng.

Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói: "Ta nghe Hậu Thổ nói ngươi là đồng minh của Tây Phương Giáo?" Phong Đô Đại Đế toàn thân run lên, mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống, cái gì đến cũng đã đến.

Phong Đô Đại Đế lựa lời đáp lại: "Thánh tử, là thế này, Tây Phương Giáo đó vẫn luôn lôi kéo ta gia nhập, nhưng ta không đồng ý, nhưng ta cũng không dám đắc tội chết với Tây Phương Giáo, dù sao đó cũng là giáo phái Thánh nhân, vì vậy mới đồng ý thiết lập quan hệ đồng minh, ta chưa bao giờ và cũng không dám đối địch với Tiệt Giáo, mong Thánh tử minh giám." Phong Đô Đại Đế cũng không dám che giấu, đó quả thực là sự thật.

Đế Phượng Thiên xua tay nói: "Không cần giải thích, Bản thiếu chủ hỏi ngươi một vấn đề, để ngươi thay Hậu Thổ Thánh nhân quản

lý Địa Phủ, ngươi có bằng lòng không?" Phong Đô Đại Đế ngẩn ra, lập tức trả lời: "Bằng lòng, ta bằng lòng!" Phong Đô Đại Đế biết rõ, nếu từ chối, hôm nay chắc chắn sẽ chết.

Có thể sống sót, làm việc cho Thánh nhân, tự nhiên là điều hắn vui mừng.

Đế Phượng Thiên gật đầu, nhàn nhạt nói: "Lập tức dẫn toàn bộ người của ngươi đến Địa Phủ, xây dựng lại Địa Phủ, khôi phục trật tự." Tiếng nói vừa dứt, Đế Phượng Thiên hóa thành một vệt bóng tối biến mất không thấy, đây là một cách dùng khác của pháp tắc Ám chi Đại đạo.

Tác dụng của pháp tắc Đại đạo rất đa dạng, không chỉ dùng để tấn công, mà còn có thể dùng để độn thuật.

Phong Đô Đại Đế lau mồ hôi lạnh trên trán, lẩm bẩm: "Hù chết bản đế..." --------- Rời khỏi Bắc Âm Ti, Đế Phượng Thiên đến Bích Du Cung một chuyến.

Biết được trận chiến giữa Âm Dương Lão Tổ và Thiên Đạo đã kết thúc, thắng bại chưa phân.

Đế Phượng Thiên sau khi xác nhận với mẫu thân rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là Thiên Đạo, lập tức trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Khi trở về Tiêu Dao Cung, chỉ có một nữ tử trông quen mắt nhưng hắn nhất thời không nhận ra.

Nhìn một lúc mới nhớ ra đó là muội muội của Dương Tiễn, Dương Thiền, suýt chút nữa đã quên mất cô gái này.

Dương Thiền thấy Đế Phượng Thiên trở về, cúi người hành lễ: "Dương Thiền bái kiến Thiếu chủ." Đế Phượng Thiên liếc nhìn Dương Thiền một cái, sau khi từ người phàm biến thành tiên nhân,

Dương Thiền lại càng xinh đẹp hơn trên nền tảng vốn có, toàn thân toát ra ánh sáng rực rỡ, tu vi cũng đã là Kim Tiên cảnh.

Từ một người phàm trở thành Kim Tiên cảnh cũng là một bước nhảy vọt lớn. "Rót rượu cho Bản thiếu chủ." Đế Phượng Thiên ngồi trên ghế Tiêu Dao, phân phó một tiếng.

Dương Thiền ngoan ngoãn rót rượu, trực tiếp đưa đến bên miệng Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên uống cạn rượu Bàn Đào, hỏi: "Ai dạy ngươi?" Dương Thiền đỏ mặt nói: "Đát Kỷ tỷ tỷ dạy ta phải phục thị Thiếu chủ." Đế Phượng Thiên gật đầu, cười nói: "Xem ra ngươi cũng rất dụng tâm." Dương Thiền cẩn thận hầu hạ Đế Phượng Thiên, tuy vẫn luôn bế quan, nhưng sau khi xuất quan cũng nghe tỷ tỷ kể về sự tích của Thiếu chủ, lòng kính phục càng thêm đậm.

Sau khi xuất quan cũng đã gặp mặt ca ca Dương Tiễn một lần.

Dương Tiễn đã miêu tả sinh động cảnh tượng bá khí khi Thiếu chủ trảm Thiên, và dặn dò Dương Thiền phải nỗ lực, tuy chỉ là một thị nữ nhỏ, nhưng Thánh tử đối với người bên cạnh đều rất tốt, nếu có cơ hội, nhất định phải trở thành nữ nhân của Thánh tử.

Tâm tư của Dương Thiền rất đơn thuần, nghe ca ca nói vậy liền đỏ mặt chạy đi.

Đế Phượng Thiên uống linh tửu, đột nhiên hỏi: "Ngươi không muốn đến Thiên Đình à?" Dương Thiền nghe vậy liền hoảng hốt, đỏ mắt quỳ xuống, mang theo giọng khóc nói: "Có phải Dương Thiền làm gì không tốt không, Dương Thiền có thể sửa, xin Thiếu chủ đừng đuổi Dương Thiền đi." Đế Phượng Thiên bật cười: "Đừng hiểu lầm, ý của Bản thiếu chủ là, trong thời gian tới có thể sẽ không an toàn, nếu ngươi muốn, ta có thể đưa ngươi đến một nơi an toàn hơn." Dương Thiền nghiêm túc đáp lại: "Dương Thiền đâu cũng không đi,

chỉ muốn phụng sự bên cạnh Thiếu chủ, xin Thiếu chủ thành toàn!" Đế Phượng Thiên gật đầu, nói: "Vậy thì ở lại đi!" Dương Thiền đứng dậy, khuôn mặt tươi cười, lẩm bẩm: "Thiếu chủ hù chết ta rồi." Đế Phượng Thiên thuận miệng nói: "Ta với ngươi cũng chưa gặp mấy lần, chẳng lẽ ngươi không rời xa ta được?" Dương Thiền cắn môi, đỏ mặt nói: "Thiếu chủ uy chấn Hồng Hoang, không biết bao nhiêu nữ tử muốn được phục thị bên cạnh Thiếu chủ, Dương Thiền đã có được cơ hội này, tự nhiên sẽ không buông bỏ." Đế Phượng Thiên gật đầu, nói: "Không ngờ một nha đầu trông yếu đuối, lá gan lại lớn hơn Ngao Sương một chút, thật dám nói." Dương Thiền e thẹn hỏi: "Thiếu chủ đang khen ta sao?" Đế Phượng Thiên gật đầu: "Coi như vậy đi..." Sau khi trò chuyện với Dương Thiền một phen, Đế Phượng Thiên bắt đầu bế quan.

Thời gian có chút cấp bách, phải trước khi Hồng Quân hồi phục, đột phá Bán bộ Đại đạo cảnh.

Đế Phượng Thiên hiện tại đã tích lũy được bảy quả Đại Đạo Quả Thực, lập tức ăn một quả bắt đầu lĩnh ngộ Ám chi Đại đạo.

Liên tục ăn hết bảy quả Đại Đạo Quả Thực, bảy ngàn năm sau, hiệu quả của Đại Đạo Quả Thực đã dùng hết.

Chương 395

Nhưng Ám chi Đại đạo của Đế Phượng Thiên vẫn chưa thể đột phá đến giai đoạn cuối cùng là Hỗn Độn.

Đế Phượng Thiên có thể cảm giác được sắp rồi, chỉ còn cách một chút nữa thôi.

Hai nguyên hội sau, hệ thống lựa chọn được kích hoạt. "[Phát hiện ký chủ bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.]" "[Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng thần thông Ba đầu sáu tay.]" "[Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng một vạn giọt Tam Quang Thần Thủy.]" Đế Phượng Thiên chọn lựa chọn thứ hai. "[Keng!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng một vạn giọt Tam Quang Thần Thủy!]" Nhận được phần thưởng, Đế Phượng Thiên tiếp tục bế quan.

Một nguyên hội sau, hệ thống lựa chọn được kích hoạt. "[Phát hiện ký chủ bế quan một nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.]" "[Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng thần thông Cửu Vị Chân Hỏa.]" "[Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng một vạn giọt Huyền Thiên Trọng Thủy.]" Đế Phượng Thiên chọn lựa chọn thứ hai. "[Keng!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng một vạn giọt Huyền Thiên Trọng Thủy!]" Nhận được phần thưởng, Đế Phượng Thiên tiếp tục bế quan.

Một nguyên hội sau, hệ thống lựa chọn lại được kích hoạt. "[Phát

hiện ký chủ bế quan một nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.]" "[Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Bồ Đề Đại Trận.]" "[Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng một trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy.]" Đế Phượng Thiên chọn lựa chọn thứ hai. "[Keng!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng một trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy!]" Nhận được phần thưởng, Đế Phượng Thiên tiếp tục bế quan.

Ba nguyên hội sau, hệ thống lựa chọn lại được kích hoạt. "[Phát hiện ký chủ bế quan ba nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.]" "[Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Lưỡng Nghi Vi Trần Trận.]" "[Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng một trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy.]" Đế Phượng Thiên chọn lựa chọn thứ hai. "[Keng!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng một trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy!]" Cộng thêm một trăm giọt còn lại trước đó, Đế Phượng Thiên đã tích lũy được ba trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy, Đế Phượng Thiên một hơi uống hết. "[Keng!

Chúc mừng ký chủ đã nâng cấp căn nguyên lên một cấp.]" Sau khi nâng cấp căn nguyên một lần, Đế Phượng Thiên vẫn tiếp tục bế quan.

Lần nâng cấp căn nguyên này, cũng đã nâng căn nguyên Hỗn Độn Ma Thần lên cấp Tiên Thiên.

Hai nguyên hội sau, hệ thống lựa chọn được kích hoạt. "[Phát hiện ký chủ bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.]" "[Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng thần thông Ba đầu sáu tay.]" "[Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng một vạn giọt Thiên Hà

Thánh Thủy.]" Đế Phượng Thiên chọn lựa chọn thứ hai. "[Keng!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng một vạn giọt Thiên Hà Thánh Thủy!]" Nhận được phần thưởng, Đế Phượng Thiên tiếp tục bế quan.

Một nguyên hội sau, hệ thống lựa chọn lại được kích hoạt. "[Phát hiện ký chủ bế quan một nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.]" "[Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Cửu Chuyển Kim Đan (x3).]" "[Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Hỗn Độn Niêm Kim (x1).]" Đế Phượng Thiên chọn lựa chọn thứ hai. "[Keng!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Hỗn Độn Niêm Kim (x1)!]" "[Phát hiện ký chủ sở hữu Tam Quang Thần Thủy (một vạn giọt), Huyền Thiên Trọng Thủy (một vạn giọt), Thiên Hà Thánh Thủy (một vạn giọt), Hỗn Độn Niêm Kim (x1), mời lựa chọn pháp bảo để nâng cấp.]" Đế Phượng Thiên suy nghĩ một lát, trong đầu nói: "Nâng cấp Thần Ma Chiến Giáp." "[Keng!

Đã tiêu hao Tam Quang Thần Thủy (một vạn giọt), Huyền Thiên Trọng Thủy (một vạn giọt), Thiên Hà Thánh Thủy (một vạn giọt), Hỗn Độn Niêm Kim (x1), đang nâng cấp Thần Ma Chiến Giáp.]" "[10%.....30%.....50%.....70%.....Nâng cấp thành công!]" "[Thông báo: Đã thành công nâng cấp Thần Ma Chiến Giáp lên cấp Hỗn Độn Linh Bảo, đồng thời nâng cấp Thần Ma Chiến Giáp từ trạng thái tàn phá lên hoàn hảo.]" [Bảng thông tin cá nhân]: Tên: Đế Phượng Thiên.

Căn nguyên: Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần (Sơ cấp).

Tu vi: Chuẩn Thánh đỉnh phong (Cảnh giới tiếp theo: Bán bộ Đại đạo).

Nhục thân: Chuẩn Thánh viên mãn (Đã được hai giọt Bàn Cổ tinh huyết rèn luyện).

Đại đạo: Ám chi Đại đạo (Cực Ám), Trận chi Đại đạo (Hoàng giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp, Chân Hoàng Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), Thần Ma Chiến Giáp (Hỗn Độn Linh Bảo), Đồ Ma Đao (Bán bộ Hỗn Độn Linh Bảo), Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp (Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo), Hạo Thiên Kính (Tiên Thiên Linh Bảo), Linh Cữu Đăng (Tiên Thiên Linh Bảo), Trảm Tiên Phi Đao (Tiên Thiên Linh Bảo), Một vạn thanh kiếm (Đều là Hậu Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (Một trong thập đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (Như trên), Bàn Đào (Như trên), Đại Đạo Chi Thụ (Linh căn đặc thù).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (Thông qua Trận chi Đại đạo tự lĩnh ngộ kiếm trận).

Khác: Cực phẩm Tấn Tiệp Đan (x1), Chuẩn Thánh Đan (x2).

Đế Phượng Thiên nhìn Thần Ma Chiến Giáp hoàn hảo không chút tổn hại trước mắt, tràn ngập ma khí ngút trời, cực kỳ phù hợp với thuộc tính Ám chi Đại đạo.

Tâm niệm vừa động, Thần Ma Chiến Giáp liền trực tiếp dung

nhập vào bên ngoài cơ thể Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên vốn đã có Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, lực phòng ngự còn mạnh hơn cả Thái Cực Đồ, bây giờ lại khoác thêm Thần Ma Chiến Giáp, cho dù phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên bị phá vỡ, vẫn còn có sự bảo vệ của Thần Ma Chiến Giáp, cộng thêm nhục thân cường hãn, lực phòng ngự đã nghịch thiên.

Đế Phượng Thiên vỗ vỗ Thần Ma Chiến Giáp, vô cùng hài lòng, tiếp tục bế quan. ... "[Phát hiện ký chủ bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.]" "[Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng thần thông Tụ Lý Càn Khôn.]" "[Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1).]" Cuối cùng cũng đến, Đế Phượng Thiên tự nhiên lập tức chọn lựa chọn thứ hai.

Bây giờ hắn đã rất gần giai đoạn thứ bảy của Ám chi Đại đạo, nhiều nhất chỉ còn thiếu hai ba quả Đại Đạo Quả Thực. "[Keng!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!]" Đế Phượng Thiên lập tức ăn Đại Đạo Quả Thực, sự lĩnh ngộ về tầng sâu của Ám chi Đại đạo lại tiếp tục kéo dài một ngàn năm.

Một ngàn năm sau, Đế Phượng Thiên cảm giác chỉ còn thiếu một bước cuối cùng.

Thiếu một quả, chỉ thiếu một quả Đại Đạo Quả Thực cuối cùng.

Đế Phượng Thiên tiếp tục chọn bế quan.

Bốn nguyên hội tiếp theo, hệ thống thưởng đã kích hoạt hai lần.

Một lần Đế Phượng Thiên chọn một trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy, một lần chọn một vạn giọt Tam Quang Thần Thủy.

Sau khi lựa chọn xong, Đế Phượng Thiên tiếp tục bế quan. "[Phát

hiện ký chủ bế quan một nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.]" "[Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Lưỡng Nghi Vi Trần Trận.]" "[Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1).]" Mắt Đế Phượng Thiên sáng lên, có rồi!

Hắn trực tiếp chọn lựa chọn thứ hai. "[Keng!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!]" Đế Phượng Thiên lập tức ăn quả Đại Đạo Quả Thực này.

Đột phá giai đoạn cuối cùng của Ám chi Đại đạo.

Một ngàn năm sau, toàn thân Đế Phượng Thiên tỏa ra hắc quang, cả người bị bóng tối cực hạn bao trùm.

Chương 396

Đế Phượng Thiên cưỡng ép áp chế luồng hắc ám sắp đột phá chân trời, nếu không cả Hồng Hoang sẽ biết hắn đã đột phá trong khoảnh khắc. "[Chúc mừng ký chủ đã thành công đột phá giai đoạn thứ bảy Hỗn Độn của Ám chi Đại đạo, lựa chọn đã được kích hoạt.]" "[Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung.]" "[Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng dị bảo Hỗn Loạn Nguyên Thạch.]" Đế Phượng Thiên suy nghĩ một lát, quả thực có do dự, Hỗn Độn Chung có sức hấp dẫn rất lớn.

Nhưng vì chí bảo phòng ngự của hắn đã đủ biến thái rồi, thêm một cái Hỗn Độn Chung nữa có lẽ cũng không có ý nghĩa lớn, vì vậy hắn chọn lựa chọn thứ hai.

Hỗn Loạn Nguyên Thạch tuy không biết là gì, nhưng xuất hiện cùng với Hỗn Độn Chung, chắc chắn cũng không tầm thường. "[Keng!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Hỗn Loạn Nguyên Thạch!]" "[Thông báo: Hỗn Loạn Nguyên Thạch là dị bảo Hỗn Độn, có thể giúp ký chủ không bị lạc phương hướng trong dòng chảy thời không hỗn loạn, tránh né nguy cơ, tìm lại đường về Hồng Hoang.]" "[Thông báo: Ký chủ đã thành công đạt đến giai đoạn cuối cùng của Ám chi Đại đạo, có thể dùng pháp tắc Ám chi Đại đạo để diễn hóa Hỗn Độn.]" Đế Phượng Thiên không ngờ Hỗn Loạn Nguyên Thạch lại có công hiệu nghịch thiên như vậy, thế có nghĩa là, hắn có thể đi đến dòng chảy thời không hỗn loạn mà ngay cả Thánh nhân cũng phải kiêng dè để vui chơi rồi sao?

Ngay sau đó, âm thanh thông báo của hệ thống lại vang lên. "[Chúc mừng ký chủ đã thành công tấn cấp Bán bộ Đại đạo cảnh, lựa chọn đã được kích hoạt.]" "[Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, thưởng Hỗn Độn Ma Chủng (x1).]" "[Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Tiên Thiên Chí Bảo Ngũ Phương Kỳ hợp nhất.]" Đế Phượng Thiên lại do dự một lát, chọn lựa chọn thứ nhất.

Là người sở hữu ba món Hỗn Độn Linh Bảo, sức hấp dẫn của Tiên Thiên Chí Bảo không còn lớn như vậy nữa.

Hắn càng tò mò hơn về công hiệu của những thứ chưa từng nghe qua. "[Keng!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Hỗn Độn Ma Chủng (x1)!]" "[Thông báo: Hỗn Độn Ma Chủng được gieo vào trong nguyên thần, có thể giúp ký chủ phục sinh một lần thông qua Hỗn Độn Ma Chủng khi vẫn lạc, sau khi phục sinh có thể nâng cấp căn nguyên lên một cấp.]" [Bảng thông tin cá nhân]: Tên: Đế Phượng Thiên.

Căn nguyên: Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần (Sơ cấp).

Tu vi: Bán bộ Đại đạo (Cảnh giới tiếp theo: Đại đạo Thánh nhân).

Nhục thân: Chuẩn Thánh viên mãn (Đã được hai giọt Bàn Cổ tinh huyết rèn luyện).

Đại đạo: Ám chi Đại đạo (Hỗn Độn), Trận chi Đại đạo (Hoàng giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp, Chân Hoàng Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật,

Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), Thần Ma Chiến Giáp (Hỗn Độn Linh Bảo), Đồ Ma Đao (Bán bộ Hỗn Độn Linh Bảo), Hỗn Loạn Nguyên Thạch (Dị bảo), Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp (Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo), Hạo Thiên Kính (Tiên Thiên Linh Bảo), Linh Cữu Đăng (Tiên Thiên Linh Bảo), Trảm Tiên Phi Đao (Tiên Thiên Linh Bảo), Một vạn thanh kiếm (Đều là Hậu Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (Một trong thập đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (Như trên), Bàn Đào (Như trên), Đại Đạo Chi Thụ (Linh căn đặc thù).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (Thông qua Trận chi Đại đạo tự lĩnh ngộ kiếm trận).

Khác: Hỗn Độn Ma Chủng (x1), Cực phẩm Tấn Tiệp Đan (x1), Chuẩn Thánh Đan (x2), Hỗn Độn Nguyên Thủy (một trăm giọt), Tam Quang Thần Thủy (một vạn giọt).

Nghe hệ thống giới thiệu, Đế Phượng Thiên ngẩn ra, công hiệu này cũng quá nghịch thiên rồi!

Tương đương với việc có hai mạng, còn tự động nâng cấp căn nguyên một lần.

Đế Phượng Thiên mừng thầm vì đã đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Như vậy, hắn đã có lá bài tẩy bảo mệnh mạnh nhất.

Xuyên việt đến Hồng Hoang trăm nguyên hội, Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng đạt đến tầng tu vi có thể tranh phong với Thánh nhân.

Trước đây đánh Thánh nhân phải dựa vào lão đa và lão bà, bây giờ Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng có thể tự mình ra trận.

Bước đột phá thực lực này khiến Đế Phượng Thiên tràn đầy tự tin, bây giờ bất kể là Hồng Quân hay Thiên Đạo, hắn đều dám chính diện giao chiến.

Lúc này, toàn thân Đế Phượng Thiên có vật chất hắc ám bao quanh, trông vừa sâu không thấy đáy như vực thẳm, lại vừa như bị Hỗn Độn bao phủ, vô cùng quỷ dị.

Ám chi Đại đạo của Đế Phượng Thiên đã lĩnh ngộ đến giai đoạn cuối cùng, pháp tắc Ám chi Đại đạo tự động du tẩu quanh thân Đế Phượng Thiên, giống như một đứa trẻ nghịch ngợm.

Ám chi Đại đạo đã lĩnh ngộ đến giai đoạn cuối cùng, nhưng chỉ mới đạt đến Bán bộ Đại đạo cảnh, vậy thì tiếp theo làm thế nào để đạt đến Đại đạo Thánh nhân?

Đế Phượng Thiên không biết, chỉ có thể từ từ tìm tòi.

Về mặt lý thuyết, lĩnh ngộ một loại Đại đạo đến cực hạn là có thể trở thành Đại đạo Thánh nhân, nhưng ngay cả người mạnh như Bàn Cổ cũng không thành công, vậy thì bước cuối cùng chắc chắn cực kỳ khó khăn.

Đế Phượng Thiên không biết phương hướng ở đâu, chậm rãi rời khỏi nơi bế quan, chuẩn bị nghênh đón trận chiến vô cùng gian nan sắp tới. ...

Ngọc Hư Cung.

Hồng Quân chậm rãi mở mắt.

Sau mười bảy nguyên hội tu dưỡng, Hồng Quân cuối cùng cũng hồi phục, loại bỏ ảnh hưởng từ việc Thông Thiên và Nữ Oa bị tước đi Thánh vị.

Thiên Đạo trong hình dạng Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng bên cạnh nhìn Hồng Quân.

Hồng Quân chậm rãi mở miệng: "Trận chiến đó thế nào?" Thiên Đạo khàn giọng nói: "Hắn, rất mạnh!" Hồng Quân gật đầu, nói: "Không sao, dù sao Tiệt Giáo cũng không còn Thánh nhân, ta chỉ cần chém giết Đế Phượng Thiên, là có thể giúp ngươi đối phó Âm Dương Lão Tổ." Thiên Đạo không nói gì.

Hồng Quân tiếp tục nói: "Trận chiến này, ta phải thắng, nếu thua, hậu quả không thể lường được." Hồng Quân nhìn về phía Hỗn Độn vô tận, dường như có ý chỉ.

Thiên Đạo tự nhiên hiểu, nhàn nhạt nói: "Trong Hỗn Độn vô tận, ít nhất Thời Gian và Không Gian còn sống, những người khác không rõ." Hồng Quân mặt không biểu cảm nói: "Hồng Hoang Thiên Đạo, ngươi thật sự cho rằng có thể chém giết sao?

Nếu Hồng Hoang không có Thiên Đạo áp chế, làm sao có thể phát triển đến ngày nay, nếu Đế Phượng Thiên thật sự thắng ta, tận thế của Hồng Hoang sẽ đến." Thiên Đạo im lặng.

Hồng Quân tiếp tục nói: "Bần đạo từng mở ra dòng sông thời gian để nhìn vào tương lai, nhưng thiên cơ đã loạn, tương lai là một mảnh sương mù, ngay cả ta cũng không thể nhìn thấu kết cục của Hồng Hoang, đây chưa chắc đã là một chuyện tốt." Thiên Đạo chậm rãi mở miệng: "Nhìn thấy tương lai cũng không phải là tương lai, chỉ là một trong vô hạn khả năng của tương lai, không có ý nghĩa." Hồng Quân cười nói: "Đây là câu nói dài nhất của ngươi, xem ra ngươi rất hứng thú với pháp tắc thời gian." Thiên Đạo lắc đầu: "Ta không phải Thời

Thần Đạo Nhân." Hồng Quân gật đầu, nói: "Không Gian, Thời Gian, Nhân Quả, Vận Mệnh, quả thực đều là những pháp tắc quỷ dị nghịch thiên, Không Gian Đạo Nhân Dương Mi đó bần đạo từng gặp một lần, thực lực rất mạnh, có dã tâm.

Còn Thời Thần Đạo Nhân, gã đó e là vẫn luôn trốn ở quá khứ hoặc tương lai, căn bản không ở hiện tại, bần đạo chưa từng gặp." Thiên Đạo đột nhiên hỏi: "Bàn Cổ, năm xưa vì sao phải khai thiên?" Hồng Quân im lặng, là Đạo Tổ của Hồng Hoang, người mạnh nhất Hồng Hoang, chuyện ông ta biết, gần như biết tất cả bí mật của Hồng Hoang, nhưng chuyện này ông ta thật sự không rõ.

Bàn Cổ là Ma Thần đỉnh cấp áp đảo ba ngàn Ma Thần, lại cứ phải lấy tính mạng làm giá để khai phá ra một thế giới Hồng Hoang trong Hỗn Độn.

Bên trong đương nhiên có những bí mật không ai biết, tự nhiên không thể nào khai thiên cho vui!

Hồng Quân cũng hỏi lại: "Ngươi gọi thẳng tên húy của Bàn Cổ Đại Thần, xem ra không tôn kính lắm?" Thiên Đạo bình tĩnh nói: "Bàn Cổ là Bàn Cổ, ta là ta, vì sao ta phải tôn kính, ta cũng không phải do bất kỳ bộ phận nào trên người Bàn Cổ hóa thành." Hồng Quân gật đầu, than thở: "Câu hỏi của ngươi, cũng là vấn đề đã làm khó bần đạo nhiều nguyên hội, nhưng bần đạo không biết đáp án." Thiên Đạo nhàn nhạt nói: "Ta có một suy đoán, Bàn Cổ năm xưa ở đỉnh cao của Hỗn Độn, có lẽ đã phát hiện ra bí mật mà các Ma Thần khác không phát hiện, cuối cùng khiến ông ta quyết định khai phá ra thế giới Hồng Hoang này." Hồng Quân có vẻ suy tư, nhưng không đưa ra ý kiến.

Cuộc đối thoại như vậy, cũng chỉ có hai tồn tại đỉnh cấp nhất của Hồng Hoang mới có tư cách giao lưu.

Bởi vì nó chạm đến bí mật căn bản nhất của đại địa Hồng Hoang,

những sinh linh khác nào dám nghĩ đến những chuyện này.

Hồi lâu sau, Hồng Quân chậm rãi nói: "Thôi, chúng ta đi giải quyết biến số lớn nhất của Hồng Hoang trước đi!

Kể từ khi hắn xuất hiện, hướng đi của Hồng Hoang này đã trở nên không thể dự đoán được." "Hắn, đáng lẽ phải chết từ lâu rồi..." --------- Sau khi kết thúc bế quan, Đế Phượng Thiên uống vài ngụm linh tửu trong Tiêu Dao Điện.

Rất nhanh, Âm Dương Lão Tổ cảm ứng được Đế Phượng Thiên xuất quan, lập tức đến.

Sau đó, Đế Phượng Thiên dùng pháp tắc Ám chi Đại đạo bố trí một đại trận phòng hộ trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Âm Dương Lão Tổ cũng dùng pháp tắc Âm Dương Đại đạo bố trí một pháp trận phòng hộ trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Đại trận phòng hộ của hai loại pháp tắc Đại đạo, cho dù Thánh nhân đích thân đến cũng không thể dễ dàng phá vỡ.

Đế Phượng Thiên rót cho mẫu thân một ly linh tửu, hỏi: "Tình hình thế nào?" Âm Dương Lão Tổ lắc đầu: "Không thành công." Đế Phượng Thiên gật đầu, cũng không quá thất vọng, đã sớm dự liệu.

Ngay cả Thông Thiên cũng không thành công đột phá Hỗn Nguyên.

Nếu Thông Thiên không thành công, vậy thì Nữ Oa chắc chắn cũng không thành công.

Như vậy, Đế Phượng Thiên không chỉ phải đánh Hồng Quân, mà còn phải đánh mấy vị Thánh nhân, tuyệt đối là một trận chiến vô cùng gian nan.

Chương 397

Chưa đầy một lát sau, từ hướng Bích Du Cung và Oa Hoàng Cung đồng thời xuất hiện hai bóng người.

Thông Thiên và Nữ Oa vậy mà đã xuất quan!

Đế Phượng Thiên và Âm Dương Lão Tổ có chút kinh ngạc.

Rất nhanh, Thông Thiên và Nữ Oa cũng ngồi xuống.

Thông Thiên Giáo Chủ cười nói: "Hai người nhìn ta làm gì?" Âm Dương Lão Tổ hỏi: "Ngươi chưa chứng được Hỗn Nguyên, tại sao lại xuất hiện?

Mau quay về bế quan đi." Thông Thiên Giáo Chủ lắc đầu: "Không phải Hỗn Nguyên thì không thể đánh Thánh nhân sao?

Cũng quá coi thường bản tọa rồi phải không?

Bản tọa cảm thấy đánh một tên Tiếp Dẫn hoàn toàn không thành vấn đề." Nữ Oa cũng nói: "Bần đạo cảm thấy đánh một tên Chuẩn Đề hoàn toàn không có vấn đề." Đế Phượng Thiên gật đầu, thực ra cũng có chút đạo lý.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là yếu nhất trong Lục Thánh.

Đương nhiên, dù yếu đến đâu, họ vẫn là Thánh nhân, tuyệt đối không phải Chuẩn Thánh đỉnh phong tầm thường có thể đối đầu.

Nhưng Thông Thiên và Nữ Oa đều không phải Chuẩn Thánh đỉnh phong tầm thường, hai người vốn là những Thánh nhân lợi hại hơn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cho dù bây giờ Thánh vị bị đoạt, nhưng sự lĩnh ngộ đối với một số pháp tắc Đại đạo vẫn còn, ý thức và trình độ chiến đấu cũng còn, chỉ đơn thuần là cảnh giới bị hạ xuống.

Trong trường hợp này, tuy không thể hoàn toàn chiến thắng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề với cảnh giới hiện tại, nhưng có lẽ có thể cầm chân họ.

Thông Thiên Giáo Chủ có Tru Tiên Tứ Kiếm, sát phạt vô song!

Nữ Oa có Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Sơn Hà Xã Tắc Đồ làm phòng ngự, Chuẩn Đề trong tay chỉ có Thất Diệu Bảo Thụ và Gia Trì Thần Xử, không có sát phạt chí bảo, muốn phá vỡ phòng ngự của Nữ Oa cũng không đơn giản.

Như vậy xem ra, thật sự khả thi. "Vậy bản thánh cảm thấy, đánh một Lão Tử Thánh nhân hoàn toàn không thành vấn đề." Một giọng nói lạnh lùng chậm rãi vang lên, chỉ thấy một Hậu Thổ Thánh nhân mặc linh bào trắng, có vẻ đẹp khuynh thành, chậm rãi hạ xuống trong đại điện.

Những người có mặt ở đây đều là những người có cảnh giới cực cao, tự nhiên sẽ không kinh ngạc, đã sớm cảm giác được có một vị Thánh nhân đang đến gần.

Nữ Oa và Âm Dương Lão Tổ nhìn về phía Hậu Thổ Thánh nhân, đây là lần đầu tiên Nữ Oa và Âm Dương Lão Tổ gặp Hậu Thổ Thánh nhân. ...

Lần sớm nhất, Thông Thiên đã gặp Hậu Thổ Thánh nhân một lần khi ra tay cứu Đế Phượng Thiên lúc hắn mắng chửi Hồng Quân.

Đế Phượng Thiên do thường xuyên đến Lục Đạo Luân Hồi, nên cũng đã gặp Hậu Thổ nhiều lần.

Nhưng Nữ Oa vẫn chưa từng gặp Hậu Thổ, Âm Dương Lão Tổ càng chưa từng gặp.

Nữ Oa nhìn chăm chú vị nữ Thánh nhân giống như mình, phát hiện đối phương quả thực vô cùng xinh đẹp động lòng người.

Nữ Oa luôn tự phụ, nhưng khi nhìn thấy Hậu Thổ, nàng cảm thấy dung mạo và khí chất của Hậu Thổ không thua kém mình.

Ánh mắt Âm Dương Lão Tổ lóe lên.

Bà cảm thấy Hậu Thổ này rất vừa ý.

Lần đối thoại đó giữa Đế Phượng Thiên và Hậu Thổ ở Hồng Hoang, Âm Dương Lão Tổ cũng biết, biết được quan hệ giữa con trai mình và Hậu Thổ không đơn giản.

Nhưng lúc này Âm Dương Lão Tổ không nói gì, không thể nào trước mặt con dâu là Nữ Oa lại tỏ ra quá thân thiết với Hậu Thổ được.

Thông Thiên gật đầu nói: "Có Hậu Thổ Thánh nhân tương trợ, tự nhiên là tốt nhất." Đế Phượng Thiên nói: "Ngồi đi!

Ở đây có rượu nàng thích." Hậu Thổ ngồi xuống, ngửi thấy mùi rượu Hoàng Trung Lý trong bình, liền bắt đầu uống.

Lúc này, từ hướng Ngọc Hư Cung có hai luồng uy áp cực mạnh hạ xuống Hồng Hoang.

Trong khoảnh khắc hai luồng uy áp hạ xuống Hồng Hoang, chúng sinh Hồng Hoang đều cảm ứng được.

Bởi vì hai luồng uy áp đó thực sự mạnh đến mức có chút vô lý, uy áp trực tiếp quét qua toàn bộ Hồng Hoang, đại địa Hồng Hoang đều đang rung chuyển. "Ai vậy?

Uy áp mạnh quá, dường như đại địa Hồng Hoang sắp không chịu nổi rồi!" "Là Đạo Tổ, Đạo Tổ đã hợp đạo trở thành Thiên Đạo và Nguyên Thủy Thiên Tôn." "Không thể nào!

Thánh khu của Nguyên Thủy Thiên Tôn trước đây đã vẫn lạc ba lần, sao có thể mạnh mẽ như vậy?" "Không rõ, nhưng ta có thể cảm

giác được Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại vậy mà không yếu hơn Đạo Tổ đã hợp đạo." "Hai vị đại lão đỉnh cấp sắp ra tay với Tiệt Giáo rồi!" "....." Cùng lúc đó, Đạo Quân, Lão Tử Thánh nhân, Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân cũng lần lượt đến.

Đội hình mạnh nhất để tiêu diệt Tiệt Giáo.

Lần này, chắc chắn sẽ xóa sổ hoàn toàn Tiệt Giáo khỏi Hồng Hoang.

Đế Phượng Thiên cũng dẫn theo Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Hậu Thổ chậm rãi bay lên cao.

Năm đối sáu, Thông Thiên và Nữ Oa đã rơi khỏi Thánh vị, xem ra đội hình quả thực không bằng sự hào nhoáng của đối phương.

Một trận đối kháng ở trình độ cao nhất Hồng Hoang, các đệ tử Tiệt Giáo khác căn bản không thể tham gia, cho dù là cường giả như Khổng Tuyên, cũng chỉ có thể đến nộp mạng mà thôi.

Đế Phượng Thiên nhìn Thiên Đạo trong hình dạng Nguyên Thủy Thiên Tôn, cười nói: "Thiên Đạo, không tiếp tục ẩn nấp nữa sao?

Lần này đừng có ve sầu thoát xác nữa nhé." Lời này của Đế Phượng Thiên vừa nói ra, Hồng Hoang lại lập tức bùng nổ. "Cái gì?

Thiên Đạo?

Nguyên Thủy Thiên Tôn vậy mà là Thiên Đạo?

Vậy Thiên Đạo lần trước cũng không hề bị chém giết!" "Ta đã nói mà!

Thiên Đạo Hồng Hoang làm gì có chuyện dễ chết như vậy?" "Thiên Đạo và Đạo Tổ liên thủ rồi?

Ai có thể ngăn cản được chứ!

Quá vô địch rồi!" "Trong tình huống Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ

Oa Thánh nhân bị đoạt đi Thánh vị, tình hình quá bất lợi cho Tiệt Giáo." "Lần này, mới là nguy cơ diệt giáo thực sự của Tiệt Giáo!" "....." Các đại lão Hồng Hoang sau khi biết Nguyên Thủy Thiên Tôn vậy mà là bản tôn của Thiên Đạo, ai nấy đều hoàn toàn kinh ngạc.

Thiên Đạo không nói gì, là Thiên Đạo, chúa tể tối cao của Hồng Hoang, không giỏi võ mồm.

Hồng Quân nhàn nhạt nói: "Chúng sinh Hồng Hoang vô tội, chúng ta đến Hỗn Độn giao chiến, nếu trận chiến này các ngươi cũng thắng, thì Hồng Hoang này là của các ngươi." Câu nói này rất chân thực, nếu Đế Phượng Thiên trực tiếp diệt được Hồng Quân và Thiên Đạo, vậy thì hắn chính là chúa tể tối cao thực sự của Hồng Hoang.

Hồng Quân đã bỏ qua Thông Thiên Giáo Chủ, rõ ràng là Đế Phượng Thiên đã trưởng thành đến mức trở thành người có tiếng nói thực sự của Tiệt Giáo.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng không cảm thấy có gì không ổn, ai bảo con trai ông quá ưu tú chứ?

Có một đứa con trai ưu tú như vậy, che lấp hoàn toàn cả ánh hào quang của cha nó, nhưng Thông Thiên lại vui lòng như vậy.

Còn hơn là sinh ra một đứa con trai phế vật, phải không?

Đế Phượng Thiên cũng lười nói nhiều, nói: "Đi thôi!" Nói rồi, mười một vị đại nhân vật đỉnh cấp nhất Hồng Hoang trực tiếp bay về phía ngoại Hỗn Độn.

Lần này phải đến ngoại Hỗn Độn đánh, mười một vị này mà đánh, thì đại địa Hồng Hoang thật sự không bao lâu nữa sẽ bị đánh nát.

Đánh xong một trận, Hồng Hoang chắc chắn không còn tồn tại.

Hồng Quân và Đế Phượng Thiên đều không muốn thấy điều đó.

Nhìn thấy mười một vị đại lão bay về phía ngoại Hỗn Độn, chúng sinh Hồng Hoang vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa vô cùng tiếc nuối. "Tiếc quá!

Chương 398

Trận đại chiến thế kỷ ức vạn năm mới có một lần, vậy mà không có duyên được xem." "Thôi đi!

Nếu để ngươi xem, sinh linh Hồng Hoang đều phải chết hết." "Đúng vậy!

Vừa muốn xem lại không dám xem, ai!

Chỉ có thể im lặng chờ đợi kết quả." "Nói xem, cuối cùng bên nào sẽ thắng?" "Xem ra bên Thiên Đạo chiếm ưu thế, Âm Dương Lão Tổ không thể nào đồng thời đối phó cả Đạo Tổ và Thiên Đạo được?" "Tiệt Giáo Thánh tử đã dám xuất chiến, có khả năng lần này đã thật sự đạt đến Bán bộ Đại đạo cảnh, thật sự không dễ nói." "Có lý, có lý!

Nếu không Tiệt Giáo không thể nào thong dong ứng chiến như vậy." "....." Trong lúc chúng sinh Hồng Hoang bàn tán sôi nổi, mười một vị đại lão đã đến Hỗn Độn vô tận.

Không một lời thừa thãi, trực tiếp khai chiến!

Trận chiến này, sẽ quyết định quyền sở hữu cuối cùng của Hồng Hoang.

Nếu Đế Phượng Thiên chiến thắng, như Hồng Quân đã dự liệu, Hồng Hoang có thể sẽ phải đối mặt với tai họa diệt vong.

Thông Thiên đối đầu với Tiếp Dẫn Thánh nhân, do Thánh vị đã rơi, Thông Thiên vừa bắt đầu đã trực tiếp bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, Tru Tiên Trận Đồ cũng trực tiếp đạp dưới chân.

Nữ Oa đối đầu với Chuẩn Đề Thánh nhân, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Sơn Hà Xã Tắc Đồ trực tiếp được sử dụng, dùng Hồng Tú Cầu tấn công về phía Chuẩn Đề.

Hậu Thổ vẫn đối kháng với Lão Tử Thánh nhân, hai vị này chắc chắn trong thời gian ngắn không ai làm gì được ai.

Âm Dương Lão Tổ đối chiến với Thiên Đạo, lần trước đã đánh rồi, một chốc một lát chắc chắn không thể phân thắng bại.

Đế Phượng Thiên là người chịu áp lực lớn nhất, bởi vì hắn phải đối đầu với Hồng Quân và Đạo Quân.

Hồng Quân không cần phải nói, Đạo Tổ Hồng Hoang đã hợp đạo thành công, thực lực của ông ta hoàn toàn không yếu hơn Thiên Đạo hiện tại.

Đạo Quân là tự ngã thi của Hồng Quân, hai người phối hợp chắc chắn vô cùng ăn ý, thực lực của Đạo Quân có thể sánh ngang với Thông Thiên Giáo Chủ ở trạng thái đỉnh phong.

Cho nên đối thủ của Đế Phượng Thiên vô cùng cường hãn, một chọi một Đế Phượng Thiên còn không tự tin chắc chắn có thể đánh thắng Hồng Quân, dù sao Hồng Quân chưa từng ra tay, không thể phán đoán thực lực của ông ta rốt cuộc ở đâu.

Đối với uy năng của Tạo Hóa Ngọc Điệp, Đế Phượng Thiên cũng hoàn toàn không biết.

Bất kể thế nào, cuộc chiến giữa các đại lão đỉnh cấp nhất Hồng Hoang đã nổ ra trong Hỗn Độn vô tận. ...

Cuộc chiến vừa bắt đầu, chiến trường liền nhanh chóng phân tách.

Không còn cách nào, các đại năng ở đây trong nháy mắt đã cách xa ức vạn dặm, tùy tiện đánh một cái đã bay về tứ phía, trực tiếp chia cắt chiến trường.

Đế Phượng Thiên chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, thân khoác Thần Ma Chiến Giáp, tay trái cầm Đồ Ma Đao, tay phải cầm Thí Thần Thương, một thân trang bị ngoài từ 'hào hoa' ra không

thể dùng từ ngữ nào khác để hình dung.

Tay phải Đế Phượng Thiên vung ngang Thí Thần Thương, một luồng thương mang màu đỏ rực quét về phía Hồng Quân.

Tay trái vung Đồ Ma Đao, một luồng đao mang đen kịt trực tiếp chém về phía Đạo Quân.

Hai đòn tấn công đều trực tiếp chém rách Hỗn Độn, như bài sơn đảo hải đánh về phía hai người.

Đạo Quân cầm Đạo Kiếm trong tay, một kiếm vung ngang, một luồng đạo vận kỳ lạ từ trong Đạo Kiếm phát ra, trực tiếp nghiền nát đòn tấn công của Đế Phượng Thiên.

Hồng Quân thì không hề động đậy, trước người hiện lên một lớp khiên phòng hộ trong suốt.

Tuy là trong suốt, nhưng trong Hỗn Độn đen kịt lại trông có vẻ vô cùng chói mắt.

Lớp khiên phòng hộ đó dễ dàng chặn lại đòn tấn công sắc bén của Đế Phượng Thiên.

Đây là pháp tắc Tiên đạo mà Hồng Quân lĩnh ngộ từ Tạo Hóa Ngọc Điệp, cũng là một trong ba ngàn Đại đạo.

Pháp tắc Tiên đạo uy diệu vô cùng, quỷ dị khó lường, trong ba ngàn pháp tắc Đại đạo cũng là một trong những pháp tắc hàng đầu.

Đế Phượng Thiên thể hiện ra khí thế Bán bộ Đại đạo của mình, vô cùng cường hãn, không hề yếu hơn Âm Dương Lão Tổ.

Hồng Quân và Đạo Quân không hề kinh ngạc, đã sớm đoán được cảnh giới của Đế Phượng Thiên sẽ đến mức này.

Đế Phượng Thiên tay trái cầm đao, tay phải cầm thương, thế công như cuồng phong bão táp đánh về phía Hồng Quân và Đạo Quân.

Đạo Quân dùng Đạo Kiếm trong tay hóa giải thế công của Đế Phượng Thiên, Hồng Quân thì vẫn luôn không động đậy. "Tiệt Thiên Chỉ!" Đế Phượng Thiên khẽ quát một tiếng, sau lưng hiện ra một ngón tay khổng lồ màu vàng, pháp tắc tỏa ra từ ngón tay vàng đó đẩy lùi cả Hỗn Độn xung quanh, ánh sáng vàng rực rỡ trong Hỗn Độn vô tận trông có vẻ vô cùng chói mắt.

Ngón tay khổng lồ màu vàng phá tan Hỗn Độn, trực tiếp đánh về phía Đạo Quân. "Chưởng Trung Ma Quốc." Đế Phượng Thiên thu lại Đồ Ma Đao, lòng bàn tay trái đánh ra, một ma quốc nặng vô lượng trực tiếp đánh về phía Hồng Quân.

Đạo Quân vung Đạo Kiếm trong tay, trực tiếp chém ngang Tiệt Thiên Chỉ, kim quang tan tác trong Hỗn Độn vô tận, giống như đom đóm trong đêm đen.

Hồng Quân vẫn không động đậy, dùng quang tráo của pháp tắc Tiên đạo trực tiếp chặn lại đòn tấn công của Đế Phượng Thiên. "Hỗn Độn Thiên Mãng!" Một con thiên mãng màu đen dài ức vạn trượng trực tiếp xuất hiện sau lưng Đế Phượng Thiên.

Thiên mãng màu đen dường như có thể hấp thu lực lượng Hỗn Độn, trong Hỗn Độn, cơ thể nó lại phình to ra một vòng.

Thiên mãng gầm thét, tiếng gào trực tiếp chấn tan Hỗn Độn, uy thế vô cùng.

Ngay sau đó, Hỗn Độn Thiên Mãng phân thành hai, trực tiếp cùng lúc đâm về phía Hồng Quân và Đạo Quân. "Đạo Hóa Vạn Vật!" Đạo Quân khẽ quát một tiếng, Đạo Kiếm trong tay chém xuống, một con phượng hoàng khổng lồ toàn thân màu vàng theo nhát chém của Đạo Kiếm bay ra, đâm về phía thiên mãng màu đen. "Ầm" một tiếng vang chấn động vô cùng quét qua Hỗn Độn, cuối cùng phượng hoàng màu vàng và thiên mãng màu đen đều hóa thành hư vô.

Hồng Quân vẫn không động đậy, dùng pháp tắc Tiên đạo phòng ngự Hỗn Độn Thiên Mãng ở trước người.

Cũng sau khi Đế Phượng Thiên đánh xong một loạt công kích, Hồng Quân cuối cùng cũng lần đầu tiên ra tay. "Tạo hóa tại ngô, chuyển!" Hồng Quân trực tiếp tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Tức thì, Tạo Hóa Ngọc Điệp bảy màu lưu chuyển đạo vận vô tận, vô số hoa quang lưu chuyển không ngừng, trực tiếp chiếu sáng cả thiên triệu Hỗn Độn xung quanh.

Từng đạo pháp tắc Tiên đạo, trong Hỗn Độn hình thành lực lượng Tiên đạo vô cùng mạnh mẽ. "Thiên Tru!" Tức thì, trên không trung Hỗn Độn vô tận đột nhiên giáng xuống một đạo kinh lôi.

Nhưng đây không chỉ đơn giản là một đạo lôi đình.

Đây là lực lượng của pháp tắc Tiên đạo thuần túy hóa thành hình dạng lôi đình.

Trong thời đại hung thú trước Long Hán sơ kiếp, có một vị Thú Hoàng vô cùng mạnh mẽ tên là Thần Nghịch.

Thần Nghịch đó còn mạnh hơn cả Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân ở thời kỳ đỉnh phong.

Nhưng Thú Hoàng Thần Nghịch năm đó đã chết dưới Thiên Tru của Hồng Quân.

Bị miểu sát trực tiếp!

Hồng Quân bây giờ đã không phải là Hồng Quân của thời đó có thể so sánh, đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Cho nên, uy năng của đạo Thiên Tru này cũng không biết đã mạnh hơn lúc đó bao nhiêu lần.

Đế Phượng Thiên có thể cảm giác được uy năng mạnh mẽ của

đạo Thiên Tru đó. "Trảm Thiên Quyết!" Thí Thần Thương trong tay Đế Phượng Thiên chém ra một luồng thương mang màu đỏ rực vô cùng sắc bén, trực tiếp cắt xé Hỗn Độn.

Chương 399

Trong khoảnh khắc luồng thương mang đó va chạm với lôi Thiên Tru, lập tức bị lôi Thiên Tru nghiền nát.

Tiếp đó, lôi Thiên Tru trực tiếp đánh lên quang thuẫn phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên. "Rắc" phòng ngự vô địch của Hỗn Độn Linh Bảo Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên vậy mà trực tiếp bị đánh vỡ.

Trong nháy mắt, trên đầu Đế Phượng Thiên tuôn ra một luồng năng lượng đen kịt.

Pháp tắc Ám chi Đại đạo!

Pháp tắc Đại đạo đen kịt dễ dàng chặn lại lôi Thiên Tru.

Nuốt chửng hoàn toàn lôi Thiên Tru.

Không phải pháp tắc Ám chi lợi hại hơn pháp tắc Tiên đạo, mà là lôi Thiên Tru sau khi đánh tan Trảm Thiên Quyết, đánh vỡ phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, đã bị triệt tiêu không ít uy năng.

Đế Phượng Thiên đại khái đã hiểu được uy năng của pháp tắc Tiên đạo, cũng hiểu được tác dụng của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Tạo Hóa Ngọc Điệp không chỉ ghi lại đạo bản nguyên của thế giới, giúp Hồng Quân lấy thân hợp đạo, thành tựu vĩ nghiệp vô thượng.

Nó còn giúp Hồng Quân lĩnh ngộ pháp tắc Tiên đạo, pháp tắc Tiên đạo thông qua Tạo Hóa Ngọc Điệp thúc đẩy sẽ tăng thêm uy năng vô cùng.

Về phần những tác dụng khác thì tạm thời không biết.

Tạo Hóa Ngọc Điệp không hổ là Hỗn Độn Chí Bảo, cho dù sau khi vỡ nát phẩm cấp bị hạ xuống, cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Hồng Quân có được thành tựu như ngày hôm nay, có quan hệ không thể tách rời với Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Đế Phượng Thiên chậm rãi bao phủ pháp tắc Ám chi Đại đạo lên Thí Thần Thương.

Thân thương màu đỏ rực của Thí Thần Thương chậm rãi biến thành màu đen thuần.

Sát khí của Thí Thần Thương căn bản không thể đối chiến với hai người họ, Đế Phượng Thiên cũng chỉ có thể sử dụng pháp tắc Ám chi, mới có thể giao chiến.

Nếu không, đòn tấn công của Thí Thần Thương trước mặt pháp tắc Tiên đạo chẳng khác nào trứng chọi đá.

Đây chính là uy năng của pháp tắc Đại đạo.

Bất kể là pháp thuật, thần thông, pháp bảo, đều không có tác dụng.

Pháp tắc Đại đạo vượt lên trên tất cả.

Đương nhiên, Hỗn Độn Chí Bảo và những cấp bậc cao hơn là ngoại lệ.

Nếu lúc này trong tay Đế Phượng Thiên có một cây Khai Thiên Thần Phủ thì đã là một cảnh tượng khác.

Lúc này, Đạo Quân như dịch chuyển tức thời, trực tiếp xuất hiện sau lưng Đế Phượng Thiên, Đạo Kiếm trong tay vậy mà mang theo lực lượng Ngũ Hành chém xuống.

Vừa dứt lời, Đạo Quân đã như thuấn di xuất hiện ngay sau lưng Đế Phượng Thiên, đạo kiếm trong tay mang theo Ngũ Hành chi lực chém xuống.

Tốc độ của Đạo Quân sở dĩ nhanh như vậy, nhanh hơn cả Hóa Hồng Chi Thuật, là vì Đạo Quân đã dùng đến lực lượng không gian pháp tắc.

Đạo Quân tuy không lĩnh ngộ đến cực hạn một loại đại đạo nào, nhưng dường như lại tinh thông rất nhiều đại đạo pháp tắc.

Không gian pháp tắc của hắn còn trên cả Thông Thiên Giáo Chủ thời kỳ đỉnh cao.

Một kiếm chém xuống ẩn chứa ngũ hành pháp tắc, chính là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, là pháp tắc chi lực của tiên thiên ma thần Ngũ Hành Lão Tổ.

Đương nhiên, pháp tắc trên người Đạo Quân, bất kể là không gian pháp tắc hay ngũ hành pháp tắc, đều không thể nào so sánh với Dương Mi Đạo Nhân và Ngũ Hành Lão Tổ.

Nhưng có thể lĩnh ngộ những pháp tắc này đến mức trên cả tất cả Thánh nhân, đồng thời lại biết nhiều đại đạo pháp tắc đến vậy, cũng đã là nghịch thiên rồi.

Một kiếm này không hề đơn giản.

Trong một kiếm ẩn chứa năm loại thuộc tính pháp tắc Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

Nếu Thánh nhân bình thường đối mặt với một kiếm này cũng sẽ cực kỳ khó giải quyết, bởi vì mỗi một vị Thánh nhân tất nhiên đều có thuộc tính của riêng mình, nhất định sẽ bị một hành nào đó trong Ngũ Hành khắc chế.

Đế Phượng Thiên nhìn thấy trong một kiếm này có thần hỏa ngút trời, hải khiếu kinh thiên, đại địa vô tận… Trông thì có vẻ bình thường, nhưng một kiếm này lại ẩn chứa uy năng cực lớn.

Được thôi, Đế Phượng Thiên chỉ cần vung Thí Thần Thương

trong tay là được.

Ám chi pháp tắc trên thân thương sẽ nuốt chửng toàn bộ ngũ hành pháp tắc trên đạo kiếm, dễ dàng hóa giải một đòn này.

Sau đó, trong nháy mắt, một đạo Thiên Tru lại lần nữa giáng xuống.

Hồng Quân và Đạo Quân phối hợp quả nhiên vô cùng ăn ý.

Giống như trong game, một chiến sĩ kết hợp với một pháp sư.

Chiến sĩ ở phía trước chém loạn xạ, pháp sư ở phía sau thi triển pháp thuật.

Kiểu phối hợp này còn khó đối phó hơn nhiều so với hai chiến sĩ đánh một chiến sĩ.

Trên người Đế Phượng Thiên dâng lên hắc ám vô tận, bỗng nhiên cuốn về phía đạo Thiên Tru chi lôi kia.

Trong một phần ngàn khoảnh khắc, kiếm của Đạo Quân lại chém xuống.

Đế Phượng Thiên một lòng chống đỡ công kích của Hồng Quân, tốc độ tấn công của Đạo Quân lại quá nhanh, Hóa Hồng cực tốc cũng không kịp né tránh.

Ngũ hành pháp tắc trên kiếm của Đạo Quân chém rách ám chi pháp tắc bên ngoài cơ thể Đế Phượng Thiên.

Sở dĩ dễ dàng phá vỡ như vậy là vì pháp tắc của Đế Phượng Thiên chủ yếu đều dùng để chống đỡ đạo Thiên Tru chi lôi kia, pháp tắc phòng ngự còn lại trên người không mạnh.

Sau khi chém rách lớp phòng ngự ám chi pháp tắc, uy năng của một kiếm này cũng bị tiêu hao đi phần lớn.

“Keng!” Tiếng kim loại va chạm vang vọng khắp thiên triệu Hỗn

Độn, nếu ở Hồng Hoang, có lẽ đã chấn chết hàng chục tỷ sinh linh.

Kiếm của Đạo Quân chém lên Thần Ma Chiến Giáp, phát ra tiếng vang kinh thiên.

Thần Ma Chiến Giáp bị chém ra một vết hở, nhưng chưa kịp làm Đế Phượng Thiên bị thương thì hắn đã lùi ra xa mấy vạn trượng.

May mà có Thần Ma Chiến Giáp bảo vệ, nếu không thật sự sẽ bị hai người phối hợp ăn ý vô cùng này để lại thương thế.

Cùng lúc đó, lớp phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Hỗn Độn Hắc Liên trên người Đế Phượng Thiên lại ngưng tụ.

Đế Phượng Thiên ngữ khí bình thản nói: "Không hổ là bản tôn cùng tự ngã thi, phối hợp quả nhiên ăn ý." Hồng Quân không nói gì, vẫn đang thôi diễn thời cơ tấn công tốt nhất tiếp theo.

Mặc dù cùng Đạo Quân chiếm được chút thượng phong, nhưng sự cường đại của Đế Phượng Thiên vẫn khiến Hồng Quân phải kinh ngạc.

Trăm nguyên hội trước, Đế Phượng Thiên chỉ cần thổi một hơi là có thể đè chết con kiến nhỏ này.

Chỉ mới hơn một trăm nguyên hội trôi qua, Đế Phượng Thiên đã trưởng thành đến mức có thể một mình địch lại cả hắn và Đạo Quân liên thủ, tốc độ trưởng thành này thật sự có chút quá đáng sợ.

Đạo Quân thì nhàn nhạt nói: "Hôm nay ngươi chắc chắn sẽ vẫn lạc trong Hỗn Độn vô tận, hà cớ gì phải giãy giụa?" Đế Phượng Thiên cười lớn nói: "Muốn Bản thiếu chủ vẫn lạc, phải bỏ chút công sức đấy." Đạo Quân vô cùng bình tĩnh nói: "Lá bài tẩy của ngươi đã lật hết, thủ đoạn của ngươi bọn ta đã biết toàn bộ, còn thủ đoạn của ta, ngươi lại chưa hiểu hết, căn bản không có bất kỳ cơ hội thắng nào." Đế Phượng Thiên khinh miệt nói: "Có thủ đoạn gì cứ dùng ra hết đi,

xem xem có thể khiến Bản thiếu chủ vẫn lạc hay không." Đạo Quân nói: "Như ngươi mong muốn." "Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật." "Vạn Vật Nhất Kiếm!" Khi giọng nói của Đạo Quân vừa dứt.

Cả người Đạo Quân đều tỏa ra bạch quang chói lòa vô tận.

Ngay sau đó, bạch quang vô lượng quanh thân Đạo Quân từ từ hóa thành một hư ảnh đạo nhân áo bào trắng khổng lồ che phủ ức vạn dặm Hỗn Độn trên đỉnh đầu hắn.

Hư ảnh đạo nhân áo bào trắng kia trông giống hệt Đạo Quân, trong tay cũng cầm một thanh đạo kiếm hư hóa khổng lồ.

Khi hư ảnh đạo nhân áo bào trắng giơ cự kiếm trong tay lên, cả thiên kinh Hỗn Độn đều bị chiếu sáng.

Chương 400

Hư ảnh đạo nhân áo bào trắng chém ra một kiếm.

Hỗn Độn vô tận trực tiếp bị xé toạc.

Một kiếm chém phá không gian, ngưng đọng thời gian, cắt nát Hỗn Độn.

Trong nháy mắt đã đến trước mặt Đế Phượng Thiên, tốc độ chỉ có thể dùng một phần ức giây để hình dung.

Một kiếm vượt qua ức vạn dặm trực tiếp chém vào thân thể Đế Phượng Thiên.

Thế nhưng, trên mặt Đạo Quân lại không có chút kinh hỉ nào, bởi vì thân ảnh của Đế Phượng Thiên từ từ tiêu tan, đó chỉ là một đạo hư ảnh, không phải chân thân.

Nếu là pháp thuật thông thường, Đạo Quân tất nhiên có thể nhìn thấu hư ảnh, nhưng pháp thuật này của Đế Phượng Thiên rõ ràng không tầm thường, lại khiến Đạo Quân trong trạng thái tấn công không thể nhìn thấu được đạo hư ảnh phân thân này.

Đây là Phân Thần Thuật mà hệ thống thưởng, Đế Phượng Thiên vẫn chưa từng dùng, chỉ thử một lần khi chém giết Hạt Ma Vương ở Nam Hải.

Lần này dùng ra, hiệu quả vô cùng tốt.

Tuy nhiên, Đạo Quân dù không nhìn ra vị trí chân thân của Đế Phượng Thiên, nhưng Hồng Quân ở xa vẫn luôn quan sát thì lại nhìn ra.

Giữa lúc quang mang của Tạo Hóa Ngọc Điệp lưu chuyển, lại một đạo Thiên Tru chi lôi nữa đánh xuống.

Thí Thần Thương của Đế Phượng Thiên chỉ lên trời, ám chi pháp tắc vô tận cuồn cuộn tuôn ra, lại nuốt chửng đạo Thiên Tru chi lôi kia.

Sau đó, một kiếm của hư ảnh khổng lồ của Đạo Quân lại chém tới.

Nhưng lần này, Đế Phượng Thiên lại thật sự né được một kiếm.

Sao có thể?

Đạo Quân vô cùng khó hiểu.

Hóa Hồng Chi Thuật của Đế Phượng Thiên tuyệt đối không thể vượt qua tốc độ của một kiếm này, căn bản không thể nào trực tiếp né tránh!

Đó là vì Đế Phượng Thiên đã ăn viên Cực phẩm Tấn Tiệp Đan mà hệ thống thưởng nhưng vẫn chưa sử dụng.

Sau khi ăn vào, tốc độ lập tức tăng lên một khoảng lớn, vì vậy mới trực tiếp né được một kiếm.

Đồ của hệ thống quả nhiên đều vô cùng lợi hại, lúc này tốc độ của Đế Phượng Thiên đã đạt đến một tầm cao chưa từng có.

Đáng tiếc là, thứ này có giới hạn thời gian, không thể kéo dài đến khi trận chiến kết thúc.

Nhưng trong thời gian hiệu lực, Đế Phượng Thiên sẽ vô cùng ung dung. ...

Sau khi Đế Phượng Thiên ăn Cực phẩm Tấn Tiệp Đan, trước khi hiệu quả của nó biến mất, hắn vẫn luôn chiếm thế chủ động.

Nhưng hiệu quả của Cực phẩm Tấn Tiệp Đan chỉ có thể kéo dài mười hai canh giờ, cũng chính là một ngày.

Trận chiến của những đại năng đỉnh cấp như vậy, làm sao có thể phân thắng bại trong một ngày, đánh cả một nguyên hội cũng là

chuyện bình thường.

Nơi năm chiến trường đang diễn ra, Hỗn Độn vô tận không ngừng chấn động.

Lúc này tại một đoạn thời gian trong quá khứ, có một vị đạo nhân trẻ tuổi đang thưởng thức trận chiến ở chiến trường của Đế Phượng Thiên, xem đến nhập tâm.

Ở đoạn thời gian này, trận chiến giữa Đế Phượng Thiên và Hồng Quân, Đạo Quân mới vừa bắt đầu.

Người ẩn nấp trong quá khứ, vừa uống linh tửu vừa tiêu sái quan sát trận chiến này, tự nhiên chính là Thời Thần Đạo Nhân thần bí khó lường.

"Có chút thú vị, để Bản tọa xem xem cái sinh linh nhỏ bé trong Hỗn Độn này, Hồng Quân, sau khi chế bá Hồng Hoang nhiều nguyên hội như vậy, bây giờ mạnh đến đâu." "Hay là bần đạo đi đến tương lai xem kết cục của trận chiến này trước nhỉ?" "Thôi, thôi!

Như vậy thì còn gì thú vị nữa, kịch thấu thật sự không tốt chút nào!" "Nhưng Đế Phượng Thiên quả thực lợi hại, lại có thể một mình đánh hai." "..." Thời Thần Đạo Nhân vừa uống linh tửu, vừa lẩm bẩm một mình, trông vô cùng nhàn nhã.

Thỉnh thoảng lại bình phẩm chiêu thức của ba người.

Trong Hỗn Độn vô tận, lúc này chỉ có một vị cảm nhận được sự tồn tại của Thời Thần Đạo Nhân – Thiên Đạo!

Không phải vì Thiên Đạo tinh thông thời gian pháp tắc, đương nhiên Thiên Đạo cũng hiểu thời gian pháp tắc, nhưng ở phương diện này, không ai có thể so sánh với Thời Thần Đạo Nhân, cho dù là Hồng Hoang Thiên Đạo cũng không được.

Đó là vì Thiên Đạo đối với Hỗn Độn Ma Thần, đặc biệt là những

Hỗn Độn Ma Thần cường đại, vô cùng mẫn cảm.

Thiên Đạo tuy cảm nhận được sự tồn tại của Thời Thần Đạo Nhân trong dòng thời gian quá khứ.

Nhưng Thiên Đạo lúc này đang quyết chiến với Âm Dương Lão Tổ, cũng không rảnh để ý đến Thời Thần Đạo Nhân.

"Ồ?

Ta cảm thấy không gian có chút quỷ dị?" Thời Thần tay phải nhẹ nhàng lướt qua Hỗn Độn vô tận, không biết đang làm gì.

"Có chút thú vị rồi." Thời Thần từ từ uống một ngụm rượu, tiếp tục xem trận chiến, không để ý đến không gian có chút quỷ dị kia nữa.

Tại đoạn thời gian hiện tại.

Lúc này, trận chiến giữa Đế Phượng Thiên và Hồng Quân, Đạo Quân đã đến hồi gay cấn.

Tác dụng của Cực phẩm Tấn Tiệp Đan trên người Đế Phượng Thiên lúc này đã biến mất.

Lúc này, công kích của Hồng Quân và Đạo Quân không còn sắc bén như lúc đầu.

Bởi vì sử dụng đại đạo pháp tắc tiêu hao cực lớn, đại đạo pháp tắc không thể nào vô cùng vô tận mà thi triển mãi được.

Ngược lại, Đế Phượng Thiên vẫn tràn đầy sinh lực.

Hồng Quân nghiêm trọng nói: "Chúng ta cần phải tốc chiến tốc thắng, Ám chi đại đạo có chút quỷ dị, dường như có thể sử dụng vô hạn trong Hỗn Độn, chiến trường này bất lợi cho chúng ta." Hồng Quân cuối cùng cũng ý thức được bí ẩn ở giai đoạn cuối cùng của đại đạo, Hồng Quân tuy hiểu rõ Ám chi đại đạo, nhưng lại không thể nào hiểu hết được.

Ngay cả Hồng Quân cũng không biết, giai đoạn cuối cùng của Ám chi đại đạo chính là diễn hóa thành Hỗn Độn.

Vì vậy, Ám chi đại đạo và Hỗn Độn vốn là một thể, tác chiến trong Hỗn Độn đối với Đế Phượng Thiên vô cùng có lợi.

Nhưng cho dù biết trước, Hồng Quân và Đạo Quân cũng chỉ có thể tác chiến trong Hỗn Độn, bởi vì cả hai bên đối chiến đều không ai hy vọng Hồng Hoang bị đánh nát.

Đạo Quân cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

"Ha ha ha, cuối cùng cũng nhận ra rồi sao?

Hỗn Độn chính là sân nhà của Bản thiếu chủ!

Đây chính là lá bài tẩy của Bản thiếu chủ, lẽ nào hai vị không có?" Đế Phượng Thiên ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười chấn động thiên triệu Hỗn Độn.

"Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật." "Vạn Kiếm Quy Tông!" Đạo Quân không nói nhảm nữa, trực tiếp sử dụng đại chiêu.

Giống như lời Hồng Quân nói, phải tốc chiến tốc thắng.

Chỉ thấy đạo kiếm của Đạo Quân đạo vận lưu chuyển không ngừng, trong Hỗn Độn vô tận bỗng nhiên xuất hiện một vạn thanh đạo kiếm hư ảnh.

Mỗi một thanh đạo kiếm đều có đại đạo pháp tắc lưu chuyển không ngừng.

Cuối cùng, một vạn thanh đạo kiếm hư ảnh hợp lại làm một, hóa thành một thanh đạo kiếm khổng lồ vô cùng, trực tiếp bổ mạnh vào Hỗn Độn, chém về phía Đế Phượng Thiên.

Với uy thế của một kiếm này, nếu thi triển trong Hồng Hoang,

chắc chắn có thể chém Hồng Hoang đại địa thành hai nửa.

"Tạo hóa tại ngô, dĩ đạo tổ chi danh, nhiên ngô bách nguyên hội tiên đạo chi lực, Thí Thiên Hám Địa Ấn, kết!" Theo lời Hồng Quân từ từ dứt, sắc mặt hắn trong nháy mắt liền trắng bệch đi mấy phần.

Chương 401

Bởi vì một đạo pháp thuật này, đã dùng hết tiên đạo bản nguyên pháp tắc của một trăm nguyên hội.

Tương đương với việc đánh ra một đạo pháp thuật, độ lĩnh ngộ thiên đạo pháp tắc của Hồng Quân sẽ trực tiếp lùi về một trăm nguyên hội trước.

Một đòn tấn công này, tuyệt đối cường hãn vô song, nếu ấn pháp này đánh lên Hồng Hoang đại địa, có thể trực tiếp đánh nát thế giới Hồng Hoang.

Một đòn tấn công này hoàn toàn không thể né tránh, với Tạo Hóa Ngọc Điệp làm chỉ dẫn, bất kể Đế Phượng Thiên chạy đến đâu cũng sẽ bị đòn tấn công này đánh trúng.

Trừ phi Đế Phượng Thiên có thể trực tiếp chạy ra khỏi Hỗn Độn.

Nhưng Hỗn Độn vô biên vô tế, căn bản không có ai biết biên giới của Hỗn Độn ở đâu, vì vậy chạy ra khỏi Hỗn Độn đương nhiên là không thể.

Hồng Quân không tiếc tổn hao bản nguyên tiên đạo của trăm nguyên hội để đánh ra một đòn này, có thể thấy đây là một đòn tất sát.

Phải biết rằng hai đạo công kích này, cho dù là bất kỳ ai trong Lục Thánh có mặt ở đây, cũng sẽ bị miểu sát thành tro bụi.

Đối mặt với hai đòn tấn công cấp tất sát, Đế Phượng Thiên rốt cuộc phải ứng đối thế nào. ...

Lúc này trên Hồng Hoang đại địa, tuy không ai có thể nhìn thấy tình hình chiến trận, nhưng mỗi người đều đang nhìn về phía ngoài Hỗn Độn vô tận.

Vô lượng sinh linh Hồng Hoang đều đang chờ đợi người của phe mình quay về.

“Không biết tình hình chiến trận thế nào, rốt cuộc bên nào sẽ thắng đây!

Ta thật muốn đến Hỗn Độn xem một chút.” “Ta cũng muốn đi xem, chiến tranh cấp bậc này, bỏ lỡ lần này, e là sau này cũng không thấy được nữa.” “Muốn chết thì cứ đi đi!

Trong Hỗn Độn, nguyên thần không thể dò xét quá xa, đứng xa thì vẫn không thấy gì, đứng gần thì một chút dư chấn chiến đấu cũng đủ khiến hồn bay phách tán.” “Ai!

Cũng phải, không đi nữa, cảm giác như đi nộp mạng, nhưng thật sự không cam tâm!” “...” Cả Hồng Hoang đều đang chờ đợi, chờ đợi vương giả trở về.

Bởi vì phe chiến thắng, tiếp theo sẽ hoàn toàn trở thành chúa tể của Hồng Hoang.

Sẽ không còn bất kỳ thế lực, bất kỳ sinh linh nào có thể khiêu chiến quyền uy của họ.

Một trận chiến này, sẽ quyết định sự thuộc về của Hồng Hoang. ...

Phản ứng của Đế Phượng Thiên cũng vô cùng đơn giản.

Hắn trực tiếp ném Đồ Ma Đao về phía hư ảnh đạo kiếm khổng lồ kia.

“Bạo!” Đế Phượng Thiên trực tiếp tự bạo kiện bán bộ Hỗn Độn linh bảo này, không chút do dự, không chút đau lòng.

Giống như đại gia đời sau ném thẳng mấy chục tỷ vào mặt người khác!?

Có tiền thật là muốn làm gì thì làm!

Tức thì, Đồ Ma Đao bỗng nhiên nổ tung, trong Hỗn Độn vô tận xuất hiện một đám mây hình nấm kinh khủng.

Dư chấn vụ nổ trong nháy mắt quét qua thiên cai Hỗn Độn.

Phía trước, một triệu bằng ngàn tỷ, một kinh bằng ngàn triệu, vậy thì một cai bằng ngàn kinh.

Năng lượng cuồng bạo vô cùng quét ra, trực tiếp đẩy lùi toàn bộ Hỗn Độn xung quanh.

Một kiếm kia của Đạo Quân cũng bị hoàn toàn hóa giải.

Như vậy, Đế Phượng Thiên có thể chuyên tâm đối phó với một đòn của Hồng Quân.

Một đòn của Hồng Quân tuyệt đối là chí mạng.

Đối mặt với ấn pháp đã đánh nát không gian, ngưng đọng thời gian, ngay cả Hỗn Độn cũng phải trốn chạy, Đế Phượng Thiên thúc đẩy Ám chi đại đạo đến cực hạn, hắc ám vô tận từ trên người hắn tuôn ra.

Sau đó, Đế Phượng Thiên diễn hóa toàn bộ hắc ám này thành Hỗn Độn.

Hỗn Độn vô tận gần đó không ngừng bị đồng hóa.

Giây phút này, Đế Phượng Thiên dường như đã nắm giữ lực lượng của Hỗn Độn vô tận.

Đương nhiên, đây chỉ là cảm giác giả, Hỗn Độn vô biên vô tế, thứ Đế Phượng Thiên nắm giữ chỉ là lực lượng của thiên cai Hỗn Độn gần đó.

Sau đó, Hỗn Độn vô cùng vô tận như núi đổ biển gầm ập về phía pháp ấn kia.

“Trong Hỗn Độn, Bản thiếu chủ chính là vô địch!” Giây phút này,

tu vi Bán bộ Đại đạo cảnh của Đế Phượng Thiên toàn bộ bộc phát.

Đúng vậy, trước đó hắn có ẩn giấu.

Lúc này tu vi toàn diện bộc phát, khí tức kinh khủng quét qua Hỗn Độn vô cùng, khiến cho sinh linh Hỗn Độn ở khoảng cách vô tận bên ngoài cũng phải run rẩy, không ngừng bỏ chạy.

Lại thúc đẩy Ám chi đại đạo đến cực hạn, Hỗn Độn vô tận trực tiếp nuốt chửng ấn pháp có thể đánh nát Hồng Hoang kia.

Ám chi đại đạo pháp tắc trực tiếp quét về phía Hồng Quân và Đạo Quân.

Lúc này, Hồng Quân và Đạo Quân nhìn Ám chi đại đạo pháp tắc đã diễn hóa thành Hỗn Độn vô cùng vô tận kia, nhìn khí tức dao động vô cùng kinh khủng trên người Đế Phượng Thiên, không thể tưởng tượng được hắn đã mạnh đến mức nào.

Bán bộ Đại đạo cảnh, lại còn mạnh hơn cả Âm Dương Lão Tổ.

Đạo kiếm trong tay Đạo Quân hóa thành vạn vật, sử dụng các loại tuyệt chiêu cùng đại đạo pháp tắc để chống cự, nhưng đều không thể ngăn cản được Ám chi đại đạo pháp tắc vô tận.

Cuối cùng, Đạo Quân bị Hỗn Độn vô cùng từ từ nuốt chửng.

Tự ngã thi của Hồng Quân, Đạo Quân, vẫn lạc!

"Trảm Thiên Quyết!" Thí Thần Thương trong tay Đế Phượng Thiên được Ám chi đại đạo pháp tắc bao phủ đen kịt, lại lần nữa chém ra một đòn về phía Hồng Quân.

Trong Hỗn Độn vô tận, một đạo thương mang màu đen được Ám chi đại đạo pháp tắc bao phủ căn bản không thể nhìn thấu.

Giống như trong bóng tối lại vẽ thêm một nét màu đen, vậy thì làm sao tìm được nét màu đen đó ở đâu?

Hồng Quân không có thời gian bi thương vì tự ngã thi vẫn lạc, lúc này hắn đang điên cuồng thúc đẩy Tạo Hóa Ngọc Điệp, chống lại sự xâm thực của Ám chi đại đạo pháp tắc vô tận.

Lực lượng tiên đạo pháp tắc mạnh mẽ từ Tạo Hóa Ngọc Điệp bộc phát ra, tạm thời chống đỡ được sự xâm thực của Ám chi đại đạo pháp tắc.

Sau đó, trong khoảnh khắc tiếp theo, Hồng Quân liền cảm nhận được nguy cơ trí mạng.

"Thí Thiên Hám Địa Ấn, kết!" Hồng Quân lại lần nữa tổn hao bản nguyên chi lực tiên đạo của trăm nguyên hội, trực tiếp đánh về phía đạo thương mang không thể nắm bắt kia.

Tổn hao bản nguyên tiên đạo chi lực, sắc mặt Hồng Quân lại trắng bệch thêm một phần.

"Ầm!" Tiếng nổ kinh thiên trực tiếp hất văng Hồng Quân.

Sự khống chế đối với Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng mất đi trong một thoáng.

Cũng chính trong thoáng chốc này, thân thể Hồng Quân bị Ám chi đại đạo pháp tắc vô tận nuốt chửng.

Đế Phượng Thiên không yên tâm, cả người hóa thành một đạo cầu vồng, tay cầm Thí Thần Thương trực tiếp đâm về phía thân thể Hồng Quân.

Nhưng, Đế Phượng Thiên đâm vào khoảng không!

Hồng Quân biến mất.

Chương 402

Một đại Đạo Tổ trong nháy mắt bị Ám chi đại đạo nuốt chửng sạch sẽ?

"Tạo Hóa Ngọc Điệp quả nhiên diệu dụng vô cùng, Hồng Quân quả nhiên không dễ chết như vậy sao?" Đế Phượng Thiên hiển nhiên không cho rằng Hồng Quân sẽ dễ dàng vẫn lạc như thế.

Khí tức của Hồng Quân hoàn toàn biến mất, dường như chưa từng tồn tại trong trời đất này.

Đế Phượng Thiên có chút cạn lời, thế cũng được à?

Hắn không do dự nữa, trực tiếp bay về phía chiến trường của mẫu thân Âm Dương Lão Tổ. - Ngọc Kinh Sơn.

Trong dòng thời gian quá khứ, Hồng Hoang hiện tại không có Ngọc Kinh Sơn.

Đây là dòng thời gian cách hiện tại hơn một ngàn nguyên hội.

Lúc này, Đế Phượng Thiên chưa xuyên không, Thông Thiên và Âm Dương Lão Tổ chưa gặp nhau.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Tây Vương Mẫu những tiên thiên sinh linh đó chưa ra đời.

Hiện tại Thú Vương Thần Nghịch vừa chết không lâu, là thời đại Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân những sinh linh hậu thiên này thống trị Hồng Hoang.

Lúc này Hồng Quân với vẻ mặt có chút sùng bái đang ngồi đả tọa điều tức trên Ngọc Kinh Sơn, tu dưỡng bản nguyên của mình.

"Nếu không phải Tạo Hóa Ngọc Điệp nắm giữ thời gian pháp tắc,

sớm đã lưu lại hậu thủ trên Ngọc Kinh Sơn từ ngàn nguyên hội trước, một khi gặp nguy cơ trí mạng liền có thể xuyên qua vô tận thời không trực tiếp ẩn thân trong dòng thời gian này, lần này e là thật sự phải vẫn lạc." Hồng Quân lẩm bẩm, khoảnh khắc kinh hiểm vừa rồi vẫn còn hiện rõ trước mắt.

Không ngờ Ám chi đại đạo trong Hỗn Độn lại mạnh đến mức đó.

Lần này, tự ngã thi Đạo Quân bị chém, bản thân cũng bị tổn thương bản nguyên, trốn trong dòng thời gian quá khứ như chó nhà có tang.

Hồng Hoang đệ nhất thánh, Hồng Hoang Đạo Tổ, người đã khống chế Hồng Hoang vô số nguyên hội, cuối cùng đã bại.

Bại trong tay một tiểu tử chỉ mới tu hành trăm nguyên hội.

"Ta phải xóa bỏ hoàn toàn sự tồn tại của Đế Phượng Thiên trong dòng thời gian quá khứ, hoặc là ngăn cản Thông Thiên và Âm Dương Lão Tổ gặp nhau, hoặc là trực tiếp xóa sổ hắn trước khi Thông Thiên tìm về!" Hồng Quân đã có đối sách.

Mặc dù thay đổi tương lai trong dòng thời gian quá khứ là một việc cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng Hồng Quân bây giờ không thể không làm như vậy, bởi vì ở tương lai, hắn không phải là đối thủ của Đế Phượng Thiên.

May mà Đế Phượng Thiên không nắm giữ thời gian pháp tắc, căn bản không thể biết được nơi ẩn thân của hắn.

Hồng Quân quyết định xoay chuyển càn khôn trong dòng thời gian quá khứ, kéo quỹ đạo của Hồng Hoang trở lại chính quỹ hoàn toàn.

Mặc dù như vậy, mọi nỗ lực trước đây của Hồng Quân đều uổng phí, tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu.

Cái giá lớn như vậy là sẽ không còn cơ hội hợp đạo nữa, bởi vì Hồng Hoang Thiên Đạo tự nhiên biết mọi chuyện, sẽ không cho hắn cơ hội này lần nữa.

Nhưng tất cả đều không còn quan trọng, chỉ cần có thể xóa sổ được biến số to lớn là Đế Phượng Thiên, mọi cái giá đều đáng giá.

"Hóa ra là trốn ở đây, làm bần đạo tìm một phen vất vả..." Một giọng nói bình thản mà lạnh lùng từ từ vang lên, Hồng Quân tức thì mở mắt. ...

"Hóa ra là trốn ở đây, làm bần đạo tìm một phen vất vả." Trong khoảnh khắc nghe thấy câu nói này, Hồng Quân toàn thân lông tơ dựng đứng, da đầu tê dại, một cảm giác tuyệt vọng chưa từng có tràn ngập trong lòng hắn.

Là một ma thần hiểu rõ thời gian pháp tắc hơn hắn – Thời Thần Đạo Nhân!

"Thời Thần!" Hồng Quân nghiến răng nghiến lợi phun ra hai chữ.

Thời Thần có thể tìm ra hắn là chuyện bình thường.

Bất kể là Hồng Hoang đại địa hay Hỗn Độn vô tận, Thời Thần Đạo Nhân đều là vua của thời gian pháp tắc, cho dù Tạo Hóa Ngọc Điệp ẩn chứa uy năng của thời gian pháp tắc, cũng không thể nào so sánh với Thời Thần.

Nếu Tạo Hóa Ngọc Điệp ở tầng thứ tư, thì Thời Thần Đạo Nhân đã ở tầng thứ bảy.

Thời Thần Đạo Nhân từ từ ném một bầu rượu đi, nhàn nhạt nói: "Hồng Quân thật sự không tệ, bần đạo đã quan sát ngươi cả nguyên hội, không chỉ quan sát trong nhiều dòng thời gian, không thể không nói, là một sinh linh Hỗn Độn thấp hèn, lại có thể đi đến bước này..." Thời Thần Đạo Nhân dừng lại một chút, nốc một ngụm rượu, rồi lại

tiếp tục nói: "Có thể đi đến bước này, không chỉ là đại khí vận, mà còn là một người cực kỳ có năng lực, đáng tiếc, ngươi đã bại, bần đạo vẫn luôn biết, chỉ có con giun đất trong Hỗn Độn mới có thể đi đến bước đó, cuối cùng cũng chỉ có thể đi đến bước đó mà thôi." Từ lời nói của Thời Thần Đạo Nhân có thể nghe ra, hắn vẫn luôn quan sát và để ý đến Hồng Quân, không chỉ sống mơ màng trong Hỗn Độn vô tận.

Hồng Quân lúc này cũng đã bình tĩnh lại, không hổ là Đạo Tổ, định lực mạnh mẽ.

Đáng tiếc, nếu ở thời kỳ đỉnh cao, cho dù Thời Thần Đạo Nhân nắm giữ thời gian pháp tắc chí cao, muốn giết hắn cũng không dễ dàng, ở trong Hồng Hoang lại càng không thể.

Nhưng, Hồng Quân hiện tại đang ở trong một giai đoạn bản nguyên bị tổn thương, lại đang ở trong dòng thời gian quá khứ, trong chiến trường của thời gian, một Hồng Quân bị thương làm sao có cơ hội thắng.

Hồng Quân từ từ mở miệng hỏi: "Vì sao ngươi lại giúp Đế Phượng Thiên?" Gương mặt anh tuấn của Thời Thần lộ ra một tia trào phúng, nói: "Bần đạo tự nhiên không phải vì giúp hắn, một hậu thiên ma thần, bần đạo sao có thể để vào mắt, cho dù là Âm Dương Lão Tổ kia, ở trước mặt bần đạo thì có là gì?" Hồng Quân nhàn nhạt nói: "Vậy là vì Hồng Hoang?" Thời Thần lắc đầu nói: "Hồng Hoang?

Hồng Hoang so với Hỗn Độn vô tận chỉ như hạt cát trong sa mạc, bần đạo là vì Bàn Cổ, bần đạo muốn biết vì sao Bàn Cổ lại khai thiên, rốt cuộc trong Hồng Hoang kia ẩn giấu bí mật gì?" Hồng Quân trầm mặc, đó cũng là bí mật mà hắn muốn tìm kiếm.

Thời Thần than thở nói: "Ngươi khống chế Hồng Hoang, không chịu đi tìm kiếm bí mật to lớn đó, không biết đang làm gì, đợi bần đạo

khống chế Hồng Hoang, nhất định phải biết được năm xưa Bàn Cổ vì sao lại khai thiên." Hồng Quân cười khổ nói: "Cho nên, ngươi muốn giết bần đạo, cũng đồng nghĩa với việc giết Hồng Hoang Thiên Đạo." Lúc này Hồng Quân không chỉ là Hồng Hoang Đạo Tổ, mà còn là Hồng Hoang Thiên Đạo.

Nguyên bản Thiên Đạo đã không còn là Thiên Đạo, từ bỏ thân phận Thiên Đạo, ở lại trong thánh khu của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thời Thần bình tĩnh nói: "Không có cách nào khác, Hồng Hoang Thiên Đạo đã ngăn cách Hồng Hoang với Hỗn Độn, Hỗn Độn Ma Thần chúng ta ở trong Hồng Hoang sẽ bị áp chế, Thiên Đạo không chết, thật sự không dám đặt chân vào Hồng Hoang." "Sớm biết như vậy, bần đạo đã không hợp đạo, cũng sẽ không trở thành cái gai trong mắt ngươi." Hồng Quân đáp lại như vậy.

"Không có ta, bần đạo chỉ có một mình, bần đạo trước nay không hợp tác với người khác." Thời Thần nói lời này vô cùng kiêu ngạo.

Giữa các Hỗn Độn Ma Thần vốn dĩ không ưa nhau, đều cảm thấy pháp tắc mình nắm giữ là mạnh nhất.

Hồng Quân hỏi: "Sự dao động không gian kỳ quái trong Hỗn Độn trước đó hẳn là do Dương Mi gây ra, vậy các ngươi không phải cùng một phe?" Hóa ra Hồng Quân cũng cảm nhận được sự dao động không gian kỳ quái đó, nhưng vì đang đối chiến với Đế Phượng Thiên nên không rảnh để ý.

Thời Thần đáp: "Ta và Dương Mi tự nhiên không phải cùng một phe, rất nhiều người đều đặt thời gian và không gian ngang hàng, đều cho rằng bần đạo và Dương Mi cùng một phe, kỳ thực bần đạo căn bản chưa từng giao tiếp với Dương Mi, không phải kẻ địch nhưng càng không phải là bạn bè." Hồng Quân từ từ gật đầu: "Hóa ra là vậy, xem ra mục tiêu của hắn là Đế Phượng Thiên, ha ha ha, bọ ngựa bắt

ve, chim sẻ rình sau, Đế Phượng Thiên tự cho là đã chiến thắng bần đạo, nào ngờ có một ma thần đỉnh tiêm đang chờ lấy mạng hắn." Hồng Quân điên cuồng cười lớn, biết Đế Phượng Thiên có khả năng lớn sẽ chết, Hồng Quân vô cùng vui mừng.

Có thể thấy lòng oán hận của Hồng Quân đối với Đế Phượng Thiên đã đến mức nào.

Thời Thần Đạo Nhân từ từ nói: "Kỳ thực hắn ẩn nấp cũng không nhất định là vì giết Đế Phượng Thiên, mà là vì giết người chiến thắng giữa các ngươi, có lẽ là muốn tất cả đều phải chết!" Hồng Quân lại bình tĩnh lại, mặt không biểu cảm nói: "Có khả năng, Dương Mi đó quả là một ma thần tàn nhẫn, vẫn tham vọng như xưa." Thời Thần có chút tiếc nuối nói: "Ta nhìn ngươi từ một sinh linh Hỗn Độn nhỏ bé trưởng thành đến ngày hôm nay, sự vẫn lạc của ngươi, cũng có chút đáng tiếc." Hồng Quân không nói gì.

Thời Thần tiếp tục nói: "Ngươi ấp ủ lâu như vậy, đòn phản kích tuyệt cảnh cũng nên chuẩn bị xong rồi chứ?" Khóe miệng Hồng Quân hơi nhếch lên, vô cùng lạnh lùng nói: "Ngươi biết ta đang đợi lâu như vậy?" Thời Thần bình thản giải thích: "Đường đường là Hồng Hoang Đạo Tổ, ta luôn phải cho ngươi một cơ hội xuất chiêu chứ." Bỗng nhiên, Tạo Hóa Ngọc Điệp trên người Hồng Quân đột ngột xoay tròn, bộc phát ra thần quang huy hoàng chiếu rọi cả Hồng Hoang đại địa.

Trong biển sâu vô tận, Long Vương từ từ mở mắt.

Trong Bất Tử Hỏa Sơn, Nguyên Phượng nhìn về phía Ngọc Kinh Sơn.

Dưới chân Bất Chu Sơn, Thủy Kỳ Lân vẻ mặt ngưng trọng nhìn những tia sáng này.

Giây phút này, tất cả đại năng Hồng Hoang đều cảm thấy tim đập nhanh, quang mang kia rốt cuộc là gì?

Hồng Quân giây phút này lộ ra bản thể, con giun đất khổng lồ vô cùng kia trực tiếp chống lên tận trời xanh.

Bản thể của Hồng Quân, một con giun đất, sinh linh nhỏ bé trong Hỗn Độn, Đế Phượng Thiên năm xưa khi quan sát trận chiến khai thiên đã biết được bí mật này.

Khi cả Hồng Hoang đều chấn động vì sinh vật kỳ quái xuất hiện không rõ này.

Chỉ thấy con giun đất Hồng Quân lộ ra bản thể trực tiếp há miệng hút một hơi, cái miệng lớn dường như hóa thành một hố đen, trực tiếp hút lấy mọi thứ trước mặt.

Kể từ khi Hồng Quân vào Hồng Hoang, đây là lần đầu tiên hắn lộ ra bản thể, đã bị dồn vào tuyệt cảnh.

Hồng Quân tự nhiên không thể để mặc người ta làm thịt, hắn muốn làm một cuộc phản công điên cuồng cuối cùng. ...

Con giun đất Hồng Quân trực tiếp há miệng hút một hơi, cái miệng lớn dường như hóa thành một hố đen, trực tiếp hút lấy mọi thứ trước mặt.

Vô số ngọn núi, tảng đá, hoa cỏ, cây cối đều bị Hồng Quân hút vào bụng.

Chương 403

Lúc này Hồng Quân đã trở thành một hố đen có thể nuốt chửng mọi thứ.

Thôn Phệ Pháp Tắc!

Hồng Quân không chỉ nắm giữ tiên đạo pháp tắc, thời gian pháp tắc, mà còn nắm giữ cả Thôn Phệ Pháp Tắc!

Hồng Quân đối với ba đại đạo pháp tắc mạnh mẽ này, không chỉ lĩnh ngộ một chút da lông, mà đều đã lĩnh ngộ đến tầng thứ rất sâu.

Lúc này, chúng sinh Hồng Hoang đang chấn động triệt để sôi trào.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, ba bá chủ, nhìn con giun đất dường như có thể trực tiếp hút mình thành tro bụi, đồng thời rơi vào trạng thái ngây người.

Thôi được rồi!

Tự tin lên một chút, bỏ chữ "dường như" đi.

"Đó… đó là cái gì?

Sao lại mạnh như vậy, Hồng Hoang từ khi nào có tồn tại mạnh mẽ như thế?" "Đại đạo pháp tắc, đó là Thôn Phệ Đại Đạo Pháp Tắc, thứ đó muốn hút cạn mọi thứ ở Hồng Hoang sao?

Muốn ăn cả Hồng Hoang?" "Xong rồi, Hồng Hoang sắp xong rồi!

Uy áp này quá mạnh, cho dù là những cường giả đỉnh cấp như Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân ở trước mặt thứ đó cũng sẽ bị nghiền nát." "Chắc là một Hỗn Độn Ma Thần nào đó?

Thật sự quá mạnh!" "..." Chúng sinh Hồng Hoang lúc này, do thời đại Thánh nhân chưa đến, nên cường giả mạnh nhất mà họ biết là

những Chuẩn Thánh đỉnh phong như Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân.

Bỗng nhiên xuất hiện một Hồng Quân đã hợp đạo quay về đoạn thời gian này, bộc lộ uy năng kinh thiên, sao có thể không khiến họ kinh hãi tột độ?

Tầng thứ này đã hoàn toàn vượt xa nhận thức của họ.

Mạnh đến mức nào?

Một cái miệng đủ để hủy diệt cả Hồng Hoang!

Lúc này, lực lượng vô cùng của tiên đạo pháp tắc trong Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng đồng thời đánh về phía Thời Thần Đạo Nhân.

Hai loại lực lượng đại đạo pháp tắc cực kỳ mạnh mẽ trực tiếp đánh về phía Thời Thần Đạo Nhân, Thời Thần Đạo Nhân không hoảng không vội, tay phải nhẹ nhàng vung lên, một đạo thời gian pháp tắc trực tiếp đánh ra.

Đạo thời gian pháp tắc này trực tiếp chuyển dịch lực lượng của Thôn Phệ Pháp Tắc và Tiên Đạo Pháp Tắc mạnh mẽ kia đến một thời không nào đó không rõ, hai đạo lực lượng pháp tắc cực kỳ mạnh mẽ căn bản không thể đột phá được sự phong tỏa của thời gian pháp tắc.

Cả Hồng Hoang nhìn pháp tắc mà đạo nhân trẻ tuổi kia đánh ra, đại não trực tiếp ngừng hoạt động.

Đối mặt với công kích mạnh mẽ như vậy?

Đạo nhân kia lại chỉ nhẹ nhàng vung tay là giải quyết xong?

Thế giới này điên rồi sao?

Nhưng bất kể thế nào, Hồng Hoang này xem ra có cứu rồi!

Long Vương, là sinh linh mạnh mẽ nhất thời đại này, nếu xét về năng lực đơn đấu còn thắng cả Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân.

Nhưng giây phút này, hắn cảm thấy mình nhỏ bé, vô cùng nhỏ bé!

So với hai vị đại năng thần bí trước mắt, hắn còn không bằng một con kiến!

Hồng Quân lúc này quá suy yếu, nếu Hồng Quân ở thời kỳ đỉnh phong, cộng thêm sự hỗ trợ của Tạo Hóa Ngọc Điệp, có thể cùng Thời Thần Đạo Nhân một trận.

Nhưng bất kể Hồng Quân công kích điên cuồng thế nào, pháp tắc của hắn cũng không uy hiếp được Thời Thần Đạo Nhân.

"Thời gian trường hà, diệt!" Thời Thần Đạo Nhân hai tay kết một ấn pháp khó hiểu, thời gian pháp tắc hội tụ thành một đạo thời gian trường hà không thể xóa nhòa, trực tiếp phá vỡ phong tỏa của Thôn Phệ Pháp Tắc, bao bọc Hồng Quân vào trong.

Thời gian trường hà này không phải loại mà Thánh nhân huyễn hóa ra để dò xét.

Thời Thần Đạo Nhân đã dùng bản nguyên chi lực của thời gian pháp tắc để ngưng luyện ra Thời Thần Trường Hà.

Sự bá đạo của nó không cùng đẳng cấp với thời gian trường hà trong tay Thánh nhân.

Hồng Quân trực tiếp biến mất không thấy, Tạo Hóa Ngọc Điệp không có người thúc đẩy cũng từ từ ngừng vận chuyển, nhưng pháp bảo cấp bậc này có linh tính, định độn nhập vào một dòng thời gian khác để trực tiếp trốn thoát!

Nhưng, Tạo Hóa Ngọc Điệp đang đối mặt với vua của thời gian pháp tắc, Thời Thần sao có thể để Tạo Hóa Ngọc Điệp chạy thoát.

"Trong thời gian ta là vua, ngưng!" Thời Thần Đạo Nhân khẽ quát một tiếng, thời gian của cả Hồng Hoang tức thì ngưng đọng.

Thời gian không còn trôi, ngưng đọng tại giây phút này.

Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng bị ngưng đọng, không thể dùng thời gian pháp tắc để độn nhập vào dòng thời gian khác.

Thời Thần Đạo Nhân từ từ nắm lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, than thở: "Quả là một bảo bối tốt." Nói rồi, Thời Thần Đạo Nhân thu hồi thời gian trường hà, Hồng Quân đã ở trong đó.

Hồng Quân sẽ từ từ tiêu tan trong thời gian trường hà, cho đến khi bị xóa sổ, phảng phất như Hồng Hoang đại địa chưa từng xuất hiện nhân vật Hồng Quân, Hỗn Độn vô tận cũng chưa từng xuất hiện con giun đất đó.

Từ khởi đầu của thời gian, sự tồn tại của Hồng Quân đã bị xóa sổ hoàn toàn!

Chúng sinh Hồng Hoang cũng sẽ dần dần quên đi sự tồn tại của Hồng Quân Đạo Tổ!

Thủ đoạn này bá đạo đến mức nào!

Phải biết rằng Hồng Quân là tồn tại xuyên suốt cả dòng thời gian của Hồng Hoang, một tồn tại như vậy bị Thời Thần xóa sổ hoàn toàn khỏi dòng thời gian, ảnh hưởng đối với Hồng Hoang lớn đến mức nào có thể biết được.

Đương nhiên, cũng có hạn chế, ví dụ như Đế Phượng Thiên, Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên, Nữ Oa, Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Minh Hà Lão Tổ, Trấn Nguyên Tử... những đại năng này sẽ không quên sự tồn tại của Hồng Quân.

Bởi vì tu vi đến một mức độ nhất định, ký ức sẽ không dễ dàng bị xóa bỏ, trừ phi xóa sổ cả nguyên thần.

Nhưng những sinh linh dưới Đại La Kim Tiên, ký ức về Hồng Quân Đạo Tổ sẽ dần dần phai nhạt, quên đi vị Hồng Quân Đạo Tổ đã

từng trấn áp vô số thời đại của Hồng Hoang.

Sau đó, thời gian pháp tắc của Thời Thần Đạo Nhân trực tiếp quét qua cả Hồng Hoang, xóa bỏ một đoạn ký ức của toàn bộ sinh linh Hồng Hoang.

Trong dòng thời gian quá khứ, là sân nhà của Thời Thần, cho dù xóa bỏ ký ức của những cường giả như Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân cũng là chuyện dễ dàng.

Sau đó, sự ngưng đọng thời gian kết thúc, thời gian của thế giới này đã khôi phục tốc độ chảy bình thường.

Thời Thần Đạo Nhân mang theo Tạo Hóa Ngọc Điệp biến mất trong dòng thời gian này.

Không ai biết Thời Thần Đạo Nhân đã đi đâu.

Hiện tại Thiên Đạo đã vong, Thời Thần Đạo Nhân có thể hoành hành không kiêng dè trong Hồng Hoang.

Chúng sinh Hồng Hoang lúc này đầu óc vô cùng mông lung.

"Vừa rồi, ta hình như thấy chuyện gì đó kinh khủng, suýt nữa tè ra quần, nhưng ta quên mất vừa rồi đã xảy ra chuyện gì!" "Ta cũng vậy, khoảnh khắc trước hình như đã xảy ra chuyện gì đó kinh thiên động địa, nhưng bây giờ ta hoàn toàn không nhớ được." "Kỳ lạ quá!

Tại sao ta lại sợ hãi?

Rốt cuộc vừa rồi ta sợ cái gì?" "Ta có một dự cảm không tốt, Hồng Hoang này, dường như sắp có chuyện không hay xảy ra." "..." Hồng Quân Đạo Tổ hiện tại có thân phận gì?

Đó là Hồng Hoang Thiên Đạo!

Hồng Hoang Thiên Đạo chết sẽ xảy ra chuyện gì?

Sẽ dẫn đến tất cả Thiên Đạo Thánh nhân đều rớt khỏi thánh vị.

Chương 404

Thiên Đạo còn không có, lấy đâu ra Thiên Đạo Thánh nhân?

Vì vậy, trong khoảnh khắc Hồng Quân chết, Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ba vị Thánh nhân liền lần lượt rớt khỏi thánh vị.

Trong khoảnh khắc rớt khỏi thánh vị, Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng hiểu ra chuyện gì đã xảy ra, sắc mặt tức thì trắng bệch như tuyết.

Xong rồi, tất cả đều xong rồi!

Sư phụ, vẫn lạc rồi!

Vốn Thông Thiên và Nữ Oa dùng tu vi phi thánh đối chiến với hai vị Thánh nhân, đánh rất vất vả, nhưng đột nhiên tu vi của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đại giảm, cũng trở thành Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Phải biết rằng Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng có sự khác biệt, ví dụ như Khổng Tuyên và Đế Phượng Thiên cùng là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng lại bị Đế Phượng Thiên miểu sát.

Khi còn ở cảnh giới Thánh nhân, tu vi của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã không bằng Thông Thiên và Nữ Oa, nay cảnh giới rớt xuống, khẳng định cũng không phải là đối thủ của Thông Thiên và Nữ Oa.

Huống hồ Thông Thiên và Nữ Oa đã sớm rớt cảnh giới, đã sớm quen với cảnh giới hiện tại, đang cố gắng đột phá Hỗn Nguyên.

Vô số nguyên nhân dẫn đến, sau khi tu vi của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rớt xuống, hoàn toàn không phải là đối thủ của Thông Thiên và Nữ Oa.

Thông Thiên tay cầm pháp bảo sát phạt chí cường của Hồng Hoang là Tru Tiên Tứ Kiếm, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của

Tiếp Dẫn có thể chống đỡ nhất thời, nhưng khẳng định không thể chống đỡ mãi.

Cuối cùng, Tiếp Dẫn bị Thông Thiên chém giết!

Lần này không có Thiên Đạo giúp hắn sống lại nữa.

Vẫn lạc là vẫn lạc!

"Đại huynh!" Chuẩn Đề trợn mắt muốn nứt, trong khoảnh khắc Tiếp Dẫn vẫn lạc, cả khuôn mặt đều vặn vẹo.

Do Nữ Oa có nhiều pháp bảo phòng ngự hơn, như Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Nhưng pháp bảo công kích chỉ có tiên thiên linh bảo Hồng Tú Cầu, vì vậy Chuẩn Đề chống cự được lâu hơn Tiếp Dẫn.

"Không cần vội, đến lượt ngươi rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ hét lớn một tiếng, Tru Tiên Tứ Kiếm và Thanh Bình Kiếm lao về phía Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề chỉ chống đỡ công thế của Nữ Oa đã miễn cưỡng, Thông Thiên vừa gia nhập chiến trường, tức thì liền ấn Chuẩn Đề xuống đất ma sát.

Không mất quá nhiều thời gian, Thông Thiên và Nữ Oa đã chém giết Chuẩn Đề.

Tây Phương Nhị Thánh, vẫn lạc!

Ở một chiến trường khác, Đế Phượng Thiên và Âm Dương Lão Tổ đại chiến Thiên Đạo.

Thiên Đạo dùng thiên đạo pháp tắc để đối kháng Đế Phượng Thiên và Âm Dương Lão Tổ.

Nhưng với chiến lực của Thiên Đạo, cũng chỉ có thể đối kháng một mình Đế Phượng Thiên hoặc Âm Dương Lão Tổ.

Làm sao có thể là đối thủ của hai mẹ con Đế Phượng Thiên liên thủ.

Dưới sự va chạm không ngừng của đại đạo pháp tắc, Thiên Đạo cũng bị Đế Phượng Thiên và Âm Dương Lão Tổ liên thủ diệt sát.

Hồng Hoang Thiên Đạo, vẫn lạc!

Từ giây phút này trở đi, thế giới Hồng Hoang sẽ không còn Thiên Đạo nữa.

Bất kể là Thiên Đạo hay Đạo Tổ đều đã vẫn lạc.

Lúc này chính là lúc Đế Phượng Thiên suy yếu nhất.

Đánh xong Hồng Quân và Đạo Quân lại đánh Thiên Đạo, không suy yếu tuyệt đối là không thể.

Trong khoảnh khắc công thế của Đế Phượng Thiên đã tung ra hết, sơ hở lớn nhất.

Bên cạnh Đế Phượng Thiên lại đột nhiên xuất hiện một đạo nhân tóc tai bạc trắng.

Đạo nhân đó phảng phất như xuất hiện từ hư không, hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Sao có thể?

Đế Phượng Thiên và Âm Dương Lão Tổ đều là cường giả Bán bộ Đại đạo cảnh.

Sao có thể có kẻ địch ở xung quanh mà hoàn toàn không biết?

Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra!

Nhưng một màn này lại thật sự xảy ra.

Đế Phượng Thiên và Âm Dương Lão Tổ trước đó khi chiến đấu cũng luôn cảm thấy xung quanh có chút không đúng, nhưng lại không

nhìn ra được nguyên nhân, cộng thêm lại đang kịch chiến với Thiên Đạo, nên không để ý.

Tại sao lại xuất hiện một màn này?

Bởi vì không gian điệp gia!

Người đến chính là tiên thiên Hỗn Độn Ma Thần nắm giữ không gian pháp tắc, Dương Mi Đạo Nhân.

Ẩn nấp trong vạn nghìn không gian điệp gia, Đế Phượng Thiên và Âm Dương Lão Tổ lại đang kịch liệt chiến đấu, tự nhiên không dễ phát hiện.

Dương Mi tuy xuất hiện bên cạnh Đế Phượng Thiên, nhưng không gian pháp tắc chi lực trong tay lại đánh về phía Âm Dương Lão Tổ trước.

Lẽ nào Dương Mi muốn một mình diệt sát cả hai vị đại năng?

Đương nhiên là không!

Không gian pháp tắc của Dương Mi Đạo Nhân tuy cũng nghịch thiên, nhưng khẳng định không có bản lĩnh đó.

Chỉ thấy xung quanh Âm Dương Lão Tổ tức thì xuất hiện vạn nghìn không gian vuông vức khóa chặt bà lại.

Không gian cấm cố!

Hắn muốn tạm thời cầm chân Âm Dương Lão Tổ.

Đương nhiên, Âm Dương Lão Tổ cũng nắm giữ Âm Dương Đại Đạo Pháp Tắc, không gian cấm cố cũng chỉ có thể giam cầm Âm Dương Lão Tổ một chút thời gian mà thôi.

Nhưng thế là đủ rồi, thứ Dương Mi cần chỉ là một chút thời gian đó thôi.

Dương Mi muốn ra tay với Đế Phượng Thiên trước, rõ ràng trong lòng Dương Mi Đạo Nhân, uy hiếp của Đế Phượng Thiên lớn hơn Âm Dương Lão Tổ.

Sau khi tạm thời giam cầm được Âm Dương Lão Tổ, không gian pháp tắc vô cùng của Dương Mi Đạo Nhân liền trực tiếp đánh về phía Đế Phượng Thiên.

Có chút phiền phức, một loạt thao tác từ khi Dương Mi ra tay tập kích đều được hoàn thành trong một phần ngàn giây.

Đế Phượng Thiên vừa kết thúc hai trận đại chiến kịch liệt, không chút phòng bị, tình huống hiện tại tự nhiên kinh hiểm vạn phần.

Càng chết người hơn, đòn phản công trước khi chết của Thiên Đạo vừa đánh nát quang thuẫn phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, thời cơ này của Dương Mi có thể nói là cực tốt.

Dương Mi giống như một con rắn độc, trốn trong vạn nghìn không gian điệp gia chờ đợi để cho Đế Phượng Thiên một đòn chí mạng, ra tay tự nhiên là một đòn đoạt mạng!

Nhưng phản ứng của Đế Phượng Thiên cũng cực kỳ nhanh chóng, Ám chi đại đạo pháp tắc quanh thân lập tức bao phủ cơ thể, chống lại sự tập kích của không gian pháp tắc.

Dưới áp lực không gian vô cùng, xung quanh Đế Phượng Thiên xuất hiện thời không loạn lưu.

Trong Hỗn Độn còn khó xuất hiện thời không loạn lưu hơn Hồng Hoang đại địa, nhưng dưới một đòn tấn công của Dương Mi lại xuất hiện thời không loạn lưu, có thể thấy một đòn của Dương Mi hung ác đến mức nào.

Chương 405

Không gian nguyên bản của Hỗn Độn đã bị không gian pháp tắc của Dương Mi trực tiếp ép sụp.

Sức mạnh không gian đang từ từ ép nén Đế Phượng Thiên, Ám chi đại đạo xem ra sắp không chịu nổi.

Dù sao lúc này Đế Phượng Thiên không ở trạng thái đỉnh cao, hai trận chiến đã khiến hắn sử dụng quá nhiều đại đạo pháp tắc chi lực, hiện tại không thể phát huy được uy năng của Ám chi đại đạo.

Cuối cùng, Ám chi đại đạo pháp tắc quanh thân Đế Phượng Thiên bị không gian pháp tắc ép nén thành tro bụi.

"Phanh!" một tiếng trầm đục, nhục thân vô cùng cường hãn của Đế Phượng Thiên sau khi mất đi sự bảo hộ của Ám chi đại đạo pháp tắc, tức thì nổ thành một đám huyết vụ.

Lúc này, một đoàn quang ảnh màu đen trực tiếp phá vỡ lực lượng của không gian pháp tắc, bay vào trong thời không loạn lưu.

Đoàn quang ảnh màu đen đó là Đế Phượng Thiên cuối cùng dùng bản nguyên chi lực của Ám chi đại đạo pháp tắc bao bọc nguyên thần, cưỡng ép phá vỡ phong tỏa của không gian pháp tắc, trốn vào trong thời không loạn lưu.

Không gian pháp tắc sau khi ép nổ nhục thân của Đế Phượng Thiên, cũng không còn kiên cố bất khả tồi như trước.

"A a, nếu lành lặn bước vào thời không loạn lưu, có lẽ còn không sao, chỉ có nguyên thần độn nhập vào thời không loạn lưu, cũng chỉ là con đường tìm chết." Thấy Đế Phượng Thiên độn nhập vào thời không loạn lưu biến mất không thấy, Dương Mi cười nhẹ một tiếng,

không để ý.

Thời không loạn lưu đó cũng nhanh chóng biến mất, như chưa từng xuất hiện.

“Dương Mi, tìm chết!

Chết đi cho Bản tổ!” Lúc này, Âm Dương Lão Tổ cuối cùng cũng dùng lực lượng của Âm Dương Đại Đạo Pháp Tắc mạnh mẽ phá vỡ không gian cấm cố, hai mắt đỏ ngầu như sư tử cái nổi điên trực tiếp lao về phía Dương Mi Đạo Nhân.

Thông Thiên và Nữ Oa vừa tới chiến trường cũng trợn mắt muốn nứt, trực tiếp lao về phía Dương Mi.

Dương Mi nhàn nhạt cười, trước người xuất hiện một đạo không gian chi môn, một bước bước ra, người đã biến mất trong Hỗn Độn vô tận. ...

Trong thời không loạn lưu.

Đây là một nơi không gian và thời gian hoàn toàn hỗn loạn.

Cho dù Thánh nhân đặt chân vào đây cũng sẽ tương đối nguy hiểm.

Sự nguy hiểm ở đây không phải là sẽ có nguy hiểm, mà là dễ dàng không tìm được đường về Hồng Hoang.

“Đinh!

Kiểm tra túc chủ gặp nguy cơ trí mạng, chức năng Hỗn Độn Ma Chủng tự động kích hoạt, đang tái tạo nhục thân cho túc chủ.” “10%... 30%... 50%... 70%...

Tái tạo thành công.” “Chúc mừng túc chủ tái tạo nhục thân, cấp bậc nhục thân tăng lên một cấp, căn nguyên cũng tăng lên một cấp.” Bảng cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Căn nguyên: Tiên thiên Hỗn Độn Ma Thần (Trung cấp).

Tu vi: Bán bộ Đại đạo (cảnh giới tiếp theo Đại đạo Thánh nhân).

Nhục thân: Chuẩn Thánh đỉnh phong (đã qua hai giọt Bàn Cổ tinh huyết tôi luyện).

Đại đạo: Ám chi đại đạo (Hỗn Độn), Trận chi đại đạo (Hoàng giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp, Chân Hoàng Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn linh bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn linh bảo), Thần Ma Chiến Giáp (Hỗn Độn linh bảo), Hỗn Loạn Nguyên Thạch (dị bảo), Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp (hậu thiên công đức chí bảo), Hạo Thiên Kính (tiên thiên linh bảo), Linh Cữu Đăng (tiên thiên linh bảo), Trảm Tiên Phi Đao (tiên thiên linh bảo), một vạn thanh kiếm (đều là hậu thiên chí bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên), Đại Đạo Chi Thụ (linh căn đặc thù).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (tự lĩnh ngộ từ Trận chi đại đạo).

Khác: Chuẩn Thánh Đan (x2), Hỗn Độn Nguyên Thủy (một trăm

giọt), Tam Quang Thần Thủy (một vạn giọt).

Đế Phượng Thiên từ từ mở mắt, trong con ngươi bắn ra hai đạo kim sắc quang mang, chiếu sáng cả thời không loạn lưu.

"Dương Mi!" Đế Phượng Thiên từng chữ từng chữ từ từ phun ra hai chữ.

Cảm nhận được căn nguyên và nhục thân tăng lên, Đế Phượng Thiên tức thì khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, còn mạnh mẽ hơn.

Đế Phượng Thiên lấy ra Hỗn Loạn Nguyên Thạch, trong cõi u minh, Hỗn Loạn Nguyên Thạch trong vô tận thời không loạn lưu chỉ dẫn về một hướng.

Hướng đó chính là hướng của Hồng Hoang, có Hỗn Loạn Nguyên Thạch, Đế Phượng Thiên ở trong thời không loạn lưu sẽ không bị lạc, đó cũng là nguyên nhân Đế Phượng Thiên độn nhập vào thời không loạn lưu.

Lúc đó chỉ có độn nhập vào thời không loạn lưu là an toàn nhất, nếu đi tìm Âm Dương Lão Tổ, có thể sẽ bị tập kích giữa đường.

"Đợi Bản thiếu chủ quay về, nhất định sẽ giết đám ma thần trong Hỗn Độn không còn một mảnh giáp!" Đế Phượng Thiên mắt lộ sát cơ, rồi từ từ nhắm mắt lại, bắt đầu tiến vào trạng thái bế quan.

Hắn muốn trở nên mạnh hơn, muốn diệt sạch đám Hỗn Độn Ma Thần này, làm nốt việc Bàn Cổ chưa làm xong.

"Kiểm tra túc chủ bế quan năm vạn năm, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, rời khỏi thời không loạn lưu quay về Hồng Hoang, thưởng tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Hỗn Độn Nguyên Thủy hai trăm giọt." Đế Phượng Thiên hiện tại khẳng định không thể chọn lựa chọn thứ nhất, vì vậy bất kể phần

thưởng thứ nhất là gì, hắn đều sẽ chọn lựa chọn thứ hai, vì bây giờ không phải là lúc quay về Hồng Hoang.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Hỗn Độn Nguyên Thủy hai trăm giọt!" "Gợi ý: Với căn nguyên hiện tại của túc chủ, cần năm trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy mới có thể thăng cấp căn nguyên." Đế Phượng Thiên gật đầu, theo căn nguyên ngày càng cao, việc nâng cấp cũng trở nên khó khăn hơn, cũng là chuyện có thể hiểu được.

Lần này chỉ mới năm vạn năm đã kích hoạt lựa chọn của hệ thống, điều này cho thấy gì?

Cho thấy trong thời không loạn lưu, thời gian kích hoạt phần thưởng của hệ thống lại nhanh hơn gấp đôi so với khi ở Hồng Hoang.

Đối với Đế Phượng Thiên, đây không nghi ngờ gì là một tin tức tuyệt vời, Đế Phượng Thiên tiếp tục chìm vào bế quan.

"Kiểm tra túc chủ bế quan ba vạn năm, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, rời khỏi thời không loạn lưu quay về Hồng Hoang, thưởng Tru Tiên Kiếm Trận Đồ." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Hỗn Độn Nguyên Thủy hai trăm giọt." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Hỗn Độn Nguyên Thủy hai trăm giọt!" "Gợi ý: Túc chủ đã có năm trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy, có thể thăng cấp căn nguyên." Đế Phượng Thiên trực tiếp uống hết toàn bộ Hỗn Độn Nguyên Thủy.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ cấp bậc căn nguyên đã thành công thăng cấp một bậc." Đế Phượng Thiên cảm thấy vận khí không tệ, liên tiếp hai

lần đều thưởng Hỗn Độn Nguyên Thủy, lại lần nữa nâng cấp được căn nguyên.

Trước đó khi tái tạo nhục thân lại được tăng một cấp, trong thời gian ngắn đã liên tục tăng hai cấp, hiện tại đã là căn nguyên tiên thiên Hỗn Độn Ma Thần cao cấp, chỉ cần tăng thêm một cấp nữa, căn nguyên sẽ giống như Bàn Cổ.

Đỉnh cấp tiên thiên Hỗn Độn Ma Thần!

Tốc độ tăng cấp căn nguyên này quả thực nghịch thiên.

Phải biết rằng căn nguyên là thứ khó nâng cấp nhất, vì nó đã được định sẵn khi ra đời.

Mà Đế Phượng Thiên từ một hậu thiên Hỗn Độn Ma Thần, sắp đuổi kịp bước chân của Bàn Cổ.

Không thể dùng từ nghịch thiên để hình dung nữa, cả Hồng Hoang trừ Đế Phượng Thiên ra không ai có thể làm được như vậy.

Lúc này Đế Phượng Thiên có thể cảm nhận được tu vi của mình cũng đang không ngừng tăng lên, tuy chưa chạm đến Đại đạo cảnh, nhưng cũng đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Lấy một ví dụ, nếu trước đó hắn là Bán bộ Đại đạo cảnh sơ kỳ, thì hiện tại Đế Phượng Thiên theo sự tăng lên của căn nguyên, đã là Bán bộ Đại đạo cảnh giới hậu kỳ.

Chương 406

Nếu bây giờ lại để hắn đi đánh Hồng Quân và Đạo Quân liên thủ, sẽ trở nên dễ dàng hơn trước.

Đế Phượng Thiên cảm thấy hiện tại có thể đồng thời đánh cả Hồng Quân và Thiên Đạo hai người.

Đế Phượng Thiên vô cùng hài lòng với tốc độ tăng trưởng này, tiếp tục bế quan.

"Kiểm tra túc chủ bế quan sáu vạn năm, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, rời khỏi thời không loạn lưu quay về Hồng Hoang, thưởng Hỗn Độn linh bảo Diệt Thế Đại Ma." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng một trong ba nghìn đại đạo pháp tắc." Mắt Đế Phượng Thiên sáng lên, không ngờ đột nhiên lại có một phần thưởng cao cấp như vậy, hắn không chút do dự liền chọn lựa chọn thứ hai.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, ngẫu nhiên ban thưởng một trong ba nghìn đại đạo pháp tắc!" "Chúc mừng túc chủ nhận được một trong ba nghìn đại đạo, Nhân Quả Đại Đạo." ...

"Chúc mừng túc chủ nhận được một trong ba nghìn đại đạo, Nhân Quả Đại Đạo." "Gợi ý: Nhân Quả Đại Đạo Pháp Tắc là đại đạo pháp tắc của Nhân Quả Lão Tổ, diệu dụng vô cùng." "Gợi ý: Nhân Quả Pháp Tắc là một trong những loại đại đạo pháp tắc quỷ dị nhất trong ba nghìn đại đạo pháp tắc, xin túc chủ nỗ lực tham ngộ." "Gợi ý: Nhân Quả Pháp Tắc phân thành: Sơ khuy môn kính, dung hội quán thông, lược hữu tiểu thành, siêu quần bạt tụy, lô hỏa thuần thanh, đăng phong tạo cực, trăn chí hóa cảnh bảy cấp độ, hiện tại túc chủ

đang ở cấp độ Sơ khuy môn kính." Đế Phượng Thiên tức thì kinh hỉ, không ngờ lại ngẫu nhiên thưởng được Nhân Quả Pháp Tắc.

Đây là đại đạo pháp tắc ngang hàng với thời gian, không gian, vận mệnh đó!

Đế Phượng Thiên kinh hỉ xong liền lập tức tiến vào bế quan, hiện tại hắn cần phải lập tức lĩnh ngộ tầng thứ sâu hơn của Nhân Quả Pháp Tắc, nếu không không thể dùng nhân quả để đối kháng với tiên thiên Hỗn Độn Ma Thần.

Đế Phượng Thiên tiếp tục bế quan.

Thế nào là nhân quả?

Cái gọi là nhân, chỉ bất kỳ hành vi hoặc ý niệm nào trong quá khứ, chúng sinh vì có những hành vi và ý niệm này, mới sản sinh ra duyên, mới có cái gọi là quả sau này.

Nếu không, quả cũng sẽ không tồn tại, vậy thì cũng không có cái gọi là nhân quả.

Vậy nếu đã sản sinh ra quả, có thể dựa vào quả để trực tiếp suy diễn ra nhân không?

Đương nhiên là có thể!

Gieo dưa được dưa, gieo đậu được đậu.

Bất kỳ sự vật nào cũng có thể trở thành nhân, cũng có thể trở thành quả, không có nhân tuyệt đối, cũng không có quả tuyệt đối.

Vì vậy đạo nhân quả bác đại tinh thâm, cho dù gieo một nhân, cũng có thể được vô số loại quả, không thể nào chỉ được một loại quả.

Lấy một ví dụ ở đời sau, một người giết một người khác, theo lý luận nhân quả, người này khả năng lớn nhất là vào tù hoặc bị xử bắn, nhưng đó chỉ là một loại quả sao?

Có khả năng người này trốn thoát được sự trừng phạt của pháp luật, tiêu dao ngoài vòng pháp luật không?

Khả năng này cũng tồn tại, cũng có thể người này bị người ta báo thù, cũng bị người khác giết chết.

Vì vậy một nhân không chỉ tương ứng với một loại quả, mà có thể là vô số loại quả.

Nhân vô duyên, tắc bất quả, cơ bất đầu, nhân bất quả.

Thời cơ không đến, nhân duyên không sinh, nhân không thụ duyên, có duyên không phận, sự thể như vậy.

Mộc ứng thiên địa nhân duyên cảm triệu, đắc thiên chi khí, tích dương chi ôn, hóa địa chi thủy, tụ thổ chi trần, luy tích mộc kỷ, khúc trực hướng thượng, chấp trứ sinh "cơ, thông thiên hội địa, tu mộc cao thượng, chí thành cơ hội… Đế Phượng Thiên chìm đắm trong pháp tắc huyền diệu của nhân quả không thể tự thoát ra.

Rất nhanh, chỉ mới ba vạn năm trôi qua, Đế Phượng Thiên đã lĩnh ngộ Nhân Quả Pháp Tắc đến giai đoạn thứ hai.

Không phải vì Nhân Quả Pháp Tắc dễ lĩnh ngộ hơn Ám chi đại đạo pháp tắc.

Đế Phượng Thiên đã lĩnh ngộ hai đại đạo pháp tắc là Ám chi đại đạo pháp tắc và Trận chi đại đạo pháp tắc, và đã lĩnh ngộ Ám chi đại đạo pháp tắc đến cực hạn.

Ba nghìn đại đạo, thù đồ đồng quy!

Với tu vi và sự lý giải về đại đạo hiện tại của Đế Phượng Thiên, muốn lĩnh ngộ ba cấp độ đầu tiên của Nhân Quả Pháp Tắc căn bản không khó.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã lĩnh ngộ Nhân Quả Pháp Tắc đến Dung hội quán thông, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, rời khỏi thời không loạn lưu quay về Hồng Hoang, thưởng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x2)." Đế Phượng Thiên không chút do dự liền chọn lựa chọn thứ hai.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x2)!" Đế Phượng Thiên trực tiếp ăn một quả Đại Đạo Quả Thực.

Bắt đầu lĩnh ngộ giai đoạn thứ ba của Nhân Quả Pháp Tắc.

Trên đường lĩnh ngộ, lựa chọn của hệ thống lại được kích hoạt.

"Kiểm tra túc chủ bế quan năm vạn năm, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, rời khỏi thời không loạn lưu quay về Hồng Hoang, thưởng thần thông Ba đầu sáu tay." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Huyền Thiên Trọng Thủy một vạn giọt." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Huyền Thiên Trọng Thủy một vạn giọt!" Không lâu sau khi hệ thống thưởng, Đế Phượng Thiên thông qua sự hỗ trợ của hệ thống, lại lần nữa nâng cấp lĩnh ngộ Nhân Quả Pháp Tắc lên một cấp độ.

Lựa chọn của hệ thống lại được kích hoạt.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã lĩnh ngộ Nhân Quả Pháp Tắc đến Lược hữu tiểu thành, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, rời khỏi thời không loạn lưu quay về Hồng Hoang, thưởng Cửu Chuyển Kim Đan (x5)." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản

thân mới là vương đạo, thưởng Hỗn Độn Niêm Kim (x1).” Đế Phượng Thiên trực tiếp chọn lựa chọn thứ hai.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Hỗn Độn Niêm Kim (x1)!” Sau đó, Đế Phượng Thiên lại ăn nốt quả Đại Đạo Quả Thực cuối cùng, bắt đầu lĩnh ngộ giai đoạn thứ tư của Nhân Quả Pháp Tắc.

Một nghìn năm sau, hiệu quả của Đại Đạo Quả Thực biến mất, Đế Phượng Thiên tiếp tục lĩnh ngộ Nhân Quả Pháp Tắc.

Hiện tại không cần Đại Đạo Quả Thực, Đế Phượng Thiên cũng có thể tự mình lĩnh ngộ tầng thứ sâu hơn của đại đạo pháp tắc, dù sao hắn đã lĩnh ngộ Ám chi đại đạo đến cực hạn, đã mẫn cảm với đại đạo, ít nhất ở giai đoạn hiện tại, có thể dựa vào tự lĩnh ngộ.

E là nếu đến giai đoạn thứ năm trở lên sẽ có chút khó khăn.

“Kiểm tra túc chủ bế quan bảy vạn năm, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, rời khỏi thời không loạn lưu quay về Hồng Hoang, thưởng thần thông Tam Vị Chân Hỏa.” “Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Thiên Hà Thánh Thủy một vạn giọt.” “Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Thiên Hà Thánh Thủy một vạn giọt!” “Gợi ý: Túc chủ sở hữu một vạn giọt Tam Quang Thần Thủy, một vạn giọt Huyền Thiên Trọng Thủy, một vạn giọt Thiên Hà Thánh Thủy, Hỗn Độn Niêm Kim (x1), có thể thăng cấp pháp bảo, có thăng cấp không?” Đế Phượng Thiên suy nghĩ một lát, chọn thăng cấp Hạo Thiên Kính.

“Đinh!

Đã tiêu hao một vạn giọt Tam Quang Thần Thủy, một vạn giọt

Huyền Thiên Trọng Thủy, một vạn giọt Thiên Hà Thánh Thủy, Hỗn Độn Niêm Kim (x1), đang thăng cấp Hạo Thiên Kính." "10%... 30%... 50%... 70%...

Thăng cấp thành công, chúc mừng túc chủ đã thăng cấp Hạo Thiên Kính lên tiên thiên chí bảo." Đế Phượng Thiên lấy ra Hạo Thiên Kính, một chiếc gương ngọc thạch, có pháp tắc nhàn nhạt lưu chuyển trên mặt gương, tỏa ra ngũ sắc thần quang.

Được rồi, Hạo Thiên toi rồi, nên đổi tên cho cái gương này.

Đế Phượng Thiên dùng Ám chi đại đạo pháp tắc xâm nhiễm Hạo Thiên Kính thành màu đen, như vậy hợp với phong cách của hắn hơn.

"Đã là tiên thiên chí bảo, tên cũng nên ngầu một chút, từ nay về sau, sẽ gọi là Thần Ma Kính vậy…" Đế Phượng Thiên thu lại Thần Ma Kính, lại một lần nữa tiến vào trạng thái bế quan.

Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Căn nguyên: Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần (Cao cấp).

Tu vi: Bán bộ Đại đạo (cảnh giới tiếp theo: Đại Đạo Thánh Nhân).

Nhục thân: Chuẩn Thánh đỉnh phong (trải qua hai giọt Bàn Cổ tinh huyết tôi luyện).

Đại đạo: Ám chi Đại đạo (Hỗn Độn), Nhân Quả Đại đạo (Lược hữu tiểu thành), Trận chi Đại đạo (Hoàng giai).

Chương 407

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp, Chân Hoàng Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), Thần Ma Chiến Giáp (Hỗn Độn Linh Bảo), Ma Thần Kính (Tiên Thiên Chí Bảo), Hỗn Loạn Nguyên Thạch (Dị bảo), Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp (Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo), Linh Cữu Đăng (Tiên Thiên Linh Bảo), Trảm Tiên Phi Đao (Tiên Thiên Linh Bảo), một vạn thanh kiếm (đều là Hậu Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên), Đại Đạo Chi Thụ (linh căn đặc thù).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (thông qua Trận chi Đại đạo tự lĩnh ngộ được kiếm trận).

Khác: Chuẩn Thánh Đan (x2).

Đế Phượng Thiên liếc nhìn bảng thông tin cá nhân, lập tức nảy ra một ý tưởng.

Có thể lĩnh ngộ Trận chi Đại đạo trước.

So với pháp tắc Nhân Quả và pháp tắc Ám, pháp tắc Trận sẽ đơn giản hơn một chút.

Với sự hiểu biết về Đại đạo hiện tại, dù không dựa vào Đại Đạo Quả Thực cũng có thể nâng cao Trận chi Đại đạo.

Ngay lập tức, Đế Phượng Thiên bắt đầu lĩnh ngộ Trận chi Đại đạo.

Chỉ sau hai vạn năm, hắn đã thành công lĩnh ngộ Trận chi Đại đạo đến Huyền giai.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã lĩnh ngộ pháp tắc Trận đến Huyền giai, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, rời khỏi dòng chảy thời không hỗn loạn trở về Hồng Hoang, thưởng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x2)." Đế Phượng Thiên vô cùng vui mừng, quả nhiên đã thành công, nhận được phần thưởng Đại Đạo Quả Thực, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x2)!" Sau khi nhận được Đại Đạo Quả Thực, Đế Phượng Thiên lập tức ăn một quả.

Hắn tiếp tục bắt đầu lĩnh ngộ pháp tắc Nhân Quả.

Một ngàn năm sau, hiệu quả của Đại Đạo Quả Thực biến mất, Đế Phượng Thiên lại ăn nốt quả còn lại.

Lại một ngàn năm nữa trôi qua, hiệu quả của Đại Đạo Quả Thực lại biến mất.

Chỉ còn thiếu một chút nữa thôi!

Đế Phượng Thiên tiếp tục lĩnh ngộ pháp tắc Nhân Quả, chỉ còn thiếu một chút là có thể lĩnh ngộ pháp tắc này đến cảnh giới thứ tư.

Tám vạn năm sau, hai phần thưởng cùng lúc được kích hoạt.

"Phát hiện ký chủ đã bế quan tám vạn năm, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, rời khỏi dòng chảy thời không hỗn loạn trở về Hồng Hoang, thưởng thần thông Phật Môn Kim Thân." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Chuẩn Thánh Đan (x1)." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Chuẩn Thánh Đan (x1)!" Sau khi Đế Phượng Thiên đưa ra lựa chọn, âm báo của hệ thống lại vang lên.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã lĩnh ngộ pháp tắc Nhân Quả đến cảnh giới Siêu Quần Bạt Tụy, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, rời khỏi dòng chảy thời không hỗn loạn trở về Hồng Hoang, thưởng mảnh vỡ Bàn Cổ Phủ (x1)." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x5)." Đế Phượng Thiên hơi sững sờ, không ngờ lại xuất hiện phần thưởng mảnh vỡ Bàn Cổ Phủ.

Suy nghĩ một chút, hắn chọn phương án thứ hai.

Nguyên nhân rất đơn giản, tuyệt đối không phải Bàn Cổ Phủ không có sức hấp dẫn, mà với sự hiểu biết của Đế Phượng Thiên về hệ thống, mảnh vỡ Bàn Cổ Phủ ít nhất phải thu thập đủ năm, thậm chí mười mảnh mới có thể hợp thành Bàn Cổ Phủ hoàn chỉnh.

Hắn xuyên không đến Hồng Hoang đã gần hai trăm nguyên hội, mà phần thưởng mảnh vỡ Bàn Cổ Phủ mới chỉ kích hoạt một lần, có thể thấy nó khó kích hoạt đến mức nào.

Đợi đến khi thu thập đủ mảnh vỡ, thật sự không biết đến năm nào tháng nào, không bằng lấy năm quả Đại Đạo Quả Thực cho thực tế.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x5)!" Sau đó, Đế Phượng Thiên dùng năm quả Đại Đạo Quả Thực, tiếp tục lĩnh ngộ pháp tắc Nhân Quả.

Hắn định trực tiếp lĩnh ngộ pháp tắc Nhân Quả đến giai đoạn thứ năm, như vậy là có thể quay về Hồng Hoang.

Bởi vì đám Tiên Thiên Ma Thần kia, kẻ nào cũng đã lĩnh ngộ pháp tắc của bản thân đến một cảnh giới cực cao, nếu không đạt đến giai đoạn thứ năm thì quả thật có chút không ra gì.

Năm quả Đại Đạo Quả Thực, hiệu quả kéo dài năm ngàn năm.

Năm ngàn năm sau, Đế Phượng Thiên vẫn chưa thành công, nhưng chỉ còn thiếu một chút.

Năm vạn năm sau, phần thưởng bế quan của hệ thống được kích hoạt trước.

"Phát hiện ký chủ đã bế quan năm vạn năm, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, rời khỏi dòng chảy thời không hỗn loạn trở về Hồng Hoang, thưởng Huyết Hải Đại Trận." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng thần thông Cửu Vị Chân Hỏa." Cả hai phần thưởng Đế Phượng Thiên đều không có hứng thú, nên tự nhiên tùy tiện chọn phương án thứ hai.

Cửu Vị Chân Hỏa cao hơn Tam Vị Chân Hỏa hai cấp, trên Tam Vị Chân Hỏa là Lục Vị Chân Hỏa, rồi mới đến Cửu Vị Chân Hỏa.

Nhưng đối với một Hỗn Độn Ma Thần như Đế Phượng Thiên, người đã nắm giữ ba pháp tắc Đại đạo, thần thông này hiển nhiên là vô dụng.

“Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng thần thông Cửu Vị Chân Hỏa!” Ba vạn năm nữa trôi qua, Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng thành công lĩnh ngộ pháp tắc Nhân Quả đến giai đoạn thứ năm.

“Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã lĩnh ngộ pháp tắc Nhân Quả đến cảnh giới Lô Hỏa Thuần Thanh, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, rời khỏi dòng chảy thời không hỗn loạn trở về Hồng Hoang, thưởng Thần Ma Bất Diệt Trận.” “Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng một trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy.” Lần này Đế Phượng Thiên do dự một lát, rồi trực tiếp chọn phương án thứ nhất.

Cũng đã đến lúc quay về Hồng Hoang rồi, bế quan trong dòng chảy thời không hỗn loạn cũng đã ba nguyên hội, hắn lo lắng cho sự an nguy của Hồng Hoang và Tiệt Giáo hiện tại.

Bởi vì Hồng Hoang bây giờ không còn Thiên Đạo ngăn cản, Hỗn Độn Ma Thần có thể tùy ý tấn công.

Vì vậy, Đế Phượng Thiên không chọn tiếp tục nâng cao thực lực, thời gian cấp bách, chỉ có thể chọn quay về.

“Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Thần Ma Bất Diệt Trận!” “Gợi ý: Thần Ma Bất Diệt Trận là trận pháp phòng ngự đỉnh cấp, không thể dùng để tấn công.” “Ký chủ chọn trở về Hồng Hoang, không thể tiếp tục bế quan, xin hãy nhanh chóng quay về Hồng Hoang…” Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Căn nguyên: Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần (Cao cấp).

Tu vi: Bán bộ Đại đạo (cảnh giới tiếp theo: Đại Đạo Thánh Nhân).

Nhục thân: Chuẩn Thánh đỉnh phong (trải qua hai giọt Bàn Cổ tinh huyết tôi luyện).

Đại đạo: Ám chi Đại đạo (Hỗn Độn), Nhân Quả Đại đạo (Lô Hỏa Thuần Thanh), Trận chi Đại đạo (Huyền giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp, Chân Hoàng Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật, Cửu Vị Chân Hỏa.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), Thần Ma Chiến Giáp (Hỗn Độn Linh Bảo), Ma Thần Kính (Tiên Thiên Chí Bảo), Hỗn Loạn Nguyên Thạch (Dị bảo), Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp (Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo), Linh Cữu Đăng (Tiên Thiên Linh Bảo), Trảm Tiên Phi Đao (Tiên Thiên Linh Bảo), một vạn thanh kiếm (đều là Hậu Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên), Đại Đạo Chi Thụ (linh căn đặc thù).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (thông qua Trận chi Đại đạo tự lĩnh ngộ được kiếm trận), Thần Ma Bất Diệt Trận (trận pháp phòng ngự).

Khác: Chuẩn Thánh Đan (x3).

Đế Phượng Thiên liếc nhìn bảng thông tin cá nhân, vô cùng hài

lòng.

Chương 408

Ba viên Chuẩn Thánh Đan còn lại, hắn dự định sẽ đưa cho Tam Tiêu.

Đát Kỷ và Ngao Sương trước đó đã dùng Chuẩn Thánh Đan rồi nên không thể dùng thêm nữa.

Đế Phượng Thiên tay cầm Hỗn Loạn Nguyên Thạch, chuẩn bị rời khỏi dòng chảy thời không hỗn loạn.

Có Hỗn Loạn Nguyên Thạch chỉ đường, hắn chỉ cần đi theo hướng mà nó chỉ dẫn là được, sẽ không bị lạc.

Nếu không, Đế Phượng Thiên cũng không chắc có thể tìm được đường về Hồng Hoang.

Nơi đây không đơn giản như phân biệt đông tây nam bắc, bên trong dòng chảy thời không hỗn loạn, cả thời gian và không gian đều hỗn loạn.

Tiến một bước, có thể sẽ quay về vạn năm trước, hoàn toàn không có đạo lý gì để nói.

Vừa đi, Đế Phượng Thiên vừa ôn dưỡng Thần Ma Chiến Giáp.

Bộ chiến giáp đã bị hư hại trong trận chiến trước đó, cần hắn dùng tu vi để ôn dưỡng cho nó dần dần hồi phục.

Đế Phượng Thiên chậm rãi bước lên hành trình trở về Hồng Hoang… Trong ba nguyên hội Đế Phượng Thiên biến mất, Không Gian Ma Thần Dương Mi đã dẫn một triệu đại quân Hậu Thiên Ma Thần tấn công Hồng Hoang.

Ngoài một triệu đại quân Hậu Thiên Hỗn Độn Ma Thần, còn có mười vị Ma tướng, toàn bộ đều ở cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn, cũng

tức là Chuẩn Thánh đỉnh phong của Hồng Hoang, nhưng còn mạnh hơn Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Trong đó, Ma Nhất mạnh nhất, đạt đến Hỗn Độn Chí Tôn đỉnh phong, còn các Ma tướng từ Ma Nhị đến Ma Thập thì có cảnh giới từ Hỗn Độn Chí Tôn sơ kỳ đến viên mãn.

Ngoài một triệu đại quân Hậu Thiên Ma Thần, mười vị Ma tướng mạnh mẽ và Không Gian Đạo Nhân Dương Mi, còn có những Hỗn Độn Ma Thần còn sót lại khác cũng gia nhập vào kế hoạch tấn công Hồng Hoang của Dương Mi.

Hủy Diệt Lão Tổ, nắm giữ một trong ba ngàn Đại đạo là pháp tắc Hủy Diệt.

U Minh Lão Tổ, nắm giữ một trong ba ngàn Đại đạo là pháp tắc U Minh.

Hoàng Tuyền Lão Tổ, nắm giữ một trong ba ngàn Đại đạo là pháp tắc Hoàng Tuyền.

Ba vị này cũng là những người may mắn sống sót sau khi Bàn Cổ khai thiên, đã gia nhập vào đại quân của Dương Mi.

Dương Mi nắm giữ pháp tắc Không Gian, đám đại quân Hậu Thiên Hỗn Độn Ma Thần đều là do gã tạo ra, nên tự nhiên gã là thủ lĩnh của cuộc xâm lược lần này.

Đối với điểm này, ba vị Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần mạnh mẽ là Băng Thiên Lão Tổ, U Minh Lão Tổ và Hoàng Tuyền Lão Tổ cũng không có dị nghị.

Băng Thiên Lão Tổ, U Minh Lão Tổ và Hoàng Tuyền Lão Tổ đương nhiên không nằm trong top mười của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, nhưng cũng tuyệt đối không yếu, ít nhất có thể xếp vào top một trăm.

Sức chiến đấu của họ không hề thua kém Hỗn Độn Ma Viên đã chết kia.

Hỗn Độn Ma Viên vốn có thể đạt tới cảnh giới Bán bộ Đại đạo, nhưng vì đã vẫn lạc từ sớm, được Hồng Quân dùng phương pháp đặc thù hồi sinh nên cảnh giới mới đình trệ không tiến, lúc chiến đấu với Đế Phượng Thiên mới chỉ ở cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn đỉnh phong.

Vì vậy, Băng Thiên Lão Tổ, U Minh Lão Tổ và Hoàng Tuyền Lão Tổ đều là cảnh giới Bán bộ Đại đạo, trong đó Băng Thiên Lão Tổ với pháp tắc Hủy Diệt là mạnh nhất, thực lực của U Minh Lão Tổ và Hoàng Tuyền Lão Tổ thì tương đương nhau.

Thời Thần Đạo Nhân không biết đã đi đâu, tám phần là không ở trong dòng thời gian hiện tại.

Lúc trước Thời Thần chém giết Hồng Quân, Dương Mi đánh lén Đế Phượng Thiên, tuy hai vị Ma Thần đỉnh cấp không hề giao tiếp, nhưng cũng đã đạt thành một lần hợp tác ngầm.

Đại quân một triệu Hậu Thiên Ma Thần kia, so với chiến sĩ Vu tộc năm xưa còn hung tàn hơn.

Dưới sự dẫn dắt của bốn vị Tiên Thiên Ma Thần, họ đã đánh cho đại quân Hồng Hoang liên tiếp bại lui.

Đại quân Hồng Hoang tự nhiên do Tiệt Giáo dẫn đầu, bởi vì các giáo phái Thánh nhân khác đều đã bị Đế Phượng Thiên diệt sạch, ngay cả Hồng Quân và Thiên Đạo cũng không còn tồn tại.

Tiệt Giáo hợp nhất vạn tộc Hồng Hoang, triển khai quyết chiến với Hỗn Độn Ma Thần.

Đại quân hàng nghìn tỷ người chống lại một triệu đại quân Hỗn Độn Ma Thần, vậy mà lại bị đánh cho liên tiếp bại lui, không chút sức chống cự.

Mặc dù về số lượng, đại quân Hồng Hoang áp đảo hoàn toàn đại quân Hỗn Độn Ma Thần, nhưng về chất lượng thì lại kém quá xa.

Đại quân Hồng Hoang chỉ có các đại năng của Tiệt Giáo và một số ít đại lão Hồng Hoang là có chất lượng cao hơn một chút.

Còn đám đại quân Hỗn Độn Ma Thần kia, toàn bộ đều được sinh ra theo kiểu nuôi cổ, không chỉ cảnh giới đều ở Hỗn Nguyên Thiên Thần và Hỗn Nguyên Chí Tôn, mà chiến đấu còn liều mạng hơn cả Vu tộc.

Hỗn Nguyên Thiên Thần và Hỗn Nguyên Chí Tôn gần như tương đương với Thái Ất Kim Tiên và Đại La Kim Tiên của Hồng Hoang, nhưng lại mạnh hơn.

Lúc này, đại địa Hồng Hoang sinh linh đồ thán, khắp nơi đều là những vết nứt.

Trước đây vì Ma Đạo tranh phong, chỉ có phương Tây cằn cỗi, nhưng hiện tại cả Hồng Hoang đều giống như phương Tây khi trước.

Sau mười mấy trận đại chiến liên tiếp, đại quân Hồng Hoang tổn thất gần năm trăm triệu, tức là mất đi gần một nửa.

Một ngàn tỷ, con số này vẫn còn rất nhiều.

Còn đại quân Hỗn Độn Ma Thần mạnh mẽ chỉ tổn thất năm vạn.

Tỷ lệ này quá khoa trương, còn khoa trương hơn cả trận chiến giữa Vu tộc và Yêu tộc năm xưa.

Đại quân Hỗn Độn Ma Thần có bốn vị Bán bộ Đại đạo, trong khi đại quân Hồng Hoang chỉ có một mình Âm Dương Lão Tổ là Bán bộ Đại đạo, tự nhiên không thể chống đỡ.

May mắn là vào thời khắc mấu chốt cuối cùng, Thông Thiên và Nữ Oa lần lượt chứng đạo Hỗn Nguyên thành công.

Mặc dù Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thực lực sánh ngang Thánh nhân, nhưng so với Bán bộ Đại đạo vẫn kém một bậc, nhưng Thông Thiên và Nữ Oa dựa vào Tiên Thiên Chí Bảo cũng có thể chiến một trận với Hỗn Độn Ma Thần cấp Bán bộ Đại đạo.

Cũng vì vậy mà đại quân Hồng Hoang mới giữ lại được mầm mống cuối cùng.

Hiện tại, đại quân Hồng Hoang đã lui về khu vực Đông Hải, vì tổng bộ của Tiệt Giáo ở đó.

Chín mươi lăm phần trăm khu vực còn lại của Hồng Hoang đều đã bị Hỗn Độn Ma Thần chiếm lĩnh.

Chỉ trong ba nguyên hội, đại quân Hồng Hoang đã bị đánh đến bờ vực diệt vong.

Nếu không có kỳ tích, cuộc siêu đại chiến giữa Hỗn Độn và Hồng Hoang này sẽ kết thúc với việc đại quân Hồng Hoang bị diệt vong trong vài nguyên hội tới… Trên Bồng Lai Tiên Đảo, Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ đang khẩn cấp bế quan.

Trong trận chiến ngoài Tam Thập Tam Thiên lần đó, sau khi Thông Thiên và Nữ Oa chém giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Hậu Thổ và Lão Tử vẫn còn đang chiến đấu.

Dù sao cảnh giới của Lão Tử cũng cao hơn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lại có Thái Cực Đồ, một chí bảo phòng ngự.

Nhưng Lão Tử cuối cùng cũng không chống đỡ được bao lâu, bởi vì Hậu Thổ là Công đức Thánh nhân, thánh vị không hề bị sụt giảm, do đó Hậu Thổ cuối cùng đã dùng bạo lực cưỡng ép phá vỡ phòng ngự của Lão Tử, trực tiếp chém giết ông ta.

Như vậy, trong chín vị Thánh nhân Hồng Hoang là Hồng Quân, Đạo Quân, Lão Tử, Thông Thiên, Nữ Oa, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn,

Chuẩn Đề, Hậu Thổ, hiện nay chỉ còn lại ba vị là Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ còn sống.

Hậu Thổ vẫn là Thánh nhân, còn Thông Thiên và Nữ Oa thì đã tìm con đường khác để chứng đạo Hỗn Nguyên.

Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ miễn cưỡng chống lại bốn vị Tiên Thiên Ma Thần là Dương Mi Đạo Nhân, Băng Thiên Lão Tổ, U Minh Lão Tổ, Hoàng Tuyền Lão Tổ, nhưng vẫn đánh rất chật vật.

Còn một Thời Thần Đạo Nhân siêu việt hơn cả bốn vị Tiên Thiên Ma Thần này đang ẩn nấp ở Hồng Hoang chưa ra tay, nhưng đây không còn là bí mật nữa.

Không biết Thời Thần đã đi đâu, nhưng một khi gã ra tay, đó sẽ là tai kiếp diệt vong đối với Hồng Hoang.

Cho dù Thời Thần không ra tay, nhìn tình hình trước mắt, đại quân Hồng Hoang cũng không còn xa ngày diệt vong.

Huyền Minh nhìn Hồng Hoang đổ nát hiện tại, lẩm bẩm: "Nếu chàng ở đây, mọi chuyện nhất định sẽ không biến thành thế này." Hi Hòa ánh mắt ngưng trọng nói: "Chàng nhất định còn sống, sẽ không chết đâu!" Thường Hi không nói một lời, trên mặt viết đầy tuyệt vọng.

Ngay cả Thông Thiên và Nữ Oa cũng không còn ôm nhiều hy vọng rằng hắn còn sống, những lời này chẳng qua chỉ là tự lừa dối mình mà thôi.

Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Đát Kỷ, Ngao Sương cũng hoàn toàn mất đi sức sống ngày xưa, đang ngồi ngẩn ngơ, dường như đang hoài niệm điều gì đó.

"Báo!

Dao Trì dẫn đại quân Thiên Đình đến viện trợ.” “Báo!

Chương 409

Hình Thiên dẫn tất cả chiến sĩ Vu tộc trong Lục Đạo Luân Hồi đến viện trợ!" Bên ngoài Tiêu Dao Cung vang lên tiếng của Đa Bảo Đạo Nhân và Kim Linh Thánh Mẫu.

Hiện nay, Đa Bảo Đạo Nhân và Kim Linh Thánh Mẫu cũng đã đạt cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, nhưng so với những Hậu Thiên Ma Thần cảnh giới Hỗn Độn Thiên Tôn thì vẫn còn thua kém, chiến lực cao cấp của hai bên bây giờ hoàn toàn không thể xoay chuyển cục diện.

Hi Hòa lên tiếng: "Mời Dao Trì và Hình Thiên vào Tiêu Dao Cung một chuyến." Nhanh chóng, Dao Trì và Hình Thiên đã vào trong Tiêu Dao Cung.

Dao Trì hành lễ với Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi: "Gặp ba vị tiên tử, Dao Trì dẫn chúng tiên Thiên Đình và ba mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân đến viện trợ." Hi Hòa chậm rãi nắm lấy tay Dao Trì, trịnh trọng nói: "Cảm tạ Dao Trì tiên tử đã tương trợ." Dao Trì lắc đầu, từ tốn nói: "Không cần cảm tạ ta, ta chỉ vì chàng mà đến." Hi Hòa gật đầu, chuyện giữa Đế Phượng Thiên và Dao Trì, bây giờ mọi người đều đã biết.

Hình Thiên trước tiên hành lễ với Huyền Minh: "Gặp Tổ Vu." Huyền Minh gật đầu.

Huyền Minh là Tổ Vu, Hình Thiên tự nhiên phải hành lễ với nàng trước, sau đó mới hành lễ với Hi Hòa và Thường Hi.

Hình Thiên gãi gãi đầu, khờ khạo nói: "Sao lại phải ủ rũ thế, Đại vu ta tin rằng Thánh tử nhất định còn sống, tuyệt đối không sai đâu." Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, Dao Trì không nói gì.

Họ cũng tin rằng Đế Phượng Thiên còn sống, nhưng một đạo nguyên thần trốn vào dòng chảy thời không hỗn loạn, thực sự khó mà tồn tại.

Hình Thiên nhìn về phía xa, lẩm bẩm: "Thánh tử, nhất định còn sống!" Hiện nay, nhờ được phân chia một phần khí vận Nhân tộc từ sớm, tu vi của Hình Thiên đã đạt Chuẩn Thánh hậu kỳ, Xi Vưu hiện tại mới chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ, hoàn toàn không đánh lại Hình Thiên.

Hiện tại Vu tộc còn lại năm vạn chiến sĩ tinh nhuệ, cộng thêm ba mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân, chiến lực đã được bổ sung đáng kể.

Những trận đại chiến liên tiếp đã khiến Tiệt Giáo tổn thất thảm trọng, nhưng chiến lực cao cấp của Tiệt Giáo vẫn còn đó.

Nhiều chủng tộc khác của Hồng Hoang đã bị diệt tộc, bất kể có tham gia chiến trường hay không.

Những sinh linh Hỗn Độn này dường như đã cô đơn quá lâu trong Hỗn Độn, Hồng Hoang đối với chúng như thiên đường, đám Hậu Thiên Ma Thần kia kẻ nào cũng ăn khỏe hơn cả Vu tộc năm xưa, chúng sinh Hồng Hoang đều trở thành lương thực của chúng.

"Báo!

Đại quân Hỗn Độn Ma Thần đã đến gần Đông Hải." Lần này bên ngoài vang lên tiếng của Khổng Tuyên.

"Chuẩn bị nghênh địch." Giọng nói của Thông Thiên nhàn nhạt vang lên.

Cảm ứng được Hỗn Độn Ma Thần tiếp cận, Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ đều lần lượt xuất quan.

Chiến tranh nối tiếp chiến tranh, Hỗn Độn Ma Thần không cho Hồng Hoang bất kỳ thời gian nào để thở.

Âm Dương Lão Tổ nhìn về phía đại quân Hỗn Độn Ma Thần đen kịt, cười khổ nói: "Trận quyết chiến cuối cùng!" Nữ Oa và Hậu Thổ vào thời khắc quan trọng của đại chiến lại có chút ngây người, không biết đang nghĩ gì.

Có lẽ, họ đang chờ đợi một người nào đó trở về.

Ở phía bên kia, Dương Mi Đạo Nhân đích thân dẫn một triệu đại quân Hỗn Độn Ma Thần đến bên bờ Đông Hải.

Băng Thiên Lão Tổ nhàn nhạt nói: "Đánh xong trận này, Hồng Hoang sẽ là của chúng ta." Băng Thiên Lão Tổ có dáng vẻ một trung niên đạo nhân, mặt mũi uy nghiêm, trông rất có khí thế.

U Minh Lão Tổ nói: "Lũ cá tôm tép riu của Hồng Hoang, làm sao có thể chống lại cuộc tấn công của chúng ta?

Chắc chắn sẽ thất bại." U Minh Lão Tổ là một lão đạo nhân mặc linh bào màu đen, khí chất trông rất âm lãnh.

Hoàng Tuyền Lão Tổ cười phụ họa: "Không sai, Hồng Hoang mất đi sự che chở của Thiên Đạo, quả thực yếu đuối không chịu nổi.

Thật nực cười khi tên Đế Phượng Thiên kia lại đi giết chết Thiên Đạo, khiến chúng ta tấn công Hồng Hoang không gặp chút trở ngại nào." Hoàng Tuyền Lão Tổ là một lão đạo nhân mặc linh bào màu trắng, khí chất cũng cao thâm khó lường.

Dương Mi Đạo Nhân trầm mặc không nói, gã hoàn toàn không để đám sâu kiến Hồng Hoang vào mắt.

Điều gã lo lắng bây giờ là Thời Thần Đạo Nhân kia vẫn chưa xuất hiện, không biết đang giở trò quỷ gì.

Nói thật, trong lòng Dương Mi rất kiêng dè Thời Thần, nhưng sẽ không nói ra.

Bởi vì Hỗn Độn Ma Thần, kẻ nào cũng không phục kẻ nào.

"Đến rồi!" Dương Mi mặt không biểu cảm nhìn về phía Đông Hải.

Chỉ thấy trên bầu trời Đông Hải, Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Hậu Thổ đích thân dẫn đại quân Hồng Hoang tiến đến.

Dày đặc, che trời lấp đất, số lượng tuyệt đối tính bằng hàng nghìn tỷ.

Mới gia nhập còn có ba mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân của Thiên Đình và năm vạn chiến sĩ đỉnh cấp của Vu tộc.

Thiên Hà Thủy Quân do Thiên Bồng Nguyên Soái đích thân chỉ huy, năm vạn chiến sĩ Vu tộc do Đại vu Hình Thiên và Xi Vưu dẫn dắt.

Đại chiến, sắp nổ ra!

Một trận chiến, quyết định sự tồn vong của Hồng Hoang.

Trận quyết chiến định đoạt vận mệnh Hồng Hoang đã bắt đầu.

Âm Dương Lão Tổ đối chiến với Dương Mi Đạo Nhân mạnh nhất.

Thông Thiên Giáo Chủ đối chiến với Băng Thiên Lão Tổ.

Nữ Oa đối chiến với U Minh Lão Tổ.

Hậu Thổ đối chiến với Hoàng Tuyền Lão Tổ.

Cuộc đối đầu của những chiến lực đỉnh cao nhất.

Thực ra theo lý mà nói, sau khi trải qua nhiều trận chiến cấp cao như vậy, Hồng Hoang lẽ ra đã sớm vỡ nát, nhưng đại địa Hồng Hoang vẫn không hề tan vỡ, dường như có một sức mạnh vô hình đang bảo vệ nó.

Phải biết rằng hiện tại không có Thiên Đạo gia trì, Hồng Hoang đã sớm trở nên yếu ớt, nhưng các đại năng cấp Bán bộ Đại đạo chiến đấu trên Hồng Hoang, đại địa chỉ nứt ra chứ không bị đánh thành mảnh vụn, tuyệt đối không tầm thường.

Ngoài tám vị đại năng đỉnh cấp nhất, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Ngao Sương, Đát Kỷ, Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh, Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng Điêu cùng một loạt đại lão Chuẩn Thánh của Tiệt Giáo đang đánh nhau bất phân thắng bại với mười vị Ma tướng.

Ngoài các Chuẩn Thánh của Tiệt Giáo, còn có các đại lão Chuẩn Thánh của các chủng tộc khác cũng tham gia chiến đấu.

Ví dụ như tộc trưởng của Cự Nghĩ tộc, Thiên Hạt tộc, Hoàng Kim Sư Tử tộc, Viêm Hổ tộc, Thạch Nhân tộc, Thần Ưng tộc – những chủng tộc đỉnh cấp của Hồng Hoang – cũng có tu vi Chuẩn Thánh, đang hiệp trợ các Chuẩn Thánh của Tiệt Giáo chiến đấu.

Còn có Dao Trì và Trấn Nguyên Tử, nay đã là Chuẩn Thánh viên mãn, cũng tham gia chiến đấu.

Chẳng lẽ nhiều Chuẩn Thánh như vậy lại không đánh lại mười Ma tướng kia sao?

Thật sự không chiếm được thế thượng phong!

Ví dụ như Ma Nhất của Hỗn Độn Chí Tôn, cần phải có Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, Khổng Tuyên bốn người liên thủ mới có thể đối đầu.

Phải biết rằng Huyền Minh thân là Tổ Vu, chiến đấu lực nghịch thiên đến mức nào, nhưng một chọi một lại không phải là đối thủ của Ma Nhất, có thể thấy mười vị Ma tướng này lợi hại ra sao.

Dương Tiễn, Thân Công Báo, Thạch Cơ, Tôn Ngộ Không, Ngưu

Ma Vương, Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên, Thiên Bồng Nguyên Soái, Hình Thiên, Xi Vưu và các đại năng khác cũng dẫn đại quân Hồng Hoang chém giết với một triệu Hỗn Độn Ma Thần.

Hình Thiên và Xi Vưu là cấp bậc Chuẩn Thánh, ở chiến trường này như cá gặp nước.

Đại quân Hỗn Độn Ma Thần quá dũng mãnh, cần phải có hai vị Chuẩn Thánh trấn giữ mới được.

Trận chiến, ngay từ đầu đã trực tiếp đi vào giai đoạn gay cấn.

Đây không phải là cuộc chiến giữa các chủng tộc hay tranh chấp đạo thống, mà là cuộc đọ sức giữa Hồng Hoang và Hỗn Độn.

Bên thua, chắc chắn sẽ toàn quân bị diệt, không có khả năng sống sót.

Tuyệt đối phải liều mạng mà chiến.

"Mẹ kiếp lũ Hỗn Độn Ma Thần, lão tử liều mạng với các ngươi!" Theo lời nói vừa dứt, một vị Đại La Kim Tiên trực tiếp tự bạo, cùng một chiến sĩ Ma Thần đồng quy vu tận.

Những cảnh tự bạo như vậy có thể thấy ở khắp nơi trên chiến trường.

Chương 410

Lần này, chúng sinh Hồng Hoang thật sự đang dùng mạng để chiến đấu.

Để bảo vệ Hồng Hoang!

Mặc dù ngày thường chúng sinh Hồng Hoang mâu thuẫn không ngừng, nhưng hiện tại tất cả đều đã gạt bỏ thành kiến, nhất trí đối ngoại.

Ân oán ngày xưa đều đã đặt xuống, trước tiên phải diệt sạch đám Hỗn Độn Ma Thần này đã.

Hồng Hoang là Hồng Hoang của Bàn Cổ, là Hồng Hoang của chúng sinh, mất đi Hồng Hoang, làm sao đấu với đám Hỗn Độn Ma Thần này?

Chẳng lẽ kéo nhau ra Hỗn Độn đánh sao?

Hỗn Độn là sân nhà của chúng.

Tộc trưởng Cự Nghĩ tộc hiện ra bản thể, một con kiến khổng lồ toàn thân đen kịt.

Đặc điểm của Cự Nghĩ tộc là gì?

Tự nhiên là sức lực cực lớn.

Một con kiến nhỏ có thể nâng vật nặng gấp trăm lần cơ thể, tộc trưởng Cự Nghĩ tộc cấp Chuẩn Thánh còn kinh khủng hơn.

Cự Nghĩ tộc không biết đã có được cơ duyên gì mà nắm giữ một chút pháp tắc Lực.

Đương nhiên, chỉ là da lông của pháp tắc Lực, không thể so sánh với vạn năng của Bàn Cổ Đại Thần, có lẽ còn chưa bằng một phần

vạn của Bàn Cổ Đại Thần.

Nhưng nắm giữ một chút pháp tắc Lực cũng đã rất nghịch thiên rồi, Lực chi đạo là pháp tắc đứng đầu trong ba ngàn Đại đạo.

Cái gọi là nhất lực phá vạn pháp, chính là như vậy.

Tộc trưởng Cự Nghĩ tộc cùng với tộc trưởng Thiên Hạt tộc, tộc trưởng Hoàng Kim Sư Tử tộc cùng nhau đối kháng Ma Thất.

Ma Thất là Hỗn Độn Chí Tôn trung kỳ, ba vị tộc trưởng đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Dù là Hỗn Độn Chí Tôn trung kỳ cũng cần ba vị Chuẩn Thánh hậu kỳ liên thủ mới có thể đối phó, điều này cũng cho thấy Hỗn Độn Chí Tôn quả thực mạnh hơn Chuẩn Thánh một chút.

Tộc trưởng Thiên Hạt tộc cũng hiện ra bản thể, toàn thân đen kịt, nhưng chiếc đuôi bọ cạp lại trắng như ngọc, không tì vết.

Bản thể của tộc trưởng Hoàng Kim Sư Tử tộc là một con sư tử khổng lồ toàn thân màu vàng kim, khí tức cuồng bạo vô cùng.

Mỗi đòn đánh của ba vị tộc trưởng đều trực tiếp phá vỡ không gian, sức mạnh cường đại đến cực điểm.

Nhưng trận chiến vẫn vô cùng giằng co.

Ngoài chiến trường của ba vị tộc trưởng và Ma Thất, các chiến trường khác cũng tương tự, tạm thời khó phân thắng bại.

"Cự Nghĩ Bàn Thiên!" "Thiên Vĩ Phá Không!" "Sư Hống Chấn Thế!" Thấy đánh mãi không hạ được, ba vị tộc trưởng lần lượt tung ra đại chiêu.

Lập tức, chỉ thấy trên đầu tộc trưởng Cự Nghĩ tộc dường như xuất hiện một khoảng trời, khoảng trời này nặng vô lượng, nhưng tộc trưởng Cự Nghĩ tộc lại có thể chống đỡ được.

Chiếc đuôi như ngọc của tộc trưởng Thiên Hạt tộc quấn quanh những đạo pháp tắc chi lực, với tốc độ xuyên phá không gian trực tiếp đánh về phía Ma Thất.

Tộc trưởng Hoàng Kim Sư Tử tộc từ miệng lớn phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, tiếng gầm rung trời, nơi sóng âm đi qua, không gian vỡ nát.

"Khà khà, không biết tự lượng sức mình!" Ma Thất nhếch miệng cười, từ nắm đấm khổng lồ đánh ra một đạo hắc quang, trực tiếp đối đầu với đòn tấn công mạnh nhất của ba vị tộc trưởng.

"Ầm ầm ầm…" Tiếng nổ vang vọng hàng tỷ dặm, Ma Thất đã chặn được ba đòn tấn công cực mạnh.

Lúc này, trên chiến trường của tám vị đại năng đỉnh cao nhất, U Minh Lão Tổ đột nhiên hét lớn: "Băng Thiên, giúp Bần đạo chặn Nữ Oa." Nói rồi, U Minh Lão Tổ trực tiếp lao xuống chiến trường bên dưới, Băng Thiên Lão Tổ thì một mình đối đầu với cả Thông Thiên và Nữ Oa, hai vị Hỗn Nguyên.

U Minh Lão Tổ phát hiện chiến trường bên dưới có chút giằng co, gã không muốn thấy cảnh tượng này, Hỗn Độn Ma Thần phải chiến thắng một cách áp đảo.

U Minh Lão Tổ vừa vào trận, chiến trường giằng co lập tức bị đảo ngược, những luồng pháp tắc U Minh âm u bao trùm chiến trường, bất cứ ai chạm phải đều lập tức hóa thành tro bụi.

Vì mục tiêu quá rộng, không nhắm vào ai cụ thể, những người cấp Chuẩn Thánh có thể né tránh, nhưng dưới Chuẩn Thánh thì khó mà né được, ngay cả những người mạnh như Đại La Kim Tiên, vừa chạm vào pháp tắc liền lập tức hóa thành tro bụi.

Vì sự tham gia của U Minh Lão Tổ, cục diện chiến trường lập tức

bị đảo ngược, trong nháy mắt, hàng tỷ binh sĩ đại quân Hồng Hoang tử vong.

Thông Thiên và Nữ Oa vô cùng lo lắng, nhưng lại bị Băng Thiên Lão Tổ níu chặt.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên so với Bán bộ Đại đạo vẫn còn kém một chút.

"Chẳng lẽ trời muốn diệt Hồng Hoang của ta sao?" "Không còn trời nữa rồi, vạn tộc Hồng Hoang của chúng ta, thật sự sắp diệt vong!" "Ha ha ha, lão tử chết cũng phải kéo một tên đệm lưng!" "Thánh tử, ngài ở đâu, ngài còn sống không?" "…" Trong khoảnh khắc, đại quân Hồng Hoang rơi vào tuyệt vọng, hoàn toàn không thấy bất kỳ hy vọng nào.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc tiếp theo, một dải cầu vồng đột nhiên xuất hiện ở phía chân trời.

"Đế Phượng Thiên ta ở đây!" Từ trong dải cầu vồng đó truyền ra năm chữ, chấn động cả Hồng Hoang.

Ngay sau đó, một luồng Ám chi pháp tắc cực hạn từ cầu vồng tràn vào chiến trường, chặn đứng U Minh pháp tắc.

"Đế Phượng Thiên ta ở đây!" Năm chữ ẩn chứa lửa giận ngút trời, ngay cả bầu trời và mặt đất cũng phải rung chuyển.

Ám chi pháp tắc vô cùng vô tận trực tiếp xông vào chiến trường, chặn đứng U Minh pháp tắc của U Minh Lão Tổ.

Nhìn qua, Ám chi pháp tắc và U Minh pháp tắc có phần tương tự, cả hai đều có màu đen.

Nhưng Ám chi pháp tắc có thể ngăn cản U Minh pháp tắc, từ đó có thể thấy Ám chi pháp tắc mạnh hơn một bậc, sự lĩnh ngộ pháp tắc của Đế Phượng Thiên cũng sâu hơn U Minh Lão Tổ.

Trong khoảnh khắc, đầu óc của chúng sinh Hồng Hoang đều trở nên trống rỗng!

Thánh tử của Tiệt Giáo còn sống?

Không phải có tin đồn chàng bị Dương Mi đánh lén chết ở Hỗn Độn rồi sao?

"Thánh tử còn sống, các ngươi thấy không?

Thánh tử còn sống!" "Ha ha ha, trời không diệt Hồng Hoang ta, trời không diệt Hồng Hoang ta mà!" "Xin Thánh tử chém giết đám Hỗn Độn Ma Thần này, trả lại sự yên bình cho Hồng Hoang!" "Thánh tử, ngài đã trở về để cứu chúng con." "…" Đại quân Hồng Hoang lập tức khí thế đại chấn, thậm chí có người bật khóc nức nở.

Trên chiến trường vốn không nên như vậy, nhưng thật sự không thể kìm nén được!

Điều này giống như một tia sáng chiếu vào bóng tối vô biên, thực sự quá mức phấn khích.

Đế Phượng Thiên từ trước đến nay chưa từng bại trận, tồn tại như một tín ngưỡng.

Trong trận chiến ở Hỗn Độn, Đế Phượng Thiên đã chiến thắng Hồng Quân và Đạo Quân, lại giúp Âm Dương Lão Tổ chiến thắng Thiên Đạo, cuối cùng bị Dương Mi đánh lén mới trốn vào dòng chảy thời không hỗn loạn.

Cho nên, nhìn lại cả cuộc đời Đế Phượng Thiên, chiến đấu vô số lần nhưng luôn tạo ra kỳ tích, chưa từng thua.

Tín ngưỡng này trở lại, có thể thấy đại quân Hồng Hoang phấn khích đến mức nào!

Nếu không phải đang trong trận chiến, các đệ tử Tiệt Giáo đã trực

tiếp quỳ xuống nghênh đón Thiếu chủ trở về rồi.

Đế Phượng Thiên là hy vọng cuối cùng của Hồng Hoang.

"Không thể nào!" Sắc mặt Dương Mi Đạo Nhân biến đổi, nhìn chằm chằm vào dải cầu vồng kia, đối phương không những không chết, mà còn trở nên mạnh hơn.

Băng Thiên Lão Tổ, U Minh Lão Tổ, Hoàng Tuyền Lão Tổ cũng vô cùng ngưng trọng.

Trong khoảnh khắc, Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Ngao Sương, Đát Kỷ và những người khác, ai nấy đều lệ nóng lưng tròng, có chút không dám tin vào sự thật trước mắt.

Người mà họ khổ sở chờ đợi, thật sự đã trở về!

Từ trong dòng chảy thời không hỗn loạn trở về!

Chương 411

Không có bất kỳ ngôn từ nào có thể hình dung được tâm trạng kích động vô cùng lúc này.

Cùng với sự xuất hiện của Đế Phượng Thiên, chiến trường Hỗn Độn đang hỗn loạn lại kỳ lạ dừng lại.

Trong khoảnh khắc, các đệ tử Tiệt Giáo đồng loạt quỳ xuống, cao giọng hô lớn: "Đệ tử bái kiến Thiếu chủ, cung nghênh Thiếu chủ trở về!" Thanh âm kinh thiên động địa, truyền khắp cả Hồng Hoang.

Lúc này nếu không phải ở trên chiến trường, "hậu cung đoàn" của Đế Phượng Thiên chắc chắn đã lao vào lòng hắn rồi.

Nhưng, phải kìm chế, hiện tại đang là trận quyết chiến!

Ngay cả Nữ Oa và Hậu Thổ cũng mắt ngấn lệ, huống chi những người khác.

"Đứng lên!" Giọng điệu của Đế Phượng Thiên bình thản.

Các đệ tử Tiệt Giáo lần lượt đứng dậy, ai nấy đều lộ ra vẻ sùng bái cuồng nhiệt.

Những người không phải đệ tử Tiệt Giáo cũng nhìn chằm chằm vào Đế Phượng Thiên, như thể đã nhìn thấy hy vọng của Hồng Hoang.

"Lúc này không ra, còn đợi đến khi nào?" Một tiếng hét như sấm của Đế Phượng Thiên chấn động cửu tiêu, âm vang hồi lâu không tan trong trời đất Hồng Hoang.

Tất cả mọi người đều có chút ngơ ngác, không hiểu ý của Thánh tử.

Thế rồi, không lâu sau, Long tộc xuất hiện.

Long tộc lão tổ Ngao Thương và Hoàng Long Đạo Nhân đích thân dẫn mười triệu đại quân tinh nhuệ của Long tộc hùng dũng tiến đến.

"Bái kiến Thánh tử!" Ngao Thương và Hoàng Long Đạo Nhân chậm rãi quỳ xuống, cung kính hành lễ với Đế Phượng Thiên.

Long tộc vẫn luôn không tham chiến, bị chúng sinh Hồng Hoang chỉ trích, nguyên do là đang chờ đợi, chờ đợi Thánh tử trở về!

Phía sau, mười triệu đại quân Long tộc dày đặc, ai nấy đều chiến ý ngút trời, khí thế bức người.

Kể từ khi Long Vương vẫn lạc, đây là lần đầu tiên đại quân Long tộc xuất hiện ở Hồng Hoang.

Đội quân Long tộc này vô cùng tinh nhuệ, mười triệu Long tộc vậy mà đều là Thái Ất Kim Tiên và Đại La Kim Tiên.

Trời ơi!

Long tộc từ khi nào đã mạnh mẽ đến thế?

Đế Phượng Thiên sao lại không biết hậu quả của việc giết chết Thiên Đạo và Hồng Quân, tự nhiên đã sớm mai phục hậu thủ để đối kháng với đại quân Hỗn Độn Ma Thần.

"Mau nhìn!

Kia là gì!" Một vị Đại La Kim Tiên đột nhiên hét lên.

Chỉ thấy từ hướng Lục Đạo Luân Hồi, vô số đại quân dày đặc, che trời lấp đất xuất hiện.

"Kia… kia là đại quân A Tu La của Minh Hà Lão Tổ!" Chỉ thấy Minh Hà Lão Tổ chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai đại sát phạt chí bảo, phía sau là Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Ma Tướng cùng với hàng trăm tỷ đại quân A

Tu La mặt mũi dữ tợn hùng dũng tiến đến.

Đây cũng là lần đầu tiên đại quân A Tu La đặt chân lên Hồng Hoang!

Đại quân A Tu La kia vừa nhìn đã biết là những kẻ cứng đầu, ai nấy đều có vẻ mặt vô cùng điên cuồng và dữ tợn.

Chúng sinh Hồng Hoang có thể không hiểu rõ về đại quân A Tu La, nhưng đây là những cỗ máy giết chóc trên chiến trường, thậm chí không hề yếu hơn chiến sĩ Vu tộc năm xưa.

"Gặp Thánh tử." Minh Hà Lão Tổ khẽ hành lễ với Đế Phượng Thiên, không quỳ xuống như Ngao Thương.

Long tộc được Đế Phượng Thiên che chở, còn Minh Hà Lão Tổ và Đế Phượng Thiên là quan hệ hợp tác, tự nhiên không giống nhau.

Đế Phượng Thiên nhàn nhạt gật đầu.

"Kia… kia lại là gì nữa?" Lại một vị Thái Ất Kim Tiên kinh hô.

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, Nhân tộc sao lại có đại quân mạnh mẽ như vậy!" Chỉ thấy từ hướng Hỏa Vân Động lại xuất hiện mười triệu đại quân dày đặc.

Tam Hoàng Ngũ Đế đích thân dẫn mười triệu đại quân Nhân tộc đến chi viện.

Các Thánh nhân đã trấn áp Tam Hoàng Ngũ Đế ở Hỏa Vân Động, nhưng hiện tại Thiên Đạo đã diệt, Thánh nhân đã chết, Tam Hoàng Ngũ Đế tự nhiên cũng được tự do.

Phục Hy đi đầu, tay cầm Phục Hy Cầm, một dáng vẻ phong thái nhẹ nhàng, như thể thắng lợi đã nắm chắc trong tay.

Phía sau là Thần Nông với hình tượng một lão nhân hiền lành.

Còn Hiên Viên thì mặt đầy sát khí đằng đằng.

Chuyên Húc, Đế Cốc, Nghiêu Đế, Thuấn Đế, Vũ Đế theo sau Tam Hoàng.

Xa hơn nữa là mười triệu đại quân Nhân tộc cấp bậc Thái Ất Kim Tiên và Đại La Kim Tiên.

Đương nhiên, trong tất cả những đội quân này, phần lớn là Thái Ất Kim Tiên, Đại La chỉ là số ít, mười triệu Đại La thì quá khoa trương rồi, cảnh giới Đại La cũng rất khó bước vào.

"Huynh trưởng!" Nữ Oa lẩm bẩm, không biết đã qua bao nhiêu nguyên hội, Nữ Oa cuối cùng cũng gặp lại huynh trưởng Phục Hy của mình.

Thực ra, Nữ Oa có thể thành Thánh sớm nhất là nhờ sự giúp đỡ của Phục Hy, Phục Hy vốn có cơ hội chiếm một trong những chiếc bồ đoàn, nhưng đã nhường lại cho Nữ Oa.

Mặc dù trong thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp, Nữ Oa và Phục Hy có chút tranh chấp, nhưng Nữ Oa vẫn rất quan tâm đến huynh trưởng của mình.

Thấy Phục Hy bây giờ phong độ phi phàm, Nữ Oa cũng cuối cùng đã yên lòng.

"Phục Hy dẫn tất cả Nhân Hoàng và mười triệu đại quân Nhân tộc, bái kiến Thánh tử…" Tam Hoàng Ngũ Đế chậm rãi hành lễ với Đế Phượng Thiên.

Nhân tộc tại sao lại có nhiều quân đội tinh nhuệ như vậy?

Đó là vì Đế Phượng Thiên từ rất lâu trước đây đã lệnh cho đệ tử Tiệt Giáo tìm kiếm những tinh anh có thiên phú cao của Nhân tộc.

Mặc dù Nhân tộc hiện tại ngày càng phồn hoa, có đến vạn ức nhân khẩu, nhưng để tìm ra mười triệu tinh anh có thiên phú cao cũng không dễ dàng.

Sau mấy nguyên hội tìm kiếm, cuối cùng mới gom đủ mười triệu tinh anh Nhân tộc, dùng Ám chi Đại đạo che giấu thiên cơ đưa đến Hỏa Vân Động, để Tam Hoàng Ngũ Đế huấn luyện đội quân tinh anh này, chuẩn bị cho cuộc chiến có thể xảy ra trong tương lai.

Đế Phượng Thiên vẫn luôn đề phòng Hỗn Độn, cũng biết có một số Tiên Thiên Ma Thần còn sống, do đó sớm đã ý thức được rằng nếu Thiên Đạo bị diệt, Hồng Hoang có khả năng sẽ rơi vào nguy cơ.

Vì vậy, những bố cục trong mấy nguyên hội này, Đế Phượng Thiên không chỉ nhắm vào Hồng Quân và Thiên Đạo, mà còn chuẩn bị một tay để phòng bị cuộc xâm lược có thể xảy ra từ Hỗn Độn.

Còn Long tộc thì vẫn luôn được hắn che chở, nghe theo sự sai khiến của hắn, chỉ cần một tiếng ra lệnh là xong.

Minh Hà Lão Tổ thì đã sớm bàn bạc xong chuyện hợp tác.

Do đó, ba đại quân hùng mạnh này theo một tiếng hiệu lệnh của Đế Phượng Thiên đã lần lượt chi viện chiến trường.

Nhìn đại quân A Tu La, đại quân Long tộc, đại quân Nhân tộc che trời lấp đất, sắc mặt của bốn vị thủ lĩnh Tiên Thiên Ma Thần không được tốt cho lắm.

Hồng Hoang, trong mắt chúng chỉ như lũ sâu kiến, lại ẩn giấu nhiều quân đội và đại năng mạnh mẽ như vậy.

Hồng Hoang, dường như không hề yếu đuối như chúng tưởng tượng!

Nếu trước đó là trạng thái giằng co, thì bây giờ ba đại quân chi viện, cho dù đại quân Hậu Thiên Ma Thần có mạnh mẽ đến đâu cũng phải thất bại thảm hại.

Hiện tại, chiến trường được phân chia lại, tất cả đại quân Hồng Hoang đều tập trung sau lưng Đế Phượng Thiên.

Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên, Nữ Oa, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, Dao Trì đứng bên cạnh hắn.

Ánh mắt Đế Phượng Thiên nhìn về phía Dương Mi Đạo Nhân, nhàn nhạt nói: "Nhân quả của việc đánh lén Bản thiếu chủ, hôm nay ngươi phải hồn bay phách tán!" Dương Mi Đạo Nhân tuy trong lòng chấn động vì Hồng Hoang mất đi Thiên Đạo mà vẫn mạnh mẽ như vậy, nhưng trên mặt tự nhiên không thể biểu hiện ra chút nào.

Chương 412

Dương Mi Đạo Nhân cười lạnh nói: "Lần trước không lấy được mạng của ngươi, lần này chắc chắn sẽ tru diệt ngươi!" Đế Phượng Thiên vẻ mặt bình thản nói: "Một kẻ chỉ dám đánh lén như chuột nhắt, cũng dám ở trước mặt Bản thiếu chủ nói lời ngông cuồng." Dương Mi Đạo Nhân vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Chính diện đối đầu, ngươi cũng không phải là đối thủ của Bần đạo." Đế Phượng Thiên nhún vai, nhàn nhạt nói: "Nói khoác thì ai mà không biết?" Dương Mi mặt không biểu cảm nói: "Ngươi cũng là Hỗn Độn Ma Thần, bây giờ cùng Âm Dương Lão Tổ gia nhập phe ta phân chia Hồng Hoang, chẳng phải là chuyện tốt sao?

Chúng ta mới là đồng tộc, hà tất phải vì lũ sâu kiến Hồng Hoang này mà ra mặt?" Dương Mi thấy tình thế có vẻ không có lợi cho mình, lại bắt đầu khuyên nhủ.

Nhưng nói thật, Âm Dương Lão Tổ và Đế Phượng Thiên đều là Hỗn Độn Ma Thần, nói một cách nghiêm khắc thì cùng một phe với Dương Mi.

Lúc này, một số người không phải đệ tử Tiệt Giáo lộ ra vẻ lo lắng.

Đúng như lời Dương Mi nói, Đế Phượng Thiên cũng là Hỗn Độn Ma Thần, nếu đổi phe sang Hỗn Độn Ma Thần, vậy thì Hồng Hoang thật sự hết thuốc chữa rồi.

Nhưng các đệ tử Tiệt Giáo thì không hề lo lắng, Thiếu chủ sao có thể bỏ rơi họ được?

Chỉ thấy Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói: "Trong mắt Bản thiếu chủ, các ngươi cũng chỉ là lũ sâu kiến mà thôi, muốn Bản thiếu chủ

đứng về phe các ngươi, các ngươi xứng sao?" Lời nói của Đế Phượng Thiên như lưỡi dao, triệt để xé nát tôn nghiêm của Dương Mi, khiến sắc mặt Dương Mi tái mét.

Ngay khoảnh khắc Dương Mi khuyên nhủ Đế Phượng Thiên, gã đã rơi vào thế hạ phong.

Đế Phượng Thiên chậm rãi nói: "Hôm nay Bản thiếu chủ sẽ cho các ngươi biết, Hồng Hoang, vốn mạnh hơn các ngươi tưởng tượng rất nhiều.

Giết cho ta!" Theo lời nói của Đế Phượng Thiên vừa dứt, đại quân Hồng Hoang gồm vô số các chủng tộc hùng hậu bộc phát ra khí thế kinh thiên vô song, trực tiếp xông về phía đại quân Hỗn Độn Ma Thần.

Sát khí khủng bố đó khiến mây trên chín tầng trời tan nát, cả Hồng Hoang đều tràn ngập khí tức túc sát.

Lần này, đại quân A Tu La của Minh Hà Lão Tổ đánh tiên phong.

Đám quân A Tu La mặt mày vô cùng dữ tợn và kích động.

Cuối cùng cũng có chiến tranh rồi!

Đại quân A Tu La ai nấy đều là cuồng ma chiến tranh, hiếu chiến như Vu tộc, cuối cùng có trận đánh khiến chúng vô cùng kích động.

Dưới sự dẫn dắt của Minh Hà Lão Tổ, đại quân A Tu La đi đầu xông vào giữa đại quân Hỗn Độn Ma Thần.

Ngay sau đó, đại quân Long tộc, đại quân Nhân tộc, đại quân Thiên Đình, đại quân Vu tộc, đệ tử Tiệt Giáo, liên quân các chủng tộc Hồng Hoang, trực tiếp ào ạt xông lên.

Thế áp đảo tuyệt đối về số lượng khiến đại quân Hỗn Độn Ma Thần trông như bị thủy triều người nhấn chìm.

Lần này, Đế Phượng Thiên trực tiếp lao về phía Dương Mi Đạo Nhân.

Âm Dương Lão Tổ thì đối chiến với Băng Thiên Lão Tổ.

U Minh Lão Tổ và Hoàng Tuyền Lão Tổ thì đối chiến với Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ ba người.

Cuộc chiến vô cùng đẫm máu, tàn khốc lại một lần nữa bùng nổ.

Đế Phượng Thiên chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, mình mặc Thần Ma Chiến Giáp, một vạn thanh kiếm gào thét lao về phía Dương Mi.

Đế Phượng Thiên đã dùng Vạn Kiếm Thí Tiên Trận, kiếm khí sắc bén xé toạc không gian, lao thẳng lên chín tầng trời.

"Không gian ta là vua, Cố!" Dương Mi Đạo Nhân toàn thân được pháp tắc Không Gian bao bọc, một luồng sức mạnh cấm cố không gian trực tiếp đánh vào Vạn Kiếm Thí Tiên Trận được tạo thành từ một vạn thanh kiếm kia.

Một không gian hình vuông đã tạm thời giam cầm Vạn Kiếm Thí Tiên Trận.

Dương Mi đã dùng không gian để cấm cố kiếm trận!

Đế Phượng Thiên hóa thành một dải cầu vồng trực tiếp lao về phía Dương Mi, Dương Mi liền biến mất.

Không phải là biến mất, mà là dùng không gian chồng chéo để ẩn mình trong vạn ngàn không gian.

"Vỡ cho ta!" Đế Phượng Thiên gầm lên, pháp tắc Ám chi Đại đạo trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, một luồng hắc ám cực hạn mạnh mẽ bùng ra từ cơ thể hắn.

Ám chi pháp tắc trong nháy mắt bao trùm hàng tỷ dặm, phá vỡ vạn

ngàn không gian của Dương Mi.

Thân hình Dương Mi xuất hiện, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo lại biến mất.

Lần này là dịch chuyển không gian!

Tay Đế Phượng Thiên dường như có hai sợi chỉ vô hình chỉ về một hướng nào đó, hắn trực tiếp lao về phía đó, trong nháy mắt đã đi được hàng tỷ dặm.

Thân hình Dương Mi vừa mới xuất hiện, Thí Thần Thương của Đế Phượng Thiên mang theo sát khí ngút trời đâm tới.

Trực tiếp đâm xuyên qua thân thể Dương Mi Đạo Nhân.

"Không… không thể nào, ngươi không nắm giữ pháp tắc Không Gian, làm sao có thể tìm được vị trí của ta…" Dương Mi Đạo Nhân không thể tin nổi nhìn Đế Phượng Thiên, thực sự quá khó tin.

"Đừng giả vờ nữa, chỉ là một đạo phân thân mà thôi.

Đừng tưởng Bản thiếu chủ không tìm được bản tôn của ngươi ở đâu." Giọng điệu của Đế Phượng Thiên vô cùng bình thản, những sợi chỉ Nhân Quả trong tay không ngừng đan xen… Dương Mi đã chết sao?

Đương nhiên là chưa!

Thân là Tiên Thiên Ma Thần đỉnh cấp, làm sao có thể dễ dàng chết như vậy.

Vừa rồi Đế Phượng Thiên chém chỉ là một đạo phân thân của Dương Mi mà thôi.

Đương nhiên, đạo phân thân này cũng không phải là phân thân bình thường, mà là bản nguyên phân thân của Dương Mi.

Vì sao Đế Phượng Thiên biết được?

Vì Nhân Quả!

Dương Mi ra tay đánh lén Đế Phượng Thiên, đã kết xuống một nhân quả to lớn.

Nhân quả huyền diệu đến mức nào, ngay cả giết người cũng sẽ sinh ra nhân quả, ngay cả con bướm vỗ cánh cũng sẽ sinh ra nhân quả, huống chi là kẻ thù sinh tử, tự nhiên có vô cùng nhân quả.

Trong lúc đối chiến với Dương Mi, Đế Phượng Thiên đã âm thầm dùng những sợi chỉ Nhân Quả vô hình quấn quanh đạo phân thân kia.

Phân thân và bản tôn có mối liên hệ mật thiết, do đó Đế Phượng Thiên thông qua nhân quả trên phân thân của Dương Mi đã biết được vị trí bản thể của gã.

Dương Mi, dùng một đạo bản nguyên phân thân để thống lĩnh đại quân Hỗn Độn Ma Thần, chắc chắn có kế hoạch sâu xa hơn.

Vậy thì, bản tôn của gã hiện tại đang làm gì?

Đế Phượng Thiên chậm rãi đáp xuống mặt đất, đi về phía bờ Đông Hải.

Lúc này, bên bờ Đông Hải có một cây liễu.

Một cây liễu không mấy nổi bật, trông như sắp khô héo.

Đế Phượng Thiên lại dừng lại ở ngoài ba trượng cách cây liễu, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

Hắn chậm rãi bước một bước, không có chuyện gì xảy ra, vẻ mặt ngưng trọng có vẻ hơi thừa thãi.

Sau đó, Đế Phượng Thiên bước bước thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu, thứ bảy… Mãi đến bước thứ bảy, dị biến đột ngột xảy ra!

Trong không gian, những gợn sóng như gợn nước lan tỏa.

Chỉ thấy xung quanh Đế Phượng Thiên đột nhiên xuất hiện mười hai vạn tám nghìn giọt nước long lanh.

Mỗi một giọt nước đều nặng như một Đại thiên thế giới.

Số lượng giọt nước không ngừng tăng lên.

Mười lăm vạn chín nghìn bốn trăm… Hai mươi bảy vạn sáu nghìn ba trăm… Năm mươi chín vạn hai nghìn năm trăm… Chín mươi chín vạn chín nghìn chín trăm… Cuối cùng, chín mươi chín vạn chín nghìn chín trăm giọt nước bao quanh Đế Phượng Thiên.

Chương 413

Nếu đổi lại là người khác bước vào đây, sẽ bị chín mươi chín vạn chín nghìn chín trăm thế giới chôn vùi, ngay cả một chút tro cũng không còn.

Đế Phượng Thiên vận chuyển Ám chi pháp tắc đến cực hạn, chống lại sức nặng của những thế giới này.

Hỗn Độn Ma Thần không có kẻ nào là kẻ ngốc, huống chi là những Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp như Dương Mi.

Tuy đây là nơi bản tôn của gã, nhưng đây cũng là nơi đặt sát cục, ai tìm được bản tôn, kẻ đó sẽ phải vẫn lạc!

Đáng tiếc, Dương Mi cuối cùng cũng chỉ nắm giữ pháp tắc Không Gian, không nắm giữ pháp tắc Thời Không.

Nếu lúc này Thời Thần Đạo Nhân cũng ở đây, vậy thì Đế Phượng Thiên có thể sẽ cảm thấy vô cùng khó khăn, thậm chí có nguy cơ vẫn lạc.

Nhưng, chỉ một mình Dương Mi, đối với Đế Phượng Thiên đã mạnh hơn lúc này, rõ ràng là có chút không đủ!

"Phá!" Đế Phượng Thiên khẽ quát một tiếng, Ám chi pháp tắc vô cùng vô tận nuốt chửng từng không gian một.

Một cái… mười cái… một trăm cái… chín mươi chín vạn chín nghìn chín trăm cái… Chín mươi chín vạn chín nghìn chín trăm không gian như những tấm kính vỡ, "beng" một tiếng vỡ tan.

Vô số mảnh vỡ không gian dung nhập vào không gian Hồng Hoang, cây liễu sắp khô héo trước mắt cũng cuối cùng lộ ra bộ mặt thật của nó.

Đâu phải là cây liễu sắp khô héo?

Cây liễu trước mắt thực sự quá khủng bố!

Cành liễu đâm thủng trời cao, vô số nhánh liễu lan tràn khắp mặt đất, cắm rễ sâu vào đại địa Hồng Hoang.

Thậm chí có những cành liễu vươn ra ngoài Hỗn Độn.

Cây liễu trông quá khủng bố, giống như Bất Chu Sơn năm xưa, kết nối trời và đất Hồng Hoang!

"Dương Mi, quả là kế hay, chỉ thiếu chút nữa là cả Hồng Hoang đều bị ngươi khống chế." Đế Phượng Thiên khẽ nói một câu bâng quơ với cây liễu khủng bố trước mắt.

"Trước có Hồng Quân sau có trời, Bần đạo còn trước cả Hồng Quân, không gian thế gian vô lượng trọng, đều là kiếm trong tay Bần đạo!" Từ cây liễu trước mắt chậm rãi truyền ra một giọng nói bá khí tuyệt luân.

"Dương Mi, hôm nay Bản thiếu chủ sẽ khiến ngươi hồn bay phách tán.

Năm xưa Bàn Cổ khai thiên để ngươi thoát một kiếp, lúc này chính là thời điểm ngươi vẫn lạc." Đế Phượng Thiên mặt không biểu cảm, sát ý chấn thiên!

"Ha ha ha, rễ của Bần đạo đã đâm sâu vào vạn ngàn không gian của Hồng Hoang, tất cả không gian Hồng Hoang đều do Bần đạo chưởng khống.

Muốn diệt Bần đạo, trừ phi ngươi hủy diệt cả Hồng Hoang này!" Dương Mi Đạo Nhân cất tiếng cười lớn, không hề để lời nói của Đế Phượng Thiên vào tai.

Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói: "Ngươi coi Hồng Hoang quá yếu

ớt rồi.

Hồng Hoang do Bàn Cổ khai phá, sao một Dương Mi cỏn con có thể hủy diệt?" Dương Mi cười lạnh nói: "Chết cho Bần đạo!

Lần trước để ngươi thoát một kiếp, lần này nhất định khiến ngươi hồn bay phách tán!" Theo lời nói của Dương Mi Đạo Nhân vừa dứt, Đế Phượng Thiên chỉ cảm thấy vạn ngàn không gian xung quanh đều hóa thành những lưỡi dao sắc bén, mang theo sức mạnh pháp tắc vô cùng mạnh mẽ, hung hăng chém về phía hắn.

Điều tàn độc nhất là, những lưỡi dao không gian này không phải để chém Đế Phượng Thiên, mà là để chém nát toàn bộ không gian nơi hắn đang đứng.

Khi không gian bị hủy diệt hoàn toàn, còn lại cái gì?

Không còn lại gì cả!

Đây là muốn trực tiếp xóa sổ không gian nơi Đế Phượng Thiên đang đứng, để lưu đày hắn một lần nữa vào dòng chảy thời gian hỗn loạn.

Mặc dù Dương Mi biết rằng trong dòng chảy thời không hỗn loạn, Đế Phượng Thiên sẽ không chết, nhưng để quay về cần thời gian, Dương Mi có đủ thời gian để tiêu diệt hết đại quân Hồng Hoang hùng hậu kia.

Đợi sau khi tiêu diệt hết lũ sâu kiến Hồng Hoang này, lại tập hợp sức mạnh của tất cả Ma Thần để tru sát Đế Phượng Thiên là được.

Dương Mi Đạo Nhân vô cùng bình tĩnh, phương án hắn chọn cũng vô cùng hợp lý, bởi vì gã có thể cảm giác được Đế Phượng Thiên hiện tại đột nhiên trở nên mạnh hơn trước.

Đế Phượng Thiên dùng pháp tắc Ám chi Đại đạo để chống lại vạn ngàn lưỡi dao không gian.

Tuy nhiên, pháp tắc Ám chi Đại đạo có thể bảo vệ hắn, nhưng khó mà bảo vệ được không gian xung quanh.

Không gian đang không ngừng bị hủy diệt.

Dòng chảy thời không hỗn loạn sắp được tạo ra.

Một lát sau, không gian không ngừng bị hủy diệt, dòng chảy thời không hỗn loạn được tạo ra tại nơi Đế Phượng Thiên đang đứng.

Thân ảnh Đế Phượng Thiên trong nháy mắt biến mất.

"Ha ha ha ha ha… Đế Phượng Thiên, cho dù ngươi có mạnh hơn thì sao, uy năng của không gian sao ngươi có thể tưởng tượng được?

Nếu không, năm xưa Bàn Cổ tại sao không làm gì được Bần đạo?

Đợi Bần đạo tiêu diệt hết lũ sâu kiến Hồng Hoang này, xem một mình ngươi làm sao lật trời!" Dương Mi Đạo Nhân cười lớn, vô cùng đắc ý!

"Ồ?

Vậy sao?" Thân ảnh Đế Phượng Thiên xuyên phá vạn ngàn không gian, đột ngột xuất hiện trước bản thể của Dương Mi… "Ồ?" Theo tiếng nói vừa dứt, thân ảnh Đế Phượng Thiên xuyên qua vạn tầng không gian, đột ngột xuất hiện ngay trước bản thể của Dương Mi.

Khi nghe thấy giọng nói và nhìn thấy thân ảnh của Đế Phượng Thiên, Dương Mi Đạo nhân hoàn toàn chết lặng.

Cảnh tượng trước mắt đã hoàn toàn lật đổ nhận thức của lão!

Sao Đế Phượng Thiên có thể xuất hiện trước mặt mình một cách vô thanh vô tức được?

Không!

Sao Đế Phượng Thiên có thể dễ dàng tìm ra vị trí của mình?

Lão đã ẩn mình trong không gian vô tận, Đế Phượng Thiên căn bản không thể biết bản thể của lão đang ở tầng không gian nào.

Trừ khi, Đế Phượng Thiên cũng nắm giữ pháp tắc không gian cao thâm thì mới có khả năng nhìn thấu vị trí của lão.

Nhưng điều này hoàn toàn không thể, nếu Đế Phượng Thiên nắm giữ pháp tắc không gian mạnh mẽ như vậy, Dương Mi thân là thủy tổ của pháp tắc không gian chắc chắn sẽ cảm ứng được chút ít.

Cho nên… "Không thể nào!

Tuyệt đối không thể!

Ngươi đã nắm giữ Nhân quả vận mệnh?" Dương Mi Đạo nhân cũng là một Ma Thần vô cùng thông tuệ, ngay lập tức đã nghĩ ra mấu chốt vấn đề.

"Ha ha, xem ra ngươi cũng không ngốc.

Dù cho có ngàn vạn không gian, thì làm sao có thể thoát khỏi sự trói buộc của nhân quả?" Giọng nói ung dung của Đế Phượng Thiên truyền đến, nghe như thể đã nắm chắc phần thắng!

Dương Mi sắc mặt dữ tợn nói: "Nắm giữ pháp tắc nhân quả cao thâm như vậy, ít nhất cũng đã lĩnh ngộ đến tầng thứ năm, tốt, tốt, quả nhiên đã giấu một lá bài tẩy!" Dương Mi cho rằng Đế Phượng Thiên đã nắm giữ pháp tắc nhân quả từ lâu, nhưng vẫn luôn giấu làm át chủ bài mà không sử dụng.

Lão không thể nào tin được rằng Đế Phượng Thiên chỉ trong ba nguyên hội ngắn ngủi đã có thể lĩnh ngộ pháp tắc nhân quả đến trình độ này, đó quả thực là chuyện hoang đường.

Đế Phượng Thiên tự nhiên cũng không đi giải thích, chỉ nhàn nhạt nói: "Ngươi đã rơi vào lưới nhân quả của ta, vĩnh biệt nhé, Không Gian Ma Thần!" Theo tiếng nói của Đế Phượng Thiên vừa dứt, từng

sợi tơ nhân quả mà mắt thường không thể thấy được bắt đầu bao bọc lấy Dương Mi Đạo nhân.

Dương Mi lập tức cuống lên, nói: "Đợi đã, bần đạo và ngươi đều là Hỗn Độn Ma Thần, không cần phải một mất một còn.

Nếu ngươi muốn Hồng Hoang, bần đạo sẽ rút khỏi Hồng Hoang.

Còn có tên Thời Thần Đạo nhân kia vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối, hắn rất mạnh, mạnh hơn bần đạo nhiều, bần đạo có thể giúp ngươi tiêu diệt Thời Thần!" Dương Mi Đạo nhân phát hiện tình hình không ổn, lập tức đưa ra điều kiện.

Đó quả thực là một điều kiện hấp dẫn.

Chương 414

Thời Thần kia mạnh đến mức có thể truy sát Hồng Quân, năng lực của hắn không thể lường được.

Không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn!

Không phải là vô ích, điều kiện này quả thực rất hấp dẫn.

Nếu có Không Gian Ma Thần tương trợ, vậy thì cuộc đối đầu với Thời Gian Ma Thần sẽ tương đối đơn giản hơn.

Đáng tiếc!

Đế Phượng Thiên vĩnh viễn không phải loại người sẽ thỏa hiệp.

Hơn nữa Dương Mi đã từng ra tay đánh lén, đối với Dương Mi, Đế Phượng Thiên tuyệt đối phải giết!

Không có bất kỳ lý do nào, bất kỳ tình huống nào, bất kỳ ai có thể ngăn cản hắn giết Dương Mi!

"Ha ha, một tồn tại như loài sâu bọ, Bản thiếu chủ cần gì ngươi tương trợ!" Đế Phượng Thiên vô cùng cao ngạo, đám Hỗn Độn Ma Thần này xem chúng sinh Hồng Hoang là sâu bọ, Đế Phượng Thiên liền trả lại câu nói đó cho chúng.

Thấy Đế Phượng Thiên không chút thỏa hiệp, trên mặt Dương Mi cũng lộ ra vẻ điên cuồng.

"Hừ, nếu ngươi cứ cố chấp không tỉnh ngộ, bần đạo sẽ trực tiếp nghiền nát vạn thiên không gian của Hồng Hoang, cùng lắm thì đồng quy vu tận!" Dương Mi Đạo nhân thấy mềm không được, cũng trực tiếp uy hiếp.

Đế Phượng Thiên lại chỉ nhàn nhạt nói: "Bản thiếu chủ đã nói rồi,

ngươi cho rằng mình có thể hủy diệt Hồng Hoang chỉ là ảo giác của ngươi thôi.

Thế giới của Bàn Cổ, ngươi không xứng hủy diệt!" Tiếng nói vừa dứt, những sợi tơ nhân quả không ngừng quấn quanh Dương Mi, muốn dùng sức mạnh nhân quả để thôn phệ lão.

"Hừ, nếu đã như vậy, vậy thì cùng chết đi!" "Không gian mẫn diệt, nát!" Dương Mi hét lớn một tiếng.

Trong phút chốc, cây liễu che trời đột nhiên nổ tung, vạn thiên không gian của Hồng Hoang có xu thế trực tiếp nổ tung theo, những cành liễu của Dương Mi đã sớm xuyên thấu vạn thiên không gian của Hồng Hoang.

"Ngây thơ!" Đế Phượng Thiên đã sớm thẩm thấu sức mạnh nhân quả vào vạn thiên không gian của Hồng Hoang, dùng sức mạnh nhân quả trấn áp, khiến cho vạn thiên không gian ổn định trở lại.

Nhưng, thời gian quá gấp gáp, vẫn có rất nhiều không gian nổ tung.

Bây giờ Hồng Hoang không có Thiên Đạo bảo vệ, theo lý mà nói, loại bạo phát không gian tầng tầng lớp lớp này đủ để hủy diệt cả Hồng Hoang.

Thế nhưng Đế Phượng Thiên lại cảm nhận rõ ràng có một luồng sức mạnh thần bí đã áp chế sức mạnh bạo phát không gian xuống, Hồng Hoang vẫn bình an vô sự.

Quả nhiên, như hắn đã đoán, việc Bàn Cổ khai thiên lập địa này còn có những kế hoạch sâu xa hơn, căn bản không dễ dàng bị phá hủy như vậy.

"Hừ, dám giở trò dưới mí mắt của Bản thiếu chủ, ngươi quá coi trọng mình rồi." Đế Phượng Thiên tay phải khẽ vung, lại phá vỡ mấy

tầng không gian ẩn giấu, chỉ thấy một tòa bảo tháp tựa bạch ngọc, đang định chạy trốn vào Hỗn Độn.

Đó là Hỗn Độn Linh Bảo bản mệnh của Dương Mi Đạo nhân, Không Gian Chi Tháp.

Dương Mi Đạo nhân có một luồng nguyên thần bản nguyên ẩn giấu bên trong Không Gian Chi Tháp, nếu để Không Gian Chi Tháp chạy thoát, vậy thì sau vô số nguyên hội tu dưỡng, Dương Mi Đạo nhân có thể phục sinh.

Kế hoạch của Dương Mi quả nhiên cao thâm, việc đề nghị hỗ trợ Đế Phượng Thiên giết Thời Thần và việc muốn tự bạo trước đó đều là giả, tất cả đều để chuẩn bị cho kế hoạch đào tẩu cuối cùng.

Nếu Đế Phượng Thiên sơ suất một chút, nếu Đế Phượng Thiên không nắm giữ pháp tắc nhân quả, thì thật sự không thể nhìn thấu thủ đoạn chạy trốn cao thâm của Dương Mi.

Nhưng, những sợi tơ nhân quả của Đế Phượng Thiên đã lập tức quấn chặt lấy Không Gian Chi Tháp đang muốn thông qua không gian để chạy trốn vào Hỗn Độn.

Tay vẫy một cái, Đế Phượng Thiên đã nắm Hỗn Độn Linh Bảo Không Gian Chi Tháp trong tay.

"Ha ha, nếu ngay từ đầu ngươi đã muốn liều mạng với Bản thiếu chủ thì quả thực có chút phiền phức, nhưng ngươi lại chọn chạy trốn ngay từ đầu, ngược lại giúp Bản thiếu chủ tiết kiệm không ít việc.

Nhưng cũng chính vì tính cách này mà ngươi mới có thể sống sót dưới rìu của Bàn Cổ nhỉ!" Đế Phượng Thiên nhìn Không Gian Chi Tháp, giọng điệu châm biếm.

Lúc này, từ trong Không Gian Chi Tháp truyền ra tiếng cầu xin tha mạng từ tia bản nguyên cuối cùng của Dương Mi.

Đế Phượng Thiên cười khẩy một tiếng, trực tiếp dùng vô tận pháp tắc Ám bao trùm toàn bộ Không Gian Chi Tháp, tia bản nguyên cuối cùng của Dương Mi Đạo nhân triệt để tan thành tro bụi.

Một đời Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp, Dương Mi Đạo nhân, vẫn lạc!

Đế Phượng Thiên đã hoàn thành việc báo thù.

Khi một Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp như vậy vẫn lạc, các Hỗn Độn Ma Thần khác đều sẽ có cảm ứng.

Trong phút chốc, trên chiến trường, Băng Thiên Lão tổ, U Minh Lão tổ, Hoàng Tuyền Lão tổ đều kinh ngạc vô cùng.

Sau khi kinh ngạc, bọn chúng quay người bỏ chạy!

Lần này lá gan cũng bị dọa vỡ rồi… Dương Mi Đạo nhân vừa vẫn lạc, Băng Thiên Lão tổ, U Minh Lão tổ, Hoàng Tuyền Lão tổ ba vị tiên thiên ma thần đỉnh cấp liền trực tiếp chuồn mất.

Thật sự là bị dọa đến tim gan nhảy cả ra ngoài.

Dương Mi Đạo nhân, người tuyệt đối có thể xếp vào top mười ma thần đỉnh cấp, lại vẫn lạc nhanh chóng như vậy.

Vậy Đế Phượng Thiên đã mạnh đến mức đáng sợ nào rồi?

Không chạy không được, ở lại chỉ có chờ chết.

Thấy thủ lĩnh đã vẫn lạc, ba vị tiên thiên ma thần trực tiếp chạy trốn, mấy chục vạn đại quân Hỗn Độn Ma Thần còn đang ngoan cường chống cự cuối cùng cũng hoàn toàn mất hết chiến ý, bắt đầu tháo chạy.

Âm Dương Lão tổ, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ cùng đại quân Hồng Hoang tự nhiên truy cùng giết tận.

Đế Phượng Thiên sau khi diệt Dương Mi, lập tức nhắm vào Băng

Thiên Lão tổ mà đuổi theo.

Đế Phượng Thiên tự nhiên phải ưu tiên tiêu diệt những tiên thiên ma thần đỉnh cấp này trước, còn đám đại quân Hỗn Độn Ma Thần kia tự có người phía dưới giải quyết.

Đế Phượng Thiên hóa thành một dải cầu vồng, toàn thân bao quanh bởi đại đạo pháp tắc Ám, trực tiếp lao về phía Băng Thiên Lão tổ.

Băng Thiên Lão tổ vận chuyển pháp tắc hủy diệt đến cực hạn, pháp tắc hủy diệt cường hãn làm chấn nát toàn bộ không gian xung quanh.

Pháp tắc hủy diệt hiện ra màu đỏ rực, vô cùng bá đạo.

Cấp bậc Chuẩn Thánh dính vào là chết ngay lập tức.

Thấy Đế Phượng Thiên truy đuổi theo hướng Băng Thiên Lão tổ, U Minh Lão tổ và Hoàng Tuyền Lão tổ lập tức chạy trốn theo hướng khác, hoàn toàn không có ý định tương trợ.

Mọi người đều là Hỗn Độn Ma Thần, đại nạn đến thì tự thân lo liệu thôi!

Băng Thiên Lão tổ tự nhiên cũng không trông mong vào U Minh Lão tổ và Hoàng Tuyền Lão tổ.

Sợ U Minh Lão tổ và Hoàng Tuyền Lão tổ chạy thoát, Âm Dương Lão tổ, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ lập tức đuổi theo.

Còn về Băng Thiên Lão tổ, cứ để cho Đế Phượng Thiên là được rồi.

"Hủy Diệt Chi Thương!" Băng Thiên Lão tổ tuy biết mình không phải đối thủ của Đế Phượng Thiên, bởi vì ngay cả Dương Mi Đạo nhân cũng đã vẫn lạc, nhưng chắc chắn cũng phải liều mạng một trận.

Thân là tiên thiên ma thần đỉnh tiêm, không thể nào bó tay chịu trói!

Chỉ thấy pháp tắc hủy diệt bá đạo trên chín tầng trời từ từ ngưng tụ thành một cây Hủy Diệt Chi Thương màu đỏ rực che trời lấp đất, trông màu sắc có phần giống với Thí Thần Thương.

"Trảm Thiên Quyết!" Đế Phượng Thiên tay cầm Thí Thần Thương, một thương chém ra, ẩn chứa đại đạo pháp tắc Ám cùng sát khí ngút trời, hai màu đen đỏ quấn quýt không ngừng, một luồng thương mang sắc bén trực tiếp xé rách không gian chém về phía Hủy Diệt Chi Thương.

"Ầm!" Hai đạo công kích pháp tắc sắc bén va chạm vào nhau, trời đất rung chuyển, không gian băng diệt, loạn lưu thời không trực tiếp sinh ra.

Một kích, hai người bất phân thắng bại.

Pháp tắc hủy diệt của Băng Thiên Lão tổ khi chiến đấu chính diện có chiến lực vô cùng mạnh mẽ.

Mặc dù một kích xem như bất phân thắng bại, nhưng Đế Phượng Thiên chỉ là một đòn tùy tay, còn Băng Thiên Đạo nhân đã vận chuyển pháp tắc hủy diệt đến cực hạn, dù vậy cũng chỉ đánh ngang tay, vì vậy chắc chắn là Đế Phượng Thiên mạnh hơn.

Chương 415

Đại đạo pháp tắc Ám của Đế Phượng Thiên bao trùm chín tầng trời, như thể cả Hồng Hoang đều bị bóng tối bao phủ, trông vô cùng đáng sợ.

Băng Thiên Lão tổ toàn lực thúc đẩy pháp tắc hủy diệt, vô số không gian trực tiếp băng diệt, pháp tắc hủy diệt bá đạo như chính tên gọi của nó, chỉ nổi bật hai chữ: hủy diệt!

Hai pháp tắc cường hãn đối đầu cực hạn, cảnh tượng thật sự vô cùng khủng bố, tựa như diệt thế.

Cuối cùng, Băng Thiên Lão tổ bại trong tay Đế Phượng Thiên, bị pháp tắc Ám thôn phệ đến cả cặn cũng không còn.

Ngay sau đó, Đế Phượng Thiên đi truy đuổi U Minh Lão tổ và Hoàng Tuyền Lão tổ.

Đế Phượng Thiên đuổi kịp Hoàng Tuyền Lão tổ trước, còn Âm Dương Lão tổ, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ thì đi vây công U Minh Lão tổ.

"Đế Phượng Thiên, ngươi khinh người quá đáng!" Hoàng Tuyền Lão tổ tức giận quát, bị dọa vỡ mật, chỉ có thể dùng phẫn nộ để che giấu.

Cả Dương Mi Đạo nhân và Băng Thiên Lão tổ, ai mà không mạnh hơn lão, kết quả lại lần lượt vẫn lạc trong tay Đế Phượng Thiên, sao có thể không sợ hãi?

"Ồ?

Lúc các ngươi tấn công Hồng Hoang không thấy khinh người quá đáng sao?

Bây giờ Bản thiếu chủ bắt nạt ngươi rồi à?

Ai bảo ngươi yếu ớt như loài sâu bọ làm gì?" Đế Phượng Thiên cười khẩy một tiếng, trong giọng nói tràn đầy vẻ khinh thường và châm biếm.

Hoàng Tuyền Lão tổ sắp tức hộc máu, lời nói của Đế Phượng Thiên quá đáng giận, trước đó bọn chúng xem chúng sinh Hồng Hoang là sâu bọ, bây giờ Đế Phượng Thiên mở miệng ngậm miệng cũng là sâu bọ, đúng là gậy ông đập lưng ông!

Hoàng Tuyền Lão tổ không thể phản bác, Đế Phượng Thiên quả thực có tư cách để kiêu ngạo như vậy.

Đường đường là Hỗn Độn Ma Thần!

Những tiên thiên ma thần đã sống sót từ trong tay Bàn Cổ năm xưa, mỗi vị đều là tồn tại có thể tranh phong với Hồng Quân Đạo Tổ, như Dương Mi và Thời Thần càng là những tồn tại siêu việt hơn cả Hồng Quân, bây giờ lại bị Đế Phượng Thiên hình dung là "sâu bọ".

Sự tự tin và tôn nghiêm của Hoàng Tuyền Lão tổ với tư cách là một tiên thiên ma thần thật sự đã bị hoàn toàn chà đạp và nghiền nát.

"Hoàng Tuyền Chi Hà!" Hoàng Tuyền Lão tổ biết không thể trốn thoát, cũng chỉ có thể cứng rắn chiến một trận.

Hoàng Tuyền Lão tổ dùng pháp tắc hoàng tuyền ngưng tụ thành Hoàng Tuyền Chi Hà, giống như Thời Thần dùng pháp tắc thời gian ngưng tụ thành Thời Gian Trường Hà.

Hoàng Tuyền Chi Hà vô cùng quỷ dị.

Nếu ở Hồng Hoang, trước khi Lục đạo chưa mở, Hoàng Tuyền chính là nơi mà tất cả sinh linh sau khi chết sẽ trôi về.

Hoàng Tuyền đại biểu cho ô uế, tử vong, hỗn loạn.

Nếu là sinh linh bình thường, cho dù là cấp bậc Đại La Kim Tiên, chỉ cần nhìn một cái vào Hoàng Tuyền Chi Hà, nguyên thần cũng sẽ bị xâm thực, từ đó băng diệt.

Nhưng Đế Phượng Thiên tự nhiên không bị ảnh hưởng chút nào.

Đế Phượng Thiên dùng pháp tắc Ám phá giải, sau đó trực tiếp dùng Thí Thần Thương đâm chết Hoàng Tuyền Lão tổ.

"Hừ, bản lĩnh khác thì không có, bản lĩnh chạy trốn thì đúng là nhất lưu." Đế Phượng Thiên vận chuyển pháp tắc nhân quả, cảm ứng được sự chỉ dẫn của sợi tơ nhân quả, Hoàng Tuyền Lão tổ vẫn chưa hề vẫn lạc.

Đế Phượng Thiên trực tiếp dựa theo sự chỉ dẫn của sợi tơ nhân quả, xông vào trong Hỗn Độn.

Hỗn Độn vô lượng vô biên, trong tình huống bình thường Đế Phượng Thiên chắc chắn không thể tìm được Hoàng Tuyền Lão tổ, nhưng có sự chỉ dẫn của sợi tơ nhân quả, giống như bật định vị, cứ theo chỉ dẫn mà đi là được.

Đế Phượng Thiên đã tìm thấy một dòng Hoàng Tuyền Chi Hà nhỏ bé mờ nhạt trong Hỗn Độn vô tận.

Hoàng Tuyền Lão tổ kinh hãi thất sắc, không ngờ Đế Phượng Thiên lại nhanh chóng tìm ra nơi chứa bản nguyên của mình như vậy.

Hoàng Tuyền Lão tổ lo lắng việc tấn công Hồng Hoang sẽ có nguy hiểm, vì vậy đã cẩn thận chừa lại một đường lui, để lại một tia bản nguyên trong Hỗn Độn.

Nếu bản thể ở Hồng Hoang vẫn lạc, dưới tác dụng của pháp tắc hoàng tuyền, Hoàng Tuyền Lão tổ sớm muộn cũng có thể phục sinh.

Ở cấp bậc này, thủ đoạn bảo mệnh nhiều vô kể, thực ra rất khó để vẫn lạc.

Đáng tiếc, bọn chúng lại đụng phải Đế Phượng Thiên, người nắm giữ nhân quả.

Pháp tắc Ám hung hăng ập tới, dòng Hoàng Tuyền Chi Hà vốn đã mờ nhạt kia trực tiếp băng diệt… Hoàng Tuyền Lão tổ ngay cả kêu cứu cũng không kịp phát ra, liền bị pháp tắc Ám thôn phệ.

Lại một tiên thiên ma thần mạnh mẽ nữa bị Đế Phượng Thiên chém giết, trực tiếp vẫn lạc!

Sau khi chém giết Hoàng Tuyền Lão tổ, Đế Phượng Thiên lập tức quay trở lại Hồng Hoang.

Với cảnh giới hiện tại của Đế Phượng Thiên cộng thêm tốc độ Hóa Hồng cực nhanh, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng.

Khi Đế Phượng Thiên trở lại Hồng Hoang, U Minh Lão tổ đã bị Âm Dương Lão tổ, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ vây giết đến chết.

Đám đại quân Hỗn Độn Ma Thần kia cũng bị đại quân Hồng Hoang điên cuồng phản công truy sát đến chết.

Cuộc truy sát kéo dài vô tận, từ đầu này Hồng Hoang truy sát đến đầu kia.

Cuối cùng, toàn bộ đại quân Hồng Hoang hùng dũng quay về Đông Hải tập hợp.

Lúc này, tất cả các dũng sĩ Hồng Hoang tham gia chiến đấu đều đồng loạt quỳ xuống trước Đế Phượng Thiên.

“Chúng thần cung hạ Thánh tử trở về!” “Chúng thần cung hạ Thánh tử trở về!” “Chúng thần cung hạ Thánh tử trở về!” “…” Tiếng hô chấn trời, vang vọng trên chín tầng trời hồi lâu không tan.

Trong giọng nói tràn đầy sự sùng bái cuồng nhiệt đến cực điểm.

Sự sùng bái này tuyệt đối không phải giả tạo.

Nếu không phải Đế Phượng Thiên xuất hiện kịp thời, Hồng Hoang có thể đã rơi vào tay Hỗn Độn Ma Thần, bọn họ cũng sẽ toàn bộ vẫn lạc.

Phong thái tuyệt đại của Đế Phượng Thiên khi một mình chém giết Dương Mi Đạo nhân, Băng Thiên Lão tổ, Hoàng Tuyền Lão tổ đã khắc sâu trong lòng chúng sinh Hồng Hoang.

Chỉ trong bao lâu?

Thánh tử đã trực tiếp chém giết ba vị tiên thiên ma thần đỉnh cấp, đặc biệt là Dương Mi Đạo nhân, đó chính là tồn tại trong truyền thuyết còn mạnh hơn cả Hồng Quân Đạo Tổ!

Tuy rằng, Đế Phượng Thiên đã chém Hồng Quân và Thiên Đạo, dẫn đến việc Hồng Hoang mất đi sự bảo hộ của Thiên Đạo, mới khiến cho đại quân Hỗn Độn Ma Thần có cơ hội xâm nhập.

Nhưng bây giờ không ai còn quan tâm đến những chuyện đó nữa, việc Đế Phượng Thiên xoay chuyển càn khôn, cứu vớt cả Hồng Hoang là sự thật không thể chối cãi.

Trước chém Thiên Đạo và Đạo Tổ, bị đánh lén độn nhập vào loạn lưu thời gian rồi mạnh mẽ trở về, sau lại chém tiên thiên ma thần Dương Mi Đạo nhân, Băng Thiên Lão tổ, Hoàng Tuyền Lão tổ.

Chỉ trong vài nguyên hội, chiến tích như vậy quả thực nghịch thiên!

Đế Phượng Thiên nhìn đại quân Hồng Hoang đông nghịt che trời lấp đất phía trước, trong lòng cũng dâng lên một tia hào tình.

Từ nay về sau, Hồng Hoang chính là Hồng Hoang của hắn.

Không có Thiên Đạo, không có Đạo Tổ, chỉ có Đế Phượng Thiên!

Chỉ cần dọn dẹp nốt một vài Hỗn Độn Ma Thần còn sót lại là

được.

“Tất cả trở về đi!

Đại quân Hỗn Độn Ma Thần đã bị tiêu diệt, ta, Hồng Hoang, vô địch!” Đế Phượng Thiên giơ cao Thí Thần Thương trong tay, cao giọng hô lớn.

“Hồng Hoang vô địch, Thánh tử vô địch!” “Hồng Hoang vô địch, Thánh tử vô địch!” “Hồng Hoang vô địch, Thánh tử vô địch!” “…” Đại quân Hồng Hoang lại một lần nữa hô vang.

Từ nay, Đế Phượng Thiên đã trở thành Hồng Hoang Chi Chủ danh chính ngôn thuận, bất kể là về thực lực hay việc cứu vớt Hồng Hoang, hắn đều có tư cách này.

Chương 416

Đại quân Hồng Hoang cuối cùng cũng từ từ giải tán trong sự kích động vô cùng và sùng bái cuồng nhiệt.

Các tộc trưởng của các chủng tộc dẫn dắt tộc nhân trở về.

Long tộc lão tổ Ngao Thương và Hoàng Long Chân Nhân cũng hướng về Đế Phượng Thiên hành lễ cáo từ.

Minh Hà Lão tổ chào Đế Phượng Thiên một tiếng, dẫn theo đại quân A Tu La trở về Tu La Đạo.

Thiên Bồng Nguyên Soái dẫn Thiên Hà Thủy Quân về Thiên Đình trước.

Tam Hoàng Ngũ Đế bây giờ không cần phải trấn giữ Hỏa Vân Động nữa, vì Thánh nhân đã diệt, Thiên Đạo không còn tồn tại.

Đế Phượng Thiên nhìn Phục Hy, chậm rãi nói: "Đi đi!

Hãy làm cho Nhân tộc lớn mạnh." Phục Hy chậm rãi hành lễ, mỉm cười với Nữ Oa, sau đó dẫn đại quân Nhân tộc rời đi.

Nữ Oa cũng rất hài lòng với trạng thái hiện tại của huynh trưởng, trông chàng trầm ổn hơn rất nhiều.

Hai huynh muội không nói lời nào, nhưng đã giao tiếp bằng ánh mắt.

Đến cấp độ của họ, không cần nhiều lời, chỉ cần biết đối phương vẫn ổn là được rồi.

Không có sự tính kế của Thánh nhân, tiếp theo đây Nhân tộc sẽ thật sự trở thành nhân vật chính của trời đất.

Bây giờ không có Thiên Đạo, không có Đạo Tổ, Hồng Hoang đại

địa không còn sự bảo hộ, trọng trách bảo vệ Hồng Hoang liền do Tiệt Giáo đảm đương.

Nhân quả là vậy, ai bảo Đế Phượng Thiên đã chém Thiên Đạo và Đạo Tổ chứ.

"Các ngươi hãy về Bồng Lai Tiên Đảo trước." Đế Phượng Thiên phân phó với các đệ tử Tiệt Giáo.

"Chúng thần cẩn tuân hiệu lệnh của Thánh tử!" Đệ tử Tiệt Giáo đồng loạt cúi lạy Đế Phượng Thiên và Thông Thiên Giáo Chủ, vô cùng cuồng nhiệt.

Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Đát Kỷ, Ngao Sương cũng theo đại quân trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Hiện tại, nơi đây chỉ còn lại Đế Phượng Thiên, Âm Dương Lão tổ, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, Dao Trì.

"Con trai!" Âm Dương Lão tổ trực tiếp ôm chầm lấy Đế Phượng Thiên.

Tả mắt chảy ra những giọt lệ màu vàng, hữu mắt chảy xuống những giọt lệ màu đen.

Lần đó ở Hỗn Độn, Âm Dương Lão tổ nhìn thấy Dương Mi đánh lén Đế Phượng Thiên, sau đó bị không gian cấm cố khốn trụ, căn bản không thể giúp được gì.

Tận mắt nhìn thấy một tia nguyên thần của con trai mình độn nhập vào loạn lưu thời không, có thể biết ký ức về cảnh tượng đó đối với Âm Dương Lão tổ sâu sắc đến nhường nào.

May mà Đế Phượng Thiên vẫn còn sống, nếu không Âm Dương Lão tổ thật sự sẽ hối hận cả đời.

Đế Phượng Thiên cười nói: "Không sao rồi, hài nhi không phải đang sống sờ sờ đây sao?" Tình tự của Âm Dương Lão tổ đến nhanh mà đi cũng nhanh, rất nhanh đã khôi phục bình thường, sau đó nói với Nữ Oa và những người khác: "Giao cho các ngươi đó, ôm đi!" Nữ Oa, Hậu Thổ, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, Dao Trì: "…" Sáu nàng tuy muốn làm vậy, nhưng vì nhiều người, có chút câu nệ, chỉ lặng lẽ nhìn Đế Phượng Thiên, có thể từ biểu cảm của họ nhìn ra được sự vui mừng.

Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi đi đến trước mặt Đế Phượng Thiên, vỗ vỗ vai hắn, lắc đầu nói: "Con có tiền đồ hơn cha, cha lấy con làm vinh." Đế Phượng Thiên cười đáp lại: "Cha mãi mãi là cha, không có người thì không có hài nhi." Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng vui mừng gật đầu, nhà mình có kỳ lân con một bước lên trời.

Thế giới không chỉ có Hồng Hoang, Thông Thiên tin rằng, con trai mình có hy vọng trở thành vị Đại Đạo Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang.

Sau đó, Thông Thiên Giáo Chủ và Âm Dương Lão tổ trở về Bích Du Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Đế Phượng Thiên nhìn Dao Trì nói: "Chọn một ngày lành, hoàn thành đại hôn." Dao Trì có chút ngại ngùng gật đầu.

Sau đó, Đế Phượng Thiên lại nhìn về phía Hậu Thổ, khóe miệng khẽ nhếch lên một đường cong, hỏi: "Có muốn cùng Dao Trì gả cho ta không?" Đế Phượng Thiên trực tiếp thả thính ngay trước mặt bốn vị phu nhân, quả nhiên là phong thái của tra nam.

Nhưng Nữ Oa, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi lại có vẻ mặt như thể đó là điều hiển nhiên, không hề kinh ngạc chút nào.

Ba nguyên hội cùng Hậu Thổ Thánh nhân kề vai chiến đấu, đã bồi dưỡng nên tình cảm.

Huyền Minh thì khỏi phải nói, Hậu Thổ là tỷ tỷ của nàng, nàng chỉ mong Hậu Thổ sớm gả đi thôi.

Hậu Thổ khẽ cười nói: "Năm xưa chẳng phải đã lấy thân báo đáp rồi sao?

Nhưng nội dung không giống với ước định của chúng ta." Đế Phượng Thiên thở dài nói: "Ta đã lấy thân báo đáp, nhưng nương tử nhà ta không đồng ý!

Chỉ có thể làm khó Hậu Thổ Thánh nhân thôi." Hậu Thổ trực tiếp trả lời: "Được thôi!

Ngươi nợ ta một lần…" Hậu Thổ tính tình thẳng thắn và bá khí như vậy, cứ thế nhẹ nhàng đồng ý. ...

Rất nhanh, Đế Phượng Thiên tổ chức đại hôn lần thứ hai.

Lần này vẫn vô cùng chấn động.

Thánh tử lại muốn cưới Hậu Thổ và Dao Trì.

Hậu Thổ kia chính là vị Thánh nhân duy nhất còn lại của Hồng Hoang hiện tại.

Dao Trì kia bây giờ cũng là Thiên Đình Chi Chủ, thay Hạo Thiên thống ngự Thiên Đình.

Nhưng lại không có ai cảm thấy kỳ quái, tất cả đều là điều hiển nhiên.

Bởi vì Thánh tử của Tiệt Giáo hiện tại không phải là Thánh tử của Tiệt Giáo năm xưa.

Bất kể là thực lực hay thân phận đều không thể so sánh với lúc đại hôn lần trước.

Bây giờ cả Hồng Hoang đều tôn Đế Phượng Thiên làm Hồng Hoang Chi Chủ.

Vì vậy, việc Hậu Thổ gả cho Đế Phượng Thiên trong mắt chúng sinh Hồng Hoang không có gì đáng ngạc nhiên.

Một ngày nọ, Bồng Lai Tiên Đảo không phải là vạn tiên triều bái, mà là biển người tấp nập, nhìn đâu cũng thấy từng đám tiên nhân có vai vế trong Hồng Hoang.

Tất cả những ai có chút vai vế trong Hồng Hoang đều đã đến.

Những người còn lại cấp bậc quá thấp, không có tư cách, nếu không thì dù Bồng Lai Tiên Đảo có diện tích lớn đến đâu cũng không chứa hết.

Lễ vật chất thành mấy ngọn núi, chiếu sáng đến mức người ta không mở nổi mắt.

Cửu long lạp kiệu lại một lần nữa xuất hiện kinh động Hồng Hoang, chín con ngũ trảo kim long gầm thét, uy phong lẫm liệt lao về phía Lục Đạo Luân Hồi.

Chín con ngũ trảo kim long khác kéo hôn kiệu lao về phía Thiên Đình.

Lúc Đế Phượng Thiên cưới Nữ Oa, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi cũng có đội hình như vậy, chúng sinh Hồng Hoang đã quen không còn thấy lạ.

Chẳng bao lâu, mười tám con ngũ trảo kim long đã từ Lục Đạo Luân Hồi và Thiên Đình rước Hậu Thổ, Dao Trì trở về.

Dưới sự chứng kiến của vạn người, đại hôn chi lễ thuận lợi hoàn thành.

Từ đó, Đế Phượng Thiên lại có thêm hai vị phu nhân.

Hiện tại, hắn có sáu vị phu nhân đã được cưới hỏi đàng hoàng: Nữ Oa, Hậu Thổ, Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, Dao Trì.

Tiểu thị nữ cũng có sáu vị: Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Đát Kỷ, Ngao Sương, Dương Thiền.

Mười hai vị này có thể nói đều là những mỹ sắc đỉnh cấp của Hồng Hoang, cuộc đời của Đế Phượng Thiên cũng xem như viên mãn.

Dù có một số thổ dân Hồng Hoang không hiểu lắm, tại sao Đế Phượng Thiên cưới nhiều mỹ nhân như vậy mà thực lực vẫn có thể tiến bộ nhanh đến thế.

Rốt cuộc, đại đa số chúng sinh Hồng Hoang đều một lòng hướng về Đại Đạo, những chuyện nhi nữ tình trường này đều là thứ cản trở Đại Đạo, thậm chí còn phải tránh xa.

Chương 417

Đó cũng là tư duy bình thường, dù sao đây không phải là Địa Cầu, tư duy của mỗi thế giới đều khác nhau.

Đế Phượng Thiên là một người xuyên việt, ở Hồng Hoang nhìn thấy những tiên tử đỉnh cấp xinh đẹp hơn những nữ minh tinh ở Địa Cầu gấp mấy nghìn lần, không động lòng cũng là không thực tế.

Ở Hồng Hoang, người người tâm hướng Đại Đạo!

Ở Địa Cầu, bản tính con người là háo sắc!

Vì vậy, quan niệm tư tưởng khác nhau dẫn đến kết quả khác nhau.

Không phải ở Hồng Hoang cứ là đại lão, cứ sống tốt là không nên tìm đạo lữ, là thế giới này nên tâm hướng Đại Đạo.

Đó chỉ là một loại thành kiến tự cho là đúng, là kiến giải của những vai hề nhảy nhót mà thôi.

Tư tưởng như thế nào sẽ làm ra chuyện như thế đó, Đế Phượng Thiên chưa bao giờ phủ nhận mình yêu thích mỹ sắc.

Nhưng hắn cũng đã kiềm chế rồi, nếu không bây giờ chỉ cần hô một tiếng, hàng tỷ mỹ sắc Hồng Hoang đều sẽ như thiêu thân lao đầu vào lòng hắn.

Ai mà không muốn ôm đùi lớn?

Ai mà không muốn một bước lên trời?

Vì vậy, việc Đế Phượng Thiên hiện tại chỉ có sáu chính thê, sáu tiểu thị nữ đã là kết quả của sự kiềm chế.

Sau khi đại hôn thuận lợi hoàn thành, Hậu Thổ Thánh nhân liền trở về Lục Đạo Luân Hồi trước, nàng còn có việc phải xử lý.

Hai đại vu của Vu tộc là Hình Thiên và Xi Vưu thực sự quá không đáng tin cậy, vì vậy giao toàn bộ Lục Đạo Luân Hồi cho họ, Hậu Thổ không yên tâm.

Bên ngoài đang ăn mừng đại hôn của Thánh tử, náo nhiệt phi phàm!

Đế Phượng Thiên vào trong khuê phòng của Dao Trì.

Dao Trì lúc này đầu đội khăn voan đỏ, Đế Phượng Thiên nhẹ nhàng vén khăn voan của nàng lên.

Gương mặt tinh xảo tuyệt luân của Dao Trì lọt vào trong tầm mắt Đế Phượng Thiên.

Hoàn mỹ không tì vết.

Dưới lớp trang phục lộng lẫy, khí chất của Dao Trì vô cùng cao quý.

Dao Trì hơi cúi đầu, có vẻ có chút e thẹn.

Đế Phượng Thiên chậm rãi mở miệng nói: "Nương tử nhà ta thật xinh đẹp." Đôi mắt đẹp của Dao Trì đong đầy ý xuân, khẽ nói: "Dao Trì cuối cùng cũng đợi được đến hôm nay, từ lần đầu tiên nhìn thấy phu quân, trái tim của thiếp đã thuộc về người." Đế Phượng Thiên thầm nghĩ, mấy lời sến sẩm này chắc là học từ Đát Kỷ rồi?

Đế Phượng Thiên dịu dàng nói: "Đêm nay, nàng chỉ thuộc về ta, ta cũng là của nàng." Mặt Dao Trì đỏ bừng, đến nỗi không nói nên lời.

Đế Phượng Thiên nắm lấy tay Dao Trì, chậm rãi nói: "Từ nay về sau, nàng là nữ nhân của ta." "Ân." Dao Trì khẽ thốt ra một tiếng từ mũi, lúc này cảm giác tim mình như muốn tan chảy.

Đế Phượng Thiên khẽ vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của Dao Trì, từ từ tiến lại gần nàng...

Thời Thần Đạo nhân những ngày này rất bận rộn.

Lão không bận tấn công Hồng Hoang, vì lão không có hứng thú với những chuyện đó.

Thứ lão muốn là bí mật căn bản của Hồng Hoang.

Lão muốn biết tại sao Bàn Cổ, một Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp nhất, lại phải dùng tính mạng để khai thiên.

Lão muốn biết Bàn Cổ có còn sống hay không.

Vì vậy, Thời Thần Đạo nhân đã dùng ba nguyên hội để đi khắp mọi ngóc ngách của Hồng Hoang.

Lão đã dùng quá khứ, hiện tại, tương lai, ba dòng thời gian để đi khắp mọi ngóc ngách của Hồng Hoang.

Thời Thần Đạo nhân cuối cùng đã phát hiện ra một số manh mối.

Thời Thần Đạo nhân rời khỏi Hồng Hoang, đến một nơi trong Hỗn Độn.

Lão ngưng mắt nhìn Hỗn Độn, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Cái nhìn này kéo dài suốt một nguyên hội.

Ngay sau đó, Thời Thần Đạo nhân lại dùng Thời Gian Trường Hà quay về quá khứ, khoảng một trăm nguyên hội trước.

Trên dòng thời gian của một trăm nguyên hội trước, Thời Thần Đạo nhân vẫn đang ngưng mắt nhìn Hỗn Độn.

Tiếp theo, Thời Thần Đạo nhân lại trực tiếp đến một nghìn nguyên hội trước.

Trên dòng thời gian này, Thời Thần Đạo nhân lại một lần nữa ngưng mắt nhìn Hỗn Độn.

Cuối cùng, Thời Thần Đạo nhân đã phát hiện ra.

“Không thể nào, sao lại như vậy, tại sao lại như vậy?” Thời Thần lẩm bẩm một mình, dường như không thể tin vào phát hiện của mình.

Sau đó, Thời Thần Đạo nhân lại đến dòng thời gian lúc Bàn Cổ khai thiên.

Thân thể vô cùng to lớn, to như Hồng Hoang hiện tại, Bàn Cổ một rìu chém ra, chém rụng ba nghìn Ma Thần.

Thế nhưng, ánh mắt của Bàn Cổ lại không rơi vào đám tiên thiên ma thần đó.

Bàn Cổ đang nhìn về một nơi xa hơn, dường như đang nhìn về phía biên giới của Hỗn Độn.

Nhưng Hỗn Độn vô cùng vô tận, làm gì có biên giới?

Thời Thần Đạo nhân thuận theo ánh mắt của Bàn Cổ, vượt qua vô tận thời gian, rơi vào vị trí mà Bàn Cổ quan sát.

Ở nơi đó, Thời Thần Đạo nhân đã nhìn thấy, một mảnh hư vô!

Sau đó, thần sắc của vị tiên thiên ma thần đỉnh cấp nhất này trở nên ngưng trọng chưa từng có...

Sau động phòng, Dao Trì cũng trở về Thiên Đình, thân là Thiên Đình Chi Chủ không thể rời đi quá lâu.

Sau khi mọi chuyện lắng xuống, Đế Phượng Thiên dự định tiếp tục bế quan một thời gian.

Còn một Thời Thần Đạo nhân thần bí khó lường đang sống, Đế Phượng Thiên cảm thấy cần phải tăng cường thực lực.

Thế nhưng, vừa mới chuẩn bị bế quan, Đế Phượng Thiên cảm giác xung quanh có chút không đúng, dường như có ai đó đang nhìn trộm.

“Đã đến rồi, sao không ra gặp mặt.” Giọng Đế Phượng Thiên bình

thản, hắn thản nhiên uống một ngụm rượu Hoàng Trung Lý.

Một đạo nhân trẻ tuổi từ từ đi từ quá khứ đến hiện tại, hiện ra thân hình.

Người này tự nhiên là Thời Thần Đạo nhân mà Đế Phượng Thiên vẫn chưa từng gặp.

Trước đó trong trận chiến Đế Phượng Thiên không phát hiện ra tung tích của Thời Thần, bây giờ tự nhiên có thể phát hiện, dù sao tu vi đã đến cấp độ này, cũng đã quen thuộc với người đàn ông nắm giữ Đại Đạo Thời Gian.

Thời Thần Đạo nhân chậm rãi nói: "Cuối cùng cũng gặp mặt, Thánh tử." Đế Phượng Thiên mặt không biểu cảm nói: "Lá gan của ngươi cũng không nhỏ, dám xuất hiện ở Bồng Lai Tiên Đảo, chẳng lẽ ngươi cho rằng Bản thiếu chủ không chém được ngươi?" Thời Thần Đạo nhân đáp lại: "Ta không phải là kẻ thù của ngươi.

Ta đã giết Hồng Quân, nhưng không hề ra tay với ngươi." Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói: "Cũng chính vì vậy, ta mới có thể nói chuyện với ngươi ở đây.

Ngươi có mục đích gì?" Thời Thần Đạo nhân cũng cầm lấy rượu Hoàng Trung Lý uống ực mấy ngụm, thở dài nói: "Rượu ngon!" Đế Phượng Thiên thuận miệng nói: "Ta có đồng ý cho ngươi uống đâu." Sắc mặt Thời Thần Đạo nhân dần dần ngưng trọng, hạ giọng nói: "Ta đã biết tại sao Bàn Cổ lại khai thiên." Chén rượu trong tay Đế Phượng Thiên khựng lại, hắn ngẩng mắt nhìn Thời Thần Đạo nhân, trong lòng suy nghĩ vạn ngàn.

Nhưng Đế Phượng Thiên vẫn bình tĩnh hỏi: "Ngươi định nói cho ta bí mật này?" Thời Thần Đạo nhân trả lời: "Đúng vậy." Đế Phượng Thiên không hiểu: "Tại sao?" Thời Thần Đạo nhân từng chữ từng chữ nói một cách nghiêm túc: "Bởi vì chúng ta nên có chung một kẻ thù."

Đế Phượng Thiên không tin lắm vào câu nói này, hiện tại Thiên Đạo đã diệt, Hồng Quân đã chết, đại quân Hỗn Độn Ma Thần đã bị tiêu diệt, mấy vị ma thần đỉnh tiêm còn sót lại cũng đã vẫn lạc.

Chương 418

Bất kể là Hồng Hoang hay Hỗn Độn, đâu ra kẻ thù chung?

Đế Phượng Thiên không nói gì, chờ đợi Thời Thần nói tiếp.

Thời Thần Đạo nhân dùng một giọng điệu quỷ dị thốt ra sáu chữ: "Hỗn Độn đang biến mất." Câu nói này vừa dứt, đồng tử Đế Phượng Thiên co rụt lại, trong nháy mắt đã hiểu ra.

Đế Phượng Thiên không nghi ngờ lời nói của Thời Thần Đạo nhân.

Bởi vì Thời Thần Đạo nhân không thể nào cố ý chạy đến đây để lừa gạt chuyện này, không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Thời Thần Đạo nhân chắc chắn đã xác nhận tất cả mọi thứ mới nói ra.

Nếu như Hỗn Độn thật sự đang biến mất, vậy thì Đế Phượng Thiên liền hiểu tại sao Bàn Cổ nhất định phải khai thiên.

Hồng Hoang chính là mảnh tịnh thổ cuối cùng mà Bàn Cổ đã mở ra.

Thế nhưng, Hỗn Độn tại sao lại biến mất?

Bên trong lại có ẩn tình gì?

Đế Phượng Thiên trong một thoáng đã hiểu ra.

Nguyên lai Bàn Cổ khai thiên, là vì đứng quá cao, đã nhìn thấy những thứ mà người khác không thấy được, mới bất đắc dĩ phải khai thiên!

Nguyên lai phải chém ba nghìn Ma Thần trước rồi mới khai thiên, là vì nếu không chém đi ba nghìn Ma Thần, Hồng Hoang sẽ không thể

đản sinh, bởi vì những Ma Thần khác nhất định sẽ cản trở hoặc dòm ngó.

Vì vậy, Bàn Cổ mới phải chém ba nghìn Ma Thần trước, sau đó dùng tính mạng để mở ra Hồng Hoang đại địa trong Hỗn Độn.

Đế Phượng Thiên hỏi ra câu hỏi quan trọng nhất: "Vậy, rốt cuộc Hỗn Độn tại sao lại biến mất?" Thời Thần Đạo nhân trầm mặc một lúc, dường như đối với câu hỏi này cũng không chắc chắn hoặc có chút nặng nề.

Đế Phượng Thiên cũng không thúc giục, có thể thấy tâm trạng của Thời Thần Đạo nhân hiện tại quả thực rất nặng nề.

Biết được bí mật mà mình muốn biết, nhưng bí mật này lại quá nặng nề, khiến người ta có chút không biết phải làm sao.

Có thể thấy năm xưa Bàn Cổ cô độc đến nhường nào.

Thời Thần Đạo nhân chậm rãi hỏi: "Ngoài Hồng Hoang đại địa có Hỗn Độn vô tận, trong Hỗn Độn vô tận có ức vạn vạn tinh thần, vậy ngoài Hỗn Độn vô tận, đã từng có gì chưa?" Đế Phượng Thiên không suy nghĩ, trực tiếp nói: "Truyền thuyết Hỗn Độn vô biên vô tận, không ai biết ngoài Hỗn Độn có gì." Thời Thần Đạo nhân chắc nịch nói: "Không!

Có một người biết, đó chính là Bàn Cổ đứng ở đỉnh cao của Hỗn Độn.

Ngài biết ngoài Hỗn Độn có gì, cho nên mới khai tịch ra Hồng Hoang đại địa, bởi vì Hỗn Độn sẽ không vô duyên vô cớ biến mất, bên trong có nguyên nhân." Đế Phượng Thiên gật đầu, Hỗn Độn đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ biến mất, hắn đang chờ đợi Thời Thần Đạo nhân đưa ra đáp án cuối cùng.

Thời Thần Đạo nhân lại uống mấy ngụm rượu Hoàng Trung Lý,

mới nói: "Ta đoán, ngoài Hỗn Độn, là hư vô không gian, mà trong hư vô không gian đó, tồn tại những sinh linh Hồng Mông muốn tiêu diệt Hỗn Độn và Hồng Hoang!" Đế Phượng Thiên trầm mặc.

Hồng Mông!

Nguồn gốc của vạn vật.

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì Dương Mi và các tiên thiên ma thần khác thực sự có chút nực cười.

Có tồn tại mạnh mẽ hơn đang rình rập Hỗn Độn và Hồng Hoang, mà Dương Mi và các tiên thiên ma thần lại đang hớn hở tấn công Hồng Hoang.

Dù tất cả chỉ là suy đoán của Thời Thần Đạo nhân, nhưng Đế Phượng Thiên biết nếu không có bảy tám phần chắc chắn, Thời Thần Đạo nhân sẽ không nói ra chuyện này.

Vì vậy Đế Phượng Thiên tạm thời giả định rằng những suy đoán của Thời Thần Đạo nhân đều là đúng.

Vậy thì, Hỗn Độn vẫn luôn trong nguy hiểm, đang dần biến mất, và Hồng Hoang đại địa chính là pháo đài phòng ngự cuối cùng chống lại những tồn tại đáng sợ đó.

Hỗn Độn là hư vọng, Hồng Hoang đại biểu cho chân thực, bất luận những tồn tại kia đáng sợ đến mức nào, cũng không thể để Hồng Hoang đại địa biến mất.

Bàn Cổ khai thiên, đã cho tất cả sinh linh một hy vọng.

Dùng chân thực để chống lại hư vô!

Phải biết rằng, phá vỡ Hỗn Độn không khó, nhưng làm cho Hỗn Độn không thể tái hợp, trực tiếp mở ra một vùng đất mới, điều đó mới vô cùng gian nan.

Bàn Cổ muốn chém vỡ Hỗn Độn rất đơn giản, nhưng sau khi chống đỡ trời đất Hồng Hoang thành hình, liền trực tiếp hao hết sinh mệnh.

Đó là một công trình vĩ đại thật sự từ không thành có, mỗi một đạo pháp tắc của thế giới mới ra đời đều xuất phát từ ý niệm của Bàn Cổ, sau đó duy trì những pháp tắc đó không bị sụp đổ, như vậy mới gian nan sinh ra được Hồng Hoang đại địa.

Vậy Bàn Cổ năm xưa rốt cuộc có thật sự vẫn lạc không?

Điểm này không ai biết được.

Ngay cả ở cấp độ của Đế Phượng Thiên, cũng tự biết mình không thể mở ra một thế giới lớn như Hồng Hoang.

Điều này hoàn toàn khác với việc khai tịch Thiên Ngoại Thiên bên ngoài Hồng Hoang, ví dụ như đạo trường của Lục Thánh trước đây.

Chúng được khai tịch dựa vào pháp tắc của Thiên Đạo Hồng Hoang, phụ thuộc vào Hồng Hoang, không phải là một thế giới độc lập.

Chỉ có Bàn Cổ mới làm được quá trình từ không thành có.

Đế Phượng Thiên trầm ngâm nói: "Tất cả những gì ngươi nói Bản thiếu chủ cần phải nghiệm chứng.

Nếu thật sự như ngươi nói, có lẽ chúng ta thật sự sẽ trở thành minh hữu!" Kẻ thù của kẻ thù là bạn.

Nếu có kẻ thù chung, vậy thì Đế Phượng Thiên và Thời Thần Đạo nhân liền có lý do để liên thủ...

Hư vô không gian vô tận.

Không có gì cả, chỉ có một mảnh hư vô.

Trong Hỗn Độn tuy rằng dường như cũng không có gì, nhưng ít

nhất còn có khí Hỗn Độn.

Ở đây, hoàn toàn là một mảnh hư vô.

Nơi này nằm ngoài Hỗn Độn, sinh linh của Hồng Hoang và Hỗn Độn căn bản không biết đến sự tồn tại của nó.

Tại một nơi nào đó trong hư vô không gian vô tận, có một tòa cung điện được xây dựng bằng pháp tắc đặc thù.

Bên ngoài cung điện, đứng một gương mặt quen thuộc, Hoàng Thiên, người từng xuất hiện trong trận quyết chiến giữa Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo, cuối cùng đã trốn đi không rõ tung tích.

Hắn đã xuất hiện trong hư vô không gian.

Lẽ nào Hoàng Thiên lại là sinh linh Hồng Mông?

"Khởi bẩm Thái Dịch đại nhân, thuộc hạ đã trở về." Hoàng Thiên chậm rãi mở miệng, hắn là thuộc hạ của sinh linh Hồng Mông tên là Thái Dịch này.

Không có âm thanh nào truyền ra, cửa lớn cung điện từ từ mở ra.

Hoàng Thiên bước vào trong cung điện, cung điện rộng lớn không có một sinh linh nào, chỉ có một vị đạo nhân trong chủ điện, toàn thân tỏa ra vô lượng kim quang, không nhìn rõ thân hình, nhưng khí tức lại mang đến cho người ta cảm giác mạnh mẽ khó lường.

Thái Dịch hỏi: "Tình hình thế nào?" Giọng của Thái Dịch vô cùng phiêu diêu.

Hoàng Thiên hơi hành lễ, nói: "Thuộc hạ đã ẩn náu ở Hồng Hoang mấy trăm nguyên hội, chưa từng phát hiện dấu vết Bàn Cổ còn sống." Nguyên lai Hoàng Thiên ẩn náu ở Hồng Hoang là để tìm kiếm Bàn Cổ, ngay cả Hồng Quân cũng không biết thân phận thật sự của Hoàng Thiên, vì vậy mới tìm đến hắn nhờ tương trợ Tây Phương Giáo.

Tiếp đó, Hoàng Thiên đem những chuyện quan trọng mà mình đã gặp phải ở Hồng Hoang trong suốt thời gian qua kể lại cho Thái Dịch, bao gồm cả việc tham gia trận quyết chiến của Tây Phương Giáo.

Thái Dịch khẽ gật đầu, tiếp tục hỏi: "Không có tung tích của Bàn Cổ, vậy có nhân vật nào đáng chú ý không?" Hoàng Thiên không chút do dự nói: "Hồng Hoang có một người tên là Đế Phượng Thiên, không phải Thánh nhân, nhưng lại không thể dò xét được quá khứ, hiện tại, tương lai và vận mệnh của hắn." Lúc đó khi Hoàng Thiên giúp Tây Phương Giáo tác chiến, Đế Phượng Thiên đang ở Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng vận mệnh của hắn lại không thể dò xét được.

Đây là chuyện không thể xảy ra, chỉ có Thánh nhân mới có thể xóa đi mọi dấu vết của quá khứ, hiện tại, tương lai.

Nhưng Đế Phượng Thiên rõ ràng không phải Thánh nhân, lại không thể dò xét được vận mệnh của hắn.

Chương 419

Thái Dịch nhàn nhạt hỏi: "Năm xưa ta đã ghép pháp tắc của Vận Mệnh Ma Thần vào ngươi ngươi, hiện tại đã lĩnh ngộ đến tầng thứ mấy rồi?" Nguyên lai, Hoàng Thiên lại mang trong mình đại đạo pháp tắc vận mệnh của Vận Mệnh Ma Thần.

Vận Mệnh Ma Thần kia đã trốn thoát một kiếp từ lúc Bàn Cổ khai thiên, cuối cùng lại bị Thái Dịch chém giết.

Hoàng Thiên đáp lại: "Thuộc hạ bất tài, đã lĩnh ngộ đến tầng thứ năm." Thái Dịch suy tư một lát, hỏi: "Đã từng thử gieo hạt giống vận mệnh lên người Đế Phượng Thiên chưa?" Hoàng Thiên cung kính đáp: "Đã thử, nhưng vô hiệu.

Giống như... vận mệnh của hắn không thuộc về Hồng Hoang cũng không thuộc về Hỗn Độn." Thái Dịch cười cười, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ tên đó cũng là sinh linh Hồng Mông sao?" Dù mạnh như Thái Dịch, cũng không thể nào hiểu được từ "xuyên việt".

Hoàng Thiên không chút do dự nói: "Không thể nào, hắn là do Thông Thiên Giáo Chủ và Âm Dương Lão tổ sinh ra, tuyệt đối không phải sinh linh Hồng Mông." Thái Dịch mặt không biểu cảm nói: "Năm xưa Thiên Đạo Nhất Tộc bị Thiên Đạo Hồng Hoang diệt, chỉ còn lại một mình ngươi, được ta mang đi.

Nay Thiên Đạo đã bị Đế Phượng Thiên chém, coi như đã báo được đại thù cho ngươi, ngươi đừng vì vậy mà nương tay." Nguyên lai Hồng Hoang thật sự có Thiên Đạo Nhất Tộc, và Thiên Đạo Nhất Tộc đã bị Thiên Đạo Hồng Hoang tiêu diệt.

Hắn là do Thiên Đạo Nhất Tộc quá nghịch thiên, khiến Thiên Đạo Hồng Hoang cảm thấy bị uy hiếp, thế là bị diệt tộc.

Hoàng Thiên thì được Thái Dịch cứu đi.

Những cường giả khác của Thiên Đạo Nhất Tộc, như Thanh Thiên, Thương Thiên, Hoàng Thiên...

đều đã bị Thiên Đạo Hồng Hoang tru diệt.

Nguyên bản Thiên Đạo Nhất Tộc là chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang, mạnh hơn cả Vu tộc, Yêu tộc, Nhân tộc rất nhiều.

Nhưng cũng chính vì chủng tộc này quá mạnh mẽ, cho nên mới bị Thiên Đạo Hồng Hoang kiêng kỵ, bị diệt tộc.

Thiên Đạo Nhất Tộc là một trong những chủng tộc ra đời sớm nhất ở Hồng Hoang, vì vậy kế hoạch cũng vô song.

Hoàng Thiên có Thái Dịch tương trợ phía sau, vì vậy mới có thể bố cục để phân chia một tia khí vận Nhân tộc từ tay Thánh nhân.

Chúng sinh Hồng Hoang đều không biết căn nguyên của Hoàng Thiên.

Nguyên lai căn nguyên của Hoàng Thiên cũng nghịch thiên, lại là Thiên Đạo Nhất Tộc trong truyền thuyết.

Nếu không nghịch thiên cũng sẽ không bị Thiên Đạo Hồng Hoang kiêng kỵ.

Phải biết rằng, ngay cả Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, Thiên Đạo Hồng Hoang cũng chưa từng đàn áp.

Vì vậy, Đế Phượng Thiên đã giúp Hoàng Thiên báo đại thù.

Hoàng Thiên trịnh trọng nói: "Thuộc hạ vì chủ thượng hiệu lực, tuyệt không hai lòng." Thái Dịch gật đầu, chậm rãi đứng dậy, thở dài nói: "Năm xưa thế giới Hồng Mông bùng nổ đại chiến, đánh cho Hồng Mông trực tiếp hủy diệt, cuối cùng chỉ có ta, Thái Sơ, và Thái Tố sống sót." "Nhưng trận chiến cuối cùng giữa Thái Sơ và Thái Thủy, tuy

cuối cùng Thái Thủy vẫn lạc, nhưng Thái Sơ kia cũng bị trọng thương, thương thế e rằng đến giờ vẫn chưa lành." "Trận chiến giữa Thái Tố và Thái Cực, Thái Cực vẫn lạc, Thái Tố cũng trọng thương hấp hối, tu dưỡng đến nay không biết còn sống hay không.

Kế hoạch lớn tiếp theo phải dựa vào một mình Bản tọa rồi." "Bản tọa muốn hủy diệt Hỗn Độn, hủy diệt Hồng Hoang, để tất cả quy về hư vô, sau đó từ trong hư vô tái khai Hồng Mông.

Để thực hiện mục tiêu vĩ đại này, kẻ cản ta chết!

Tên Đế Phượng Thiên kia nếu là một biến số, Bản tọa sẽ đích thân loại trừ." "…" Thái Dịch một hơi nói ra bí mật.

Nói ra bí mật tại sao lại muốn để Hỗn Độn biến mất.

Nếu không phải năm xưa Bàn Cổ khai tịch ra Hồng Hoang, e rằng Thái Dịch đã sớm thành công.

Không có Ma Thần nào có thể ngăn cản sự biến mất chậm rãi của Hỗn Độn.

Nhưng Thái Dịch cũng không thể tùy tiện để Hồng Hoang biến mất.

Vì vậy mới phái Hoàng Thiên đến Hồng Hoang ẩn náu, tìm hiểu Hồng Hoang, sau đó mới có những kế hoạch tiếp theo.

Vì vậy, việc Bàn Cổ khai thiên không phải là tùy tiện, Bàn Cổ đã biết đến sự tồn tại của sinh linh Hồng Mông, cũng biết bí mật muốn hủy diệt toàn bộ Hỗn Độn, vì vậy mới dùng tính mạng để khai tịch ra thế giới Hồng Hoang.

Cho nên, Bàn Cổ không chỉ là phụ thân của Hồng Hoang, mà còn là người cứu vớt của Hỗn Độn.

Lý do Bàn Cổ nhất định phải chém ba nghìn Ma Thần trước, là vì

ba nghìn Ma Thần đó sẽ phá hoại kế hoạch khai thiên, Bàn Cổ thậm chí còn nghi ngờ một bộ phận trong ba nghìn tiên thiên ma thần đã bị sinh linh Hồng Mông sách phản.

Vì vậy, nhất định phải chém ba nghìn tiên thiên ma thần, Bàn Cổ mới có thể yên tâm khai thiên.

Đó chính là bí mật của việc Bàn Cổ khai thiên...

Sau khi trao đổi với Thời Thần Đạo nhân, Đế Phượng Thiên lập tức đến Hỗn Độn để kiểm tra lời nói của Thời Thần Đạo nhân có thật hay không.

Quả nhiên dễ dàng nhận thấy, những gì Thời Thần Đạo nhân nói đều là thật.

Mặc dù tốc độ vô cùng chậm chạp, nhưng Hỗn Độn quả thực đang từ từ biến mất.

Sau khi trở về Bồng Lai Tiên Đảo, Đế Phượng Thiên đưa ba viên Chuẩn Thánh Đan cho Tam Tiêu, sau đó liền đi bế quan.

Hai nguyên hội sau.

"Phát hiện ký chủ đã bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, ban thưởng một vạn giọt Tam Quang Thần Thủy." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, ban thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)." Đế Phượng Thiên không chút do dự lựa chọn phương án thứ hai.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, ban thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!" Hiện tại, Ám Chi Đại Đạo của Đế Phượng Thiên đã lĩnh ngộ đến giai đoạn cuối cùng, Nhân Quả Đại Đạo cũng đã lĩnh ngộ đến giai đoạn thứ năm, không phải một quả Đại Đạo có thể giải quyết

được.

Vì vậy, sau khi ăn Đại Đạo Quả Thực, Đế Phượng Thiên trực tiếp lĩnh ngộ Trận Chi Đại Đạo.

Một nghìn năm sau, Đế Phượng Thiên thành công lĩnh ngộ Trận Chi Đại Đạo đến một cấp độ cao hơn.

"Phát hiện ký chủ đã lĩnh ngộ Trận Chi Đại Đạo đến Địa giai, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, ban thưởng Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, ban thưởng sáu trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy." Đế Phượng Thiên lại một lần nữa lựa chọn phương án thứ hai.

Hiện tại hắn đã có Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Thần Ma Chiến Giáp, thêm nữa những chí bảo phòng ngự cũng chỉ là gân gà, nâng cao căn nguyên mới là quan trọng nhất.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, ban thưởng sáu trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy!" "Nhắc nhở: Lần nâng cấp căn nguyên này cần một nghìn giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy." Đế Phượng Thiên vô cùng vui mừng, chuẩn bị nâng cấp căn nguyên một lần nữa, kết quả lại bị hệ thống dội cho một gáo nước lạnh.

Thế là Đế Phượng Thiên tiếp tục chìm vào bế quan.

"Phát hiện ký chủ đã bế quan một nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, ban thưởng Lưỡng Nghi Vi Trần Trận." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, ban thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, ban thưởng Đại Đạo Quả

Thực (x1)!" Đế Phượng Thiên lựa chọn phương án thứ hai, sau khi ăn Đại Đạo Quả Thực liền bắt đầu lĩnh ngộ Nhân Quả Đại Đạo.

Hệ thống từng nhắc nhở rằng Trận Chi Đại Đạo "Thiên giai" không phải thiên tài trận pháp thì không thể lĩnh ngộ đến giai đoạn cuối cùng.

Trận Chi Đại Đạo đối với hắn cũng chỉ là phụ trợ, Thiên giai và Địa giai không có gì khác biệt, việc lĩnh ngộ Trận Chi Đại Đạo chỉ để kích hoạt lựa chọn của hệ thống mà thôi.

Tiếp theo sẽ toàn lực công phá Nhân Quả Đại Đạo.

Năm cấp đầu của Nhân Quả Đại Đạo tuy tăng nhanh, nhưng tiếp theo muốn nâng cấp nữa thì phải tốn không ít công phu.

Để từ giai đoạn thứ năm lên giai đoạn thứ sáu, Đế Phượng Thiên ước tính cần khoảng bảy tám quả Đại Đạo Quả Thực.

Từ một góc độ nào đó, Nhân Quả Đại Đạo phức tạp hơn Ám Chi Đại Đạo.

Ám Chi Đại Đạo là cực hạn, Nhân Quả Đại Đạo là phức tạp.

Mỗi sinh linh trên người đều có nhân quả, thế gian có vô lượng nhân quả, tự nhiên phức tạp vô cùng.

Sau khi hiệu quả của Đại Đạo Quả Thực qua đi, Đế Phượng Thiên tiếp tục bế quan.

"Phát hiện ký chủ đã bế quan một nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, ban thưởng Tiên Thiên Bát Quái Đại Trận." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, ban thưởng hai trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy." Đế Phượng Thiên không chút do dự lựa chọn phương án thứ hai.

“Đinh!

Chương 420

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, ban thưởng hai trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy!" Lần bế quan này không biết có phải hệ thống cảm nhận được sự cấp bách của Đế Phượng Thiên hay không, vận may của hắn tăng vọt.

Phần thưởng cơ bản đều xoay quanh Hỗn Độn Nguyên Thủy và Đại Đạo Quả Thực.

"Phát hiện ký chủ đã bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, ban thưởng Cửu Chuyển Kim Đan (x5)." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, ban thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, ban thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!" Sau khi nhận được phần thưởng, Đế Phượng Thiên lại ăn Đại Đạo Quả Thực, lĩnh ngộ Nhân Quả Đại Đạo.

Một nghìn năm sau, hiệu quả của Đại Đạo Quả Thực biến mất, Đế Phượng Thiên tiếp tục bế quan.

"Phát hiện ký chủ đã bế quan ba nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, ban thưởng hai trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, ban thưởng thần thông Ba Đầu Sáu Tay và Súc Địa Thành Thốn." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, ban thưởng hai trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy!" "Nhắc nhở: Ký chủ đã sở hữu một nghìn giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy, có nâng cấp căn nguyên không?" "Nâng

cấp.” “Đinh!

Đang nâng cấp 10%... 30%... 50%... 70%...” “Đinh!

Chúc mừng ký chủ căn nguyên đã tăng lên một cấp.” Bảng thông tin cá nhân: Tên: Đế Phượng Thiên.

Căn nguyên: Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần (Đỉnh cấp).

Tu vi: Bán bộ Đại Đạo (Cảnh giới tiếp theo là Đại Đạo Thánh nhân).

Nhục thân: Chuẩn Thánh đỉnh phong (Đã được tôi luyện qua hai giọt Bàn Cổ tinh huyết).

Đại đạo: Ám Chi Đại Đạo (Hỗn Độn), Nhân Quả Đại Đạo (Lô Hỏa Thuần Thanh), Trận Chi Đại Đạo (Địa giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp, Chân Hoàng Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (Bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật, Cửu Vị Chân Hỏa.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), Không Gian Chi Tháp (Hỗn Độn Linh Bảo), Thần Ma Chiến Giáp (Hỗn Độn Linh Bảo), Ma Thần Kính (Tiên Thiên Chí Bảo), Hỗn Loạn Nguyên Thạch (Dị bảo), Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp (Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo), Linh Cữu Đăng (Tiên Thiên Linh Bảo), Trảm Tiên Phi Đao (Tiên Thiên Linh Bảo), một vạn thanh kiếm (đều là Hậu Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên), Đại Đạo Chi Thụ (linh căn đặc thù).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (tự lĩnh ngộ kiếm trận thông qua Trận Chi Đại Đạo), Thần Ma Bất Diệt Trận (trận pháp phòng ngự).

Sau chín nguyên hội bế quan, Đế Phượng Thiên đã nâng cấp căn nguyên lên cùng cấp độ với Bàn Cổ năm xưa.

Cùng là Tiên Thiên Ma Thần đỉnh cấp, cùng là Bán bộ Đại Đạo cảnh, Đế Phượng Thiên không biết chiến lực hiện tại của mình so với Bàn Cổ năm xưa thế nào.

Tin rằng cũng không kém xa, Đế Phượng Thiên hài lòng xuất quan… Đế Phượng Thiên sau khi xuất quan, vừa hay lại gặp được Dương Thiền.

Lúc này, Dương Thiền cũng đã đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên viên mãn, sắp bước vào Đại La.

Khí chất trên người cũng ngày càng thoát tục.

"Bái kiến Thiếu chủ." Dương Thiền chậm rãi hành lễ với Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên ra hiệu cho Dương Thiền miễn lễ, rồi nằm lên Tiêu Dao Ỷ.

Thời gian qua quá bận rộn, hắn không có lúc nào để nằm hưởng thụ cho đàng hoàng.

Dương Thiền cũng rất hiểu chuyện, lấy thịt rồng nướng và linh tửu ra, hầu hạ Đế Phượng Thiên ăn uống.

Động tác của Dương Thiền dịu dàng, cả người toát lên khí chất

hiền thê lương mẫu, dịu dàng đức hạnh, cộng thêm dung mạo vạn người có một, quả là một phong cảnh mỹ lệ.

Đế Phượng Thiên khẽ nâng cằm Dương Thiền lên, đôi mắt đẹp của nàng chớp chớp, gương mặt có chút ửng hồng, trông rất đáng yêu.

Đế Phượng Thiên hỏi: "Đã từng về Thiên Đình thăm cha mẹ chưa?" Dương Thiền gật đầu, nói: "Trong lúc Thiếu chủ bế quan, Thiền nhi đã ở Thiên Đình một thời gian, gặp mặt cha mẹ rồi, bọn họ đều bình an, còn nhờ con chuyển lời cảm tạ đến Thiếu chủ.

Nếu không có ngài thì đã không có cả nhà con." Đế Phượng Thiên xua tay, lúc đầu hắn cũng chỉ là thuận tay làm thôi, Dương Thiền là do Hi Hòa ôm về, Đế Phượng Thiên vốn không có ý định cứu.

Đế Phượng Thiên chậm rãi hỏi: "Ngươi muốn làm một tiểu thị nữ bình thường, hay là... có tâm ý khác?" Dương Thiền thông minh cỡ nào, tự nhiên vừa nghe đã hiểu.

Dương Thiền biết Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Đát Kỷ, Ngao Sương đều là nữ nhân của Thiếu chủ.

Vì vậy, nàng hiểu Thiếu chủ đang hỏi, nàng muốn trở thành nữ nhân của hắn, hay chỉ đơn thuần là một tiểu thị nữ.

Đối với điểm này, Đế Phượng Thiên hoàn toàn không để tâm.

Hắn thực sự hoàn toàn tôn trọng ý kiến của Dương Thiền, dù sao hắn cũng cảm thấy nữ nhân đã đủ nhiều rồi.

Dương Thiền không chút do dự, nhỏ giọng đáp: "Thiền nhi cũng muốn giống như năm vị tỷ tỷ." Năm vị tỷ tỷ ở đây tự nhiên là chỉ Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Đát Kỷ và Ngao Sương.

Dương Thiền đã đưa ra câu trả lời của mình.

Xem ra tiểu nha đầu này cũng đã thầm yêu Đế Phượng Thiên từ

lâu.

Đế Phượng Thiên gật đầu, không có quá nhiều cảm xúc.

Dương Thiền thấy Thiếu chủ gật đầu, vừa vui mừng lại vừa vô cùng e thẹn.

Nàng chưa từng có nam nhân, nhưng Đát Kỷ thường xuyên "phổ cập kiến thức" cho nàng, vì vậy nàng cũng biết một chút chuyện nam nữ.

Dương Thiền khi đối mặt với Đế Phượng Thiên có chút tự ti, dù sao Đế Phượng Thiên cũng quá mức tỏa sáng vạn trượng.

Nay thấy Đế Phượng Thiên gật đầu, tảng đá lớn trong lòng nàng cũng đã được đặt xuống.

"Đi thôi!

Bản thiếu chủ đưa ngươi ra ngoài dạo chơi." Trong lúc Dương Thiền còn đang ngẩn người, Đế Phượng Thiên đã ôm lấy nàng, hóa thành một dải cầu vồng biến mất tại chỗ.

Với cảnh giới hiện tại của Dương Thiền, nàng hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, người đã ở cách xa ức vạn dặm.

Không lâu sau, họ đã rời khỏi địa giới Đông Hải.

Dương Thiền sửa lại mái tóc có chút rối, ngơ ngác hỏi: "Đây là đâu?" Đế Phượng Thiên nhún vai nói: "Ta cũng không biết, dù sao cũng không còn ở Đông Hải." Đế Phượng Thiên thật sự không biết, Hồng Hoang quá lớn, không thể nhớ hết tên của mọi nơi, có những chỗ ở Hồng Hoang hắn còn chưa từng đến.

Nơi này là một đỉnh núi, rừng cây vốn xanh um rậm rạp nay đã bị hủy hoại gần hết.

Đây là hậu quả do Hỗn Độn Ma Thần tấn công Hồng Hoang gây

ra.

Trận chiến đó tuy Đế Phượng Thiên đã một tay xoay chuyển càn khôn, nhưng sinh linh Hồng Hoang vẫn chết và bị thương vô số, địa mạo Hồng Hoang cũng bị đánh cho tan hoang.

Bây giờ toàn bộ Hồng Hoang chỉ có khu vực Đông Hải là còn nguyên vẹn nhất, vì đại quân Hỗn Độn Ma Thần chưa kịp đánh tới đó đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Lúc này Hồng Hoang đang cần nghỉ ngơi hồi phục, một số sinh linh yếu ớt đã bị dư chấn của trận chiến giết chết.

Cũng may là số lượng sinh linh ở Hồng Hoang rất lớn, nếu không thì thật sự không chịu nổi sự tàn phá như vậy.

Trải qua gần mười nguyên hội tu dưỡng, đại địa Hồng Hoang lại dần dần bắt đầu hồi sinh.

Đế Phượng Thiên ngồi trên đỉnh núi, lúc này sắc trời đã dần tối, hắn nhìn về hướng Thái Âm Tinh, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Chương 421

Dương Thiền ngoan ngoãn đưa linh tửu đến bên miệng Đế Phượng Thiên.

Điều mà Đế Phượng Thiên không biết là, vị trí hắn đang ở chính là Ngọc Kinh Sơn năm xưa, cũng chính là nơi Hồng Quân ở trước khi trở thành Đạo Tổ, và cũng là nơi Thời Thần Đạo Nhân quay ngược thời gian để ám sát Hồng Quân.

Nhưng Ngọc Kinh Sơn bây giờ đã hoàn toàn không còn dáng vẻ năm xưa.

Nơi này hiện tại không gọi là Ngọc Kinh Sơn, năm xưa có một con yêu vương chiếm cứ nơi này, là một con gấu yêu rất lợi hại.

Vì vậy, nó đã đặt tên nơi này là Hùng Ma Sơn.

Một cái tên thật quê mùa, nhưng yêu quái lại thích những cái tên như vậy, cảm thấy rất bá khí.

Trên đỉnh núi, một thiếu niên tuấn tú phiêu dật đang ngồi ngay ngắn, nhìn về hướng Thái Âm Tinh, một thiếu nữ tuyệt mỹ đang ở bên cạnh chăm sóc cẩn thận, giống như một bức tranh phong cảnh tuyệt mỹ.

Nhưng khi khung cảnh đang đẹp đẽ, dường như luôn có những kẻ không biết điều xuất hiện làm phiền.

"Ha ha ha, lại là nhân loại, bản vương đã lâu không được nếm mùi vị thịt người." Một yêu vương thân hình vạm vỡ, thân người đầu gấu dẫn theo mấy con tiểu yêu chậm rãi nhảy ra.

Khí tức tỏa ra từ người gấu yêu rõ ràng đã đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên viên mãn, chỉ còn cách Đại La một bước chân, trong Yêu

tộc đang suy tàn hiện nay, cũng được xem là một cường giả một phương.

Mấy con tiểu yêu kia cũng có tu vi từ Kim Tiên sơ kỳ đến viên mãn, hợp lại cũng là một thế lực không tồi.

"Đại vương, con thấy nha đầu kia trông rất xinh đẹp, hay là bắt về làm áp trại phu nhân cho đại vương?" Một con yêu quái đầu chuột bên cạnh gấu yêu đưa ra một đề nghị, con chuột yêu này trông cũng có chút uy thế, cảnh giới Kim Tiên sơ kỳ.

"Ha ha, nữ tử gầy yếu như vậy, bản vương sao có thể coi trọng được.

Bản vương thích mẫu yêu khỏe mạnh, nữ tử gầy như da bọc xương mà cũng gọi là mỹ mạo à, mắt của ngươi bị chuột cái ăn mất rồi sao?" Gấu yêu giọng nói cực lớn, chấn động cả mặt đất xung quanh, vừa nói vừa tát một phát vào đầu chuột yêu.

Chuột yêu bị tát đến choáng váng, hoa mắt, sao bay đầy trời, suýt nữa ngã nhào.

Dương Thiền: "..." Dung mạo khuynh thành của Dương Thiền lúc này có chút cạn lời.

Xem ra thẩm mỹ của gấu yêu này cũng giống như Lục Nhĩ Mi Hầu, đều thích mẫu yêu khỏe mạnh, thẩm mỹ không giống nhân loại cho lắm.

Đế Phượng Thiên liếc mắt cũng không thèm nhìn mấy con yêu quái, với hắn, mấy con yêu quái này không khác gì mấy con kiến vừa bò qua.

Dương Thiền cũng không hề tỏ ra căng thẳng.

Bây giờ nàng đang ở bên cạnh Hồng Hoang Chi Chủ trong truyền thuyết, mấy con yêu quái này nếu biết thân phận của Thiếu chủ, e

rằng mật gấu cũng bị dọa cho vỡ nát.

Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Vừa hay để kiểm tra chiến lực của ngươi, đi đi..." Nói rồi, hắn thuận tay ném ra một cái hồ lô đỏ, Dương Thiền có chút luống cuống đón lấy.

Tiên Thiên Linh Bảo Trảm Tiên Phi Đao...

Có Tiên Thiên Linh Bảo Trảm Tiên Phi Đao, việc Dương Thiền đối phó với mấy con yêu quái này là quá dư dả.

Đế Phượng Thiên cũng sẽ không ra tay giúp đỡ, nếu cầm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay mà không diệt được mấy con yêu quái, vậy Dương Thiền có thể tự sát được rồi.

Kể từ khi được đưa về Bồng Lai Tiên Đảo, nàng luôn được chăm sóc, có đủ mọi tài nguyên, và luôn bế quan tu luyện.

Cũng đã đến lúc phải rèn luyện một chút, mấy con yêu quái này vừa hay tự tìm đến cửa.

Sống ở Hồng Hoang, làm sao có thể không khai sát giới?

Đây là một cửa ải tất yếu phải vượt qua.

Cộng thêm con gấu yêu kia, vừa đúng chín con yêu quái.

Hùng Yêu Vương là Thái Ất Kim Tiên viên mãn, tám con còn lại từ Kim Tiên sơ kỳ đến viên mãn.

Mặc dù Dương Thiền cũng là Thái Ất Kim Tiên viên mãn, nhưng có sự trợ giúp của Tiên Thiên Linh Bảo, đối phó với chín con yêu quái tự nhiên không có áp lực gì lớn.

Đế Phượng Thiên cũng sẽ không cố ý để Dương Thiền chịu khổ, nhất quyết phải đánh đến lưỡng bại câu thương, hắn không có thói quen ngược đãi tiểu thị nữ.

Hắn chỉ muốn Dương Thiền khai sát giới, muốn đi được xa ở

Hồng Hoang thì không thể chỉ lo cho bản thân, nên giết thì phải giết.

Đế Phượng Thiên cũng nhân cơ hội này xem xét tâm tính của Dương Thiền.

Dương Thiền cầm Trảm Tiên Phi Đao, liền cảm thấy đây là vật vô chủ, tiện tay liền khắc ấn ký của mình lên trên đó.

Lúc Đế Phượng Thiên ném ra, hắn đã cắt đứt liên hệ với Trảm Tiên Phi Đao, xóa đi ấn ký của mình.

Linh bảo có linh, lúc bị cắt đứt liên hệ, Đế Phượng Thiên có thể cảm nhận được tiếng kêu bi thương của Trảm Tiên Phi Đao.

Trảm Tiên Phi Đao tự nhiên hiểu rõ chủ nhân đời này mạnh mẽ vô địch đến mức nào, mạnh hơn chủ nhân trước là Lục Áp vô số lần.

Nhưng không ngờ lại bị dễ dàng vứt bỏ như vậy, ném cho một Thái Ất Kim Tiên cỏn con.

Nếu Trảm Tiên Phi Đao có biểu cảm, chắc chắn sẽ là: (TᴏT)... trực tiếp khóc ngất trong nhà xí.

Dương Thiền không biết mình đang bị Trảm Tiên Phi Đao ghét bỏ, vui vẻ cầm bảo bối đi đánh yêu quái.

Hùng Yêu Vương hoàn toàn ngây người, thanh niên áo đen kia, tiện tay ném ra đã là một Tiên Thiên Linh Bảo, cứ như ném rác vậy, khí tức của hắn Hùng Yêu Vương cũng hoàn toàn không nhìn thấu.

Có thể làm đến yêu vương, không mấy kẻ thật sự ngu ngốc, Hùng Yêu Vương hiểu rằng hai nhân vật trước mắt không thể trêu chọc được.

Tám tiểu yêu còn lại cũng không ngốc, lập tức nhận ra vấn đề từ biểu cảm của Hùng Yêu Vương.

"Cô... cô nãi nãi, hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm!

Tiểu Hùng con chỉ đi ngang qua đây, lập tức rời đi ngay.” Còn chưa bắt đầu đánh, Hùng Yêu Vương đã cầu xin tha thứ.

Vừa rồi còn uy phong lẫm lẫm tự xưng “bản vương”, bây giờ đã đổi thành “tiểu Hùng”.

Có thể thấy Hùng Yêu Vương cũng là một con yêu biết tiến biết lùi!

“Hừ, muộn rồi!” Dương Thiền xách hồ lô Trảm Tiên Phi Đao lao tới, cầm hồ lô đỏ đập loạn xạ vào đám yêu quái.

Bọn yêu quái làm sao có thể chống lại uy năng của Tiên Thiên Linh Bảo?

Trong chín con yêu quái, chỉ có Hùng Yêu Vương có một kiện Hậu Thiên Linh Bảo, là một cây đại kích.

Rất nhanh, đã truyền ra tiếng kêu la thảm thiết và tiếng cầu xin tha thứ của yêu quái.

Đế Phượng Thiên đối với những âm thanh này như không nghe thấy, vẫn luôn nhìn về hướng Thái Âm Tinh, chìm vào suy tư.

Chỉ trong chốc lát, chín con yêu quái đã bị đánh cho da tróc thịt bong, nằm trên đất kêu la.

Dương Thiền xách hồ lô đỏ, nhìn đám yêu quái đang nằm la hét trên đất, vô cùng đắc ý.

Sau đó, Dương Thiền từ từ mở hồ lô đỏ, một luồng hào quang ngập trời sát khí từ từ bung tỏa, chiếu sáng cả ngọn Hùng Ma Sơn.

Hùng Yêu Vương thầm nghĩ xong rồi, lần này thật sự toi rồi!

Vừa rồi Tiên Thiên Linh Bảo còn chưa kích hoạt đã đánh bọn chúng thảm hại như vậy, bây giờ uy năng của Tiên Thiên Linh Bảo được mở ra, làm sao có thể chống đỡ?

“Nữ nhân của Thánh Tử ta, không dung kẻ khác làm bẩn.” Nói rồi, một luồng hào quang sắc bén trực tiếp đánh về phía con chuột yêu đã đưa ra ý kiến lúc trước, trực tiếp chém con chuột yêu thành tro bụi.

Hùng Yêu Vương và bảy con yêu quái còn lại sờ sờ thân thể, phát hiện mình chưa chết, vui mừng khôn xiết, cũng không có thời gian thương tâm cho con chuột yêu, ai bảo nó nói bậy làm gì.

Chương 422

Bọn yêu quái hiểu rằng, một kích vừa rồi, cô nãi nãi trước mắt hoàn toàn có thể một đòn chém giết tất cả bọn chúng, nhưng đã thủ hạ lưu tình.

Hùng Yêu Vương lập tức dẫn đầu quỳ trên đất tạ ơn, bảy con tiểu yêu còn lại cũng lập tức theo sau cầu xin tha thứ.

Đế Phượng Thiên hoàn toàn không cần quay đầu lại nhìn, cũng biết chuyện gì đã xảy ra phía sau.

Dương Thiền tuy sinh tính lương thiện, nhưng cũng có điểm mấu chốt, cảm thấy nên giết thì cũng sẽ không nương tay, Đế Phượng Thiên khá hài lòng.

Dương Thiền không để ý đến mấy con yêu quái đang cầu xin, trở về bên cạnh Đế Phượng Thiên, cung kính đưa Trảm Tiên Phi Đao lại.

Trảm Tiên Phi Đao lúc này vô cùng vui mừng, có thể trở về vòng tay của chủ nhân cũ.

Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Tặng ngươi." Trảm Tiên Phi Đao: (Hoảng hốt tột độ)...

"Tạ ơn Thiếu chủ." Dương Thiền cung kính hành lễ.

Lúc này, Đế Phượng Thiên mới từ từ quay người lại.

Hùng Yêu Vương ngay lập tức nhìn qua, tò mò xem đó là thần thánh phương nào.

Vừa nhìn, liền cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tại sao người này trông quen mắt như vậy, hình như đã gặp ở đâu đó?

Sau đó, Hùng Yêu Vương liên kết câu nói vừa rồi của Dương Thiền "Nữ nhân của Thánh Tử ta, không dung kẻ khác làm bẩn" rồi chém chết chuột yêu.

Vừa rồi nàng lại gọi thanh niên áo đen là "Thiếu chủ".

Kết nối các sự kiện lại, Hùng Yêu Vương cuối cùng cũng nhận ra thanh niên áo đen trước mắt và thần tượng Thánh Tử hắn từng thấy quả thực giống nhau như đúc!

Trong phút chốc, Hùng Yêu Vương cảm thấy lông tóc dựng đứng, một luồng khí lạnh chạy thẳng lên đỉnh đầu, cảm giác như quả mật gấu của mình sắp vỡ tung trong nháy mắt!

Nếu trở thành Thái Ất Kim Tiên đầu tiên trong lịch sử bị dọa chết, vậy thì thật nực cười.

"Tiểu Hùng có mắt không tròng, đã va chạm Tiệt Giáo Thánh Tử, Tiểu Hùng nguyện dâng mật gấu, cầu Thánh Tử bớt giận!" Nói rồi, Hùng Ma Vương hung hăng dập đầu xuống, lúc nãy chỉ là dập đầu tượng trưng, bây giờ là thật sự dập đầu.

Hắn thật sự bị dọa choáng váng, bây giờ Thánh Tử là cứu tinh của cả Hồng Hoang, được tôn là Hồng Hoang Chi Chủ, vừa rồi mình lại định ăn thịt đối phương, quả thật tội đáng muôn chết!

Mật gấu chính là thứ quý giá nhất của gấu yêu, mật gấu cấp bậc Thái Ất Kim Tiên viên mãn, phàm nhân ăn vào cũng có thể thành tiên.

Bảy con tiểu yêu còn lại, nghe thấy bốn chữ "Tiệt Giáo Thánh Tử" liền hoàn toàn sững sờ tại chỗ, như bị sét đánh ngốc.

Mãi một lúc sau mới phản ứng lại và cùng Hùng Yêu Vương dập đầu tạ tội.

Tiệt Giáo Thánh Tử đối với chúng là sự tồn tại cao không thể với tới trong truyền thuyết, nay đột nhiên xuất hiện trước mắt, sự chấn

động này có thể tưởng tượng được.

Điều này còn chấn động hơn một tỷ lần so với việc một người hâm mộ ở hậu thế đột nhiên thấy thần tượng yêu thích của mình xuất hiện trước mặt!

Đế Phượng Thiên từ từ tiến lên, đi đến bên cạnh gấu yêu, Hùng Yêu Vương toàn thân run rẩy.

Đế Phượng Thiên ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai gấu yêu, sau đó ôm Dương Thiền rời đi.

"Đa tạ Thánh Tử, đa tạ Thánh Tử..." Hùng Yêu Vương sững sờ một lúc, sau đó hướng về phía Đế Phượng Thiên rời đi mà không ngừng dập đầu cảm tạ.

Bởi vì hắn không những bảo toàn được tính mạng, mà trong đầu còn xuất hiện thêm một bộ công pháp tu luyện tên là "Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp".

Hùng Yêu Vương trong họa được phúc, có bộ công pháp này, chắc chắn sẽ thành Đại La...

Sau khi Đế Phượng Thiên rời đi, Hùng Yêu Vương mồ hôi lạnh đầy đầu, mọi thứ cứ như một giấc mơ.

Mình lại gặp được Tiệt Giáo Thánh Tử?

Va chạm với Tiệt Giáo Thánh Tử?

Cuối cùng lại sống sót?

Còn được Thánh Tử truyền pháp?

Mọi thứ đều như chuyện hoang đường, không thể tưởng tượng nổi.

Hùng Yêu Vương lau mồ hôi lạnh trên trán.

Bên cạnh, một con xà yêu Kim Tiên hậu kỳ bị Dương Thiền đánh cho da tróc thịt bong hỏi: "Đại...

đại vương, người vừa rồi thật sự là Thánh Tử sao?" Hùng Yêu Vương tát vào đầu xà yêu, nói: "Bản vương năm xưa từng bái kiến thần tượng Thánh Tử, có thể nhận nhầm sao?

Ngươi không nghe thấy cô nãi nãi kia nói là nữ nhân của Thánh Tử à?

Điếc rồi sao?" Xà yêu bị Hùng Yêu Vương tát cho bảy tám phần choáng váng, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Thì ra là vậy, thì ra là vậy!

Không hổ là đại vương, quả nhiên tinh ý, nếu không phải đại vương thì bọn con căn bản không nhận ra!" Xà yêu tiện tay nịnh nọt một câu, mấy tiểu yêu còn lại cũng lần lượt hùa theo.

"Hừ!" Hùng Yêu Vương hừ lạnh một tiếng, thay đổi vẻ suy sụp trước đó, bá khí nói: "Bản vương là yêu quái được Thánh Tử vỗ vai đấy, các ngươi thấy cả rồi chứ?

Điều đó chứng tỏ điều gì?

Chứng tỏ Thánh Tử coi trọng bản vương!" Hùng Ma Vương bắt đầu khoác lác!

Chuyện này hắn có thể khoác lác mấy trăm vạn nguyên hội.

"Không sai, Thánh Tử đại nhân nhất định đã nhìn ra đại vương nhà ta phi phàm, tất thành đại khí, vì vậy mới vỗ vai đại vương." "Đúng vậy, tiểu nhân cũng đã thấy, tiểu nhân sẽ lập tức đem chuyện đại vương được Thánh Tử vỗ vai truyền cho các yêu vương gần đây biết." "Đại vương được Thánh Tử đại nhân coi trọng, sau này tất nhiên sẽ một bước lên mây." "..." Những lời nịnh nọt không ngớt, Hùng Yêu Vương vô cùng hài lòng.

Hùng Yêu Vương thầm nghĩ, các ngươi biết cái gì.

Thánh Tử đại nhân đã truyền công pháp cho lão tử, chuyện này có thể nói cho các ngươi biết sao?

Phải khiêm tốn!

Ta là một chú gấu nhỏ khiêm tốn...

Đế Phượng Thiên không giết bọn yêu quái này, còn truyền cho Hùng Yêu Vương Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp.

Gặp nhau chính là duyên!

Bây giờ cả Hồng Hoang đều là của hắn, không cần thiết phải cậy thế bắt nạt yêu.

Giống như một đàn kiến đi ngang trước mắt, không nhất thiết phải dẫm chết chúng.

Bây giờ tầm mắt của Đế Phượng Thiên đã đặt lên sinh linh Hồng Mông, mọi thứ ở Hồng Hoang đều là trợ lực của hắn, hắn sẽ không vô cớ đi tàn sát sinh linh Hồng Hoang.

Nói thật, bây giờ hắn có đồ sát toàn bộ Hồng Hoang, thì có ai có thể ngăn cản?

Nhưng những việc đó đều không cần thiết, không có ý nghĩa.

Hắn là Hồng Hoang Chi Chủ, Hồng Hoang là nhà của hắn, tại sao phải giết hại sinh linh trong nhà mình?

Vì vậy, Đế Phượng Thiên không những không giết Hùng Yêu Vương, mà còn truyền cho hắn công pháp tu hành.

Bởi vì tầm nhìn cao hơn, cách cục lớn hơn, làm việc tự nhiên cũng khác đi.

Một người không đủ ăn, mỗi ngày chắc chắn sẽ nghĩ cách kiếm tiền để được ăn thịt.

Tầm nhìn của một người quyết định hành vi của người đó.

Chương 423

Đế Phượng Thiên đưa Dương Thiền đến một nơi hẻo lánh không tên.

Nơi này lại có một suối nước nóng, trong vắt thấy đáy, xung quanh không có sinh linh, rất thanh tịnh.

Như vậy sẽ không có yêu quái không biết điều đến làm phiền nữa.

Dương Thiền nhỏ giọng hỏi: "Thiếu chủ, biểu hiện vừa rồi của Thiền nhi có làm ngài thất vọng không?" Đế Phượng Thiên lắc đầu, nói: "Rất tốt, lần đầu tiên giết chóc, có cảm giác gì?" Dương Thiền cẩn thận nhớ lại, nói: "Cảm thấy rất thống khoái, con chuột yêu đó đáng chết, lại dám muốn ta làm áp trại phu nhân, ta là nữ nhân của Thiếu chủ, con chuột yêu đó sỉ nhục ta không sao, nhưng lại dám sỉ nhục Thiếu chủ." Đế Phượng Thiên gật đầu, không nói gì, lý do này không có gì sai.

Dương Thiền cởi giày, để lộ ra những ngón chân ngọc thon dài, như ngọc dương chi.

Đôi chân nhỏ của nàng khua trong nước suối, có chút tò mò hỏi: "Thiếu chủ, nước ở đây lại ấm." Đế Phượng Thiên phổ cập kiến thức: "Đây là suối nước nóng." Thế giới này không có khái niệm "suối nước nóng", vì vậy Dương Thiền mới có chút kỳ lạ.

Suối nước nóng?

Dương Thiền chưa từng nghe từ này, thầm nghĩ Thiếu chủ thật biết nhiều.

Dương Thiền có chút xấu hổ nói: "Thiếu chủ, ta... ta muốn ngâm suối nước nóng, vừa rồi chiến đấu với mấy con yêu quái, cảm thấy

trên người dính đầy yêu khí." Đế Phượng Thiên thản nhiên nói: "Ngâm đi." Nói rồi, Đế Phượng Thiên xoay người đi.

Lúc này trời đã sáng, Đế Phượng Thiên lại nhìn về hướng Thái Dương Tinh, cũng là nơi Thiên Đình hiện tại.

Dương Thiền có chút thất vọng, thầm nghĩ: Thiếu chủ quay đi làm gì, Thiền nhi không ngại cho ngài xem đâu!

Dương Thiền ngâm mình trong suối nước nóng, cảm thấy toàn thân thoải mái không nói nên lời.

Sau đó, nàng nhìn Đế Phượng Thiên, phát hiện hắn không hề quay lại, liền lên tiếng nói: "Thiếu chủ, ở đây thật sự thoải mái, ngài... có muốn cùng ngâm không?" Mặt Dương Thiền đã đỏ bừng.

Đế Phượng Thiên cười cười, nói: "Lát nữa ta sẽ cùng ngươi, ngươi cứ chơi một lúc đi." "Vâng." Dương Thiền vui vẻ, ngoan ngoãn đáp một tiếng.

Đế Phượng Thiên tiếp tục nhìn về hướng Thái Dương Tinh.

Hôm qua nhìn hướng Thái Âm Tinh, bây giờ lại nhìn hướng Thái Dương Tinh, cũng không biết Đế Phượng Thiên đang nghĩ gì.

Dương Thiền cũng không dám thúc giục, chỉ kiên nhẫn chờ đợi.

Khoảng nửa giờ sau, Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng đứng dậy, chậm rãi đi về phía Dương Thiền...

Khoảng một canh giờ sau, Đế Phượng Thiên mang theo Dương Thiền bay đến nơi khác.

Tốc độ hiện tại của Đế Phượng Thiên quá nhanh, những nơi mà sinh linh khác phải mất mấy trăm năm mới đến được, Đế Phượng Thiên cũng không cần quá lâu là có thể tới.

Vì vậy hắn đã đưa Dương Thiền đi chơi ở rất nhiều nơi.

Theo sự quen thuộc của hai người, Dương Thiền cũng dần dần cởi mở hơn, không còn sợ sệt như vậy nữa.

Điều vui nhất là bây giờ cuối cùng nàng cũng giống như năm vị tỷ tỷ Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Đát Kỷ, Ngao Sương, trở thành nữ nhân của Thiếu chủ.

Khoảng một năm sau, Đế Phượng Thiên đưa Dương Thiền đi khắp nơi ở Hồng Hoang, sau đó mới quay trở lại Bồng Lai Tiên Đảo.

Trở lại Tiêu Dao Cung ở Bồng Lai Tiên Đảo, Dương Thiền cảm thấy đây là một năm hạnh phúc nhất từ khi sinh ra, người đàn ông mình yêu thương luôn ở bên cạnh mọi lúc mọi nơi.

"Ngoan ngoãn đi bế quan đi!

Ngươi cách Đại La Kim Tiên không xa nữa rồi." Đế Phượng Thiên dịu dàng dặn dò Dương Thiền.

"Con biết rồi, Thiếu chủ." Dương Thiền ngoan ngoãn đáp, sau đó lưu luyến nhìn Đế Phượng Thiên mấy lần, rồi đi bế quan.

Dương Thiền vừa đi được mấy ngày, Thường Hi liền xuất quan.

Đế Phượng Thiên nhìn gương mặt tươi cười của Thường Hi, hỏi: "Không về Thái Âm Tinh xem thử sao..." Thường Hi vừa mới xuất quan đã thấy Đế Phượng Thiên, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Thường Hi vốn tưởng Phượng Thiên ca ca vẫn đang bế quan, không ngờ đã xuất quan rồi.

Vì vậy Thường Hi vui vẻ dựa vào người Đế Phượng Thiên, ôm cổ hắn nói: "Phượng Thiên ca ca muốn đưa muội về Thái Âm Tinh sao?" Đế Phượng Thiên sờ sờ đầu Thường Hi, nói: "Đã lâu không về xem, chúng ta cùng đi xem thử." "Vâng." Thường Hi lập tức đồng ý, cùng Đế Phượng Thiên bay đến Thái Âm Tinh.

Thái Âm Tinh vẫn lạnh lẽo như vậy, vốn có Hi Hòa và Thường Hi ở đây, bây giờ ngay cả một bóng người cũng không thấy.

Sinh linh bình thường cũng không vào được Thái Âm Tinh, tuy Hi Hòa và Thường Hi không ở đây, nhưng đại trận phòng hộ vẫn được mở, dù sao đây cũng là nhà cũ của Hi Hòa và Thường Hi, phải được bảo vệ.

Đế Phượng Thiên nắm tay nhỏ của Thường Hi, đi dạo không mục đích trên Thái Âm Tinh.

Thường Hi như một thiếu nữ ngây thơ lãng mạn, thỉnh thoảng nói chuyện với Đế Phượng Thiên vài câu, sau đó mỉm cười, mỹ diễm vô song.

Không lâu sau, Đế Phượng Thiên và Thường Hi đến Quảng Hàn Cung, cung điện vẫn lạnh lẽo, có vẻ hơi cô tịch.

Đế Phượng Thiên nhìn cây Nguyệt Quế tàn tạ không xa, nói với Thường Hi: "Nàng vào Quảng Hàn Cung xem thử, ta đi xem cây Nguyệt Quế." "Vâng." Thường Hi thông minh, biết Phượng Thiên ca ca chắc chắn có việc quan trọng cần xử lý, liền trở về Quảng Hàn Cung xem thử.

Đế Phượng Thiên từ từ lại gần cây Nguyệt Quế, có thể cảm nhận được cây Nguyệt Quế vẫn còn sinh cơ.

Cây Nguyệt Quế cũng là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, nhưng do Thái Âm chi lực trên Thái Âm Tinh không đủ, nên vẫn luôn mang một vẻ tàn tạ.

So với cây Phù Tang trên Thái Dương Tinh, cây Nguyệt Quế có chút thảm, cây Phù Tang sinh trưởng rất tốt, vì Thái Dương chi lực trên Thái Dương Tinh rất dồi dào.

Thái Âm Tinh so với Thái Dương Tinh vốn không bằng, nếu

không Thiên Đình cũng sẽ không được thành lập trên Thái Dương Tinh.

"Dù sao cũng là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, để ngươi phát huy một chút tác dụng đi!" Lời vừa dứt, quanh thân Đế Phượng Thiên tuôn ra từng luồng vật chất hắc ám, đó là Ám Chi Đại Đạo pháp tắc.

Đế Phượng Thiên dùng Ám Chi Đại Đạo mô phỏng Thái Âm chi lực, từ từ rót vào trong cây Nguyệt Quế.

Chỉ thấy cây Nguyệt Quế với tốc độ mắt thường có thể thấy được mà sinh trưởng tươi tốt trở lại.

Cây Nguyệt Quế tàn tạ đã lấy lại sinh cơ.

Sau đó trên người Đế Phượng Thiên tỏa ra một luồng bạch quang, đó là Trận Chi Đại Đạo pháp tắc.

Đế Phượng Thiên dùng Trận Chi Đại Đạo pháp tắc giao tiếp với cây Nguyệt Quế, bố trí Thần Ma Bất Diệt Trận vào trong cây Nguyệt Quế.

Đế Phượng Thiên chỉ bố trí một nửa, nửa còn lại phải bố trí trên cây Phù Tang ở Thái Dương Tinh.

Bây giờ Hồng Hoang đã không còn Thiên Đạo bảo vệ, vậy thì Đế Phượng Thiên tự mình bố trí vô thượng đại trận, lấy cây Nguyệt Quế trên Thái Âm Tinh và cây Phù Tang trên Thái Dương Tinh làm trận nhãn, bố trí Thần Ma Bất Diệt Trận trên Hồng Hoang, như vậy thế giới Hồng Hoang sẽ có lại sự bảo vệ.

Đây là một công trình to lớn, bố trận ở Bồng Lai Tiên Đảo và bố trận trên toàn bộ Hồng Hoang tự nhiên có độ khó khác nhau.

Nhưng với thực lực và sự nắm bắt đối với đại đạo, trận pháp của Đế Phượng Thiên hiện tại, cũng không cần quá lâu.

Thường Hi đã sớm từ Quảng Hàn Cung ra ngoài, nhưng thấy Phượng Thiên ca ca đang bận, cũng không làm phiền, đứng ở bên cạnh chờ đợi.

Một lần chờ là một trăm năm.

Đế Phượng Thiên thu hồi đại đạo pháp tắc, phần trận pháp ở cây Nguyệt Quế đã hoàn thành.

"Cứ đứng chờ bên cạnh, không thấy chán sao?" Đế Phượng Thiên nắm lấy tay Thường Hi, từ từ hỏi.

"Không chán đâu!

Có thể cứ như vậy nhìn Phượng Thiên ca ca là một chuyện hạnh phúc." Khóe miệng Thường Hi khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười khiến người ta như tắm gió xuân.

Đế Phượng Thiên từ từ hỏi: "Còn nhớ lúc mới quen nhau, chúng ta đã làm gì trên Thái Âm Tinh không?" Trên gương mặt xinh đẹp của Thường Hi hiện lên một vệt hồng, nhẹ nhàng gật đầu.

Đế Phượng Thiên cười nói: "Nếu đã về chốn cũ, sao không ôn lại chuyện xưa..." Sau khi "ôn lại chuyện xưa", Đế Phượng Thiên đưa Thường Hi đến Thái Dương Tinh, cũng là Thiên Đình hiện tại.

Chương 424

Đế Phượng Thiên vừa đến Thiên Đình, Dao Trì đã ngay lập tức cảm ứng được, tự mình ra nghênh đón.

"Dao Trì muội muội." Thường Hi chào Dao Trì.

Trước đây họ đã từng cùng nhau chiến đấu, vì vậy Dao Trì và Thường Hi cũng khá thân thiết.

"Thường Hi tỷ tỷ, tỷ cũng đến rồi." Dao Trì thấy Thường Hi, thân thiết khoác tay nàng, rồi bắt đầu trò chuyện.

Đế Phượng Thiên thầm nghĩ, thì ra mình mới là người thừa thãi!

Dao Trì ở bên cạnh từ từ hỏi: "Phượng Thiên ca ca, huynh lên Thiên Đình có việc gì sao?" Đế Phượng Thiên thành thật trả lời: "Xem cây Phù Tang." Dao Trì tủi thân nói: "Thì ra không phải đến xem muội?" Thường Hi xen vào: "Đến xem muội đấy, tiện thể xem cây Phù Tang thôi." Dao Trì gật đầu, nói: "Vẫn là Thường Hi tỷ tỷ biết nói chuyện." Đế Phượng Thiên thầm nghĩ, phụ nữ thích tra nam, không thích nghe lời thật lòng mà!

Nói rồi, ba người đi vào Nam Thiên Môn.

Thiên binh thiên tướng gác cổng đã sớm quỳ rạp cả một vùng.

Những người gác cổng này đều là Thiên Hà Thủy Quân, trong trận chiến trước đây đã chứng kiến phong thái tuyệt thế của Đế Phượng Thiên, cũng vô cùng sùng bái hắn.

Họ muốn ngẩng đầu lên nhìn lại dung mạo của Thánh Tử, nhưng lại không dám ngẩng đầu.

Tiếp đó, Dao Trì đưa Thường Hi đến Bàn Đào Viên chơi.

Đế Phượng Thiên thì đến phía sau Thiên Đình xem cây Phù Tang.

Cây Phù Tang so với cây Nguyệt Quế sinh trưởng tốt hơn rất nhiều, hoàn toàn lớn bằng một hòn đảo ở Đông Hải, cao không thể với tới.

Năm xưa Đế Tuấn đã nuôi mười con tiểu Kim Ô ở đây.

Đế Phượng Thiên từ từ phác họa Trận Chi Đại Đạo pháp tắc, vận hành Thần Ma Bất Diệt Trận, bố trí nửa còn lại của Thần Ma Bất Diệt Trận vào trong cây Phù Tang.

Thật khéo léo, lấy cây Nguyệt Quế và cây Phù Tang làm trận nhãn, bố trí một Thần Ma Bất Diệt Trận bao trùm Hồng Hoang, sẽ nhanh hơn nhiều so với việc Đế Phượng Thiên tự mình làm loạn trong Hỗn Độn.

Như vậy vừa kết hợp được Thái Âm và Thái Dương chi lực, không chỉ nâng cao tốc độ bố trận, mà còn có thể tăng cường lực phòng ngự của Thần Ma Bất Diệt Trận, quả là một công đôi việc.

Do cây Phù Tang vốn sinh trưởng rất tốt, nên việc Đế Phượng Thiên bố trí trận pháp cũng thuận tiện hơn nhiều.

Đối với cây Nguyệt Quế phải bổ sung Thái Âm bản nguyên trước, còn đối với cây Phù Tang thì hoàn toàn không cần.

Đế Phượng Thiên chỉ cần bố trí nửa còn lại của Thần Ma Bất Diệt Trận là được.

Sau đó dùng Thần Ma Bất Diệt Trận để cây Nguyệt Quế và cây Phù Tang thiết lập liên hệ, trở thành hai trận nhãn.

Như vậy Thần Ma Bất Diệt Trận liền đại công cáo thành...

Đế Phượng Thiên sau khi bố trí xong trận pháp, liền đi tìm Thường Hi và Dao Trì.

Trên đường lại gặp Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân vội vàng hành lễ với Đế Phượng Thiên, cung kính nói: "Bái kiến Thánh Tử." Ngọc Đỉnh Chân Nhân là một trong số ít người của Xiển Giáo không có tên trên Phong Thần Bảng, năm xưa Đế Phượng Thiên đã tha cho hắn và Hoàng Long Chân Nhân một mạng.

Bây giờ Hoàng Long Chân Nhân đã trở về Long tộc, cả ngày cùng Long tộc lão tổ Ngao Thương luận đạo.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân tuy vẫn phục vụ cho Thiên Đình, nhưng không bị Phong Thần Bảng trói buộc, sau khi Dao Trì lên ngôi, hắn luôn là người ủng hộ đắc lực cho Dao Trì.

Tóm lại, bây giờ Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng là fan cứng của Đế Phượng Thiên, tuy không phải đệ tử Tiệt Giáo, nhưng đã hoàn toàn đứng về phía Tiệt Giáo.

Đế Phượng Thiên liếc nhìn Ngọc Đỉnh Chân Nhân một cái, nói: "Chứng đắc Chuẩn Thánh rồi?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân cười khổ nói: "Thật là nhờ phúc của Thánh Tử, miễn cưỡng chứng đắc Chuẩn Thánh sơ kỳ, Thánh Tử đã là sự tồn tại mà chúng ta không thể với tới, bần đạo thật hổ thẹn." Đế Phượng Thiên xua tay, thuận miệng nói: "Mấy năm nay công phu nịnh hót của ngươi cũng tiến bộ không ít." Ngọc Đỉnh Chân Nhân cười nói: "Bần đạo nói câu nào cũng là thật lòng." Đế Phượng Thiên hỏi: "Bây giờ trong Thiên Đình có đệ tử Xiển Giáo cũ nào hận ta không?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thánh Tử nói quá lời rồi, với uy vọng của Thánh Tử hiện nay, đệ tử Xiển Giáo cũ nào có dũng khí hận ngài, đó không phải là tự tìm không thoải mái sao?" Đế Phượng Thiên gật đầu.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân hỏi: "Thánh Tử, không biết đệ đệ của ta Dương Tiễn bây giờ thế nào rồi?" Đế Phượng Thiên có chút ngạc

nhiên hỏi: "Đệ đệ?" Theo quỹ đạo ban đầu, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đáng lẽ là sư phụ của Dương Tiễn.

Vì vậy Đế Phượng Thiên có chút ngạc nhiên.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân gật đầu, nói: "Vâng!

Dương Tiễn lúc ở Thiên Đình, ta và hắn sống với nhau rất tốt, đã kết làm huynh đệ, ta lớn hơn, nên làm đại ca." Đế Phượng Thiên gật đầu, nói: "Thú vị!

Hắn ở Bồng Lai Tiên Đảo rất tốt, ngươi có thể yên tâm, không phải năm xưa ngươi muốn thu Dương Tiễn làm đồ đệ sao, lẽ nào đã quên?" "Ha ha!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân bất đắc dĩ nói: "Dương Tiễn đã nhập Tiệt Giáo, bần đạo nào có tư cách thu hắn làm đồ đệ, tự nhiên đã đoạn tuyệt ý niệm đó." Đế Phượng Thiên gật đầu, thuận miệng nói: "Ngươi có thể đến Bồng Lai Tiên Đảo thăm Dương Tiễn." Ngọc Đỉnh Chân Nhân mừng rỡ nói: "Đa tạ Thánh Tử." Nói chuyện nửa ngày, Đế Phượng Thiên sao có thể không hiểu ý đồ thực sự của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, là muốn xin Đế Phượng Thiên quyền được đến Bồng Lai Tiên Đảo, không có sự cho phép của Đế Phượng Thiên, hắn không dám đi, dù sao cũng từng là kẻ địch.

Về việc thăm Dương Tiễn, e rằng cũng có vài phần thật tâm, nhưng phần lớn là để giao hảo với Tiệt Giáo, có thể đi lại ở Bồng Lai Tiên Đảo, bọn họ đều là những nhân vật đã sống vô số nguyên hội, mỗi câu nói đều có mục đích.

Nhưng Ngọc Đỉnh Chân Nhân giao hảo với Tiệt Giáo, có chút tâm tư nhỏ như vậy, Đế Phượng Thiên tự nhiên cũng không để ý.

Tầm mắt của hắn đã sớm thoát khỏi tầng thứ này, hướng về Hỗn Độn và Hồng Mông.

"Bản thiếu chủ đi đây." Đế Phượng Thiên tùy ý để lại năm chữ,

người đã biến mất.

"Cung tiễn Thánh Tử." Ngọc Đỉnh Chân Nhân hướng về phía Đế Phượng Thiên biến mất lại cúi đầu một lần nữa...

Đế Phượng Thiên rất nhanh đã đến Bàn Đào Viên.

Lúc này Dao Trì đang mời Thường Hi thưởng thức bàn đào.

Hai chị em nói chuyện rất sôi nổi.

Thường Hi thuộc loại tính cách dễ giao tiếp, nên hòa hợp với ai cũng được.

Hi Hòa thì khác, không phải tính tình Hi Hòa không tốt, mà Hi Hòa ngoài Đế Phượng Thiên và Thường Hi ra, đối với người khác đều khá lạnh nhạt, giống Nữ Oa thích bế quan, nên chắc chắn nhân duyên của Thường Hi tốt hơn.

Dao Trì thực ra là loại thoạt nhìn thì cao không thể với tới, hoàn mỹ nữ hoàng, thực ra có chút tính cách tấu hài, rất đáng yêu.

Vì vậy Thường Hi và Dao Trì chơi rất hợp, đúng là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Dao Trì cắn một miếng bàn đào tươi non mọng nước, hỏi: "Thường Hi tỷ tỷ, trước khi đến Thiên Đình tỷ đã đi đâu vậy?" Thường Hi vừa ăn bàn đào vừa trả lời: "Đi Thái Âm Tinh một chuyến, sau đó liền đến Thiên Đình." Dao Trì hạ thấp giọng nói: "Thái Âm Tinh bây giờ không có ai cả!

Tỷ và Phượng Thiên ca ca không phải đã làm một số chuyện không thể cho người khác biết ở đó chứ..." Mặt Thường Hi hơi đỏ lên, yếu ớt trả lời: "Không có chuyện đó!" Dao Trì trêu chọc: "Không có sao?

Vậy sao mặt Thường Hi tỷ tỷ lại đỏ lên?" Thường Hi sờ sờ khuôn

mặt có chút nóng, nói: "Chắc là do ăn bàn đào." Dao Trì chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, nói: "Ồ!

Thì ra ăn bàn đào sẽ đỏ mặt, muội ăn nhiều như vậy mà chưa từng đỏ bao giờ?" Thường Hi giơ nắm đấm nhỏ màu hồng lên, nói: "Còn nói bậy nữa, tỷ tỷ sẽ đánh muội đấy." Dao Trì không tha: "Thái Âm tiên tử sắp thẹn quá hóa giận rồi!

Nói nhỏ nghe, không phải cảm thấy đặc biệt thoải mái sao?" Lời vừa dứt, Dao Trì đã bay đi, một bộ váy lụa màu đỏ bay lượn trên không trung, phong hoa tuyệt đại, đẹp không sao tả xiết.

Thường Hi trong bộ váy lụa màu trắng đuổi theo sau, một bóng hồng một bóng trắng tạo thành một khung cảnh tuyệt đẹp.

Đế Phượng Thiên nhìn khung cảnh này, thầm nghĩ mình có chút thừa thãi, hai cô nương này xem ra chơi rất vui vẻ.

Hay là không làm phiền họ nữa.

Nhưng Dao Trì đã thấy Đế Phượng Thiên, đang bay về hướng này.

"Phượng Thiên ca ca, Thường Hi tỷ tỷ bắt nạt muội, mau giúp muội." Dao Trì bay đến bên người Đế Phượng Thiên, ôm lấy eo hắn, vẻ mặt tủi thân.

Đế Phượng Thiên đã nghe hết cuộc đối thoại vừa rồi, thầm nghĩ cô nương này và Đát Kỷ có thể là một cặp, có thể gọi là biểu biểu số hai.

Thường Hi lập tức khôi phục vẻ điềm tĩnh, cười nói: "Phượng Thiên ca ca, huynh đến rồi à?" Nàng hoàn toàn không tiếp lời của Dao Trì.

Đế Phượng Thiên gật đầu, nói: "Hai người chơi rất vui vẻ nhỉ?" Thường Hi nói: "Đúng vậy!

Muội và Dao Trì muội muội sống với nhau rất vui vẻ.” Đế Phượng Thiên tay trái nắm Dao Trì, tay phải nắm Thường Hi, từ từ đi về phía trước.

Tiếp đó, Đế Phượng Thiên ngồi xuống, từ trong không gian trữ vật lấy ra rượu Hoàng Trung Lý.

Quý là Thiên Đình chi chủ Dao Trì lập tức giúp Đế Phượng Thiên rót rượu, và đưa chén rượu đến bên miệng hắn.

Chương 425

Thường Hi tiên tử cũng lấy một quả bàn đào đặt bên miệng Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên cắn một miếng bàn đào, thầm nghĩ nương tử nhà mình thật hiểu chuyện...

Đế Phượng Thiên và Dao Trì ở lại Thiên Đình mấy ngày.

Bây giờ thời gian ở Thiên Đình vẫn thống nhất với Hồng Hoang, không có chuyện trên trời một ngày, dưới đất một năm.

Dao Trì đến Lăng Tiêu Bảo Điện lên triều, Đế Phượng Thiên và Thường Hi vẫn ở lại Bàn Đào Viên.

Thường Hi nép trong lòng Đế Phượng Thiên, nhẹ giọng nói: "Phượng Thiên ca ca không đi xem sao, triều hội hôm nay hình như rất quan trọng." Đế Phượng Thiên nhẹ nhàng vuốt ve gò má mịn màng của Thường Hi, từ từ nói: "Nàng có thể giải quyết được, thực ra năng lực của nàng rất mạnh, chỉ là hơi lười, bây giờ phải để nàng siêng năng lên." "Vậy sao?" Thường Hi chớp chớp mắt hỏi: "Vậy Phượng Thiên ca ca thấy năng lực của Thường Hi có mạnh không?" Đế Phượng Thiên không suy nghĩ mà trả lời: "Mạnh!

Tiếng kêu của nàng là dịu dàng hay nhất." Thường Hi hơi sững sờ, nhất thời không phản ứng kịp ý nghĩa, nhưng dù sao cũng là tiên tử thông minh, rất nhanh đã phản ứng lại, lập tức gò má đỏ bừng, dùng nắm đấm nhỏ màu hồng đánh nhẹ vào Đế Phượng Thiên.

Thường Hi dịu dàng hỏi: "Vậy Thường Hi không còn tác dụng gì khác sao?" Đế Phượng Thiên lý lẽ hùng hồn nói: "Thường Hi tiên tử nhà ta có thể đánh nhau, nhiều lần vì Tiệt Giáo ta mà ra chiến trường, đánh ra uy phong của Tiệt Giáo ta." Thường Hi "khúc khích" cười.

Một lát sau, Thường Hi hỏi: "Phượng Thiên ca ca đã là Hồng Hoang Chi Chủ, gần đây có phiền não gì sao?" Thường Hi là một tiên tử tinh tế, gần đây lại luôn ở bên cạnh Đế Phượng Thiên, tự nhiên có thể cảm nhận hắn có tâm sự.

Chỉ là Thường Hi bình thường không hỏi những chuyện này, biết rằng chuyện của nam nhân mình đều có thể giải quyết, không cần lo lắng vớ vẩn, nhưng không nhịn được đã hỏi một câu.

Đế Phượng Thiên từ từ nói: "Nàng nghe nói về Hồng Mông chưa?" Đối với nữ nhân của mình, Đế Phượng Thiên tự nhiên sẽ không cố ý che giấu.

Thường Hi trả lời: "Đương nhiên đã nghe, Hồng Mông Tử Khí nghe nói là đến từ Hồng Mông." Đế Phượng Thiên gật đầu, nói: "Sinh linh Hồng Mông chưa chết hết, có thể có ý đồ với Hỗn Độn và Hồng Hoang." Thường Hi trầm tư một lát, hỏi: "Sinh linh Hồng Mông mạnh lắm sao?" Đế Phượng Thiên trả lời: "Có thể ép Bàn Cổ khai thiên, chắc là mạnh lắm!

Nếu không mạnh, Bàn Cổ có lẽ đã trực tiếp đánh đến Hồng Mông rồi." Thường Hi gật đầu, nói: "Cho nên Phượng Thiên ca ca đến Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh, là để phòng ngự sinh linh Hồng Mông?" Đế Phượng Thiên nắm lấy tay nhỏ của Thường Hi, nói: "Ừm, bố trí một chút trận pháp, bây giờ Hồng Hoang hoàn toàn mất đi sự bảo vệ." Thường Hi dựa vào lòng Đế Phượng Thiên, dịu dàng nói: "Hồng Hoang có Tiệt Giáo bảo vệ, chắc chắn sẽ bình an vô sự, muội mãi mãi tin tưởng Phượng Thiên ca ca..." Ở một nơi khác, trên Lăng Tiêu Bảo Điện.

Các tiên gia của Thiên Đình đang thảo luận về kế hoạch quản lý các tiên gia ở Hồng Hoang.

Bây giờ đã khác với thời đại của Hạo Thiên.

Bây giờ Thiên Đình có Tiệt Giáo chống lưng, Thiên Đình Chi Chủ là Dao Trì, người vợ được Thánh Tử của Tiệt Giáo cưới hỏi đàng hoàng.

Đế Phượng Thiên bây giờ được tôn là Hồng Hoang Chi Chủ, thử hỏi Thiên Đình quản lý Hồng Hoang, ai dám không theo?

Đương nhiên, chắc chắn cũng có một số chủng tộc não tàn không sợ chết, Hồng Hoang lớn như vậy, không thể nào mọi chủng tộc đều nghe lời.

Dao Trì chỉ có một mệnh lệnh: Toàn bộ tiêu diệt!

Đây cũng là ý của Đế Phượng Thiên, sắp tới tâm tư của Đế Phượng Thiên đều phải dùng vào việc chống lại sinh linh Hồng Mông.

Việc quản lý Hồng Hoang, hắn đâu có tâm tư quản, giao cho Thiên Đình, giao cho Dao Trì là thích hợp nhất.

Dao Trì đối với ý tưởng của Đế Phượng Thiên, tuyệt đối phục tùng và không tiếc công sức ủng hộ, ai dám cản, giết không tha!

Bây giờ chủ yếu là chế định một số tiên pháp, đã muốn quản lý, tự nhiên phải đưa ra một hệ thống quản lý.

Ví dụ như các quốc gia trên Trái Đất ở hậu thế, mỗi quốc gia đều có pháp luật làm trụ cột quản lý.

Đương nhiên, Thiên Đình cũng có thiên điều.

Nhưng thiên điều có phần lỗi thời, không còn phù hợp để quản lý các tiên gia ở Hồng Hoang, cần phải cập nhật đổi mới.

Đế Phượng Thiên cũng đã truyền đạt những lý niệm của hậu thế cho Dao Trì, Dao Trì lúc đó nghe xong kinh ngạc như gặp thiên nhân, phu quân nhà mình thật là có ý tưởng!

Ý của Đế Phượng Thiên, chỉ cần chế định một hệ thống tiên pháp

hoàn chỉnh, không cho phép chúng sinh Hồng Hoang tùy ý tranh đấu tư sát, ví dụ như một tiên nhân vì cướp đoạt pháp bảo mà giết một tiên nhân khác, vậy thì tiên nhân giết người đoạt bảo sẽ bị tiên pháp trừng phạt.

Điều này tương đương với việc đặt ra một khuôn khổ cho chúng sinh Hồng Hoang, không còn tự do vô kỷ luật, tùy tiện tư sát như trước nữa.

Đương nhiên, việc chế định tiên pháp này không phải một ngày là có thể hoàn thành, việc thực thi cũng sẽ gặp trở ngại lớn, nhưng dưới lưỡi đao đồ sát, những trở ngại này cũng không là gì.

Cũng sẽ có đại bộ phận sinh linh ủng hộ tiên pháp mới, vì Hồng Hoang cũng có những sinh linh yếu đuối, cần được bảo vệ, không thích tranh đấu.

Chỉ cần chế định một hệ thống hoàn thiện, Hồng Hoang liền có thể thực sự nghỉ ngơi hồi phục, phục hồi từ những trận đại chiến trước đó.

Đương nhiên, những cuộc tranh đấu nhỏ chắc chắn vẫn không ngừng, dù sao đây cũng là thế giới cao võ Hồng Hoang, khác với Trái Đất.

Ở Trái Đất chỉ cần không cho súng đạn, máy bay đại pháo, thì dựa vào đôi tay đôi chân cũng không ai có thể gây sóng gió.

Ở đây là thế giới mà một pháp thuật đánh xuống có thể giết chết ức vạn sinh linh, tự nhiên có sự khác biệt lớn.

Chỉ cần Hồng Hoang bắt đầu nghỉ ngơi hồi phục, đại địa không ngừng hồi sinh, sau này sớm muộn gì cũng sẽ đản sinh Thiên Đạo Hồng Hoang mới.

Nhưng nếu đản sinh Thiên Đạo Hồng Hoang mới, thì Thiên Đạo

đó sẽ hoàn toàn nằm trong sự khống chế của Đế Phượng Thiên, hoàn toàn khác với Thiên Đạo trước đây.

Đế Phượng Thiên sẽ ngay khi Thiên Đạo mới đản sinh, khi nó còn yếu ớt, liền triệt để khống chế nó.

Nhưng rõ ràng nếu sinh linh Hồng Mông thật sự có ý đồ với Hồng Hoang, vậy thì chắc chắn sẽ không đợi lâu như vậy, tuyệt đối sẽ không để Thiên Đạo Hồng Hoang mới đản sinh, vì vậy Đế Phượng Thiên đã dùng cây Nguyệt Quế và cây Phù Tang làm trận nhãn để bố trí Thần Ma Bất Diệt Trận trước.

Sau khi kết thúc nghị sự ở Lăng Tiêu Bảo Điện, Dao Trì trở về Bàn Đào Viên.

"Phượng Thiên ca ca, Thường Hi tỷ tỷ, muội về rồi." Dao Trì ngay lập tức cởi bỏ vẻ cao cao tại thượng, không thể khinh nhờn trên long ỷ ở Lăng Tiêu Bảo Điện.

Biến thành một tiên tử hoạt bát vui vẻ, nhào vào lòng Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên cảm thấy, Dao Trì là một kỳ nữ có thể hoàn toàn tách biệt "công việc" và "cuộc sống", điểm này rất lợi hại.

"Vất vả cho nàng rồi." Đế Phượng Thiên vỗ vỗ đầu Dao Trì.

Thường Hi cũng cười nói: "Vừa rồi Phượng Thiên ca ca khen nàng đấy!" Dao Trì chớp chớp mắt, hỏi: "Khen muội gì?" Thường Hi nói: "Phượng Thiên ca ca khen tiếng kêu của muội rất hay..." Dao Trì: "???" Đế Phượng Thiên: "..." Dao Trì cũng phải mất một lúc mới phản ứng lại được Thường Hi đang trêu chọc mình.

Vì vậy, hai vị tiên tử lại nô đùa, Đế Phượng Thiên thì tĩnh lặng thưởng thức linh tửu...

Đế Phượng Thiên và Thường Hi ở lại Thiên Đình mấy trăm năm,

sau đó đưa Thường Hi trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Sau khi về Bồng Lai Tiên Đảo, Đế Phượng Thiên bế quan một thời gian ngắn, sau đó đến Oa Hoàng Cung ở ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Kim Ninh thấy Đế Phượng Thiên đến, lập tức hành lễ nói: "Bái kiến Thiếu chủ." Đế Phượng Thiên trực tiếp hỏi: "Gần đây Oa Hoàng Cung có gì khác thường không?" Kim Ninh lập tức trả lời: "Bẩm Thiếu chủ, Oa Hoàng Cung vẫn bình an, không có gì khác thường." Đế Phượng Thiên gật đầu, liền đi vào trong Oa Hoàng Cung.

Kim Ninh nhìn bóng lưng của Đế Phượng Thiên, hồi lâu không chịu rời mắt.

Nữ Oa cảm ứng được phu quân nhà mình đến, đã sớm kết thúc bế quan, ra nghênh đón Đế Phượng Thiên.

"Chàng đến rồi?" Giọng Nữ Oa bình thản, nhưng trong mắt không giấu được ý cười.

Nữ Oa khá điềm tĩnh, sẽ không động một chút là nhào vào lòng Đế Phượng Thiên.

"Ừm, xem khí tức của nàng, tu vi có chút tiến bộ?" Đế Phượng Thiên liếc nhìn Nữ Oa một cái, rồi ngồi xuống.

"Đúng vậy, gần đây đối với Hỗn Nguyên lại có thêm nhiều lĩnh ngộ, cũng có chút tiến bộ!" Nữ Oa rót một ly linh tửu đặt trước mặt Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên nhận lấy linh tửu, uống một ngụm, trực tiếp nói: "Ngoài Hỗn Độn còn có Hồng Mông, sinh linh Hồng Mông vẫn còn sống sót, có thể có ý đồ với Hồng Hoang, sắp tới có thể có một trận khổ chiến." Thông tin này có lượng tin tức hơi lớn, Nữ Oa chìm vào trầm tư ngắn ngủi, dù sao cũng từng là Thánh nhân, bây giờ là

cảnh giới Hỗn Nguyên, Nữ Oa cũng không biểu hiện ra cảm xúc kinh ngạc.

Một lát sau, Nữ Oa hỏi: "Làm sao chàng biết?" Như Thường Hi sẽ không hỏi câu hỏi này, vì Thường Hi cảm thấy chỉ cần là lời của Đế Phượng Thiên đều là đúng, Nữ Oa thì có suy nghĩ của riêng mình hơn.

Đế Phượng Thiên nói: "Thời Thần Đạo Nhân nói cho ta biết, ta cũng đã kiểm chứng, đại khái là thật, vì Hỗn Độn đang từ từ biến mất, là thủ bút của sinh linh Hồng Mông." Nữ Oa gật đầu, không hỏi nhiều, khẽ thôi diễn một phen.

Nữ Oa hỏi: "Chàng định làm gì?" Đế Phượng Thiên nói: "Ta định khai tịch một thế giới mới..." Đế Phượng Thiên đưa Nữ Oa và Kim Ninh về Bồng Lai Tiên Đảo, sau đó lại đến Lục Đạo Luân Hồi.

Trong Lục Đạo Luân Hồi, Đế Phượng Thiên lại gặp Hậu Thổ.

Bây giờ Hậu Thổ cũng đã là thê tử của hắn, Đế Phượng Thiên cũng là nửa chủ nhân của Lục Đạo Luân Hồi, tự nhiên ra vào tự do.

Đế Phượng Thiên không nói hai lời, trực tiếp ném bầu rượu Hoàng Trung Lý qua.

Chương 426

Hậu Thổ ngẩng đầu liền bắt đầu uống.

Đế Phượng Thiên cười nói: "Nàng thích uống như vậy, hay là đến Bồng Lai Tiên Đảo ở đi." Hậu Thổ lau vết rượu trên khóe miệng, cười nói: "Ta không thích ở nơi đông người như vậy, Lục Đạo Luân Hồi cũng cần ta, lúc rảnh ta qua đó, được không?" Ba chữ cuối cùng đã cho Đế Phượng Thiên đủ mặt mũi, là một thái độ hạ mình xin ý kiến.

Đế Phượng Thiên nói: "Đương nhiên có thể, nàng muốn làm gì ta đều ủng hộ." Hậu Thổ gật đầu, cho Đế Phượng Thiên một nụ cười vô cùng động lòng người.

Đế Phượng Thiên trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Hậu Thổ, ghế luân hồi mà Hậu Thổ ngồi tuy không lớn bằng Tiêu Dao Ỷ của Đế Phượng Thiên, nhưng cũng đủ rộng rãi, ngồi ba năm người hoàn toàn không thành vấn đề.

Đế Phượng Thiên ngồi xuống, nắm lấy tay Hậu Thổ, nói: "Nương tử, có một xưng hô ta vẫn chưa được nghe nàng gọi!" Hậu Thổ chớp chớp đôi mắt xinh đẹp linh động, nhỏ giọng nói: "Phu quân." Tiếng "phu quân" này gọi thật mềm mại, Đế Phượng Thiên cảm thấy tim mình sắp tan chảy.

Đế Phượng Thiên lại đem chuyện sinh linh Hồng Mông nói cho Hậu Thổ nghe một lần.

Phản ứng của Hậu Thổ lại khác với Nữ Oa.

Hậu Thổ thản nhiên nói một câu: "Cần ta làm gì, ta làm nấy, lười động não." Ừm, quả nhiên là vị Tổ Vu kia.

Sau khi nói xong chính sự, Đế Phượng Thiên vẫn không buông tay lạnh như băng của Hậu Thổ.

Đế Phượng Thiên hỏi: "Nương tử, có biết giữa đạo lữ thường sẽ làm một số chuyện đặc biệt không?" Hậu Thổ liếc Đế Phượng Thiên một cái, Đế Phượng Thiên không biết Hậu Thổ lại có kỹ năng này, quả thật phong tình vạn chủng.

Hậu Thổ khá bất đắc dĩ nói: "Ngài đã có nhiều nữ nhân như vậy, vẫn chưa chơi đủ sao?

Thật không biết trong đầu ngài chứa những thứ lộn xộn gì mà tu vi lại tăng cao như thế." Đế Phượng Thiên lại càng bất đắc dĩ hơn: "Ta cũng không muốn đâu!

Nhưng biết sao được, thiên phú quá cao, tăng tu vi dễ như uống nước, thật là phiền não mà!" Hậu Thổ: "..." Hậu Thổ lắc đầu, than thở: "Thật không ngờ ở tầng thứ cao như vậy mà vẫn không biết xấu hổ như thế!" Đế Phượng Thiên nói: "Nương tử, cái này gọi là trước sau như một." Hậu Thổ bị sự vô sỉ của Đế Phượng Thiên chọc cười, trực tiếp hỏi: "Muốn ta làm gì, cứ nói thẳng đi!

Chuyện của các ngươi, ta cũng không hiểu lắm, ta đối với những chuyện này không có nghiên cứu." Đế Phượng Thiên thầm nghĩ, mấy nữ thánh nhân này sao vậy, Nữ Oa cũng vậy, nàng cũng vậy, kiến thức cơ bản cũng không biết.

Đế Phượng Thiên nhìn gương mặt vô cùng xinh đẹp của Hậu Thổ, từ từ nói: "Vậy để phu quân dạy nàng..." Một canh giờ sau, Đế Phượng Thiên hài lòng rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi.

Quả thật đã dạy hết mười tám thế một lần, tuyệt đối không giấu nghề.

Tiếp đó, Đế Phượng Thiên đến Tu La Đạo, diện kiến Minh Hà Lão

Tổ.

Minh Hà Lão Tổ thấy Đế Phượng Thiên còn cung kính hơn trước, hành lễ vô cùng nghiêm túc: "Cung nghênh Thánh Tử." Đế Phượng Thiên nói: "Tu La Đạo thế nào?

Có thích không?" Minh Hà Lão Tổ cười nói: "Tự nhiên là thích, Tu La Đạo quá thích hợp với A Tu La tộc của ta." Là nhân vật thứ hai trong lịch sử Hồng Hoang sáng tạo ra một chủng tộc, Minh Hà Lão Tổ tự nhiên cũng là một đại lão vô cùng có ý tưởng và thực lực, thực ra còn mạnh hơn Côn Bằng một bậc.

Tu La Đạo, quả thực là được đo ni đóng giày cho A Tu La tộc.

Lục Đạo Luân Hồi, mỗi đạo đều vô cùng quan trọng, đương nhiên quan trọng nhất là Thiên Đạo và Nhân Đạo.

Nhân Đạo quan trọng chủ yếu vì Nhân tộc sẽ là nhân vật chính của thiên địa trong thời gian dài, Thiên Đạo thì là con đường để Thiên Đạo mới đản sinh, tự nhiên cũng vô cùng quan trọng.

Thiên Đạo trước đây đản sinh trước khi Lục Đạo Luân Hồi được khai tịch, vì vậy hoàn toàn thoát khỏi sự quản lý của Lục Đạo, nhưng Thiên Đạo đản sinh sau này, sẽ bị Lục Đạo trói buộc, đó cũng là lý do Đế Phượng Thiên có thể dễ dàng khống chế Thiên Đạo mới.

Đế Phượng Thiên và Minh Hà Lão Tổ nói chuyện vài câu, thuận tiện gõ đầu một phen, phòng ngừa tên này sau khi A Tu La đại quân ngày càng mạnh mẽ lại sinh ra tâm tư khác.

Minh Hà Lão Tổ vô cùng cung kính hứa hẹn với Đế Phượng Thiên một số điều, Đế Phượng Thiên liền rời khỏi Tu La Đạo.

Tiếp đó, Đế Phượng Thiên trực tiếp đến nơi Hỗn Độn ngoài Tam Thập Tam Thiên...

Đế Phượng Thiên đứng trong Hỗn Độn vô tận.

Thuộc tính của Hỗn Độn là không thể hủy diệt, Đế Phượng Thiên không biết sinh linh Hồng Mông dùng phương pháp gì để Hỗn Độn từ từ biến mất.

Nhưng muốn khai thiên trong Hỗn Độn là một việc cực kỳ khó khăn.

Đầu tiên, Đế Phượng Thiên sẽ không khai tịch một thế giới lớn như đại địa Hồng Hoang, đương nhiên cũng không định hy sinh, hắn không có tinh thần hy sinh vĩ đại như vậy.

Đương nhiên, thế giới này tuy không rộng lớn như Hồng Hoang, nhưng cũng không quá nhỏ, ít nhất cũng lớn hơn nhiều so với hệ mặt trời ở hậu thế.

Đế Phượng Thiên tay cầm Hỗn Độn Linh Bảo Thí Thần Thương, trong lòng hình dung ra dáng vẻ thế giới mình muốn.

"Khai thiên!" Đế Phượng Thiên hét lớn một tiếng, Thí Thần Thương vung lên, Hỗn Độn vô biên chấn động, Hỗn Độn khí trực tiếp bị chia làm hai.

Hành động khai thiên của Đế Phượng Thiên lập tức gây ra động tĩnh lớn trong Hỗn Độn.

Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Hậu Thổ lần lượt bảo giá hộ hàng.

Lúc này phải bảo vệ tốt cho Đế Phượng Thiên đang khai thiên, ai biết sinh linh Hồng Mông có đột nhiên tấn công không!

"Thế hệ nào giấu đầu hở đuôi ở đó?" Âm Dương Lão Tổ hét lớn một tiếng, âm dương pháp tắc quanh thân bắt đầu lưu chuyển.

"Chậm đã, đừng động thủ." Một bóng dáng đạo nhân trẻ tuổi từ từ hiện ra.

Tự nhiên là Thời Thần Đạo Nhân.

"Thời Thần, ngươi làm gì?" Âm Dương Lão Tổ càng cảnh giác nhìn Thời Thần Đạo Nhân, Thời Thần trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, thuộc loại tồn tại thần bí nhất, Âm Dương Lão Tổ tự nhiên cảnh giác.

Thông Thiên Giáo Chủ Tru Tiên Kiếm Trận trong nháy mắt bố trí, Nữ Oa Hồng Tú Cầu trong tay, Hậu Thổ vận chuyển toàn thân thánh lực.

Có vẻ như chỉ cần một lời không hợp là trực tiếp khai chiến.

Dù sao trước đó Không Gian Ma Thần Dương Mi Đạo Nhân đã dẫn đại quân tấn công Hồng Hoang, bây giờ đột nhiên gặp Thời Thần Đạo Nhân càng quỷ dị hơn, mọi người tự nhiên vô cùng cảnh giác.

"Chư vị xin hãy buông bỏ cảnh giác, bần đạo đến để bảo giá hộ hàng cho Đế Phượng Thiên đạo hữu." Thời Thần Đạo Nhân thấy mọi người sắp động thủ, cũng có chút bất đắc dĩ giải thích.

Mọi người thấy Đế Phượng Thiên không phản bác lời của Thời Thần, Thời Thần cũng không lộ ra sát ý, liền không động thủ.

Đế Phượng Thiên lúc này đang toàn tâm toàn ý khai thiên, tự nhiên sẽ không lãng phí tâm tư chủ động giải thích cho Thời Thần.

Thời Thần giải thích: "Chuyện sinh linh Hồng Mông là do bần đạo nói cho Đế Phượng Thiên đạo hữu biết, bần đạo không phải là địch nhân của các vị, các vị muốn bảo vệ Hồng Hoang, bần đạo muốn bảo vệ Hỗn Độn, sinh linh Hồng Mông muốn cả Hỗn Độn và Hồng Hoang, chúng ta nên là minh hữu." Những người có mặt đều là những đại lão cấp cao nhất của Hồng Hoang hiện tại, tự nhiên có thể phân biệt được thật giả trong lời của Thời Thần Đạo Nhân, vì vậy không tiếp tục gây khó dễ cho Thời Thần Đạo Nhân, nhưng vẫn có chút đề

phòng.

Hậu Thổ càng trực tiếp hơn: “Ngươi đứng xa một chút, đừng tùy ý ẩn nấp trong quá khứ và tương lai, đứng ở vị trí ta có thể thấy được.” Thời Thần Đạo Nhân bất đắc dĩ nói: “Không vấn đề.” Lúc này, động tĩnh do Đế Phượng Thiên gây ra ngày càng lớn, xoáy Hỗn Độn khủng bố vô cùng cuốn đi khắp nơi, một số sinh linh ẩn nấp trong Hỗn Độn kinh khủng vạn phần, lần lượt bỏ chạy.

Động tĩnh do Đế Phượng Thiên gây ra cũng truyền đến Hồng Hoang, mặc dù nơi này cách Hồng Hoang có khoảng cách vô tận.

“Mau nhìn kìa, ánh sáng ngoài Hỗn Độn là gì vậy?

Lại có thể gây ra chấn động cho đại địa Hồng Hoang!” “Không biết nữa!

Lẽ nào đại quân Hỗn Độn Ma Thần lại đánh đến?” “Hừ!

Đại quân Hỗn Độn Ma Thần nếu dám tấn công Hồng Hoang, chắc chắn sẽ bị Thánh Tử tru diệt.” “Không!

Đó hình như là...

ánh sáng khai thiên, có người đang khai tịch đại thế giới ở ngoài Hỗn Độn vô tận.” “Không thể nào?

Có người đang khai thiên?

Đừng dọa ta!

Ngoài Bàn Cổ ai có thể khai thiên?

Ngay cả Dương Mi cũng không thể!” “Có thể là ai, đương nhiên chỉ có Thánh Tử mới dám làm chuyện như vậy!” “...” Khi Đế Phượng Thiên đang khai tịch thế giới mới một cách hừng hực, ở khoảng cách vô tận xa xôi, đột nhiên có một luồng kim quang cực kỳ mạnh mẽ truyền đến.

Luồng kim quang này mạnh mẽ đến mức trực tiếp xé rách Hỗn Độn khí, cũng trực tiếp chiếu sáng cả Hỗn Độn.

Hỗn Độn vốn vô biên vô tế, một vùng tăm tối, bây giờ lại bị luồng kim quang này chiếu sáng rực, có thể thấy luồng kim quang này mạnh mẽ đến mức nào.

Nhiều sinh linh trong Hỗn Độn vì chạy không đủ xa đã bị ba động khủng bố của luồng kim quang trực tiếp chấn chết.

Chương 427

Luồng kim quang vô cùng mạnh mẽ này trực tiếp làm chấn động bất ổn thế giới mới có chút hình hài mà Đế Phượng Thiên vừa khai tịch ra.

Thời Thần Đạo Nhân, Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Hậu Thổ năm người hợp lực, toàn lực tấn công vào luồng kim quang đó.

Thời Thần Đạo Nhân trực tiếp vận chuyển thời gian pháp tắc, sức mạnh thời gian khủng bố trực tiếp đánh vào luồng kim quang đó.

Cho dù là cấp bậc Chuẩn Thánh bị đạo thời gian pháp tắc này đánh trúng, cũng sẽ trong nháy mắt biến thành một đứa trẻ hoặc trực tiếp hôi phi yên diệt.

Đây là một đạo pháp tắc cường lực trực tiếp nghịch chuyển thời gian.

Âm Dương Lão Tổ nửa người bên trái ngọn lửa màu vàng thiêu đốt, nửa người bên phải ngọn lửa màu đen thiêu đốt, Âm Dương Thần Hỏa do âm dương pháp tắc chuyển hóa trực tiếp đánh ra.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng trực tiếp sử dụng Tru Tiên Trận Đồ, Tru Tiên Tứ Kiếm tỏa ra vô biên kiếm khí chém tan Hỗn Độn.

Nữ Oa và Hậu Thổ cũng toàn lực ra tay, năm đạo công kích cực kỳ sắc bén trực tiếp đánh vào luồng kim quang đó.

Luồng kim quang đó cuối cùng cũng bị năm đạo công kích mạnh mẽ cản lại.

Sóng gió do nó gây ra cuốn đi cả Hỗn Độn, bùng nổ trong Hỗn Độn vô tận, giống như cảm giác một quả bom nguyên tử đột nhiên nổ

trong đêm đen ở hậu thế, vô số sinh linh Hỗn Độn vì vậy mà vẫn lạc.

Năm vị đại lão đỉnh cấp nhất liên thủ, mới miễn cưỡng cản được luồng kim quang đó, có thể thấy chủ nhân phát ra đạo công kích đó mạnh mẽ đến mức nào, phải biết rằng luồng kim quang này đã vượt qua khoảng cách vô biên.

Đây không phải là đánh từ ức vạn dặm xa, khoảng cách đó hoàn toàn không thể ước tính.

Ở khoảng cách vô tận xa xôi, thế giới Hồng Mông, Thái Dịch Cung.

Hoàng Thiên nhìn Thái Dịch, có chút không hiểu hỏi: "Chủ thượng vì sao không trực tiếp ra tay, không để cho Đế Phượng Thiên khai tịch ra thế giới mới." Thái Dịch lắc đầu nói: "Bản tọa nếu ra tay cùng hắn một trận, há chẳng phải là để Thái Sơ và Thái Tố nhặt được món hời, đợi đến khi chúng chịu xuất chiến, bản tọa sẽ cùng hắn một trận, nhân vật đỉnh cấp của Hồng Hoang và Hỗn Độn chỉ có mấy người đó, căn bản không cản được ta." Hoàng Thiên bừng tỉnh, lập tức nói: "Chủ thượng anh minh." Thái Dịch cười lạnh nói: "So với sinh linh của Hồng Hoang và Hỗn Độn, ta càng lo lắng cho Thái Sơ, đó là tồn tại khiến bản tọa cũng phải kiêng dè, nếu có một ngày Hồng Hoang và Hỗn Độn hủy diệt, thế giới này chỉ có thể có một Sáng Thế Chủ..." Lúc này, thế giới mới do Đế Phượng Thiên khai phá đã cơ bản hoàn thành hình dạng ban đầu.

Một thế giới có diện tích khoảng bằng một phần trăm Hồng Hoang.

Tiếp theo là bước khó khăn và cũng quan trọng nhất: Duy trì thiên địa của thế giới này.

Năm xưa Bàn Cổ đã duy trì thiên địa thế giới như thế nào?

Bàn Cổ đã dùng thân thể vô lượng của mình để chống trời đạp đất, cuối cùng dùng tính mạng làm cái giá để hoàn chỉnh khai tịch ra thế giới Hồng Hoang.

Đế Phượng Thiên dĩ nhiên sẽ không chọn cách đó.

Việc Bàn Cổ làm là một quá trình từ không thành có, mỗi một đạo pháp tắc thiên địa trong thế giới Hồng Hoang đều dựa vào tâm niệm của Bàn Cổ để duy trì.

Đó là một quá trình vô cùng gian nan, chỉ cần sơ suất một chút là cả thế giới sẽ sụp đổ ngay lập tức.

Đế Phượng Thiên dựa vào Đại Đạo Pháp Tắc để khai phá địa phong thủy hỏa, một vạn thanh Hậu Thiên Chí Bảo lợi kiếm bay thẳng ra, tổ hợp thành một trận pháp, duy trì sự ổn định của thế giới này.

Mà tiện lợi hơn nữa là, Đế Phượng Thiên có Thời Thần Đạo Nhân trợ giúp, có thể trực tiếp khiến thời gian của thế giới này gia tốc, đẩy nhanh quá trình hình thành thế giới.

Hỗn Độn cũng không ngừng cọ rửa thế giới mới của Đế Phượng Thiên, mỗi một lần cọ rửa đều là một đòn tấn công mang tính hủy diệt.

May mà Đế Phượng Thiên có đủ pháp bảo, ngoài một vạn kiện Hậu Thiên Chí Bảo tổ hợp thành trận pháp ổn định thế giới ra, Đế Phượng Thiên còn ném Thí Thần Thương, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Ma Thần Kính, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Linh Cữu Đăng các loại pháp bảo ra ngoài để ổn định thế giới mới.

Rất nhanh, thế giới mới của Đế Phượng Thiên đã chống lại được sự cọ rửa của Hỗn Độn, trở nên ngày càng vững chắc.

Pháp tắc giữa thiên địa cũng ngày càng hoàn thiện.

Tiếp theo, chỉ cần ổn định tình hình, không có ai gây rối, Đế Phượng Thiên liền có thể khai phá thành công thế giới mới.

Nhưng quá trình này không nhanh như vậy, mà là một quá trình rất dài.

Một nguyên hội qua đi, hai nguyên hội qua đi, ba nguyên hội qua đi...

Năm nguyên hội sau, thế giới này cuối cùng cũng hoàn toàn ổn định.

Thời Thần Đạo Nhân, Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Hậu Thổ cũng đã canh giữ suốt năm nguyên hội.

Tuy Đế Phượng Thiên không giải thích vì sao phải khai tịch ra một thế giới mới, nhưng chắc chắn thế giới này vô cùng quan trọng, nếu không hắn đã không chọn khai tịch thế giới vào thời điểm mấu chốt này.

Một thế giới hoàn toàn mới đã được khai tịch xong, không giống như đạo trường Thiên Ngoại Thiên của các Thánh nhân, đây là một thế giới độc lập tự chủ.

Đế Phượng Thiên đứng trong thế giới vừa khai tịch, dưới chân là đại địa vô tận, ngoài ra không có gì khác.

Một thế giới vừa mới được khai tịch, vẫn còn là một vùng hoang vu.

Thời Thần Đạo Nhân cười nói: "Chúc mừng Thánh tử khai tịch thế giới mới, hay là đặt cho thế giới này một cái tên đi." Đế Phượng Thiên tùy ý nói: "Cứ gọi là Đế Giới đi!" Âm Dương Lão Tổ hỏi: "Hài nhi, sao không khai tịch ra một ít hải dương, trồng thêm hoa cỏ, để thế giới này trông đẹp hơn một chút." Đế Phượng Thiên lắc đầu nói:

“Thôi ạ, thế giới này không biết có thể tồn tại được bao lâu, nơi này sẽ được dùng làm chiến trường tiền tuyến để chống lại sinh linh Hồng Mông.” Lúc này mọi người mới hiểu ra, thì ra thế giới này không phải để phát triển, mà là một chiến trường cách xa Hồng Hoang.

Nơi này sẽ là trạm trung gian giữa Hồng Mông và Hồng Hoang, sinh linh Hồng Mông tất nhiên phải tiêu diệt thế giới này trước.

Mục tiêu của sinh linh Hồng Mông là tiêu diệt tất cả các thế giới, tất cả Hỗn Độn, vậy thì phải trừ khử Đế Giới của Đế Phượng Thiên trước tiên.

Thông Thiên Giáo Chủ nói: “Vậy sáu người chúng ta sẽ trấn giữ ở đây, chống lại Hồng Mông, những sinh linh Hồng Hoang khác không thích hợp tham gia trận chiến này.” Sáu người ở đây, Đế Phượng Thiên, Thời Thần Đạo Nhân, Âm Dương Lão Tổ đều là cảnh giới Bán bộ Đại đạo, Thông Thiên và Nữ Oa là cảnh giới Hỗn Nguyên, Hậu Thổ là Công đức Thánh nhân.

Sáu người chính là những cường giả mạnh nhất của Hồng Hoang và Hỗn Độn, những sinh linh Hồng Hoang khác, cho dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng quá yếu, không thích hợp tham gia trận chiến diệt thế này.

Trong Hỗn Độn cũng không biết có cường giả nào ẩn giấu không, dù sao Hỗn Độn quá lớn, cũng không thể hoàn toàn thăm dò được.

Nữ Oa và Hậu Thổ đồng thanh nói: “Thiện.” Ngay sau đó, Thời Thần Đạo Nhân biến mất không thấy, Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Hậu Thổ phân tán ra các hướng khác nhau, lần lượt đi bế quan.

Thời Thần Đạo Nhân không rời đi mà quay ngược thời gian, xem lại quá trình Đế Phượng Thiên khai thiên, đây là một cơ hội hiếm có,

có thể từ đó lĩnh ngộ được điều gì đó.

Ngoài ra, Thời Thần Đạo Nhân cũng đi xem tia sáng vàng do Hồng Mông đánh ra, cảm nhận năng lượng vô hạn mạnh mẽ ẩn chứa bên trong.

Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Hậu Thổ thì phân tán ra đi bế quan.

Mọi người không có thói quen tụ tập bế quan cùng nhau.

Đế Phượng Thiên thì ngồi xếp bằng tại chỗ, lấy ra Hỗn Độn Linh Bảo Không Gian Chi Tháp có được từ chỗ Dương Mi Đạo Nhân.

Đế Phượng Thiên cũng gần đây mới luyện hóa được Không Gian Chi Tháp, dù sao đây cũng là pháp bảo cộng sinh của Dương Mi Đạo Nhân, có vạn thiên không gian pháp tắc bảo vệ, Đế Phượng Thiên muốn luyện hóa cũng tốn không ít thời gian.

Sau khi luyện hóa Không Gian Chi Tháp, Đế Phượng Thiên liền có thể cảm nhận được bản nguyên không gian bên trong tháp.

Đế Phượng Thiên muốn thông qua bản nguyên không gian trong Không Gian Chi Tháp để lĩnh ngộ không gian pháp tắc.

Đối với Đế Phượng Thiên mà nói thì chuyện này không quá khó, dù sao hắn đã sở hữu nhiều loại Đại Đạo Pháp Tắc, đã đủ hiểu biết về Đại Đạo Pháp Tắc, hiện tại có thể trực tiếp đi cảm ngộ bản nguyên không gian trong Không Gian Chi Tháp.

Đế Phượng Thiên toàn tâm toàn ý chìm vào trong Không Gian Chi Tháp.

Đây chỉ là một tòa tháp nhỏ trông không lớn, nhưng bên trong tựa như một tiểu thế giới riêng, không gian pháp tắc quả thật thần kỳ như vậy.

Đế Phượng Thiên đắm chìm trong tiểu thế giới không gian này, bắt đầu cảm ngộ sức mạnh của không gian.

Một nguyên hội sau, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Kiểm tra thấy túc chủ tự chủ lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo Pháp Tắc, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Dừng lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo, thưởng thần thông Tụ Lý Càn Khôn." "Hai: Tiếp tục lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)." Đế Phượng Thiên trực tiếp chọn phương án thứ hai.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!" "Nhắc nhở: Không Gian Đại Đạo Pháp Tắc được chia thành bảy đại cảnh giới: Sơ Khuy Môn Kính, Dung Hội Quán Thông, Lược Hữu Tiểu Thành, Siêu Quần Bạt Tụy, Lô Hỏa Thuần Thanh, Đăng Phong Tạo Cực, Trăn Chí Hóa Cảnh." Lần này Đế Phượng Thiên không ăn Đại Đạo Quả Thực ngay, từ Sơ Khuy Môn Kính lĩnh ngộ đến Dung Hội Quán Thông, hắn có thể không cần dựa vào Đại Đạo Quả Thực.

Hai nguyên hội sau, Đế Phượng Thiên thành công lĩnh ngộ giai đoạn thứ hai của Không Gian Đại Đạo Pháp Tắc.

"Kiểm tra thấy túc chủ đã lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo Pháp Tắc đến giai đoạn thứ hai, lựa chọn đã được kích hoạt..." "Kiểm tra thấy túc chủ đã lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo Pháp Tắc đến giai đoạn thứ hai, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Dừng lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo, thưởng mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp (x1)." "Hai: Tiếp tục lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo, thưởng năm trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy." Đế Phượng Thiên hiện tại sẽ không chọn những phần thưởng dạng mảnh vỡ nữa, vì thời gian để thu thập đủ mảnh vỡ quá lâu.

Nếu là Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh, Đế Phượng Thiên tự nhiên không chút do dự chọn phương án thứ nhất.

Chương 428

Cho nên hiện tại Đế Phượng Thiên tự nhiên chọn phương án thứ hai.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng năm trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy!" "Nhắc nhở: Cấp căn nguyên mới cần ba nghìn giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy và Hồng Mông Chủng Tử để thăng cấp." Không ngờ giai đoạn cuối cùng để thăng cấp căn nguyên lại cần nhiều Hỗn Độn Nguyên Thủy đến vậy, còn cần cả Hồng Mông Chủng Tử, thứ này Đế Phượng Thiên mới nghe lần đầu.

Cũng kệ, Đế Phượng Thiên ăn Đại Đạo Quả Thực, bắt đầu lĩnh ngộ giai đoạn thứ ba của Không Gian Đại Đạo Pháp Tắc.

Lần này có sự trợ giúp của Đại Đạo Quả Thực, Đế Phượng Thiên chỉ mất một nghìn năm đã lĩnh ngộ được giai đoạn thứ ba.

"Kiểm tra thấy túc chủ đã lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo Pháp Tắc đến giai đoạn thứ ba, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Dừng lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo, thưởng Thế Giới Chủng Tử (x1)." "Hai: Tiếp tục lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)." Đế Phượng Thiên vốn định chọn phương án thứ hai, hướng tới phần thưởng không ngừng là Đại Đạo Quả Thực.

Nhưng hắn lại có chút tò mò về thứ gọi là Thế Giới Chủng Tử.

Đang lúc do dự, hắn cảm giác được gần Đế Giới có một luồng sức mạnh cường đại đang tiếp cận, vì vậy hắn quyết định tạm dừng lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo, liền trực tiếp chọn phương án thứ nhất.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Thế Giới Chủng Tử (x1)!” “Nhắc nhở: Gieo Thế Giới Chủng Tử, có thể trưởng thành thành Thế Giới Thụ, Thế Giới Thụ có thể bảo vệ một phương thế giới.” 【Họ tên: Đế Phượng Thiên.】 【Căn nguyên: Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần (Đỉnh cấp).】 【Tu vi: Bán bộ Đại đạo (cảnh giới tiếp theo Đại Đạo Thánh nhân).】 【Nhục thân: Chuẩn Thánh đỉnh phong (đã qua hai giọt Bàn Cổ tinh huyết tôi luyện).】 【Đại Đạo: Ám Chi Đại Đạo (Hỗn Độn), Nhân Quả Đại Đạo (Lô Hỏa Thuần Thanh), Không Gian Đại Đạo (Lược Hữu Tiểu Thành), Trận Chi Đại Đạo (Địa giai).】 【Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp, Chân Hoàng Nạp Khí Pháp.】 【Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.】 【Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật, Cửu Vị Chân Hỏa.】 【Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), Không Gian Chi Tháp (Hỗn Độn Linh Bảo), Thần Ma Chiến Giáp (Hỗn Độn Linh Bảo), Ma Thần Kính (Tiên Thiên Chí Bảo), Hỗn Loạn Nguyên Thạch (Dị bảo), Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp (Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo), Linh Cữu Đăng (Tiên Thiên Linh Bảo), một vạn thanh kiếm (đều là Hậu Thiên Chí Bảo).】 【Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên), Đại Đạo Chi Thụ (linh căn đặc thù).】 【Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (thông qua Trận Chi Đại Đạo tự lĩnh ngộ kiếm trận), Thần Ma Bất Diệt Trận (trận pháp phòng ngự).】 【Khác: Thế Giới Chủng Tử (x1), Hỗn Độn Nguyên Thủy (năm trăm giọt).】 Đế Phượng Thiên liếc qua bảng thông tin cá nhân, rồi bắt đầu chú ý

đến luồng sức mạnh thần bí đang tiếp cận bên ngoài.

Đế Phượng Thiên bay ra khỏi Đế Giới, đứng trong Hỗn Độn, phát hiện phía trước không có gì, chỉ là một vùng Hỗn Độn mà thôi.

Đế Phượng Thiên trực tiếp mở bản mệnh thần thông Xích Kim Thần Đồng.

Lập tức, hai mắt Đế Phượng Thiên bùng phát ra ánh sáng vàng chói lọi vô cùng, xuyên thấu qua lớp Hỗn Độn dày đặc.

Sau đó, Đế Phượng Thiên nhìn thấy một tiểu thế giới ẩn mình trong Hỗn Độn đang từ từ tiến lại gần Đế Giới.

Đế Phượng Thiên đoán rằng tiểu thế giới này chắc là muốn thôn phệ Đế Giới, sau đó trưởng thành thành một đại thế giới.

Cũng thú vị đấy, trong Hỗn Độn quả nhiên ẩn giấu một số Hỗn Độn Ma Thần chưa chết hẳn.

Trước mắt Đế Phượng Thiên xuất hiện một cánh cổng không gian, hắn bước một bước, thân ảnh liền biến mất tại chỗ.

Tiểu thế giới không rõ tên kia tự nhiên cũng có trận pháp phòng hộ, nhưng trận pháp đó làm sao ngăn được Đế Phượng Thiên.

Hắn trực tiếp vận dụng không gian pháp tắc, một bước đã tiến vào bên trong.

Sau đó, Đế Phượng Thiên nhìn thấy một thế giới hoàn toàn mới.

Nơi này không giống thế giới Hồng Hoang, mà là một cảnh tượng hắc ám suy bại, những cây cỏ hoa lá kia toàn bộ đều là màu đen, không rực rỡ phồn hoa như thế giới Hồng Hoang, cả thế giới đều cho người ta một cảm giác quỷ dị.

Đế Phượng Thiên có thể cảm nhận được thế giới này quả thực có tồn tại sinh linh, mà còn không ít.

Bọn chúng đều là sinh linh Hỗn Độn, không phải là hình dạng đạo thể của nhân tộc trong thế giới Hồng Hoang, mỗi một tên đều thân hình khổng lồ, mặt mày hung tợn.

"Kẻ nào dám xông vào Nộ Giới của bản đế?" Một giọng nói phiêu diêu mà uy nghiêm từ từ vang lên.

Sau đó, Đế Phượng Thiên liền nhìn thấy một thân ảnh cao lớn vô cùng, một ngón tay của thân ảnh này đã to bằng cả người Đế Phượng Thiên, toàn thân màu đỏ rực, mặt mày cũng hung tợn, khiến người ta nhìn thấy liền sinh lòng sợ hãi.

Rõ ràng đây là một Ma Thần chưa từng vào Hồng Hoang, có lẽ ngay cả bốn chữ "nhân tộc đạo thể" cũng chưa từng nghe qua.

Đế Phượng Thiên có thể cảm nhận được Ma Thần này rất mạnh, cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn đỉnh phong.

Đại khái cũng tương đương với Hỗn Độn Ma Viên mà hắn từng chiến đấu.

Nhưng hắn đã là cảnh giới Bán bộ Đại đạo, tự nhiên không để cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn đỉnh phong vào mắt.

Kẻ trước mắt này hẳn là Hậu Thiên Ma Thần, không phải căn nguyên Tiên Thiên Ma Thần, hiện tại Đế Phượng Thiên đã là căn nguyên Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp, có thể đại khái cảm tri được căn nguyên của các sinh linh Hỗn Độn khác.

Thì ra nơi này tên là Nộ Giới?

Thật là một... thế giới khá nhỏ nhỉ?

Đế Giới của Đế Phượng Thiên chỉ bằng một phần trăm Hồng Hoang, còn Nộ Giới này chỉ bằng một phần vạn của Đế Giới.

Đế Phượng Thiên sử dụng Hóa Hư Thuật, Hậu Thiên Ma Thần

trước mắt hoàn toàn không cảm tri được biến động cảnh giới của hắn.

Nhưng Ma Thần này cũng không phải kẻ ngốc, cho dù không cảm ứng được, nhưng Đế Phượng Thiên có thể dễ dàng xâm nhập Nộ Giới như vậy, tự nhiên cũng không phải Ma Thần tầm thường.

Cũng vì vậy mà hắn không ra tay ngay, định thăm dò Đế Phượng Thiên trước.

Đế Phượng Thiên thuận miệng hỏi: "Nơi này gọi là Nộ Giới, vậy ngươi là ai?" Ma Thần cao lớn trước mắt vô cùng ngạo mạn trả lời: "Bản đế chính là Nộ Đế, chúa tể Nộ Giới!..." Ma Thần cao lớn trước mắt vô cùng ngạo mạn trả lời: "Bản đế chính là Nộ Đế, chúa tể Nộ Giới!" Ma Thần tự xưng là Nộ Đế này nói chuyện vô cùng kiêu ngạo, như thể là chúa tể của thế giới.

Mà thôi!

Ở trong tiểu thế giới của hắn, hắn đúng là chúa tể thật.

Ngoài việc thế giới này nhỏ hơn một chút, thì đúng là không có gì sai.

Đế Phượng Thiên thản nhiên hỏi: "Các hạ dùng thủ đoạn đặc thù tiếp cận Đế Giới của bản thiếu chủ, có âm mưu gì?" Nộ Đế thầm nghĩ, thì ra đại thế giới vừa mới khai tịch này tên là Đế Giới.

Ma Thần Hỗn Độn không rõ lai lịch trước mắt này tự xưng "bản thiếu chủ", hẳn là hậu duệ của Ma Thần Hỗn Độn nào đó.

Đại thế giới này khẳng định cũng không phải do người trước mắt khai tịch.

Suy đoán này cũng không hoàn toàn sai, Đế Phượng Thiên quả thực là hậu duệ của Âm Dương Lão Tổ.

Nhưng "bản thiếu chủ" là chỉ thiếu chủ của Tiệt Giáo, ở Hồng Hoang tất cả sinh linh đều biết ý nghĩa của ba chữ này, nhưng Nộ Đế trước mắt hiển nhiên chưa từng tiến vào thế giới Hồng Hoang, cũng không biết tình hình bên đó, tự nhiên cũng không biết Đế Phượng Thiên là ai.

Giống như những Ma Thần đỉnh cấp như Dương Mi và Thời Thần, họ luôn để ý đến tình hình Hồng Hoang.

Còn những Hậu Thiên Ma Thần này, không có tầm nhìn như Dương Mi và Thời Thần, tự nhiên cũng sẽ không chú ý đến chuyện ở Hồng Hoang.

Vì vậy, Nộ Đế trước mắt hoàn toàn không biết sự tồn tại trước mặt mình là ai.

Nộ Đế lạnh nhạt hỏi: "Các hạ là hậu duệ của vị Ma Thần nào?" Nộ Đế không trả lời câu hỏi của Đế Phượng Thiên, với tư cách là chúa tể một phương thế giới, đã quen thói mạnh mẽ, căn bản không thèm trả lời câu hỏi, mà trực tiếp chất vấn.

Đế Phượng Thiên cười cười, rồi nói thẳng: "Ngươi không có tư cách biết." Nộ Đế nghe xong lời này liền nổi giận!

Đã vô số nguyên hội không có Ma Thần nào dám vô lễ với hắn như vậy.

Nộ Đế nổi giận, Nộ Giới biến sắc!

Khí thế bàng bạc xông lên trời, quanh thân Đại Đạo Pháp Tắc màu đỏ sẫm lưu chuyển không ngừng, trên trán gân xanh nổi lên, trông vô cùng đáng sợ.

Đế Phượng Thiên đang quan sát Đại Đạo Pháp Tắc kia, theo đó Đại Đạo Pháp Tắc du tẩu quanh thân, Đế Phượng Thiên có thể cảm giác được biến động khí tức của Nộ Đế đang không ngừng tăng

cường, tu vi cũng không ngừng tăng vọt.

Đương nhiên hắn thấy, dù có tăng vọt nữa cũng không thể lên đến Bán bộ Đại đạo được.

Cho dù có thể lên Bán bộ Đại đạo, cũng không thể là đối thủ của Đế Phượng Thiên, bởi vì ngay cả Tiên Thiên Ma Thần đỉnh cấp Bán bộ Đại đạo như Dương Mi cũng bị Đế Phượng Thiên chém giết.

Khí tức cường hãn của Nộ Đế khiến cả thế giới không ngừng chấn động, sinh linh trong thế giới này run rẩy, quỳ xuống đất khấu bái.

"Nộ Đế đại nhân, Nộ Đế đại nhân nổi giận rồi, ai đã chọc giận Nộ Đế đại nhân vậy?" "Xong rồi, Nộ Đế đại nhân nổi giận rồi, hy vọng Nộ Đế đại nhân mau chóng dập tắt lửa giận." "Nhớ lần trước Nộ Đế đại nhân nổi giận, sinh linh của Nộ Giới chết mất một nửa đó!" "Kẻ không có mắt nào lại dám chọc giận Nộ Đế đại nhân vậy?" "Ta bây giờ chạy còn kịp không?" "..." Vô số sinh linh trong Nộ Giới tuyệt vọng vô cùng, dường như Nộ Đế một khi nổi giận sẽ có chuyện không hay xảy ra.

So với cảm xúc hoảng sợ của sinh linh thế giới này, người trong cuộc Đế Phượng Thiên lại như đang xem kịch, từ từ hỏi: "Đại Đạo Pháp Tắc à?

Cũng khá thú vị." Nộ Đế cười lớn nói: "Đây tự nhiên là Nộ Chi Pháp Tắc của bản đế, thế nào, sợ rồi sao?

Bây giờ biết hậu quả của việc chọc giận bản đế chưa?" Tiếng cười của Nộ Đế vô cùng cuồng ngạo, dưới sự gia trì của Nộ Chi Đại Đạo Pháp Tắc, khí tức của hắn đang tăng trưởng.

Chương 429

Thì ra là Nộ Chi Pháp Tắc, nổi giận sẽ trở nên mạnh hơn!

Cũng là một Đại Đạo Pháp Tắc khá thú vị.

Nhưng trong mắt Đế Phượng Thiên, Đại Đạo Pháp Tắc này thua xa những pháp tắc như Ám Chi Đại Đạo, Nhân Quả Đại Đạo, Không Gian Đại Đạo.

Xem ra trong ba nghìn Đại Đạo, quả thực có sự phân chia mạnh yếu.

Đại Đạo Pháp Tắc này, phải nổi giận mới trở nên mạnh hơn, vậy phải là người có tính khí nóng nảy mới hữu dụng!

Nếu để cho lão tốt bụng như Hồng Vân nắm giữ, cả đời không nổi giận, thì có tác dụng gì?

Đế Phượng Thiên tổng kết: Đại Đạo Pháp Tắc này thích hợp cho người hỉ nộ vô thường, tốt nhất là loại người mà người khác nói một câu là nổi giận, nếu không Đại Đạo Pháp Tắc này có vẻ hơi vô dụng.

Đương nhiên, "vô dụng" ở đây là so với những Đại Đạo Pháp Tắc đỉnh cấp của Đế Phượng Thiên, dù có vô dụng thế nào thì đó cũng là Đại Đạo Pháp Tắc, nếu rơi vào Hồng Hoang cũng sẽ gây ra một trận gió tanh mưa máu, dẫn đến vạn tộc tranh giành.

Đế Phượng Thiên đột nhiên nảy hứng, lớn tiếng nói: "Ở trước mặt bản thiếu chủ, ngươi chỉ là một thứ rác rưởi, bản thiếu chủ một ngón tay là có thể nghiền chết ngươi, còn tự xưng Nộ Đế?

Bản thiếu chủ thấy ngươi giống Nộ Vương Bát hơn!" Đế Phượng Thiên muốn thử xem, Nộ Chi Pháp Tắc của huynh đệ này có giới hạn hay không, có phải sau khi lửa giận ngút trời sẽ trực tiếp đột phá được

ràng buộc của Bán bộ Đại đạo không.

"A!

Tiểu tử, ngươi tìm chết, lại dám khiêu khích bản đế!" Quả nhiên, Nộ Đế nghe xong càng thêm cuồng bạo và phẫn nộ.

Nhưng, khí tức của Nộ Đế vẫn không tăng trưởng, dường như sự tăng trưởng trước đó đã đạt đến cực hạn.

Đế Phượng Thiên thầm nghĩ: ?

Chỉ mạnh hơn ban đầu một chút thôi mà!

Thực ra đã là rất ghê gớm rồi, hiện tại tầm nhìn của Đế Phượng Thiên thực sự quá cao, đột nhiên tăng cường một lần thực lực, bản thân nó đã là một chuyện nghịch thiên.

Đế Phượng Thiên lạnh nhạt nói: "Quá yếu, bản thiếu chủ chẳng có chút hứng thú nào." Nộ Đế tức đến sắp hộc máu, tiểu tử này bị làm sao vậy, mình mạnh như vậy, mà tiểu tử này lại dám nói lời cuồng ngôn, thực sự quá cuồng vọng vô tri.

"Chết đi!" Nộ Đế gầm lên kinh thiên, cả Nộ Giới đều run rẩy, Nộ Chi Pháp Tắc màu đỏ sẫm ngưng tụ thành một chiếc búa lớn, với khí thế kinh người vô cùng, chém thẳng về phía Đế Phượng Thiên.

Chiếc búa lớn với tư thế vô địch chém nát không gian Nộ Giới, mang theo uy thế vô địch không gì cản nổi!

"Tiểu tử này không phải đang bắt chước Bàn Cổ Phủ chứ?

Nhưng một búa này cũng quá yếu rồi?" Đế Phượng Thiên hoàn toàn không động đậy, thậm chí còn nhẹ nhàng bình luận.

May mà lúc này thiên địa chấn động, Nộ Đế không nghe thấy lời châm chọc của Đế Phượng Thiên, nếu không chắc lại tức chết nửa người.

Nộ Đế, dùng lời của hậu thế, chính là một đứa trẻ to xác!

Dùng thuật ngữ khoa học giải thích: không có chút năng lực quản lý kiểm soát cảm xúc nào!

Đế Phượng Thiên chắp tay sau lưng, lúc này tay phải giơ lên, ngón trỏ từ từ duỗi ra, một tia hắc ám cực hạn mạnh mẽ phun ra...

Đế Phượng Thiên chắp tay sau lưng, lúc này tay phải giơ lên, ngón trỏ từ từ duỗi ra, một tia hắc ám cực hạn mạnh mẽ phun ra.

Chỉ thấy Nộ Chi Đại Đạo Pháp Tắc trông đầy uy thế vô cùng kia dưới tia hắc ám cực hạn liền bị thôn phệ sạch sẽ trong nháy mắt.

Ngay khoảnh khắc tia hắc ám xuất hiện, Nộ Đế liền cảm nhận được một luồng uy hiếp chết chóc, đó là một loại sức mạnh hoàn toàn không thể chống cự, trình độ đại đạo của đối phương đã hoàn toàn nghiền ép hắn.

Nộ Đế hoàn toàn ngây người, bởi vì khoảnh khắc đối phương phóng ra Ám Chi Đại Đạo, hắn đã cảm ứng được biến động tu vi của Đế Phượng Thiên, đó là biến động của cảnh giới Bán bộ Đại đạo, và tuyệt đối không phải cảnh giới Bán bộ Đại đạo bình thường.

Nộ Đế cảm giác trước khí thế của Đế Phượng Thiên, mình hoàn toàn là một chiếc thuyền lá có thể bị lật úp bất cứ lúc nào, hoàn toàn không thể nhận ra thực lực của đối phương ở mức độ nào.

Hoàn toàn không phải là sự tồn tại cùng đẳng cấp!

Lập tức, một cảnh tượng mà ngay cả Đế Phượng Thiên cũng không ngờ tới đã xảy ra.

"Đại nhân tha mạng, tiểu Nộ có mắt không tròng, không nhận ra Ma Thần đỉnh cấp, mong đại nhân tha cho cái mạng chó của ta." Vị Nộ Đế uy phong lẫm liệt không ai bì nổi kia, thân thể khổng lồ trực tiếp quỳ xuống, do thân thể quá lớn, sau khi quỳ xuống cả Nộ Giới

đều rung chuyển.

Ặc, quỳ rồi?

Đế Phượng Thiên cũng hơi ngẩn ra, Nộ Đế... lại hèn thế sao?

Vừa rồi còn uy phong lẫm liệt tự xưng "bản đế", bây giờ trực tiếp biến thành "tiểu Nộ", sự tương phản trước và sau có hơi lớn à!

Kinh ngạc hơn nữa là sinh linh của Nộ Giới, vị chúa tể vô thượng, Nộ Đế đại nhân, vậy mà lại quỳ?

Giây phút này, tam quan của sinh linh toàn Nộ Giới hoàn toàn sụp đổ.

Trong lòng họ, Nộ Đế là sự tồn tại vô địch, Nộ Đế là thần linh, là chúa tể.

Bây giờ, vị thần của họ lại quỳ thẳng xuống trước một nam tử mặc áo đen xa lạ, tín ngưỡng và tam quan đều sụp đổ hoàn toàn trong nháy mắt.

"Nộ...

Nộ Đế đại nhân, ngài không bị thương chứ, sao lại quỳ xuống?" "Không!

Nộ Đế đại nhân không bị thương, kẻ địch quá mạnh, Nộ Đế đại nhân căn bản không có sức chống trả." "Không thể nào... không thể nào... mới một chiêu thôi mà!

Sao có thể khiến Nộ Đế đại nhân quỳ xuống!" "Rõ ràng kẻ xâm lược này quá mạnh, vượt ra khỏi nhận thức của chúng ta, mạnh đến mức thần minh cũng không thể chiến thắng." "..." Toàn bộ sinh linh của Nộ Giới đều hoàn toàn ngây người, ngơ ngác nhìn Nộ Đế đang quỳ.

Đế Phượng Thiên nhìn Nộ Đế với vẻ mặt sợ đến tè ra quần, từ từ

hỏi: “Vì sao tiếp cận Đế Giới của bản thiếu chủ?” Nộ Đế bây giờ cuối cùng cũng biết, người trước mặt là một siêu cấp đại lão đã khai phá ra một phương đại thế giới, so với Đế Giới, Nộ Giới chỉ là hạt cát trong sa mạc, như đom đóm so với trăng rằm.

Vậy mà mình lại dám tranh giành với vị đại nhân này, quả thực là tìm chết!

Nộ Đế lập tức trả lời: “Thưa đại nhân, tiểu nhân đang tìm kiếm cơ duyên, cũng muốn chiếm lấy phương đại thế giới này.” Nộ Đế nào dám giấu giếm, lập tức nói ra suy nghĩ của mình.

Về việc thôn phệ Đế Giới thì hắn không có ý định, Nộ Đế không có năng lực để Nộ Giới thôn phệ Đế Giới.

Đế Phượng Thiên lạnh nhạt hỏi: “Người khai phá ra phương đại thế giới này rõ ràng mạnh hơn ngươi, ngươi cũng dám chiếm làm của riêng?” Trong lời nói này có một lỗ hổng rất lớn, Đế Phượng Thiên nghi ngờ Nộ Đế trước mắt không nói thật.

Nộ Đế cũng cảm nhận được sự nghi ngờ của Đế Phượng Thiên, lập tức thề thốt: “Tiểu nhân nói lời nào cũng là thật, bởi vì loại đại thế giới này cực kỳ khó khai tịch, cho dù khai tịch thành công, người khai tịch cũng đa phần bỏ mạng, mạnh như Bàn Cổ cũng không ngoại lệ, vì vậy tiểu nhân tưởng rằng... tưởng rằng...” Nộ Đế không dám nói hết câu.

Đế Phượng Thiên lúc này mới hiểu ra, thì ra tên nhóc này tưởng người khai tịch thế giới này đã chết rồi, nên mới dám đến.

Đế Phượng Thiên đã biết được nhiều điều, lại hỏi: “Ngươi không phải Tiên Thiên Ma Thần, vì sao lại có Đại Đạo Pháp Tắc?” Nộ Đế nghiêm túc trả lời: “Năm xưa sau khi Bàn Cổ chém giết ba nghìn Tiên Thiên Ma Thần, rất nhiều pháp bảo cộng sinh của Ma Thần còn sót lại trong Hỗn Độn, tiểu nhân may mắn tìm được pháp bảo tùy thân của

Nộ Chi Ma Thần, thông qua việc lĩnh ngộ bản nguyên của Nộ trong pháp bảo mà lĩnh ngộ được Nộ Chi Đại Đạo Pháp Tắc." Đế Phượng Thiên gật đầu, cũng có khả năng đó, ví như hắn cũng từ Không Gian Chi Tháp của Dương Mi mà lĩnh ngộ được không gian pháp tắc.

Đế Phượng Thiên tiếp tục hỏi: "Vậy làm thế nào để cả tiểu thế giới di động?" Nộ Đế lập tức từ trong lòng lấy ra một viên đá trông bình thường, nói: "Tiểu nhân vô tình nhặt được Giới Thạch trong Hỗn Độn, có thể điều khiển một phương tiểu thế giới di chuyển chậm rãi, nhưng đại thế giới trọng lượng quá lớn, Giới Thạch cũng không thể điều khiển được." Nộ Đế hai tay dâng Giới Thạch quý giá lên, định hiến cho Đế Phượng Thiên để cầu sống.

Đế Phượng Thiên lại không thèm nhìn, thứ này hắn lấy cũng vô dụng, lại không thể khiến Đế Giới di động, huống hồ hắn cũng không muốn Đế Giới di động.

Nộ Đế lại run rẩy, chỉ mong Đế Phượng Thiên mau nhận lấy Giới Thạch quý giá, bảo toàn cái mạng nhỏ của hắn.

Đế Phượng Thiên trực tiếp vượt qua không gian, nháy mắt đã đến trước mặt Nộ Đế.

Nộ Đế cũng nắm giữ Đại Đạo Pháp Tắc, tự nhiên có thể hiểu được không gian pháp tắc.

Nộ Đế trợn to hai mắt nói: "Thì...

Chương 430

thì ra ngài là Dương Mi Ma Thần, tiểu nhân có mắt không tròng, xin đại nhân thứ tội!" Trong mắt Nộ Đế, người có thể khai tịch ra một phương đại thế giới mà không chết, có thể một chiêu đánh bại hắn, tất phải là Ma Thần đỉnh cấp nhất.

Đối phương tinh thông Không Gian Đại Đạo Pháp Tắc, vậy tám phần là Dương Mi trong truyền thuyết không thể nghi ngờ.

Tuy không biết vì sao Dương Mi lại có Ám Chi Đại Đạo, nhưng điều đó không quan trọng.

"Dương Mi sao?" Đế Phượng Thiên cười cười, nói ra một câu, suýt nữa làm Nộ Đế tim vỡ nát.

"Bị ta giết rồi!" Theo lời Đế Phượng Thiên vừa dứt, đầu óc Nộ Đế trống rỗng, hoàn toàn không thể suy nghĩ.

Không thể nào... không thể nào!

Đó là Ma Thần đỉnh cấp nhất trong Hỗn Độn đó!

Đó là Ma Thần có thể dễ dàng sống sót trong tay Bàn Cổ đó!

Sao có thể chết?

"Ta đã giết Dương Mi, sau đó thông qua Không Gian Chi Tháp lĩnh ngộ được không gian pháp tắc, cho nên, bản thiếu chủ không phải Dương Mi." Đế Phượng Thiên ngữ khí vô cùng bình thản giải thích, nhưng nghe vào tai Nộ Đế lại như từng đạo sấm sét.

Nộ Đế cũng không nghi ngờ tính chân thực của lời nói này, bởi vì một sự tồn tại có thể giơ tay là giết chết hắn, không cần thiết phải lãng phí thời gian ở đây lừa hắn.

Chẳng lẽ, người trước mắt là Bàn Cổ...

Rõ ràng, trong lòng Nộ Đế, ngoài Bàn Cổ ra còn ai có thể mạnh như vậy?

Tuy Bàn Cổ chắc chắn đã chết từ lâu, người trước mắt tám phần không phải Bàn Cổ, nhưng Nộ Đế thực sự không nghĩ ra người nào khác!

Trong thế giới quan của hắn, mạnh mẽ như vậy chỉ có một mình Bàn Cổ!

Nhưng bất kể Ma Thần trước mắt là ai, đều là sự tồn tại có thể dùng một móng tay là nghiền chết hắn, là tầng thứ mà cả đời này hắn cũng không thể chạm tới.

Đế Phượng Thiên tiếp tục hỏi: "Trong Hỗn Độn còn có sự tồn tại nào giống ngươi, đã khai tịch tiểu thế giới không?" Nộ Đế gật đầu, nói: "Theo ta được biết là có, đều là những Hậu Thiên Ma Thần giống như ta, đã tìm được truyền thừa của Tiên Thiên Ma Thần, nhưng cũng không quá nhiều, ta chỉ biết đại khái vị trí của hai vị giống như ta." Đế Phượng Thiên gật đầu, hỏi: "Muốn sống không?" Đế Phượng Thiên thực ra từ đầu đến cuối đều không có ý định giết Nộ Đế hay tiêu diệt Nộ Giới này, vì không cần thiết.

Bởi vì, nếu sinh linh Hồng Mông thắng, e rằng Hỗn Độn và Hồng Hoang đều sẽ biến mất từ đây, không cần thiết phải làm những việc vô nghĩa.

Nếu hắn thắng, cả Hồng Hoang và Hỗn Độn đều sẽ thuộc về hắn.

Hắn không chỉ là Chúa tể Hồng Hoang, mà còn là Chúa tể Hỗn Độn.

Cho nên, tóm lại, đánh thua thì tất cả đều không còn tồn tại, đánh thắng thì những thứ này thực ra đều là tài sản của hắn.

Nộ Đế vừa nghe có hy vọng sống, lập tức gật đầu nói: "Đại nhân cứ việc phân phó, tiểu Nộ lên núi đao xuống biển lửa tuyệt đối không nhíu mày." Đế Phượng Thiên nói: "Đi dẫn hai vị mà ngươi biết đến đây." Nộ Đế không biết dụng ý của Đế Phượng Thiên, nhưng lập tức gật đầu nhận lời, biểu thị tuyệt đối hoàn thành nhiệm vụ.

Đế Phượng Thiên liền đánh một luồng nhân quả pháp tắc vào trong cơ thể Nộ Đế, từ từ nói: "Trong vòng một nguyên hội không trở về, thì chết đi!" Do Hỗn Độn quả thực khá lớn, nên Đế Phượng Thiên cũng cho hắn thời gian rộng rãi.

Nộ Đế không chút nghi ngờ lời của Đế Phượng Thiên, bởi vì, hắn lại cảm nhận được sức mạnh nhân quả trong cơ thể!

Trời ơi!

Nộ Đế suýt nữa sợ đến quỳ xuống lần nữa.

Đây là Ma Thần nghịch thiên cỡ nào vậy?

Đồng thời nắm giữ Nhân Quả Đại Đạo, Không Gian Đại Đạo, Ám Chi Đại Đạo?

Ba Đại Đạo này đều có thể xếp vào top mười trong ba nghìn Đại Đạo đó!

Nộ Đế cảm thấy tam quan của mình với tư cách là một Hỗn Độn Ma Thần đã hoàn toàn sụp đổ.

Chuyện này quả thực quá vô lý.

Nộ Đế quả thực nghi ngờ vị đại ma thần trước mắt này có phải đã vượt qua Bàn Cổ không.

Nộ Đế vội vã rời đi, nhanh chóng đi lừa hai vị Hậu Thiên Ma Thần mà hắn biết đến đây.

Nộ Đế biết sự tồn tại của đối phương, nhưng không quen biết, vì

vậy phải nghĩ ra một lý do hay để lừa họ.

Một vị tên là Kiếm Đế, đã tìm được truyền thừa của Kiếm Chi Tiên Thiên Ma Thần, tu luyện Kiếm Chi Đại Đạo.

Vị còn lại tên là Hỗn Loạn Đế, là người đã tìm được truyền thừa của Hỗn Loạn Ma Thần, tu luyện Hỗn Loạn Đại Đạo.

Hai Đại Đạo Pháp Tắc này đều mạnh hơn Nộ Chi Pháp Tắc một chút, vì vậy Nộ Đế không thể cứng đối cứng, chỉ có thể dùng trí.

Nộ Đế đại khái dùng trí như sau: Ma Thần khai tịch đại thế giới kia đã chết, hắn đi do thám.

Nhưng đại thế giới đó có đại trận phòng hộ, một mình không thể công phá, vì vậy tìm người liên thủ, cùng nhau xâm chiếm đại thế giới đó.

Đương nhiên, lúc lừa gạt thì phức tạp hơn, cũng cần một số kỹ năng nói chuyện, nhưng đại khái là ý đó.

Chỉ cần thuyết phục được một người, rồi hai người cùng đi thuyết phục người còn lại sẽ đơn giản hơn.

Nộ Đế thuyết phục Hỗn Loạn Đế trước, sau đó cùng Hỗn Loạn Đế lại thuyết phục Kiếm Đế.

Như vậy, chỉ trong vòng nghìn năm, Nộ Đế đã dẫn Kiếm Đế và Hỗn Loạn Đế đến.

Đối với hiệu suất này, Đế Phượng Thiên khá hài lòng.

Trong nghìn năm này, Đế Phượng Thiên cũng không phải không làm gì, chỉ ngồi chờ.

Đế Phượng Thiên đã gieo Thế Giới Chủng Tử xuống.

Sau khi hạt giống được gieo xuống, Đế Phượng Thiên cảm giác cả thế giới đều đang bừng bừng sinh cơ, thế giới này đang hình thành

một loại phòng ngự nào đó.

Loại phòng ngự này không giống như đại trận phòng hộ không cho kẻ địch vào, mà là bảo vệ thế giới này không bị vỡ nát.

Hiện tại Thế Giới Chủng Tử vừa mới được gieo xuống, chưa trưởng thành thành Thế Giới Thụ, chỉ là cây non của Thế Giới Thụ, Đế Phượng Thiên đã cảm nhận được nó mang lại lợi ích vô cùng cho Đế Giới.

Có thể thấy một khi Thế Giới Thụ thành hình, nó sẽ mang lại lợi ích lớn đến mức nào cho Đế Giới.

Hiện tại cây non của Thế Giới Thụ đã cao lớn vô cùng, Đế Phượng Thiên bây giờ mới biết, Thế Giới Thụ một khi thành hình, hoàn toàn giống như Bất Chu Sơn, là một sự tồn tại như cột chống trời!

Hệ thống xuất phẩm, quả nhiên là hàng tuyển!

Khi Kiếm Đế và Hỗn Loạn Đế đến Đế Giới, lập tức phát hiện có điều không đúng, ở đây làm gì có đại trận phòng hộ?

Rõ ràng là chẳng có cái gì cả!

Nộ Đế thì trực tiếp quỳ xuống trong Hỗn Độn hướng về phía Đế Giới, lớn tiếng nói: "Chủ thượng, tiểu nhân không phụ sự ủy thác!" Lúc này Kiếm Đế và Hỗn Loạn Đế nếu không phát hiện ra mình bị lừa, thì không phải Ma Thần, mà là ma trư.

Trông như thế này này: ^(*￣(oo)￣)^...

Kiếm Đế và Hỗn Loạn Đế với tư cách là Ma Thần, tự nhiên cũng không có tính khí tốt, trực tiếp ra tay với Nộ Đế, nhưng đòn tấn công của họ chưa kịp đánh ra, đã phát hiện trước mắt đột nhiên xuất hiện một người chắn trước mặt Nộ Đế.

Không Gian Đại Đạo!

Hai vị Ma Thần đều không ngốc, cũng nắm giữ Đại Đạo Pháp Tắc, tự nhiên nhận ra ngay lập tức.

Hỗn Loạn Đế có hình dạng một con rắn đen lớn, trực tiếp nói tiếng người: "Dương...

Dương Mi?" Kiếm Đế thì có hình dạng đạo thể của nhân tộc, xem ra Kiếm Đế khá là bắt kịp thời đại.

Chương 431

Kiếm Đế áo trắng phiêu diêu, ra dáng một tông sư kiếm đạo, khiến Đế Phượng Thiên nghĩ đến một cái tên: Tây Môn Xuy Tuyết.

Kiếm Đế nói: "Không, không phải Dương Mi, không gian pháp tắc của Dương Mi mạnh hơn người này." Nghe Kiếm Đế nói vậy, Hỗn Loạn Đế cuối cùng cũng yên tâm, chỉ cần không phải Dương Mi là được.

Nhìn dáng vẻ thở phào nhẹ nhõm của Hỗn Loạn Đế, Nộ Đế trong lòng thầm cười, đúng là không phải Dương Mi, chỉ là Ma Thần đã giết Dương Mi thôi, không biết ngươi thả lỏng cái búa gì!

Hỗn Loạn Đế tức giận quát: "Đạo hữu để Nộ Đế lừa hai chúng ta đến đây là có ý gì?" Biết Đế Phượng Thiên không phải Dương Mi, Hỗn Loạn Đế cũng ưỡn thẳng lưng, lập tức có khí thế, đối phương chỉ nắm giữ một chút không gian pháp tắc, cũng chưa chắc có thể đánh thắng hắn và Kiếm Đế liên thủ.

Hỗn Loạn Đế trong lòng tính toán.

Kiếm Đế lại nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên không nói lời nào, Ma Thần trước mắt này, hắn hoàn toàn nhìn không thấu.

Kẻ địch mà mình không nhìn thấu, mới là kẻ địch đáng sợ nhất.

Huống hồ, nếu là Ma Thần tầm thường, sao có thể khiến Nộ Đế thành kính quỳ xuống như vậy?

Rõ ràng, Kiếm Đế này là người có đầu óc nhất trong ba Hậu Thiên Ma Thần...

Rõ ràng, Kiếm Đế này là người có đầu óc nhất trong ba Hậu Thiên Ma Thần.

Ngược lại Hỗn Loạn Đế thì có hơi thiếu một chút.

Đế Phượng Thiên tự nhiên lười trả lời câu hỏi của Hỗn Loạn Đế, nói thẳng: "Hai ngươi, sau này cũng giống như Nộ Đế, trở thành bộc nhân của bản thiếu chủ." Lời này vừa nói ra, Hỗn Loạn Đế lập tức đại nộ.

Kiếm Đế cũng nhíu mày, nếu nói ai là người cao ngạo nhất trong ba Hậu Thiên Ma Thần, tuyệt đối là Kiếm Đế.

Bọn họ đều là chúa tể một cõi, sao có thể trở thành bộc nhân của Ma Thần khác?

Kiếm Đế không phải không có cốt khí như Nộ Đế, trừ khi Bàn Cổ sống lại, hắn có thể cân nhắc làm bộc nhân của Bàn Cổ.

Hỗn Loạn Đế gào thét: "Kiếm Đế, tên nhóc không biết từ đâu chui ra này chắc là điên rồi, chúng ta liên thủ, cùng nhau chém chết tiểu tử này." Hỗn Loạn Đế tuy không thông minh bằng Kiếm Đế, nhưng ít nhất cũng không ngu, nếu để một mình hắn ra tay thăm dò thì có hơi rén.

Đối phương nếu không có chút bản lĩnh thì không thể thu phục được Nộ Đế.

Kiếm Đế gật đầu, đối phương tuyên bố muốn thu hắn làm bộc nhân, vì tôn nghiêm cũng phải ra tay.

Kiếm Đế không biết từ lúc nào trong tay đã nắm một thanh đại kiếm.

Đó là pháp bảo tùy thân của Tiên Thiên Kiếm Chi Ma Thần, thuộc về một kiện dị bảo, tên là Hỗn Độn Kiếm.

Kiện pháp bảo này nếu đặt ở Hồng Hoang, thì thuộc cấp Bán bộ Hỗn Độn Linh Bảo, cũng là một pháp bảo vô cùng mạnh mẽ.

Kiếm Đế cũng là một Ma Thần có cơ duyên, khi du lịch Hỗn Độn, vô tình phát hiện ra di vật của Kiếm Chi Ma Thần, từ đó lĩnh ngộ được kiếm đạo pháp tắc.

Kiếm đạo pháp tắc tuy không xếp vào top mười trong ba nghìn đại đạo, nhưng cũng có thể xếp vào top năm mươi, cũng là một loại đại đạo pháp tắc bá đạo.

Kiếm Đế chính là người mạnh nhất trong ba vị Hậu Thiên Ma Thần.

Trên Hỗn Độn Kiếm, kiếm đạo pháp tắc màu trắng sắc bén lưu chuyển không ngừng, kiếm khí vô cùng sắc bén kia chém rách cả Hỗn Độn gần đó.

Đế Phượng Thiên cảm ứng được, sự lý giải của Kiếm Đế đối với kiếm đạo quả thực rất sâu sắc.

Cộng thêm thực lực Hỗn Độn Chí Tôn đỉnh phong, nếu cảnh giới giống như lão đa, tuyệt đối có thể trở thành kình địch của lão đa.

Đương nhiên, đây là trong trường hợp cảnh giới giống nhau, Hỗn Độn Chí Tôn tương đương với Chuẩn Thánh, về cảnh giới không bằng Đại La Hỗn Nguyên của Thông Thiên Giáo Chủ.

Tuy tên của Hỗn Độn Kiếm là Hỗn Độn Kiếm, nhưng thực ra nó là một thanh kiếm toàn thân trắng như tuyết, rất đẹp.

Hỗn Độn Kiếm tỏa ra ánh sáng trắng chói mắt, kiếm khí sắc bén phá khai Hỗn Độn, chém thẳng một kiếm về phía Đế Phượng Thiên.

Hỗn Loạn Đế thấy Kiếm Đế đã ra tay, cũng không chút do dự ra tay.

Miệng rắn của Hỗn Loạn Đế phun ra một đạo hỗn loạn pháp tắc vô cùng sắc bén.

Nhưng đạo hỗn loạn pháp tắc này rõ ràng không mạnh bằng một kiếm kia của Kiếm Đế, bởi vì hỗn loạn pháp tắc không chỉ dùng cho một kẻ địch duy nhất.

Điểm nghịch thiên nhất của hỗn loạn pháp tắc là quần chiến, dưới ảnh hưởng của hỗn loạn pháp tắc có thể khiến quân địch rơi vào hỗn loạn, tự tàn sát lẫn nhau.

Cho nên Hỗn Loạn Đại Đạo Pháp Tắc thuộc về loại đại đạo pháp tắc thiên về tấn công quần thể, vì vậy khi đối đầu với một kẻ địch duy nhất tự nhiên sẽ có chút thiệt thòi.

Hai đạo công kích vô cùng mạnh mẽ xé rách Hỗn Độn, tấn công về phía Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên vẫn chắp tay sau lưng.

Chỉ thấy giữa lúc thản nhiên, tay trái và tay phải đồng thời duỗi ra, ngón trỏ đồng thời điểm ra.

Hai đạo hắc ám cực hạn từ ngón trỏ phun ra.

Hai đạo công kích vô cùng mạnh mẽ kia trực tiếp bị hắc ám cực hạn thôn phệ sạch sẽ.

Như thể Kiếm Đế và Hỗn Loạn Đế chưa từng đánh ra bất kỳ đòn tấn công nào.

Kiếm Đế và Hỗn Loạn Đế trực tiếp ngây người tại chỗ, trong lòng họ nghĩ Ma Thần trước mắt có thể sẽ hơi mạnh, nhưng hoàn toàn không ngờ lại mạnh đến mức vô lý như vậy.

Chỉ một đòn tùy tay đã đánh bại đòn tấn công mạnh nhất của họ!

Biến động khí tức lộ ra sau một đòn này lại chính là cảnh giới Bán bộ Đại đạo.

Kiếm Đế và Hỗn Loạn Đế không ra tay nữa.

Bởi vì, không đánh lại!

Sự khác biệt giữa Hỗn Độn Chí Tôn và Bán bộ Đại đạo giống như sự khác biệt giữa Chuẩn Thánh và Thánh nhân, đánh thế nào?

Đánh vỡ đầu cũng không đánh lại!

Đế Phượng Thiên hai ngón tay điểm ra, gieo sức mạnh nhân quả vào thân thể Kiếm Đế và Hỗn Loạn Đế.

Nhân quả pháp tắc của Đế Phượng Thiên, bọn họ không thể chống lại được Đại Đạo Pháp Tắc.

Nguyên nhân đương nhiên là vì quá yếu.

Kiếm Đế và Hỗn Loạn Đế cũng giống như Nộ Đế, cảm nhận được sức mạnh nhân quả trong cơ thể.

Lập tức chấn động đến tê cả da đầu!

Đồng thời nắm giữ Nhân Quả Đại Đạo, Không Gian Đại Đạo, Ám Chi Đại Đạo ba loại đại đạo pháp tắc đỉnh cấp, lại còn là cảnh giới Bán bộ Đại đạo, quả thực có thể so sánh với Bàn Cổ!

Đế Phượng Thiên lạnh nhạt hỏi: "Còn muốn đánh nữa không?" Hỗn Loạn Đế không nói hai lời, trực tiếp quỳ xuống, lớn tiếng nói: "Tiểu nhân ra mắt chủ thượng, tiểu nhân nguyện ý làm bộc nhân của chủ thượng." Nộ Đế nhìn Hỗn Loạn Đế đã thần phục, vỗ vỗ vai hắn nói: "Sớm như vậy không phải tốt rồi sao, ta theo chủ thượng sớm nhất, cho nên bản đế là đại ca, ngươi xếp thứ hai, vậy thì đành để Kiếm Đế xếp thứ ba." Nộ Đế quả thực là một tên nịnh bợ bẩm sinh!

Rõ ràng thực lực yếu nhất, lại muốn Kiếm Đế mạnh nhất xếp thứ ba.

Thời đại này làm bộc nhân cũng phải có xếp hạng sao?

Kiếm Đế căn bản lười để ý đến Nộ Đế, cũng không quỳ xuống

trước Đế Phượng Thiên, nhưng cũng không nói những lời trẻ trâu như "bản đế tuyệt không làm bộc nhân".

Lòng tự tôn của hắn khiến hắn vẫn đứng, nhưng trong lòng hắn thực ra đã thần phục.

Hỗn Loạn Đế nổi nóng, Nộ Đế này quá không biết xấu hổ!

Nhưng không có cách nào, ai bảo người ta quỳ sớm hơn chứ?

Giống như đứa trẻ sinh ra trước chắc chắn là anh cả, không có gì để nói.

Chương 432

Đế Phượng Thiên cũng không quan tâm Kiếm Đế có quỳ hay không, hạt giống nhân quả đã được gieo, trừ khi tu vi ba người vượt qua hắn, nếu không sinh tử đều do hắn nắm giữ.

Đế Phượng Thiên lạnh nhạt phân phó: "Giao cho các ngươi một nhiệm vụ, tìm kiếm những Ma Thần khác giống như các ngươi, không cần tấn công, chỉ cần ghi lại vị trí là được." Kiếm Đế im lặng ghi nhớ, không nói lời nào.

Hỗn Loạn Đế lập tức nói: "Tiểu nhân nhất định sẽ đi khắp Hỗn Độn, hoàn thành sự ủy thác của chủ thượng." Nộ Đế thì cẩn thận hỏi một câu: "Dám hỏi chủ thượng, ngài muốn..." Nộ Đế trong lòng có suy đoán, nhưng không nhịn được hỏi.

Đế Phượng Thiên vô cùng bình tĩnh nói: "Bản thiếu chủ muốn thống nhất Hỗn Độn, làm Chúa tể Hỗn Độn." Một câu nói được nói ra bằng giọng điệu bình tĩnh, hắn vốn là Chúa tể Hồng Hoang, nay thực lực có thể so sánh với Bàn Cổ, trong Hỗn Độn cũng là vô địch, đương nhiên sẽ là Chúa tể Hỗn Độn.

Nhưng lời này rơi vào tai Nộ Đế, Hỗn Loạn Đế, Kiếm Đế, lại như sấm sét nổ vang, đồng thời cũng khiến lòng họ trào dâng.

Đế Phượng Thiên bình tĩnh nói: "Các ngươi biết thân phận của ta không?

Ta là Chúa tể Hồng Hoang, Đế Phượng Thiên." Nộ Đế và Hỗn Loạn Đế không có phản ứng, vì chưa từng nghe qua cái tên này.

Nhưng Kiếm Đế lại vô cùng xúc động, run rẩy hỏi: "Có phải là người đã chém giết Dương Mi Đạo Nhân, Băng Thiên Lão Tổ, Hoàng Tuyền Lão Tổ, một tay tiêu diệt đại quân Hỗn Độn Ma Thần, Thánh

tử của Tiệt Giáo, Đế Phượng Thiên?" Đế Phượng Thiên ngạc nhiên nhìn Kiếm Đế một cái, hỏi: "Ngươi biết bản thiếu chủ?" Lúc này Hỗn Loạn Đế nghe mà ngơ ngác, thì ra Dương Mi đã chết rồi sao?

Chẳng trách Kiếm Đế biết chủ thượng tuyệt đối không phải Dương Mi.

Kiếm Đế lập tức quỳ một gối xuống, nói: "Ngài là Ma Thần mà ta sùng bái nhất, lấy căn nguyên Hậu Thiên Ma Thần vượt qua cả Tiên Thiên Ma Thần đỉnh cấp nhất, ta nguyện nhận Thánh tử làm chủ." Ặc?

Đế Phượng Thiên thầm nghĩ, thì ra ta ở Hỗn Độn cũng có fan hâm mộ?

Quả nhiên là quá nổi tiếng rồi...

Đế Phượng Thiên phái ba vị Ma Thần đi tìm vị trí của các Ma Thần khác, đây là một nước cờ tùy ý.

Mục đích là nếu có thể đánh thắng sinh linh Hồng Mông, thì có thể tiện lợi hơn trong việc thống nhất Hỗn Độn.

Nếu đánh thua, cũng không sao, dù sao thì mọi người đều không còn tồn tại nữa.

Sau khi thu nhận ba Ma Thần bộc nhân, Đế Phượng Thiên tiếp tục bế quan.

Đế Phượng Thiên vẫn tiếp tục lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo.

Hiện tại tuy không có Đại Đạo Quả Thực, nhưng ở giai đoạn thứ ba của Không Gian Đại Đạo này Đế Phượng Thiên vẫn có thể lĩnh ngộ.

Chỉ là tốc độ chậm hơn một chút.

Một nguyên hội sau, lựa chọn của hệ thống được kích hoạt.

“Kiểm tra thấy túc chủ đã bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn hạ của thánh nhị đại, thưởng Huyết Hải Đại Trận.” “Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng năm trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy.” Đế Phượng Thiên tự nhiên chọn phương án thứ hai.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng năm trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy!” Nhận phần thưởng xong, Đế Phượng Thiên tiếp tục bế quan, lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo.

Một nguyên hội sau, lựa chọn của hệ thống lại được kích hoạt.

“Kiểm tra thấy túc chủ đã bế quan một nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn hạ của thánh nhị đại, thưởng Chuẩn Thánh Đan (x3).” “Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1).” Đế Phượng Thiên vẫn chọn phương án thứ hai.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!” Nhận được phần thưởng Đại Đạo Quả Thực này, Đế Phượng Thiên lập tức ăn viên Đại Đạo Quả Thực đó.

Một nghìn năm sau, Đế Phượng Thiên dựa vào sự tích lũy trước đó và sự trợ giúp của Đại Đạo Quả Thực, đã lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo đến giai đoạn thứ tư.

“Kiểm tra thấy túc chủ đã lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo đến giai đoạn thứ tư, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn hạ của thánh nhị đại, thưởng Thế Giới Chủng Tử (x1).” “Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân

mới là vương đạo, thưởng Hồng Mông Chủng Tử (x1).” Đế Phượng Thiên do dự một chút, phương án này lần đầu tiên xuất hiện Hồng Mông Chủng Tử, Thế Giới Chủng Tử đã có một hạt, tạm thời không cần lắm.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Hồng Mông Chủng Tử (x1)!” “Nhắc nhở: Hồng Mông Chủng Tử gieo trong thế giới chân thực, có một xác suất nhất định có thể sinh ra Hỗn Độn Chí Bảo, thời gian cụ thể cần bao lâu hoàn toàn không biết, cũng có thể không sinh ra Hỗn Độn Chí Bảo.” Bảng thông tin cá nhân: 【Họ tên: Đế Phượng Thiên.】【Căn nguyên: Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần (Đỉnh cấp).】【Tu vi: Bán bộ Đại đạo (cảnh giới tiếp theo Đại Đạo Thánh nhân).】【Nhục thân: Chuẩn Thánh đỉnh phong (đã qua hai giọt Bàn Cổ tinh huyết tôi luyện).】【Đại Đạo: Ám Chi Đại Đạo (Hỗn Độn), Nhân Quả Đại Đạo (Lô Hỏa Thuần Thanh), Không Gian Đại Đạo (Siêu Quần Bạt Tụy), Trận Chi Đại Đạo (Địa giai).】【Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp, Chân Hoàng Nạp Khí Pháp.】【Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.】【Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật, Cửu Vị Chân Hỏa.】【Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), Không Gian Chi Tháp (Hỗn Độn Linh Bảo), Thần Ma Chiến Giáp (Hỗn Độn Linh Bảo), Ma Thần Kính (Tiên Thiên Chí Bảo), Hỗn Loạn Nguyên Thạch (Dị bảo), Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp (Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo), Linh Cữu Đăng (Tiên Thiên Linh Bảo), một vạn thanh kiếm (đều là

Hậu Thiên Chí Bảo).】【Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên), Đại Đạo Chi Thụ (linh căn đặc thù), Thế Giới Thụ (linh căn đặc thù).】【Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (thông qua Trận Chi Đại Đạo tự lĩnh ngộ kiếm trận), Thần Ma Bất Diệt Trận (trận pháp phòng ngự).】【Khác: Hồng Mông Chủng Tử (x1), Hỗn Độn Nguyên Thủy (một nghìn giọt).】Đế Phượng Thiên liếc qua bảng thông tin cá nhân, thầm nghĩ sau khi kết thúc bế quan sẽ lập tức gieo Hồng Mông Chủng Tử xuống.

Nếu thật sự sinh ra một kiện Hỗn Độn Chí Bảo, thì đúng là hời to.

Đế Phượng Thiên tiếp tục bế quan.

Ba nguyên hội sau, lựa chọn của hệ thống lại được kích hoạt.

"Kiểm tra thấy túc chủ đã bế quan ba nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn hạ của thánh nhị đại, thưởng Lục Căn Thanh Tịnh Trúc (x1)." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!" Đế Phượng Thiên chọn Đại Đạo Quả Thực, sau đó ăn Đại Đạo Quả Thực.

Đại Đạo Quả Thực có hiệu quả trong một nghìn năm, lại giúp Đế Phượng Thiên lĩnh ngộ được tầng sâu hơn của Không Gian Đại Đạo, nhưng vẫn chưa lĩnh ngộ đến giai đoạn thứ năm.

Đế Phượng Thiên định lần này sẽ đưa Không Gian Đại Đạo lên giai đoạn thứ năm giống như Nhân Quả Đại Đạo.

Một nguyên hội sau, lựa chọn của hệ thống lại được kích hoạt.

"Kiểm tra thấy túc chủ đã bế quan một nguyên hội, lựa chọn đã

được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn hạ của thánh nhị đại, thưởng một vạn giọt Huyền Thiên Trọng Thủy." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng mười giọt Hồng Mông Thánh Thủy." Đế Phượng Thiên suy nghĩ một lát, chọn Hồng Mông Thánh Thủy lần đầu tiên xuất hiện.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng mười giọt Hồng Mông Thánh Thủy!" "Nhắc nhở: Hồng Mông Thánh Thủy có thể nâng cao tốc độ trưởng thành của Hồng Mông Chủng Tử, cũng có thể nâng cao xác suất sinh ra Hỗn Độn Chí Bảo của Hồng Mông Chủng Tử." Nghe hệ thống nhắc nhở, Đế Phượng Thiên biết lựa chọn của mình là đúng, Hồng Mông Chủng Tử và Hồng Mông Thánh Thủy là những bảo bối dùng chung với nhau.

Đế Phượng Thiên tiếp tục bế quan.

Một nguyên hội sau, lựa chọn của hệ thống lại được kích hoạt.

"Kiểm tra thấy túc chủ đã bế quan một nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn hạ của thánh nhị đại, thưởng Cửu Chuyển Kim Đan (x5)." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!" Đế Phượng Thiên nhận Đại Đạo Quả Thực xong, trực tiếp nuốt vào, định tấn công giai đoạn thứ năm của Không Gian Đại Đạo...

Đế Phượng Thiên nhận Đại Đạo Quả Thực xong, trực tiếp nuốt vào, định tấn công giai đoạn thứ năm của Không Gian Đại Đạo.

Nhưng lần này rõ ràng một quả Đại Đạo Quả Thực không thể tấn công đến giai đoạn thứ năm của Không Gian Đại Đạo.

Đế Phượng Thiên phải tiếp tục bế quan.

"Kiểm tra thấy túc chủ đã bế quan một nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn hạ của thánh nhị đại, thưởng một vạn giọt Tam Quang Thần Thủy." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!" Đế Phượng Thiên lại nhận thêm một quả Đại Đạo Quả Thực, trực tiếp ăn vào.

Một nghìn năm sau, hiệu quả của Đại Đạo Quả Thực biến mất, Đế Phượng Thiên vẫn chưa thể lĩnh ngộ được giai đoạn thứ năm của Không Gian Đại Đạo.

Nhưng sắp rồi, Đế Phượng Thiên cảm giác thêm một quả Đại Đạo Quả Thực nữa là gần như có thể đột phá.

Dường như vận khí khá tốt, phần thưởng bế quan lần sau của Đế Phượng Thiên lại kích hoạt ra Đại Đạo Quả Thực, Đế Phượng Thiên lại ăn Đại Đạo Quả Thực.

Lại một nghìn năm sau, Đế Phượng Thiên cuối cùng cũng thành công.

"Kiểm tra thấy túc chủ đã lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo đến giai đoạn thứ năm, lựa chọn đã được kích hoạt." "Một: Lập tức xuất quan, tận hưởng cuộc sống nhàn hạ của thánh nhị đại, thưởng năm trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy." "Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, thưởng Phong Hỏa Bồ Đoàn." Đế Phượng Thiên cảm thấy thời gian cũng gần đủ rồi, liền chọn

phương án thứ nhất, quyết định xuất quan.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn, thưởng năm trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy!" Bảng thông tin cá nhân: 【Họ tên: Đế Phượng Thiên.】【Căn nguyên: Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần (Đỉnh cấp).】【Tu vi: Bán bộ Đại đạo (cảnh giới tiếp theo Đại Đạo Thánh nhân).】【Nhục thân: Chuẩn Thánh đỉnh phong (đã qua hai giọt Bàn Cổ tinh huyết tôi luyện).】【Đại Đạo: Ám Chi Đại Đạo (Hỗn Độn), Nhân Quả Đại Đạo (Lô Hỏa Thuần Thanh), Không Gian Đại Đạo (Lô Hỏa Thuần Thanh), Trận Chi Đại Đạo (Địa giai).】【Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp, Chân Hoàng Nạp Khí Pháp.】【Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.】【Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật, Cửu Vị Chân Hỏa.】【Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), Không Gian Chi Tháp (Hỗn Độn Linh Bảo), Thần Ma Chiến Giáp (Hỗn Độn Linh Bảo), Ma Thần Kính (Tiên Thiên Chí Bảo), Hỗn Loạn Nguyên Thạch (Dị bảo), Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp (Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo), Linh Cữu Đăng (Tiên Thiên Linh Bảo), một vạn thanh kiếm (đều là Hậu Thiên Chí Bảo).】【Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên), Đại Đạo Chi Thụ (linh căn đặc thù), Thế Giới Thụ (linh căn đặc thù).】【Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (thông qua Trận Chi Đại Đạo tự lĩnh ngộ kiếm trận), Thần Ma Bất Diệt Trận (trận pháp phòng ngự).】【Khác: Hồng Mông Chủng Tử (x1), Hồng Mông Thánh Thủy (mười

giọt), Hỗn Độn Nguyên Thủy (một nghìn năm trăm giọt).】 Sau khi xuất quan, Đế Phượng Thiên lập tức đến rìa Đế Giới, lặng lẽ gieo Hồng Mông Chủng Tử xuống.

"Hệ thống, mười giọt Hồng Mông Thánh Thủy đổ hết một lần vào được không?" Đế Phượng Thiên hỏi trong đầu về cách sử dụng Hồng Mông Thánh Thủy.

"Một nghìn năm tưới một giọt Hồng Mông Thánh Thủy là tốt nhất." Hệ thống đưa ra câu trả lời.

Đế Phượng Thiên liền cứ mỗi một nghìn năm lại tưới một giọt Hồng Mông Thánh Thủy xuống.

Cứ như vậy, một vạn năm sau, mười giọt Hồng Mông Thánh Thủy đã được tưới hết.

Chương 433

Hạt giống Hồng Mông vốn sinh trưởng cực chậm, vốn cần mấy trăm nguyên hội mới nảy mầm, trong một vạn năm đã trưởng thành thành cây non.

Chỉ cần cây non Hồng Mông lại trưởng thành thành cây Hồng Mông, liền có xác suất sinh ra Hỗn Độn Chí Bảo mới.

Hồng Mông Chủng Tử do Đế Phượng Thiên gieo, vì vậy nếu sinh ra Hỗn Độn Chí Bảo mới sẽ trực tiếp nhận chủ Đế Phượng Thiên.

Dù không sinh ra Hỗn Độn Chí Bảo, cây Hồng Mông cũng giống như Thế Giới Thụ, có tác dụng bảo vệ thế giới này.

Đế Phượng Thiên cũng không thể ở đây chờ đợi Hỗn Độn Chí Bảo mới ra đời, liền đi tìm Nữ Oa.

Lúc tìm Nữ Oa, nàng đang bế quan.

Nữ Oa cảm ứng được phu quân của mình đang đến gần, liền kết thúc bế quan trước.

Nữ Oa từ từ duỗi người, nhìn Đế Phượng Thiên nói: "Sao chàng lại kết thúc bế quan nhanh vậy?" Đế Phượng Thiên gật đầu, nói: "Bế quan nữa cũng khó đột phá, nên ra ngoài tìm nàng, tiến triển của nàng thế nào rồi?" Nữ Oa cười, trả lời: "Ta cảm giác đã đến giai đoạn đỉnh phong của cảnh giới Hỗn Nguyên, tạm thời cũng không thể tìm kiếm đột phá mới." Đương nhiên, cảnh giới Hỗn Nguyên không có phân chia sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, Nữ Oa chỉ đang hình dung tình hình tu vi hiện tại của mình.

Hỗn Nguyên tương đương với chiến lực của Thánh nhân, nguyên thần không bị Thiên Đạo ràng buộc.

Vì vậy, Nữ Oa hiện tại nếu so sánh với Thánh nhân, có thể sánh ngang với Hồng Quân trước khi hợp đạo.

Nữ Oa đã như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên cũng không yếu hơn.

Nữ Oa hỏi: "Còn phu quân thì sao?

Tu vi của chàng bây giờ ngay cả ta cũng có chút nhìn không thấu." Đế Phượng Thiên trả lời: "Có lẽ cũng tương đương với Bàn Cổ năm xưa." Nữ Oa tuy đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn có chút kinh ngạc.

Dù sao đó cũng là Bàn Cổ!

Tất cả sinh linh Hồng Hoang đều tôn xưng Bàn Cổ là "Phụ Thần".

Trong mắt sinh linh Hồng Hoang, Bàn Cổ là sự tồn tại vô địch.

Bây giờ, phu quân của nàng cũng đã đạt đến cấp độ đó.

Nữ Oa cười cười, thở dài: "Nhớ lần đầu tiên gặp chàng, vào thời kỳ Hồng Vân tự bạo, lúc đó ta chỉ cần một ngón tay là có thể đè chết chàng, bây giờ chàng đã trưởng thành đến mức khiến người ta phải ngưỡng vọng rồi nhỉ?" Đế Phượng Thiên từ từ nắm lấy tay Nữ Oa, nói: "Đó chẳng phải chứng minh mắt nhìn của nàng tốt sao?" Nữ Oa lắc đầu, cười khổ: "Thật sự là mắt nhìn của ta tốt sao?

Chẳng phải chàng mặt dày mày dạn lừa ta, ta mới gả cho chàng sao?" Đế Phượng Thiên nói: "Đó là vì nàng quá đẹp, điều này không thể phản bác." Nữ Oa gật đầu, quả nhiên không phản bác.

Đế Phượng Thiên hồi tưởng: "Năm xưa lần đầu gặp nàng, nàng cao cao tại thượng như vậy, ta đã nhận định, nàng nhất định phải là nữ nhân của ta." Nữ Oa chớp chớp đôi mắt to tròn, hỏi: "Vì sao?" Đế Phượng Thiên lý lẽ hùng hồn nói: "Bởi vì nếu nàng là nữ nhân của người khác, ta sẽ đau lòng lắm." Nữ Oa: "..." Đế Phượng Thiên từ biệt Nữ Oa xong thì lại quay về bế quan.

“Phát hiện ký chủ đã bế quan một nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, khen thưởng một vạn giọt Huyền Thiên Trọng Thủy.” “Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, khen thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1).” “Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, khen thưởng Đại Đạo Quả Thực (x1)!” “Phát hiện ký chủ đã bế quan hai nguyên hội, lựa chọn đã được kích hoạt.” “Một: Lập tức xuất quan, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã của thánh nhị đại, khen thưởng Tiên Thiên Bát Quái Đại Trận.” “Hai: Tiếp tục bế quan, nâng cao thực lực bản thân mới là vương đạo, khen thưởng năm trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy.” “Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đưa ra lựa chọn, khen thưởng năm trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy!” .....

Một lần bế quan này lại kéo dài trọn vẹn hai mươi nguyên hội.

Trong một lần, Đế Phượng Thiên đã lĩnh ngộ cả Không Gian Đại Đạo và Nhân Quả Đại Đạo đến giai đoạn thứ sáu.

Ngoài Đại Đạo Quả Thực ra, Đế Phượng Thiên còn nhận được một ngàn năm trăm giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy và mười giọt Hồng Mông Thánh Thủy.

“Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã gom đủ ba ngàn giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy, có thể thăng cấp căn nguyên, có thăng cấp không?” “Thăng cấp.” “Đinh!

Đã tiêu hao ba ngàn giọt Hỗn Độn Nguyên Thủy, đang thăng cấp căn nguyên, 10%... 30%... 50%... 70%...

Thăng cấp thành công.” “Thông báo: Do căn nguyên được nâng

cấp cải tạo nhục thân, nhục thân của ký chủ cũng theo đó tăng lên một cấp.” Bảng thông tin cá nhân: Tính danh: Đế Phượng Thiên.

Căn nguyên: Hồng Mông Sinh Linh (đã đạt cấp cao nhất).

Tu vi: Bán bộ Đại đạo (cảnh giới tiếp theo: Đại Đạo Thánh nhân).

Nhục thân: Bán bộ Đại đạo (được hai giọt tinh huyết Bàn Cổ tôi luyện).

Đại Đạo: Ám Chi Đại Đạo (Hỗn Độn), Nhân Quả Đại Đạo (Đăng Phong Tạo Cực), Không Gian Đại Đạo (Đăng Phong Tạo Cực), Trận Chi Đại Đạo (Địa giai).

Công pháp: Bàn Cổ Nạp Khí Pháp, Thủy Kỳ Lân Nạp Khí Pháp, Chân Long Nạp Khí Pháp, Chân Hoàng Nạp Khí Pháp.

Pháp thuật: Trảm Thiên Quyết, Hỗn Độn Thiên Mãng, Chưởng Trung Ma Quốc, Tiệt Thiên Chỉ, Hóa Hư Thuật, Phân Thần Thuật, Cân Đẩu Vân.

Thần thông: Xích Kim Thần Đồng (bản mệnh thần thông), Hóa Hồng Chi Thuật, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật, Cửu Vị Chân Hỏa.

Pháp bảo: Thí Thần Thương (Hỗn Độn Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Hỗn Độn Linh Bảo), Không Gian Chi Tháp (Hỗn Độn Linh Bảo), Thần Ma Chiến Giáp (Hỗn Độn Linh Bảo), Ma Thần Kính (Tiên Thiên Chí Bảo), Hỗn Loạn Nguyên Thạch (Dị bảo), Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp (Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo), Linh Cữu Đăng (Tiên Thiên Linh Bảo), một vạn thanh kiếm (đều là Hậu Thiên Chí Bảo).

Linh căn: Hoàng Trung Lý (một trong mười đại linh căn khai thiên), Nhân Sâm Quả (như trên), Bàn Đào (như trên), Đại Đạo Chi Thụ (linh căn đặc thù), Thế Giới Chi Thụ (linh căn đặc thù), Hồng

Mông Chi Thụ (linh căn đặc thù).

Trận pháp: Vạn Kiếm Thí Tiên Trận (thông qua Trận Chi Đại Đạo tự lĩnh ngộ kiếm trận), Thần Ma Bất Diệt Trận (trận pháp phòng ngự).

Vật phẩm khác: Hồng Mông Thánh Thủy (mười giọt).

Cùng với việc căn nguyên được nâng cấp, nhục thân tiến hóa, Đế Phượng Thiên có thể cảm giác được mặc dù tu vi không tăng nhưng thực lực lại tăng vọt.

Nếu như trước đó Đế Phượng Thiên chỉ có thể sánh ngang Bàn Cổ, thì bây giờ chắc chắn đã vượt qua Bàn Cổ, ít nhất là vượt qua Bàn Cổ lúc khai thiên.

Dưới Đại đạo, Đế Phượng Thiên tự tin không sợ bất kỳ đối thủ nào, kể cả sinh linh Hồng Mông thần bí khó lường...

Nơi rìa Hỗn Độn vô tận, trong hư không vô ngần, bên trong Thái Dịch Cung.

Nơi đây nghênh đón hai vị khách, cả hai đều giống Thái Dịch, không thể nhìn rõ toàn bộ dung mạo, dung mạo đều ẩn trong pháp tắc.

Hai vị khách, một vị tên Thái Sơ, một vị tên Thái Tố, đều là sinh linh Hồng Mông.

Thái Dịch chậm rãi nói: "Cuối cùng cũng chịu ra rồi à?" Thái Sơ không nói gì, Thái Tố nhàn nhạt đáp: "Hai người chúng ta năm xưa trong trận chiến Hồng Mông bị thương quá nặng, cũng mới hồi phục gần đây thôi." Thái Dịch trong lòng cười lạnh, để ta lên trước thăm dò thực hư của Hồng Hoang và Hỗn Độn thì có?

Thấy ta mãi không động thủ, mới không nhịn được mà nhảy ra.

Bọn họ đều là những sinh linh cổ xưa nhất tồn tại từ trước khi

Hồng Hoang khai thiên, sao có thể cam tâm làm áo cưới cho người khác, chắc chắn sẽ không làm chuyện ngu xuẩn.

Hơn nữa, nếu như diệt được Hồng Hoang và Hỗn Độn, ba vị sinh linh bọn họ cũng sẽ phải động binh với nhau, người thắng cuối cùng chỉ có một.

Vì vậy, ba người vừa có lợi ích chung, nhưng cũng vừa là quan hệ đối địch lẫn nhau.

Thái Dịch cũng lười bàn luận nhiều về chủ đề này, chậm rãi hỏi: "Định làm thế nào?" Thái Tố nói: "Bàn Cổ đã chết, Hỗn Độn không đáng lo ngại, ngược lại Hồng Hoang luôn có Thiên Đạo bảo vệ, sau Thiên Đạo lại xuất hiện một Đế Phượng Thiên.

Theo ý của bần đạo, diệt Hồng Hoang trước, đại sự có thể thành." Lời của Thái Tố cho thấy y cũng hiểu rõ tình hình Hồng Hoang.

Điều này cũng bình thường, Thái Dịch có Hoàng Thiên làm quân cờ, lẽ nào Thái Sơ và Thái Tố lại không có nguồn tin tức ư?

Chẳng lẽ lại mù tịt thông tin?

Điều đó chắc chắn không thể nào, ý đồ của Bàn Cổ, cả ba vị sinh linh Hồng Mông đều vô cùng rõ ràng.

Nếu không phải trận chiến Hồng Mông năm xưa quá thảm liệt, những sinh linh Hồng Mông may mắn sống sót cũng bị trọng thương, thì căn bản sẽ không cho Bàn Cổ cơ hội khai thiên lập địa.

Bàn Cổ cũng đã nhắm chuẩn cơ hội đó, quả quyết chém giết ba ngàn ma thần, khai thiên tích địa.

Chương 434

Thái Sơ và Thái Dịch không nói gì, không lên tiếng tức là đã ngầm đồng ý kế hoạch này.

Thái Dịch mặt không biểu cảm nói: "Tên Đế Phượng Thiên kia, dường như cũng đã khai mở một thế giới, chặn mất con đường đến Hồng Hoang." Thái Sơ cuối cùng cũng mở miệng: "Đơn giản.

Ta sẽ đánh Đế Giới trước, mặt khác phái người tấn công Hồng Hoang, hai đường cùng tiến công.

Hồng Hoang mất đi sự bảo hộ của Thiên Đạo, lại không có chiến lực đỉnh cấp trấn giữ, bần đạo có thể phái Ngũ Hành Lão Tổ đi." Hóa ra, Ngũ Hành Lão Tổ năm xưa tham gia vào trận chiến Ma-Đạo tranh phong lại không chết, đã được Thái Sơ cứu đi.

Thái Dịch có quân cờ là Hoàng Thiên, còn quân cờ của Thái Sơ chính là Ngũ Hành Lão Tổ, vị ma thần đỉnh cấp nắm giữ pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo.

Thái Tố cũng chậm rãi mở miệng: "Bần đạo có thể phái Luân Hồi Lão Tổ đi." Luân Hồi Lão Tổ cũng là một đại ma thần, là Tiên Thiên Ma Thần nắm giữ pháp tắc Luân Hồi Đại Đạo, thực lực còn mạnh hơn U Minh Lão Tổ và Hoàng Tuyền Lão Tổ một bậc.

Thái Dịch gật đầu, lập tức nói: "Bản tọa sẽ phái Hoàng Thiên cùng tấn công Hồng Hoang." Cứ như vậy, ba vị sinh linh Hồng Mông cuối cùng đã đạt được nhận thức chung, cuối cùng quyết định tấn công Hồng Hoang.

Diệt Hồng Hoang trước, sau đó diệt Hỗn Độn, lần này tất phải ra đòn sấm sét… Đế Phượng Thiên cảm nhận được ba luồng khí tức mạnh mẽ đang đến gần Đế Giới.

Ba luồng khí tức mạnh mẽ mà hắn chưa từng cảm nhận được ở Hồng Hoang và Hỗn Độn.

Thời Thần Đạo Nhân, Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Hậu Thổ tự nhiên cũng cảm ứng được ngay lập tức, trực tiếp tụ tập bên cạnh Đế Phượng Thiên.

Thời Thần Đạo Nhân lẩm bẩm: "Đến rồi!

Ta đã cố gắng nhìn trộm một trận chiến trong tương lai, nhưng lại bị sức mạnh Hồng Mông ngăn cản, ta không thể dự đoán được kết cục của trận chiến này." Đế Phượng Thiên cười nói: "Không cần thiết, cứ đánh thắng là được!" Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Hậu Thổ cũng đều có vẻ mặt nghiêm nghị và nặng nề.

Đây sẽ là trận chiến quyết định vận mệnh của Hồng Hoang và Hỗn Độn.

Chẳng mấy chốc, Thái Sơ, Thái Tố, Thái Dịch đã đến Đế Giới.

Ba người họ mạnh mẽ đến mức nào, Đế Phượng Thiên và những người khác đều có thể cảm nhận rất rõ ràng.

Đế Phượng Thiên vô cùng bình tĩnh nói: "Ba vị dùng lực lượng pháp tắc che mặt, giấu đầu lòi đuôi như vậy, chẳng lẽ là do quá xấu không dám gặp người?" Thái Sơ, Thái Tố, Thái Dịch, ba vị sinh linh Hồng Mông không có bất kỳ biến động cảm xúc nào.

Ở cấp bậc này, bất kỳ lời lẽ công kích nào cũng vô dụng.

Đế Phượng Thiên đương nhiên hiểu rõ điều này, chỉ là trêu chọc một chút mà thôi.

Thái Dịch chỉ vào Đế Phượng Thiên nói: "Ngươi, không tệ!

Gia nhập phe ta, còn có một con đường sống." Đế Phượng Thiên thuận miệng hỏi: "Gia nhập phe ngươi, vậy cha mẹ và vợ con ta thì

sao?" "Nực cười!" Thái Dịch cười lạnh nói: "Đến đẳng cấp của chúng ta, sao có thể bị những nhân quả và tình cảm không quan trọng đó trói buộc?" Thái Dịch nói thật lòng, ở cấp bậc này, vĩnh viễn chỉ có một mục tiêu theo đuổi, đó chính là Đại Đạo.

Những tình cảm lằng nhằng đó, trong mắt Thái Dịch không đáng một đồng.

Quan điểm của Đế Phượng Thiên lại hoàn toàn trái ngược với những sinh linh Hồng Mông này.

Nếu không có tình cảm, vậy thì cho dù trở thành kẻ mạnh nhất Hồng Hoang, Hỗn Độn, Hồng Mông, thì có ý nghĩa gì?

Sẽ không có ai vì mình mà kiêu ngạo, cũng sẽ không có bao nhiêu niềm vui, vì không có tình cảm, cũng sẽ không có loại cảm xúc vui mừng.

Đế Phượng Thiên chậm rãi mở miệng: "Bây giờ cút về Hồng Mông làm rùa rụt cổ còn kịp, nếu không, nơi này chính là nơi các ngươi vẫn lạc." Thái Sơ, Thái Tố, Thái Dịch cười mà không nói.

Thái Dịch lắc đầu nói: "Bản tọa là Thái Dịch, hôm nay ta lại muốn xem ngươi làm sao để bản tọa vẫn lạc tại đây." Đế Phượng Thiên hỏi: "Vậy hai vị kia?

Sắp quyết chiến rồi, cũng nên biết nhau chứ." Thái Tố nói: "Bần đạo Thái Tố, vị kia là Thái Sơ." Thái Tố biết Thái Sơ ít nói, nên đã giúp giới thiệu.

Thái Sơ quá cao ngạo, sự cao ngạo đó giống như Đạo Tổ Hồng Quân của Hồng Hoang năm xưa.

Hắn không thèm giao thiệp với bất kỳ ai, kể cả sáu vị đệ tử Lục Thánh.

Bởi vì là kẻ mạnh nhất Hồng Hoang, căn bản không ai có tư cách

đối thoại với hắn, chỉ khi giao lưu với Thiên Đạo, Hồng Quân mới nói nhiều hơn một chút.

Thái Sơ thực ra cũng có tâm lý tương tự, thậm chí còn ngông cuồng hơn Hồng Quân.

Hồng Quân cảm thấy mình là mạnh nhất Hồng Hoang, còn Thái Sơ cảm thấy mình là tồn tại mạnh nhất ở cả Hồng Mông, Hỗn Độn và Hồng Hoang.

Trong tâm trí hắn, người duy nhất có thể mạnh ngang hắn là Thái Thủy, đã bị diệt sát trong trận chiến Hồng Mông.

Trong lúc bọn họ đối đầu, Hoàng Thiên, Ngũ Hành Lão Tổ, Luân Hồi Lão Tổ dẫn theo một đội quân Hỗn Độn Ma Thần, lặng lẽ vòng qua Đế Giới, thực ra cũng không phải lặng lẽ, mà là quang minh chính đại vòng qua.

Bởi vì bây giờ ba vị đại nhân của chúng đang cầm chân những kẻ mạnh nhất của Hồng Hoang và Hỗn Độn, căn bản không rảnh để ý đến ba người bọn chúng.

Đội quân Hỗn Độn Ma Thần này do Ngũ Hành Lão Tổ và Luân Hồi Lão Tổ âm thầm bồi dưỡng trong Hỗn Độn, cả về số lượng và chất lượng đều hơn hẳn của Dương Mi.

Đội quân mấy chục triệu đều là tồn tại từ Hỗn Nguyên Thiên Thần trở lên, đổi sang cảnh giới Hồng Hoang, cũng là cấp bậc từ Thái Ất Kim Tiên trở lên.

Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói: "Xem ra ba vị dã tâm không nhỏ, muốn tác chiến hai mặt trận, một hơi hạ cả Đế Giới và Hồng Hoang." Thái Tố mở miệng: "Hồng Hoang đã không còn Thiên Đạo, không có Thánh nhân trấn giữ, các ngươi cũng không thể quay về cứu viện, Hồng Hoang tất diệt.

Việc ngươi khai mở Đế Giới chỉ là một nước cờ dở mà thôi.” Đế Phượng Thiên nhún vai: “Đừng đắc ý quá sớm, Hồng Hoang không yếu ớt như các ngươi tưởng đâu.” Thái Dịch cười lạnh: “Bản tọa lại muốn xem, Hồng Hoang không yếu ớt đến mức nào.” Lúc này, Hoàng Thiên, Ngũ Hành Lão Tổ, Luân Hồi Lão Tổ đứng ở Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang, toàn thân Đại Đạo pháp tắc lưu chuyển không ngừng.

Chúng không định đánh vào Hồng Hoang, mà trực tiếp hủy diệt Hồng Hoang từ bên ngoài.

Điều này không thể xảy ra khi Thiên Đạo còn tồn tại, những ma thần này ở gần Thiên Đạo Hồng Hoang như vậy, tu vi bản thân sẽ bị Thiên Đạo Hồng Hoang áp chế, sớm đã bị Thiên Đạo Hồng Hoang tiêu diệt.

Lúc đó đạo trường của Lục Thánh cũng còn đó, đạo trường của Lục Thánh là Thiên Ngoại Thiên kéo dài từ Hồng Hoang ra, cũng có tác dụng bảo vệ thế giới Hồng Hoang.

Bây giờ, đạo trường của Lục Thánh chỉ còn lại Bích Du Cung và Oa Hoàng Cung, mà Thông Thiên và Nữ Oa lại không trấn giữ trong đạo trường.

Cho nên, tình hình hiện tại xem ra Hồng Hoang căn bản không có một chút phòng bị nào.

Thậm chí không cần xông vào Hồng Hoang chém giết, cứ trực tiếp đập nát cả Hồng Hoang là được.

Hoàng Thiên thân mang pháp tắc Vận Mệnh của Vận Mệnh Ma Thần, dùng pháp tắc Vận Mệnh vô thượng bao trùm toàn bộ Hồng Hoang, định trực tiếp đảo lộn vận mệnh của cả Hồng Hoang.

Trong pháp tắc Vận Mệnh của Hoàng Thiên, Hồng Hoang này vốn

dĩ không nên xuất hiện cũng không nên tồn tại.

Đương nhiên, cho dù pháp tắc Vận Mệnh mạnh mẽ như vậy, cũng không thể trực tiếp thay đổi vận mệnh của cả Hồng Hoang, dù sao bên trong Hồng Hoang cũng có vô số đại năng, không thể ngồi chờ chết.

Nhưng cộng thêm pháp tắc Luân Hồi Đại Đạo của Luân Hồi Lão Tổ, Luân Hồi và Vận Mệnh lưu chuyển không ngừng, khiến pháp tắc Vận Mệnh càng thêm mạnh mẽ.

Lại có pháp tắc Ngũ Hành của Ngũ Hành Lão Tổ phụ trợ.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, năm loại pháp tắc hoàn mỹ dung nhập vào Vận Mệnh và Luân Hồi, khiến pháp tắc Vận Mệnh mạnh đến cực hạn, thậm chí có thể đảo lộn vận mệnh của cả đại địa Hồng Hoang.

Hoàng Thiên muốn xóa sổ hoàn toàn đại địa Hồng Hoang khỏi quỹ đạo vận mệnh, như thể nó chưa từng tồn tại.

Hoàng Thiên là ngọn lửa cuối cùng của Thiên Đạo nhất tộc, hận Thiên Đạo, Thiên Đạo đã bị Đế Phượng Thiên tru sát, vậy thì bây giờ hắn hận cả Hồng Hoang.

Hồng Hoang này, không nên tồn tại!

Pháp tắc Nghịch Thiên Vận Mệnh thẩm thấu vào đại địa Hồng Hoang.

May thay, Đế Phượng Thiên đã sớm có chuẩn bị, đã để lại hậu thủ trên đại địa Hồng Hoang...

Pháp tắc Nghịch Thiên Vận Mệnh thẩm thấu vào đại địa Hồng Hoang.

Dưới sự xung kích vô tận của vận mệnh, đại địa Hồng Hoang thật sự sẽ không còn tồn tại, những sinh linh bên trong Hồng Hoang cũng sẽ hoàn toàn tan thành tro bụi.

Ngay lúc này, cây Nguyệt Quế trên Thái Âm Tinh và cây Phù Tang trên Thái Dương Tinh đột nhiên bùng phát ánh sáng chói lòa vô tận.

Lấy cây Nguyệt Quế và cây Phù Tang làm trận nhãn, một trận pháp phòng ngự vô cùng mạnh mẽ được kích hoạt.

Trận Thần Ma Bất Diệt bảo vệ Hồng Hoang do Đế Phượng Thiên bố trí!

Một hư ảnh ma thần màu đen khổng lồ như Bàn Cổ từ từ hiện ra, há miệng hút một hơi, hút toàn bộ pháp tắc Vận Mệnh vô cùng mạnh mẽ kia vào bụng.

Chương 435

Hoàng Thiên tỏa ra bao nhiêu pháp tắc Vận Mệnh, trận Thần Ma Bất Diệt liền hấp thu bấy nhiêu, hoàn toàn là một cái động không đáy.

Điều này khiến Hoàng Thiên, Ngũ Hành Lão Tổ, Luân Hồi Lão Tổ đều có chút chấn động.

Nhiều pháp tắc Vận Mệnh như vậy, dù là Hồng Hoang cũng bị hủy diệt, vậy mà trận pháp này lại hấp thu toàn bộ pháp tắc Vận Mệnh đó vào trong.

Hoàng Thiên cố gắng dùng pháp tắc Vận Mệnh để nghịch chuyển trận pháp này, khiến nó không còn tồn tại trong quỹ đạo vận mệnh.

Nhưng vận mệnh của Hoàng Thiên lại bị pháp tắc Nhân Quả trong trận pháp cản lại, hoàn toàn không thể gây ra bất kỳ tổn hại nào cho trận pháp, chỉ có thể để pháp tắc Vận Mệnh bị trận pháp hấp thu.

Đế Phượng Thiên dùng pháp tắc Nhân Quả Đại Đạo của bản thân để bảo vệ trận Thần Ma Bất Diệt, còn trận Thần Ma Bất Diệt lại bảo vệ đại địa Hồng Hoang, quả là một phương pháp không tồi.

Nhân quả và vận mệnh, vốn thường được nhắc đến cùng nhau.

Chưa ai từng thấy nhân quả và vận mệnh hợp tác, nhưng lại được thấy sự đối kháng giữa nhân quả và vận mệnh, cũng là trong cõi u minh tự có sắp đặt.

Thu lại ánh mắt, Đế Phượng Thiên giọng điệu có chút châm chọc nói: "Xem ra kế hoạch tác chiến hai mặt trận không thành công lắm thì phải?" Sắc mặt của ba vị sinh linh Hồng Mông là Thái Sơ, Thái Tố, Thái Dịch không được tốt cho lắm.

Thái Dịch lạnh lùng nói: "Có một cái trận pháp thì sao?

Chẳng lẽ ngươi cho rằng trận pháp không có giới hạn chắc?" Đế Phượng Thiên mỉm cười: "Bản thiếu chủ không chỉ có trận pháp, mà còn có người." Theo tiếng nói của Đế Phượng Thiên vừa dứt, những bóng người như thủy triều từ trong Hồng Hoang tràn ra Hỗn Độn.

Người đi đầu chính là Huyền Minh Tổ Vu, bên cạnh là Hi Hòa và Thường Hi.

Hiện nay Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi đều đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Phía sau ba vị tiên tử là các đệ tử thân truyền của Tiệt Giáo: Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng Điêu.

Qua nhiều năm như vậy, tu vi của các đệ tử thân truyền Tiệt Giáo cũng đã có bước tiến vượt bậc.

Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng Điêu đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh là Chuẩn Thánh viên mãn.

Phía sau là các đại lão của Hồng Hoang.

Minh Hà Lão Tổ dẫn theo đội quân A Tu La đông nghịt.

Tam Hoàng Ngũ Đế dẫn theo chục triệu đại quân Nhân Tộc.

Dao Trì và Thiên Bồng thân suất năm mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân.

Trấn Nguyên Đại Tiên dẫn theo các đệ tử tu vi cao thâm của Ngũ Trang Quán.

Điều khiến người ta có chút bất ngờ là trong đội ngũ của Trấn

Nguyên Tử lại có Kim Thiền Tử.

Kể từ khi Tây Phương Giáo bị diệt, Kim Thiền Tử đã lâu không xuất hiện, hiện tại tu vi cũng đã là Chuẩn Thánh viên mãn.

Kim Thiền Tử cuối cùng đã từ bỏ thành kiến trước đây, ra tay bảo vệ Hồng Hoang, dù sao Hồng Hoang cũng là nhà của hắn.

Long tộc lão tổ Ngao Thương cũng dẫn theo tinh nhuệ Long tộc đến.

Vu tộc chiến sĩ tiếp tục do Hình Thiên và Xi Vưu dẫn đội, lần này mục tiêu chủ yếu của họ là đánh đội quân Hỗn Độn Ma Thần kia.

Còn có các tộc trưởng tu vi cao thâm của vạn tộc Hồng Hoang cũng đến tham chiến.

Còn các đệ tử nội môn của Tiệt Giáo: Dương Tiễn, Thân Công Báo, Thạch Cơ, Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương, Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên... lần này do thực lực chưa đạt nên không tham chiến.

Nhưng họ lại có nhiệm vụ khác.

Đế Phượng Thiên đã để lại Ma Thần Kính cho họ.

Lúc này, trên bầu trời đảo Bồng Lai, Dương Tiễn, Thân Công Báo, Thạch Cơ, Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương, Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên đang truyền pháp lực của mình vào Ma Thần Kính.

Sau đó, Ma Thần Kính chiếu ra hai hình ảnh trên bầu trời đảo Bồng Lai.

Một là chiến trường bên ngoài Hỗn Độn Hồng Hoang, nơi Hoàng Thiên và những người khác đang ở.

Hình ảnh còn lại, tự nhiên là ở Đế Giới, chiến trường của Đế

Phượng Thiên và những người khác.

Giờ phút này, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều đang nhìn chằm chằm vào hai hình ảnh đó, vì tin tức đã lan truyền, sinh linh Hồng Mông đang cố gắng lật đổ Hồng Hoang và Hỗn Độn!

Trận chiến này, chính là trận chiến sinh tử tồn vong của cả Hồng Hoang và Hỗn Độn!

Làm sao họ có thể không quan tâm, làm sao có thể không chú ý?

Nếu trận chiến này thua, tất cả đều phải chết!

Không ai muốn chết, vì vậy tất cả sinh linh Hồng Hoang đều quan tâm đến trận chiến này.

Lý do Đế Phượng Thiên làm vậy, tự nhiên là để tiếp tục củng cố ảnh hưởng của mình với tư cách là chủ nhân Hồng Hoang.

Hắn không phải là người âm thầm lặng lẽ bảo vệ cả Hồng Hoang và Hỗn Độn, vạn nhất thắng rồi, mà lại hoàn toàn không ai biết ai là cứu tinh của cả Hồng Hoang và Hỗn Độn, vậy chẳng phải là trò cười sao?

Đã cứu thế giới thì phải làm cho thật hoành tráng!

Điều này tuy có chút tầm thường, dường như không có tình cảm cao thượng, nhưng Đế Phượng Thiên vốn là một kẻ tầm thường, nếu không cũng sẽ không cưới nhiều vợ như vậy.

“Có thể thắng không?

Đại quân Hồng Hoang của chúng ta có thắng không?

Thánh tử có thắng không?” “Tất nhiên sẽ thắng!

Thánh tử từ khi nào đã thua?” “Đúng vậy, đại quân Hồng Hoang của chúng ta lần trước có thể chống lại sự xâm lược của Dương Mi và các ma thần khác, lần này cũng có thể.” “Chúng ta nhất định sẽ

thắng, nếu thua, cùng lắm thì mọi người cùng liều mạng với đám chó má đó!" "Ủa!

Vị đạo nhân bên cạnh Thánh tử là ai vậy?

Hoàn toàn chưa từng thấy!

Lại có tư cách đứng bên cạnh Thánh tử?" "Nếu ta không đoán sai, vị đó tám phần là Thời Thần Đạo Nhân đã mất tích từ lâu." "..." Giờ phút này, những người trong hai hình ảnh đó, đều là những người bảo vệ Hồng Hoang, là anh hùng của Hồng Hoang.

Đối mặt với sự xâm lược của ngoại địch, đại địa Hồng Hoang đoàn kết chưa từng có, gạt bỏ mọi thành kiến.

Điều này cũng rất có lợi cho việc Thiên Đình quản lý Hồng Hoang, nếu trận chiến này thắng lợi, Hồng Hoang sau này sẽ trở nên dễ quản lý hơn.

Giờ phút này, chúng sinh Hồng Hoang cũng giống như lần trước đối mặt với sự xâm lược của Dương Mi, hoàn toàn vạn chúng một lòng.

Bởi vì, vận mệnh của tất cả các chủng tộc đều hoàn toàn bị buộc vào nhau.

Hồng Hoang bị diệt, vạn tộc đều sẽ không có kết cục tốt đẹp… Trận chiến ở Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang sắp nổ ra, không có bất kỳ lời nói thừa thãi nào.

Hoàng Thiên, Ngũ Hành Lão Tổ, Luân Hồi Lão Tổ là ba kẻ khó đối phó nhất.

Ba người này đều là tồn tại cấp Bán bộ Đại đạo, mặc dù cảnh giới Bán bộ Đại đạo của họ hoàn toàn không thể so sánh với Bán bộ Đại đạo của Đế Phượng Thiên.

Giống như trong số các Thánh nhân cũng có mạnh có yếu, Hồng Quân có thể hoàn toàn nghiền ép Lục Thánh.

Nếu ví Đế Phượng Thiên như Hồng Quân, thì Hoàng Thiên, Ngũ Hành Lão Tổ, Luân Hồi Lão Tổ ba người cùng lắm chỉ ở cấp bậc Thánh nhân yếu nhất như Chuẩn Đề.

Ba kẻ này cộng lại, Đế Phượng Thiên hiện tại có thể một chiêu miểu sát.

Chương 436

Nhưng, cho dù là Bán bộ Đại đạo yếu nhất, thì đó cũng là Bán bộ Đại đạo.

Dựa vào Chuẩn Thánh thực sự khó chống lại.

Cũng vì vậy, Đế Phượng Thiên đã giao cả Thí Thần Thương và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cho Huyền Minh.

Huyền Minh chính là Chuẩn Thánh đỉnh phong mạnh nhất của Hồng Hoang hiện tại, chỉ cách Hỗn Nguyên một bước chân, với nhục thân vô cùng mạnh mẽ, cộng thêm sát phạt chí bảo Thí Thần Thương và phòng ngự chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, tuyệt đối là một cây đại thụ bảo vệ Hồng Hoang.

Thí Thần Thương và Huyền Minh vô cùng hợp nhau, Đế Phượng Thiên cũng đã nhiều lần cho Huyền Minh mượn Thí Thần Thương sử dụng.

Bởi vì Thí Thần Thương vốn sát khí ngút trời, Huyền Minh thân là Tổ Vu, vốn hấp thu sát khí trời đất để tu luyện nhục thân.

Vì vậy trên đời này không có vũ khí nào thích hợp với Huyền Minh hơn Thí Thần Thương.

Sau trận chiến này, nếu thắng, Đế Phượng Thiên định sẽ tặng luôn Thí Thần Thương và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cho Huyền Minh.

Vì hắn nắm giữ nhiều loại pháp tắc Đại Đạo, về cơ bản không cần đến Thí Thần Thương nữa.

Còn lại một kiện Tiên Thiên Linh Bảo Linh Cữu Đăng cũng định tặng cho Ngao Sương.

Nhưng tất cả đều phải đợi trận chiến này thắng đã, nếu thua, người cũng không còn, cũng không cần quan tâm đến những pháp bảo này nữa.

Hi Hòa và Thường Hi sớm đã được Đế Phượng Thiên tặng phòng ngự chí bảo, Hi Hòa có Huyền Thủy Thuẫn, Thường Hi có Chư Thiên Khánh Vân, Đế Phượng Thiên cũng không quá lo lắng.

Trận chiến này, vẫn lạc nhiều nhất chắc chắn là hai cấp bậc Thái Ất Kim Tiên và Đại La Kim Tiên.

Còn những kẻ yếu hơn, hoàn toàn không có tư cách tham chiến.

Đại La Kim Tiên tuy vô cùng mạnh mẽ, ở cấp bậc này có thể phá vỡ trường hà thời gian và trường hà không gian, lĩnh ngộ một chút pháp tắc vận mệnh, nhìn thấu một chút nhân quả luân hồi, có thể chém đi quá khứ, hiện tại, vị lai.

Nhưng, ở chiến trường này, cấp bậc Đại La Kim Tiên cũng không đủ xem.

Thậm chí ngay cả Chuẩn Thánh cũng có nguy cơ vẫn lạc.

Lần này tham chiến, chỉ riêng Chuẩn Thánh đỉnh phong đã có mười vị: Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, Minh Hà Lão Tổ, Trấn Nguyên Tử, Phục Hy, Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng Điêu.

Chuẩn Thánh viên mãn đương nhiên còn nhiều hơn, bảy vị còn lại của Tam Hoàng Ngũ Đế đều là Chuẩn Thánh viên mãn, cộng thêm ba vị đệ tử thân truyền khác của Tiệt Giáo và rất nhiều đại lão cấp Chuẩn Thánh viên mãn trong số các tộc trưởng vạn tộc Hồng Hoang, còn có Thiên Đình chi chủ Dao Trì.

Lần này, chính là trực tiếp dùng một lượng lớn Chuẩn Thánh đỉnh phong và Chuẩn Thánh viên mãn để cứng rắn đối đầu với ba kẻ xâm

lược Bán bộ Đại đạo mạnh mẽ kia.

Những tu vi khác, cho dù là Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng không cần phải đến chiến trường này, vì không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Đát Kỷ, Ngao Sương năm vị chỉ cần đối phó với đội quân Hỗn Độn Ma Thần chục triệu kia là được.

Dưới sự hỗ trợ của Chuẩn Thánh Đan, hiện nay Tam Tiêu đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, Đát Kỷ và Ngao Sương vẫn là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Đội quân Hỗn Độn Ma Thần chục triệu kia, đại bộ phận là cảnh giới Hỗn Nguyên Thiên Thần, một phần nhỏ là Hỗn Nguyên Chí Tôn, cũng ẩn giấu vài vị ma thần lợi hại cấp Hỗn Độn Chí Tôn.

Vì vậy chiến trường này cũng không dễ đánh như vậy.

Trận chiến này, đã định trước dù thắng hay thua, đại quân Hồng Hoang đều sẽ vẫn lạc vô số.

Chiến tranh, không phải là chiến tranh giữa nước với nước, mà là chiến tranh giữa chủng tộc với chủng tộc, đạo thống với đạo thống, chiến tranh giữa thế giới Hồng Mông với thế giới Hỗn Độn và thế giới Hồng Hoang.

Dưới chiến trường đỉnh cấp này, không có bên nào có thể không chết người.

Những Hỗn Độn Ma Thần kia, chính là những kẻ phản bội Hỗn Độn, đầu quân cho Hồng Mông.

Tình huống này cũng thường thấy, đời sau An Lạc đánh kháng Nhật, cũng có không ít Hán gian.

Bao gồm cả Hồng Hoang hiện tại, cũng khó nói không có sinh linh đã sớm đầu quân cho Hồng Mông, trở thành quân cờ của sinh linh

Hồng Mông.

Đại chiến bắt đầu.

Huyền Minh dẫn đầu các Chuẩn Thánh đỉnh phong mạnh nhất của Tiệt Giáo là Hi Hòa, Thường Hi, Khổng Tuyên cùng liên thủ tấn công Hoàng Thiên.

Minh Hà Lão Tổ cộng thêm Trấn Nguyên Tử và năm vị Chuẩn Thánh đỉnh phong của Tiệt Giáo là Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Kim Sí Đại Bàng Điêu cùng tấn công Ngũ Hành Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai đại sát phạt chí bảo, lấy Nguyên Đồ, A Tỳ làm trận nhãn, trực tiếp bố trí ra Huyết Hải Đại Trận.

Trong Hỗn Độn vô tận đột nhiên hiện ra biển máu vô tận, như thể đã dời cả biển máu của Minh Hà vào trong Hỗn Độn.

Cùng với biển máu sát khí ngút trời bao trùm Ngũ Hành Lão Tổ, tốc độ của Ngũ Hành Lão Tổ rõ ràng chậm lại không ít, bị ảnh hưởng bởi Huyết Hải Đại Trận.

Huyết Hải Đại Trận là trận pháp do Minh Hà Lão Tổ tự sáng tạo, có công hiệu tăng cường bản thân, suy yếu kẻ địch.

Ngũ Hành Lão Tổ toàn thân ngưng tụ pháp tắc Ngũ Hành kim mộc thủy hỏa thổ, để chống lại sự xâm nhiễu của Huyết Hải Đại Trận, cùng năm vị Chuẩn Thánh đỉnh phong của Hồng Hoang triển khai quyết chiến.

Vị Chuẩn Thánh đỉnh phong cuối cùng là Phục Hy, dẫn đầu Tam Hoàng Ngũ Đế và Dao Trì cùng một đám Chuẩn Thánh viên mãn, liên thủ tấn công Luân Hồi Lão Tổ cuối cùng.

Tam Hoàng Ngũ Đế, Phục Hy, Thần Nông, Hiên Viên, Chuyên Húc, Đế Khốc, Nghiêu Đế, Thuấn Đế, Vũ Đế lập tức liên thủ bố trí ra

Tiên Thiên Bát Quái Đại Trận.

Trận pháp này cũng là trận pháp vô cùng mạnh mẽ do Phục Hy tự sáng tạo, uy lực tuy không thể so sánh với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng cũng thuộc hàng đỉnh cao trong số các trận pháp của Hồng Hoang.

Phục Hy lấy Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn làm trận nhãn, thúc đẩy toàn lực bố trí ra Tiên Thiên Bát Quái Đại Trận.

Tám luồng khí tức dao động mạnh mẽ ngút trời, trực tiếp xé rách Hỗn Độn, hình thành một bát quái trận đồ vô cùng khổng lồ trong Hỗn Độn.

Bát quái trận đồ chỉ bao trùm một mình Luân Hồi Lão Tổ, trong bát quái trận đồ, khí tức của Phục Hy và các cường giả khác không ngừng tăng vọt, ngược lại Luân Hồi Lão Tổ lại bị áp chế đôi chút.

Trong Tiên Thiên Bát Quái Trận, thỉnh thoảng có pháp tắc địa phong thủy hỏa mạnh mẽ đánh về phía Luân Hồi Lão Tổ.

Mặc dù trận pháp có chút phiền phức, nhưng Luân Hồi Lão Tổ thực lực mạnh hơn tự nhiên cũng không sợ, trực tiếp vận chuyển pháp tắc Luân Hồi Đại Đạo cùng chúng cường giả một trận chiến.

Trận chiến quyết định vận mệnh Hồng Hoang, đã khai hỏa!

Trận chiến này, đã định trước là vô cùng thảm liệt bi tráng...

“Đánh rồi, đánh rồi!

Ba kẻ xâm lược kia thật mạnh, lại cần nhiều đại năng như vậy vây công.” “Trong đó có một người ta đã thấy, lúc Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo quyết chiến, hắn từng xuất hiện, tên là Hoàng Thiên.” “Hai người còn lại chắc là Hỗn Độn Ma Thần phải không?

Là ai vậy?” “Một người rõ ràng là Ngũ Hành Lão Tổ đã từng tham

gia Ma Đạo tranh phong, nắm giữ pháp tắc Ngũ Hành, người còn lại khá lạ, xem ra sử dụng pháp tắc Luân Hồi." "Ngũ Hành Lão Tổ và Luân Hồi Lão Tổ, hai ma thần đó cũng rất mạnh!

Đặc biệt là Ngũ Hành Lão Tổ, nghe nói pháp tắc Ngũ Hành trong ba ngàn Đại Đạo pháp tắc cũng có thể xếp vào top mười." "Một trận chiến gay go đây!

Đáng tiếc, chiến trường ở cấp bậc này, số lượng hoàn toàn không có nhiều ý nghĩa, nếu không bần đạo nhất định phải đến Hỗn Độn chiến một trận, bảo vệ Hồng Hoang." "Đúng vậy, trận chiến này, Chuẩn Thánh đỉnh phong và viên mãn đánh còn vất vả, tu vi thấp hơn một chút chỉ tổ cản đường." "Thực ra, chiến trường ở đây tuy kịch liệt, nhưng không phải là mấu chốt, các đại lão đỉnh cấp của Hồng Hoang chỉ cầm chân họ thôi, người quyết định thắng bại cuối cùng, là bên Thánh tử." "..." Hồng Hoang chúng sinh nhìn màn hình chiến đấu đã bắt đầu, đều bắt đầu bàn luận, ai nấy đều hận không thể xông ra giúp đỡ, nhưng tu vi quá thấp, đi chỉ tổ thêm loạn.

Lúc này, Ma Thần Kính lại xuất hiện thêm vài hình ảnh, chiếu từng khung cảnh chiến đấu lên bầu trời đảo Bồng Lai.

Ngoài ba chiến trường đỉnh cấp nhất.

Đại quân Hồng Hoang và đại quân Hỗn Độn Ma Thần đông nghịt cũng đã bắt đầu cuộc chém giết kịch liệt.

Lần này Thiên Bồng không chỉ chỉ huy Thiên Hà Thủy Quân, mà còn phải chỉ huy chục triệu đại quân Nhân Tộc, vì Tam Hoàng Ngũ Đế đã đi đánh Luân Hồi Lão Tổ, không thể chỉ huy đại quân Nhân Tộc.

Đây là lúc kiểm tra công lực chỉ huy của Thiên Bồng, mấy chục vạn và mấy chục triệu hoàn toàn không phải là một khái niệm.

Nghe nói Hàn Tín dùng binh, càng nhiều càng tốt.

Tại sao lại nói càng nhiều càng tốt, chẳng lẽ người khác binh nhiều dùng không được?

Thực sự là như vậy, binh lính quá đông, tướng lĩnh năng lực có hạn hoàn toàn không biết phải chỉ huy như thế nào.

Chương 437

Nếu đánh trên mặt đất, mấy chục vạn đông nghịt như kiến, nhìn không thấy bến bờ.

Thường thì các trận chiến cổ đại trên Trái Đất, xưng là trăm vạn hùng sư, ít nhất một nửa trong đó là dân phu, tính cả những người vận chuyển lương thảo vào.

Bình thường mấy chục vạn quân đã là nhiều, số lượng chục triệu che trời lấp đất, chỉ huy cũng sẽ khó khăn.

Có thể tưởng tượng, số lượng trong trận chiến Vu Yêu khủng bố như vậy, tình hình chiến trận lúc đó kịch liệt đến mức nào.

Bên phía Minh Hà Lão Tổ, quân A Tu La còn đông hơn, Minh Hà Lão Tổ không cần biết tu vi của A Tu La tộc, toàn bộ đều lôi ra, trọn vẹn trăm tỷ.

Dù sao Minh Hà Lão Tổ hiện tại chiếm giữ Tu La Đạo, đối với số lượng tộc nhân hoàn toàn không hoảng, lôi ra đánh trận mới có thể kích phát huyết tính của A Tu La tộc.

Còn về việc sẽ chết bao nhiêu, nói thật Minh Hà Lão Tổ hiện tại cũng không quá quan tâm, hắn cần một đội quân tinh nhuệ hơn, thiện chiến hơn, loại được tôi luyện qua lửa đạn tàn khốc nhất.

Binh lính A Tu La tộc đi đầu, trực tiếp trong Hỗn Độn vô tận, phát động xung kích về phía chục triệu đại quân Hỗn Độn Ma Thần.

Trong nháy mắt, vô số chiến sĩ A Tu La vẫn lạc.

Số lượng A Tu La tộc thực sự quá đông, tới trăm tỷ, số lượng đông nghịt hoàn toàn bao vây đại quân Hỗn Độn Ma Thần.

Tình huống này, các quân khác như Nhân tộc, Vu tộc, Long tộc,

Thiên Hà Thủy Quân căn bản không xông lên được.

Bởi vì xông lên chỉ có thể đánh người mình, đại quân Hỗn Độn Ma Thần đã hoàn toàn bị đại quân A Tu La đông nghịt vây chặt.

Đây cũng là chiến lược do Minh Hà Lão Tổ định ra, để đại quân A Tu La lên trước, tiêu hao đại quân Hỗn Độn Ma Thần của đối phương.

Quyết định này cũng đã định trước sẽ khiến đại quân A Tu La tổn thất vô cùng thảm trọng.

Giống như công thành chiến, những người lên trước thường là đi nộp mạng, tiêu hao tên, gỗ lăn và các vật tư phòng ngự của đối phương.

Vì vậy công thành chiến những người lên trước thường không phải là binh lính tinh nhuệ, mà là một số hàng binh hoặc dân binh.

Đại quân A Tu La thực ra rất tinh nhuệ và hiếu chiến, sự hiếu chiến của họ có thể sánh với Vu tộc năm xưa.

Hai bên vừa chạm mặt, đại quân A Tu La đã trực tiếp tổn thất cả tỷ.

Bởi vì đại quân A Tu La từ cảnh giới Huyền Tiên đến Đại La Kim Tiên đều có, những người tu vi thấp hoàn toàn là đi nộp mạng.

Trên chiến trường, một lần hăng hái, lần hai suy yếu, lần ba kiệt quệ!

Nhưng đây không phải là vô ích, mà là đang tiêu hao nhuệ khí của đại quân Hỗn Độn Ma Thần.

Khung cảnh vô cùng thảm liệt, mỗi một khoảnh khắc đều có vô số đại quân A Tu La vẫn lạc.

Nhưng đại quân A Tu La lại không sợ chết, không ngừng phát

động xung kích.

Tay chân cụt bay loạn trong Hỗn Độn, tiếng tự bạo các loại không dứt bên tai.

A Tu La tộc không hổ là chủng tộc dũng mãnh như Vu tộc, khiến chúng sinh Hồng Hoang phải kinh ngạc, khung cảnh đó thực sự quá nhiệt huyết.

Cảnh tượng này, quả thực khiến chúng sinh Hồng Hoang phải rơi lệ.

"Quá tàn khốc, không ngờ đại quân A Tu La lại dũng mãnh như vậy, phảng phất như đã thấy Vu tộc năm xưa." "Tại sao các đại quân khác không lên giúp đỡ!

Ta quả thực không thể xem tiếp được nữa!" "Không giúp được, đại quân A Tu La tấn công từ bốn phương tám hướng, trên dưới, nếu lên nữa chỉ có thể đánh người mình." "A Tu La tộc, ta đã nhớ kỹ chủng tộc này!" "..." Sự tàn khốc của chiến trường, sự dũng mãnh của đại quân A Tu La, hoàn toàn khiến chúng sinh Hồng Hoang phải sững sờ, những sinh linh tâm linh yếu đuối một chút đã nước mắt lưng tròng.

Một canh giờ sau, đại quân A Tu La tổn thất mười tỷ.

Hai canh giờ sau, đại quân A Tu La tổn thất ba mươi tỷ.

Ba canh giờ sau, đại quân A Tu La tổn thất một nửa.

Chỉ trong ba canh giờ, đại quân A Tu La đã tổn thất một nửa, có thể thấy tình hình chiến trận thảm liệt đến mức nào.

Năm canh giờ sau, đại quân A Tu La chỉ còn lại hai tỷ.

Sáu canh giờ sau, đại quân A Tu La còn lại vài chục triệu, những người còn lại toàn bộ là tinh nhuệ trong đại quân A Tu La, ai nấy đều

mang thương tích, thậm chí gãy tay cụt chân.

Những điều đó không sao cả, chỉ cần sống sót trở về biển máu hoặc Tu La Đạo, toàn bộ đều có thể khôi phục như cũ.

Lúc này, đại quân Nhân Tộc phát động xung kích, vì đại quân A Tu La còn lại không nhiều nữa.

Chục triệu Nhân Tộc là vũ khí bí mật do Phục Hy huấn luyện, đã từng xuất hiện trong trận chiến lần trước, toàn bộ đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên, có một số ít Đại La...

Sau đại quân A Tu La, đại quân Nhân Tộc đã xông lên.

Mặc dù đại quân Nhân Tộc không đông như đại quân A Tu La, chiến đấu không điên cuồng bằng, nhưng chất lượng lại cao hơn.

Trước đó, trăm tỷ đại quân A Tu La xung kích không sợ chết, đại quân Hỗn Độn Ma Thần cũng chỉ tổn thất vài triệu.

Khi đại quân Nhân Tộc tham chiến, thương vong của cả hai bên trong nháy mắt đều rất cao.

Dù sao về cảnh giới, họ cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Nhưng đại quân Nhân Tộc so với đại quân Hỗn Độn Ma Thần có điểm yếu, nhục thân kém xa sự cường hãn của đại quân Hỗn Độn Ma Thần.

Thiên Bồng chỉ huy vô cùng thỏa đáng, đại quân Nhân Tộc chia thành từng đợt kết trận nghênh địch, có quy củ hơn nhiều so với lối đánh hỗn loạn của đại quân A Tu La.

Trận chiến càng thảm liệt hơn lại nổ ra.

Lứa chiến sĩ Nhân Tộc do Phục Hy huấn luyện có tố chất rất cao, vì bảo vệ Hồng Hoang cũng hoàn toàn không sợ chết.

Chiến đấu ngay từ đầu đã bước vào giai đoạn gay cấn.

Thương vong của đại quân Nhân Tộc cao hơn một chút, nhưng thương vong của đại quân Hỗn Độn Ma Thần cũng bắt đầu tăng dần.

Trận chiến này còn thảm liệt hơn trước, chúng sinh Hồng Hoang cũng kinh hãi tột độ!

"Nhân tộc, Nhân tộc!

Hóa ra lại dũng mãnh như vậy sao?

Ta hoàn toàn không phát hiện ra." "Đây mới là nhân vật chính của trời đất!

Bần đạo không phục, bây giờ bần đạo phục rồi." "Nhân vật chính của trời đất!

Nhân tộc xứng đáng với bốn chữ nhân vật chính của trời đất, lần này, họ thật sự đã trở thành nhân vật chính." "Từ nay về sau, trong số những chủng tộc bần đạo khâm phục, phải thêm một Nhân tộc nữa." "Bần đạo lại coi thường Nhân tộc được gọi là nhân vật chính của trời đất, xem ra bần đạo đã mù mắt." "..." Chúng sinh Hồng Hoang lần lượt rơi lệ, đại đa số sinh linh đều đã thay đổi cách nhìn về Nhân tộc.

Mặc dù trong một thời gian dài, Nhân tộc đều là nhân vật chính của trời đất, nhưng rất nhiều chủng tộc đều không coi Nhân tộc ra gì.

Sự kính sợ đối với Yêu tộc và Vu tộc lại luôn ở trong xương tủy, vì Yêu tộc và Vu tộc năm xưa thực sự quá mạnh mẽ, Nhân tộc chỉ là một chủng tộc được Nữ Oa nặn ra giữa chừng, có danh nhân vật chính của trời đất, nhưng lại không hề mạnh mẽ.

Nhân tộc ngoài một Huyền Đô, không có đại nhân vật nào khác.

Tam Hoàng Ngũ Đế cũng bị trấn áp tại Hỏa Vân Động, dần dần bị lịch sử lãng quên.

Hai lần chiến đấu bảo vệ Hồng Hoang, Tam Hoàng Ngũ Đế đã

dẫn dắt chục triệu đại quân Nhân Tộc đánh ra uy phong của Nhân tộc.

Đặc biệt là lần này, họ thật sự đang dùng nhiệt huyết để viết nên địa vị nhân vật chính của trời đất của Nhân tộc.

Là nhân vật chính của trời đất, lúc Hồng Hoang gặp nguy nan, tự nhiên phải đứng ra bảo vệ Hồng Hoang.

Như vậy mới xứng đáng với danh hiệu nhân vật chính của trời đất.

Chương 438

Lần này, Nhân tộc đã cho chúng sinh Hồng Hoang thấy được huyết tính và sự mạnh mẽ của họ.

Chục triệu đại quân Nhân Tộc đã đổ máu, hy sinh thân mình trong Hỗn Độn, minh bạch nói cho chúng sinh Hồng Hoang biết, họ là nhân vật chính của trời đất!

Trận chiến vô cùng thảm liệt kéo dài suốt mấy ngày, đại quân Nhân Tộc gần như bị tiêu diệt, nhưng không một ai lùi bước.

Hiện nay chục triệu đại quân Nhân Tộc chỉ còn lại một triệu, chục triệu đại quân Hỗn Độn Ma Thần cũng chỉ còn lại ba triệu.

Vu tộc, Long tộc, Thiên Hà Thủy Quân đều nhìn mà nước mắt lưng tròng, sớm đã hận không thể xông lên chiến đấu.

Nhưng Thiên Bồng vẫn luôn không hạ lệnh, hắn là tổng chỉ huy, vì vậy không thể manh động.

Nhìn từng người Nhân tộc vẫn lạc, không sợ chết, mắt đỏ như máu!

Họ là chiến hữu, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn đại quân Nhân Tộc không ngừng chết đi, không ngừng cùng đại quân Hỗn Độn Ma Thần đồng quy vu tận.

Cuối cùng, Thiên Bồng vung cờ hiệu, ra lệnh cho số còn lại của Vu tộc, Long tộc, Thiên Hà Thủy Quân phân biệt tiến công từ ba hướng đông, nam, tây.

Vì một triệu đại quân Nhân Tộc kia hiện đang ở phía bắc, như vậy vẫn có thể giáp công đại quân Hỗn Độn Ma Thần.

"Giết!

Giết cho ta!" "Giết!

Giết chết đám Hỗn Độn Ma Thần chó má này." "Báo thù cho chiến sĩ A Tu La tộc, báo thù cho chiến sĩ Nhân tộc!" "..." Đại quân của Vu tộc, Long tộc, Thiên Đình, phát ra tiếng gầm trời, điên cuồng xông về phía số còn lại của đại quân Hỗn Độn Ma Thần.

Khí thế, phẫn nộ, cảm xúc đều dâng cao đến cực hạn.

Đây chính là công lao của Thiên Bồng, dưới sự chỉ huy của hắn, không chỉ chia đợt tiêu hao đại quân Hỗn Độn Ma Thần một cách hiệu quả, mà còn nuôi dưỡng khí thế của phe mình lên đến đỉnh điểm.

Ngược lại, đại quân Hỗn Độn Ma Thần, sau hai đợt xung kích không sợ chết của A Tu La tộc và Nhân tộc, đã mệt mỏi rã rời.

Hình Thiên và Xi Vưu dẫn đầu chiến sĩ Vu tộc chặn ở phía đông.

Long tộc lão tổ Ngao Thương và Hoàng Long Chân Nhân chặn ở phía nam.

Thiên Bồng thân suất năm mươi vạn Thiên Hà Thủy Quân chặn ở phía tây.

Hiện nay Hoàng Long Chân Nhân cũng đã là Chuẩn Thánh sơ kỳ, cuối cùng đã chứng đắc Chuẩn Thánh, Ngao Thương thì đã là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Hình Thiên là Chuẩn Thánh trung kỳ, Xi Vưu là Chuẩn Thánh sơ kỳ, Thiên Bồng thì ở cấp bậc Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Ba phương đại quân vừa chi viện chiến trường, liên thủ với Nhân tộc lập tức lại điên cuồng đồ sát một nhóm Hỗn Độn Ma Thần.

Nhưng, phía đông nguy hiểm, đại quân Hỗn Độn Ma Thần sắp đột phá vòng vây.

Phía đông là Vu tộc, không phải Vu tộc không đủ mạnh mẽ, mà là

số chiến sĩ Vu tộc còn lại bây giờ thực sự quá ít, cho dù chiến sĩ Vu tộc có dũng mãnh đến đâu cũng không chống đỡ nổi.

Hình Thiên điên cuồng vung vẩy Can Thích, Xi Vưu không biết mệt mỏi vung vẩy Hổ Phách Đao trong tay, dựa vào nhục thân cường hãn của mình, hoàn toàn không phòng thủ, dùng lối đánh đổi mạng.

Chẳng mấy chốc, Hình Thiên và Xi Vưu cũng đầy thương tích.

"Vu tộc, sắp không chống đỡ nổi rồi!" "Vu tộc hiện nay còn lại tộc nhân thực sự quá ít, nếu không phải vì Vu Yêu lượng kiếp, ai..." "Vu tộc nếu tử chiến không lùi, e rằng lần này có nguy cơ diệt tộc!" "Sẽ không lùi, vì, họ là Vu tộc!" "..." Chúng sinh Hồng Hoang đang xem trận chiến, ai nấy đều nghẹn lời, mắt ngấn lệ.

Trước mắt Vu tộc chỉ còn lại vài trăm người, sắp không chống đỡ nổi nữa.

"Chết cho bản vương!" Một tiếng gầm vô cùng phẫn nộ trực tiếp càn quét chiến trường.

Người đó cao lớn uy vũ, cơ bắp cuồn cuộn, một thân khí thế Chuẩn Thánh hậu kỳ bá đạo vô song.

Người đến lại là Thao Thế đã mất tích nhiều nguyên hội!

"Chuyện náo nhiệt như vậy, sao có thể thiếu ta?" Thân mặc Tỏa Tử Giáp uy phong lẫm liệt, Lục Nhĩ Mi Hầu có vẻ kiệt ngạo bất tuân cũng đã đến chiến trường, dẫn theo trăm vạn đại quân Yêu tộc, cùng Thao Thế đứng chung một chỗ.

"Ha ha ha, Vu tộc, sao bây giờ lại trở nên yếu đuối thế này?

Hồi đó đánh Yêu tộc ta lợi hại lắm mà!

Bọn tiểu yêu, xông lên cho ta, cho Vu tộc thấy bản lĩnh của Yêu tộc ta!" Thao Thế ngửa mặt lên trời cười dài, dưới tiếng gầm thét,

cùng Lục Nhĩ Mi Hầu, dẫn theo trăm vạn yêu quái cấp Thái Ất Kim Tiên phía sau trực tiếp xông về phía đông. ...

Thao Thế này, cũng là một nhân vật cấp đại lão của Yêu tộc đã tồn tại nhiều nguyên hội.

Thời kỳ đầu, Thao Thế đã tham gia mấy lần đại chiến Vu Yêu, đều may mắn không vẫn lạc.

Hắn cũng là yêu tộc đầu tiên phát hiện ra Đồ Vu Kiếm, được Đế Tuấn vô cùng thưởng thức.

Sau này bị Thánh nhân và Đế Phượng Thiên tính kế, mời Côn Bằng xuất sơn, cùng Nhân tộc thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế đánh một trận.

Cuối cùng, Côn Bằng bị Đế Phượng Thiên chém, Yêu tộc thảm bại, Thao Thế vẫn chưa chết, chạy trốn sau đó trở thành một phương Yêu Vương.

Sau đó trong thời kỳ Hạo Thiên chấp chưởng Thiên Đình, từng muốn quản lý vạn tiên Hồng Hoang, đầu tiên nhắm vào Yêu tộc, Thao Thế cũng đã chiến bại trong trận chiến với Thiên Hà Thủy Quân, sau đó trốn vào Hoa Quả Sơn.

Tại Hoa Quả Sơn, Thao Thế kết bái với Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương, một lần nữa đối kháng Thiên Đình.

Cuối cùng, cùng với sự can thiệp của Đế Phượng Thiên, Thiên Đình không còn tấn công Hoa Quả Sơn nữa, Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương cũng được Đế Phượng Thiên thu vào Tiệt Giáo.

Thao Thế không được Đế Phượng Thiên thu vào Tiệt Giáo, cũng không tiếp tục ở lại Hoa Quả Sơn, lại một lần nữa không rõ tung tích.

Hóa ra, Thao Thế đã đến chỗ Lục Nhĩ Mi Hầu, cùng Lục Nhĩ Mi Hầu lăn lộn.

Hiện nay, Thao Thế là phó Yêu Vương của Vạn Yêu Minh, Lục Nhĩ Mi Hầu thì đảm nhiệm chức Yêu Vương.

Đây chỉ là một hồi tưởng đơn giản về cuộc đời của Thao Thế, cuộc đời hắn xa xa còn đặc sắc hơn những gì đã viết.

Nói cách khác, Thao Thế cũng là một vị Yêu Vương có phúc duyên lớn, nếu không có phúc duyên lớn, sớm đã vẫn lạc trong thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp.

Trải qua mấy lần kiếp nạn, Thao Thế cũng đã trở thành một trong những nhân vật cấp đại lão hiếm hoi của Yêu tộc hiện nay.

Lục Nhĩ Mi Hầu thì không cần phải nói nhiều, từ lúc Thông Thiên còn chưa thành Thánh, Đế Phượng Thiên đã thu Lục Nhĩ Mi Hầu làm đồ đệ, cũng chỉ thu duy nhất một đồ đệ.

Biểu hiện của Lục Nhĩ Mi Hầu cũng vẫn luôn không làm Đế Phượng Thiên thất vọng.

Đối với Lục Nhĩ Mi Hầu, Đế Phượng Thiên vẫn luôn nuôi thả, để hắn tự do chơi bời.

Lục Nhĩ Mi Hầu làm việc cũng vẫn luôn có chừng mực.

Lần này, thực ra Đế Phượng Thiên không hề phân phó Lục Nhĩ Mi Hầu tham chiến, dù sao Yêu tộc còn lại tộc nhân có chiến lực cao không nhiều, Đế Phượng Thiên lúc đầu thu Lục Nhĩ Mi Hầu cũng chỉ để hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, đối với hắn không có yêu cầu gì.

Không yêu cầu hắn phải thành danh, cũng không yêu cầu hắn phải bảo vệ Hồng Hoang.

Nhưng hắn đã đến, không cần Đế Phượng Thiên phân phó, liền chủ động đến.

Thao Thế cũng vậy, theo lý mà nói, bất kể là Vu tộc hay Nhân tộc

đều là sinh tử đại địch của Thao Thế.

Nhưng đối mặt với sự xâm lược của Hỗn Độn Ma Thần, đối mặt với Hồng Hoang sắp bị hủy diệt, Thao Thế không chút do dự dẫn đại quân đến chi viện Vu tộc, cùng Vu tộc đồng sinh cộng tử!

Vu Yêu lượng kiếp là một lần đại lượng kiếp rất nổi tiếng ở Hồng Hoang, nhân vật chính của nó là Vu tộc và Yêu tộc.

Thù hận giữa Vu tộc và Yêu tộc lớn đến mức không thể dùng lời lẽ để hình dung.

Nhưng, lần này, Vu tộc và Yêu tộc lại liên hợp!

Chương 439

Chúng sinh Hồng Hoang vạn vạn lần không ngờ tới.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!

Không hổ là nhân vật chính của trời đất năm xưa, Yêu tộc và Vu tộc cũng rất tốt." "Bần đạo thực sự không ngờ tới, có thể thấy được ngày Vu tộc và Yêu tộc liên thủ, thật là một kỳ tích." "Còn có Long tộc, nhân vật chính của trời đất thời kỳ sớm hơn, sau này không ai coi trọng nữa, nếu không phải Thánh tử che chở, Long tộc không biết sẽ thê thảm thế nào, cũng đã đứng ra." "Tiên nhân Hồng Hoang chúng ta, đối mặt với ngoại địch xâm lược, bất kể từng có ân oán gì, đều sẽ liều mạng bảo vệ Hồng Hoang." "Bây giờ, bần đạo đột nhiên cảm thấy, những ân ân oán oán trước đây đều không là gì cả." "..." Lục Nhĩ Mi Hầu và Thao Thế dẫn trăm vạn yêu quái chặn ở phía đông.

Áp lực của Vu tộc giảm hẳn.

Lục Nhĩ Mi Hầu tay cầm Tiên Thiên Linh Bảo Như Ý Thí Thiên Bổng đi đầu, xông vào trong đại quân Hỗn Độn Ma Thần, giết một trận thất tiến thất xuất, giết đến mức đại quân Hỗn Độn Ma Thần tan tác.

Chẳng mấy chốc, liền có một vị Hỗn Độn Chí Tôn khác của Hỗn Độn Ma Thần chặn Lục Nhĩ Mi Hầu lại, hai bên đại chiến.

Thao Thế theo sát phía sau, tay cầm một thanh đại đao lấp lánh kim quang, đây là Tiên Thiên Linh Bảo Ngự Kim Đao mà Thao Thế đã tìm được ở Hồng Hoang mấy nguyên hội gần đây.

Thanh đao này toàn thân màu vàng, thân đao cực kỳ rộng, thuộc loại đánh mạnh mẽ, giống như Hổ Phách Đao, rất thích hợp cho Thao Thế sử dụng.

Thao Thế cũng ở một bên khác đại sát tứ phương trong đại quân Hỗn Độn Ma Thần, chẳng mấy chốc cũng bị một vị Hỗn Độn Chí Tôn Ma Thần chặn lại.

Ma thần này là cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn hậu kỳ, Thao Thế là cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Hỗn Độn Chí Tôn mạnh hơn Chuẩn Thánh một chút, vì vậy Thao Thế đánh có chút thua thiệt.

Nhưng Thao Thế không hề sợ hãi, cùng ma thần Hỗn Độn Chí Tôn hậu kỳ này huyết chiến.

Hai bên đại chiến ba ngàn hiệp, Thao Thế cuối cùng không địch lại, thực lực tồn tại chênh lệch, nhục thân của Hỗn Độn Ma Thần Hỗn Độn Chí Tôn này cũng mạnh hơn hắn rất nhiều.

Cuối cùng, Thao Thế ném Ngự Kim Đao trong tay ra.

Đây dường như là một hành động rất điên cuồng, đây không phải là phi đao, mà là một thanh đại đao, huống hồ đây là vũ khí duy nhất của Thao Thế.

Vị Hỗn Độn Ma Thần cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn hậu kỳ kia cười lạnh một tiếng, cảm thấy Thao Thế đã mất trí, làm ra hành động giãy chết cuối cùng.

Ngự Kim Đao mang theo lực lượng pháp tắc mạnh mẽ và niệm lực Chuẩn Thánh như một ngôi sao băng màu vàng, tỏa ra ánh sáng chói lòa vô tận, chém rách cả Hỗn Độn.

Vị Hỗn Độn Ma Thần kia né tránh đòn tấn công điên cuồng này.

Nhưng, trong khoảnh khắc hắn né tránh.

"Nổ!" Từ miệng Thao Thế nhẹ nhàng thốt ra một chữ, lại điên cuồng đến mức tự bạo Tiên Thiên Linh Bảo.

Uy lực tự bạo của Tiên Thiên Linh Bảo tự nhiên cũng không tầm thường, cũng khiến vị Hỗn Độn Ma Thần kia chật vật không thôi.

Nhưng, muốn nổ chết hắn như vậy hiển nhiên cũng không quá khả năng, Thao Thế tự nhiên cũng rõ điều này.

Cú nổ này, không phải để trực tiếp nổ chết hắn, mà là để tạo ra một cơ hội.

Trong khoảnh khắc Ngự Kim Đao nổ tung, Thao Thế đã lao đến với tốc độ nhanh nhất.

Lúc này, vị Hỗn Độn Ma Thần kia đang bận né tránh vụ nổ của Tiên Thiên Linh Bảo, tâm trí không đặt trên người Thao Thế.

Đợi đến khi hắn phát giác, Thao Thế đã tiếp cận và ôm chặt lấy hắn.

Trong nháy mắt, một cảm giác vô cùng không ổn dâng lên trong lòng vị Hỗn Độn Ma Thần này.

Đây là một loại trực giác bản năng.

"Ha ha ha, hãy nhớ kỹ bản yêu vương, tên là Thao Thế!" Theo tiếng nói của Thao Thế vừa dứt.

"Ầm", một tiếng nổ cực lớn và chói mắt trực tiếp chiếu sáng cả bầu trời Hỗn Độn.

"Ầm" Nhìn từ trong Hỗn Độn vô tận, nó giống như một đóa pháo hoa rực rỡ đột nhiên nổ tung trong đêm đen.

Rực rỡ mà lại chí mạng.

Một đại yêu thánh quật khởi gian nan cứ thế tự bạo, cùng một vị ma thần Hỗn Độn Chí Tôn hậu kỳ mạnh mẽ đồng quy vu tận.

Phạm vi tự bạo quá rộng, cũng ảnh hưởng đến đại quân Yêu tộc và đại quân Hỗn Độn Ma Thần đang đối chiến gần đó.

Nhưng gần đó đa phần là đại quân Hỗn Độn Ma Thần, thương vong lớn nhất chắc chắn là đại quân Hỗn Độn Ma Thần.

Chuẩn Thánh hậu kỳ tự bạo, uy lực đó tuyệt đối đầy đủ, nhưng dù sao cũng đã đến cấp bậc này, nhục thân của đại quân Hỗn Độn Ma Thần ai nấy đều vô cùng cường hãn, chỉ cần khoảng cách xa một chút sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng vị ma thần cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn hậu kỳ bị Thao Thế ôm chặt kia chắc chắn đã chết.

Còn về một số thương vong do tự bạo, trong đại chiến như thế này cũng khó tránh khỏi, dù sao pháp thuật đều là tấn công phạm vi lớn, loại chiến tranh này bản thân đã tồn tại thương vong ngoài ý muốn.

Từ một kẻ vô danh, cuối cùng quật khởi thành một đại yêu thánh Thao Thế, cuối cùng lại vẫn lạc với tư thế vô cùng quyết liệt như vậy.

Mặc dù đã vẫn lạc, nhưng vô số Yêu tộc sẽ nhớ đến hắn, chúng sinh Hồng Hoang cũng sẽ ghi nhớ.

“Nghe nói Thao Thế là Yêu Vương đã sống sót qua Vu Yêu lượng kiếp, cuối cùng trở thành một đại yêu thánh danh tiếng lẫy lừng.” “Đúng vậy, quả thực là người sống sót từ Vu Yêu lượng kiếp, không làm mất mặt Yêu Đế.” “Cho dù Yêu tộc hiện nay không bằng Yêu tộc thời Vu Yêu, nhưng Yêu tộc vẫn có huyết tính.” “Yêu thánh Thao Thế, bần đạo sẽ lập một pho tượng thần cho ngươi, ngươi đã dùng tính

mạng để bảo vệ Hồng Hoang." "..." Hồng Hoang chúng sinh nhìn thấy cảnh Thao Thế tự bạo, cũng trong lòng chấn động, cảm khái vô vàn!

Đường đường Chuẩn Thánh hậu kỳ, đủ để tung hoành Hồng Hoang, vốn có thể không tham gia trận chiến này, nhưng hắn đã đi, lúc đi đã chuẩn bị sẵn sàng lấy tính mạng làm giá, góp một phần sức lực.

"Đại ca, đại ca!" "Đại ca, làm tốt lắm, huynh đệ sẽ vĩnh viễn nhớ đến ngươi." Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương đang truyền pháp lực vào Ma Thần Kính trên đảo Bồng Lai thấy Thao Thế tự bạo, cũng tâm tình vô cùng kích động, nước mắt lưng tròng, hận không thể lập tức xông vào Hỗn Độn giết vài tên Hỗn Độn Ma Thần để giải hận.

Nhưng không thể vi phạm mệnh lệnh của thiếu chủ.

"Thao Thế!!!" Lục Nhĩ Mi Hầu đang chiến đấu gầm lên một tiếng giận dữ, mắt đỏ như máu.

Bao nhiêu nguyên hội qua, Lục Nhĩ Mi Hầu và Thao Thế đã có một tình bạn sâu sắc.

Thấy Thao Thế tự bạo, Lục Nhĩ Mi Hầu trực tiếp phát điên.

Bên kia, đại quân Thiên Đình không chỉ Thiên Hà Thủy Quân tổn thất thảm trọng, các đại lão Thiên Đình cũng có người vẫn lạc, có thể thấy tình hình chiến trận kịch liệt đến mức nào.

Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, những đệ tử Xiển Giáo trước đây, giờ là chủ lực của Thiên Đình.

Trong đó có Nam Cực Tiên Ông, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn năm vị đại lão Thiên Đình đã vẫn lạc, trước khi chết cũng là tự bạo.

Những đệ tử Xiển Giáo trước đây, cuối cùng cũng vì Hồng Hoang mà liều mạng, gạt bỏ những ân oán năm xưa.

Sau trận chiến này, thành phần quan trọng của Thiên Đình tất định phải được sắp xếp lại, các đệ tử Xiển Giáo trước đây trong Phong Thần Bảng chỉ còn lại Vân Trung Tử, Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn vài người, tất nhiên sẽ có một nhóm người lên thay, tái tổ chức nòng cốt của Thiên Đình.

Những đại lão cấp Đại La Kim Tiên đỉnh phong hoặc Chuẩn Thánh này đều đã vẫn lạc trong trận chiến, cũng có thể tưởng tượng được mức độ kịch liệt của trận đấu này.

Phía Long tộc áp lực cũng lớn, trăm vạn tinh anh Long tộc cấp Thái Ất Kim Tiên trở lên đang huyết chiến.

Ngao Thương và Hoàng Long Chân Nhân cũng đều gặp phải cường địch.

Kẻ địch của Ngao Thương là Hỗn Độn Chí Tôn trung kỳ, kẻ địch của Hoàng Long Chân Nhân là Hỗn Độn Chí Tôn sơ kỳ.

Mặc dù đại quân Hỗn Độn Ma Thần ngày càng ít, chỉ còn lại trăm vạn, nhưng cũng ngày càng tinh nhuệ.

Cuộc chiến của Ngao Thương và Hoàng Long Chân Nhân đều vô cùng gian nan.

Cuối cùng, Ngao Thương cũng không còn sức chiến đấu, dùng đủ loại thần thông kìm hãm kẻ địch, giống như Thao Thế kéo kẻ địch tự bạo.

Trước khi tự bạo, Long tộc lão tổ Ngao Thương đã nói câu cuối cùng.

Chương 440

"Bản tọa là thượng cổ Long tộc, sau này vị trí Long tộc lão tổ giao cho ngươi, lão hữu!" Câu này, Ngao Thương nói với Hoàng Long Chân Nhân.

"Hồng Hoang của ta tuyên cổ trường tồn!" Câu này nói với chúng sinh Hồng Hoang, nói xong Ngao Thương trực tiếp tự bạo.

Lại một vị Chuẩn Thánh trung kỳ tự bạo, tiếng nổ kinh thiên lại một lần nữa càn quét Hỗn Độn, Hỗn Độn khí đều bị ép ra.

"Cha!" Ngao Sương ở chiến trường phía xa thấy Ngao Thương tự bạo, miệng nhỏ trực tiếp phát ra một tiếng gầm đầy lửa giận.

Nhưng cô không hề rơi lệ, đây là chiến trường, không có thời gian để đau thương.

Đại quân Long tộc thấy lão tổ tông nhà mình vẫn lạc, ai nấy đều bị kích động tột độ, đều phát điên lên tấn công Hỗn Độn Ma Thần.

Ngao Thương không chỉ vì giết một kẻ địch, mà còn là để kích phát huyết tính của Long tộc, bá chủ trời đất năm xưa.

"Quá tàn khốc, Long tộc lão tổ cũng tự bạo rồi." "A!

Cho dù chỉ nhìn màn hình chiến đấu cũng thấy rợn tóc gáy, thật không biết ở trong chiến trường đáng sợ đến mức nào." "Từ trước đến nay, trận chiến đẫm máu và tàn khốc nhất, còn tàn bạo hơn cả Vu Yêu lượng kiếp." "Long tộc lão tổ Ngao Thương, xứng đáng có một pho tượng thần, để vạn tộc Hồng Hoang tế bái!" "..." Hồng Hoang chúng sinh sắp bị chấn động đến tê liệt, chưa bao lâu đã có mấy vị Chuẩn Thánh cấp vẫn lạc.

Phía Vu tộc, do có Yêu tộc chi viện, cuối cùng đã chống đỡ được,

mấy trăm Vu tộc tinh anh nhất còn lại vẫn đang huyết chiến.

Xi Vưu đang đối chiến với một ma thần Hỗn Độn Chí Tôn sơ kỳ, thân mang trọng thương, toàn thân là máu, trên người vết thương ngang dọc không đếm xuể.

Cuối cùng, Xi Vưu bằng ý chí vô thượng và nhục thân cường hãn, sống sờ sờ dùng mạng đổi mạng, dùng Hổ Phách Đao chém chết vị Hỗn Độn Chí Tôn sơ kỳ kia.

Đương nhiên, Xi Vưu cũng đã vẫn lạc, lúc này, hắn đã mất cánh tay trái, gãy chân phải, từ đầu đến chân toàn là máu.

"Sau này, không có ta tranh vị trí Đại Vu đệ nhất với ngươi nữa, hãy sống cho tốt, tộc nhân cần ngươi!" Xi Vưu nói với Hình Thiên câu cuối cùng, thân thể to lớn liền từ từ ngã xuống.

"A..." Hình Thiên ngửa mặt lên trời gầm giận, tóc đen bay loạn, vừa giết chết một Hỗn Độn Chí Tôn sơ kỳ, Hình Thiên không chút do dự lại một lần nữa xông vào chiến trường.

Mạng của Xi Vưu, phải dùng máu của đám Hỗn Độn Ma Thần này để trả.

Chiến trường vô cùng khốc liệt, đây là cuộc chiến nhằm hủy diệt thế giới.

Vô số đại lão đã sống sót qua những trận đại chiến trước đó, nhưng không ít người đã ngã xuống trong trận chiến này.

Tại Đế Giới, cách xa chiến trường Hỗn Độn vô tận, chín người vẫn đang giằng co.

Cũng không hẳn là giằng co, mà chỉ là quan chiến.

Rốt cuộc, chín vị đại lão đỉnh cấp nhất này đều hiểu rất rõ, chiến trường ngoài kia dù có kịch liệt đến đâu cũng không thể quyết định

thắng bại cuối cùng.

Chỉ có chiến trường ở đây mới quyết định tất cả.

Chỉ cần một người ở chiến trường này ra tay giúp đỡ Hồng Hoang bên ngoài Hỗn Độn, liền có thể lập tức đảo ngược cục diện.

Ví dụ như bây giờ Đế Phượng Thiên xông ra, có thể trực tiếp miểu sát trăm vạn Hỗn Độn Ma Thần đại quân còn lại, giúp đại quân Hồng Hoang giành chiến thắng.

Nhưng không ai ra tay cả.

Thái Sơ, Thái Tố, Thái Dịch, ba sinh linh Hồng Mông này hoàn toàn không quan tâm đến sự sống chết của đám Hỗn Độn Ma Thần kia.

Đế Phượng Thiên và những người khác không thể không quan tâm, nhưng tự nhiên cũng phân biệt được nặng nhẹ, lúc này đạo tâm không thể loạn, cũng không nên vội vã đi chi viện, vì ba sinh linh Hồng Mông kia sẽ không để họ đi.

Thân là những tồn tại ở một tầng thứ khác, tự nhiên họ sẽ không vì một chút máu chảy và chết chóc mà dao động đạo tâm.

Trên chiến trường làm gì có chuyện không chết người?

Đã lên chiến trường, ai cũng có thể chết!

Ngay cả Đế Phượng Thiên cũng có khả năng ngã xuống trong trận chiến này!

Đế Phượng Thiên nhìn Thái Dịch, giọng điệu vô cùng bình tĩnh nói: “Xem ra, lũ chó của ngươi không được mạnh cho lắm, một cái Hồng Hoang nho nhỏ cũng không công phá nổi.” Thái Dịch mặt không biểu cảm nói: “Xem ra tổn thất của đại quân Hồng Hoang còn thảm trọng hơn.” Đế Phượng Thiên nhún vai, thản nhiên nói: “Người của ta

chết được, còn người của các ngươi thì không, ví như ba con chuột già các ngươi, chết một con là thiếu một con, nếu bản thiếu chủ không đoán sai, toàn bộ Hồng Mông chỉ còn lại ba người các ngươi thôi nhỉ?" Bị ví như "chuột già", ba sinh linh Hồng Mông Thái Sơ, Thái Tố, Thái Dịch lại không có chút dao động nào, dường như người bị nói không phải là mình.

Sinh mệnh ở tầng thứ của họ hoàn toàn không bị ngoại giới tác động.

Thái Tố khẽ cười nói: "Ba người chúng ta, đủ để diệt sạch Hồng Hoang và Hỗn Độn rồi." "Ha ha." Thời Thần Đạo Nhân chen vào một câu: "Diệt sạch Hồng Hoang và Hỗn Độn rồi thì sao?" Đây rõ ràng là kế ly gián, thân là Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp, Thời Thần Đạo Nhân biết rõ, ba sinh linh Hồng Mông không thể nào hoàn toàn một lòng.

Thái Sơ, người vốn luôn trầm mặc ít lời, bình thản nói: "Đó là chuyện của chúng ta, trước hết giết các ngươi đã rồi nói sau." Thông Thiên Giáo Chủ lạnh giọng nói: "Vậy phải xem các ngươi có bản lĩnh đó không đã." Thái Dịch mở miệng: "Ta biết, Thông Thiên Giáo Chủ, ngươi là một nhân vật lớn ở Hồng Hoang, nhưng trước mặt ta, ngươi chẳng là gì cả, đừng tưởng ta cũng như bọn Hồng Quân." Âm Dương Lão Tổ cười lạnh: "Khẩu khí cũng không nhỏ, thử xem." Nữ Oa và Hậu Thổ toàn thân đề phòng, không nói lời nào.

"Nói nhảm đủ rồi, có thể khai chiến!" Quanh thân Đế Phượng Thiên từ từ dâng lên những luồng hắc ám, cả người hắn bị bao phủ trong bóng tối, trông vô cùng thần bí và quỷ dị.

Thông Thiên Giáo Chủ có Tru Tiên Tứ Kiếm vờn quanh thân, chân đạp Tru Tiên Trận Đồ, toàn thân khí thế sắc bén như kiếm.

Nửa thân trái của Âm Dương Lão Tổ bùng cháy ngọn lửa màu vàng, nửa thân phải bùng cháy ngọn lửa màu đen, Âm Dương Thần

Hỏa bao trùm toàn thân.

Nữ Oa chân đạp Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, mình khoác Sơn Hà Xã Tắc Đồ, tay cầm Hồng Tú Cầu, nghiêm trận chờ địch.

Xung quanh Hậu Thổ có những giọt mưa rơi xuống, đó không phải là mưa, mà là lực lượng pháp tắc.

Trong Thập Nhị Tổ Vu, thuộc tính của Hậu Thổ là Vũ.

Thân ảnh của Thời Thần Đạo Nhân từ từ phân thành ba, một là Thời Thần Đạo Nhân của quá khứ, một là của hiện tại, một là của tương lai.

Mỗi một người đều vô cùng mạnh mẽ, khí tức của Thời Thần Đạo Nhân tương lai còn cường đại hơn.

Phật môn có pháp thuật Quá Khứ Phật, Hiện Tại Phật, Vị Lai Phật, thần thông này bắt nguồn từ thần thông Quá Khứ Vị Lai của Thời Thần Đạo Nhân, Phật môn chỉ học được một ít da lông mà thôi, Thời Thần Đạo Nhân mới là thủy tổ khai sơn thực sự, bởi vì bản thân ông ta nắm giữ pháp tắc thời gian.

"Hừ, không biết tự lượng sức!" Thái Dịch trực tiếp đánh một luồng kim quang về phía Đế Phượng Thiên, lựa chọn Đế Phượng Thiên làm đối thủ của mình, bởi vì trong số những người có mặt, hắn cảm thấy Đế Phượng Thiên mạnh nhất.

Tại sao lại chọn đối thủ mạnh nhất?

Vì tự tin!

Hắn cảm thấy sinh linh trong Hồng Hoang và Hỗn Độn, dù mạnh đến đâu, cũng không thể là đối thủ của mình, cho dù Bàn Cổ sống lại, hắn cũng cảm thấy Bàn Cổ không phải là đối thủ của mình.

Thái Sơ thì trực tiếp mở ra một không gian Hồng Mông ngay tại

Đế Giới, bao phủ cả Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Hậu Thổ, cùng ba thân quá khứ, hiện tại, tương lai của Thời Thần Đạo Nhân vào trong.

Thái Sơ là sinh linh ra đời sớm nhất, từ khi có Hồng Mông đã có Thái Sơ, là khởi đầu của vạn vật, vì vậy bất kể là Thái Sơ hay Thái Thủy đều có năng lực diễn hóa không gian Hồng Mông.

Thái Sơ này lại muốn một mình chiến đấu với tất cả mọi người trừ Đế Phượng Thiên, quả thực là điên cuồng đến mất trí!

Càng điên cuồng hơn là, trong không gian Hồng Mông, sau một hồi chiến đấu, Thái Sơ lại có thể vững vàng áp chế tất cả mọi người.

Cục diện hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của mọi người, hoặc có thể nói, sự mạnh mẽ của sinh linh Hồng Mông đã vượt quá dự liệu của họ.

Vì vậy, vấn đề lập tức xuất hiện, còn một Thái Tố không có đối thủ!

Đế Phượng Thiên ý thức được, Thái Sơ kia chính là tồn tại mạnh nhất trong ba sinh linh Hồng Mông.

Hắn cũng đã có dự liệu về kết quả này.

Cho nên, Đế Phượng Thiên quyết định một mình đấu với cả hai vị Thái Dịch và Thái Tố.

Mặc dù gian nan, nhưng hắn phải lựa chọn như vậy, nếu không hậu quả sẽ khôn lường.

Một khi Thái Tố rảnh tay, Hồng Hoang sẽ đối mặt với kết cục bị hủy diệt trực tiếp, Thần Ma Bất Diệt Trận không thể nào ngăn cản được Thái Tố.

“Ha ha, không thể không nói ngươi có dũng khí, muốn một mình

độc chiến hai vị sinh linh Hồng Mông, nhưng ngươi xem thường Thái Dịch ta quá rồi thì phải?" Theo tiếng nói vừa dứt, Thái Dịch tăng tốc tần suất và cường độ tấn công, khiến Đế Phượng Thiên căn bản không thể phân tâm để ngăn cản Thái Tố.

Nhưng Đế Phượng Thiên lấy Không Gian Đại Đạo làm nền tảng tốc độ, cưỡng ép kéo chân Thái Tố.

Đây không phải là kế lâu dài, Thái Dịch quá mạnh mẽ, nếu Thái Tố chịu chiến đấu, Đế Phượng Thiên có thể thử một chọi hai, nhưng Thái Tố hiện tại một lòng muốn hủy diệt Hồng Hoang, dưới sự cản trở của Thái Dịch, Đế Phượng Thiên căn bản không thể rảnh tay.

Chương 441

"Diệt Hồng Hoang trước, quay lại diệt ngươi sau." Thái Tố mặt không biểu cảm đánh ra một đạo pháp tắc sắc bén, cùng Thái Dịch liên thủ đánh lui Đế Phượng Thiên, rồi trực tiếp dùng tốc độ cấp Hồng Mông lao về phía Hồng Hoang.

Đế Phượng Thiên không thể ngăn cản, bởi vì tốc độ cấp Hồng Mông của Thái Tố xuyên qua tầng tầng không gian, hoàn toàn không chậm hơn Không Gian Đại Đạo.

Mặc dù Hỗn Độn vô tận, vô biên vô tế, nhưng Thái Tố đến được Hồng Hoang cũng không mất bao lâu.

"Nếu ngươi còn sống, cũng nên xuất hiện rồi nhỉ!

Thế giới của ngươi, bản thiếu chủ giữ không nổi!" Đế Phượng Thiên không đuổi theo Thái Tố nữa, vì hắn thật sự không đuổi kịp.

Điều hắn có thể làm bây giờ là cố gắng hết sức chém giết Thái Dịch với tốc độ nhanh nhất.

Thái Tố đang tiến gần thế giới Hồng Hoang với một tốc độ không thể tưởng tượng.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc khi Hồng Hoang sắp bị hủy diệt, toàn bộ Hồng Hoang đột nhiên chấn động điên cuồng...

Khi Thái Tố tiếp cận Hồng Hoang, chúng sinh Hồng Hoang đều có thể nhìn thấy hình ảnh đó.

Tất cả sinh linh Hồng Hoang đều chìm vào tuyệt vọng.

Ba sinh linh Hồng Mông, một vị cầm chân Đế Phượng Thiên, một vị khác cầm chân Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Hậu Thổ, cùng ba thân quá khứ, hiện tại, tương lai của Thời Thần

Đạo Nhân.

Còn một vị sinh linh Hồng Mông thì trực tiếp lao về phía Hồng Hoang.

Giờ phút này, sự mạnh mẽ của ba sinh linh Hồng Mông đã thể hiện không còn gì nghi ngờ.

Hồng Hoang cộng thêm các cường giả đỉnh cấp của Hỗn Độn cũng chỉ có thể cầm chân được hai vị sinh linh Hồng Mông mà thôi.

Phải biết rằng ba thân của Thời Thần Đạo Nhân, đánh ba Thánh nhân cường hãn hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nói cách khác, Thái Sơ một mình đấu bảy mà hoàn toàn không rơi vào thế hạ phong, trông còn chưa dùng hết toàn lực, thực sự quá kinh khủng.

Thái Dịch có thể một mình đối chiến với Tiệt Giáo Thánh tử Đế Phượng Thiên mạnh mẽ, đủ để chứng minh sự cường đại của hắn.

Thái Sơ và Thái Dịch đã mạnh như vậy, Thái Tố sao có thể yếu được?

Đợi sinh linh kia xông tới, đại quân Hồng Hoang vốn đang gian nan giành thắng lợi sẽ lập tức tan thành tro bụi, khoảnh khắc tiếp theo chính là lúc Hồng Hoang bị hủy diệt.

Nhìn chung tất cả các cường giả đỉnh cấp còn sống của Hồng Hoang và Hỗn Độn đều đang chiến đấu ở chiến trường kia.

Căn bản không có một sinh linh nào có thể ngăn cản được Thái Tố mạnh mẽ.

“Xong rồi, tất cả chúng ta xong rồi, lần này, thế giới Hồng Hoang thật sự sắp bị hủy diệt.” “Không còn hy vọng nữa, tất cả cường giả đều đã ra chiến trường, sinh linh Hồng Mông quá mạnh mẽ.” “Chết thì

chết thôi!

Dù sao mọi người cũng chết chung, cũng có bạn đồng hành, bất kể là Thánh tử, các vị đại năng hay đại quân Hồng Hoang, họ đều đã dốc hết toàn lực, chúng ta không thể trách họ." "Đúng vậy, nếu có trách, chỉ có thể trách sinh linh Hồng Mông thực sự mạnh đến đáng sợ." "Có lẽ, đây là số mệnh của Hồng Hoang, nếu Hồng Hoang không nội đấu, giờ này đã có thêm nhiều cường giả hơn, thật đáng tiếc!" "Cha, mẹ, tại sao hai người đều khóc vậy, có chuyện gì xảy ra ạ?" "..." Toàn bộ Hồng Hoang hoàn toàn chìm trong tuyệt vọng!

Thái Tố cũng đã đến chiến trường Hồng Hoang trong thời gian nhanh nhất, nàng ta căn bản không ra tay với đại quân Hồng Hoang, dù sao sự sống chết của đám Hỗn Độn Ma Thần kia cũng không quan trọng.

Thái Tố từ từ giơ tay phải lên, rồi phía trước nàng xuất hiện một hư ảnh bàn tay khổng lồ trắng muốt và tràn đầy sự thánh khiết.

Chỉ thấy bàn tay ngày càng lớn, ngày càng lớn... cuối cùng, bàn tay trực tiếp vượt qua cả kích thước của thế giới Hồng Hoang.

Thánh quang trắng muốt trên bàn tay chiếu rọi Hỗn Độn, pháp tắc vô cùng thâm sâu lưu chuyển không ngừng, trông như Tịnh Thế Chi Chưởng.

Nhưng, đây không phải là Tịnh Thế Chi Chưởng, mà là Hủy Diệt Chi Chưởng.

Một chưởng này hạ xuống, thế giới Hồng Hoang chắc chắn sẽ sụp đổ trong nháy mắt, vô lượng sinh linh Hồng Hoang sẽ trực tiếp hóa thành tro bụi.

Huyền Minh và một nhóm cường giả đang chiến đấu, vốn đã bị mấy Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp cầm chân, dù không bị cầm chân,

chỉ bằng họ cũng hoàn toàn không thể ngăn cản được uy lực của một chưởng này.

“Hủy diệt đi!

Hồng Hoang!” Sắc mặt Thái Tố bình thản, bàn tay khổng lồ từ từ bao trùm xuống Hồng Hoang.

Thái Tố hoàn toàn không làm bất kỳ động tác thừa thãi nào, nàng đến chiến trường trong nháy mắt, liền muốn hủy diệt Hồng Hoang ngay lập tức, bởi vì nàng biết rõ, chỉ cần Hồng Hoang bị hủy diệt, những kẻ còn sống sót kia, lúc nào cũng có thể diệt sát, hủy diệt Hồng Hoang mới là trọng điểm.

Hoàn toàn không cho một chút cơ hội nào.

Nhân vật phản diện đều chết vì nói nhiều, Thái Tố hoàn toàn không nói một câu thừa, trực tiếp muốn hủy diệt Hồng Hoang trước.

Sự quyết tuyệt và tàn khốc này, không hổ là sinh linh Hồng Mông ra đời sớm nhất.

Trong hình ảnh, một chưởng hủy diệt Hồng Hoang đang hạ xuống, khoảnh khắc tiếp theo sẽ hoàn toàn nghiền nát Hồng Hoang.

Sinh linh Hồng Hoang tranh thủ chút thời gian này, ai cần ôm con thì ôm con, ai chưa dám tỏ tình cũng vội vàng tỏ tình với cô nương mình yêu, ngay cả những đại lão còn lại của Hồng Hoang cũng chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Bởi vì một chưởng này hoàn toàn vượt qua nhận thức của họ, toàn bộ vô lượng sinh linh Hồng Hoang cộng lại cũng không thể ngăn cản được một chưởng đơn giản này.

“Ha ha ha, bần đạo cùng Hồng Hoang tồn vong, chết có ý nghĩa!” “Đáng tiếc, đáng tiếc, Hồng Hoang của ta, không nên bị hủy diệt dễ dàng như vậy.” “Thánh tử, nhất định phải báo thù cho chúng ta, báo

thù cho Hồng Hoang!" "Hỡi những sinh linh Hồng Hoang ở bên ngoài!

Xin hãy nhất định sống thật tốt, giữ lại mầm hy vọng cho Hồng Hoang." "..." Vô lượng sinh linh Hồng Hoang từ từ nhắm mắt lại, chờ đợi thời khắc hủy diệt.

Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, toàn bộ đại địa Hồng Hoang đột nhiên rung chuyển điên cuồng, ngay sau đó một tòa cung điện từ từ bay ra, trong nháy mắt đã đến Hỗn Độn bên ngoài Tam Thập Tam Thiên.

"Mau nhìn kìa, đó là cái gì?" "Không thể nào!

Đó là Bàn Cổ Thần Điện đã biến mất từ lâu, là trái tim của Bàn Cổ Phụ Thần!" "Từ sau khi Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ ngã xuống, Bàn Cổ Thần Điện đã biến mất, tại sao lại xuất hiện vào lúc này?" "Mau nhìn, còn có ba đạo bạch quang." "Không thể nào, đó là Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Đông Hoàng Chung, từ sau trận chiến Hỗn Độn, Lão Tử Thánh nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn (Thiên Đạo) ngã xuống, chúng đã không rõ tung tích." "Không thể nào!

Đông Hoàng Chung kia rõ ràng đã bị Đông Hoàng Thái Nhất tự bạo rồi mà!" "Đó không phải là Đông Hoàng Chung, mà là linh hồn của Đông Hoàng Chung, thứ mà Đông Hoàng Thái Nhất tự bạo là thân chuông của Đông Hoàng Chung." "Không thể, không thể nào, lẽ nào..." Cũng vào lúc này, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên dưới chân Đế Phượng Thiên bỗng nhiên biến mất.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên dưới chân Nữ Oa cũng biến mất.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên dưới chân Minh Hà Lão Tổ đang kịch chiến ở Hỗn Độn ngoài Hồng Hoang đột nhiên biến mất, suýt nữa đã khiến Minh Hà Lão Tổ ngã xuống.

Trong Hỗn Độn đột nhiên bùng lên một luồng kim quang chói lọi, đó là Tiếp Dẫn Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Sớm từ lúc đồ thánh trong Hỗn Độn, sau khi các Thánh nhân kia ngã xuống, pháp bảo cũng lần lượt biến mất, Đế Phượng Thiên đã sớm cảm thấy có điều kỳ lạ.

Suy đoán của hắn quả nhiên chính xác, vị kia vẫn chưa hề chết!

Bàn Cổ Thần Điện trong khoảnh khắc bay ra khỏi Hỗn Độn, từ từ hóa thành một hư ảnh đường nét cao lớn vô cùng.

Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Đông Hoàng Chung từ từ ngưng tụ thành một thể, dường như muốn hóa thành hình dạng một chiếc búa khổng lồ.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cũng từ từ dung hợp làm một, nhìn hình dạng đường nét giống như muốn hóa thành một đài sen ba mươi sáu phẩm.

Lúc này, thân ảnh cao lớn vô cùng vượt qua cả thế giới Hồng Hoang kia đang ngày càng cao hơn, khí thế vô cùng khủng bố...

"Đông!" Trái tim của hư ảnh cao lớn kia bắt đầu đập một cách rõ ràng.

"Đông!" Tiếng tim đập truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang và Hỗn Độn.

"Đông!" Tiếng tim đập như vang lên trong nguyên thần của mỗi sinh linh, không thể kháng cự!

"Đông, đông, đông!" Tiếng tim đập của hư ảnh ngày càng dồn dập, ngày càng mạnh mẽ.

Tất cả những chuyện này, thực ra chỉ diễn ra trong vài khoảnh

khắc.

Lúc này, bàn tay hủy diệt Hồng Hoang của Thái Tố đã hạ xuống, chỉ thấy thân ảnh cao lớn kia tung ra một quyền.

Một quyền, không có chút hoa mỹ nào, một luồng sức mạnh cường hãn đến cực hạn trực tiếp càn quét toàn bộ Hỗn Độn, sau đó đánh nổ Hỗn Độn, cũng đánh nát bàn tay vô cùng mạnh mẽ kia.

Chương 442

Một chưởng khiến toàn bộ Hồng Hoang tuyệt vọng, lại bị hư ảnh này dùng một quyền đánh nát!

Một quyền, sức mạnh kinh khủng đến mức nào, quả thực không thể tưởng tượng!

Thân ảnh cao lớn vô cùng vượt qua cả thế giới Hồng Hoang kia đang ngày càng cao lớn hơn.

Hư ảnh hình chiếc rìu cũng bị hư ảnh cao lớn nắm trong tay.

Hư ảnh đài sen ba mươi sáu phẩm bị hư ảnh cao lớn giẫm dưới chân.

Sau đó, thân ảnh kia ngày càng ngưng thực.

Cuối cùng, hóa thành một Ma Thần vĩ ngạn tay cầm Khai Thiên Thần Phủ, chân đạp Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, cơ bắp cuồn cuộn, đầu đội trời chân đạp đất, khí thế nghịch thiên.

Bàn Cổ!

Bàn Cổ sống lại!

Người đã dùng sinh mệnh làm cái giá để khai thiên lập địa ra Hồng Hoang.

Tồn tại mạnh nhất trong các Hỗn Độn Ma Thần.

Phụ Thần của tất cả sinh linh Hồng Hoang.

Tồn tại trong truyền thuyết có thể một rìu diệt sát ba ngàn Tiên Thiên Ma Thần.

Ngài, đã trở về!

Sinh linh Hồng Hoang trước tiên là chấn động đến dựng cả tóc gáy, đầu óc hỗn loạn, hoàn toàn không thể tưởng tượng được sự thật trước mắt, tất cả như ảo giác.

Sau đó, là tiếng hoan hô kinh thiên động địa trực tiếp càn quét cả trời đất.

"Phụ Thần, Phụ Thần của chúng ta đã sống lại, đến cứu chúng ta!" "Không thể nào, Phụ Thần vẫn còn sống, làm sao có thể?" "Phụ Thần vẫn luôn còn sống, vẫn luôn bảo vệ chúng ta, vào thời khắc nguy cấp nhất, ngài đã xuất hiện!" "Phụ Thần cũng quá mạnh mẽ rồi!

Một quyền đã đánh nát đòn tấn công cường hãn kia." "Bàn Cổ Phụ Thần vĩ đại, thực ra vẫn luôn bảo vệ chúng ta." "Được cứu rồi, Hồng Hoang của chúng ta được cứu rồi!" "..." Giờ phút này, toàn bộ Hồng Hoang sôi trào, sự kích động này khó có thể dùng lời lẽ để miêu tả.

Chưa từng có ai nghĩ rằng, Bàn Cổ lại còn sống, cũng chưa từng có ai dám nghĩ như vậy.

Từ trong tuyệt vọng đột nhiên dâng lên hy vọng lớn nhất, có thể thấy tâm tình của chúng sinh Hồng Hoang lúc này bùng nổ đến mức nào.

Quả thực không thể dùng lời lẽ để hình dung.

So với sự kích động và bùng nổ của chúng sinh Hồng Hoang, đám đại quân Hỗn Độn Ma Thần còn sót lại suýt nữa bị dọa cho mất hết chiến ý, trực tiếp bỏ chạy.

May có mấy Hỗn Độn Chí Tôn Ma Thần có tâm lý cực tốt đã ổn định được cục diện.

Nhưng một khi tâm thần của đại quân Hỗn Độn Ma Thần dao động, sẽ tạo ra đả kích vô cùng chí mạng.

Trên chiến trường, một bước cũng không thể lùi, lùi một bước là

lùi mãi mãi.

Chuyện này không thể trách đám Hỗn Độn Ma Thần, thực sự uy danh của Bàn Cổ đối với họ quá mức khủng bố.

Bàn Cổ là ác mộng vĩnh hằng của tất cả Hỗn Độn Ma Thần.

Bây giờ, Bàn Cổ rõ ràng đang bảo vệ Hồng Hoang.

Cũng có nghĩa là, cơn ác mộng này đang ở phía đối lập.

Thái Tố nhìn Bàn Cổ, không có cảm xúc quá rõ ràng, trông vẫn vô cùng bình tĩnh.

Nhưng trong lòng chắc chắn cũng khó tránh khỏi có chút kinh ngạc, không ngờ tên Hỗn Độn Ma Thần phiền phức này lại còn sống.

Cuối cùng, thân thể cao lớn hơn cả Hồng Hoang của Bàn Cổ từ từ thu nhỏ lại, biến thành một đại hán vạm vỡ cao hơn hai mét, toàn thân cơ bắp, mặt đầy râu ria.

Bàn Cổ đã ẩn mình trong Hồng Hoang lâu như vậy, tự nhiên cuối cùng cũng sẽ chọn hình dạng đạo thể của Nhân tộc, từ bỏ thân thể vĩ ngạn trước đó.

Bàn Cổ từ từ mở mắt, đôi mắt sáng ngời bắn ra hai đạo bạch quang, trực tiếp xuyên thấu cả Hỗn Độn.

Sau đó, hai đạo thần quang từ từ biến mất, trong con ngươi của ngài như có vô lượng thế giới đang vận chuyển, sâu thẳm vô cùng.

Bàn Cổ không để ý đến đại quân Hồng Hoang và đại quân Hỗn Độn Ma Thần đang hỗn chiến ở một bên khác, tầm mắt trực tiếp khóa chặt vào Thái Tố.

Thái Tố từ từ mở miệng: "Bàn Cổ." Bàn Cổ dùng giọng nói khàn khàn trầm thấp đáp: "Thái Tố." Bàn Cổ và Thái Tố đều là sinh linh chí cường của Hỗn Độn và Hồng Mông, hai bên đều biết đối phương.

Nếu không phải Bàn Cổ đột nhiên khai thiên lập địa ra Hồng Hoang, e rằng toàn bộ Hỗn Độn đã sớm biến mất.

Có thể nói, Bàn Cổ đã cản trở kế hoạch diệt Hỗn Độn, tái lập Hồng Mông của các sinh linh Hồng Mông.

Sau đó, không còn cuộc đối thoại nào nữa.

Hồi lâu sau, Bàn Cổ mới nhàn nhạt nói: "Kẻ nào động đến Hồng Hoang của ta, chết!" Thái Tố giọng điệu bình tĩnh nói: "Bần đạo thừa nhận, ngươi là kẻ mạnh nhất trong các Hỗn Độn Ma Thần, nhưng vậy thì sao?

Tầng thứ sinh mệnh của chúng ta vẫn cao hơn ngươi, đừng nghĩ rằng sống lại là có thể thay đổi được gì." "Ngươi, không thay đổi được gì cả!" Mặc dù Bàn Cổ sống lại, nhưng các sinh linh Hồng Mông kiêu ngạo vẫn không cho rằng điều đó sẽ thay đổi được gì.

Nếu Bàn Cổ thật sự có thể thay đổi mọi thứ, vậy thì ban đầu ngài ấy có chọn khai thiên lập địa Hồng Hoang không?

Cứ trực tiếp xông vào Hồng Mông chém hết các sinh linh Hồng Mông là được rồi.

Bởi vì sinh linh Hồng Mông quá mức mạnh mẽ, nên Bàn Cổ không có tự tin chiến thắng, mới lựa chọn khai thiên lập địa ra thế giới Hồng Hoang.

Cho dù Bàn Cổ sống lại, Thái Tố cảm thấy cũng chỉ lãng phí thêm chút thời gian mà thôi, dù là cường giả mạnh nhất Hỗn Độn, trong mắt Thái Tố, vẫn như con kiến hôi.

Bàn Cổ không để ý đến sự ngông cuồng của Thái Tố, chỉ vô cùng bình tĩnh nói: "Hồng Mông là khởi nguyên của vạn vật, ta là khởi nguyên của Hồng Hoang.

Hồng Hoang, cũng là Hồng Mông." Câu nói này nghe qua khó hiểu,

nhưng Thái Tố dường như đã hiểu, vì vậy biểu cảm của nàng ta cuối cùng cũng xuất hiện biến hóa.

Đó là một loại biểu cảm kinh ngạc xen lẫn không thể tin nổi!

"Không!

Không thể nào, ngươi không thể làm được!" Thái Tố nhìn chằm chằm Bàn Cổ, hoàn toàn không thể tin những gì Bàn Cổ nói.

"Không có chuyện không thể, chỉ có người không thể, ta là Bàn Cổ, trong thế giới của ta không có gì là không thể!" Theo tiếng nói của Bàn Cổ vừa dứt, khí thế bá đạo và mãnh liệt vô cùng của ngài xông thẳng lên trời, trực tiếp đánh tan Hỗn Độn.

Luồng khí thế này khiến cả thế giới Hồng Hoang sau lưng cũng phải run rẩy.

Sắc mặt Thái Tố trở nên vô cùng ngưng trọng, bởi vì từ trong dao động khí tức của Bàn Cổ, nàng cảm ứng được sức mạnh Hồng Mông.

Bàn Cổ thật sự đã lĩnh ngộ được sức mạnh Hồng Mông!

Nói cách khác, Bàn Cổ hiện tại cũng giống như Đế Phượng Thiên, đã tiến hóa thành sinh linh cấp Hồng Mông.

Như Bàn Cổ đã nói, Hồng Mông là khởi nguyên của vạn vật, đối với Hồng Hoang, Bàn Cổ chính là khởi nguyên, Bàn Cổ chính là Hồng Mông của Hồng Hoang.

Vì vậy, Bàn Cổ khai thiên ngoài việc ngăn cản Hồng Mông hủy diệt Hỗn Độn ra, còn có một ý nghĩa khác.

Đó là Bàn Cổ muốn ẩn mình trong Hồng Hoang để thể nghiệm sức mạnh Hồng Mông, siêu việt tiến hóa thành sinh linh Hồng Mông.

Cho đến giờ phút này, Thái Tố mới thực sự hiểu được suy nghĩ của Bàn Cổ...

Tầm nhìn của Bàn Cổ quả thực quá xa.

Suy nghĩ của Bàn Cổ quả thực quá táo bạo.

Chương 443

Ngài thật sự đã dùng sinh mệnh làm cái giá để khai thiên lập địa ra Hồng Hoang, nếu không thể tiến hóa thành sinh linh Hồng Mông, vậy thì sẽ vĩnh viễn không thể hồi sinh.

Đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống!

Thông thường, không phải sinh linh Hồng Mông thì không thể tiến hóa thành sinh linh Hồng Mông.

Giống như con kiến có tiến hóa thế nào cũng chỉ có thể trở thành con kiến cường tráng hơn, chứ kiến không thể nào tiến hóa thành người được.

Nhưng, Bàn Cổ đã làm được!

Ngài đã dùng một phương pháp vô cùng cực đoan, để bản thân hóa thành khởi đầu của vạn vật, để bản thân hóa thành Hồng Mông của Hồng Hoang.

Cách làm này quả thực nghịch thiên!

Đương nhiên, ở đây tạm thời không bàn đến Đế Phượng Thiên, một kẻ dị loại có ngón tay vàng hỗ trợ, mới tiến hóa thành sinh linh Hồng Mông, việc nâng cao căn nguyên trên người hắn dường như không khó khăn gì.

Nhưng trong tình huống bình thường, điều này căn bản hoàn toàn không thể làm được.

Vì vậy, cách làm của Bàn Cổ quả thực là chuyện viển vông, càng khoa trương hơn là ngài ấy lại thật sự thành công.

Thái Tố thông tuệ đến mức nào, Bàn Cổ vừa mở miệng đã hiểu được suy nghĩ của ngài.

Không thể không thừa nhận, suy nghĩ của Bàn Cổ rất táo bạo, càng táo bạo hơn là ngài dám trả giá bằng thực tiễn, sinh linh mạnh mẽ nhất trong Hỗn Độn lại dám liều mạng như vậy, quả thực có dũng khí lớn.

Ánh mắt Thái Tố cuối cùng cũng trở nên nghiêm túc, từ từ nói: "Ngươi, có tư cách làm đối thủ của bần đạo." Bàn Cổ nhẹ nhàng vuốt ve Khai Thiên Thần Phủ đen tuyền trong tay, nhàn nhạt nói: "Ngươi, sẽ chết dưới rìu của ta." Thái Tố cười lạnh: "Ha ha, vậy phải xem ngươi có thực lực đó không, ngươi sẽ không cho rằng có một món Hỗn Độn Chí Bảo là có thể muốn làm gì thì làm chứ?" Theo tiếng nói của Thái Tố vừa dứt, trong tay Thái Dịch xuất hiện một cây trường thương màu trắng bạc, thân thương có pháp tắc thánh khiết lưu chuyển không ngừng, tỏa ra uy áp khó có thể tưởng tượng, Hỗn Độn khí gần đó cũng lần lượt bỏ chạy.

"Thật trùng hợp, Thái Tố Thương của bần đạo cũng là Hỗn Độn Chí Bảo, đừng nghĩ rằng chỉ có trong Hỗn Độn mới có Hỗn Độn Chí Bảo." Thái Tố ngón tay khẽ gảy, Thái Tố Thương phát ra một tiếng kêu nhẹ.

Động tác tùy tay tưởng như không đáng chú ý này, thực ra là trận đấu đã bắt đầu.

Nếu Bàn Cổ hơi sơ suất một chút sẽ phải chịu thiệt lớn.

Bởi vì Thái Tố khẽ gảy một cái, trông như đang đùa giỡn với Thái Tố Thương, nhưng thực ra cái gọi là thương minh kia, là một luồng sức mạnh Hồng Mông vô hình nhưng cường đại đến cực hạn đã vượt qua tốc độ của không gian và thời gian bắn về phía Bàn Cổ.

Bàn Cổ đối mặt với Thái Tố, tự nhiên không thể sơ suất, trước khi Thái Tố gảy vào thân thương, Hỗn Độn Thanh Liên ba mươi sáu phẩm dưới chân ngài đã phun ra một đạo thanh quang.

Luồng sức mạnh Hồng Mông vô hình kia và thanh quang của Hỗn Độn Thanh Liên gặp nhau.

"Ầm!" Một luồng sóng xung kích khó có thể tưởng tượng trực tiếp đánh tan cả nghìn tỷ dặm Hỗn Độn.

Hai vị cường giả đỉnh cấp nhất, một đòn tùy tay đã tạo ra uy thế khó có thể tưởng tượng, chiến trường Hỗn Độn ở khoảng cách vô cùng xa xôi cũng bị ảnh hưởng.

Bàn Cổ có chút kiêu ngạo cười cười, từ từ nói: "Chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?

Đến Hỗn Độn Thanh Liên của ta cũng không phá được." Thái Tố cười lạnh một tiếng, Thái Tố Thương trong tay quét ngang, một luồng thương mang trắng muốt trực tiếp cắt đôi Hỗn Độn, bắn về phía Bàn Cổ.

Bàn Cổ cũng đồng thời vung Bàn Cổ Phủ trong tay, một luồng phủ mang đen tuyền và thương mang trắng muốt kia va chạm vào nhau.

"Ầm!" Lại một tiếng nổ vô cùng khủng bố vang lên, tức thì xua tan Hỗn Độn.

Ngay khoảnh khắc đánh ra một đòn, Thái Tố biến mất tại chỗ, pháp tắc Hồng Mông lưu chuyển trên Thái Tố Thương, dùng tốc độ cực hạn của Hồng Mông trong nháy mắt đã đến trước mặt Bàn Cổ, một thương quét ra.

Bàn Cổ bao phủ Lực Chi Đại Đạo lên Khai Thiên Phủ, cũng một rìu chém xuống.

"Keng!" Khi tiếng va chạm vũ khí vang vọng rõ ràng trong nguyên thần của chúng sinh, lại một luồng sóng xung kích vô cùng mãnh liệt càn quét cả Hỗn Độn, sóng xung kích như cắt Hỗn Độn thành hai nửa.

Bàn Cổ và Thái Tố mỗi người lùi lại hàng trăm triệu dặm.

“Hồng Mông diễn hóa!” Thái Tố giơ cao Thái Tố Thương, hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy một luồng pháp tắc Hồng Mông bàng bạc trực tiếp tuôn ra từ Thái Tố Thương.

Pháp tắc Hồng Mông đó diễn hóa thành một con Hồng Mông Thánh Long toàn thân trắng muốt, con thánh long này lớn bằng mấy cái Hồng Hoang, tỏa ra uy áp vô cùng đáng sợ.

“Trảm!” Bàn Cổ hét trầm một tiếng, dung hợp pháp tắc Hồng Mông vào Lực Chi Pháp Tắc, một rìu chém ra đồng thời xuất hiện một con kiến đen khổng lồ, không nên gọi là kiến, mà nên gọi là Thiên Nghĩ.

Nắm đấm to như thế giới Hồng Hoang của con Thiên Nghĩ hung hăng đánh ra, Hỗn Độn khí như bài sơn đảo hải bị đánh tan.

Hồng Mông Thánh Long kia có mười hai móng, cũng trực tiếp một vuốt chộp về phía Thiên Nghĩ.

“Ầm, ầm, ầm!” Sự va chạm của các pháp tắc mạnh mẽ khiến cả Hỗn Độn dường như đều đang run rẩy...

Tại Đế Giới.

Theo lẽ thường, thế giới chỉ lớn bằng một phần trăm Hồng Hoang này, lẽ ra đã sụp đổ ngay khoảnh khắc chiến đấu bắt đầu.

Nhưng Đế Giới có Thế Giới Thụ và Hồng Mông Thụ bảo hộ, có thể bảo vệ thế giới này không sụp đổ.

Vì vậy, mặc dù chiến đấu vô cùng kịch liệt, nhưng Đế Giới vẫn tồn tại.

Đế Phượng Thiên đã giao Thí Thần Thương cho Huyền Minh, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên cũng bị Bàn Cổ thu đi.

Thực ra là Đế Phượng Thiên tự nguyện, nếu hắn không muốn, Bàn Cổ không thể thu được Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, bởi vì thực lực của Đế Phượng Thiên cũng không hề yếu hơn Bàn Cổ hiện tại.

Đối với tầng thứ hiện tại của Đế Phượng Thiên, nhiều hay ít một kiện Hỗn Độn Linh Bảo không phải là chuyện lớn, hiện tại hắn chủ yếu dùng Đại Đạo pháp tắc để chiến đấu.

Đương nhiên, nếu có một kiện Hỗn Độn Chí Bảo, thì sự đề thăng vẫn sẽ vô cùng lớn.

Thí Thần Thương và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đều không còn, Đế Phượng Thiên mình khoác Thần Ma Chiến Giáp dùng Ám Chi Đại Đạo pháp tắc kịch chiến với Thái Dịch.

Một bên là Ám Chi Đại Đạo cực kỳ u tối, một bên là pháp tắc Hồng Mông màu vàng thuần túy của Thái Dịch, màu sắc đối lập rõ ràng.

Ba vị Thái Sơ, Thái Tố, Thái Dịch đều là người nắm giữ pháp tắc Hồng Mông, nhưng sức mạnh cụ thể cũng như phương hướng lĩnh ngộ pháp tắc Hồng Mông sẽ có sự khác biệt, mặc dù đều là pháp tắc Hồng Mông, nhưng pháp tắc của ba vị có sự khác biệt.

Đế Phượng Thiên vừa chiến đấu, vừa trào phúng: "Xem ra, kế hoạch như ý của các ngươi đổ bể rồi, thật đáng tiếc!" "Hừ!" Thái Dịch lạnh lùng nói: "Giết ngươi xong, bản tọa đi chi viện cho Thái Tố là được." Đế Phượng Thiên không quan tâm nói: "Vậy thì, ngươi phải cố gắng lên đó..." "Tiệt Thiên Chỉ!" Đế Phượng Thiên hét lớn một tiếng, trong Hỗn Độn hiện ra một ngón tay khổng lồ màu vàng cổ xưa, trên ngón tay có đủ loại pháp tắc lưu chuyển không ngừng, sợi tơ nhân quả quấn quanh, ép cho Hỗn Độn khí cũng bắt đầu bỏ chạy.

Sau đó, ngón tay vàng khổng lồ biến mất ngay trong khoảnh khắc

tiếp theo.

Đế Phượng Thiên đã dung hợp lực lượng của pháp tắc Nhân Quả và Không Gian vào trong Tiệt Thiên Chỉ, khiến uy năng của pháp thuật tăng lên nhiều bậc.

"Hừ, bản tọa vận mệnh nhân quả không dính, ngươi có thể làm gì được bản tọa?" Thái Dịch không thèm để ý, khoảnh khắc tiếp theo, ngón tay vàng khổng lồ trực tiếp xuất hiện trước mặt hắn, hai mắt hắn bắn ra hai luồng Hồng Mông chi quang, trực tiếp đánh nát Tiệt Thiên Chỉ, pháp tắc nhân quả trên đó cũng bị nghiền nát.

"Chưởng Trung Ma Quốc!" Đế Phượng Thiên không hề nao núng, từ từ đưa bàn tay phải ra.

Trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một thế giới.

Một thế giới màu đen, ma khí quấn quanh, mang theo tử khí của vô lượng thế giới, xung quanh thế giới có những sợi tơ nhân quả quấn quanh.

Một Ma Quốc còn nặng hơn Đại Thiên thế giới, trực tiếp biến mất thông qua pháp tắc không gian.

Hai mắt Thái Dịch lại lần nữa bắn ra hai luồng Hồng Mông chi quang, nghiền nát Chưởng Trung Ma Quốc.

"Hỗn Độn Thiên Mãng!" Theo tiếng nói của Đế Phượng Thiên vừa dứt.

Đế Giới bắt đầu rung chuyển nhẹ, mặt đất xuất hiện những vết nứt.

Trên Cửu Thiên bắt đầu xuất hiện những đám mây đen dày đặc, mây đen che trời lấp đất, hoàn toàn che khuất bầu trời vốn có!

Trong đám mây đen che trời kia có vô số lôi xà đang du tẩu, như

thể bên trong ẩn chứa uy năng diệt thế.

Một lát sau, từ trong vô tận mây đen chui ra vô số con rắn đen toàn thân quấn quanh những tia sét.

Những con rắn đen tràn ngập khí tức Hỗn Độn lè lưỡi rắn, tỏa ra cảm giác áp bức khó tả.

Chương 444

Vô lượng rắn điện đen tuyền, không ngừng cuộn trào, nuốt chửng lẫn nhau.

Một lát sau, hàng tỷ tỷ con rắn điện đen tuyền, sau khi nuốt chửng lẫn nhau đã từ từ hóa thành một con siêu cấp cự mãng nằm ngang trên bầu trời, con cự mãng được Hỗn Độn khí bao quanh, có vô số lôi xà bao phủ trên người.

"Gào!" Thiên mãng gầm thét!

Sóng âm gầm thét kia như thực chất, trực tiếp gầm xuyên qua Đế Giới, sóng âm xông vào Hỗn Độn, đánh tan cả nghìn triệu dặm Hỗn Độn.

Hỗn Độn Thiên Mãng chiếm trọn cả bầu trời Đế Giới, lớn bằng cả thế giới này, toàn thân được Hỗn Độn khí và lôi xà bao quanh, có những sợi tơ nhân quả quấn quanh thân.

Thái Dịch cũng cảm nhận được sự mạnh mẽ của pháp thuật này, biểu cảm có phần nghiêm túc hơn một chút.

Ngay khoảnh khắc đó, Hỗn Độn Thiên Mãng trực tiếp biến mất, thông qua pháp tắc không gian đã đến sau lưng Thái Dịch.

Lúc này, từ trong cơ thể Thái Dịch từ từ bay ra một viên châu, viên châu này toàn thân được vô lượng Hỗn Độn khí bao quanh, nhưng Hỗn Độn khí lại không thể che lấp được thánh quang của nó.

Khoảnh khắc viên châu xuất hiện, toàn bộ Đế Giới đều rung chuyển điên cuồng, dường như ngay cả Đế Giới được Thế Giới Thụ và Hồng Mông Thụ bảo hộ cũng có xu hướng hơi không chịu nổi.

Hỗn Độn Châu!

Ánh mắt Đế Phượng Thiên ngưng lại, không ngờ Hỗn Độn Châu đã trốn thoát khi Bàn Cổ khai thiên lại rơi vào tay Thái Dịch.

Thân là Hỗn Độn Chí Bảo, Hỗn Độn Châu chắc chắn không chỉ có công hiệu che giấu thiên cơ, nếu không thì Hỗn Độn Chí Bảo này cũng quá yếu rồi.

Chỉ thấy Hỗn Độn Châu trực tiếp hóa thành một con Hỗn Độn Thiên Long, nuốt chửng Hỗn Độn Thiên Mãng.

Đế Phượng Thiên hiểu ra, Hỗn Độn Châu biến hóa vô cùng, là một kiện Hỗn Độn Chí Bảo đặc thù.

Hỗn Độn Châu bao quanh Thái Dịch, khiến Thái Dịch càng thêm tràn đầy cảm giác thần bí và uy nghiêm.

"Tuy ở đẳng cấp chúng ta, không cần pháp bảo lắm, nhưng ta có Hỗn Độn Chí Bảo, còn ngươi không có, ngươi không có khả năng thắng ta." Lời này cũng không khoa trương, Hỗn Độn Chí Bảo quả thực quá mạnh mẽ.

Phải biết rằng toàn bộ Hỗn Độn cũng chỉ có bốn kiện Hỗn Độn Chí Bảo: Hỗn Độn Thanh Liên, Khai Thiên Phủ, Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hỗn Độn Châu.

Còn Thái Tố Thương kia là Hỗn Độn Chí Bảo sinh ra trong Hồng Mông, vì vậy các sinh linh Hỗn Độn và Hồng Hoang không hề biết đến kiện Hỗn Độn Chí Bảo này.

Có thể thấy sự mạnh mẽ và hiếm có của Hỗn Độn Chí Bảo.

Mặc dù Bàn Cổ mạnh mẽ, nhưng nếu không có Khai Thiên Thần Phủ trong tay, thì việc chém ba ngàn Ma Thần cũng không dễ dàng như vậy, dù sao ba ngàn Ma Thần kia cũng không phải là bùn đất.

Đế Phượng Thiên giọng điệu bình thản nói: "Không sai, quả thực như ngươi nói, một kiện Hỗn Độn Chí Bảo là vô cùng quan trọng..."

Dứt lời, Đế Phượng Thiên hướng về phía Hồng Mông Thụ, từ từ đưa bàn tay phải ra.

Chỉ thấy từ trong lõi cây Hồng Mông Thụ ở khoảng cách vô tận bay ra một đạo hắc sắc lưu quang.

Khoảnh khắc hắc sắc lưu quang xuất hiện, không chỉ Thái Dịch và Thái Sơ, mà cả các đại năng ở chiến trường xa xôi khác cũng cảm nhận được một Hỗn Độn Chí Bảo mới xuất thế.

Bàn Cổ và Thái Tố đang chiến đấu cũng hơi dừng tay, nhìn về phía Đế Giới.

Hỗn Độn Chí Bảo mới, đã vô số nguyên hội chưa từng sinh ra.

Điều không thể tin nổi nhất là, lại không có bất kỳ ai cảm ứng được sự ra đời của Hỗn Độn Chí Bảo mới, điều này tuyệt đối không thể, bởi vì trong thời kỳ thai nghén Hỗn Độn Chí Bảo, các đại năng sẽ có cảm ứng.

Càng khoa trương hơn, Hỗn Độn Chí Bảo mới lại được thai nghén trong Đế Giới mới được khai thiên, điều này đương nhiên càng không thể tin nổi, bởi vì một thế giới mới khai thiên như vậy, không hùng vĩ bằng Hồng Hoang, làm sao có thể thai nghén ra một kiện Hỗn Độn Chí Bảo?

Những điều này đương nhiên đều là công lao của Hồng Mông Thụ, Hồng Mông Thụ đã trực tiếp che giấu khí tức của Hỗn Độn Chí Bảo, khiến người khác không thể phát hiện.

Đế Phượng Thiên đã sớm cảm ứng được trong Hồng Mông Thụ đã sinh ra Hỗn Độn Chí Bảo, không cần nhận chủ, kiện Hỗn Độn Chí Bảo mới này là của hắn, bởi vì Hồng Mông Thụ là do hắn trồng.

Giống như cảm giác con cái tự nhiên nhận ra cha mình vậy.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là người khác không thể ra

tay cướp đoạt.

Thái Sơ trực tiếp ra tay, kiện Hỗn Độn Chí Bảo mới này hắn muốn cướp.

"Ngăn cản Đế Phượng Thiên, chí bảo để ta đoạt, đối với ngươi không có ích lợi gì!" Thái Sơ nói với Thái Dịch một tiếng, liền đánh pháp tắc Hồng Mông cường hãn về phía Hỗn Độn Chí Bảo đang bay tới.

Thái Dịch mặc dù cũng muốn cướp, nhưng bây giờ điều quan trọng nhất là không thể để Đế Phượng Thiên lấy được kiện Hỗn Độn Chí Bảo này, sau một thời gian giao đấu, Thái Dịch cũng đã nhận ra sự mạnh mẽ của Đế Phượng Thiên.

Mặc dù không cam lòng, nhưng bây giờ không phải là lúc nội đấu, Thái Dịch chỉ có thể tiếp tục tấn công Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên một bên giao chiến với Thái Dịch, một bên sử dụng pháp tắc không gian để truyền Hỗn Độn Chí Bảo đến bên cạnh mình.

Hỗn Độn Chí Bảo mới ở trên không trung cách xa hàng tỷ tỷ dặm trực tiếp biến mất không thấy.

Nếu dùng thời gian của hậu thế để tính, Hỗn Độn Chí Bảo mới sau khi độn vào cửa không gian chỉ cần 0.0001 giây là có thể xuất hiện trong tay Đế Phượng Thiên.

Nhưng, dù vậy, Thái Sơ vẫn dùng pháp tắc Hồng Mông phá vỡ vạn thiên không gian, trực tiếp chặn đường cướp lấy Hỗn Độn Chí Bảo mới.

Thủ đoạn của Thái Sơ cũng vô cùng lợi hại, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, liền trực tiếp phá vỡ vạn thiên trọng không gian...

Đế Phượng Thiên sử dụng pháp tắc không gian đồng thời, Thái Sơ

dùng pháp tắc Hồng Mông phá vỡ vạn thiên không gian, trực tiếp chặn đường cướp lấy Hỗn Độn Chí Bảo mới.

Cuộc giao phong trong nháy mắt này cũng có thể phản ánh sự cường hãn của Thái Sơ, thời cơ ra tay và sự nắm bắt đều vô cùng chuẩn xác.

Thời Thần Đạo Nhân, Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Hậu Thổ cũng lập tức đuổi theo Thái Sơ, nhưng đã chậm một bước.

Tốc độ của họ so với Thái Sơ vẫn chậm hơn một chút, Thái Sơ nắm chặt luồng hắc sắc lưu quang kia, Hỗn Độn khí bên ngoài Hỗn Độn Chí Bảo mới còn chưa tan đi.

Thái Dịch cười lớn nói: "Ha ha, thật nực cười, lén lút thai nghén Hỗn Độn Chí Bảo, lại bị cướp mất." Đế Phượng Thiên lại lần nữa đưa tay phải ra, nhàn nhạt nói: "Chuyện não ngươi không nghĩ ra được, bản thiếu chủ chẳng lẽ cũng không nghĩ ra sao?" Sau đó, một cây đại kích toàn thân đen tuyền xuất hiện trong tay Đế Phượng Thiên.

Thái Dịch mặt lộ vẻ kinh ngạc, chết cũng không hiểu chuyện gì xảy ra.

"Hỗn Độn Chí Bảo" trong tay Thái Sơ lúc này cũng hóa thành một đoàn Hỗn Độn khí từ từ tiêu tán đi.

Thái Sơ liếc nhìn Đế Phượng Thiên một cái, ánh mắt băng lãnh, mang theo sát cơ không hề che giấu, hắn đã bị chơi xỏ.

Nguyên nhân là gì?

Đế Phượng Thiên đã sớm dự liệu Hỗn Độn Chí Bảo xuất thế có thể sẽ gây ra tranh đoạt, vì vậy đã sớm sắp đặt.

Đế Phượng Thiên dùng pháp tắc không gian đi lấy Hỗn Độn Chí Bảo chỉ là một cái bẫy, đó là một chút bản nguyên của Hỗn Độn Chí

Bảo diễn hóa thành Hỗn Độn Chí Bảo giả.

Hỗn Độn Chí Bảo thật sự đã sớm được Thời Thần Đạo Nhân gửi vào tương lai.

Hỗn Độn Chí Bảo vừa xuất hiện trong tay Đế Phượng Thiên, chính là vừa mới từ tương lai từ từ quay về hiện tại.

Đây là lần đầu tiên không gian và thời gian phối hợp.

Dưới sự kết hợp của pháp tắc không gian và thời gian, ngay cả sinh linh Hồng Mông cũng bị lừa, có thể thấy sự kết hợp của hai pháp tắc nghịch thiên này quả thực cường hãn.

Lần này thời gian và không gian kết hợp, đã đùa giỡn sinh linh Hồng Mông trong lòng bàn tay.

"Kích này, tên là Hỗn Độn Chấn Thiên Kích." Đế Phượng Thiên ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve pháp bảo mới Hỗn Độn Chấn Thiên Kích, Hỗn Độn Chấn Thiên Kích phát ra một tiếng kêu vui sướng.

Sau đó Đế Phượng Thiên mở bản mệnh thần thông Xích Kim Thần Đồng, hai mắt hiện lên màu vàng óng.

Ám Chi Pháp Tắc từ từ dung nhập vào Hỗn Độn Chấn Thiên Kích, Đế Phượng Thiên một bước bước ra, người đã biến mất tại chỗ.

Thông qua pháp tắc không gian vận dụng trong nháy mắt đã đến trước mặt Thái Dịch.

Một kích quét ngang, một kích trực tiếp chém nát không gian, ngưng đọng thời gian, nếu không có sự bảo hộ kép của Thế Giới Thụ và Hồng Mông Thụ, một cú quét này sẽ chia Đế Giới làm hai.

Hỗn Độn Châu của Thái Dịch hóa thành một tấm khiên trắng khổng lồ.

Chương 445

"Keng!" Một tiếng vang vô cùng trầm đục truyền ra, sóng xung kích trực tiếp càn quét đến tận ngoài Hỗn Độn, vô tận tinh thần như pháo hoa trực tiếp nổ tung.

"Rắc!" Tấm khiên trắng từ từ xuất hiện vết nứt.

Đương nhiên, không phải Hỗn Độn Châu nứt vỡ, Hỗn Độn Chí Bảo đối đầu không thể nào trong nháy mắt đánh nát một Hỗn Độn Chí Bảo khác.

Tấm khiên do Hỗn Độn Châu hóa thành đã vỡ nát.

Thái Dịch mặt lộ vẻ ngưng trọng, sự mạnh mẽ của Đế Phượng Thiên vượt xa tưởng tượng của hắn.

Đây là trong tình huống Đế Phượng Thiên chưa hề bộc lộ căn nguyên sinh linh Hồng Mông.

Đế Phượng Thiên hiện tại vẫn luôn dùng căn nguyên của Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp để chiến đấu, vậy mà lại khiến Thái Dịch có áp lực, có thể thấy Đế Phượng Thiên cường hãn đến mức nào.

Sau khi tấm khiên trắng nổ tung, Thái Dịch cũng lập tức mang theo Hỗn Độn Châu lùi lại.

Đế Phượng Thiên vận chuyển pháp tắc không gian đến cực hạn, một đường truy cùng đuổi tận.

Trận Chi Đại Đạo cũng theo đó được sử dụng.

Một vạn thanh kiếm kết thành Vạn Kiếm Thí Tiên Trận.

Sau đó, Đế Phượng Thiên lập tức dùng không gian cấm cố, giam cả hắn và Thái Dịch vào trong một không gian nhỏ.

Bởi vì hắn phát hiện dù sử dụng Không Gian Đại Đạo đến cực hạn, về tốc độ vẫn không chiếm được ưu thế lớn, tốc độ cực hạn của sinh linh Hồng Mông quả thực vô cùng cường hãn.

Vì vậy, Đế Phượng Thiên dứt khoát giống như Thái Sơ, nhốt mình và địch nhân vào một không gian nhỏ để chiến đấu.

Cuộc chiến của thú bị nhốt, không ngươi chết, thì ta vong.

Vòng vây của Vạn Kiếm Thí Tiên Trận không ngừng thu nhỏ, vô cùng kiếm khí sắc bén tạo thành một vòng xoáy như lốc xoáy, bao vây chặt lấy Thái Dịch.

Pháp tắc Hồng Mông lưu chuyển quanh thân Thái Dịch, cũng tạo thành một vòng bảo hộ hình tròn, Vạn Kiếm Thí Tiên Trận không thể đến gần thân hắn.

"Đinh, đinh, đinh!" Kiếm và pháp tắc ma sát tạo ra từng tia lửa, phát ra những tiếng vang giòn tan.

Đế Phượng Thiên tay cầm Hỗn Độn Chấn Thiên Kích, một bước bước ra người biến mất tại chỗ, Vạn Kiếm Thí Tiên Trận cũng tự động nhường ra một con đường, pháp tắc Ám Chi Đại Đạo trên Hỗn Độn Chấn Thiên Kích tuôn ra, trực tiếp đánh về phía Thái Dịch.

Sau đó Vạn Kiếm Thí Tiên Trận tấn công sau lưng Thái Dịch, tạo thành thế trước sau giáp công.

Thái Dịch trực tiếp phớt lờ Vạn Kiếm Thí Tiên Trận sau lưng, dùng sức mạnh Hồng Mông thúc đẩy Hỗn Độn Châu, Hỗn Độn Châu phát ra kim quang chói mắt.

Vô lượng kim quang hình thành một quả cầu ánh sáng vàng trực tiếp đánh vào đòn chém của Ám Chi Pháp Tắc.

"Ầm ầm ầm!" Một cơn bão chấn động vô cùng kịch liệt nổ tung, cả Đế Giới đều rung chuyển và chấn động, sóng xung kích trực tiếp

xông ra ngoài Hỗn Độn, một số sinh linh Hỗn Độn đang quan sát trận chiến này trực tiếp bị mẫn diệt nguyên thần.

Trận chiến cấp độ này không thể dễ dàng dùng nguyên thần quan sát, bởi vì uy năng bùng nổ không phải là nguyên thần bình thường có thể chịu đựng được.

Một vạn thanh kiếm sau lưng Thái Dịch hoàn toàn không gây ra bất kỳ thương tổn nào cho Thái Dịch, bởi vì nhục thân của Thái Dịch thực sự quá cường hãn, Hồng Mông chi khu không phải là thứ mà Hậu Thiên Chí Bảo có thể làm tổn thương.

Cho dù một vạn Hậu Thiên Chí Bảo tạo thành Vạn Kiếm Thí Tiên Trận khủng bố cũng không được.

"Dựa vào mấy món Hậu Thiên Chí Bảo mà cũng muốn làm tổn thương Hồng Mông chi khu của bản tọa sao?

Ngươi quá ngây thơ rồi!" Thái Dịch cười lạnh một tiếng, liền muốn thúc đẩy Hỗn Độn Châu tấn công.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Thái Dịch liền phát hiện có điều không ổn.

Trong cơ thể hắn lại lưu chuyển sức mạnh nhân quả và sức mạnh Hồng Mông.

Sức mạnh nhân quả tự nhiên là từ pháp tắc nhân quả của Đế Phượng Thiên, còn sức mạnh Hồng Mông cũng không phải là sức mạnh của Thái Dịch, mà là sức mạnh Hồng Mông từ căn nguyên sinh linh Hồng Mông của Đế Phượng Thiên.

Vạn Kiếm Thí Tiên Trận tự nhiên không thể làm tổn thương Thái Dịch, Đế Phượng Thiên vô cùng rõ ràng.

Nhưng hắn đã sớm rót sức mạnh nhân quả và sức mạnh Hồng Mông vào trong Vạn Kiếm Thí Tiên Trận, liệu định Thái Dịch tất

nhiên sẽ không để ý đến Vạn Kiếm Thí Tiên Trận mà phòng ngự bản thể công kích.

Quả nhiên, chiến cục diễn ra theo hướng mà hắn đã dự liệu.

"Bạo!" Đế Phượng Thiên khẽ quát một tiếng, sức mạnh nhân quả và sức mạnh Hồng Mông trong cơ thể Thái Dịch mạnh mẽ bùng nổ...

"Bạo!" Đế Phượng Thiên khẽ quát một tiếng, sức mạnh nhân quả và sức mạnh Hồng Mông trong cơ thể Thái Dịch mạnh mẽ bùng nổ.

Cùng lúc đó, đôi mắt màu vàng óng của Đế Phượng Thiên bắn ra hai luồng kim quang dung hợp sức mạnh Hồng Mông.

Pháp tắc nhân quả và sức mạnh Hồng Mông của Đế Phượng Thiên đồng thời bùng nổ trong cơ thể Thái Dịch.

Thể xác Hồng Mông của Thái Dịch dù có mạnh đến đâu cũng không thể chống lại được luồng sức mạnh pháp tắc cường hãn xâm nhập từ bên trong.

Nhưng Thái Dịch cắn răng chịu đựng thương thế toàn thân, hai mắt bắn ra hai luồng Hồng Mông chi quang, trước tiên chống lại đòn tấn công bên ngoài của Đế Phượng Thiên.

Cùng lúc đó, Thái Dịch trực tiếp nuốt Hỗn Độn Châu, dùng Hỗn Độn Châu để chống lại thương thế nghiêm trọng trong cơ thể.

Hỗn Độn Châu là một trong những Hỗn Độn Chí Bảo cực kỳ đặc thù, giống như Tạo Hóa Ngọc Điệp, có những công năng đặc biệt.

Khai Thiên Phủ của Bàn Cổ hay Hỗn Độn Chấn Thiên Kích của Đế Phượng Thiên thì khác, có sức tấn công cường hãn vô song.

Hỗn Độn Châu ngoài việc che giấu thiên cơ, diễn hóa các loại tấn công và phòng ngự ra, còn có công hiệu cứu mạng, nếu mạng sống ngàn cân treo sợi tóc, chỉ cần nuốt Hỗn Độn Châu vào, Hỗn Độn Châu

có thể ổn định thương thế trong cơ thể.

Giúp người sở hữu vẫn còn sức chiến đấu, nếu chiến thắng được cường địch, thì có thể bỏ chạy rồi từ từ dưỡng thương, sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Ngay khoảnh khắc nuốt Hỗn Độn Châu vào, các luồng sức mạnh nhân quả và sức mạnh Hồng Mông hỗn loạn trong cơ thể Thái Dịch cuối cùng cũng bị quang mang của Hỗn Độn Châu xua tan, thương thế nghiêm trọng trong cơ thể Thái Dịch cũng bị Hỗn Độn Châu tạm thời áp chế.

Khóe miệng Thái Dịch chảy ra một dòng máu màu vàng, ánh mắt băng lãnh nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên, sát ý xông thẳng vào Hỗn Độn.

Ngay cả trong trận chiến Hồng Mông, Thái Dịch cũng chưa từng bị thương nặng như vậy.

Bởi vì lúc đó đối thủ có uy hiếp lớn nhất đối với hắn là Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Tố, Thái Cực bốn vị đều là đối thủ của nhau, vì vậy trong trận chiến Hồng Mông, Thái Dịch không bị thương nghiêm trọng.

Một đòn của Đế Phượng Thiên đã khiến hắn bị thương vô cùng nghiêm trọng, nếu không có Hỗn Độn Châu, bây giờ hắn đã mất đi chiến lực.

Cho dù trận này thắng, hắn cũng không thể có tư cách tranh đoạt người chiến thắng cuối cùng với Thái Sơ và Thái Tố, trừ phi hai vị kia bị thương nặng hơn hắn, nếu như vậy, thì hai vị kia cũng gần như ngã xuống rồi.

Vì vậy, bây giờ Thái Dịch đối với Đế Phượng Thiên hận ý vô cùng nồng đậm, cũng vô cùng phẫn nộ!

Nhưng cảm xúc chấn kinh của Thái Dịch còn nồng đậm hơn.

Thái Dịch nhìn chằm chằm Đế Phượng Thiên, nói: "Không lẽ ngươi cũng giống như Bàn Cổ, đã tiến hóa thành căn nguyên Hồng Mông?" Theo Thái Dịch thấy, điều này càng không thể, Bàn Cổ nghịch thiên khai Hồng Hoang, trải qua vô số nguyên hội cuối cùng mới lĩnh ngộ được sức mạnh Hồng Mông.

Đế Phượng Thiên khai thiên lập địa Đế Giới mới bao lâu?

Huống hồ Đế Giới còn chưa sinh ra sinh linh nào!

Vậy thì làm sao lĩnh ngộ được sức mạnh Hồng Mông?

Đương nhiên, Đế Phượng Thiên dựa vào hệ thống, điểm này Thái Dịch chắc chắn không biết, vì vậy không thể hiểu được tại sao Đế Phượng Thiên chỉ khai thiên một cái Đế Giới nhỏ nhoi đã lĩnh ngộ được sức mạnh Hồng Mông.

Đế Phượng Thiên vô cùng bình tĩnh nói: "Hồng Mông cũng chẳng có gì ghê gớm, bản thiếu chủ tùy tiện cũng tiến hóa thành sinh linh Hồng Mông, thực sự không biết ngươi đang đắc ý cái gì." Sắc mặt Thái Dịch khó coi, thực sự khó có thể hiểu được mọi chuyện.

"Thái Sơ, tăng tốc lên, ta sắp không trụ nổi rồi." Lời của Thái Dịch tự nhiên là nói với Thái Sơ, bởi vì hắn biết Thái Sơ vẫn chưa dùng toàn lực.

Thái Sơ cũng thấy được sự cường hãn của Đế Phượng Thiên, không cần Thái Dịch nhắc nhở, Thái Sơ cũng bắt đầu toàn lực tiến công.

Một tòa tháp nhỏ trong suốt từ từ hiện ra trước mặt Thái Sơ, khoảnh khắc tòa tháp xuất hiện, đại địa Đế Giới bắt đầu nứt ra, trên cửu thiên có vô tận lôi minh lóe lên.

Chương 446

Hỗn Độn Chí Bảo Thái Sơ Tháp!

Đế Giới dung nạp ba món Hỗn Độn Chí Bảo đã là cực hạn, nếu thêm một món nữa, dù Đế Giới có Thế Giới Thụ và Hồng Mông Thụ bảo hộ cũng sẽ sụp đổ.

Nên biết, đại địa Hồng Hoang chỉ cần một món Hỗn Độn Chí Bảo là sẽ sụp đổ, thế giới hoàn toàn không thể chịu đựng được uy áp của Hỗn Độn Chí Bảo.

"Còn chống cự!" Đế Phượng Thiên gầm lên một tiếng, vô tận Ám Chi Pháp Tắc tuôn vào Hỗn Độn Chấn Thiên Kích, đồng thời diễn hóa ra vô cùng Hỗn Độn khí trong Đế Giới.

Cả Đế Giới trong nháy mắt bị Hỗn Độn khí bao phủ.

Đế Phượng Thiên bây giờ tự nhiên phải toàn lực ra tay lập tức tru sát Thái Dịch, nếu không, Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Hậu Thổ, Thời Thần Đạo Nhân sẽ có nguy cơ ngã xuống.

Thân ảnh Đế Phượng Thiên trong nháy mắt biến mất không thấy, lần này không dùng không gian na di, mà ẩn thân hình vào trong vạn thiên không gian.

Không gian na di tuy nhanh, nhưng sinh linh Hồng Mông có thể bắt được tung tích của Đế Phượng Thiên.

Bây giờ thân hình Đế Phượng Thiên ẩn nấp trong vạn thiên không gian, Thái Dịch đã mất đi tung tích của Đế Phượng Thiên.

Thái Dịch ngay lập tức đánh vỡ không gian cấm cố của Đế Phượng Thiên, lập tức sử dụng tốc độ cực hạn của Hồng Mông, trong nháy mắt đã xuất hiện bên ngoài Hỗn Độn.

Thái Dịch cảm nhận được nguy cơ chí mạng, hắn phải rời khỏi Đế Giới, thậm chí không tiếc trốn về không gian hư vô.

Tốc độ cực hạn của Hồng Mông tuy nhanh, nhưng do trên người Thái Dịch còn lưu lại pháp tắc nhân quả, Đế Phượng Thiên không cần cố ý bắt cũng hoàn toàn có thể biết được vị trí của Thái Dịch.

Sự bất an trong lòng Thái Dịch ngày càng mãnh liệt, cảm giác như Đế Phượng Thiên đang ẩn nấp bên cạnh mình, tùy thời chờ đợi phát động một đòn chí mạng.

Thái Dịch phát huy tốc độ cực hạn của Hồng Mông đến cực điểm, quyết định trốn về không gian hư vô, nếu tiếp tục đánh nữa, hắn biết xác suất ngã xuống là rất lớn.

Đến tầng thứ này, ai cũng vô cùng quý mạng, tất cả đều là sinh linh đã nửa bước chân chạm đến Đại Đạo, không ai hy vọng cứ như vậy mà ngã xuống.

Thái Sơ, Thái Tố, Thái Dịch muốn tái lập Hồng Mông, cũng là đang tìm kiếm cơ duyên để thành Đại Đạo cảnh.

Nhưng Thái Dịch vạn vạn không ngờ, Đế Phượng Thiên lại mạnh đến mức này, Bàn Cổ cũng chưa chết, cả hai đều đã trở thành sinh linh Hồng Mông, vì vậy sự nghiền ép mà hắn tự cho là đúng căn bản không tồn tại.

Trận chiến này gian nan ngoài sức tưởng tượng.

Người duy nhất thoải mái nhất là Thái Sơ vẫn luôn bảo lưu thực lực, muốn để hắn và Thái Tố bị trọng thương trước.

Trận này, thực sự không thể đánh nữa, Thái Dịch nảy sinh ý định lui binh.

Lúc này, bên cạnh Thái Dịch đang di chuyển với tốc độ cực hạn, đột nhiên vạn thiên không gian đồng thời vỡ nát, Đế Phượng Thiên tay

cầm Hỗn Độn Chấn Thiên Kích từ trong vạn thiên không gian xông ra.

Ám Chi Đại Đạo pháp tắc sử dụng đến cực hạn, thậm chí cả người Đế Phượng Thiên đều bị bao phủ trong pháp tắc, sợi tơ nhân quả và sức mạnh Hồng Mông cũng dung nhập vào một kích này.

Một kích tất sát dũng mãnh vô song!

Một kích, không chừa bất kỳ đường lui nào, không chết thì ta vong!

Một kích, muốn tru sát sinh linh Hồng Mông...

Thái Dịch cũng không thể nào không chút phòng bị mà bị Đế Phượng Thiên một kích giết chết, hắn vẫn luôn toàn thân đề phòng động tĩnh xung quanh.

Cho nên vào khoảnh khắc Đế Phượng Thiên phá vỡ vạn thiên không gian, Thái Dịch đã điều động Hỗn Độn Châu trong cơ thể, dùng Hồng Mông pháp tắc cường hãn diễn hóa ra một thanh Hồng Mông chi kiếm màu vàng, chém thẳng tới.

Một kiếm này, Thái Dịch không chém về phía Hỗn Độn Chấn Thiên Kích, bởi vì Thái Dịch vô cùng rõ ràng, trạng thái hiện tại của hắn không thể nào đỡ được một kích toàn lực đã ấp ủ từ lâu của Đế Phượng Thiên.

Hắn muốn làm cho Đế Phượng Thiên ném chuột sợ vỡ đồ, cảm thấy Đế Phượng Thiên chắc cũng không muốn đồng quy vu tận.

Vì thế, hắn trực tiếp chọn cách đánh đổi mạng lấy mạng.

Lựa chọn này của Thái Dịch có thể nói là vô cùng chính xác, không hổ là sinh linh Hồng Mông có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú.

Thế nhưng, Thái Dịch đã đánh giá thấp sát tâm của Đế Phượng

Thiên.

Đế Phượng Thiên bắt buộc phải lập tức tru sát Thái Dịch rồi quay về chi viện, nếu không những người hắn trân quý nhất đều có nguy cơ vẫn lạc.

Đế Phượng Thiên không hề có ý định lùi bước, trực tiếp lao tới.

Cùng lúc đó, Đế Phượng Thiên cũng khẽ điều chỉnh thân hình, để cho Hồng Mông chi kiếm chém vào Thần Ma chiến giáp, vốn dĩ Thái Dịch đang nhắm vào đầu của Đế Phượng Thiên.

Đầu của hắn không có bất kỳ phòng hộ nào, tự nhiên không thể dùng đầu để cứng rắn chống đỡ cú phản đòn trước khi chết của Thái Dịch.

Khi một kiếm của Thái Dịch chém vào người Đế Phượng Thiên, trong ánh mắt kinh hãi tột độ của Thái Dịch, một kích của Đế Phượng Thiên cũng đâm vào người hắn. "Keng!" một tiếng kim loại va chạm vang vọng khắp Hỗn Độn, Hỗn Độn linh bảo Thần Ma chiến giáp trực tiếp bị cắt ra, nhục thân của Đế Phượng Thiên cũng chịu trọng thương.

Nhưng cường độ nhục thân của Đế Phượng Thiên đã vượt xa tưởng tượng của Thái Dịch, cường độ nhục thân của hắn đồng cấp với tu vi, cũng là Bán bộ Đại đạo cảnh.

Vì vậy, một kiếm này nhờ có sự phòng hộ của Thần Ma chiến giáp, lại thêm nhục thân cường hãn của Đế Phượng Thiên, một kích sắc bén như vậy cũng không thể chém Đế Phượng Thiên thành hai đoạn, chỉ khiến hắn bị thương. "Vĩnh biệt, Thái Dịch!" Theo lời nói lạnh lùng của Đế Phượng Thiên hạ xuống, Ám chi pháp tắc, Nhân quả pháp tắc, Hồng Mông pháp tắc bên trong Hỗn Độn Chấn Thiên Kích đang đâm vào bụng Thái Dịch đồng thời bạo phát. "Không!!!" Thái Dịch cuối cùng phát ra một tiếng gào thét vô cùng không cam

lòng, sau đó... "Ầm!" Hồng Mông chi khu của Thái Dịch đột nhiên nổ tung, chỉ để lại một viên châu tử tản ra ánh sáng trắng.

Ngay khoảnh khắc Hồng Mông chi khu của Thái Dịch nổ tung, Hỗn Độn Châu liền trực tiếp biến mất không thấy. "Hừ, chạy đi đâu!" Đế Phượng Thiên đưa tay ra trực tiếp phá vỡ vạn thiên không gian, tóm lấy Hỗn Độn Châu đã biến mất.

Đế Phượng Thiên lập tức cảm ứng được trong Hỗn Độn Châu có tàn dư nguyên thần của Thái Dịch.

Nếu để Hỗn Độn Châu chạy thoát, mấy trăm nguyên hội sau, Thái Dịch tất nhiên có thể tìm cơ hội phục sinh.

Đây hẳn là hậu thủ mà Thái Dịch để lại, vạn nhất gặp phải nguy cơ trí mạng, cũng có thể mượn Hỗn Độn Châu để phục sinh.

Đế Phượng Thiên tự nhiên sẽ không cho Thái Dịch cơ hội này, trực tiếp dùng Ám chi Đại đạo bao phủ Hỗn Độn Châu, hoàn toàn thôn phệ tàn dư nguyên thần của Thái Dịch.

Lần này, Thái Dịch đã bị Đế Phượng Thiên triệt để xóa sổ.

Đế Phượng Thiên cũng lập tức dùng sức mạnh pháp tắc vừa chữa trị thân thể, vừa chạy về phía Đế Giới. "Thắng rồi, Thánh tử thắng rồi, Thánh tử đã chém giết một sinh linh Hồng Mông!" "Nhìn thấy hy vọng rồi, Thánh tử thật sự quá cường đại, không hổ là Thánh tử cả đời không một lần thất bại." "Chỉ cần chém giết một sinh linh Hồng Mông, cán cân thắng lợi liền nghiêng về phía chúng ta rồi." "Thật không ngờ, chúng ta có cơ hội đánh thắng trận này, Hồng Hoang bất diệt!" "..." Thấy Thái Dịch vẫn lạc, chúng sinh Hồng Hoang đều kích động vô cùng.

Ở một chiến trường khác, đại quân Hồng Hoang và đại quân Hỗn Độn Ma Thần đang giao tranh trận cuối cùng.

Hàng chục triệu đại quân Hỗn Độn Ma Thần chỉ còn lại vài vạn.

Đại quân Hồng Hoang đông đảo như vậy, cũng chỉ còn lại hơn trăm vạn.

Thiên Hà Thủy quân còn mười vạn, Long tộc đại quân còn hai mươi vạn, Nhân tộc đại quân và Yêu tộc đại quân mỗi bên còn ba mươi vạn, còn lại hơn hai mươi vạn A Tu La đại quân cùng với trăm Vu tộc chiến sĩ.

Sự thảm liệt của trận chiến này, quả thực khó có thể tưởng tượng, phải biết rằng lúc bắt đầu, chỉ riêng A Tu La đại quân đã có tới trăm ức.

Lực lượng cấp Chuẩn Thánh, cấp Đại La Kim Tiên đều đã vẫn lạc trong trận chiến này.

Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, Khổng Tuyên đang giao chiến với Hoàng Thiên.

Chiến trường này may mà có Huyền Minh xoay chuyển càn khôn, lợi dụng Hỗn Độn linh bảo Thí Thần Thương trong tay và nhục thân vô cùng cường hãn để chống đỡ phần lớn áp lực.

Minh Hà Lão Tổ, Trấn Nguyên Tử, Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Kim Sí Đại Bàng Điêu chiến đấu với Ngũ Hành Lão Tổ cũng chưa kết thúc.

Năm vị cũng là Chuẩn Thánh chí cường của Hồng Hoang, nhưng trong trận chiến này cả năm người đều bị thương, hiện tại đang ngoan cường chống cự.

Chương 447

Đặc biệt là Minh Hà Lão Tổ, do trước đó khi chiến đấu, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên đột nhiên bị Bàn Cổ thu đi, dẫn đến suýt nữa vẫn lạc, hiện tại thân thể đã bị đánh mất nửa bên.

Nhưng không sao, huyết hải không cạn, Minh Hà bất tử, Minh Hà Lão Tổ cũng không sợ.

Chuẩn Thánh đỉnh phong Phục Hy dẫn đầu Tam Hoàng Ngũ Đế cùng Dao Trì và một đám Chuẩn Thánh viên mãn chiến đấu với Luân Hồi Lão Tổ cũng đang ở giai đoạn gay cấn.

Nếu không phải Tiên Thiên Bát Quái Đại Trận của Tam Hoàng Ngũ Đế đủ cường đại, chiến trường này đã sớm thất bại, hiện tại đang khổ sở chống đỡ.

Ngay khoảnh khắc Thái Dịch vẫn lạc, Thái Sơ và Thái Tố lập tức có cảm ứng, đều kinh hãi trong lòng, hai vị rõ ràng nhất bản lĩnh của Thái Dịch, cho dù là các hắn muốn giết Thái Dịch cũng vô cùng khó khăn, không ngờ Thái Dịch lại vẫn lạc như vậy.

Thái Tố cũng có cảm giác cấp bách, điên cuồng tấn công Bàn Cổ.

Nhưng đáng tiếc, thực lực của Bàn Cổ và Thái Tố ngang nhau, dù tấn công điên cuồng thế nào, Bàn Cổ cũng không phải là người có thể bị chém giết trong chốc lát.

Phía Thái Sơ thì không giống, quá khứ thân và vị lai thân của Thời Thần đạo nhân đều đã bị đánh nổ, chỉ còn lại hiện tại thân bản tôn.

Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Hậu Thổ đều bị thương.

Thái Sơ tin rằng chỉ cần cho hắn thêm một canh giờ, hắn liền có

thể chém giết năm người.

Nhưng, không còn một canh giờ nữa rồi, Đế Phượng Thiên đã dùng tốc độ nhanh nhất quay trở về, tay cầm Hỗn Độn Chấn Thiên Kích trực tiếp quét về phía Thái Sơ.

Hỗn Độn chí bảo Thái Sơ Tháp phát ra một đạo Thái Sơ chi quang, hóa giải một kích đánh lén của Đế Phượng Thiên.

Thái Sơ nhàn nhạt nói: "Bần đạo không ngờ ngươi có thể nhanh như vậy chém giết Thái Dịch." Nghe giọng điệu, Thái Sơ dường như không có dao động gì lớn, đã hoàn toàn khôi phục bình tĩnh.

Lúc này cả Đế Giới một mảnh đen kịt, bởi vì trước đó Đế Phượng Thiên đã diễn hóa Hỗn Độn.

Đế Phượng Thiên dùng Ám chi Đại đạo xâm thực Hồng Mông không gian của Thái Sơ. "Mau đi dưỡng thương, nơi này có ta." Đế Phượng Thiên nói với Thời Thần đạo nhân, Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Hậu Thổ.

Năm người cũng không nói hai lời, lập tức chạy trốn tiến hành điều tức dưỡng thương.

Họ phải nhanh chóng hồi phục một chút, sau đó đến giúp Đế Phượng Thiên.

Hiện tại bị thương quá nặng, không còn lại bao nhiêu chiến lực.

Thái Sơ vẫn dùng giọng điệu hết sức bình thản nói: "Bần đạo mạnh hơn Thái Tố và Thái Dịch, đừng cho rằng có thể chém giết Thái Dịch thì có thể chém giết bần đạo, đó là chuyện hoang đường." Đế Phượng Thiên cười cười, sau đó bố trí Vạn Thiên Không Gian kết giới.

Thái Sơ không quan tâm nói: "Loại kết giới này không có ý nghĩa, bần đạo có thể phá vỡ trong nháy mắt." Đế Phượng Thiên không nói

gì, tiếp tục bố trí không gian kết giới.

Vạn ngàn tầng lại vạn ngàn tầng, không biết mệt mỏi.

Cuối cùng, cả Đế Giới toàn bộ đều bị hắn bố trí không gian, số lượng phải tính bằng ức vạn không gian.

Thái Sơ lắc đầu cười nói: "Cho dù ngươi cho nổ toàn bộ ức vạn vô lượng không gian, cũng không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho bần đạo." Khóe miệng Đế Phượng Thiên khẽ nhếch lên một đường cong đẹp mắt, nhàn nhạt nói: "Ta không cần những không gian này gây ra bất kỳ tổn thương nào cho ngươi, ta chỉ sợ Đế Giới của ta bị nổ nát thôi." Lời vừa dứt, chiến giáp Thần Ma rách nát trên người Đế Phượng Thiên thông qua không gian pháp tắc trực tiếp dịch chuyển đến vị trí của Thái Sơ.

Thái Sơ phản ứng cũng cực nhanh, trong nháy mắt liền ý thức được hắn muốn làm gì, lập tức để Thái Sơ Tháp bao phủ lấy thân thể mình. "Hừ, cho dù Hỗn Độn linh bảo tự bạo, cũng không có bất kỳ uy hiếp nào đối với bần đạo." Ở trong Thái Sơ Tháp, Thái Sơ biết được suy nghĩ của Đế Phượng Thiên, không hề sợ hãi.

Đế Phượng Thiên không để ý, thông qua không gian dịch chuyển, đem Không Gian Chi Tháp, Linh Cữu Đăng, một vạn thanh kiếm cũng đưa qua.

Sau đó, Đế Phượng Thiên mỉm cười hỏi: "Vậy, một Hỗn Độn chí bảo và một đám Hỗn Độn linh bảo cùng nổ thì sao?" Lời vừa dứt, Hỗn Độn Châu cũng bị Đế Phượng Thiên đưa qua. "...

Tên điên này!" "Nổ!" Hai câu nói đồng thời phát ra.

Linh Cữu Đăng vốn định tặng cho Ngao Sương cũng bị đưa đi tự bạo.

Một kiện Hỗn Độn chí bảo, hai kiện Hỗn Độn linh bảo, một kiện

Tiên thiên linh bảo, một vạn thanh Hậu thiên chí bảo đồng thời tự bạo.

Uy thế này có thể tưởng tượng được, khó có thể dùng lời văn để miêu tả.

Năm đó Đông Hoàng Thái Nhất tự bạo Tiên thiên chí bảo Đông Hoàng Chung, liền trực tiếp giết chết một Tổ Vu, có thể thấy uy năng tự bạo của pháp bảo cấp cao đáng sợ đến mức nào!

Đây quả thực là hành vi điên rồ, chưa từng có ai vừa bắt đầu đã chiến đấu như vậy.

Bởi vì loại pháp bảo này tự bạo không chỉ tổn thất một kiện pháp bảo, mà tổn hại đối với bản thân cũng rất lớn.

Ví dụ như nếu Thái Sơ tự bạo Thái Sơ Tháp, vậy sẽ tổn thương đến Hồng Mông bản nguyên, vì Thái Sơ Tháp là pháp bảo cộng sinh.

Nhưng vấn đề là, những pháp bảo mà Đế Phượng Thiên tự bạo, đều không tổn hại đến bản nguyên, ba kiện pháp bảo bản nguyên nhất của hắn.

Một kiện là Thí Thần Thương, hiện đang yên ổn trong tay Huyền Minh.

Một kiện là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, đã tặng cho Bàn Cổ.

Một kiện là Hỗn Độn Chấn Thiên Kích vừa mới xuất thế, đang yên ổn cầm trong tay.

Cho nên, hành vi thổ hào của Đế Phượng Thiên có quá nhiều pháp bảo, hoàn toàn không có chuyện thương địch một ngàn tự tổn tám trăm.

Đáng thương cho Hỗn Độn Châu, né được nguy cơ Bàn Cổ khai

thiên năm đó, lại không thoát khỏi ma trảo ngày hôm nay.

Phải biết năm đó Bàn Cổ khai thiên, Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên một phân thành bốn, đẳng cấp giảm xuống.

Khai Thiên Phủ một phân thành ba, đẳng cấp giảm xuống.

Tạo Hóa Ngọc Điệp tuy không bị chia thành mấy phần, nhưng bị tàn phá, đẳng cấp cũng giảm xuống.

Chỉ có Hỗn Độn Châu là hoàn hảo không tổn hại mà thoát một kiếp.

Sau đó Hỗn Độn Châu chạy trốn quá xa, xông vào không gian hư vô, bị Thái Dịch đoạt được, nhưng Thái Dịch cũng coi nó như bảo bối mà cung phụng.

Nào ngờ vừa rơi vào tay Đế Phượng Thiên, Đế Phượng Thiên không nói hai lời, lập tức cho Hỗn Độn Châu vốn luôn quý mạng này tự bạo.

Nếu Hỗn Độn Châu có biểu cảm, thì sẽ là: (TоT)...

Vụ nổ kinh khủng không thể hình dung đột ngột quét ra, cùng lúc đó Đế Phượng Thiên cũng thông qua không gian dịch chuyển trực tiếp đến nơi sâu nhất trong Hỗn Độn.

Hắn cũng không muốn chịu đựng vụ tự bạo của pháp bảo kinh khủng vô biên này, vụ nổ này sẽ quét qua cả Đế Giới thậm chí lan ra ngoài Hỗn Độn.

Chỉ có thể trách Thái Sơ quá sơ suất, nếu hắn không để Đế Phượng Thiên bố trí nhiều không gian kết giới như vậy, hắn cũng có thể trong nháy mắt dùng Hồng Mông cực tốc chạy trốn ra ngoài Hỗn Độn.

Nhưng để phá vỡ ức vạn vô lượng không gian của Đế Phượng

Thiên cũng cần một chút thời gian, mà chút thời gian đó, hắn phải chịu đựng vụ tự bạo của những pháp bảo này. "Ầm, ầm, ầm!" Vụ nổ khó có thể hình dung đột nhiên quét ra.

Không gian tầng tầng vỡ nát.

Một tầng, trăm tầng, ngàn tầng, vạn tầng, trăm vạn tầng... chục triệu tầng, trăm triệu tầng, tỷ tầng, trăm tỷ tầng...

May mà Đế Phượng Thiên vừa rồi bố trí đủ nhiều không gian kết giới, nếu không Đế Giới thật sự sẽ bị nổ bay.

Cũng vì có những không gian này cản trở, khiến dư chấn của vụ nổ trong thời gian đầu khó có thể lan ra ngoài, dẫn đến uy lực được tối đa hóa, cho dù Thái Sơ trốn trong Thái Sơ Tháp cũng khổ không tả xiết.

Lực lượng pháp tắc không ngừng tràn vào Thái Sơ Tháp, tuy có Hỗn Độn chí bảo phòng hộ, nhưng vụ tự bạo uy lực quá lớn cũng khiến Thái Sơ trực tiếp bị thương.

Vụ nổ kéo dài rất lâu mới dần dần ngừng lại, cho dù có vô lượng không gian cản trở, cả Đế Giới vẫn bị nổ đến suýt sụp đổ, Thế Giới Thụ và Hồng Mông Thụ đều bị nổ hủy hơn phân nửa, suýt nữa không chống đỡ nổi.

Chương 448

Một chiêu của Đế Phượng Thiên đủ ác!

Ngay khoảnh khắc vụ nổ tan biến, Đế Phượng Thiên tay cầm Hỗn Độn Chấn Thiên Kích, vận chuyển Ám chi Đại đạo pháp tắc, Nhân quả Đại đạo pháp tắc, Hồng Mông pháp tắc đến cực hạn, toàn bộ đều rót vào Hỗn Độn Chấn Thiên Kích.

Thái Sơ Tháp vốn đã bị nổ đến tàn tạ không chịu nổi công kích như vậy.

Kích ra, tháp vỡ!

Thái Sơ Tháp trực tiếp nổ tung, Hồng Mông chi khu của Thái Sơ cũng theo đó nổ tung.

Một tia nguyên thần của Thái Sơ thông qua Hồng Mông pháp tắc chạy trốn ra, bị Đế Phượng Thiên một kích quét sạch.

Cường giả mạnh nhất Hồng Mông, Thái Sơ, vẫn lạc!

Chết rất uất ức, giao chiến với Đế Phượng Thiên, từ đầu đến cuối chưa ra một chiêu, liền vẫn lạc.

Nếu thật sự giao thủ bình thường, Đế Phượng Thiên và Thái Sơ ai thua ai thắng thật khó nói.

Nhưng Đế Phượng Thiên đã xuất kỳ bất ý, trực tiếp chém giết Thái Sơ mạnh nhất một cách nhanh chóng.

Thời Thần đạo nhân, Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Hậu Thổ đều ngây người, họ còn đang định nhanh chóng dưỡng thương rồi đến giúp.

Trong nháy mắt, chiến đấu đã kết thúc?

Không phải là hơi nhanh quá sao?

Ngay sau đó, Đế Phượng Thiên bước một bước, trực tiếp dùng vài lần không gian dịch chuyển đến chiến trường bên ngoài Hồng Hoang. "Bàn Cổ huynh, ngươi cũng chậm quá rồi, ta đã giết hai tên rồi." Khi giọng nói của Đế Phượng Thiên vang lên bên tai Bàn Cổ và Thái Tố, Thái Tố sợ đến hồn bay phách tán.

Nhanh như vậy, ngay cả Thái Sơ mạnh hơn hắn cũng đã vẫn lạc.

Thái Tố không nói hai lời, lập tức dùng Hồng Mông cực tốc bỏ chạy, cố gắng chạy về không gian hư vô.

Bàn Cổ cười lạnh một tiếng, sao có thể để Thái Tố chạy thoát.

Sau đó, Bàn Cổ và Đế Phượng Thiên liên thủ, cũng chém giết nốt Thái Tố cuối cùng.

Ba sinh linh Hồng Mông toàn bộ vẫn lạc!

Điều này cũng báo hiệu một trận đại chiến kinh thiên động địa đã hạ màn!

Bàn Cổ lộ ra một nụ cười có phần hiền hậu với Đế Phượng Thiên, khen ngợi: "Ngô tự nhận là vô địch trong Hỗn Độn và Hồng Hoang, nhưng nhữ mạnh hơn ngô!" Đế Phượng Thiên cười cười, sau đó lại một lần nữa biến mất tại chỗ, đến mấy chiến trường khác, một chiêu miểu sát Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên căn bản không có chút sức phản kháng nào, tu vi chênh lệch giữa hai bên quá lớn.

Người sống sót cuối cùng của Thiên Đạo nhất tộc vẫn lạc.

Tiếp theo, Đế Phượng Thiên lại một lần nữa miểu sát Ngũ Hành Lão Tổ và Luân Hồi Lão Tổ.

Trước khi chết, Ngũ Hành Lão Tổ và Luân Hồi Lão Tổ cố gắng

thần phục, cầu xin Đế Phượng Thiên tha mạng, nói rằng họ cũng bị sinh linh Hồng Mông ép buộc.

Nhưng Đế Phượng Thiên không chút lưu tình mà chém giết Ngũ Hành Lão Tổ và Luân Hồi Lão Tổ.

Bị ép buộc?

Thời Thần đạo nhân người ta cũng là Hỗn Độn Ma Thần, sao có thể đứng đúng phe?

Chẳng phải là những Hỗn Độn Ma Thần này cảm thấy sinh linh Hồng Mông quá cường đại, sớm muộn gì cũng sẽ tiêu diệt Hỗn Độn và Hồng Hoang, nên mới làm chó săn cho chúng?

Những kẻ đã từ bỏ tôn nghiêm của Hỗn Độn Ma Thần, lựa chọn làm chó để tồn tại, Đế Phượng Thiên tự nhiên không thể tha.

Nếu tha cho chúng, biết nói sao với vô số đại quân Hồng Hoang đã vẫn lạc?

Vài vạn đại quân Hỗn Độn Ma Thần còn lại quỳ trong Hỗn Độn chờ phán quyết.

Ba sinh linh Hồng Mông mạnh nhất đã chết, lãnh tụ Hoàng Thiên, Ngũ Hành Lão Tổ, Luân Hồi Lão Tổ cũng đã chết, họ hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu.

Vị Bàn Cổ khiến vô số Ma Thần nghe danh đã sợ mất mật đang đứng trước mặt họ. "Không giết, vô số anh linh Hồng Hoang không thể an nghỉ." Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói một câu, dứt khoát vung một kích, vài vạn đại quân Hỗn Độn Ma Thần tinh nhuệ nhất còn lại toàn bộ nổ thành từng đám sương máu, tung tóe trong Hỗn Độn. "Thắng rồi, chúng ta thắng rồi!

Thánh tử vạn tuế, Bàn Cổ Phụ Thần vạn tuế!" "Không ngờ thật sự thắng rồi, từ nay ta chỉ thờ phụng Thánh tử và Bàn Cổ Phụ Thần."

"Đừng quên còn có Thời Thần đạo nhân, Âm Dương Lão Tổ, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Hậu Thổ, còn có vô số đại quân Hồng Hoang, họ cũng là anh hùng của Hồng Hoang chúng ta." "Đúng vậy, đều là anh hùng Hồng Hoang, đều đáng để chúng ta sùng bái." "..." Giờ khắc này, tất cả chúng sinh Hồng Hoang thành kính quỳ lạy trên đất, khấu đầu bái lạy Đế Phượng Thiên và Bàn Cổ.

Lúc này, từ ba hướng của Hỗn Độn bay tới ba bóng người.

Chính là Nộ Đế, Kiếm Đế, Hỗn Loạn Đế, ba vị Hậu thiên Hỗn Độn Ma Thần.

Ba sinh linh Hỗn Độn trực tiếp quỳ xuống trước mặt Đế Phượng Thiên, Nộ Đế lớn tiếng nói: "Khải bẩm chủ thượng, ba huynh đệ tiểu nhân đã tra ra tất cả vị trí của các Hỗn Độn Ma Thần còn lại trong các tiểu thế giới." Nói rồi, Nộ Đế trực tiếp chỉ ra từng vị trí trong một ngàn vị trí đã dò xét được.

Ba Ma Thần nhát gan này chắc chắn đã trốn đi trong trận đại chiến trước đó, không dám xuất hiện, bây giờ đánh thắng rồi mới dám ra mặt.

Nhưng Đế Phượng Thiên vốn không định để họ giúp đỡ, tự nhiên cũng không so đo.

Đế Phượng Thiên đánh ra một ngàn đạo Hồng Mông pháp tắc, làm hiện ra toàn bộ một ngàn tiểu thế giới do một ngàn Hậu thiên Hỗn Độn Ma Thần khai tịch.

Không còn sự che đậy của Hỗn Độn, một ngàn tiểu thế giới liền hiện ra trước mắt chúng sinh.

Hóa ra trong Hỗn Độn có nhiều sinh linh như vậy?

Giờ khắc này, các sinh linh Hỗn Độn trong một ngàn tiểu thế giới đều run lẩy bẩy, chỉ sợ Đế Phượng Thiên sẽ xóa sổ toàn bộ. "Từ nay

về sau, ngô là Hỗn Độn chi chủ, các ngươi đều chịu sự thống trị của ngô, có ý kiến gì không?" Giọng nói uy nghiêm của Đế Phượng Thiên trực tiếp truyền khắp Hỗn Độn. "Chúng thần bái kiến Hỗn Độn chi chủ!" Các sinh linh Hỗn Độn trong một ngàn tiểu thế giới, cộng lại có tới hàng ức vạn, toàn bộ quỳ lạy trên đất, thành kính khấu đầu trước Đế Phượng Thiên, biểu thị lòng trung thành. "Chúng thần bái kiến Hỗn Độn chi chủ!" Những đại quân Hồng Hoang còn sống sót cũng quỳ lạy khấu đầu trước vị cứu thế chủ này.

Ngay cả Huyền Minh, Hi Hòa, Thường Hi, ba vị đạo lữ của Đế Phượng Thiên cũng quỳ xuống.

Chỉ có một mình Bàn Cổ là không quỳ.

Đế Phượng Thiên nhìn về phía Bàn Cổ, Bàn Cổ thở dài nói: "Chẳng lẽ ngươi cũng bắt ngô quỳ sao?" Đế Phượng Thiên cười cười, nói: "Ngươi đã phục sinh, vậy làm Hồng Hoang chi chủ đi." Bàn Cổ trực tiếp lắc đầu nói: "Thôi đi, ngô muốn đi tìm kiếm Đại đạo không thể nắm bắt kia, chuyện này giao cho ngươi đi, dù sao ngươi đã làm Hỗn Độn chi chủ rồi, cũng không thiếu một cái chức Hồng Hoang chi chủ." Sau đó, Bàn Cổ xoay người, nói với thế giới Hồng Hoang: "Các ngươi còn không bái kiến Hồng Hoang chi chủ." Giọng nói của Bàn Cổ rõ ràng truyền vào tai mỗi sinh linh Hồng Hoang. "Chúng thần bái kiến Hồng Hoang chi chủ!" Vô số sinh linh Hồng Hoang khấu đầu bái lạy Đế Phượng Thiên!

Giờ khắc này, Đế Phượng Thiên đã trở thành Hồng Hoang chi chủ và Hỗn Độn chi chủ trên danh nghĩa.

Đế Phượng Thiên hiểu rằng Bàn Cổ lười để ý đến những chuyện vặt vãnh, một lòng chỉ truy cầu Đại đạo, dù sao ông cũng đã đặt nửa bàn chân vào ngưỡng cửa Đại đạo rồi.

Đế Phượng Thiên đột nhiên nói với Bàn Cổ: "Hay là chúng ta thi

xem, ai chứng đắc Đại đạo trước." Bàn Cổ nhìn Đế Phượng Thiên, hào sảng nói: "Thiện..." Lúc này, cách trận quyết chiến với sinh linh Hồng Mông đã qua trăm nguyên hội, Đế Phượng Thiên cũng đã lĩnh ngộ Không gian Đại đạo và Nhân quả Đại đạo đến giai đoạn thứ bảy.

Giờ khắc này, Đế Phượng Thiên đang chìm vào trầm tư trong Hỗn Độn.

Bởi vì hắn phát hiện mình đã kẹt ở đỉnh phong của Bán bộ Đại đạo cảnh, tu vi không thể tiến thêm, nhưng cũng không thể đạt đến Đại đạo cảnh.

Đại đạo cảnh cũng quá khó rồi, khó trách từ trước đến nay chưa có ai đạt đến cảnh giới đó, ngay cả Bàn Cổ cũng đang khổ sở tìm kiếm phương pháp chứng đắc Đại đạo.

Đế Phượng Thiên đã thử vô số phương pháp, đi khắp Hồng Hoang và Hỗn Độn, nhưng hoàn toàn không có chút manh mối nào để bước vào Đại đạo cảnh.

Thậm chí cũng không thể dựa vào hệ thống để đạt đến Đại đạo cảnh.

Chương 449

Không phải nói lĩnh ngộ Đại đạo pháp tắc đến cực hạn là có cơ hội bước vào Đại đạo cảnh sao?

Quả nhiên không đơn giản như vậy, nếu đơn giản như vậy, năm đó Bàn Cổ lấy lực chứng đạo đã không cần khai thiên lập địa.

Đế Phượng Thiên biết tu vi của mình đã đến cực hạn, lĩnh ngộ đối với Đại đạo pháp tắc cũng đã đến cực hạn, rốt cuộc còn thiếu cái gì?

Chẳng lẽ phải đi đến không gian hư vô một chuyến?

Vấn đề là nếu không gian hư vô có con đường chứng đắc Đại đạo, vậy thì Thái Sơ, Thái Tố, Thái Dịch cũng không cần phiền phức như vậy muốn tiêu diệt Hỗn Độn để tái khai Hồng Mông.

Nắm giữ Hồng Hoang, thống trị Hỗn Độn, rốt cuộc còn thiếu một chút gì?

Đế Phượng Thiên không ngừng kéo dài Nhân quả Đại đạo pháp tắc ra ngoài, không biết đang tìm kiếm cái gì, nhưng nhất định có một cơ hội có thể chứng đắc Đại đạo.

Hỗn Độn vô cùng vô tận, Đế Phượng Thiên không ngừng kéo dài Nhân quả pháp tắc trong Hỗn Độn vô cùng vô tận.

Phạm vi bao phủ của Nhân quả pháp tắc của Đế Phượng Thiên bắt đầu ngày càng rộng, nhanh chóng lại một nguyên hội trôi qua, Đế Phượng Thiên ở một nơi nào đó trong Hỗn Độn phát hiện ra nhân quả của vô cùng Hỗn Độn, tuy những nhân quả này đều không liên quan đến hắn, nhưng hắn có thể cảm nhận được nhân quả.

Có sinh linh, mới có nhân quả, hắn biết mình nên tìm kiếm cái gì rồi, lập tức dùng không gian dịch chuyển đến xem xét.

Nơi này vẫn là một mảnh Hỗn Độn, nhưng hắn có thể cảm nhận được vô cùng nhân quả dưới sự che đậy của Hỗn Độn.

Đế Phượng Thiên mở ra Xích Kim Thần Đồng, dùng lực lượng pháp tắc khuếch tán hết những luồng Hỗn Độn khí dày đặc kia.

Sau đó, Đế Phượng Thiên nhìn thấy mười vạn thế giới chân thực, mười vạn đại tinh thần!

Những đại tinh thần này đều rất đặc biệt, ngoài việc có Hỗn Độn khí dày đặc che chở bảo vệ, bên ngoài tinh thần còn có lực lượng pháp tắc bảo vệ.

Khó trách những đại tinh thần này vẫn tồn tại, nếu không cố ý công kích những đại tinh thần này, chỉ dựa vào dư chấn chiến đấu không thể nào hủy diệt chúng.

Đây không phải là những đại tinh thần bình thường, mà là những đại tinh thần có sinh linh thực sự tồn tại, Đế Phượng Thiên cuối cùng đã nghĩ ra một phương pháp.

Hiện tại hắn không thiếu gì cả, nhưng có thể thiếu một chút cảm ngộ đối với thế giới chân thực cũng như các loại kinh nghiệm cảm ngộ.

Hắn đã nghĩ ra một phương pháp táo bạo, có thể thử một lần.

Đế Phượng Thiên ngồi xếp bằng trong Hỗn Độn, bố trí không gian phòng hộ, giấu thân hình mình trong vạn thiên không gian.

Sau đó, Đế Phượng Thiên dùng Đại đạo pháp tắc ngưng tụ mười vạn hóa thân, trực tiếp xông vào mười vạn đại tinh thần.

Những hóa thân này đều là hóa thân Đại đạo pháp tắc được ngưng tụ từ một tia bản nguyên của Đế Phượng Thiên, có ký ức và tính cách giống hệt hắn.

Muốn trải nghiệm, muốn cảm ngộ, vậy thì một lần chơi lớn.

Mười vạn thế giới chân thực đồng thời dùng mười vạn hóa thân để trải nghiệm, đợi mười vạn hóa thân quay về, xem xem sẽ xảy ra chuyện gì.

Đế Phượng Thiên đoán, mình còn thiếu mười vạn thế giới chân thực.

Hồng Hoang đại địa, vô tận Hỗn Độn, ức vạn tinh thần, vô thượng Đại đạo, hắn muốn nắm giữ tất cả những thứ này, không tin không thể chạm đến Đại đạo.

Mười vạn hóa thân của Đế Phượng Thiên tiến vào mười vạn thế giới chân thực.

Một trong số các hóa thân, đến một thế giới huyền huyễn, người ở đây tu luyện Đấu Khí.

Đế Phượng Thiên phát hiện một nơi tên là Ô Thản Thành.

Đế Phượng Thiên biết mình là một tia hóa thân của bản tôn, cũng có tất cả ký ức của bản tôn, có một phần mười vạn tu vi chiến lực của bản tôn.

Không ngờ những thế giới huyền huyễn này lại tồn tại chân thực như Hồng Hoang.

Đấu Khí, Ô Thản Thành.

Sáu chữ này, thế giới hắn đang ở hoàn toàn hiện ra, đây là Đấu Khí Đại Lục!

Cho dù chỉ có một phần mười vạn chiến lực, ở thế giới này cũng hoàn toàn vô địch, dù sao cũng là một phần mười vạn của Bán bộ Đại đạo cảnh.

Cái gọi là Đấu Đế của thế giới này, Đế Phượng Thiên không rõ

mạnh đến đâu, nhưng ước tính sơ bộ cũng chỉ tương đương Huyền Tiên hoặc Thái Ất Huyền Tiên của thế giới Hồng Hoang, nhiều nhất cũng chỉ là Kim Tiên.

Với tư cách là một kẻ vô địch, ở thế giới này không có nhiệm vụ cụ thể, chỉ là trải nghiệm cuộc sống.

Cho nên hắn đi lang thang trên phố, tiếng rao bán của các tiểu thương hai bên đường vang lên không ngớt, rất náo nhiệt.

Hắn nhìn thấy phía trước có một đám đông đang xếp hàng, có một lá cờ lớn ghi chữ "Tiêu". "Đấu Khí tam đoạn, sơ cấp, bị loại, người tiếp theo!" Bên cạnh một tấm bia đá kiểm tra Đấu Khí, một người đàn ông trung niên tướng mạo bình thường lớn tiếng đọc ra chỉ số Đấu Khí hiển thị trên bia đá.

Chỉ thấy thiếu niên Đấu Khí tam đoạn bị loại kia mặt đầy không cam lòng rời đi.

Khóe miệng Đế Phượng Thiên khẽ nhếch, đây là...

đang tuyển người?

Mọi thứ đều có nhân quả, là người nắm giữ Nhân quả Đại đạo pháp tắc, Đế Phượng Thiên tự nhiên hiểu sâu đạo lý trong đó.

Có nhân quả, liền có duyên, vậy thì đi xếp hàng thôi.

Đế Phượng Thiên khiêm tốn xếp ở cuối hàng.

Đế Phượng Thiên cũng không lo không qua được bài kiểm tra, chỉ đang nghĩ nên dùng tu vi bao nhiêu để qua bài kiểm tra thì thích hợp hơn.

Lát nữa đừng làm nổ bia đá là được...

Quy tắc tuyển chọn của Tiêu gia lần này, chỉ cần đạt đến Đấu Khí tứ đoạn là có thể vào Tiêu gia.

Từng người một tiến lên tấm bia đá để kiểm tra.

Có người vui mừng có kẻ sầu não.

Cuối cùng cũng đến lượt Đế Phượng Thiên lên sân khấu.

Thế giới này sử dụng Đấu Khí, không phải Linh Khí, nhưng điều này cũng đơn giản, Đế Phượng Thiên dùng Đại đạo pháp tắc trực tiếp diễn hóa thiên địa linh khí thành Đấu Khí là được.

Mặc dù chỉ có một phần mười vạn Đại đạo pháp tắc của bản tôn, nhưng những vấn đề nhỏ này đều dễ như trở bàn tay.

Đế Phượng Thiên đặt lòng bàn tay phải lên bia đá, chỉ thấy bia đá đột nhiên tỏa sáng rực rỡ. "Đấu...

Đấu Khí cửu đoạn!" Người đàn ông trung niên giám sát cuộc kiểm tra cũng nói lắp bắp, không ngờ khi tuyển thu đệ tử ngoại phủ lại gặp được một thiên tài, lần này chắc chắn sẽ có thưởng!

Người đàn ông trung niên thấy Đế Phượng Thiên cũng chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, đây là một thiên tài không hơn không kém!

Mặc dù Đế Phượng Thiên đã sống vô số nguyên hội, nhưng ngoại hình vẫn giữ dáng vẻ thiếu niên.

Các thiếu niên thiếu nữ gần đó cũng đồng thời phát ra tiếng kinh hô, ngưỡng mộ nhìn Đế Phượng Thiên.

Người đàn ông trung niên lập tức tuyên bố: "Cuộc kiểm tra lần này kết thúc, những người qua kiểm tra xin theo ta." Người đàn ông trung niên dẫn Đế Phượng Thiên và mười mấy người khác vào cổng lớn Tiêu gia.

Người đàn ông trung niên lập tức báo cáo chuyện của Đế Phượng Thiên lên cấp trên, gây được sự chú ý của cao tầng Tiêu gia.

Không ngờ lại thu hoạch được một thiếu niên thiên tài.

Tộc trưởng Tiêu Chiến và mấy vị trưởng lão Tiêu gia đều muốn lôi kéo Đế Phượng Thiên.

Chương 450

Tiêu Chiến tuy là tộc trưởng, nhưng gia tộc này cũng không phải một mình ông ta nói là được, mấy vị trưởng lão cũng có quyền phát biểu rất lớn.

Mấy vị trưởng lão dường như đều không hòa hợp với Tiêu Chiến.

Rất nhanh, chuyện trong đợt tuyển chọn đệ tử ngoại phủ xuất hiện một thiếu niên thiên tài đã nhanh chóng lan truyền trong Tiêu gia. "Nghe nói chưa?

Lần tuyển chọn đệ tử ngoại phủ này, có một vị thiên tài Đấu Khí cửu đoạn!" "Thật hay giả vậy?

Người như vậy đáng lẽ phải là đệ tử của đại gia tộc nào đó chứ, sao lại đi tham gia tuyển chọn đệ tử ngoại phủ?" "Không rõ, nghe nói chỉ mới mười sáu tuổi thôi!" "Nghe ai nói vậy?" "Mọi người đều nói vậy mà!" "..." Mấy ngày sau, đến buổi luyện tập đối chiến của các tiểu bối Tiêu gia, để cho các đệ tử ngoại phủ cũng được mở mang tầm mắt, liền cho một đám đệ tử ngoại phủ cùng đi xem.

Cái gọi là đệ tử ngoại phủ, tức là đệ tử không mang họ Tiêu, tư chất cũng tương đối bình thường, nếu trong số họ xuất hiện người có thiên phú đặc biệt tốt, cũng có thể được phá lệ ghi tên vào gia phả Tiêu gia, trở thành người của Tiêu gia thực sự.

Nhưng người như vậy rất hiếm, dù sao có thiên phú như vậy, cũng sẽ không tham gia kiểm tra đệ tử ngoại phủ. "Mau nhìn kìa, đó là Tiêu Viêm, thiên tài tuyệt thế trong truyền thuyết mười hai tuổi đã nhập Đấu Giả, sau đó không biết tại sao, Đấu Khí đột nhiên không tăng mà còn giảm, hiện tại chỉ còn Đấu Khí tam đoạn." "Oa!

Đó là Tiêu Huân Nhi phải không?

Thật sự quá xinh đẹp." "Còn có Tiêu Mị, cũng vô cùng mỹ diễm động lòng người." "Tự đi mà soi gương đi, mắt đừng có nhìn lung tung, đó là con gái nhà người ta có thể nhìn sao?" "..." Từng đệ tử ngoại phủ thấp giọng bàn tán, vô cùng ngưỡng mộ nhìn những đệ tử chính thống của Tiêu gia được gọi là "thiếu niên thiên tài".

Rất nhanh, cuộc kiểm tra chiến đấu bắt đầu.

Loại kiểm tra chiến đấu này là để nâng cao chiến lực thực sự của thiếu niên thiếu nữ Tiêu gia, bởi vì đôi khi, tu vi không đồng nghĩa với chiến lực, chuyện vượt cấp khiêu chiến vẫn tồn tại, do đó thực chiến cũng vô cùng quan trọng.

Phía trước đều là những trận đấu vô vị, Đế Phượng Thiên xem đến sắp ngủ gật, trong khi các đệ tử ngoại phủ khác lại xem say sưa, thỉnh thoảng còn bình luận một phen.

Rất nhanh, một bóng người xuất hiện, gây ra tiếng reo hò của mọi người, Tiêu Mị xuất trận.

Đế Phượng Thiên liếc nhìn Tiêu Mị, trông cũng được, miễn cưỡng bằng một phần mười của Đát Kỷ!

Tiêu Mị trong quỹ đạo gốc chỉ là một vai phụ nhỏ bị nhân vật chính dùng để làm nền cho màn thể hiện của mình.

Tóm gọn bằng một câu: ban đầu quan hệ giữa Tiêu Viêm và Tiêu Mị không tệ, nhưng do thực lực của Tiêu Viêm thụt lùi, Tiêu Mị liền xa lánh Tiêu Viêm, cuối cùng khi Tiêu Viêm trỗi dậy trở lại, Tiêu Mị chỉ có thể ngưỡng mộ, nhưng không còn tư cách tiếp cận.

Rất nhanh, trong tiếng reo hò, Đấu Khí thất đoạn Tiêu Mị đã đánh bại một đối thủ, khiến cả sân hoan hô.

Tiếp theo, lại một nhân vật quan trọng khác xuất trận.

Tên là Tiêu Ninh, cháu trai của trưởng lão Tiêu Toàn.

Một thiếu niên có thiên phú cao hơn Tiêu Mị một chút, nhưng cũng chỉ là một vai phụ đáng thương bị nhân vật chính dùng để làm nền.

Trong tiếng reo hò nhiệt liệt, Đấu Khí bát đoạn Tiêu Ninh cũng đã đánh bại đối thủ của mình.

Ngay sau đó, Tiêu Ninh nhìn về phía Tiêu Viêm, mở miệng nói: "Tiêu Viêm đệ đệ, tuy thực lực thụt lùi, nhưng cũng phải thường xuyên tỷ thí mới được, nếu không thực lực sẽ ngày càng yếu đi, hay là thế này, biểu ca ta dùng thực lực Đấu Khí tam đoạn để tỷ thí với đệ." Lời nói của Tiêu Ninh rất khách sáo, một bộ dáng "ta là vì tốt cho đệ đệ".

Chỉ thấy Tiêu Viêm có tướng mạo khá tuấn tú, sắc mặt âm trầm trong giây lát, sau đó liền cười, nói: "Nếu vậy, phiền Tiêu Ninh biểu ca rồi." Đế Phượng Thiên liếc nhìn Tiêu Viêm, biết rõ đây chính là hình mẫu nhân vật chính.

Nhưng nhân vật chính trong mắt Đế Phượng Thiên ngay cả rắm cũng không bằng, Hồng Hoang không thiếu nhất chính là nhân vật chính.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất không phải là hình mẫu nhân vật chính sao?

Vừa sinh ra đã có pháp bảo cộng sinh Hà Đồ Lạc Thư và Đông Hoàng Chung, cuối cùng quý vi Thiên Đế, không phải cũng trở thành con cờ của Thánh nhân rồi vẫn lạc sao.

Thập Nhị Vu tộc không phải là hình mẫu nhân vật chính sao?

Nhục thân vô địch, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận có thể triệu hoán Bàn Cổ chân thân, Bàn Cổ chân thân có thể chiến một trận với Thánh nhân, cuối cùng không phải cũng vẫn lạc sao.

Lục Thánh không phải là hình mẫu nhân vật chính sao?

Đó là những Thiên định Thánh nhân có đại khí vận, thay mặt Thiên Đạo quản lý Hồng Hoang, thực ra cũng chỉ là con rối của Thiên Đạo mà thôi.

Ở Hồng Hoang, không thiếu nhất là nhân vật chính, ở thế giới nào cũng có một đám nhân vật chính, nhưng ai có thể cười đến cuối cùng.

Tiêu Viêm lúc này bị đẩy lên thế khó, nếu khiếp chiến, sẽ càng bị chế giễu, do đó chỉ có thể cứng rắn nhận lời.

Đánh chắc chắn không lại Tiêu Ninh, điều này cả hai người đều biết rõ.

Tiêu Ninh không ưa Tiêu Viêm, cũng hoàn toàn là vì một cô gái, một cô gái hiện đang đứng chắn trước mặt Tiêu Viêm.

Tiêu Huân Nhi đứng ra, nhàn nhạt nói: "Hay là để ta tỷ thí với Tiêu Ninh ca ca..." Tiêu Huân Nhi không phải là người bình thường, thân phận của nàng thực chất là thiên kim của một gia tộc viễn cổ vô cùng lớn mạnh, gia tộc này tên là "Cổ Tộc", một trong Viễn Cổ Bát Tộc của Đấu Khí Đại Lục, thực lực cực kỳ cường đại, là thế lực đỉnh tiêm của Đấu Khí Đại Lục.

Tiêu Huân Nhi là người có huyết mạch Đấu Đế thức tỉnh hoàn mỹ nhất trong lịch sử Cổ Tộc, sở hữu Dị Hỏa Kim Đế Phần Thiên Viêm của Cổ Tộc.

Dị Hỏa Kim Đế Phần Thiên Viêm xếp hạng thứ tư trên Dị Hỏa Bảng.

Một thiên chi kiêu nữ siêu cấp như vậy, lại bị gửi đến Tiêu tộc đã suy tàn, để tìm "Đà Xá Cổ Đế Ngọc".

Đà Xá Cổ Đế Ngọc là chìa khóa để mở động phủ của Đà Xá Cổ Đế, Đà Xá Cổ Đế là Đấu Đế cuối cùng của Đấu Khí Đại Lục, bản thể là Dị Hỏa xếp hạng thứ nhất, tự xưng "Đế Viêm".

Là một thiên chi kiêu nữ siêu cấp, Tiêu Huân Nhi, do lúc nhỏ bị "mò xương", nên đã yêu thích Tiêu Viêm một cách khó hiểu.

Đế Phượng Thiên chỉ có thể cảm thán một câu, quả thực hào quang nhân vật chính quá bá đạo, kịch bản cẩu huyết như vậy cũng có thể xảy ra.

Nhưng cho dù là thiên chi kiêu nữ như Tiêu Huân Nhi, trong mắt Đế Phượng Thiên cũng không đáng một đồng.

Nếu hình dung Tiêu Huân Nhi là thiên chi kiêu nữ, vậy thì Nữ Oa và Hậu Thổ là nữ hoàng trong số các thiên chi kiêu nữ.

Đế Phượng Thiên nhìn ngoại hình của Tiêu Huân Nhi, đại khái cũng bằng một phần ba của Đát Kỷ!

Là hình mẫu nữ chính của thế giới này, Tiêu Huân Nhi cũng quả thực vô cùng xinh đẹp.

Về phần tại sao nữ chính số một của thế giới này lại không đẹp bằng Đát Kỷ, đó là do chênh lệch về cảnh giới thực lực gây ra.

Nếu Tiêu Huân Nhi cũng đến Hồng Hoang tu thành Đại La Kim Tiên, thì dung mạo và khí chất của nàng cũng sẽ được tăng cường, lúc đó mới có thể sánh ngang với Đát Kỷ.

Cuộc chiến giữa Tiêu Ninh và Tiêu Huân Nhi nhanh chóng bắt đầu.

Tiêu Huân Nhi bình thường không tham gia những cuộc tỷ thí như thế này, nhưng lần này vì Tiêu Viêm lại phá lệ.

Tiêu Ninh thì hận đến nghiến răng, Tiêu Ninh mới là thiên chi kiêu tử thực sự của Tiêu gia, Tiêu Viêm kia chỉ là một phế vật Đấu Khí tam đoạn, tại sao Tiêu Huân Nhi lại không thèm nhìn hắn một cái?

Nếu Đế Phượng Thiên biết được hoạt động tâm lý của Tiêu Ninh,

thì chắc chắn sẽ nói một câu: đáng tiếc ngươi không phải nhân vật chính, một vai phụ nhỏ mà lại có nhiều yêu cầu như vậy.

Khi trận đấu tiếp tục, mọi người nhanh chóng kinh ngạc phát hiện, Tiêu Huân Nhi đã là Đấu Khí cửu đoạn, hóa ra nàng vẫn luôn che giấu thực lực, sau đó Tiêu Ninh không còn nghi ngờ gì nữa bị đánh bại. "Đáng tiếc quá, Tiêu Ninh ca ca đã mạnh hơn, nhưng Huân Nhi tỷ tỷ đã là Đấu Khí cửu đoạn." "Đúng vậy, Huân Nhi tỷ tỷ còn nhỏ tuổi hơn Tiêu Ninh ca ca, thiên phú nghịch thiên như vậy, thật đáng ngưỡng mộ." "Ai có thể cưới được Huân Nhi tỷ tỷ của ta thì thật là có phúc!" "Cần gì phải nói, cả Tiêu gia chỉ có một mình Tiêu Ninh là xứng với Huân Nhi tỷ tỷ." "Chưa chắc đâu!

Theo ta thấy Huân Nhi tỷ tỷ hình như có thái độ khác với Tiêu Viêm đó!" "Ha ha, cái tên phế vật Đấu Khí không tăng mà còn giảm đó, ngươi đang đùa sao?" "..." Trong sân vang lên tiếng reo hò và bàn tán vô cùng nhiệt liệt, cũng kinh ngạc trước thực lực của Tiêu Huân Nhi, sau đó lại thấy một thiếu nữ thiên tài như vậy lại luôn đi theo bên cạnh tên phế vật Tiêu Viêm, thực sự là một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân bò.

Đương nhiên, cũng có người không vui, ví dụ như Tiêu Mị.

Tiêu Mị vẫn luôn thích Tiêu Ninh, hiện tại Tiêu Ninh bị đánh bại, lại còn tỏ ra mê mẩn Tiêu Huân Nhi, tự nhiên không vui.

Tiêu Ninh bị Tiêu Huân Nhi đánh bại, không hề có chút không vui, ngược lại càng thêm yêu Tiêu Huân Nhi.

Suy nghĩ trong lòng: chỉ có thiếu nữ thiên tài như vậy mới xứng với ta!

Nếu Đế Phượng Thiên biết được hoạt động tâm lý của Tiêu Ninh, chắc sẽ cảm thán một câu: hóa ra tên này có khuynh hướng bị ngược đãi!

Rất nhanh, Tiêu Ninh đứng dậy, lộ ra nụ cười mê người và ôn hòa, nói với Tiêu Huân Nhi: "Huân Nhi muội muội quả nhiên lợi hại, ta tự thấy không bằng." Tiêu Huân Nhi bình thản nói: "Nhường rồi." Tiêu Huân Nhi ngoài Tiêu Viêm ra, đối với những người khác đều rất lạnh nhạt.

Chương 451

Đây cũng là một trong những biểu hiện của hào quang nhân vật chính, thế giới của nữ chính ngoài nhân vật chính ra không có người đàn ông nào khác.

Ở trên cao quan chiến, Tiêu Chiến và mấy vị trưởng lão cũng từ từ gật đầu, Tiêu Huân Nhi quả thực là một thiên tài, chỉ tiếc không phải là người của Tiêu gia.

Đối với lai lịch thực sự của Tiêu Huân Nhi, Tiêu Chiến và mấy vị trưởng lão cũng không rõ, chỉ biết thân phận bối cảnh không tầm thường.

Tiêu Chiến thực ra muốn Tiêu Viêm cưới Tiêu Huân Nhi, đáng tiếc Tiêu Viêm lại có hôn ước với Nạp Lan Yên Nhiên.

Tam trưởng lão Tiêu Toàn cũng muốn Tiêu Ninh cưới Tiêu Huân Nhi, nhưng Tiêu Huân Nhi lại luôn đi theo Tiêu Viêm, khiến Tiêu Toàn cũng rất bất mãn với Tiêu Viêm, chỉ là một phế vật mà thôi, dựa vào đâu mà tranh giành phụ nữ với cháu trai ta?

Tiêu Chiến lớn tiếng tuyên bố: "Nếu không có ai dưới mười tám tuổi muốn khiêu chiến Huân Nhi, vậy thì người thắng trong cuộc tỷ thí lần này là Huân Nhi." Tiêu Huân Nhi đột nhiên nói: "Tộc trưởng khoan đã, không phải gần đây ngoại phủ Tiêu gia chúng ta đã thu nhận một thiếu niên thiên tài, cũng là Đấu Khí cửu đoạn sao?

Hay là để cậu ấy thử xem." Lời này vừa nói ra, cả sân trước tiên ngạc nhiên, sau đó lập tức hưởng ứng, có trò hay để xem ai mà không muốn.

Mặc dù trước đây không có quy tắc này, đệ tử ngoại phủ chỉ xem náo nhiệt, nhưng nếu đã Tiêu Huân Nhi đề xuất, Tiêu Chiến tự nhiên

cũng sẽ vì nàng mà phá lệ.

Những thiếu niên thiếu nữ thiên tài của Tiêu gia không biết vị thiên tài ngoại phủ mà mọi người gần đây hay nhắc đến là ai.

Nhưng các đệ tử ngoại phủ lại đồng loạt nhìn về phía Đế Phượng Thiên.

Theo ánh mắt của họ, mọi người nhìn thấy một thiếu niên mặc áo đen có làn da trắng như ngọc, khí chất sâu như vực thẳm, tuấn mỹ đến không tưởng.

Trước đó cũng có người chú ý đến hắn, bởi vì ngoại hình thực sự quá xuất chúng.

Nhưng dù sao đây cũng là một thế giới tôn sùng võ lực, nên cũng không ai vì ngoại hình mà tiến lên bắt chuyện.

Không ngờ, thiếu niên thiên tài Đấu Khí cửu đoạn kia, lại là thiếu niên áo đen vô cùng tuấn mỹ này.

Tiêu Ninh và Tiêu Viêm đều trông anh tuấn, nhưng so với Đế Phượng Thiên rõ ràng kém hơn một bậc.

Đặc biệt là về khí chất, Đế Phượng Thiên là Hồng Hoang chi chủ và Hỗn Độn chi chủ, sao có thể so sánh với những thiếu niên thực sự.

Chỉ thấy Đế Phượng Thiên bị tất cả mọi người nhìn chằm chằm, nhưng lại không hề lay động, biểu cảm trên mặt ngay cả một chút biến hóa cũng không có.

Giống như một người bị một đám kiến nhìn chằm chằm, bất kể lũ kiến dùng ánh mắt gì, người đó chắc chắn cũng sẽ không lay động.

Mặc dù có chút tàn nhẫn, nhưng người của thế giới này trong mắt Đế Phượng Thiên quả thực yếu ớt như kiến.

Chỉ riêng sự trầm ổn và điềm tĩnh, đã khiến những người có mặt

bao gồm cả Tiêu Chiến và mấy vị trưởng lão phải nhìn bằng con mắt khác.

Ánh mắt của Đế Phượng Thiên từ từ dời đến khuôn mặt của Tiêu Huân Nhi, bình thản hỏi: "Xác định muốn đánh?" Tiêu Huân Nhi cũng bị khí chất bất động như núi của Đế Phượng Thiên làm cho ngây người một lúc, sau đó gật đầu.

Thiếu niên này, cho nàng cảm giác đặc biệt khác thường... "Nếu ngươi bằng lòng." Tiêu Huân Nhi cũng bị khí chất bất động như núi của Đế Phượng Thiên làm cho ngẩn người một lúc, sau đó gật đầu.

Theo nàng thấy, lời nói và hành động của người này hoàn toàn không giống một thiếu niên, mà giống như một lão yêu quái đã sống vô số năm.

Tiêu Huân Nhi sở dĩ nhắm vào Đế Phượng Thiên, là vì nàng cảm thấy việc đột nhiên có một thiếu niên thiên tài xuất hiện ở Tiêu gia là rất đáng ngờ.

Phải biết rằng Tiêu Huân Nhi đang tìm Đà Xá Cổ Đế Ngọc, nàng hoài nghi có phải tin tức đã bị tiết lộ, các Viễn Cổ Bát Tộc khác cũng phái người đến tìm Đà Xá Cổ Đế Ngọc, nếu không không thể giải thích được việc một thiên tài đột nhiên xuất hiện ở ngoại phủ Tiêu gia.

Tiêu Huân Nhi tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cả chỉ số thông minh và chỉ số cảm xúc đều không tồi, do đó điều đầu tiên nàng hoài nghi chính là thân phận thực sự của Đế Phượng Thiên.

Đáng tiếc, dù nàng có suy đoán thế nào, cũng không thể nào đoán ra thân phận thực sự của Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên từ từ đứng dậy, đi về phía võ đài, mang theo ánh mắt chú ý của tất cả mọi người.

Đế Phượng Thiên nhìn Tiêu Huân Nhi, giọng điệu lãnh đạm nói: "Ta sợ đánh bị thương ngươi." Tiêu Huân Nhi khẽ sững sờ, mọi người cũng bị lời nói kiêu ngạo của Đế Phượng Thiên làm cho ngừng hẳn tiếng xì xào bàn tán.

Lại có thể kiêu ngạo như vậy sao?

Lời của Đế Phượng Thiên chỉ là một câu nói thật mộc mạc không hoa mỹ, chỉ cần hắn khống chế không tốt, Tiêu Huân Nhi sẽ bị dẫm chết như một con kiến.

Nhưng Tiêu Huân Nhi nghe xong lại có chút tức giận, mọi người đều là Đấu Khí cửu đoạn, ngươi nghĩ mình có thể nghiền ép ta sao?

Tiêu Huân Nhi có thân phận bối cảnh vô cùng mạnh mẽ, bản tính cao ngạo, lại thêm đang ở độ tuổi khí huyết sôi trào, một câu nói liền bị kích động.

Nhưng tu dưỡng tốt, nàng vẫn giữ nụ cười nói: "Vậy xin hãy cho ta kiến thức thực lực của ngươi." Đế Phượng Thiên gật đầu, sau đó ngoắc tay về phía Tiêu Huân Nhi, ý là có thể tấn công rồi.

Tiêu Huân Nhi: "..." Cả đời chưa từng thấy người nào kiêu ngạo như vậy.

Tiêu Huân Nhi là thiên kim Cổ Tộc, nắm giữ công pháp Địa giai, công pháp của thế giới này chia làm bốn cấp Thiên Địa Huyền Hoàng, mỗi cấp lại chia thành cao cấp, trung cấp, sơ cấp.

Nhưng bất kể công pháp mà Tiêu Huân Nhi nắm giữ là cấp bậc nào, trước mặt Đế Phượng Thiên đều là vô ích.

Tiêu Huân Nhi phát động tấn công, sử dụng một loại võ kỹ tấn công Hoàng giai cao cấp.

Đấu Khí cửu đoạn có thể nắm giữ võ kỹ Hoàng giai cao cấp đã là một chuyện đáng kinh ngạc.

Đòn tấn công của Tiêu Huân Nhi khiến mọi người trong Tiêu gia trợn mắt há mồm, hóa ra khi Tiêu Huân Nhi chiến đấu với Tiêu Ninh căn bản không hề dùng thực lực thực sự.

Đòn tấn công của Tiêu Huân Nhi đối với cấp bậc Đấu Khí cửu đoạn đã là rất sắc bén.

Nhưng, khi Tiêu Huân Nhi còn chưa tiếp cận được Đế Phượng Thiên, đã trực tiếp bị đánh bay ra khỏi lôi đài, phun ra một ngụm máu giữa không trung.

Từ đầu đến cuối, Đế Phượng Thiên đều chắp hai tay sau lưng, không hề động đậy, vừa rồi hắn dùng Đại đạo pháp tắc diễn hóa Đấu Khí tấn công, cố gắng hạ uy lực của đòn Đấu Khí tấn công xuống mức thấp nhất, bởi vì hắn sợ sẽ trực tiếp đánh Tiêu Huân Nhi thành một đám sương máu.

Toàn trường tĩnh lặng!

Ngoài tiếng nuốt nước bọt ra, không một tiếng động! "Chuyện gì vậy?

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao Huân Nhi tỷ tỷ lại bị đánh bay?" "Đấu Khí, hắn đã dùng Đấu Khí để tấn công!" "Sao có thể?

Chỉ có cấp bậc Đấu Giả trở lên mới có thể phóng Đấu Khí ra ngoài!" "Không lẽ Huân Nhi tỷ tỷ lại bị miểu sát trong một chiêu?

Cũng quá khoa trương rồi!" "..." Những người quan chiến hoàn toàn ngây người, cảnh tượng này đã vượt quá nhận thức của họ.

Tiêu Chiến và mấy vị trưởng lão cũng không còn bình tĩnh được nữa, tình huống gì đây? "Không thể nào!" Tiêu Chiến trực tiếp đứng dậy, ánh mắt nhìn Đế Phượng Thiên tràn đầy khó hiểu.

Mấy vị trưởng lão cũng kinh ngạc vô cùng, từng người một ánh mắt sáng lên, đều đang tính toán lôi kéo Đế Phượng Thiên.

Tiêu Huân Nhi càng hai mắt vô thần, mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến nàng có chút không phản ứng kịp.

Cho đến khi Tiêu Viêm đến bên cạnh hỏi thăm, nàng mới như tỉnh mộng, từ từ đứng dậy.

Đế Phượng Thiên nhún vai, cảm thấy lực đạo khống chế không tồi, Tiêu Huân Nhi lại không bị đánh thành một đám sương máu.

Hắn rất hài lòng với khả năng khống chế của mình. "Đợi đã, ngươi căn bản không phải Đấu Khí cửu đoạn, rốt cuộc ngươi là ai, đến Tiêu gia có mục đích gì?" Tiêu Huân Nhi lại một lần nữa gọi Đế Phượng Thiên đang định rời đi.

Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói: "Ta là Đấu Khí cửu đoạn." Tiêu Huân Nhi lớn tiếng nói: "Nói dối, Đấu Khí cửu đoạn sao có thể phóng Đấu Khí ra ngoài?" Tiêu Viêm cảm thấy Tiêu Huân Nhi bên cạnh hôm nay đã biến thành một người khác, mất đi sự điềm tĩnh và thong dong thường ngày.

Tiêu Viêm cũng nhìn Đế Phượng Thiên, thiếu niên áo đen này, cho hắn cảm giác nguy hiểm.

Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói: "Ngươi không hiểu về việc phóng Đấu Khí ra ngoài, là vì đẳng cấp của ngươi quá thấp, đối với thực lực căn bản không biết gì cả!" Tiêu Huân Nhi thật sự bị chọc giận hoàn toàn, dù sao cũng chỉ là thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi, lòng tự trọng rất mạnh.

Chương 452

Đường đường là thiên kim Cổ Tộc, sinh ra đã định sẵn sẽ đứng trên đỉnh của thế giới này, hóa ra lại bị nói là không biết gì về thực lực, quả thực nực cười!

Tiêu Huân Nhi có chút phẫn nộ nói: "Ta yêu cầu kiểm tra lại ngươi, ngươi tuyệt đối không phải Đấu Khí cửu đoạn, đến Tiêu gia chắc chắn có âm mưu không thể cho ai biết." Mọi người cũng rất đồng tình, đều cảm thấy Đấu Khí cửu đoạn không thể nào phóng Đấu Khí ra ngoài.

Do đó đã tiến hành kiểm tra lại Đế Phượng Thiên, kết quả trên bia đá vẫn hiển thị là Đấu Khí cửu đoạn.

Sau đó, lại đổi mấy tấm bia đá khác để kiểm tra, vẫn là Đấu Khí cửu đoạn.

Đế Phượng Thiên nhìn Tiêu Huân Nhi, bình tĩnh hỏi: "Còn có chuyện gì không?

Không có thì ta đi!" Tiêu Huân Nhi không buông tha nói: "Rốt cuộc ngươi là ai?

Đến Tiêu gia có mục đích gì?" Đế Phượng Thiên cười cười, nói: "Ta thì không có mục đích gì, người có mục đích khác mới là ngươi, xác định muốn dây dưa tiếp không?

Có muốn ta nói ra mục đích của ngươi ở Tiêu gia trước mặt mọi người không?" Lời này vừa nói ra, đồng tử Tiêu Huân Nhi co rụt lại, phảng phất như bí mật trên người đều bị nhìn thấu.

Lăng Ảnh, người thường được gọi là Lăng lão, ẩn nấp ở nơi xa, từ từ sinh ra một tia sát khí.

Lăng Ảnh này là hộ đạo giả mà Cổ Tộc phái đến cho Tiêu Huân Nhi, là cường giả cấp bậc Đấu Hoàng.

Đấu Hoàng ở thế giới này là cường giả cấp đại lão một phương, trên Đấu Hoàng cũng chỉ còn lại Đấu Tông, Đấu Tôn, Đấu Thánh, Đấu Đế bốn cấp bậc.

Lời của Đế Phượng Thiên cũng khiến mọi người trong Tiêu gia tập trung ánh mắt vào Tiêu Huân Nhi.

Tiêu Huân Nhi, rốt cuộc có bí mật gì...

Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói: "Tu hành cố gắng thêm chút nữa, mau chóng đạt đến Đấu Linh, Tam Niên Chi Ước đừng có thua đấy, bản thiếu chủ không thể mất mặt như vậy." Thực ra với tu vi hiện tại của Nạp Lan Yên Nhiên, Đế Phượng Thiên biết Tam Niên Chi Ước nàng thắng chắc rồi.

Bởi vì trong quỹ đạo gốc, khi đại chiến Tam Niên Chi Ước, Tiêu Viêm không phải là Nhất Tinh Đại Đấu Sư, Nạp Lan Yên Nhiên là Nhị Tinh Đại Đấu Sư, với tu vi Cửu Tinh Đại Đấu Sư hiện tại, Nạp Lan Yên Nhiên hoàn toàn nghiền ép Tiêu Viêm.

Nhân vật chính, cũng không thể vượt qua một đại cảnh giới để đánh, như vậy có chút vô lý.

Đương nhiên, trong đó có một tiền đề, là Dược Trần, gã đó không được ra tay, nếu không Tiêu Viêm sẽ có tư cách tạm thời đạt được chiến lực Đấu Hoàng.

Đế Phượng Thiên tự nhiên sẽ không để Dược Trần ra tay.

Quyết đấu mà, tự nhiên phải công bằng một chút. "Biết rồi thiếu chủ, Yên Nhiên sẽ không để thiếu chủ thất vọng, có sự chỉ dạy của thiếu chủ, tin rằng tu vi của Tiêu Viêm tuyệt đối không thể đột phá nhanh hơn ta." Nạp Lan Yên Nhiên nghiêm túc trả lời.

Những ngày tháng cứ thế trôi qua một cách nhàm chán.

Vào một ngày nọ, Già Nam Học Viện gặp phải một cuộc khủng hoảng, lại bị một thế lực nào đó tấn công.

Thế lực nào gan to bằng trời, lại dám tấn công Già Nam Học Viện?

Thế lực tấn công Già Nam Học Viện là Hắc Minh.

Hắc Minh là siêu cấp thế lực do Dược Hoàng Hàn Phong thành lập tại Hắc Giác Vực.

Hắc Giác Vực là một khu vực đặc thù hỗn loạn được hình thành bên ngoài Già Nam Học Viện.

Phạm vi của Hắc Giác Vực cực kỳ rộng lớn, sau nhiều năm mở rộng, gần như đã trở thành một tiểu quốc gia có ranh giới rõ ràng.

Trong Hắc Giác Vực, không có bất kỳ ràng buộc nào.

Chỉ có, luật rừng, cũng tức là, cá lớn nuốt cá bé!

Cho nên người ở Hắc Giác Vực đều vô cùng hiếu sát và hung hãn!

Hắc Minh là thế lực số một của Hắc Giác Vực, thực ra do nhiều siêu cấp thế lực hợp thành.

Ví dụ như Huyết Tông, Địa Viêm Tông, Bát Phiến Môn, v.v.

Hàn Phong là lão đại của Hắc Minh.

Bản thân hắn là một Lục Phẩm đỉnh phong Luyện Dược Sư, sắp có thể bước vào tầng thứ Thất Phẩm!

Hàn Phong đó còn có một thân phận khác, là đệ tử của Dược Trần!

Nhưng hắn đã liên hợp với Hồn Điện phản bội Dược Trần, mới dẫn đến Dược Trần trở thành một linh hồn thể, ẩn náu trong một

chiếc nhẫn.

Sau đó chiếc nhẫn rơi vào tay Tiêu Viêm, Dược Trần liền trở thành ngón tay vàng của Tiêu Viêm, Hàn Phong này là một đại phản diện của Đấu Khí Đại Lục.

Bản thân Hàn Phong là cường giả Tứ Tinh Đấu Tông.

Dưới trướng hắn có Kim Ngân Nhị Lão, hai vị cường giả Cửu Tinh Đấu Hoàng đỉnh phong, còn có Bàn lão, cường giả Thất Tinh Đấu Hoàng.

Còn có Tông chủ Huyết Tông Phạm Lao, cường giả Ngũ Tinh Đấu Hoàng.

Tông chủ Địa Viêm Tông Phương Viêm, cường giả Tam Tinh Đấu Hoàng.

Môn chủ Bát Phiến Môn Viên Y, cường giả Nhị Tinh Đấu Hoàng.

Lại có một vị Đấu Tông, sáu vị Đấu Hoàng, thực lực cường hãn như vậy có thể dễ dàng tiêu diệt Gia Mã Đế Quốc.

Trong tình huống Đại viện trưởng Già Nam Học Viện, Mang Thiên Xích, đang đi chu du bên ngoài không rõ tung tích, họ quả thực có tư cách công đả Già Nam Học Viện.

Trong Hắc Minh còn có cường giả Đấu Vương và Đấu Linh, Đại Đấu Sư thì càng không kể xiết.

Lần này Hắc Minh công đả Già Nam Học Viện đã xuất động hơn một ngàn tinh anh có tu vi từ Đại Đấu Sư trở lên.

Mặc dù Già Nam Học Viện có hàng vạn học sinh, nhưng sau khi trừ đi phần lớn học sinh ngoại viện có tu vi còn thấp, chiến lực có thể tham chiến thực ra cũng không nhiều.

Tu vi quá thấp tham gia vào trận chiến như thế này, quả thực là

nộp mạng, không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Trận chiến này chỉ có tu vi từ Đại Đấu Sư trở lên mới có tư cách tham gia.

Tu vi từ Đại Đấu Sư trở lên, ngay cả đệ tử nội viện của Già Nam Học Viện cũng chưa chắc đã đạt được.

Do đó, các trưởng lão, giáo sư, học sinh ưu tú của Già Nam Học Viện cộng lại, chiến lực có thể tham chiến cũng tương đương với Hắc Minh.

Mặc dù số lượng tương đương, nhưng trận chiến này gần như không có bất kỳ cơ hội nào.

Trừ những trường hợp biến thái cực kỳ cá biệt như Ngô Hạo, thường xuyên đến Hắc Giác Vực lịch luyện, đại đa số học sinh của Già Nam Học Viện đều chưa từng trải qua trận chiến sinh tử, ngay cả người cũng chưa từng giết.

Những tân binh này chiến đấu với những người của Hắc Minh đã xông pha từ biển máu, đương nhiên hoàn toàn ở thế hạ phong.

Cách đánh của người Hắc Minh đều là kiểu không cần mạng, học sinh làm sao đã thấy qua trận thế như vậy, bình thường họ chỉ giao lưu học hỏi, điểm đến là dừng.

Hàn Phong đích thân dẫn Kim Ngân Nhị Lão cầm chân Đại trưởng lão Tô Thiên có tu vi cao nhất.

Hàn Phong tuy tu vi không bằng Tô Thiên, nhưng bản thân hắn sở hữu Dị Hỏa Hải Tâm Diễm, xếp hạng thứ mười lăm trên Dị Hỏa Bảng.

Người sở hữu Dị Hỏa, chiến lực phải tăng thêm mấy bậc, cùng cảnh giới căn bản không dám đối chiến với họ, lại thêm sự trợ giúp của Kim Ngân Nhị Lão, ba người Hàn Phong đã cầm chân được Tô

Thiên mạnh nhất.

Trận chiến bên dưới đơn giản hơn nhiều, chiến lực cao cấp của Hắc Minh nhiều hơn Già Nam Học Viện.

Về phần chiến lực cấp thấp, những thành viên Hắc Minh chém giết trên lưỡi dao kia, hoàn toàn ngược đãi học sinh Già Nam Học Viện không ra hình dạng.

Chiến đấu vừa bắt đầu, học sinh Già Nam Học Viện liền lập tức có thương vong.

Lần chiến đấu này Vân Vận đã tham gia, nếu không Già Nam Học Viện còn thua nhanh hơn.

Chương 453

Là cường giả Cửu Tinh Đấu Hoàng, Vân Vận đã bổ sung một chiến lực cao cấp cho Già Nam Học Viện, chia sẻ áp lực.

Lúc này, toàn bộ học sinh Già Nam Học Viện mới biết, vị thị nữ này, cũng là học sinh như họ, rốt cuộc cường đại đến mức nào. "Quá cường đại, tại sao một người phụ nữ mạnh mẽ như vậy lại là một thị nữ?" "Vân tông chủ, nhất định là Vân Lam Tông tông chủ trong truyền thuyết." "Sao có thể, một tông chi chủ tại sao lại cam nguyện làm một thị nữ?" "Cần gì phải hỏi?

Đó là vì người đã thu nhận nàng làm thị nữ thực sự quá cường đại." "Nhanh lên, nhanh đi mời vị tiền bối đó ra giúp đỡ, nếu không hôm nay Già Nam Học Viện sẽ bị diệt vong." "..." Những học sinh Già Nam Học Viện không tham chiến sau khi thấy sự cường hãn của Vân Vận hoàn toàn kinh ngạc như thấy thiên nhân, có người đầu óc nhanh nhạy lập tức muốn đi mời Đế Phượng Thiên ra tay.

Đế Phượng Thiên tự nhiên không tham chiến, cũng không bảo Vân Vận đi tham chiến, là Vân Vận tự mình đi.

Thấy mình đã ở Già Nam Học Viện hai năm, cũng có chút tình cảm.

Theo quỹ đạo ban đầu, đáng lẽ Già Nam Học Viện sẽ thắng mà?

Đế Phượng Thiên nghĩ vậy, liền không quản chuyện bao đồng, những trận đánh nhỏ này hắn không có hứng thú tham gia. "Cung thỉnh tiền bối xuất viện, cứu vớt Già Nam Học Viện khỏi nước sôi lửa bỏng!" "Cung thỉnh tiền bối xuất viện, cứu Già Nam Học Viện khỏi nước sôi lửa bỏng!" "Cung thỉnh tiền bối xuất viện, cứu vớt Già Nam Học Viện khỏi nước sôi lửa bỏng!" "..." Bỗng nhiên, không biết

từ lúc nào, bên ngoài đã có hàng vạn học sinh quỳ xuống.

Chẳng biết từ lúc nào, bên ngoài đã có hơn vạn học viên quỳ xuống cầu xin Đế Phượng Thiên ra tay cứu viện.

Đế Phượng Thiên có chút cạn lời, trận chiến này không phải là Già Nam học viện thắng sao?

Lẽ nào bây giờ tình hình không ổn?

À, đúng rồi!

Nguyên tác lúc Hắc Minh tấn công Già Nam học viện thì nhân vật chính Tiêu Viêm có mặt, bây giờ Tiêu Viêm không có ở đây, cho nên chiến cục cũng đã thay đổi.

Xem ra đã gây ra một vài hiệu ứng cánh bướm.

Hàn Phong tấn công Già Nam học viện là vì Vẫn Lạc Tâm Viêm, dị hỏa giữa trời đất đối với người của thế giới này quý giá đến mức nào, có thể tìm được một loại dị hỏa đã là vạn hạnh.

Hàn Phong cũng là kẻ có dã tâm, muốn dung hợp hai loại dị hỏa, cho nên sau khi có tin tức về Vẫn Lạc Tâm Viêm, hắn liền nhắm vào Già Nam học viện.

Xem ra Hàn Phong hẳn đã nhận được tin tức, xác nhận Mang Thiên Xích không thể trở về, nếu không có bán thánh cường giả như Mang Thiên Xích trấn giữ, cho Hàn Phong một trăm lá gan hắn cũng không dám tấn công Già Nam học viện.

"Thiếu chủ, chúng ta giúp một tay đi, không thì sẽ có người chết mất!" Nạp Lan Yên Nhiên nhìn đám học viên đang quỳ kín cả một khoảng đất bên ngoài, lên tiếng khuyên nhủ.

Những học viên đó ai nấy đều vô cùng bi phẫn, kẻ thì ngửa mặt lên trời gào thét, người thì khóc lóc, có lẽ họ đã chứng kiến thầy trò

của Già Nam học viện ngã xuống, lại không thể đến giúp, tâm trạng vô cùng kích động.

Họ chỉ có thể đặt hy vọng vào Đế Phượng Thiên.

Đế Phượng Thiên chậm rãi uống cạn một tách trà mà hắn vẫn luôn cảm thấy không ngon lắm, rồi từ từ đẩy cửa viện ra.

"Cung thỉnh tiền bối xuất viện, cứu Già Nam học viện khỏi nước sôi lửa bỏng!" "Cung thỉnh tiền bối xuất viện, cứu Già Nam học viện khỏi nước sôi lửa bỏng!" "Cung thỉnh tiền bối xuất viện, cứu Già Nam học viện khỏi nước sôi lửa bỏng!" "..." Thấy Đế Phượng Thiên bước ra, đám học viên càng thêm kích động, ai nấy đều trực tiếp dập đầu, lớn tiếng gào thét.

Bây giờ, lời đồn về Đế Phượng Thiên là Đấu Đế sớm đã lan truyền khắp Già Nam học viện.

Tuy có một vài học viên không tin, nhưng trong thời khắc nguy cấp này, ngay cả những học viên không tin cũng làm theo.

Vào lúc này, họ cần một vị cứu thế, cho dù không tin cũng phải ép mình tin, bởi vì con người đều cần một tia hy vọng.

Đế Phượng Thiên nhìn hơn vạn học viên đang quỳ lạy, mặt không cảm xúc.

Đường đường là chúa tể Hồng Hoang, có thể tiếp nhận sự quỳ lạy của ức vạn sinh linh, đối với cảnh tượng nhỏ này tự nhiên không có một chút dao động cảm xúc nào.

"Được rồi!

Bản thiếu chủ sẽ ra tay." Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói một câu, đối với cảnh tượng này vô cùng tự nhiên, không có một chút không thoải mái nào.

Lý do ra tay chủ yếu có hai điểm.

Thứ nhất, đám cao tầng Già Nam học viện đối xử với hắn quả thực không tệ, không hề quấy rầy chút nào.

Thứ hai, đám học viên này quỳ ở đây la lối om sòm quả thực có hơi ồn ào.

Dứt lời, đám học viên phát hiện Đế Phượng Thiên đã biến mất tại chỗ.

"Mau đi xem, tiền bối Đế Phượng Thiên ra tay rồi!" Đám học viên lập tức chạy về phía chiến trường, Nạp Lan Yên Nhiên cũng đi cùng để xem.

Trong nháy mắt, Đế Phượng Thiên đã xuất hiện trên chiến trường.

Đối với học viên Già Nam học viện, đây là một trận chiến vô cùng tàn khốc, nhưng trong mắt Đế Phượng Thiên, nó chẳng khác gì trò trẻ con.

Đã từng trải qua vô số đại chiến vô lượng ở Hồng Hoang, Đế Phượng Thiên hoàn toàn vô cảm trước cảnh tượng trước mắt.

Do trận chiến quá ác liệt, việc một người đột nhiên xuất hiện trên chiến trường cũng không bị ai để ý.

Tiếng gào thét, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, các loại đấu kỹ bay loạn xạ.

Đế Phượng Thiên nhìn về phía Hàn Phong, lúc này Hàn Phong đang dẫn theo Kim Ngân nhị lão điên cuồng giữ chân Tô Thiên.

Đế Phượng Thiên bước một bước, chắn trước mặt Tô Thiên.

Tô Thiên sững sờ, ba người Hàn Phong cũng sững sờ.

Tô Thiên thì không sao, ông ta biết một chút về lai lịch của Đế Phượng Thiên nên không quá kinh ngạc.

Ngược lại, Hàn Phong và Kim Ngân nhị lão thì kinh hãi tột độ, đường đường một Tứ tinh Đấu Tông và hai vị Cửu tinh Đấu Hoàng mà lại hoàn toàn không phát hiện được người thanh niên trước mắt này xuất hiện từ lúc nào!

Vô cùng đáng sợ!

"Đại trưởng lão, chiến đấu lực của ông hơi yếu đó!

Hay là xem bản thiếu chủ biểu diễn thế nào?" Đế Phượng Thiên trực tiếp lên tiếng, khiến Tô Thiên xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu.

"Hãy cẩn thận một chút, đặc biệt là Hàn Phong, hắn nắm giữ dị hỏa." Tô Thiên cũng ngầm đồng ý giao đối thủ cho Đế Phượng Thiên, bởi vì những nơi khác trên chiến trường cần sự trợ giúp của ông ta hơn.

Đế Phượng Thiên cũng lập tức trở thành tiêu điểm của toàn bộ chiến trường.

Khi Tô Thiên rảnh tay, thế bại của Già Nam học viện lập tức được cứu vãn.

Hàn Phong lạnh lùng nói: "Lập tức tru sát hắn!" Hàn Phong không biết Đế Phượng Thiên là ai, nhưng bây giờ phải lập tức giết chết Đế Phượng Thiên, sau đó giữ chân Tô Thiên, nếu không sẽ công cốc.

Kim Ngân nhị lão lập tức tấn công từ hai phía trái phải, khí thế của Cửu tinh Đấu Hoàng ngút trời.

"Quang Diệu Ấn!" Hàn Phong quát lớn, một luồng đấu khí xoáy khổng lồ tựa như mặt trời rực rỡ trong tay hắn bắn thẳng về phía Đế Phượng Thiên.

Một chùm sáng chói mắt xé toạc không gian, mang theo một luồng năng lượng dao động đáng sợ khiến người ta dựng tóc gáy, cuốn về

phía Đế Phượng Thiên.

Quang Diệu Ấn là đấu kỹ Địa giai cao cấp, Hàn Phong vừa ra tay đã dùng sát chiêu, có thể thấy hắn không hề xem thường Đế Phượng Thiên chỉ có tu vi Đấu khí cửu đoạn.

Đế Phượng Thiên chỉ giơ tay lên, tiện tay đánh ra một đạo pháp tắc của Ám chi Đại đạo.

Bọn người Hàn Phong chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được một vệt hắc ám cực hạn lóe lên rồi biến mất.

Sau đó, đòn tấn công mạnh mẽ của Hàn Phong bị nuốt chửng, hai vị cường giả Cửu tinh Đấu Hoàng là Kim Ngân nhị lão trực tiếp vẫn lạc!

Toàn bộ chiến trường dường như đều khựng lại!

Mọi người lần lượt ngừng chiến đấu, nhìn vào cảnh tượng vô cùng kinh khủng, hoàn toàn đảo lộn tam quan đó "Làm... làm sao có thể?

Chương 454

Một chiêu, trực tiếp miểu sát hai vị Cửu tinh Đấu Hoàng?" "Ta... ta có hoa mắt không?

Hắn là ai?

Lẽ nào Mang Thiên Xích đã trở về?" "Mang Thiên Xích làm gì có chuyện trẻ như vậy, tuyệt đối không phải Mang Thiên Xích!" "...Già Nam học viện sao có thể ẩn giấu cường giả như vậy?" "..." Phía dưới, ngay cả cuộc chiến cũng tạm thời dừng lại, tất cả đều chú ý đến Đế Phượng Thiên và Hàn Phong ở trên cao.

Bởi vì nếu Hàn Phong thua, trận chiến này cũng không cần phải đánh tiếp nữa.

Lúc này, đầu óc Hàn Phong cũng hoàn toàn hỗn loạn, khi thiếu niên xa lạ trước mắt ra tay, lại không có một chút dao động đấu khí nào, vậy mà lại hóa giải được đấu kỹ Địa giai cao cấp, miểu sát Kim Ngân nhị lão.

Kim Ngân nhị lão còn chưa kịp đến gần Đế Phượng Thiên đã bị pháp tắc đại đạo trực tiếp nuốt chửng thành tro bụi.

Hàn Phong vô cùng ngưng trọng nói: "Ngươi... rốt cuộc là ai?" Hàn Phong cả đời này chưa từng hoảng loạn thất thố như vậy, cảnh tượng trước mắt thực sự quá khó tin, đã đến mức hắn hoàn toàn không thể lý giải.

Thân là người nắm giữ dị hỏa, là cường giả Đấu Tông, cảnh tượng nào mà hắn chưa từng thấy?

Nhưng cảnh tượng trước mắt hoàn toàn vượt ra khỏi sự lý giải của Hàn Phong, cũng lật đổ tam quan của hắn.

Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói: "Đúng vậy, ta là thần của ngươi!" Câu trả lời của Đế Phượng Thiên vô cùng... chân thành!

Với thực lực hoàn toàn nghiền ép Đấu Đế, đối với thế giới này, hắn chính là thần.

Hàn Phong hét lớn: "Đừng tưởng ngươi thắng rồi!" Hàn Phong hét lớn, hoàn toàn là để che giấu sự hoảng loạn trong lòng.

Nói xong, trên hai lòng bàn tay hắn, mỗi bên xuất hiện một ngọn lửa màu xanh lam, chính là Hải Tâm Diễm!

Một luồng năng lượng dao động kinh khủng điên cuồng truyền ra từ hai ngọn lửa màu xanh lam đó.

Nhiệt độ trong phạm vi vạn dặm bắt đầu tăng vọt, không gian xung quanh Hàn Phong cũng bắt đầu méo mó.

"Hải Tâm Huyễn Thú!" Theo tiếng hét của Hàn Phong, ngọn lửa màu xanh lam trong hai tay hóa thành một biển lửa màu xanh lam.

Cuối cùng, biển lửa đó lại hóa thành một con cự thú một sừng màu xanh thẳm khổng lồ.

Con cự thú một sừng đó cao đến ngàn trượng, Đế Phượng Thiên so với nó nhỏ bé như một con kiến.

Chiếc sừng màu xanh thẳm lấp lánh ánh sáng xanh u u, thỉnh thoảng chiếc sừng rung lên, ngay cả không gian cũng hiện ra từng vệt màu lam, nhiệt độ tỏa ra từ trên người nó càng kinh người hơn.

"Lửa sao?

Để ngươi biết, cái gọi là dị hỏa, nhỏ bé đến mức nào!" Trong số các thần thông của Đế Phượng Thiên, ngoài Xích Kim Thần Đồng, Hóa Hồng chi thuật, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Ngũ Hành Độn Thuật ra, còn có Cửu Vị Chân Hỏa

chưa từng sử dụng.

Cửu Vị Chân Hỏa là một lần lựa chọn trong hệ thống, cả hai lựa chọn đều khá vô dụng, Đế Phượng Thiên tùy ý chọn, cho nên chưa từng sử dụng.

Cửu Vị Chân Hỏa là phiên bản nâng cấp của Tam Vị Chân Hỏa, uy năng mạnh hơn Tam Vị Chân Hỏa mấy bậc.

"Cửu Vị Chân Hỏa ~!" Đế Phượng Thiên mở miệng, trực tiếp phun ra một cột lửa.

Hành động này cũng khiến tất cả những người đang quan chiến đều sợ ngây người, người ta dù có dị hỏa cũng không phun dị hỏa từ trong miệng ra a!

Sao có thể phun lửa từ miệng được chứ?

Trong khoảnh khắc Cửu Vị Chân Hỏa được phun ra, không gian xung quanh trực tiếp vỡ nát, tan chảy, sụp đổ!

Không gian của thế giới này căn bản không thể chống lại nhiệt độ của Cửu Vị Chân Hỏa, ngay cả không gian cũng bị trực tiếp hòa tan.

Cảnh tượng này thực sự hùng vĩ, người của thế giới này làm gì đã thấy qua cảnh tượng như vậy.

Con Hải Tâm Huyễn Thú khổng lồ trực tiếp bị Cửu Vị Chân Hỏa hòa tan thành tro bụi, ngay cả Hàn Phong cũng bị trực tiếp hòa tan thành tro bụi, dị hỏa Hải Tâm Diễm cũng cùng lúc bị hòa tan thành hư vô!

Ngay cả một thần thông mà Đế Phượng Thiên hoàn toàn xem thường ở Hồng Hoang, cũng hoàn toàn nghiền ép dị hỏa của thế giới này, trực tiếp xóa sổ sự tồn tại của dị hỏa.

Cảnh tượng này không chỉ đơn giản là tam quan sụp đổ nữa, tất

cả những người chứng kiến đều bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Một cường giả Tứ tinh Đấu Tông, ngay cả dị hỏa cũng đều hóa thành hư vô?

Đùa kiểu gì vậy!

Trước cảnh tượng vô cùng hủy tam quan này, bản thân Đế Phượng Thiên lại bình tĩnh đến lạ, hắn nhàn nhạt hỏi một câu: "Tiếp theo các ngươi có thể giải quyết được rồi chứ?" Tô Thiên lập tức đờ đẫn gật đầu.

"Ác quỷ!

Chạy mau!" "Đấu Đế, là vị thiếu niên Đấu Đế trong truyền thuyết!" "Mau chạy đi!

Mau chạy đi!" "..." Chưởng đà của Hắc Minh là Hàn Phong đã chết, các cường giả Hắc Minh lập tức không còn chút chiến ý nào, trực tiếp quay người bỏ chạy.

Thầy trò Già Nam học viện vẫn còn đang trong trạng thái mơ màng.

"Sao lại định để chúng đi?

Làm sao để an ủi linh hồn của các thầy trò đã hy sinh trên trời cao?" Giọng nói của Đế Phượng Thiên lại nhẹ nhàng vang lên trên chiến trường.

"Giết!

Báo thù cho đồng bào đã chết!" "Giết cho ta!

Giết sạch đám chó má này!" "Chạy à, hôm nay đừng hòng một ai thoát!" "..." Dưới lời nhắc nhở thiện ý của Đế Phượng Thiên, Đại trưởng lão Tô Thiên đích thân dẫn đội truy sát người của Hắc Minh.

Đế Phượng Thiên tự nhiên sẽ không tham gia vào cuộc truy sát

nhàm chán như vậy, cũng là để cho đám học viên này một cơ hội rèn luyện.

Vân Vận lập tức bay đến bên cạnh Đế Phượng Thiên, nói: "Thiếu chủ thần uy cái thế, Vân Vận chỉ biết đứng nhìn mà thán phục!" Vân Vận bây giờ đối với Đế Phượng Thiên sùng bái không thôi, đây là thế giới cường giả vi tôn, luận về thực lực, Đế Phượng Thiên hoàn toàn nghiền ép thế giới này, việc Vân Vận sùng bái Đế Phượng Thiên cũng là chuyện bình thường.

Tâm thái của nàng từ ban đầu không tình nguyện, đã chuyển thành cảm thấy vô cùng may mắn.

Khi những học viên quỳ lạy cầu xin Đế Phượng Thiên ra tay giúp đỡ chạy đến ngoại vi chiến trường, họ phát hiện chiến tranh đã kết thúc.

"Chuyện gì xảy ra vậy?

Chiến tranh kết thúc rồi?" "...Cũng quá nhanh rồi đi?" "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao chiến tranh lại kết thúc?

Người đâu cả rồi?" "..." Đám học viên này mặt mày ngơ ngác!

Một vài học viên tham gia chiến đấu bị thương không thể tham gia truy sát đã kể lại chuyện vừa xảy ra.

Lập tức, hơn vạn học viên hoàn toàn nghe đến ngây người.

Lại có thể như vậy sao?

"Cảm tạ tiền bối ra tay tương trợ!" "Cảm tạ tiền bối ra tay tương trợ!" "Cảm tạ tiền bối ra tay tương trợ!" "..." Hơn vạn học viên lại quỳ lạy xuống, cảm tạ Đế Phượng Thiên đã ra tay giúp đỡ.

Rất nhanh, những thầy trò Già Nam học viện truy sát thành viên

Hắc Minh cũng đã trở về.

Đại trưởng lão Tô Thiên đích thân đến cảm tạ Đế Phượng Thiên đã ra tay tương trợ.

Mặc dù thân phận của Đế Phượng Thiên cũng là học viên của Già Nam học viện, nhưng hắn quá đặc thù, nếu hắn không ra tay, không ai có thể ép hắn ra tay.

Chương 455

Lúc này, toàn thể thầy trò Già Nam học viện nhìn về phía Đế Phượng Thiên, ánh mắt đều tràn đầy sùng bái cuồng nhiệt.

Thực lực mà hắn thể hiện ra có thể sánh ngang với Đấu Đế trong truyền thuyết, là một loại năng lực hoàn toàn khiến người ta không thể lý giải.

"Chuyện nhỏ, không cần long trọng như vậy." Đế Phượng Thiên hời hợt đáp lại một câu, sau đó thân ảnh biến mất trên bầu trời, trong nháy mắt đã trở về tiểu viện trong nội viện.

Nhìn thân ảnh bình tĩnh biến mất trên bầu trời, tất cả mọi người chỉ cảm thấy một luồng cuồng nhiệt không thể diễn tả dâng lên trong lòng.

Có lẽ trong mắt tiền bối, chuyện vừa rồi chỉ là một chuyện nhỏ không đáng để vào mắt!

Nhưng đối với toàn bộ Già Nam học viện, nó liên quan đến vô số sinh mệnh tươi trẻ của Già Nam học viện cùng với sự an nguy của học viện.

Đế Phượng Thiên càng bình thản, tình cảm kính sợ của mọi người đối với hắn lại càng sâu sắc. ...

Cuộc sống bình lặng mà không nhàm chán cứ thế trôi qua.

Lại một năm sau, Vân Vận đạt đến cấp bậc Nhất tinh Đấu Tông, Nạp Lan Yên Nhiên cũng đạt đến Tam tinh Đấu Linh.

Lúc này, Đế Phượng Thiên nhờ vào chiến tích huy hoàng miểu sát Hàn Phong và Kim Ngân nhị lão mà danh tiếng vang dội khắp Đấu Khí đại lục, các loại truyền thuyết về hắn cũng lưu truyền khắp nơi.

Bất kể có phải là Đấu Đế trong truyền thuyết hay không, việc có thể miểu sát Hàn Phong, tuyệt đối là thực lực của Đấu Tôn thậm chí là Đấu Thánh, cũng đủ để thu hút sự chú ý của các đại lão trong thế giới này.

Lúc này, đã đến hẹn ước ba năm của Nạp Lan Yên Nhiên và Tiêu Viêm.

Đế Phượng Thiên cùng Vân Vận đồng hành với Nạp Lan Yên Nhiên trở về Vân Lam Tông.

Một ngày này cuối cùng cũng đến, mặc dù Nạp Lan Yên Nhiên ba năm không về Vân Lam Tông, nhưng chuyện Nạp Lan Yên Nhiên đi từ hôn rồi bị một người thần bí thu làm thị nữ chắc chắn đã truyền đến Vân Lam Tông.

Việc Nạp Lan Yên Nhiên đi từ hôn mọi người đều tin, nhưng việc Nạp Lan Yên Nhiên bị thu làm thị nữ đương nhiên đệ tử Vân Lam Tông không tin.

Nạp Lan Yên Nhiên là thiên chi kiều nữ của Vân Lam Tông, nữ tử như vậy sao có thể bị người khác thu làm thị nữ?

Càng buồn cười hơn là còn có tin đồn Tông chủ Vân Vận cũng bị thu làm thị nữ?

Quả thực là trò cười cho thiên hạ, làm sao có thể chứ?

Tin đồn người thần bí đó là cường giả Đấu Đế, tự nhiên cũng không ai tin.

Đối với Tiêu Viêm, đệ tử Vân Lam Tông giữ thái độ khinh bỉ, Thiếu tông chủ Nạp Lan Yên Nhiên là nữ thần trong lòng các nam đệ tử Vân Lam Tông, ngay cả nữ đệ tử cũng không dám nảy sinh lòng ghen tị.

Thiên chi kiêu nữ như vậy, phế vật Tiêu Viêm kia sao xứng?

Lúc này, trên quảng trường Vân Lam Tông, tụ tập hơn vạn người, ngoài các trưởng lão và đệ tử Vân Lam Tông đang quan sát, còn có một vài nhân vật lớn cũng lần lượt đến.

Trong đó bao gồm cường giả số một Gia Mã đế quốc Gia Hình Thiên, còn có Pháp Mã, Hải Ba Đông, Nạp Lan Kiệt và các cường giả khác.

Nạp Lan Kiệt là tổ phụ của Nạp Lan Yên Nhiên, cũng là một cường giả Đấu Vương.

Cùng với sự trở về của Vân Vận và Nạp Lan Yên Nhiên, đệ tử Vân Lam Tông hoàn toàn sôi sục.

Khi thấy Vân Vận và Nạp Lan Yên Nhiên lần lượt đứng ở hai bên trái phải của Đế Phượng Thiên, toàn bộ Vân Lam Tông lại rơi vào im lặng ngắn ngủi.

Sắc mặt Đại trưởng lão Vân Lăng của Vân Lam Tông trở nên vô cùng khó coi, lẽ nào tin đồn là thật?

Vân Lăng trực tiếp mở miệng hỏi Vân Vận: "Tông chủ, dám hỏi vị thiếu niên này là ai?" Vân Vận nhẹ nhàng thở dài một tiếng, chuyện cần đến cũng không tránh được, trực tiếp trả lời: "Vị này là chủ thượng của ta, Đế Phượng Thiên." Lời này vừa thốt ra, toàn trường xôn xao!

Tất cả đệ tử Vân Lam Tông bao gồm cả các cường giả của Gia Mã đế quốc đều cảm thấy tai mình có vấn đề.

Tông chủ Vân Vận đích thân thừa nhận sự thật bị thu làm thị nữ!

Chuyện này đối với các đệ tử Vân Lam Tông kiêu ngạo quả thực không thể chấp nhận!

"Tông chủ Vân Vận đã bị hạ một loại bí pháp nào đó, bị tên Đế Phượng Thiên trước mắt này khống chế tâm thần, đội chấp pháp, bắt

lấy người này!" Vân Lăng phản ứng cũng cực nhanh, nếu chuyện này truyền ra ngoài, danh tiếng của Vân Lam Tông sẽ hoàn toàn bị hủy.

Theo lời nói của Vân Lăng vừa dứt.

Trên quảng trường đột nhiên bắn ra hơn mười bóng người, lập tức đấu khí cuồng bạo tứ tán, trường kiếm hàn quang bắn ra tứ phía, muốn bao vây Đế Phượng Thiên.

Đội chấp pháp của Vân Lam Tông đều là những người được chọn lọc kỹ lưỡng, không chỉ bản thân có thực lực đạt đến cấp bậc Đại Đấu Sư, mà mười mấy người phối hợp với nhau ngay cả Đấu Linh cũng khó lòng chống đỡ.

"To gan!" Vân Vận hét giận một tiếng, khí tức của cường giả Đấu Tông mạnh mẽ cuốn ra, trực tiếp chấn bay hơn mười đệ tử đội chấp pháp đến hộc máu.

"Vân Lăng, ngươi muốn tạo phản sao?" Ánh mắt Vân Vận trực tiếp khóa chặt vào người Vân Lăng, mặc dù trước mặt Đế Phượng Thiên nàng vô cùng cung kính, nhưng đó là được xây dựng trên thực lực tuyệt đối của Đế Phượng Thiên.

Vân Vận lạnh lùng kiêu ngạo bây giờ đã là cường giả Nhất tinh Đấu Tông, sao có thể để Vân Lăng cưỡi lên đầu mình.

Vân Lăng cảm nhận được dao động đấu khí của Vân Vận, cũng kinh hãi vô cùng, chỉ trong ba năm ngắn ngủi, Tông chủ Vân Vận sao có thể từ Tam tinh Đấu Hoàng lên đến Nhất tinh Đấu Tông?

Uy thế Đấu Tông của Vân Vận tỏa ra, toàn bộ đệ tử Vân Lam Tông đều run rẩy, dưới dư uy của Vân Vận, cuối cùng không có đệ tử nào dám manh động.

Chủ yếu là câu nói trước đó của Vân Vận, khiến toàn bộ Vân Lam Tông không thể chấp nhận, cho nên mọi người đều vô thức tin lời của

Vân Lăng, bây giờ dưới uy thế của cường giả Đấu Tông, cuối cùng toàn bộ Vân Lam Tông đều tỉnh táo lại.

Vân Lăng dù là đại trưởng lão, trước mặt uy thế Đấu Tông, nào dám hó hé.

Gia Hình Thiên và các cường giả khác cũng ngơ ngác nhìn Vân Vận, không phải là Tam tinh Đấu Hoàng sao?

Sao lại biến thành Đấu Tông?

Phải biết rằng ở cấp bậc Đấu Hoàng, mỗi bước tiến đều vô cùng khó khăn, vậy mà mới chỉ qua ba năm ngắn ngủi!

Đế Phượng Thiên có chút nhàm chán ngáp một cái, Tiêu Viêm mới là nhân vật chính mà!

Sao lại đổ lên đầu bản thiếu chủ rồi.

Đúng lúc này, từ sâu trong Vân Lam Sơn đột nhiên tỏa ra một luồng khí thế vô cùng bàng bạc.

Đệ tử Vân Lam Tông và các cường giả khác đều không biết chuyện gì xảy ra, còn Vân Vận thì sắc mặt hơi biến đổi.

Chỉ thấy một bóng trắng đột nhiên từ sâu trong Vân Lam Sơn với tốc độ cực nhanh đạp không mà đến.

Bóng người đó không hề triệu hồi đấu khí chi dực, nhưng tốc độ lại không hề chậm hơn cường giả Đấu Hoàng.

Chỉ vài bước chân, bóng người đó đã đến quảng trường Vân Lam Tông.

Tông chủ đời trước của Vân Lam Tông, Vân Sơn!

Vân Sơn cũng là cường giả Nhất tinh Đấu Tông, nếu Vân Vận không đi theo Đế Phượng Thiên, tu vi của nàng sẽ thấp hơn Vân Sơn.

Vân Lăng lập tức quỳ xuống lớn tiếng nói: “Đệ tử bái kiến lão tông chủ.” Vân Lam Tông có họa tượng của Vân Sơn, cho nên dù Vân Sơn nhiều năm không xuất thế, nhưng các đệ tử vẫn nhận ra, lập tức quỳ lạy Vân Sơn.

“Đệ tử bái kiến lão tông chủ.” “Đệ tử bái kiến lão tông chủ.” “Đệ tử bái kiến lão tông chủ.” “...” Từng tiếng hô vang như sấm dậy vang vọng khắp quảng trường Vân Lam Tông.

Đế Phượng Thiên nhàn nhạt nói: “Hai người lui xuống trước đi, Vân Vận, mặc dù ngươi cũng là Đấu Tông, nhưng hẳn không phải đối thủ của ông ta.” Nạp Lan Yên Nhiên lập tức lui ra, Vân Vận nói: “Xin chủ thượng lưu lại một mạng.” Đế Phượng Thiên nhàn nhạt đáp: “Xem tâm trạng của ta đã!” Cuộc đối thoại của Đế Phượng Thiên và Vân Vận cũng khiến cho đám đệ tử Vân Lam Tông trợn mắt há mồm!

Nghe ý tứ này, thiếu niên áo đen trước mắt, Đế Phượng Thiên, có thể giơ tay nhấc chân giết chết một vị cường giả Đấu Tông sao?

Trò đùa này chẳng vui chút nào!

Cảnh tượng ở toàn bộ Vân Lam Tông trở nên vô cùng căng thẳng.

...